ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீமத்ப்ரபந்ந்ந ஜநகூடஸ்த்தரான,

பெரியாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய,

பெரியாழ்வார்திருமொழி

௧-௨-பத்துக்கள்.

இந்த க்ரந்தம்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த,

ஸ்வாபதேசத்துடனும்,

பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்கியாநத்துடனும்,

பூர்வர்கள் செய்தருளின அரும்பதத்துடனும்.

ஸபாபண்டிதர்களான

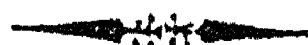
ஸ்ரீமான் புதுப்பேர் இளையவில்லி

வித்வான், வெங்கடாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு

திருவேங்கடாசார்யராலும்,

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபகஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௫௦௧௩-வது ஸம்வத்ஸரமான

பரிதாபி ஸம்வத்ஸரத்தில்,

காஞ்சிபுரம்

ஸ்ரீநிவாஸ அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

1—7—12.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ் க்ரந்த லிபிகளில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

—:o:—

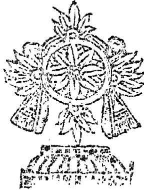
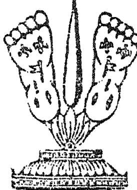
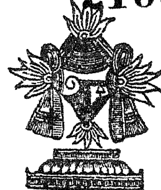
தனிஸ்லோகம் வ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் ,, ,,	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம் ,, ,,	0	1	6
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி	0	2	6
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்	0	9	0
முதல் திருவந்தாதி ,, அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி ,, ,, ,,	0	9	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி ,, ,, ,,	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி ,, ,, ,,	0	7	0
திருவிருத்தம் ,, அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்.	1	14	0
திருவாசிரியம் ,, ,,	0	3	0
பெரிய திருவந்தாதி ,, ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	7	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை ,, ,,	0	3	0
சிறிய திருமடல் ,, ,,	0	3	0
பெரிய திருமடல் ,, ,,	0	5	0
திருக்குறுந்தாண்டகம் ,, ,,	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம் ,, ,,	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு ,, ,,	0	8	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்	0	8	0
பராசர விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	7	0
ஷண்மத தர்பணம்	0	1	6
பெரிய திருமொழி க-முதல் கக, பத்துக்கள்	8	0	0
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம்	2	5	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி. க-உ. பத்துக்கள்.	2	0	0

இப்படிக்கு.

ரா-திருவேங்கடத்தாசய்ய,

காரியதர்சி தநாதிகாரி.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பெரியாழ்வார் திருமொழியின்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநாவதாரிகை.

ஸ்ரிய: பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ரக்ஷ்யமாக நினைத்துத் திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த
பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

ஸ்ரிய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்த காமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய், ஸர்வ ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன், தமக்கு ஸந்நிஹிதனான வளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மைஅவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதராகவும் அநுஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்யவமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், “ காலா

அரும்பதவிளக்கம்.

அரு. —திருப்பல்லாண்டுக்கும் மேல் திருமொழிகளுக்கும் ஸங்கதி அருளிச்செய்வதாக வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரஸக்த சங்கைகளைப் பரிஹரித்தருளுகிறார் (ஸ்ரிய:பதி யாழ்க்யாதி). (ஸந்நிஹிதனானவளவில்) என்றது - பெரியாழ்வாரை ஊர்வலமாக வல்லபதேவன் எழுந்தருளப்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே ஸந்நிஹிதனானபோதென்றபடி. (குழைச்சரக்கு) அஸாரவஸ்து; அதாவது - தனக்கு ரக்ஷகமல்லாதது.

ஞர் திருப்பல்லாண்டிலே; (க) "அந்தியம் போதிலரியுருவாகி அரியையழித்தவனை - பல்லாண்டு பாடுதும்" என்றும், (உ) "இராக்கதர் வாழிலங்கை பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ராதுர்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும், (ங) "மாயப்பொருபடைவாணனை" (ச) "ஐந்தலைய" இத்யாதிகளிலே

நீதமானவஸ்துகாலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ!" என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபய விபூதியுக்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவனை ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரதிகூல பூயிஷ்டமான இத்தேசத்திலேவந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரியும் ப்ரேமஸ்வபாவராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும்(க)"அந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்" என்றும், (உ) "இராக்கதர்வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ராதுர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணினவளவன்றிக்கே; (ங)"மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதும்" என்றும், (ச) "ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கேயிறே.

ஆழ்வார்களெல்லாரும் (க்ருஷ்ணாவதாரம்) என்றவாறே போரமண்டியிருப்பர்கள். அதுக்கடி அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே "ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்

இவர் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணுவதென்னென்ன (ஆழ்வார்களித்யாதி), (செவ்வாய்க்கிழமை) என்றது-

(க) தி-ப-ங. (உ) தி-ப-ங.
(ங) தி-ப-எ. (ச) தி-ப-கல.

க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ரசுரமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையி ஞலேயும், இவ்வவதாரத்துக்கு ஹேதுவாக்‡பந்த்த பைந்நாகணைப் பள்ளிகொண்டருளின பெரியபெருமாள் †(க) "ஆலமாமரத்தி னிலைமே லொருபாலகனுய் ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தரவினணை யான்" என்றும், (உ) "வையமுண்டாலிலைமேவு மாயன் மணிநீள் முடிப்பைகொள் நாகத்தணையான்" என்றும் கோயிலில் நின்றும் திருமாளிகையிலே புகுந்து வடபெருங்கோயிலுடையானைக் கண்

படப் பெற்றிலோம்! பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப் பதே!" என்னும் இழவாலும், பரிவர்தேட்டமான அவதார மாகை யாலே, அத்தை அநுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலா லும், ராமாவதாரத்திலே தகப்பனர் சம்பராந்தகனை ஏகவீரனை யிருப்பா ரொருவன், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடி தானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவை யெல்லாம் மிகையாம் படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக் கொ ண்டு இருப்பர்கள்; ஆகையாலே எதிரிகள் என்கிற சப்தமில்லை. இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, தமப்பன் ஒருஸாதுவ்ருத்த(த்)ன், பிறந்ததும் கம் ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவன் அகத்தருகே, ஸ்ரீப்ருந் தாவநத்திலே எழும்பூண்டுக ளெல்லாம் அஸுரமயமாயிருக்கும். ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழநிற்கில் பாம்பின் வாயிலே விழும்படியா யாய்த்து அவன்படி யிருப்பது; இப்படியானல் வயிறெரியாதிரார் களே இவர்கள்.

அவர்களெல்லாரையும் போலல்லவிறே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். அதாவது—(௩) "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்" என்கிறபடியே தான் பிற ந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன்

(அல்பகாலோபலக்ஷணம்). (இழவாலும் வயிற்றெரிச்சலாலும்) என்றவக ரம் "மண்டிப்போருவர்கள்" என்று அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. இ ரண்டும் அதுக்கடியென்று கருத்து. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் வயிற்றெரிகை க்கு ஹேதுக்களைப் பலபடியாக வ்யாவர்த்யபூர்வகமாகக் காட்டுகிருர் (ரா மாவதாரத்திலேஎன்று தொடங்கி-இவர்களென்றுமளவும்). (வன்னியம்) குறும்பு. (மார்வெழுத்துக்கொண்டு) தாஸ்யங்கொண்டு. (ச) "...... ...." என்னக்கடவதிறே.

ஆழ்வார்களோட்டை ஸாம்யத்தை அருளிச்செய்து விசேஷாகாரத் தைக் காட்டுகிருர் (அவர்களெல்லாரையுமென்று தொடங்கி-நித்யமாயிற்

(க) அமலங்கு. (உ) தி-மொ-ரு-ச-உ. (௩) மு-ச-௰.
† முண்டகவிதம் ஸித்தாந்தம். (ச)

வளர்ந்தருளுகையாலும்) (க) "பயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி" என்று கோயிலில் நின்றும் தங்கு வேட்டையாக எழுந்தருளித்திருக் கோட்டியூரிலே * உரகமெல்லணையானைக் கண்வளர்ந்தருளுகையா லும், (உ) "அணிகோட்டியர் கோனபிமாந துங்கன் செல்வனைப்

இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிகொண்டிருக்க, (ங) "போகத்தில் வழு வாத புதுவையர்கோன்" என்னும்படி அவதாராநுபவமாகிற போக (भोग)த்திலொன்றும் நழுவாதபடி (ச) "கண்ணன்கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமேமுற்றூட்டாக அநுபவித்தாரிறே. இனி, இவ்விஷ யத்தில் பரிவிலும்வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசித்கமாய் இவர் க்கு நித்யமாயிறே இருப்பது.

ஆக இப்படி க்ருஷ்ணாவதாராநுபவாதிகளிலே ப்ரவ்ருத்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டி யூரில் நின்றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (ரு) "ఏష నారాయణ శ్రీమాన్ క్షీరార్ణవనికేతనః । నాగపర్యఙ్కముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాం పురీమ్- ஏஷநாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதநः। நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ் ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்" என்று க்ஷீராப்தியில் நின்றும் வந்து பிறந்தானாகவன்றோ ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறதென்னில், ஹிரண் யாஸுர பீடிதரானதேவர்கள் இங்கேதிரளவிருந்து தன்னையே ரக்ஷக னாக அபேக்ஷிக்க, க்ஷீராப்திநாதன், இவர்கள் கோஷ்டியிலே எழுந்த ருளி இவர்களுடைய ரக்ஷணசிந்தை பண்ணினமை தோற்றும்படி உரகமெல்லணையானைப்பள்ளிகொண்டருளின ஸ்த்தலமாகையாலே அந்த ஐக்யத்தைப் பற்றவும், (உ) "அல்வழக்கொன்றுமில்லா

இருப்பதும் என்னுமளவும்). (புதுவையர்) வில்லிபுத்தூரார். அலாபக்லேசத் தால் ஸாதித்தப்ராவண்யாதிசயத்தைக் கீழருளிச்செய்து, வயிற்றெரிச்ச லால் ஸாதித்த பரிவின் ஆதிக்யத்தைக் காட்டுகிறார் (இனியித்யாதி). ஆகை யாலே திருப்பல்லாண்டிலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தை ப்ராசுர்யேண மங்களா சாஸநம் பண்ணினார். அந்த க்ருஷ்ணாவதாரம் திருவுள்ளத்தில் ஊற்றிருக் கையாலே இப்ப்ரபந்தத்தில் அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள் வது.

(ச) "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன்" என்றும், (சு) "திருக்கோட்டியூர் மன்னுநாரணன்" என்று மிருக்கையாலே, அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி சங்கையை அநுவதித்து இரண்டு வகையாகப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆக என்று

(க) உ-திருவ-அசு. (உ) தி-ப-கக. (ங) நா-தி-அ-கo.
(ச) க-க-க. (ரு) ஹரிவம்ச-ருரு-ருஉ. (சு) க-க-கo.

போல" இத்யாதிப்படியே இவ்வாழ்வாருக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், (க) "திருக்கோட்டியூரானே", "கன்றுகொண்டு விளங்கனி யெறிந்து" என்று இதுமுதலாகப் பலவிடங்களிலேயும் "அவனே இவன்" என்று ஆழ்வார்கள் க்ருஷ்ணாவதார கந்த(ஸ்)மாகத் திருக்கோட்டியூரை அருளிச் செய்கையாலும், (உ) *செந்நாள்தோற்றிச் சிலைகுனித்த திருமதுரையிற் காட்டில் திருக்கோட்டியூர் உத்தேஶ்யமாகையாலும், ‡(க்ருஷ்ணாவதாரம் * (ங) ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தோரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து வளரச் செய்தேயும், (ச) "கஞ்சனும் காளியனும் களிறும் மருதுமெருதும் மடிய வஞ்சனையில் வளர்ந்தமணிவண்ணன்" என்று ஈஶ்வரத்வம் நடையாடுகையாலும்) மற்ற அவதாரங்களுக்குக் காலமும் நன்றாய் தாமும் ராஜகுலத்திலே அவதரிக்கையாலும், பந்துக்களும் ராஜாக்களுமாய் பலவான்களுமாகையாலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்குக் காலமும் த்வாபராந்தமாய் பந்துக்களும் ஸாதுக்களான ஆயராய், முளைப்பதெல்லாம் தீப்பூண்டுகளாகையாலே மங்களாசாஸநம் வேண்டுவது க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கே யாகையாலும், அந்த க்ருஷ்ணன் அர்ச்சாவதாரமாய்

வணிகோட்டியர்கோன்" என்று தமக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துத மாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார கந்த(ஸ்)மாக அருளிச்செய்தவிதில் விரோதமில்லை.

இப்படி க்ருஷ்ணாவதார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறவளவில் ருஷிகளைப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப்போகை யன்றிக்கே, பா(வ)வநா ப்ரகர்ஷத்தாலே கோ(ப)ஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணி, யசோதாதிகள்சொல்லும் பாசுரத்தைத் தாம் அவர்களாகிப்பேசி அநுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

தொடங்கி - விரோதமில்லை என்னுமளவும்).

(ரு) "நான் மெலிந்தேன் நங்காய்" என்றது முதற்கொண்டு யசோதாதிகள் பாசுரமாக இவர் அருளிச்செய்யப் போமோவென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). (கரையிலே நின்று) என்றது - க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகவும் பர்த்தாவாகவும் அநுபவிக்குமிடத்தில் போ(க்)க்தாக்களுக்குள்ளே கூடாமல் தடஸ்த்தரா யென்றபடி.

‡ குண்டலிதம் அநந்விதம். (க) தி-மொ-க-க-எ.
(உ) தி-ப-கசு. (ங) தி-பா-உரு. (ச) ச-ங-உ. (ரு) க-க-சு.

நின்றவிடத்தில் அர்ச்சாவதாரம் அர்ச்சகபராதீநஸமஸ்தவ்யாபாரமாய்ப் போருகையாலே மங்களாசாஸநம் மிகவும் வேண்டுவது அர்ச்சாவதாரத்திலே யாகையாலும், (க) * சென்னியோங்களவும் இவர்க்கு அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக மங்களாசாஸநம் நடக்குமிறே.

அவ.—முதற்பாட்டு.—க்ருஷ்ணாவதாரகந்த(ஸ்)மான திருக்கோட்டியூரில் அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் * வண்ண மாடத்தால்.

வ்யா.—(வண்ணமித்யாதி) (உ) "வண்ணநன்மணியும்" இத்யாதிப்படியே நாநாரத்நங்களாலே சமைந்து அழகும் நிறமுடைத்தாகையாலே தர்ஸநீயங்களான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். (கண்ணன்) கண்ணில்‡ கூர்மையுடையராய் நிபுணராயிருப்பாரா

அவ.—திருவவதரித்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாலநாதிகளை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார் இத்திருமொழியில்.

மூ.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ண மெதிரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தளறாயிற்றே. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்.) (உ) "வண்ணநன்மணியும் மரகதமு மழுத்தி நிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர்" என்கிறபடியே நாநாவிதமான ரத்நங்களை அழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகை யுடைத்தான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். (கண்ணன் கேசவன் நம்பி)

ஆக, இப்ப்ரவேசத்தால், (ந)" எத்திறம்" இத்யாதிகளாலே வித்த(ஸ்)ராம்படி ஸௌலப்யாதிகள் பூர்ணமான க்ருஷ்ண விஷயதாப்ரயுக்தமான ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யமும், ஆழ்வார்களிற் காட்டில் ஏற்றம் சொல்லுகையாலே வக்த்ருவைலக்ஷண்யமும், ப்ரேமப்ராசுர்யத்தாலே தாயான யசோதாப்ரப்ரு(பு)திகளுடைய பாசுரமாக இருக்கையாலே வந்த இன்சொல்லாகையாலே ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... *

அரு.—முதற்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) (வண்ணம்) அழகு. இத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (வண்ணநன்மணியு மித்யாதி).

‡ கூர்மை-ஸௌக்ஷ்ம்யம். ஸூக்ஷ்மதர்சிகளென்றபடி.

(க) ரு-சு. (உ) ச-ச-ங. (ந) தி-வாய்-க-ந-க.

லே பரிக்ராஹ்யமான தேவகிபுத்ரரத்நம் த்ருஷ்டிகோசரமாகையாலே கண்ணனென்கிறார். (கேசவன் நம்பி) அவனுடைய ஸர்வகாரணத்வத்தையும் விரோதிநிரஸநத்தையும்தாம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே அவன் போக்யதைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ப்ரஸஸ்தகேசன், கல்யாண குணபூர்ணன் என்கிறார். (பிறந்தினில்) இன்-இல்- பிறந்து- ஸ்ரீ மதுரையில் சிறைக்கூடம்போலே பொல்லாங்கில்லாதபடியாலே திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை இனிய இல்லிலே பிறந்தெதென்கிறார்; திருக்கோட்டியூரில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லமாட்டாரே, ஆகையாலே சிறைக்கூடத்தில் வ்யாவ்ருத்தி திருவாய்ப்பாடிக்குண்டென்கிறார். (எண்ணெய் சுண்ணமித்யாதி) எள்ளில் நெய்யையும் மஞ்சள்பொடியையும் ஒருவர்மேலே ஒருவர் தூவி யென்னுதல்; ஒருத்தர்க்கு ப்ரதியாக ஒருத்தர் தூவியென்னுதல். (கண்ணன்முற்றம்) க்ருஷ்ணன் அவதரித்தபோதே க்ருஹநிர்வாஹகன்பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைக்கையாலே கண்ணன்முற்றமென்னுதல்; இடமுடைத்தான

ப்ரசஸ்தகேசனாய் பரிபூர்ணகுணனான க்ருஷ்ணன். (பிறந்தினில்) இன் - இல் - பிறந்து; ஸ்ரீமதுரையில் சிறைக்கூடம்போல் பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா உபலாலநத்துக்கும் யோக்யமான ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனவன் க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வளவிலென்னவுமாம். (எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர்தூவிட) எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. (கண்ணன் முற்றம்) க்ருஷ்ணனவதரித்தபோதே க்ருஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைத்திருக்கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; (கன் நல் முற்றம்)

"இல்" என்று க்ருஹமாய், அதினுடைய இனிமையை வ்யாவர்த்திய பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதுரையிலித்யாதி). "பிறந்து" என்றது-பிறந்தபோதென்றபடி. (க) "[Sanskrit text] - க இதிப்ரஹ்மணோநாம" என்கிற வசநத்தை உட்கொண்டு கேசவ பதத்துக்கும் இனில்பதத்துக்கும் அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). நந்தன் முற்றமென்னவேண்டியிருக்க, கண்ணன் முற்ற மென்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). "கன்" என்றும், "நல்" என்றும் பிரித்து

(க) ஹரிவம்ச-விஷ்ணுப-கஙக-சஅ.

தர்சநீயமானமுற்றமென்னுதல். (கலந்தளறாயிற்றே) இவை தம்மிலே சேர்ந்து சேறாயிற்றென்கிறார்.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு.—இவ்வளவிலேயன்றி தம்திருவுளத்துக்குப் பொருந்த திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் ப்ரியம் கண்டபடியாலே ஶ்லாகிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(ஓடுவாரித்யாதி) ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஒருப்ரயோஜநம் கருதாமல் ஸஸம்ப்ரமமாகஓடுவார், ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார், ப்ரியப்பட்டு கர்விப்பார். (நாடுவார்)“பிள்ளை எங்கே” என்று தேடுவார். (நம்பிரானெங்குற்றானென்பார்) “ ராஜபுத்ரனுகையாலே

இடமுடைத்தாய் தர்ஶநீயமான முற்றமென்னுதல். (கலந்தளறாயிற்றே) இவை இரண்டும் துவையுண்டு தன்னிலே சேர்ந்து சேறாய் விட்டது. (க)

மூ.—ஓடுவார் விழுவா ருகந்தா லிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரா னெங்குற்றா னென்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்டநின்று
ஆடுவார்களு மாயிற் றாய்ப்பாடியே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடுவார்) பிள்ளை பிறந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவார். (விழுவார்) ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார். (உகந்து ஆலிப்பார்) ப்ரீதராய், அந்தப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொள்ளுவார். (நாடுவார்) “பிள்ளைஎங்கே? பிள்ளை எங்கே?” என்று தேடுவார். (நம்பிரானெங்குற்றானென்பார்)

அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார். (இடமித்யாதி). (இரண்டும்) என்றது - எண்ணெய் சுண்ணங்கள். ஸ்ரீபாகவதே, தசமஸ்கந்தே, பஞ்சமாத்யாயே, (க) “తాశిషః ప్రయుఞ్జానాశ్చిరం పాహీతి బాలకే । హరిద్రాచూర్ణతైలా ద్భిస్సిఞ్చన్తో జనముజ్జగుః-தா ஆஶிஷ: ப்ரயுஞ்ஜாநாஶ்சிரம் பாஹீதிபாலகே। ஹரித்ராசூர்ணதைலாத்பிஸ் ஸிஞ்சந்தோ ஜநமுஜ்ஜகு:” என்றது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

அரு. —இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடுவாரித்யாதி). “உகந்து” என்றபதத்தை “ஓடுவார்” என்றவிடத்தில் அநுஷங்கித்துத் தாத்பர்யம் (பிள்ளையித்யாதி). “அளறாயிற்று”என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து “விழுவார்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஓடச்செய்தே யித்யாதி). (வழுக்கி) சறுக்கி. “ஆலிப்பார்” என்றதுக்குஆடுகையானால், “ஆடுவார்களும்” என்றத்தோடுபுநருக்தமென்று சப்தபரமாகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரீதராயித்யாதி).

(க) பாக-கO-ரு-கஉ-

எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவன் எங்கே" என்பார், கண்டிருக்கச் செய்தேயும். (பாடுவார்களும்) ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுவார்களும். (பல்பறைகொட்ட நின்றாடுவார்களும்) நாநாவிதமான வாத்யங்களைக் கொட்டுவார்களும், கொட்டுக்குப் பொருந்திநின்று ஆடுவார்களும்; அன்றியே, சிலர் தங்களுக்குத் தோற்றினபடி கொட்ட, சிலர் அநந்வயமாகக் கூத்தாடவென்னுதல். (ஆயிற்றாய்ப்பாடியே) இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷக் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ருதராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. (௨)

ஸ்வா.—மூன்றும்பாட்டு. (பேணியித்யாதி) சீருடையபிள்ளை

கண்டிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, தங்களுக்குநிர்வாஹகரான ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனை முதன்மை தோற்ற "நமக்கு ஸ்வாமியானவன் எங்கே?" என்பார். (பாடுவார்களும்) ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடுவார்களும். (பல்பறை கொட்டநின்று ஆடுவார்களும்) பலவாத்யங்களும் கொட்ட, அதுக்குப் பொருந்தி நின்று ஆடுவார்களும். அங்ஙனன்றிக்கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன்றினபடியே கொட்ட, நிரந்வயமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். "பாடுவார்களும்" இத்யாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. (ஆயிற்றாய்ப்பாடியே) இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ருதராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. (௨)

மூ.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆணொப்பா ரிவன்நேரில்லைகாண் திரு
வோணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்

ப்ரீதிஹேதுவாகிற இட மெங்கும் "உகந்து" என்று கூட்டுவது. (முதன்மை) ப்ராதாந்யம். (பறை) வாத்யம். பாகவதே, தசமஸ்கந்தே, பஞ்சமே (க) "అవాద్యన్త విచిత్రాణి వాదిత్రాణి మహోత్సవే। కృష్ణే సర్వేశ్వరేఽనన్తే నన్దస్య వ్రజమాగతే - அவாத்யந்தவிசித்ராணி வாதித்ராணி மஹோத்ஸவே। க்ருஷ்ணே ஸர்வேஶ்வரே(அ)நந்தே நந்தஸ்யவ்ரஜமாகதே" என்றது அநுஸந்தேயம். (நிரந்வயமாக) வாத்யத்தோடந்வயமற. ஆயர்களென்னுமல் "ஆய்பாடி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). ... (௨)

(க) பாகவ-கO-௫-கக.

பேணிப்பிறந்தினில் - சீருடையபிள்ளையென்று சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்தபோதை திவ்யசேஷ்டிதத்தைக்கண்டு கம்ஸபயத்தாலே பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (க) "உபஸம்ஹர - உபஸம்ஹர" என்ற போதே உகவாதார்காணுதபடி மறைக்கையாலும், ராமாவதாரம்போலே வளர்ந்தபின்பு பித்ருவசநபரிபாலநம்பண்ணுகையன்றி அப்போதேபேணிப் போருகையாலும். (பிறந்தினில்) வழியிலுள்ள வ்யஸந பாஹுள்யத்தை அறிந்தவராகையாலே, கம்ஸனுக்குப் பிழைத்து திருவாய்ப்பாடி புகுந்தபின்பு திருவவதாரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி "பிறந்தினில்" என்கிறார். (தாம் காணப்புகுவார்) அக்காலத்திலே பிள்ளை பெற்றவர்தாங்களும் ஹர்ஷாதிசயத்தாலே தம்தாம் ✽ புத்ர முகம் காணுங்காட்டில் பிள்ளையைக்காணப்புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) சோபநம்சொல்லவேணுமென்கிறத்வரையாலேபுகுந்துசொல்லியும் சொல்லாதும் போதுவார். ✽ (போதுவார்) (உ) "பும்ஸாம் - பும்ஸாம்" இத்யாதி. இதென்ன அருமைதான்? (ஆணொப்பாரித்யாதி) ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம்போவார் இவனைப்பார்த்து "புமான்களில் இவனு

தினில்) சீருடைய பிள்ளைபேணிப் பிறந்தினில் அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை என்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது- சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (க) "உபஸம்ஹர - உபஸம்ஹர" என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத்தானிறே. இப்படி உக வாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பாடியிலே பிறந்தவளவில். கம்ஸனுக்குப் பிழைத்துத் திருவாய்ப்பாடியில் புகுந்தபின்பு காணும் இவர் பிறந்தாருக நினைத்திருக்கிறது. (காணத் தாம் புகுவார்) பிள்ளையைக்காண ஆசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) புக்குக்கண்டு புறப்படுவார். (ஆணொப்பாரித்யாதி) ஸாமுத்ரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, "பும்ஸ்த்வஸாம்ய

அரு.—மூன்றும்பாட்டு (பேணியித்யாதி). * சீர்பத தாத்பர்யம் (அவ தரித்த வித்யாதி). * பேணிபத தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). மதுரையிலன்றே க்ருஷ்ணன் பிறந்தது; இடைச்சேரியிலே பிறந்தானென்னவென்ன (கம்ஸனுக்கித்யாதி). (பிழைத்து) தப்பி. (ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம் போவார்) லக்ஷணசாஸ்த்ரஜ்ஞரென்றபடி. "ஆணொப்பார்" என்ற தினர்த்தம் (பும்ஸ்த்வ இத்யாதி). இப்பிள்ளையோடே பும்ஸ்த்வமாத்ரத்திலே ஸாம்

✽ (பா) பிள்ளை உளை. (க) வி-பு-தி-௩-௬௬. (உ) ரா-அ-௩-௨௯.

க்கு ஸத்ருஸரில்லை" என்பார்களும், "திருவோணத்தானுலகு ஆளும்" என்பார்களுமாய், ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். திருவோணம்வைஷ்ணவநக்ஷத்ரமாகையாலே"திருவோணத்தானுலகு" என்று உபயவிபூதியையும் ஆளுமென்கிறார்களென்றபடி.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உறியித்யாதி) உறியின்மேலே வைத்த நறுநெய்யும் பாலும் தயிரும் உடனே த்ரவ்யகௌரவம் பாராதே அறுத்துக்கொண்டுபோந்து முற்றத்திலே உருட்டிநின்றாடுவார். (நன்றாகத்தூவுவார்) க்ரு (ஷ்ூ) த க்ஷீர தத்யாதிகளை "பிள்ளைக்கு நன்மை

முடையவர்களில் இவனுக்கு ஸத்ருசரில்லைகாண்" என்பாரும், "இவனுடைய லக்ஷணமிருந்தபடியால் திருவோணத்தானான ஸர்வேஶ்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும்"என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, (ஆணொப்பான் இவன் நேரில்லை)என்று பாடமானபோது, ஆணொப்பு என்றது-ஆண்படி; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பான் என்றது- ஒப்பால் என்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகாளும் என்பார்களுமானார்கள். ... ... * (௩)

மூ.—உறியை முற்றத் துருட்டிநின் றாடுவார்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. (௪)

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாடுவார்.) நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்ய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீதி பாரவஶ்யத்தாலே முற்றத்திலே உருட்டி நின்றாடுவார். (நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்) க்ரு (ஷ்ூ) த க்ஷீர தத்யாதிகளை "பிள்ளைக்கு நன்மை உண்

யத்தையுடைய வர்களிலென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் ச (ஞ) காரத்தையும், "ஆயிற்று" என்றத்தை ஆனார்களென்றாக்கி, அந்த க்ரியையும் இப்பாட்டிலே கூட்டிக்கொண்டு அந்வயம் காட்டுகிறார் (புகுவாரு மித்யாதி). (௩)

அ௫.—நாலாம்பாட்டு. (உறியையித்யாதி). "நறு நெய் பால் தயிர்" என்றத்தை காகாக்ஷிந்யாயேந "உறியை" என்றத்தோடே அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நறுவிதான இத்யாதி). தூவுகைக்கு ப்ரயோஜந கதநமுகேந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (க்ரு (ஷ்ூ) தேத்யாதி.)

யாகவேணும்" என்று தா (ர) நஞ்செய்வார். (செறிமென் கூந்தல விழத்திளைத்து) செறிந்து மெல்லிதான குழல்கள் கட்டவிழும்படி ஸ்த்ரீகள்புறப்பட்டுஆடிலீலாபோகி(ஞி)களாக. (எங்குமறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே) திருவாய்ப்பாடியில் திருவாயர் முழுக்க க்ருத்யாz க்ருத்யவிவேக சூந்யராஞர்களென்கிருர். "ஆய்ப்பாடிஆயர்" என்றது, வளர்ப்பும் மேய்ப்புமன்றியே ஜாதி ஆயரென்றபடி. ... ... (ச)

ஸ்வா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) "தாள் கொண்ட" என்று - கால்நீண்ட உறிகளைத்தங்கள்கையிலே தூக்கிநின்ருடுவார். பரிசுண்டாய் கூரியதான மழுக்களையும், அளவுண்டாய் நன்

டாகவேணும்" என்று தாநம் செய்வார். (செறிமென் கூந்தலவிழத் திளைத்து.) செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி அவிழும்படி ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணி. (எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே) திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோ(ரி)பரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டை யிட்டு க்ருத்யா z க்ருத்ய விவேக சூந்யராஞர்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டிநின்ருட, சிலர் நறுநெய் பால் தயிர் நன்ருகத் தூவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் - எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... ... * (ச)

ரு. —கொண்ட தாளுறி கோலக் கொடுமழுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லையரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடிஞர். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) கால்நெருக்கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்

"ஆய்ப்பாடி ஆயர், எங்கும், அறிவழிந்தனர்" என்றந்வயித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிருர் (திருவாய்ப்பாடி யித்யாதி). "எங்கும்" என்றது - நந்தன் திருமாளிகையோடு அல்லாத விடங்களோடு வாசியற என்றபடி. (உகவை) ப்ரீதி. "அறிவழிந்தனர்" என்றத்தை எல்லாரிடத்திலும் அந்வயிக்க வேண்டுகையாலும், "ஆடுவார்" "தூவுவார்" "அறிவழிந்தனர்" என்று மூன்றந்வயமாகில் வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும் ஏகவாக்யதயா அந்வயம் காட்டுகிருர் (சிலரித்யாதி). "திளைத்து" திளைக்க என்றபடி. (இப்படி) என்றது ஸ்பஷ்டார்த்தம். ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு (கொண்டதாளித்யாதி) (கால்) நெடுங்கயிறு. (நெருக்கம்) என்றது-* கொண்ட பததாத்பர்யம். இத்தால், தாள்களைக் கொண்ட உறியென்று சப்தார்த்தம். (பரிசு) அழகு. "மழு" கோடாலி

ருன தடிகளையும், மடலில்நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைக்கப்பட்ட ஸ்ப்யையுமுடையராய்க்கொண்டு, முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லுதோன்றஸரஸவிவாத கோலாஹலராய் நெருங்கிப்புகுந்து நெய்யாடினார் இடையரெல்லாருமென்கிறார். (விண்டின்முல்லை) என்று பாடமானபோது, "விண்டு" என்று-குன்றாய், குன்றில்முல்லை நெருங்கப் பூத்தாப்போலே தோற்றுப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார்க்கு தோற்றுப்பல்லாயிறே யிருப்பது. அண்டர் என்று - தேவஜாதிகளுக்கும்பேர். (௫)

ஸ்வா. —ஆறும்பாட்டு. (கையுமித்யாதி) வடதளஸூசிக்கல்லாத

களையும் ஜாத்யுசிதமான தடிகளையுமுடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச்சமைத்த சய்யையுமுடையராய்க் கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப்புகுந்து நெய்யாடலாடினார்களென்கை. (விண்டின்முல்லை) என்று பாடமானபோது,"விண்டு" என்று-குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கப்பூத்தாற்போலே தோற்றுப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லராயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. (௫)

மூ. —கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பையவாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக் கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. (௬)

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (கையும் காலும் நிமிர்த்து) திருமஞ்சநம்

முதலான இருப்பாயுதம். (மடலில் நின்றும்) தாழைக்கொத்தில் நின்றும். "விண்ட" விகஸிதமான. முல்லையரும்புபோலே யிருக்கிற என்று சப்தார்த்தயாய் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே யித்யாதி). மிண்டிக் கர்த்தம் (நெருங்கி) என்றது. "புகுந்து" என்றதுக்கு, ராத்ரிமங்கையிலே இருந்தவர்களெல்லாம் தங்கள் வேஷத்தோடேவந்து புகுந்தார்களென்று கருத்து. (தோற்றுப்பல்லர்) என்றது - சொரைவிரையைத் தோற்றினாப் போலே யிருக்கிறபற்களையுடையவரென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (இடைக்கூத்தித்யாதி). ... ... (௫)

அரு. —ஆறும்பாட்டு. "பைய" என்றத்தை "நிமிர்த்து" என்றத்தோடேயும் கூட்டி தாத்பர்யம் (திருமஞ்ஜந மித்யாதி). (க) "காய்ச்சின

(க) உ-ச-ங.

தெல்லாமுண்டாகச்செல்லாநின்றதிறே. கடாரத்திலே மருந்துகளும் பரிமளத்ரவ்யங்களுமிட்டு ஸுகந்தவத்தாய்க்காய்ந்த நீரிலே திருக் கைகளையும் திருவடிகளையும் நிமிர்க்கவேணுமென்று தானே ப்ரார்த் தித்துத்தான் நிமிர்த்து, "நிமிர்ந்தான்" என்று கொண்டாடி; மெள்ளத் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளி, குறுங்கண்ணை பசுமஞ்சளைத் திரு மேனியிலே சாத்திக் கையிலே மஞ்சளைபெடுத்து "மெல்லிதான நாவை நீட்டியருளவேணும்" என்றுப்ரார்த்திக்க; இங்கேயும் மாத்ரு வசநபரிபாலநம்பண்ணி யருளவேணுமென்று நாக்குக்கும் வாய்க்கும் வாசியறியாத பிள்ளைகளைப்போலே அங்காந்துகாட்டின நாவை வழித் தவனுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து விஶ்வரூபம் காட்டினப் போலே இவளுக்குத் திருப்பவளத்துக்குள்ளே ஸமஸ்தலோகங்களை யும்காட்ட, இவளும் கண்டாளிறே; வடதளஶாயி திருவயிற்றுக் குள்ளே அக(ஃ)டித ப்ரமாண விஶித்தமானதிறே இவள் கண்டது. (௬)

செய்கைக்குடலாகத் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்நீட்டி, திரு மேனியின் மார்தவத்துக்கநுகுணமாக நிமிர்த்து. (கடாரநீர்பைய வாட்டி) திருமேனிக்கு அநுகுணமாக ஔஷதங்களும் ஸுகந்த த்ரவ் யங்களும் கூட்டிக்காய்ச்சின கடாரத்தில் திருமஞ்ஜநத்தாலே திரு மேனியலையாமல் மெள்ளத்திருமஞ்ஜநம் செய்து. (பசும் சிறு மஞ் சளால்) இது கீழ்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுங்கண்ணை பசுமஞ்சளைச்சாத்தியாய்த்து நீராட்டிற்றும். (ஐயநாவித்யாதி) அப் படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்த வளுக்கு அதுக்குஉடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடையவாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுநனுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஶ்வரூப்யம் காட்டினாப்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துதன் வைபவத்தைக் காட் டுகையிறே. ... ... * (௬)

நீரொடு நெல்லி கடாரத்தில் பூரித்துவைத்தேன்" என்கிறபாசுரத்தையுட் கொண்டருளிச் செய்கிறார் (திருமேனிக்கித்யாதி). "பைய" என்றபதார்த் தம் (மெள்ள) என்றது. "சிறு" என்றபததாத்பர்யம் (குறுங்கண்ணை) என்றது; நெருங்கின கணுக்களையுடையதான வென்றபடி. "ஐய" என்றபதார்த்தம் (மெல்லிதான) என்றது. (அங்காந்திட) திருப்பவளத் தைத்திறக்க. "ஏழு" என்றது உபலக்ஷணமாக (ஸகலலோகங்களையும்) என்றபடி. (அதுக்கடி) காண்கைக்கடி. ... ... (௬)

ஸ்வா. —ஏழாம்பாட்டு. (வாயுளித்யாதி). இனிமேல்கண்டவள் வார்த்தையிறே. இப்படிகண்டு (ஃ) வ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவளன்றியே "மடநல்லார்" என்றுஇவன் காட்டக்கண்டவர் களுமுண்டென்றுதோற்றுகிறது. இவன்" ஆயர்புத்திரனல்லன்" என் றும், "ஸ்வயத்நத்தாலே பேர் நினைப்பார்க்கு நிர்தேசிக்கவுங்கூட அரி யன்" என்றும், வ்யதிரேகத்திலே நிர்ணயமும் நிர்தேசத்திலே அரு மையையும் நடவாநிற்கச் செய்தேயும், " பரந்த சீரையும் பண்மையு முடைய பாலகன்" என்று நிர்ணயித்து, பின்னையும் "மாயன்" என் கையாலே ஆஸ்சர்யசக்தியுக்தனென்று இவள் சொல்லுகையாலே,

மூ. —வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. (எ)

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்) இப்படி திருப்பவளத்தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட பவ்யதையை யும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். (க) "வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள்" என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அநுபா (ஃ) ஷணத்திலேபலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது-இவள் கண்டவநந்தரம், அங்கு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸை க்கொடுத்துக் காட்டக்கூடுமிறே. (ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய் வம்) ஸ்ரீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேஸ்வரன். (பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்) பரம்பின கல்யாணகுணங் களை யுடையனாய் நீர்மையுடையனான சிறுப்பிள்ளை. (மாயன்) ஆஸ் சர்ய சக்தியுக்தன். (என்று மகிழ்ந்தனர்) "மாதரே" இப்படி சொல்லி

அரு. —ஏழாம்பாட்டு. "நல்லார்" என்றதுக்கர்த்தம் (ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள்) என்றது. (அதாவது) என்றது - அவர்களும் காண்கை யாவதென்றபடி. இதுக்கு (கூடும்) என்றத்தொடர்வயம். "பண்புடை" என்றதினர்த்தம் (நீர்மையுடையனான) என்றது. (நீர்மை) ஸௌலப்யம். "பாலகன்" என்றத்தால் ஸௌலப்யம் ஸித்தமாகையால் இங்ஙன் கொள்ளவேணும். ... ... (எ)

(க) க-௩-௯.

திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்த்ரீவர்க்கம்முழுக்க "மாயனுகையாலே ஸ்வலாப ஸித்திக்கு ஹேதுபூதன்" என்று மகிழ்ந்தார்களிறே. ... ... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளுமித்யாதி). இவர் மங்களா சாஸந பரராகையாலே அவதரித்தநாளையொளித்து பன்னிரண்டா நாளென்கிருர். (எத்திசையித்யாதி). எல்லாதிக்குக்களிலும் ஒருவர்க் கொருவர் மேலாகவேணுமென்று வெற்றிகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று மேலாக தோரணங்கள்நாட்டிக் கோடித்துக்கொடிகட்டி. (மத்தவித் யாதி) மத்த கஜங்கள் முதலானவை மறிந்து விழும்படியாகமலையைத் தாங்கின மைந்தனென்றது. (க) "யுகே யுகே ஸம்பவாமி - யுகேயுகேஸம் பவாமி" ப்படியே. மைந்து - மிடுக்கும், பிள்ளையும். (உத்தான மித்

மிகவும் ப்ரீதைகளானுர்கள் ஸ்த்ரீகளென்கை. "வாயுள்வையகம்கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப்பாலகன் - ஆயர் புத்திரனல்லன் அரும் தெய்வம் - மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்" என் றந்வயம். ... ... (எ)

மூ.—பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்
எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை
உத்தானம்செய் துகந்தன ராயரே. (அ)

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளும் கடந்த விரண்டா நாள்) பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாம்நாளான நாமகரண திவஸத்தி லே. (எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து) எல்லாதிக்குக்களிலும் ஜய ஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. (மத்தமாமலை தாங்கிய மைந்தனை) வர்ஷாபத்ரக்ஷணார்த்தமாக, மத்தகஜங்களையுடைத்தான பெ ரியமலையை எடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடரா கையாலே, தத்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களை யும் அவ்வஸ்துவுக்குநிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிறே ஆழ்வார்க் கு (உத்தானம்செய்து உகந்தனர் ஆயரே) இடையரெல்லாரும் ஸ்நே

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. *சயபதார்த்தம்(ஜயஸூசகமான). என்றது- புத்ரோத்ஸவத்தால் வந்த உத்கர்ஷஸூசகமான என்றபடி. (தோரணம் நாட்டி) என்றது - தோரணம் கட்டுகிற ஸ்தம்பங்களை நட்டென்றபடி. மத்தமா வென்ற தினர்த்தம்(மத்தகஜங்களை)என்றது. பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாநாள் பிள்ளை மலையை எடுத்தானென்னக் கூடுமோவென்ன வரு ளிச் செய்கிருர் (பிற்பாடராகையாலே யித்யாதி). ... ... (அ)

(க) கீ-ச-அ.

யாதி) ஒருவர்க்கொருவர் கைகளிலே எடுத்து ஆயரெல்லாரும் உகந்து செல்லாநின்றார்கள். ... ... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பருவத்துக்குத்தகுதியல்லாதசக்தி விசேஷமான சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கிறார். *

ஸ்வா.—(கிடக்கிலித்யாதி) "கிடக்கில்" என்கையாலே ஓரிடத்தில் கிடவாமைதோற்றுகிறது. "தொட்டில்கிழிய உதைக்கும்" என்கையாலே திருவடிகளில் மார்த்தவத்துக்கு பயப்படுகிறார். (க)*தளிர் புரையும் திருவடிகளிறே. (எடுத்தித்யாதி) எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை முறியும்படி நோவப்பண்ணுகையாலே "இந்நோவு பிள்ளைக்கு

ஹாதிசயத்தாலே தனித்தனியேதந்தாம் கைகளிலேஎடுத்துக்கொண்டு ப்ரீதரானார்களென்கை. ... ... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊரடங்கலும் செய்த உபலாளந விசேஷங்களை அநுஸந்தித்து இனியரானார் கீழ்; இப்பாட்டில்-பருவத்துக்குத் தகுதியல்லாத சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, திருத்தாயார் ஸந்நிஹிதரானவர்களுக்குச் சொன்ன பாசுரத்தை, அவளான பா(ஞ)வனையாலே தாம்அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

மூ.— கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். (கூ)

வ்யா.—(கிடக்கிலித்யாதி) தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அதிலே கிடந்தானாகில் தொட்டில் கிழியும்படி உதையாநிற்கும். (எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும்) "திருவடிகளின் மார்த்தவத்துக்கு இது பொறாது" என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொள்ளில் புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாநிற்கும். (ஒடுக்கிப்புல்கில் உதர

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—கீழ்ப்பாட்டுக்களில் "வையமேழுங் கண்டாள்" "மகிழ்ந்தனர்மாதரே" என்றுமிப்படி அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் "நான்மெலிந்தேன் நங்காய்" என்றிருக்கையாலே ததநுகுணமாக ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (திருவவதரித்த வித்யாதி).

(வளர்த்தினால்) என்றது - கண்வளர்த்தினாலென்றபடி. (புடை) இடம். (பெயர்ந்து) பேர்ந்து. இத்தாலிருந்திடத்திலிராதே கிளம்பிக்

(க) தி-ொ-க.

மிகவு முண்டாம்" என்று பிள்ளையுடைய சேஷ்டிதங்களை அமைத்து மார்வோடே அணைக்கில் வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். மூக்த்த (ஃ) சேஷ்டிதங்கள்பலவாகையாலே இவையெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப்போராதென்று போர இளைத்தேன். "நங்காய்" என்கிறது ஜாத்யேக வசநத்தாலே. நீங்களுமெல்லாம் பருவத்துக் குத் தக்க சேஷ்டிதங்களையுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்த்துப் போருகிற பூர்ணைகளிறே. ... ... (௯)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

த்தே ப்ராய்ந்திடும்) "இது அத்திருமேனியில் மார்தவத்துக்குப் பொருது" என்று வ்யாபாரக்ஷமனல்லாதபடி ஒடுக்கி மார்விலே அணைத்துக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். (மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்) "இந்த சேஷ்டிதங்களையெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது" என்று நான் போர இளைத்தேன். "நங்காய்" என்று ஜாத்யேக வசநமாய் நங்கைமீரென்று; இப்படி நீங்களெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்களையுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... ... (௯)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு ப(ஃ)லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—செந்நெலார் வயல்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை
மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்
பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

குதித்தென்றபடி. "மிடுக்கிலாமையால்" என்றதுக்கு ப்ரேமாதிசயம் தோற்றும்படி சொல்லவேண்டுகையாலே ததநுகுணமாக தனக்குமிடுக்கிலாமையாலென்றே பிள்ளைக்குமிடுக்கிலாமையாலென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இந்தசேஷ்டிதங்களையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் "மாதர்" என்று பஹுவசநமாகவிருக்கையாலே ததநுகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் (நங்காயித்யாதி). "நங்காய்" என்று ஸம்போதிக்கிறதுக்கு ஹார்த்தபா(ஃ)வமருளிச்செய்கிறார் (நீங்களித்யாதி). ... ... (௯)

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்நெலித்யாதி) செங்நெலாலே நிறைந்த வயலாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, (க) "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி" என்றுதொடங்கி, "மன்னு நாரணன்நம்பி" என்று நிகமிக்கையாலே ஸாதாரணாஸாதாரணவ்யாவ்ருத்தமான வாக்யத்வயகுண பூர்த்தியை, "மன்னுநாரணன்நம்பி"என்று அருளிச்செய்கிறார். (பிறந்தமை)பிறந்தப்ரகாரத்தை யென்றது-முற்பட்ட பிறப்பை ஒளித்துத் தாம்துடங்கின திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை, கம்ஸநகரியில் நின்றும் போரப் பெறுகையாலே மறுபிறப்பாக நிகமிக்கிறார் (உ) "புநர்ஜாதம் புநர்ஜாதம்" என்னக்கடவதிறே.

(மின்னித்யாதி) பட்டர்பிரானுகையாலே "மின்னுநூல்" என்கிறாதல், (ங) "வேதப்பயன் கொள்ள வல்ல விஷ்ணு சித்தன்" என்று இவருடைய விஷ்ணு சப்தமும் அஸாதாரணமாக ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ரகாசிக்கையாலே மின்னுநூலென்கிறாராதல். "விஷ்ணுசித்தன்" என்று-விஷ்ணுவைத் திருவுள்ளத்திலே யுடையவராகையாலே மற்றொன்றறியாதவர். "விரித்த" என்கையாலே ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் மங்களாசாஸநபர்யந்தமாக விரித்தருளிச் செய்தாரென்கிறது. இம்மங்களாசாஸந தாரதம்யம் பலர்க்கும் உண்டாகையாலே "இப்பன்னு பாடல்" என்று வ்யாவர்த்திக்கிறது. "வல்லா

வ்யா.-பத்தாம்பாட்டு.(செங்நெலித்யாதி) செங்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயண சப்தவாச்யனாய் கல்யாணகுண பரிபூர்ணனானவன் திருவவதரித்தப்ரகாரத்தை. (மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த) பட்டர் பிரானுகையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடையராய், ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேஶ்வரனைத் தம்திருவுள்ளத்திலே வைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாளநாதிகளோடேகூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த- (இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்

அரு. —பத்தாம்பாட்டு. (செங்நெல்) சிவந்தநெல். திருப்பாற்கடலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளுகையாலே(அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்) என்றது. "பன்னுதல்" ஆராய்தலாய், அத்தால் பவித்தார்த்

(க) க-க-க. (உ) ரா-பா-எஎ-ரு. (ங) உ-அ-கO.

ர்க்கு" என்றது-ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கென்றபடி; அதாவது-இவ் வபிமாநத்திலே ஓதுங்கினார்க்கும் இப்பிள்ளையுடையஸ்த்திதி க(ர)ம ந சயநாதிகளால் இவரைப்போலே வயிறுமறுகவேண்டும் பாபமுமில் லை யென்கிறது. ... ... (க௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.— கீழ்த்திருமொழியிலே (க) "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று தொடங்கி, (உ)"திருக்கோட்டியூர் மன்னுநாரணன்நம்பி பிறந்தமை" என்று அவதார வ்யாபாரத்தையெல்லாம் அநுபவபூர்வகமாக வரு ளிச் செய்தார். இனிமேல் திருவடிகளில்நின்றும் திருமுடியளவாக

கில்லை பாவமே) ரஸ்யதையாலே விசேஷஜ்ஞானவர்கள் எப்போது மிருந்துசொல்லும்படியான இப்பாடலை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர் களுக்கு பகவதநுபவ விரோதியான பாபமில்லை. ... * (க௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—கீழில்திருமொழியிலே, (க) "திருக்கோட்டியூர் கண் ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று தொடங்கி, (உ) "திருக் கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை" என்று தலைக்கட்டு கையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தத்காலோபலாளநங்க ளோடே அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவனுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண் யத்தை தத்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே

த்தை யருளிச்செய்கிறார் (ரஸ்யதை யித்யாதி). சொல்லுவார்க்கென்றே "வல்லார்க்கு" என்றத்தால்பலிதம் (ஸாபிப்ராயமாக) என்றது. பிறந் தமையை "விரித்த" என்றத்தோடந்வயிப்பது. ... ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—சீதக்கடல் ப்ரவேசம் — வர்த்திஷ்யமாண ஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தகீர்த்தநம்(கீழித்யாதி). (திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை) என் றது- திருப்பாற்கடல் ஸ்த்தாநீயமான திருக்கோட்டியூரில் நின்றும் வந்த வதரித்தமையை யென்றபடி. (தத்காலோபலாளநங்கள்) என்றது - பன் னிரண்டுநாளில் உபலாளநங்களென்றபடி. பவளவாயித்யாதி ஸம்போத

(க) க-க-க. (உ) க-க-க௦.

அநுபவித்து அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை யசோதைப்பிராட்டி பாசுரத்தாலே விருப்பம் தோற்றவருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (சீதமித்யாதி) அகாத(ᩴ)மாகையாலே குளிர்ச்சி மாறுதிருக்கிற ஸமுத்ரத்தில். "கடலுள்ளமுது" என்கையாலே புறவமுதுதோன்றிற்றிறே. (க) *விண்ணவரமுதுண வமுதில் வரும் பெண்ணமுது. பரோபகார சிந்தை பண்ணுகையாலே இந்த தேவகியும் பரோபகாரமாக ஈஸ்வரனைத் திருவாய்ப்பாடி முதலாக எல்லார்க்கும் உபகரித்தாளிறே. இவ்வுபகாரம் கம்ஸபீ(ᩴ)தி மூல

தத்பா(ᩴ)வயுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில்நின்றும் திருமுடியளவாகஅநுபவித்து, அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள்பேசின பாசுரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். ... ... *

மூ. —சீதக்கடலுள்ளமுதன்ன தேவகி
கோதைக்குழலாளசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்
பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்துகாணீரே. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி) அகாத(ᩴ)மாகையாலே குளிர்த்திமாறுதஸமுத்ரத்திலே தேவபோக்ய(ᩴ)மாகப் பிறந்த அம்ருதம் புறவமுதாம்படி, (க) "அமுதில் வரும் பெண்ணமுது" என்கிறபடியே உள்ளமுதாகப்பிறந்த பிராட்டியோடொத்த தேவகிப்பிராட்டி. அதாவது - அவள் பரோபகார சீலையானுப்போலே, இவளும் பரோபகார சீலையென்றபடி. (கோதை

கத்தோடே இத்திருமொழியை அருளிச்செய்து "யசோதைமுன் சொன்ன" என்று அவளுடைய வார்த்தையாக நிகமிக்கையாலே (அவள்பேசின பாசுரத்தாலே) என்றது. (ஆதரம்தோற்ற) என்றது - பவளவாயீர் என்று வர்ணித்துச்சொன்னபதத்தைப்பற்ற; "காணீர்" "காணீர்" என்ற த்வி(ᩴ)ருக்தியைப் பற்றவாதல். ... ... *

அரு. —முதற்பாட்டு.— "சீதக்கடல்" என்று சைத்யத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே சைத்யம்நித்யமென்றுவிவக்ஷித்து ஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அகாதேத்யாதி). உள்பதத்துக்கு வ்யாவர்த்த்ய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (தேவேத்யாதி). (புறவமுதம்) பாஹ்யாம்ருதம். அத்துணைஸாரமென்றபடி. இங்கே தேவகிப்பிராட்டியை விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(க) தி-மொ-அ-க-உ.

மாகையாலே. "உள்ளமுதன்னதேவகி" என்கையாலே வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்தமாகக் கடவது. பிறப்பிக்கப்பிறந்த அம்ருத துல்யையான ஸாதுஜநங்களுக்கு அக்ரேஸரையான தேவகியார் புஷ்பாதிகளாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்குப்போகவிட்ட. "போத்து" என்றது-போக்கினவென்றபடி. "அந்த" என்று-சுட்டாகவுமாம். அன்றிக்கே, "போத்தந்த" என்று ஒருசொல்லாய்க்கிடக்கிறதாய், அத்தாலும்போகவிட்டவென்றபடி.

(பேதை) பருவத்துக்குத்தக்க அறிவில்லாமை. (குழவி) பருவம். (பிடித்தித்யாதி) திருக்கையாலே திருவடிகளைப்பிடித்து. (க) "தேனே மலரும் திருப்பாதம்" என்று தன்திருவடிகளில் விழுந்தவர்கள் சொல்லக்கேட்கையாலே, "இது பரீக்ஷிக்கவேணும்" என்று திருப்பவளத்தில் வைத்தானென்னுதல்; *அழுங்குழவி போல்வார் விரும்புகையாலே தானும் தா(தூ)ரக போக்ய(भोग्य)ங்களாக விரும்

க் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த) பூமாலையாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு, போகவிட்ட-வரவிட்டவென்றபடி. "போத்தந்த" என்று - ஒரு முழுச்சொல்லு.

(பேதைக்குழவி)(உ) "ముగ్ధశ్శిశుః - முக்தஶ்ஶிஶு:" என்னுமாபோலே. (பேதை) பருவத்துக்குத் தக்கவறிவில்லாமை. (குழவி) பருவம். (பிடித்துச்சுவைத்துண்ணும்) திருக்கையாலேபிடித்துத்திருப்பவளத்திலே வைத்து ஆஸ்வாதித்து புஜிக்கும். (ரு) "వటదళమధిశయ్య రఙ్గధామన్ శయిత ఇవార్ణవతర్ణకః పదాబ్జమ్। అధిముఖముదరే జగన్తి మాతుర్నిదధిత వైష్ణవభోగ్యలిప్సయావా - வடதளமதிசய்ய ரங்கதாமந்! சயித இவார்ணவதர்ணகஃபதாப்ஜம்। அதிமுகமுதரே ஜகந்தி மாதும் நிதநித வைஷ்ணவபோக்யலிப்ஸயாவா" இத்தால்(ச) "విష్ణోఃపదే పరమే మధ్వ ఉత్సః- விஷ்ணோஃபதே பரமே மத்வ உத்ஸ:" என்றும், (க) "தேனேமலரும் திருப்பாதம்" என்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கையாலே திருவடிகளின் போக்ய(भोग्य)தைதன்னைப்பரீக்ஷிக்கைக்காக,பருவத்துக்கு அநுகுணமான வ்யாபாரம் செய்வாரைப்போலே செய்தானுதல்;

"குழவி" என்றால் போராதோ? "பேதை" என்றும் விசேஷிக்கவேணுமோவென்ன; ஆழ்வான் ஶ்ரீஸூக்தியை ப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (முக்தஶ்ஶிசுரித்யாதி). (என்னுமாபோலே) என்றவநந்தரம் "அருளிச்செய்தார்" என்றுசேஷம். சுவைத்துண்கைக்கு இரண்டுவகையாகப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-க-டு-டு. (உ) அதி-ஸ்த-கச. (ரு) ர-ஸ்த-உ-டுச.
(ச) புருஷஸூ.

பிரானென்னுதல் ; அன்றிக்கே அந்தர்க்க(ர்)தமான வையமேழுக்கும் சிறைச்சோறு ஆக்கினானுதல், இவை புறப்படாமல் திருவிரலாலே கண் செறியிட்டானுதல். இவர் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டெல்லாம் தோற்றி, அநுபவிக்கிறாரிறே. (பாதக்கமலமித்யாதி) (க) * வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிய வேண்டுகையாலே இவர் காட்டக்காணவேணுமிறே. (உ) * வேதப்பயன்கொள்ளவல்லாரிவரிறே. (பாதமித்யாதி) திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோளென்கிறார். அறிவுடையார் காட்டக் காணவேணுமிறே.

"பவளவாயீர் வந்து காணீரே" என்று பின்பு மருளிச் செய்கையாலே ப்ரபத்தியின் மேலேறின ப(ழ)க்தியையும் ப(ழ)வ்யதையையு முடையவர்கள் நின்றநின்ற நிலைக்குள்ளேயுள்ளே புகுந்து தர்ஶிக்க யோக்யரென்கிறார். ... ... (க)

(ங)"வையமேழும் கண்டாள்" என்னும்படி திருவயிற்றில் கிடக்கிற லோகங்களுக்குச் சிறைச்சோறாக்கின னுதல். (பாதக்கமலங்கள் காணீரே) இப்படி இருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோள். கமலம் என்கையாலே - திருவடிகளிலுண்டான நிறத்தையும், சைத்யமார்தவ ஸௌரப்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. (பவளவாயீர்வந்துகாணீரே) பவளம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையீர் வந்து காணுங்கோளென்று, யசோதைப்பிராட்டி, தான் அநுபவித்த அம்சத்தை ஸஜாதீயைகளாய் அநுபுபு(ஸு) க்ஷுக்களா யிருப்பாரையும் ஸம்லாகித்துக்கொண்டு அழைத்துக்காட்டின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து. ... ... * (க)

(சிறைச்சோறுக்குகையாவது) ஆக்குகை - நடத்துகையாய், சிறையிலேயிருக்கிறவர்களுக்கு சோறுநடத்துகை. அப்படியே உள்ளேயிருக்கிற லோகத்துக்குத் திருவடிகளில் தேனை புஜிப்பித்தானென்றபடி. இப்பாட்டிலே (ச)'ముగ్ధశ్శిశు ర్వటదళే శయితో౽తితన్వ్యా తన్వా౽జగన్తి బిభృషే సవికాస మేవ। ఐశీమిమాం తవతు శక్తిమతర్కితవ్యా మవ్యాజతః ప్రథయసే కిమిహావతీర్ణః- முக்தஸ்மிதர் வடதளே சயிதோதிதந்வா தந்வா ஜகந்தி பிப்ருஷே ஸவிகாஸமேவ। ஜஶ்ரீமிமாம் தவது ஶக்திமதர்கிதவ்யா மவ்யாஜத: ப்ரதயஸே கிமிஹாவதீர்ண:" என்கிற ஶ்லோகம்நுஸந்தேயம். ... ... (க)

(க) தி-வாய்-ச-ரு-அ. (உ)உ-அ-க0. (ங) க-க-ரு. (ச)அதி-ஸ்த-கச.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளில் அகவாயிலழகை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ். இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(முத்தும்மணியுமித்யாதி) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சிட்டாளாகையாலே திருவிரல்களுக்கும் மாறி மாறி ஒன்பதுவிரலுக்கும் நவரத்னவர்ணத்தையும் மற்றை ஒருவிரலுக்கு ஸ்வர்ணவர்ணத்தையுமிட்டு அலங்கரித்து அவள் அநுபவித்த ப்ரகாரம் இவர் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசித்து அநுபவிக்கிற இவர்க்கு தாத்காலிகமாய் தோற்றுகிறது. (முத்தித்யாதி) "முத்தும் மணியும் வயிரமும்" என்றது-நவரத்நத்துக்கு முபலக்ஷணம். ரத்நத்தளவிலன்றிக்கே தன் ப்ரேமத்தாலே முத்தை முற்பட இட்டு மாணிக்கத்தை இடுகையாலே "தத்திப்பதித்து" என்கிறது. "தத்தி" என்றது-தத்தவாய், மாறப்

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளிலகவாயை அநுபவித்தாராய்நின்றார்கீழ்; இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாப் போலெங்கும்
பத்து விரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே யொண்ணுதலீர்வந்துகாணீரே (உ)

வ்யா.—(முத்துமித்யாதி.) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சுசாத்துகிறபோது ஒன்பது விரலுக்கும் நவரத்நவர்ணத்தையும், மற்றொரு விரலுக்கு ஸுவர்ண வர்ணத்தையும் பரபாக(ரூ^X)ம் தோற்ற மாறி மாறிச்சாத்துகையாலே நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனுடைய

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு. (அகவாயை) உள்ளங்காலை.

(செம்பஞ்சு) லாக்ஷாரஸம். (நவரத்நவர்ணத்தை) என்றது-நவரத்நவர்ணத்தையுடைத்தான த்ரவ்யாந்தரத்தையென்றபடி.(ஸுவர்ணவர்ணம்) என்றது. ஸுவர்ண ஸத்ருசத்ரவ்யாந்தர வர்ணமென்றபடி. (மாறிமாறிச் சாத்துகையாவது) வ்யத்யஸ்தமாகச் சாத்துகை. அதாவது - முத்துச்சாத்தின வநந்தரம் வஜ்ரத்தைச் சாத்தாமல் மணியைச்சாத்தி, அநந்தரம் வஜ்ரத்தையும், அநந்தரம் அதுக்குப்பரபாக (ரூ^X) மான பொன்னுமாக இப்ப்ரகாரத்தாலே விஸத்ருசங்களைச்சாத்துகை இது "தத்தி"

பதித்தென்றபடி. "வணங்கி" என்றது-வணங்கவென்றாப்போலே. "தலைப்பெய்தாப்போல்" என்கையாலே நீளமுடைத்தான பத்து நீல ரத்நத்தின் அக்ரத்திலே நவரத்நவர்ணத்தையும் பொன்னின் வர்ணத்தையும் சேர்த்தாப்போலே இருந்ததென்கை. ஓராபரணத்திலே நவரத்நத்தையும் முத்தையும் அழுத்திச் சேர அநுபவிப்பாரைப் போலே அநுபவித்து, இவை உபமாநம் போராமையாலே "மணிவண்ணன் பாதங்கள் பத்துவிரலும் ஒத்திட்டிருந்தவாகாணீரே" என்கிறார். (ஒண்ணுதலீர்வந்துகாணீரே) ஒளியையுடைத்தானநெற்றியையுடையவர்களென்றபடி. நுதல்-நெற்றி.

"ஒண்ணுதல்" என்கையாலே ப்ரபத்திப்ரகாசகமான தா (ஸா) ந்தியையுடையவர்களென்றபடி. ... ... (உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. திருவுகிரை அநுபவித்துத் திருக்கணைக்காலே அநுபவிக்கிறார்.

திருவடிகளில் பத்து விரலும், முத்து மாணிக்கம் வயிரம்முதலான நவரத்நங்களையும் நல்லபொன்னையும் மாறி மாறிப்பதித்துச் சேர்த்தாப்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றுங் குறைவின்றிக்கே எங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய நுதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை. "முத்தும் மணியும் வயிரமும்" என்றவிது - அல்லாத ரத்நங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நுதல் - நெற்றி. ... ... (உ)

அவ —மூன்றாம்பாட்டு. திருவடிகளை அநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கணைக்காலினழகை அநுபவிக்கிறார்.

௩. — பணைத்தோளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை
அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித்தளைநின்றிலங்கும்
கணைக்காலிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்துகாணீரே. (௩)

என்றபதலப்யம். "தத்திப் பதித்து" ஒன்றைவிட்டு ஒன்றாக அழுத்தி. தலைப்பெய்கையினர்த்தம் (சேர்த்தாப்போல்) என்றது. "ஒத்திட்டிருந்தவா" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமுகேநசப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷணத்திலித்யாதி). லக்ஷணம் - ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம். "மணிவண்ணன் பாதங்களில் பத்துவிரலும் முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும் தத்திப்பதித்து தலைப் பெய்தாப்போலிருக்கிற நகங்களோடேகூடி எங்குமொத்திட்டிருந்தவா காணீர்" என்றந்வயம். ... ... (உ)

ஸ்வா.—(பணையித்யாதி) பசுத்தமூங்கில் போலே யிருக்கிற தோளையுடையளுமாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சி. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது ப(ர்)த்ரு ஸம்ச்லேஷ யோக்யமான காலங்களிலும் பிள்ளையை அணைக்கையாலே. பிள்ளையை அணைத்து பிள்ளை வாய்வைப்பதற்கு முன்னே நெறித்துப் பாய்ந்த முலையைக் கொடுக்க, வயிறார உண்டுநிர்ப்பாளுய்க்கிடந்ததுகண்டு “இப்பிள்ளை” என்று ஸமுதாய சோபையை அநுபவிக்கப்புக்கு, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளில் ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளித்தளை சி(ம)த்தாபஹாரம்பண்ணச்செய்தேயும் அத்தைஒழித்து அதுமிகையான திருக்கணைக்காலை அநுபவித்து, இது இருந்த ப்ரகாரத்தை அநுபவயோக்யரான நீங்களும் வந்து காணுங்கோளென்கிறார். “காரிகையீர்” என்கிறது காமதந்த்ரந்யாயத்தாலே வடிவழகில் வாசியறிந்து ஸ்நேஹிகளுமாய் அவயவாந்தரத்தில் போகமாட்டாத யுவதிகளை அழைத்துக் “காணிகோள்” “காணிகோள்” என்கிறார்.

“காரிகையீர்” என்கையாலே ப(ர)க்திபாரவஶ்யமுடையாரை அநுபவிக்க வழைக்கிறார். (௩)

வ்யா. — (பணைத்தோளிளவாய்ச்சி) பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும் வேய்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடையளாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போக (ர்க) பரவசையாயிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவளென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. (பால்பாய்ந்த கொங்கை) ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிறமுலையை. (அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை) திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறாரவுண்டு, அத்தாலேஹ்ருஷ்டனாய்க்கிடந்த இப்பிள்ளையுடைய. (இணைக்காலி லித்யாதி) அந்யோந்யம் சேர்த்தியழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநிற்கிற கணைக்காலின் அழகிருந்தபடியை, அநுபவயோக்யரானவர்கள்வந்துகாணுங்கோள். (காரிகையீர் வந்து காணீரே) அழகுடையவர்களாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள். ... ... (௩)

அரு. —மூன்றாம்பாட்டு. “பணை” மூங்கில். இதின்ஸ்வபாவத்தைப் பற்ற தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பசுமைக்கு மித்யாதி). (சுற்றுடைமை) வர்த்து(ஸு)ளதை. (ஆய்ச்சி) தாய். ... ... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காலை அநுபவித்த வநந்தரம் திருமுழந்தாளை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா.—(உழுந்தித்யாதி) ஆயாஸித்துக் கடைந்து ஓரோதடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த நெய்யை உண்ணக்கண்டு, "உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மியாது" என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து பயப்பட்ட உழற்றியாலே. "ஈர்த்து" என்றது-இழுத்தென்றபடி. "எழில் மத்து" என்று-எயிறு விளங்காநின்ற மத்தென்றபடி. மத்திலே சுற்றிக்கடைந்த பழுந்தாம்பாலென்றபடி. நல்லதாம்பு தேடும்போது இவனை விடவேணுமே. அத்தாலே, கண்டதோர் கயிற்றை எடுக்கையிறே உள்ளது. தாம்பாலே ஓங்கினவளவிலே அடித்தாளாக நினைத்து பயத்தாலே தவழ்ப்புகுந்தவாறே கோபத்தை மறந்து "தவழ்ந்தான்" "தவழ்ந்தான்" என்று தவழ்ந்து கன்றின பின்னே போனமுழந்தாளை வெறும்புறத்திலே அவள் அநுபவித்தப்ரகாரத்தை

அவ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காலி னழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமுழந்தாளினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—உழுந்தாள் நறுநெய் யோரோதடாவுண்ண
இழுந்தா ளெரிவினு லீர்த்தெழில் மத்தின்
பழுந்தாம்பா லோச்சப் பயத்தால் தவழ்ந்தான்
முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்துகாணீரே (ச)

வ்யா.—(உழுந்தாள்) ஆயாஸித்தவள். கறந்து காய்ச்சித்தோய்த்துக் கடைந்து வெண்ணெயாக்கி உருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வருத்தத்தையெல்லாம் சொல்லுகிறது. (நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண) நறுவிதான நெய்யை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷியாதபடி உண்ண. (இழுந்தாள் எரிவினால் ஈர்த்து) "உண்டநெய் பிள்ளைக்குஸாத்மியாது" என்றுபிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து ப(யப்)படுகையால் வந்தவயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து. (எழில்மத்தின் பழுந் தாம்பாலோச்ச) அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஓங்க. (பயத்தால் தவழ்ந்தான்). பயத்தாலே அத்தைத் தப்புவதாகத் தவழ்ந்தவனுடைய, (முழந்தாளிருந்தவா காணீரே.) திருமுழந்தாளினழகிருந்த படியைக்

அரு.—நாலாம்பாட்டு. "ஈர்த்து" என்றதினர்த்தம்-(இழுத்து) என்றது. "ஓச்ச" அடிக்க உத்யோகிக்க. "உழுந்தாளான அசோதை தன்னு

தாமும் அநுபவித்து அநுபவ யோக்யரைக் "காணீர்" "காணீர்" என்று காட்டுகிறார்.

(முகிழ்முலையீர்) பர்(ஃ)க்த்யங்குரம். ... ... (௪)

அவ—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமுழந்தாளைவிட்டு திருத்துடையை அநுபவிக்கிறார். *

ஸ்வா.—(பிறங்கியவித்யாதி) விபரீதப்ரகாசகையான பேய்ச்சியுடைய முலையைச் சுவைத்து, (உண்டிட்டு) ஆஸ்வாதித்து, அமுது செய்திட்டு. (இட்டு) ஜகத்துக்கு உபகரித்திட்டு. (உறங்குவான்போலே) கண்வளருவாரைப்போலே ஆடப்பார்த்துக் கிடந்த ப்ரகாரத்

காணுங்கோள். (முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே.) முகிழ்த்தமுலையையுடையீர் வந்து காணுங்கோள். ... ... (௪)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமுழந்தாளினழகை அநுபவித்தவநந்தரம், திருத்துடையினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.— பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்டு
உறங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை
மறங்கொ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்
குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்துகாணீரே. (ரு)

வ்யா.—(பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு.) க்ரௌர்யத்தால் வந்த ப்ரகாசத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலையைப் பசையறச் சுவைத்து புஜித்து. "உண்டிட்டு" என்று-ஒரு முழுச்சொல்லு. (உறங்குவான்போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை) செய்த பராக்ரமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குமவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை.

டைய ஓரோதடாவுண்ண அவளை இழந்தாளாகநினைத்துஎருவிறுவீர்த்து எழில் மத்தின் பழந்தாம் பாலோச்சப் பயத்தால் தவிழ்ந்தான்" என்றந்வயம். ... ... (௪)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு.—"பிறங்குதல்" ப்ரகாசமாய், அத்தை ஹேதுபூர்வமாக வருளிச்செய்கிறார் (க்ரௌர்யேத்யாதி). "சுவைத்து" என்றும் "உண்டிட்டு" என்றும் சொல்லுகையால் பலித்தவர்த்தம் (பசையற) என்றது. (செய்த) இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம்- பூதநா நிரஸநார்த்தமாகச் செய்த பராக்ரமத்துக்கு இவனிடத்தில் ஸூசகமொன்றும் தெரியாதபடியென்னுதல். பூதனையை நசிப்பிக்குமிடத்தில் ரக்தங்களை வற்றப்பண்ணுதல், மாம்ஸங்களை ஒழிப்பித்தல், அஸ்திகளைத் தளர்த்துதல் இவை

தைக்கண்டு " இப்பிள்ளை " என்கிறாள். (மறங்கொளித்யாதி) பிள்ளையைச்சீறி வெகுண்ட மறத்தாலேயிறே ஹிரண்யனைப்பிளந்தது. இப்படி பிளந்தவனுடைய திருத்துடைகளை ரக்தஸ்பர்ஶத்தோடே காணீர் என்றாப்போலே இருக்கிறது. இப்போது இதுசொல்லுகிறது விரோதி நிரஸந ஸாமர்த்யத்தாலும், தார்ம்மைக்யத்தாலுமிறே; அன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாகத்தழுவுகிற போதைத்திருக்குறங்குகளைவந்து காணீரென்கிறாரென்றுமாம்.

" குவிமுலையீர் " என்று பஞ்க்தி வர்த்தநர்களாகிறவர்களை அழைக்கிறார். ... ... (௫)

அவ.—ஆறாம்பாட்டு. திருத்துடையை அநுபவித்து திருக்கடிப்ரதேசத்தை அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(மத்தவித்யாதி) மதித்த ஆனைகளையுடையஶ்ரீவஸுதே

(மறங்கொளித்யாதி) ப்ரஹ்லாத விஷயமான சீற்றத்தையுடையனை ஹிரண்யனுடைய மார்வை முற்காலத்திலே பிளந்து பொகட்டவனுடைய அச்சுவடு தோற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்து காணுங்கோள். (குவிமுலையீர் வந்து காணீரே) குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (௫)

அவ.—ஆறாம்பாட்டு. திருத்துடையிலழகை அநுபவித்த வநந்தரம் திருக்கடி ப்ரதேசத்திலழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை
சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில்
அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்
முத்தமிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்துகாணீரே. (௬)

வ்யா.—(மத்தவித்யாதி)மத்தகஜங்களையுடையரான ஶ்ரீவஸு

யொன்றும் தெரியாதபடி யென்னுதல். " மறம்" கோபம். இது பகவத் விஷயத்தில் கோபமாகில் க்ஷமிக்கலாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆஶ்ரிதர் விஷயமானகோபமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). (அச்சுவடுதோற்றும்படி) அந்த அடையாளம் தோன்றும்படி. அதாவது-திருத்துடைகளைக் கண்டால் ஸந்நிவேச விசேஷத்தாலே அவனே இவனென்று தோற்றும்படியிருக்கை. "இடந்த இப்பிள்ளையான மார்பைமுன் கீண்டானுடைய குறங்குகளை" என்றந்வயம். ... ... (௫)

அ௫. —ஆறாம்பாட்டு.—(திருக்கடி ப்ரதேசத்தில்) கடிப்ரதேசவர்த்தி பும்ஸ்த்வசிஹ்நமான அவயவ விசேஷத்தில்.

வர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத்தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகியுடைய திருவயிற்றிலே. (அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்) என்று அவதரித்த திருநக்ஷத்ரத்தை மங்களாசாஸநபரராகை யாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய) என்கையாலே (க) "தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாம் - தேவகீபூர்வ ஸந்த்யாயாம்" என்கிறபடியே சேதநனைப்போலே கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹத்தாலே ஆவிர்ப்ப(ர்ப)வித்தானென்கிறது. "அச்சுதன்" என்கிறது-ஆஸ்ரிதரை எல்லாதசையிலும் நழுவவிடாதவனென்றபடி. முத்தம்—சண்ணம். முகிழ்நகை-மந்தஸ்மிதம். ... ... (ரு)

அவ.—எழாம்பாட்டு. திருக்கடி ப்ரதேசத்தில் நின்றும்போந்து திருமருங்கினழகை அநுபவிக்கிறார்.

தேவர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. (அத்தத்தினித்யாதி) அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸநபரராகையாலே விரோதிகள் அறிந்து அபிசரிக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி திருவவதரித்த நாளை மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய வித்யாதி) (க) "அச்யுத பா⁴ஸநா। தேவகீ பூர்வஸந்த்⁴யயா ஆவிர்பூ⁴தம் - அச்யுதபாநுநா। தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்" என்கிறபடியே - கர்ப்பவாஸதோஷமற ஆவிர்ப்பவித்து, ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். (முகிழ்நகையீர் வந்து காணீர்) முகிழாநின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்-சண்ணம், அதாவது - கடிப்ரதேசம். முகிழ்நகை - மந்தஸ்மிதம். ... ... (ரு)

அவ.—எழாம்பாட்டு.— திருக்கடிப்ரதேசத்தினழகை யநுபவித்தவநந்தரம், திருமருங்கினழகையநுபவிக்கிறார்.

(பத்தாநாளிலே) என்றது- திருவோணத்திலென்றபடி. ரோஹிணியாயன்றோ திருநக்ஷத்ரமிருப்பது; இப்படி யருளிச் செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசாஸநேத்யாதி). பிறந்த வென்னாதே "தோன்றிய" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அச்சுதேத்யாதி). (முகிழாநின்ற) முகுளியாநின்ற; அதாவது- ஸங்குசிதமாகாநின்றவென்றபடி. "நகை" ஸ்மிதம். ... ... (ரு)

அரு·—எழாம்பாட்டு —(இருங்கையித்யாதி) (திருமருங்கின்) ஒக்கலையின்.

(க) வி-பு-ரு-ரு-உ.

ஸ்வா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரிதான கையையும் மதத்தையு முடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தாலே கொலை கருதிவந்த பாகனைக்கொன்று, ஆனையையும் நிரஸித்து, கொம்பைப்பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்தவிடத்தில் ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனென்னுதல்; ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் "மதம்பட்டது" என்று இழுத்துக்கொண்டுவிளையாடுகிறகளிறுகளை, அவர்களைவிழுத்தள்ளி பறித்துக்கொண்டோடுகிறபரமனென்னுதல். இங்கு "பரமன்" என்றது-ஓட்டத்தில் மிக்கவனென்றபடி. பரமன்றன்னுடைய (நெருங்குபவளமும்)செறியக்கோத்த பவளமும் நேரிதானபொன்நாணும் முத்துவடங்களையுமுடைத்தான திருவரைக்கு மேலான திருமருங்குலை அநுபவிக்கிறார்.

(வாணுதல்) ப்ரகாசத்தையுடைய தா(ஸ)ந்தி. ... ... (எ)

மூ.—இருங்கை மதகளி றீர்க்கின்றவனைப்
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெருங்கு பவளமும் நேர்நாணும் முத்தும்
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. (எ)

வ்யா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரியதுதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தைத் தன்வசமாக நடத்தாநின்றுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல் - கொல்லுதல். (பறித்தித்யாதி) அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்களிலே, லீலோபகரணங்களிலே ஆனையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜமென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவர்களை, அடர்த்துப் பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரமனென்னுதல். (நெருங்கித்யாதி) நெருங்கக்கோத்த பவளவடமும், நேரிதான பொன்நாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடே சேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். (வாணுதலீர்

"ஈர்க்குகை" நடத்துகையாய், அருளிச்செய்கிறார் (தன்வசமித்யாதி). (பாகனை) மாவுத்தனை. "கொண்டோடும்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்றி யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). "விளையாடுகிறவர்களிலே" என்றதுக்கு "திரிகிறவர்களை" என்றத்தோடந்வயம். (பண்ணி)என்றவநந்தரம் "இருக்கிறஞன்றை" என்று கூட்டிக்கொள்வது. "வாள்" என்று

தாம்பாலேகட்டின திருவுதரத்தைக் காட்டுகிறாள். "பிள்ளைக்கு ரஸி
க்கவேணும்" என்று தான் ரஸவத்பதார்த்தங்களை †புஜிக்கையாலே
இவள் முலைப்பாலும் மதுரமென்கிறது. பதரப்படாமை-தப்பாமை.

"ஒளிவளை" என்று ப்ரகாசமான அங்கபார்ஹஸிக்ஹம். ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதரத்தில் நின்றும் திருமார்பிலே
பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(பெருமாவித்யாதி) மிகவும் பெரிய உரலோடே கட்
டுண்டிராநிற்கச்செய்தேயிறே இரண்டு பெரிய மருதுகளையும் தவழ்
ந்து முறித்தது. முறிந்த ஓசையிலே புரிந்துபார்த்துச் சிரித்தபடி
கண்டு "இப்பிள்ளை" என்றது. இப்பிள்ளையுடைய ஸ்ரீகௌஸ்து

கிடந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றின் தழும்பு காணலாம்படி
யிருக்கிற வயிற்றினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (ஒளிவளையீர்
வந்து காணீரே) ஒளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீங்கள் வந்து
காணுங்கோள். ... ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு, திருவுதரத்தினழகை யநுபவித்த வந
ந்தரம், திருமார்வினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.— பெருமா வுரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே (௧௦)

வ்யா.—(பெருமாவித்யாதி). மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்
டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து
போய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதுக
ளின் நடுவே சென்றுபுக்கு அவற்றை முறித்த முக்த்த(ஃ)னான வனு
டைய. (குருமாவித்யாதி) ஸ்ரேஷ்டமாய் ஸ்லாக்யமான ஸ்ரீகௌ

அரு.—பத்தாம்பாட்டு.—(பெருமாவித்யாதி) "பெரு" "மா" என்றும்
சொல்லுகிற த்விருக்திக்குத்தாத்பர்யம் (மிகவும்பெரிய) என்றது. "பிணிப்
புண்டு" என்றதுக்கர்த்தம் (கட்டுண்டு) என்றது. பிணிப்புண்டிருந்து மருத
மிறுத்த வென்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக் கடாக்ஷித்து * அங்கு பததாத்
பர்யம் (அத்தசையிலேத்யாதி). பிள்ளை பததாத்பர்யம் (முக்த்த(ஃ)னா)
என்றது. "குரு" என்று - குருவாய், "மா" என்று - மஹத்தாய் பலி
தார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரேஷ்டமாயித்யாதி). குலாவியீ

† (பா) ஜீவிக்கையாலே.

பம்போலே சிறந்து விளங்காநின்ற நீலரத்நமென்னுதல்; ஏதேனு மொரு ரத்நமாகிலும் திருமேனியின் ப்ரபை (ஒளி) யாலே நீலமாய்த் தென்னுதல்; ஏவம்ப்ரகாரமான திருமார்பைக் காணீரென்கிறார்.

''சேயிழை'' என்று-பக்தி(பூண்)ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம். (௧௦)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. திருமார்பில்நின்றும் திருத்தோளிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.-(நாள்களித்யாதி) திருவவதரித்தநாள் தொடங்கி சென்ற மாஸத்தை நாலென்பது, அஞ்சென்பது, ஒன்பதென்பது, இருபதென்பதாய் காலத்தை மயக்குகிறது, காலக்ருதபரிணாமசக்தியில்லாமையிறே; அன்றிக்கே இதுதன்னை த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரார்த்தமாகவும் மயக்கி அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். (தாளித்யாதி) கண்

டார் பசக்கிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்காநின்றுள்ள திருமார்வினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (சேயிழையீர் வந்து காணீரே) சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... (௧௦)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யநுபவித்தவநந்தரம், திருத்தோள்களினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—நாள்களோர் நாலைந்து திங்க ளளவிலே
தாளைநிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாள்கொள் வளையெயிற் றாருயிர் வவ்வினான்
தோள்களிருந்தவா காணீரே சுரிகுழலீர் வந்து காணீரே. (௧௧)

வ்யா.— (நாள்களோரித்யாதி.) திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலைந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சென்றும், ஒன்பதென்றும், இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி அருளிச்செய்வது-மங்களாசாஸந பரராகையாலே த்ருஷ்டி தோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. (தாளையித்யாதி) தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற

னாத்தம் (அசைந்து) என்றது. ... ... (௧௦)

அநு.—பதினோராம்பாட்டு. (நாள்களோரித்யாதி) ''நாலைந்து'' என்று அநேகார்த்தம் தோற்றும்படி சொல்லுவானென்? ஒன்றை நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார். (மாஸமித்யாதி). (மயக்கி) ஸந்தேஹிக்கும்படி பண்ணி அதியால்பத்திலே அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம் செய்தானென்றால் த்ருஷ்டிதோஷமாமென்று கருத்து. ''சாடு

வளருகிறவிடத்திலே சகடாஸுரன்வந்து கிட்டுகிறவளவிலே முலை வரவுதாழ்த்துச் சீறித்திருவடிகளை நிமிர்க்க, ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டின வனுகையாலே அவன் முடிந்தமை தோன்றச் சாடினனென்கிறார். (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள்கொளித்யாதி) இதுக்குமுன்னே செய்ததை பின்னை அருளிச்செய்தது முன்புள்ள யுகங்களும் ப்ரகாசித்தபடியாலேயா தல்; அன்றியிலே அங்வயத்தைக்கினைத்தாதல். ஒளியையும் வளையையு முடைத்தானஎயிற்றையுடைய பேச்சியுடைய. (ஆருயிர்வவ்வினான்) முடித்தற்கரிய உயிரைவவ்வினான். தோள்களிருந்த ப்ரகாரத்தை

சகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் ஸ்தர்யார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த் தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்ந(ഭഗ്നു)மா கத் தட்டில்லையிறே. (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள்கொளித்யாதி.) ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயி றுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரிய உயிரை அபஹரி த்தவனுடைய. (க) "பேய்ச்சி பெருமுலையூடுயிரை வற்ற வாங்கியுண் டவாயான்" என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர நிரஸநத்துக்கு முன் னே பூதநா நிரஸநமாயிருக்க, மாறியருளிச் செய்தது க்ரம விவ க்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே முன்னபடி. சொல்லவேணு மென்றறியாமை. எயிற்றை யுடையவளை "எயிறு" என்கிறது, "ஒண் டொடி" என்னுமாபோலே. (தோள்களித்யாதி.) அவன் முலைப்பா லோடே உயிரை வற்ற வாங்குகிறபோது செறித்ததோள்களினு

கை" நலிகையாய்; அதில் பலிதம் (கட்டழிய உதைத்து) என்றது.

"எயிறு" தந்தம். இத்தையுடையவளென்று லக்ஷணயா அர்த்த மரு ளிச்செய்கிறார் (ஒளியித்யாதி). ஆர்-பூர்ணமாய், அத்தால்பலிதம் (முடித் தற்கரிய) என்றது. "வவ்வுகை" வாங்குகையாய் அர்த்தம் (அபஹரித்த வன்) என்றது. இதுக்குப்ரமாணம் (பேச்சியித்யாதி). "எயிற்று" என் றால் பூதனையைச் சொல்லுமோவென்ன; "தொடி" என்று-வளையாய், ஒளி ய வளையையுடைய ஸ்த்ரீயை "ஒண்டொடி" என்றுசொல்லுமாபோலே சொல்லுமென்றருளிச் செய்கிறார் (எயிற்றையித்யாதி). (செறித்த) சலித்த. ... ... (௧௧)

(க) தி-மொ-௧-௩-௧.

பெரியாழ்வார் திருமொழி க-ப,உ-தி,கஉ-பா,மைத்தடங்கண்ணி. கூர

வந்துகாணீரென்கிறார். வவ்வுதல்-வாங்குதலாய், அப்போது வெளித்த தோள்களிறே.

(சுரிகுழல்). தா (ஸ்வா) ந்தரூப ப்ரபத்தி. ... ... (கக)

அவ. — பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோள்களில் நின்றும் திருக்கைத்தலத்திலே போகிறார்.

வ்யா.—(மைத்தடமித்யாதி) (மைத்தடங்கண்ணியசோதை) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலேயித்யாதி) பூ(பூ)ஸாரமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த நீலம்போலே யிருக்கிற

டைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட குழலையுடையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கக)

அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற
செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை
நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய
கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கனங்குழையீர் வந்து காணீரே.

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி.) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; அஞ்ஜநாலங்க்ருதமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல். (அசோதை வளர்க்கின்ற.) இப்படியிருந்துள்ள கண்ணழகையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண்வாங்காமல் நோக்கிவளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்,அவர்கள்கையில் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி.) பூ(பூ)ஸாரமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சீராட்டி வளர்த்த

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (மைத்தடங் கண்ணியித்யாதி) விசேஷண தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). "யசோதை" என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (வளர்ப்பாரித்யாதி). "தலையானசெய்" என்றர்த்தமாய் "நீலம்" என்றது - நீலோத்பலமாய், அதின் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூஸாரமித்யாதி). "அசோதைவளர்க்கின்ற" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து த்ருஷ்டாந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவளித்யாதி). (சீராட்டி) லாலன

நிறத்தையுடைய. (சிறுப்பிள்ளை) இவனுடைய அதிமாநுஷங்களைக் கண்டாலும் சிறுப்பிள்ளையாகவிறே இவள் நினைத்திருப்பது.

(நெய்த்தலைநேமியும்) கூரிய தலையையுடைத்தான நேமியென்னுதல். அவன் நினைவை அறிகையாலே *கருதுமிடம் பொருது, திருக்கையிலே நிற்கிற கூர்மையாதல்; ஆயுதஸாமாந்யத்தாலே நெய் என்னவுமாம்; திருக்கைகளோட்டை ஸ்பர்ஶமாகவுமாம்; (௧) "கையெல்லாம்நெய்" என்னக்கடவதிறே. (சங்கும்) ஆழ்வானைப்போலே போக்குவரத்துச் செய்யாதே இருந்தவிடத்திலேயிருந்து கருதுமிடம் போரவல்ல ஓசையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமிறே. இவைதன்னை இவன்தான் ஒவ்வொருபோது காட்டக்காணுமிறே. "அப்பூச்சி

முசுமுசுப்பையெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றும்படியிருக்குமாயிற்று.

(நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய) கூரிய நுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னுதல்; ஆயுத ஸாமாந்யத்தாலே நெய்யணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; (௧) "கையெல்லாம் நெய்" என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்ஶத்தாலே நெய்ச்சுவடிமாறாத திருவாழியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே (௨) *கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின்றுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோசமயங்களிலே இவன்தான் இவளுக்கும் காட்டிக்கொடுக்க

கம் பண்ணி. (முசுமுசுப்பு) ப்ரத்தை. அதாவது- புஷ்டியாக வளருகை.

"நெய்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் கூர்மையென்றும், க்ரு(ஸ்ஸு)தமென்றும். முந்தினவர்த்தம் (கூரியவித்யாதி). "தலை" என்றதுக்கர்த்தம் (நுதி) என்றது. (நுதி) அக்ர(ஈ)ம். இரண்டாமர்த்தத்தை இரண்டுவகையாகவருளிச்செய்கிறார் (ஆயுதஸாமாந்யேத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (ஆயுதஸாமாந்யத்தாலே) என்றது - லோகத்தில் ஆயுதங்களுக்கு நெய் தடவுகிற ப்ரகாரத்தால் வந்த ஸாத்ருஸ்யத்தாலே யென்கை. (அணிந்திருக்கை) தடவியிருக்கை. (கையெல்லாம் நெய்) என்றது - "கையெல்லாம் நெய் வயிறுபிள்ளை பரமன்று" என்கிற திருமொழியில் பாசுரம். (௩) "ఉపసంహర సర్వాత్మన్ రూపమేతచ్చతుర్భుజమ్ - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்ப்புஜம்" என்று உபஸம்ஹ்ருதமான திருவாழி திருச்சங்குகளை யசோதை காணக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையுமித்

(௧) தி-மொ-௧0-எ-௩. (௨) தி-வாய்-௧0-௬-அ. (௩) வி-பு-ரு-௩-௧௩.

காட்டுகிறான்" என்று இவற்றையிறே எம்பாரருளிச்செய்தது. நிலாவுதல் - வர்த்தித்தல். இப்படியிருக்கிற திருக்கைத் தலத்தை அநுபவிக்க வாருங்கோ ளென்கிறார்.

"கனங்குழை" என்றது - காதுப்பணியாய், ஸ்ரோதாக்களைச் சொல்லுகிறது. ... ... (கஉ)

அவ. —பதின்மூன்றாம்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தில் நின்றும் திருக்கழுத்திலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(வண்டமரித்யாதி) பிள்ளை சிறுமல்நாட பூவைப்பல காலும் முடிக்கையாலே வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலி றே. தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர்

மிறே. (கைத்தலமித்யாதி) திருக்கைத்தலத்தினழகை வந்துகாணுங்கோள். கனவிதாந காதுப்பணியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கநமென்று-பொன்னாகவுமாம். ... ... (கஉ)

அவ.—பதின்மூன்றாம்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கழுத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனாகக்
கொண்டுவளர்க்கின்ற கோவலர்குட்டற்கு
அண்டமும் நாடு மடங்க விழுங்கிய
கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. (கங)

வ்யா.—(வண்டமரித்யாதி.) பிள்ளைகள் அஞுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து ; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும் முடிக்கையாலே மதுபாநம்பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிறே. ஆகையாலே வண்டுகள் படிந்து கிடக்கிற பூவோடே கூடின குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு

யாதி). (கனவிதான) கனத்ததான. (பணி) ஆபரணம். ... ... (கஉ)

அந —பதின்மூன்றாம்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி) "வண்டமர்பூங்குழல்" என்று நிரூபித்துச்சொல்லுகையாலே, இவள் எப்போதும் அலங்கரித்திருக்குமென்று தோற்றுகையாலே, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு, சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளைகளித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (அஞுங்காமைக்காக) என்றது-பயப்படாமைக்காக வென்றபடி. (காலபுஷ்பம்) என்றது-தத்காலவிகஸித புஷ்பங்களென்ற

மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே "மகனை" என்றது - இவளபிமாந மென்கிறார். (அண்ட மித்யாதி) அண்டங்களும் அண்டாந்தர்க(ர்)தமான சேதநாசேதநங்களும் திருவயிற்றில் ஒரு புடையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தான கண்டமென்கிறார்.

"காரிகையீர்" என்று ப(பு)க்தி பாரவஶ்யமுடையாரை அழைக்கிறார். ... ... (௧௮)

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு. திருக்கண்டத்தில் நின்றும் திருப்பவளத்திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(என்தொண்டையித்யாதி) ஆதொண்டைபோலேயிருக்

வளர்க்கிற ஶ்ரீநந்தகோபர்மகனுக்கு. இவர்அடியறிந்தவராகையாலே "மகனைக்கொண்டு" என்கிறார்; அவள், "தன்மகன்" என்றிறே நினைத்திருப்பது.

(அண்டமித்யாதி.) அண்டத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களையும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலேஅடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; ஒன்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். (கண்டமித்யாதி) இப்படியிருக்குமுள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிருசிகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடைய ஸ்த்ரீகள். ... ... (௧௮)

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு, திருக்கழுத்தினழகை யநுபவித்தவநந்தரம் திருப்பவளத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

௱,—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு
அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்
தந்தொண்டை வாயால் தருக்கிப் பருகுமிச்
செந்தொண்டைவாய்வந்துகாணீரே சேயிழையீர்வந்துகாணீரே.

வ்யா.—(என்தொண்டையித்யாதி.) ஆதொண்டை போலே

படி. "குட்டன்" பிள்ளை; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (மகனுக்கு) என்று.

"அடங்க" என்றதுக்கிரண்டர்த்தம்-அடங்கும்படியென்றும், எல்லாமென்றும். இவ்விரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (அண்டத்தையு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ... ... (௧௩)

அந.—பதினாலாம்பாட்டு. (என்தொண்டையித்யாதி) "தொண்டை"

கிற திருப்பவளத்தையுமுடையனாய் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே க(ர்)வத்தையுமுடையனாயிருக்கிற பிள்ளையை "என்பிள்ளை" என்று அழைத்தெடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாம் அழகிதாயிருக்கிற தொண்டைவாயில் ஊறுகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள் கோவைவாயாலே இவனுடைய திருப்பவளத்தை நெருக்கிப் பருகப்பருக, பின்னையும் செந்தொண்டைவாயாயிருக்கிற ஆஸ்சர்யத்தை வந்து காணீரென்கிறார்.

சேயிழை- ப (ஃ)க்திப்ரகாஸகமான ஆத்மபூஷணம். ... (கச)

அவ.—பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தில் நின்றும் போந்து திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாயசோபையை அநுபவிக்கிறார்.

யிருக்கிற திருப்பவளத்தையும் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனாயிருக்கிற இவனை என்னுடையவனென்று அபிமாநித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாரும் அழகிய தொண்டைபோலேயிருக்கிற திருவத(ஃ)ரத்திலூறுகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாநம் பண்ணுகிற. "தருக்கிப்பருகும்" என்றது - செருக்கிப்பருகுமென்னவுமாம். (இச்செந்தொண்டைவாயித்யாதி) இப்படி அவர்கள் பருகப் பருகப்பின்னையும் சிவப்பு மாறாதேயிருக்கிற இத்திருப்பவளத்தை வந்துகாணுங்கோள்; சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கச)

அவ. — பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தினழகை அநுபவித்த வநந்தரம் திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாய சோபையை அநுபவிக்கிறார்.

கோவைப்பழம். (ஸிம்ஹக்கன்று போலே) என்றது - ஸிம்ஹக்கன்றின் செருக்கு போலேயென்றபடி. "தொண்டைவாய்ச் சிங்கம்" என்றது - என்னுடையதென்று அபிமாநித்தெடுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவென்று தோன்றுகைக்காக அத்தை முந்துற வ்யாக்யாநம் செய்தாரென்று கண்டு கொள்வது. "தருக்கி" என்றதுக்கு-நெருக்கியென்றும், செருக்கியென்றும் இரண்டு பொருள். இத்தை யதாக்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் (இடைப் பெண்களித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தொண்டை" என்ற போதே சிவப்பு ஸித்தமாயிருக்க, "செம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). "ஆய்ச்சியர் அந்தொண்டைவாய் அமுதாதரித்து" என்றந்வயம். ... ... (கச)

அந.—பதினைந்தாம் பாட்டு. (நோக்கியித்யாதி) "வாக்கும்" "நோக்

வ்யா.-(நோக்கியித்யாதி). பிள்ளையைத்திருமஞ்ஜநம் செய்விப்ப தாக உபக்ரமித்து திருமேனிக்குத்தகுதியாக மஞ்சட்காப்பும் நேராக வரைத்து மற்றும் வேண்டும் உபகரணங்களும் சேர்த்துவைத்துத் "திருமேனிக்குத் தகுதியோ" என்று இவற்றையும் பார்த்த அசோதை இம்மஞ்சளாலே திருநாவும் வழித்து நீராட்டுகிறபோது, அவளுக்கு வசவர்த்தியான குணங்களையுடையனாகையாலே பூர்ணனுக்கென்கிறது. மாதா முதலானோரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், "என்னைப்பாரீர்" "என்னைப்பாரீர்" என்கிறவர்களைக் கடாக்ஷிக்கிற திருநயநங்களும், மந்தஸ்மிதம்பண்ண உபக்ரமிக்கிற திருவதரஸ்ப்புரத்தை யும், அந்தஸ்ப்புரத்தையோடேகூடின மந்தஸ்மிதமும், ஒருவிசேஷண

மூ.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு
வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவாகாணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே. (கரு)

வ்யா.—(நோக்கியித்யாதி) திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறி யும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து, நே ராக அரைத்தமஞ்சள்காப்பாலே திருநாவை வழித்து திருமஞ்ஜநம் செய்யும்படி விதேயதயாபூர்ணனை இவனுக்கு. (வாக்குமித்யாதி) மாதா முதலானோரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், "என்னைப் பாரீர் என்னைப்பாரீர்" என்ன, அவர்களைக் கடாக்ஷிக்கிற திருநயநங் களும், மந்தஸ்மிதஞ்செய்ய உபக்ரமிக்கிற திருவதரஸ்ப்பு(ஸ்பு)ரணத் தையும், அந்த ஸ்ப்பு(ஸ்பு)ரத்தையோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும்,

---

கும்" என்கிற ச(ஶ)ப்தங்களைக் கடாக்ஷித்து (ஸமுதாயசோபை)என்றது.

"நோக்கி" "நுணுக்கி" என்கிற பதங்களில் தாத்பர்யங்களைக்கடா க்ஷித்து "யசோதை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (திருமேனியினித்யாதி). (அதுக்கு) ஸௌகுமார்யத்துக்கு. (நேராக) ஸூக்ஷ்மமாக; வழுமூண வென்றபடி. "நீராட்டும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (விதேயதயா) என் றது. வாகா(ஹ)திகளுடைய அழகு தோன்றுகைக்காக விசேஷித்தருளிச் செய்கிறார். (மாதா முதலானோரையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் "இச்செந் தொண்டைவாய்" என்று அதரத்தை அநுபவித்தபடி சொல்லியிருக்கை யாலே இங்கே "வாயும்" என்றதுக்கு (ஸ்ப்புரத்தை) என்கிறார். [స్ఫురితో భావః-స్ఫురత్తా - ஸ்ப்புரதோ பாவஃ-ஸ்ப்புரத்தா] சலநமென்றபடி.

மிட்டுச் சொல்லவேண்டாத திருமூக்கின் அழகு மிருந்தப்ரகாரத்தை அநுபவிக்க அழைக்கிறார்.

(மொய்குழலீர்)கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியாய் ப்ரார்த்த நாரூபையான ப்ரபத்திகள். ... ... (கரு)

அவ.—பதினைரும்பாட்டு. ஸமுதாயசோலையிலே அநுஸந்தித்த திருக்கண்களிலழகு பின்னாட்டுகையாலே மீண்டும் அது தன்னையே அநுபவிக்கிருர்.

ஸ்வா.—(விண்கொளித்யாதி) அவதாரங்களுக்கு ஹேது ஸாது பரித்ராணுதிகளிறே. விண்ணைத்தங்களுக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக் கொண்டிருக்கிற அமரர்களுக்கு வந்த க்லேசம் தீர்க்கும்போது அவர்க

(க) "மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன்" என்று நித்யஸந்தேஹஜநகமான திருமூக்குமாகிற இச்சேர்த்தியழகிருந்தபடி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். ... ... (கரு)

அவ.—பதினைரும்பாட்டு, ஸமுதாய சோலையின் நடுவே அநுபவித்த திருக்கண்களினழகு பின்னாட்ட, அத்தை அநுபவிக்கிருர். அது தன்னில் எல்லாவற்றுக்கும் பின்பநுபவித்தது திருமூக்கினழகிறே. திருமூக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டே; அத்தாலும், பாதாதிகேசமநுபவித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்ததாகையாலும் திருக்கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அநுபவிக்கிருர்.

மூ.—விண்கொளமரர்கள் வேதனைதீர முன்
மண்கொள் வசுதேவர்தம் மகனாய் வந்து
திண்கொளசுரரைத்தேய வளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. (கசு)

வ்யா.—(விண்கொளித்யாதி). அவதாரப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணுதிகளாகையாலே ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரப்ரக்ருதிகளால்வரும் துஃக்

அரு.—பதினைரும்பாட்டு. (விண்கொளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நயனத்தை அநுபவித்திருக்க "கண்களிருந்தவாறு" என்று புநஃ அநுபவிப்பானென்னென்ன (ஸமுதாயேத்யாதி). ஆனால் அத்தையும் அநுபவித்தால் நயநமே பின்னாட்டுவானென்னென்ன ஹேதுவை யருளிச்செய்கிருர் (அது தன்னிலித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-எ-எ-உ.

ளடியாக மண்கொள் வசுதேவர்க்கு வந்தக்லேசமும் தீர்க்கவேணு மென்றிறே அவர்க்கு புத்ரனாக முற்பாடவதரித்தது. அவர்கள் தங்கள் க்லேசம் தீர்த்தாராயிருப்பதும் இவர்க்லேசம் தீர்த்தாலிறே.

(திண்கொளித்யாதி) பின்பு திருவாய்ப்பாடியிலே கம்ஸாதிகள் தேய, வளர்ந்தது தன்க்லேசம் தீருகைக்காகவிறே. திண்மையாவது- கம்ஸன் முதலானாருடைய ஆஸுரபா(வ)த்தாலும், ஜந்மத்தாலும், வந்த நெஞ்சில் வலி ; அதாவது - மாதாவென்றும், பிதாவென்றும் ஸ்வஸாவென்றும், பந்துக்களென்றும் பாராமல் கல்லிடைமோதியும், அல்பம் க்ருபைபிறவாத கம்ஸன்முதலான அஸுரர்களை வயிற்றெரி கொளுந்தி க்ஷயிக்கும்படியாகவிறே திருவாய்ப்பாடியிலே போய் வளர்ந்தருளுகிறதும். வளர்கின்றவனுடைய கடாக்ஷந்தான் அநு கூலவர்க்கம் தழைக்கவும் ப்ரதிகூலவர்க்கமும் முடியவுமாயிறே யிருப்பது.

கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீ வஸுதேவருக்குப் புத்ரனாய் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப் பட்டிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவர் து:க்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னை தேவர் கள் து:க்கம் தீர்க்கைக்காக முன்னே இங்கேவந்தவதரித்தானாய்த்து. (க) "தந்தைகாலில் விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்" என்னக் கடவதிறே.

(திண்கொளித்யாதி) காயப(ல)லமும் மநோப (ல)லமுமுடைய ரான அஸுரர்களானவர்கள் க்ஷயித்துச் செல்லும்படியாகத் தான்வள ராநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுரவர்கம் க்ஷீண மாய் விட்டதிறே. (கண்களித்யாதி) இப்படி அநுகூலரக்ஷணமும் ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் க்ஷயிக்கவும் கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களினழகிருக்கிற படி

(முன்னே) என்றத்தை (வந்தவதரித்து) என்றத்தோடேயன்வயிப்பது. முன்னே அவதரித்து என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னைப்பற்ற வித்யாதி). இதுக்குப்ரமாணம் (தந்தைகாலிலித்யாதி).

திண்மை ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (காயேத் யாதி). "அசுரரை" என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம். "தேயவளர்கின்றான்" என்கிற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி (இவனித்யாதி). தழைக்கடா க்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). ... ... (கசு)

(க) தி-மொ-அ-டு-க.

(கனவளை) ஸ்ப்ருஹாவஹமுமாய் மமதாவிஶிஷ்டமுமான அநந்யார்ஹ சிந்ஹம். ... ... (கசு)

அவ. —பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களில் நின்றும் திருப்புருவத்தில் பெருகுகிறார்.

வ்யா. —(பருவமித்யாதி) திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி, பருவம் நிரம்பி ரக்ஷகனுகாதிருக்கச் செய்தேயும் பாரெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக நோற்றுப்பெற்ற. (உருவுகரிய வித்யாதி) மிக்கப்ரகாசத்தை யுடைய நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புருவங்களில் அழகைக் காணீரென்கிறார். கீழ் "அழகைக் காணுங்கோள்; பொன்னுலே செய்தவளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கசு)

அவ.—பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருப்புருவத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய
திருவின் வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற
உருவுகரிய வொளிமணி வண்ணன்
புருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. (கஎ)

வ்யா.— (பருவமித்யாதி). சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னே (க) *திண்கொளசுரரைத்தேய வளருகையாலே லோகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்திறே நிரஸித்துச் சென்றது. (திருவின்வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற), லக்ஷ்மீதுல்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்

அரு.—பதினேழாம்பாட்டு (பருவமித்யாதி,"பருவம்நிரம்பாமே"என்கிற விசேஷணத்துக்கு வ்யாவர்த்த்யத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஸ்வாநுபவப்ரதா(நா)நாதிமுகேந உஜ்ஜீவநம்விவக்ஷிதமானால் அது ஸந்நிஹிதர்க்கே ப்ராப்தமாகையாலே "பாரெல்லாம்" என்கையாலே விரோதிநிரஸநமே சொல்லவடுப்பதென்று அத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தித்யாதி). பால்யம் தொடங்கி விரோதிநிரஸநம் பண்ணினத்தை இசைவிக்கிறார் (பூதநேத்யாதி). "வடிவு" என்றுஸ்வபா(வ)வமாய் பரோபகார சீலையான பிராட்டியைப்போலே இவளும் பிள்ளையைப் பெற்று லோகத்தை வாழ்வித்தாளென்கிறார் (லக்ஷ்மீத்யாதி). (இப்படி

(க) க-உ-கசு.

தன்னதேவகி" என்றத்தை "திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி" என்று சாப்தமாக வருளிச்செய்கிறார். திருவின் வடிவொக்குகையாவது-வை தர்ம்யத்தில் ஏகதேசத்ருஷ்டாந்தம்.

"பூண்முலை" என்றது - ப(ஃ)க்தி ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம்; அதாவது பராவரகுருக்கள் ப்ரகாசிப்பித்ததிறே. ... (கள)

அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினின்றும் திருமகரக்குழையிலே போகிறார்.

படிக்கீடாக தோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கு மென்கையாலே - கீழ் "உள்ளமுதன்னதேவகி" என்றது - இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றதிறே.

(உருவித்யாதி) ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவை யுடையவனுடைய. (புருவமித்யாதி.)* மதநன் கருப்புச்சிலைபோலேயிருக்கிற திருப்புருவங்களி னழகைக் காணுங்கோள். ஆபரணலங்க்ருதமான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கள)

அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமகரக்குழையி னழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணும் மலையும் கடலு முலகேழும்
உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
வண்ண மெழில்கொள் மகரக்குழையிவை
திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. (கஅ)

க்கு) உய்யும்படிக்கு "திருவின் வடிவொக்கும்" என்றவிசேஷணம் லோகமுய்யும்படிபெற்றதுக்கு ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். இங்கு இப்படி ஹேதுகர்ப்ப(ஃ)விசேஷணமாகையாலும், "உள்ளமுது" என்கிறவிடமும் ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலும், இங்கே "திரு" என்கிறபதம் ஸ்பஷ்டமாகையால் "உள்ளமுது" என்கிறபதமும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிற்றென்று மூதலிக்கிறார் (திருவினித்யாதி).

"புருவமிருந்தவாறு" என்று சொல்லுகையாலே இந்தப்ரகாரத்தை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (மதநனித்யாதி). (கருப்புச்சிலை) கரும்பு வில்லு. ... ... (கள)

அரு.—பதினெட்டாம்பாட்டு. (மண்ணுமித்யாதி) (திருமகரக்குழை) என்றது - மகரமத்ஸ்யம் போலேயிருக்கிற கர்ணபூஷணமென்றபடி. அவயவங்களை அநுபவிக்கிறப்ரகரணமாகையாலே திருக்காதில் ஆபரணங்களை அநுபவித்ததே திருக்காது அநுபவித்ததென்று கருத்து.

ஸ்வா.—(மண்ணித்யாதி) ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூத(ஸூ)ரங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமாகச் சூழ்ந்த ஸமுத்ரங்களும் மேலும் கீழுமான பதினாலு லோகங்களும். (உண்ணும் திறந்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு) மகிழ்ச்சியாவது - ஸம்ஸாரிகளுடைய பாபகரணங்கள் ஒடுங்கப் பெற்றோமென்கை. அழகிய நிறத்தையுமுடைத்தாய் கண்டவர்களுடைய சி(சி)த்தத்தை அபஹரித்தால் வாங்கவொண்ணாத திண்மையிறே.

(சேயிழை) பூர்வவத். ... ... (௧அ)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக்குழையில் நின்றும் திருநெற்றியிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(மண்ணுமித்யாதி). ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வதங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவளவில், "இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே" என்னும் உகப்பாலே இதுவே தா(ரா)ரகமாகத்திருவயிற்றிலேவைத்த பாலகனுக்கு. (வண்ணமித்யாதி). திருமேனிக்குப் பரபாக(ர)மானதிருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸ்த்தாந வைசித்ரியால் வந்த அழகையுமுடைய திருமகரக்குழைகளான இவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; அழகிய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.... ... ... (௧அ)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருநெற்றியினழகை அநுபவிக்கிறார்.

"உலகேழும்" என்றால் போராதோ? "மண்ணும்மலையும் கடலும்" என்றுசொல்லவேணுமோவென்ன இதுகளுடைய விசேஷங்களைக்காட்டிக் கொண்டு க்ரமகியாமகமும் காட்டுகிறார் (ஸர்வாதாரமித்யாதி). இப்படி விசேஷங்களைக் காட்டுகையால் இப்படிப்பட்டிருக்கிறவற்றை உண்ணுமவனென்று அவனுக்கு ஓரதிசயம் சொல்லிற்றென்று திருவுள்ளம். "வண்ணத்தையும் எழிலையும் கொள்ளாநிற்கிற" என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (திருமேனிக்கித்யாதி). "எழில்" அழகு. திண்மைக்குத் தாத்பர்யம் (கண்டவர்களித்யாதி). (கவருகை) வசீகரிக்கை. "சே" என்று- அழகு. "இழை" ஆபரணம். ... ... (௧அ)

வ்யா.—(முற்றிலுமித்யாதி) ஊரில் பெண்களாய் கொட்டகமெடுத்து விளையாடித்திரிகிறவர்களுடைய சிறுசுளகும், மணல்கொழித்துச் சோறிடுகிற சிறுபாத்ரங்களையும், அவர்கள் பேச்சுக்கொண்டுவிளையாடுகிற கிளி பூவைகளுமான லீலோபகரணங்களை இவர்கள் கையைப்பிடித்துப்பறித்துக்கொண்டு பிடிகொடாமல் ஓடுகிற பரமன்றன்னுடைய நெற்றியிருந்த ப்ரகாரத்தைக் காணீரோவென்கிறார்.

"நேரிழை" என்கையாலே-ஸம்ச்லேஷத்திலும் கழற்ற வேண்டாத ஆபரணங்கள். அதாவது - அத்யந்தம் ஸூக்ஷ்மரூபஜ்ஞாநமான ஆத்மபூஷணம். (கக)

மூ.—முற்றிலும் தூதையும் முன்கைமேல் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. (கக)

வ்யா.—(முற்றிலுமித்யாதி) கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல்கொழிக்கிற சிறு சுளகையும் மணற்சோறுக்குகிற சிறுபானையையும், முன்கைமேல் வைத்துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும்பூவையையும் பூவை-நாகணைவாய்ப்புள். (பற்றியித்யாதி) கையைப்பிடித்து, வன்மையாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிகொடாமல் ஓடும்தீம்பில் தலைவனானவனுடைய. (நெற்றியித்யாதி.) அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திருநெற்றியினழகைக் காணுங்கோள்; நுண்ணியதான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு நுட்பமாவது-தொழிலினுடையஸௌக்ஷ்ம்யமாதல்; ஸௌகுமார்யாநுகுணமான லாக(ஃ)வமாதல். (கக)

அரு. —பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (முற்றிலுமித்யாதி) "சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களை - முற்றிலுமென்று தொடங்கி" என்று அந்வயமுகேந அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கொட்டகமித்யாதி). (கொட்டகம்) சிறிய க்ருஹம். (முற்றில்) சிறு சுளகு. தூதையினர்த்தம் (சோறுக்குகிறவித்யாதி). (குறுவெயர்ப்பு) ஸூக்ஷ்மஸ்வேதம். (அரும்பின) அரும்புபோலேயுண்டாயிருக்கிற வென்றபடி. ஆபரணங்களுக்கு ஆகாரத்தில் ஸூக்ஷ்மதையென்று தோற்றுமைக்காக வருளிச் செய்கிறார் (ஆபரணத்துக்கியாதி). (தொழிலினுடைய) வேலையினுடைய. (ஸௌக்ஷ்ம்யம்) நேர்த்தி. ஸூக்ஷ்மபுத்திக்ருதமென்றபடி. (லாகவம்) கனமாகாமை. ... ... (கக)

அவ.—இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியில் நின்றும் திருக்குழலிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(அழகியவித்யாதி) ஷோடசவர்ணியான பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட அழகியகோலை அழகியதிருக்கையிலேபிடித்து, திருவடிகளில் சாத்தின வீரக்கழல், சிலம்பு, சதங்கை இவை முதலானவற்றின் த்வநியெங்கும் ப்ரகாசிக்க, துள்ளிப்போன இளங்கன்றுகளும் த்வநிவழியே வரும்படியாக மறித்து ஸஞ்சரிக்கிறபோது திரு

அவ. —இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியினழகை யநுபவித்தவநந்தரம், திருக்குழலினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கொண்டு
கழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்கு மார்ப்ப
மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்
குழல்களிருந்தவா காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. (௨௰)

வ்யா.—(அழகியவித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு. (கழல்களித்யாதி) கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிர ஓடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல்களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்குமொக்க த்வநிக்க. (மழகன்றித்யாதி) இளங்கன்றுகளினுடைய திரள்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடக்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ளவனுடைய. (குழல்களித்யாதி) (௧) "நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்

அரு. —இருபதாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) "அழகிய" என்றதை கோலுக்கு விசேஷணமாகவும், "அம்" என்றதை "பொன்" என்றதுக்கு விசேஷணமாகவுமருளிச்செய்கிறார் (கண்டவர்களித்யாதி). "கன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து "அங்கைக்கொண்டு" என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கன்றுகளையித்யாதி). "மறித்துத் திரிவான்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து சதங்கையின் த்வநிக்கு ஹேதுவருளிச் செய்கிறார் (கன்றுகளை மறிக்கைக்காக வித்யாதி). கழல் பதார்த்தம் (வீரக்கழல்) என்றது. இதொரு ஆபரணவிசேஷம். "மழ" என்றதுக்கர்த்தம் (இள) என்றது. (கைகழியப்போகாமல்) தூரப்போகாமல். (௨௰)

---

(௧) ௨-௭-௫.

வடிகளை அதிரவிட்டோடுகையாலே அசைந்து கவர்கிற திருக்குழல்
களைக் காணீரென்கிறார். ப்ரஶஸ்தகேசனிறே.

(குவிமுலை) பூர்வவத். "காணீர்" "காணீர்" என்று இருபது ப்ர
காரமும், (க)* முடிச்சோதி ப்ரகாரம்போலே யிருக்கச் செய்தேயும்
பாதாதிகேசமாக அநுஸந்தித்து, ப்ராப்யாநுரூபம் ஸ்வரூபமாகவும்,
ஸ்வரூபாநுரூபம் ப்ராப்யமாகவும் அநுஸந்தித்திறே இவையுடையவர்
களை அழைத்து இருகால் "காணீர்" "காணீர்" என்றது. அவனுடைய
உபேயபா(ஞ)வமும் உபாய பா(ஞ)வமும் அறியுமவர்களையென்னவு
மாம். இப்படிகாட்டக் கண்டாலிறே மங்களாசாஸந † பரிபாக
மாவது. (உ0)

அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்
றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(சுருப்பார்குழலி)பிள்ளைசீறுமல்நாட† பூமுடிக்கையாலே
வண்டுகள் மாறாமல் செல்லுமிறே. இப்படிப்பட்ட யசோதை பிள்

ளேடி" என்கிறபடியே அதிர ஓடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்
லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; குவிகிற
முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (உ0)

அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்
றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன
திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன்
விருப்பாலுரைத்த விருபதோடொன்றும்
உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தொன்றுவர் தாமே. (உக)

வ்யா.—(சுருப்பார் குழலியித்யாதி) மெல்லொற்று வல்லொற்
றாய், சுரும்பாரென்கிறவிது - "சுருப்பார்" என்று கிடக்கிறது. குழ
லில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாநம் பண்ணுகைக்காக வண்டுகள்

அரு.—இருபத்தோராம்பாட்டு. (சுருப்பார்குழலியித்யாதி) "சுருப்பு-
வண்டு, ஆர்தல் - படிதல்" என்றர்த்தமருளிச் செய்கைக்காக சப்த நிர்வா
ஹம் காட்டுகிறார் (மெல்லொற்றித்யாதி). குழலிலே வண்டு ஆர்கை
க்கு ப்ரஸக்தி பூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (குழலித்யாதி).
முதற்பாட்டில் "கோதைக்குழலாள் யசோதை" என்றுமாலையை நிரூபக
மாகச் சொல்லுகையால் அது ஸார்வகாலிகமாகையாலே இங்கே "சுருப்
பார்குழலி" என்று வண்டுகளை நிரூபகமாக வருளிச் செய்கையாலே

(க) தி-வாய்-ந-க. † (பா) பரிகரமாவது. † (பா) காலபுஷ்பங்களை.

ளையைக் கொண்டாடிப் பலர்க்கும் காட்டி (முன்சொன்ன திருப்பாத கேசத்தைத் தென்புதுவைபட்டன்) அவன் தான் ஸ்ரீ மதுரையிலே அவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே போநதாப்போலேயிறே, இவர் தாமும் திருப்புத்தூரிலே அவதரித்துத் திருமாளிகையிலே போந்த படி. (பட்டன்) ப்ராஹ்மணோத்தமன்.

(விருப்பால்) யசோதை விரும்பினாப்போலன்றிறே இவர் விரு

எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி. (முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தை) அவதார ஸமகாலத்திலே தானுமநுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்துக் காட்டிச்சொன்ன பாதாதிகேசத்தை. (தென்னித்யாதி.) அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அத்யாதரத்தோடே அருளிச்செய்த.

அவளுடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே இவருடைய ஆதரம்; (௧) "கோதைக்குழலாளசோதை" (௨) "பிணைத்தோளிளவாய்ச்சி" (௩) "மைத்தடங்கண்ணியசோதை" இத்யாதிகளாலே யசோதைப் பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், (௪) "உழந்தாள் நறுநெய்" (௫) "அதிருங் கடல்நிற வண்ணன்" (௬) "கோக்கி யசோதை" இத்யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷ்டிதங்களாகச் சொன்னவையும், (௭) "மறங்கொளிரணியன் மார்வை முன் கீண்டான்" (௮) "இருமாமருதமிறுத்த விப்பிள்ளை" (௯) "சகடத்தைச் சாடிப்போய் வாள்கொள் வளையெயிற்றுருயிர் வவ்வினான்" இத்யாதிகளாலே இவனுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகால சேஷ்டிதங்களு

எப்போதும் வண்டுகள் படிந்து கிடக்குமென்று திருவுள்ளம். "அசோதை முன்சொன்ன" என்று சொல்லி, இங்கே "விருப்பாலுரைத்த" என்று விசேஷிக்கையாலே அதுக்கு அநுகுணமாக (அத்யாதரத்தோடே) என்றது.

அவளிற்காட்டில் இவருடைய ஆதரம் அதிசயமாவானென்? ஸமமன்றோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவளுடைய வித்யாதி). இந்த ஆதராதிசயத்தை உபபாதிக்கிறார் (கோதைக் குழலாளென்று தொடங்கி, அருளிச் செய்தாராமித்தனை) என்றுமளவும். (நிரூபகமாக வருளிச்செய்த)என்றது (உத்தரகால சேஷ்டிதங்களும்) என்றதுக்கும் விசேஷணம்.

---

(௧) ௧-௨-௧.	(௨) ௧-௨-௩.	(௩) ௧-௨-௧௨.
(௪) ௧-௨-௪.	(௫) ௧-௨-௯.	(௬) ௧-௨-௧௫.
(௭) ௧-௨-௫.	(௮) ௧-௨-௧௦.	(௯) ௧-௨-௧௧.

ம்பியுரைத்தபடி. (இருபதோடொன்று முரைப்பார்) பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தாலே உரைப்பார்; ஸாபிப்ராயமாக வுரைப்பார். இவருடைய அபிமாநத்தாலே (க)"சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு"

மென்னும்படி, அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச் செய்தேயும் * மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் ப்ரகாசிக்கும்படியான தசை பிறந்த இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதராதிசயத்தாலே அருளிச் செய்தாராயிற்று.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க் கொண்டு அநுபவித்ததும், அவன் பாதாதி கேசமநுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டின கட்டளையிலே பேசினதுமான இதுவே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். ஆகையாலே, "அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாத கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த" என்றருளிச் செய்தாராய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது.

(இருபதோடொன்று முரைப்பார்.) இந்த இருபத்தொரு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாகச் சொல்லுவாரென்னுதல்; பா (ஹா) வபந்த (பந்த)மில்லையே யாகிலும் சப்தமாத்ரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல்.

ஆகில் இவர் யசோதையாக அருளிச் செய்தபடி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (யசோதை யித்யாதி). (இப்படி வந்தவற்றிற்கு) என்றது- யசோதாதிகளான ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளை வர்ணித்தும், அவதாராந்தரத்திலும் இவ்வவதாரந் தன்னிலுமுண்டான சேஷ்டிதங்களையும் சொல்லிக் கொண்டும், அவ்வவரோராகச் சொல்லும் பாசுரங்களாகச் சொல்லுகிறவற்றுக்கு மென்றபடி. (வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது) என்றது - மயர்வற மதிநலம் பெற்றவராகையாலும் தத்தத்பா (ஹா) வனையாலும் வந்ததென்று கண்டுகொள்வது. இந்த மயர்வறமதிநலமருளுகையே இப்படி தத்தத் பாவனையாகைக்கும் ஹேதுவென்று கொள்வது.

"விருப்பால்" என்றத்தை, "உரைப்பார்" என்றத்தோடே அநுஷங்கித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாகவித்யாதி). (ஸாபிப்ராயமாக) பா(ஹா)வபந்த பூர்வகமாக. அநுஷங்கியாமல் பக்ஷாந்தரம் (பா(ஹா) வேத்யாதி). விக(ஃ)தமான குண்டட்டத்தை-தட்டுப்படுகையை யுடைத்தானதென்றுய், அது தன்னிலும், (உ)*ப்ரஜ்ஞாதித்வாத் ஸ்வார்த்தே அண்ப்ரத்யயமும், ஆதிவ்ருத்தியுமாய் வைகுண்டட மென்றதாகத் திருவுள்ளம் பற்றித்

(க) தி-பல்-கஉ.

என்கிற தேசத்திலே போய் அவர்களோடே மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பெறுவார். (உக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஸ்வா.—மாணிக்கங்கட்டி ப்ரவேசம். — கீழே சொக்கடலிலே திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தப்ரகாரத்தை தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவள் பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின

(போயித்யாதி) இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலேபோய் (க) "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே அவனை அநுபவித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு ஒருகாலமும்பிரிவின்றி இருக்கப்பெறுவர். (உக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—ооо—

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—ооо—

முதற்பத்து மூன்றாம் திருமொழி

மாணிக்கங்கட்டி ப்ரவேசம்.

வ்யா.—மாணிக்கங்கட்டி ப்ரவேசம். கீழிற்றிருமொழியிலே திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம் போலே மிகவும் விரும்பி அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவள் பிள்

தாத்பர்யார்த்த மருளிச் செய்கிறார (இவ்விஷயத்தை மித்யாதி). (இவ்விஷயத்தை) இத்திருமொழி ப்ரதிபாத்யனான க்ருஷ்ணனை. வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தாலும் ப்ரதிபாத்ய ஸ்வபாவத்தாலும் ப(ஃ)லம் சொல்லுகிறார் (சூழ்ந்திருந்தித்யாதி).

"தென்புதுவைப்பட்டன், சுருப்பார்குழலி அசோதைமுன் சொன்ன திருப்பாத கேசத்தை விருப்பாலுரைத்த இருபதோடொன்றும் விருப்பாலுரைப்பார் வைகுந்தத்திலேபோய்தாமேஎன்றுவர்" என்றந்வயம்.(உக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு-மாணிக்கங்கட்டிப்ரவேசம்.-*வண்ணமாடங்களிலேபிறந்தமையை அநுபவித்து, கீழில் திருமொழியிலே அவயவங்களை அநுபவித்து, மேலே தாலாட்டுகையால் வந்தக்ரமந்தோற்றவ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுகிறார் (கீழ்

(க) தி-பல்-கஉ. (உ) பாணினி ஸூ. ரு-ச-கஅ.

ப்ரகாரத்தை தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அருளிச்செய்கிறார்.

ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரன் யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்த்திதி க(X)மந சயநாதிகளைக்கண்டால் மிகவும் விரும்பித் தங்களாலானவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்கவொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும். இத்தையசோதைப்பிராட்டி மநோரதித்துக்கொண்டாளாக அவள் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டருளி மிகவும் விரும்பி அவனுடைய நீர்மையையும் மேன்மையையும் அருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. ப்ரஹ்மா கிஞ்சித்கரித்த திருப்பள்ளித்

தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யநுபவித்துப்பேசுகிறார்.

ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரன், யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்த்திதி க(X) மந சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித் தங்களால் ஆனவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மநோரதித்துக்கண்டாளாகச் சொல்லித்தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவராகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ—முதற்பாட்டு.—அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனு

த்யாதி). (வளர்த்தி) கண்வளர்த்தி.

இத்திருமொழியிலே ப்ரஹ்மேஶாநாதிகள் கிஞ்சித்கரித்ததாயிருக்கையாலே இடைச்சேரியிலே அவர்களுக்கு வந்து அநுவர்த்திக்கக் கூடுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத் பரனித்யாதி). ப்ரஹ்மாதிகள் அநுவர்த்தநங்களை யசோதை அறியாதிருக்கத் தாம் அவளாகச் சொல்லுகிறவர் இப்படி சொல்லப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தையித்யாதி). "கோ - குடந்தைக் கிடந்தாய்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து (மேன்மையையும் நீர்மையையும்) என்றது. ... ... *

அநு.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) முந்துற ப்ரஹ்மாவினுடைய கிஞ்சித்காரத்தை அருளிச்செய்கைக்கு நியாமகம் (அண்டாதிபதியான).

---

† (பா) மநோரதித்துக்கொண்டாளாக.

தொட்டிலே அங்கீகரித்து வர்ணிக்கிறார்.

ஸ்வா — (மாணிக்கமித்யாதி) ஷோடசவர்ணியான ஆணிப் பொன்னாலே நாநாவர்ணமாகவும், பிள்ளைக்குத் தகுதியாகவும் சமைத்த தொட்டிலிலே பதித்த மாணிக்க ஒழுங்குக்கு நடுவே வயிரம் முதலான நவரத்நங்களையும் பதித்து ப்ரஹ்மாவானவன் விரும்பிவரவிட்டானென்கிறார். அருளப் பாடிட்டாலல்லது வரவுமரிதிறே அவர்களுக்கு. † (அவர்கள் வரவிட்டவர்களுக்கு) உபஹாரத்தோடே வரும்போதாகிலும் வரலாம்போலே காணும். ஸ்வாதந்த்ர்யகாமரிலுங் காட்டில் தச்சேஷ பூதர்க்குள்ள ஏற்றம்பாரீர். "விடுதந்தான்" என்றது-தன் பக்கலில் நின்றும் அங்குத்தைக்கேயாமென்று நீக்கிவிட்டுத் தந்தானென்கிறது. "மாணி" என்றும்-சிறுமை; "குறள்" என்றும்-சிறுமை; சிறுமை பெரிதாம்படியான குறளாயிறே மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று இரந்தது. கௌரவம் யாசிதாந்தமாயிறே

டைய பருவத்துக் கநுகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி

ஆணிப்பொன்னால்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்

பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுதந்தான்

மாணிக்குறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ(க)

வ்யா. —(மாணிக்கமித்யாதி.) இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத்தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்குபடக் கட்டி, "இதுக்குமேலே மாற்றில்லை" என்னும்படியான பொன்னாலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறியதாயிருந்துள்ள தொட்டிலை. (பேணியித்யாதி) ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். (மாணியித்யாதி) உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வாமநரூபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற

என்றது.(பருவத்துக்கு) என்றது-பிள்ளையினுடைய பருவத்துக்கென்றபடி.

(பகைத்தொடை) பர பாக (ஜு`X) ம். ஆணிசப்தார்த்தம் (இதுக்குமேலித்யாதி) வண்ணமென்றதினர்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. மாணிசப்தார்த்தம் (ப்ரஹ்மசாரியாய்) என்றது. (இரப்பு) என்றது - இரக்கப்பட்டதையென்றபடி. ... ... (க)

---

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

யிருப்பது. (வையமளந்தானே) இரப்புப்பெற்றவாறே பூரித்துத்ரிவிக்ரமனானானிறே. அளந்த போதை ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி ஸமானத்தாலேயிறே ப்ரஹ்மா வரவிட்டதும். ... ... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ ருத்ரபாவாஹநனும் வரவிட்டானென்கிறார்.

ஸ்வா.—(உடையித்யாதி) உடையிலே ஆர்ந்த பொன்மணி முதலான ரத்நங்களோடே அலங்க்ருதமாகவும் மிக்கப்ரகாசத்தையுடைத்தானமாதளம்பூமுதலானபூத்தொழில்களையும் சேர்த்து, (இடைவிரவி

ஹர்ஷத்தாலே வளர்ந்து லோகத்தை அளந்த த்ரிவிக்ரமனானவனே! தாலேலோ. ... ... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிகணிதனாய் ஈஶ்வராபிமானியான ருத்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ
இடை விரவிக் கோத்த வெழில்தெழ்கினோடும்
விடையேறு காபாலி யீசன் விடுதந்தான்
உடையாய்அழேலழேல்தாலேலோவுலகமளந்தானே தாலேலோ.

வ்யா.—(உடையித்யாதி) திருவரைக்குச் சேர்த்திருப்பதான பொன்மணியோடும் நடுநடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்சரிகையோடும் கூடியிருக்கிற அழகிய மாதளம்பூக்கோவையான

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உடையித்யாதி) (ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிகணிதனாய்) என்றது-(க) "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவஸ்ஸேந்த்ர:- ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர:" என்கிற ஶ்ருதியைப்பற்ற. * ஈஶபதத்தில் "ஈஷ்டே-நியமயதி-ஈஶ:- ஈஷ்டே-நியமயதி-ஈஶ:" என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (ஈஶ்வராபிமானியான) என்று.

"உடையார்கனமணியோடு இடைவிரவிக்கோத்தஎழில்தெழ்கினோடும் ஒண்மாதளம்பூ" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (திருவரையித்யாதி). (மணி) கிங்கிணி. "தெழ்கினோடும்" என்ற ஸமுச்சயம் இங்கும் அநுஷங்கித்தாரென்று கொள்வது. விரவியினர்த்தம் (கலசி) என்றது. "தெழ்கு" அரசிலைத்தொங்கல். அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இடைச்சரிகை) என்று. "மாதளம்பூ" என்றது - இந்தப்பூக்களைப் போலே பண்ணின ஆபரணங்களையுடைத்தானதென்று விவக்ஷித்து பலிதார்த்தம் (அழகியவித்யாதி)-

(க) தை-நா-ன-க.

விக்கோத்த எழில்தெழ்கினூடும்) எழில்தெழ்கு-விளங்காநின்ற இடைச்சரி. (விடையித்யாதி) ருஷபவாஹநனும், கபாலநிருபகனும், ஸ்வகோஷ்ட்டிக்கு நியந்தாவுமா யிருக்கிற ருத்ரன் விடுதந்தான். (உடையாய்) இவையெல்லாம் வரவிடுவதற்கு முன்னேயும் இவர்கள் தங்களையு முடையாயென்கிறார். (அழேலழேல்) "மாரோதீ:, மாரோதீ:-மாரோதீ:, மாரோதீ:" என்று தாலாட்டுகிறார். தாலாட்டாவது-நாவசைத்தல். ஏல்-பொருத்தம். லோகத்தை அளக்கிறபோது "என்தலையில் மிதியாதேகொள்" என்றாரில்லையிறே. அறிந்தார்களாகில் தலைமேலாக நிற்கவும் கூடுமிறே. ... ... (உ)

அரைவடத்தை. (விடையித்யாதி). ருஷபவாஹநனும், கபால நிருபகனும், ஸ்வகோஷ்ட்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். (உடையாயித்யாதி). ஒருவர் "என்னது" என்று வரவிட்டாற் போதும் அவர்களோடு அவர்களுடைமையோடு வாசியற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள், தாலேலோ. (உலகமித்யாதி) திருவுலகளந்தருளின வ்ருத்தாந்தத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நாவசைத்தல். ... ... *(உ)

அவ. —மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களை எண்ணினால், பின்பு தன்னை எண்ணும்படியான முதன்மையையுடையனான இந்த்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

(கபாலநிருபகனும்) கபாலத்தை நிருபகமாக வுடையனும். இன்னத்தை யுடையாய் என்னுமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரித்யாதி.) இப்பாட்டில் "மாணிக்குறளன்" என்றதுக்கு அநுகுணமாக "வையமளந்தான்" என்றதுக்கு ஸௌலப்யபரமாக வருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் "உடையாய்" என்றதுக்கநுகுணமாக "உலகமளந்தான்" என்றதுக்கு பரத்வம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவித்யாதி). (அடிப்படுத்தி) என்று சா(ஸ்வா)டு. திருவடிகளிலே படுத்தினவென்றும், நிலைநிறுத்தின வென்றும். (நாவசைத்தல்) என்றது - பிள்ளைகளைத் தூங்கப் பண்ணுகைக்காக நாக்கை அசைத்துக்கொண்டு சப்திக்கை யென்கை. (உ)

அ௩. —மூன்றும்பாட்டு. (என்னித்யாதி) "இந்திரன் தானும்" என்று விசேஷித்ததைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ப்ரஹ்மேத்யாதி).

ஸ்வா.—மூன்றாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) என்தம்பிரானாய், (எழில் திருமார்வற்கு) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்பை யுடையவனுக்கு. (சந்தமித்யாதி) ஸமுதாயசோபைக்குத் தகுதியாய், செவ்வித்தாமரை போலே யிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனுக்கு. (இந்திரன் தானும்) அவர்களோடு ஸமனான தானுமென்றபடி. (எழிலித்யாதி) எழிலையும் ஓசையையுமுடைத்தான கிங்கிணியையும் தந்துவனாய் நின்றான். அதாரவிப்ரக்ருஷ்டனாய் வந்து நின்றான். தாலேலோ. ... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ தேவர்களெல்லாரும் உபஹாரபாணிகளாய் வந்தார்களென்கிறார். (க) "త్రైలోక్యే

மூ.—என்தம்பிரானா ரெழில் திருமார்வற்குச்
சந்தமழகிய தாமரைத் தாளற்கு
இந்திரன்றானு மெழிலுடைக் கிண்கிணி
தந்துவனாய்நின்றான் தாலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ.

வ்யா. —(என்னித்யாதி) என் தம்பிரானார் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. "என் தம்பிரானார்" என்கிறவிது - திருமார்பினழகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. (சந்தமித்யாதி) சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. (இந்திரனித்யாதி.) த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான முதன்மையையுடைய இந்த்ரன் தானும், அழகையுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வநைச்யம் தோற்ற அதார விப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான். தாலேலோ. (தாமரையித்யாதி) கிஞ்சித்கரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இந்த்ரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனி ப்ரதாநரான தேவர்கள் ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

சந்தமென்ற தினர்த்தம் (நிறம்) என்றது. (உ) "ఇది - పరమైశ్వర్యే- இதி - பரமைஶ்வர்யே" என்கிற தா (ధా) த்வர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (த்ரைலோக்யேத்யாதி). உவனாயென்றதுக்கர்த்தம் (ஸ்வநைச்யேத்யாதி).

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) இந்த்ரனுக்கநந்தரம் அவர்களைச் சொல்லுகையைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இந்த்ரனுக்கித்யாதி).

(க) (உ) ధాౕది

[Telugu-script text] - ரிக்தபாணிஸ்து நோபேயாத் ராஜாநம் தைவதம்குரும்." என்கையாலே ராஜாவும் தெய்வமும் குருவும் இவனேயாகையாலே உபஹார பாணிகளாய்க் கொண்டு வந்தார்களென்கிறார்.

ஸ்வா.-(சங்கித்யாதி) சங்குகளில்வைத்துக்கொண்டு நன்றானவலம்புரியானதும். (சேவடிக்கிண்கிணியும்) பாதச்சதங்கைகளும். (அங்கைச்சரிவளையும்) அழகிய திருக்கைக்குத் தகுதியான சரிகளும் வளைகளும். (நாணும்) திருவரைநாணும். (அரைத்தொடரும்) அரைவடமும். (அங்கணித்யாதி) அழகியதாய், இடமுடைத்தான விசும்பில் அமரர்கள் போகவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி). சிவந்த திருக்கண்களையுடைய நீலமேகம் போன்றவனே! தாலேலோ. (தேவகிசிங்கமே)

மூ.—சங்கின்வலம்புரியும் சேவடிக் கிண்கிணியும்
அங்கைச்சரிவளையும் நாணு மரைத்தொடரும்
அங்கண்விசும்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்
செங்கட்கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ.

வ்யா.—(சங்கித்யாதி.) சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாய் மங்களாவஹமான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையும். "சேவடிக் கிண்கிணி" என்கையாலே, "கிண்கிணி" என்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. (அங்கைச்சரியித்யாதி.) அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரிகளும், திருத்தோள்வளைகளும். திருமார்புக் கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க நாணும், அரை வடமும். அன்றிக்கே, அரைத்தொட ரோட்டைச் சேர்த்தியாலே, நாணென்றது - அரைநாணுகவுமாம். (அங்கணித்யாதி). அழகியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வரவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி.) ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி தாமரைபூத்த காளமேகம்போலே சிவந்த திருக்கண்களோடே சேர்ந்த ஶ்யாமளமானவடிவையுடையவனே! தாலேலோ.

"வலம்புரி" என்றது-ப்ரதக்ஷிணாவர்த்தமான சங்கென்றபடி. "கிங்கிணி" என்றால் சதங்கையைச் சொல்லுமோவென்ன (சேவடியித்யாதி). (முன்கைச்சரி) முன்கைவளை. புந: வளையென்றதுக்கர்த்தம் (திருத்தோள்வளைகளும்) என்றது. (அரைவடம்) அரையிலேகட்டி காலளவும் தொங்குகிற முத்துமாலை. (அரைநாண்) பொன்னரை நாண். "செங்கட்கருமுகிலே" என்ற சப்தார்த்தம் (ஓராபரணமுமித்யாதி). ... ... (௩)

தேவகீபுத்ரனென்கிற ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறார். இது தான் ச்ருதி சோதி (ஸீ°க)தமுமாயிறே இருப்பது. ஆழ்வாரருளிச்செய்தா ரென்கிற இதேயிறே ஏற்றம். ... ... (ச)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்புக்கு. (ஏற்குமிவையென்று) சேருமிவையென்று. (அழகிய வைம்படையும்) அழகிய ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (ஆரமும்) திருமுத்து வடமாதல்; திருக்கழுத்துக்குத் தகுதியான ஆபரணமாதல். (வழுவி லித்யாதி) கொடுத்துக்கொள்ளிலிறே வழுவாவது. வழுவற்றகொடை யான். (வயிச்சிராவணன்) வைஶ்ரவணன். (தொழுதுவனாய் நின்றான்) (தேவகிபித்யாதி). தேவகிப்பிராட்டிவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிம்ஹக் கன்று போலே யிருக்கிற செருக்கையுடையவனே! தாலேலோ. (ச)

அவ.— அஞ்சாம்பாட்டு. உத்தரதிக்பாலகனாய் உதாரனான வைஶ்ரவணன் கிஞ்சித்கரித்த படியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிவையென்று
அழகிய வைம்படையு மாரமுங்கொண்டு
வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்
தொழுதுவனாய்நின்றான் தாலேலோ தூமணிவண்ணனே தாலேலோ.

வ்யா.—(எழிலித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமிவை யென்று. (அழகியவித்யாதி) அழகியதாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாயுத மாகிற ஆபரணமும், (க) * கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. (வழு விலித்யாதி) கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கை யாகிற குற்றமில்லாத கொடையையுடையவனான வைஶ்ரவணன்.

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) இந்த்ரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தேவர்களெல்லாருடைய கிஞ்சித்காரம் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லியிருக்க, குபேரனை விசேஷித்தருளிச் செய்ததற்கு "வழுவில் கொடையான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (உத்தரேத்யாதி).

ஐம்படை யென்றதினர்த்தம் (ஸ்ரீபஞ்சாயுதம்) என்றது. "அழகிய" என்றத்தை "ஆரம்" என்றத்தோடும் கூட்டியருளிச் செய்கிறார் (கோல மித்யாதி). இல்லையாகில் திருமார்புக்கோரதிறே யென்று திருவுள்ளம். (கொடுத்துக் கொள்ளுதல்) ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுதல். (முசித்தல்) க்லே சித்தல். "வழுவு" என்றதுக்கர்த்தம் (குற்றம்)என்றது. தூய்மையினர்த்

(க) அமல-௬.

இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று ப்ரபதநம்பண்ணி அநுராகவிப்ர க்ருஷ்டனாய் நின்றான். த்ரவ்யஸாத்யமான வஸ்து வல்லவிறே. அஞ்ஜ லிஸாத்யமிறே. (தூமணிவண்ணன்) இவன் த்ரவ்ய ஸாத்யனல்ல னென்றறிந்து தொழுதபின்பு திருமேனியிலுண்டான ப்ரகாசம் சொல்லுகிறது. நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையவன். (ரு)

ஸ்வா.-ஆறும்பாட்டு. (ஓதக்கடலித்யாதி) அத்யந்தம் அகாத(ஆழ) மாய் அலை எறியாநின்றுள்ள ஸமுத்ரத்தில் நீர்மையை யுடைத்தான முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஒளியையுடைத்தான ஹாரமும்; முத்தாரமென்றபடி. (சாதிப்பவளமும்) முத்தின் இடையிலே நிழ லெழும்படி கலந்து கோத்த சாதியான பவளமும். (சந்தச்சரிவளை

அரவை- "அரா" என்னுமாபோலே, "வைஸ்ரவணன்" என்கிற வித்தை- "வயிச்சிராவணன்" என்கிறது. (தொழுதித்யாதி) இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு அநுராகவிப்ர க்ருஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. (தூமணியித்யாதி) ஓராபரண மும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடி வை யுடையவனே! தாலேலோ. ... ... (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. பஸ்சிம திக்பாலகனாய் ஸமுத்ராதிபதி யான வருணன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ. —

ஓதக்கடலி லொளிமுத்தினாரமும்
சாதிப்பவளமும் சந்தச் சரிவளையும்
மாதக்கவென்று வருணன் விடுதந்தான்
சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ.

வ்யா.—(ஓதமித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கட லில் ஒளியையுடைத்தானமுத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும். அதுக்குப்பரபாக(சோபை)மாம்படி ஆக்கனன்றிக்கே ஜாதியானபவளப் படியும். (சந்தச்சரிவளையும்) திருக்கைக்குத் தகுதியாம்படி அழ

தம்(பழிப்பற்ற) என்றது. "வண்ணமென்றதினர்த்தம்(வடிவு)என்றது.(ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஓதவித்யாதி) "கடலில்" என்றத்தையும், "வரு ணன்" என்றத்தையும் உட்கொண்டு இங்குவிசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் தோன்ற அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (பஸ்சிமேத்யாதி).

ஓதமென்றதினர்த்தம் (திரைக்கிளப்பம்) என்றது. (ஆக்கனன்றிக்கே) க்ருத்ரிமமன்றிக்கே. "சந்தம்" என்று - அழகாய், இத்தையருளிச்செய்

யும்) அழகு விளங்கா நின்றுள்ள சரியும்வளையும். (மாதக்கவென்று) மஹத்துமாய் தகுதியுமாயிருக்குமென்று. (வருணன் விடுதந்தான்) வருணன் கொண்டுவந்தான். (சோதிச்சுடர் முடியாய்) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய், சேஷித்வப்ரகாசகமுமாய், மிக்க ப்ரபை(ஒ)யையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையும், அதுக்குத் தகுதியாக அழகு விளங்கா நின்றுள்ள திருத்தோள்களையு முடையவனே! தாலேலோ. (சு)

ஸ்வா.—ஏழாம்பாட்டு. (கானாரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளர்ந்து தழைத்து பரிமளப்ரசுரமான திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட திருமாலையும். (வானித்யாதி) வானிலே ஆர்ந்திருந்த கற்பகம்போலே செழுமை குன்றுமல் பல மரங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒரு

நிபதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். (மாதக்கவித்யாதி) பெருவிலையனாய், "அங்குத்தைக்குத்தகுதியாயிருந்துள்ளவை இவை" என்று வருணன் வரவிட்டான். (சோதியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. (சுந்தரத்தோளித்யாதி) ஆபரணங்கள் மிகையாம்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ. (சு)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. திவ்யமஹிஷிகளில் ப்ராதாந்யையான பெரியபிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

கானார் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்
வானார் செழுஞ்சோலை கற்பகத்தின் வாசிகையும்
தேனார் மலர்மேல் திருமங்கை போத்தந்தாள் [லோ. (எ)
கோனே அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே தாலே

வ்யா.—(கானாரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தழைத்து பரிமளோத்தரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருமாலையும். (வானாரித்யாதி) ஆகாசப்பரப்

கிறார் (திருக்கைக்கித்யாதி). இங்கே (சரிகளும்) என்றது - முன்கை சங்கு வளைகள். (வளைகளும்) என்றது - சங்கு தோள்வளைகள். ஸமுத்ராதிபதி கொடுத்ததாகையாலே சங்கென்று சொல்லவேணுமிறே. "சோதிச்சுடர்" என்ற மிமிசைக்கர்த்தம் (மிக்கதேஜஸ்ஸு) என்றது. ... ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கானாரித்யாதி) "கான்" கானமென்றர்த்தமாய், இப்படி விசேஷித்துச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (தன்னிலத்திலித்யாதி). வாசிகையன்றபதத்துக்கர்த்தமருளிச் செய்

மரமே ஒருதோப்பாகப்பணைப்பதான கற்பகப்பூவாலே சமைத்ததிரு வாசிகையும். (தேனுரித்யாதி) தேன்மாறுதசெந்தாமரை மலர்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்டாள். "திரு மங்கை" என்கையாலே (க) "யுவதிஸ்ச குமாரிணீ" என்கிறபடியே பருவத்தால் இளையவளிறே. இவளிறேவரவிட்டாள். இவள் வரவிடுமதெல்லாம் அப்ராக்ருதமாயிறேயிருப்பது. அப்ராக் ருதர் கையிலேயிறே வரவிடுவதும். (கோனே) என்றது-உபய விபூ திக்கும் நிர்வாஹகனே! ஆயர் குலத்துக்கு நிர்வாஹக னென்னுதல். அழேலழேல் தாலேலோ. (குடந்தைக்கிடந்தானே) உபயவிபூதியை யும் நிர்வஹிப்பது, த்ருதீயவிபூதியிலே கண்வளர்ந்துபோலேகாணும்.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு (கச்சித்யாதி) சாத்தின சிறுக்காம்பன்

படங்களும் நிறையும்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற் பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். (தேனுரித்யாதி). தேன் மாறுத செந்தாமரை மலரின்மேலே நித்யவாஸம் செய்யாநிற்பா ளாய், (க) "யுவதிஸ்ச குமாரிணீ" என்னும் பருவத் தையுடையளான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்டாள். (கோனேயித் யாதி). எல்லாரும் இஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி ஸர்வ சேஷியாயுள்ள வனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள் தாலேலோ. (குடந்தையித் யாதி). அந்த மேன்மைக்கு எதிர்த்தட்டான நீர்மை தோன்றத்திருக் குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! தாலேலோ. ... (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அநந்தரம் பரிகணிதையான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷத் தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

கச்சொடு பொற்சுரிகைக் காம்பு கநகவளை
உச்சிமணிச்சுட்டி யொண்டாள் நிரைப் பொற்பூ
அச்சுதனுக் கென்றவநியாள் போத்தந்தாள்
நச்சு முலையுண்டாய் தாலேலோ நாராயணா அழேல் தாலேலோ.

வ்யா.—(கச்சித்யாதி). திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான கச்சோடே அதிலே சொருகத்தக்க அழகிய சுரி கையாகிற ஆயுதமும், திருவரைக்கு அநுகுணமாகச் சாத்தும் சிறுக்

கிரர் (திருநெற்றிமாலை)என்று. மங்கையான திருவென்றதுக்கர்த்தம் (யுவ திஸ்சேத்யாதி). (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கச்சித்யாதி) "பொற்சுரிகை" அழகியதான

(க)

சேலையின்மேலே கட்டின கச்சிலே சொருகினபொன்னாலே சமைந்த சிறுச்சுரிகையும். (கனவளையும்) திருக்கையிலே சாத்தஸ்ப்ருஹணீய மான வளையும். (உச்சிமணிச்சுட்டி) உச்சியிலே சாத்த ரத்நாலங்கார மான சுட்டியும். (ஒண்டாள் நிரைப்பொற்பூ) அழகிய திருவடிகளிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக்குப்பொற்பூ; அன்றியேஒள்ளியதாளையுடைத்தானபூவென்னுதல். "ஒண்டார்" என்று பாடமானபோது ஒழுங்கு படத் திருமுடியில் சாத்த ஒள்ளியதாரை யுடைத்தான பொற்பூவும். (அச்சுதனுக்கென்று) ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதவ னென்னுதல்; தன்படிகளொன்றும் நழுவவிடாதவனென்னுதல். (அவனியாள் போத்தந்தாள்) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். (நச்சுமுலையுண்டாய்) வெறும் புறத்திலே பேய்ச்சிமுலையென்ன அமையுமிறே; அதின்மேலே நஞ்சேற்றின முலையையிறே அமுது செய்தது. (நாராயணா) நாராயணனாகையாலேயிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகள் உபஹார பாணிகளாய் வந்ததும். அழேலழேல் தாலேலோ. (அ)

காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன்வளையும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்நாலங்க்ருதமான சுட்டியும், ஒள்ளியதாளை யுடைத்தாய் திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக்கிடான பொற்பூவும். (அச்சுதனித்யாதி). ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். (நச்சுமுலையித்யாதி). பூபா(ர)ர நிரஸநம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டு, பூதனையை முடிக்கைக்காக அவளுடைய நஞ்சேற்றின முலையை யுண்டவனே! தாலேலோ. (நாராயணவித்யாதி.) உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி உபயவிபூதி நாத(த்)த்வ ஸூசகமான நாராயணசப்த வாச்யனானவனே! அழாதேகொள் தாலேலோ.

சூர்க்கத்தி. (சிறுக்காம்பன்சேலை) எழுத்துச்சிற்றுடை. நிரையென்றதுக்கர்த்தம் (ஒழுங்குபடச்சாத்துகை) என்றது. (ஒழுங்கு) வரிசை. கீழ்ப்பாட்டுக்களையெல்லாம் கடாக்ஷித்து நாராயண பதப்ரயோகதாத்பர்யம் (உபயேத்யாதி). ... ... (அ)

அ௫—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகையாலே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித்கரித்தபடியும், ஸ்ரீபூமிகளுடைய கிஞ்சித்காரம் சொல்லுகையால் நித்யவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித்கரித்தபடியும் அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் துர்க்கையினுடைய கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? லீலாவிபூதியிலுள்ளாரோடே கூட்டியன்றோ சொல்லவடுப்பது என்ன ;உபய

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) திருமேனியிலே மர்த்தி(ர்)க்கைக்காக சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூரப்பொடியோடே மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடைபரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குத் தகுதியாகச் சாத்துகைக்கு அஞ்ஜநமும், திருநெற்றி அழகு பெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தூரமும்.

(வெய்யகலைப்பாகி) ஸ்வாதந்த்ர்ய நிபந்தநமானகலைகளை நாவிலே

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிறந்து இத்தலையைப் பேணிப்போன பாந்த(ஸ்)வ விசேஷத்தாலே கீழ்ச் சொன்னவர்களெல்லாரிலும் வ்யாவ்ருத்தையான துர்க்கை, தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகப்பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச்சொல்லுகிறது.

மூ.—மெய்திமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்
செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சநமும் சிந்தூரமும்
வெய்ய கலைப்பாகி கொண்டுவளாய் நின்றாள்
ஐயாவழேலழேல்தாலேலோ அரங்கத்தணையானே! தாலேலோ.

வ்யா.—(மெய்யித்யாதி). திருமேனியிலேமர்தி(ர்)க்கைக்கிடான சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூராதி ஸுகந்தத்ரவ்ய ஸமுதாயசூர்ணத்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தகுதியான அஞ்ஜநமும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தூரமும்.

(வெய்யவித்யாதி) வெவ்விதான கலையை வாஹநமாக

வ்யாவ்ருத்தை யாகையாலே தனித்தருளிச் செய்தாரென்றவதாரிகையிடுகிறார் (அவதாரேத்யாதி). ப்ரேமபாரவஸ்யத்தாலே அவதாரகாலத்தில் உதவிக்கம்ஸன் நலிவுக்குத்தப்புவித்த அதிசயமும் ஸம்ராதுபந்த(ஸ்)மும் விசேஷமென்று புரஸ்கரித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

திமிருபதார்த்தம் (மர்த்திக்கை)என்றது. நானப்பொடியென்றதினர்த்தம் (சந்தநேத்யாதி). "நானம்" நாற்றம். (க) "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடிநீண்ட" என்ற ப்ரமாணத்தைக் கடாக்ஷித்து "தடம்" என்றதுக்கு - நீட்சியு மர்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சிவந்தித்யாதி).

. (கலையை) ம்ருகத்தை. "வெய்யகலைப்பாகி" என்கிறபதம் கர்த்ரு

(க) அமலன்-அ.

நின்று நடத்துகையாலே "வெய்யகலைப்பாகி" என்கிறது; அன்றியே வெவ்விய கலையை வாஹநமாகவுடைய விஷ்ணு துர்க்கை யென்னவுமாம். வெம்மை-அவளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமாகவுமாம். ஐயா! அழேலழேல் தாலேலோ. (அரங்கத்தணையானே) அவதாரகந்தமான உரகமெல்லணையானை அரங்கத்தணையானிறே. (க) "தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி" என்னக் கடவதிறே. ... ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வுடைய துர்க்கை(நூ)யானவள் கொண்டுவந்து அதூரவிப்ரக்ருஷ்டையாய் நின்றாள். (ஐயாவித்யாதி). ஸர்வஸ்வாமியானவனே! அழாதே கொள், தாலேலோ. (அரங்கத்தித்யாதி) அந்த ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கைக்கிடாகக் கோயிலில் திருவரவணையிலே பள்ளி கொண்டருளினவனே! தாலேலோ. அன்றிக்கே, "வெய்ய கலைப் பாகி" என்கிறது, வெம்மை -விருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணீயமான கலைகளை நாவிலே நின்று நடத்துகிற ஸரஸ்வதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லாருக்கும் ப்ரதாநனாகச் சொல்லப் பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியானவள் பண்ணின கிஞ்சித் காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலுடைய அதுக்குச் சேர நிர்வஹிக்கவுமாம். ... ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட
அஞ்சநவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
செஞ்சொல் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே. (௧0)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வாசகபதமாகையாலே இது முந்தினதாய், அந்வயத்திலே மேல் பதங்களான "மெய்திமிரு" இத்யாதிபதங்களுக்கெல்லாம் இதுக்கநுகுணமர்த்தம் சொல்லிக்கொள்வதென்கிறார் (மேலுடையவித்யாதி). யத்வா (வாக்யார்த்தமாக்கி) என்றது - இப்பாட்டுக்கு இப்படி அவதாரிகையாக்கி என்றபடி. (மேலுடைய) என்றது - பதார்த்தமாகச் சொல்ல வேண்டுவதெல்லாமென்றபடி. ... ... (௯)

(க) ௩-திருவ-௬௨.

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) ச(ஂ)க்த ரூபை யான பேச்சி முலையைத் தாய்முலைபோலே யுண்ட. (அஞ்ஜந வண்ணனை) விரோதி போகப் பெற்றோமென்று திருமேனி அஞ்ஜநம் போலே நிறம்பெற்றபடி. (ஆய்ச்சி தாலாட்டிய) யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை. (செஞ்சொலித்யாதி) இவர் தத்வநிர்ணயம் பண்ணினபின்பு திருமாளிகையிலுள்ளார்க்கு அத்யந்தம் அதிகு (ஸ) ஹ்யமாயிருக்கிற வேதசாஸ்த்ரமெல்லாம் செவ்விதாய் தோற்றி இவர் திருவுள்ளத்தோடே அவர்களும் சேருகையாலே "செஞ்சொல்மறைய வர்"என்கிறது. (பட்டன்சொல்) ஆப்தவாக்யம். (எஞ்சாமை வல்லவர்க்கு) ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்க்கு. எஞ்சல் - சுருங்கல். (இல்லை இடர்தானே) இடரில்லை என்னாதே, "இல்லை இடர்" என்கிறார்,

---

வ்யா.—(வஞ்சனையித்யாதி). (௧) "தாயாய்வந்தபேய்" என்கிற படியே பேயான தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையை, அவள் தாயாய்வந்தாப் போலே தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை உண்ணுமாபோலே உண்ணுகிற்கச்செய்தே அவள் முடியும்படியாகவுண்ட. (அஞ்சன வண்ணனை), விரோதிபோகப் பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியில் பிறந்தபுகரைச்சொல்லுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) மாதா வான யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின படிகளை. (செஞ்சொலித்யாதி) யதாபூ(ஂ)தவாதியாகையாலே செவ்விய சொல்லை யுடைத்தான வேதத்தைத் தங்களுக்கு நிரூபகமாக வுடையவர்கள் சேர்ந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச் செய்த சப்தத்தை. (எஞ்சாமையித்யாதி) ஸங்கோசமற

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) "வஞ்சனையால் வந்த" என்றும், "வஞ்சனையால் முலையுண்ட" என்றும் அநுஷங்கித்து ப்ரமாணமாகத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (தாயாயித்யாதி). "முலையுண்ட" என்ற வநந்தரம் "அஞ்ஜநவண்ணனை" என்றதுக்குப் பலிதம் (விரோதி யித்யாதி). (௨) "முப்பதும் தப்பாமே" என்றாப்போலே ஒருபாட்டு விடாமலென்றுதல், "இடர்போமோ, போகாதோ" என்கிற ஸம்ஶயமற என்றுதல் திருவுள்ளம்பற்றி (ஸங்கோசமற) என்றது. ... ... (௰)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

---

(௧) தி-மொ-௧-௫-௭. (௨) திருப்பாவை-௩௰.

(க) "ஜ்ருஷ்டாவிதா-த்ருஷ்டாவிதா" (உ) "நம:-நம:" என்னுமாபோலே. ராவது - இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்காமையிறே. தானே போகையாலே இல்லையென்கிறார். ... ... (க0)

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

—oo✕oo—

வ்யா—தன்முகத்துப்ரவேசம். கீழேயசோதை "அழேல், அழேல்" என்ன, அழுதபடியாலே அழுகை ஆற்றுகைக்காக நிலாமுற்றத்தே கொண்டு புறப்பட்டு அம்புலியம்மானைக்காட்ட, அழுகையை மறந்து "அத்தைப்பிடித்துத்தா" என்ன; இவன் கன்றுமைக்காக "இப்போதே பிடித்துத்தருகிறேன்" என்று, இவள் "அம்புலி! வா, வா" என்று பலகாலும் அழைத்த பாசுரத்தாலே அவன் அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடு தோன்ற லீலாரஸம் கொண்டாடுகிற ப்ரகாரத்தைக்கண்டு "நாம் வேண்டாவென்று நியமிப்போமாகில் இவன் கன்றும்; இவன்தன்னை உளுக்கிக்கொள்ளவும் வேணுமே, உளும்போது மேன்மையும் நீர்மையும் நடக்கவேணுமே" என்று இவனுடைய லீலாரஸத்தை அநு

அதிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு ஒரு துக்கமில்லை. (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து மூன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,

முதற்பத்து நான்காந் திருமொழி

தன்முகத்து ப்ரவேசம்.

—oo✕oo—

அவ,—கீழிற்றிருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி அவனுடைய ஸௌஸ்வாநுகுணமாக அழுகையை மாற்றிக் கண்வளரப் பண்ணுகைக்காகச்சீராட்டிக்கொண்டுதாலாட்டினப்ரகாரத்தை தத்பா(வ்)வயுக்தராய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இனிமேல், தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமான பின்பு அவன்*நிலாமுற்றத்தே போந்து தவழ்ந்து புழுதியளைவது, சந்த்ரனை யழைப்பதானப்ரகாரத்தை, அவள் அநுபவித்து அவனுக்கு

அரு. —தன்முகத்து ப்ரவேசம்.—கீழ்தாலாட்டி, இங்கே சந்த்ரனை அழைக்கைக்கு பருவக்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸங்கதி அருளிச் செய்கிறார் (கீழித்யாதி).

(க) ரா-பா-க-எஅ. (உ) திருமந்த்ரம்.

மதிபண்ணி "விண்டனில் மன்னியமாமதீ" என்று மங்களாசாஸநபர ராய் சூழ்ந்திருந்தேத்துகிறவர்களையும் அழைக்கிறார்.

"மாமதி" என்றால் மதியையுடையவர்களைக் காட்டுமோவென்னில், (க)"விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே-விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே"(உ)"தத்குண ஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேச:-தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேச:" என்கிறந்யாய

உகப்பாகச் சந்த்ரனை வரச்சொல்லித் தான் பலகாலும் அழைத்த ப்ரகாரத்தைத், தாமும் அநுபவபூர்வகமாகப் பேசி இனியராகிறார்.

பரமபதத்தில் (ங) "அவாக்யநாதர: - அவாக்யநாதர:" என்கிறபடியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவனன்றிக்கே தன்னோடொக்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வாந்தரமில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதரஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோற்ற சைசவாத்யவஸ்த்தைகளை அடைந்து தத்ததவஸ்த்தாநுகுணமாகச்செய்த சேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்தால் *மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அவன்மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளியக்கண்டவர்கள் அதிலே வித்த(த்)ராய் அநுபவிக்கச்சொல்லவேண்டாவிறே. மற்றுமுள்ள ஆழ்வார்களையும்போலன்றிக்கே இவ்வவதார விஷயத்தில் அதிப்ரேமாதிசயத்தாலே கோ(ஸ்ரீ)பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணி, இவ்வவதாரரஸமெல்லாம் அநுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் நழுவவிடாரிறே; ஆகையாலே, அவன்

பிற்பாடரான ஆழ்வாருக்குத்தத்காலம்போலேதத்பா(பா)வயுக்தராய்க்கொண்டு பரத்வ ஸௌலப்யங்களைக் கண்டு வித்த(த்)ராய்அநுபவிக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்திலித்யாதி). (ங) "ஸர்வமிதமப்யாத்த:- ஸர்வமிதமப்யாத்த:" என்றதால் வந்த பெருமதிப்பால் அவாகித்வமும், அநாதரத்வமுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி எடுத்த ஶ்ருதிக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெருமதிப்பனாயித்யாதி). (மெய்ப்பாடு) யாதார்த்த்யம். மற்றை ஆழ்வார்களைப்போலே இவரும் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே வித்த(த்)ராய் அநுபவித்தாரென்று தாத்பர்யம். ஆனால்அவர்களைப்போலே ஒரோ சேஷ்டிதத்தை அநுபவியாமல் அவதாரமே தொடங்கி எல்லாசேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிப்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (மற்றுமுள்ளவித்யாதி).

(க) தை-ஆ-டு. (உ) ப்ரஹ்மஸூ-ரு-உ-ங-உக. (ங) சாந்தோ-ங-கச-உ.

த்தாலே காட்டுமிறே. மங்களாசாஸந பரராயிருக்கிற திருவடியும் பெருமாள் திருவுள்ளம் கன்றுமைக்காக "இவ்வஸ்துவை உண்டாக்கிப்பரியவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே ஓடுகிறதனறோகார்யம், கடுக அழைத்தருளீர்" என்றானிறே. மங்களாசாஸநந்தான் அவன் யாதொன்றிலே உற்றகாலத்து அங்கு ரஸிக்கவும் வேணும்; அதுகார்யமன்றாகில் விலக்கவும் வேணும். கார்யமன்றென்ன வொண்ணாதே; இது அவதாரகாலத்தில் மெய்ப்பாடாகையாலே.

"மன்னியமாமதியைப் பிடித்துத்தா" என்று அவன் சொல்லி ஆசரிக்கையாலே "ஆசார்ய முகத்தாலே ஆர்க்கும் ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணும்" என்று காட்டுகிற தென்னவுமாம். ஆசார்யன்றானும் மன்னிய மாமதியுடையவர்களையும் அழைத்துக்காட்டுமிறே.

அவ.—முதற்பாட்டு. "நான் உனக்கு அம்புலியம்மானைப்பிடித்துத் தருகிறேன்" என்று ஸ்த்தலாந்தரத்திலே கொண்டுபோய்வைக்க, அங்கே புழுதியைக் கண்டவாறே "அத்தை அளைந்து விளையாடுவது, பூர்வஸ்ம்ருதியாலே அத்தைப் பிடித்துத் தரவேணும்" என்பதான ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். *

வ்யா. — (தன்முகமித்யாதி) தவழ்கையாலே உச்சிமணிச்சுட்டி முன்னேதூங்கத் தூங்க, தவழ்ந்துபோகையாலே திருவரையிலே

புழுதியளைவது சந்த்ரனை அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களைத் தத்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே தாமும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார். *

மூ.—தன்முகத்துச்சுட்டித் தூங்கத்தூங்கத் தவழ்ந்துபோய்
பொன்முகக் கிண்கிணியார்ப்பப் புழுதியளைகின்றான்
என்மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமதீ !
நின்முகம் கண்ணுளவாகில் நீயிங்கே நோக்கிப் போ. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக நாலும்படி கட்டின சுட்டியானது தவழுகைக்காகத்திருமுடியை நாற்றுகையாலே பலகாலும் அசையும்படியாகவும், திருவரையிலே

அரு.—முதற்பாட்டு. (தன்முகத்தித்யாதி) "தன்முகம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வெறும்புறத்திலித்யாதி). (நாலும்படி) தொங்கும்படி. (நாற்றுகை) சாய்க்கை. "தூங்கத்தூங்க" என்றவநந்தரம் "பொன்முகக்கிண்கிணியார்ப்ப" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திரு

பெரியாழ்வார் திருமொழி, க-ப, ச-தி, உ-பா, என்சிறுக்குட்டன். ஏக

சாத்தின கிண்கிணித்வநிக்க, புழுதி அளைகின்ற ப்ரகாரத்தைக் கண்டு ப்ரியப்பட்டு "என்மகன் கோவிந்தன்" என்று, இவன் விளையாடுகிறதை "நோக்கிப்போ, நோக்கிப்போ" என்ன; அவன் நோக்காமையாலே, உன் முகத்தில் கண்ணுளவாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற நீ இங்கே நோக்கிப்போவென்கிறார். நோக்காமைக்கடி உன்னுடைய அத்யந்தவைரூபவமிறே. (க) "கதிர்ஞான மூர்த்தியனாய்" (உ) "உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்" என்னுமாபோலே நித்யவிபூதியிலும் த்ருதீயவிபூதியிலுமுண்டான ஜ்ஞாநவிசேஷங்கள் தமக்கு விதேயமாகையாலே அவற்றை அழைத்து இவனுக்கு உணர்த்துகிறார். அழைக்கையாவது - அங்குத்தை படிகளைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே சேர்த்து உபதேசிக்கையிறே. அன்றிக்கே அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடு தோன்ற அவன் நடத்துகிற லீலாரஸத்தைத்தாமும் கொண்டாடுகிறாரென்னவுமாம். ... ... (க)

சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தையுடைத்தான கிண்கிணியானது த்வநிக்கும்படியாகவும் தவழ்ந்துபோய்ப் புழுதியளையா நின்றான். "பொன்முகக்கிண்கிணி" என்றது - சேவடிக் கிண்கிணி யென்கிற பாதச்சதங்கையாகவுமாம். அதிறே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது. (என்மகனித்யாதி). என் பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தை. (இளமாமதி) இத்தைக்கண்டுகொல் தாழ்ந்து நிற்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற அதிமுக்த(ஃ)னை சந்த்ரனே! "இளமாமதி" என்றது - இளமையால் மிக்க மதியென்றபடி. (நின்முகமித்யாதி) உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ. ..., (க)

மூ.—என் சிறுக்குட்ட னெனக்கோரின்னமு தெம்பிரான்

தன்சிறுக்கைகளால் காட்டிக்காட்டி யழைக்கின்றான்

வரையிலித்யாதி). இரண்டாமர்த்தத்துக்கு அர்த்தஸ்வாரஸ்ய முண்டென்று நியாமகம்காட்டுகிறார் (அதிறேயித்யாதி). "கூத்திலே" என்றதினர்த்தம் - மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தை) என்றது. இளமை சொன்னதுக்கு ஹார்த்த(ரூ) பா(வ)வம் (இத்தையித்யாதி). ஆனால் "மாமதி" என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இளமாமதியித்யாதி). ... ... (க)

(க) தி-வாய்-க-உ-அ. (உ) தி-வாய்-க-உ-கு.

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) அந்த அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. (எம்பிரான்) எனக்குப் புத்ரனாய் என் மலடு நீங்க அவதரித்த மஹோபகாரகன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் காட்டிக்காட்டி அழைக்கின்றான். (அஞ்சநமித்யாதி) என்சிறுக்குட்டனான அஞ்ஜநவண்ணனுடனேயோடே மாமதியான நீயும் விளையாட அறுதியிட்டாயாகில். (மஞ்சில் மறையாதே) மேகத்தில் சொருகாதே. (மாமதி மகிழ்ந்தோடிவா) முற்பட "இளமதி" என்று, இப்போது "மாமதி" என்கையாலே காலக்ருத பரிணாமம் தோற்றுகிறது. அபிமத விஷயத்திலே ஓடிச் செல்லுமாபோலே மகிழ்ச்சியோடே ஓடிவா வெனகிறார். ... ... (உ)

அஞ்சந வண்ணனோ டாடலாட வுறுதியேல்
மஞ்சில் மறையாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா. (உ)

வ்யா—இரண்டாம்பாட்டு. (என்சிறுக்குட்டன்) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) தன் பருவத்தாலும் சேஷ்டிதங்களாலும் அத்விதீயமாய் இனிதான அம்ருதம்போலே எனக்கு ரஸாவஹனானவன். (எம்பிரான்),எனக்குப்புத்ரனாய்வந்தவதரித்தும், தன் சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் அநுபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்குஉபகாரகனானவன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத் தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் உன்னைக்காட்டி அழையாநின்றான். (அஞ்சனமித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனான இவனோடே விளையாடலாட வேண்டுதியாகில். (மஞ்சிலித்யாதி) மேகத்திலே சொருகி மறையாதே; வடிவாலும் குளிர்த்தியாலும் ஶ்லாக்யனான சந்த்ரனே! "நம்மை அழைக்கப்பெற்றோமே" என்று உகந்து ஆதரம் தோற்றக் கடுக நடையிட்டுவா. ... ... (உ)

அரு—இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி)"குட்டன்" என்றபதத்தையும் "காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்" என்ற பதத்தையும் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தன்பருவத்தாலுமித்யாதி). "என்சிறுக்குட்டன் சிறுக்கைகளால் காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்" என்றத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி "எம்பிரான்" என்றதுக்கும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (எனக்குப் புத்ரனாயித்யாதி). "ஆடல்"-விளையாடல். ... ... (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. பிள்ளைமுகத்தில் குளிர்ச்சிக்கு சந்த்ரன் குளிர்ச்சி ஒவ்வாதென்கிறார்.

ஸ்வா.—(சுற்றுமித்யாதி) ப்ரபா(பூ)வானுன ஒளிவட்டம்சுற்றுமெங்கும் சோதிபரந்து சூழ்ந்து. (எத்தனை செய்யிலும்) உயரத்தில் நின்று போக்குவரத்துச்செய்து திரியிலும். (என்மகன்முகம் நேரொவ்வா) என்மகன் முகத்தில் குளிர்ச்சிக்கும் ப்ரஸந்நதைக்கும் நேரொவ்வா. (வித்தகன்) ஸாமர்த்யமும் ஸர்வகாரணத்வமு முடையவன். (வேங்கடவாணன்) திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்கிற ஸுலபன். * கானமும் வானரமுமானவற்றுக்கு முகம்கொடுத்து உன்னை அநாதரித்திறே அவன்வாய்திறவாதிருக்கிறது; ஆயிருக்கநீ அவன்அழைக்கவும்

மூ.—சுற்று மொளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதிபரந்தெங்கும்
எத்தனை செய்யினு மென்மகன் முகம் நேரொவ்வாய்
வித்தகன் வேங்கடவாண னுன்னைவிளிக்கின்ற
கைத்தலம் நோவாமே யம்புலீ! கடிதோடிவா. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அக்ஷயமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சூழ்ன்று அகளங்கமாய்க்கொண்டு இடமெங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும். (என்மகனித்யாதி) என்மகனுடைய ஸுவ்ருத்தமாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு ஸர்வதா ஸத்ருமாகமாட்டாய். (வித்தகனித்யாதி) அழகாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் விஸ்மயநீயனாய், துர்மாநிகளான உன்போல்வாரை அநாதரித்து (க) * கானமும் வாநரமுமான வற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு திருமலையிலே வர்த்திக்கிற

அரு—மூன்றும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) "ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து எங்கும் சோதிபரந்து எத்தனை செய்யிலும்" என்றநுவதித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஒளியையித்யாதி). "சுற்றும் சூழ்ந்து" என்றதால் பலிதம் (அக்ஷயமாய்க்கொண்டு) என்றது; பூர்ணமாயென்றபடி. "எங்கும்பரந்து" என்றதால் பலிதம் (அகளங்கமாய்க்கொண்டு) என்றது. "என்மகன் முகம்-வேங்கடவாணன் விளிக்கின்ற" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து "வித்தகன்" என்றதுக்கர்த்தம் (அழகாலுமித்யாதி). அதிகாரிபுருஷர்களாகையாலே துர்மாநித்வம்பலிதம். "கைத்தலம் நோவாமே" என்கையாலே பலி

(க) ச-திரு-சஎ.

பெற்று வாராதிருக்கிறாயிறே. (உன்னை யித்யாதி) உன்னைக்குறித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாமே அம்புலீகடிதோடிவா. (௩)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) திருக்கையிலே *கருதுமிடம்பொருதும் திருவாழியையுடையவன். இடமுடைத்தான திருக்கண்ணாலே முழுநோக்காகப் பார்த்து மத்ய(ஷீ)மாங்கத்திலே யிருந்து உன்னையேகுறித்துக்காட்டும். (தக்கதறிதியேல்) கண்படைத் தாயாகில் இத்தைக்காண்; கண்ணுக்குந் தகுதி இவனைக்காண்கைகாண். (சந்திரா சலம்செய்யாதே) எல்லாருக்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச்செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) நபும்ஸகத்வ

வன். உன்னை ஆதரித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாதபடி யாக அம்புலீ! மிகவும் விரைந்தோடிவா. ... ... (௩)

மூ.—சக்கரக்கையன் தடங்கண்ணால் மலரவிழித்து
ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்காண்
தக்கதறிதியேல் சந்திரா! சலம்செய்யாதே
மக்கள்பெறாத மலடனல்லையேல் வாகண்டாய். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையன்) (க) * கருதுமிடம் பொரும் திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். இத்தால் - நீ வாரா தொழிந்தால் உன்னை சிக்ஷிக்கைக்கீடான பரிகரமுடையவனென்கை. (தடங்கணித்யாதி) இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னள வில் ப்ரீதிதோற்ற மலரப்பார்த்து. (ஒக்கலைமேலிருந்து) என்னு டைய மருங்கிலே யிருந்து. (உன்னையித்யாதி) வேறொன்றில் கண் வையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டுங்காண். (தக்கதறிதியேல்) உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். (சந்திரா சலம் செய்யாதே) எல்லார்க்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) பிள்ளைகள் பெறாத வந்த்ய(ஷீ)

தம் (ஆதரித்து) என்றது. "விளிக்கின்ற" என்றதினர்த்தம் (அழைக்கிற) என்றது. ... ... (௩)

அரு—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) "ஆழி கொண்டு உன்னை யெறியும்" என்றத்தை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (இத்தா லித்யாதி). "சுட்டி" என்றதினர்த்தம் (குறித்து) என்றது. (உ) "சந்த்ர ஆஹ்லாதநே" என்கிற தா(தூ)துவைப்பற்ற வருளிச் செய் கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி). (வெறுப்புச் செய்யாதே) என்றது-இவனு க்கு வெறுப்புண்டாம்படி செய்யாதேயென்றபடி. (வெறுப்பு) கோபிக்கை.

(க) தி-வாய்-கo-௬-அ. (உ) ப்வாதி.

றும் பலமெல்லேயேல் வா. ஒன்றுபெற்று பலகாலாறு முண்டுபோலே காணும். ... ... (௪)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) அழகு விளங்காநின்றுள்ள திருப்பவளத்திலே ஊறுகின்ற வாக (?) ம்ருதத்தோடே கூடி, உருத்தெரியாததாய், முற்றுமழலையான இளஞ்சொல்லாலே உன்னை அழைக்கின்றான். கொடுத்தார் கொடுத்தார்முலைகளும் உண்டு, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் சீர்மைதோன்றச் சிரித்து உறவாடியிருப்பானான ஸர்வாதிகன் அழைக்க அழைக்க நீ போவதியாகில். (நின் செவிபுழையிலவாகாதே) புழை-ஸுஷிரம். உன்னுடைய ப்ரா

ணல்லவாகில் வந்துகொடுநில் கிடாய். ... ... (௪)

மூ.—அழகிய வாயிலமுதவூறல் தெளிவுறா
மழலைமுற்றாத இளஞ்சொல்லாலுன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன்சிரீதரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதீ. (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊறுகின்ற ஜலமாகிற அம்ருதத்தோடேகூடி உருத்தெரியாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல்தானுமின்றிக்கேயிருக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாநின்றான். (குழகன்) கொடுத்தார் கொடுத்தார் முலைகளெல்லாமுண்டு, எடுத்தா ரெடுத்தாரோ டெல்லாம் பொருந்தியிருக்கும் கலப்புடையவன். (சிரீதரன்) கீழ்ச்சொன்ன சீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையையுடையவன். ஸ்ரீதரத்வம் ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமிறே. (கூவக்கூவ நீபோதியேல்) ஒருகால்போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாரைப்போலே நீ போவதியாகில். (புழையித்யாதி) உன்னுடைய செவித்துளையிலவாகாதோ. புழை-

---

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) "தெளிவுறா" என்றதுக் கர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தெரியாததாய்) என்றது; அக்ஷரம் வ்யக்தமாகத் தெரியாத சொல்லென்றபடி. (மழலைத்தனத்துக்கு) - அவ்யக்ததைக்கு. (முற்றுதல் தானும்) பரிபாகாதிக்யம் தானும். "குழகன்" ஸம்ஶ்லேஷணஶீலனென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (கொடுத்தாரித்யாதி). "நின்செவி-புழையிலவாகாதே" என்றவயித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). "செவித்துளை" என்றது-ஶ்ரவணேந்த்ரியத்தை

வணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையாகாதோ? (புகர்மாமதீ) உன்னுடைய ப்ரகாசம் லோகப்ரஸித்தமன்றோ? ... ... (ரு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) ஆயுதகோடியிலும் ஆபரண கோடியிலுமாயிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை இடமுடைத்தான திருக்கையிலேயுடையவன். "ஏந்தும்" என்கையாலே போக (த்²ர)

ஸ்வாஷிரம். உன்னுடைய ஸ்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையாகாதோவென்கை. (புகர் மா மதீ). உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... ... * (ரு)

மூ.—தண்டொடு சக்கரம் சார்ங்கமேந்தும் தடக்கையன்
கண்டுயில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலறாகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டனில் மன்னிய மாமதீ! விரைந்தோடிவா. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) கதை (X²) யும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும். மற்றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஏந்தும் தடக்கையன்) இவற்றை, பூ ஏந்தினாப்போலே ஸர்வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன். இவைதான் ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாயிறே யிருப்பது. இத்தால் - இவ்வழகை அநுபவித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின்வீர்யத்துக்கு இலக்காய்முடிந்துபோகாதே கொள்ளென்கை.

இல்லையாகில் பதி(பதி)ரனுக்கும் துளையுண்டிறே. (ஸ்வாஷிரம்) துளை. கூவக் கூவப்போனல் ஸ்ரவணேந்த்ரிய மில்லாதே போகக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய ஸ்ரவணேத்யாதி). (இது) என்றது—கூவக்கூவப்போகையென்கை. க்ருஷ்ணன் கண்கொண்டு கண்டநுபவியாமல் நீ போனல் உன்னுடைய காந்தியும் ஆதிக்யமும் வ்யர்த்தமென்று கருத்து. ... ... (ரு)

அரு—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) "இந்தமூன்றே" என்கைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கதை(X²)யுமித்யாதி). பிடிக்குமென்னாதே "ஏந்தும்" என்கைக்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றையித்யாதி). வர்த்தமாநார்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது. இவை ஆயுதங்களாயிருக்க பூ ஏந்தினாப்போலே அழகுக்குடலாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இவைதானித்யாதி). இவ்விசேஷணம் "விரைந்தோடிவா" என்றதுக்கு ஹேதுவென்று தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

ரூபமாய் பூவேந்திறைப்போலே யிருக்கை. (கண்டுயிலித்யாதி) நித்ரை கொள்வானாகக் கருதினதுக்கு ஸூசகமிறே கொட்டாவி. எல்லாருடைய கருத்துக்களையும் குலைத்துவருகிற நித்ரை இவன் கருதுதவின் வசமாகையாலே; இவன்வ்யாபாரங்களெல்லாம் இப்படியிறே. (உண்டவித்யாதி) "நான்வந்து முகம் காட்டுமளவும் உறங்காமல் நோக்கவொண்ணாதோ" என்று நினைத்திருக்கிறாயாகில், உண்டமுலைப்பால் ஜரிக்கும்போதும் உறங்கவேணுமிறே. ஜரிக்கையாவது- "நம்முடைய வசநபரிபாலநம் செய்யார்களாகில் ஸங்கல்பந்தன்னிலே கிடக்கிறார்கள்" என்று இழவோடே நசைஅறுகையிறே. உறக்கமாவது-லீலாரஸவ்யாபாரங்களில் நிர்ப்ப(ப்ப)ரத்வமிறே. (க) "[illegible]-அநஶ்நந்" என்றால், இவன் இங்கே ஒன்றை புஜிக்கக்கூடுமோ வென்னில்? (உ) "[illegible]-அஶ்நாமி" என்றும் சொன்னானிறே. (விண்டனிலித்யாதி) ஸம்ஸாரிகளுடைய போக(போக்ய) வ்யாபாரங்களில் அவன் ஸ்வகரணநியமநம் செய்திருக்கிறப்போலே, நாமும் அவனுடைய லீலாரஸவ்யா பாரங்களைக் கண்டநுபவிக்க,"வாருங்கோள்"என்றுத்ரிபாத்விபூதியிலே ஒருப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவர்களை அழைக்கிறார்.

"மாமதி" என்றது - பக்தி (பக்தி) யை. ஜ்ஞாநபரப்த வாச்யையுமாயிறே ப(ப)க்திதானிருப்பது. பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரை "மஹாமதிகள்" என்றிறே எம்பார் போல்வார் அருளிச்செய்வது. விரைந்தோடி வாருங்கோள். "மாமதி" என்று ஜாத்யேகவசநம். (சு)

(கண்டுயிலித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு ஸூசகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளாநின்றான். (உண்டவித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளாதொழியில், அமுதசெய்த முலைப்பால் ஜரியாது கிடாய். ஆனபின்பு (விண்டனில் மன்னியமாமதீ விரைந்தோடிவா) உச்சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாநிற்பானாய் வடிவில் பெருமையையுடையனா யிருக்கிற சந்த்ரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்கு மீடாக ஸத்வரனாய்க்கொண்டு ஓடிவா. ... ... (சு)

"உறங்காவிடில் உண்டமுலைப்பாலறு கண்டாய்" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (கண்வளரவித்யாதி). "விண்டனில் மன்னிய" என்றதையும் "மா" என்றதையும் விரைந்தோடிவருகைக்கு ஹேதுவாக்குகிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). (பக்வதை) பூர்ணமாகை. ... ... (சு)

(க)ப்வேதா-ச-சு. (உ) கீ.கூ.உசு.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உறங்கக்கருதினவன் உறங்கியபோதே உணர்ந்து, பூர்வஸம்ருதியாலே “அம்புலியைப்பிடித்துத்தா” என்ன; பலகாலும் அழைக்க நீ வாராமையாலே கோபிக்கவுங்கூடும்; கடுகவாவென்கிறாள்.

ஸ்வா.—(பாலகனித்யாதி) “சிறுப்பிள்ளை” என்று பரிபவித்து விஷ்ணுபடராலே நலிவுபடாதேகொள். பலவிடங்களிலும் உன் பரிபவத்தைப் போக்கினவனன்றோ இவன். அவன் யாதொரு ஜந்மத்திலே தாழநின்றாலும் உனக்கு உத்தேஸ்யரான ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்கும் வரவேண்டியிறே யிருப்பது இவனழைத்தால். (பண்டித்யாதி) முன்பே ஒருகாலத்திலே வடதளசாயியுடைய அகடிதம் கேட்டறியாயோ? அவனென்றிராய் இவனை. இவன் கோபிக்குமாகில் உனக்குமேலே எழப்பாய்ந்து உன்னையும் கைக்கொள்ளும். இதில்

மூ.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேல் பண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
மாலைமதியாதே மாமதீ மகிழ்ந்தோடிவா. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) “இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோ” என்று பருவத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதே கொள். (பண்டொரு வித்யாதி) முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்தையடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன்காண். அந்த அகடிதக(ஃ)டநா ஸாமர்த்த்யமெல்லா முடையவனென்கை. (மேலெழவித்யாதி) இவன் சீறுமாகில் மேலே எழக்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) பரிபவம் பண்ணாதேயென்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்கிற சங்கையிலே சப்தார்த்தம் (இவனித்யாதி). (பவனை) என்றது- “பவ்-(ப4வ) ஆ” என்னும்-உண்டாகாநிற்கிற என்றர்த்தமாய், முகிழ்விரியாநிற்கிற தளிரென்றபடி. பலிதார்த்தம் (அந்தவகடிதேத்யாதி). இதுப்ரிபவம் செய்யாமைக்கும், பிடித்துக்கொள்ளுகைக்கும் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். “இவன்” என்றத்தை மேலுமநுஷங்கித்து “வெகுளுமேல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும்” என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). “வெகுளும் சிறுபாலகன்”

ஸம்ப்ரயமில்லை. (க)"ஜன்மஸிதிபித்யாதி". அடிபட்டது கைப்பட அரிதோ? (மாலைமதியாதே) இவனுடைய வ்யாமோஹத்தைப் பாராதே, நீ "ஆஞ்ஞாபரிபாலகம் பண்ணுகிறவர்க்கு த்வத்தாலே தாழ்த்துவருகிறோம்" என்றிரே. அவன்வ்யாமோஹத்துக்கிடாக "நம்மை அழைக்கப் பெற்றோம்" என்று மகிழ்ந்து கடுக ஓடிவா. ... ... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) "இதுக்குமுன்பு சிறியனான திசைகளில் எழப்பாய்ந்ததுண்டோ?" என்று நினைக்கிறாயாகில், அவன் சிறுமைப்பெருமை அறிந்திலை. மஹாபலி, பாதாளலோகத்திலே கர்மபா (ஶ) வனையாலே வந்த ஔதார்யச் செருக்குப் போய், ப்ரஹ்மபா (ஶ) வனையோடே யிருக்கிறான். அங்கே சென்று கேட்டுக்கொள். என்னிளம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழாதே

குதித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். (மாலையித்யாதி) ஆனபின்பு இப்படி பெரியனானவனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே, பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கிடாக "இவன் நம்மை ஆதரித்து அழைக்கப்பெற்றோமே" என்னும் உகப்புத்தோற்ற ஓடிவா.

மூ.—சிறியனென் றென்னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேல் கண்டாய்
சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி யிடைச்சென்று கேள்
சிறுமைப் பிழைகொள்ளில் நீயும்உன் தேவைக்குரியை காண்
நிறைமதீ நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) பாலஸிம்ஹம்போலே செருக்கையும் வீர்யத்தையு முடையனாயிருக்கிற என்னுடைய

என்றத்தை "மதியாதே" எல்லாவிடத்திலும் கூட்டிக்கொண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே) என்று. "மாமதீ! இவனை பாலகனென்று பரிபவம் செய்யேல், இவன் பண்டொருநாள் ஆலினிலை வளர்ந்த சிறுக்கனவன், வெகுண்டுமேல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும், ஆகையாலே மாலே பாலகனென்று மதியாதே ஓடிவா" என்றன்வயம். (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு, (சிறியனித்யாதி) "என்னிளம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழேல் கண்டாய்" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலேத்யாதி). "இளம் சிங்கம்" என்றத்தை தத்ஸத்ருஶனென்றுக்கி அந்தஸாத்ருஶ்யத்தை இரண்டுவகையால் காட்டுகிறார் (செருக்கையும் வீர்யத்தையுமுடையனாய்) என்று. "இளம் சிங்கம்" என்று நீ சொல்லாநிற்க

(க) தி-செ-டு.

கொள். (சிறுமைப்பிழை கொள்ளில்) "அவன் சிறியனாகவேண்டிற்று, நம்முடைய பெருமையாலேவந்த அபராதத்தாலே" என்று கொள்ளுவதியாகில். (நீயுமுன்தேவைக்குரியைகாண்) "நானும்தேவைக்குரியேனே" என்று நினைக்கிறாயாகில், உனக்கும் பராதீநகர்த்த்ருத்வம் விஹிதமாயிருக்கிலும், அதுதானும் ஆஜ்ஞாரூபகைங்கர்யமாயிருக்கும், அத்தை தர்மி. நிறைமதியன்றோ நீ. ஆஜ்ஞாரூபகைங்கர்யத்தில் நீ அறியாததுண்டோ? பி (ழ்) திழூலமாகவும் வரவேணுங்காண். என்றுதான் நீ ஸ்வாதீநனாயிருந்தாய். (நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான்) உன்னளவேயல்ல காண். அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால்வந்தவ்யாமோஹம். அந்தவ்யாமோஹத்துக்கீடாககடுகவா.

பிள்ளையை, பருவத்தைப்பார்த்துச் "சிறுப்பிள்ளை" என்று அநாதரியாதே கிடாய். (சிறுமையித்யாதி) இவனுடைய பால்யத்தினுடைய விசேஷத்தைவாமநனாய்ச்சென்று, தன்னைவசீகரித்து "மூவடி" என்று, இரந்து இரண்டடியாலே ஜகத்தையடைய அளந்து, ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹாபலி பக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள். (சிறுமையித்யாதி) "இப்படியிருக்கிறவன் விஷயத்தில் சிறுமையை நினைத்த இது நமக்கு அபராதம்" என்று புத்திபண்ணுவதியாகில், அப்போது நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு ப்ராப்தன்காண். (நிறையித்யாதி) பரிபூர்ணனான சந்த்ரனே ஸர்வாதிகனான அவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை அழையாநின்றான்; ஆனபின்பு நீ உன்பூர்த்திக்கீடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. (அ)

மூ.—தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய
பேழைவயிற்றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்
ஆழிகொண்டுன்னை யெறியும் ஐயுற வில்லைகாண்
வாழவுறுதியேல் மாமதீ மகிழ்ந்தோடிவா. (கூ)

நான் "சிறியன்" என்றால் குற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பருவத்தையித்யாதி). "வார்த்தை" என்றதினர்த்தம் (விசேஷத்தை) என்றது; அதாவது-வ்யாபாரம், (விசேஷத்தை) என்றவநந்தரம் "இவன்" என்று அத்த்யாஹார்யம். (தன்னை) என்றது-மஹாபலியை. (வைக்க) என்றவநந்தரம், "அப்படிச்சிறைப்பட" என்று கூட்டுவது. "சிறுமை" என்றது-நினைக்கையிலே லாக்ஷணிக மென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (புத்தி பண்ணுவதியாகில்) இப்படி அறிந்து க்ஷாமணம் பண்ணுயாகி லென்றபடி. (நீயும்) ஸாபராதனானீயு மென்றபடி. "தேவை" என்றது-கார்யமாய், (அடிமை) என்கிறார். ... ... (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) "நெடுமால் உன்னைக் கூவுகின்றான்" என்கிற வ்யாமோஹம் "கிரந்தரூ ஸ்வாதந்த்ர்ய கார்யமாயிருக்குமோ" என்று நினைக்கிறாயாகில், இது ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹமன்று. அதுதானேதென்னில்; தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய பேழைவயிற்றெம்பிரான் காண் உன்னைக் கூவுகின்றான். இதுதான் ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹம். "தாழியில் வெண்ணெய்" என்றது- தேஹகுணத்தால் வந்த தண்ணேற்றம். (க) "சிறுமாமனிசர்" என்னுமாபோலே அந்நபாநாதிகளாலே த(்)ரிக்கிற தேஹத்தால் வந்த சிறுமை, பெருமையாம்படி ஆத்மகுணத்தால் ஸூரிகளோடொக்கவந்த மஹத்வமும, (உ) "விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியர்" என்கிற மஹத்வத்தையுமுடையவர்களையிறே "வெண்ணெய்" என்கிறது. வெண்ணெயிருந்த பாத்ரமிறே தாழியாகிறது. ஸம்ஸாரிகளுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப் பின்செல்லும், முமுக்ஷுக்களுடைய தேஹகுணம் ஆத்மகுணத்தைப்பின் செல்லும். மயர்வறமதிநலம்பெற்ற ஆழ்வார்களும் முமுக்ஷுக்களாயிருந்தார்களே யாகிலும் இவர்களுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப்பின்செல்லும். "தாழியில் வெண்ணெய்" என்றது-ஆத்மகுணம் தேஹ குணத்தைப் பின்செல்லுகிற ஆழ்வார்களை; இவர்களை விரும்புகையிறே ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹமாவது. (தடங்கை) "பருவத்துக்குத் தக்கதையன்றே" என்னும்படி வெண்ணெய் கண்டவாறே கைகள் விரிந்தபடி. (ஆரவிழுங்கிய) வயிறாரவிழுங்கிய. (பேழை வயிற்றெம்பிரான்) முலை

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி). தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற *வெண்ணெயை அபிநிவேசாதிசயத்தாலே, "பருவத்துக்குத் தக்க கையன்றே" என்னும்படி வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்த்ருதமான கை நிறையும்படி அள்ளி அமுதுசெய்த. (பேழையித்யாதி). உள்ளுப்புக்க த்ரவ்ய கௌரவத்தாலே விசைத்துப்பெரு

அரு—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) இளம்பருவமாயிருக்க, "தடங்கை" என்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தாழியிலேயித்யாதி). (அபிநிவேசாதிசயத்தாலே) என்றதுக்கு (அள்ளிஅமுது செய்த) என்றத்தோடன்வயம். (உள்ளுப்புக்கத்ரவ்யம்) என்றது - திருவயிற்றில் ப்ரவேசித்த வெண்ணெயென்றபடி. "பேழை" என்று - இடமுடைமையாய், அத்தாலே பலிதம் (விசைத்துப்பெருத்து) என்றது. "விசைத்து" என்ற பாடமானபோது -

---

(க) தி-வாய். அ-௧0. (உ) தி-வி. எ௬.

ப்பால்போலே ஜரிக்குமதன்றே. (க) "உண்டொத்த திருவயிற்றன் என்னவுமொண்ணாதே (உ) "வயிறு பிள்ளை பரமன்று"என்கையாலே புக்க த்ரவ்யத்துக்குத் தக்கபடி உதைத்துக் காட்டுமே. (பேழை) பெருமை. (எம்பிரான்) எங்கள் குலத்துக்கு மஹோபகாரகனானவன் அவன் கூவுகிறது தன்குறை தீரவன்றுகாண்; உன்குறைதீர. உன் குறைதீரத் தன்குறை தீருங்காண்.

(ஆழியித்யாதி) ஆதித்யனை மறைத்துப் பகலை இரவாக்கின ஆழ்வானை ஏவிவிடுமாகில் இரவைப் பகலாக்கவும் கூடுமென்றிராய். முன்பே பாரதயுத்தத்துக்கு நாளிட்டபோது நீ நின்ற நிலையைப்பாராய். "அதொருகார்யப் பாட்டாலே ஒருகால் செய்தானாகில் அந்த ஹேதுவெனக்குண்டோ" என்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா. அதுதான் வேண்டிற்றும் அவர்கள் வசவர்த்தியாகாமையன்றோ? அது உனக்குமில்லையோ. அத்தை தர்ஶியாய். (வாழுவித்யாதி) வாழுகையாவது-நீ இப்போ நிற்கிறநிலைதன்னிலே (ங)"ஜீவிஷ்யதி சசீக்ஷேம-ததிஷ்யேவசநம் தவ"என்கையிறே. (ச)"த்யஜ-த்யஜ,த்யஜ்ய-த்யஜ்ய"என்று உன்முற்பட்ட நிலையைக் குலைத்து அவன் மீண்டும் அதிலே நிறுத்தினால் அதுபழையநிலையாமோ? "தவ-வசநம்" என்றபோதே மற்றொன்றிலே நிறுத்தி

த்திருக்கிற திருவயிற்றையுடையனாய், எங்கள் குலத்துக்கு உபகாரகனாயிருக்கிறவன் காண் உன்னை அழையா நிற்கிறான். இத்தால்-தன் பருவத்துக்கீடாக வெண்ணெயை விரும்பி விழுங்கினாப்போலே யிருப்பதொன்று காண் உன்னை அழைக்கிறது மென்கை.

(ஆழியித்யாதி). அவ்வெண்ணெய்த்தாழியை எட்டாதபடி வைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாபோலே, நீயும் வாராதிருக்கில் தலையை அறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை எறியும்; இதில் ஒரு ஸம்ஶய மில்லைகாண். (வாழுவித்யாதி). அப்படி

பரிணமித்தென்றபடி. "இசைத்து" என்றுபாடமானபோது கனமாய் என்றபடி. சந்த்ரனை அழைக்கும்போது "வெண்ணெய்விழுங்கிய" என்று சொல்லுவானேனென்னென்னில், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). வெண்ணெயில் அபிநிவேசம் உன்னிடத்திலுமுண்டென்றுகருத்து.

ஆனால், ஆழிகொண்டு எறிவானேனென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வெண்ணெயித்யாதி). "ஐயுற" என்றதினர்த்தம் (ஸம்ஶயமில்லை) என்றது. ... ... (கூ)

(க)தி-மொ-கக-சு. (உ)தி-மொ-கO-எ-ரு. (ங)கீ-கஅ-எக. (ச)

னும் நிற்கவேணுமிறே. பழையபநிலையில்(௧) "மோஷ்ச்ச-மாசுசஃ" என்ன வொண்ணுதே. (வாழவுறிதியேல்) வஸுவர்த்தியாய் வாழவேணுமென்றிருந்தாயாகில். (மாமதியித்யாதி) அறிவுடையாரெல்லோர்க்கும் வேணுங்காண் இந்த பாரதந்த்ர்யத்தாலே வந்தமகிழ்ச்சி. (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

ஸ்வா.—(மைத்தடமித்யாதி) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். (தன்னித்யாதி) பிள்ளைசிறுமல் ஒப்பித்தாக் தன்மகனென்கிருர். அவன்

அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில், பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாம்படி ப்ரீதனாய் ஓடிவா. ... ... * (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைதன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தூர்
வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழிவை
எத்தனையும் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே. (௧௦)

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி அசோதை) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையளான யசோதை. அஞ்ஜநத்தாலே அலங்க்ருதமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; * அஞ்ஜநவண்ணனை இவனை அநவரதம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே, இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அத்தாலேமைத்து, இவன் பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே விகஸிதமான கண்ணையுடையவளென்னுதல். (தன்னித்யாதி). தன்னுடைய புத்ரனை இவனுக்கு நினைவுக்கும்

அரு.— பத்தாம்பாட்டு. (மைத்தடமித்யாதி) "மைத்தடங்கண்ணி" என்றது - ஸ்வாபாவிகமான கறுப்பென்றும், அஞ்ஜநத்தாலும், அஞ்ஜநவண்ணனாலும் வந்த கறுப்பென்றும் அர்த்தத்ரயமருளிச் செய்கிருர் (கறுத்தித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (பெருத்து) என்றவிடத்தில் பெரியதாயிருக்கை - ஸ்வாபாவிக விஸாலதையாதல், ஹர்ஷத்தால்வந்த விசாலதையாதல் என்றிரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிருர் (அஞ்ஜநத்தாலேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தன்மகனுக்குஒத்தன- இவை-சொல்லி" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச் செய்கிருர் (தன்னுடைய வித்யாதி.) (நினைவக்கும்) என்

(௧) ஸ்ரீ-க அ-ஸ்ர ஸ்ர.

நினைவுக்கும் சொலவுக்கும் ஒத்தனசொல்லி. அதாவது – அதிதூரத்திலே ஓடுகிற அம்புலியைப்பிடித்துத் தரவேணுமென்ன; "அவனுக்குப்பிடித்துத்தருகிறேன்" என்று சொல்லி, பிடிக்கை தனக்கு அசக்யமாயிருக்கையாலே பலகாலும் வரவேணுமென்று இவள் உரைத்தாளிறே. அம்புலியை இவளுரைத்த மாற்றத்தை. (ஒளிபுத்யாதி) அந்நிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரகாசத்தை உண்டாக்குகையாலே "ஒளிபுத்தூர்" என்கிறார். திருமாளிகைக்கு "ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்" என்று திருநாமமிறே. (வித்தகன்) ஸமர்த்தன். மயர்வற மதிநலம் பெறுவதற்கு முன்னே திருநந்தவநம் செய்து திருத்துழாய் பறித்துத்திருமாலை சாத்தின ஸாமர்த்யமிறே. அன்றிக்கே மங்களாசாஸநப்ரேமத்தைத் திருவுள்ளத்துக்குள்ளே உடையவரென்னுதல். (விட்டுசித்தன்) இவருடைய நிலை வடபெருங்கோயிலுடையான் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலேயாதல்; (க) * அரவத்தமளிப்படியே அவன்தான் இவர் திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் கிடக்கையாலேயாதல்.

சொலவுக்கும் சேர்ந்தவையாயிருக்கிற இவற்றைச்சொல்லி, மென்மையும் வன்மையும் தோன்றும்படியாகச் சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொன்ன பாசுரத்தை. (ஒளியித்யாதி). நிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை விளைக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைத்தான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மங்களாசாஸநம்

றது – "கண்டுயில் கொள்ளக்கருதி" என்றும் "மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும்" என்றும் "ஆழிகொண்டுன்னை எறியும்" என்றும் சொல்லுகிற பிள்ளை நினைவுக்கு மென்றபடி. (சொலவுக்கும்) என்றது– "மழலை மூற்றாத விளஞ்சொல்லால் கூவுகின்றான்" இத்யாதியால் சொல்லுகிற சொலவுக்கு மென்றபடி. இது– "தவழ்ந்துபோய்" இத்யாதி செயலுக்கு முபலக்ஷணம். (இவற்றை) என்றது – இம்மூன்றுக்கும் அநுகுணங்களான அர்த்தங்களை என்கை. (மென்மை) என்றது – மார்த்தவம். அதாவது – "என் சிறுக்குட்டன்" "தன்சிறுக்கைகளால்" "கைத்தலம் நோவாமே" இத்யாதியில் சொல்லுகிற ம்ருதுத்வகுணம். (வன்மை) காடி(ந்)ந்யம். அதாவது–"சக்கரக்கையன்" "பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்" "என்னிளம்சிங்கத்தை" இத்யாதியில்சொல்லுகிற வீர்யமென்றபடி. மாற்றமென்றதினர்த்தம் (பாசுரத்தை) என்றது. வித்தகனென்றதினர்த்தம் (மங்களாசாஸநஸமர்த்தரான) என்றது. (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) பெரி-தி-டு-உ-கo.

(விரித்ததமிழிவை) என்று-இவைதன்னை யசோதைப் பிராட்டி சொன்ன பாசுரங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களையும் மங்களாஶாஸந பர்யந்தமாக விரித்ததிறே. "தமிழ்" என்று தேசியான பாஷையாலே அருளிச்செய்தது இவர்க்ருபையிறே. "இத்தனையும்" என்றது - "அநந்த வேதசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களெல்லாம் ஓதி அறியப்பெற்றிலோம்" என்கிற க்லேசம். இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இப்பத்துப்பாட்டையும் பா(ஷா) வபந்த (ஸந்)த்தோடே சொல்லவல்லவர்களுக்கு எங்ஙனே க்லேசமுண்டாவது; அதில்லை யென்கிறார். ... ... (கo)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

உய்யவுலகு ப்ரவேசம்.—கீழே ப்ரஹ்மா முதலானோர் அழையாதிருக்க, சிலர் உபஹாரங்களை வரவிடுவாரும், உபஹாரங்களைக் கொண்டுவந்து அங்கிகரிக்கவேணுமென்றுதொழுவாரும், அவன் அழைக்கிறானென்று அழைக்காலும் வாராதாருமாய் நின்றது இந்த விபூதி;

பண்ண ஸமர்த்தரான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித்தருளிச் செய்ததாய் த்ராவிடரூபமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஏதேனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. (கo)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—(*)—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி.

உய்யவுலகு ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலேயிருந்து புழுதியளைவது, அம்புலியை அழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி தானநுபவித்து, அவைதன்னைச் சந்த்ரனைப்பார்த்துச் சொல்லி, "இவனோடே விளையாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் விரைந்து வா" என்று பலஹேதுக்களாலும் அவனை அழைத்தப்ரகாரத்தைத்தா

அரு.—உய்யவுலகுப்ரவேசம். அம்புலியை அழைப்பதான பருவம் போய், செங்கீரைக்கூத்தாடத் தக்கபருவமானவாறே அந்தரஸந்தன்னை அநுபவிக்கிறவராகையாலே ததநுரூபமாக வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (கீழ்த்யாதி). (பலஹேதுக்களாலும்) என்றது-

அந்த விபூதியிலுள்ளார் பிராட்டிமார் கொடுத்த உபஹாரங்களையும் கொண்டு ஆழ்வார் அழைத்தாரென்றால் மஹாமதிகளாகையாலே வருவர்களிறே. "பவளவாயீர் வந்து காணீர்" என்று பலகாலும் அழைக்கையாலே த்ருதீய விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் வருவர்களிறே. ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரயத்தாலும், தன்னுடையவர்களுக்குப் பரதந்த்ரனாகிறதாலும் வ்யாவர்த்தியாவானிவனொருவனுமிறே. இவ்வர்த்தத்தை "உய்யவுலகு தொடங்கி (க) மெய்ச்சூது சங்கமளவும்" யசோதைப் பிராட்டி பாசுரத்தாலே இவர் அநுபவித்து உகக்கிறவையும் மங்களாசாஸநமிறே, அவனை நியமிக்கையாலே. பிள்ளைகளுடைய ந்ருத்த விசேஷங்களிலே "செங்கீரை" என்றுஒருதுறையுண்டு- தமிழர் சொல்லுவது, அதாதல்; "கீர்" என்று பாட்டாய், அதுக்கு நிறம்-சிவப்பாகி, "பாட்டுக்குத் தகுதியாக ஆடு" என்று நியமிக்கிறாராதல். ... *

மும் பேசி, பிற்காலமாயிருக்கச்செய்தே தத்காலம் போலே இவனுடைய அந்த சேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கீடாக "அவன் செங்கீரையாடுகிறது காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப்பலபடியாகப் புகழ்ந்து கொண்டு "எனக்கு ஒருகால் செங்கீரை ஆடவேணும்" என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அவளநுபவித்தபடியைத், தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்து, அவள் பேசினப்போலே பேசி இனியராகிறார்.

அவனை ஸ்நேஹத்ரபூர்வகமாகச் செங்கீரை ஆடவேணு மென்று பலகாலு மபேக்ஷிக்கிறதும், அந்த சேஷ்டிதாநுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். * மய்ர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படிகளடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தர்மைக்யத்

"கூத்தினை-நோக்கிப்போ" இத்யாதிகளான பாட்டுக்களில் வருகைக்கு உபயுக்தமாகச்சொன்ன ஹேதுக்களாலு மென்றபடி. "உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு" இத்யாதி ஸம்போதநங்களைக்கடாக்ஷித்து (பலபடியாக) என்றது.

யசோதையைப்போலே அநுபவிக்கிறாராகில் அவதாராந்தரங்களையும் பரத்வாதிகளையும் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாதி). "தர்மைக்யத்தாலே" என்ற ஹேதுவை (பரத்வாதிகளில்) என்கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது.

(க) உ-க-

ஸ்வா.-முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) (க)“ஸதேவ-அஸந்நேவ” என்று மூலப்ரக்ருதியிலே கிடந்த ஆத்மாக்களை போக(ஶூந்ய) மோக்ஷ யோக்யராக ஸ்ருஷ்டிக்க, ஸ்ருஜ்யரான வளவிலே மீண்டும் அபராதங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கையாலே, ஸம்ஹரிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸம்ஹரியாமல், அழகிய திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கையாலே “உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு” என்கிறார். (ஊழியித்யாதி) கல்பந்தோறும், கல்பந்தோறும். “பல” என்கையாலே-கல்

தாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகாலசேஷ்டித விசேஷங்களையும், பாத்வாதிகளிலுண்டான படிகளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற்றுகிற குணவிசேஷங்களையுமெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதிசயத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு புகழ்ந்து, அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கிறது இவர்க்கு விசேஷம். ... ... *

மூ.—உய்ய வுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறா !
ஊழிதோறூழி பலவாலினிலை யதன்மேல்
பைய வுயோகுதுயில்கொண்ட பரம்பரனே
பங்கயநீணயனத் தஞ்சனமேனியனே
செய்யவள் நின்னகலம் சேமமெனக்கருதிச்
செல்வுபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
ஐய வெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே ஆடுகவாடுகவே. (க)

வ்யா —முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) கரண களேபர விதுரராய்போக(ஶூந்ய)மோக்ஷஶூந்யராய்க் கிடக்கிறஆத்மாக்கள்உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்பு அவாந்தர ப்ரளயம் வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவயிற்றை யுடையவனே ! (ஊழிதோறித்யாதி) ப்ரவாஹரூபேண வருகிற பல கல்பங்கள் தோறும் ஜகத்தையடங்க விழுங்கின திருவயிற்

அரு.—முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) “உய்ய” என்று விசேஷிக்கைக்கு முன்பு உய்வன்றிக்கே யிருந்ததோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணேத்யாதி). மணியினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. “பல-ஊழிதோறூழி” என்றந்வயித்து, “உண்டமணி வயிறு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரவாஹேத்யாதி.) (உ)“தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக

(க) தை-ஆ-சு-க. (உ) சாந்தோ-க-சு.

பங்கள் அநேகமென்றபடி. "ஆலிலை" என்று தோற்றுகிறவளவேயாய் "அதன்" என்று விசேஷிக்கையாலே முகிழ்விரிகிறவளவைக் காட்டுகிறது. (பைய) மெள்ள. லோகரக்ஷண சிந்தையோடே இலை அசையாமல் கண்வளர்ந்த பராத்பர னென்கையாலே பரத்வ ஸூசகமாயிறே யிருப்பது. (பங்கயமித்யாதி) பங்கய நீணயநமும் அஞ்ஜந மேனியும்.

மேனியன்" என்று ஸம்போதித்து, உன் திருமார்பைப் பற்றி யிருக்கிறவள் திருமேனி அசையாமல் பேணவேணுமென்றும் கருத்தோடேயாதல்; அன்றிக்கே "செம்செம்"என்றுசுமப்பாரைப்போலே

ரோடே ஒரு பவனை ஆலிலையின்மேலே அசையாதபடி மெள்ள யோகநித்ரை பண்ணின பராத்பரனானவனே! (பங்கயமித்யாதி) அந்த ஸர்வஸ்மாத்பரத்வஸூசகமாய் விகாஸாதிகளால் தாமரையை ஒரு போலியாகச் சொல்லலாம்படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய், அதுக்குப்பரபாக(భా)மாய் அஞ்ஜநம் போலே யிருக்கிற திருமேனியையு முடையவனே!

(செய்யவளித்யாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்தாநமான உன்னுடைய திருமார்வானது இந்தந்ருத்தத்தால் அசையாதே ரக்ஷை

మేవమక్షిణీ- தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்கிற ஶ்ருதியைக்கொண்டு "பரம்பரனே" என்றவநந்தரம் "பங்கயநீணயநத்து" என்றதுக்கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (க) "ఆదీర్ఘ మప్రేమ దుఘం క్షణోజ్జ్వలం నచోరమన్తః కరణస్య పశ్యతామ్ । అనుబ్జమబ్జంను కథం నిదర్శనం వనాద్రి నాథస్య విశాలయోర్దృశోః-அதீர்க்கமப்ரேமதுகம் க்ஷணோஜ்வலம் நசோர மந்த:கரணஸ்யபஶ்யதாம் அநுப்ஜமப்ஜம்நு கதம்நிதர்ஶநம் வநாத்ரிநாதஸ்யவிஶாலயோர்த்ருஶோ:" என்று ஆழ்வானருளிச் செய்த ப்ரகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி (தாமரையை ஒரு போலியாகச் சொல்லலாம்படி) என்றும், (அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற) என்றும் அருளிச் செய்தது. [అనుబ్జమ్-అన్యూజ. அநுப்ஜம்-அர்ருஜு "కుబ్జ-ఆర్జవే"](உ)உப்ஜ-ஆர்ஜவே" என்றிறே தா(ధా)து.

"செய்யவள்" என்றது-சிவந்தவளென்றபடியாய், இவன் திருமார்பிலிருக்கையைச் சொல்லுகையாலே (பெரிய பிராட்டியார்) என்கிறார். அகலமென்றதினர்த்தம் (திருமார்பு) என்றது. "சேமமுடைத்தாக வேணும்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (இந்தவித்யாதி). "ஆயர்களுடைய

(க) ஸுந்தர-ஸ்த-சு. (உ) துதாதி.

யன்றே; அபிமத விஷயத்தில் அது மிகவும் வேணுமிறே. (செல்வித் யாதி) அவருக்கு போக்யமான திருமகரக்குழைகள் திருக்காதிலே அசைந்து விளங்க. செல்வாவது- அவனுக்குமிகவும் போக்ய(ஶ்ரீ) மாகையிறே. ஐஶ்வர்யம் மிக்குப் படிசேர்ப்புண்டார்க்கிறே மகரக் குழை தானாவது. (ஐய) பிள்ளைகளை "ஐயா" "அப்பா" என்னக் கடவதிறே. (எனக்கித்யாதி). உன் உகப்பாலும் அவனுகப்பா லும் ஆடினவளவன்றிக்கே எனக்காகவும் ஒருகால் ஆடவேணுமென் கிறார். இவர் உகப்பது அமுது செய்த பதார்த்தங்களை ஜரிப்பிக்கைக்கு ஆயாஸமுண்டாக வேணுமென்றிறே. (செங்கீரை) செங்கீரைக்குத் தகுதியான லக்ஷணத்தோடே. (ஆயர்கள் போரேறே) திருவாய்க் குலத்துக்கு ஸிம்ஹ புங்கவம்போலே இருக்கிறவனே!. .... (க)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) மிடுக்கை

யையுடைத்தாகவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஐஶ்வர்ய ஸம்ருத்திக்கு ஸூசகமான திருமகரக்குழைகளோடு கூடின திருக் காதுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு விளங்க. (ஐயவித்யாதி) ஐயனே! என் பொருட்டாக ஒருகால் செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி) ஆயர்களுக்கு "என்னுடையவன்" என்று அபி மாநிக்கும்படி ப(ு)வ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோ(ஶ)்முகமான ருஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும், ஆடி யருளவேணும். செங்கீரையாவது - தாய்மார் முதலானோர் பிள்ளை களைத் தாங்களே அசைத்தாடுவிப்பது ஒரு ந்ருத்தவிசேஷம். (க)

மூ.—கோளரியின்னுருவங்கொண்ட வுணனுடலம்
குருதிகுழம்பியெழக் கூருகிரால்குடைவாய்!
மீளவவன்மகனை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரர்பதி மிக்குவெகுண்டுவரக்
காளநன்மேகமவை கல்லொடுகால்பொழியக்
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள்காப்பவனே!
ஆள வெனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (உ)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியினுருவம் கொண்டு)

போரேறு" என்று நிருபகம் சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆயர் களுக்கித்யாதி). ... ... (க)

புடைத்தான நரஸிம்ஹ வேஷத்தை அங்கீகரித்து, ஹிரண்யன் பாப த்ரவ்யங்களாலே ஊட்டிப்பன்றிபோலே வளர்த்த சரீரத்தை நரஸிம்ஹாவதாரமாய் நின்று முஷ்டிப்ரஹாரங்களைச் செய்து குருதி குழம்பவும்,வாய்தகர்ந்து ரத்தம்உகளிக்கவும், ஆயுதமெடுக்கவொண் ணாமையாலே முழுக்கூர்மையான திருவுகிரை ஆயுதமாகக்கொண்டு பிளத்தல் கிழித்தல் செய்தவளவன்றிக்கே, அவன்மகனை மெய்ம்மை கொள்ளக்கருதி, மீளவும் (குடைவாய்) குடைகிறது - ரத்தங்கள்

தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற அவனை நிரஸிக்கைக் காக மிடுக்கையுடைத்தான நரஸிம்ஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு. (அவுண னித்யாதி) பாபிஷ்டனான ஹிரண்யாஸுர னுடைய வரப(ஃ)ல புஜபலங்களாலுண்டான செருக்காலே மிடியற வளர்ந்த சரீரமானது ரத்தம்குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும், (க)"ஸர்வ த்ரா ஸ்தி -ஸர்வத்ராஸ்தி" என்றுசொன்னவார்த்தையைப்பொய்யெ ன்று(உ)*இங்கில்லை என்று, தான் (ங)* அளந்திட்டதூணைத்தட்டின அவன்மகன்ஸபரிந்து ஸ்வபுத்ரனானவனை"ஸத்யவாதி" என்றுகொ ள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம் எடுக்க வொண்ணாதது கொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே (ச)* ஒள்ளிய மார்பு உறைக்க ஊன்றிக் குடைந்தவனே!. "மீள" என்றது - இல்

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்க ளைப் பரிக்ரஹிப்பானென்னென்ன (தேவர்களித்யாதி). கோளென்றதி னர்த் தம் (மிடுக்கு) என்றது. லோககண்டகதயா வந்த ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்ற (பாபிஷ்டனான) என்றது. (மிடியற) என்றது-க்லேசமறவென்றபடி. "குருதி குழம்பியெழவும், அவன் மீள மகனை மெய்ம்மை கொளவும் கருதி, கூருகிரால் குடைவாய்" என்றங்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (ரத்தமென்று தொடங்கி, குடைந்தவனே என்னு மளவும்). "அவன்" என்கிற சப்தம் புத் திஸ்த்தபராமர்ஶி யாகையாலே தத்காலத்தில் ஹிரண்யனுடைய வ்யாபார மெல்லாம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வத்ராஸ்தீத்யாதி). மீளவென்றதி னர்த்தம் (மகஸ்ஸு புரிந்து) என்றது. ஆயுதமிருக்க "உகிரால்" என்பா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆயுதேத்யாதி). "குடைவாய்" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒள்ளியவித்யாதி). "மீள" என்றது-புந: என்ற அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கையாலும், "மெய் ம்மை" என்றது-தர்மவாசகமாக விருக்கையாலும், உக்தார்த்தாது குணமாக பதாரூடமாக்குகிறார் (மீளவென்றதியாதி).

(க) (உ) தி-வாய்-உ-அ-கூ. (ங) க-எ-கூ. (ச) ச-கூ-அ.

தேங்கினப்ரதேசங்கள்தோறும் திறந்துவிடுவதாகவிறே. மெய்ம்மை யாவது - பாகவதசேஷத்வமிறே. அது உள்ளது ப்ரதம ரஹஸ்யத்திலேயிறே. அது அவன்வாயிலே ஒள்ளியவாகிப்போந்த சப்த மாத்ரத்தையே அர்த்தஸஹிதமாகச்சொன்னானாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணினானிறே; தான்கருதினதாகையாலே.

இதுக்குக்கீழ் அஸுரர்களால் வந்த ப்ராதிகூல்யம் தீர்ந்தபடி சொல்லிற்று. மேல் தேவர்களாலே ஆஶ்ரிதர்க்கு வந்த ப்ராதிகூல்யத்தைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது. (மேலையித்யாதி) நாலுநாள் மநுஷ்யரைக் காட்டில் இருக்கிறோமென்கிற மேன்மையுடையராகையாலே "அமரர்" என்கிறது. இனிமுப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் கர்த்தாவுமாய் இவர்களுக்குப் பதியாகையாலே "அமரர் பதி" என்கிறது - இந்த்ரனை. இவன் "எனக்கிட்டசோற்றை உண்டவன் ஆர்" என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாகப் பருகின நன்மேகங்களானவை காற்றோடேகூடி கல்மழையைப் பொழிய. "நன்மேகம்" என்றது - இந்த்ரன்சொன்ன விபரீதம் செய்கையாலே; முன்புநன்மையேயிறே செய்து போந்தன; அவையிறே இப்போது அவன் கோபத்துக்கு அஞ்சி, பெருங்காற்றுங்கூடி கல்மழைபொழிந்து நலிகிறது. அன்றிக்கே "கார்" என்றுபாடமானபோது மழையாகக்கடவது. (கருதியித்யாதி) முன்பே தாம்

லையென்ற மநஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி. "மெய்ம்மைகொள" என்றது -மெய்ம்மையையுடையவனை நினைக்கவென்றபடி.

(மேலையித்யாதி) ஐஶ்வர்யத்தாலும், ஆயுஸ்ஸாலும் இவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதியான இந்த்ரன் "எனக்கிட்ட சோற்றை உண்டவனார்?" என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாகப் பருகுகையாலே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யம் செய்கையாகிற நன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாக வர்ஷிக்க; அன்றிக்கே "கார்" என்று பாடமானபோது கல்லோடேகூட வர்ஷத்தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. (கரு

வெகுண்டுவர வென்றதினர்த்தம் (கோபித்துவர) என்றது. (வறளாக) சோஷிக்கும்படியாக. (ஸ்வாமி) இந்த்ரன். "காலொடு கல்பொழிய" என்றங்வயித்தர்த்தம் (காற்றோடே இத்யாதி). கருதியென்றதினர்த்தம் (இம்மலை

அமுது செய்யக்கருதி "இந்த்ரனுக்கிடுகிற சோற்றை இப்பர்வதத்துக்கு இடுங்கோள், இது உங்கள் ஆபத்காலத்துக்கு ரக்ஷிக்கும்" என்று தான் அருளிச்செய்ததைக் கருதியிறே இந்த ஆபத்திலே அவ்வரைதன்னையே குடையாக வெடுத்தது. இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷிக்குமவனென்றதே "காலிகள் காப்பவனே" என்றது - ரக்ஷித்தவனை அறிவாரைச் சொல்லவேணுமிறே. "ஆள" என்றது - ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனென்னுதல்; என்னை ஆளவேண்டியிருந்தாயாகில் எனக்கு ஒருகாலாடுக வென்னுதல்;

தியித்யாதி) "இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுக்கு இடுங்கோள்" என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினைத்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே! இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்தவென்றதே, "காலிகள் காப்பவனே" என்றவிது - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தில் ப்ரதாநம் இவையென்று தோற்றுகைக்காக. பண்ணினஉபகாரமறிவதும் இவையேயிறே. (ஆள) இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனேயென்னுதல்; என்னுடைய அபேக்ஷிதம்செய்து என்னை ஆளும்படியாக வென்னுதல். (எனக்கித்யாதி) எனக்காக ஒருகால் செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி) பூர்வவத். .... (உ)

யேயித்யாதி). வரையென்றதினர்த்தம் (மலைதன்னையே) என்றது. ப்ராதாந்யந்தன்னைக் காட்டுகிறார் (பண்ணினவித்யாதி). உபகாரமாவது-கோவர்த்தநோத்த(த்)ரணம்பண்ணி ரக்ஷித்தஉபகாரம். இவ்விடத்தில் (க) "అథాహ సురభిః కృష్ణ మభివన్ద్య మనస్వినీ। స్వసన్తానైరుపామన్త్ర్య గోపరూపిణమచ్యుతమ్ - அதாஹஸுரபி꞉ க்ருஷ்ணமபிவந்த்ய மநஸ்விநீ। ஸ்வஸந்தாநைருபாமந்த்ர்ய கோபரூபிணமச்யுதம்" என்றுதொடங்கி "ఏవం కృష్ణముపామన్త్ర్య సురభిః పయసాత్మనః। జలైశ్చాకాశగఙ్గాయా ఐరావతకరోద్ధృతైః- ஏவம் க்ருஷ்ணமுபாமந்த்ர்ய ஸுரபி꞉ பயஸாத்மந꞉। ஜலைஶ்சாகாஶகங்காயா ஐராவதகரோத்த்ருதை꞉" என்னுமளவும் ஶ்ரீ பாகவத தஶமஸ்கந்த ஸப்தவிம்ஶாத்யாய வசநங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். இப்படி கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணுகையாலே பசுக்களே க்ருதஜ்ஞதை யுடையவைகளென்று கருத்து. "ஆள" என்றது-ஸம்போதநையாகவும், "ஆளுகைக்கு" என்று-துமுந்நந்தமாகவு மர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (ஆண்மை) ஆளுகை. ... ... (உ)

(க) பாகவ-௧0-உஎ-௧௮.

நான் உன்னை நியமித்து ஆளவேண்டில் எனக்கு ஒருகாலாடுக. (செங்கிரை) தமிழருடைய பிள்ளைக்கவிந்யாயமாகவுமாம். .... (உ)

ஸ்வா.—மூன்றும்பாட்டு. (நம்முடையித்யாதி) என்னுடைய ஸ்வாமியானவனே!. இவர்க்கு நாயகனை பின்பிறே நான்மறையின் பொருளாய்த்ததும். அதாவது - நாராயணாநுவாகம் தலைப் பெறு கையிறே. (நான்மறை) அநந்த வேதோபலக்ஷணம். (க) * వేదైశ్చ-

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!
நாவியுள் நற்கமலம் நான்முகனுக் கொருகால்
தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதும்
தாரகையின்னுலகும்தடவி யதன்புறமும்
விம்மவளர்ந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்
விரவியவேலைதனுள் வென்று வருமவனே!
அம்ம வெனக்கொருகாலாடுக செங்கிரை
ஆயர்கள்போரேறே! ஆடுகவாடுகவே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (நம்முடை நாயகனே) எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே!(நான்மறையின்பொருளே)நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யனானவனே! (க)“వేదైశ్చసర్వై రహ మేవవేద్యః- வேதைஸ்சஸர்வை ரஹமேவ வேத்யஃ” என்றானிறே.

அ௩.—மூன்றும்பாட்டு. (நம்முடையித்யாதி) விபூதி பூ(భూ)தரானப்ரஹ்மாதிகளையும் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கையாலே அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (ப்ரதாநப்ரதிபாத்யனானவனே) என்றது. இதுக்கு ப்ராமாணம் (வேதைரித்யாதி). “அஹமேவ” என்றவிடத்தில் ஏவகாரம் ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யாந்தரத்தை நிஷேதிக்கிறது. இங்கு ப்ராதாந்யமாவது-தாத்பர்ய விஷய ஸ்வரூபப்ராதாந்ய மென்று கொள்ளவேணும். இல்லையாகில் கர்மங்களே விசேஷ்யமாகவும், அக்நீந்த்ராதிகள் ஆராத்யமாகவும் சொல்லுகிறவிடத்துக்குச் சேராதிறே. இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியிறே (உ) ఆదౌవేదాః ప్రమాణం స్మృతిరుపకురుతే సేతిహాసైః పురాణైః న్యాయైస్సార్థం త్వదర్చావిధిముపరి పరిక్షీయతే పూర్వభాగః ఊర్ధ్వోభాగస్త్వదీహాగుణవిభవ పరిజ్ఞాపనైస్త్వస్పదాప్తౌ వేద్యో వేదైశ్చసర్వైరహమితిభగవన్ స్వేనచ వ్యాచకర్థ- ஆதௌ வேதாஃப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாஸை: புராணைர்ந்யாயை ஸ்ஸார்த்தம் த்வதர்ச்சாவிதி முபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாகஃ ஊர்த்த்வோ பாகஸ்த்வதீஹாகுண விபவ

(க) கீ-கரு-கரு. (உ) ர-ஸ்த-உ-௯௯.

வேதைகஸ்சவிறே. (ஒருகால் நற்கமலம் நான்முகனார்தமக்கும் நாபி யுள்தம்மனையானவனே) ஓரோகாலங்களிலே திருநாபி கமலத்திலே விகஸிதமான தாமரையிலே உத்ப (த்து) வித்த நான்முகனார் தமக்கும், தாமரைக்கும் ஜந்மபூமியானவனே!; அன்றிக்கே மகர ஒற்று-ணகரமொற்றாய் "நான்முகன் தன் அனை" என்று- நான்முகனுக்கு அன்னையென்றுமாம்.

(தரணியித்யாதி) அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஆராத்யனுகைக்காக அந்ய சேஷபூதர் வர்த்திக்கிற பூதல மடங்கலும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பரர் வர்த்திக்கிற நக்ஷத்ரபதம் முதலான உபரிதநலோகங்களையும் நிலாத் தென்றல் போலே ஸ்பர்ஶித்து. (அதன்புறமும்) அண்டபித்திக்கப்புறமும். (விம்ம வளர்ந்தவனே) இரண்டு திருவடிகளாலும் தடவிக்கார்யம் பலித்தவாறே பூரித்தபடி. (வேழமித்யாதி) குவலயாபீடமும் எழுருஷபங்களும். (விரவிய வேலைதனுள்) நெஞ்சு

(நாபியுளித்யாதி) திருநாபியிலே உத்பந்நமாய் விலக்ஷணமா யிருந்துள்ள தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய சதுர்முகனுக்கு ஒருகாலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே! (தம்மனை) தாய். மது கைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப்பறிகொடுத்து, (க) "వేదా మే పరమం చక్షుర్వేదా మే పరమం ధనమ్- வேதாமே பரமம் சக்ஷுர்வேதாமே பரமம் தநம்" என்று இவன் "கண்ணிழந்தேன், தநமிழந்தேன்" என்று க்லேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே "ஒருகால் தம்மனையானவனே" என்கிறது.

(தரணிதலமித்யாதி) பூதலமடங்கலும் நக்ஷத்ரலோகமும் நிலாத் தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்ஶித்து, அதுக்குப் புறம்புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாம்படி வளர்ந்தவனே!; இத்தால் - ஆஶ்ரிதனை இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் தலைக்கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. (வேழமுமித்யாதி) குவலயாபீடமும் ஸப்தருஷபங்களும் நலிவதாகஉன்னோடே

பரிஜ்ஞாபநைஸ்த்வத்பதாப்தஎ வேத்யோவேதைஶ்ச ஸர்வை ரஹமிதி பகவந் ஸ்வேநச வ்யாசகர்த்த" என்று பட்டருளிச்செய்ததும். "நான்மறையின் பொருளே தம்மனையானவனே" என்றஸமபிவ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி "ஒருகால்" என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (மதுகைடபர்களித்யாதி).

(க)

கலந்தகாலத்தில். வேலை - அளவும், பொழுதும், எல்லையும், செய லும். எல்லை என்றாலும் ஏலை என்றாலும் எகாரம் குறைந்து எல்லை யைக் காட்டும். "வெவ்வை" என்றுபாடமானாலும் எல்லையைக் காட்டும் பொருளொக்கும். (வென்றுவருமவனே) வேழத்தை ஒருகாலத்திலேயும், ருஷபத்தை ஒருகாலத்திலேயும் வென்றாலும் ப்ராதிகூல்யம் துல்யமாகையாலே சேரவருளிச் செய்கிறார். ஸாது ஜநங்களுக்கும் அபிமத விஷயத்துக்கும் ப்ராதிகூல்ய ப்ரதிபக்த(ஸ்த) ங்களை வென்றதுதம்பேறாகையாலே அம்மவென்கிறார்; அன்றிக்கே, இவன் ஜயித்து வந்தது "இவனை இன்னும் ஒன்றிலே மூட்டும்" என்று பயப்பட்டு "அம்ம" என்கிறாதல். .... (௩)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) தேவர்கள் ப்ரியப்

வந்து கலசின வளவிலே அவற்றை ஜயித்துவருமவனே!. வேழத் தையும் ருஷபத்தையும் ஜயித்தது பி(ந்)ந்நகாலத்திலேயாயிருக்கச் செய்தேயும், ஏககாலத்திற்போலே யருளிச்செய்தது, விரோதி நிர ஸநத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் அபிப்ரியகரமாம்படிசெய்த வ்யாபாரங் கள்சொல்லப்பட்டன.(அம்ம)ஸ்வாமீ! (எனக்கித்யாதி) பூர்வவத்.(௩)

மூ.—வானவர்தாம்மகிழ வன்சகடமுருள
வஞ்சமுலைப்பேயின் நஞ்சமதுண்டவனே!
கானகவல்விளவின் காயுதிரக்கருதிக்
கன்றதுகொண்டெறியும் கருநிறவென்கன்றே!
தேனுகனும் முரனும் திண்டிறல்வெந்நரகன்
என்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச்செல்லும்
ஆனை! யெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே! யாடுகவாடுகவே. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) பூபா(ரா)ர நிர ஸநார்த்தமாக அர்த்தித்து அவதரிப்பித்ததேவர்கள், பருவம் நிரம்பு

விரவிய வேலைதனு ளென்றதுக்கர்த்தம் (கலசினவளவில்) என்றது. "வேலைதனுள்" என்றது-முழுச்சொல். ... ... (௩)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) "வன்சகடமுருள" இத்யாதி யைக் கடாக்ஷித்து "வானவர்தாம் மகிழ" என்று விசேஷித்துச்சொன்னதுக் குமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூபாரேத்யாதி). வன்மைக்கர்த்தம் (அஸாரா

படிம்படியாக சகடாஸுரனை நிரஸித்து, தாய்போலே வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையில் கொடிதான அந்த நஞ்சை உண்டவனே!; அன்றியிலே "நஞ்சமுது" என்று ஸமஸ்த பதமானபோது, என்பாக்ய(ஞ்ய)த்தால் நஞ்சு அமுதாய்த்திறே யென்னுதல். ஜாதமான முஹூர்த்தத்தாலேயாதல்.

(கானகமித்யாதி) காட்டிலே கன்றுமேய்க்கிற விடத்திலே பெருத்த விளாவாய் காய்த்து நின்றும், கன்றாய் கன்றுகளோடே கலந்து மேய்கிறவளவிலே "இவை அஸுரமயங்களாயிருக்கும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த கன்றான அஸுரனை எடுத்து விளாவின்காயும் கொம்பும் உதிர எறிந்து முடிந்துபோகையாலே, திருமேனி புகர் பெற்றபடி. என்கன்றிறே கன்றை எடுத்தெறிந்தது.

வதுக்கு முன்னே தொடங்கி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதராம்படியாக, அஸுராவிஷ்டமாய்க்கொண்டு கண்வளருகிற விடத்திலே நலியவந்த ப்ரபலமான சகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச் சிறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே கட்டழிந்து சிதறி உருளப்பண்ணி, பெற்றதாய்போல் வஞ்சித்துவந்த பேச்சியுடைய முலையில் கொடிதான நஞ்சை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டவனே !. "நஞ்சமுதுண்டவனே" என்று பாடமானபோது - நஞ்சை அமுதாகவுண்டவனேயென்று பொருளாகக்கடவது. (க) "స్తన్యం తద్విషసంమిశ్రం రస్యమాసీజ్జగద్గురోః - ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஸ்ரம் ரஸ்ய மாஸீஜ்ஜகத்குரோ:" என்னக்கடவதிறே.

(கானகமித்யாதி) காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாக வந்து நிற்க, அவற்றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றை எறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்

விஷ்டமாய்க் கொண்டித்யாதி). "வஞ்சப்பேயின் முலையினுடைய அது நஞ்சமுண்டவனே" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெற்றதாயித்யாதி). வானவர் மகிழ்கைக்கு ஹேதுக்களைச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே "வானவர்தாம் மகிழ உண்டவனே" என்றந்வயமுட்கொண்டு (ப்ராணஸஹிதமாக) என்றது. நஞ்சு அம்ருதமானதுக்கு ப்ரமாணம்(ஸ்தந்யமித்யாதி).

கீழும் மேலும் அஸுரநிரஸநம் சொல்லுகையாலே ததநுகுணமாக கானகமித்யாதிக்கு பா(ஞ)வம் சொல்லுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). சப்தார்த்தம்

(தேனுகனித்யாதி) தேநுகன் முதலாக ஸமர்த்தருமாய் கொடியருமாயிருக்கிற அஸுரவர்க்கமடைய நசிக்கும்படி யுத்தத்திலே ஒரு மத்தக(ஜ)ஜம்போலேஅதிரச் சென்றபடி. ஆனை நடையில் அதிர்ச்சி கூடுமோ வென்னில்; நடந்த கடுமையாலே "அதிர" என்கிறது. ஆனைபோலே என்னாதே "ஆனை" என்றது- முற்றுவமை. (ச)

ஒகிறது. காட்டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை உதிரும்படியாகக் கருதி, கன்றானவற்றைக்கொண்டு எறிந்து, கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடையகன்றாய் நின்றவனே!. இத்தால்-விரோதி நிரஸநம்பண்ணுகையாலே திருமேனிபுகர்பெற்றபடியும்,எல்லாத்தசையிலும் ஆஸ்ரிதர்க்கு ப(வ்)ய்யனாயிருக்கும்படியையும்சொல்லுகிறது. "என்கன்றே" என்றது-உகப்பின் கார்யமான அஃறிணைச் சொல்லு. (தேனுகனித்யாதி) தேநுகனுகிற அஸுரனும், முராஸுரனும், திண்ணிதான திறலையுடையனாய் அதிக்ரூரனுமா யிருக்கிற நரகாஸுரனு மென்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களுடைய நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆனையானவனே!. ஆனைபோலென்னாதே, "ஆனை" என்றது-முற்றுவமை. (ச)

மூ.—மத்தளவும் தயிரும் வார்குழல்நன்மடவார்
வைத்தனநெய்களவால் வாரிவிழுங்கியொருங்
கொத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
ஊருகரத்தினொடு முந்தியவெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறுவல் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய
அத்த வெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (ரு)

(காட்டிலே நிற்கிறவித்யாதி). விரோதிநிரஸநம் சொல்லுமிடத்தில் "கருநிற வென்கன்றே" என்றதுக்கு பா(வா)வமருளிச்செய்கிறார்(இத்தாலித்யாதி). "கன்று"என்கையாலே ப(வ்)ய்யதை. பரமசேதநனானவனை"கன்று"என்னக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்கன்றே யித்யாதி). அஃறிணைச் சொல்லாவது-அசேதநவாசியான சொல்லு. "உயர்திணை" என்று சேதந வாசியென்று தமிழ்க்கு வ்யவஹாரம். "செருவதிரச்செல்லும் ஆனை" என்றதினர்த்தம் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). (முற்றுவமை) பூர்ணோபமை. அதாவது-உபமாநவாசகத்தால் உபமேயத்தைச் சொல்லுகை. ... ... (ச)

ஸ்வா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி) (வார்குழலீத்யாதி) வார் குழல் - தாழ்ந்தகுழலென்னுதல்; ஒப்பம்செய்த குழலென்னுதல். கடைகைக்கு யோக்யமாகப் பலபாத்ரங்களிலும் வைத்த தயிரும் நெய்யும் க்ருத்ரிமத்தாலே திருக்கைகளார வாரி அமுதுசெய்து.

(ஒருங்கொத்தவித்யாதி) "இணை" என்று இரண்டாய், தன்னிலொத்து உன்னிய மருதமாய் வந்தவரை ஒருங்கே சேரமறிந்து விழும்படியாகத் திருத்துடையாலும்திருத்தோள்களாலும்தள்ளின கடிய ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவனே!. (முத்தித்யாதி) திருமுத்துக்

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி) (வார்குழல் நன்மடவார் வைத்தன) நீண்ட கேசபா (ஞ) ரத்தையும், நன்றான மடப்பத்தையுமுடையரான ஸ்த்ரீகள் சேமித்து வைத்தவையான. (மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி) மத்தாலே அளாவிக் கடைகைக்கு யோக்யமான தயிரும், முன்பு கடைந்த வெண்ணெய் உருக்கினநெய்யும், வைத்தவர்கள் அறியாதபடி க்ருத்ரிமத்தாலே அபிநிவேசாநுகுணமாக வாரி அமுதுசெய்து.

(உன்னிய - ஒருங்கொத்த விணைமருதம் - வந்தவரை) உன்னை நலியவேணுமென்னும் நினைவையுடையராய், அதுக்கீடாக ஒருபடிப்பட்ட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்களாய், ஸ்வவேஷம் தெரியாதபடி இரட்டை மருதாய்வந்து நின்ற அஸுரர்களை. (ஊருவித்யாதி) நடுவே தவழ்ந்து போகையாலே திருத்துடைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளிப்பொகட்ட கடிய திறலையுடையவனே!. (முத்தித்யாதி) திருமுத்துக்கள் தோன்றும்படி

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி) அந்வயமுகேந ப்ரதீகம் (வார்குழலித்யாதி). (சேமித்து) என்றது-ரக்ஷித்தென்றபடி. அளாவுமென்றது- "அளவும்" என்று குறைந்து கிடக்கிறதாய் அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மத்தாலேயித்யாதி). (அளாவி)வ்யாபித்து.

உன்னியவென்றதினர்த்தம் (உன்னையித்யாதி.) ஒருங்கவென்றதினர்த்தம் (அதுக்கித்யாதி). ஒத்தவென்றதினர்த்தம் (நெஞ்சித்யாதி). உந்தியவென்றதினர்த்தம் (இரண்டருகுமித்யாதி). வெம்மையினர்த்தம் (கடிய) என்றது. "முத்து இன் இளமுறுவல்" என்று பதவிபாக(ஞX)த்தைத்திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (திருமுத்தித்யாதி). "முற்ற" என்றதினர்த்தம்

கள் தோன்றும்படி முறுவல் முதிர வருவதற்கு முன்னே, திருமுக மண்டலத்துக்கு மேலாகத் திருநெற்றியிலே கவியும்படி நெருங்கி அழகியதான திருக்குழல்களையை. (அத்த) அப்பனே! .... (ரு)

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காயாம்பூப்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையும், கழுத்தே கட்டளையாகப்பருகினமேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியுமுடைய

இனிதான மந்தஸ்மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்திருந்துள்ள திருக்குழல்களானவை (க) "பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்ப" என்கிற படியே திருப்பவளத்தை மறைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. (அணி) அழகு. (மொய்) செறிவு. (அத்த) அப்பனே!. .... (ரு)

மூ.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!

காநகமாமடுவில் காளியனுச்சியிலே
தூயநடம்பயிலும் சுந்தரவென்சிறுவா!
துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!
ஆயமறிந்து பொருவானெதிர்வந்தமல்லை
அந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய்!
ஆயவெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (சு)

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) "காயா" என்கிற வித்தை "காய" என்று குறுக்கிக்கிடக்கிறது. நெய்ப்பாலும் நைல்யத்தாலும் காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனே!. (கருமுகிலித்யாதி) இருட்சியாலும் குளிர்த்தியாலும் காளமேகம்

(பூர்ணமாக) என்றது. "முன்னமுகத்து" என்றதினர்த்தம் (முன் முகத்திலே) என்றது. அலையவென்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வக மர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பங்கிகளித்யாதி). (பங்கிகள்) திருக்குழல்கள். (முன்முகத்திலே) என்றதுக்கு (தாழ்ந்து அலையும்படியாக) என்றத்தோடன்வயம். "வார்குழல் நன்மடவார் வைத்தன- மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி, உன்னிய - ஒருங்கொத்த இணைமருதமாக வந்தவரை ஊருகரத்தினொடும் உந்திய வெந்திறலை யுடையவனே! அத்த-முத்தினிளமுறுவல் முற்ற வருவதன்முன் முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய எனக்கு ஒருகாலாடுக" என்றந்வயம். ... ... (ரு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) (நெய்ப்பு) ஸ்நிக்த(✗)தை. இரு

(க) க - கூ - உ.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்குலின் நின்றும் திருவுந்தியிலே போருகிறார். *

ஸ்வா.—(வந்தவித்யாதி) தன்னோடே விளையாடவந்த * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தைத்தானும் மதலையாயிருக்கச்செய்தே வலிசெய்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானைக் கன்றுபோலே தானே ஓடிவிளையாடா நிற்பானாய், ஸ்ரீநந்தகோபனைக்கண்டால் விநயம்தோன்றநிற்கையாலே "நந்தன்மதலை" என்கிறது. இம்மதலைக்கு மிகவும் அழகியதாயிருக்கிற திருவுந்தியிருக்கிற ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார்.

"ஒளியிழை" என்றது - ஆத்மபூஷணம். ... ... (அ)

வந்து காணீரே) ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருவுந்தியினழகை அநுபவிக்கிறார். *

மூ.—வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து
தந்தக் களிறுபோல் தானேவிளையாடும்
நந்தன் மதலைக்கு நன்று மழகிய
உந்தியிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே. (அ)

வ்யா.—(வந்தவித்யாதி)தன்னோடே விளையாடவந்த(க)*தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச்செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தானொருதலையாக நின்று பலாத்கரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானைபோலே தானே ப்ரதா(ஈ)நனாய் விளையாடும். (நந்தனித்யாதி) இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ நந்தகோபர் ஸந்நிதியில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. (நன்றாமித்யாதி) மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; ஒளியையுடைத்தான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள். இழை-ஆபரணம். (அ)

காந்தியாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஒளிவிடாநின்ற வித்யாதி). (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு.—(வந்தவித்யாதி). (திருவுந்தி) திருநாபி.

(மதலைக்குழாத்தை) பிள்ளைஸமூஹத்தை. (முகிழ்த்த) என்றது- முகுளம்போலே உண்டாகா நிற்கிறவென்றபடி. இது க்ருஷ்ணன் பருவத்துக்கீடாக "தந்தக்களிறு" என்றதின் பலிதம். "நந்தன்மதலை" என்றதில் நந்தனுக்கு விதேயனென்று தோற்றுகையால் அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). ... ... (அ)

(க) ௩-௩-௧.

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுதரத்திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.(அதிரும்கடலித்யாதி) கடல்நிறவண்ணனென்ன அமைந்திருக்கச்செய்தே "அதிரும்கடல்" என்றுவிசேஷிக்கையாலே இவனுடைய அடங்காமையும்தோற்றுகிறது. இப்பிள்ளையை ஆச்சியானவள், (மதுரமுலையூட்டி) கட்டநினைத்தவளாகையாலே இவன் அறிந்து ஓடாதபடியாக நினைத்து முலை கொடுத்தாளாதல்; கட்ட நினைத்தவளாகையாலே தான் கட்டவிழ்க்குமளவும் பிள்ளைக்கு தா(ஹ)ரகமாக அவனறியாமல் முலை கொடுத்தாளாதல். வஞ்சித்துவைத்து, பழுங்

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை அநுபவித்தவநந்தரம், திருவுதரத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.— அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப்படாமே பழுந்தாம் பாலார்த்த
உதரமிருந்தவா காணீரே ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. (௯)

வ்யா.—(அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை) கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போலே ஶ்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனை. "கடல்நிறவண்ணன்" என்னவமைந்திருக்கச் செய்தே, "அதிரும் கடல்" என்று விசேஷிக்கையாலே-இவனுடைய அடங்காமையும் தோற்றுகிறது. (ஆச்சி மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து.) பெற்ற தாயானவள் மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி, மேல், தான் இவனைக்கட்டத்தேடுகிறதறியாதபடி வஞ்சித்து வைத்து. (பதரவித்யாதி.) தன்நினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளையும் பசுக்களையும் கட்டிப்பழகி ஒழிந்தான முட்டாய்க்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அதிருமித்யாதி) (நிறம்போலே) என்கிற விடத்தில் விவக்ஷிதமான ஸாத்ருஶ்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஶ்ரமஹரமான) என்று. அதிருமென்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமருளிச் செய்கிறார் (கடலித்யாதி). கோஷத்தாலே சலநம் தோன்றுகையால் இவனும் ஓரிடத்தில் நில்லாதே கைக்கடங்காதே திரிந்தபடி தோற்றுகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். இந்த அடங்காமை தாம்பாலார்த்ததுக்கு ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். "தாம்பாலார்த்த" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து வஞ்சநத்தைக் காட்டுகிறார் (மேலித்யாதி). "வஞ்சித்துவைத்து" என்கிறதைக்கடாக்ஷித்து "பதரப்படாமே" என்றதுக்கர்த்தம் (தன் நினைவித்யாதி). (தப்பாதபடி) என்றதுக்கு (கட்டின) என்றபதத்தோடந்வயம். (பதருகை) தப்புகை. (ஒழிந்தானமுட்டு) ஒன்றுக்கும் உபயோகமில்லாத கயிறு. (௯)

வனே! (காணகயித்யாதி) யமுநாதீரச்சோலை நடுவில் பெரிய மடுவி லே கிடக்கிற காளியன் பணம் விரிந்தாட, அதினுடைய உச்சியிலே. பரதசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே தாயநடம் என்னுதல்; பரதசாஸ்த்ரத்துக்கு மேறாவா மென்னுதலிறே ந்ருத்தத்துக்குத் தூய்மையாவது. இப்படி யிருக்கிற ந்ருத்தத்தையிறே பண்ணிற்று. (சுந்தரவித்யாதி) அழகு விளங்காநிற்பானாய் "என்னுடையவன்" என்று நான் அபிமானிக்கும்படி எனக்குச் சிறுப்பிள்ளையானவனே! உனக்குச் சிறுக்கனான எனக்குச் சிறுக்கனானவனே!. (துங்கவித் யாதி). மிக்கமதத்தையுடைத்தான கரியென்னுதல்; ஓக்கத்தையும் மதத்தையுமுடைத்தான கரியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற குவல யாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே! .

(ஆயமித்யாதி) மல் பொரும் விகல்பங்களை ஸாதித்து அறிந்த ப்ரகாரம்தோன்ற எதிரே பொருவதாக வந்தணிந்து நின்ற மல்ல

போலிருக்கிற வடிவை யுடையவனே!. (கானகமித்யாதி) காட்டிடத் திலே பெரியமடுவினுள்ளே கிடந்தகாளியனை அலைத்துக்கிளப்பி க்ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான அவன் சிரஸ்ஸிலே, ஸலக்ஷணமா கையாலே அழகியதாயிருந்துள்ள ந்ருத்தத்தை நெருங்கச்செய்த அழகையுடைய என்பிள்ளையானவனே!. சுந்தரம் - அழகு. சிறுவன்- பிள்ளை. (துங்கவித்யாதி) பெரிய உயர்த்தியையுடைத்தாய் மத முதிதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்புகளை அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே!.

(ஆயமித்யாதி) மல்பொரும் கூறறிந்து பொருவதாக எதிர்

ட்சி) நீலப்ரபை(ஞ)."கான் அகம்" என்று பதவிபாக(ஞா.X)ம் திருவுள்ளம்பற்றி (காட்டிடத்திலே) என்றது. உச்சியில் நடம்பயிலுகைக்கு பணங்கள் விஸ்த் ருதமானபடியைக் காட்டுகிறார் (காளியனை அலைத்தித்யாதி). (அலைத்துக் கிளப்பி) என்றதுக்கு (நெருங்கச்செய்த) என்றத்தோடன்வயம். " பறித்தவ னே " என்றதுக்கு பூப்பறித்தவனென்னுமாபோலே அநாயாஸேந பறிக்கை விவக்ஷிதமென்கிறார் (அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே) என்று.

ஆயமென்றதினர்த்தம் (மல்பொருங்கூறு) என்றது. அதாவது - பண்ணுகிற ப்ரகாரங்களில் மல்லருடைய யுத்தப்ரகாராம்சத்தை யென்ற படி. "பொருவான்" என்றதினர்த்தம் (பொருவதாக) என்றது. அந்தரமின்றி

ரை. (அந்தரமித்யாதி) அவர்கள் அணைந்து நின்றாக்காலும் எதிரே சென்று நின்று பா(ர)வதைகூறி பொருகையன்றிக்கே, இடைவெளி தோன்றுதபடி சீக்ரமாகச் சென்று மல்பொரும் க்ரமத்திலே திருவடிகளாலே கூட்டி அவர்களுடைய எலும்புகள் முறிந்து வெண்கலப்பைபோலத்தூக்கி எடுக்கும்படி செய்து. ஆயம் - மல்லில் கூறுபாடு. அந்தரம் - அவகாசம். அன்றிக்கே, அந்தரமின்றியாவது - உடலோடுடலும் இடைவெளியறப் பொருந்தினபடி. அன்றிக்கே - அந்தரமாவது - பொல்லாங்காய், தனக்குப் பொல்லாங்கின்றியிலே யென்னவுமாம். (ஆடியதாளிணையாய்) "இன்னும் ஆரேனும் வருவாருண்டோ" என்று வஞ்சரித்தபடி. (ஆய) உனக்காய எனக்கென்னுதல்; ஆயனே! என்னுதல். .... (௬)

ந்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வ்யாபரிக்கைக்கு இடமறும்படி சீக்ரமாகச் சென்றுஓடிப் பொருது அழித்து, "இன்னம் வருவாருண்டோ" என்று பார்த்து மனோஹரமாம்படி வஞ்சரித்த திருவடிகளை யுடையவனே!; அன்றிக்கே, "அந்தரமின்றி" என்றது - மல் பொருகிறபோது உடலும்உடலும் இடைவெளியறப்பொருந்தும்படிபொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்தரமாவது - அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர்களைஅழித்து என்கிறதாகவுமாம். (ஆய) ஆயனே! .... (௬)

மூ.—துப்புடையாயர்கள்தம் சொல்வழுவாதொருகால்
தூயகருங்குழல் நற்றோகைமயிலனைய
நப்பின்னைதன்திறமா நல்விடையேழவிய
நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!
தப்பினபிள்ளைகளைத் தனமிகுசோதிபுகத்
தனியொருதேர்கடவித் தாயொடு கூட்டியவென்
அப்ப! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே (எ)

யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களுக்கித்யாதி). (சென்றேடி) போய்க்கிட்டியென்றபடி. "ஆடிய" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமுகேந தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இன்னும் வருவாரித்யாதி). அந்தரமென்றதுக்கு காலாவகாச பரமாகக் கீழ்த்தமருளிச் செய்து, தேசாவகாசபரமாக அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... ... (௬)

ஸ்வா.— ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) துப்பு - மிடுக்கு. (தூயகருங்குழல்) குழலுக்குத் தூய்மையாவது - க்ருஷ்ணன்விரும்புகை. (நற்றோகைமயிலனைய) நன்றான தோகையையுடைய மயில்போன்ற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிஹேதுவாக. இவளோடே சேரலாமாகில் ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லதென்றிறே "துப்புடையாயர்கள்தம் சொல்வழுவவொண்ணாது" என்று ஒருகால விசேஷத்திலே கொடியருஷபங்களேழையும் விளக்குப் பிணம்போலே உருக்காணவொண்ணாதபடி அவித்த ஸாமர்த்த்யத்தைக்கண்டு, இடையர் "எங்கள் குலநாதன்" என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!. "துப்பு" என்றுநெஞ்சில் வலியாகவுமாம். அதாவது - ருஷபங்களின்வன்மையும் இவனுடைய திருமேனியில் மென்மையும் பார்க்கவறியாத மிடுக்கிறே.

வ்யா.— ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) துப்பு - மிடுக்கு. இத்தால்-ஏறுதழுவவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தைச்சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ருஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்ற நெஞ்சுரமாதல். இப்படியிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசநத்தைத்தப்பாதே ஒருகாலவிசேஷத்திலே. (தூயவித்யாதி) அழகியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள குழலையுடையளாய், அத்தாலே நன்றானதோகை மயில்போலேயிருக்கிற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிஹேதுவாக, இவளோடே சேரலாமாகில் "ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லது" என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. (நல்விடை யித்யாதி) கொடிதான ருஷபங்கள் ஏழும் விளக்குப்பிணம்போலே அவியும்படியாக நன்றான மிடுக்கை யுடையனாய், அத்தாலே இடையரும் "எங்கள்குலநாதன்" என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) (இத்தால்)என்றவநந்தரம் "மற்றை ருஷபங்களை" என்று கூட்டுவது. ஆயர்களுடைய காயதார்ட்ட்யத்தைச் சொல்லி மநோதார்ட்ட்யமாக அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ஹேதுவானபடியை உபபாதிக்கிறார் (இவளோடே யித்யாதி). (ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால்) என்றது- ஆர்சொல்லிற்றுச் செய்தாலு மென்றபடி. நல் விடையாலல் அவிக்கக்கூடுமோ வென்ன (கொடிதானவித்யாதி). "நல்" என்றால்

(நல்லதிறலுடைய) திறலுக்கு நன்மையாவது - பரார்த்தமாகை யிறே.

இவ்வளவேயோ? உபயவிபூதிக்கு நாதனான படியை அருளிச் செய்கிறார். (தப்பின வித்யாதி) ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதா எடுப்ப தற்கு முன்னே காணாமல் போன வைதிகன் புத்ரர்களை, தன்னதா யிருக்கிற*தன்னுடைச் சோதியிலே செல்லத்தானே அத்விதீயமான தேரை நடத்தி அங்கே சென்றுபுக்கு, பிள்ளைகளைக் கொண்டுவந்து, மாதாவானவள் "என்பிள்ளைகள்" என்று உச்சிமோந்து அணைக்கும் படி அவளோடேகூட்டின இம்மஹோபகாரத்தைத் தமக்குச்செய்த தாகக்கொண்டு "என்னப்பா" என்கிறார். .... (எ)

"நல்விடை" என்றது - "நல்லபாம்பு" என்னுமாபோலே க்ரௌர்ய த்தைப்பற்ற.

(தப்பினவித்யாதி) ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதாவானவள் காண்ப தற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன வைதிக புத்ரர்களை. (க) "தன்னு டைச்சோதி" என்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே செல்லும்படியாகத் தனியே அத் விதீயமான தேரைநடத்தி, அத்தை ப்ரக்ருதி மண்டலத்தளவிலே நிறுத்தி, தானேஅங்கேசென்றுபுக்கு அங்குநின்றும்கொடுபோந்து, மாதாவானவள் "என்பிள்ளைகள்" என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும் படி அவளோடே கூட்டினவனாய், ஆஶ்ரிதர் கார்யம்செய்து அவ் வழியாலும் எனக்கு உபகாரகனானவனே! .... (எ)

மூ.—உன்னையுமொக்கலையில்கொண்டு தமில்மருவி
உன்னொடுதங்கள்கருத்தாயின செய்துவரும்
கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர்கண்குளிரக்
கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

கொடுமையைச் சொல்லும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நல்விடை யித்யாதி).

(நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே) என்றவிடத்தில் ஶ்ரீ ஹரி வம்ஶே ஷஷ்டிசததமே உ த்யாயே வைதிகபுத்ராநயநாநந்தரே (உ) "కథం సముద్రస్త్వ భ్రోయం కృత స్తే కమలేక్షణ। పర్వతానాఞ్చ వివరం కథ స్తే కృత మప్యభూత్ - கதம்ஸமுத்ர ஸ்தப்தோயம் க்ருதஸ்தே கமலேக்ஷண। பர்வதானாஞ்ச விவரம் கதந்தேக்ருத மப்யபூத்" என்றநுஸந்தேயம்.

(க) தி-வாய்-௩-க0-ரு.   (உ) ஹரிவம்ச- கசு0-

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) தர்ஶநமாத்ரத்திலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரணம் பண்ணவல்ல உன்னையும். (ஒக்கலையில் கொண்டு தமில்மருவி) இதென்ன அருமைதான்; இவன்மத்யமாங்கத்திலேயிருக்க தந்தாம்க்ருஹங்களறிந்தபடியென்?. (உன்னித்யாதி) ஏவம்ப்ரகாரனான உன்னோடே தங்கள் நினைவின்படியே பரிமாறி, மீண்டும் மாதாவின் பக்கலிலே கொண்டுவருகைக்குள்ள அருமை, தந்தாம் க்ருஹங்களிலே கொண்டு போனதிலும் அரிதிறே. (கன்னியருமகிழ) மாதா மகிழுமளவேயன்றிக்கே அபிமதைகளானவர்களும் உகக்க. விட்டுப்போகிறவர்கள் மகிழ்கிறது - விட்

மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதிள்சூழ்
சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!
என்னவலங்களைவா யாடுகசெங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) ஸௌந்தர்யாதிகளாலே * த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான உன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் க்ருஹங்களிலே சேர்ந்து. "இதென்ன அருமைதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் க்ருஹங்களறிந்துபோனபடி என்" என்று கருத்து. (உன்னித்யாதி) ஈத்ருஶனை உன்னோடே தங்கள் நினைவுக்குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவாராநிற்கும் பாலைகளானவர்களும் இச்சேஷ்டிதத்தைக் கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால் தனியிடத்திலே யௌவநாவஸ்த்

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) "உன்னை ஒக்கலையில் கொண்டு" என்னாதே "உன்னையும் ஒக்கலையில் கொண்டு" என்று சொல்லுகையால் தமில்மருவுகைக்கு துஷ்கரதை தோன்றுகையாலும், "தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும்" என்றதுக்கநுகுணமாகவும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸௌந்தர்யாதீத்யாதி). "தமில்" என்றதுக்கு (தங்களுடையக்ருஹம்) என்றர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாதி). "உன்னையும்" என்கிற சப்தத்தையும் "தமில்மருவி" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித்து பலிதமான துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறார் (இதென்னவித்யாதி). இவனழகிலும் ஸௌகுமார்யத்திலும் துவக்குண்டு மயங்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஸ்வக்ருஹங்களில் சேர்ந்தது அதிதுஷ்கரமென்று திருவுள்ளம். (பாலைகளானவர்களும் என்ற ச(ம்)காரம்-விரோதத்திலே. அதாவது - யௌவநாவஸ்தரா யிருக்குமது

டுப்போனால் வரும் வ்யஸநமறியாத மௌக்த்யமிறே. (கண்டவரித்யாதி) போக்குவரத்தில்பா(ஞ)வ பந்த(ஜ)மின்றியேகண்டவர்களுக்கும் இளநீர்க்குழம்புபோலே கண்குளிரும்போலேகாணும்.(கற்றவரித்யாதி) நாலுசப்தம்தொடுக்கக்கற்றவர்கள், பிள்ளையினுடைய ஸ்த்திதிக(ா)மந ஶயநாதிகளைக்கண்டு,தங்கள்ப்ரீதியாலேபிள்ளைக்கவிபாடுவர். (பெற்றவெனக்கருளி) இதுமேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னித்யாதி) திருக்குறுங்குடியிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே!. (க) "𑌨𑌪𑍍𑌲𑌾𑌵𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌃- நப்லாவயதி ஸாகர:" என்னுநின்றதிறே. (வெள்ளறையாய்) இவர் விசேஷித்து மங்களாசாஸநம்பண்ணும் தேசமிறே திருவெள்ளறை. (மதிள்சூழ் சோலைமலைக்

தனைத் தங்களோடே பரிமாறுமவன், மாத்ருஸந்நிதியில் இப்படி ஶைஶவாவஸ்த்தனைச்செய்கிற சேஷ்டிதம் கண்டால் அவர்கள் உகப்பார்களென்று கருத்து. (கண்டவர் கண்குளிர) ஆரேனுமாக இச்சேஷ்டிதங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிட்டாப்போலே குளிரும்படியாக. (கற்றவர்தெற்றிவர) நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலசேஷ்டிதரஸத்தைக் கண்டு பிள்ளைக் கவிகள் தொடுத்துவர. (பெற்றவெனக்கருளி) உன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்றஎனக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னுகுறுங்குடியாய்) (க) "𑌨𑌪𑍍𑌲𑌾𑌵𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌃- நப்லாவயதி ஸாகர:" என்கிறபடியே ப்ரளயத்துக்கும் அழியாத திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனே!. (வெள்ளறையாய்) அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே!. (மதிள்சூழ்

மகிழ்ச்சிக்கு ஹேதுவாயிருக்க, ஶைஶவாவஸ்த்தையைக் கண்டு மகிழக்கூடுமோ வென்கை. ஆகிலும் மகிழும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (இளநீர்க்குழம்பு) நாரிகேளாஞ்ஜநம். "தெற்றிவர" என்றதினர்த்தம் (பாலேத்யாதி). (பிள்ளைக்கவிகள்) என்றது-பால்யசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லும் பாட்டுக்கள்.

"மன்னு" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நப்லாவயதீத்யாதி). "என்கிறபடியே" என்றது-என்னுமாபோலே யென்றபடி. அதாவது - க்ருஷ்ணன் திருமாளிகையை ஸாகரம் அமிழ்த்தாதாப்போலே யென்கை. (உ) * மதிதவழ்குடுமியான திருமலைக்கு மதிளென்கையாலே ஔந்நத்யம் தோன்று

(க)பாக-ரு-௩அ-௯. (உ) தி-வாய்-உ-கo.உ.

கரசே) இவர் நிர்ப்பரராம்படி திருமதிளுண்டாவதே அத்தேசத்துக்கு; திருமதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்து ஈரரசு தவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே) மங்களாசாஸநம் பண்ண, (க) * கற்றவர்கள்தாம்வாழும் கணபுரமிறே. (அமுதே என்னவலம்களைவாய்) ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறவாமல் ரக்ஷகத்வத்தை மாறுடி நடத்துகையாலே, "அமுதே என்னவலங்களைவாய்" என்கிறார். இவர்க்கு அவலமுண்டாவது - அவன் நியாம்யனுகாதொழியிலிறே. இவர் அவனை நியமித்து "இவை முதலான திவ்யதேசங்களிலே நித்யஸந்நிதிபண்ணவேணும்" என்று நிறுத்தினவர் போலே காணும். (பெற்றவெனக்கருளி) பெற்றாரும் தாமே போலே காணும். (ஏழுலகுமித்யாதி) இவன் இவருக்கு நியாம்யனுனிறே ஏழுலகு முடையனுவது. "உன் உடைமையை நோக்கிக் கொள்ளாய்" என்கிறார்.

சோலைமலைக்கரசே) அரணுகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈரரசுதவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே) ஸர்வஜந போக்ய (ஞ்ஞ)மாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அம்ருதமே. (என் அவலம் களைவாய்) என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே!. அதாவது - எனக்கு ப(பு)வ்யனுய் நான்சொன்னபடிசெய்கையாலே நீஅநியாம்யனுனபோது நான்படும் க்லேசத்தைப் போக்குமவனே யென்கை. (ஆடுக செங்கீரை) இப்படியிருக்கிற நீ செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஏழுலகுமித்யாதி) ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! ஆடியருளவேணுமென்கை.

கிறதென்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அரணுகப் போரும்படியான) என்று. பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து சோலைமலைக்கு ராஜாவாய் அழகாலும் சீலாதிகளாலும் நாட்டை வென்று தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையாலே (ஈரரசுதவிர்த்து நின்றவன்) என்றது. அவலமென்றதினர்த்தம் (அவத்யத்தை) என்றது. (உ) "என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்று புகழப்படுமவளுக்கு அவத்யம்வரப்ரஸக்தியில்லாமையாலே, "செங்கீரையாடுக" என்னும்படி பவ்யனுயிருக்கிற ப்ரகரணநுகுணமாக அவத்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி) ... ... (அ)

(க) பெரு-கி-அ-சு. (உ) உ-உ-சு.

"மன்னுகுறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதிள்சூழ் சோலை மலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே என்னவலம் 'களைவாய் - ஏழுலகுமுடையாய் - உன்னையும் ஒக்கலையில்கொண்டு தமில் மருவி உன்னொடு தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும் கன்னியரும் மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக் கற்றவர் தெற்றி வரப்பெற்ற வெனக்கருளி-ஆடுக" என்றந்வயம். .... (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பால் நெய்தயிர் முதலானவைகளை, களவிலும் வெளியிலும் பலகாலும் அமுதுசெ

"மன்னு குறுங்குடியாய்" என்றுதொடங்கி, "என் அவலம் களைவாய்" என்று ஸம்போதித்து, "உன்னையு மொக்கலையில்" என்று தொடங்கி, "பெற்றவெனக்கருளி - ஆடுக செங்கீரை" என்று அந்வயம். .... (அ)

மூ.—பாலொடுநெய்தயிரொண் சாந்தொடுசெண்பகமும்
பங்கயம் நல்லகருப்பூரமும் நாறிவரக்
கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்
கோமளவெள்ளிமுளைப்போல் சிலபல்லிலக
நீலநிறத்தழகாரைம்படையின் நடுவே
நின்கனிவாயமுத மிற்று முறிந்துவிழ
ஏனுமறைப்பொருளே யாடுக செங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பாலோடேகூட நெய்யும் தயிருமாகிற க(ஃ)வ்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கை

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பால்முதலானவைகள் க்ருஷ்ணன் திருமேனியிலே கந்தித்து வருகைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலோடே யித்யாதி). (தயிரும்) என்ற ச(ஃ)காரம் வெண்ணெயை ஸமுச்சயிக்கிறது. நந்தாதிகளுக்கு முத்திறமுமுண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், ஆழ்வார் பரிவராகையாலே சிறுப்பிள்ளைகள் சரீரங்களுக்கு மாஹிஷாதிகள் ஹிதமாகாமையாலே அருளிச் செய்யாரென்றும், க்ருஷ்ணனுக்கும், பண்ணின உபகாரமறியும் பசுக்களிடத்தில் ப்ரீத்யதிசய முண்டாகையாலும், கவ்யமே விவக்ஷித மென்றருளிச் செய்கிறார் (கவ்யங்களை)என்று. (க)"செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீர்" என்

(க) உ-எ-க0.

ய்த முடைநாற்றமும், உகந்தார் உகந்தபடி சாத்தினதிற மழகிதான சாந்து செண்பகம் முதலானவையும், குனுங்கோடே கலந்து பரி

யாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும், ஹர்ஷத்தாலே (க) "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ" என்னும்படியான திருப்பவளம் விகஸிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற அவையும் தன்னிலேகலந்து கந்தி (గ్ధ)

கிற பாட்டைத்திருவுள்ளம்பற்றி "செண்பகம்" என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியிலே யித்யாதி). (அவையும்) பால் முதலானவற்றினுடைய கந்தங்களும். அவையுமென்ற ச(ச)காரத்தால் "சாந்தொடு செண்பகமும்" என்ற சகார விவக்ஷிதமான ஸமுதாயம் தோன்றுகிறது.

கீழே திருமேனியில் கந்தங்களெல்லாம் சொல்லியிருக்க, மீளவும் "பங்கயமும் கருப்பூரமும்" என்று சொல்ல ப்ரஸக்தியேதென்ன ; ப்ரமாண பூர்வகமாக இது ஸ்வாபாவிக கந்தங்களைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே கர்ப்பூரமித்யாதி). (உ)"పద్మవర్ణం సుకేశాన్తం పద్మనిశ్వాసముత్తమమ్। కదా ద్రక్ష్యామి రామస్య వదనం పుష్కరేక్షణమ్ - பத்மவர்ணம்ஸுகேசாந்தம் பத்மநிஶ்வா ஸமுத்தமம்। கதா த்ரக்ஷ்யாமி ராமஸ்ய வதநம் புஷ்கரேக்ஷணம்" என்றும், (௩)సదృశం శారదస్యేన్దోః ఫుల్లస్య కమలస్య చ। సుగన్ధి మమ నాథస్య ధన్యా ద్రక్ష్యన్తి తన్ముఖమ్- ஸத்ருஶம் ஶாரதஸ்யேந்தோ: புல்லஸ்ய கமலஸ்யச। ஸுகந்தி மமநாதஸ்ய தந்யாத்ரக்ஷ்யந்தி தந்முகம்" என்றும் சொல்லுகிறஸ்வாபாவிக கந்த(గ్ధ)ங்களெல்லாம் ஆண்டாளுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம். (பங்கயமும் கருப்பூரமும்) என்றது-தத்தத் கந்த(గ్ధ)ங்களை யென்றபடி. (கந்தித்துவர) என்றது-அபிவ்யக்தமாய் வர யென்றபடி. அமுது செய்கையாலும், சாத்துகையாலுமுண்டான இவை - திருமேனி அசைகையாலேயும், பங்கயமும் நல்ல கருப்பூரமுமான இவை - "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ" என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விகஸிக்கையாலேயும், இவை தன்னிலே கலந்து கந்தித்து வரவென்று அங்கங்கே அத்த்யாஹரித்துஅந்வயம் கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, அமுது செய்கையாலும் சாத்துகையாலும் பரிமளிதமான திருமேனி அசைகையாலேதோற்றும்படியான அவையும், "கர்ப்பூரமித்யாதி" என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விகஸிக்கையாலே தோற்றும்படியான பங்கயம் நல்ல கருப்பூரமுமா

(க) நா-தி-எ-க. (உ) ரா-அயோ-௬௧-அ. (௩)

மளிதமாய் எங்கும் பரந்துதோற்ற. (கோலமித்யாதி) தர்ஸநீய மாய், பரிமளிதமான செம்பவளம்போலே துவர்ந்த திருப்பவளத் திடையிலே வெள்ளி அரும்பிளுப்போலே நன்றான திருமுத்துக்கள் ஒளிவிட.

(நீலமித்யாதி) அழகார்ந்த நீலநிறத் திருமார்விலே ஸ்ரீபஞ்சா யுதத்தின் நடுவே பக்வப(ஃ)லம் போலே கனிந்த உன்னுடைய திருப்பவளத்தில் அம்ருதமானது இற்றிற்றுவிழ. (மறையேனும்

த்துவர. (கோலமித்யாதி) தர்ஸநீயமாய் பரிமளிதமான பவளம் போலே அழகியதாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரத்திலுள்ளே இளை யதான வெள்ளி அரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க.

(நீலமித்யாதி) நீலமான திருமேனி நிறத்துக்குப் பரபாக(ஃ) த்தாலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீ பஞ்சாயுதத்தின் நடுவே உன்னு டைய பக்வப(ஃ)லம்போலேயிருக்கிற திருப்பவளத்திலூருகிற வாக ம்ருத ஜலமானது இற்றிற்றுவிழ. (ஏலுமித்யாதி) தகுதியான வே

கிற அவையும் கந்தித்து வரவென்று இப்படி அங்கங்கே அத்யாஹரித்து அந்வயமாகவுமாம்.

"கோலமாய், நறுவிதாய் பவளம்போலேயிருக்கிறசெந்துவர்வாய்" என்று எல்லாம் திருவதரத்துக்கே விசேஷணமாகச் சொல்லுமளவில் முன்பே கந்த(ஃ)வத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே மீளவும் "நறும்" என்று சொன்னால் புநருக்தமாமென்றும், ப்ரவாளம் நேரே உபமாநமாகாமையாலும் பவளத்துக்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து அபூ(ஃ)தோபமையென்று கருத்தாக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (தர்ஸநீயமாயித்யாதி). "செம்" என்றதினர்த்தம் (அழ கியதாய்) என்றது. "கோமளம்" என்று-ம்ருதுத்வம் சொல்லுமளவில், வெள் ளிக்கும் தந்தங்களுக்கும் சொல்லக்கூடாமையாலும், முளைகளை தந்தங்களு க்கு உபமாநமாக கவிகள்சொல்லாமையாலும், இளமையும் அரும்புமாக அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இளையதானவித்யாதி). இளமை தோற்ற வெள்ளியாலே பண்ணின அரும்பு போலே யென்று கருத்து. "சிலபல்" என்றது- பருவத் தைப்பற்ற.

நீலபதத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீலமான வித்யாதி). (நிறத்துக்குப் பரபாக(ஃ)த்தாலே) என்றது-அதுக்கு விஜா தீயமான வர்ணோத்கர்ஷமுண்டாயிருக்கையாலே யென்றபடி. (பஞ்சாயுதம்) என்றது - திருமார்பில் சாத்தின பஞ்சாரமென்கிற ஆபரணவிசேஷம். "இற் றுமுறிந்து" என்கிறது-அர்த்தத: மீமிசையாகையாலே (இற்றிற்று) என்றது.

பொருளே) (க) వేదైశ్చ - வேதைஶ்சவிநே. ஏல்-பொருத்தம். மறைக்குப்பொருந்தின பொருள்யாதொன்று, அதிறே ஏழுலகுக்கும்ஸ்வாமியாவது. .... (கூ)

ஸ்வா.— பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்ததாமரைபோலேயிருக்கிற திருவடிகளில் பூவின் உள்ளிதழ்போலேயிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படிசேர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற அங்குளீயங்களும், திருவரையில் - கிண்கிணியும், தங்கிய பொற்றிரு

தார்த்தமானவனே!(க)"వేదైశ్చసర్వైరహమేవవేద్యః-வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யஃ"என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுரூபமானஅர்த்தம் இவனேயிறே. சேஷம்பூர்வவத். .... (கூ)

மூ.—செங்கமலக்கழலில் சிற்றிதழ்போல்விரலில்
சேர்திகழாழிகளும் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமும் தாளநன்மாதளையின்
பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்
மங்கலவைம்படையும் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளும் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள்குடிக்கரசே யாடுகசெங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்தகமலம்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில்கிண்கிணியும். அன்

(உ) వేదశాస్త్రాత్పరంనాస్తి నదైవంకేశవాత్పరమ్ - வேதசாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி நதைவம் கேசவாத்பரம்" என்கிறபடியே - வேதம் ஸர்வப்ரமாணோத்க்ருஷ்டமாளுப்போலே ஸர்வப்ரமேயோத்க்ருஷ்டனை இவனே தகுதியான அர்த்தமென்று இத்தை ப்ரமாணமுகேந உபபாதிக்கிருர் (வேதைஶ்சேத்யாதி). ... ... (கூ)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி). "சேர்" என்றத்தாலே ஸாஸம்ஶ்லிஷ்டதை தோன்றுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து) என்று. "அரையில்-கிண்கிணி" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (திருவரையித்யாதி). "செங்கமலக்கழலில் கிண்

(க) கீ-கரு-க ரு. (உ) ஹரிவம்-சேஷத-உ-கரு.

வரைநாணும், கோவையிட்ட தாளையுடைத்தாய் நன்றான மாத ளையின்பூவோடே கோக்கப்பட்ட பொன்மணிகளும். (மோதிர மும்) திருவிரல்களில் சாத்தின மோதிரமும். (கிறியும்) திருக்கை யிலேசாத்தித் திருமஞ்ஜநத்திலும் கழற்றவொண்ணாத சிறுப்பவள வடமாதல்; பிறைமுகப்பணியாதல்;

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்பிலே பிள்ளைக்கு ரக்ஷையாகச் சாத்தினஸ்ரீபஞ்சாயுதமும், தோள்வளையும். (குழையும்) திருக்காதுப் பணிகளும். (மகரமும்) திருமகரக்குழையும். (வாளிகளும்) திருச்செவி மடல்மேலே சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலில்

றிக்கே "கிண்கிணி" என்கிறவித்தைக் கீழோடே சேர்த்துப் பாதச் சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். "சேவடிக்கிண்கிணி" என்னக்கடவ திறே. (அரையில்தங்கிய பொன்வடமும்) திருவரையில் ஸர்வ காலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். (தாளநன்மாதளை யின் பூவொடுபொன்மணியும்)(க) "உடையார் கனமணியோடொண் மாதளம்பூ" என்கிறபடியே தாளையுடைத்தாய் நன்றான மாதளம் பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகோத்த பொன்மணிக்கோவையும். (மோதிரமும் கிறியும்) திருக்கையில் திருவிரலில் சாத்தின மோதி ரங்களும், மணிக்கட்டில் சாத்தின சிறுப்பவளவடமும்.

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்வில்சாத்தின மங்களாவஹ மான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (தோள்வளையும்) அதுக்குப் பரபாக(ஷுX) மாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காநின்றுள்ள திருத்தோள் வளைகளும். (குழையும்) திருக்காதுப் பணிகளும். (மகரமும்) திருமகரக்குழைகளும். (வாளிகளும்) திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலிலே சாத்தித் திருநெற்றிக்

கிணி" என்றதைவைத்து யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித் யாதி). கிறி பதார்த்தம் (பவளவடம்) என்றது.

திருமார்வில் பஞ்சாயுதங்களைச் சொன்னவநந்தரம் மேலேபோகாமல் அருகில் திருத்தோள்வளைகளை அநுபவிக்கைக்கு ப்ரஸக்திமுகேந அர்த்த மருளிச்செய்கிறார்(அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு)பஞ்சாயுதத்துக்கு. (காதுப்பணி கள்) என்றது - மகரகுண்டலவ்யதிரிக்தங்களான கர்ணபூஷணங்களென்ற படி. "ஒத்து" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அவையெல்லாம் தன்னிலே

(க) க-ரு-உ.

சாத்தின சுட்டியும். (ஒத்திலக) பிள்ளைக்குத்தகுதியாக ப்ரகாசிக்க. (எங்கள் குடிக்கரசே) திருவாய்க்குலத்துக்கு அரசானவளவன் திக்கே விசேஷித்து எங்கள் குடிக்கு அரசானவனே!. ....(கο)

அவ.— பதிஞேராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்ருர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

ஸ்வா.—(அன்னமுமித்யாதி) * அருமறை பயந்து, * மலைகளை

கலங்காரமாக நாலும் சுட்டியும். (ஒத்திலக) இரண்டருகு மசைந்தாடுகையாலே எல்லாம்சேர ஒளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக்குத் தகுதியாய் ப்ரகாசிக்க வென்னுதல். (எங்கள் குடிக்கரசே) எங்களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே! .... (கο)

அவ.—பதிஞேராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்ருர்க்குப்பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிருர்.

மூ.—அன்னமும்மீனுருவு மாளரியும் குறளும்
ஆமையுமானவனே! ஆயர்கள்நாயகனே!
என்னவலம்களைவா யாடுகசெங்கிரை
ஏழுலகமுடையாய்! ஆடுகவாடுகவென்று
அன்னநடைமடவா ளசோதை யுகந்தபரிசு
ஆனபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்
இன்னிசைமாலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகில்
எண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. (கக)

வ்யா.—(அன்னமுமித்யாதி) வேதப்ரதமானஹம்ஸமும், ப்ரளயா

சேரவென்னுதல்; திருமேனியோடொத்தென்னுதல். இவை இரண்டையும்அடைவே அருளிச்செய்கிருர் (இரண்டித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே).(கο)

அரு.— பதிஞேராம்பாட்டு. (அன்னமுமித்யாதி) அன்னமுமித்யாதி ச (ஃ) காரம் - அவ்வவதாரங்களுடைய அஸாதாரண சேஷ்டிதங்களுக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (வேதேத்யாதி). (க) "நிலையிட மெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர் வளநாடு மூடவிமையோர் தலையிட மற்றெமக்கோர் சரணில்லையென்ன வரணுவனென்னு மருளால்" என்று தொடங்கி, "வருமீனைமாலை மறவாதிறைஞ்சென்மனனே" என்கிறதிருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டருளிச் செய்கிருர் (ப்ரளயாபத்ஸகமானவென்று). இவ்விடத்தில் (உ) " மீநத்வநு ஸ்ர்வ்வம்நாவி நிதாய ஸ்திரசர

(க)தி-மொ-கக-சு-க- (உ) ர-ஸ்த-உ-சுο.

மீதுகொண்டு, * அங்கோராளரியாய், * அறியாமைக்குறளாய், கிடந்துதுயிலுமாமையுமானவனே! (ஆயர்கள்நாயகனே) இடையர்க்கு ஸ்வாமியானவனே!."இவ்வவதாரபரம்பரைகளுக்குஎன்வருகிறதோ" என்றிருக்கிற என்க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தந்து போக்கினவனே!. "ஆடுகசெங்கிரை" என்று பெருந்ருத்தவிசேஷம். (எழித்யாதி) எழுமூன்று சொல்லப்பட்ட லோகங்களுக்கெல்லாம்ஸ்வாமியானவனே!. (ஆடுகவாடுக) என்னுதல்-"ஆடுக" "ஆடுக" என்று இளையாமைக்காக; அத்தை அமைக்கவுமாம்.

(அன்னமித்யாதி)அன்னம்போலேநடையழகையும் ப(ஃ)வ்யதையுமுடைய யசோதை, "ஆடவேணும்" என்று ஆடக்கண்டு உகந்த

பத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிரண்ய நிரஸநார்த்தமான நரஸிம்ஹமும், இந்த்ராபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணும் வாமநனும், மந்தராதாரமான கூர்மமுமானவனே!. இத்தால்-ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹத்தை அழியமாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாநுகுணமாக ரக்ஷிக்குமவனென்கை. (ஆயர்கள் நாயகனே) அவையெல்லாம்போலன்றிக்கே பூபா(ஃபூ௱ஃபா)ரநிர்ஹரணார்த்தமாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனானவனே!. (என் அவலம் களைவாய்) எல்லாத்தசையிலும் "உனக்கென்வருகிறதோ" என்று வயிறெரியாநிற்கும் என்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னைநோக்கித்தருகையாலே போக்கினவனே!. (ஆடுக செங்கிரை) செங்கிரை ஆடியருளவேணும். (எழுலகுமித்யாதி) ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! ஆடவேணும், ஆடவேணுமென்று.

(அன்னமித்யாதி),அன்னம்போலேநடையழகையும் ப(ஃ)வ்யதையையுமுடையளான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகா

పరికరమనుమనుభగవన్।వేదసనాభిస్స్వ క్తిఐనో దైరకలితలయభయలవమముమవహః-

மீநதநுஸ்த்வம் நாவிநிதாய ஸ்த்திரசரபரிகரமநுமநு பகவந்| வேதஸநாபிஸ்ஸ்வோக்திவிநோதை ரகலித லயபயலவ மமு மவஹ:" என்றது அநுஸந்தேயம். "ஆனவனே" என்றத்தாலே முன்பு இப்படியிராதவன் இப்படியானானென்று தோற்றுகையால், பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). "ஆயர்களுக்கு நாயகன்" என்றத்தால் ஸௌசீல்யாதிசயம் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி). "அவலம்" என்று-இவள் சொல்லுகைக்கு அவத்யம் வேறு இல்லாமையாலேஅத்தை விசேஷித்துக் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எல்லாத்தசையிலுமித்யாதி).

"ஆனபுகழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறா

ப்ரகாரத்தை. (ஆனபுகழித்யாதி) யசோதையிலும் மிஞ்சினபுகழை யுடையராய் புதுவைக்கு ஸ்வாமியானஆழ்வாரருளிச்செய்த இனிய விசையோடுகூடின தமிழ்மாலை இப்பத்தும் வல்லார். (உலகிலித்யாதி) இந்த தேஹத்தோடே இந்தலோகத்திலே யிருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலும் அடங்காத புகழையுடையராய், (க) "உரையாவெந்நோய்" என்கிற துக்கமும்தீர்ந்து பரமஸுகிகளுமாகப்பெறுவர்கள். "அது" என்கையாலே சூழ்ந்திருந்தேத்துகையும் காட்டுமிறே. (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ரத்தை. (ஆனவித்யாதி) ப்ராஹ்மணோத்தமராய்வைத்து கோ(பீ) பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவள் தத்காலத்திலே அநுபவித்தாப்போலே பிற்காலத்திலே அநுபவிக்கையாலே அவளிலுங் காட்டில் ஸம்ருத்தமான புகழையுடையராய், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரூபமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான இப்பத்தையும்அப்ய(ஸ்ஸ)ஸிக்கவல்லவர்கள். (உலகிலித்யாதி)இந்தலோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுத்திக்கிலு மடங்காத பெரியபுகழையுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாதபகவதநுபவ பரமஸுகத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

(*)

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து ஆறாந்திருமொழி மாணிக்கக்கிண்கிணி ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழே-செங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்

(ப்ராஹ்மணோத்தமராய்) என்று துடங்கி (ஸம்ருத்தமான) என்னு மளவும். "உலகிலெண்டிசையும் மிக்க புகழை எய்து, அது இன்பமெய்துவர்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இந்தவித்யாதி). "அது" என்ற பதார்த்தம் (அவர்களுக்கு நிலமல்லாத) என்றது. (அவர்கள்) புத்திஸ்த்தரான நித்யஸூரிகள். ... ... (கக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.— மாணிக்கக் கிண்கிணி ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே செங்கீரையும், மேல் திருமொழியில் "சப்பாணி கொட்டாய்" என்றுமிருக்கைக்கு ஸங்கதித்யோதநார்த்தம் வ்ருத்த வர்த்திஷ்யமாண கீர்த்தநம் பண்ணுகிறார் (கீழேயித்யாதி). செங்கீரை ஆடுகைக்கும் சப்பாணி கொட்டுகைக்கும் பருவம்

ஸ்வா.—மாணிக்கக்கிண்கிணிப்ரவேசம்.—கீழே "ஆடுக, ஆடுக" என்று ஆயாஸிப்பித்தார். இத்தால் ப்ரயோஜநம் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்றினஒழுக்கமாகையாலே,வர் ஞுஸ்ரமாதிகளுக்கும் ஸாஸ்த்ரஸித்தமாய், சக்த்யநுகுணமாய், †மங்களபர்யந்தமான நடப்புவேணுமென்றதாய்த்து. இனிமேல் "சப்பாணி" என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தை வெளியிட்டு லோகத்தை ரக்ஷிக்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு.(மாணிக்கமித்யாதி) ஆணிப்பொன்னால்வாயழகியதான உடைமணியுடையமருங்கின்மேல் மாணிக்கக்கிண்கிணி

டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாப்போலே*மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்தாராய்நின்றார்; இனி, சப்பாணிகொட்டுகையாகிற பால சேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனைப்ரார்த்தித்து அந்தசேஷ்டிதரஸத்தை அவளநுபவித்தாப்போலே ஒரு சேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தவளவில் பர்யாப்தி பிறவாத அபி(ரு)நிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டிதரஸத்தையு மநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, அவள் பேசினாப்போலே பேசித் தாமு மநுபவிக்கிறார். *

மூ.— மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்
ஆணிப்பொன்னாற்செய்த வாய்பொன்னுடைமணி
பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப்பண்டு [சப்பாணி. (க)
காணிகொண்டகைகளால் சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே!

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) மாற்றெழும்பின பொன்னாலே சமைக்கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்

வேறுபட்டிருக்குமென்று, அதுக்கு அநந்தரம் இத்தை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியென்று திருவுள்ளம். (அநுபவித்தாப்போலே) என்றவநந்தரம் "இவ்வாழ்வார்" என்றுசேஷம். (அவளநுபவித்தாப்போல்)என்றதுக்கு (அநுபவிக்க ஆசைபட்டு) என்றத்தோடந்வயம். ... ... *

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கக்கிண்கிணியித்யாதி) "ஆணிப்பொன்னாற் செய்த ஆய் பொன்னுடைமணி - மருங்கின்மேலே மாணிக்கக்கிண்கிணி ஆர்ப்ப" என்றந்வயித்தர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (மாற்றெழும்பின வித்யாதி). "ஆணி" என்று விசேஷித்ததுக் கர்த்தம் (மாற்றெழும்பின) என்றது. அதாவது - நிறம் அதிகமான வென்றபடி. "ஆய்" என்றதினர்த்தம் (பழிப்பற்று)

† (பா) ஸ்வரூபாநுரூபமான.

ஆர்ப்ப. பொன் - அழகு. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோவென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்கு மாணிக்கம் புறம்பே பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) விருப்பத்தோடே திருப்பவளத்தில் திருமுத்துத் தோன்றும்படி ஸ்மிதம்செய்து கொண்டு (க) "குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து" என்கிறபடியே முன்பொருகாலத்திலே மஹாப(ப)லி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று (உ) "தன்குடங்கை நீரேற்றான்" என்கிறபடியே உதகபூர்வகமாகக்கொண்ட கைகளாலே சப்

துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான மருங்கின் மேலே மாணிக்கக் கிண்கிணியானது த்வநிக்க. "ஆய் பொன்னுடைமணி" என்கிற விடத்தில், ஆய்தல் - தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. "ஆணிப்பொன்னால் செய்த" என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல் "பொன்" என்று-அழகைச் சொல்லுகிறது. மாணிக்கக்கிண் கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) என்னுடையநிர்ப்பந்தத்துக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே. பவளம்போலேயிருக்கிற திருவதரமும் திருமுத்தும் பரபாக(ரா)த்தாலே விளங்கும்படி ஸ்மிதம் செய்துகொண்டு. அன்றிக்கே, "பேணி" என்றது-உன்திருமேனி யலையாதபடி பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். (பண்டித்யாதி) முன்பு, (க) "குடங்கையில் மண்கொண்டு" என்கிறபடியே உன்னுடைமையான பூமியைமஹாபலி பக்கலிலேசென்று உத(க)பூர்வகமாகப்பரிக்ரஹித்த

என்றது. "வெண்கலக்கிண்கிணியன்றோ சப்திப்பது, அல்லது சப்தியாதே" என்று சங்காநுவாதம் பண்ணி பரிஹரிக்கிறார் (மாணிக்கமித்யாதி). கிண்கிணி வெங்கலமேயாய், நாக்குமாத்ரம் மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கு மென்று கருத்து. நாக்கு மாத்ரம் மாணிக்கமென்னவேணுமோ? மாணிக்கம் அழுத்தின வெண்கலக் கிண்கிணி என்றாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கிண்கிணிக்கித்யாதி).

"பேணி" என்றதுக் கிரண்டர்த்தம் - ஆதரமும், போஷித்தலும். இவ்விரண்டையும் அடைவேயருளிச் செய்கிறார் (என்னுடையவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "குடங்கை" குவித்தகை. இது சப்பாணி கொட்டுகை

(க) ௪-௩-க. (உ) ௩-திருவ-௬உ.

பாணி. கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடைய வனே! சப்பாணி.

"சப்பாணி" - அஞ்ஜலியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. இருகால் "சப்பாணி" என்கையாலே உபாய பா(வ)வத்திலும் உபேய பாவத்திலும் ஆகிஞ்சந்யம் வேணுமென்று அவனைக்கொண்டுப்ரகாசிப்பிக்கிறார். "காணி" என்கையாலே-பலரும் "என்னது" என்று தோன்ற அபிமாநித்துப் பிறர்க்கும் வழங்கிக் கொண்டு போரினும் இந்த விபூதி "அவனுடைய காணி" என்கிறது. அதுதன்னையிறே இவன் இரந்து கொண்டதும். .... (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னுடைய திருவரையிலே சாத்தின பொன்னரை நாணோடே கோவைப்பட்ட மாணிக்கக் கிண்கிணி சப்திக்க. திருக்குழலிலே சாத்தின

திருக்கைகளாலே. இத்தால்-தன்மேன்மைபாராதே ஆஸ்ரிதர்க்காகத்தன்னை அழியமாறிக் கார்யம்செய்யும் கையென்கை. (சப்பாணி) சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். (கருங்குழலித்யாதி). கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனே! சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். .... (க)

மூ.—பொன்னரைநாணொடு மாணிக்கக்கிண்கிணி
தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டி தாழ்ந்தாட
என்னரைமேல்நின்றிழிந் துங்களாயர்தம் [சப்பாணி. (உ)
மன்னரைமேல் கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே!கொட்டாய்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி.) பொன்னாலே செய்யப்பட்ட திருவரைநாணோடே சேர்ந்த மாணிக்கக் கிண்கிணியானது தனக்கு வாஸஸ்தாநமான கடிப்ரதேசத்திலே கிடந்து சப்திக்க. (தனியித்யாதி.) திருக்குழலில் சாத்தின அத்விதீயமான

யிலே ஹேதுவென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). சப்பாணி கொட்டுகையாவது - இரண்டுகையும் சப்திக்கும்படி தட்டுகை. "கொட்டாய்" என்று மேல்பாட்டுக்களிலிருக்கையாலே, இங்கு அநுஷங்கித்தாரென்று கண்டுகொள்வது. ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னென்றதுக்கர்த்தம் (தனக்கு) என்றது; அதாவது - கிண்கிணிக்கென்றபடி. (சப்திக்க) என்றது- அரையிலே ஆடுகையால் அர்த்தஸித்தம். "தனி" என்று விசேஷிக்கையால் அரைவடத்தில்சுட்டிகளைவ்யாவர்த்திக்கிறார்(திருக்குழலித்யாதி). "அரை"

சுட்டியானது திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னரையித்யாதி) தன்னரைமேலிருந்தது அவர்க்கு உகப்பாமாபோலே, தனக்கு அவர் மடியில் இவனைக்காண்கை ப்ரியமாகையாலே "என்னரைமேல் நின்றிழிந்து" என்கிருள். உங்கள் தமப்பனாராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவருடைய மடியிலே யிருந்து கொட்டாயென்கிருள். மாயவன் - ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தன். .... (உ)

அவ.—ஶ்ரீநந்தகோபர் யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே காண்கைதமக்கு அபிமதமாகையாலே மீண்டும் உன்மாதாவின் மருங்கிலே யிருந்து விளையாடென்கிருர்.

சுட்டியாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னித்யாதி) என்னுடைய மடியில் நின்றும் இழிந்து உங்கள் தமப்பனாராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவர் மடியிலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால்-தன்மடியிலேயிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அத்தைச் செய்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாளாய்த்து. (மாயவனே) ஆஶ்சர்ய பூ(஭ூ)தனானவனே!. .... (உ)

மூ.— பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன
என்மணிவண்ண னிலங்குபொற்றேட்டின்மேல்
நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன் [பாணி. (௩)
அம்மணிமேல்கொட்டாய் சப்பாணி ஆழியங்கையனேசப்

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). (என்மணிவண்ணன்) என்னுடையவ னென்று அபிமானிக்கலாம்படி எனக்கு

என்றது - மருங்காகையாலே; அங்கேயிருந்து சப்பாணி கொட்டக் கூடாமையாலே (மடியில் நின்றும்) என்றது. "உங்கள்" என்ற பஹுவசநம் லோக வ்யவஹாரத்தைப்பற்ற. லோகத்தில், ஒருவனை ஒருவன் "உங்கள் தமப்பன் வந்தான்" என்று சொல்லுவனிறே. ... ... (உ)

அ௩.—மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி) ஸம்புத்தியாகையாலே மூன்றுறவெடுக்கிருர் (என்மணிவண்ணன்) என்று. "மணிவண்ணு" என்றுதல் "மணிவண்ணனே" என்றுதல் அருளிச்செய்யாதே "மணிவண்ணன்" என்று ப்ரதமாந்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன; இது அண்மை விளி. அதாவது - கிட்ட விருக்கிறவனை அழைக்கும் ஸம்போதநம். ஆகையாலே சொல்லக்கூடுமென் றருளிச்செய்கிருர் (என்னுடையவித்யாதி).

ஸ்வா.— மூன்றாம்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). பன்மணி யாவது-"மாணிக்கம், மரதகம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைடூர்யம்" என்கிற மணிவகை ஏழும். முத்தும், இனிய பவளமும் ஆக நவரத்நங்கள்பதித்து. (அன்ன)நிம்நோந்நதமாகாமை ஒத்து. என்னுடையவனென்று தன்னுடையவனை நான் அபிமாநிக்கும்படி ப(ு)வ்யனாய், நீலரத்நநிறத்தையுடையனை உன்னுடைய திருக்காதிலே சாத்துகையாலே அதிப்ரகாசகமான பொற்றொட்டின்மேலே.

(நின்மணியித்யாதி) உன்னுடைய அழகியதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்தும் ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மை) (க) ✻ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள். (உ) "ஸுஜாதம்- சுகதாதம்" என்னுமாபோலே, "நின்னம்மை" என்கிறார். தன்னுடைய, (அம்மணிமேல்) "அம்ம

ப(ு)வ்யனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவனே? (பன்மணியித்யாதி) மாணிக்கம், மரகதம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைடூர்யமென்கிற பலவகைப்பட்டரத்நங்களும், முத்தும், இனிய பவளமும்பகைத்தொடையாகஅழுத்தி வாசா(ு)மகோசரமான அழகையுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற பொற்றொட்டினழகுக்கு மேலே.

(நின்னித்யாதி) உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள் ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மையித்யாதி) உன்னைப்பிள்ளையாகப் பெற்ற பா(க்)க்யத்தை யுடையளான அவளுடைய மடிமேலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டாய். "அம்மணி" என்று அரைக்

"பன்மணி" என்றதில் பன்மையைக்காட்டுகிறார் (மாணிக்கமித்யாதி). "முத்தின்" என்றவிடத்தில் "இன்" என்றதுக்கர்த்தம் (இனிய)என்றது. (பகைத்தொடை) பரபாக (ு) ம். "அன்ன" என்றது-ஸத்ருஶமென்றர்த்தமாய், பிள்ளை அழகு வாசாமகோசர மாகையாலே க்ருஷ்ணனுக்கு ஸத்ருஶமென்றர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாசாமித்யாதி). "தொட்டின்மேல்" என்று பாடமானபோது தொட்டிலிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டின அழகுக்குமேலே யென்றர்த்தயருளிச் செய்கிறார் (தொட்டினழகுக்குமேலே) என்று.

"அம்ம" என்னவமைந்திருக்க "நின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உன்னையித்யாதி). தொட்டிலிலே சப்பாணி கொட்டி அங்கு நின்றும் வந்து திருத்தாயார் மடியிலே சப்பாணி கொட்டா யென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்.

(க) உ-உ-சு. (உ) ஸஹஸ்ரநாமம்.

ணி'' என்றும். "அம்மணம்'' என்றும் - அரைக்குப்பேர்; ஒக்கலைக் குப் பேர். ஒக்கலையிலே யிருந்து சப்பாணி கொட்டாயென்கிறார். (ஆழியங்கையனே) இவன் சப்பாணி கொட்டும்போது இவன் திருவுள்ளத்தில் கருத்தை யறிந்து திருக்கையிலாழ்வார்களும் நீங்கநின்று இவர் தம்மைப்போலே உகப்பார்களிறே. அருகாழியாகவுமாம்.

"என்மணிவண்ணன் - பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன- இலங்கு பொற்றொட்டின்மேல்'' என்றநுவயம். .... (ங)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) யசோதை பிள்

குப்பேர். இத்தால் ஸ்ரீநந்தகோபர் தம்முடைய மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும் தாயார் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தமக்கு உகப்பாகையாலே அத்தைச்செய்ய வேணுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. (ஆழியங்கையனே) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே உடையவனே யென்னுதல்; "ஆழி'' என்று-திருவாழி மோதிரமாதல். .... (ங)

மூ.—தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவிளையாட
வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று
நீநிலாநின்புகழாநின்ற வாயர்தம் [சப்பாணி. (ச)
கோநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே!

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) தூய்தான நிலா

(இத்தால்) என்றது-இப்பாட்டாலென்றபடி. (ஸ்ரீநந்தகோபர்) என்றதுக்கு (அபேக்ஷித்தாராய்த்து) என்றத்தோடந்வயம்.

இதில் நந்தகோபர்த(ூ)சையைஅடைந்துசொல்லுகையாலே, கீழ்ப்ரவேசத்தில் யசோதையின்தசையை ப்ராபித்தாரென்று சொன்னது-ப்ராயிகாபிப்ராயேணவென்று கருத்து. "முதல் பாட்டிலே யசோதைதன்மடியிலேசப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தாள்; அதிலும் உகப்பாகையாலே நந்தகோபர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தாள் இரண்டாம் பாட்டில். அங்கே நந்தகோபர் மடியில் சப்பாணிகொட்டின வநந்தரம் க்ருஷ்ணன் தொட்டிலிலே போந்து அங்கே சப்பாணிகொட்டக் கண்டு மீளவும் தம்மடியில் சப்பாணிகொட்டுகையிலும் இனிதாகையாலே, தாய்மடியிலிருந்து கொட்டப்பார்க்கவேணுமென்றபேக்ஷித்தார் மூன்றாம்பாட்டில்,'' என்று ஸங்கதி கண்டு கொள்வது. ... ... (ங)

ளையை ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொண்டு தூய்தான நிலாமுற்றத்தி லே புறப்பட்டு, "ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற அம்புலீ? சந்திரா ? வா" என்று, "அம்புலீ" என்று பிள்ளையழைக்கும் பேராலே அழைக்கி ருள். (வாவென்று) பிள்ளையோடே விளையாட வாவென்று நியமித் து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்புகழாநின்ற) உன்னை, மேன்மை யையும், பிள்ளைத்தனத்தில் நீர்மையையும் சொல்லிப் புகழா நிற்பா ய். (ஆயர்தம்கோ) அறிவுகேட்டாலே தனித்தனியே கர்த் தாக்களாயிருக்கிற இடையரையும் தம்முடையகுணபா(ஶ)வத்தாலே நியமித்து ஆளவல்லராகையாலே "ஆயர்தம்கோ" என்கிருர். (நிலாவ) அவன் நிலைபெற. அவன் ஸத்தை பெற்று வர்த்திக்க. (குடந்தைக் முற்றத்திலே போந்து. (விளையாடவித்யாதி) "ஆகாசத்திலேவர்த் திக்கிற அம்புலீ ! சந்திரா ! விளையாடவா" என்று, அம்புலியையு மழைத்து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்னித்யாதி) உன்சேஷ்டிதங் களிலே வித்த (ஞ) ராய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாநிற்கிற ஸர்வகோ (ஶ) பநிர்வாஹகரான உங்கள் ஐயர் உன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம்படியாகச் சப்பாணி கொட்ட

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) (தூய்தான) நிர்மலமான. "வானிலா வம்புலீ சந்திரா விளையாடவா" என்றநவயித்தர்த்தமருளிச்செய் கிருர் (ஆகாசத்திலே யித்யாதி). நிலாவென்றதினர்த்தம் (வர்த்திக்கிற) என் றது. அழைக்கையிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே "அம்புலீ சந்திரா வா" என்றத்விருக்தியாகையாலே "அம்புலீ விளையாடவா" என்றும், "சந் திரா விளையாடவா" என்றும் வாக்ய பேதம் திருவுள்ளம்பற்றி "விளையாடவா என்றும்" என்று ஸமுச்சயிக்கிறது. (அம்புலியையும்) என்ற சகாரத்துக்கு "உன் ஞேடே அம்புலியையும் விளையாட அழைத்து" என்றர்த்தம். "நின்" என் றத்தையும் "புகழாநின்ற" என்றத்தையும் கோ(ஶ)வுக்கு விசேஷணமாக்கி, அதில், "நின்" என்றது-க்ருஷ்ணஸம்பந்திபரமாய் அந்த ஸம்பந்த விசே ஷத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளிச் செய்கிருர் (உன்னித் யாதி). "ஆயர்தம்" என்று விசேஷித்ததினர்த்தம் (ஸர்வேத்யாதி). "நிலா வ" என்றதுக்கு - உஜ்ஜ்வலராம்படியென்றர்த்தமாய் அத்தை ஹேதுபூர்வக மருளிச் செய்கிருர் (உன்னுடைய வித்யாதி). (க) "குடந்தையுள் கிடந்த வாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே" என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு

(க) தி-ச-வி-சுக.

கிடந்தானே) (க) "திகழக்கிடந்தாய் கண்டேன்," (உ) "கிடந்தவா றெழுந்திருந்து பேசு" என்னவும் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே ?.

"தூநிலாமுற்றத்தே போந்து-வாநிலா அம்புலீசந்திரா விளையாடவா வென்று-நின்புகழாநின்ற ஆயர்தம்கோ - நிலாவ கொட்டாய் - குடந்தைக்கிடந்தானே-நீநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி" என்றந்வயம். .... (ச)

ஸ்வா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்த்யமாங்கத்தில் சேறும் புழுதியும். (ந)"சொட்டுச்சொட்டு"என்று துளியாநின்றால் சேறுதன்னடையே உண்டாமிறே. புழுதியளைந்து விளையாடாநின்றால், நனைந்தவிடம் சேறாய் நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிறே யிருப்பது. மற்றைப்படியாகிலுமாமிறே;(ச)*உன்னொடு தங்கள்கருத்தாயின. "புட்டி" என்று ஜக(ஃ)நபார்ஶ்வத்துக்குப்பேர். அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்றும்போது நீஹாரங்களும் வேணுமிறே. (அட்டியமுக்கி) சேற்றையும் புழுதியையும் மேலே கொடுவந்திட்டு வேணும். (குடந்தை யித்யாதி) ஆஶ்ரிதபராதீநனாய்க் கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே? .... (ச)

மூ.—புட்டியிற்சேறும் புழுதியும்கொண்டுவந்து
அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே
சட்டித்தயிரும்தடாவினில் வெண்ணெயுமுண் [சப்பாணி(ரு)
பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி பற்பநாபா! கொட்டாய்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்த்ய (ஞ்ஜ) மாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து (ந) * சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து விளையாடுகையாலே, திருவரையில் நனைந்தவிடம் சேறும், நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிறேயிருப்பது. (அட்டியமுக்கி) இப்படியிருக்கிறஆகாரத்தோடேவந்து மேலேஅணைக்கையாலே அந்தச் சேற்றையும் புழு

இந்தபாரதந்த்ர்யம் சப்பாணி கொட்டுகையிலே ஹேதுவாகவருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) "புட்டி" என்றதினர்த்தம் (மத்த்யமாங்கத்தில்) என்றது; அதாவது - திருவரையைத்திருவுள்ளம்பற்றி. சேறுண்டாகைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (சொட்டுச்சொட்டித்யாதி).

(க) தி-வாய்-ரு-அ-க- (உ) தி-ச.வி-சுக. (ந) க-க0-க. (ச) க-கூ-அ.

கையாலே உறைக்கப்பூசாநின்றால் நிஷேதிக்கில் “பிள்ளை சீறும்” என்றுபார்த்து மந்தஸ்மிதம் செய்திருக்குமிறே. (அகம்புக்கித்யாதி) உள்ளே புக்குஇவன்காணாமை மறையவைத்த பாத்ரங்களில் தயிரையும்வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும்.(பட்டிக்கன்றே) பட்டிபுகாமல் வேலியடைத்து வைத்த கர்ஷகனறியாமல் பயிர்களைக் களவிலே போய்த்தின்றுமதிறே பட்டிக்கன்று; அதுபோலே அகம் புக்கு, அறியாமே வைத்தவற்றை நான்அறியாதபடி உன்கையாலே “பட்டிக்கன்றே” என்கிறார். ஸகலஜகத்காரணமான தாமரையைத் திருநாபியிலே யுடையவனைகையாலே “பற்பநாபன்” என்கிறார். (௫)

ஸ்வா.—ஆரும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (தாரித்து) “இவர்களுக்கு ஸ்த்திதி எங்கே? அவர்கள்ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்” என்

தியையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. (அகம்புக்கித்யாதி) ஓடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, வைத்தநான்அறியாதபடியாக, சட்டிகளிலே தோய்த்துவைத்த தயிரையும், தடாக்களிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயையும் அமுது செய்யாநிற்கும். (பட்டியித்யாதி) பட்டிதின்று திரியும் கன்றுபோலே களவே யாத்ரையாய்த் திரியுமவனே!சப்பாணிகொட்டு. (பற்பநாபா) ஸகலஜகத்காரணமான தாமரையைத் திரு நாபியிலே யுடையவனே! .... ＊ (௫)

மூ.—தாரித்து நூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது
போருய்த்துவந்து புகுந்தவர் மண்ணாளப்
பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று
தேருய்த்த கைகளால்சப்பாணிதேவகிசிங்கமே! சப்பாணி.(௬)

வ்யா.-ஆரும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி)“தரித்து”என்கிறவித்தை நீட்டிக்கிடக்கிறது. தரித்து - பொறுப்புண்டாய் என்னுதல்; புத்தி

“பட்டிக்கன்றே” என்றதைக் கடாக்ஷித்து “அகம்புக்கு” என்றதுக்கர்த்தம் (ஓடிப்போயுள்ளேபுக்கு) என்றது. ... ... (௫)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (பொறுப்புண்டாய்) என்றது - பாண்டவர்களிடத்தில் கோபத்தை ஸஹித்தென்றபடி. (புத்திபண்ணி) என்றது - க்ருஷ்ணன் சொல்லை ஹிதமாக புத்திபண்ணியென்றபடி. “தாரித்து” என்றதுக்கு “தந்தைசொல்கொள்ளாது” என்றத்தோடந் வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி,“நூற்றுவர்” என்றதுக்கு “மன்னர்” என்றவநந்தரத்திலே

கிற பக்ஷபாதத்தாலே நிருபாதிகபித்ருவசந பரிபாலநம் செய்யாதே. (போருய்த்தித்யாதி) க்ருஷ்ணபக்ஷபாதிகளோடே போரை நடத்துவதாக, யுத்த பூமியிலே முற்பட அணியும் கையும் வகு

பண்ணி யென்னுதல். (நூற்றுவர்) இதுக்கு - மேலே அந்வயம். (தந்தை சொற்கொள்ளாது) (க)"ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம்பிதாமாதாசமாதவ: - ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம்பிதாமாதாசமாதவ:" என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்கும் பிதாவான நீ இரண்டு தலையையும் சேர்க்கைக்குத் தூதாகவெழுந்தருளி, "பாண்டவர்களும் நீங்களும் பரஸ்பரம் விரோதித்திருக்கவேண்டா, ப்ராப்தி எல்லார்க்குமொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்யத்தை ஸமவிபாக(பா)ம்பண்ணி(பு)புஜித்துச்சேர்ந்திருங்கோள்; அதுசெய்யமாட்டிகோளாகில், தலைக்கு இரண்டு ஊராகஅவர்களுக்குப் பத்தூர் தன்னைக் கொடுங்கோள் ; அதுவும் செய்யிகோளாகில் அவர்களுக்குக் குடியிருக்கைக்கு ஓரூர் தன்னையாகிலும் கொடுங்கோள்." என்று, இப்படி அருளிச்செய்த வசநத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே.

(போருய்த்தித்யாதி) பின்பு ரோஷத்தாலே (உ) * வீரபோக்யா வஸுந்தரா - வீரபோக்யா வஸுந்தரா வன்றோ? "யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ராஜ்யத்தைஆளுங்கோள்" என்றபடியாலே, யுத்தத்தை நடத்துவதாக கர்வோத்தரராய் வந்து யுத்தபூமியிலே புகுந்தவர்களாய், பாண்டவர்களை அழியச்செய்து, பூமிப்பரப்படங்கலும்

அந்வயமென்றருளிச் செய்கிறார் (நூற்றுவரித்யாதி). க்ருஷ்ணன் நூற்றுவர்க்குத் தந்தையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஷாமித்யாதி). "நீ - தூதாக வெழுந்தருளி - இப்படி அருளிச் செய்த" என்றந்வயம். (ங) "பத்தூர் பெறுதன்று பாரதம் கைசெய்த" என்றபாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (தலைக்கித்யாதி). (ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே) என்றவிடத்தில் (ச)"ஸூச்யக்ரம் ந ப்ரதாஸ்யாமி விநா யுத்தேந கேசவ! ஸூச்யக்ரம் நப்ரதாஸ்யாமி விநாயுத்தேநகேசவ" என்ற வசநமநுஸந்தேயம்.

நூற்றுவர் போருற்றுவருகைக்கும் - க்ருஷ்ணன் கோபித்துச் சொன்ன வார்த்தை ஹேதுவென்றருளிச் செய்கிறார் (பின்பித்யாதி). "மண்ணாளப் பாரித்த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பாண்டவர்களையித்யாதி). (ரு) "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: - க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:

(க) பார-ஆர-கஅக-ருஎ. (உ) பார-உத்யோ. (ங) உ-க-க.
(ச) பார-உத்யோ. (ரு) பார-த்ரோ-கஅங.உச.

த்துப் புகுந்தவர். (மன்னுளவித்யாதி) பூமியெல்லாம் நாங்களே ஆளவேணுமென்று மநோரதித்த ராஜாக்கள், தழைத்த மரங்களெல்லாம் நின்றவாறறியாமல் பட்டு விழுந்தாப்போலே முடிந்து போக. "மன்னர்" என்கிற பன்மை - "பட" என்ற ஒருமையாலே, "அவர் பட்டார், இவர்பட்டார்" என்கிற பர்வக்ரமமில்லையென்கிறது. "பர்வக்ரமமில்லை" என்றது-சிலர் ப்ராணனோடே நின்றார்களாக இவர் காணாமையாலே.(க)" ஸ்ரீமாந் ஸ்ந்ருசாஷ - ரேயமஸ்தி புரீலங்கா" என்று லங்கையைத் திருவடி காணாதாப்போலே.

(பஞ்சவர்க்கன்று தேருய்த்த கைகளால்) பாண்டவர்களுக்கென்னாதே "ஐவர்" என்றது-முன்பே நூற்றுவரென்று பரிகணிக்கையாலே. (அன்று) தங்கள் வெறுமை தோன்ற நின்றவன்று. "பார்த்தஸாரதி" என்னும்படி ஆயுத மெடுக்க வொண்ணா தென்று விலக்குகையாலே தேர்க்காலாலே துகைத்தானிறே. உய்த்தல்-நடத்தல். தேருய்த்தகைகளால் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் அங்கே உண்டானாப்போலே, இங்கும் என்னபேக்ஷக்கிடாகச்செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (தேவகிசிங்கமே) தேவகிபெற்ற, ராஜகுலத்வமான கர்வம் தோன்ற ஸிம்ஹக்கன்று போலே இருக்கிறவனே?. "தாருய்த்து" என்றுபாடமானபோது "தார்" என்று-அணிவகுக்கையாய், அணிவகுத்தென்றபடி.

தாங்களே ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் சேஷியாதபடி பட்டுப் போம்படியாக. (பஞ்சவர்க்கித்யாதி) உன்னையல்லது வேறு துணையில்லாத பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும், தங்கள் வெறுமைதோன்ற நின்ற வன்று, "ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது" என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிக்ருதனாய் ப்ரதிபக்ஷமித்தனையும் தேர்க்காலிலே நெரிந்து போம்படி, தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். (தேவகி சிங்கமே) தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறப்பாலே ஸிஹ்மக்கன்றுபோலே செருக்கியிருக்கிறவனே! சப்பாணி. .... * (௬)

க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவாः" என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உன்னையல்லதித்யாதி). "மன்னர்பட" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "தேருய்த்த" என்றதுக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார்.(ஆயுதமித்யாதி).(௬)

(க) ரா-ஸு-சங-உ௫.

"தந்தைசொற்கொள்ளாது தாரித்து மண்ணுளப்பாரித்து மன்னர், நூற்றுவர்-போருய்த்து வந்து புகுந்தவர் பட-பஞ்சவர்க்கு அன்று தேருய்த்த கைகளால்- தேவகி சிங்கமே சப்பாணி" என்றந்வயம். .... (௬)

ஸ்வா.— ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி) ஆயாமவிஸ்தாரங்கள் எல்லைகாணவொண்ணாதபடியாகப் பரந்து, (இட்டுநின்ற படுகடல் தன்னை) தன்னை ஆஶ்ரயித்து வந்தார்க்குத் தன் பக்கலுண்டான ரத்நாதிகளைக் கொடுத்து வற்றாமல் நின்ற ஸமுத்ரந்தன்னை. "படு" என்று-ஆழ்தல்; ரத்நாகரமாதல். (இரந்தித்யாதி) முன்பு இதுசெய்து போந்த ஔதார்யத்தைக் கணிசித்தும், (க) "ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஶரணம் கந்துமர்ஹதி- ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜாஶரணம் கந்துமர்ஹதி" என்கிற உபதேசத்தாலேயிறே இவர் தாம் சரணம் புக்கது. அது பலிப்பது குணாதிகவிஷயத்திலேயிறே. தன்னை இரந்திட்டகைமேலே திரைகளை எறிந்து கொண்டு மோதவிட.

மூ.—பரந்திட்டு நின்ற படுகடல் தன்னை
இரந்திட்டகைமே லெறிதிரைமோதக்
கரந்திட்டுநின்ற கடலைக் கலங்கச் [ணி. (எ)
சரந்தொட்டகைகளால் சப்பாணி சார்ங்கவிற்கையனே! சப்பா

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி). (உ) "அப்ரமேயோ மஹோததி: - அப்ரமேயோமஹோததி:" என்கிறபடியே ஒருவராலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி விஸ்தீர்ணமாய்நின்ற ஆழ்ந்த கடலானது. "படு" என்று - ஆழம். அன்றிக்கே - ரத்நாதிகள் படுகிற கடலென்னுமாம். (தன்னையித்யாதி) (௩) "அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:- அஞ்சலிம்ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:" என்கிறபடியே- "லங்கையிலே போம்படியாக வழி தரவேணும்" என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கையின் மேலே அலையெறிகிற திரைகளானவற்றை மோத.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு, (பரந்தித்யாதி) (அலையெறிகிற திரைகளானவற்றை) என்றது - முன்னலையைத்தள்ளுகிற பின்னலைகளானவற்றை யென்றபடி. யத்வா, "அலையெறிகிற" என்று முழுச்சொல்லாய், திரைக்கிளப்பத்தைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். அதாவது - கிளம்பாநின்றுள்ள வென்றபடி. (ஆழ்ந்த கடலானது) என்றதுக்கு (திரைகளானவற்றை) என்றத்தோடந்வயம். "மோத" என்றது. அடிக்கவென்றபடி.

(க) ரா-யு-கக-௩க. (உ) (௩) ரா-யு-உக-க.

(கரந்தித்யாதி) சரண்யத்வத்தை மறைத்து நின்று, ஸமுத்ரம் ஹ்ருதயம் கலங்கி வந்து திருவடிகளிலே விழும்படியாக, (க) "சாபமாநய-ஸௌமித்ரே-சாபமாநய-ஶராம்ஶ்ச" என்று சரந்தொட்ட கைகளால். "கடல்" என்று-நியந்த்ருத்வேந விஶேஷ்யபர்யந்தமாக அபிமாநியான வருணனைக் காட்டுகிறது. (சார்ங்கவில்கையனே) திருக்கையிலே ஸ்ரீஸார்ங்கம்திருவில்லை வாங்கினபோதே சரந் தொடுகைமிகையாம்படியிறே, ஸமுத்ரம் கீழ் மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படியாக பீ(ஷீ)தியாலேகலங்கினபடி. .... (எ)

(கரந்தித்யாதி) முகம்காட்டாதே மறைந்துநின்ற கடலை, பீ (ஷீ) தியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி கலங்க, (க) "சாபமாநய ஸௌமித்ரே ஶராம்ஶ்சாஶீவிஷோபமாந் -சாபமாநய ஸௌமித்ரெ ஶராம்ஶ்சாஶீ விஷோபமாந்" என்கிறபடியே சீறி, சரம்தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. "கடல்" என்கிற சப்தத்தாலே-அபிமாநியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. (சார்ங்கவிற்கையனே) அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! என்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். .... * (எ)

மூ.—குரக்கினத்தாலே குரைகடல்தன்னை
நெருக்கியணைகட்டி நீணீரிலங்கை
அரக்கரவிய வடுகணையாலே
நெருக்கியகைகளால்சப்பாணி நேமியங்கையனேசப்பாணி (அ)

"கரந்து" என்றதினர்த்தம் (முகங்காட்டாதே மறைந்துநின்ற) என்றது. (மறைந்துநின்ற கடலை) என்றவநந்தரம் "குறித்து" என்று சேஷம். "கலங்கச்சரம் தொட்ட" என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரலப்யமான சீறுதலைப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச் செய்கிறார் (சபமாநயேத்யாதி). த்ருஷ்டமான ஸமுத்ரம் முகங்காட்டாதிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கடலென்கிற வித்யாதி). சார்ங்கம் ஆபரணகோடியும் ஆயுதகோடியுமாயிருக்கையைப்பற்றி இரண்டு தாத்பர்யம் அடைவே யருளிச் செய்கிறார் (அப்போது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ... ... (எ)

அரு.-எட்டாம்பாட்டு.(குரக்கித்யாதி) "குரைகடல்தன்னை" என்னவமைந்திருக்க, "குரக்கினத்தாலே" என்றுவிசேஷிப்பானென்னென்ன, ஸாகா(ஶா)ம்ருகங்களுடையஸ்வபா(வா)வத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செ

(க) ரா-யு-உக-உஉ.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி) ஸ்ரீவாநர ஸமூஹத்தாலே, பெரிய முழக்கத்தையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தை இரண்டருகிலும் தேங்கிப்போரும்படி நடுவே அணைகட்டி. குரங்குகள் வர்த்திப்பது பர்வதாக்ரங்களிலும், வர்ஷஜலபீதியாலே பர்வதகுஹைகளிலுமிறே. அவற்றுக்கும் ஸமுத்ரத்துக்கும் என்னசேர்த்திதான். அவன் நினைத்தால் சேராததில்லையிறே. (நீணீரித்யாதி) "கடலை அகழாகவுடையலங்கையை இருப்பிடமாகவுடையோம்" என்கிற கர்வத்தையுடையராய், போ(ஃ)க்த்ருத்வ நிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யாக்நிதோன்றவர்த்திக்கிறவர்களிறேராக்ஷஸர். அந்தஅக்நியைவிளக்குப்பிணம்போலேஉருமாய்ந்துபோம்படிஅடுகணையாலேஅவித்து,*(அவர்கள் வயிற்றிலேயாம்படி) நெருக்கினானிறே. குரக்கினத்தாலே கடலை

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி) நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்த நிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும்பரப்பாலும்திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு கோ(ஃ)ஷியாநின்ற ஸமுத்ரத்தை, இரண்டருகும் தேங்கிப் போரும்படிநடுவேஅணைகட்டி. (நீணீரித்யாதி)(க)"நீள்கடல்சூழிலங்கை" என்கிறபடியே-பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, "இந்த அரண் உண்டாயிருக்க, நமக்கொரு குறையுமில்லை" என்று செருக்கி யிருக்கும் ராக்ஷஸரானவர்

ய்கிறார்(நீருக்கித்யாதி). இத்தால்அகடிதகட(ஃ)நம்தோன்றுகிறதென்றுகருத்து. "கடலை" என்றால்போந்திருக்க "தன்னை" என்றத்தால்ஸூசிதமான அதிசயத்தையும், "குரை" என்றவிசேஷணத்தையும், சொல்லுவானென்னென்ன (உ) "பரந்திட்டுநின்றபடுகடல்தன்னை" என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆழத்தாலுமித்யாதி). (கொண்டு) என்ற பர்யந்தம் "தன்னை" என்றுசொன்ன அதிசயத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகஆழத்தையும் பரப்பையுமுடைத்தாகையாலும், நீருக்கும் கோஷத்துக்கும் குரங்குகள் பயப்படுகையாலும், அணைகட்டுகையும்துர்க்க(ஃ)டமென்றுதோற்றுகைக்காக,விசேஷித்தாரென்றுகருத்து. "நெருக்கி" என்றதினர்த்தம்(இரண்டருகுமித்யாதி). நெருக்குதல்-ஒட்டுதல். "நீணீர்" என்றவிடத்தில் "நீர்" என்று-ஸமுத்ரமென்றுகொண்டு ப்ரமாணபூர்வகமர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீள்கடலித்யாதி). அகழுக்குப்பரப்புவேண்டுகையாலே "நீள்" என்றத்தை "பரந்த" என்றது. "நீணீரிலங்கை" என்றத்தோடு "அரக்கர்" என்றுசேரச்சொன்னத்தால் பலிதம் (இந்த

(க) தி-வாய்-க-கூ-எ. (உ) க-சு-எ. * குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

நெருக்கி அடுகணையாலே அரக்கரை நெருக்குகையாலே, அவன்ஏவுங் காலத்து "குரங்கு, அம்பு" என்கிற வாசிகண்டிலோம். அடுகணை தான், "அரக்கரவிய" என்கையாலே நெருப்புக்கு நீராய், (க) "ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி" என்கையாலே நீருக்கு நெருப்பாயுமிருக்குமிறே. ஒருவாலி, ஒருகரதூஷணாதிகள், ஒரு மாரீசன் முதலானோரைக் கொல்லுகையாலே "அடுகணை" என்று நிரூபகமாகிற தென்னவுமாம். நெருக்கியகைகளால் சப்பாணி. (நேமியங்கையனே) விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி - அழகுக்கு உடலாமித்தனையிறே. அம் - அழகு. அன்றிக்கே * கருதுமிடம் பொருதுபோகைக்கு, நேமி, அம்பு, குரங்கு என்றிரு வாசியில்லை போலே காணும். .... (அ)

ஸ்வா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்திட்டவித்யாதி) அவன் நாளுக்குப் பொருந்தின பரிமாணமாகவும், புரையடங்கவும் அளந்திட்டகல்தூணை, "தந்னையொழிய தேவதாஸத்பா(வ)வம்நாஸ்தி"

கள் முழுக்காயாக அவியும்படியாக, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநசீலமான அம்புகளாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. (நேமியங்கையனே சப்பாணி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடையவனே! சப்பாணி. விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி அழகுக்குடலாமித்தனையிறே. (அ)

மூ.—அளந்திட்டதூணை யவன்தட்டவாங்கே
வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்
உளந்தொட்டிரணிய னொண்மார்வகலம் [ணி. (கூ)
பிளந்திட்டகைகளால் சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பா

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்யாதி) "முன்பே நரஸி

வித்யாதி). (முழுக்காயாகஅவியும்) என்றது-காய்காயாம்படி அவிஞ்சுபோகை. "அடு" என்றதினர்த்தம் (ப்ரதிபக்ஷத்யாதி). கணையென்றதினர்த்தம் (அம்புகளாலே) என்றது. "நெருக்கிய" என்றத்தால் பலிதார்த்தம் (நெருங்கப்பொருத) என்றது. ... ... (அ)

அரு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்யாதி) தூணையென்னவமைந்திருக்க "அளந்திட்டதூணை" என்றுவிசேஷித்ததுக்குபா(வ)வம் (முன்பேயித்யாதி). மேல் "அவன்" என்றத்தை இங்கும்கூட்டிக்கொள்வதாகத் திருவுள்

(க) ரா-யு-உக-உஉ.

என்றிருக்கிற அவன் தட்ட. (ஆங்கித்யாதி) அவன் தட்டினவிடத்தே வளருகிற. (சிங்கவுருவாய்) ஊர்த்த்வ நரஸிம்ஹமாக வளர்ந்திட்டு. ஸ்ரீகஜேந்த்ரன் "நாராயணா! வாராய்" என்றானிறே. வ்யாப்தியிலும் விசேஷ்யபர்யந்தமான அஸ்தித்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அது பாராமல்(க)"மணிவண்ணா நாகணையாய்"என்றவோபாதியிறேஇவர் நாராயணவென்றதும். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வவிகல்பம் தோன்றுகையாலே (உ) "எங்குமுளன்" என்று வ்யாப்தியைக் கணிசித்து அதுக்கொரு ஹேதுவேண்டுகையாலே "கண்ணன்" என்ற பா (ஞ) கவதனைக் காய்ந்த பொறாமையாலே

ம்ஹத்தை வைத்து நட்டதூண்" என்ன வொண்ணுதபடி தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து அளந்து நட்டதூணை. (அவன் தட்ட) வேறேசிலர் தட்டில், கையிலே அடக்கிக்கொண்டு வந்து தூணிலே பாய்ச்சினர்களென்னவொண்ணுதபடி அவன்தானே, (உ) "எங்கு முளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொறுமல், (ந) "பிள்ளையைச்சீறிவெகுண்டுதூண் புடைப்ப" என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சீற்றத்தினுடைய அதிசயத்தாலே, "ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை" என்று அழன்று அடிக்க. (ஆங்கே) அடித்த விடமொழிய ஸ்த்தலாந்தரத்திலே தோன்றினும் "இவன் இங்கில்லை" என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாமென்று, அத்

ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (தானே) என்று. (தான்) ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரஜ்ஞனுமாய்சில்பஶாஸ்த்ரஜ்ஞனுமானதானே. (பொருந்தப்பார்த்து)என்றது-சந்த்ரதாராபலமுண்டாகப்பார்த் தென்றபடி. "அளந்திட்ட" என்றது- தேரைத்தப்பளைமுதலானவையில்லாமல் உள்ளும்புறம்புமாராய்ந்திட்ட வென்றபடி. "ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிறந்யாயத்தையுட்கொண்டு அவனேதட்ட என்றர்தமாக்கி அவதாரணதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வெறேயித்யாதி). (கையிலே) என்றவநந்தரம் "நரஸிம்ஹத்தை" என்றுசேஷம். (அவன்றானே) என்றதுக்கு (அழன்றடிக்க) என்றத்தோடந்வயம். தட்டுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (எங்குமுளனித்யாதி). (ஆனால்) என்றது - எங்கு முளனானலென்றபடி. (ஆனால்) என்றவநந்தரம் "இங்குமுண்டாகவேணுமே" என்று சேஷம். (அழன்று) எரிந்துகொண்டு. வளருகைக்கு அவதியை யருளிச்செய்யு மிடத்தில் வத்த்ய

(க) சிறி-திரு-ருo. (உ) தி-வாய்-உ-அ-கூ. (ந) தி-மொ-உ-ந-அ.

யிறே, முன்பு தன்னளவில்நாஸ்திக்யத்தாலே அவன்பண்ணினப்ராதிகூல்யமெல்லாம் பொறுத்துப் போந்தவன், இப்போது அவன் புடைத்த அவ்விடந்தன்னிலே அப்பொழுதே அவன் வியத்தோன்றிற்றும். இத்தால் "அங்கு" என்கையாலே தேசாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், "அப்பொழுது" என்கையாலே காலாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், "அவன்வீய" என்கையாலே தேஹாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும் தோற்றினப்போலே, "அவன்தட்டஆங்கே" என்றபோதே அவையெல்லாம் தோற்றித்திறே. திவ்யாயுதங்களையும் நிறுத்தித்தோன்றினப்ரகாசத்தாலேயிறே "வாளுகிர்" என்கிறது.

(உளந்தொட்டு) அவனுடைய ஹ்ருதய பரீக்ஷைசெய்து. இவன் நலிவு ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தட்டாமையாலே செருக்குவாடி அநுகூலிக்கவுமாம். "இனியாகிலும் ஒரு அஞ்ஜலி பண்ணாய்" என்று அவன்உபதேசிக்கையாலே கீழ்நாளையஅபராதத்தை நினைத்துஅநுத

தூணில் அவன் அடித்த விடந்தன்னிலே. (வளர்ந்திட்டு) (க) "பரியவிரணியன்" என்னும்படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையனவன் கீழ்ப்படும்படியாகத்தான் வளர்ந்து. (வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய்) அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களில் ஒன்றாலும் படக்கடவனல்லனாகவும், தேவாதி சதுர்வித ஜாதியிலுள்ளவற்றின் ஒன்றின் கையில் அகப்படக்கடவனல்லனாகவும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடி, ஒளியையுடைத்தான உகிர்களையுடைய நரஸிம்ஹரூபியாய்.

(உளம்தொட்டு) "எங்குமுளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் "இல்லை" என்று சொன்ன ஸ்தலந்தன்னிலே "உண்டு" என்னும்படியாகத் தோற்றுகையாலும், தான் கொண்டவரத்தில் ஒன்றிலும் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு

(ஸ்ரீ)னை ஹிரண்யனை அவதியாக வருளிச்செய்கிறார் (பரியவித்யாதி). வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அஸ்த்ரேத்யாதி). "வாள்" என்றதினர்த்தம் (ஒளியையுடைத்தான) என்றது.

"உளம்" ஹ்ருதயம், "தொட்டு" பரீக்ஷைபண்ணி யென்று சப்தார்த்தமாய் கீழோடே ஸமபிவ்யாஹாரத்தால்வந்த அர்த்தங்களை, பீ(ஸ்ரீ)தியாலேஅநுகூலிக்கைக்கு ஹேதுக்களாக்கி, அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எங்குமித்யாதி). "அபிஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொறுமல் வாயலறும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து

(க) தி-மொ-௯-௪-௪.

பித்து அநுகூலிக்கவுமாம். "நாஸ்தி" என்ற விடத்தில் "அஸ்தி" என்னும்படி தோன்றுகையாலே அவன் வ்யாப்தியில் ஸத்பாவத்தை நினைத்து லஜ்ஜையாலே அநுகூலிக்கவுமாம். "உக்ரம்" "வீரம்" என்கிற கொடிய வடிவைக் காண்கையாலே பீ(ஃ)திமூலமாக அநுகூலிக்கவுமாம். தன்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாசக்தி குலைந்த பின்னும் ராவணன்-(க) "చచాలచాపఞ్చముమోచవీరః - சசாலசாபஞ்சமுமோசவீரஃ" என்றபின்னும் வெறுங்கை வீரனாய்ப் போக்குவரத்துச் செய்தானிறே; அதுவுமில்லாத அசக்தியாலே அநுகூலிக்கவுமாம். (உ) "வாய்தகர்த்து" என்றும், (ங) "உரத்தினில் கரத்தைவைத்து" என்றும் (ங) "உகிர்த்தலத்தை யூன்றினாய்" என்றும் பர்வக்ரமம் தோன்றுகையாலே வ்யஸநபரம்பரைகளாலே அநுகூலிக்கவுமாம். இன்னமும் "இப்புடைகளிலே இப்போது அநுகூலிக்குமோ" என்று பார்த்ததிறே. (இரணியனொண்மார்வகலம்) (ச) "பிறையெயிற்றினில்விழி" என்றநெருப்பையுமிழ, நெருப்பின் முகத்தில்பொன்போலே பொன்னுருகி நிறம் பெறுகையாலே "ஒண்மார்பு" என்கிறார். திருவுகிர்கள்சேரவிழுகைக்குஇடம்பொருகையாலே "அகலம்"

தோற்றுகையாலும் (ரு) "சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலறத் தெழித்தான்" என்கிறபடியே ஓரொன்றே துஸ்ஸஹமாம்படி பண்ணின பீடாவிசேஷங்களாலும், பீ (ஃ) தியாலே நெஞ்சிளகி அநுகூலிக்கக்கூடுமோவென்று ஹ்ருதய பரீக்ஷைபண்ணி. (இரணியனொண்மார்வகலம்) ஹிரண்யனுடைய ஒள்ளியதாய் விஸ்த்ருதமான மார்வை. ஒண்மையாவது - நரஸிம்ஹத்தினுடைய கோபாக்நியாலும் தன்னுடைய உதரத்தில் பயாக்நியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்நி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை. இத்தால் - திருவுகிர்க்கு அநாயாஸேந கிழிக்கலாம்படியான படியைச்சொல்லுகிறது. "அகலம்" என்கையாலே- வரபலபுஜபலங்க

ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதிபோகப் பெற்றோம், என்னும் ப்ரீதியாலே ஆர்ப்பரவம் செய்தவன்" என்று சிரம்பற்றி யித்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம். "இரணியன் ஒண்ணகல் மார்பு" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (ஹிரண்யனித்யாதி). (பதம்செய்து)- பக்வமாய். (இத்தால்) என்றது-ஒண்மை யென்றத்தாலென்

(க) ரா-யு-ருகூ-கசo. (உ)பெரியதிரு-ஙரு. (ங) தி-ச-வி-உரு.
(ச) தி-மொ-உ-ங-அ, (ரு) ச-கூ-அ.

என்கிறது.(பிளந்திட்டகைகளால்)(௧)[பூங்கோதையாள்வெருவ]"இவன் முருட்டெலும்பிலே உறைக்குமாகில் என்வருகிறதோ" என்று வெருவும்படியிறே பிளந்திட்டது. இவர் பிளந்தபின்பும் திருவிரல்களில் உளைவுண்டாகில் தெரியுமென்றிறே-சப்பாணி கொட்டென்கிறதும். (பேய்முலையுண்டானே) இங்கு ஒருளைவு காணாமையாலே "பேய்முலையுண்டு பிழைத்தவனுக்கு ஒருளைவு வருமோ" என்று தேறுகிறார். (௯)

வ்வா.—பத்தாம்பாட்டு.— (அடைந்தித்யாதி) (அமரர்கள் மிடைந்தடைந்திட்டு) " சாபோபஹதரான இந்த்ராதிதேவர்கள் நெருங்கிவந்து "எங்களை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று ஆஶ்ரயித்தபடி

ளாலே மிடியறவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிர்கட்கெல்லாம் இரைபோந்தபடியைச்சொல்லுகிறது. (பிளந்தித்யாதி) (௨) " உடலகமிருபிளவாக்கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே" என்கிறபடியே, திருவுகிர்களாலே இரண்டு கூறாகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப்பாணி. (பேய்முலையித்யாதி) அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்ற நிற்கையுமன்றிக்கே, (௩) " தாயாய்வந்த பேய்" என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதனையுடைய முலையை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டு முடித்தவனே! சப்பாணி. .... (௯)

மூ.—அடைந்திட்ட மரர்களாழ்கடல்தன்னை
மிடைந்திட்டு மந்தரம் மத்தாகநாட்டி
வடம்சுற்றி வாசுகிவன்கயிறாக [பாணி (௧௦)
கடைந்திட்டகைகளால்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி) துர்வாஸஶ்ஶாபோபஹதராய்,அத்தாலேநஷ்டைஶ்வர்யராய்,அஸுராக்ராந்தராய், றபடி. (மிடி) ஸங்கோசம். "வாளுகிர்" என்றத்தை பிளக்கைக்கு ஸாதநமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உடலகமித்யாதி). ஹிரண்யாஸுர நிரஸநாநந்தரம் பூதநாநிரஸநம் சொல்லுகையாலே, அவனிலும்வஞ்சகையாலே க்ரூரையென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாதி). ... ... (௯)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி) "அமரர்கள் அடைந்திட்டு" என்றந்வயித்து கடலைக் கடைகைக்கும், அவர்கள் சரணமடைகைக்கும் ஹேதுக்களை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ப்ரமாண பூர்வக மர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (துர்வாஸேத்யாதி). இவர்கள்முன்பே அமரராகில் சரணம் புக

(௧) ௧-திருவ-௨௩. (௨) தி-மொ-௫-௩-௩. (௩) தி-மொ-௧-௫-௬.

யாலே அவர்களுக்காக அம்ருதமதநம் செய்வதாக, அத்யகாதமான க்ஷீராப்தியை ஓஷதிவிசேஷத்தாலே தத்ய (ద్ద్య) வஸ்த்தமாக்கி அதிலே மந்தரத்தை (க) "மலைஆமைமேல் வைத்து" என்கிறபடியே மத்தாக நாட்டி. (இட்டு) கடைவதாகஇட்டு. "நாட்டி" என்றது- கூர்மாகாரத்தினுடைய முதுகில் மலைசெல்லாதபடி பாலுறைவு தாங்குகையாலேயிறே இட்டு நாட்டவேண்டிற்று.

அமரத்வஸாபேக்ஷரான தேவர்கள் (உ) "శరణాన్త్వామనుప్రాప్తాస్సమస్తా దేవతాగణాః-சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸமஸ்தாதேவதாகணாஃ" என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று சரணம்புகுர. (அடைந்திட்டு) என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறது. (ங) "நலங்கழல் வணங்கி" என்கிற விது திரிந்து, வணங்க வென்னும் பொருளாகிறப்போலே. (ஆழ்கடலித்யாதி) அத்யகா (ాగా) தமான க்ஷீராப்தியை நம்முடைய படுக்கையென்று பாராதே நெருக்கி. (மந்தரமித்யாதி) (ச) "మన్థానం మన్దరం కృత్వా - மந்தாநம் மந்தரம் க்ருத்வா" என்கிறபடியே மஹாசலமான மந்தரத்தைக் கடையும் மத்தாக நாட்டி.

ப்ரஸக்தியில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அமரத்வஸாபேக்ஷரான) என்று. "இவ்வமரத்வஸாபேக்ஷதையிலேஅஸுராக்ராந்ததைஹேது, அதிலே கஷ்டைம்வர்யதை ஹேது, அதுக்கு ஶாபம் ஹேது" என்று திருவுள்ளம். "அடைந்திட்டு" என்று ல்யப்ப்ரத்யாந்தமான இச்சப்தம்(சரணம்புகுர) என்ற இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி யெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடைந்திட்டித்யாதி). (வினையெச்சம்) என்றது-க்ரியாஸங்கோசம். அவ்யயமென்றபடி. (திரிந்து) ப்ருக்ருதார்த்தாநுகுணமாக சிக்ஷிக்கப்பட்டு. இங்ஙன் பொருளாகவேண்டியது - "மிடைந்திட்ட மத்தாகநாட்டி வடம் சுற்றிக் கடைந்திட்ட" வென்று சொல்லப்பட்ட க்ரியைகளோடே "அடைந்திட்டு" என்கிற க்ரியை ஸமாநகர்த்ருகமல்லாமையாலே யென்றுஹ்ருதயம். இப்படி ல்யப்ப்ரத்யாந்தமானவிது திரிந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நலங்கழலித்யாதி). கடலென்றத்தாலே அகாதத்வம் தோற்றி யிருக்க "ஆழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அத்யகாதமான) என்று. "தன்னை" என்று விசேஷித்ததின் தாத்பர்யம் (நம்முடைய வித்யாதி).

(க)ச-திரு-சக. (உ) வி-பு-க-கூ-சாரு. (ங) தி-வாய்-க-ங-அ. (ச)வி-பு-க-கூ-அச.

இப்படி ஊன்ற நாட்டின மந்தரத்திலே பெருந்தேர் நடத்தும் வடம்போலே யிருக்கிற வாஸுகியை வலிய உயிர்க்கயிறாகச்சுற்றி. (கடைந்திட்டகைகளால் சப்பாணி) (கார்முகில்வண்ணனே) லோகோபகாரமாக நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனே! .... (க0)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—பதினோராம்பாட்டு. (ஆட்கொள்ளவித்யாதி) ஆட்

(வடமித்யாதி) (க) "யோக்த்ரம் க்ருத்வா ச வாஸுகிம் - யோக்த்ரம் க்ருத்வாச வாஸுகிம்" என்கிறபடியே- வாஸுகியாகிற வலிய கயிற்றை அதிலே கடைகயிறாகச்சுற்றி. (கடைந்திட்டவித்யாதி) தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் முந்துறக் கடையவிட்டு, அவர்கள் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே (உ) "அலைகடல் கடைந்தவப்பன்" என்கிறபடியே அம்ருதம் கிளருந்தனையும் நின்று கடைந்தருளின கைகளாலே சப்பாணி. (கார்முகிலித்யாதி) ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காளமேகம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற வடிவையுடையனாய் நின்றவனே! சப்பாணி. (க0)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தம்கோவினை
நாட்கமழ்பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையால்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினைபோமே. (கக)

வ்யா.— (ஆட்கொள்ளவித்யாதி) (ஆட்கொள்ளத் தோன்

"வாசுகிவன்கயிறு வடமாகச்சுற்றி" என்று அந்வயித்து ஸப்ரமாணமாகவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (யோக்த்ரமித்யாதி). (யோக்த்ரம்) கயிறு. கடைவார்கள் தேவாஸுரர்களன்றோ? இவன் கடைந்தானோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களையுமித்யாதி). "கடைந்திட்ட" என்ற வநந்தரம் "கார்முகில் வண்ணன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆஸ்ரிதரித்யாதி). இத்தால் சப்பாணி கொட்டுகைக்கு இவ்வபதாநம் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். (க0)

அரு.—பதினோராம்பாட்டு.(ஆட்கொள்ளவித்யாதி) இன்னாரை ஆட்கொ

(க) வி-பு-க-கூ-அச. (உ) தி-வாய்-அ-க-க.

கொள்வானுகவிறே அடிமைக்கிசையாத மண்ணின் பாரங்கள் வர்த்திக்கிற வடமதுரையைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியிலே அவதரித்ததும். "இங்குதான் அடிமைக்கிசைந்தாருண்டோ" என்னில் (க) "என்னையுமெங்கள் குடி முழுதாட்கொண்டமன்னன்" என்றார்களே. அர்ஜுநனையும் (உ) "కరిష్యే వచనంతవ - கரிஷ்யே வசநம்தவ" என்ற பின்பு "க்ருஷ்ணதாஸன்" என்றிறே உடையவர் அருளிச்செய்வது. (௩) "భావోనాన్యత్రగచ్ఛతి - பாவோநாந்யத்ர கச்சதி" என்றபின்பிறே "ராமதாஸன்" என்றதும். சொன்னது செய்வேனென்றவனுக்கும், செய்யேனென்றவனுக்கும் தாஸத்வம் குணபரமாக உண்டாய்த்திறே. இவர்க்கு ராமகுணம் ஸாத்மியாதிருந்தது ராமபாக்யத்தாலேயிறே. "நாந்யத்ர" என்னுதே கூடப்போருவேனென்றாகில் திருவுள்ளத்தை வ்யாகுலிப்பித்தாராவரிறே. அடிமை செய்திறே அடிமை கொள்வதும். (ச) * தமக்கடிமை வேண்டுவார் தாமோதரனாரானகையாலே. அடிமை புக்கவர்களும் (ரு)"மாயனுரை கிடக்கு முள்ளத்தெனக்கு" என்றார்களிறே. (ஆயர்தங்கோ

றிய) ஸர்வரையும் அடிமைகொள்வதாக வந்து ஆவிர்ப்ப (ூ) வித்த. அவதார ப்ரயோஜநம் - லீலா விபூதியிலுள்ள சேதநரைத் திருத்தி அடிமை கொள்ளுகையென்கை. "பிறந்த" என்னுதே, (தோன்றிய) என்றது - (௬) "దేవకీపూర్వసన్ధ్యాయామావిర్భూతం - தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுகைக்காக. (ஆயர்தம்

ள்ள வென்னுதே நிருபபதமாகச் சொன்னதுக் கநுகுணமாக சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வரையுமித்யாதி). அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணுதித்ரயமாயிருக்க அடிமை கொள்ளுகை ப்ரயோஜநமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அவதாரேத்யாதி). "தோன்றிய ஆயர்தம் கோ" என்றத்தால் திருவாய்ப்பாடியிலே யென்று தோன்றுகிறது. இப்படி சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்ப்ப வித்தஇத்யாதி). (எ) "பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்" என்ற விடத்திற்போலே இங்கும் "பிறந்தது இங்கே" என்று சொல்லலாமென்றுகருத்து. அன்றிக்கே "ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்கோ" என்னுமல் "ஆயர்தம் கோ" என்பானென்னென்

(க) உ-ரு-க. (உ) கீ-கஅ-எ௩. (௩) ரா-உ. (ச) பெரியதிருவ-௩உ.
(ரு) ச-திருவ-ரு௦. (௬) வி-பு-ரு-௩-உ. (எ) க-உ-௩.

வினை) ஆயர்க்கு நிர்வாஹகனானவனை. (நாளித்யாதி) நாள்பூக்கள் கமழும்படியான சோலையாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (க) "अकालफलिनो वृक्षाः- அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா:" என்கிறபடியேபழம்பூ நாற்றம்தோன்றாமல்செல்லுமிறே.

(வேட்கையால் சொன்ன) இவர் மிஞ்சின விருப்பத்தாலே அருளிச்செய்த ஆகிஞ்சந்யப்ரகாசகமான. (சப்பாணி ஈரைந்தும் வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினை போமே) இவருடைய பா(भ)வபந்த(न्ध)மில்லையேயாகிலும் இவரபி(भि)மாநத்திலே ஒதுங்கி இவரருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே விருப்பத்தோடே சொல்லுவார்க்கு, "இவரைப்போலே மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பெற்றிலோம்" என்கிற வினைபோம். .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

——(*)——

கோவினை) ஆவிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீ மதுரையிலேயாகிலும், அது ப்ரகாசித்ததும் ப்ரயோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயிறே. தான் தாழ நின்று ஏவிற்றுச்செய்து, தன்நீர்மையாலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோ (गो) ப நிர்வாஹகனானவனை. (நாட்கமழ்த்யாதி) ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றுள்ள பூம்பொழில்களையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்.

(வேட்கையித்யாதி) அவதாரசேஷ்டிதாநுபவத்தில் ஆசையாலே அருளிச்செய்தசப்பாணிவிஷயமானபத்துப்பாட்டையும் ஆஸாபூர்வகமாகச்சொல்லுமவர்களின் அகிலபாபங்களும்தன்னடையேபோம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஆறாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆவிர்ப்பவித்தித்யாதி) என்றுமாம். திருவாய்ப்பாடியில் ப்ரயோஜநப்பட்ட தென்னுநின்றீர்; அவர்களுக்கும்இவனேஇழிதொழில் செய்துகொண்டிருக்கஇவன்ஆள்கொண்டானேயென்ன, இத்தைப்பரிஹரியாநின்றுகொண்டு ஸப்தார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தானித்யாதி). "கமழ்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தாநுகுணமாக "நாள்" என்றத்தை நாள்தோறுமென்றாக்கி அர்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது.

(அருளிச்செய்த)என்றதுஆயர்தம்கோவினைக்குறித்தருளிச்செய்தவென்றபடி. வினையைகர்த்தாவாகச்சொல்லுகையாலே(தன்னடையே)என்றதுபலிக்கிறது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—ooೋoo—

(க) ரா-யு-கஉ௭-கஅ.

ஸ்வா.—துடர் சங்கிலிப்ரவேசம். கீழே சப்பாணி முகத்தாலே உபாயோபேய பா(ஓ)வத்தில் ஆகிஞ்சந்யத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிட்டார். இனி "தளர்நடை" என்கிற வ்யாஜத்தாலே அநுகூலப்ரீதியும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் இவ்விரண்டும் அதிகாராநுகுணமாக நடக்கவே ஸித்திக்கு மென்னுமிடத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிடுகிறார். அவனுடைய ஆசாரம், ப(ப)க்தி மூலமாகவும் பீதி மூலமாகவும் அவகாஹநஹேதுவாயிருக்குமிறே - ப்ரமாணாநுகுணமாக ஏதேனுமோர் அதிகாரிக்கும். .... *

அவ.—முதற்பாட்டு. ஒரு மத்தகஜத்தை இவனுடைய தளர் நடைக்கு உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா.— (துடரித்யாதி). மத்தகஜம் ஸ்தம்ப(ம்ப)த்தை முறித்து சங்கிலிகைத்தொடரோடே இழுத்துக்கொண்டு முதுகில் கிடக்

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி துடர்சங்கிலிகை ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே - சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப் பிராட்டி யநுபவித்தாப்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும்அதில் ஆதராதிசயத்தாலே அவளுடைய பா (ஓ) வயுக்தராய்க்கொண்டு பேசி யநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிதத்தைத்தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாக அவளநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அநுபவித்துப் பேசினாப்போலே, தாமும் தத்பா(ஓ) வயுக்தராய்க்கொண்டு அந்த சேஷ்டித ரஸத்தைத் தத்காலம் போலே அநுபவித்து இனியராகிறாரிதில். *

மூ.—

துடர்சங்கிலிகைசலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பைய நின்றூர்வதுபோல்
உடன்கூடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்ப வுடைமணி பறைகறங்கத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவானோ. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) மதாதிசயத்தாலே கம்பத்தை முறித்துக் காலில் துடரை இழுத்துக்கொண்டு நடக்

அரு.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) "மும்மதப்புனல்சோர" என்கிற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து சங்கிலிகை சப்திக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மதாதிசயத்தாலேயித்யாதி).

கிற பொற்கயிற்றில் தூங்குகிற மணி சப்திக்க. கயிறு-பொன்னூண். மும்மதத்தாலுண்டான ஜலம் அருவி போலே சோர. (மும்மதம்) இரண்டு கர்ணங்களிலும் தலையிலும் பாய்கிற ஜலம். (வாரணமித்யாதி) அந்த ஆனையானது மத விகாரத்தாலே அவசமாக மெள்ள நடந்தாப்போலே.

(உடனித்யாதி) உடைமணியுடன் கூடிக்கிண்கிணியாரவாரிப்ப-திருவரையில் நின்றும் நழுவின சதங்கைவடம் திருவடிகளிலே

கையாலே காலில் கிடக்கிற சங்கிலிகைத் துடரானது சலார் பிலா ரென்று சப்திக்க. (துடர்) என்று - விலங்கு. ஆனைவிலங்கு - சங்கிலிகையாயிறே யிருப்பது. "சலார்பிலார்" என்கிறது - சப்தாநுகாரம். (தூங்கித்யாதி) முதுகில் கட்டின பொன்கயிற்றில் தூங்குகிற மணியானது த்வநிக்க. பொன்மணி யென்கிற விடத்தில், "பொன்" என்கிறவித்தால்-பொன்கயிற்றைச் சொல்லுகிறது. (படுவித்யாதி) உண்டாகப்பட்ட மூன்று வகையான மதஜலமும்அருவி குதித்தாப்போலே வடிய. மும்மதப்புனலாவது - மதத்தாலே கபோலத்வயமும், மேட்ர(ஞ்)மும்,மஸ்தகமுமாகிற ஸ்தாந த்ரயத்தில் நின்றும் வடிகிற ஜலம். (வாரணமித்யாதி) ஆனையானது அந்த மதபாரவஶ்யத்தாலே அலஸமாய்க்கொண்டு மெள்ள நடக்குமாபோலே.

(உடனித்யாதி).(க)"சேவடிக்கிண்கிணி" என்கிறபடியே திருவடிகளில்சாத்தின சதங்கைகளானவை தன்னிலேகூடி சப்திக்க; அன்றிக்கே, திருவரையிற்சாத்தின சதங்கைவடமானது நழுவி விழுந்து திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அதிலுண்டான சதங்கைகள் தன்னிலேகூடி சப்திக்க வென்னவுமாம். (உடையித்யாதி) திருவரையில்கட்டின மணியானது பறைபோலே

"பொன்னூணமணி" என்றால் த்வநியாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (முதுகிலித்யாதி). (தூங்குகிற) என்றது - தொங்காநிற்கிற வென்றபடி. "பொன்" என்றால் கயிற்றைச்சொல்லுமோவென்ன, லக்ஷணயா சொல்லுமென்கிறார் (பொன்மணியித்யாதி).

"கிண்கிணியுடன் கூடி ஆரவாரிப்ப" என்றந்வயித்து த்ருஷ்டாந்தாநுரூப்யத்துக்காக "கிண்கிணி" என்றதை-திருவடிகளில்சதங்கையாக்கி ப்ரமாண பூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சேவடியித்யாதி). சங்கிலிகையை இழுத்துக் கொடுவருமாகாரத்தாலும் த்ருஷ்டாந்தாநுரூப்யம் ஸித்திக்குமென்று யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (பறை) வாத்யவிசேஷம். "கறங்க" என்

(க) க-ரு-ச.

விழுந்து இழுப்புண்டு மிகவும் சப்திக்க. புகுமதமும் உகுமதமுமா யிருக்குமிறே இங்கும். (தடயித்யாதி) நடைபொறுக்கும்படி சிக்கென்றிருக்கையாலே தடந்தாளென்கிறார். தன்னிலொத்து உடமாக ரஹிதமாயிருக்கிற திருவடிகளாலே ஸ்வவசமாகவும் அவசமாகவும் நடக்கக் காணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (சார்ங்கபாணி) அவதாரரஹஸ்ய மறியுமவராகையாலே சார்ங்கபாணியைப் போலே இவனும் விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனுகவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். தளர்நடை நடவானோ.? .... (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) வ்ருக்ஷாக்ரமும் சிவக்கும்படி தோன்றின செக்கரிடையிலே சிறுபிறைநுணிக்கொம்பு

சப்திக்க. (தடந்தாளித்யாதி) பருவத்துக்கீடாய் விகாஸயுக்தமாய் பரஸ்பரஸத்ருசமாயிருக்கிற திருவடிகளைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே யுடையவன். இது ஈஶ்வரத்வ சிஹ்நங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அவதரிக்கிறபோதே ஈஶ்வரத்வ சிஹ்நங்கள் தோன்றும்படியாகவிறே வந்தவதரித்தது. (தளர்நடை நடவானோ) தளர் நடையாவது - திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமன்றிக்கே நடக்கிற தசையாகையாலே தள்ளம்பாறி நடக்கும் நடை. .... (க)

மூ.—செக்கரிடைநுனிக்கொம்பில்தோன்றும்சிறுபிறைமுளைப்போல்
நக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முளையிலக
அக்குவடமுடுத்தாமைத்தாலி பூண்டவநந்தசயநன்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன்தளர்நடைநடவானோ.(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) செக்கர் வானத்தினிடையிலே,சாகாக்ர(ஞு ஷு ்ஃ)த்திலே தோன்றும்படி உந்நேயமான

றதினர்த்தம் (சப்திக்க) என்றது. "தடம்- இணைத்தாள்" என்றந்வயித்து தளர் நடைநடக்கும் பருவத்துக்கு அநுகுணமான விஸ்தாரம் சொல்லுகிறதென்றுவிவக்ஷித்து வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பருவத்துக்கித்யாதி). "சார்ங்கம்" என்று ஒன்றையே சொல்லுகைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). (தள்ளம்பாறுகை)-தவறுகை. ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) "செக்கர்" - செம்மானம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (செக்கர்வானமென்று). "நக்க"என்றது-ஸ்மிதம்

அங்குரித்துத் தோன்றினாற்போலே யென்னுதல்; செக்கராலே சிவந்த வ்ருக்ஷாக்ரத்திலே தோன்றின சிறு பிறை யென்னுதல். (நக்கவித்யாதி) ஸ்மிதம் செய்யும்போது திருவதரத்துக்கு மேலே அங்குரித்துத் தோன்றின ஒரு திருமுத்து மிகவும்ப்ரகாசிக்க. (நனி (ருசை)-ஸ்நிக்த்த(ஸ்)-மாக.

(அக்கித்யாதி) வளைமணிவடமென்னுதல்; வெள்ளிமணிவடமென் னுதல். (அக்கு)-வெள்ளை. இத்தைத் திருவரையிலேசாத்தி. (ஆமைத் தாலி) திருக்கழுத்திலே ஜாத்யுசிதமாக சாத்தின ஆபரணம். (அந ந்தசயநன்) *உரகமெல்லணையானிறே. (தக்க மாமணிவண்ணன்) மிக்க ப்ரகாசத்தையுடைய நீலரத்நம் தகுதியாம்படியான நிறத்தை யுடையவன். உபமாநோபமேயங்கள் துல்யவிகல்பமாய்த் தென்கி றது. (வாசுதேவன்) வஸுதேவபுத்ரன். வாஸுதேவனென்னும மொழிய [సర్వం వసతీతి - వాసుదేవః- ஸர்வம் வஸதீதி - வாஸுதேவஃ] என்னமாட்டாரிப்போதிவர்; இதுதானிறே அதுதானும். .... (௨)

பாலசந்த்ராங்குரம்போலே. (நக்கவித்யாதி) ஸ்மிதம் செய்கை யாலே மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள திருவதரமாகிற உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினு டைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாசிக்க.

(அக்குவடமுடுத்து) சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையில் சாத்தி. (ஆமைத்தாலிபூண்ட) கூர்மாகாரமான தாலியாகிற ஆப ரண விசேஷத்தைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தியிருக்கிற. (அநந்தசய நன்) அவதாரத்தினுடைய மூலத்தைநினைத்துச்சொல்லுகிறது. (க) "నాగపర్యంక ముత్సృజ్య హ్యాగతః - நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதஃ" என்னக்கடவதிறே. (தக்கமாமணி வண்ணன்) தகுதியான நீலரத் நம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (வாசுதேவனித்யாதி) ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவானோ. .... (௨)

மூ.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்டிங்களும் சூழ்பரிவேடமுமாய்ப்
பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றுடையொடும் [யொடும்
மின்னில்பொலிந்ததோர் கார்முகில்போலக்கழுத்தினிற்காறை
தன்னில்பொலிந்த விருடீகேசன் தளர்நடைநடவானோ. (௩)

பண்ண வென்றபடி. "செம்" என்றும் "துவர்" என்று மிருக்கையாலே (மிகவும் சிவந்து) என்றது. "திண்ணை" என்றதினர்த்தம் (உயர்ந்த நிலத் தின் மேலே) என்றது. ... ... (௨)

(க) ஹரிவ-விஷ்ணுப-ருரு-ருஉ.

அவ,—மூன்றும்பாட்டு. ஒரு பரிவேஷ சந்த்ரன், ஒரு மேகம், இவை உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா.—(மின்னித்யாதி) மின்கொடியோடே சேர்ந்த அத்வி தீய சந்த்ரனும். அத்தைச் சூழ்ந்த பரிவேஷமும் போலே திருவரை யிலே சாத்தின பொன்னூணும், அதிலே கோவைப்பட்டு ப்ரகாசியா நின்ற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், அவை கீழே தோன்ற அடுக்க மேலேசாத்தினபொன்னின் சிற்றுடையோடுங்கூட, தன்னைச்சூழ்ந்த மின்னாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட கரியமேகம்போலே, சாத்தின திருக் கண்டங்காறையாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட திருக்கழுத்தோடே. (தன் னில் பொலிந்த) முன்பு சொன்ன உபமாநங்களாலே ஸௌந்தர்யம் பொலிகையன்றிக்கே (க) "தானே தனக்குமவன்" என்கிறபடியே தன்னிலே பொலிந்த ஸௌந்தர்யத்தையுடையரான (இருடீகேசன்)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்கொடியும் அத் தோடு சேர்ந்ததோர் அகளங்க சந்த்ரமணடலமும் அத்தைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. (பின்னலித்யாதி) திருவரையில் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், இவற்றுக்குமேலேசாத்தினபொன்னின்சிற்றுடை யுமாகிற இவற்றோடும். (மின்னிலித்யாதி) மின்னாலே விளங்கப்பட்ட தொரு காளமேகம்போலே திருக் கழுத்தில் சாத்தின காறையோ டும். (தன்னிலித்யாதி) இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி தன்னழ

அரு. — மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) ஸமபிவ்யாஹார பலிதம் (அத்தோடு சேர்ந்து) என்றது. திங்களானபோதே வெளுத்திருக்கை ஸித்த மென்று "வெண்" என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (அகளங்கம்) என்று. "பின்னலில்" என்றவிடத்தில் "இல்" குறைந்து "பின்னல்" என்று கிடக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (திருவரையிலித் யாதி). பின்னலுக்கு த்ருஷ்டாந்தமான மின்னுக்கநுகுணமாக (பொற்பின்ன லும்என்றது. "மின்னில்" என்ற ஸப்தமியை த்ருதீயையாக்கி "பொலிந்த" என்றத்தை லக்ஷணயா காந்த்யாதிக்யமென்று விவக்ஷித்தர்த்தம் (மின்னாலே யித்யாதி). கீழெல்லாம் ஆபரணசோபையை யருளிச்செய்து "தன்னில் பொலிந்த" என்கையாலே பலிதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இவ்வொப்பனை யித்யாதி). ... ... (௩)

(க) ௩-திருவ-௩அ.

பொலிவாலே இந்த்ரியங்களைஅபஹரிக்கவும், தன்னாலே இந்த்ரியங்களை நியமிக்கவும் வல்லவன். தன்னில், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே திருவாபரணங்களுக்குப் பொலிவுகொடுத்தவனென்னுமாம். அன்றிக்கே, (தன்னில்பொலிந்த)தன்கோயிலானது (க)"முகில்வண்ணவானம்" என்கிறபோலே தன்னுடைய ஸௌந்தர்யச்சாயையாலே நிறைந்த வென்னுமாம். .... (ரு)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இந்நடை இவனை உகவாத சத்ருக்கள் தலைமேலே நடக்குமோதானென்கிறார்.

வ்யா.—(கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் திறந்த இல்லியூடே ஊறிப்பொசிந்து பாயுமாபோலே. (கணகண சிறித்து வந்து) கணகணவென்றது-சிரிப்பை அநுகரித்ததாதல்; கணகணப்பென்று-உஷ்ணத்துக்குப்பேராய், வெச்சாப்புத் தோன்றச் சிரித்தானென்னுதல். (உவந்து) ப்ரியப்பட்டு. (முன்வந்துநின்று) முன்னே வந்துநின்று. (முத்தம்தரும்) திருப்பவளத்தை உபகரிக்கும். (என்

காலே ஸம்ருத்தனாயிருப்பானாய் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய இந்த்ரியங்களைத் தன்வச மாக்கிக்கொள்ளுமவன் தளர்நடை நடவானோ? .... (ரு)

மூ.—

கன்னற்குடம்திறந்தா லொத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன் திருமார்வன்
தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னெற்றுமாற்றலர் தலைகள்மீதே தளர்நடைநடைவானோ. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச் சிரித்து ப்ரீதனாய்க்கொண்டு. (கணகண) என்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாநுகாரம். (முன்னித்யாதி) முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அத(ர)ராஸ்வாதத்தைத் தாராநிற்கும். (முத்தம்) - அதரம். (என்னித்

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) திருப்பவளத்தில் தீர்த்தம் ஊறிவருகைக் கநுகுணமாக "கன்னல்" என்றத்தை தத்காரணமான கருப்பஞ்சாறாக வர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கருப்ப மித்யாதி). (இல்லி) என்றது-சில்லியென்றபடி.

(க) தி-வாய்-எ-உ-கக.

முகில்வண்ணன்) நான் என்னுடையவனென்றபிமானிக்கும்படி எனக்கு வசமாய், கார்முகில்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். எனக்கு வசமாகைக்கடி ✻ அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பனாகையிறே.

(தன்னைப்பெற்றேர்க்கு) தன்னைப் புத்ரனாகப் பெற்ற பா (ஞ) க்யத்தை யுடைய எனக்கு. (தன்வாயமுதம்தந்து) "முன்பேமுத்தம் தரும்" என்றும், இப்போது "வாயமுதம்தந்து" என்று மருளிச் செய்கையாலே, முற்பாடு "முத்தம் தந்தருளும்" என்றுப்ரார்த்தனையாய், அது இப்போதுஸித்தித்த தென்றும் தோன்றுகிறது. (என்னைத்தளிர்ப்பிக்கின்றான்) இவ்வாயமுதம்விளை நீராகவிறே, இவருடையஸத்தைவர்த்தி(க்)ப்பது; ஆகையிறே "தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்றது. (தன்னெற்றியித்யாதி). 'தனக்கெதிரேவந்து சத்ருக்களாய் நிற்கிறவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவானோ வென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராதல்; நிர்ணயிக்கிறாராதல்; பயப்படுகிறாராதல். அன்றிக்கே - (க) "ஸ்ஜ்ஞ் ம் ஊஷ்ம்- வஞ்சாதபாஷ்பஃ". (ச)

யாதி) எனக்கு ப(வ்)வ்யனாய் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன்.

(தன்னையித்யாதி) தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தை யுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய வாக (X) ம்ருதத்தைத் தந்து என்னை தழைப்பியா நின்றான். இங்கே "வாயமுதம் தந்து - தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்று - வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு "முத்தம்தரும்" என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன் செய்துபோரும் ஸ்வபா (ஞ) வ கத (ந) நம் பண்ணினபடி. (தன்னெற்று இத்யாதி) தன்னோடு எதிர்ந்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவானோ. .... (ச)

"தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்றதினர்த்தம் (தழைப்பியாநின்றான்) என்றபடி. அதாவது - ஸந்தோஷத்தாலே என்னுடம்பு பூரிக்கப்பண்ணினானென்றபடி. "முத்தம்தரும்" என்றதுக்கும் "வாயமுதம் தந்து" என்றதுக்கும் தோன்றுகிற பௌநருக்த்யத்தைப்பரிஹரிக்கிறார்(இங்கேயித்யாதி). இத்தால்- முத்தம் தருகை ஸ்வபாவம்; தருகையாலே " வாயமுதம் தந்தான் " என்று, அதுக்கு அத்தை ஹேதுவாகச்சொல்லிற்றாய்த்து. "எற்று" என்றதினர்த்தம் (எதிர்ந்த) என்றது. ... ... (ச)

(க) ரா-கிஷ்-உச-உச.

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஒருமலைக்குட்டனை ஒருமலைக்குட்டன் தொடர்ந்தோடுமாபோலே க்ருஷ்ணன் நம்பிமூத்தபிரானைத் தொடர்ந்தோடுகிற ப்ரகாரத்தை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா.—(முன்னலித்யாதி) கருமலைக்குட்டனுக்குமுன்னே நன்றாய் அத்விதியமாய் பெரிதான வெள்ளிமலைக்குட்டன் - மலை ஈன்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடெனவிரைந்தோட. (பின்) அக்குட்டியின் பின்னே. (தொடர்ந்து ஒரு கருமலையித்யாதி) அஞ்ஜநகிரி ஈன்ற குட்டி தன்செருக்காலே அத்தைத் தொடர்ந்தோடுவது போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகத்திலுள்ளார் சாஸ்த்ரங்களையும்ஸ்தோத்ரங்களையும் ஆசார்யமுகத்தாலே ஆராய்ந்து இடைவிடாதேஸ்துதித்

மூ.— [தோட]

முன்னலோர்வெள்ளிப்பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொடுவிரைந்
பின்னைத்தொடர்ந்தோர்கருமலைக்குட்டான்பெயர்ந்தடியிடுவதுபோல்
பன்னியுலகம் பரவியோவாப் புகழ்ப் பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் தளர்நடைநடவானோ. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி) முன்னேவிலக்ஷணமாய் அத்விதியமாய்ப் பெரிதாயிருந்துள்ள வெள்ளிமலையீன்ற குட்டியானது தன் செருக்காலே திடுதிடென விரைந்தோட. (பின்னையித்யாதி) அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப் பிடிக்கைக்காகத் தொடர்ந்து, அஞ்ஜநகிரி யீன்றதொருகுட்டி, தன் மைமுவாநுகுணமாகக் காலுக்குக்கால் பேர்ந்தடியிட்டுச்செல்லுமா போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள் ஜ்ஞாநசக்திகளுள்ள வளவெல்லாம்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி) "நல்" என்றதுக்கர்த்தம் (விலக்ஷணமாய்) என்றது. "பெருமலைபோன்ற குட்டன்" என்று சொல்லக்கூடாமையால், மலையீன்ற குட்டியானதென்கிறார் (பெரிதாயித்யாதியால்). "பின்னை" என்றதுக்கு - பிற்பாடென்றர்த்த மல்லாமல், த்விதீயாந்தமாகப் பின்பு தேசத்தை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (காலுக்குக் கால்) என்றது - அடிக்கடியென்றபடி.

"உலகம் பன்னிப்-பரவி" என்றந்வயித்து வாக்யார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (லோகமித்யாதி). ... ... (ரு)

துப் போரும்படியான புகழையுடையனாய், தனக்கு அக்ரஜனை நம்பிமூத்தபிரான் வெள்ளிமலைக்குட்டிபோலேசெருக்காலேமுன்னே ஓட, பின்னே அவனைப்பிடிக்க வேணுமென்றோடிச் செல்வான் தளர்நடை நடவானோ. .... (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நடந்தவிடத்தில் லாஞ்ச (ஜ) ஸைதோன்ற நடந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(ஒருகாலிலித்யாதி) ஒருகாலில் உள்ளடி பொறித்தமைந்த சங்கு, ஒருகாலில் உள்ளடி பொறித்தமைந்த சக்கரம்-அத்வி தீயமான திருவடியில் அகவாயிலேசாத்தினாப்போலே, (க) "அடிதாறு" என்கிறபடியே ரேகாரூபேண ப்ரகாசிக்கும்படி அமர்ந்த திருவாழியாழ்வான், இப்படியிருக்கிற மற்றைத் திருவடிகளில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானும். (இருகாலும்) கீழே "ஒருகால் ஒருகால்" என்று வைத்து "இருகால்" என்னும்போது, கீழ் உபமாநராஹித்யம் சொல்லிற்றாய், இப்போது ஒன்றுக்கொன்றுஒப்பானபடிசொல்லிற்றுமித்தனை. இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு நடந்தருளும்போது நடந்தவிடம். (அங்கங்கெழுதினாப்போல்) தூலிகையாலெழுதினாப்

காணவொண்ணாத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பேரையுடையனான தன்னுடைய தமையனானவன்செருக்கிமுன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடவேணுமென்று தன் சைசவாநுகுணமாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவானோ. .... (ரு)

மூ.—

ஒருகாலில் சங்கொருகாலிற்சக்கர முள்ளடிபொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினாப்போ லிலச்சினைபடநடந்து
பெருகாநின்ற வின்பவெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்துபெய்து
கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவானோ. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி) ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் ஒரு திருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரேகாரூபேண பொறித்துச் சமைந்த இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. (அங்கங்கித்யாதி) அடியிட்ட அவ்வவஸ்தலங்களிலே தூலிகைகொண்டு எழுதினாப்போலே அடையா

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி)(பொறித்துச்சமைந்த) என்றதுஸித்தமாயிருக்கிற வென்றபடி. (தூலிகை) சித்ரசலாகை. கீழைக்கடா

(க) பெரியதிருவ-கூக.

போலே லாஞ்ச (ஆ) நைநோன்றக்கண்டு இன்பவெள்ளம் பெருக வேணும். நம்பெருமாள் கோடைத் திருநாளுலாவியருளினவெளியில் அழகியதான லாஞ்சனைகண்டு நம்முதலிகளுக்கும் இன்பவெள்ளம் பெருகாநின்றதிறே. (பின்னையும்பெய்துபெய்து) இன்பவெள்ளம் பின்னையும் மேல்மேலுமுண்டாம்படி.

(கருகாரித்யாதி) (கருகார்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். "கருகார்க்கடல் வண்ணன்" என்கிறது - "கார்க்கடல்வண்ணன்" என்னுமாபோலே. "கருமை" பெருமையுமாம். (காமர்தாதை) அவனுக்கு ஸௌந்தர்யமும் மார்த்தவமும் சிக்கஜத்வமுமுண்டாய்த்து- இவன் வயிற்றில் பிறப்பாலேயிறே. (க) *காமனைப்

ளம் படும்படி நடந்து. (பெருகாவித்யாதி) இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலனப் பெருகாநின்ற ஆநந்த ஸாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆநந்தத்தையுண்டாக்கி.

(கருகாரித்யாதி) இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (கருமை) இருட்சி· (கார்) குளிர்த்தி. அன்றிக்கே, "கருமை" பெருமையாய், "கார்" இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, "கார்" என்று- மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவ னென்னவுமாம். (காமர்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவன். (க) * காமனைப்பயந்த காளையிறே.

க்ஷித்து "பெருகாநின்ற" என்றவர்த்தமாநார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இந்தவித்யாதி). "வெள்ளம்" என்றபதார்த்தம் (ஸாகரம்) என்றது. இலச்சினைப்பட நடக்கையாலே வந்த ஆநந்தத்தைச் சொல்லி இதுக்கு மேல் தவறி நடக்கையால்வந்த ஆநந்தத்தைச்சொல்லுகிறார் (பின்னையுமித்யாதி). ஆநந்தத்தையுண்டாக்கிக் கொண்டு தளர்நடைநடவானோ வென்று கருத்து.

"கரு" "கார்" என்கிற பதங்களைக்கடலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தத்வய மருளிச் செய்கிறார் (இருண்டித்யாதி). "கரு" என்கிறதை - காருக்கு விசேஷணமாக்கி மூன்றுமர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). [काम्यते सर्वैरिति - कामः- காம்யதே ஸர்வைரிதி-காமஃ] என்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அழகாலேயித்யாதி). (வெருட்டி) மிரட்டி. இத்தால்

(க) தி-வாய்-கூ-அ-அ.

பயந்த காளையிறே. காமனைப்பயந்த பின்பும் கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகாநின்றானிறே. காமர்தாதை பின்னையும் பெய்து பெய்து தளர் நடை நடவானோ. .... (சா)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உடைமணி கணகணவென்கிற ஓசை யோடே தளர்நடை நடக்க வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(படரித்யாதி) சேற்றுவாய்ப்பாலே படராநின்ற தாமரைஇலையிணையப் பூத்த அந்தத்தாமரை கட்டவிழ மது ஊறித் துளிக்குமாபோலே. (பனி) குளிர்ச்சி. (இடங்கொண்ட செவ்வாய்)

(க) "ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்" என்னும் படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகு மாய்த்து.

"காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடை நடவானோ" என்று அந்வயம். (சா)

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழப் பனிபடுசிறுதுளி போல்
இடங்கொண்டசெவ்வாயூறி யூறி யிற்றிற்று வீழநின்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின்மணிக்குரல்போ லுடைமணிகணகணெனத்
தடந்தாளிணைகொண்டுசார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவானோ(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகுளிதமாயிருக்கையன்றிக்கே, வாய்நெகிழ்ந்த வளவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அகவாயில் மதுவானது

நாட்டில் அழகாயிருக்கு மவர்களைத் தோற்பிக்கும்படி அழகானவனென்று சொல்லிற்றாய்த்து. எடுத்தப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் (ப்ரஸவாந்தமித்யாதி). (ப்ரஸவாந்தம்) என்றது-ஸ்த்ரீஜநங்களுக்கே யாகிலும், அவர்களைப்போலே புருஷர்களுக்கும் யௌவநம் கழியும், என்று வசநத்துக்குத் தாத்பர்யமாய், அப்படி இவனுக்கன்றென்று கருத்து. ... ...(சா)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) "படர்" என்றதினர்த்தம் (பெருத்திருந்துள்ள) என்று. "நெகிழ" என்றத்தால் தீரக்கழிய அலருகையும், கேவலம் முகுளாவஸ்த்தையும் சொல்லக்கூடாமையா லருளிச் செய்கிறார் (முகுளிதமாயித்யாதி). "பனி படு" என்றதினர்த்தம் (குளிர்த்தியையுடைத்தான) என்று. "படு" என்றவநந்தரம் "மது" என்றத்தை அத்யா(ஹ்ரு) ஹரித்து பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அகவாயில் மதுவானது) என்

இடங்கொள்ளகையானது - வாயிலொரு புடைக்குள்ளேயிறே வைய மேழுங்கண்டது. (க) *உலகமுண்ட பெருவாயனிறே. இடமுடைத் தாய் சிவந்த திருப்பவளத்திலே வாக(X)ம்ருதம் ஊறியூறி இற்றிற்று விழ நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி) கடிய சேவின் கழுத்தில் கட்டின மணிகள் கணகணவென்று சப்திக்குமாபோலே. கணகணப் பாவது-கணார் கணார் என்கை. (உடைமணி) திருவரையில் சாத்தின மணி. (தடந்தாளிணைகொண்டு) அழகியதாய் உறைத்ததிருவடி களைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஓரவதாரத்திலுண்டானவற்றை எல்லா அவதாரங்களிலும் கொள்ளலாமிறே. .... (எ)

வ்யா.-எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கரும்சிறுப்பாறைபக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனைய-கருமையுடைய சிறிதாயிருக்கிற மலை

சிறுகத்துளித்து விழுமாபோலே. (இடங்கொண்ட வித்யாதி) இட முடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந் தரமாக ஊறி முறிந்து விழும்படி நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித் யாதி) கடிதான சேவின்கழுத்தில் கட்டின மணியினுடைய த்வநி போலே, திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப் திக்கும்படி. (தடந்தாளித்யாதி) ஸவிகாஸமாய் பரஸ்பர ஸத்ருச மான திருவடிகளைக்கொண்டு சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவானோ. .... *(எ)

மூ.—பக்கம்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள் பகர்ந்தனைய
அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ அணியல்குல்புடைபெயர
மக்களுலகினில்பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவின்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன்தளர்நடைநடவானோ.(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கருத்த நிறத்தை யுடைத்தாய்ச் சிறுத்திருந்துள்ளமலையினுடைய பார்ஶ்வத்திலேநிம்

று. "சிறு" "துளி" என்ற விரண்டும் கடைக்குறைத்தலென் றர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (சிறுகத்துளித்து) என்று. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் "வீழ" என்றத்தை இங்கு மநுஷங்கித்தருளிச் செய்கிறார் (விழுமாபோலே) என்று. "வாய்" என்றது-வாய்ஜலத்தை லக்ஷணயா சொல்லுகிறது. ... ... (எ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) "கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே" என்றந்வயித் தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கருத்தவித்யாதி). தார்ஷ் டாந்திகத்தில் "அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ" என்றதுக் கநுகுணமாக "அரு

(க) தி-வாய்-கூ-கo-க.

யின்மேல் பார்ஶ்வத்திலே அருவிகள் நிம்நோந்நதமாகச் சூழ்ந்தாப்போலே. (பகர்) ஒளி. (அக்குவடம்) திருவரையில் சாத்திய வளை மணிவடம் - வெள்ளிமணிவடம். (ஏறித்தாழ) நிம்நோந்நதமாக. (அணியல்குல்புடைபெயர) அழகிய திருமருங்கிலசைந்து புடைபெயர. (மக்களித்யாதி) லோகத்தில் மநுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகியகுழவியுருவிலே. (தக்கமா மணிவண்ணன்) மாமணி தக்கவண்ணன்-மஹத்தான நீலரத்ந நிறத்தை யுடையவன். (வாசுதேவன்) அவருமிப்படி வளர்ந்தார்போலேகாணும். (க) *ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி-ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸியிறே.

"மாமணிதக்கவண்ணன் வாசுதேவன் - உலகினில் மக்களைப் பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவில் - கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனைய அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ அணியல்குல் புடைபெயர - தளர்நடை நடவானோ" என்றந்வயம். .... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணித் திரிவதொரு ஆனைக்கன்றுபோலே பெருமதிப்புத்தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

நோந்நதமான அருவிகள் ஒளிவிடுமாபோலே. (பகர்) ஒளி. (அக்கு இத்யாதி) திருவரையில்சாத்தின வளைமணிவடமானது தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் நாலும்படியாக. (அணியித்யாதி) அழகிய நிதம்ப ப்ரதேசமானது பார்ஶ்வங்களிலே அசைய. (மக்களித்யாதி) லோகத்தில் மநுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகிய குழவிவடிவையுடைய. (தக்கவித்யாதி) தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையனான ஶ்ரீவஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவானோ. .... (அ)

வி" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (நிம்நோந்நதேத்யாதி). "அனைய" என்றதினர்த்தம் (போலே) என்றது. (வளை) என்றது-சங்குவளையென்றபடி. "இழிந்து" என்றும் "தாழ" என்றும் பர்யாயமாகையால் தாழவென்றதுக் கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நாலும்படியாக) என்று. "புடை பெயர" என்றதினர்த்தம் (பார்ஶ்வங்களிலே அசைய) என்று. "உலகினில் மக்கள் பெய்தறியா" என்றந்வயித்து மக்களென்று மநுஷ்ய பரமாக வர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (லோகத்திலித்யாதி). மணிபதார்த்தம் (அழகிய) என்றது. "உருவில்" என்றஸப்தமி வடிவையுடையவனென்று ப்ரதமையாகக்கடவது. தமிழில் ஒரு விபக்தி எல்லாவிபக்தியிலும் கூட்டலாயிருக்கும். ... (அ)

க) மந்த்ரப்ரஶ்நம்-சௌளகண்டம்.

ஸ்வா.—(வெண்புழுதியித்யாதி) தூயபுழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு கையாலே அளைந்தும் வருவதாய் கரிதாயிருக்கிற இளவானைக்கன்று போலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளியபுழுதியை அளைந்து ஏறட்டிக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) வாமநாவதாரத்தை த்ரிவிக்ரமனாகக் கண்டாப்போலே குணஸாம்யத்தாலே இதுவுமது வாகவிறே இவர்காண்பது. (சிறுபுகர்படவியர்த்து) திருமேனியில் புழுதிக்கூடவே திருமேனி நிறம்புகர்த்து வேர்ப்பொடே தோன்ற (ஒண்போதித்யாதி) கமலவொண்போதலர்ந்தாப்போலே யிருக்

மூ.—

வெண்புழுதிமேல்பெய்துகொண்டளைந்ததோர்வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல்
தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச்சிறுக்காலுறைத்தொன்றும்நோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானோ. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி) வெளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அளைந்ததொரு கரிய ஆனைக் கன்றுபோலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) ஆஸ்ரிதனை இந்த்ரன பேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே லோகத்தை அளந்தவன். (சிறுபுகர்பட வியர்த்து) ஏறட்டுக் கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்த்து. (ஒண்போதித்

அரு,—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழிதியித்யாதி) யதாஸ்ருதத்தில் "அளைந்ததோர்" என்னுமளவும்வேழத்துக்கும், "கருமை" என்றது கன்றுக்கும்விசேஷணங்களாகத்தோன்றுகையாலே, தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஆநுரூப்யம் ஸித்தியாமையாலே, எல்லாம் கன்றுக்கே விசேஷணமாக வேண்டி, கருமையையும் கீழோடேசேர்த்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வெளுத்தவித்யாதி). "தெண்" என்று தெளிவாய், அத்தாலே வெண்மையைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தெள்ளியவித்யாதி). "வெண்புழுதி" என்று த்ருஷ்டாந்தத்திலிருக்கையாலும், மேலே "புகர்பட" என்று பரபா(ஃ)கம் தோன்றச்சொல்லுகையாலும் இங்ஙன் கொள்ளவேணும். கோவிந்தனென்னாதே "திரிவிக்கிரமன்" என்றதுக்கு ஹார்த்தாபிப்ராயமருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதனைவித்யாதி). ஆஸ்ரிதனுக்காக காடுமேட்டையுமளந்து

கிற சிறியதிருவடிகள் மிதித்தவிடத்தே உறைத்து நோவாமே. (க) * மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியிறே. (தண்போதித்யாதி) குளிர்ந்த பூக்களாலே அலங்கரித்த திருப்பள்ளிமெத்தை மேலே. (தவிசு) படுக்கை. .... (கூ)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமத்யேதோன்றின பூர்ண சந்த்ரனைப்போலே ஒப்பனையோடே நடக்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (திரையித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்ர மத்யே சலித்துத்தோன்றின பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே. (திருநீரித்யாதி) சந்த்ரனிலும் நீர்மையையுடைத்தாய் அழகிதான திருமுக

யாதி) அழகியதாய்த் தனக்கடைத்தகாலத்திலே அலர்ந்ததாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. (தண்ணித்யாதி) குளிர்ந்தபூக் களையுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவாளே. (தவிசு) மெத்தை. .... (கூ)

மூ.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்தன்
திருநீர்முகத்துத்துலங்குசுட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானோ

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய ஸமுத்ர மத்யத்திலே சலித்துத்தோற்றுகிற சந்த்ரமண்டலம்போலே. (செங்கண்மாலித்யாதி). சிவந்ததிருக்கண்களையும் அதுக்குப் பரபாக(ஞு)மான கறுத்த நிறத்தையுமுடையனாய் ப்ர

திருவடிகளூறுத்தும்படி நடந்தவன். அப்படியன்றிக்கே திருவடிகளின் மார்த் தவானுகுணமாக மெத்தைமேலே நடக்கவேணுமென்று பரிவுதோற்ற "திரிவிக்கிரமன்" என்கிறானென்று திருவுள்ளம். "எறட்டுக்கொண்டவித்யாதிக்கு- திருமேனியில் சிறிது ப்ரதேசமானது புழுதிநனைந்த விடங்களிலே புகர்த்துத் தோற்றும்படி" என்று அந்வயம் கண்டுகொள்வது. (அழகியதாய்) என்றது தாமரைக்கு விசேஷணம். ... ... (கூ)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) "நீர்" என்று ஸமுத்ரமாய் அத்தாலே திரை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க விசேஷித்ததுக்கு பா(ஞு)வம் (திரைக்கிளப்பத்தையித்யாதி). இத்தால் சந்த்ர மண்டலத்துக்கு சாஞ்சல்யம் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றுமென்று கருத்து. ஸமபிவ்யாஹாரபலிதம் (அதுக்கு

*) தி-வாய்-கூ-உ-கo.

மண்டலத்திலே ப்ரதிபிம்பிக்கிற திருக்குழல் சுட்டியானது புடை பெயர்ந்தெங்கும் ப்ரகாசிக்க. (பெருநிர்த்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் எப்போதும் அலையெறியக் கடவதாயிருக்கிற கங்கையிலும் ப்ரஸித்தமாய், உபமாநரஹிதமாய், ஸகலப்ரமாணவேத்யமாய், சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களோடேகூடி ரக்ஷ்யரக்ஷகபா(வ)வத்தைமாறாடி மங்களாஶாஸநபர்யந்தமானபலத்தைத்தரும் சிறுச்சணணநீர் துள்ளம் சோர. கங்கையிலும் பெரிய தென்றது - ப்ரபஞ்சாவலம்பஹேதுவாக. .... (கo)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஶஸ்தகேசனாயிருக்கிறவன். (மால்)கரியவன். (தன்னித்யாதி)தன்னுடைய, அழகியதாய் நீர்மையையுடைத்தான திருமுக மண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது, எங்குமொக்க ப்ரகாசித்து இடம் வலங் கொண்டசைய. (பெருநிர்த்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரியதாய், அத்விதீயமானதீர்த்தபலத்தைத்தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத்துளிக்கத்தளர்நடைநடவானோ. (கo)

அவ.— பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சநவண்ணன்றன்னைத்
தாயர்மகிழவொன்னார் தளரத்தளர்நடைநடந்ததனை
வேயர்புகழ்விட்டுசித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றாள்பணியும்மக்களைப்பெறுவர்களே.கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்பரபாகமான) என்றது. "திரு" என்ற பதார்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. (நீர்மை) ப்ரஸங்கதை. "துலங்கு" பதார்த்தம் (விளங்குகிற) என்றது. "எங்கும் திகழ்ந்து புடைபெயர" என்றந்வயித்தர்த்தம் (எங்குமொக்கவித்யாதி). "திரையெழு" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் (மாறாமல் அலையெறிகிற) என்றது). (கங்கையிலுங் காட்டில்) என்றதுக்கு, (பலத்தைத்தரும்) என்றத் தோடந்வயம். "துள்ளம்"-துளி. "சோர-" ஸ்ரவிக்க; இத்தால்பலிதம் (துளிக்கத்துளிக்க) என்றது. ... ... (கo)

ஸ்வா.—(ஆயரித்யாதி)ராஜகுலத்தில்ஆவிர்ப்பவித்தது-ஸாக்ஷாத்காரபரரும் ப்ராமாணிகரும் அறியுமத்தனையிறே. ஆயர்குலத்திலே தோன்றியதிறே - ஜ்ஞாஉஜ்ஞவிபாக(ஞ)மற எல்லாருமறிந்தது. இப்படி (தோன்றிய அஞ்ஜநவண்ணன் தன்னை). (தாயரித்யாதி) தாய்மாரான அநுகூலஜநங்களும், இவர் தாமும் மகிழ. இவனைக் காண உகவாதவளவேயன்றிக்கே, நடக்கக்கற்றானென்று கேட்ட போதே வயிறெரி கொளுந்திவந்து பூதநாசகடயமளார்ஜுநங்களாகிற இவர்களை வரவிட, இவர்கள் முடிந்தமைகேட்டு, (க) "கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பு" என்னும்படி "அழன்ற சத்ருக்களும் ஒன்றில் அவனை ஜயிக்கப் பெறுகிறிலோம்; அவனை ஜயிப்பதாக வீரவாதம் பண்ணிப்போனவர்களை மீண்டுவரக் காண்கிறிலோம்; பிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் உருவிய வாளோடே நில்லாநின்றோம் ; இனி ஒருபோக்கடியுமில்லை; இனி ஸாது மந்த்ரியான அக்ரூரனை அழைத்தாகிலும் உறவுசெய்து பார்ப்போம்" என்று அக்ரூரனை அழைத்து, அவர் சொன்னவார்த்தையாலும்மிகவும் தளர்த்தியாமித்தனையிறே. ப்ரதிகூலித்தார்க்கும் இருந்துதளருவதிற்காட்டில் சாகவமையுமென்றாலும், சாவு அரிதாயிருக்குமிறே. அநுகூலித்தாரும் மங்களாஶாஸநரூபேண "இவனுக்கென் வருகிறதோ" என்று க்லேசித்தாலும், க்லேசிக்கை அரிதாய் மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டுமிறே.

வ்யா.—(ஆயரித்யாதி) கோ(ப)பகுலத்திலேவந்துஆவிர்ப்பவித்த. ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தமை அடியறிவாரறியுமித்தனையிறே; இதிறே எல்லாரும் அறிந்தது. (அஞ்சனவண்ணன்தன்னை.) கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை. (தாயரித்யாதி) பெற்றதாயான யசோதையும் அவளோபாதி ஸ்நேஹிகளானவர்களும் ப்ரீதராம்படியாகவும், தொட்டில் பருவத்திலே பூதநாசகடாதிகள் நிரஸ்தரானமையை யறிந்த கம்ஸாதிகளான சத்ருக்கள், தலையெடுத்து நடக்க வல்லனானமைகண்டு

அரு.—பதினோராம்பாட்டு. (ஆயரித்யாதி) யதுகுலத்தில் பிறந்தவனை, "ஆயர்குலத்தினில் தோன்றிய" என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராஜகுலத்திலித்யாதி). பஹுவசநத்தைக் கடாக்ஷித்து (பெற்றதாயானவித்யாதி). "ஒன்னார்" - சத்ருக்கள்.

(க) திருப்பாவை-உரு.

அவனுகப்பிக்கையாலே. (தளர்நடைநடந்ததனை) அவன் இப்படி நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) "வேயர்" என்று பட்டர்பிரானுகையாலே குடிப்பேரும் சொல்லவேணுமிறே; அன்றிக்கே "வேயர்" என்று ப்ராஹ்மணருக்குஸந்த்யாவந்தநம்விசேஷண நிரூபகமாமாபோலே, இடையர்க்கும் "குழல் கோவலர்" என்று நிரூபகமாகையாலும், இவர்தாம் கோ(ஸ்)ப ஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் செய்கையாலும், அவன் றானும் ராஜகுலத்திலும் ஆயர்குலத்திலும்ஆவிர்ப்பவித்தாப்போலே யிறே, இவரும் இரண்டு குலத்திலும் ஆவிர்ப்பவித்து மிக்கபுகழையு முடையரானபடி. (விட்டுசித்தன்) இவர் "வாஸுதேவன்" என்றுப் போலேயிறே "விஷ்ணுசித்தன்" என்றபடியும். அன்றாகில் வஸ்துநிர் தேசமும் ஆஸ்ரயணீயத்வமும் கூடாதிறே. வ்யாபகமந்த்ரங்களுக் கும் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களொடொழிய வ்யதிரேகத்தால் ஸத்திதி யில்லையிறே. (சீரால் விரித்தன) சீரால்விரிக்கையாவது - குணாஸ்ரய தர்ஸநமும், குணப்ரகாஸ ஹேதுவும், குணப்ரகாச ப்ரயோஜநமு மிறே. (உரைக்கவல்லார்) இவர் விரித்தப்ரகாரம் அறியாதிருந்தார் களேயாகிலும், இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அநுஸந்திக்குமவர்களும். (மாயன் மணிவண் ணன் தாள்பணியும்) * ஆஸ்சர்யமான கல்யாண குணங்களையும், ஆத்மகுண நாநாத்வத்தையும், நீலரத்நம்போன்ற வடிவழகையுமு

"என் செய்யப்புகுகிறோம்" என்று பீ(ம்)தராய் அவஸந்நராம்படி யாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) (க) * வேயர்தங்கள் குலத்துதித்தவராகை யாலே, அக்குடியிலுள்ளாரெல்லாரும் தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப் புகழும்படியான பெரியாழ்வார். (சீராலித்யாதி) சீர்மை யோடே விஸ்தரித்துச்சொன்னவிவற்றை ஏதேனு மொருபடி சொல்லவல்லவர்கள். (மாயனித்யாதி). ஆஸ்சர்யமான குணங்களை யுடையனாய், நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனானவனுடைய திரு

அவர்கள் தளருகைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சீர்மையோடித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

(க) ரு-ச-கக.

டையவன் திருவடிகளிலே பணியும். "பணியும்" என்ற வர்த்தமா நம் உத்தமனில் வர்த்தமாநமாதல், உத்தரவாக்யத்தில்ப்ரார்த்தனை யாதலிறே. (மக்களைப்பெறுவர்களே) புத்ரர்களைப் பெறுவர்கள். அவர்களாகிறார்-சிஷ்யவத்புத்ரர்களாதல்; தாஸவத்புத்ரர்களாதல்; சிஷ்யதாஸர்களாதல். இதுதான் - சப்தோச்சாரண மாத்ரத்திலே கூடுமோவென்னில்; இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இவரருளிச்செய்ததைஓதி, ஓதுவித்துப்போருமவர்களுக்குக்கூடும். எங்ஙனேயென்னில்,இவர்களாலே திருந்தின சிஷ்யர்களுடைய நினைவாலே; (க)"ஷ்ட்ரூஷ- சுகதாதம்" (உ)"இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள்" (ங)"நந்தன்பெற்றனன்". கூரத்தாழ்வார்நங்கையார் திருவடிசார்ந்தவாறே பின்புஆவர்த்திப்பதாக அறுதியிட்டது கூடுகிறவளவில்தம்முடைய புத்ரரான ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்தைக் கண்டு இதினுடைய எடுப்பிருந்தமைகண்டோமுக்கு ஆழ்வானுக்கு அந்ய சேஷத்வம் வரவொண்ணாது என்று ஆவர்த்திக்கை தவிர்ந்தாரிறே. அன்றிக்கே ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்குச் சொல்ல வேண்டாதிறே.

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—பொன்னியல்ப்ரவேசம்.—கீழே இவருடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி அதிகாரியானவன் நல்வழிநடக்கவே அநுகூலப்ரீதி

வடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப்பண்ணும் ஸத்புத்ரர்களைப் பெறுவர். "மக்கள்" என்று-அவிசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும்வரும் உபய வித புத்ரர்களையும் சொல்லுகிறது. .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி பொன்னியல் ப்ரவேசம்.

——(*)——

அவ.—அவன் தளர்நடையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தினுடைய ரஸத்தை, பெற்ற தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி தத்காலத்தில்

அரு.-பொன்னியல் ப்ரவேசம்.-(சேஷ்டிதத்தினுடையரஸத்தை) என்றது-

(க) (உ) உ-உ-சு. (ங) பெரு-தி-எ-ங.

யும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் ஸித்திக்குமென்றார். ப்ரதிகூல நிரஸநந் தான்-தேஜோவதமும், ப்ராணவதமுமாயிறேயிருப்பது. ஸாக்ஷாத் ப்ரதிகூலமாவது - தேஹேந்த்ரியங்களும் தானுமிறே. தேஹேந்த்ரியங்களை தேஜோவதம் பண்ணுகையாவது - அதிகாராநுகுணமாக நியமித்து சிறைப்படுத்தி நியாம்யமாக்குகை. நிரஸிக்கையாவது- எம்பாரைப்போலேயிறே. தானே தனக்கும் சத்ருவுமாயிருக்குமிறே. கர்மத்தாலன்றிக்கே,காலத்தாலன்றிக்கே, தேசத்தாலன்றிக்கே, இந்த்ரியங்களாலன்றிக்கே "நானேசெய்தேன்" என்றானிறே. இனிமேல் "அச்சோ"என்கிறவ்யாஜத்தாலே அயோக(X)வ்யவச்சேதமும், அப்ரதிஷேதம்முதலான ஆத்மகுணங்களுண்டாகிலிறே அவனைக்கூடலாவதென்னுமர்த்தத்தை வெளியிடுக்கிறார்.

அவனைக்குறித்து அநுபவித்தாப்போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலேதத்காலம் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவாநுகுணமாகஓடிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளும்படியை, யசோதைப்பிராட்டி அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவன் வந்து தன்னை அணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்படியே தாமும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். "அச்சோ" என்று - அவன் வந்து அணைத்துக் கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கையுமே அவளோடுஇவர்க்குஸாம்யம். *மயர்வறமதிநலம்பெற்று, பரத்வாதிகளையெல்லாம் தெளியக்கண்டவராகையாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகாலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் தர்மைக்யத்தாலே வஸ்துவிசேஷணமாக்கிக் கொண்டு அவனைப்புகழ்ந்து, அந்த பாலசேஷ்டித ரஸத்தை அநுபவித்தவிது இவர்க்கு விசேஷம். .... *

அதினுடைய வழகையென்றபடி. (அநுபவித்தாப்போலே) என்றவநந்தரம் "இவர்பால்யசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கும் காலம்" என்றுசேஷம். (ப்ரகாசித்து) என்றது - ப்ரகாசிக்கவென்றபடி. (அணைக்கையாகிற ரஸத்தை) என்றது - அணைக்கையிலுண்டான வழகையென்றபடி. இங்கு தர்மிதர்மங்களுக்கு அபேதநிர்தேசம் ஔபசாரிகம். (வஸ்து) என்றது-தத்காலாநுபாவ்யமான க்ருஷ்ணனாகிற பரவஸ்து வென்றபடி. ... ... *

அவ.—முதற்பாட்டு. மின்னோடே ஒருமேகம் வந்தாப்போலே வந்து என்னோடே அணையவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா—(பொன்னியலித்யாதி) பொன்வடத்திலே கோவைப் பட்டு, ஓசையையுடைத்தானகிண்கிணியைத்திருவரையிலேபின்னே சாத்தி, திருச்சுட்டியை முன்னேசாத்தி. (தன்னியலித்யாதி) தன்

மூ.—பொன்னியற்கிண்கிணி சுட்டிப்புறங்கட்டித்
தன்னியலோசை சலன்சலனென்றிட
மின்னியல்மேகம் விரைந்தெதிர்வந்தாப்போல் [வச்சோ.
என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான் வாராவச்சோ

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியல்கிண்கிணி) பொன்னாலே இயலப்பட்டகிண்கிணி. அழகுக்குடலாக மேலேபொன்தோய்த்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னே உபாதானமாகச் சமை த்ததென்னில் த்வநிக்கக்கூடாதிறே. அன்றிக்கே,பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். மேலே "சலன்சலனென் றிட" என்கையாலே, கிண்கிணியென்றவிது-திருவரையில் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. (சுட்டி) லலாடபூஷணம். இவற்றை, "புறங்கட்டி" என்றது-புறமென்று- இடமாய், அவற்றுக்கு அடைத்த ஸ்த்தலங்களிலே கட்டி என்ற படி. "கண்கால்புறமகம்" என்கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத் துக்கு வாசகமிறே. (தன்னியலித்யாதி). திருவரையில் கிண்கிணியி னுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும், தனக்குஇயல்

அரு.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியலித்யாதி) (இயலப்பட்ட) என்றது - சமைக்கப்பட்ட வென்றபடி. (பொன்தோய்த்து) என்றது - பொன்னைப்பூசி யென்றபடி. "பொன்" என்றுபொன்ஸூத்ரமாய் அதிலே இயலப்படுகை-கூடு கையாய் அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "உடைமணிகணகணென" என்று சொல்லாதே, க்ஷுத்ரக (கு) ண்டிகைகளுடைய சப்தாநுகாரமான "சலன் சலன்" என்கிற சப்தம் ப்ரயோகிக்கையாலே, அவிசேஷேண எல்லா வற்றையுமருளிச்செய்கிறார் (மேலேயித்யாதி). "புறம்" என்று இடத்தைக் காட்டுமோவென்ன நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (கண்ணித்யாதி). "தன்" என்று ஏகவசநமாகவெடுத்தது-பாட்டில் "கிண்கிணி" என்று ஜாத்யேகவசந மாயிருக்கையாலே. (இயல்வான) - ஸ்வாபாவிகமான வென்றபடி.

ளிஷ்டத்திலே விளையாடாநின்றால் கிண்கிணி முதலான ஆபரணம் த்வநிக்குமிறே. (சலன் சலன்) - அநுகாரத்வநி.

(மின்னியலித்யாதி) மின்னோடேகூடி ஒருமேகம் கால்படைத்து கடுகநடையிட்டுக் கொடுவருமாபோலே, திருவாபரணப்ரகாசமும் திருமேனியில் ப்ரகாசமும் தோன்ற. (என்னிடையித்யாதி) உனக்குப்ரார்த்தநீயமான என்னிடையிலிருப்புக்கு, எனக்குப்ரார்த்தநீயமான உன்னுடைய ஓட்டத்தைத்தாரா; நானெடுத்தணைக்கும்படி கூடவேணும். இவருடைய ஹஸ்தமுத்ரை பரமபக்தி பர்யந்தமானாலும், அவனுக்குவேண்டுவது அப்ரதிஷேதமிறே. (எம்பெருமான்வாரா) என்றது - ஸ்வாமியாய், மஹோபகாரகனாய்,

---

வானத்வநி சலன் சலனென்று த்வநிக்க. "சலன்சலன்" என்கிறவிது அநுகாரசப்தம்.

(மின்னியலித்யாதி). மின்னைஇயல்வாக வுடைத்தான மேகமானது கால்படைத்துக் கடுநடையிட்டுக்கொண்டு எதிரே வருமாபோலே. கீழ்-"கிண்கிணி சுட்டி" என்றவை, (க)"செங்கமலக்கழல்" என்கிறபாட்டிற் சொன்ன ஸர்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்குப் பரபாக(ஓஒ)மான அவ்வாபரண தேஜஸ்ஸோடே கூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேக்ஷையைப்பற்ற இந்த த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்தது. (என்னிடைக்கித்யாதி). என்னுடைய ஒக்கலையிலிருப்புக்காசைப்பட்டு ஓடிவந்து என்னை அணைத்துக்கொள்ள வேணும். இருகால் சொல்லுகிறது - அதில் ஆதராதிசயத்தாலே. (எம்பெருமானித்யாதி) முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வென்

(மின்னைஇயல்வாக) என்றது - மின்னைஸ்வபாவமாக; அதாவது - நிலைநின்றதாக வென்றபடி. (கால்படைத்து) என்றது - ஓடிவருகைக்கு ஹேதுவாக காலையுண்டாக்கிக்கொண்டென்றபடி. இவைஇரண்டாலும் அபூ (ஹுூ) தோபமை சொல்லிற்றாய்த்து. பொன்பூசின கிண்கிணிப்புகர், மின்புகர் நேர் நில்லாமையாலும், சுட்டி சிறியபூஷணமாகையாலும், ஸகலாபரணங்களுமுண்டாயிருக்கையாலும் சொன்னவை உபலக்ஷணமென்கிறார் (கீழித்யாதி). "ஓட்டரா" என்றதினர்த்தம் (ஓடிவந்து) என்றது. "வாரா" என்றது - வந்தென்றவர்த்தத்தைச் சொல்லுமாபோலே யிருக்கிறது. ... ... (க)

(க) க-ரு-கo.

"எப்போதோ அழைப்பார்" என்று பார்த்துநின்று வருகிறவனை, "வாரா" என்றது - தம்முடைய ஆற்றாமையாமித்தனையிறே. (அச்சோவச்சோ) என்றது-சிறுபிள்ளைகளோடே ஸம்ஶ்லேஷஸாபேக்ஷராயிருப்பார் உகந்துசொல்லும் பாசுரமிறே. .... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருக்குழல் திருமுகத்தேகவியும் படிகடுநடையிட்டு வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(செங்கமலமித்யாதி). தன்நிலத்திலே யலர்ந்த செவ்வித்தாமரையிலேவண்டுகள்மொய்த்தாப்போலே. (பங்கிகளித்யாதி) சுருண்ட வண்டொத்த திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப்பவளத்திலே மொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்யாதி) மங்களாசாஸநபரரான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களைத் தரிக்கிற அழகிய திருக்கைகளாலே வந்து தழுவாநிற்கச் செய்தேயிறே அபிநிவேசத்தின் மிகுதியாலே "ஆரத்தழுவாய்" என்கிறது. இவர்க்கும் இவனோட்டை ஸ்பர்சம் தான் யுவதிகளை அபிமதபுருஷர்கள் ஸ்தநபரிரம்பணம் செய்தால்

கிறது. அச்சோவென்றது - அணைத்துக் கொள்ளென்றபடி. (க)

மூ.—செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும்வண்டேபோல்
பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்பச்
சங்குவில்வாள்தண்டு சக்கரமேந்திய
அங்கைகளாலேவந்தச்சோவச்சோ வாரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகள்போலே. (பங்கிகளித்யாதி) சுருண்ட திருக்குழல்கள்வந்து உன் திருப்பவளத்தை மொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்யாதி) ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும், அழகுக்கும் உடலாய், உனக்கும் பரிகையேயாத்ரையாயிருக்கும் ஶ்ரீபஞ்சாயுதங்களைப் பூவேந்தினாப்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்குமவையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழி

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. வண்டுகளுடைய ஸாதருஶ்யம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார். (சுருண்ட) என்று. "பங்கிகள்" என்றதினர்த்தம் (குழல்கள்) என்றது. "அங்கைகளாலே - ஆரத்தழுவ வா" என்னவமைந்திருக்க ஆழ்வார்களோட்டைச் சேர்த்தியருளிச்செய்ததுக்கு மூன்றுவகையாகக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). "அம்" என்றது - ஸ்வாபாவிகமான அழகைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (அவைதானுமித்யாதி). "ஆரத்தழுவவா"

அவர்கள் அந்த போகாதிசயத்தாலே சொல்லும்பாசுரம்போலே யிருக்கிறது காணும். .... (உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவர வேணுமென்றார்கீழ்; இதில் திருமேனி அலையாமல் வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(பஞ்சவரித்யாதி) அவனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிறே இதுதான். (க) "முன்னோர்தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து - அவனே - இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்றிறே ஜீயர்க்கு பட்டர் அருளிச்செய்தது. பாண்டவர்கள் தூதனாய்; துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று "இவர்களையும் ஸமாதாநம் செய்யலாமோ"

க்க வேண்டும்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொள்ளவேணும். (ஆரவித்யாதி) அபர்யாப்தமாக வன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக அணைத்துக் கொள்ளவேணும். ....(உ)

மூ.—பஞ்சவர்தூதனாய்ப் பாரதம்கைசெய்து
நஞ்சுமிழ்நாகம்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு
அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த [வச்சோ.
அஞ்ஜநவண்ணனேயச்சோவச்சோ ஆயர்பெருமானேயச்சோ.

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) துர்யோதநாதிகளாலே நெருக்குண்டு, ராஜ்யாதிகளை இழந்து; உன்னையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரதந்த்ரனாய்க்கொண்டு தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து, துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும்சேர்க்கப்பார்த்த

என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யபூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அபர்யாப்தேத்யாதி). முதலச்சோவச்சோவென்றது - ஆதராதிசயத்தாலே. அதிலும் விஞ்சின ஆதராதிசயத்தாலே ஆரத்தழுவவேணுமென்றது. இதுக்குமேல் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, "வந்தச்சோவச்சோ" என்றதென்றுகண்டு கொள்வது. இவ்வாழ்வார்க்கு இவனோட்டை ஸ்பர்ஶம் அபிமதவிஷயஸ்பர்ஶம்போலே இனிதாயிருக்கிறதிறே. ... ... (உ)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) பாண்டவர்கள் அஞ்சுபேரேயாகைக்கும், இவர்களுக்கு க்ருஷ்ணன் தூதனாகைக்கும் ஹேதுக்களை யருளிச்செய்து கொண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (துர்யோதநேத்யாதி, சொல்லிப்

(க) தி-மொ- உ-உ-௩.

என்று மத்யஸ்தபுத்தியாலே பார்த்தவளவில் அவர்கள்நெஞ்சில் ஈரப்பாடு காணுமையாலே பாரதயுத்தம் கையும் அணியும் வகுத்துச் செய்யவேண்டிற்று. (நஞ்சித்யாதி) நல் பொய்கைபுக்கு-கிடந்த - நஞ்சுமிழ்நாகம் - அஞ்சப்பணத்தின்மேல்-பாய்ந்திட்டு. முன்பு அம்ருதஜலமான பொய்கையிறே சலங்கலந்த பொய்கையாயிற்று.

(அஞ்சப்பணத்தின்மேல்) அநுகூல ஜநங்களான திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும், மற்றுமுண்டான ஸாக்ஷாத்காரபரரும், அதீத காலத்துக்கும் உத்தரகாலத்திலே வயிறு மறுகும்இவர்தாமும் அஞ்

விடத்தில்,அவர்கள்இசையாமையாலே,"ஆனால்யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோள்" என்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தைநடத்தி. (நஞ்சித்யாதி) விஷத்தையுமிழாநின்ற காளியனென்கிற ஸர்ப்பம் கிடந்தகொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமல் சென்றுபுக்கு. "நற்பொய்கை" என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதூஷித மாகையாலே க்ரூரமான பொய்கை யென்றபடி.

(அஞ்சவித்யாதி). (க) "ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட" என்கிறபடியே இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக்கேட்ட அநுகூல ஜநங்களெல்லாரும் "என்னாகப்புகுகிறதோ" என்று பயப்படும்படியாக (உ) "ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே" என்கிறபடியே அந்

போந்தென்னுமளவும்). "பஞ்சவர்தூதனாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (பின்பித்யாதி). (கையும் அணியும்) என்றது - முன் வ்யூஹத்தையும் பின்வ்யூஹத்தையும், சொல்லுகிறது. வ்யூஹமாவது-ஸேநாநிவேசம். "கைசெய்து" என்றதின் பலிதார்த்தம் (யுத்தத்தை நடத்தி) என்றது. "நல்" என்றது - கொடுமையைச் சொல்லுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நற்பொய்கையித்யாதி).

"அஞ்ச" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் ; அநுகூலரஞ்சவென்றும், ப்ரதிகூலனான காளியனஞ்சவென்றும். அதில் முந்தினதை ப்ரமாண பூர்வகமருளிச்செய்கிறார் (ஆய்ச்சிமாரித்யாதி). "பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஐந்தலையவித்யாதி)

(க) நா-தி-௬-௯. (உ) தி-பல்-௧0.

சமென்னுதல்; அன்றிக்கே, காளியன்றான் ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அஞ்சமென்னுதல். (பணத்தின்மேல்)அதினுடையபணத்தின்மேலே. (பாய்ந்திட்டருள்செய்த) அவன் சரணம்புக்கவாறேஅருள்செய்தது தம்பேறாக நினைக்கிறார். (அஞ்சனவண்ணனே) அஞ்சினாரை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமென்று அஞ்ஜநவண்ணமேனி புகர்பெற்றுச் செல்லுகையாலே "அஞ்சநவண்ணனே" என்கிறார். (ஆயர்பெருமானே) அஞ்சினார்க்கும் அஞ்சாதார்க்கும் நிர்வாஹகனாய் ரக்ஷித்தவனே யென்கிறார். .... (௩.)

தக்காளியனுடைய பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து ந்ருத்தம் செய்துஅவனை இளைப்பித்து, (க)"க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்திஃப்ரஸீத மே- க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்திஃப்ரஸீதமே" என்று தன்னுடையப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அவன் சரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. "அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு" என்றது- காளியன்றான் அஞ்சும்படியாக அவன் பணத்தின்மேலேபாய்ந்தென்னவுமாம். (அஞ்சநவண்ணனே) சரணாகதரக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்ஜநம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற திருமேனியையுடையவனேஅச்சோவச்சோ. (ஆயர்பெருமானே) அமரர் பெருமானை மேன்மைக்கு எதிர்தட்டாக ஆயர்பெருமானை நீர்மையையுடையவனே அச்சோவச்சோ. .... (௩.)

மூ.—நாறிய சாந்தம் நமக்கிறைநல்கென்னத்
தேறியவளும் திருவுடம்பில்பூச
ஊறிய கூனினை யுள்ளே யொடுங்கவன் [வச்சோ.
றேறவுருவினையச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோ

(உ) "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷ்ண:- சஹஸ்ரசீர்ஷ்ண:" என்றுபணங்களநேகங்களென்றுசொல்லியிருக்கையாலே "பணத்தின்மேல்" என்ற ஏகவசநம் ஸமஷ்டிவாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பணங்களின்மேலே) என்றது. ஆகையாலே "ஜந்தலைய" என்ற பாசுரத்திலுமுபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். "அருள்செய்த" என்றதுக்குப்ரமாணபூர்வகமாக ஹேதுவைக்காட்டிக் கொண்டர்த்தம் (க்ருபாமாத்ரேத்யாதி). அஞ்சவென்றதினிரண்டாமர்த்தம் (அஞ்சவித்யாதி). "அருள்செய்த" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சரணாகதேத்யாதி). ... ... (௩.)

(க) வி-பு-ரு-எ-எ௦.

அவ.—நாலாம்பாட்டு. கூனிசாத்தினசாந்தின் நாற்றத்தோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(நாறியவித்யாதி) கூனியைச்"சாந்துதா"என்னஅவள் மட்டமான சாந்துகளைக் காட்ட; இவை ஆகாதென்றுநீக்கி, "குளு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நாறியவித்யாதி) ஈரங்கொல்லியைக் கொன்று பரியட்டங்கள் சாத்தி ஸ்ரீ மதுரையிலே போய்ப்புகுந்த வளவிலே, கம்ஸனுக்குச்சாந்திட்டுப்போரும் கூனி, சாந்துகொண்டு போகா நிற்கச்செய்தே வழியிலேகண்டு, "அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்திட வல்லையோ" என்ன; அபேக்ஷித்தது மறுக்க மாட்டாமையாலும் "வெண்ணெய் நாற்றத்திலே பழகின இவர்கள் சாந்தின் வாசியறிவார்களோ"என்னுமத்தாலும், மட்டமானசாந்து களைக்காட்ட; (க) "ஸுகந்த⁴மேதத் - ஸுகந்தமேதத்" இத்யாதிப்படியே அவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக்கழித்து, (க) "ஆவயோர்கா³ த்ரஸத்³ருஶம் தீ³யதாமநுலேபநம்-ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமநுலே

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நாறியவித்யாதி) (உ) "ஏவம் விகத்த²மாநஸ்ய குபிதோ தே³வகீஸுத:। ரஜகஸ்ய கராக்³ரேண ஶிர: காயாத³பாதயத் - எவம் விகத்தமாநஸ்ய குபிதோ தேவகீஸுத:। ரஜகஸ்ய கராக்ரேண ஶிர:காயாதபாதயத்" என்கிற ப்ரமாணத்தைக் கடாக்ஷித்து (ஈரங்கொல்லியைக்கொன்று) என்றது. (ங) "வஸித்வாத² ப்ரியே வஸ்த்ரே க்ருஷ்ண: ஸங்கர்ஷணஸ்ததா² - வஸித்வாதம்ப்ரியே வஸ்த்ரேக்ருஷ்ணஸ்ஸங்கர்ஷணஸ்ததா" என்கிறத்தைப்பற்ற (பரியட்டங்கள்சாத்தி) என்றது. [வஸித்வா]-சாத்தி. (ச) "அத² ப்ரஜந்ராஜபதே²ந மாத⁴வஸ்ஸ்த்ரியம் க்³ருஹீதாங்கவிலேபபா⁴ஜநாம்। ஆலோக்ய குப்³ஜாம் யுவதீம் வராநநாம் பப்ரச்ச²யாந்தீம் ப்ரஹஸந்ப்ரஸந்நத:² - அதவ்ரஜந்ராஜபதேநமாதவஸ்ஸ்த்ரியம் க்ருஹீதாங்கவிலேபபாஜநாம், ஆலோக்ய குப்ஜாம்யுவதீம் வராநநாம் பப்ரச்சயாந்தீம் ப்ரஹஸந்ப்ரஸந்நத:" என்கிறதை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதுரையித்யாதி). "சாந்தம்நல்கு" என்னவமைந்திருக்க "நாறிய" என்று விசேஷிக்கைக்கு, அவள் வேறே ஏதேனுமொரு சாந்தைக் கொடுத்தாளோவென்ன, அத்தை ஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்துகொண்டு விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (அபேக்ஷித்ததித்யாதி). "இறை" என்றதினர்த்தம்

(க) வி-பு-ரு-உ0-சு.
(உ) பாக-கO-சக-ஙஎ.
(ங) பாக-கO-சக-ஙகூ.
(ச) பாக-கO-சஉ-க.

ந்து நாறிய சாந்திலே ஓரல்பம்தர" என்றபேக்ஷிக்க; அவளும் பிள்ளைகளை "சாந்தில் வாசியறிந்தபடியென்" என்று கொண்டாடி தேறிக்கொடுக்க. தேறிக்கொடுக்கையாவது-கம்ஸனால் வரும் நலிவுக்கஞ்சாமல் ஸ்நேஹத்தோடே கொடுக்க, வாங்கித்தாம் சாத்திக் கொள்ளுதல்; அவள் தான்திருமேனியை பா (ஞா) வபந்தத்தோடே தொட்டுச் சாத்தினளென்னுதல். பூசக்கொடுத்தாளென்னுதல். இப்படி சாத்தினவளவில்;

(ஊறியவித்யாதி) இவள் முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ" என்

பநம்" என்று "அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அநுரூபமான பரிமளத்தையுடைய சாந்திலே அல்பம்தரவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தரமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹ்ருஷ்டையாய் "கம்ஸனுக்குக் கொடுபோகிறவித்தை இவர்களுக்குக கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கில்செய்வதென்" என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலேசாத்த.

(ஊறியவித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநமாக அவள் கிஞ்சித்கரிக்கையாலுண்டான ப்ரீதியாலே "இவள் முதுகில் கூனை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவள்முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ" என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு கிடக்கிற கூனை அவள் சரீரத்தினுள்ளே ஒடுங்கும்படியாக அக்காலத்திலே

(அல்பம்) என்றது. இவனபேக்ஷித்த மாத்ரத்திலே இவள்திருவுடம்பில் பூசக்கூடுமோ? ராஜதண்டநபீதியில்லையோவென்ன, ஹர்ஷாதிசயத்தாலே அஞ்சாதே சாத்தினளென்று விவக்ஷித்து, அந்த ஹர்ஷத்துக்கும் "நாறிய இறை நல்கு நமக்கு" என்கிற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து கொண்டு, தேறியித்யாதிக் கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சாந்தைத்தரமிட்டு இத்யாதி).

(க) "ప్రసన్నో భగవాన్ కుబ్జాం త్రివక్రాం రుచిరాననామ్। ఋజ్వీంకర్తుంమనశ్చక్రే దర్శయన్దర్శనేఫలమ్ - ப்ரஸந்நோ பகவாந் குப்ஜாம் த்ரிவக்ராம்ருசிராநநாம் । ருஜ்வீம்கர்த்தும் மநஶ்சக்ரே தர்ஶயந்தர்ஶநேபலம்" என்கிறத்தையுட் கொண்டருளிச் செய்கிறார் (அநந்யப்ரயோஜநேத்யாதி). "ஊறிய" என்றதுக் கர்த்தம் (அவள்முதுகிலேயித்யாதி). (நிமிர்த்து திருக்கையாலே) என்ற

(க) பாக-கo-சஉ-கூ.

னும்படி தரித்துப் புறப்பட்டகூனிஜ. (உள்ளேயொடுங்க) உள்ளே ஒடுக்கும்படியாகவிறே ஏறவுருவிற்று. இப்படி அவன் நிமிர்த்துக் காட்டிற்று எல்லாரும் நம்மையே அநுவர்த்தித்து தந்தாமுடைய வக்ர புத்தியைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கோளென்ற தாயிற்று. (அன்று) அநுவர்த்தித்த வப்போதே யென்றபடி. (எம்பெருமான் வாராய்) எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியுமாய் உபகாரகனுமான வனே. .... (ச)

அவ.— அஞ்சாம்பாட்டு. திருக்கையில் திருவாழியோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கழலித்யாதி) க்ருஷ்ணன் "ஶ்ரீதூதெழுந்தருளிவருகிறான்" என்றுகேட்ட வளவிலே வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும்சூழ, அபிஷேகம் முதலான ஆபரணங்க

நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச்சோவச்சோ. .... (ச)

மூ.—கழல்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி
எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துன்னைநோக்கும்
சுழலைபெரிதுடைத் துச்சோதநஜை [வச்சோ.
அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ ஆழியங்கையனே யச்சோ

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி) பாண்டவர்களுக்காக ஶ்ரீதூதெழுந்தருளுகிற விசேஷத்தைக்கேட்டு, வீரக்கழலிட்டுஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ ஸேவித்திருக்க, தான் ஸிம்ஹாஸநஸ்த்தனைக்கொண்டு அபிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸா

விடத்தில் (க) "పద్భ్యామాక్రమ్య ప్రపదేద్వ్యజ్ఞుళ్యుత్తానపాణినా। ప్రగృహ్యచు బుకేధ్యాత్మముదనీనమదచ్యుతః - பத்ப்யாமாக்ரம்ய ப்ரபதேத்வ்யங்குள்யுத்தாந பாணிநா। ப்ரக்ருஹ்யசுபுகேத்த்யாத்மமுதநீந மதச்யுத:" என்கிறதநு ஸந்தேயம். ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி) யுத்தகாலமன்றியிலேயிருக்க கழல்மன்னர் சூழ்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (பாண்டவர்களுக்காக

(க) பாக-கo-சஉ-எ.

ளோடே ஆதித்யனைப்போலே விளங்காநின்றுகொண்டு ஸிம்ஹாஸ நத்திலேயிருந்து, "க்ருஷ்ணன்வந்தால் ஒருவர் எழுந்திருத்தல், குஶல ப்ரஶ்நம்செய்தல் தவிருங்கோள்" என்று நியமித்துப் பொய்யாஸநமிட்டு துர்யோதநனிருந்தவளவிலே, க்ருஷ்ணன் எழுந்தருள, இருந்த ராஜாக்களடங்க (க) "അവശാഃ പ്രതിപേദിരേ- அவசாः ப்ரதிபேதிரே" என்றெழுந்திருந்து அஞ்ஜலிவந்தநாதிகளைச்செய்து க்ருஷ்ணனெழுந்தருளியிருந்தவளவில் அவர்களுமிருக்கக் காண்கையாலும், அதிகுபிதசலிதஹ்ருதனாய்க்கொண்டு "முன்பு செய்து வைத்த சூழ்ச்சிகளுக்கு காலம்இது" என்று இங்கிதங்களாலே தான் நிறுத்திவைத்த மல்லரைநியோகிக்க.

க்ருஷ்ணனும் இங்கிதஜ்ஞனாகையாலே தன்னையும் அழலநோக்கின துர்யோதநனை அவன் செய்த சூழ்ச்சி அவன்றனக்கேயாம்படி

லும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல்விளங்கி, "க்ருஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத்தல், குசலப்ரஶ்நம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று நியமித்து, பொய்யாஸநமிட்டு வைத்திருக்கிறவளவிலே, எழுந்தருளிச்சென்று புகுந்தபோது, இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் (க) "അവശാഃ പ്രതിപേദിരേ- அவசாः ப்ரதிபேதிரே" என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அநுவர்த்திப்பாராக, தானும் துடைநடுங்கி எழுந்திருக்க உத்யோகித்து, மீண்டும் கருவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து.

(உன்னையித்யாதி) பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணிவைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உன்னைப்பார்த்த துர்யோதநனை,உன்அகவாயில் சீற்றமெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அத்யுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோவச்சோ.

வித்யாதி). மன்னர் சூழ்ந்திருக்கிற வளவில் கதிர்போலே விளங்குகைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (ஸிம்ஹாஸநஸ்த்தேத்யாதி). எழலுறுகை - எழுந்திருக்க உத்யோகிக்கையாய், இதுக்கும் மீண்டிருக்கைக்கும் ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி).

"சுழலை"என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து (பொய்யாஸநம்) என்றது. "பெரிதான சுழலையுடையனாய், உன்னைநோக்கும்" என்றந்வயித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பொய்யாஸநம் முதலாக வித்யாதி). "சுழலை"- (சூழ்ச்சி); அதாவது - க்ருத்ரிமம். ... ...(ரு)

(க) பார.

அழலவிழித்தானே யென்கிறார். (ஆழியங்கையனே) † அப்போது திருக்கையில் திருவாழியிலழற்றி தண்ணீராம்படி திருக்கண்களாலே அழலவிழித்தானேயென்கிறார்; "துச்சோதநன்" என்கையாலேஅவன் நெஞ்சு ஒருவராலும்சோதிக்க வரியதென்கிறார். .... (ரு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (போரித்யாதி) பாண்டவர்களுடைய ஏழுஅக்ஷோஹிணிகளையும் அஞ்சுராஜாக்களையும்கொண்டுபதினொரு அக்ஷோஹிணியையும் நூறுராஜாக்களையும் கர்ணபீஷ்மத்ரோணாதிகளையும் ஸமமாக்கிப் பொருவதாக அத்யவஸிக்கையாலே; அவர்களுடைய ப்ராதிகூல்யமும் இவர்களுடைய ஆநுகூல்யமாத்ரமன்(ஆழியங்கையனித்யாதி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடையவனே அச்சோவச்சோ. .... (ரு)

மூ.—போரொக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்
தேரொக்கவூர்ந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்
காரொக்குமேனிக் கரும்பெருங்கண்ணனே [வச்சோ.
ஆரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ ஆயர்கள்போரேறேயச்சோ

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (போரித்யாதி)பதினொருஅக்ஷோஹிணி பரிகரமும் நூறு ராஜாக்களும் பீஷ்மத்ரோணாதிகளுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழக்ஷோஹிணி பரிகரத்தையும், பாண்டவர்கள் ஐவரையுங்கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; "பாண்டவர்களுக்கு ஓர்கோல்குத்து நிலமும் கொடோம்" என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலேபொருந்

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (போரித்யாதி) "ஒக்கப்போர்பண்ணி" என்றந்வயித்து "ஒக்க" என்றது-ஸமமாக வென்றபடியாய், விஷமமாயிருந்தாலன்றோ இப்படி விசேஷிக்கவேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதினோரித்யாதி). போரிலே ஒக்கப் பொருந்தப்பண்ணி யென்று விவக்ஷித்து அர்த்தாந்தரம் (பாண்டவர்களித்யாதி). (கோல் குத்துநிலம்) இது ஸூச்யக்ரத்துக்கு முபலக்ஷணம். (க) "యావద్ధి సూచ్యాస్తీక్ష్ణాయా భిన్ద్యాదగ్రం జనార్ధనతావదప్య పరిత్యాజ్యం భ్రమతః పాణ్డవాన్ప్రతి - யாவத்தி ஸூச்யாஸ்தீக்ஷ்ணயா பிந்த்யாதக்ரம் ஜநார்தந। தாவதப்யபரித்யாஜ்யம் ப்ரமத: பாண்டவாந்ப்ரதி" என்றது அநுஸந்தேயம். (வெட்டிதாக) கடிநமாக. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ர

† (பா) திருக்கண்களாலே அழலவிழித்து விரோதிகளை நிரஸிக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குத் தரித்தவித்தனை. (க) பார-உத்யோ.

று இதுக்கு ஹேது; பூபாரநிரஸநம் ஒன்றுமே ஹேதுவென்கிறார். (க)"மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கேவட மதுரைப்பிறந்தான்" என்றும், பூமிதேவி (உ) "[Grantha] - நபாரம் ஸப்தஸாகராஃ" என்று "கடல்களும் மலைகளும் எனக்கு ஒருபாரமன்று; சரணப்ரதாநம் முதலாக அவன் செய்த உபகாரபரம்பரைகளைப் பாராதே அஹம் மமதைகளாலே க்ருதக்நரா யிருப்பாரைச் சுமவேன்" என் கையாலே அந்தக்ருதக்நரை "மண்ணின் பாரம்" என்கிறது. அந்தபா(ஈ)ரம் நீக்குதற்கு அவர்களுடைய அநேகம் தேர்களுக்கும் துல்யமாகத் தன்னுடைய தேரை ஊருகையாலே உபயஸேனையும் முடிந்ததிறே. (செழுந்தாரித்யாதி) மதுமாறுத கொங்கும் வாகையும் அவன் தோளிலேயிட்டு ஜயத்தை அவனதாக்கித் தான் அவன் பரிகரமாயிறே முடித்தது.

தும்படியாகப் பண்ணியென்னுதல். (இப்பூமிப் பொறைதீர்ப்பான்) இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருப்பா ரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலேகொன்று, இந்தபூமியினுடையபா(ஈ) ரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. (க) "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" என்கையாலே அவதார ப்ரயோஜநமும் இதுவேயிறே. (தேரித்யாதி) யுத்தத்துக்கும்விஜயத்துக்கும் தகுதியாகச்சூடும் தும்பை, வாகைகளுமான அழகிய மாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு (ங) "[Grantha]-யஸ்யமந்த்ரீச கோப்தாச" இத்யாதிப்படியே ஸர்வருமாய்நின்று, ப்ரதிபக்ஷபூதரானவர்களுடைய அநேகம் தேருக்கு ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினவனே! "ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது" என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதி(ஃ)கரித்து, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷஸேனையைத்துகளாக்கினாய்த்து. (ச) "கொல்லாமாக்கோல்" இத்யாதிப்ப

மாணம் (மண்ணினித்யாதி). "செழுந்தார் விசயர்க்காய் ஒக்கத்தேரூர்ந்தாய்" என்றந்வயித் தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (யுத்தத்துக்குமித்யாதி). "செழும்" என்றதினர்த்தம் - (அழகிய) என்றது. "ஆய" என்றதுக்கர்த்தம் (யஸ்யமந்த்ரீ சேத்யாதி). பூபாரம் தேரையூர்ந்தால் தீருமோ? ஆயுதத்தாலே யுத்தம்பண்ணினலன்றோ தீரவேணுமென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆயுதமித்யாதி). (தேர்க்கால்) ரதசக்ரம். அர்ஜுநனன்றோ யுத்தம் பண்ணி நிரஸித்தான்; ஸாரதியோ நிரஸத்ததென்ன; இதுக்குப்ரமாணம் (கொல்லா

(க) தி-வாய்-கூ-க-கo. (உ) (ங) பார. (ச) தி-வாய்-ங-உ-ங.

(காரித்யாதி) அர்ஜுநன் தலையிலே வெற்றி ஏறிட்டபின்பு திருமேனி கருமுகில்போலே புகர்பெற்றபடி. தம்மைக்காண்கை யாலே திருக்கண்களில் பிறந்தவிகாஸத்தைக்கண்டு மிகவும் பெருங் கண்ணனே என்கிறார். (ஆரத்தழுவாய்வந்து) என்னுடைய அபி நிவேசமெல்லாம் நிறையும்படி தழுவவேணும். (ஆயர்கள்போரேறே) ஆயர்க்கு ஸிம்ஹபுங்கவம்போலே யிருக்கிற மேனாணிப்புத்தோன்ற வரவேணுமென்கிறார். .... (சு)

அவ.— ஏழாம்பாட்டு. மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே சென்ற வாமநவேஷத்தோடே திவ்யாயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு வர வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (மிக்கவித்யாதி) ஔதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய

டியேஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்தாலேயிறே பூபாரநிரஸநம் பண்ணிற்று.

(காரொக்குமித்யாதி) வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், * கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிறதிருக் க்கண்களையுடையனாயிருக்கிறவனே! இத்தால்-பூபாரத்தைப் போக்கு கையாலும், ஆஶ்ரிதனை அர்ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண் டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றும்படி நின்ற நிலை யைச் சொல்லுகிறது. (ஆரவித்யாதி) என்னுடைய அபிநிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக அணைத்தருளவேணும். (ஆயர்களித் யாதி) கோ(ஙீ)பர்க்கு ப (ஂ) வ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோங்முக மான ருஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே அச்சோவச்சோ. (சு)

மூ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்
தக்கதிதன்றென்று தானம்விலக்கிய
சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பால்கிளறிய [சோ.
சக்கரக்கையனேயச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானேயச்சோவச்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி) ஔதார்யத்தாலே

வித்யாதி). அர்ஜுநனும் இவனுக்கு உபகரணமாத்ரமென்று கருத்து.

"தேரொக்கவூர்ந்தாய் - காரொக்குமேனி கரும்பெருங் கண்ணனே" என்றஸம்பிவ்யாஹாரபலிதம் (இத்தாலித்யாதி). ... ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி). மேலேதாநமென்றிருக்கையாலே தத்குணமாக "மிக்கபெரும்புகழ்" என்றதுக்கர்த்தம் (ஔதார்யத்தாலுமித்

புகழையுடையனுனமஹாபலியஜ்ஞத்திலே இந்த்ரனுக்காகவாமநவேஷத்தைக்கொண்டுசென்று(க) "கொள்வன் நான் மாவலிமூவடிதா" என்றருளிச்செய்தவார்த்தை அநந்வயமாய் தோற்றுகையாலேசிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் ப்ரியாப்ரியம் தோன்றி நிரூபித்த வளவிலும், முக்த்த(ஜ)ஜல்பத்தாலும் (உ) 'புலன்கொள்மாணுய்" என்கிற வடிவழகாலும் சித்தாபஹாரம்பிறக்க, ஆசார்யனும் இத்தைக்கண்டு "இவனுடைய அர்த்தித்வமும் உன்னுடைய ஔதார்ய ப்ரீதியாலே நீ கொடுக்கிறதுவும் தகுதியன்று காண்" என்ன; "ஔதார்யத்துக்கும் தகாததுண்டோ" வென்ன; "இது தக்கதன்று" என்று தாநத்தை நிஷேதித்து நியமிக்கவும், அவன் நியாம்யனுகாமல் உதகம் செய்யப்புகுந்தவாறே, இவன் கையில் உதகம்விழாதபடி உதகபாத்ரத்வாரத்தைத்தகைய "இதுக்கடியென்" என்று திருக்கையில் திருப்பவித்ராக்ரத்தாலே த்வாரசோதனை பண்ண, இவன் தாநத்

மிகவும் பெரிய புகழையுடையனை மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று (க) "கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி தா" என்ன; (உ) "புலன்கொள்மாணுய்" என்கிறபடியே ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான இவனுடைய அழகாலும், அநந்விதமாகச்சொன்ன முக்த்தோ(ஸூக்)க்தியாலும் மஹாபலி அபஹ்ருதசித்தனுய், இவனபேக்ஷித்தது கொடுப்பதாக உத்யோகிக்கிறவளவிலே, குருவான சுக்ரன் இவன் வடிவும், வரத்தும், சொன்ன வார்த்தையும் அதிமாநுஷமா யிருக்கையாலே நிரூபித்து, "இவன் ஸர்வேஶ்வரன், தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண்ணுகிறது தகுதியன்று" என்று தாநத்தை நிரோதிக்க; அவன் அது கேளாதே உதகம்பண்ணப் புகுந்தவளவிலே, உதகபாத்ர த்வாரத்திலே சுக்ரன் ப்ரவேசித்து உதகம் விழாதபடி தகைய; அந்த த்வார சோதநம் பண்ணுவாரைப்போலே திருக்கையில் திருப் பவித்ரத்தி

யாதி). "தக்கது இதுஅன்று" என்றதுக்கநுகுணமாக உபோத்க்காதம் (இந்த்ரனுக்காக வித்யாதி, அபஹரிக்க வந்தானென்னுமளவும்). "இதுதக்கது அன்று" என்றந்வயித்து சப்தார்த்தம் (ஆனபின்பித்யாதி). துரும்பால் கிளறின ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்த்யநுகுணமாக வருளிச்செய்கிறுர் (அவ

(க) தி-வாய்-ஈ-அ-க. (உ) தி-வாய்-க-அ-ரு.

துக்குக்கண்ணழிவுசெய்தவாறே அந்தஅக்ரம் *கருதுமிடம்பொருத சக்தியை யுடைத்தாய் கண்ணழிவு செய்கையாலே (சக்கரக்கையன்) என்கிறார்.

"ஸத்பாத்ரத்தில் அபீஷ்டதாநம் செய்தவனுக்கு நிக்ரஹமும் சிறையிருப்பும் வந்தது ; 'இது மாயாரூபம், தகுதியன்று' என்று ஸத்யம் சொன்னவன் கண்ணழிந்து நின்றான், இதுந்யாயமோ?" என்ன ; இவ்விடத்துக்குப் பிள்ளையருளிச் செய்தாராக ஆச்சான் பிள்ளையருளிச் செய்யும்படி. "அவனுக்கு தோஷம் - குருவசநம் கேளாமை. இவனுக்கு தோஷம் - தாநம்விலக்குகை" என்று. (க) "கள்ளக்குறளாய் மாவலியை" (உ) "கொடுங்கோளால் நிலங் கொண்ட" என்கையாலே இவனும் க்ருத்ரிமதையையும், ந்யாய நிஷ்ட்டூரதையையும் ஆசரித்துக் காட்டலாமோ வென்னில் ; (௩) "பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்" என்கையாலும் (ச) "மதியினால் குறள் மாணாய்" என்கையாலும் இவனுக்கு இவ்வாசாரம் கர்த்தவ்யம். பரார்த்தமானால் எதுதான் சேராதது. (சங்கமிடத்தானே) ஜல பாத்ரத்தில் தடை நீக்கும்போதும் ஊதித்துரும்பிடவேணுமிறே.

னுடைய அக்ரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனே!

"துரும்பால் கிளறிய சக்கரக்கையன்" என்கையாலே - "அந்த பவித்ராக்ரமாய்ப்புகுந்து அவன்கண்ணைக்கலக்கிற்று "(ரு) * கருது மிடம் பொரும் திருவாழி" என்று தோற்றுகிறது. (சங்கமிடத் தானே) ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் பிரி வில்லையிறே. ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலேதோற்றும்போது இவன் இடங்கையிலே தோன்றும்படியாயிறே யிருப்பது. (அச்சோ

னித்யாதி). (கலக்கின) என்றவிது திருவாழியையுடையவனுக்குவிசேஷணம்.

சுக்கிரன்கண்ணைக் கிளறின ப்ரகரணத்திலே "சக்கரக்கையன்" என்ற துக்கு பலிதமருளிச் செய்கிறார் (துரும்பாலித்யாதி). இப்ப்ரகரணத்திலே சங் கத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன; ஸாஹசர்யத்தாலருளிச் செய்தாரென் கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி). ஆயுதாகாரத்தாலேஇங்குப்ரயோஜநமில்லையென்று கருத்து. அணைக்கும்போதையிலழகுக்கு இரண்டு முண்டாகையாலே ப்ர

(க) தி-மொ-ரு-க-உ. (உ) தி-வாய்-ச-அ-சு. (௩) திருமாலை-கரு.
(ச) தி-வாய்-க-ச-௩. (ரு) தி-வாய்-க0-சு-அ.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருவபிஷேகத்தில் ப்ரஸங்கம் தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (என்னித்யாதி). தடைநீக்கி தானம் பெற்ற பின்பு "சுக்ரசிஷ்யர்கள் விரோதிக்கக்கூடும்" என்றுபதறி அளப்பதாகத்திருவுள்ளம்பற்றினவளவிலே திருவடிகள் விகஸிக்கப்புக்கவாறே, அவனுக்கு மகனாய் இவனுக்கு சிஷ்யனான நமுசியானவன் "இது என்" என்று வளருகிற திருவடிகளை வந்து தகைய, இவனும் "இது என்னடா நீ தகைகிறது" என்ன; "நீ இரக்கிறதென்ன? மாயாரூபவிகாரம்" என்ன; "நான் ப்ரஹ்மசர்யம் குன்றாமல் அநுஷ்டித்து வேதசாஸ்த்ர பரீக்ஷைசொல்லி உன்பிதாவானவன் பரிகணனை பண்ணித்தந்தது அளந்துகொள்ளவேண்டாவோ" என்ன; "என்னப்பனறிந்

வச்சோ) இப்படி யிருந்துள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. .... (எ)

மூ.—என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்
முன்னையவண்ணமே கொண்டளவா யென்ன
மன்னுநமுசியை வானில்சுழற்றிய [வச்சோ.
மின்னுமுடியனேயச்சோ வச்சோ வேங்கடவாணனேயச்சோ

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவநந்தரம் திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக்கவாறே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்ரனான நமுசி ஓடிவந்து "இதுவென்" என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; "நீ தகைகிறதென்? நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ" என்ன; "நீ செய்தது க்ருத்ரிமமன்றோ" என்ன; "நீக்ருத்ரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தையும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன்

யோஜநமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). ... ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி). தானம்பண்ணின வநந்தரம் நமுசிவந்து "என்இதுமாயம்" இத்யாதியைச்சொல்வானென்னென்ன ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (திருக்கையிலேயித்யாதி). "இதுவென்" என்றும், "மாயம்" என்றும், "என்னப்பன் அறிந்திலன்" என்றும், "முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்" என்றும் நாலுவகைப்பட்ட நமுசியினுடைய உக்திகளுக் கநுரூபமான ப்ரத்யுக்திகளையும் தர்சிப்பியாநின்று கொண்டர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இதுவென்னித்யாதி). "மன்னு" என்று நமுசியை

திலன், பக்வனென்னையொழிய அவன்தானம்செய்தது அறிவோ" என்ன; " அடா! குருவசநம் கேளாதவன் உன்னைக்கூட்டியோ தாநம் செய்வது " என்ன; "தாநத்துக்கு விக்நமுண்டானுல் மீளவும் கூடுமே" என்ன; 'நீஎன்ன சொன்னுய், நான் உன்னுல் வரும் விக்ந பரிஹாரமாக வன்றே*ஸத்யோதசாஹந்யாயமாக பரிக்ரஹித்தது" என்ன; ஆனுல் "நீ முன்னைய வண்ணமே கொண்டு அளவாய்" என்ன; "முன்னைய வண்ணம் கூடுமோ?, ஸததபரிணமமாய்க்கொண்டு வளருகிறகாலமன்றே" என்ன; அப்போது "இந்த லோகத்திலே வளரும் க்ரமத்திலே வளரக்குறை என்" என்ன; "வளர்த்தி ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ"என்ன; "இனிஉனக்கு தாநம் செய்த என்பிதாவை வெறுக்குமத்தனை யொழிய உன்னையோ" என்ன;"தாநம்செய்தவனை வெறுக்கிறதென், (க) 'ஆத்மா வை புத்ர நாமாஸி- ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி' என்கிறபடியே அவன் தாநத்துக்குப் ப்ரியப்படாதபோதே நீ ஸங்கரஜாதன், அவனுக்கு நீபுத்ரனுமன்று, அவனை அறியாதவனுக என்முன்னே தூஷிப்பதும் செய்தாய், 'நீ என்னப்பன்' என்ற வளவு போராதுகாண், உனக்கு உத்பாதகனுணவனும் இனி உன்னை 'புத்ரன்' என்றங்கீகரியாமல் ஸங்கரஜாதனென்னே காண் சொல்லுவது".

இந்த உத்தரப்ரத்யுத்தரங்களுக்கெல்லாம் அவஸரந் தானுண்டோ? (உ) *ஒண்டாரை நீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே நீள்விசும்பிலாரங்கைதோயவடுத்து நிமிர்ந்தன்றேவளர்ந்தது; ஆயிருக்கச்செய்தேயும்நமுசியோடேஉத்தரப்ரத்யுத்தரமுண்டாகவுமருளிச்செய்தாரிறே. சீக்ரகதித்வம தோன்றஸமுத்ரலங்கநம் செய்கிறவனுட்பட

னுடையபிதா உதகதாநம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?" என்ன; "என்னுடைய பிதாவானவன்உன்னுடையவஞ்சநத்திலேஅகப்பட்டு உன்னுடையபடியொன்று மறிந்திலன்" என்ன; "நான் செய்தது வஞ்சநமென்று நீ சொல்லுகிறது என்கொண்டு?" என்ன; "வஞ்சநமன்றுகில் நீமுறபட்டவடிவைக்கொண்டு அளவாய்" என்ன; "முன்னையவண்ணம்கூடுமோ, விகாரியானசரீரமன்றே" என்றவளவிலும்.

விசேஷித்ததுக்கு ப்ரஸக்தி முகேந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறுர் (முன்னைய வண்ணமித்யாதி).

(க) மந்த்ரப்ரஶ்நம்-சௌஎ. (உ) க-திருவ-எக.

மைநாகபர்வதத்தோடே உத்தரப்ரத்யுத்தரம் சொல்லியும்ஸூக்ஷ்ம ஸ்த்தூல சரீரியாய் அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்பட்டா னென்கையாலே ஸர்வசக்திக்குக் கூடாததுண்டோ?. இறந்தால் தங்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் கலாகாஷ்ட்டாதிகளால் பரிகணிக்க வொண்ணாத அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்படுமவனும் இடை வழியில் உபஹாரதர்ஸநம் செய்து போகாநின்றானிறே.

இப்படி கிட்டி நிஷேதித்த நமுசியை ஆகாஸத்திலே சுழற்றி எறிந்துஅந்ய சேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் போக்கின பின் பிறே ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாயிற்று. அதுதான் ஜீவிக்கையாய்த்து வேங்கடவாணனாகையாலே; அதுதானும் பலபர்யந்தமாய் நிலைபெற்றது - இவருடைய அச்சோ விலே கூடின பின்பிறே. மின்னு முடியனாவது-இவரோடேகூடினவிறே.

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மார்வில்திருமருவு தோன்ற வர வேணுமென்கிறார்.

தான்பிடித்த நிலைவிடாதே நின்ற நமுசியை ஆகாசத்திலே சுழற்றி எறிந்துவிட்ட; உஜ்ஜ்வலமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனே! திருவுலகளந்த வ்ருத்தாந்தத்தாலே சேதநருடைய அந்ய சேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களை அறுத்தபின்பாய்த்து சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகமொளிபெற்றது. (வேங்கடமித்யாதி) (க) "அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை" என்னும்படி அந்த வாமநாவதார சேஷ்டிதமடையத் தோன்றத் திருமலைக்கு நிர்வாஹகனாய் நிற்கிறவனே!அச்சோவச்சோ. (அ)

மூ.—கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும்
முண்டத்துக்காற்றா முகில்வண்ணாவோவென்று
இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கொள்ள [சோவச்சோ.
மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்வில்மறுவனே யச்

வானில் சுழற்றின வநந்தரமோ மின்னு முடியனானதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவித்யாதி). (வாமநாவதார சேஷ்டிதமடைய) என்றதுக்கு வடிவழகாலே வசீகரிக்கையும், யாசிக்கையும், விரோதியைப் போக்குகையும், தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையுமென்று கருத்து. ... ... (அ)

(க) தி-வாய்-ஈ-ஈ-அ.

ஸ்வா.— (கண்டவித்யாதி) (க) "மூந்நீர் ஞாலம்படைத்த முகில்வண்ணனே" என்கிறபடியே நீ கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும். (இண்டைச்சடைமுடி ஈசன்) (இண்டைச்சடை) நெருங்கினஜடை. (ஈசன்) உலகேழும் திரியும் பெரியோனான பிச்சைப்பெருமாள். சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிக்ஷாந்நம் உளைந்து வளர்ந்து புஜித்து அதுக்காற்றாமையாலே அதுக்குப் பரிஹாரமாக. (முகில் வண்ணா ஓ) "உன்னையொழிய இதுபரிஹரிக்க வல்லாரில்லை" என்று

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி) கண்ணால்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்தலோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப் பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போராதாயிராநின்றன. (முண்டம்) கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிக்ஷைபுகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணாமையாலே இதினுடைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும் மலையு முலகேழும் தட்டித்திரிந்து பிக்ஷைபுகுந்த விடத்திலும் என் கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். (முகில் வண்ணா) ஜலஸ்த்தலவிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஔதார்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே! இத்தால் நீ நிறைக்கிலொழிய வேறு நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. (ஓவென்று) தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு.

(இண்டையித்யாதி) நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடை

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி). கண்டகடலுமித்யாதிக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - ஸமுத்ராதிகளையும் தன் கபாலத்தில் பொகட்டாலும் நிறையாதே யென்று அத்யுக்தி முகேநவும், கடல் முதலான விடமடங்கலும் தான் ஸஞ்சரித்துத் திரிந்தானாகச் சொன்ன வ்ருத்தகதநமுகேநவும் துஷ்பூரதை சொல்லுகிறதென்று. இதில் முந்தினது (கண்ணாலித்யாதி). இரண்டாம்தாத்பர்யம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). முந்தின தாத்பர்யத்தில் கடலுமித்யாதி ப்ரதமாந்தமாய், ஆற்றுவென்றதுக்குக் கர்த்தாவாகக்கொள்வது; இரண்டாம் தாத்பர்யத்தில் கடலுமித்யாதி - த்விதீயாந்தமாய், (தட்டித்திரிந்து பிச்சைபுக்கவிடத்திலும்) என்றவநந்தரம் "அந்த பிச்சை" என்று அத்யாஹரித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்.

"ஈசன்" என்று ஸ்வாபாவிகமான ஈய்வரத்வம் சொல்லுமளவில் இப்

(க) தி-வாய்-௩-௨-க.

(இரக்கொள்ள) இரந்தவளவிலே. "நம்மையொழிய இவனுக்கு கதியில்லை" என்று (க) "அரற்குப் பிச்சை பெய்கோபால கோளரி" என்கிறபடியே மண்டைநிறைத்தானே!. (மார்வில்மருவனே) அஸாதாரண முத்ரையோடே வரவேணுமென்கிறார்.

"இண்டைச்சடைமுடி ஈசன் ஆற்றுது இரக்கொள்ள, கடலும்மலையும்உண்டகடல்வண்ண ஒன்றதுக்கு-மண்டைநிறைத்தானே" என்றந்வயமாக்கி, தபோவேஷம் தோன்றநெருங்கின ஜடையும் ஈஶத்வமும் ஏகாஶ்ரயத்தில்சேராதிறே. இவன்றான் முன்பே துரபிமானத்தாலேநெடுநாள்வருந்தி ஈஶ்வரனைக் கண்டு "என்னை ஒருவரும் ஆதரிப்

யனுய் ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈஶ்வரத்வம் தபஃபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும், இவனுடையதுர்மாநமும் சொல்லுகிறது. (இரக்கொள்ள) (உ) "తత్ర నారాయణ శ్రీమాన్ మయాభిక్షాం ప్రయాచితః - தத்ரநாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் மயாபிக்ஷாம் ப்ரயாசிதஃ" என்கிறபடியே வருந்தி பிக்ஷைஇரக்க."இரக்கொள்ள" என்று-ஒருமுழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. (மண்டை நிறைத்தானே) (ங) "విష్ణుప్రసాదాత్సుశ్రోణి కపాలం తత్సహస్రధా ! స్ఫుటితం బహుధాయాతం స్వప్నలబ్ధధనం యథా- விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுஶ்ரோணி கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா - ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா"என்கிறபடியே பஹுதாவாக ஸ்புடிதமாய், போனவழி தெரியாதே போம்படி, (ச) "ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்த" என்கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியாலே அந்தக்கபாலத்தைநிறைத்தவனே!. (மார்வில் மறுவனே) ஸர்வேஶ்வரத்வசிஹ்நமான ஸ்ரீவத்ஸத்தைத் திருமார்விலே யுடையவனே! அச்சோவச்சோ.

பாட்டில் கீழும்மேலும் சேராமையாலே "இண்டைச்சடைமுடி" என்றதுக்கும் "ஈஶன்" என்றதுக்கும் பரஸ்பரஸமபிவ்யாஹாரத்தைக் கடாக்ஷித்து,இது ஔபாதிகமென்றும், அதவவதுர்மாநி யென்றும் பலித்ததென்கிறார் (இத்தாலிவனுடையவீத்யாதி). (செங்குருதியாலே) என்றது-சிவந்தரக்தமென்றபடி. (ரு) "తతస్తేన స్వకం పార్శ్వం నఖాగ్రేణ విదారితమ్। మహతీ స్రవతీ ధారా తస్య రక్తస్య విస్తృతా - ததஸ்தேநஸ்வகம் பார்ஶ்வம் நகாக்ரேணவிதாரிதம்। மஹதீஸ்ரவதீதாராதஸ்யரக்தஸ்யவிஸ்த்ருதா" என்றது அநுஸந்தேயம்.

(க) தி-வாய்-உ-உ-உ. (உ) மாத்ஸ்யபு-கஅஉ-அஎ.
(ங) மாத்ஸ்யபு- (ச) தி-ச-வி-சஉ. (ரு) மாத்ஸ்யபு.

பார்களில்லை'' என்று வெறுப்போடே வேண்டிக்கொண்டபின்பிறே (க) ''மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய - மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய'' என்றது. அத்தாலே அந்தஶாஸ்த்ர தத்பரரானவர்களை பகவத் ஸங்கல்பாநுகுணமாக நியமிக்கையாலே ஜடைநெகிழ்ந்ததையும் ஈஶ்வரத்வம் கூடுமிறே. (ஆற்றுதிரக்கொள்ள) பிக்ஷார்த்தம்கொண்டு பாடாற்றமாட்டாமல் இரந்ததுக்கன்றியே, கடலும்மலையுமுலகேழுமுண்ட காலத்துத் ''தானும் வயிற்றிலே ஒருவன்'' என்று உண்டுமிழ்ந்த எச்சிலுக்குச்''சிவன்'' என்று போராவதே?, என்று தன்னுடைய ஸம்ஹாரகர்த்ருத்வத்தாலே லஜ்ஜித்து தேஹவிமோசந ஸாபேக்ஷதை தோன்ற ''முகில்வண்ணா ஓ'' என்றதுக்கிறே மண்டைநிறைத்தது. ஆற்றாமைதீர ரக்ஷித்திலனாகில் அரக்ஷகனாகக்கடவோம் என்று; இரந்ததுக்கன்று. அதுவென்கிறது ''அத்து'' என்றுகிடக்கிறது. அத்தும், கு வும்சாரிகையாய் - அநுதாபத்தைக் காட்டுகையாலும்

அதவா, ''உண்டத்துக்கு'' என்று பாடமானபோது, கண்ட வித்யாதிக்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிக்ஷைபுகுந்து (உ) ''முடைத்தலையூன்'' என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அத்தை உளைந்துளைந்து ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றாதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றாமையைப் பரிஹரிக்கைக்காக,''முகில்வண்ணாஓ!''என்று - உன்னுடைய ஔதார்ய குணத்தைச் சொல்லிஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, ''இத்தைப் போக்க வேணும்'' என்று அர்த்தித்தவளவிலே, ''நம்மையொழியஇவனுக்கு கதியில்லை'' என்று (ஙு) ''அரர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி'' என்கிறபடியே அவன்கையில் கபாலத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். .... (கூ)

''உண்டத்துக் காற்று இண்டைச் சடைமுடி ஈசன் முகில்வண்ணா ஓ வென்று இரக்கொள்ள'' என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கடலுமித்யாதிகளை ஸப்தம்யந்தங்களாக்கி, உலகேழுமென்ற வநந்தரம், ''திரிந்துபிக்ஷைபுகுந்து'' என்று பாட்டிலத்யாஹரித்து பாட்டுக்கு யோஜநாந்தரம் (அதவேத்யாதி). (உளைந்து) துக்கப்பட்டு. (ஜீவித்து) ப(ஞ)க்ஷித்து. ... ... (கூ)

(க) (உ) இரா-நூ. (ஙு) தி-வாய்-உ-உ-உ.

இரப்பில் உபாயத்வம் கழியும். (க) "அருளாலளிப்பாரார்" என்ற போதே இரப்பில் அநுபாயத்வம் தோற்றுமிறே. "நாராயணா ஓ" என்றாப்போலேயிறே "முகில்வண்ணா ஓ" என்றதும். .... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. †என்னை விஷயீகரித்த வேஷத்தோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(துன்னியவித்யாதி) (உ) "அநந்தா வை வேதா:- அநந்தாவை வேதா:" என்கிறபடியே ஸகலவேதங்களும் பூர்வோத்தர விபாக (ஜ) ம் தோன்றுமவிறே மறைகையாவது. நித்ய நிர்த்தோஷ ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வேதங்கள் மறைந்தால், தேஜஸ்ஸினுடைய அபாவத்தில் திமிரம் மேலிடுமாபோலேயிறே துன்னிய பேரிருள் சூழ்ந்துலகை மூடினபடி. துன்னுகை - உள்ளிருளும், உலகைச் சூழ்ந்துமூடும் பேரிருள் - புறவிருளுமிறே. உள்ளிருளாவது - உத்தரபாக (ஜ)ப்ரகாசாபாவம். புறவிருளாவது -பூர்வபாக(ஜ) ப்ரகாசாபாவம். (பின்னித்யாதி) இப்படிவேதங்களும் மறைந்து அந்தர்கதமாயும் பஹிர்க்கதமாயும் இருள்சூழ்ந்து மூடினபின்பு.

மூ.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட
மன்னியநான்மறை முற்றும்மறைந்திடப்
பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள்நீங்கவன் [சோ.
றன்னமதாயச்சோவச்சோ அருமறைதந்தானேயச்சோவச்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) தேஜஸ்ஸினுடைய அஸந்நிதாநத்தில் திமிரம் வ்யாப்தமாமாபோலே,கர்மப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம்போகையாலேநெருங்கின அஜ்ஞாநரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோகத்தையெங்கும் மறைக்கும்படியாக. (மன்னியவித்யாதி) நித்யமாய் ருகாதி (ஜ) பேதத்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதமெல்லாம் திரோஹிதமாய்விட. (பின்னித்யாதி) பின்பு இந்த

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) பேரிருள் மூடுகைக்கு "மன்னிய நான்மறைமுற்றும் மறைந்திட" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஹேதுவை த்ருஷ்டாந்தமுகேந அருளிச்செய்துகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தேஜஸ்ஸினித்யாதி). (கண்காட்டியான) என்றது-ஜ்ஞாநஜநகமான வென்றபடி; இதுமறையினுடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற. "அன்று-அது-அன்

---

† (பா) வேதப்ரதாநம் பண்ணின உபகாரம் தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.
(க) தி-வாய்-உ-உ-உ.

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள் பழுதறநடப்பது - பாரத வர்ஷத்திலே யாகையாலே (இவ்வுலகு) என்கிறார். மற்றை உலகுகள் போக (ஸ்ர்க) ப்ரதானமாகையாலே "இவ்வுலகு" என்கிறார். இப்படி துன்னிச்சூழ்ந்த பேரிருள் இவ்வுலகில் நீங்கக்கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி. (அன்று) ப்ரஹ்மாதிகள் "கண் இழந்தோம், தநமிழந்தோம்" என்றுகூப்பிட்டவன்று, ஸாராஸார விவேக யோக்யமான ஹம்ஸரூபியாய், (க) [பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி] ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், ஸநகாதிகளுக்கும் அபேக்ஷாமூலமாகவன்றிக்கே, அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக நல்குகையாலே "அது" என்னுதல். அபேக்ஷித்தாலும் அது 'வ்யாஜமாத்ரமாகையாலே (அது)என்னுதல். ஆகிறானென்றதே "ஆனான்"என்கையாலே-அவர்கள்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாம்படி வேதாதிகளைஉபகரித்தவித்யாமூர்த்தமாகையாலே ஆசார்யபதத்தில் குறைவில்லை யென்கிறார். அவர்களுக்கு உபகரித்ததெல்லாம் தம்பேறாக நினைத்து (அச்சோ) என்கிறார். (அருமறையித்யாதி) * வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தராகையாலே அதிகுஹ்ய பரமரஹஸ்யம் மங்களாசாஸநமாகையாலே "அருமறை" என்கிறார். "தந்தான்" என்கையாலே - ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; உபதேசஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான * மயர்வற மதிநலம்தாமே பெற்றதென்கிறார். இத்தை நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தவன் ஞானரென்னில்?. ஹம்ஸரூபியிலும் வ்யாவ்ருத்தராய் * பீதகவாடைப் பிரானாராய், வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்த வடபெருங் கோயிலுடையானென்கிறார்.

லோகத்திலுண்டான மஹாந்தகாரமானது நீங்கும்படியாக. (அன்றித்யாதி) அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்துகைக்காக ஸாரா-ஸாரவிவேகசக்திகமானஹம்ஸமாய்வந்து தோன்றினவனே! (அருமறையித்யாதி) உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித்தவனே! அச்சோ வச்சோ. .... (க௦)

னம்" என்றந்வயமாக்கி, அந்த தச்சப்தத்துக்கு-ஹம்ஸத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அக்காலத்திலேயித்யாதி). ப்ரஹ்மா வேதத்தைஇழந்துஅத்தைலபிக்கைக்காகஸர்வேஶ்வரனைச்சரணமடைகையாலேவேதமேதுர்லபமென்று (உன்னையித்யாதி) வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம்.

(க) தி-மொ-கக-ச-அ.

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்ருர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

அவ.—(நச்சித்யாதி) நாராயண சப்தத்தில் யோகம்தோன்ரு நிற்கச்செய்தேயும் "நச்சுவார் முன்நிற்கும்" என்கையாலே ரூடிப்ரஸித்தி ஸாதாரணம்உபாதேயமாய்தோன்ருநின்றதிறே. "தன்னை" என்கையாலே-வஸ்துநிர்தேசம். "அச்சோவருக" என்கையாலே ப்ராப்யநிர்தேசம். இதுதான்ஸித்திப்பது - நச்சுவார்க்கிறே. "நச்சுவார் முன்நிற்கும்" என்கையாலே ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யம். "அச்சோ" என்கையாலே - அதிகாரிக்கு ஸ்வரூபமான அபிநிவேசமும், அவனுடைய ஸௌசீல்யமும் தோற்றுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) அவ

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்ருர்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

மூ.—நச்சுவார்முன்னிற்கும் நாராயணன்றன்னை
அச்சோவருகவென் றுய்ச்சியுரைத்தன
மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்சொல்
நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும்பாள்வரே. (கக)

வ்யா.— (நச்சுவாரித்யாதி) ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுண்டான தரதமவிபாக(ஞா)ம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர்களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்டவடிவைக்கொண்டுமுன்னே வந்துநிற்கும் நாராயணன்தன்னை. (அச்சோவித்யாதி) அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால்வந்த ஶைஶவாநுகுணமாக அவன்தன்னை அணைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேக்ஷைதோற்ற "அச்சோவச்சோ" என்றும்,

ஸர்வேஶ்வரன் நிர்ஹேதுக க்ருபாவானுகையாலே அவனைப்பெறிலும் இதுதுர்லபமென்று கருத்தாகவுமாம்.

அரு.—பதினோராம்பாட்டு. (நச்சுவாரித்யாதி). " நச்சுவார் " என்று ஆஶாமாத்ரத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே, அருளிச்செய்கிருர் (ஜந்மேத்யாதி). "முன்நிற்கும்" என்றும் சொல்லுகையாலே, முன்நிற்கையே - நசைக்கு விஷயமென்றுஅருளிச்செய்கிருர் (தன்னையித்யாதி). "நச்சுவார்" என்றதுக்கு இன்னத்தை நச்சுவாரென்னுமையாலே, அந்தபதத்தைக் கடாக்ஷித்து "முன்நிற்கும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களித்யாதி). ஸர்வஸ்மாத்பரனுன நாராயணனை "அச்சோவருக" என்று சிசுக்களை அழைக்கும் பாசுரத்தாலே அணைக்கைக்குஅழைக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவதாரத்தினித்யாதி), (சைசவாநுகுணமாக)என்றதுக்கு (யசோதைபிராட்

னுடைய அவத்ரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலும், அவனுடைய புத்ரத்வ நிபந்தநமான அபிமாநத்தாலும் யசோதைப்பிராட்டி சொன்ன ப்ர காரத்தையும் தம்பேறுகக்கொண்டு அவளைப்போலே ஹஸ்தமுத்ரை யாலும், திருத்தோள்களாலும் தடமுடையதிருமார்பிலே அணைக்க ப்ரார்த்திக்கிறதற்கு ரூடிப்பேர்-அச்சோவிறே.

(மச்சணி மாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்) (க) "நீணிலாமுற் றம்" என்னுமாபோலே அங்குவர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களு டைய திருமாளிகைகளென்னுதல் ; வடபெருங்கோயிலுடையான் தான் கண்வளருகிற மச்சணிமாடமாதல். இவ்விரண்டாலும் பக வத்பரத்வமும் பாகவதஸீமையும் தோற்றுகிறது.(உ)"நாட்கமழ்பூம் பொழில் வில்லிபுத்தூர்" என்றருளிச் செய்ததையிறே "புதுவை" என்கிறது. ஆக "புதுவைக்கோன் பட்டன்" என்று - திருமாளி கைக்கு நிர்வாஹகரானஆழ்வாரருளிச்செய்த. (பட்டன்) என்றது- பட்டனாய், ஸத்யவாதி யென்றபடி. இவரருளிச்செய்தவற்றை இவ ருடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி, இவருடைய பா(வ)வ பந்தமில் லையேயாகிலும், இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அந்ய பரதை அற்று (நிச்சலும் பாடுவார்) (ந) "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிறபடியே மேல்காலதத்வமுள்ளதனையும் நீள்விசும்பாயிருக்கிற பரமபதத்தைத் தாங்கள் நியமித்து ஆளப்பெறுவர். "ஆச்சிஉரைத் தன" என்று இவர் அருளிச்செய்யிலும், இவர்தாமருளிச் செய்த

"வருக"என்றும்தாயானயசோதைப்பிராட்டிசொன்னபாசுரங்களை. (மச்சணியித்யாதி) பலநிலமான மாடங்களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூ ருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தவித்தை. (நிச்சலும்பாடுவார்) ப்ரீதியுக்தராய்க்கொண்டு போக (ஞ்ஜ) ரூபமாகச் சொல்லுமவர்கள். காலதத்வமுள்ளதனையும் பரமாகாச சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக நடத்தப்

டிசொன்ன)என்றத்தோடந்வயம். (பலநிலம் என்றது)-க்ருஹத்தின்மேல் க்ரு ஹம். "பாடுவார்-நிச்சலும்-நீள்விசும்பு ஆள்வர்" என்றந்வயித்து அருளிச் செய்கிறார் (ப்ரீதியுக்தராயித்யாதி). "நிச்சலும்" என்றதினர்த்தம் (காலதத் வமுள்ளதனையும்) என்றது. ஈஶ்வரனன்றோ நீள்விசும்பாள்வான், இவர்களா

(க) தி-மொ-அ;உ--உ. (உ) க-௬-கக. (ந) தி-வாய்-கo-௬-௬.

தொழிய த்ரிபாத்விபூதி பரப்பெல்லாம் ப்ராப்தியோடே நியமித்தாளவேணுமென்றிருப்பார் பாடார்களிறே.

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்வா.—வட்டு நடுவின்ப்ரவேசம்.—கீழே "அச்சோவச்சோ" என்கிற வ்யாஜத்தாலே (க) "யஶ்ச ராமம் ந பஶ்யேத் - யஶ்சராமம்நபஶ்யேத்" என்கிற குறை தீரத் தம்முடைய அபிநிவேசமும், அவனுடைய ஸௌசீல்யமும், அருளிச்செய்தாராய் நின்றார். இனிமேல் (க) "யஞ்ச ராமோ ந பஶ்யதி - யஞ்சராமோநபஶ்யதி" என்கிற குறைதீர

பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள ஸகலபோக(போக்ய)த்துக்கும் தாங்களே நிர்வாஹகராவரென்றபடி. .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
வட்டு ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே - யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவாநுகுணமாக முன்னே ஓடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு "அச்சோ" என்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும், அதுக்கு அநுகுணமான தன்னுடைய ஹஸ்தமுத்ரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று அவனை அபேக்ஷித்து, அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தபடியை,

ளக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி). நித்யமுக்தேஶ்வரர்களுடைய அபிப்ராயத்தாலே (உ) "பொன்னுலகாளீர்" இத்யாதிப்படியே ஸகலபோக(போக்ய)த்துக்கும் நிர்வாஹகரென்றபடி. அன்றிக்கே (ங) * ஒழிவில் காலமித்யாதிப்படியே ஸகலகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷிக்தராவர்களென்னவுமாம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வட்டு நடுவின் ப்ரவேசே. (ஹஸ்த முத்ரையாலும்) என்றது அச்சோ வென்கிற உக்தியாலே தாய்மார்களுடைய பிள்ளைகளை அணைக்கைக்

(க) ரா-அயோ-கஎ-கூ. (உ) தி-வாய்-கூ-அ-க. (ங) தி-வாய்-ங-ங-க.

அவனுடைய அபிநிவேசத்துக்கும், ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஸௌசீல்யத்துக்கும் தாம் விஷயமான படியை "புறம்புல்குவான்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. சொட்டுச் சொட்டென்று துளிக்கத் துளிக்க வந்து புறம்புல்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(வட்டித்யாதி) இரண்டு நீலவட்டின் நடுவே வளருவ தான ஒரு மாணிக்க மொட்டின் அக்ரத்திலே மஹார்க்கமாயிருப் ்ன சில முத்துக்கள் அரும்பித்தோற்றுகிறது முறிந்து விழுவதா

தம்முடைய ப்ரேமாநுகுணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப் பாலே ஓடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டிதரஸத்தையும்அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, "புறம்புல்குவான்" என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவனும் அப்படி செய்ய, அவளனுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரேமத் தையுடையதாம், அந்தசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மையையும் நீர்மையும் சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டு, "புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்" என்று பலகாலுமபேக்ஷித்து, தத்காலம்போலேதர்ஶித்து ப்ரீதராயநுபவிக் கிறார் இத்திருமொழியில். .... ✻

மூ.—வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க
மொட்டுநுனையின் முளைக்கின்றமுத்தேபோல்
சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென் [வான்
குட்டன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனென்னைப்புறம்புல்கு

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வட்டித்யாதி) இரண்டு நீலரத்நவட் டின் நடுவே வளராநிற்பதொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டி

கதுரூபமான ஹஸ்தவ்யாபாரம் தோன்றுகிறதைச்சொன்னபடி. (அவ்வளவும ல்லாத) என்றது - அவ்வளவேயன்றிக்கே அதிகமானவென்றபடி ; மேன்மை யும் நீர்மையும் சொல்லிப்புகழ்ந்தவராகையாலே ப்ரேமாதிக்யமென்று திருவு ள்ளம்.

அரு.—முதற்பாட்டு (வட்டித்யாதி) "மாணிக்கமொட்டு" என்றுமேலே சொல்லுகையாலும், திருமேனி நிறத்தாலும் (நீலரத்ந வட்டின் நடுவே

மாபோலே. திருவரையில் சாத்தின பொன்னரைநாணில் கோக்கப்பட்ட மாணிக்கம் ப்ரதிபிம்பிக்கையாலே மாணிக்கமென்கிறாராதல்; நீலரத்நம் தன்னை மிகவும் சிறப்பித்து மாணிக்க மொட்டென்கிறாராதல். "வட்டு" என்று-நீலக்கழல். (க) "கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்" என்று திருப்புலியூர் நாயனார் திருமேனிக்கு உபமாநமாக "கருமாணிக்கமலை"என்றுநீலபர்வதத்தையருளிச் செய்கையாலே நீலமாணிக்க மொட்டென்னவும் குறையில்லை. சொட்டுச் சொட்டென்கை-அநுகாரம். இவ்விடத்துக்கு ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி, - ராஜகோஷ்டியிலே இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமாக "சைசவாவஸ்த்தையைப் பேசினபடியென்" என்று ராஜா கொண்டாட, அறியாதானொருத்தன் "இது இளம்சொல்லுகொண்டாடப்படுமதாகவிருந்ததோ"? என்ன; அத்தைக்கேட்ட ப்ரபோதகவிடைக்காரன் (உ) "அதிர் முகமுடையவலம் புரி குமிழ்த்தி" என்கிறபாட்டும் இவரருளிச்செய்ததன்றோவென்ன; அத்தைக்கேட்டு ராஜா "அங்ஙனே கொடுவென்றான்" என்று. (என் குட்டனித்யாதி) என்மகனென்றாப்போலே, என்குட்டனென்கிறார். (என்னைப் புறம்புல்குவான்) என்முதுகிலே வந்து கட்டிக்கொள்வானென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராதல்; கட்டிக்கொள்கிறானென்கிறாராதல். அவன் இவர் திருமார்வை விரும்பினாப்போலே, திருமுதுகையும் விரும்பினானிறே இவர் இவ்வுடம்புடனே மங்களாசாஸநம்செய்வது. அல்லாத போது (ங) "உடம்பினால் குறைவிலமே" என்றிறே இவர் தாமுமிருப்பது. (கோவிந்தன்) ஸுலபன். .... (க)

னுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள்போலே. நீலரத்ந மொட்டென்றது-நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. (சொட்டித்யாதி) உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்கள் இற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப்பலகாலும் துளியாநிற்க. "சொட்டுச் சொட்டு"என்கிற விது அநுகாரம். (என்குட்டனித்யாதி)என்பிள்ளை வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். (கோவிந்தன்) ஸுலபனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது- தழுவுகை. புல்குவான் என்று - அபேக்ஷிக்கை. அன்றிக்கே, புல்கு

என்றது. இத்திருமொழி ப்ரவேசத்திலருளிச்செய்த ப்ரமேயாநுகுணமாக ஒரு யோஜநை அருளிச்செய்து யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

(க) தி-வாய்-அ-கூ-க. (உ) ச-எ-ங. (ங) தி-வாய்-ச-அ-கூ.

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. நாநாவான திருவாபரணங்களோடே வந்து அபேக்ஷித்துப் புறம்புல்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கிண்கிணியித்யாதி) திருவரை நாணிலே கிண்கிணியைக்கட்டி, திருமுன்கையிலே கிறியைச்சாத்தி, கையினில் கங்கண

வான் என்றது - புல்குகிறவனென்றபடி. அப்போது - இத்தலை அபேக்ஷிக்கவன்றிக்கே, அவன் தானேவந்து புல்குகிறபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இது, (க) "ஆழிப்பிரான்புறம்புல்கிய" என்கிற நிகமத்துக்கு மிகவும்சேரும். .... (க)

மூ.—

கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக் கழுத்தில் துடர்கட்டித்
தன்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து [குவான்
என்கண்ணனென்னைப்புறம்புல்குவான் எம்பிரானென்னைப்புறம்புல்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) திருவரையிலே கிண்கிணியைக்கட்டித் திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டி.

*உய்யவுலகுதொடங்கி அபேக்ஷித்துப்பெறுகையே அருளிச்செய்துகொண்டுவர, இப்படி ஸ்வரூப கீர்த்தநமாக அர்த்தம் சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதாழிப்பிரானித்யாதி).

அவன்றானே வந்துபுறம்புல்கினதாகச் சொல்லியிருக்கையாலேநிர்ஹேதுகமாகப் புறம்புல்குவனென்று சொன்ன இரண்டாமர்த்தம் அதிஸ்வரஸமென்று கருத்து. இப்படியாகில் *துடர்சங்கலிகை நிகமத்திலும் அவனேவந்து தளர்நடை நடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவளபேக்ஷியாமல் தளர்நடை நடந்ததாகச் சொல்லவேண்டாவோவென்ன, அங்குதளர்நடைநடவானோ" என்று பவிஷ்யதர்த்தமாக ப்ரார்த்தநைதோன்ற பத்துப்பாட்டிலுமிருக்கையால் அப்படி கொள்ளக் கூடாமையாலே அபேக்ஷித்ததாகவே கொள்ளவேணும். இந்தத்திருமொழி ஸாதாரணமாக விருக்கையால் இந்தஸ்வாரஸ்யம் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். முந்தினயோஜனைக்கு ப்ரகரண ஸ்வாரஸ்யமென்று திருவுள்ளம். ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) "கிண்கிணிகட்டி - கையினில்-கிறிகட்டி" என்றங்வயித்தர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திருவரையிலேயித்யாதி). (உ) "கங்கணம் கரபூஷணம் - கங்கணம் கரபூஷணம்" என்று கையிலாபரணமாகில் கிறியென்றத்தோடு பௌநருக்த்யம் வருகையாலும்,

(க) க-கூ-கഠ. (உ) அமரகோசம்.

யிட்டு, திருத்தோளிலே கடகவளை சாத்தி, கழுத்தில் அடர்கட்டி, திருக்கழுத்தில் சங்கிலியாகிற திருவாபரணத்தைச் சாத்தி. (தன் கணத்தாலே) திருவாபரணந்தன்னுடைய கணத்தாலே. திருவாப ரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்தங்களான திருவாபரணங்களையும் கூட்டி "கணம்" என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்து நான் அறியாமே பின்னே நடந்து வந்தென்னுதல். "அத்து" சாரிகை. என்கண்ணனென்னைப் புறம்புல்குவான்; ஸுல பன். (எம்பிரான்) என்ஸ்வாமி. .... (உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம் தோன்றவந்து புறம்புல்கவேணுமென்கிறார்.

(கிறி) சிறுப்பவள வடம். (கங்கணமித்யாதி) திருத்தோள் வளை யிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற ஆபரணத்தைச்சாத்தி. (தன்கணத்தாலே) திருவாபரணந் தன்னுடைய திரளோடே. திரு வாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்தமான திருவாபரணங்களை யும் கூட்டி, "கணம்" என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டென்னுதல். (அத்து) சாரியை. (சதிராநடந்துவந்து) நானறியாதபடி நடந்துவந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். (என்கண்ணன்) எனக்கு ஸுல பனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (எம்பிரான்) எனக்கு ஸ்வா மியானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (உ)

தனித்துக் கீழும்மேலும் ஓரோ அவயவங்களுக்கு அஸாதாரணமான ஆபர ணங்களைச் சொல்லுகையாலுமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்வளையிட் டென்று). நாலைச்சொல்லி இவற்றை கௌ(K̄)ணமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருவாபரணேத்யாதி). நாலைச்சொல்லுகிறது * செங்கமலக்கழலில் சொன்ன திருவாபரணங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணம். "தன்கணத்தாலே" என்றவிடத்தில் "தன்" என்றத்தை ஆபரணமாக்கி, "ஆ லே" என்றத்ருதீயையை(ஓடே)என்றத்ருதீயையாக்கி, அர்த்தமருளிச்செய்து, "தன்" என்றத்தைக்ருஷ்ணவிஷயமாக்கி "என்னைக்கடாக்ஷித்துக்கொண்டு" என்றத்யாஹாரமும் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தர மருளிச் செய்கிறா (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அழகிதாகநடந்துவந்து) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்- இவர்தம்புறம்பே புல்கவரும்போது கண்டவர்கள் அந்நடையழகை அநுபவித் துத் தனக்குச் சொல்லில் அநுபவிக்கலாமென்று. ... ... (உ)

ஸ்வா.—(கத்தவித்யாதி) அஹம்மமதைகளாலே "உனக்கு" "எனக்கு" என்றுபிணங்கும்படி மிகவும்திக்குற்று மிகவும் பெரிதாய் கிடந்த செல்வத்தை. (ஒத்தித்யாதி) உன்னது என்னதென்று பிணங்காமை நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு உண்ணாதே, தனக்கு பந்தா(ஸ்வா)நமுண்டு-நூறு ராஜாக்கள் ப்ராதாவாகவுண்டு, இக்கொத்துக்கெல்லாம்நான்தலைவன்; இந்த ராஜ்யமெல்லாம் நாங்களே ஆள

மூ.—கத்தக்கதித்துக் கிடந்த பெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்பொருந்திக்கொண்டு ண்ணாதுமண்ணாள்வான்
கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய [புல்குவான்.
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் ஆயர்களேறென் புறம்

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி) அஹம் மமதைகளாலே உனக்கு, எனக்கென்று பிணங்கும்படி கொழுத்துக்கிடந்த மஹாதைஸ்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிக்கே, "தக்கத்தடித்து" "பக்கப்பருத்து" என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹாதைஸ்வர்யத்தை யென்னவுமாம். (ஒத்தித்யாதி) பந்துக்களான பாண்டவர்களோடே கூடி நெஞ்சுபொருந்திக்கொண்டு ஜீவியாதே. (மண்ணாள்வான்) பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த.

(கொத்துத்தலைவன்) துஸ்ஸாஸநாதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான திரளுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு ப்ரதாநனா

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி) "கத்த" என்றதுக்கு- பிணங்கும்படியென்றர்த்தமாய், அத்தை ஸஹேதுகமாகவருளிச்செய்கிறார் (அஹமித்யாதி). பிணங்குகை-விவாதம்பண்ணுகை. (கொழுத்துக்கிடந்த) என்றது-ஸம்ருத்தமாயிருந்த வென்றபடி. "மஹதாம் குபேராதீநாமைஶ்வர்யம் - மஹதாம் குபேராதீநாமைஸ்வர்யம்" என்றாய், மஹத்தான ஐஸ்வர்யமென்றபடி. அன்றிக்கே மஹத்பதம் பா(ஹு)வப்ரதாநநிர்தேசமாய், அதின்மேலே, "விஶிஷ்ட" என்கிறது லுப்தமாய், மத்யமபதலோபஸமாஸமாய், மஹத்தான ஐஸ்வர்யமென்றாகவுமாம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி (மஹதைஸ்வர்யத்தை) என்றது. இங்ஙனன்றாகில் மஹைஸ்வர்யமென்று சொல்லவேண்டிவரும். "ஒத்து" என்றும் "பொருந்திக்கொண்டு" என்றும் அர்த்தத: புநருக்தமாகையாலே இரண்டுக்கும் காயிக மாநஸிகரூபேணபேதம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களானவித்யாதி).

(நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு ப்ரதாநனாயிருந்துள்ள) என்றது- இஷ்டப்ராப்

வேணுமென்று பாரித்தவனுடைய (குடிகெட) குலம் நசிக்கும்படி. (தோன்றியவித்யாதி) "பார்த்தஸாரதி" என்று ப்ரஸித்தமாம்படி தோன்றிய என்னுடைய ஸ்வாமியானவன் வந்து (ஆயர்களேன் புறம்புல்குவான்) இடையர்க்கு நியந்த்ருத்வத்தாலே நியாம்யனை மேனாணிப்பையுடையவன்; அன்றியே, கதித்தல்-கோபமும், பொரு மையுமென்னவுமாம். .... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. மேன்மைதோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(நாந்தகமித்யாதி) திருக்குற்றுடைவாள். (௧)"சார்ங் கவில்" என்னுமாபோலே, "நாந்தகம்" அஸாதாரணமானவாள். (ஏந்திய) பூவேந்திநைப்போலே. (நம்பிசரணித்யாதி) ஶௌர்யாதி குணபூர்த்தியை யுடையவனே ரக்ஷிக்க வேணுமென்று ப்ரபந்நம்

யிருந்துள்ள துர்யோதனுடைய. (குடிகெட) குலமாகநசிக்கும்படி, (தோன்றியவித்யாதி) (௨)"పార్థం రథినమాత్మానఞ్చ సారథిం సర్వలోకసాక్షికం చకార - பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்சஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார" என்கிறபடியேபார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டுப்ரகாசக னை ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். (ஆயர்க ளித்யாதி) கோ(ஙீ)பர்களுக்கெல்லாம் தலைவனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (௩)

மூ.—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று
தாழ்ந்த தனஞ்செயற்காகித் தரணியில்
வேந்தர்களூட்க விசயன் மணித் திண்டேர் [ம்புல்குவான்.
ஊர்ந்தவனென்னைப்புறம்புல்குவான்உம்பர்கோனென்னைப்புற

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி) நாந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திருக்குற்றுடைவாளை, ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹதையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்திநைப்போலே திருக் கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கீடான குணங்களால்பூர்ண னாயிருக்கிற நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று. (தாழ்ந்தவித்யாதி) ப்ர

த்யநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குக்கடவனாயிருந்துகொண்டு, ஶ்ரேஷ்டனானவனென் றபடி. (ப்ரகாசகனை) என்றது - ஸ்வார்த்தே(ங்)கப்ரத்யயமாய், ப்ரகாஶ னை வென்றபடி. இப்பாட்டிலும் கீழ்மேல்பாட்டுக்களிலும் "என்னைப்புறம் புல்குவான்" என்றிருக்கையாலே "என்புறம்புல்குவான்" என்றதுக்கும் ஆநு ரூப்யஸித்த்யர்த்தமாக (என்னை) என்றது. ... ... (௩)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி) (திருக்குற்றுடைவாளை)

(௧) ரு-௯-௪. (௨) கீதாபாஷ்யஅவதாரிகை.

செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். (தரணியித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாம், துர்யோதநபக்ஷபாதிகளாய்நின்றவர்கள் உளைந் திடும்படியாக. (விசயனித்யாதி) அந்த வர்ஜுநனுடைய வழகிய தாய் திண்ணியதான தேரை ஓட்டம் கண்டவளவிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸ்தமாக்கினவன். அதுதன்னாலேயிறே உம்பர்கோனானதும். .... (ச)

அவ.—வாமநவேஷம் தோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு, (வெண்கலமித்யாதி) திருவரையிலே ஜாத்யுசிதமாக வெண்கலப்பத்திரத்தைச் சாத்தியிறே விளையாடுவது. (கண்பலவித்யாதி) திருமுடியிலே பீலிகளைச் சாத்தி,

---

பதநம்செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். (தரணியிலித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுநனளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்த்யத்தையுங்கண்டு "நாம் இனிஜீவிக்கையென்பதொன்றுண்டோ?" என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியாக. (விசயனித்யாதி) அர்ஜுநனுடையஅழகியதாய்த்திண்ணியதானதேரை, ஸாரதியாய்நின்று நடத்தினவன், என்னைப்புறம் புல்குவான். (உம்பரித்யாதி)இப்படி துர்வர்க்கத்தை நிரஸிக்கையாலே, பூபா(ரத்)ரத்தைப்போக்குகைக்காக அவதரித்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்த தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். (ச)

மூ.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டி விளையாடிக்
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப்
பண்பலபாடிப் பல்லாண்டிசைப்பப் பண்டு [புல்குவான்
மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமநனென்னைப்புறம்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்ரத்தை ஜாத்யுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவிளையாடி. (கண்பலவித்யாதி) பலபீலிக்கண்களையு

என்றது - திருவரையில் சாத்தினகத்தி. "வேந்தர்கள் உட்க" என்றதுக்கு "தநஞ்ஜயர்க்காகி" என்றத்தையும் "திண்டேரூர்ந்தவன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அத்தைஹேதுவாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பூமியிலித்யாதி). (உளுக்கும்படியாக) சிதிலமாம்படியாக. ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) "பத்திரம்" சொட்டைக்கத்தி. "பல-கண்-பெய்தகருந்தழை" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (பலவித்யாதி).

(கருந்தழை) பீலிப்பிச்சம், அன்றிக்கே-பீலிக்கண்ணும், ஸ்நேஹிக ளாயிருப்பார் கண்களுமிறே சாத்துவது. (க) * பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியிறே. (கண்)பீலிக்கண்; அன்றிக்கே"கருந்தழைக்கா" என்று-சோலையிலே கூட்டவுமாம். அப்போது பெரியதழைக்கா வென்னுதல், கரியதழைக்காவென்னுதல், இப்படியிருக்கிற காவின் கீழே விளையாடி.

(பண்ணித்யாதி) பண்கள் பலவாலும் மேலெடுத்த திருவடிகளுக் குத் திருப்பல்லாண்டுபாடிச்சாத்த. (உ)"சூட்டினேன்சொன்மாலை" என்னுமாபோலே. (ங) ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் திவிபூதலஸ்த்தைঃ" (ச) "திசைவாழியெழ" (பண்டித் யாதி) மஹாபலி பக்கலிலே வாமநரூபியாய் அபேக்ஷித்த காலத்

மிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிற சோலைநிழலின்கீழே. (கண்) பீலிக்கண். (பெய்தல்) இடுதலாய், அத்தையிட்டுச்சமைத்தலைச்சொ ல்லுகிறது. (கருமை.) பெருமை. (தழை) குடை. அத்தை, "கா" என்கிறது-பீலியினுடைய தழைவால்வந்தகுளிர்த்தியைப்பற்ற; அன் றிக்கே,"கண்பலபெய்து" என்றுபாடமானபோது,"கருந்தழை-கண் பலபெய்து" என்று அந்வயித்து-பலபீலிக்கண்களையும்திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கடவது. கருந்தழை- பீலிப்பிஞ்சம். கண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீலிக் கண்கட்டுகை ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியிறே. (காவின்கீழ்) இப்படிக் கொத்தஅலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே விளையாடியென்கை.

(பண்ணித்யாதி). (ங) "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்" என்றும் (ச) "திசைவாழி யெழ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக் குக்கள்தோறும் அநுகூலரானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும் பாடி மங்களாசாஸநம் பண்ண இசைப்பவென்றது - சொல்லவென்றபடி. (பண்டித்யாதி) மஹா பலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீரேற்ற ப்பெற்றவக்காலத்திலே பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களையும்

(பீலிக்கண்) மயிலிறகுக்கண். "பெய்த" என்று தழைக்குவிசேஷணமாக முந்தினபாடம். பாடாந்தரம்"பெய்து"என்றுல்யபந்தம். (பீலிப்பிஞ்சம்)மயிற் றோகை. திருமுடியிலே கட்டியென்றதுக்கு நியாமகம்(தலையிலேயித்யாதி).

"மண்பல" என்றதுக்கு "மண்" என்று - பலலோகங்களென்று, இவற் றைக்கொண்டானென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). ... (ரு)

(க) ரா-அ-ங-உக. (உ) க-திருவ-க. (ங) (ச) தி-வாய்-எ-சு-க.

திலே பதினாலு லோகங்களையு மளந்து கொண்டவன், த்ரிவிக்ரமாப தாரம் தோன்று நிற்கச் செய்தேயும் வாமநவேஷத்திலேயிறே திருவுள்ளமுற்றிருந்தது. .... (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. வாமநாவதாரம் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் பாரளந்தானென்று த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பின்னாட்டினபடி.

ஸ்வா.— (சத்திரமித்யாதி) மௌஞ்ஜியும், க்ருஷ்ணாஜிநமும், திருக்கையிலே பிடித்த சிறுகுடையும், அத்விதீயமான வாமந வேஷத்தையும் கொண்டிறே, மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று புக்கது. அத்விதீயமான ஔதார்ய குணத்தையுடையனாய்,

---

திருவடிகளாலேஅளந்து கொண்டவன், புறம்புல்குவான். (வாமநன்) அளப்பதற்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாமநனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (ரு)

மூ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமாணியாய்
உத்தரவேதியில்நின்ற வொருவனைக்
கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட
பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென் புறம்புல்கு[வான்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). சத்ரத்தையும் கையிலே தரித்துக்கொண்டு, அஸஹாயனாய், க்ருஷ்ணாஜிநமும்யஜ்ஞோபவீதமும் மௌஞ்சியுமானவிநீதவேஷத்தாலும், வடிவழகாலும், அத்விதீயமான வாமநனாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று. (உத்தரவித்யாதி). அத்விதீயமான ஔதார்யகுணத்தை யுடைய

அரு.-ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). (ச(ஞ்)த்ரத்தையும்) என்ற ச(ம்)காரம் க்ருஷ்ணாஜிநாதிகளையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. "தனி" என்றும் "ஒரு" என்றும் அர்த்ததஃ புநருக்தமாகையாலே "அஸஹாயமாக" என்றும், "அஸத்ருஶமாக" என்றும்விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அஸஹாயேத்யாதி). *மாணிபதத்தையும் "பத்திராகாரன்" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித்து, அஸத்ருஶதையை உபபாதிக்கிறார் -(க்ருஷ்ணாஜிநமித்யாதி). மேலே "உத்தரவேதியில்" என்றிருக்கையாலே பலிதார்த்தம் (யஜ்ஞவாடத்திலேசென்று) என்றது. "உத்தரவேதியில் நின்றஒருவனை" என்றுயதாஶ்ருதமாகஅர்த்தம் சொல்லுமளவில், யஜ்ஞகர்ல ப்ரயுக்தமென்று தோன்றுகையாலே ஸோபாதிகமாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "நிருபாதிம் ஔதார்யகுணம்" என்றுதோன்றுகைக்காக "ஒருவனாய் உத்தரவேதியில் நின்றவனை" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அத்வி

உத்தர வேதியிலே நின்ற மஹாபலியை, ராஜாக்கள் பலருங்காண தனக்கு ஸ்வம்மான பூமியை அபேக்ஷித்து நின்றானிறே. (க) *கண்டவாற்றால் தனதே யுலகென நின்றவன்.

(பத்திராகாரன்) நன்றான வடிவையுடையவன். (உ)*புலன்கொள் மாணாயிறே நிலங்கொண்டது. திருக்கையிலே உதகம்விழுந்தபோதே அவன் திருவுள்ளத்தில் கோட்பாடறிந்து அளப்பதற்கு முன்னே இனி "காணிமுற்றும் கொண்டானன்றோ" என்று உகக்கிறார். இவ்வுகப்பு விளைநீராக விளைந்திறே பாரளந்தது. இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெற்றோமென்று போனான்; மஹாபலி ஔதார்யம் பெற்றுப்போனான்; இதுக்கு உகப்பார் இவரொருத்தருமிறே. .... (௬)

ஸ்வா.—ஏழாமபாட்டு. (பொத்தவித்யாதி) திருவாய்ப் பாடியெல்லாம் நவநீதசௌ(ச)ர்யஸ்தாபமானவாறே, யசோதை "சிறு

ணாய், உத்தரவேதியிலே நின்ற மஹாபலியை. (கத்திரிவரித்யாதி) ராஜாக்களெல்லாரும் காண, தனக்கு ஸ்வம்மான பூமியை யடைய அவன்தன்னதாகக் கொண்டிருக்கையாலே தான் அர்த்தியாய் உதக(ம்)கமேற்றுப்பரிக்ரஹித்த.

(பத்திராகாரன்) பத்ரமானஆகாரத்தை யுடையவன்-விலக்ஷணமானவடிவையுடையவனென்கை. (உ)"புலன் கொள்மாணாய்" என்றாரிறே. (பாரளந்தானித்யாதி) முன்பு இரந்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம்புல்குவான். (௬)

மூ.—பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்ததன்மேலேறித்
தித்தித்தபாலும் தடாவினில்வெண்ணெயும்
மெத்தத்திருவயிறார விழுங்கிய [புல்குவான்.
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான்ஆழியானென்னைப்புறம்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பொத்தவித்யாதி) உறியில் பால்வெண்ணெய்முதலான த்ரவ்யங்களைக் களவிலே ‡ஸ்வீகரித்துத்திரியப்புக்க

தீயமானவித்யாதி). பூமிஎன்னாதே "காணி" என்றத்தாலர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (தனக்கு ஸ்வம்மான) என்று. தன்னதானால் அவன் கொடுக்கக் கொள்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ... ... (௬)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பொத்தவித்யாதி) "பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்த தன்மேலேறி" என்கைக்கு ப்ரஸக்தி அருளிச்செய்து கொண்டர்த்தமருளிச்

‡(பா) ஜீவித்து. (க) தி-வாய்-௪-ரு கய. (உ) தி-வாய்-க-அ-௬.

பிள்ளையைக் களவுசொல்லாதே உந்தாம்பண்டங்களைஉறிகளிலேவை யுங்கோள், இவனுக்கெட்டாதபடி'' என்ன; அவர்களும் அப்படியே செய்து, அநுமாநத்தாலே "உரலையிட்டேறவும் கூடும்" என்று அவற்றை மறையவைக்க; நிரபி(ஷ)மாநமாய் ஏறப்பெறாமல் சுற்றும் விரிந்து பொத்தவுரலொன்று இவன்பாக்யத்தாலேதேடிக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே அது கையிலேதட்ட, அத்தையெடுத்து உறி யின்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலே திருவடிகளை வைத்தேறி, தித் தித்தபாலும் தடாவினில் வெண்ணெயும்.

(மெத்தத் திருவயிறாரவித்யாதி) திருவயிறு நிறையவமுது செய்து திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமான என்னுடைய ஸ்வாமி. (ஆழி

வாறே,"அவற்றை இவனுக்கெட்டாதபடிவைக்கக்கடவோம்"என்று உறிமேலே உயரச்சேமித்துவைக்க; அடிப்பேர்த்துஉபயோகமன்றிக் கே எல்லாரும் உபேக்ஷித்துக்கிடந்ததொரு உரலையுருட்டிக்கொண்டு போய் உறிக்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலே ஏறிநின்று. நல்லவுர லானால் நடுவே தேடுவாருண்டாயிருக்கு மென்றுய்த்துப் பொத்த வுரலைத்தேடி யிட்டுக்கொண்டது. (தித்தித்தவித்யாதி) காய்ச்சித் திரட்டித்தடாவில் வைத்த ரஸ்யமான பாலையும், கடைந்து தடா விலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையும். "தடாவினில்" என்கிற வித்து, கீழும்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. "விழுங்கிய" என்கை யாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்றே கொள்ளவேணும்.

(மெத்தவித்யாதி) இவற்றை அமுதுசெய்கிறவிடத்தில் அபி நிவேசாதிசயத்தாலே மிகவும் திருவயிறு நிறைய அமுது செய்த. (அத்தன்) ஸ்வாமியானவன். கீழ்ச்சொன்ன வ்ருத்தாந்த விசேஷத்

செய்கிறார் (பாலித்யாதி). (அடிப்பேர்த்து) அடியிலே பொத்தலாய், இத் தால்பலிதம் (உபயோகேத்யாதி). நல்லஉரல்கிடையாதோ? "பொத்தவுரல்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நல்லவித்யாதி). இத்தால் தன் திருவடிகளுக்கு அநங்யார்ஹரே யோக்யராக வேணுமென்று ஸ்வாபதேசம் கண்டுகொள்வது. "தித்தித்தபாலைக் காச்சித் திரட்டினபால்" என்கைக்கு நியாமகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விழுங்கியவித்யாதி).

"மெத்த" என்றதுக்கு ஹேதுபூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இவ ற்றையித்யாதி). "விழுங்கிய அத்தன்" என்றஸம்பிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (கீழித்யாதி), (வந்தென்னை) இத்யாதிக்குக் கீழே (ஸ்வாமியானவன்) என்

யான்) க்ருத்ரிமத்தில் அவகாஹநத்தைச்சொல்லுதல்; திருவாழியை யுடையவனென்னுதல். பொத்தவென்று - கிட்டுதல்; பொருந்துத லென்னுமாம். இத்தால் ஸூஷியுடையருமாய், இதராபிமாநமற்ற வர்களுக்கு அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக திருவடிகள் சேருமென்று காட்டுகிறது. பொத்தவுரலால் இதராபிமாநம் சிறிதுகிடந்தாலும், ஸ்வாபிமாந மற்றவர்கள் அவனுக்கு போக்யபூதரானவரென்கிறது.

(தித்தித்தபாலும்) காச்சி உறியேற்றி உறைதல்வாய்ப்பாலும் அவனுக்கு போக்யமாயிருக்குமிறே. இத்தால் - "ஒருவனைநாம் திருத்தி, ஆந்தராளிகளுக்கிளும்" என்னுமபிமாநம் கிடந்தாலும், ஸ்வாபிமாநமற்றவர்கள் அவனுக்கு போக்யராவர்களிறே.(க)"நாழி வளோ"என்றும்.(உ) "செய்தசூழ்ச்சியையார்க்குரைக்கேன்." இவ்வ பிமாநமிறே அவனுக்கு அங்கீகாரஹேது. ஸ்வாபிமாந மற்றவளவே யன்றிக்கே, *வைகுண்ட்ட ப்ரியதர்ஸிகளாயிருப்பாரை "வெண் ணெய்"என்கிறது. (௩) "எல்லாவுலகுமோர் துற்றாற்று"என்கிறதிரு வயிறு நிறைவதும், திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாவதும் இவ்வதிகாரம் கண்டாலிறே. சதுர்த்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தமான பாரதந் த்ர்யம் தோன்றுநிற்கச் செய்தேயும், அநந்யசேஷபூதரையிறே சேஷ மென்றது. சேஷபூதனாய் முமுக்ஷுவானவனையிறே"வெண்ணெய்" என்னலாவது. "தித்தித்தபால்"என்கிறது-ஸ்வாபிமாநமும், இதரா பிமாநமு மற்றப்ரபந்நரையிறே. "பொத்தவுரல்" என்றது - ப்ரபந் நன் தன்னை. அசித்தென்றிறே யிருப்பது. .... (எ)

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. மங்களாஸாஸநபரராயிருப்பாரெல் லாரும் கண்டுகளிக்கும்படி வரவேணுமென்கிறார்.

தைப்பற்ற உகந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப் புறம் புல்குவான். (ஆழியான்) க்ருத்ரிமத்தில் மிகவும் அவகா(ஹ)ஹநமு டையவனென்னுதல்; கையிலே திருவாழியையுடையவனென்னுதல். திருவாழியை யுடையவன் என்றபோது, ஸர்வாதிகனானவன் கிடர் க்ஷூத்ரரைப்போலே இப்படிசெய்தவனென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (எ)

றத்தோடந்வயம். (என்னைப்புறம்புல்குவான்) என்ற இரண்டாமர்த்தத் துக்கும் (திருவாழியையுடையவன்) என்ற கீழோடந்வயம். ப்ரதீகங்களாகில் அர்த்தமருளிச் செய்யாமை சேராதிறே. ... ... (எ)

(க) தி-வி-எக. (உ) பெரிதி-௩-எ-ச. (௩) தி-வாய்-உ-அ-அ.

ஸ்வா.—(மூத்தவித்யாதி) ஜாத்யுசிதமானவறிவிலேமூத்தவை. இளையவர்களை க்ருஷ்ணன் முகத்திலே விழிக்கவொண்ணுதபடி நிலவறை கற்பிக்கையாலே "அவை" என்று அநாதரிக்கிறது. அவர்களையும் சித்தாபஹாரம் பண்ணும்படியிறே இடமுடைத்தாய்பெரிதான மணல்குன்றிலே ஏறிற்று. "அவை" என்று-திரளாகவுமாம். (கூத்தித்யாதி) மணல்குன்றிலே வந்தேறி, ஆடியென்னுதல். உவந்தேறி

மூ.—மூத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறிக்
கூத்துவந்தாடிக் குழலாலிசைபாடி
வாய்த்தமறையோர் வணங்க விமையவர் [புல்குவான்.
ஏத்தவந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் எம்பிரானென்னைப் புறம்

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மூத்தவைகாண) வயஸ்ஸாலும் ஜாத்யுசிதமானவறிவாலும் மூத்தகோ(சீ)பஜநங்களானவை தன்னுடைய சேஷ்டிதரஸத்தைக் காணும்படியாக. அன்றிக்கே, "மூத்த" என்கிற வித்தை, "மூத்த" என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறதாய், "அவை"என்று-ஸபையாய், வ்ருத்தஜநஸபையென்னவுமாம். (முதுமணவித்யாதி) எல்லார்க்கும் தெரியும்படியானஉயர்ந்தமணற்குன்றிலேயேறி. முதுமையால்-கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. (கூத்தித்யாதி) நிலவறையில் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டுவந்து காண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ப்ரீதனாய்க்கொண்டு கூத்தாடி. (குழ

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மூத்தவையித்யாதி) "மூத்தவை" என்று முழுச்சொல்லாய், இன்னத்தால் மூத்தவனென்னுமையாலே, த்ரிவிதவ்ருத்த(வ்ரு)ஜநத்தையும் சொல்லுகிறதென்கிறார் (வயஸ்ஸாலுமித்யாதி). (ஜாத்யுசிதமானஅறிவாலும்) என்றது-ஜாத்யுசிதமான ஶீலத்தாலுமென்றதுக்குமுபலக்ஷணம். (கடைக்குறைத்தல்)என்றது-"மூத்த" என்கிறவிடத்தில் அகாரம் லுப்தமாயென்றபடி. (க)"திருநாவாயவையுள்" என்கிறவிடத்தில்போலே,அவை-ஸபையாக வருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி). "முது" என்கிற விசேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்துகொண்டு சப்தார்த்தம் (எல்லார்க்குமித்யாதி). "கூத்துவந்தாடி" என்றவிடத்தில் "உவந்து - கூத்தாடி" என்றந்வயித்து, உவக்குகைக்கு ஹேதுபூர்வகமாக வர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நிலவறையித்யாதி). "கூத்தாடி" என்றபோதே உகப்பு ஸித்தமாயிருக்க, "உவப்பு" என்றுவிசேஷிக்கையாலே ப்ரீத்யதிசயம்சொல்லவேண்டுகையால் க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளம் பெண்பிள்ளைகளிடத்தில் ஸக்தமாயிருக்குமாகையாலே இதுவே

(க) தி-வாய்-கூ-அ-ஈ.

யாடி யென்னுதல். "உவந்தேறி யாடி" என்றது - இளையவர்கள் நிலவறை திறந்து வரக்காண்கையாலே "கூத்து" என்றால் எல்லாரும் வரலாமிறே. (குழலாலிசைபாடி) குழலின் த்வனிவாய்ப்பிறே மூத்தவையறிவது. குழல்மேல் வைத்தாலும் கல்விரல்களும், தாழ்த்தமாத்ரத்துக்கு அநுகுணித்து அவர்களின் காலும் தலையும் பொருத்தி க்ஷமைகொள்வதும் இளையவர்களறியுமத்தனையிறே.

(வாய்த்தமறையோர்வணங்க இமையவரேத்த) மங்களாசாஸநபரராய்இளையவர்கள்-திருவடிகளில்மார்த்தவமறிந்து"வாழி""வாழி" என்றமைக்க. நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடக்கையாலே "மறையவர்" என்னலாமிறே. ஆட்டிலும் பாட்டிலும் சித்தாபஹ்ருதராய் அநிமிஷராய் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அக்ரமமாக மூத்தவை ஸ்துதிக்க; அன்றிக்கே க்ருஷ்ணக்ரீடை காண்கைக்குவந்து மறைந்துநிற்க யோக்யரான இந்த்ரத்தை தேவர்களும் ருஷிகளுமென்னவுமாம்.

லாலிசைபாடி) திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற குழல்வழியே இசைகளைப்பாடி. குழலின் த்வனி வாய்ப்பிறே மூத்தவையறிவது. தான்நினைத்த பெண்களுடைய பெயரைச்சொல்லியழைக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப்பொறை கொள்ளுகையும் முதலான சப்தவிசேஷங்கள் இவனோடு பழகிப்போரும் பெண்களுக்கிறே தெரிவது. "குழலாலிசைபாடி - கூத்துவந்தாடி" என்றங்வயித்துக் கொள்வது. குழலோசையாலே அபிமதரைத்திரட்டி, "அவர்களைக் காணப்பெற்றோமே" என்று உகந்து கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. "மரக்கால்கூத்து" "குடக்கூத்து" என்று விசேஷியாமையாலே, இவற்றில் ஏதேனுமொரு கூத்தாகக்கடவது.

(வாய்த்தவித்யாதி)ஸ்வசேஷ்டிதங்காணவாசைப்பட்டு, தன்னை அடியொத்தித்திரியும் விலக்ஷணரான ருஷிகளானவர்கள் இந்த சேஷ்டிதத்திலே தோற்றுவணங்க, தேவர்களானவர்கள் இத்தைக் கண்டு வித்த(க்த)ராய்நின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்கே,"வாய்த்த" என்

ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். (இசைகளை) என்றது - பெண்பேர்சொல்லி அழைக்கவும், சில்ரைக்ஷாமணம் பண்ணுகையும் சொல்லுகிற பாட்டுக்களை யென்றபடி. ஆவல்க்ருத்தர்முன்னே பெண்களை அழைக்கக்கூடுமோவென்ன (குழலித்யாதி). இப்படி அந்வயித்துக் கொள்வானென்னென்ன ; அதுக்கு நியாமகமருளிச்செய்கிறார் (குழலோசையித்யாதி). (மரக்கால்கூத்து) பொய்க்கால் கூத்தென்றபடி.

இத்தால் அவதரித்து ஜாத்யுசிதமாக பரிக்ரஹித்த வேஷத்துக்கீடாக நடித்து, திருக்குழலாலேயும் பாடினவையெல்லாம்- இங்குண்டான ப்ராணிகளுக்கும் அங்குண்டான ஸூரிகளுக்கும் உத்தேஶ்யமென்கிறது. "மூத்தவர்கள்" என்று - ஜ்ஞாத்ருத்வபூர்த்தியாலே அங்குள்ளாரை. " முதுமணல் " என்கையாலே - இந்த்ரியங்களின்வழியொழுகாமல்தான் அவற்றை வஶமாக்கி மேல்கொண்டமை தோற்றுகிறது. "வாய்த்தமறையோர் வணங்க - இமையவரேத்த-குழலாஸிசைபாடி" என்றத்தாலே ஆசார்யவசந பாரதந்த்ர்யமே வாய்த்த மறையாக மங்களாஶாஸநபர்யந்தமாக கைங்கர்யம் செய்யுமவர்கள். "இமையவரேத்த" என்கையாலே அநிமிஷராய் குணாநுபவத்திலே ஊன்றி விக்ரஹதர்ஶநமே தா(ரா)ரகமாயிருக்குமவர்களென்கிறது. (எம்பிரான்) எங்களுக்கு மஹோபகாரகனானவன். .... (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பிராட்டிமார்க்கு அபிமதபாரதந்த்ரனான ப்ரகாரம் தோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

கிற வல்லொற்றை - மெல்லொற்றாக்கி, வாய்ந்த வென்றாய், "மறையோர்" என்கிறது-நிலவறைகளிலேமறைந்து நின்றவர்களென்றபடியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்து கிடந்து குழலோசைவழியேகிட்டினபெண்கள், திருவடிகளின்மார்தவத்தை நினைத்துஇந்தக் கூத்தைஅமைக்கைக்காகவணங்க.அநிமிஷராய் அந்தக்கூத்தைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தமுன்பு சொன்ன வ்ருத்த ஜநங்கள் வித்த(ஞ)ராய் ஸ்துதிக்கும்படியாக வென்னவுமாம். (வந்தித்யாதி) இப்படிக் கூத்தாடின செவ்வியோடே வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். (எம்பிரான்) எங்களுக்கு மஹோபகாரகனானவனென்னைப் புறம்புல்குவான். .... (அ)

மூ.—கற்பகக்காவு கருதியகாதலிக்கு
இப்பொழுதீவனென் றிந்திரன்காவினில்
நிற்பனசெய்து நிலாத்திகழ்முற்றத்துள் [புறம்புல்குவான்.
உய்த்தவனென்னைப்புறம்புல்குவான் உம்பர்கோனென்னைப்

(அமைக்கை) போருமென்று நிறுத்துகை. ... ... (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கற்பகமித்யாதி) "இந்திரன் காவினில் நிற்பன செய்து" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து" கற்பகக்காவு" என்றதுக்கர்த்தமருளிச்

ஸ்வா.—(கற்பகவித்யாதி) தேவலோகத்திலொழிய நில்லாதகற்பகக்காவையும் பூலோகத்தில் கொடுவந்து தன்னகத்தில் நிலாமுற்றத்திலே நட்டுத்தரவேணுமென்றுசைப்பட்ட ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு நாளையென்னுதேபின்னையென்னுதே. அவள் திருவுள்ளம்பிசகுமென்று நாளையென்னமாட்டான்; தன்னுடையத்வரையாலே பின்னையென்னமாட்டான்; ப்ரதிநியதஸங்கல்பம் பாராதே "நீர்ஏவின கார்யம் இப்போதேசெய்து தரக்கடவேன்" என்று, தன்னிலத்திலே இந்த்ரன் மதர்த்தமாகரக்ஷிக்கக் கடவேனென்று பஹுமானம் பண்ணி ரக்ஷிக்கிற கற்பகக்காவைக் கொடுபோரா நிற்கச்செய்தே, முற்பட ஆதரித்த இந்த்ரன் தன்புழைக்கடையிலே ஒருபூண்டைப்பிடுங்கிக்கொண்டு போரப்பொறுமையாலே கோபித்து வஜ்ரத்தைவாங்கித்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கற்பகமித்யாதி) தேவலோகத்திலே இந்த்ரனுடைய காவிலே நிற்கிற கற்பகக்காவை, சசி(ஶசீ)பண்ணின அவமதியடியாக "பிடுங்கிக்கொண்டுபோய் பூலோகத்திலே என்னுடைய நிலாமுற்றத்திலே நட்டுத்தரவேணும்" என்றுஆசைப்பட்ட அபிமதையான ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு, நாளையென்னுதல், பின்னையென்னுதல், செய்யாதே, இப்போதே தரக்கடவேனென்று பிடுங்கிக்கொண்டு போரா நிற்கச்செய்தே, முற்பட ஆதரித்த இந்த்ரன், தன்புழைக்கடையிலே ஒருபூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போகப்பொறுமையாமலே குபிதனாய் வஜ்ரத்தைவாங்கி, தொடர்ந்து

செய்கிறார் (தேவேத்யாதி). (கற்பகக்காவை) கல்பகவ்ருக்ஷத்தை. "கருதிய" என்றதுக்கு ஹேதுபூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சசியித்யாதி). இவ்விடத்தில் (க) "పతిగర్వావలేపేన బహుమానపురస్సరమ్। నదదర్శగృహంయాతా ముపచారేణమాంశచీ- பதிகர்வாவலேபேந பஹுமாநபுரஸ்ஸரம் । நததர்ஶ க்ருஹம் யாதா முபசாரேணமாம்சசீ" என்றதநுஸந்தேயம். "காதலி" என்று க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில் காதலையுடையவளென்றாய், அத்தால் க்ருஷ்ணனுக்கு மிகவும் அபிமதையென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அபிமதையானவித்யாதி). "இப்பொழுதீவன்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நாளையித்யாதி). "இந்திரன்காவில் நிற்பனசெய்து" என்றதுக்கு-முன்பு இந்திரன்காவலையுடைய உத்யாநத்தில்வரக்கடவதென்று ஸங்கல்பம்பண்ணி என்றர்த்தமருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (பிடுங்கிக்கொண்டித்யாதி).

(க) வி-பு-ரு-ந௦-எச.

தொடர்ந்து யுத்தகார்யம் செய்வானாகவந்து வந்தகார்யம் பலியாமையாலேஸ்தோத்ரம்செய்ய, அங்கேநிற்கவும் கடவதென்று ஸங்கல்பம் செய்து, நிலாத்திகழ்முற்றத்திலே கொண்டுபோந்து(க) "வண்துவரைநட்டான்" என்கிறபடியே நட்டபின்பு அங்குத்தையிலும் இங்கு தழையும்பூவும் †கொழுந்துமாய்க்கொண்டு இளகிப்பதித்துச்செல்லாநின்றதிறே. இப்படி அரியனசெய்தவபிமதத்தோடே புறம்புல்குவான். (உம்பர்கோன்) இப்படி செய்கையாலே நித்யஸூரிகளுக்கு முன்னிலையிலே நிர்வாஹகனென்னுமதுவும் தோன்ற வரவேணுமென்கிறார். .... (கூ)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

யுத்தம் செய்வானாகவந்து, அந்தகார்யம் பலியாமையாலே ஸ்தோத்ரம் செய்ய;

"இப்போதுதானே கொடுபோகவேணும், பின்பு அங்கே வந்து நிற்கக்கடவது" என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டுபோந்து, (க) "வண்துவரைநட்டான்" என்கிறபடியே ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே நிலாமுற்றத்திலேநட்டவன். "உய்த்தவன்" என்கையாலே இங்கேகொடுவந்து நட்டபின்பு அங்குத்தையிலுங் காட்டில் தழையும்பூவும் கொழுந்துமாய்க்கொண்டு ஸம்ருத்தமானபடி சொல்லுகிறது. (என்னை யித்யாதி) இப்படி அபிமதவிஷய பாதந்த்ர்யனானவன் என்னைப் புறம் புல்குவான். (உம்பர்கோன்) பிராட்டி உகப்புச் செய்கையாலே இஸ்ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் நித்ய ஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனானவன் என்னைப்புறம்புல்குவான். (கூ)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

(இப்போது) இத்யாதிக்கு (உ) "నీయతాంపారిజాతో౽యం కృష్ణద్వారవతీంపురీమ్। మర్త్యలోకే త్వయాముక్తే నాయంసంస్థాస్యతేభువి - நீயதாம் பாரிஜாதோயம் க்ருஷ்ணத்வாரவதீம் புரீம்! மர்த்யலோகேத்வயாமுக்தே நாயம் ஸம்ஸ்தாஸ்யதேபுவி" என்ற இந்த்ரனுடைய ப்ரார்த்தநாநுகுணமாக க்ருஷ்ணன் ஸங்கல்பித்தானென்றது ஸித்தமென்று கருத்து.

(பின்பு) என்றது - அவதாரஸமாப்திக்குப் பின்பென்றபடி. (அங்கே) யென்றது-இந்த்ரன்உத்யாநவநத்திலேயென்றபடி. "உய்த்தவன்" என்றதினர்த்தம் (நட்டவன்) என்றது. நட்டவனென்றாதே "உய்த்தவன்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்(உய்த்தவனித்யாதி). (கூ)

(க) இ-மொ-கூ-அ-எ. உ) வி-பு-ரு-௩௧-எ. † பா-செலுந்துமாய்.

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி)வேய்த்தடந்தோளி யானவாய்ச்சி. "ஆழிப்பிரான் - புறம்புல்குவான்" என்று அவன் புறம்புல்கிய சொல்லை. (விட்டுசித்தன்) அவள் சொல்லியசொல்லை அவள் சொன்னவன்று கூடநின்றாப்போலே தாமும் "புல்குவான்" என்றுப்ரார்த்தித்து. அவன்கடாக்ஷத்துக்கு விஷயமாய் தாமும்பெற்று மகிழ்ந்த ப்ரகாரத்தை. விட்டுசித்தன் பரோபகாரமாகவுபகரித்த தமிழிவை ஈரைந்தும் வல்லார் வாய்த்தமக்களையும் நன்மக்களையும்பெற்று, அவர்கள் மங்களாசாஸநம்பண்ணக்கண்டுமகிழ்வரென்கிறார். "விஷ்ணுசித்தன்" என்றது-*அரவத்தமளிப்படியே. (வல்லவர்) என்றது-ஸாபிப்ராயமாகவென்றபடி. "வாய்த்தமக்கள்" என்றது-புத்ரர்களை. "நன்மக்கள்" என்றது-சிஷ்யர்களை. ப்ரத்யயத்

மூ.—ஆய்ச்சியன்றாழிப்பிரான் புறம்புல்கிய
வேய்த்தடந்தோளிசொல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து
ஈத்ததமிழிவை யீரைந்தும்வல்லவர்
வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே. (க0)

வ்யா.—(ஆய்ச்சியித்யாதி) வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலேயாய்ப் பெருத்திருந்துள்ளதோள்களையுடையளானயசோதைப்பிராட்டி. (அன்றித்யாதி). அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாநுகுணமாகத் தன்னைப்புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச் சொன்ன சொல்லை. (விட்டுசித்தனித்யாதி). பெரியாழ்வார் தத்காலம்போலே அநுபவித்து ப்ரீதராய்,அதுதன்னைஎல்லாருமறியும்படி உபகரித்ததாய்,ஸர்வாதிகாரமானத்ராவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். (வாய்த்தவித்யாதி). ஸர்வேஶ்வரனுக்கு மங்களா

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி) (சுற்றுடைமை) - வர்த்துளதை. "தடம்" என்றதினர்த்தம் (பெருத்திருந்துள்ள)என்றது. "புறம்புல்கிய ப்ரஜையைச் சொன்ன சொல்" என்று அத்த்யாஹரித்தந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). "ஈத்த" என்றதினர்த்தம் (அது தன்னையித்யாதி). (அதுதன்னை) என்றது - யசோதை சொல்லை யென்றபடி. "மகிழ்ந்து சொல்ல வல்லவர்கள்" என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாகவித்யாதி).

(க0)

திலே சிஷ்யர்களுக்கு ப்ராப்தியுண்டானவோபாதி, ப்ரக்ருதியிலே புத்ரர்களுக்கும் ப்ராப்தியுண்டிறே.(க)"[illegible]-புத்ராந்ஸந்த்யஜ்ய" என்றது - காரணகார்யபாவ ஸம்பந்தத்தாலேயிறே. அது தானறிந்த மாத்ரமிறே. இங்கு கார்யகாரண பாவஸம்பந்தமாகையாலே உபாதேயமாமிறே. தா (ஸ) த்வர்த்தத்தால் வந்தரக்ஷ்யத்வம் சதுர்த்திதோற்றிறைலிறே தோற்றுவது. (க0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சாஸநம் பண்ணுகைக்கீடாக வாய்த்த விலக்ஷணரான சிஷ்யபுத்ரர்களை லபித்து, அத்தால்வந்த ஆநந்தத்தை யுடையராவர். .... (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து,

முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

Periyalvar Tirumoli

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

இரண்டாம்பத்து முதல்திருமொழி

மெச்சூது ப்ரவேசம்.

மெச்சூதுப்ரவேசம்.—ஆழ்வார்களிலே சிலர் தாங்களும் யுவதிகளாய், பிராட்டிமாரவஸ்த்தையையும்பாவித்து அவனையும் பஞ்சவிம்ஶதிவார்ஷிகனை யுவாகுமாரனாக பாவித்தால் பிறக்கக்கடவ ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை, தம்மைமாதாவாக பாவித்து அவனுடைய நீர்மையைஅவரு ...வுத்தாலே அவனைத் தமக்குப்புத்ரனாக்கி, அவனுடையபே ...யைகுணபாவமாக்கி, அவனுடையஅவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்ற நின்ற சைஶவாவஸ்த்தையை யசோதைப்பிராட்டி முதலானார் அநுபவித்தப்ரகாரங்களை வ்யாஜமாக்கி * வண்ணமாடம் துடங்கி அநுபவித்துக்கொண்டுபோந்து, "அச்சோ" என்றும், "புறம்புல்குவான்" என்று மிரண்டு திருமொழியாலும் ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பெற்றாராய் நின்றார்கீழ். இதில் அவன் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சி காட்டி விளை

அவ;—கீழிரண்டு திருமொழியிலும் - "அச்சோ" என்றும், 'புறம்புல்குவான்"என்றும்அவன், ஶைஶவாநுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கும் ரஸத்தை, தானநுபவிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி செய்ய யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே, அந்த சேஷ்டிதங்களினுடைய ரஸத்தை அநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே அநுபவித்து இனியரானார்; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகா..டி விளையாடுமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடுதோற்ற அவன்ஆசரித்தத்தை, தத்காலத்திலுள்ளா

அரு.—மெச்சூதுப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழியிலும், முன்னேயணைக்கை, பின்னே யணைக்கையாகிற அவாந்தரார்த்த பேத (த்வ)முண்டானாலும் அணைக்கையாகிற ரஸம் ஒன்றாகையாலே அவற்றை ஒரு பேடிகையாக்கிக்கொண்டு, வர்த்திஷ்யட ..ணஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தகீர்த்தநம் செய்தருளுகிறார் (கீழித்யாதி). (த.. காலத்திலுள்ளார்)என்று ஸாமாந்யமாக வருளிச்செய்கையாலே- யசோதை (மு)தலான நந்தவ்ரஜத்திலுள்ளா ரெல்லாருமென்றபடி

யாடி ரஸிப்பித்த நிஷ்ப்ரயோஜநவ்யாபாரத்தைத் தமக்கும் அவன் காட்டக்கண்டு அநுபவித்தாரென்னுதல்; அன்றிக்கே(க)"பண்டவன் செய்த கிரீடை" என்கிறபடியே அக்காலத்திலே தாமும் ஒக்கநின்று கண்டாப்போலே அநுஸந்தித்தாரென்னுதல்.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (மெச்சூதித்யாதி) "ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரன்" "பாண்டவபக்ஷபாதி" என்று இரண்டு திறத்திலுள்ளாரும் விஶ்வஸிக்கும் படியாக முன்னேதெளிவித்து ஊதுகிற ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு இடத்திருக்கையை நிரூபகமாக்கினவன். திருக்கைக்கு ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யம் நிரூபகமாகையன்றிக்கே, திருக்கை நிரூபகமாகையால் விஶேஷண நிரூபகம் குணபரமாகையாலே மாறியருளிச் செய்யவு

ரநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்ப் பேசு... பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே தாமும் அநுபவித்துப்பேசிஹ்ருஷ்டராகிறாரித்திருமொழியில்.

மூ.—மெச்சூதுசங்கமிடத்தான் நல்வேயூதி
பொய்ச்சூதில்தோற்ற பொறையுடைமன்னர்க்காய்ப்
பத்தூர்பெறாதன்று பாரதம்கைசெய்த [ன்.
அத்தூதனப்பூச்சிகாட்டுகின்றானம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றா

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மெச்சூது சங்கமிடத்தான்) "ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரன்" "பாண்டவபக்ஷபாதி" என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஊதுகிற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை இடத்திருக்கையிலேயுடையவன். "மெச்ச" என்கிறவிது, "மெச்சு" என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. மெச்ச ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சுதல்-கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்ய த்வநிதான் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும், அநுகூலர்வாழும்படியுமாயிறே யிருப்பது. (உ) "యస్యనాదేన దైత్యానాం బలహానిరజాయత । దేవానాంవవృధే తేజః ప్రసాదశ్చైవ యోగినామ్." யஸ்ய நாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிரஜாயத, தேவாநாம்வவ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதஶ்சைவ யோகிநாம்." என்கிறபடியே. (நல்வேயூதி)

அரு;—முதற்பாட்டு. (மெச்சூதித்யாதி). பாஞ்ஜந்யத்வநியைக் கேட்டவாறே கொண்டாடும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளுகிறார் (ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யேத்யாதி). இதுக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யேத்யாதி). (என்கிறபடியே) என், துக்கு,(வாழும்படியுமாயிறே இருப்பது)என்றத்தோடந்வயம். க்ருஷ்ணனுக்

(க) (உ) வி-பு-ரு-உக-உக.

மாமிறே. (நல்வேயூதி) ப்ராஹ்மணர்க்கு ஶிகாயஜ்ஞோபவீதாதிகளும் ஸந்த்யாவந்தநாதிகளும் விசேஷண நிரூபகமாமாபோலே, கோபகுலத்துக்கும் குழலும் குழலூதுகையும் நிரூபகமாயிறேயிருப்பது. ஸ்வரூபநிரூபகத்திலும் விசேஷண நிரூபகம் ப்ரதாநமாகையாலே "நல்வேய்" என்கிறார்.

(பொய்ச்சூதிலித்யாதி). சூதுபோருகை லீலாரஸமாத்ரமன்றிக்கே, அதுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு துர்யோதநாதிகள் பராநர்த்த சிந்தனை செய்கையாலே "பொய்ச்சூது" என்கிறார். துர்யோத

இதிறே அவதாரத்துக்கநுகுணமான நிரூபகம். அநுகூலர் வாழும்படி நல்லகுழலை ஊதுமவன். குழலுக்கு நன்மையாவது -(க) "நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் வீணைமறந்து" (உ) "மரங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும்" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய த்வநியாலே சேதநாசேதந விபாகமற ஈடுபடுத்தவற்றாகை. ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலுமிரண்டும் இவ்வவதாரத்தில் கைதொடாணுயிறே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலும், (ங) "ஆநிரையினம் மீளக்குறித்தசங்கம்" என்றும், (ச) "கேயத்தீங்குழ லூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(பொய்ச்சூதில் தோற்ற) க்ருத்ரிமமானசூதிலே பராஜிதராய் ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்த. செவ்வையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகாதிறே; க்ருத்ரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. (பொறையுடை

(௫) "ஶங்கசக்ரகதாபாணே- ஶங்கசக்ரகதாபாணே" என்கிறபடியே சங்கத்தையே நிரூபமாகச் சொல்லவமைந்திருக்க, "நல்வேயூதி" என்று, வேணுவையிட்டு நிரூபிக்கலாமோவென்ன வருளுகிறார் .(இதிறேயித்யாதி). சேதநரை ஈடுபடுத்துகைக்கு ப்ரமாணம் (நன்னரம்புடையவித்யாதி). (நன்னரம்பு)-நல்லநரம்புகளையுடைத்தானவீணை யென்றபடி. அசேதநங்களை ஈடுபடுத்துகைக்கு ப்ரமாணம் (மரங்களித்யாதி). (கைதொடாணுய்) -கைவிடாதேயென்றபடி, உக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணம் (பசுமேய்த்தித்யாதி).

"பத்தூர் பெறாதவன்று பாரதம் கைசெய்தவத்தூதன்" என்றபதத்தைக் டாக்ஷித்து அதுக்கநுகுணமாகத் "தோற்ற" என்றதுக்கர்த்தமருளுகிறார் (க்ரித்ரிமமான வித்யாதி). அட்டத்தில் தோற்ற மாத்ரமேயாகில் க்ருஷ்ணன் தூதுபோக வேண்டாவிறே. சூதிலே தோற்றால் இவர்களுக்குப் "பொறை

(க) பெரி-தி-ங-கூ-௫. (உ) பெரி-தி-ங-கூ-க0. (ங) பெரி-தி-ங-ஶ-ங, (ச) தி-வாய்-கூ-ஶ-உ. (௫) பார-ஸபா-கூகூ-சக.

நாதிகள் இவர்கள்ஸர்வஸ்வமும் அபஹரித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் இவர்கள்க்ஷமை ஒன்றும் அபஹரித்துக் கொள்ளமாட்டாதிருந்தது. தர்ம புத்ராதிகளுக்கு இத்தனையுமுடைமையாய்க் கிடக்கையாலே "பொறையுடைமன்னர்" என்று இவர்களுக்கு நிரூபகமாய்க்கிடக்கிறது. இதொழிந்த ஸர்வஸ்வமும் க்ருத்ரிமத்தாலே அபஹரித்துக் கொள்ளுமதொழிய, இந்தப்பொறையை இவர்கள் ப்ரார்த்தித்துக் கொடுத்தாலும் இந்தச் சரீரத்தோடு கைக்கொள்ள மாட்டார்களிறே அவர்கள்.

இந்தப்பொறைதான் இந்ததர்மபுத்ராதிகளுக்கு உடைமையாயிற்றதும் இவர்கள்அத்வேஷத்தோடேபோகையாலேயிறே. த்ருதராஷ்ட்ரன், இவர்கள் பக்கல் பொறையைப்பரீக்ஷிப்பானுக "தர்மபுத்ராதிகள் போகிற வளவில் விக்ருதராய்ப் போனார்களோ?" என்றுகேட்க, "ஹர்ஷத்தால் வந்தவிக்ருதியொழிய, அவர்கள் பக்கல் க்ரோதவிக்ருதிகண்டிலோம்" என்ன; "என்பிள்ளைகளிலும் ஒருவராகிலும் சேஷிக்கும்படியாக அழன்று வாய்விட்டுப் போய்த்திலனே மஹாபாபி" என்றானிறே. புறக்கண் கெட்டாப்போலே உட்கண்ணும் மறைந்தபடியாலே. துர்யோதநாதிகளுக்கு ராஜ்ய ப்ராப்தியில் தாயவிபாகத்தால் உடைமையான தேசமும், இவர்கள் பக்கல் அபஹரித்த தேசமும் அவர்கள் கொடுத்தாலும் இவர்கள் க்ருத்ரிமத் தோல்வி ந்யாயத்தாலே அநுவர்த்தித்தாலும் கொள்ளார்களிறே.இதுவென்,

மன்னர்க்காய்) அவர்கள் செய்தது க்ருத்ரிமமென்று அறிந்திருக்கச் செய்தேயும்,க்ரோதவிக்ருதியின்றிக்கே க்ஷமையையுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோநாதிகள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமித்தனையல்லது, இவர்கள் க்ஷமையை அபஹரிக்கமாட்டார்களிறே. ஆகையாலே "பொறையுடைமன்னர்"என்று-பொறையை இவர்களுக்கு நிரூபகமாகச்சொல்லுகிறது. (மன்னர்க்காய்) (க) "[Telugu-script quotation] - யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவஜநார்த்தநః" என்கிறபடியே அவர்களுக்குஸர்வவிதமான துணையும் தானேயாய்க்கொண்டு பரதந்த்ரனாய்.

யுடை" என்று சொல்ல ப்ரஸக்தியே தென்னவருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). "ஆய்"என்றதினர்த்தத்தை ஸப்ரமாண முபபாதிக்கிறார் (யஸ்யேத்யாதி).

(க) பார-ஆரண்ய.

அவரோடு விபாகித்து வர்த்திக்கைஅரிதென்று போனார்களானாலோ வென்னில்; அது கந்தர்வ பரிபவத்திலேகாணலாமிறே. ஆகையாலே உடைமை கண்டவிடத்தே எல்லாரும் சேர்வர்களிறே. உடைமை யாவதுபொறையிறே. அத்தாலேயிறே ஈஶ்வரன் தானும்சேர்ந்தது.

(பத்தூர்பெறுது) இவர்களுக்காக ஶ்ரீதூதெழுந்தருளி "எல்லார்க்கும் உள்ளார்க்குள்ள ப்ராப்திகள் அம்ஶித்து நீங்களும்உங்களுக்கு அம்ஶமானதும்கொண்டு ஜீவிக்கப்பார்க்கில் தீர்க்க ஜீவிகளாகலாம்" என்றருளிச் செய்தவளவில், அவர்கள் இசையாதபடியாலே "சிறிது குறைத்தாலும் கொடுத்துப் பொருந்தப் பாருங்கோள்; நான்அவர்களைப் பொருந்துகிறேன்" என்னவளவிலும் அவர்கள் இசையாமையாலே "ஆளுக்கு இரண்டூராக ஐவர்க்கும் பத்தூர் கொடுங்கோள்" என்ன; அவர்கள் அதுக்கும் இசையாமல் "வீரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, ராஜாக்களுக்கு யுத்தமன்றோ கர்த்தவ்யம்" என்ன; "ஆனால் அந்ததர்மத்தைச் செய்யுங்கோள்" என்றிசைந்து போந்து இவர்களையும் இசைவித்து. (பாரதம் கைசெய்த)மஹாபாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து ஸாரதியாய் நின்ற அத்தூதனென்னுதல். பத்தூர் பெறுதவத்தூத னென்னுதல்; தூதனாய் ஸமனாயிருக்கச் செய்தேயும் "தன்னுடைய ஆஶ்ரித பக்ஷபாதித்வம் அவர்

(பத்தூரித்யாதி) இவர்களுக்காக ஸ்ரீதூதெழுந்தருளி "பாண்டவர்களும் நீங்களும் விரோதித்திராதே உள்ளார்க்குள்ள அம்ஶங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்திருக்கில் தீர்க்கஜீவிகளாகலாம்" என்ன; அவர்கள், "நாங்கள் அதுசெய்யோம்" என்ன; "ஆனால், சிறிது குறையவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான்பொருத்துகிறேன்" என்ன; அதுக்கும் அவர்கள் இசையாமையாலே, "ஆனால், அவர்களைவர்க்கும் தலைக்கிரண்டூராகப் பத்தூர்தன்னைக் கொடுங்கோள்" என்ன; "இவையொன்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை, வீரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஜீவிக்குமித்தனை" என்ன; ஆனால், "அது தன்னைச்செய்யுங்கோள்" என்றுபோந்து, இத்தலையையும் யுத்தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஸாரதியாய்நின்று நடத்தின ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியான அந்தத்தூதனானவன். (அப்பூச்சி)

"பத்தூர்பெறுது" என்றதுக்குஉபோத்காதம் (இவர்களுக்காகவித்யாதி).

கள் நெஞ்சிலும் படவேணும்'' என்று (க) "ममप्राणाहिपाण्डवाः - மமப்ராணஹிபாண்டவா:'' என்று மேல்விளையும் கார்யம் ஏற்கவே அறிவித்த அத்தூதனென்னுதல். (அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்) அந்த ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம் தோற்ற வப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

இவ்விடத்தே உஞ்சப்பிள்ளை பாடாநிற்கத் திருவோலக்கத்திலே "அத்தூதன்" என்று-பெருமாளைக் காட்டுவது. "அப்பூச்சி" என்று கண்ணை இறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க, உடையவர்பின்னே ஸேவித்தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் திருக்கைகளை திருத்தோளோடே சேர்த்துக்காட்ட, அவரும் அப்படியே அபிநயித்துக்கொண்டுவர "இதுக்கடி-என்" என்றுவிசாரித்துஉடையவர் புரிந்து பார்த்து "ஸ்ரீ கோவிந்தப்பெருமாள்" இருந்தீரோ என்றருளிச் செய்தாரென்றருளிச் செய்வர். "அம்மனே அப்பூச்சி காட்டு

பயங்கரமாயுள்ளது. அதாவது-லோகத்தில் பாலரானவர்கள்எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சிலசேஷ்டிதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில், நீர்மையைக் கண்டு "நம்மிலேயொருவன்" என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படும்படி ஈஸ்வரத்வ சிஹ்நங்களைக் காட்டுகை. இவ்விடத்தை, * உஞ்சப்பிள்ளை ஆடாநிற்க,திருவோலக்கத்திலே,"அத்தூதன்"என்று-பெருமாளைக்காட்டுவது, "அப்பூச்சி"என்று-கண்ணை இறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க; உடையவர்பின்னே ஸேவித்தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக் காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிநயித்துக்கொண்டுவர, "இதுக்கடியென்" என்று விசாரித்துப்புரிந்து பார்த்தருளி, "ஸ்ரீ கோவிந்தப் பெருமாள்! இருந்தீரோ" என்று அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. "அப்பூச்சி"என்கிறது-இரண்டு திருக்கையிலாழ்வார்களையும். "அம்மனே" என்கிறது-கண்டுபயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை.

இப்பாட்டு "மெச்சூது சங்கமிடத்தான்" என்கையால், வலக்கையாழியும் ஸம்ருதமாகையாலே அத்தை அப்பூச்சி பதத்துக்குத் தாத்பர்யமென்று எம்பார் அருளிச்செய்தாரென்று நம்மாசார்யர்களுடைய ஸம்வாதத்தையருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலேயித்யாதி). "இருந்தீரோ" என்றதுக்கு-அபிநயம் காட்டிக்கொண்டு நீர் இருந்தீரோ வென்று கருத்து.

(க) பார-உத்யோ.

கின்றான்'' என்று கை நெரித்திறே அவர்மீண்டு அபிநயித்தது. ''அப்பூச்சி'' என்றது இரண்டு திருக்கையில் ஆழ்வார்களையும். நீர்மையாலே வஸ்து நிர்தேசமாகால் மேன்மையை அப்பூச்சி என்னலாமிறே. (க) ''మాంవ్రజ- மாம்வ்ரஜ'' என்கிற மேன்மை போலன்றிறே. .... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. ''அதிகாரானுகுணமாக வார்த்தை சொல்லாதவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்'' என்கிறார்.

ஸ்வா;—(மலையித்யாதி) ''மஹத்தானபர்வதங்கள் சலித்தாலும் நம்முடையதோளுக்குச்சலநமுண்டோ'' என்றிருக்கிற ராஜாக்களும் யுத்தோந்முகரான பெரியதேராளிகளும், (மற்றும் பலர்) அதாழிய பரிகணிக்கவொண்ணாத ''ஆனை, குதிரை, காலாள்'' என்று சொல்லப்

மூ;—மலைபுரைதோள்மன்னவரும் மாரதரும்மற்றும்
பலர்குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்
சிலைவளையத் திண்டேர்மேல்முன்னின்ற செங்கண் [றான்.
அலைவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றானம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலையித்யாதி) மலைபோலே ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி திண்ணிதான தோள்களையுடைய ராஜாக்களும். இத்தால்-அதி பலபராக்ரமராகையாலே ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதவர்களென்கை. (மாரதரும்) பீஷ்ம த்ரோணாதிகளான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணாசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஓரொருவரே அதிரதராகையாலே ஓரெதிரிகளுக்கும் அஞ்சாதவர்களிறே. (மற்றும்பலர்) தனித்தனியே எண்ணி முடியாமை

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலையித்யாதி). மலைக்கும் தோளுக்கு முண்டான ஸாத்ருஶ்யத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு சப்தார்த்தம் (மலையித்யாதி). (க) '' ద్రవిణం తరస్సహో బలవీర్యాణి స్థేమశుష్మచ। శక్తిః పరాక్రమః ప్రాణః - த்ரவிணம் தரஸ்ஸஹோ பலவீர்யாணி ஸ்த்தேமசுஷ்மச। ஶக்தி꞉ பராக்ரம꞉ பாண꞉'' என்று-பலபராக்ரமசப்தங்கள் பர்யாயமாகப்படி(த்தி)தங்களாகிலும், இங்கு ''பலம்'' என்று-காயபலத்தையும், ''பராக்ரமம்'' என்று உத்ஸாஹாதி ரூபமான மநோபலத்தையும் சொல்லுகிறது. ''மாரதர்'' என்றது-(உ) ''ఆత్మానం సారథిం చాశ్వాన్ రక్షన్యుధ్యేత యో నరః। సమహారథసంజ్ఞస్స్యాత్ - ஆத்மாநம் ஸாரதிஞ்சாஶ்வாந் ரக்ஷந்யுத்த்யேதயோநர꞉। ஸமஹாரதஸம்ஜ்ஞஸ்ஸ்யாத்'' என்கிற மஹாரதரென்றபடி. (ஓரெதிரிகள்) என்றது-அத்விதீயரான சத்ருக்க

(க)

பட்ட பரிகரத்திலுள்ளவர்களும். (குலைய) நடுங்க - அவர் இவர் என்ருப்போலே சிலவ்யக்தி நிரூபணம் பண்ணலாமதொழிய நடுக்கமல்லார்க்கு மொத்துத் தோற்றுகையாலே ஒருசொல்லாலே "குலைய" என்கிருர். இந்த நடுக்கத்துக்கு ஹேது முன்பே மிகை விருதூதுவது, வீரக்கழலிடுவதானதிறே.

(நூற்றுவரித்யாதி). "பலர்குலைய" என்றதிலே இவர்களும் அந்தர்க்கதரிறே. ஆயிருக்கச்செய்தே இவர்களைப் பிரித்து "பட்ட

யாலே மற்றும் இவர்களோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி இருப்பாரநேகரென்கிருர். பதினோக்ஷா ஹிணியாலும் அதில் எத்தனைசூரருண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுமித்தனையிறே. (குலைய) "க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாக ஏறினான்" என்று கேட்டபோதே "நாம் இனி ஜீவிக்கை என்றொரு பொருளுண்டோ" என்று பீதராய் நடுங்கும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றுப்போலே விசேஷம் தோற்றச்சொல்லி, "குலைய" என்கையாலே - இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கும் ஒருவிசேஷமுமில்லை யென்கை.

(நூற்றுவரும்பட்டழிய) கீழே - "மன்னவரும்" என்று-ராஜாக்களைச்சொல்லி யிருக்கச்செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே- * கோப(கோ)பலீவர்த்தந்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களை ஒழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே ஆளுவதாகக் கோலியிருந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் பட்டழிய. (க) "[illegible] பூர்வ [illegible]-மயை வைதே நிஹதா: பூர்வமேவ" என்கிறபடியே

ளென்றபடி. எத்தனை சூரருண்டாயிருக்கும்) என்றது-அநேகம் பேருண்டாயிருக்கு மென்றபடி.

(கோ(கோ)பலீவர்தந்யாயத்தாலே) இத்யாதிக்குத்தாத்பர்யம் "[illegible]-காமாநய" என்றும், "[illegible] - பலீவர்தமாநய" என்றும் சொன்னால் "கோ" என்கிற ஸாமாந்ய ஶப்தம்-பலீவர்தத்தை யொழியக் காட்டினாற்போலே, இங்கும் "மன்னவர்" என்கிற ஸாமாந்யசப்தம் நூற்றுவரை யொழியக்காட்டுகிற தென்றபடி. பலீவர்த்தம் - வ்ருஷபம். கீழ்ச்சொன்னவர்களோடொரு சேர்த்தியாகச் சொல்லாமல், "நூற்றுவர்" என்று தனியே சொல்லுகைக்கு நியாமகமருளிச் செய்கிருர் (பாண்டவர்களித்யாதி) "நின்றோர்மேல் முன்னின்ற" என்றிருக்கையாலே யுத்தாத் பூர்வம் துர்யோதநாதிகள்

(க) கீ-கக-ருரு.

ழிய'' என்றது, அஹங்காராக்நி ப்ராசுர்யத்தாலே, மஹாவ்ருக்ஷங்களானவை பசுமைகுலைய வற்றிவரண்டு கோடரகதமான அக்நியாலே வெந்து விழுமாபோலேயிறே நூற்றுவரும் பட்டழிந்தபடி.

(பார்த்தனித்யாதி) இதுபோலேயோ அவன் சிலைவளையப்பட்ட பாடு. (க) ''“విసృజ్య సశరం చాపం-விஸ்ருஜ்யஸஶரம் சாபம்'' என்றவனை (உ) కరిష్యే వచనం తవ - கரிஷ்யேவசநம்தவ'' என்னப்பண்ணின அருமை; அதாவது-பெரிய வ்யவஸாயத்தோடே யுத்தோந்முக

க்ருஷ்ணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்த போதே நின்று † வற்றின மரம்போலே பட்டு, பின்னை உருவழிந்துபோம்படியாக.

(பார்த்தன்சிலைவளைய) அர்ஜுநன்கையில் காண்டீவம் வளைய. அதாவது - அதிரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுநன் எதிர்த்துநின்று வில்வலித்து யுத்தம்பண்ண வல்லனாய்த்து இவனுடைய ஸஹாயபலத்தாலென்கை. (திண்டேர்மேல் முன்னின்ற) மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்நேயாஸ்த்ராதிகளாலே தக்த(்)மாய் விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்தாய் நின்றதேரின்மேலே, (ந) “ఉరసా ధారయామాస పార్థం సంఛాద్య మాధవః-உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவः'' என்கிறபடியே அர்ஜுநனால் பொறுக்க வொண்ணாத அஸ்த்ரஶஸ்த்ரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

(செங்கணலைவலை) தான் ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்

பட்டழியக்கூடுமோவென்ன (மையைவேத்யாதி). (வற்றின மரம்போலே) என்றது - நீர் வற்றின மரம்போலே என்றபடி.

இவன் தேர்மேல் நில்லாவிடில் காண்டீவம் வளையாதோ வென்ன வருளுகிறார் (அதாவது அதிரதேத்யாதி). (வலித்து) இழுத்து; நாணை ஏறிட்டென்றபடி. திண்மைக்கர்த்தம் (மஹாரதேத்யாதி). ''வீழாமல்-நின்ற'' என்றந்வயம். ''முன்நின்ற'' என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் (உரஸேத்யாதி).

இவையெல்லாம் கடாக்ஷித்துக் கொண்டு ‘செங்கணலைவலை'' என்றதுக்குத்

(க) கீ-க-சஎ. (உ) கீ-கஅ-எந. (ந) பார-த்ரோண-உகூ-கஅ.

† (பா) வேரற்றமரம்.

ளுய்த் தேரிலேஏறினவன், யுத்தோந்முகரான பந்துக்களை ரக்ஷிக்கை தர்மமென்றும், வைதமானத்தை அதர்மமென்றும் ஸ்நேஹ காருண்யவதபீதிகளாலே (க) " కింనో రాజ్యేన గోవింద కింభోగైర్జీవితేనవా - கிந்நோராஜ்யேந கோவிந்த கிம்போகைர்ஜீவிதேநவா" என்று இவன் நிற்கையாலும், அவள்"விரித்தகுழல்முடியேன்" என்று,தனக்கு ஸரணாகதி திருநாமப்ரபாவ மாத்ரத்தாலே பலித்தகர்வத்தாலே "நாம் நினைத்ததெல்லாம் பலிக்கும்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி நின்றாள்; "இனி இவனைத்தெளிவித்துச் சிலையைவளைத்து மயிரை முடிப்பிக்க வேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி, இவனுக்குச் சில அர்த்த

தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று அந்த விஜயத்தைஅர்ஜுநன் மேலே ஏறிட்டு அவன்பக்கல் வாத்ஸல்யம்தோற்றக் கடாக்ஷித்து நின்று, அவன்விஜயம் தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுமவன். (உ) "அவாக்யநாதர:-அவாக்யநாதர:" என்றிருக்கக்கடவவன் அதடைய அழிந்து கலகலென ஏத்தாநிற்குமாயிற்று. (ங) " புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச் சுவேதனைச் சேநாபதியாய் மனப்போர் முடிக்கும் வகை" என்கிறபடியே. அதவா, " பார்த்தன் சிலைவளையத்திண்டேர்மேல் முன்னின்ற செங்கணலைவலை" என்கையாலே- (ச) *அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியா குலனாய், (க) న కాంక్షే విజయం కృష్ణ- நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" இத்யாதிப்படியே "விஜயமும் வேண்டா, ராஜ்யாதிகளும் வேண்டா" என்று உபேக்ஷித்து

தாத்பர்யம் (தானித்யாதி). (அவன் விஜயம்) என்றது-அர்ஜுநன் விஜயமென்றபடி. "அலைவலை" - பஹுஜல்பாகன், இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யம் (அவாகீத்யாதி). "புகழ்ந்தாய்"இத்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம்-உன் திருவுள்ளத்தில் கிடந்தபடியே பாரதயுத்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக ஆண்பிள்ளையான அர்ஜுநன் நினைக்க, அவன் மிடுக்கனாய் யுத்தம் பண்ணும்படி புகழ்ந்தாய்; அப்படியன்றோ உன்படி என்கிறோரென்று. குலைகைக்கும்,பட்டழிகைக்கும், சிலைவளைக்கைக்கும்-தேர்முன்னின்றத்தை ஹேதுவாகவும், யுத்தார்த்தமாகப்புகழ்கை அலைவலைத்தனமாகவும் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, இனி குலைகை முதலானவற்றுக்கு கீதோபதேசமாகிற அலைவலைத்தனத்தையே ஹேதுவாக்கித் தாத்பர்யாந்தரம் (அதவேத்யாதி). ப்ரகரணாநுகுணமாக*பார்த்தன் பதத்துக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அஸ்த்தாநேத்யாதி).

(க) கீ-க-கூஉ. (உ) சாந்தோ-கூ-கச-ச. (ங) ச-திருவ உச. (ச) கீ ஸங்க்ரஹ

ஸ்வாபதேசம்.

விசேஷங்களை உபதேசிக்கக் கோலி "தர்மத்தை அதர்மமென்ற ப்ர மம் மீளாமையாலே, அதர்மத்தை தர்மமென்றால் அத்தை தர்மமெ ன்று கைக்கொள்ளுமாகில், இவன் அதர்மமென்று நீக்கின தர்மத்தை இவனிசைந்த தர்மத்துக்கு யோக்யதா பாதகமாக்குவிப்போம்" என்று பார்த்தவளவிலும் அது கூட்ட இவன் இசையாமையாலும், அதொழிய இது தர்மமாகமாட்டாமையாலும் வெறுத்தருளி "இனி அதிகுஹ்ய ரஹஸ்ய மொழியச் சொல்லலாவதில்லை" என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளி "தர்மங்களெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் விடு" என் கையாலே "அலைவலை" என்கிறார்.

இவன் கைவிட்ட தர்மம் கூடாதபோது தான் இது தர்மமெ ன்ன இசைந்தானோவென்னில்; இசைந்தான். இசைந்த ப்ரகாரந்தா னென்னென்னில்; இது தர்மம்; துஷ்கரத்வாதி தோஷதர்சநத்தா லும், கீழே பாரதந்த்ர்யத்தைக் கேட்கையாலே அந்த பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமாய்த்தோற்றுகையாலும் "என்னால் செய் யப்போகாது; மற்றொரு கதி அறிகிலேன்" என்று இவன்சோகித்த பின்பு இவன் சோகநிவ்ருத்த்யர்த்தமாக த்யஜிக்கச் சொல்லும்போ தும், இது அசக்தியோகத்யாகமாம் போதும் அவனுடைய ப்ரமத் தாலே தர்ம சப்த வாச்யமாமித்தனை.

இவற்றினுடைய துஷ்கரத்வாதி தோஷதர்சநம் பண்ணிவன் ப்ரமித்தானோ வென்னில்? இதுக்கு யோக்யதா பாதக தர்மத்தைக் கூட்டப் பெறாமையாலும் ப்ரமித்தான். சக்த்யநுகுணமாகச் செய் யவுமாய், தேஹதர்மமாத்ர விஹிதமுமாய்த்தான் செய்யக் கடவோ மென்று உபக்ரமித்து ஒருப்பட்டதுமாய், முன்பு ஊர்வசிமுதலானு ரளவிலும் தவறாமல் செய்து போந்ததுமாய், (க) "ஶ்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண:" – ஶ்ரேயாந்ஸ்வதர்மோ விகுண:" என்று கீதோபநிஷதா சார்ய வசநமாத்ரத்தாலும், செய்யவேண்டுவதான ஸ்வதர்மத்தை பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹாதிகளால் ப்ரமித்துத்தானே விடுகையால், இதுவும் அசக்தியோகத்யாகத்திலும் தர்மசப்த வாச்யமாகக்கூடா மையாலும், இனி ஒரு திவ்ய தேசவாஸம், திருநாம ஸங்கீர்த்தநம், தீபமாலாதிகளில் இவனுக்கு அந்வயமில்லாமையாலும், (உ) "ஸர்வத ர்மாந்பரித்யஜ்ய – ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய" என்ற ப்ரகாரந்தான் எங்

(க) கீ-௩-௩௫. (உ) கீ-௧௮-௬௬.

ஸ்வாபதேசம்.

நனே யென்று நிரூபிக்க வேண்டி வருமிறே. தன் ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அலைவலைமை தவிர்த்தவன்-இவனுடைய அலைவலைமை தவிர்க்க வேண்டியிறே அலைவலையானன். இவனுக்காக இவ்வர்த்தமெல்லாம் வெளியிடவேணுமோ எருக்கிலைக்காக, என்று அலைவலை என்கிறார்.

இங்ஙன் வெளியிட்டானகில் அவள் ப்ரதிஜ்ஞை நோக்கும்படி என்? இவன் வில்வளையும்படி யென்னென்னில்; இவன் பின்பு சொன்னத்தை முன்பே செய்தானகில் ப்ரதிஜ்ஞையும் தலைக்கட்டி வில்லும் வளையுமிறே. பின்புதானும் (க) "ப்ராமயந் - ப்ராமயந்" என்றபோதே செய்து முடித்தானகில் "ஸர்வதர்மாந் - ஸர்வதர்மாந்" என்ன வேண்டாவிறே. இவை எல்லாத்தாலும் இவள் ப்ரதிஜ்ஞை தலைக்கட்டலாயிருக்க, "ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று லோகஶாஸ்த்ரமாக உபகரிக்கிலும் அவள் ஸங்கல்பம் வ்யாஜமாத்ரமோபாதி, இவன் பக்கலிலும் ஒன்றைக்கண்டு வ்யாஜமாத்ரமாக்கிக் கொள்ளவேணுமிறே.

அதுதான் இவனுக்குண்டோ வென்னில் (உ) [கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவ: - கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ:] என்றும், [தர்மஸம்மூடசேதா: - தர்மஸம்மூடசேதா:] என்றும் சொன்னபோதே "தர்மாதர்மங்களறிந்திலேன்" என்று அநுதபித்து, [ப்ருச்சாமி-ப்ருச்சாமி] என்றபேக்ஷித்து, [யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந்நிஶ்சிதம்ப்ரூஹி - யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந் நிஶ்சிதம்ப்ரூஹி] என்று-உனக்கு நான் சிஷ்யன், நியாமயன், ப்ரபந்நன் என்று தன் அதிகாரத்தைச்சொல்லி "நிஶ்சிதம்ப்ரூஹி" என்றபோதே ப்ராப்தமான அர்த்தவ்யாஜமும் தோன்றுமிறே. இவன் தானும் சக்தியோக தர்மத்தை அசக்தியோகத்தாலன்றே விட்டதும். நடுவுபரந்ததெல்லாம் இவன் சொன்னது ஸத்யமோ †- என்று இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காகவிறே. ஆகையால் ஈஶ்வரன் அலைவலையல்லவாயிருக்க, இவர் அவனை அலைவலை என்னும் போது தம்முடைய அபிப்ராயத்தாலருளிச் செய்தாரா மித்தனையிறே.

இவரபிப்ராயம் தானென்னென்னில் (க) "வாழாள்" என்றும், "கூழாள்" என்றும வகையிட்டு பகவச்சரணார்த்திகள், கைவல்யார்த்திகள் என்று பாராதே இவர்களை இசைவித்துத் தம்மோடே கூட

(க)கீ-கஅ-கூக, (உ)கீ-உ-எ.(ங)தி-பல்லா-ங. †இங்கேஒருபதம் இருக்கவேணும்.

மங்களாசாஸநபரராக்கி ப்ராப்தி தசையிலும் (க) "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்று இதுவே யாத்ரையாக்கி * வேதப் பயன்கொள்ளவல்லவர்க்கு இது அலைவலைத்தனமாய்த் தோற்றுதிராநிறே. (உ) "தாம்பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று "அவர்நாக்கு வளைத்திருப்பார், இப்போது என்னளவில் பண்ணுகிற தீம்பு திருச்செவி சாத்தில்" என்று ஆண்டாளு மருளிச்செய்தாளிறே.

பிராட்டியும் (ரு) "𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 - ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம்" என்று எங்கள் ஐயர் கேட்கில் "பெண்ணுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தோம்" என்று என்னை நிறுத்திப்போகில் போர வெறுத்துச் சொல்லுவர். அது என்னால் கேட்கப்போகாதென்று கிடீர் எனக்கு க்லேசம்" என்றாளிறே. "நீர்நிறுத்திப் போனால் நிற்கும்பாபம் எனக்குமில்லை, நீர்தாமும் நிறுத்திப்போகிறவருமல்ல; ஆயிருக்க இந்த நெஞ்சொழிந்த பலவார்த்தை சொல்லி அலைவலையாக வேணுமோ" என்றாளிறே. குறும்பறுத்த நம்பியும் "திருவேங்கடமுடையானுகிற அலவலை வெளியிட்டானே" என்றானிறே.

"த்யஜ, வ்ரஜ, மாஶுச:" என்னக்கேட்டு, அவனும் (ச) "𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌗𑌤𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌃𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌵𑌚𑌨𑌂𑌤𑌵 - ஸ்த்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யேவசநம்தவ" என்ற பின்பிறே-நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்சிலைவளைந்ததும். ரதிக்குத் திண்மைகுலைந்து (ரு) "𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌸𑌶𑌰𑌂𑌚𑌾𑌪𑌂-விஸ்ருஜ்யஸஶரம்சாபம்" என்று * ஶோகஸம்விக்நமாநஸனனவளவிலும் "𑌰𑌥𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥𑌉𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 - ரதோபஸ்த்த உபாவிசத்" என்று

"𑌰𑌥𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥𑌉𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 -ரதோபஸ்ஸத உபாவிஶத்" (ரு) "𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌶𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 - விஸ்ருஜ்ய ஸசரஞ்சாபம் சோகஸம்விக்நமாநஸ:." என்கிறபடியே ஶோகத்தாலே வெருவின மநஸ்ஸையுடையனாய் வில்லையும் பொகட்டு யுத்தாந்நிவ்ருத்தனாய்த் தேர்த்தட்டிலேயிருந்த அர்ஜுநன் தெளிந்து (ச) "𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌵𑌚𑌨𑌂𑌤𑌵 - கரிஷ்யேவசநம்தவ" என்றெழுந்திருந்து வில்லெடுத்துயுத்தம்பண்ணும்படியாக, ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம்தொடங்கி பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்திபர்யந்தமாக

"சிலைவளைய" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தெளிந்தித்யாதி). அலைவலை பத தாத்பர்யம் (ப்ரக்ருத்யாத்மேத்யாதி).

(க) தி-பல்லா-கஉ. (உ) நா-தி-கக-க0. (ரு) ரா-ரு0-ரு. (ச) கீ-கஅ-எரு. (ரு) கீ-க-சஎ.

இவனிருக்கும்படி, ரதம் திண்மை குலையாதிருந்ததிறே-இவர் தேர் மேல் முன்நிற்கையாலே. மேல் நின்ற பார்த்தனுக்கு முன்பே தாழ நின்று (க)"ஸர்வஸம்ப்ரமிஜ்ரா:-உரஸாப்ரதிஜக்ராஹ" என்று மார்பிலே அம்பேற்ற அலவலை வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார். (செங் கண்) பலகாலும் "அர்ஜுநன் தேரில் நின்றும் குதித்து ஓடிப்போகி றானோ" என்று பார்த்துச் சிவந்த தென்னுதல்; சத்ருக்களளவிலே சீறிச் சிவந்ததென்னுதல்; ஸ்வாபாவிகமான ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான சிவப்பென்னுதல். .... (உ)

உபதேசித்த அலவலைத்தனத்தைச் சொல்லவுமாம்.

"அலவலை" என்பது-அர்த்த கௌரவமும் அதிகாரிகுணாகுண மும் பாராதே தன்நெஞ்சில் ப்ரதிபந்நமானவற்றைச் சொல்லுமவ னிறே; அது இங்குமுண்டாகையாலே இவனையும் அலவலை யென்ன லாமிறே. இப்படி-தான் அருளிச்செய்தது- சரணாகதையானவள் குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. (வந்தித்யாதி) இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும் சிலைவளையவும் தேர்முன்னின்று ஸாரத்யம்பண்ணின, ஆஸ்ரித விரோதிநிரஸநம் ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யம் முதலான ஸ்வபா வங்களையுடையவன் வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (அம்மனே) பூர்வவத்.

மூ;—காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்
தீயபணத்தில் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி
வேயின்குழலூதி வித்தகனாய்நின்ற
ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின் [றான்.

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (காயுநீரித்யாதி) (காயுநீர் புக்கு)

ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணினவனை "அலவலை" என்னக் கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (அலவலை என்பதித்யாதி). இப்படி அதிகாரி வேஷா திகளைப் பாராமல் சொல்லுகைக் கடியே தென்ன வருளுகிறார் (அப்படியித் யாதி). ப்ரதமயோஜநாபிப்ராயேண பாட்டில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸித்து, அத்தால் பலித்த கல்யாண குணங்களை அப்பூச்சி காட்டுகைக்கு ஹேதுவாக வேண்டியருளுகிறார் (இப்படி பலரித்யாதி). ஸாரத்யம் பண்ணினவனாய், ஆகையாலே "ஆஸ்ரிதேத்யாதி" என்று கூட்டிக்கொள்வது. இஸ்ஸ்வபா வங்களை யுடையவன் ஆஸ்ரிதரை ஸந்தோஷிப்பிக்கு மவனாகையாலே அப் பூச்சி காட்டுகிறானென்று கருத்து. ... ... (உ)

(க) பார.

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. ஆயர்குலத்துக்குக் காரணனானவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றா னென்கிறார்.

ஸ்வா.—(காயுநீரித்யாதி) காளியன் - புக்கு - காயுநீர்கடம் பேறி. முன்பு அம்ருதஜலமாயிறே அந்த மடுதானிருப்பது. காளியன் பீ(ஷ்)திமூலமாகவந்து புகுந்தபின்பிறே (க)“சலம்கலந்த பொய்கை” என்னும்படி காயுநீராயிற்று.

பண்டு நீர்க்கடம்பாய் குளிர்ந்து நின்ற பாதபம்பட்டது விஷஜலத்தாலேயிறே. “ஆனால் அது இவனேறப்பொறுத்தபடி என்?”

அருகணைந்த வ்ருக்ஷங்கள் பக்ஷிகளுட்பட பட்டுவிழும்படி காளியன் விஷாக்நியாலே தப்தமாய் நின்று கொதிக்கிற மடுவின் ஜலத்திலே மதியாமல் சென்றுபுக்கு. (உ) “கடுவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக்கலக்கி” என்கிறபடியே அந்தத்தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் க்ருத்த (க்ருத்த) னாய்த் தலையெடுத்தெழுந்திருக்கும்படி பண்ணி.

(கடம்பேறி) அந்த விஷாக்நியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற தொருகடம்பை, தன் கடாக்ஷத்தாலே * பச்சிலைப் பூங்கடம்பாக்கி,

---

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (காயுநீரித்யாதி) (௩)“కాలింద్యాం కాలియస్యా సీద్ధ్రదః కశ్చిద్విషాగ్నినా । శ్రప్యమాణపయా యస్మిన్ పతన్త్యుపరిగాః ఖగాః ॥ విప్రుష్మతా విషదోర్మిమారుతేనాభిమర్శితాః । మ్రియన్తే తీరగా యస్య ప్రాణినః స్థిర జఙ్గమాః - காளிந்த்யாம் காளியஸ்யாஸீத்த்ரத: கஶ்சித்விஷாக்நிநா । ஶ்ரப்யமாணபயாயஸமிந்பதந்த்யுபரிகா:ககா: । விப்ருஷ்மதா விஷாதோர்மிமாருதேநாபிமர்ஶிதா: । ம்ரியந்தே தீரகா யஸ்யப்ராணிநஸ் ஸ்திரஜங்கமா:” என்கிற ஶ்ரீபாகவத வசநங்களை உட்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (அருகணைந்த வித்யாதி). பாய்ந்தாடுகைக்கு - “காயுநீர்புக்கு” என்கிறது ஹேதுவாகவேண்டி, அநந்தரசேஷ்டிதத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளுகிறார் (கடுவிடமித்யாதி).

(௪) “తదేతం నాతి దూరస్థం కదమ్బమురుశాఖినమ్। అధిరుహ్య పతిష్యామి హ్రదే స్మిన్ననిలాశినః॥ ఇత్థం విచిన్త్య బధ్వా చ గాఢం పరికరం తతః॥ నిపపాత హ్రదే తత్ర- ததேதந்நாதிதூரஸ்த்தம் கதம்பமுருசாகிநம் । அதிருஹ்ய பதிஷ்யாமிஹ்ரதேஉஸ்மிந் நிலாஶிந: । இத்தம் விசிந்த்ய பத்த்வாச காடம் பரிகரம்தத: । நிபபாதஹ்ருதேதத்ர” என்கிற ஶ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தையும், (௫) “பச்சிலை பூங்கடம்பேறி விசைகொண்டு பாய்ந்து புக்கு” என்கிற திருமங்கை மன்னன் பாசுரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அந்த விஷாக்நியாலே யித்யா

(க) தி-ச-வி-௨௬. (உ) தி-மொ-௪-௩௦-௩. (௩) பாக-௧௦-௧௬-௪.
(௪) வி-பு-௫-௭-௩௰. (௫) தி-மொ-௧௦-௭-௧௨.

என்று நஞ்ஜீயர்கேட்க, "ஏறுகிறவன் பார்த்து ஏறுகையாலே விஷத்தால் வந்ததோஷம் அவன் பார்வையாலே தீர்ந்து ப்ராணன் பெற்றுப் பச்சிலைப்பூக்கடம்பாயிற்று". என்று பட்டரருளிச்செய்தார். நெறுஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் கடாக்ஷத்துக்குக் கூடாததில்லையிறே.

அன்றிக்கே நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தாராக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. "வெந்துபோன உத்தரைதன்சிறுவனையும் உய்யக்கொண்ட திருவடிகளிறே; அந்தத்திருவடிகளாலே மிதித்தேறினால் பச்சிலைப்பூம் கடம்பாகாதோ?" என்று. திருவடிகளாலே கல்லைப்பெண்ணாக்கினுனென்றதும் ஓராஸ்சர்யமோ இதுக்கு. அந்தக் கடம்பிலே ஏறி அந்த விஷத்துக்கு ஆஸ்ரயமாய்த் தீயதான பணத்தின்மேலேயிறே சிலம்பார்க்கப்பாய்ந்து ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் செய்தது. அந்தந்ருத்தம்தான் பரதஸாஸ்த்ரத்துக்கு ஹேதுவென்னலாமிறே.

(வேயித்யாதி) கரையிலே ஏறி இனிதானவேயின் குழலூத,

அதின்மேலே ஏறி. (காளியனித்யாதி) காளியனுடைய - விஷாஸ்ரயமாகையாலே க்ரூரமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு த்வநிக்கும்படி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே ரக்தம் சொரியும்படி இளைத்துச்சரணம் புகுருமளவும் அதின் மேலே நின்று ந்ருத்தம் செய்து.

(வேயித்யாதி) இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கண்டும் கேட்டும் "என்னாகப்புகுகிறதோ?" என்று தரைப்பட்டுக் கிடந்து ஈடுபடுகிற

தி). இவ்வசநத்தில் "நாதிதூரஸ்த்தம்" என்கையாலே பட்டுக்கிடந்தபடியும், 'உருசாகிநம்'' என்று விசேஷித்து "விசிந்த்ய" என்கையாலே க்ருஷ்ணன் கடாக்ஷத்தால் பச்சை பட்டபடியும் கொள்ளவேணுமென்று தாத்பர்யம். "ததஃ" என்றது-வ்ருக்ஷாக்நிபபாத என்றபடி. இந்தப்ரமாணங்களில் சொல்லுகிறபடியே "கடம்பேறிக்காயுநீர்புக்கு" என்றந்வயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம். "பாய்ந்து" என்று மளவுக்கு மர்த்தம் (காளியனித்யாதி). ஸ்ரீ பூணுமபிவத்ஸலனுகையாலே நசிப்பித்தென்று சொல்லாமல் "ஆடி" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவன் பணங்களித்யாதி),

காயுநீர்புக்கி த்யாதியைக் கடாக்ஷித்துக் "குழலூதி" என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார். (இந்தவித்யாதி). அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம் செய்திருக்க

அந்தத்வநியில் தெளிவுகண்டிறே "அந்தக்காளியனுக்குப்பிழைத்தான்'' என்று, ஆச்சிமாராயர்கள் தெளிந்தவளவே யன்றிக்கே, இவரேயிறே தெளிந்தாரும். இன்னமும் "இவனிறே''என்று வயிறு மறுகினாரும். (வித்தகனாய் நின்ற) ஆயர்குலத்துக்குக் காரணபூதனென்னுதல்; பசுக்களும் கன்றுகளும் இடையரும் இடைச்சிகளும் பயங்கெட்டுத் தங்களிஷ்டத்திலே தண்ணீர் குடிக்கலாம்படி காளியனை ஓட்டிவிட்ட ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவனென்னுதல். (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் குலையாமையாலேயிறே வ்யக்திப்பேர் கிடக்க, ஜாதிப்பேர் அருளிச்செய்தது. அன்றிக்கே, குழலூதின வாயனென்னவுமாம். (ஙு)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டித்யாதி) தீம்பனானவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—அவன்தான் பிறக்கப் புகுகிறானென்று ஏற்கவே உருவினவாளும் கையுமாய் நிற்கிறவிரோதிகள் கண்ணில் தோற்றாமைக்

இவ்வநுகூல ஜநங்கள் தலையெடுத்து ப்ரீதராய் வாழும்படி திருக்கையில் வேயின் குழலையூதி, இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தாலே விஸ்மயநீயனாய் நின்ற. (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் கு(றை)லையாதவன். வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். .... (ஙு)

மூ.—இருட்டில்பிறந்துபோ யேழைவல்லாயர்
மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாளப்
புரட்டியந்நாளெங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட [கின்றான்.
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டில்பிறந்து) (க) "அர்த்தராத்ரே(உ)கிலா தாரே ஜாயமாநே ஜநார்த்தநே-அர்த்தராத்ரே^உகிலாதாரே ஜாயமாநே ஜநார்த்தநே'' என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலானதுஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்ப

"ஆயன்'' என்னப்போமோ வென்ன வருளுகிறார் (எல்லாமித்யாதி). (ஙு)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டித்யாதி) "இருட்டில்'' என்று சொல்லுகிறதென்! பிறந்தென்றால் அது போராதோவென்ன ப்ரமாணமருளிச்செய்யா நின்று கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தேத்யாதி). கண்

(க) வி-பு-ரு-ஙு-எ.

காகவிறே இருட்டிலே திருவவதரித்தது. இருட்டிலேயாகிலும் தாய் முலைப்பாலைக் குடித்துக்கிடக்கலாமிறே; இதுக்கு விரோதிப் பார்களென்றிறே வழியில் மருக்யமும் பாராமல் இருட்டிலே திருவாய்ப்பாடியேற எழுந்தருள வேண்டிற்று. (பிறந்துபோய்) திருவவதரித்தெழுந்தருளி.

(வல்லாயர் ஏழைமருட்டைத் தவிர்பித்து) (வல்லாயர்) ஆயர்க்கு வலிமையாவது-அறிவு கேட்டில்வலியராகையிறே. புதுமழைத் தண்ணீரையும், குடிலையில் சோற்றையும் ஜீவித்து இடையர் கோலாடி விளையாடும்போதுகளிலே "நாம் இத்தனை பேருண்டா

டாதபடி அருகுநின்றுருக்ருத் தெரியாத விருளிலே வந்தவதரித்து. "எப்போது பிறப்பது" என்று ஹிம்ஸிக்கைக்காக உருவின வாளை உறையிலிடாம லிருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடானிறே. (க) "ஜாநாத்மாவதாரஸ்தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜஃ- ஜாநாதுமாவதாரந்தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜஃ" என்றுளிறே தேவகிப்பிராட்டி. (போய்) (உ) "வீங்கிருள்வாய்-அன்றன்னை புலம்பப்போய்" என்கிறபடியே அந்தச் செறிந்த இருளிலே பெற்ற தாயானவள் விரஹகாதரதையாலே காலைக்கட்டிக் கொண்டுகிடந்து கதறுநிற்கத் திருவாய்ப்பாடியிலே போய்.

(ஏழைவல்லாயர் மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து) தன்பக்கல் சபலராய், (ங) "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: - க்ருஷ்ணாஶ்ரயாஃ க்ருஷ்ணபலாஃ." என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி யிருக்கும் பலத்தையுடையரான

டால் தான் வருங்குற்றமேதென்ன வருளுகிறார் (எப்போதித்யாதி). துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படக் கூடாது, கண்டால் பாதிப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஜாநாத்வித்யாதி). திதிஜந்மஜனாகையாலே பாதிப்பனென்று கருத்து. "இருட்டில் பிறந்து, மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து" இத்யாதிபதங்களை "அரட்டன்" என்றுசொல்லப்பட்ட தீம்புக்கும், மிடுக்குக்கும் ஹேதுவைச் சொல்லுகிறதாகத்தோன்றுகையால் "போய்" என்றதினர்த்தமும் ஹேதுவாக வேண்டிப் பாசுரத்தின்படியே அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வீங்கிருள் வாயித்யாதி).

"ஏழை" என்றதுக்கு அந்யவிஷயத்தில் சா(ஞா)பல்யமர்த்தமாகில், மருட்டைத் தவிர்ப்பிக்கையிலே ஹேதுவாகமாட்டாதென்றர்த்த மருளுகிறார் (தன்பக்கலித்யாதி), இடையர்க்கு ப(ப)லம் சொல்லக்கூடாமையால் அருளுகிறார் (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா இத்யாதி). பாண்டவர்களைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ண பல

(க) வி-பு-ரு-ங-கங. (உ) தி-வாய்-கூ-ச-ரு. (ங) பார-த்ரோ-கஅங-உச.

யிருக்க நம்முடையகையிலே இந்தப் பசுமேய்க்கிற கோல்களிருக்க கம்ஸனுக்கு நாம் திறை இடுகையாவதென்? இந்தக்கோல்களாலே கம்ஸனையும் சாகவடித்து இழுத்துப் போகடக்கடவோம்" என்று இவர்கள் ஸம்ப்ரதித்தவளவிலே, "நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ? நானொருவனுமே அவனைச் சாகஅடித்திழுத்துப் போடேனோ" என்று இவனெழுந்திருந்தவளவிலே, ஆயர் பலரும் எழுந்திருக்க "நீங்கள் இங்ஙனே சொல்லிச்செய்ய வல்லாரைப்போலே மருட்டா தொழியுங்கோள்" என்று அவர்களையும்நீக்கி "அண்ணரும் நானும் அமையும்" என்று ஸ்ரீமதுரைக்குப் போவதாக ஒருப்பட்டவள விலே;

அக்ரூரன் "எழுந்தருளவேணும்" என்று தேரும்கொண்டு உறவு பேசிவர, அவனுடன் எழுந்தருளுகிற வளவிலே, வல்லாயர் ஏழைகளாய், இவனுடன் மருவின பெண்களெல்லாரும் திரண்டு வந்து(க)"అక్రూరః క్రూరహృదయః-அக்ரூரக்ரூரஹ்ருதய:" என்று இவ ரை நிஷேதித்துத்தேரைத்தகைந்து "நீங்கள்போகில் நாங்கள் இத்த னைபேரும் இப்போதே முடிவோம்" என்ன;"மாற்று வாயாகில் இப் படி சொல்லுகிறதொழிய நீங்கள் நினைத்தபோது முடியலாயிருக் குமோ? முடிகிறோமென்றுஎன்னைமருட்டாதே கொள்ளுங்கோள்." என்று இவர்களுடைய மருட்டையும் நம்பிமூத்தபிரானைக்கொண்டு தவிர்ப்பித்தானிறே. அவர்களுடைய ஸ்நேஹத்தையிறே மருட் டென்றது.

கோபரானவர்கள் செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லா ரைப்போலேசொல்லும் ப்ரா(ஞ)மகோக்திகளை, "நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ, நானே செய்கிறேன்" என்றாப்போலே சொல்லும் தன் னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி.

(வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி) நான் செய்கிறேனென்றது உக்தி மாத்ரமாய்ப் போகாமே கம்ஸ ப்ரேரிதனாய், தன்னை அழைத்துக் கொண்டு போகவந்த அக்ரூரனுடனே ஸ்ரீ மதுரையிலே யெழுந்த

ரென்று திருவுள்ளம். "வன்கஞ்சன்மாள" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஹேது பூர்வகம் மருளை விவரிக்கிறார் (செருக்காலே யித்யாதி). தவிர்ப்பித்த ப்ரகா ரத்தை யருளுகிறார் (நீங்களித்யாதி),

வன்மையை உபபாதிக்கிறார் (நான் செய்கிறேனென்றதித்யாதி). புரட்

(க) வி-பு-ரு-கஅ-௩௦.

அத்தைத் தவிர்த்த ப்ரகாரந்தானேதென்னில்; நாங்கள் போய் மாமடியோடே உறவுசெய்து மீண்டு வருகிறோமென்ன; "அது கூடுமோ? நகரஸ்த்ரீகளைக்கண்டால், கொச்சைகளாயிருக்கிற வெங்களை நினைத்து நீங்கள் வரக்கூடுமோ" என்று அவர்கள் சோகிக்க, அவர்களளவிலே க்ருஷ்ணனுக்குக்ருபை பிறக்கக்கூடும் என்று இவர்கள் மருட்டிலே முடியமுடிய அகப்படாதே அவர்கள் ஆசை அறும்படியாக "நாம் தாம் ராஜபுத்ரர்களன்றோ? நமக்கு அவர்களோடே பரிய உறவாய்க்கிடந்ததோ? போரீர்" என்று கொண்டு போயன்றோ மதுரையிலேபுக்கு அவன் செய்தவஞ்சனைகளைக் காண்கையாலே அவற்றையும் முடித்து, அவன்தானிருந்த உயரத்திலே பாய்ந்து அவனைத் தலை கீழாகப்புரட்டித்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்தவளவிலும் "வன்சஞ்சன்" என்னும்படி ப்ராணன் போகாமையாலே, மீண்டும் புரட்டிக்குஞ்சி பிடித்துமாளும்படி அடித்துப்பொகட்டானென்கிறார்.

அதுக்குப்பின்னை பூம்பட்டுக்கொண்டதென்னில்? விரோதி

ருளி, உத்ஸவத்துக்கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலேநலியும்படியாக தன் குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி, (க) "తుఙ్గమఞ్చే వ్యవస్థితః- துங்கமஞ்சேவ்யவஸ்த்திதః" என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனை கம்ஸன் முடியும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்த்தலத்திலே எழப்பாய்ந்து, (உ) "కేశేష్వాకృష్య విగళత్కిరీటమవనీతలే సకంసం పాతయామాస తస్యోపరి పపాత చ - கேசேஷ்வா க்ருஷ்ய விகளத் கிரீட மவநீதலே - ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச." என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழேபூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, (ங) "கஞ்சன் குஞ்சி பிடித்தடித்த" என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலே இட்டுப் புரட்டி. (அங்நாளித்யாதி) பனிநீராட்டின வங்நாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்டதீம்பனை

டின ப்ரகாரம் சொல்லுகைக்காக தத்பூர்வ வ்ருத்தாந்தங்களைச் சேர்த்தருளுகிறார் (அவன்வழியிலித்யாதி). ... ... (ச)

(க) வி-பு-ரு-உ0-உக. (உ) வி-பு-ரு-உ0-அக. (ங) தி-மொ-ங-க0-ங

போனபின்பிறே இவர்கண்டநுபவிக்க வல்லராவது. "எங்கள்பூம்பட்டுக்கொண்ட அரட்டன்" என்று பெண்கள் சொல்லுகையாலே அவர்களிலே தாமும் ஒருவராய் அநுபவிக்கவும் கூடுமிறே. நம்பி மூத்தபிரான் இல்லாதபோதுகளிலே "இந்த அடிக்கழிவுக்கே ஒண்ணாது" என்று நியமிக்கைக்காகத் தாமும் அங்கேசென்று அவர்கள் "எங்களது" என்ன; இவன் "உங்களது அன்று" என்ன; அவர்கள் "எங்களது"என்றவார்த்தையை அநுகரித்துத் தாமும் எங்களதென்றுவாங்கி அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அடிக்கழிவு பரிஹரிக்கலாமிறே.

ஆனால் இவர்அவர்கள் திரளிலேசென்றால் அவர்கள் குத்ஸியார்களோ? நம்பி மூத்தப்பிரானைப் பொறுத்தார்களாகிலும் இவரைப் பொறுப்பார்களோ வென்னில்; பொறுப்பார்கள். ஸ்ரீவேத வ்யாஸ பகவானைக்கண்டு நீரிலே குதித்தபெண்கள் ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மருஷியைக் கண்டபின்பு கரையிலே ஏறித் தங்களைப் பேணாமல் எதிராநின்றார்களிறே. அந்தருஷியும் இவரும் க்ருஷ்ணக்ரீடையிறே கொண்டாடுவது. அவ்வளவல்லவிறே இவருடைய அவகாஹநம். சேற்றுக்கும் புழுதிக்கும்பூர்வபாவியில் வாங்கியதியுங்கூட அறியாதவரிறே இவர்.

அன்றிக்கே "எங்கள் பூம்பட்டு" என்று தாமும் அவர்களிலே ஒருவராய் நின்று அவன் † கன்றாமைநோக்கி அவனை உளனாக்கிப் பரியவேண்டி அவன் க்ரீடையிலே ஒருப்பட்டு "எங்கள் பூம்பட்டு" என்கிறாராகவுமாம். அவனோடே எல்லாமுறைமையும் உண்டிறே இவர்க்கும். (க) "சென்றால் குடையாம்" (உ)"யதாயதா ஹி கௌஸல்யா— யதாயதாஹிகௌஸல்யா" (௩) "தாஸ ஸ்ஸகா-தாஸஸ்ஸகா"இத்யாதி-நின்ற நின்றநிலைகளிலே பரிகையிறே உள்ளது. அரட்டு-தீம்பாதல், ப(ब)லமாதல். "அந்நாள் அவனை மாளப்புரட்டி, இந்நாள் எங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்டவரட்டன்" என்று, அவர்கள் "எங்கள்" என்ற பாசுரமும் தம்பேறாகையாலே அநுகரிக்கிறார்; ✱ யுகேயுகே ஸம்பவாமிப்படியேயாகவுமாம். .... (ச)

வன். (அரட்டு) தீம்பு; மிடுக்காகவுமாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். .... (ச)

(க) க-திருவ-௫௩.(உ) ரா-அ-கஉ-சுஅ. (௩)ஸ்தோ-ர-சக. †(பா) குன்றாமை.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேப்பூண்டித்யாதி) மாதாவாலே கட்டுண்டவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—கொடிச்சேக்களைப் பூட்டினாலும் சேக்களால் சலிப்பிக்கவொண்ணாத சாட்டின்கீழேயிறே பிள்ளையை வளர்த்திப் போச்சுது. பிள்ளைபிறந்த முஹூர்த்த விசேஷந்தான் ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினால் முடியும் வேளையாகையாலே கட்டுக்குலைந்து (ஷிந்நபிந்ந) சிந்திபிந்தியாய்ப் போயிற்றிறே. சலிப்பிக்கவொண்ணாத மாத்ரமேயன்றிக்கே நிலைமரத்திலே சேர்ந்தாப்போலேயிருக்கிற பெரியசாடு, * தளிர்புரையும் திருவடிகளை முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த வளவிலே சிந்திபிந்தியாய்ப் போயிற்றிறே.

(திருடியித்யாதி) "ஊரில் நெய்களவு போகாநின்றது" என்று பலரும்வந்து யசோதைக்குமுறைப்பட்டபடியாலே "இப்பிள்ளையையோ நீங்கள் இதெல்லாம் சொல்லுகிறது, நீங்கள் கண்டிகோளாகில்

மூ;—சேப்பூண்டசாடுசிதறித் திருடிநெய்க்
காப்பூண்டு நந்தன்மனைவி கடைதாம்பால்
சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன் [கின்றான்.
றாப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டு

வ்யா.—அஞ்சாப்பாட்டு. (சேப்பூண்டித்யாதி) (க) "வன்பாரசகடம்" என்கிறபடியே எருதுகள் பூண்டுவலிக்கப்பட்ட அதிபாரமான சகடம் அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக ஊர்ந்து மேலிட்டுவர, இவன்முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே அத்தை உருக்குலையும்படி உதைத்து. (திருடியித்யாதி) நெய்க்காசைப்பட்டுக்களவுகண்டு த்ரவ்யமுடையவர்கள் கையிலே அகப்பட்டுக்கட்டுண்டு.

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேஇத்யாதி) சேக்களைப் பூண்கைக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக ஹேதுவை யருளிச் செய்துகொண்டு சப்தார்த்தம் (வன்பாரவித்யாதி). (வலிக்கப்பட்ட) இழுக்கப்பட்ட. "சிதறி" என்றதுக்கு-குலையும்படி உதைத்தென்றருளிச் செய்வதற்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி).

"நெய்க்காசைப்பட்டுத் திருடி ஆப்புண்டு" என்றத்த்யாஹார பூர்வகமந்வயந்திருவுள்ளம்பற்றியர்த்தமருளுகிறார்(நெய்க்கித்யாதி).மேலேயசோதையாலே கட்டுண்டபடி சொல்லுகையாலே (த்ரவ்யமுடையவர்கள்கையிலே) என்றது.

(க) பெரி-தி-௩-க-உ.

இவன் கழுத்திலே கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்" என்று இவள் போர வெறுத்து, "நீங்களுமெல்லாம் இவனையொக்கும் பிள்ளைகளைப்பெற்று வளர்க்கிறிகோளிறே" என்று இவள் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டுப்போய் ஒற்றியிருந்து, இவன்நெய்க்காசைப் பட்டுக் களவிலே வந்தமுதுசெய்கிறவளவிலே கண்டுபிடித்து, இவர்கள் இடைச்சிகளாகையாலே யசோதை சொல்லிவிட்ட வார்த்தையின் கருத்தறியாமல், ராஜபுத்ரனென்னும் மதியாமல், இவனைப் பாத்ரத்தோடேகட்டி "கள்ளனைக்கண்டோம்" என்று ஊரிலே வார்த்தையாக்கி, இவனாலே புண்பட்ட பெண்கள் பண்ணின பாக்யத்தாலே "இவன் முகத்திலே விழிக்கப்பெற்றோம்" என்னும்படி தெருவிலே கொண்டுவந்து யசோதைக்குக் காட்டினவளவிலும் இவள் இவர்கள்முன்னே இவனை ஒரு கடைத்தாம்பை எடுத்து "நந்தன் மனைவி, பிள்ளைவளர்த்தபடிஎன்" என்று கோபியா துள்ளித் துடிக்கத்துடிக்க அவர்கள்காணவடித்து, உரலோடேகட்டி

(நந்தன்மனைவி யித்யாதி) "என் பிள்ளையைக் களவேற்றாதே, உண்டாகில் கெண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்"என்றுமுன்பேசொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே அவர்கள் கட்டோடே கொண்டுவர, நந்தன்மனைவி, பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி அழகிதாயிருந்தது" என்று தன்னைத்தானே மோதிக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாம் தோற்றும்படி, கடைகயிற்றாலே அடிக்கையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. (அன்றித்யாதி). அடித்தவளவன்றிக்கே, ஓரிடத்தில் போகாதபடி அவள் பிடித்துக்கட்ட, அப்

ப்ரதாநனான நந்தனுடையபிள்ளையை ஊரார் கட்டிக்கொண்டு வரக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு, யசோதை அடிக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (என்பிள்ளையித்யாதி). அவர்களே கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கத்தானும் அடிக்கவேணுமோவென்ன வருளுகிறார் (நந்தனித்யாதி). "மனைவி" க்ருஹிணி. யசோதை என்னாதே "நந்தன்மனைவி" என்றதால் சலிப்பு பலிதமென்று திருவுள்ளம். "நந்தன் மனைவியினுடைய கடைகிற தாம்பால் துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க சோப்பூண்டு" என்றந்வயம் கண்டுகொள்வது. "அன்று" என்றதுக்கநுகுணமாக "இன்று" என்றுஅத்

மூ.—செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்
சொப்படத்தோன்றித் தொறுப்பாடியோம்வைத்த
துப்பமும்பாலும் தயிரும்விழுங்கிய [றான்.
அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றானம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்

"உங்கள் தமப்பனார் காணும்படி, அவர் வருமளவும்பதையாமலிரு" என்ன, இருந்தவன் அங்கேஇராமல் இங்கேயிருந்து அப்பூச்சிகாட்டு கின்றான். ஆப்பூண்கை-கட்டுண்கை. "நெய் திருடினதுக்கு ஆப் பூண்டு"என்று பதாந்வயம். .... (௫)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) ஸர்வரக்ஷகனானவன் வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—இப்போது இவள் முலையைவர்ணிக்கிறது அவன் அமுது செய்தமுலையாகையாலே. "செப்பு"என்று-உபமாநமாக்கிமுதுமுலைப்பாலில் வீர்யமில்லாமையாலே பிள்ளைக்கு தாரகாதிகளாகவேணு மென்று "இளமுலை" என்கிறார். அவன் முலைபிடித்தமுது செய்த போது நைந்து குழைந்திருக்கையாலே "மென்முலை" என்கிறார். (தேவகிநங்கைக்கு) (க) "ஒழுகுபேரெழில்"என்று முலைகொடுக்கப் பெறாமல்இழவுபடா நிற்கச்செய்தேயும் (உ) "எல்லாம்தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே" என்று, அவள்பேறு தன்பேறாக அநுஸந் திக்கவல்ல குணபூர்த்தியாலே "தேவகிநங்கை"என்கிறாராதல்;

போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் காட்டுகின்றான். "சோப்புண்டு, ஆப்புண்டு" என்கிறவிவை நீட்டிச் சொல்லிக்கிடக் கிறது. .... (௫)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்நிவேஶத்தையுடைத்தாய், இளகிப்பதித்து ம்ருது வாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய், ஆத்மகுணபூர்ணையான தேவ கிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடையமுலைகளைவர்ணிக்கிறது-க்ருஷ்ணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளை

த்யாஹரித்தருளுகிறார் (இன்றப்பூச்சியித்யாதி). "சோப்பு"-அடி. "ஆப்பு" ப(ப)ந்தம். 'ஊண்டு'' என்று - உகாரம் நீட்டிக்கிடக்கிறதென்றபடி. (௫)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (செப்பிளவித்யாதி) "செப்பிளமென்முலைநங்கை யான தேவகி" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (செப்புப்போலேயித்யாதி).நாயிகா நாயகப்ரகரணமல்லாமையாலே "செப்பிளமென்முலை" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளுகிறார் (இப்போதித்யாதி). ஆனால் அவள் முலை

(க) பெரு-தி-எ-எ. (உ) பெரு-எ-௫.

“தேவகிநங்கைக்குச் சொப்படத்தோன்றி” என்கையாலே - அவன் அவதரிக்கிறபோது ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம்தோன்ற நாலு திருத்தோள்களோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் அவதரிக்கக்கண்டு, “நாயன்தே! நாங்கள் கம்ஸன் கோபுரநிழல்கீழே இருக்கிறோம்” ‘பூஸுரர்ருஷிகள், தேவர்கள்’ என்கிறசப்தமும் கூடப்பொறுதவன் உம்மைஇப்படிக்காணில்விடான் அறுவரிலும்எழுவராவரிலும்காட்டில் ‘எப்போதோ’ என்று கறுவிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். இந்தவடிவையும் உபஸம்ஹரித்து, ப்ராப்தமான குழந்தை வடிவையும்,என்னருகுகிடவாமல் ஏதேனுமொருப்ரகாரங்களிலேமறைத்தருளவேணும்” என்று இவள்ப்ரார்த்தித்த படியாலே, இத்தையும் பிறந்தாளையும் விகல்பித்து மறைத்ததை தம்பேறாக்கி மங்களாசாஸநத்திலே கூட்டிக்கொண்டு “நங்கை” என்கிறாராதல்.

(சொப்பட) நன்றாக. தன்படிகளொன்றும் நழுவாமல் தோன்றி என்றபடி. (க)“ஆதியஞ்சோதியுருவை”-மாத்ருவசந பரிபாலநார்த்தமாகவிறே மறைத்துப் போந்ததும்.

ன்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபீதியாலே அவனை ஸ்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே உள்ளது. (நங்கை) என்கிறது மேல் விளைவதறியவல்லஅறிவும்,பிள்ளையை அவஸ்த்தாநுகுணமாக நோக்கவல்ல ப்ரேமமும், பரஸம்ருத்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே.

(சொப்படத்தோன்றி) நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது-“ஸர்வேஶ்வரனைப் பிள்ளையாகப்பெறவேணும்” என்றுநோன்பு நோற்றதுக்கீடாக, (உ) “ జాతోఽసి దేవదేవేశ శఙ్ఖచక్రగదాధర - ஜாதோஸிதேவதேவேஶசங்சசக்ரகதாதர”என்கிறபடியேஸர்வேஶ்வரத்வசிஹ்நங்களான திவ்யாயுதங்களோடேவந்து பிறந்து. (௩)“సఫలం దేవి సఞ్జాతం

யை க்ருஷ்ணனுண்டாளோ?இல்லையே; யோக்யமானபடிஎன்னென்னவருளுகிறார் (கம்ஸேத்யாதி). * நங்கை சப்தவிவக்ஷிதமான குணங்களேதென்ன வருளுகிறார் (நங்கையித்யாதி).

(ஈடாக) என்றதுக்கு, (அவளுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுகை) என்றத்தோடந்வயம். (ஸபலம்தேவி) என்றதுக்கு - பூர்வார்த்தம் “స్తుతోఽహం యత్త్వయా పూర్వం పుత్రార్థిన్యా తదద్య తే-ஸ்துதோஹம் யத்த்வயா பூர்வம் புத்ரார்த்திந்யாததத்யதே” என்று. (கர்ப்பவாஸாதி தோஷமற)

(க) தி-வாய்-௩-௫-௫. (உ) வி-பு-௫-௩-௧௦.(௩) வி-பு-௫-௩-௧௪.

(தொறுப்பாடி) தொறு - பசு, தொறுவர் - இடையரும், இடைச்சிகளும். பாடி- அவர்களூர். "தொறுப்பாடியோம்" என்றது - நாங்கள் என்றபடி. நெய்யும்பாலும் தயிரும் விழுங்கிய அப்பன் - உபகாரகன். "இப்படிவிழுங்கி வாழ்வித்தவன்" என்று க்ஷேபமாகவுமாம். .... (சு)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கோளரியான மிடுக்குத்தோன்ற அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஜாதோ௨ஹம் யத்தவோதராத் - ஸபலம்தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத்தவோதராத்" என்று அவளுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணுகை. "பிறந்து" என்னுதே "தோன்றி" என்றது, (க) "தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் - தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸாதிதோஷமற ஆவிர்ப்பவித்தமையைப் பற்ற. (உ) "நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யாமவஸத்ப்ரபு: - நைஷகர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யா மவஸத்ப்ரபு:" என்னக்கடவதிறே.

(தொறுப்பாடியோம்) (தொறு) பசு. தொறுவர் - ஆயர். (தொறுப்பாடியோம்) என்றது - ஆய்ப்பாடியிலுள்ளோமான நாங்களென்றபடி. (வைத்த) சேமித்துவைத்த. (துப்பமித்யாதி). துப்பம் - நெய். நெய்யையும் பாலையும் தயிரையும்அமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும்சொல்லி, "விழுங்கின" என்கையாலே "துப்பமும் பாலும்" என்கிற விடத்தில், துஞ்சிய நெய்யும், காய்ந்த பாலும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, "விழுங்கிய" என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறதுக்குப் பர்யாயமான சொல்லாய், த்ரவ்யாநுகுணமாகக்கொள்ளவுமாம். (அப்பன்) உபகாரகன். இவ்வோத்ரவ்யங்களை விரும்பி அமுதுசெய்த உபகாரந்தன்னைச் சொல்லுகிறது. (வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்). .... (சு)

என்றதுக்கு ஸப்ததஃ ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணமருளுகிறார் (நைஷஇத்யாதி).

"தொறு" என்றுலக்ஷணயாஆயரைச்சொல்லிற்றென்று, முக்யார்த்த கதநமுகேந சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தொறுவித்யாதி). (துஞ்சிய நெய்) கஸீபூதமான நெய். (காய்ந்தபால்) திரட்டுப்பால். ... ... (சு)

(க) வி-பு-ரு-ரு-உ.   (உ) பார-ஸபா-சுஉ-ரு.

ஏழ்.—தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானேபெற்றாள்கொலோ
சித்தமனையாளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கொத்தார்கருங்குழற் கோபாலகோளரி   [கின்றான்.
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனே யப்பூச்சிகாட்டு

ஸ்வா;—(தத்தித்யாதி). "அசோதை இளஞ்சிங்கம்" என்ன, இவள் த(த்)த்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம்; (தானே பெற்றாள் கொலோ) இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்துப் பேணிக் கொண்டிருந்த நாமெல்லாம் இவள் பெறக்கண்டிலோம். அயர்த் துறங்கிவிட்டோம். இவள்தான் "நான் பெற்றேன்" என்று சொல்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (தத்தித்யாதி) த(த்)த்த புத்ர னாக வளர்த்துக்கொண்டாளோ: அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றாளோ?. அதாவது- "அசோதையிளஞ்சிங்கம்"என்ன; இவள் த(த்)த்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம்; இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்துப் பேணிக்கொண்டிருந்த நாமெல்லாம், இவள் பெறக்கண்டிலோம்;அயர்த்துறங்கிவிட்டோமே; இவள்தான்"நான் பெற்றேன்" என்று சொல்லக்கேட்டோமித்தனையிறே. (க)"దదర్శచ ప్రబుద్ధా సా యశోదా జాతమాత్మజమ్- ததர்ஶச ப்ரபுத்தாஸாயசோதா

அரு.—ஏழாம்பாட்டு (தத்தித்யாதி) பந்துக்கள் அறியாமல் தத்துக் கொள்ளுகையும் பெறுகையும் கூடாமையாலே, இவர்கள் இப்படி ஸம்ஶ யிக்கக்கூடுமோவென்ன அத்தை உபபாதிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). (இளம் சிங்கமென்ன) என்றது - இளம் சிங்கமென்கைக்கென்றபடி. த(த்)த்த ஸ்வீகாரம் காணாமைக்கும் பெறக்காணாமைக்கும் ஹேதுவை யருளிச்செய்கி றார் (அயர்த்துறங்கி விட்டோம்) என்று. (அயர்த்து) பேணிக்கொண்டிருக் கை தவிர்ந்து. நீங்கள் இவ்விரண்டும் அறிந்திலிகோளாகில் "அசோதை யிளம்சிங்கம்" என்கைக்கு அடியேதென்ன வருளுகிறார் (இவளித்யாதி). (கேட்டோமித்தனையிறே) என்றவநந்தரம், " என்று தாங்கள் உறங்குகை யாலே ஸம்ஶயிக்கிறார்களென்றபடி" என்று கூட்டுவது. யசோதை "பெற் றோம்" என்றால், அத்தைக்கொண்டே நிஶ்சயிக்கலாகாதோவென்ன, அவ ளும் மோஹிக்கையாலே மெய்க்கொள்ளப்போகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு ப்ரமாணத்தையும் காட்டிக்கொண்டு, அந்த ப்ரமாணார்த்தத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (ததர்ஶேத்யாதி). தத்துக்கொண்டதும்-தானே பெற்ற

(க) வி-பு-டு-ங-உஉ.

லக்கேட்டோமித்தனையிறே. தத்தஸ்வீகாரம் முன்னாகவும் ஔர ஸம்பின்னாகவும் இவர்கள்சொன்ன வடைவை * வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல இவர் அங்கீகரிக்கையாலும், ஔரஸம்முன்னை வடைவே தர்மஶாஸ்த்ராதி ப்ரவர்த்தகர் அங்கீகரிக்கையாலும் இரண்டும் உத்தேஶ்யமாக வேண்டிவரிலும், அது இதிலே சேருமத் தனைபோக்கி, இது அதில் சேர்க்கை போர அரிதிறே.

அரிதானபடி யென்னென்னில்; அவர்கள்இத்தை முஹூர்த்த விசேஷதோஷத்தாலே அந்யபரமாக்குகையாலும், இதில் அத் தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாமையாலும், பித்ராதிகளால் வந்த தோஷ மொழிய கர்பாதாநத்தில் கேவல மோஹஜாதத்வபரிஹாரம் ஔர ஸனுக்கும் வேண்டுகையாலும், ஸங்கரஜாதத்வாதிள் தரிக்க வேண்டுகையாலும், உக்த லக்ஷணத்திலே இவை பரிஹரியாத போது இந்த மாதாபிதாக்களுக்கும் இந்த வாஸனையாலே அநா சார துராசாரங்கள்மேலும் ப்ரவ்ருத்தமாகாமல் அநுதபித்து ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டுகையாலும், அல்லாதபோது அநு

ஜாதமாத்மஜம்'' என்கிறபடியே, அவளும் பெற்று மோஹித் துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே இவனைக்கண்டது. இப்படிதான் சொல்லுகிறது அதிலோகமான இவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டி தங்களைக்கண்டால், "இவள்பிள்ளை'' என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவள்தானும், (க)"இம்மாயம் வல்ல பிள்ளைநம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர்நின்றார் '' என்று-இவனுடைய அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக்கண்டால், நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக் கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

தும் தாங்கள்காணவிட்டால், அசோதைவார்த்தையையும் மேல்கொள்ளாதே ஸம்ஶயிக்கைக்கு நிதாநமென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிதானித்யாதி). இப்படி அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தைக்கண்டு ஸம் ஶயித்தவர்களுண்டோவென்ன வருளுகிறார்(அவள் தானுமித்யாதி). "தாய்க்கே இப்படியானால் இவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டாவிறே'' என்று இவ் வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (இவனுடைய வித்யாதி).

(க) பெரி-தி-௩-க-௩.

ஸ்வா;—பவவிநாஶ்யமாகையும் கூட அரிதாகையாலும், இன்னமும் இவன்ஜாதனானவளவில் ஶாஸ்த்ரஸித்தமான ஸ்நேஹமொழிய அத்யந்தப்ராவண்யம் நடக்கக்கூடுமிறே.

ஔரஸபுத்ரனை யிவனுக்குமுண்டோ தோஷமென்னில்;-(க) "ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி- ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி" என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாதாந தோஷமுண்டாம். அத்தாலே ருசிவாஸனைகளுண்டாம். அந்த ருசிவாஸனைகள் உபாதாநம் தொடங்கி வருகையாலே இவை உத்தரபாக(?)ஸம்ஸ்கார விசேஷங்களாலும் ஸத்ஸஹவாஸவிசேஷங்களாலும்நீக்கும்போதும்அரிதாயிறேஇருப்பது. ஆனால் அந்தஉபாதாநதோஷம் இங்குக்கூடாதோவென்னில்; உபாதாநம்கூடும். தத்கதமான தோஷம் ஜாதகர்ம ஸங்கல்பம் வேறிடுகையாலே கூடாது. ஆனாலும் ஸ்வீகரிக்கிறவனுடைய தோஷங்களும் கூடாதோ புத்ரனுக்கென்னில்; கூடும். அது கூடினாலும் முன்புசொன்ன ஸம்ஸ்கார ஸஹவாஸங்களாலே நீக்கி மங்களாசாஸநத்திலே "வாழாள்" என்று இவர் மூட்டும்போது அருமை பட்டிராது. ஆகையால் ஒன்றுக்கொன்று அத்தனைவாசியுண்டு.

இந்த வாசிகள் தானென்? (உ)"புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந்-புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந்" என்றும் "பிதரம் மாதரம் தாராந்- பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்றும் நீக்கும் காலத்து இந்தத்தாரதம்யம் தான் ஜீவிக்கையாகாதிறே. புத்ரன் முன்னாகச்சொல்லவேண்டிற்று, புத்ரன் உண்டாய், பிதா உண்டாக வேண்டுகையாலே. ஆனால் "பிதரம்மாதரம்" என்னும்போதும் "இன்னானுடைய பிதா மாதா" என்னவேணுமிறே. இவற்றினுடைய அநாதரம் தோன்றும்படியிறே " பிதரம்மாதரம் " என்றருளிச்செய்ததும். ஆகையிறே ஔரஸத்துக்குமுன்னே த(ʼ)த்தஸ்வீகாரத்தை அங்கீகரித்ததும். இவைதானெல்லாமென்? தான்பெற்றாளென்னுமது அறியாதவளும் பெற்றாளாக பாவித்து அத்யந்த ஸ்நேஹ பஹுமாநங்கள் பண்ணாநின்றால், ஸ்வீகரித்தவர்களுக்கும் பெற்றவர்களுக்கும் அஜ்ஞாநத்தாலே வருகிற ஸ்நேஹதாரதம்ய பஹுமாநம் சொல்லவேணுமோ?.

(க) மந்த்ரப்ரஶ்நம் (உ) விஹகேந்த்ரஸம்-உஉ

(சித்தமித்யாதி) பிள்ளையுடையநினைவே தனக்குநினைவாய், அஞ்சவுரப்பாதே ஆணுடைவிட்டிருக்கையாலே "அசோதைஇளம் சிங்கம்" என்கிறது. தத்துக்கொள்ளுதல், தானேபெறுதல் செய்தாளாகில், இப்படி ஸிம்ஹக்கன்றுபோல்வேண்டிற்றுச்செய்யவிடுமோ?

(கொத்தார்கருங்குழல்) திருவாய்ப்பாடியில்பெண்கள்பலரும் ஒரொரு கொத்தாகச்சூட்டுகையாலே, கருங்குழல் - பூங்கொத்து

(சித்தமித்யாதி) தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே, தன்னெஞ்சுக்கு ஒத்துநடக்கும்யசோதைப்பிராட்டியுடையபிள்ளையாய், பாலஸிம்ஹம்போலே அவளுக்குஅடங்காதேதிரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் (க) "அங்ஙனும் தீமைகள்செய்வர்களோநம்பீ! ஆயர்மடமக்களை" என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாகவாய்த்து நியமித்தது. (உ) "அஞ்சவுரப்பாளசோதையாணுடைவிட்டிட்டிருக்கும்" என்னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநபிபவநீயதையாலும் "இளஞ்சிங்கம்" என்கிறது.

(கொத்தாரித்யாதி) உகந்தார் உகந்தபடி சூட்டினபூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய், (௩) "[Telugu-script quotation]-அஞ்ஜநபுஞ்ஜ ஶ்யாமகுந்தளம்", என்கிறபடியே, இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கையுடைத்தான ஸிம்ஹம்போலே செருக்கிமேனாணித் திருக்குமவன்.

(தன் நெஞ்சுக்குஒத்து) என்றது - க்ருஷ்ணன் நெஞ்சுக்கு அநுரூபமாயென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு அவள் ஒத்திருக்கும்படியை உபபாதிக்கிறார் (நியமித்தாளாகிலுமித்யாதி). தீம்பிலே கைவளருகையாவது - தௌஷ்ட்யத்திலே மிகவும் மூளுகையென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு ஒத்திருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (அஞ்சவித்யாதி). "உரப்பாள்"-அதட்டாள். "ஆணுடை" ஸ்வேச்சாஸஞ்சாரம்பண்ணும்படி. "விட்டிட்டு"-என்றது-முழுச்சொல். பாலஸிம்ஹம்போலே அடங்காமைக்கு ஹேதுக்களை யருளுகிறார் (கர்வத்தாலுமித்யாதி).

அப்பூச்சி காட்டும்போது பூங்கொத்துக்களுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்னவருளுகிறார் (உகந்தாரித்யாதி). (செருக்கி) கர்வித்து. (மேனாணித்திருக்கும்) அநபிபவநீயனாயிருக்கும். "இளம்சிங்கம்" என்றபோதே இவ்வர்த்தம் ஸித்தித்திருக்க, மீளவும் "கோளரி" என்ன வேணுமோவென்ன வருளிச்

(க) தி-மொ-க௦-எ-கக. (உ) நா-தி-௩-௯. (௩) வா-ஸ்த-உ௩.

மூ.—கொங்கைவன்கூனி சொற்கொண்டு குவலயத்
துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்
எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை [கின்றான்.
அங்கண்ணனைப் பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிசிகாட்டு

மாறாமல் செல்லுமிறே. (கோபாலகோளரி) தாய்க்கடங்காதானே ஊர்க்கு அடங்கப்புகுகிறான், கோபாலர்க்குமிடுக்குடைத்தான ஸிம் ஹபுங்கவம் போலே அடங்காமல்திரிகிறவன். (அத்தன்)ஸ்வாமி. (எ)

அவ;—ஸ்ரீலபனைவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) குப்ஜை(ஜை)க்குக் கொங்கைபோலேயிறே முதுகில் வலியகூன்இருப்பது. இவளுடைய உடம்பில்வக்ரம்போலே காணும்இவளுடையஅறிவும். இவளு

(அசோதையிளஞ்சிங்கம்-கோபாலகோளரி). * தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்குஅடங்கானிறே. கோள்-மிடுக்கு. (அத்தன்) ஸ்வாமி.கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். .... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) முதுகிலேமுலை புறப்பட்டாப்போலே திரண்டு கிளர்ந்து வலிய கூனையுடையளான மந்தரையுடையவசநத்தைக்கொண்டு. காட்டுக்குப்போயிற்றுபித்ரு வசநங்கொண்டாயிருக்க,குப்ஜையுடையவசநங்கொண்டென்பானெ

செய்கிறார் (அசோதையித்யாதி). இத்தால் "இளம்சிங்கம்" என்றது- ஹேதுவும், "கோளரி" என்றது - ஸாமர்த்த்யமுமென்று.தோன்றுகைக்காக, மீளவும் அருளிச்செய்தாரென்றதாயிற்று. "தத்துக்கொண்டாள்கொலோ,தானே பெற்றாள்கொலோ, என்னும்படியிருக்குமவனாய்" என்றத்யாஹரித்து - "சித்தமனையாள்" இத்யாதியாக அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே "சித்தமனையாளித்யாதி- இவன்படி எத்திறம், இவனைத் தத்துக்கொண்டாள் கொலோ, தானே பெற்றாள்கொலோ" என்றத்யாஹரித்து அந்வயமாதல் கண்டு கொள்வது. ... ... (எ)

அரு,—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) "கொங்கையையுடையளான வன் கூனியை" என்று சொல்லலாயிருக்க, கொங்கைபோலேயென்று நிந்தை தோன்றவேண்டியருளுகிறார் (முதுகிலேயித்யாதி). (க) "பித்ருர்வசந நிர்தேசாத்-பிதுர்வசந நிர்தேசாத்" என்றுகாட்டுக்குப்போகைக்கு ப்ரதாநஹேது சொல்லியிருக்க, குப்ஜாவசநத்தை ப்ரதாநஹேதுவாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்கிற சங்காஉநுவாதம்பண்ணிப்பரிஹரிக்கிறார் (காட்டுக்கித்யாதி). "நமங்

(க) ரா-பா-க-உச.

டைய வசநத்தைக்கொண்டு, "மாத்ருபித்ருவசநபரிபாலநம் செய்யப்போனார்" என்கையொழிந்து, குப்ஜாவசநம்செய்யப்போபோய்த்துவென்னில்; ✻ கூன்தொழுத்தைக்கடியசொல்லுமுண்டாயிற்று; அந்தக்கடிய சொல்லைக்கேட்டிறே சக்ரவர்த்திஅநுமதி செய்தது. எல்லாத்துக்கும் ஹேது இவளாகையாலே, இவள் சொல்கொண்டே போனாரென்னலாமிறே. பீ(ப்)ஜாங்குரந்யாயத்தாலே.

(குவலயத்துங்கக்கரியும்) பூமியிலுண்டான ஆனைகளில்விஞ்சின சத்ருஞ்ஜயன் முதலான வானைகளும். (பரியும்) உச்சைஶ்ரவஸ்ஸுபோலே யிருக்கிறகுதிரைகளும். (இராச்சியமும்) அகண்டகமானராஜ்யமும். (எங்கும்) தாமெழுந்தருளுகிற காடுதானும்.

ன்னென்னில்; (க) "నమన్థరాయాఽసమాతురస్యాః దోషోనరాజ్ఞః - நமந்தராயா நசமாதுரஸ்யா தோஷோநராஜ்ஞஃ" என்கிறபடியே வநப்ரவேஶ ஹேதுக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் முந்துறவெடுத்தது இவளையிறே. இவளுடைய வசநத்தாலே ✻ கலக்கிய மாமனத்தனளாயிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மூலம்இதுவாகையாலே இவளுடைய சொல்கொண்டு போனாரென்கிறது.

(குவலயத்துங்கக்கரியும்) பூமியில்ஆனைகளெல்லாவற்றிலும்விஞ்சின ஶத்ருஞ்ஜயன் முதலானவானைகளும். (பரியும்) அப்படி லோகவிலக்ஷணமான குதிரைகளும். (இராச்சியமும்) அகண்டகமான ராஜ்யமும். (எங்கும்) (உ) "ఇక్ష్వాకూణామియం భూమిస్సశైలవనకాననా- இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமி ஸ்ஸஶைலவநகாநநா" என்கிறபடியே எழு

தராயாஃ" என்கிற வசநத்தில் பரதாழ்வான் விஷாதாதிசயத்தாலே மற்றை ஹேதுக்களைக்கழிக்கும்போது, முந்துற இத்தைக்கழிக்கையாலே இதுவே ப்ரதாநஹேதுவென்று கருத்து. அந்த ப்ராதாந்யத்தை உபபாதிக்கிறார் (இவளுடையவித்யாதி).

"கரியும் பரியும்" என்றது-ஜாத்யேக வசநமென்று கருதியருளுகிறார் (பூமியிலித்யாதி). "குவலயத்துங்க" என்றவிசேஷணம் "கரியும் பரியுமிராச்சியமும்" என்றத்தோடந்வயிக்கிறதென்று திருவுள்ளம். கூனிசொல்

(க) (உ) ரா-கி-௧௮-௫.

தாமெழுந்தருளுகிறகாடும் பரதனுக்குக் கொடுத்தாரோவென்னில்; வாலி, ராமஶரத்தைப்பிடித்துவைத்து, "என்னைக்கொன்றத்தால்உமக்கென்னலாபமுண்டு" என்றுநாநாவான விகல்பவிசேஷங்களைச் சொல்ல, அவன்சொன்னதுக்கெல்லாம் போரும்படி "பரதாராஜ்யத்திலே நீப்ராதாவினுடையஸ்த்ரீயைஸ்வீகரிக்கக்கடவையோ?" என்ன; "அந்ததோஷம் அவனுக்குமில்லையோ" என்ன; அப்படிச்சொல்லுவுதியாகில் கண்டவிடமெல்லாம் கழுமலையாக்குவேனென்றாரிறே. ஆகையால்காடும்பரதராஜ்யமென்னுதல்; அன்றிக்கே, தர்மத்தாலும் ஶௌர்யத்தாலும் நீ எறிந்துகொள்ளவல்லதெல்லாம் உனக்குத் தந்தோமென்னுதல். பெருமாள் "நாம்தந்தோம்" என்றாரே, "ஐயர் தந்தார்" என்னுமித்தனையொழியவாயிருக்க, பெருமாள் தந்தாரென்பானென்னென்னில்; சக்ரவர்த்தி கொடுத்தாலும், பெருமாள் அநுமதிவேணுமிறே,* அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம் பவதிஇறே.

(வன்கானடையங்கண்ணன்) ஸுமந்த்ரனையும் தேரையும் திருப்பிவிட்டு, * துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரலாய், புகும் வழி தெரியுமித்தனையொழியப் புறப்படும்வழி தெரியாதிறே. அப்படியிருக்கிற காட்டிலே திருவடிகள் நோவ எழுந்தருளுகையாலே அழகிய ஸுலபனென்கிறார்.

ந்தருளுகிறகாடுதானும். (பரதற்கருளி) கைகேயிவராநுகுணமாக சக்ரவர்த்திவசநத்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குக்கொடுத்தது.

(வன்கானடை யித்யாதி) ஒருவரால் ப்ரவேசிக்க அரிதான வலிய காட்டையடைந்த அழகிய ஸுலபனானவன். கட்டினகாப் போடே காடேறப்போகச்சொன்ன விடத்தில், முகத்தில் கருகுதலின்றிக்கே, முடியைத் தவிர்ந்து, ஜடையைப் புனைந்து நாட்டை

லைக்கொண்டோ பரதற்கருளினதென்னவருளுகிறார் (கைகேயி இத்யாதி) (க) "నవనం గన్తుకామస్య త్యజతశ్చవసున్ధరామ్ । సర్వలోకాతిగస్యేవ లక్ష్యతేచిత్తవిక్రియా - நவநம் கந்துகாமஸ்யத்யஜதஶ்ச வஸுந்தராம் । ஸர்வலோகாதிகஸ்யேவ லக்ஷ்யதே சித்தவிக்ரியா" என்கிற வசநத்தை உட்கொண்டு அழகையும் ஸௌலப்யத்தையுமுபபாதிக்கிறார் (கட்டினவித்யாதி). ... (அ)

(க) ரா-அ-கக-௩௩.

மூ.—பதகமுதலைவாய்ப் பட்டகளிறு
கதறிக்கைகூப்பி யென்கண்ணா! கண்ணாவென்ன
உதவப்புள்ளூர்ந்தங் குறுதுயர்தீர்த்த [றான்
அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்

அவ.—பெருமிடுக்கன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமித்யாதி) பதகமுதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட பகவத்பக்தனை ஸ்ரீகஜேந்த்ரன். (க) "[illegible]

விட்டுக் காடேறப்போனபடியை நினைத்து, அழகிய [illegible]னென் கிறது. அன்றிக்கே, "அங்கண்ணன்" என்றது-(உ) "[illegible] ராமம்கமலபத்ராக்ஷம்" என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களையுடைய னென்னவுமாம். அப்போது, "ராஜ்யைஶ்வர்யத்தைவிட்டுக் காட்டில் போந்தோம்" என்னும்க்லேஶமின்றிக்கே, அகவாயில் ஹர்ஷம்திருக் கண்களிலே தோன்றும்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமுதலை) பதகம் - முதலையினு டைய கொடுமை. (௩) "கொடியவாய்விலங்கு" என்னக்கடவதிறே. (௪) " அதன்விடத்தினுக் கனுங்கி யழுங்கியவானை '' என்னும்படி ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானை நோவுபடுத்தின கொடுமையைச் சொல்லு கிறது. அன்றிக்கே, "பாதகம்" என்கிறத்தை, "பதகம்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், பாதகத்தை யுடைத்தான முதலை யென்னவுமாம். அதாவது-ஶாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிறே. இம்முதலை "ஆனையாலே தன்னுடைய ஶாபமோக்ஷம்" என்றறிகை யாலே தன் கார்யஸித்தியளவும் இவன்காலை பிடித்த பிடி நழுவ விடாதேநின்றபடி. (வாய்ப்பட்டகளிறு) அதன் வாயிலே அகப்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமுதலையித்யாதி)(விலங்கு)என்று-திர்யக் காய், முதலையைச்சொல்லுகிறது. கொடுமையை ப்ரமாண பூர்வகம் விசேஷி க்கிறார் (அதனித்யாதி). (விடத்தினுக்கு)விஷத்துக்கு. (அனுங்கி)நோவுபட்டு. (அழுங்கிய) கூப்பிட்ட. (அதாவது) என்றது - பாதகத்தையுடைத்தாகை யாவதென்றபடி. (கிடந்ததிறே) என்றவநந்தரம் "ஆகையாலே" என்றுசே ஷம். (அதாவது)என்றதுக்கு(நின்றபடி)என்றத்தோடந்வயம். இப்படி கஜேந்த்

(க) விஷ்ணுத-௬௬-௪௬ (உ) ரா-ஸு-௩௫-எ.
(௩) தி-மொ-௫-அ-௩. (௪) தி-பள்ளி-உ.

ర్షతే తీరే గ్రాహః ఆకర్షతే జలే గஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்று நெடுங்காலம் நீருக்கிழுக்க, கரைக்கிழுக்க; "பகவத்பக்தனை கஜேந்த்ரனை விரோதித்தது பாதகமோ? இதுக்குஹேதுவானது பாதகமோ" என்னும் விகல்பம் தோன்றினால், ஶாபோபஹதனாய்ச் செய்ததுமாய், ஶாபவிமோசநஸாபேக்ஷனுமாய்ச்செய்ததுமாகையாலே, இதுக்கு ஹேதுவான பூர்வபாபமே பாதகமாயித்தனையிறே. அன்றாகில் சபித்தவன்மேலே வைக்கையிறே உள்ளது. ஆனாலும் "பதகமுதலே" என்று-முதலையின்மேலே பாதகத்தை வைத்தாரே.

பட்ட யானையானது. தன்னிலமல்லாமையாலே ஒரு நீர்ப்புழுவின் கையிலே அகப்பட்டதாய்த்து. வெளிநிலமாகில்†இதின் அருகு வர மாட்டாதிறே அது.

(கதறியித்யாதி) அதின்வாயிலே அகப்பட்டவிடத்தில் "நம்முடைய பலத்தாலே தள்ளிக்கரையேறுகிறோம்" என்று (க) "గజఆక్ర్షతే తీరే గ్రాహః ఆకర్షతే జలే- கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்கிறபடியே ஆயிரம் தேவஸம்வத்ஸரம் அதுநீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்கச்சென்ற விடத்திலும், அதுக்குத் தன்னிலமாகையாலும், அபிமதஸித்தியாலும்(உ)"முழுவலிமுதலே" என்னும்படி ப(ப)லமதிசயித்து, தனக்குத்தன்னிலமல்லாமையாலும், அபிமதாலாபத்தாலும்பலம் க்ஷீணமாய், துதிக்கை முழுத்தும்படியாகையாலே, "இனி நம்மால் செய்யலாவதொன்றுமில்லை" என்று (௩) "పరమాపద, మాపన్నో మనసాZచిన్తయద్ధరిమ్ - பரமாபதமாபந்நோ மநஸா சிந்தயத்

ராழ்வானைப்பிடிக்கையால் இதுவே பாதகமென்று கருத்து. ஆனைபலவத்தாயிருக்க, அகப்படுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (தன்னிலமித்யாதி).

"கைகூப்பி-கதறி-கண்ணா கண்ணா" என்றந்வயித்து இந்த காயிகவாசிகங்கள் மாநஸிகமான ததேகரக்ஷகத்வாத்யவஸாயமில்லாதபோது கூடாமையாலே, அதுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி இதுக்கு, ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதித்வங்களைச்சொல்லவேண்டுகையாலே, இவற்றையெல்லாம் ஸப்ரமாணமாக உபபாதித்துக்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதன்வாயிலே என்று - தொடங்கி பலகாலும் சொல்ல) என்னுமளவும். (அபிமதஸித்தியாலும்) என்றது-ஶாபவிமோசகனான கஜேந்த்ரன் திருவடிகளை லபிக்கையாலுமென்றபடி. (அபி

(க) விஷ்ணுத-௬௯-௪௬. (உ) திமொ-ரு-அ-௩. (௩) விஷ்ணுத-௬௯-௪எ.
† (பா) இத்தை நலியமாட்டாதிறே-அது.

(கதறிக்கைகூப்பி என்கண்ணா! கண்ணாவென்ன) (க) "நாரா யணா! ஓ! மணிவண்ணா!" என்றாப்போலேயிறே, "கண்ணா!கண்ணா!" என்றதும். "கதறி" என்பானென்னென்னில்; அதிகாரத்துக்குத் தகுதியல்லாததைச்சொல்லுகையாலே. தகுதிதானென்னென்னில்; நெஞ்சுக்கு விஷயமான தேவதாந்தர்யாமியென்னுதல். ஸ்வாந் தர்யாமியென்னுதலிறே.

இந்த ஆபத்து "* மழுங்காத ஞானமே படையாக நீங்கும்" என்று நெடுங்காலம் சென்றவளவிலும், நீங்காமையாலே, (உ) [illegible] தரிம்." என்கிறபடியே இத்தசையில் ஸர்வேஶ்வரனையே தனக்கு ரக்ஷகனாக நினைத்து; தன்கையையெடுத்து அஞ்ஜலிபண்ணி, தன்ஆர் த்தியெல்லாம் தோற்றும்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, "எனக்குநிர்வா ஹகனானவனே!" என்று பலகாலும்சொல்ல.

(க) "நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்! வாராய்" என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் "என்கண்ணா! கண்ணா!" என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய் தார் (௩)"[illegible]- மூலேதிமுக்தபதமாலபதி த்விபேந்த்ரே" என்றுகொண்டு - "மூலமே" என்றுகூப்பிட்டா னாக பௌராணிகர் சொன்னார்களிறே. இவைதன்னில் சேரும்படி யென்னென்னில்;"மூலம்" என்கிறவிடத்தில் அஸாதாரணவிக்ரஹ விஶிஷ்டனை ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானாகையாலே, அதுக்குப்பர்யாயசப்தங்களையிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களா கையால், எல்லாம் தன்னில் சேரக்குறையில்லை.

மதாzலாபத்தாலும்) என்றது-கைங்கர்யாலாபத்தாலுமென்றபடி. வீப்ஸை யால் பலிதம் (பலகாலும்) என்றது.

நாராயணத்வத்தையிட்டுக் கூப்பிட்டானென்றும், "எனக்கு நிர்வாஹ கனே" என்று கூப்பிட்டானென்றும், மூலத்வத்தையிட்டுக்கூப்பிட்டானென் றும், இம்மூன்று பேருடைய வாக்யங்களும் பரஸ்பர விருத்தங்களென்று சங் கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நாராயணா ஓ! வித்யாதி). பௌராணிகரோடேவிரோ தம் பரிஹரித்தது-இப்பாசுரங்களிலும் அர்த்தாத் பரிஹ்ருதமென்று கொள் வது. (அதுக்கு) மூலமென்று கூப்பிட்டதுக்கு. பர்யாயமென்றது - ஏகவிக்ர ஹ விஶிஷ்ட விஷயகமாகையாலே.

(க) சிறி-திரும-ருo (உ) ரா-பா-ரு௬-உ௩-(௩)

க்ஷத்ரியபலம்- திக்பலம்க்ஷத்ரியபலம்'' என்ற விஶ்வாமித்ரனைப்போலே பக்திமார்கத்தை திக்கரித்து ப்ரபத்தி மார்கத்திலேபோந்து, சக்ரவர்த்தி-சப்தவேதியாய் எய்தாப்போலேயிறே "கண்ணா! கண்ணா" என்ற சொல்முடிவதற்கு முன்னே அவன் கண்ணிலே தோன்றும்படி, அந்தஃபுரம் கைநெரிக்க, சத்ர சாமரங்கள் பிற்பட, வெறுந்தரையிலே நாலிரண்டடியிட்டு, பெரிய திருவடியைப் பண்செய்யப் பெறாமல் ஊர்ந்துசென்று நின்று பூர்வபக்தி தன்னையே ஸாத்யமாக்கினானிறே.

(அங்குறு துயர்தீர்த்த) "அங்கு" என்றது-முதலை கவ்வின விடத்தில். (உறு துயர்) ஆனையின் துயர்ஆனைக்கும் தனக்கும் தக்க

(உதவவித்யாதி) இந்த ஆர்த்தத்வநி திருச்செவிப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில் நின்றும் பதறியெழுந்திருந்து, (க) "அதந்த்ரித சமூபதி ப்ரஹித ஹஸ்தம்- அதந்த்ரித சமூபதிப்ரஹித ஹஸ்தம்." இத்யாதிப் படியே ஸேநைமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும் பற்றாதே, திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளுகையுமின்றிக்கே, வெறும் தரையிலேபத்தெட்டடியிட்டபதற்றத்தைக்கண்டு 'இதுக்கடியென்'? என்றுபயப்பட்டு திவ்யாந்தஃபுரம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்செய்யப்பெறாமல், வெறும்புறத்திலே மேற்கொண்டு, "அந்தஆர்த்திக்குஉதவவேணும்" என்னுமத்தைப்பற்றஅவனைப்ரேரித்துவிரைய நடத்திக்கொண்டு சென்று. அந்தப் பொய்கையில் முதலையின்கையிலேயகப்பட்டு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான் பட்டஅதி

"உதவப் புள்ளூர்ந்து" என்கிற விடத்தில் த்வராதிஶயம் தோன்றுகையால், அத்தை பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே உபபாதிப்பதாகத்திருவுள்ளம் பற்றி "கதறி" என்கிறத்தை கடாக்ஷித்தும், "க்ஷுபித சாகுலாந்தஃபுரம் - க்ஷுபிதசாகுலாந்தஃபுரம்" என்றத்தையும் "நாகணையாய்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்துக் கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இந்தவார்த்தத்வநியித்யாதி). (இத்யாதிப்படியே) என்றதுக்கு (மேல்கொண்டு)என்றத்தோடுஅந்வயம். கீழ் "அஸ்வீக்ருதப்ரணீத மணிபாதுகம்" என்றத்தையும், மேலே "அவாஹநபரிஷ்க்ரியம்" இத்யாதியையும்கடாக்ஷித்து 'க்ஷுபிதசாகுலாந்தஃபுரம்' என்றதுக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பத்தெட்டித்யாதி). (பண்செய்கை) அலங்கரிக்கை. (விரைய) சீக்ரமாக. உறுகை - அடைகையாய், (பட்ட) என்கிறது. "கதறி" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து "துயர்" என்றதுக்குபலிதம் (அதிமாத்ரேத்யாதி). "துயர்" என்றது- ஸாமாந்யஶப்தமாகையால், களேபர

(க) ர-ஸ்த-உ-டுள.

துண்டிறே. அன்றிக்கே, "அங்கு" என்றது - துதிக்கை முழுத்தும் படியான வாபத்தாய், களகளாசப்தம்தோன்றக்லேசிக்கிற வளவிலும் "நின்றுஆழிதொட்டான்" என்னும்படிநின்றது; இன்னமும் பூர்வோபாஸந வாஸனையிலே புரியுமோவென்றிறே. அந்தப்ரபத்தி ஸ்வீகாரத்திலும் உபாயபுத்தி கழியாதபோது இத்தனை அருமையுண்டுபோலேகாணும். இத்தனை காலமும் இவனுக்கு நடந்தஶக்தி இன்றுகுலையவேண்டிற்றிறே,இந்தஸ்வீகாரப்ரபத்திதனக்கும். இந்த ப்ரபத்திதனக்கும்பலப்ரதாநம் செய்யவேண்டிற்றாகில்ஸங்கல் பஸஹஸ்ரைகதேசமே போருமிறே. இத்தைப்பற்றவிறேபட்டர் "భగవతస్త్వ రాయైనమః- பகவதஸ்த்வராயைநமஃ" என்றருளிச்செய்ததும், அங்ஙனன்றிக்கே, இப்படித்வரித்திலனாகில் " மறையும் மறையும் "என்றுரிறே சிற்றுட்கொண்டார்.

(உறு துயர் தீர்த்தவதகன்)நல்விரகறிந்துஉறு துயர்தீர்த்தபெருமிடுக்கன். அன்றியே, க்ருபாப்ரேரகனாய் ஸங்கல்ப நிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் பின்செல்லும்படியான ஶக்திமானென்னவுமாம். வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். (அதகன்) மிடுக்கன். .... (கூ)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மாத்ர துஃக்கத்தைப்போக்கின. ஸ்ரீ கஜேந்த்ரனுக்குதுஃக்கமாவது, (க) "నాఽహం కళేబరస్యాస్య త్రాణార్థం మధుసూదన । కరస్థ కమలాన్యేవ పాదయోరర్పితుం హరేః நாஹம்களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந! கரஸ்த்த கமலாந்யேவபாதயோரர்ப்பிதும் ஹரேஃ" என்கிறபடியே கையிற்பூ,செவ்வியழியாமல் திருவடிகளில்சாத்தப் பெறுகிறிலோமென்னுமது. (அதகன்)மிடுக்கன். இப்படி ஆஶ்ரித ரக்ஷணம்பண்ணின ஶக்திவிஶேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. (வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்). .... (கூ)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

த்ராணம் அர்த்தமாகில், ப்ரமாணவிரோதம்வருமென்றுவிஶேஷிக்கிறார் (ஶ்ரீ கஜேந்த்ரேத்யாதி). (கூ)

(க) விஷ்ணுதர்மே

மூ.—வல்லாளிலங்கைமலங்கச் சரந்துரந்த
வில்லாளனை விட்டுசித்தன்விரித்த
சொல்லார்ந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்
வல்லார்போய் வைகுந்தம் மன்னியிருப்பரே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(வல்லாளித்யாதி) "பாரதம் கைசெய்தவத்தூதன்" என்றவிடத்தில் "என் வருகிறதோ" என்றபயமும், *நூற்றுவர்தம் பட்டழியத்தின் தேர்மேல் முன்னின்ற வலவனானபயமும், *காபுரீர்கடம்பேறித் தீயபணத்தில் பாய்ந்த பயமும், *இருட்டில் பிறந்துபோன விடத்தில் வந்தபயங்களும், அநுகூலப்ராதிகூலரால் வந்தபயங்களும், * "விழுங்கின துப்பமும் பாலும் தயிரும் தன் பருவத்துக்கு ஸாத்மியாதோ" என்கிறபயமும், "அசோதை யிளஞ்சிங்கம் - கோபாலகோளரி" என்னும்படி சர்வோத்தரமான வ்யாபாரங்களால்வந்த பயமும், அவதாரத்துக்கும் ஹேதுவாய், அவன் *கானிடை நடந்தபயமும், * ஆனைக்கருள் செய்ய உதவப்புள்ளூர்ந்தபயமும், * வல்லாளிலங்கை மலங்கச்சரம் துரந்தகாலத்து ராக்ஷஸரால்வந்த பயமும் எல்லாம் நிவ்ருத்தமாகைக்காக, திருக்கையில் ஆழ்வார்களைக் காட்டியருள, பூதநா சகடயமளார்ஜுநாதிகளால்வந்த விரோதத்துக்குப்பயப்பட்ட திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்கும் இவர்தமக்கும் அவை பயவர்த்தகங்களாயிருக்கையாலேயிறே "அப்பூச்சி" என்றது.

ஆழ்வார்களைக்காட்டினவாறே பெண்கள் "அப்பூச்சி" என்றருளக்கூடும். அவர்களுடைய ஸ்நேஹமும் பயபாவனையாகையாலே, (க)"மெய்த்தலைமே" என்றதுமுதலாகப்பலவிடங்களிலும்கண்டார்களே யாகிலும், மறக்கவும் "இப்போதுகண்டோமே" என்றுநினைக்கவும் கூடுகையாலே. இவர்; (உ)"வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்றுதொடங்கிப்பலவிடங்களிலும்ஆழ்வார்களோடேபழகிப்போந்தவர் "அப்பூச்சி" என்பானென்னென்னில்; இவர்க்குஸ்வரூபம் இதுதானேயாய்ச்சொல்லுகையாலே யென்னுதல். பெண்கள்பாசுரத்தைவ்யாஜமாக்கினாலும் இதுதானேயிறே இவர்க்குஸ்வரூபம். ஆனாலும் "அப்பூச்சி" என்கிற பாசுரமில்லை யேயாகிலும் "வயிறு

(க) க-உ-கஉ. (உ) திருப்பல்லாண்டு-உ.

மறுக்கிறாய்'' "அட்பூச்சி" என்கிற விவைதானேயிறே இவர்க்குயாத்ரை. இவரருளிச்செய்த விடங்களிலும் திருவுள்ளத்தில் கிடப்பதுஇதுதானேயிறே.

(வல்லாளித்யாதி) வலிமையாலே பறித்துக்கொண்டதாகையாலே "வல்லாளி லங்கை" என்கிறார். (மலங்க)செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட்டும்படியாக. இலங்கையிலே தேவாரமுமுண்டோ வென்னில்;— [ः अग्निहोत्रांश्च वेदांश्च राक्षसानां गृहे गृहे - அக்நிஹோத்ராம்ச வேதாம்ச ராக்ஷஸாநாம் க்ருஹேக்ருஹே" என்கிறபடியே அவையுமுண்டாதல். அன்றியிலே, அவர்கள் விரும்பினவை அவர்களுக்குத் தேவாரமிறே. (சாரங்கவில்லாளன்) "ராமசரம்" என்றுப்ரஸித்தமிறே. (க)* மாறுநிரைத்திரைக்குமிறே. (உ "ஒருவரிருவரோர்மூவர்" என்னக்கடவதிறே. (வில்லாளனை) இதுப்ரஸித்தி. (விட்டு சித்தன் விரித்த) இவ்வவதாரத்தில் பௌளர்யாதிகளைக் கொண்டிறே, எல்லாவவதாரங்களிலும் விரித்தருளிச்செய்ததும், தொடங்குகிறபோதே (ங)"பாழாளாகப் படைபொருதான்" என்றது முதலாகவிறே மேல்விரித்தது.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வல்லாளிலங்கை) வலிய ஆள்களையுடைத்தாகையாலே, ஒருவராலடர்க்கவொண்ணாத பரிகரத்தையுடைத்தாய்க்கட்டுடைத்தான லங்கையானது. ராவணன்மதிக்கும்படியான ஆண்பிள்ளைகள் வர்த்திக்குமூரிறே. (மலங்க) செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட்டிப் போக்கிடம்தேடிமலங்கும்படியாக. (சாரங்கவில்லாளனை) திருச்சரங்களைமேன்மேலும்நடத்தினதிருவில்லையுடையவனை. இத்தால்-ஈச்வரத்வப்பிடாராலன்றிக்கே, அவதாரத்துக்கு அநுகுணமாகநின்று அம்பாலே அவ்வூரையடர்த்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்திருமொழிக்ருஷ்ணாவதாரவிஷயமாயிருக்க, நிகமத்தில் இப்படியருளிச்செய்தது அவ்வவதார

அ;—பத்தாம்பாட்டு. (வல்லாளித்யாதி) (அடர்க்கை)- மேலிநிகை "வல்லாளன்" என்கிறதைவிசேஷித்து உபபாதிக்கிறார் (ராவணனித்யாதி). "மலங்க'என்றதுக்கு-சித்தவிப்ரமம்அர்த்தமாக்கி உபபாதிக்கிறார்(செருப்புமித்யாதி). (தேவாரம்) ராக்ஷஸர்களுடையஆராத்யதேவதாந்தரம். (பிடாரால்) அபிமாநத்தால்.

(க) திவாய்-எ-ச-எ. (உ) தி-வாய்-அ-கூ-ங. (ங) திரு-பல்லா-ங.

(சொல்லார்ந்த வப்பூச்சிப்பாடல்) ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களெல்லாவற்றுக்கும் சொல் நிரப்பமுண்டாவதும் இவ்வப்பூச்சிப் பாடலாலேயிறே. இது தான் காட்டுகிறவன் நிர்பயனாய், கண்டவன் பயப்படுமதிறே அப்பூச்சி. (வல்லார்) இத்தை ஸாபிப்ராயமாக வல்லாரென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி, இச்சப்தமாத்ரத்தையே உத்தேஶ்யமாக ஓதி, ஓதுவித்துப் போருமிதுவே யாத்ரையாக வல்லாரென்னுதல். (போய் வைகுந்தம் மன்னியிருப்பாரே) இவ்வாழ்வாரபிமாநமே வழியாகப்போய் த்ரிபாத்விபூதியிலே சென்று * பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து, "பல்லாண்டு பல்லாண்டு" என்று காலதத்வமுள்ளதனையும் ஏத்துகை பலமாகப் பெறுவரென்கிறார். (௧௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

த்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தைப்பற்றவிறே. "வன்கானடையங்கண்ணன்" என்று இந்தஐக்யம் கீழும் சொல்லப்பட்டதிறே. (விஷ்ணுசித்தன் விரித்த) பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண அருளிச்செய்தவையான.

(சொல்லார்ந்தவித்யாதி) சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிற இப்பத்தையும் ஏதேனுமொருபடிவல்லவர்கள். "சொல்லார்ந்த" என்றது-அதிகரிப்பார்க்கு இதினர்த்தத்திலே போகவேண்டா; சப்தமாத்ரமே அமையுமென்னும்படியிருக்குமென்னவுமாம். (வல்லார்) என்றது-ஸாபிப்ராயமா வல்லாரென்னவுமாம். (போயித்யாதி) இதினுடைய அப்யாஸமே ஹேதுவாக அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே அவனையநுபவித்து மங்களாசாஸநம்பண்ணிக் கொண்டுயாவத்காலமுமிருக்கப்பெறுவர். .... (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

—oo—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய்) என்றது -கவியினுடைய லக்ஷணத்துக்கநுரூபமான சொற்களாலே பூர்ணமாயென்றபடி. சொற்களே புருஷார்த்தத்துக்கு அமையுமென்று, "சொல்லார்ந்த" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அதிகரிப்பார்க்கித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—:0:—

இரண்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

அரவணைப்ரவேசம்.

அவ.—"அல்வழக்கொன்று மில்லாவணி கோட்டியர்கோன்" என்று-அல்வழக்கொன்று மில்லாதே அறுதியிட்டது தேசமாக்கி, தத்தேசிகனை அவதாரகந்தமாக வஸ்துநிர்தேஸம்செய்து,* நாவகாரியம்சொல்லிலாதவர்களை தேசப்கராக்கி, கார்யபூதனானவன் அவதரித்த ஊரால் கொண்டாட்டம் ஒக்கநின்று கண்டாப்போலே, மிகவும் உகந்துமங்களாசாஸநம்செய்து, அவதரித்தவனுடைய திவ்யாவயவங்களைப் பாதாதிகேசாந்தமாக நிரவத்யமான வளவன்றிக்கே, இதுவே பரமபுருஷார்த்தமென்று வஸ்து நிர்தேசம் செய்து, தாமும் மிகவுமுகந்துதம்போல்வார்க்கும் "காணீர்" "காணீர்" என்றுகாட்டியருளி, இவனுக்கு ஆஜ்ஞாரூபமாகவும் அநுஜ்ஞாரூபமாகவும், ப்ரா

அவ.—ஆழ்வார்களெல்லாரும்க்ருஷ்ணவதார ப்ரவணராயிருந்தார்களேயாகிலும், அவர்களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, க்ருஷ்ணவதாரத்திலே அதிப்ரவணராய், அவ்வவதாரரஸாநுபவத்துக்காக கோ(ஸ்ரீ)பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநப்பண்ணிப்போந்து, (க)"போசத்தில் வழுவாதபுதுவையர்கோன்" என்கிறபடியே அவ்வவதாரரஸமுள்ளதெல்லாம்அநுபவிக்கிற வராகையாலே, முதல்மூன்றுதிருமொழியாலே-அவன் அவதரித்த ஸமயத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாளந விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடையபாதாதிகேசாந்தமான அவயவங்களி லுண்டான வழகை ப்ரத்யேகமாகத் தானநுபவித்து, அநுபூதைகளையும்தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவள் அவனைத் தொட்டிலிலேற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிறகாலமாயிருக்க, தத்காலம்போலேபாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யசோதாதிகளுடையப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்

அரவணை ப்ரவேசம்;—கீழ்ப்பத்துக்கும் இத்திருமொழிக்கும் ஸங்கதியருளுகிறார் (ஆழ்வார்களெல்லாரும்தயாதி). (அநுபவிக்கிறவராகையாலே) என்றதுக்கு (த்ருஷ்டராஞர்) என்றதோடே, த்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில்) என்றத்தோடுமந்வயமக்கைக்கொள்வது. (மூன்றுதிருமொழியாலே) என்றதுக்கு- (உடையராய்க்கொண்டுதாமநுபவித்து) என்றதம்தோடந்வயம். (யசோதாதிகள்) என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே அவதாரகாலத்தில் உபலாளித்த

(க) ஙா-தி-அ-கo

ஸ்வர;— ப்தி நிபந்தநமான அபிமாநரூபமாகவும் உபயவிபூதியி லுள்ளாரும் உபகரித்த ப்ரகாரங்களை அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்ற அவர்கள் வரவிட்டவற்றையும், அவர்கள் கொடுவந்தவற் றையும் மேன்மையும் நீர்மையுமான மெய்ப்பாடுதோன்ற அங்கீக ரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்தித்து,

அவன் அங்கீகரித்தபின்பு தொட்டிலேற்றித் தாலாட்டி, ஜ்ஞா நத்துக்கு ஆஸ்ரயத்திலுங்காட்டில் ஜ்ஞேயப்ராதாந்யத்தைக் கற் பித்து, அவற்றுக்கு ஜ்ஞேயஸீமை இவ்விஷயமாக்கி, விஷயீகரித்தஜ் ஞாநத்தை (க) "𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌤𑍇-விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம்தநுதே" என் கிறந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாதாக்களாக்கி, (உ)"இளமாமதீ" என்றும், (ங) "விண்டனில் மன்னியமாமதீ" என்றும், உபயவிபூதியிலுள்ளா ரையும் உபலக்ஷணந்யாயத்தாலே இவன் புழுதியளைவது தொடக்க மான வ்யாபாரங்களைக்கண்டு தாமும் மிகவுமுகந்து தம்போல் வாரையும் அழைத்துக்காட்டி, நோக்கினைகண் கொண்டுபோக வல்லிகோளாகில் போங்கோள்" என்று முன்பு பச்சைவரவிட்டுத் தாங்கள்வாராதவர்களையும் 'வந்துகண்டுபோங்கோள்' என்று "உய்ய வுலகுபடைத்து" என்று ஜகத்காரணப்ரகாசகமானபரமபதம்முதலா கக்கீழேயருளிச்செய்த திவ்யதேசங்களையும், இதிலருளிச்செய்த திருக் குறுங்குடிமுதலான திவ்யதேசங்களிலும்ஸந்நிஹிதனாய்நின்றவனும் நாநாவான அவதாரங்களும் அபதாநங்களுமாகப்ரகாசித்தவனும் (ச) [𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃- வேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமேவவேத் யஃ] என்கிறபடியே - "ஸகலவேதஸாஸ்த்ரேதிஹாஸ புராணாதிகளா லும் அறியப்படுமவன் நான்" என்றவனை-கீழ "நாராயணா வழே லழேல்" என்றவராகையாலே (ரு) "நான்மறையினபொருளை" (சா) "ஏழுமறைப்பொருளே" (எ) "எங்கள் குடிக்கரசே" என்று வாசக த்துக்கு வாச்யமும், வாச்யத்துக்கு வாசகமுமாக வருதியிட்டு, அவனை (அ) "செய்யவள் நின்றகலம் சேமமெனக்கருதி - ஆயர்கள் போரேறேயாடுகசெங்கீரை" என்கையாலே லோகத்திலுள்ளார்க்கு

(க) தை-ஆ-ஞ-க. (உ) க-ரு-க (ங) க-ரு-சா (ச) கீ-கரு-கரு.
(ரு) க-சா-ங. (சா) க-சா-கள. (எ) க-சா-கப. (அ) க-சா-கி.

ப்ரீதி, பக்தி, ப்ராப்திமூலமான ஆசாரங்கள் ப்ரமாணாநுகுணமாகத் தோன்றும்படியாகவும், சொல்வழுவாத ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யம்தோன்றும்படியாகவும்,“செங்கீரை” என்கிற வ்யாஜம் முதலாக “சப்பாணி, தளர்நடை, அச்சோ, அச்சோ, புறம்புல்கல், அப்பூச்சி” என்கிற வ்யாபார விசேஷங்களை ப்ரார்த்தித்து,

“அவன் இவை செய்யச்செய்ய, அவற்றுக்குத் திருவடிகள் நோம்” என்றும், “தளர்நடையில் விழுந்தெழுந்திருக்கையாலே திருமேனிநோம்”என்றும்,அச்சோபுறம்புல்கல்களாலே தம்முடைய திருமேனியை வன்மையென்று நினைத்து, அத்தாலும் “திருமார்பு நோம்” என்றஞ்சி, “நாம் ப்ரார்த்தித்து என்ன கார்யம் செய்தோம்” என்று அநுதபிக்கிறவளவிலே, தந்நிவ்ருத்த்யர்த்தமாகத்தன் திருத்தோள்களையும் ஆழ்வார்களையும் காட்ட, அவையும் பயாபய ஹேதுவாகையாலே, அவற்றை அமைத்துத் திருமேனியில் வாட்டத்தை நினைத்துப் “படுக்கைவாய்ப்பாலே உறங்குகிறுனித்தனை

தையுமுடையராய்க்கொண்டுதாமநுபவித்துஅநந்தரம், அவன்அம்புலியை யழைக்கை, செங்கீரையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தளர்நடை நடக்கை, அச்சோ வென்றும், புறம்புல்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேக்ஷிக்கையும், முன்னும் பின்னும் வந்தணைக்கையாகிற பாலசேஷ்டிதங்களையும், தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டு வந்து, கீழ்த்திருமொழியிலே - அவன்திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடின சேஷ்டிதத்தையும் தக்காலத்திலே அவள் அநுபவித்துப்பேசினுப் போலேதாமும் அநுபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டரானர்.

கோபர்விவக்ஷிதமென்று கொள்வது. இம்மூன்று திருமொழியையும் அநுபவிதாக்களான யசோதாதிகளுடைய வ்யாபாரபரமாகையாலே, ஒருபேடிகையாக்கி, அநுபாவ்யனைக்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை யசோதாபாவனையாலே அநுபவித்தாரென்றுமேலாறுதிருமொழியையும் ஒருசேர்த்தியாகவருளுகிருர் (அநந்தரமவனித்யாதி). பத்தாம்திருமொழியில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எல்லாருடைய பாவனையாலேக்ருஷ்ணசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கிற படியைச் சொல்லுகையாலே ப்ருதக்காகத் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிருர் (அவனித்யாதி).

மூ.—அரவணையா யாயரேறே யம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே
இரவுமுண்ணு துறங்கிநீபோயின்று முச்சி கொண்டதாலோ
வரவுங்காணேன் வயிறசைந்தாய் வனமுலைகள்சோர்ந்துபாயத்
திருவுடையவாய்மடுத்துத் திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே.

என்று உறங்குகிறவனையெழுப்பி, (க) "ஶ்ரத்தாய - அதஸ்தத்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையைக் குலைத்து, (உ) "ஶ்ரத்தாய - அஶ்நாமி" என்கிறபடியே அமுது செய்யவேணுமென்கிறார். .... *

ஸ்வா.—முதல்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி) திருவனந்தாழ்வான் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்த வாஸனையோ? ஆயரே

இனி, அவன் லீலா வ்யாபாரனாய் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாகக்கிடந்து உறங்குகையாலே "உண்ணாப் பிள்ளையைத் தாயறியும்" என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தை யறிந்து, "அம்ம முண்ணத் துயிலெழாயே" என்று அவனை எழுப்பி, நெடும்போதாக முலையுண்ணுமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன்முலைத்தலைகளை உண்ண வேணுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இருந்திருந்தவளவிலும்விடாதேநிர்ப்பந்தித்து முலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தத்பாவ(பாவநா)யுக்தராய்க்கொண்டுஅவனை அம்மமுண்ண வெழுப்புகை முதலானரஸத்தை யநுபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில். ....

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி) மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திரு

"இரவு முண்ணுதுறங்கி" என்றதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்துகொண்டு, இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை ஸங்க்ரஹேணவருளுகிறார் (இனியித்யாதி). "இன்றுமுச்சிகொண்டதாலோ" என்றதைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (நெடும்போதாகவித்யாதி). "வனமுலைகள்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (நெறித்தித்யாதி). நெறித்து - நிமிர்ந்து. "ஓடியோடிப்போய்விடாதே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (அவன் இருந்திருந்தவித்யாதி).

அரு;—முதற்பாட்டு.(அரவணையித்யாதி) "அணை" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துஅரவுபததாத்பர்யமருளுகிறார்(மென்மையித்யாதி). தாவள்யௌஜ்ஜ்வல்யாதிகளைவிவக்ஷித்து (தொடக்கமானவை) என்றது. அரவணையாயிருக்கும் தலை

(க) முண்ட-ங-க-க. (உ) தை-க-உ௩.

ருன விடத்திலும் பள்ளிகொள்ள வேண்டுகிறது. "சோறு" என்று லும் "ப்ரஸாதம்" என்றுலும் அறியானென்றுநினைத்து, "அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே" என்கிருர்.

வனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையனுயிருந்தவைத்து (க) "नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतः - நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகத:" என்கிறபடியே அப்படுக்கையைவிட்டுப் போந்து அவதீர்ணனுய் ஆயர்க்கு ப்ரதாநனைவனே! அப்படுக்கை வாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டுபோந்தவாஸனையோ? ஆயரேருனவிடத்திலும் படுக்கைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறது. அவன்தான்இதர ஸஜாதீயனுயவதரித்தால், (உ) "சென்றால்குடையாம்" என்கிறபடியே சந்தாநுவர்த்தியாய் அடிமை செய்யக்கடவ திருவநந்தாழ்வானும், அவனுடைய அவஸ்த்தாநுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொருதிருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடுமிறே. ஆகையால் அங்குண்டான ஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுக்கு. (அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே) "முலையுண்ண" என்னுதே "அம்மமுண்ண" என்றது-வைபவாநுகுணமாகஅவன் சொல்லும் பாசுரமதுவாகையாலே. துயில்-நித்ரை. எழுகையாவது-அதுகுலைந்தெழுந்திருக்கை. "எழாய்" என்கிறது - எழுந்திருக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தநை.

(இரவுமித்யாதி) நீராத்ரியுமுண்ணுதேஉறங்கி, அவ்வளவுமன்றி

யில் ஆயரேருகை அநுபபந்நமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமாணபூர்வகம் ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக்கடாக்ஷித்து சப்தார்த்தமருளுகிருர் (நாகபர்யங்கமித்யாதி)." அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே" என்றுஎழுப்புகிறபோது "அரவணை" என்று விசேஷித்ததுக்குஹார்தபாவமருளுகிருர் (அப்படுக்கையித்யாதி). ஆயரேருனவளவிலே அரவானது அணையாயிராமையாலே, அப்படுக்கையில் வாஸனையாலே ஸுகநித்ரைபண்ணுகிருனென்னக்கூடுமோ வென்னவருளுகிருர் (அவன்தானிதயாதி). ஆகையாலே படுக்கையைவிட்டுஎழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிருனென்று கருத்து. "துயிலெழாயே" என்கிறவிடத்திலே - நித்திரையைவிடாதே யிருக்கிருயென்றர்த்தமாகில், எழுப்புகிறப்ரகரணத்துக்குச்சேராமையாலே ப்ரார்த்தநாபரமாகவருளுகிருர் (எழாயென்கிறவித்யாதி).

"நீஇரவுமுண்ணுதுறங்கியிருக்க, இன்றும் போயுச்சிகொண்டதாலோ" என்றந்வயித்து சப்தார்த்தமருளுகிருர் (நீராத்ரியுமித்யாதி). (உறங்கி) என்

(க) ஹரிவம்சே. (உ) க-திருவ-ருக.

(இரவு முண்ணத்துறங்கி நீபோய்) பகலுண்டத்தை மறந்தார் போலே காணும். பகலுண்ணாதார் இரவு முண்ணார்களோ?; எழுப்பினவளவிலும் எழுந்திராமையாலே "கன்றிவெழுப்பவொண்ணாது" என்றுவிட்டேன். இன்றும்போயச்சிப்பட்டதென்கிறார் விடிந்தமாத்ரத்தைதயேகொண்டு. (வரவுங்காணேன்) "உண்ணவேண்டா" என்னும் போதும், எழுந்திருந்துவந்து "'வேண்டா' என்ன வேண்டாவோ" என்றவளவிலே, எழுந்திருந்துவருகிறவனைக்கண்டு, "வயிறுதளர்ந்து முகம்வாடிற்று" என்று எடுத்தணைத்துக்கொண்டவளவிலே, அழகிய முலைகள் நெறித்துப்பாயத்தொடங்கிற்று. வனப்பு-அழகும்,

---

க்கே இன்றும் போய் உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தால்தானுமிலு முண்ணவேண்டாவோ?; விடிந்தவளவேயோ? அப்போது உச்சிப் பட்டதுகாண். ஆலும், ஓவுமாகிற அவ்யயமிரண்டும் - விஷாதாதிசயஸூசகம். (வரவித்யாதி) நீயாக வெழுந்திருந்து அம்மமுண்ண வேணுமென்று வரவும் கண்டிலேன்; அபேக்ஷையில்லாமையென்ன வொண்ணாதபடி வயிறு தளர்ந்திராநின்றும். (வனமுலைகள்சோர்ந்துபாய) வனப்பு-அழகும், பெருமையும். முலைகளானவை உனபக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்து, பால் உள்ளடங்காமல் வடிந்துபாய்க, "உனக்குப் பசியுண்டாயிருக்க, இப்பால் இப்படி வடிந்துபோக உண்ணுதொழிவதே!" என்று கருத்து.

நந்தரம் "இருக்க" என்றுஅத்யாஹார்யம். (இன்றும்) இந்ததிநமும். (போய்) கந்து. (உச்சிப்பட்டது) மத்த்யாந்ஹமாச்சுது. தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (ராத்ரியித்யாதி). "வரவும்" என்ற ச(உம்)காரத்தாலே "நான் எழுப்ப எழுந்திருந்து வரவும் காணேன்" என்றஸமுச்சயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸமுச்சேதவ்யார்த்தத்தை அருளுகிறார் (நீயாகவித்யாதி.) "வன" என்றதுக்கு - அழகும், பெருமையும் சப்தார்த்தமாகிலும், பால்வடிந்து பெருகுகைக்கு அநுகுணமாகப் பெருமையை விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (வனப்பித்யாதி). "சோர்ந்துபாய" என்பானென்? "வயிறசைந்தாய், வநமுலைகள் - திருவுடையவாய் மடுத்து" என்றால் போராதோவென்ன, "வயிறசைந்தாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் உனக்கித்யாதி). "சோர்ந்து பாய உண்ணுதொழிவதே" என்றத்யாஹரித்து, அந்வயமாதல்; "வநமுலைகள் சோர்ந்துபாய, வயிறசைந்தாய்" என்றந்வயமாதல் இவ்விடத்தில் கண்டுகொள்வது. (உண்ணுதொழிவதே) என்றது-"வயிறசைந்தாய்" என்றதின் பலிதார்த்தம்.

மூ.—

வைத்தநெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரும் நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியே னெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்று யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே
முத்தனைய முறுவல்செய்து மூக்குறிஞ்சி முலையுணாயே. (உ)

பெருமையும். (திருவுடையவாய் மடுத்து) பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வாயென்னுதல். திருவாய்ப்பாடியில் (க) "சுருட்டார் மென்குழல்" என்கிறபடியே குழலழகு படைத்தார்க்கெல்லாம் அம்ருதபானம் பண்ணும்படி ஸாதாரணமான வாயென்னுதல்; அழகிய வாயென்னுதல்; (திரு) அழகு. (திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே) முலையிலே வாய்வைத்து முழுசி வயிற்றிலே உதைத்து அமுது செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். .... (க)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) நறுவெண்ணெய் பழுதற உருக்கிவைத்தநெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீரும்படி நன்றாகத்தோய்த்த தயிரும்; சாய்த்தால்வடிவதாயிருக்கிற

(திருவுடையவாய்மடுத்து) அழகிய திருப்பவளத்தை மடுத்து. திரு - அழகு. இவ்வனமுலையிலே உன்னுடைய திருவுடையவாயை அபிநிவேசம்தோற்ற மடுத்து. (திளைத்தித்யாதி) முலையுண்கிற ஹர்ஷம் தோற்ற கர்வித்துக் கால்களாலே என்னுடம்பிலே உதைத்துக் கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல்-பானம்பண்ணுதல். (க)

வ்யா;— இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) பழுதற வுருக்கிவைத்தநெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வியிலே கடைந்தெடுத்த

"வாய்வைத்து" என்னுதே "மடுத்து" என்கையாலே (அபிநிவேசம் தோற்ற) என்றது. ... ... (க)

அரு;-இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) "காய்ந்தபாலும்" இத்யாதிகளில் காய்கைமுதலானஸம்ஸ்காரயுக்தமாக வருளிச்செய்கையாலே, "வைத்தநெய்" என்றதுக்கும் ஒருஸம்ஸ்காரம்தோற்றவருளுகிறார் (பழுதறவித்யாதி). பழுது -தோஷம். காய்கையினெல்லைநிலத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (செறிவுறவித்யாதி). செறிவுற - நிபிடமாக. (பனி)-குளிர்ச்சி. இது தயிரில் நீருடைய ஸ்வரூபகதநம். (செவ்வியிலே) என்றது -தயிரினுடைய பரிமள

(க) ரு-க-எ.

தயிரென்னவுமாம். (நறுவெண்ணெயும்) செவ்விகுன்றாமல்கடையும் பக்வமறிந்து கடைந்துவைத்த நறுவெண்ணெயும். (எம்பிரான்நீ பிறந்தபின்னை இத்தனையும் பெற்றறியேன்) ஒன்றும் பெற்றறியேனென்னுதல்; இவைவைத்தபாத்ரங்களில் சிறிதும் பெற்றறியேனென்னுதல்.

"ஆரோகொண்டுபோனார்" என்று-"அறிகிலேன்" என்றவாறே, "எம்பிரான்" என்றபோதை முகவிகாரத்தாலும், "நீபிறந்தபின்னைப்பெற்றறியேன்" என்றதாலும், "என்னைக்குறித்தன்றோநீ இவையெல்லாம் சொல்லுகிறது" என்றுகோபத்தோடே போகப்புக்கவனை "வா" என்றழைத்தவாறே, "என்னைப்பிடித்தடித்தல் செய்யவன்றோ அழைக்கிறாய்; நான் ஏதுசெய்தேன்" என்ன; (எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்) "உனக்குவேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை" என்ன; "இப்போது சொல்லுகிறாய், உன்வார்த்தையன்றோ?" என்ன; (ஏதும்செய்யேன்கதம்படாதே) "நான்உன்னைஅடித்தல், கோபித்தல் செய்யேன்; நீகோபியாதே வா" என்ன; "வா" என்றவாறே முத்துப்

நறுவிய வெண்ணெயும். (எம்பிரான் நீ பிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறியேன்) என்னுடையநாயனே! நீபிறந்தபின்பு வைத்ததொன்றும் பெற்றறியேன். அன்றிக்கே, "இத்தனையும்" என்றது-ஏகதேசமுமென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியேனென்னுதல்.

"இப்படி என்னைக் களவேற்றுவதே; என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்யவன்றோநீ இவ்வார்த்தைசொல்லிற்று" என்றுகுபிதனாக; (எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்) உனக்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. (ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே) நான் உன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன்; நீ கோபிக்க

த்திலே யென்றாய், பக்வம்தப்பாதகாலத்திலே யென்றபடி. (நறுவிய) ஸுகந்தியான. "எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை, வைத்தநெய்யித்யாதி - இத்தனையும் பெற்றறியேன்" என்று அந்வயம் தோற்றும்படி ப்ரதிக்க்ரஹணம் செய்தருளுகிறார் (எம்பிரானித்யாதி).

மேலே "கதம்படாதே" என்றிருக்கையாலே அதுக்குச்சேரவவதாரிகையருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). "எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்" என்றதுக்கு "எல்லாத்தையும் செய்யும்படிப்ராப்தனானாய்" என்றுசப்தார்த்தமாய், அத் பலிதத்தை யருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). முலையுண்கையி லுண்டா

மூ.—தந்தம்மக்க ளழுதுசென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்
வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாசுதேவா! [ன்
உந்தையாருன் திறத்தரல்ல ருன்னைநானொன் றுரப்பமாட்டே
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்சுரந்த முலையுணாயே. (௩)

போலே யிருக்கிற திருமுத்துத்தோன்ற மந்தஸ்மிதம் செய்துநின்ற வளவிலே, சென்று எடுத்துக்கொண்டு, இவனைசிக்ஷிப்பதாக நினைத்தவையெல்லாம் மறந்து, அந்தமுறுவலோடே வந்து மூக்காலே முழுசி, முலை மார்புகளிலே முகத்தாலும் மூக்காலும் உரோசிமுலை யுண்ணு யென்கிறார்.

இத்தால்;—வைத்தநெய்யால் - ஸாக்ஷாந் முக்தரையும், காய்ந்தபாலால்-(க)"சொல்லுவதேயோத்தின் சுருக்கு" என்றும், (உ) "నామనిష్టేఽస్మ్యహంహరేః - நாமநிஷ்டோஸ்ம்யஹம்ஹரே:" என்றுமிருக்கிற வர்களையும், வடிதயிரால்-சதுர்த்தி உகாரங்களிலே தெளிந்து தந்நிஷ்டராய்- மகாரத்திலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேக யோக்யரான வர்களையும், நறுவெண்ணெயால்-செவ்விகுன்றாமல் இவ்வடைவிலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம்பிறந்து, அஹங்காரமமகார நிவருத்தமான ஆத்மகுணங்களால் பூர்ணராய், மோக்ஷஸாபேக்ஷராயிருக்கிற வர்களையும் சொல்லுகிறது. .... (உ)

ஸ்வா;-மூன்றாம்பாட்டு.(தந்தமித்யாதி) தெருவிலே விளையாடுகிறபிள்ளைகள் முதலானார்பலரும் "உன்மகன்எங்களை அடித்தான்"

வேண்டா. (கதம்) கோபம். (முத்தனையவித்யாதி) முத்துப்போலே ஒளி விடாநிற்கும் முறுவலைச்செய்து. அதாவது - கோபத்தைத் தவிர்ந்து ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டென்கை. (மூக்குறிஞ்சி முலையுணாயே) முலைக்கீழே முழுசி, மூக்காலே யுரோசியிருந்து முலையை அமுதுசெய்யாய். .... (உ)

முக மண்டலத்தின்புகரை அநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, "முறுவல்செய்து" என்கிறஒன்று திருவுள்ளம்பற்றி, "கதம்படாதே" என்றதையும் கடாக்ஷித்து "கொண்டு" என்றபதம் அத்த்யாஹரித்துப் பலிதார்த்த மருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). "மூக்குறிஞ்சி" என்றதத்தால் அர்த்தஸித்தார்த்தத்தையருளுகிறார் (முலைக்கீழேமுழுசி; என்று. (முழுசி) என்றது - முட்டியென்றபடி. "உறிஞ்சி" என்றதினர்த்தம் (உரோசி) என்றது. அதாவது- தேய்த்தென்றபடி. ... ... (உ)

(க) உ-திருவ-உ௬. (உ)

என்றுமுறைப்படுவதாக, பிள்ளையையும் கொண்டுவந்து தீம்பேற்றிக் காட்டினவளவிலே, "ஆய்ச்சி! நான் ஒன்றும் செய்திலேன்? இவர்கள் தாங்களாக்கும் இவையெல்லாம் செய்தார்கள்" என்று இவன்பித ஞய் அழப்புகுந்தவாறே, 'இவள் அழுது கொடுவந்தவர்களை அழுகை மாற்றுதல், இவனைசிக்ஷித்தல் செய்யாதே, தன்னைத்தானேநலிந்து கொள்ளப்புக்கவாறே, அவர்கள்தாய்மார்வந்தவர்கள் "இது வேன்,' என்று விலக்கப்புக்கவாறே, "இங்கேரிலேதந்தாம் பிள்ளைகள் தாய் மார்பக்கலிலே அழுதுசென்றால் தரிப்பார்களோ" என்றது கேட்டு, அவர்கள் போனவாறே, இவனைப்பிடித்து நலிவதாகத்தேடி, இவன ழுகையைக் கண்டு உன்மேலே எல்லாரும் தீம்பேற்றி அலர்தூற்ற, அதுவேயாத்ரையாக. (வாழவல்ல வாசுதேவா) "பசுவின் வயிற்றில் புலியாயிருந்தாயீ" என்று கோபித்து, அத்தைமறந்து, உந்தையா

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தந்தமித்யாதி) ஊரில் பிள்ளைகளோ டே விளையாடப் புக்கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர் களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்படிசெய்யலாமோ? தந்தம் பிள்ளைகள் அழுது சென்றால், அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். (வந்துநின்மேல் பூசல்செய்ய) அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளையும் பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே சிலுகிட்டுப் பிணங்க. (வாழவல்ல) அதில் ஒருசற்று மிளைப்பின் றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போக (ஸ்ரீ) மாகஇருக்கவல்ல. (வாசு தேவா) வஸுதேவ புத்ரனானவனே!. பசுவின்வயிற்றிலே புலியா யிருந்தாயீ.

(உந்தையாரித்யாதி) உன்னுடைய தமப்பனாரானவர் உன்னி

அந;—மூன்றும்பாட்டு (தந்தமித்யாதி) அழுது செல்லுகைக்கு ஹேதுபூ ர்வகம் சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஊரிலித்யாதி). "தாய்மார்" என்றத்தைஅநு ஷங்கித்து "வந்து" இத்யாதிக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). "வாழவல்ல" என்றதுக்குதாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (அதிலித்யாதி). (ஒருசற் றுமிளைப்பு) என்றது - ஒருஇளப்பில், சற்றும்-ஏகதேசமுமென்றபடி. "தந் தமித்யாதி) - "வாழவல்லவாசுதேவா" என்றஸமபிவ் யாஹாரத்துக்குவ்யுத்க்ர மேணதாத்பர்யமருளுகிறார் (பசுவினித்யாதி).

"உந்தையார்" - உன்னுடைய தமப்பனார், "உன் திறத்தரல்லர்" - உன்னுடையவ்யாபாரத்தையுடையரல்ல ரென்றுசப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற் றித்தாத்பர்யார்த்த மருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). (இடையாட்டம்)

மூ;—கஞ்சன்றன்னால் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப்
பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று
அஞ்சினேன்கா ணமரர்கோவே! யாயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய் முலையுணாயே.

ராமஸ்ரீநந்தகோபர் உன் திறத்தரல்லர். உன்னை சிக்ஷித்து வளர்க்கமாட்டார்.

(உன்னை நானொன் றுரப்பமாட்டேன்) நானும் உன்னை அதிரக் கோபித்து நியமிக்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணிசிறுவா) "நந்தகோபனுக்கென்றே வாய்த்தபிள்ளாய்!" என்று கோபித்து அத்தையும் மறந்து, இவனை எடுத்து "சுரந்தமுலையை-நான்தர, நீஉண்ணாய்" என்று ப்ரார்திக்கவேண்டி நில்லாநின்றதிறே. .... (ரு)

ஸ்வா;—காலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) பிறப்பதற்கு முன்னே கொலை கருதிப்பார்த்திருக்கிறவன் "திருவாய்ப்பாடியிலே

டையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிக்ஷித்து வளராரென்றபடி. (உன்னையித்யாதி) தீம்பனான உன்னை அபலையான நான் ஒரு வழியாலும் தீர நியமிக்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணிசிறுவா) ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்! (அணி) அழகு. இவன்தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. (நான்சுரந்தமுலையுணாயே) அவை யெல்லாம் கிடக்க, இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். .... (ரு)

வ்யாபாரம். அதாவது - பிள்ளையை அடிக்கைமுதலானது. (இட்டெண்ணார்) என்றது - இத்தைஹ்ருதயத்திலே ஒன்றாகவைத்து எண்ணாரென்றபடி. கீழ்வாக்யபலிதம் (உன்னையித்யாதி). (வளரார்) என்றது - வளர்க்கிறவரல்லரென்றபடி. "வாழவல்லவாசுதேவா" என்றுஸம்போதித்து "உரப்பமாட்டேன்" என்றால் ஸித்தமாயிருக்க, "உன்னை" என்றும், "நான்" என்றும்ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன தாத்பர்யமருளுகிறார் (தீம்பனானவித்யாதி). "ஒன்று" என்றதினர்த்தம் (ஒருவழியாலும்) என்றது. "அணி" என்றதுக்கு அழகென்றுசப்தார்த்தமாய், நன்றாகவாய்த்தவென்றுபலிதத்தையருளுகிறார் (ஸ்ரீநந்தேத்யாதி). இத்தை தோஷவ்யஞ்ஜகோக்தியாக்கித்தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவன் தீம்பிலித்யாதி). (உளைந்து) க்லேசித்து. "நான்சுரந்த" என்றதுக்கு - இரக்கத்தாலே நான் பால்சுரக்கும்படி பண்ணினவென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (அவை யெல்லாமித்யாதி). ... ... (ரு)

வளருகிறான்'' என்று கேட்டால், கொலை கருதிவிடாதிரானிறே. இனி, "இதுக்காவன் இவன்" என்று தன் நெஞ்சில் தோன்றினக்ருத்ரிம வ்யாபாரங்களெல்லாத்துக்கும்தானே ஶப்தமிட்டுப்புணர்ந்து ஶகடாஸுரனைக் கற்பித்து வரவிட வருகையாலே, "கள்ளச்சகடு" என்கிறார். பூதனையிலும் களவுமிகுத்திருக்கும் காணும், ஆவேசமாகையாலே சகடாஸுரனுக்கு. (கலக்கழியப்பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது) சாடுகட்டுக்குலைந்து அச்சுமுறித்துப்போம்படி பஞ்சிலுங்காட்டில் அதிமார்தவமான திருவடிகளாலே பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று அஞ்சினேன் காண்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) உன்மேலே கறுவுதலையுடையனான கம்ஸனாலே உன்னை நலிகைக்காக கற்பிக்கப்பட்ட க்ருத்ரிமமான சகடமானது. காவலாய்வைத்த சகடம்அஸுராவிஷ்டமாய் வருகையாலே, "கள்ளச்சகடு" என்கிறது. (கலக்கழிய) (க) "தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரருடல் வேறுகப்பிளந்துவீய" என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. (பஞ்சியித்யாதி) பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது "திருவடிகள் நோம்" என்று பயப்பட்டேன்காண்.

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) "கஞ்சன்தன்னால்" என்றவிடத்தில் தானான தன்மையைக் கம்ஸனுக்கு விஶேஷணமாக்கியும், சகடு புணர்க்கைக்கு ஹேதுவையும் காட்டாநின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (உன்மேலித்யாதி). ஆயர்களால் கற்பிக்கப்பட்டதேயாகிலும் சகடம், இவனால் அஸுராவிஷ்டமானதாகையாலே, கம்ஸனால் புணர்க்கப்பட்டதென்றுளென்று கருத்து. க்ருத்ரிமமானபடியை உபபாதிக்கிறார் (காவலாகவித்யாதி). "கலக்கு" என்று - அவயவங்களுடைய கட்டாய், அது அழியும் ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணமுகேந உபபாதிக்கிறார் (தளர்ந்துமித்யாதி). இப்படி பஹுப்ரகாரமாக அழியும்படியை உபபாதிக்கையால், * பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோதுண்டான நோவின் அதிஶயத்தாலே பயாதிக்யம் ஸூசிதமென்று கருத்து.

பஞ்சியன்ன மெல்லடியாலும், கலக்கழியப்பாய்ந்தபோது அஸுரன்நஶித்து, நானும் ஸுரக்ஷிதனாயிருக்க, நீ அஞ்சுவானென்னென்கிற சங்கைக்கு,

---

(க) தி-வாய்-௬-௯-௪.

(அமரர்கோவே) அமரருடைய பாக்யத்தாலேயிறே நீ பிழைத்தது என்னுதல்; அன்றிக்கே ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியும்படியான முஹூர்த்த விசேஷத்திலே நீ பிறக்கையாலே யென்னுதல். இப்படி பயநிவர்த்தகங்களைக் கண்டாலும் பயம்மாறாதிறே இவர்க்கு. (ஆயரித்யாதி) பஞ்சலக்ஷம் குடியிருப்பிலும் திரண்டபிள்ளைகளளவன்றாகில், ஓ! ஓ! உன்னை எங்ஙனே நியமித்து வளர்ப்பேன். இங்ஙனே இவர் ஈடுபடப்புகுந்தவாறே "நம்கையிலே கம்ஸன் பட்டதறியீரோ" என்ன; கம்ஸன் பட்டது உன்பக்கல் பண்ணின வஞ்சனையாகிற பாபவலை சூழ்ந்தன்றோபட்டது; "நீ வலைப்படுத்தாய்" என்கிறது-வ்யாஜமாத்ரமன்றோ? அன்றைக்கு நீ பிழைத்தது என் பாக்யமன்றோ வென்னுதல். அன்றிக்கே, "நீ வஞ்சனைசெய்து சிறைப்படுத்திக்கொல்ல, அவன் ப்ராணனிழந்தபடியாலே, நான் ப்ராணன் பெற்றேன்" என்று தேறி, முலையுண்ணாயென்கிறார். .... (௪)

(அமரர்கோவே) தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! உன்னைக்கொண்டு தங்கள் விரோதியைப்போக்கி வாழவிருக்கிறவர்கள்பாக்ய(ஞாக்ஷ)த்தாலேயிறே, உனக்கொரு நோவுவராமலிருந்ததென்கை. (ஆயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ) ஆயருடைய திரள் அஞ்சினவளவல்ல காண் நானஞ்சினபடி. "ஆல், ஓ" என்றவை விஷாதஸூசகமான அவ்யயங்கள். (கஞ்சனையித்யாதி) உன் திறத்திலே வஞ்சனைகளைச் செய்த கம்ஸனை, நீ அவன் திறத்திற்செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்திமுடித்தவனே! (முலையுணாயே) இப்போது முலையை அமுது செய்யவேணும். .... (௪)

"அமரர்கோவே" என்றதின் பலிதார்த்தத்தைப் பரிஹாரமாக வருளுகிறார் (உன்னைக்கொண்டித்யாதி). தேவர்கள் பாக்யத்தால் நோவில்லாவிட்டாலும், உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதி ப்ரயத்தாலே அஞ்சினேனென்று கருத்து. (இருந்ததென்கை) என்றவநந்தரம் "அல்லாதவாயர் அஞ்சினார்களில்லையோ? நீ, 'அஞ்சினேன்காண்' என்று முறைப்படுகிறதென்னென்ன" என்கிற அவதாரிகை அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. (விஷாதஸூசகம்) என்றது-இப்படி க்ருஷ்ணன் பஞ்சியென்ன மெல்லடியால் உதைக்கும்படி சகடாஸுரன் வரவேணுமோவென்கிற விஷாதஸூசகமென்றபடி. "உன் வஞ்சனையால்" என்கையாலே-அவன் வஞ்சனை தோன்றுகையால், அத்தைக் கம்ஸனுக்கு விசேஷணமாக்கியருளுகிறார் (உன் திறத்திலித்யாதி).(முடித்தவனே) என்றது-"வலைப்படுத்தி" என்றத்தால் அர்த்தஸித்தம். ... ... (௪)

மூ.—

தீயபுந்திக் கஞ்சனுன்மேல் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து
மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழகில்லேன்வாசுதேவா! [வேண்டா
தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போக
ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தென் முலையுணாயே. (ரு)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயவித்யாதி) ஜந்மாந்தரவாஸனை யாலும், அஸத்ஸஹவாஸங்களாலும், துஷ்டமந்த்ரிகள் வார்த்தை கேட்கையாலும், ஸாதுவான அக்ரூரர்வார்த்தை கேளாமையாலும், ராஜகுலத்திலே பிறந்திருக்கச்செய்தேயும் தனக்கென்று ஓரறிவில்லாமையாலும், ப்ரத்யக்ஷதர்மாபாவத்தாலும், ஸகலப்ராணி விருத்தமான அஸந்மார்க நிரூபகனாகையாலும், இவையெல்லாத்துக்கும் ஹேதுவானகர்பதோஷத்தாலும், "தீயபுந்திக்கஞ்சன்" என்கிறார். தீயபுந்தியாவது - அஹங்கார மமகார நிபந்தநமாகத் தன்னைத்தானேமுடிக்கவிசாரித்து அத்யவஸித்திருக்கையிறே. இப்படிப்பட்ட புத்தியையுடையவன் நிர்நிபந்தநமாக உன்மேலே அதிகுபித சலிதஹ்ருதயனாய், விபரீததர்மங்களான மாயாரூபிகளைப்பரிகரமாக

வ்யா;—ஐந்தாம்பாட்டு. (தீய புந்திக் கஞ்சன்) துர்புத்தியான கம்ஸன். பிள்ளைக்கொல்லியிறே. (க)* மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதின பாபிஷ்டனிறே. (உன்மேல் சினமுடையன்) "தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு" என்ற அசரீரி வாக்யத்தாலேகேட்டிருக்கையாலும், பின்பு துர்க்கை(ஸ்ரீ)சொல்லிப் போன வார்த்தையாலும் "நமக்கு சத்ருவானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாத ஸ்தலத்திலே புகுந்தான், இவனை ஒருவழியாலே ஹிம்ஸித்ததாய்விடும்படியென்" என்றிருக்கையா

அரு;-அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயபுந்தியித்யாதி) கம்ஸனுடைய துர்புத்தியை கார்யமுகேந உபபாதிக்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). அத்தை ப்ரமாண முகேந விவரிக்கிறார் (மக்களித்யாதி). தீயபுந்தியாலும் கம்ஸனுக்கு என்மேலே சினமுண்டாகைக்கு ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, "வாசுதேவா" என்றுஸம்போதநையால் "உன்மேல் சினமுடையன்" என்றுஅர்த்தஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே, "உன்மேல்" என்று விசேஷித்ததால் பலிதமான ஹேதுக்களைக் காட்டாநின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தேவகியுடையவித்

(க) ரு-௩-க.

வுடையனாய், "எப்போதோ இடம்" என்று சோர்வுபார்த்து மாயா ரூபிகளை வரவிட்டு அவர்களுடைய சூட்சியாகிற வலையிலே அகப் படில் நான் உயிர்வாழ்ந்திரேன்; முடிவன். (சோர்வு) தனியே புறப்படுகை. (வாசுதேவா) உன்னாலேயிறே ஸாதுவான வஸுதேவன் முதலானாரையும் அவன் நலிகிறது. உன்னைக்கண்டால் அவன் வரவிட்ட மாயாரூபிகள் விடுவர்களோ?

(தாயர்வாய்ச்சொல்கருமங்கண்டாய்சாற்றிச்சொன்னேன்போக வேண்டா)கீழே"தேவகிசிங்கமே"என்றுசொல்லிவைத்துஇப்போது

லும், உன்னுடையமேலே மிகவும்க்ரோதமுடையன் அவன். (சோர்வு பார்த்து) அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாயனாய்த்திரியும் அவஸரம் பார்த்தென்கை. (மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில்) உன்னை நலிகைக்காக மாயாரூபிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் திர்யக்காயும் ஸ்த்தாவரமாயுமுள்ள வடிவுகளைக்கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்த்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சத்தாலே நழுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். (வாழுகில்லேன்) நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க க்ஷமையல்லேன்; முடிந்தேவிடுவன். (வாசுதேவா) உன்னாலேயிறே ஸாதுவானவவரும் சிறைப்படவேண்டிற்று.

(தாயரித்யாதி) தாய்மார்சொல்லு கார்யங்காண். அதாவது - உத்தேஸ்யதையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது

யாதி). "சினமுடையன்" என்று மதுப்பு - பூம்நியாகையாலே, (மிகவும்) என்றது. " மாயந்தன்னால் " என்றுவஞ்சனத்தின் தானான தன்மையை உபபாதிக்கிறார் (உன்னையித்யாதி). (நீ அறியாமல்) என்றதுக்கு, (பிடித்துக் கொள்ளில்) என்றத்தோடந்வயம். "வாழ்கைக்கு, கில்லேன் - ஸமர்த்தையல்லேன்"என்று அதுக்குஸ்வரூபமிருக்க, வாழ்ச்சியை மாத்ரத்தைச்சொல்லில் இவள் ப்ரேமத்துக்குக் கொத்தையாகையாலே அருளுகிறார் (நானித்யாதி). பலிதார்த்தம்(முடிந்தேவிடுவன்) என்றது. கண்ணா!என்னாதே "வாசுதேவா" என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (உன்னாலேயித்யாதி). (அவரும்) என்ற ச(உம்)காரம்-விரோதத்திலே. ஸாதுவுக்குச்சிறைவாராதிறே என்றுகருத்து.

"கருமம்" என்றதுக்கு "க்ரியத இதி - கர்ம - க்ரியத இதிகர்மம்" என்கிற வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தாய்மாரித்யாதி). தாயர்சொல்லென்னாதே, "வாய்ச்சொல்" என்றத்தால் பலிதமான வர்த்தத்தை ஹேது பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). ஸாக்ஷாத்

தன்னைமாதாவாகச்சொல்லும்போது, (க) "ஸத்ருஶ்யம் ஸலக்ஷ்ம்யா-பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே" (உ)"உந்தையாவனென்றுரைப்ப" "நந்தகோபன் †மைந்தன்" என்று இங்கிதத்தாலே காட்டுகைவேணுமிறே. பிறந்தவன்றே"மாத்ருவசநம் கார்யம்"என்று கொண்டவுனக்குஎன் வார்த்தையும் கார்யமென்று கைக்கொள்ள வேணுங்காண். பலரு மறியும்படிபலகாலும் சொன்னேன். லீலாரஸத்தை நச்சியும் போகாதேகொள். (ஆயரித்யாதி) என்னளவேயோ? இவ்வூரிலுள்ளாரெல்லாரும் உன்னையேகாணும்படி அழகிதானதீபம் போலேயானஔஜ்ஜ்வல்யாதி குணங்களாலே ப்ரகாஶிதனானவனே!; விளக்குக்கழகு தூண்டாமையும், நந்தாமையும். இப்படியிருப்பதொரு விளக்குண்டோவென்னில்; ப்ரதிதியில் ப்ரத்யக்ஷமாத்ரத்தாலே உண்டென்னவுமாம். அநுமாநம் ப்ரத்யக்ஷஸாபேக்ஷமானாலும், ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநஸாபேக்ஷமாகாது. ஆயிருக்க இரண்டும் ஸ்மாரகதர்ஶநத்தாலே ஏகாஶ்ரயத்திலே காண்கையாலே இவைநிரூபியாமல்

பிள்ளைகளுக்கு அவஶ்யகரணீயங்காணென்கை. (சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா) இது தன்னைக் குன்றுங்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; லீலார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில் போகவேண்டா. (ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே) திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்களதீபமானவனே! அணி - அழகு. இத்தால் "எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்குவரில் இவ்வூராக இருள்மூடி விடுங்கிடாய்"என்கை. (அமர்ந்தித்யாதி) ஆனபின்பு

சொன்னது செய்யாதபோது அப்ரீத்யதிஶயம் ஜநிக்கையால் இதுவே அவஶ்யகரணீயமென்று திருவுள்ளம். (இதுதன்னை) போகவேண்டாவென்றது தன்னை. (குன்றுங்குருச்சியாக) கர்ணமூலத்திலே ஏகாந்தமாக. (எல்லாரும் அறியும்படி ப்ரஸித்தமாக) என்றது - ப்ரஸித்திப்ராசுர்யத்தைச் சொன்னபடி. "போகவேண்டா" என்றாலும், இவன் தீம்பனாகையாலே லீலார்த்தமாகப்போகைதவிரானென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "சோர்வுபார்த்து" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து "போகிலும் தனியேபோகாதே" என்று தாத்பர்யமாகவருளுகிறார் (லீலேத்யாதி). "ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே - போகவேண்டா"என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி "வாழகில்லேன்" என்றதையும் கடாக்ஷித்து, இப்படி க்ருஷ்ணனைவர்ணித்ததுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதியாலே). (ஆனபின்பு) போகை அநுசிதமானபின்பு. "போகவேண்டா" என்கையாலே

(க) ரா-அ-ருஅ-௬க. (உ) பெரு-எ ௬. † (பா) பெற்றனன்.

மூ.—

மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுன்னைக்கண்டார்
என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடீகேசா முலையுணாயே. (சு)

கண்ட மாத்ரமேகொண்டு அணிவிளக்கென்னுதல். அன்றியிலே அபூதமென்னுதல். (அமர்ந்துவந்தென் முலையுணாயே) உன் இஷ்டத்திலே போக்குவரத்து ஶீக்ரகதியானாலும் அழைக்கவரும்போது மந்தகதியாக வேணுங்காண்.

இனி இவர்க்கு முலைப்பாலாவது, ஸர்வதேசஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தோசிதமாய் மங்களாஶாஸநபர்யந்தமான பக்தி (ரூ) ரூபாபந்நஜ்ஞாநப்ரவாஹமிறே. * பத்தியுழவனுனவனுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் இது தானேயிறே. .... (ரு)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்கொடிஒருவகை ஒப்பாயிற்றாகிலும், அதுபோராமையிறே "நுண்ணிடையார்" என்கிறது. (வி.ரியித்யாதி) "விரிகுழல்" என்கையாலே "நீண்டு பரந்து இருண்டு சுருண்டு நெய்த்து" என்றாப்போலே சொல்லுகிற வற்றுக்கெல்லாமுபலக்ஷணம். குழல்மேல்வந்து படிந்து உள்ளே முழுகின

பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்ட்டிதனாய்வந்து, உனக்கென்று சுரந்திருக்கிற முலையைஅமுதுசெய்யவேணும். .... (ரு)

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையவர்களென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸூக்ஷ்மமான இடையையுடையவர்க ளென்னுதல். (விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு) விஸ்த்ருதமான குழல்மேலே மதுபாநார்த்தமாக அவகா

வந்ததுருதுருக்கைத் தனத்தைக்கண்டு, "அமர்ந்துவந்து" என்கிறாளென்று, அதுக்கநுகுணமாகவர்த்தமருளுகிறார் (பரபரப்பையித்யாதி). "முலையுணாயே" என்றபோதே "என்" என்றது ஸித்தமாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (உனக்கென்றித்யாதி). ... ... (ரு)

அரு:-ஆறும்பாட்டு (மின்னித்யாதி). (ஒருவகைக்கொப்பாக)ப(ஞ)ங்குரத்வாத்யாகாரேண ஒப்பாக. (ஸூக்ஷமமான) என்றது - மின்னிலும் ஸூக்ஷமமான வென்றபடி. (குழல்) மயிர்முடி. (மதுபாநார்த்தமாக) புஷ்பங்களில்

வண்டுகள் மதுபானம் செய்த செருக்காலே இனிதான இசைகளைப் பாடாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை, பரமபதத்திலும் காட்டிலும் மிகவும்விரும்பிஅந்த இசைகேட்டு இனிதமர்ந்திரேவட பெருங்கோயிலுடையான்கண் வளர்ந்தருளுகிறது. நித்யநிர்தோஷஸ்வயம்ப்ரகாஶ அபௌருஷேய ஏகார்த்த நிர்ணயமான ஸகலவேதங்களையும் மங்களாஶாஸநபர்யந்தமாக நிர்ணயித்து (க)"வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தன்" என்றுப்ரஸித்தரானஇவர், இவனுக்குவ்யாபகநாமங்களாய், வேறொருவ்யக்தியில் சேர்க்கவுமரிதாய், அஸாதாரணங்களான "விஷ்ணு, வாஸுதேவன், நாராயணன்" என்னும்திருநாமங்களுண்டாயிருக்க, "வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்தாய்" என்று வஸ்துநிர்தேசம் செய்தாரிறே. இதுவேயிறே ப்ராமாணிகர்க்கும் ஸாக்ஷாத்காரபரர்க்கும் உத்தேஶ்யம்.

ஹ்ருத்த வண்டுகளானவை. (இன்னிசைக்குமித்யாதி) மதுபானத்தாலே செருக்கி இனியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பரமபதத்திலும் காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே; தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான தேசமாகையாலே திருவுள்ளம் மிகவும்பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மித்தனையிறே பரமபதத்தில்; இங்கு இரண்டும் ஸித்திக்குமிறே.

மதுபாநார்த்தமாக, பரமபதத்திற் காட்டில் இனிதாகவர்த்திக்கையை உபபாதிக்கிறார் (தாழ்ந்தாரித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). இரண்டும் ஸித்திக்கிறது லீலாவிபூதியிலே யாகையாலே, பரமபதத்தில் இதில்லை என்றுகருத்து. (இரண்டும்ஸித்திக்குமிறே) என்றவிடத்தில் (உ)"అహృతసహజదాస్యాస్సూరయస్స్రస్తబన్ధావిమలచరమదేహాః ఇత్యమీ రఙ్గధామ। మహితమనుజతిర్యక్స్థావరత్వాశ్రయన్తే సునియతమితిహస్మప్రాహు రేభ్యోనమస్తాత్ - அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யாஸ்ஸூரயஸ்ஸ்ரஸ்தபந்தாவிமல சரமதேஹாஇத்யமீரங்கதாம| மஹிதமநுஜதிர்யக்ஸ்தாவரத்வாஶ்ரயந்தேஸுநியதமிதிஹஸ்மப்ராஹுரேப்யோநமஸ்தாத் "என்கிற ஶ்லோகமநுஸந்தேயம்.

"நுண்ணிடையார்" என்றத்தாலே, தாழ்ந்தாரானவர்களும், "இன்னிசைக்கும்" என்கையாலே ஸாமகாநபரரான நித்யமுக்தரும் என்றுகண்டுகொள்வது.

(க) நு-௪-௧௩ (உ) ர-ஸ்த-க--௩௩.

(உன்னையித்யாதி) உன்னைக்கண்ட பாக்யாதிகர் (க)"ஸுக்ருதஸங்-காதஜாதம்" என்னும்படியான வ்யாஸாதிகளுடைய உபாஸநமாத்ரங்களன்றிக்கே, "இதுவேயிதே ஒருபடியாயிராநின்றதீ." என்று விஸ்மிதராய், "இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் - என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ?" என்றுபலகாலும் சொல்லும்படியான வார்த்தையால்வந்தப்ரஸித்தியைஉண்டாக்கித்தந்த. (இருடீகேசா) இந்த்ரியங்கள் வ்யக்த்யந்தரங்களிலே செல்லாதபடி ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அபஹரிக்கவல்லவனே!;

இடையாலே - ஒன்றையும் பொறாதவைராக்யமும், இடைநோக்குவது-முலைகள்விம்மிப்பெருத்தாலாகையாலே மிக்கபக்தியையும், "விரிகுழல்" என்கையாலே - நாநாவானப்ரபத்திகளை ஏகாஶ்ரயத்திலேசேர்த்துமுடித்துநிஷ்டனாய், ஸாமநாவுமாய் உபதேசிக்கவல்ல ஆசார்யனையும், "மேல்நுழைந்த வண்டு" என்கையாலே - இவற்றுக்

(உன்னைக்கண்டாரித்யாதி) நாட்டில் பிள்ளைகளைப்போலன்றிக்கே, ரூபகுண சேஷ்டிதங்களால் வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற உன்னைக்கண்டவர்கள், "நாட்டிலே பாக்யாதிகைகளாய் விலக்ஷணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவார்களுமுண்டிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டறியாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இவனைப்பெற்ற வயிறுடையவள் இதுக்குடலாக என்னதபஸ்ஸைப்பண்ணினளோ" என்று ஶ்லாகித்துச் சொல்லும் வார்த்தையை எனக்குண்டாக்கித்தந்த. (இருடீகேசா) கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் வ்யக்த்யந்தரத்தில் போகாதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே! முலையுணாயே. (சு)

"இருடீகேசா" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து "உன்னை" என்றதுக்குவ்யாவர்த்யபூர்வகம் அர்த்தமருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி). (கண்டவர்கள்) (ஶ்லாகித்துச்சொல்லும்) என்றந்வயம். " இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள் என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ" என்றந்வயித்துவ்யாவர்த்யபூர்வகமாகவர்த்தமருளுகிறார் (நாட்டிலே பாக்யேத்யாதி). "உன்னைக்கண்டார்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, இருடீகேசபததாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டவர்களுடைய வித்யாதி). (உ) "హృషీకాణీన్ద్రియాణ్యాహు స్తేషామీశో యతో భవాన్। హృషీకేశ ఇతిఖ్యాతం లోకేనామ భవిష్యతి - ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண் யாஹுஸ்தேஷாமீஶோ யதோபவாந்। ஹ்ருஷீகேஶ இதிக்யாதம் லோகேநாமபவிஷ்யதி" என்றதநுஸந்தேயம். ... ... (சு)

பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னொப்பாரைப் பெறுதுமென்னுமாசையாலே
கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணிணையால் கலக்கநோக்கி
வண்டுலாம்பூங்குழலினாருன் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்
கொண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்தா! நீமுலையுணாயே. (எ)

குப் பாத்ரமான ப்ரபந்தத்தையும் "இன்னிசை" என்கையாலே ஆசார்யனுடையஜ்ஞாந பக்திவைராக்ய வைபவங்களை இனிதாகப் பேசி அநுபவிக்கிற வாக்மித்வங்களையும், இவையெல்லாம் காணவும் கேட்கவுமாவது - திருமாளிகையிலேயாகையாலே இந்தை உடந்தருளி இனி தமர்ந்த * வில்லிபுத்தூருறைவாரையும் காட்டுகிறது. (கூ)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) புத்ரஸாபேக்ஷராய் வர்திக்கிற ஸ்த்ரீகள் உன்னைக்கண்டால் அபஹ்ருதசித்தைகளாய், "நாம் இப்படி ஒருபிள்ளை பெறப்பெறுகிறோமில்லையே; நமக்குஇது கூடுமோ" என்கிறவாசையோடே தந்தாமுடைய உத்யோகங்களையும் மறந்து நில்லாநின்றார்கள். வேறே யுவதிகளாயிருப்பாராய் வண்டுமுழுகிமுழுகும்படியான செவ்விமாறாத மாலைகளாலே அலங்க்ருதமான குழல்களையுமுடையார் சிலர் தந்தாமுடைய அபிமதங்களா

வ்யா—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கு பார்யைகளாய் வர்த்திப்பாராய், உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேணுமென்னு மாசையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். (வண்டுலாம் பூங்குழலினார் கண்ணிணையால் கலக்க நோக்கி) பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கரையிலேநின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே மதுவின் ஸம்ருத்தியாலேஉள்ளே அவகாஹிக்கமாட்டாமல் வண்டுகளானவைமேலேநின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்கள், தங்களுடைய கண்களாலேஉன்னுடைய ஸமுதாய ஶோபாதர்ஶநம் செய்து, கலக்க நோக்குகையாவது - ஓரவயவத்திலே உற்று நிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியை யெங்குமொக்கப் பார்க்கை.

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) "பெண்டிர்வாழ்வார் கண்டவர்கள் நின்னொப்பாரைப்பெறுது மென்னுமாசையாலே பொக்கொழிந்தார்" என்றந்வயித்துஅர்த்த மருளுகிறார் (ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கித்யாதி). "உலாம்" என்கிறபதப்ரயோகத்தாலே பலிதார்த்தத்தை ஹேதுபூர்வகமாகவருளுகிறார் (பெருக்காற்றிலேயித்யாதி).

மூ.—

இருமலைபோ லெதிர்ந்தமல்லிருவரங்க மெரிசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேக்கவந்தென் னல்குலேறி
ஒருமுலையை வாய்மடுத் தொருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையும் முறைமுறையா ஏங்கியேங்கி யிருந்துணாயே. (அ)

லே ஸ்பர்ஶிப்பதாக நினைத்துத்தங்கள்கண்களாலேஸமுதாயசோபா தர்ஶநம் செய்து அணைத்தெடுத்து வாகம்ருதஸாபேக்ஷைகளாய்க் கொண்டுபோவதாக வந்து நில்லாநின்றார்கள். நீயும் அவர்களோடேபோவதாகப்பார்த்து ஒருப்படாநின்றாய். (கோவிந்தா) நீகோவிந்தனாகையாலே அவர்களோடே போகவும் வேணும். போம்போது உண்டுபோகவும் வேணுங்காணென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு (இருமலையித்யாதி) க்ஷீராப்தியிலே வந்து நலிவதாகக்கோலி இரண்டு பெரியமலைபோலே கிளர்ந்துவந்த

கீழ் - "பெண்டிர் வாழ்வார்" என்று - பக்வைகளாய் பர்த்ருபரதந்த்ரைகளாய்புத்ரஸாபேக்ஷைகளானவர்களைச்சொல்லிற்று;இங்கு "வண்டுலாம் பூங்குழலினார்"என்றுப்ராப்தயௌவனைகளாய் போக ([illegible]) ஸாபேக்ஷைகளானவர்களைச்சொல்லுகிறது. (உன்னித்யாதி) உன்வாகம்ருதம் புஜிக்கவேண்டி உன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள். (கோவிந்தா). ஸர்வஸுலபனானவனே!. உன் ஸௌலப்யத்துக்கு இதுசேராது. (நீ முலையுணாயே). அது வேண்டினபடியாகிறது; நீ இப்போது முலையுண்ணவேணும். (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி). வடிவின்பெருமையாலும் திண்மையாலும் இரண்டு மலைபோலே வந்து மல்பொரு

"'வண்டுலாம்பூங்குழலினார்' என்றவிடத்தில் பெண்டிர் வாழ்வாரையே சொல்லுமளவில், 'நின்னொப்பாரைப்பெறுதுமென்னும்' என்று புத்ரார்த்திகளாகையாலே அவர்களுக்கே 'உன்வாயமுதமுண்ண வேண்டி' என்று போகமாகிற பலாந்தரோக்திவையர்த்த்யம்ஸித்திக்கும்; ஒன்றைச் சொல்லில் ஒன்று அர்த்தஸித்தமாகையாலே" என்று திருவுள்ளம்பற்றி கர்த்ருபேதம் தோற்றவருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி). (வாகம்ருதம்) என்றது - அதராம்ருதமென்றபடி. "ப்ராக்ருதைகளான இவர்கள் கொண்டுபோக வந்தால் நான் போவேனோ" என்று * மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றதாயாரைப் பார்த்துச் சொல்லவருளுகிறார் (உன் ஸௌலப்யத்துக்கித்யாதி). ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி) "இருமலைபோலெதிர்ந்த" என்ற விடத்தில் அபூதோபமையாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, ஸாத்ருஶ்யத்தை

மது கைடபர்களென்கிற இரண்டுமல்லரைத்திருவனந்தாழ்வானாலே உருமாயும்படி எரித்துப் போகட்டா யென்னுதல். கம்ஸனுடைய மல்லர் உன்னைக்கண்டபயாக்நியாலே எரித்துவிழும்படி செய்தா யென்னுதல். (உன் திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேர்க்கவந்தென்ன ல்குலேறி) திருமலிந்து தேர்க்குமுன்மார்பு திகழ. மலிகையாவது-க்ராமநிர்வாஹகன் முதலாக பஞ்சாஶத்கோடிவிஸ்தீர்ணண்டா திப திபர்யந்தமானவளவன்றிக்கே, த்ரிபாத்விபூதி யிலுள்ளாரிலும் வ்யா வ்ருத்தையாய், "ஸர்வபூதாநாமீஶ்வரீ" என்கிற ஸர்வாதிக்யத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியாராலே நிரூபிக்கப்பட்ட உன்மார்பு திகழ. இத்தால் "அவன்ஶ்ரியஃபதி" என்னவேணுமே. மலிதல் - கிளப்பம். "தேர்க்கை"-நிரூபகம். "திகழ்தல்"-"ஶ்ரியஃபதி" என்னும் விளக்கம். அன்றிக்கே, "தேக்க" என்றுபாடமாயிற்றாகில், உன்மார்பில் முலைப் பால் தேங்கவென்கிறது. (என்னல்குலேறி) என்னெக்கலையிலே வந்தேறியிருந்து. ஒரு முலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒரு முலையைத்திருக்கையாலே பற்றிநெருடி, இரண்டுமுலையையும், மாறிமாறிப் பால்வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்தி லடங்காமை

ருவதாக எதிர்ந்த சாணூரமுஷ்டிகராகிறவிரண்டு மல்லருடைய வும் சரீரமானது பயாக்நியாலே தக்த(ㅁ)மாய்விழும்படி பண்ணின வனே!. (உன்னித்யாதி)! உன்னுடைய அழகுமிக்கு விளங்காநி ன்றுள்ள மார்வானது. மலிதல்-மிகுதி. திகழ்ச்சி-விளக்கம். அன் றிக்கே, "திரு"என்று-பெரிய பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவ ளெழுந்தருளி யிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின்றுள்ள உன்னு டைய மார்வென்னவுமாம். (தேக்க) தேங்க;- முலைப்பாலாலே நிறையும்படியாக. (வந்தென்னல்குலேறி) என்மடியிலே வந்தேறி. (ஒருமுலையித்யாதி) ஒருமுலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத் திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு இரண்டு முலையையும் மாறி மாறி, பால் வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்தில்

யும் காட்டாநின்று கொண்டு, எதிர்த்துவருகைக்குப்ரயோஜநத்தையு மருளிச் செய்துகொண்டு அர்த்த மருளுகிறார் (வடிவினித்யாதி). முஷ்டியுத்தத் தாலே கொன்றிருக்க, "எரிசெய்தாய்" என்னக்கூடாமையாலே (பயாக்நி யாலே) என்றது. "திருமலிந்து" என்றதுக்கு-இரண்டர்த்தம்;—திருவானது மலிந்து என்னுதல்; திருவாலேமலிந்து என்னுதல். இவற்றைக்ரமேண வருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—
அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொள்முத்தம் சிந்தினாற்போல்
செங்கமல முகம்வியர்ப்பத் தீமைசெய்திம் முற்றத்தூடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மவிம்ம
அங்கமரர்க்கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுணாயே. (கூ)

யாலே விட்டு விட்டென்னுதல்; உடலைமுறுக்கி ஏங்கியேங்கியென்னுதல்; அமரவிருந்துண்ண வேணும். .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) புழுதி அளைந்த ஆயாஸத்தால் வந்தவேர்ப்புமுகத்திலே காணவந்து அமுது செய்யவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா-;(அங்கமலமித்யாதி) அழகிதாகமலர்ந்ததாமரைப்பூவினுள்ளில் செவ்விமாறாத மதுவெள்ளத்தை வண்டுகளுண்டுகளித்துச்சிதறினமதுதிவலை முத்துப்போலே. அச்செங்கமலம் போலேயிருக்கிற திருமுகத்திலே வேர்ப்புத்துளிகளரும்ப என்னுதல்; அங்கமலச்செங்கமலமுகத்திலே ஒளியையுடைத்தான முத்துக்கள்சிந்தினாப்போலே வேர்பபரும்பவென்னுதல். அப்போது "கமலம்" என்று ஜலத்துக்குப்பேராம். "அம்" என்று-அழகு. (தீமையித்யாதி) இப்

அடங்காமையாலே நடுநடுவே இளைத்திளைத்து அமரவிருந்து அமுதுசெய்யவேணும். .... (அ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்வியாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். (போது) புஷ்பம். (அகம்) இடம். (அணியித்யாதி) நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்களானவை சிதறினாப்போலே. (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமுகமானது குறு

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) "அங்கமலம்" என்றவிடத்தில் "அம்" என்று - அழகாய், இதுக்குஹேதுக்களை அருளுகிறார் (நிறத்தாலுமித்யாதி). (செவ்வி) ஸௌகுமார்யம். (நீர்மை) தெளிவு. மலராவிடில் சிவப்புப்ரகாசியாமையாலே (மலர்ந்த) என்றது. (குறுவேர்ப்பு) ஸ்வேதகணங்கள். (அரும்பும்படி) அரும்புபோலே உத்பந்நமாம்படி. "அங்கமலப்போது" என்றத்தாலே உபமாநம்சொல்லியிருக்க, "செங்கமலம்" என்றது-ஆதராதிசயத்தாலே என்று திருவுள்ளம். "இம்முற்றத்தூடே தீமை

மூ.—ஓடவோடக் கிண்கிணிகளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பநாப னென்றிருந்தேன்
ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட் டதனுக்கேற்றகூத்தையாடி
ஓடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீமுலையுணாயே. (கo)

போது முற்றத்தூடே அங்கமெல்லாம் புழுதியாக அளையவேண்டா. இப்போது திருமேனியெல்லாம் புழுதியாக முற்றத்தின் நடுவே யிருந்தளைய வேண்டா. (அம்ம) ஆஶ்சர்யமென்னுதல்; ஸ்வாமி வாசகமென்னுதல். (விம்மவித்யாதி) அங்குஅமரர்க்குவிம்ம அமுத ளித்த வமரர்கோவானவனே! (விம்மல்) நிறைதல். .... (க)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவித்யாதி) ஓசைக்கிண்கிணிகள்

வேர்ப்பரும்பும்படியாக. (தீமையித்யாதி) இம்முற்றத்துள்ளே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழு தியளையவேண்டா. (அம்ம) ஸ்வாமி யென்னுதல்; இவன்சேஷ் டித தர்ஶநத்தால் வந்த ஆஶ்சர்யோக்தியாதல். (விம்மவித்யாதி) துர்வாஸஸ் ஶாபோபஹதராய் அஸுரர்கள் கையிலே ஈடுபட்டுச் சாவாமைக்கு மருந்து பெறுகைக்கு உன்னை வந்தாஶ்ரயித்ததேவர் களுக்கு, அத்தசையிலே வயிறு நிரம்ப அம்ருதத்தை யிடுகையாலே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! (முலையுணாயே) அப்போது அவர்களபேக்ஷைக்காக அதுசெய்தாப்போலே, இப்போது என்னு டைய வபேக்ஷைக்காக நீ முலையுண்ணவேணுமென்கை. .... (க)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு (ஓடவோடவித்யாதி) நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, பால்யத்துக்கீடாக செருக்காலே

செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாக புழுதியை அளையவேண்டா" என்று அந்வயித்து அர்த்தமருளுகிறார் (இம்முற்றத்துள்ளேயித்யாதி). "அமரர்க்கு அங்குவிம்ம அமுதளித்தவமரர்கோவே" என்றந்வயித்து, "அமரர்க்கு" என்ற துக்கு - "அமரத்வஸாபேக்ஷர்க்கு என்றர்த்தமாக்கி, அதுக்குப்ரஸக்தி பூர்வக மாகச்சப்தார்த்த மருளுகிறார் (துர்வாஸஸ்ஸித்யாதி). (ஈடுபட்டு) க்லேசப்ப ட்டு. "விம்ம" என்றபதார்த்தம் (வயிறுநிறையும்படி) என்றது. இப்படி ஸம் போதித்ததைப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அப்போதித்யாதி). ... (க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவோடவித்யாதி) "ஓடஓட" என்றதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்துகொண்டு, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (நடக்கும்

ஓடவோட ஆடியொலிக்கும் பாணியாலே. (பாணி) த்வநி. கிண்கிணியொலிக்கும்பாணி தாளமாகப் பாடிப்பாடி. அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்தாடி. (வருகின்றானை) வருகிறவுன்னை, (பற்பநாபன்என்றிருந்தேன்) கீழே(௧) "பற்பநாபா சப்பாணி" என்றத்தை

பதறி யோடவோட, பாதச்சதங்கைகளான கிண்கிணிகள் த்வநிக்கும் த்வநியாகிற சப்தத்தாலே. (பாடிப்பாடி - அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு - ஆடியாடி) அந்தப் பாட்டுக்குத் தகுதியான ந்ருத்தத்தை, திருமேனி யிடம் வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. (௨) * கூத்தன் கோவலனிறே. நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாராடினாற்போலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற் சதங்கைகளினுடைய வோசைகள்தானேபாட்டாய்,நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாய்த்து; அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்குமோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைத்தசைந்திட்டாடியாடி யென்று பொருளாகவுமாம்.

(வருகின்றானைப் பற்பநாபனென்றிருந்தேன்) இப்படி என்னை நோக்கி வாராநின்றுள்ள வுன்னை, (௩) "கொப்பூழி லெழுகமலப் பூவழகர்" என்கிறபடியே வேறோராபரணம் வேண்டாதே திருநாபீ கமலந்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவனன்றோ; இவ

போதித்யாதி). "பாணியாலே" என்றதினர்த்தம் (சப்தத்தாலே) என்றது. அதாவது - கண்டத்வநியாலே என்றபடி. இப்படியாகாவிடில் த்வநியாகிற சப்தமென்று ரூபகமாகச் சொல்லக்கூடாதிறே. அவன்நடை - கூத்தாயிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் (கூத்தனித்யாதி). "கூத்தன்" என்று கூத்தை ரூபகமாகச் சொல்லுகைக்கு உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் (நடக்கிறவித்யாதி). "பாணியாலே" என்றதினர்த்தம் (தாளமாக) என்றது. "பாணி" என்று வாத்யமாய், அதுவே தாளமென்றபடி. இப்பக்ஷத்தில் "பாணியாலே" என்றத்தை-பாணியாகவென்று கண்டு கொள்வது.

"ஓடவோடக்கிண்கிணிகள் ஒலிக்குமோசைப்பாணியாலே பாடிப்பாடி அதனுக்கேற்றகூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு ஆடியாடிவருகின்றானை பற்பநாபனென்றிருந்தேன்" என்றந்வயித்து, இஸ்ஸமபிவ்யாஹாரத்துக்கு ப்ரதமார்த்தானுகுணமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (கொப்பூழ்) நாபி. (வேறொரு) என்றது - இப்படி ஆகர்ஷகமானபத்மநாபத்வம்தவிரவென்றபடி.

---

(௧) ௧-௭-௫. (௨) தி-வாய்-௧௦-௧-௬. (௩) நா-தி-௧௧-௨.

நினைத்து, "பற்பநாபனென்றிருந்தேன்" என்கிறார். ஜகத்காரண வஸ்துவான மேன்மையை நினைத்திருந்தேன். "அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்றும்படி பிள்ளைத் தனத்தால் வந்த நீர்மை மாத்ர மன்றிக்கே, அதிமாத்ரமான இந்தலீலாரஸ மெல்லாம் வேணுமோ? வாராய்" என்ன; ஓடப்புகுந்தான். தாமும் அழைப்பதாகச் செல்ல, ஓடியோடிப்போகிறதைக் கண்டு "போகாதே கொள்ளாய்: நீ உத்த மனன்றே? முலையுண்ணவாராய்" என்கிறார். புருஷோத்தமத்வ

னுக்கு வேறொரு பாட்டும் ஆட்டும் வேணுமோ? "சதங்கையோசை யும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமாட்டமுமாயிருந்தபடியென்?" என்று ஆஶ்சர்யப்பட்டிருந்தே னென்னுதல். அழிந்து கிடந்ததை யுண் டாக்குமவனன்றே, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகி றானென்றிருந்தேனென்னுதல். (ஓடியோடியித்யாதி) இவன் சொ ன்னதின் கருத்தறியாதே, "இவள் நம்முடைய நீர்மையைச் சொல் லாமல் ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான மேன்மையைச் சொல்லுவதே!" என்று மீண்டு ஓடிபோகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடிக் கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஓடியோடிப் போய்விடாதே, நீ

(வேணுமோ) என்றவநந்தரம் "என்னை ஆகர்ஷிக்கைக்காக" என்றத்த்யா ஹாரம், (பாட்டும் ஆட்டமுமாய்) என்றவநந்தரம் "இவன் என்னை ஆகர்ஷி க்கைக்காக" என்று சேஷம். இவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணன் பத்மநாபனாய் ஸேவைஸாதிக்க, இப்படி வித்த (ஃ) ராகிறரென்றுகருத்து. "பத்மநா பன்" என்றத்தால் ப்ரஹ்மாதிஜநகன் என்று தோன்றுகையாலே அத்தால் வந்தகாரணத்வாநுகுணமாகத் தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறார் (அழிந்தித்யாதி), நந்தாதிகளையும் கூட்டியருளுகிறார் (நம்முடையஸத்தை) என்று. கீழே "வருகின்றாயை" என்றுசொல்லியிருக்க, "ஓடிப்போய்விடாதே" என்கிறதுக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே ப்ரஸக்தியைக்காட்டாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார்(இவனித்யாதி). (கருத்தறியாதே)என்றது-"பத்மநாபன்" என்றதுக்கு அழகிலும் தங்கள்ஸத்தையை நோக்குகையிலும் தாத்பர்யமென் றறியாதே என்றபடி. ஓட்டமும் ஆட்டமுமாயிருக்குமாகையாலே, (இப்படி ஆடிக்கொண்டு)என்றது. (க) "ఉత్తమః పురుష స్త్వన్యః పరమాత్మేత్యుదాహృతః- உத்தமஃ புருஷஸ்த்வந்யஃ பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருதஃ" என்று, இதுவும் பரத் வத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதானாலும், "போய்விடாதே" என்றவநந்தரம்

(க) கீதை-௧௫-௭.

மூ.—வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாசம் நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்
பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மாவது - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் போலே காணும். இத்தால் (க) "அப்ராப்யமநஸாஸஹ-அப்ராப்யமநஸாஸஹ" என்று வேதங்களுக் கெட்டாமல் போனைப் போலே பரமவைதிகாக்ரேஸரரா யிருக் கிற விவர்க்கும் எட்டாமல் போகலாமோ வென்று தோற்றுகிறது.

"ஓசைக்கிண்கிணிகள் ஓடவோட வாடி ஆடியொலிக்கும்பாணி யாலே பாடிப்பாடி அதனுக்கேற்றகூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு ஆடி யாடி வருகின்றாயை, பற்பநாபனென்றிருந்தேன், ஓடியோடிப் போய்விடாதே உத்தமா" என்றங்வடம். .... (க0)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—பதிற்றாம்பாட்டு. (வாரித்யாதி) "ராஜாக்களுக்குஅபி மதமான த்ரவ்யங்களைப்பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சினையிட் டுக் கொண்டு திரிவாரைப்போலேயிறே க்ருஷ்ணனுக்கபிமதமான

புருஷோத்தமனுகையாலே ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனைபின்பு என்வசத் திலே வந்து என்முலையை உண்ணவேணு மென்கிறாள். (க0)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(பதிற்றாம்பாட்டு). (வாரணிந்த கொங்கையாச்சி) "ராஜாக்களுக்குஅபிமதமான த்ரவ்யங்களைப்பரிசாரகரானவர்கள்கட் டி இலச்சினையிட்டுக்கொண்டுதிரியுமாபோலே, க்ருஷ்ணனுக்குபோக்

சொல்லுகையாலே இது நீர்மைக்காமென்றர்த்த மருளுகிறார் (நீ புருஷோத் தமனுகையாலித்யாதி). ... ... (க0)

அரு;—பதிற்றாம்பாட்டு. (வாரித்யாதி). "மாதவா ! உண்" என்று சொல்லும்போது "வாரணிந்த" என்று சொல்லக்கூடாமையாலே, இத்தை பூர்வதசையைப்பற்றி வர்ணிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி த்ருஷ்டாந்தமு கேந உபபாதிக்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி). (இலச்சினை) முத்ரை. *வார்பதார்த்

(க) தை-ஆ-க.

முலைகள் கச்சிட்டுச்சேமித்துவைத்தது'' என்னுமிடம்தோன்ற ''வாரணிந்த கொங்கையாச்சி'' என்கிறார். புத்ரவத் ஸ்நேஹம் நடக்கும் போது ராஜவத் உபசாரமும் வேணுமிறே. (வார்) கச்சு. (மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்) பெரியபிராட்டியாராலே அவாப்தஸமஸ்த காமனானவனையிறே ''முலையுண்ணவா'' என்று - ஆச்சிஅழைத்ததும். அவள் அழைத்தப்ரகாரங்களை. (நீரணிந்தகுவளை வாசம் நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்; நீருக்கு அலங்காரமாக மலர்ந்த செங்கழுநீரில் மிக்கபரிமளம் ஒருபடிப்படத் தோன்றுகிற ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி) பூமிபுலுண்டான ராஜாக்களுக்கெல்லாம் ப்ரதானனான ஸ்ரீவல்லபன் செல்வநம்பிமுதலானார் கொண்டாடும்படியுமாய்

யமானமுலைகள் பிறர்கண்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே அலங்க்ருதமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சி'' என்றுஸ்லாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். (மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்) ஸ்ரியःபதியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனானவனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. (நீரித்யாதி) நீருக்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி) பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானனானஸ்ரீவல்லபனும் ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதானரான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்கள ளவன்றிக்கே, பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்

தம் (கச்சு) என்றது; ஸ்தநகஞ்சுக மென்றபடி. ''மாதவாஉண்'' என்று சொல்லக்கூடுமோ? மாதவனானால் அவாப்தஸமஸ்த காமனன்றோ வென்கிற சங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்ரியःபதித்யாதி), ''மாற்றம்'' என்றதினர்த்தம் (சப்தத்தை) என்றது. ''அணிந்த'' என்றதின் பலிதார்த்தம் (அலங்காரமாக அலர்ந்த) என்றது. ''அணிந்த'' என்று நீருக்கு அலங்காரமாகச் சொல்லுகையாலும், ''நிகழ்நாறும்'' என்று பரிமளப்ராசுர்யம் சொல்லுகையாலும், ஸாமாந்யசப்தமான குவளை பதத்தை-செங்கழுநீர் என்று விசேஷிக்கிறாரென்று கொள்வது. நிகழ்கை-வர்த்திக்கையாய், அத்தால் பலிதம் (ஒரு படிப்பட) என்றது. ... ... (௧௧)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அநாதிஸித்தமான மங்களாஶாஸந ப்ரஸித்தியையுமுடையவர். (பட்டர்பிரான்) ஸத்யவாதிகளானப்ராஹ்மணோத்தமர்க்கு உபகாரகரானவர். (பாடல்வல்லார்) இவருடையபா(பூ)வபந்தமில்லையேயாகிலும் இவரருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே பாடவல்லார். (சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்ற சிந்தைபெறுவர்தாமே) பாடவல்லார்தாமே சென்றசிந்தைபெறுவர். (சீர்)ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யம். (செங்கண்) உபயவிபூதிநாதத்வத்தால்வந்த ஐஶ்வர்யஸூசகமாதல், பெருமையாதல், வ்யாமோஹமாதல்.

ஜலஸம்ருத்திமாருத செங்கழுநீரைச் சொல்லுகையாலே மங்களாஶாஸநகுணத்திலே ஒருபடிப்பட்டஸ்மநாக்களேயும், "திகழ் நாறும்" என்கையாலே அவர்களுடைய ப்ரஸித்தியையும் சொல்லுகிறது. .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

தேறி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த பாடலை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (சீர்த்யாதி) ஆத்மகுணங்களாலே அலங்க்ருதனாய், அவயவ சோபைக்கு ப்ரதாநமான சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், இவையிரண்டையும் ஆஶ்ரிதரநுபவிக்கும்படி அவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையனா யிருக்குமவன் விஷயத்தில். அன்றிக்கே (சீர்த்யாதி) ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்தாலே அலங்க்ருதனாய், இந்நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், ஸர்வஸ்மாத்பரனா யிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். (சென்றவித்யாதி) பாடல் வல்லார்தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே ஒருபடிப்படச் சென்ற மனஸ்ஸை யுடையவராவர். (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—:○:—

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம꞉.

அரு;—போய்ப் பாடுடைய ப்ரவேசம். பசி தெரியாதபடி உறங்கும் பருவத்திலே அவனை எழுப்பி முலையூட்டின ப்ரகாரமான பூர்வ வ்ருத்தத்தையும், காதுகுத்தும் பருவமான தலைநிலாப்போதைவிட்டு, தன் நோவுதானறி

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து மூன்றாம் திருமொழி
போய்ப்பாடுடைய ப்ரவேசம்.

கீழே "தாயர்வாய்ச்சொல்கருமம் கண்டாய்" என்றும், "தீமை செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா" என்றும், பலவிடங்களிலும் சொல்லிற்றுக்கேட்கிறானில்லை யென்றிருக்கையாலும், ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனை அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடுதோன்றும்போதும் ஆஸ்ரிதவசநம் கேட்கவேணுமென்னும் தாத்பர்யம் தோன்றவேணுமென்று ஶ்ரவணேந்த்ரியத்திலே ஸம்ஸ்காரஸம்ருத்தியுண்டாக அவன் ஆச(ஶ)ரித்துக்காட்டுகையாலே, இந்த்ரியக்ரஹண ஜ்ஞாநநிரபேக்ஷப்ரகாசகம் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். அவன் இப்படி ஆசரித்தானென்றால், இந்த்ரியக்ரஹண ஜ்ஞாநஸாபேக்ஷராயிருக்கும். தேஹேந்த்ரியங்கள் ஜந்மஸித்தமாகவுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்,

---

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே - தன்னுடைய பால்யாநுகுணமாக முலை யுண்கையை மறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேக்ஷித்து, அவன் இறாய்த்திருந்தவளவிலும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிராட்டி முலையூட்டினப்ரகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையாராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசித்தாமு மநுபவித்து இனியரானார்;

யும் பருவமான தசையிலே காதுகுத்த நினைத்து, அந்தப்ரகாரத்தைப் பேசுகிற வர்திஷ்யமாணத்தையும் அருளிச்செய்யா நின்று கொண்டு ஸங்கதி அருளுகிறார் (கீழென்று தொடங்கி, இத்திருமொழியில் என்னுமளவும்). இத்தால், கீழ்-தன்நோவுதானறியாதபருவமாகவும், இத்திருமொழியிலே தன் நோவுதானறியும் பருவமென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று. (கிடந்துறங்குகிற) என்றது-ஒரு கிடையாகக் கிடந்துறங்குகிற வென்றபடி. (இறாய்க்கை) முலையுண்ணாதே பின் வாங்கிப் போருகை. (பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து) என்றது-பலகாலும் "முலையுணாய், முலையுணாய்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து. (ப்ராப்தியையும்) மாத்ருத்வபா(ஹு)வனையையும், (இனியரானார்) என்றது-ப்ரீதரானாரென்றபடி.

த்ருஷ்டா உத்ருஷ்டரூபமான பதார்த்தங்களை ஜந்மஸித்தமான அந்த இந்த்ரியங்களாலே குறிக்கொண்டு க்ரஹிக்கும் போதும் ப்ராமாணிகரான பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களாலும், பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களுக்குச் சேர்ந்த வர்த்தமாநாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களாலும், இவ்வநுஷ்டாநம்தானில்லையேயாகிலும், த்ராவிடவேதத்துக்குக் கருத்தறியும் மூதுவர்நிர்ணயித்த வாச்ய வாசகஸம்ப்ரதாயத்தாலே வ்யாபகத்வாரா வாசகவாச்யங்களை ப்ரதம மத்யம நிகமநபர்யந்தமாக அர்த்த க்ரஹணம் பண்ணுவிக்க வல்லவர்களுடைய அநுதாப வசநங்களாலும், அநுதாபஹேதுவானவிறே செவிவழியே கலை இலங்குவது. (க)[ஸ்ரோத்ர-ஸ்ரோதாக] அநுதாபஹேதுவானஅர்த்தக்ரஹணமப்த

அவள் அவனுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, காதுகுத்துகையாகிற உத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களையெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தால் அவர்களைஸம்பாவிக்கைக்கிடான பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, அவனை "காதுகுத்த" என்று அழைக்க, அவன் "நோம்" என்று அஞ்சி, "மாட்டேன்" என்னச்செய்தேயும் அவன் அஞ்சாதபடியான வசநங்களைச்சொல்லியும், அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டியும், உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவளைப்போலே அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, தத(ஜ)வஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டுதத்காலம்போலே அவனைக்குறித்து அழைத்தவப்பாசுரங்களைப் பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராகிறார் இத்திருமொழியில்.

(காதுப்பணிகள்) கர்ணாபரணங்கள். "பணிகளும்" என்ற ச(ஞ)காரத்தை "இட்டு" என்றவிடத்தில் கூட்டுவது. இத்தால் காதுகுத்தியும் பெருக்கியும் பணிகளிட்டு மென்றபடி. (பதார்த்தங்களும்) என்றது - "அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. "நொந்திடுகில்லேன்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து (அவனித்யாதி). "திரியை எரியாமே காதுக்கிடுவன்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அருளுகிறார் (அவனஞ்சாதபடியித்யாதி). "பேர்த்தும் பெரியனவப்பம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து (அவனுக்கித்யாதி). (உடன் படுத்துகை) ஸம்மதிப்பிக்கை. (அப்பாசுரங்கள்) என்றது-"அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்" இத்யாதியான யசோதையினுடைய பாசுரங்களென்றபடி. ... ... *

(க) ரா-ஆ.

மூ.—போய்ப்பாடுடைய நின்தந்தையும் தாழ்த்தான்
பொருதிறல் கஞ்சன்கடியன்
காப்பாருமில்லைக் கடல்வண்ணா உன்னைத்
தனியே போயெங்குந்திரிதி
பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே
கேசவநம்பி உன்னைக்காதுகுத்த
ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்
அடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். (க)

மாத்ரங்களை வருந்தியும் குறிக்கொண்டு க்ரஹிக்கைக்காகவிறே, அந்தஶ்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு ஸம்ஸ்காரஸாக்ஷி உண்டாக்கிற்றென்று, அத்தைநினைத்து, அந்தஸாக்ஷியைப்பலகாலும் தொட்டுப்பார்க்கவேணுமிறே. "உன்செவியில் புண்ணைக்குறிக்கொண்டிரு" என்றிறே லோகோக்தியும். ....

ஸ்வா ;—முதற்பாட்டு. (போயித்யாதி) "பாடுடைய நின்தந்தையும் போய்த்தாழ்த்தான், புத்ரரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜநரக்ஷணத்திலும் இடம்பட்ட நெஞ்சையுடையவனான உன்னுடையபிதாவும் 'பசுக்கிடையிலே சென்று வருகிறேன் ; வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக்கொள்' என்று போய்வரவுதாழ்த்தான்" என்று இவள்

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (போயித்யாதி.) (பாடுடைய நின்தந்தையும் - போய் - தாழ்த்தான்) புத்ரரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜநரக்ஷணத்திலும் † இடம்பட்ட நெஞ்சையுடையனான உன்னுடைய பிதாவும், "பசுக்கிடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக்கொள்" என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, "போய்" என்கிறவிது - மிருதிக்கு வாசகமாய்,

---

அரு;—முதற்பாட்டு. (போய்ப்பாடித்யாதி) "நின்தந்தை" என்றத்தையும், அதில் ப்ராதாந்யஸூசகமான ச(உம்)காரத்தையும்கடாக்ஷித்து "பாடுடை" 'நெஞ்சுடை'' என்று அத்யாஹரித்து, "பாடு" என்று விஸ்தாரமாய்த்தாத்பர்யார்த்த மருளுகிறார் (புத்ரேத்யாதி). (இடம்பட்ட) விஸ்த்ருதமான. "போய் தாழ்த்தான்" என்றதுக்கு ப்ரஸக்திபூர்வகமாகத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (பசுக்கிடையித்யாதி). "பாடு" என்று விஸ்தாரமாய், அது தானும் அபிநிவேஶத்தைச் சொல்லுகிறதாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "நின்

---

† (பா) இடமுடைய, கம்பட்ட.

சொன்னவாறே, "அவன்வந்தால் விளையாடப்போமோ?, அதுக்கு முன்னே போகவேணும்" என்று இவன் உத்யோகித்தவளவிலே, "பொருதிறல் கஞ்சன்கடியன்" என்று உத்யோகத்தை நிஷேதிக்கிறாள். திறல் - பலம். இந்த்ராதிகளைவென்று வந்தவனாகையாலே, ஸ(X)ர்வோத்தரனாய் உன்னளவிலேமிகவும் கடியனாயிறேயிருப்பானவன். அவன் "ஆரைவரவிடும், எதுசெய்விக்கும்"என்று தெரியாது.

(காப்பாருமில்லை) அதுக்குநல்விரகறிந்துகாக்கவல்ல, * கூர்வேல் கொடுந்தொழிலரானவரும் இங்கில்லை. "இவ்வூரில் விளையாடுகிறபிள்ளைகளை எல்லாரையும் சிலர்காக்கிறார்களோ? அவர்கள்நடுவே விளையாடுகிறவென்னை, அவன்வரவிட்டவர் களுண்டாகிலும் என்னை

ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமளவுடையனாய், (க)"கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன்" என்கிறபடியே நீ பிறந்தவன்றே தொடங்கி வேலைப்புகரெழக்கடைந்துபிடித்து, தொட்டிற்கீழேஓரொம்பூரிலும் ஸிஹ்மத்தின்மேலே சீறுமாபோலே சீறி, உன்னை நோக்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்யார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். (பொருதிறல்கஞ்சன் கடியன்) பொருகையிலே மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னளவில் மிகவும் க்ரூரன். உன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனாகையாலே, "ஆரைவரவிடுமோ, எது செய்விக்குமோ"என்று தெரியாது.

(காப்பாருமில்லை) அதுக்கு நல்ல விரகறிந்து ரக்ஷிக்கவல்லாரு மிங்கில்லை. ரக்ஷகரானவர் வந்திலர்; நானோ அபலை; வேறொரு பரிவர்தானேயில்லை; யார்தான் ரக்ஷிப்பார். (கடல்வண்ணா வுன்னை.) (உ) "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே

தந்தையும் தாழ்த்தான்" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கூர்வேலித்யாதி). எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (நீ பிறந்தவித்யாதி). (வேலை) ஆயுதத்தை. க்ருஷ்ணனளவில் கடியனும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (உன்னை நலிகைக்கித்யாதி).

(அதுக்கு) கஞ்சன் கொடுமைக்கு. (நல்லவிரகு) தப்புவிக்கும் உபாயம். தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (ரக்ஷகரான வித்யாதி), "கடல்வண்ணா உன்னைக் காப்பாருமில்லை" என்றந்வயித்து, "கஞ்சன் கடியன்" என்றத்தை கடாக்ஷித்து சங்காபரிஹார ரூபேணபாவமருளுகிறார் (தன்னேராயிரமித்யாதி). (அவர்

(க) திருப்பாவை-க. (உ) நூ-க-க.

க்குறித்து அறியவல்லர்களோ ?" என்ன ; (கடல்வண்ணா) " உன் நிறம் உன்னைக்கோள்சொல்லிக் காட்டிக்கொடாதோ? " என்ன ; " (க) *செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச் செய்யுமூரிலே அவர்கள் கண்டால்தான் வருவதென் ?" என்ன ; ஆனாலும் "தனியேபோ யெங்கும்திரிவுதி" என்ன ;

" அதுசெய்கிறேனில்லை ; பிள்ளைகள்நடுவேநின்று விளையாடி வருகிறேன் " என்ன; "உன்வார்த்தை யன்றோ ? பேய்முலைக்கும் பாலுக்கும் வாசியறியாமலுண்டவனன்றோ ? உன்னை நலிவதாக

" இவ்வூரில் திரிகிற வநேகம் பிள்ளைகளுக்குளே நானுமொருவனாய்த் திரியாநின்றால், என்னை அவர்கள் அறியப் புக்கார்களோ ?" என்று நீ நினைக்கவேண்டா ; கடல் போலே ஸ்ரமஹரமாயிருக்கிற உன்வடிவழகே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ? ; இப்படி யிருக்கிற உன்னையுணர்ந்து ரக்ஷிப்பாரு மில்லையென்னுதல் ; ஒரு விரோதிகளில்லையேயாயினும், அஸ்தாநே ப(ய)யஸங்கை பண்ணி மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான அழகுடையவுன்னை, விரோதிபூயிஷ்டமான இவ்விடத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாரொருவருமில்லை யென்னுதல். (தனியேபோ யெங்கும்திரிதி.) பிள்ளைகள் தன்னோடே திரிகிறா யென்னவுமொண்ணாதபடி, அவர்களையும் விட்டுத் தனியேபோய் எங்கும் ஸஞ்சரியா நின்றாய்.

அவர்கள்தன்னோடேகூடப் போனால் தான் ப்ரயோஜநமென் ; (பேய்ப்பால் முலையுண்டபித்தனே) பேயானவள் தாய்வடிவைக் கொண்டுவர; அவளைத் தாயாகவே நினைத்து அவள் முலைப்பாலை யிருந்துண்ட ப்ரா(ந்)ந்தனல்லையோ ? ஆகையால், மாயாரூபி

கள்) என்றது-கம்ஸனாலே அனுப்பப்பட்டவர்களென்றபடி. தாத்பர்யாந்தரம் (ஒரு விரோதிகளித்யாதி). "காப்பாருமில்லை' என்பானென்? தன்னோராயிரம்பிள்ளைகளுண்டே" என்ற சங்கைக்குப் பரிஹார பரமாகத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (பிள்ளைகளித்யாதி).

"இனி நான் தனியே போகவில்லை ; அவர்களோடே கூடவே ஸஞ்சரிப்பன்" என்று க்ருஷ்ணனுக்குக் கருத்தாய், அதுக்கு உத்தரமாக அவதாரிகைரூபேண மேலுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). "ப்ரயோஜநமென்" என்றத்தை, சப்தார்த்தத்தையும் காட்டா நின்றுகொண்டு ஸோபபத்திகமாக விவரிக்கிறார் (பேயானவளித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). நம்பி

(க) திருப்பாவை-கக.

வந்தவர்கள் பிள்ளைகளுடைய வேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு விளையாடுவாரைப்போலே தோன்றுவர்கள். அந்தப்பேய்ப்பாலினுடைய வீர்யத்தாலே உனக்கறிவுகேடுவிளைந்து அவர்களோடேயும் விளையாடக்கூடும்''என்ன; "ஆனால்தான் வந்ததென்?, நான் கேசவநம்பிகாண்; என்னுடைய ஶௌர்யாதி குணபூர்த்திலேசத்திலே கேசிபட்டதறியாயோ?" என்ன; அதுதன்னாலேயன்றோமிகவும் பயப்படுகிறேன். "நம்பி" என்றது - விஷாதாதிஶயஸூசகம். "நானேயன்றுகாண்; உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்காண்; வாராய்" என்ன; "வந்தவர்களை நீ உபசரித்து ஸமாதாநம் செய்தாலன்றோ நான்வரவேண்டுவது" என்ன;''வந்து காதுகுத்தினாலன்றோ அவர்களை உபசாரத்தோடே உபசரிப்பது; அடைக்காய் முதலான உபஹாரத்ரவ்யங்களெல்லாம் திருத்திப்பாரித்துவைத்தேன்'' என்கிறார். .... (க)

களான வஸுராகள், ஒக்க விளையாடுகிற பிள்ளைகளோடொத்த வடிவைக்கொடுவந்து கலசிநின்றாலும், அவர்களையும் பிள்ளைகளோபாதி தோழன்மாராக நினைப்பானொருவனிறே நீயென்கை. (கேசவநம்பீ) "இப்படி நீ என்செய்ய பயப்படுகிறது, நான் கேசவநம்பியன்றோ? என் கையிலே கேசிபட்டதறியாயோ?" என்று தன் ஶௌர்யபூர்த்தியைக்காட்ட; அத்தை அவ்வளவிலே விட்டு, தான் உபக்ரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து, "நானேயன்றுகாண்; உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்கள்;வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கீடான அடைக்காய்முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்தும்படிவரவேணும்" என்கிறாள். .... (க)

யென்றதே, "கேசவநம்பி" என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). இவ்விடத்தில் (க) "యస్మాత్త్వయైవ దుష్టాత్మా హతః కేశీజనార్దన। తస్మాత్కేశవనామాత్వం లోకే ఖ్యాతిం గమిష్యసి- யஸ்மாத்த்வயைவ துஷ்டாத்மாஹத꞉ கேஶீஜநார்த்தந । தஸ்மாத் கேசவநாமாத்வம் லோகேக்யாதிம் கமிஷ்யஸி" என்றது அநுஸந்தேயம். "உன்னைக்காதுகுத்த" இத்யாதிக்கு பா(ஸ)வம் (அத்தை-விட்டித்யாதி). (அத்தை) அந்த பயத்தை. (புரிந்து) திரும்பி. "அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன் காதுகுத்த நீ வாராய்" என்று மூலத்தில் அநுஷங்கித்துக் கொள்வது, என்று திருவுள்ளம். (க)

(க) (பா) பொருந்தி.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்தி
மலர்ப்பாதக் கிண்கிணியார்ப்ப
நண்ணித்தொழுமவர் சிந்தைபிரியாத
நாராயணா விங்கேவாராய்
எண்ணற்கரியபிரானே திரியை
யெரியாமே காதுக்கிடுவன்
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய
கநகக்கடிப்பு மிவையா. (உ)

ஸ்வா ;—இரண்டாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) நிறமுடைத்தானவண்ணம். அதாவது - சாதிப்பவளம்; பவளத்தைத்திருவரையிலேசாத்தி. (மலர்ப்பாதக்கிண்கிணியார்ப்ப) விகஸிதமானதாமரைபோலேயிருக்கிற பாதச்சதங்கைமிகவும் சப்திக்க. (நண்ணியித்யாதி) உன்னைவந்தணுகித் தொழுகைதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவர்கள். அதாவது-அவன்பக்கல் ப்ரீதிரூபத்தாலேயாதல்; ஹிதரூபத்தாலேயாதல்; நண்ணுகையாவது - ப்ராப்திபர்யந்தமாக்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி.) ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே நிறமுடைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை, அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. (மலரித்யாதி). தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில் சதங்கைகளானவை த்வநிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றும்படியாகவும், திருவடிகளில்சாத்தின சதங்கைகள் த்வநிக்கும்படியாகவும் வரவேணுமென்று கருத்து. (நண்ணியித்யாதி) அஹங்காராதிகளாலே உன்னையகன்று திரிகை

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) பவளமான போதே வண்ணமுண்டாயிருக்க, "வண்ணம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆகரத்திலேயித்யாதி). "ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே" என்றது-க்ருத்ரிமப்ரவாளத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நீலமேகஶ்யாமமான திருமேனியாகையாலே பரபாகஜநகமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அது தனக்கு மித்யாதி). (சாத்தி) என்றவநந்தரம் "கொண்டு" என்று அத்த்யாஹாரம். "நண்ணி" என்றது - ஸ்வார்த்தபரரையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளுகிறார் (அஹங்காரேத்யாதி). "நண்ணி" என்றத்தையும், "தொழுமவர்" என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகையையும் திருவுள்ளம்

கிட்டுகை. இப்படியிருப்பாருடைய ஹ்ருதயத்திலே (க)* நின்று மிருந்தும் கிடந்தும் பிரியாதநாராயணு!; இவருடைய நாராயண சப்தார்த்தம் இப்படிபோலே காணுமிருப்பது; ஆகையிறே "வாராய்" "போகாய்" என்று க(χ)த்யாகதிகளுக்கு யோக்யமாக் கலாயிருப்பது. யோகத்தில் கத்யாகதியும், ஆஶ்ரயணமும், அநுவர் தநமும், நியாம்ய ஞுக்குகையும் கூடாதிறே. (இங்கேவாராய்) நான் அழைக்கிறவிடத்தேவாராய்.

(எண்ணற்கரியபிரானே) எண்ணுமவர்களுக்கும் கிட்டவும் கூடஅரியனுனவனே! "இன்னஸாதநத்தை அநுஷ்ட்டித்தால், அத்

யன்றிக்கே, தத்ராஹித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி ஸ்வஶேஷத்வாநுரூபமாகத் தொழுகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சை. (௨) "நின்று மிருந்துங்கிடந்துந் திரிதந்தும்" என்கிறபடியே இஷ்டஸர்வசேஷ்டா விஷயமாகக்கைக்கொண்டு, க்ஷணகாலமும் விட்டுப்பிரியாதே வர்த்திக்கும் நாராயணனே? நானழைக்கிற விவ்விடத்தேவாராய்.

(எண்ணற்கரியபிரானே) உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதார்க்கு நினைக்கைக்குங்கூடவரியனுயிருக்கும் உபகாரகனுனவனே! ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபனுயிருக்கையும், அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்லபனுயிருக்கை

பற்றி, "தொழுமவர்" என்றதுக்கு அர்த்தமருளுகிறுர் (ஸ்வஶேஷத்வேத்யாதி). "நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் திரிதந்தும் ஒன்றுமோ வாற்றுனென் நெஞ்சகலான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து, சிந்தை பிரியாமைக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர் (நின்றுமித்யாதி).

கீழ் "சிந்தை பிரியாத" என்று வைத்து, "இன்னுர்க்கரியன்" என்கை சேராமையாலே, "நண்ணித்தொழாதவர்களுக்கு எண்ணற்கரியவன்" என்றர்த்தமருளுகிறுர் (உன்பக்கலித்யாதி). (நினைக்கைக்கும் கூட) என்கையாலே, "நெஞ்சால் நினைக்கை ஸுகரம்; அதுக்கும் அரியன்" என்று கருத்து. இத்தால் வாசிககாயிகாஉவிஷயத்வம் கைமுதிகந்யாயஸித்தம். "சிந்தை பிரியாமையும், எண்ணற்கரியனுகையும் இவர்க்கு உபகாரமான வழி யென்னென்ன வருளுகிறுர் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). ஆஶ்ரிதா மங்களாசாஸநபரராகையாலும், அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்லபனுகையாலே இவனுக்கு ஒரு தீங்கு வாராதென்றும் "இதுவே இவர்க்குப் புருஷார்த்தம்" என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். "சடக்கென வரவேணுமென்று கர்ணபூஷணங்களைக் காட்டுகிறுள்" என்று

(க) பெரியதிருவ-௩௫.

தாலே இன்னபலம்கிடைக்கும்" என்று எண்ணியிருக்கையும் இன்னஸாதநத்தாலே உன்னைக்கிட்டலாமென்றிறே எண்ணியிருக்கையும்; எண்ணியேபோமித்தனை. (பிராணே) சிந்தை பிரியாமையும், எண்ணற்கரியனுகையும் தம்பேறுயிருக்கை. (திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன்) "நீ என்னை அழைக்கிறது - திரியை என்காது எரிய இடுகைக்கன்றே?" என்ன; எரியாமேகாதுக்கிடுவன். (கண்ணித்யாதி) "திரியேற்றிக்காதுபெருக்கினுல் உனக்கிடுவதாய் கண்ணுக்கு நன்ருய், அழகுமுடைத்தான கனகக்கடிப்பும்; "இவையா-இவை யிருக்கிறபடிபாராய்" என்று கொண்டாடுகிருர்; உபாதாநகௌரவத்தால் வந்த நன்மையன்றிக்கே, பணித்திருத்தத்தால் வந்தவழகு தோன்றியிருக்கிறபடிபாராய். (கனகம்) பொன். (ஆ) கொண்டாட்டம். .... (உ)

அவ;—மூன்ரும்பாட்டு. பொற்கடிப்பளவேயோ? காதுபெருக்கினுல் இடுகைக்கு மஹார்க்கமான மகரக்குழையும் கொண்டு வைத்தேனென்கிருர்.

யும் மங்களாஸாஸநபரராயிருப்பார்க்குத் தம்பேறுயிறேயிருப்பது. நீ என்னை அழைக்கிறது, திரியை என்காது எரிய இடுகைக்கன்றே வென்ன; (திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன்) திரியை உன்காதுகளுக்கு எரிச்சல் வாராதபடி அநுகூலமாக இடுவன். (கண்ணுக்கித்யாதி) திரியேற்றிக் காதுபெருக்கினுல் உனக்கிடுவதாகச் சமைத்து, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்கடிப்புக்களானவிவையு மிருக்கிறபடி பாராய். "அழகும்" என்றவிடத்தில், ச(ஸ)ஸப்தம்-அவ்யயம். "நன்று மழகு முடைய" என்றும் "கநகக்கடிப்பு"என்றும் சொன்னவிவை யிரண்டாலும்-பணித்திருத்தமும், உபாதாந வைலக்ஷண்யமும் சொல்லுகிறது. (உ)

திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிருர் (திரியையித்யாதி). (கடிப்பு) குண்டலம். "இவையா" என்றது - இவையென்ருய், "கடிப்பும்" என்ற ச(ஸ)காரத்தை அத்தோடே சேர்த்து, "இருக்கிறபடிபாராய்" என்றத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிருர் (இவையுமித்யாதி). ... ... (உ)

அரு;—மூன்ரும்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கநகக்கடிப்பைக் காட்டியிருக்க, மீளவும் மகரகுண்டலத்தைக் காட்டுகைக்கு ப்ரஸக்தியென்னென்ன; அவன் கடிப்பு காட்டின மாத்ரத்தாலே இசைந்து வாராமை

மூ.—வையமெல்லாம்பெறும் வார்கடல்வாழும்
மகரக்குழை கொண்டுவைத்தேன்
வெய்யவேகாதில் திரியையிடுவன்
நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவன்
உய்யவிவ்வாயர் குலத்தினில்தோன்றிய
வொண்சுடராயர் கொழுந்தே
மையன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருள்ளத்து
மாதவனே யிங்கேவாராய். (௩)

ஸ்வா;-(வையமித்யாதி). பூமியெல்லாம் பெறும்பெருவிலை. ஸமுத்ரத்திலே வாழுகிற மகரம்போலே யிருக்கையாலே "மகரக்குழை" என்கிறது. (வார்) நெடுமையும், சூட்சியும், ஜலமும். (மகரக்குழை) காதுப்பணி. (கொண்டு வைத்தேன்) சமைத்துக்கொண்டு வைத்தேன். (வெய்யவே காதில் திரியையிடுவன்) கண்டீதிஸமிக்கும்படி வெச்சாப்போடே திரியையிடுவன். ஏவகாரம்-"வெய்யத்திரியையே" என்றுகாட்டுகிறது. "மெய்யவே" என்று பாடமாயிற்றாகில், "நீயொன்றைக்காட்டி ஒன்றை இடக்கூடும்" என்று அவனிருக்க, "என் வார்த்தை மெய்யையுடைத்தாயேகாணிருப்பது" என்கிறாள்.

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) பொற்கடிப்பளவேயல்ல, காதுபெருக்கினால் இடும்படியாக பூமியெல்லாம் பெறும் பெருவிலையனாய், நீண்டகடலிலே வர்த்திக்கும் மகரம்போலேயிருக்கிற காதுப்பணி கொண்டுவைத்தேனென்ன; நீ இது சொல்லுகிறது - இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றோ? திரியிட்டபோதே காது தின்று வரும், எனக்கு வேண்டாவென்ன; (வெய்யவேகாதில் திரியையிடுவன்) கண்டீதிஸமிக்கும்படி வெச்சாப்போடே காதுகளிலே திரியையிடுவனென்ற விடத்திலும் அவன் இசையாமையாலே, இசைவைக்காக,(நீவேண்டியதெல்லாம்தருவன்) நீ விரும்பியிருக்கும் அபூப ப(க்ஷ)லாதிகளெல்லாம் தருவேனென்ன;

யாலே ஶ்லாக்யமான மகர குண்டலத்தைக் காட்டுகிறாளென்கிறார் (பொற்கடிப்பித்யாதி). "வார்" என்றதினர்த்தம் (நீண்ட) என்றது. "வெய்யவே" என்றதுக்கு அவதாரிகை (நீ இதுவித்யாதி). (தின்றுவரும்) என்றது-தினவு தின்று மென்றபடி. (வெச்சாப்பு) அல்பமான உஷ்ணதை. (இசைகைக்காக என்றதை, (தருவேனென்ன) என்றத்தோடே அந்வயித்துக் கொள்வது. சப்தார்த்தம் (நீ விரும்பியித்யாதி).

(நீவேண்டியதெல்லாம் தருவன்) நீ விரும்பினவையெல்லாம் தருவன்; ஒரு பழம்பண்ணியாரம் அபூபாதிகளிறே அவன்வேண்டுவது

(உய்யவித்யாதி) இவ்வாயர் குலத்திலுள்ளார் உஜ்ஜீவிக்கும்படி அவதரிக்கையாலே மிக்க தேஜஸ்ஸையும் பெற்று, ஆயர்க்குக் கொழுந்துமானவனே!. கொழுந்தாவது - ஆயர்காரணமாகத் தான் கார்யமாகை. திருவாய்ப்பாடியிலே ஒருவர்க்கொருவ்யஸநமுண்டானுல் வாடுவது க்ருஷ்ணன் முகமிறே. இளவாச்சியரை ஸௌந்தர்யத்தாலே மயக்கும்படியான வ்யாபாரங்களைச்செய்து அவர்களை அநவரத சிந்தனைபண்ணுவிக்கவல்ல (மாதவனே)-ஶ்ரியப்பதியே. உன்னை அநவரத சிந்தனை பண்ணுவிக்க வல்லள்அவளிறே. (இங்கேவாராய்) அங்குநில்லாதே இங்கேவாராய். .... (௩)

அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, (உய்யவிவ்வாயர் குலத்தினிற்றோன்றிய வொண்சுடராயர் கொழுந்தே) இருந்ததேகுடியாக உஜ்ஜீவிக்கும்படி இவ்விடைக்குலத்திலேவந்து பிறந்து, அது தானே உனக்குமிகவும் தேஜஸ்ஸாம்படி யிருப்பாணுய், வேரிலே வெக்கை தட்டினுல் கொழுந்து முற்பட வாடுமாபோலே, இடையருக்கு ஒருவ்யஸநம்வரில் முந்துற உன்முகம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலைவனுனவனே! (மையன்மை செய்திளவாய்ச்சி யருள்ளத்து மாதவனே) ''ஒருபருவத்தினிடைப் பெண்களை உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே மதிமயங்கும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு ஸர்வகாலமும் விஷயமாம்படி யிருப்பாணுய், உன்னுடைய நெஞ்சைத் திறைகொள்ளும் பிராட்டிக்கு வல்லபனுனவனே! (இங்கு வாராய்) என்றுஸ்துதிபூர்வகமாக வழைக்கிருள். (௩)

(வாராமையாலே)என்றதுக்கு,(ஸ்துதிபூர்வகமாகவழைக்கிருள்)என்றத்தோடந்வயம். (இருந்ததே குடியாக) என்றது-குடியிருந்ததே ஹேதுவாகவென்றபடி. ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (அதுதானேயித்யாதி). ஒண்மையின் பலிதார்த்தம் (மிகவும்)என்றது. கொழுந்துபததாத்பர்யம் (வேரிலேயித்யாதி). (வெக்கை)-அனல். ''இளவாய்ச்சியர்'' என்றத்தை-கீழும்மேலும் அந்வயித்து ''உள்ளத்திருப்பாணுய்'' என்றத்த்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிருர் (ஒரு பருவத்தினித்யாதி). (திறை) கப்பம். திறைகொள்ளுகையாவது-அபஹரிக்கையென்றபடி ... ... (௩)

மூ.—வணநன்றுடையவயிரக்கடிப்பிட்டு
வார்காது தாழப்பெருக்கிக்
குணநன்றுடைய ரிக்கோபாலபிள்ளைகள்
கோவிந்தா நீ சொல்லுக்கொள்ளாய்
இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பிட்டா
வினியபலாப்பழந்தந்து
சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன்நான்
சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். (ச)

அவ;— நாலாம்பாட்டு. உன்தரத்தாரான பிள்ளைகள் காது பெருக்கித் திரிகிறபடி பாராயென்கிறாள்.

ஸ்வா;—(வணமித்யாதி). (குணநன்றுடையர்இக்கோபால பிள்ளைகள்) (வணநன்றுடைய) நன்றான நிறத்தையுடைத்தான கடிப்பிட்டுக் காதுவடிந்து தாழப்பெருக்கித் திரிவாராய், தாய்மார் தமப்பன்மார் சொல்லிற்றுச் செய்யும் குணவான்களாய்த் திரிகிறபடிபாராய்.

வ்யா;—நான்காம்பாட்டு. (வணமித்யாதி) இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண்டழைத்தவிடத்திலும் வாராமையாலே, "இது தன்னைச் சொன்னாலாகிலும் வருமோ" என்று, இந்த இடைப்பிள்ளைகளானவர்கள் நல்ல நிறத்தை யுடைத்தான வயிரக்கடிப்பிட்டு, ஒழுகு நீண்ட காதானது தோளளவும் தாழும்படி பெருக்கி, தாய்மார் முதலானார் சொல்லிற்றுச்செய்து மிகவும் குணமுடையரா யிருக்கிறபடி பாராய்!; நீயும் இப்படியிருக்கவேண்டாவோ?. (கோவி

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (வணமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பஹுமுகமாக ஸ்துதித்து அழைத்திருக்கவும், இப்பாட்டில் புநஃ "வாராய்" என்றழைக்கையாலே, அதுக்கநுகுணமாக வருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (இது தன்னை) என்றது-மேலே சொல்லுகிற வார்த்தையை. (வருமோவென்று) என்றதுக்கு, (கைகொள்ளுகிறாயில்லையே யென்ன) என்றத்தோடந்வயம். "இக்கோபால பிள்ளைகள் நன்று வணமுடைய வயிரக்கடிப்பிட்டு வார்காது தாழப்பெருக்கி குணமுடையராயிருக்கிறபடி பாராய்" என்று அத்த்யாஹரித்து அந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (இந்தவித்யாதி). வார்பதார்த்தம் - (ஒழுகு நீண்ட) என்

நீ சொல் கறையாயிரா நின்றாயே. (கோவிந்தா) சிலர்க்கு ஸுலபனு மாய் துர்லபனுமாயிரா நின்றாயே நீ. கோபாலர் பிள்ளைகளையும் கண்டாயே.

(இணைநன்றழகிய) ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய் ஸ்வபாவமே அழகிதான இவ்வயிரக்கடிப்புக்களை உன்காதிலேயிட்டால், உனக் கினிய பலாப்பழம்தந்து; (சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன் நா ன்) சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகிதான முலையை உண்ணத் தருவன். (சுணங்கு) முலைமேல் தோன்றும் நிறம். (நன்று) மார் தவம். (சோத்தம் பிரானிங்கேவாராய்) ஸ்தோதாக்களுக்கு எளிய னாய், மஹோபகாரகனாயிறே யிருப்பது. .... (௪)

ந்தா! நீசொல்லுக்கொள்ளாய்). ஸௌலப்யத்துக்கு "கோவிந்தன்" என்று பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள் ளுகிறா யில்லையே யென்ன;

"உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான் கடிப்பிடுவித்துக்கொண்டால் நீ எனக்குஎன்னம்பு தருவாய்" என்ன; (இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பிட் டால்) ஒன்றுக் கொன்றொப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விந்தக்கடிப்பை யிட்டால். (இனிய பலாப்பழம்தந்து) உனக்கி னிதான பலாப்பழம் தந்து. (சுணநன்றணிமுலையுண்ணத் தரு வன்நான்) சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ அமுது செய்யும்படி தருவன் நானென்ன. (சுணங்கு) முலை மேல் தோன்றும் நிறம். நன்றாகையாவது - ம்ருதுவாயிருக்கை. (அணி)-ஸந்நிவேஶ வைலக்ஷண்யம். (சோத்தம் பிரானிங்கே வா ராய்) இப்படிச் சொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே, "பிரானே! உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், நீ இங்கேவாராய்" என்று இரந்தழைக்கி றாள். "சோத்தம்" என்கிறவிது - அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அது க்கு அநுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்த விசேஷம். .... (௪)

றது. இவ்வளவுக்கும் ஹார்த்தாபிப்ராயம் (நீயுமித்யாதி). (ஸௌலப்யத் துக்கு) "ஸுசகமாக" என்று சேஷம்.

"உண்ணத்தருவன் நான்" என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகை (உன் சொல்லித்யாதி). (என்னம்பு) என்னத்தை. (தருவாயென்ன) என்றதுக்கு, (அமுது செய்யும்படி தருவன் நான் என்ன) என்றத்தோடந்வயம். "பிரான் சோத்தம் இங்கே வாராய்" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (இப்படியித்யாதி).

மூ.—சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலும்
கொள்ளாய் சுரிகுழலாரொடு நீபோய்
கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்கு வந்தால்
குணங்கொண் டிடுவனோ நம்பீ!
பேர்த்தும்பெரியன வப்பம்தருவன்
பிரானே திரியிட வொட்டில்
வேய்த்தடந்தோளார் விரும்புகருங்குழல்
விட்டுவேநீ யிங்கேவாராய். (ரு)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தமித்யாதி) "உன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்துஇரந்து கொண்டாலும் வருகிறாயில்லை" என்ன; "நீ அழைக்க நான் வந்தால் குணங்கொள்ளாமல், நேற்று என்னை அடித்தவளன்றோநீ" என்ன; "அதுவோ? பருவத்தால்இளையருமாய்,

வ்யா;—ஐந்தாம்பாட்டு. (சோத்தமித்யாதி) "சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய்" என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, "பிரானே உன்னைத் தொழுகிறேனென்று இரந்தாலும் என் சொல்லைக்கைக்கொண்டு நீ வருகிறாயில்லை" என்றவாறே, "நீயழைக்க நான் வந்த விடத்தில் குணங்கொள்ளாமல் நேற்று என்னை யடித்தவளன்றோ நீ" என்ன; அதுவோ? (சுரிகுழலாரொடு நீ போய்கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்கு வந்தால் குணங்கொண்டிடுவனோ நம்பீ) "ஆளற்றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடையராயிரு

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தமித்யாதி). "இரந்தாலும் கொள்ளாய்" என்கைக்கு, இவளிரந்தவிடமுண்டோ வென்ன, கீழ்ப்பாட்டில் இரந்த ப்ரகாரத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு, ஹேதுபூர்வகமாக சப்தார்த்தமருளுகிறார் (சோத்தமித்யாதி). "கொள்ளாய்" என்றதுக்கு முன்னே, "என் சொல்லை" என்று அத்த்யாஹாரம் கண்டுகொள்வது. (வாராமையாலே) என்றதுக்கு, (என்றவாறே) என்றத்தோடே அந்வயம். "குரவை பிணைந்து வந்தால் நான் அத்தைக் குணமாகக் கொள்வனோ" என்கைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (நீ அழைக்கவித்யாதி). (அதுவோ) என்றதுக்கு-நேற்று நானடித்ததோவாராமைக்கு ஹேதுவென்று கருத்து. அன்றிக்கே நேற்று நானடித்தது குற்றமில்லாமலோ வென்றாகவுமாம். "நீ போய் சுரிகுழலாரோடு கோத்துக் குரவை பிணைந்தால்" என்றது குற்றமான படியைக்காட்டாநின்று கொண்டு சப்தார்த்தம் (ஆளற்றவிடமித்யாதி). (ஆளற்றவிடம்) ஏகாந்தஸ்த்த

"சுரிகுழல் படைத்தவரோடே நீபோய், கைகோத்துக்குரவை பிணைந்து இருவர்க்கொருவனாய், வளைய நின்றும் குரவைக் கூத்தாடி வந்தால் உன்னைக் குணங்கொண்டிடுவனோ?" என்றவாறே, "அது நம் குறையன்றோ" என்று வந்து கிட்டினான்.

கிட்டின வளவிலே ப்ரீதையாய், "குணங் கொண்ட நம்பீ" என்று இவள் திரியிடப்புக, அவனிசையாமையாலே, (திரியிடவொட்டில் பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன்) நீ "சிறுது சிறிது" என்று பொகடப்பொகட விரும்பும்படி பெரிதான வப்பம் தருவன்" என்றவாறே, அவனிசைய, "பிரானே" என்று தானும் கொண்டாடி, வேய்போலே பசுத்து இடவிய தோளையுடையவர்கள் விரும்பும்படி குழல்படைத்த. (விட்டுவே) நீஇங்கேவாராய்.

க்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக்குரவை பிணைந்தாடி இங்கே வந்தால், பொடியாதேகுணவானென்று உன்னைக் கைக்கொள்வனோ நம்பீ ?" என்று இவள் சொன்னவாறே, நிருத்தரனாய் நிற்க;

அவ்வளவிலே கையிலே திரியை எடுத்து "இத்தை யிடும்படி வாராய்" என்ன அவன் "அதுஇடவொட்டேன்" என்ன; (பிரானே திரியிடவொட்டில் - பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன்) "எனக்கெல்லாப்படியாலும் உபகாரகனானவனே! திரிபித்தனையும் இடவொட்டுதியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப்பொகட, நீ விரும்பும்படி பெரியனவான அப்பங்களைத் தருவேன்" என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே; (வேயித்யாதி) பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையரான பெண்கள் விரும்பும்படியாய்,

---

லம், (நிருததரனாய் நிற்க) என்றதுக்கு - குற்றம் தன்மேலுண்டா யிருக்கையாலே யென்று கருத்து.

மேலுக்கு உக்திப்ரத்யுக்தி மூகேநவவதாரிகை (அவ்வளவிலே யித்யாதி). அந்வயித்தெடுத்த ப்ரதீகத்துக் கநுகுணமாகத் தாத்பர்யம் (எனக்கித்யாதி). "பேர்த்தும்" என்றதுக்கு-(பின்னையும்) என்றர்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (நீ சிறிதித்யாதி). சிறிது-அல்பமென்றபடி. (அவன் வாராமையாலே) என்றதுக்கு, (புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிறாள்) என்றத்தோடந்வயம், வேய்போலே யிருக்குமதாய் தடமாயிருந்த தாளென்றுசப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யார்த்தம் (பசுமைக்கு மித்யாதி). "விரும்பும்" என்றத்தால் பலிதம் (நீண்ட) என்றது.

உஅஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, ந-தி, கூ-பா, விண்ணெல்லாம்.

மூ;—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன்
வாயில்விரும்பி யதனைநான் நோக்கி
மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி
மதுசூதனே யென்றிருந்தேன்
புண்ணேதுமில்லையுன் காதுமறியும்
பொறுத்திறைப்போதிருநம்பீ!
கண்ணாவென்கார்முகிலே கடல்வண்ணா
காவலனே முலையுணாயே. .... (கூ)

விஷ்ணுசப்தம் - ஸாதாரண வ்யாவ்ருத்தமானபடி தோன்ற நீ இங்கே வாராயென்று பிடித்துத் திரியிடுகிறாள். கேசவனை "விட்டுவே" ன்கிறாள். கருங்குழலாலே "ப்ரஶஸ்தகேசன்" என்றது பின் நாட்டினபடி. .... (ரு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. விஷ்ணுவை மதுஸூதநனென்கிறாள்.

ஸ்வா;—(விண்ணித்யாதி) மண்தின்றாய்" என்று ஆய்ச்சிஅடித்தவாறே, "ஆ" என்ன, ஆகாசமெல்லாம் தன் குரலாம்படி அழப்புகுந்தான்; அழுதவாறே, "சுவடு நாக்கிலே காணில் குறியிடக்கடவோம்" என்று பார்த்தாள். இவன் "தின்றிலோம்" என்றவாறே, பார்க்கக் கூடுமிறே. இவனும் விரும்பித்தின்றிறே "தின்றிலேன்" என்பது; இவனங்காந்தவாயையும் நாக்கையும் உற்றுப்பார்த்தவாறே முன்பு கண்டாப்போலே வாகிந்த்ரியத்வாரா மண்ணெல்

இருண்டு நீண்ட திருக்குழலையுடையனான விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று அவன் வைலக்ஷண்யத்தைச்சொல்லிப் புகழ்ந்து கொண்டு அழைக்கிறாள். .... (ரு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (விண்ணித்யாதி) "மண் தின்றாய்" என்று அடித்தவாறே, "ஆ" என்ன, ஆகாசப் பரப்படங்கலும் கேட்கும்படியழுத வுன்னுடைய வாயிலே "மண்தின்ற சுவடுண்டாகில் பார்ப்போம்" என்றுவிரும்பி அத்தை நான் பார்த்தவளவிலே, முன்புபோலே வாய்வழியே பூமியெல்லா முள்ளேயிருக்கிறபடி

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (விண்ணித்யாதி) அழுகைக்கு ஹேதுவையருளிச் செய்யாநின்று கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (மண்தின்றவித்யாதி). "கேட்கும்படி" என்றது-வ்யாபிக்கும்படி யென்றபடி. "விரும்பி" என்றதுக்கு முன்னே "அதனை" என்றத்தை அந்வயித்ததாகத் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (மண்தின்ற சுவடித்யாதி). சுவடு-அடையாளம். (முன்புபோலே)

லாம் கண்டு "நம்முடைய பிள்ளை" என்று இவனை நலிந்தோமே," என்று தன் மநஸ்ஸாலே அஞ்சி, "இவன் நம்முடையபிள்ளையன்று, மதுசூதனே யென்றிருந்தேன்" என்று; (க) "அருந்தெய்வம்" என்றதை மறந்தாப்போலேமறந்து "புண்ணேதுமில்லை" என்றாளிறே.

(காதுமறியும்) மறிகையாவது-தண்டுபுராளுகை. கையிலே திரியை யெடுத்து ஓரல்பமும் நோவாதபடி இடுகிறேன். இறைப்போது பொறுத்திரு. (இறை) க்ஷணம். இவளிட, அவன் பொறுத்தபடியாலே ஸ்தோத்ரம்செய்து (நம்பீ) பூர்ணனே! ஸாலபனே! எனக்கு

யைக்கண்டு "நம்முடைய பிள்ளையென்று இவனை நலிந்தோமே" என்று என்மநஸ்ஸினுள்ளே பயப்பட்டு, "இவன்நம்முடையபிள்ளையல்லன் ஸர்வேஶ்வரனென்றிருந்தேன்" என்றவாறே, (உ) "அஹம்வோ பாந்தவோஜாத:- அஹம்வோ பாந்தவோஜாத:" என்னுமவனுகையாலே இவள் அந்யனுக்கி வார்த்தைசொன்னது ஸஹியாமல் அத்தைமறப்பித்து, "தன்பிள்ளை" என்று இவளணைத்துக் கொள்ளும்படி வந்து கிட்டி நிற்க;

அவ்வளவிலே இவள், காதுக்குக்கடிப்பிடுவதாக உத்யோகிக்க; "என்னுடைய காது புண், எனக்கு அதுவேண்டா" என்று அவன் சொல்ல; (புண்ணேதுமித்யாதி) "புண்ணொன்றுமில்லை, உன்னுடைய காது தண்டுபுராளும், சற்றுப்போது பொறுத்திரு நம்பீ" என்ன; அவன் பொறுத்தபடியாலே ப்ரீதையாய்; (கண்ணு) எனக்கு ஸாலப

என்றது - (ங) "வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே" என்று திருவாய்மொழித்தபோது கண்டாப்போலே யென்றபடி. "மதுசூதனே" என்ற வ்யவகாரவ்யாவர்த்த்யத்தை யருளிச் செய்யா நின்று கொண்டு சப்தார்த்தத்தை யருளுகிறார் (இவனித்யாதி). "மதுசூதனே யென்றிருந்தேன்" என்று, "புண்ணேதுமில்லை" என்றால் ஸங்கதி காணுமையாலே, அதுக்கநுகுணமாக ஹேதுக்களை யருளிச் செய்கிறார் (அஹமித்யாதி).

(காது தண்டு புராளும்) என்றது-காதினுடைய தண்டானது புராளுமென்றபடி. இது-"மறியும்" என்றதினர்த்தம்; அதாவது-காதுக்கிடும்போது பொறுத்திராமல் அசக்கினையாகில் காதற்றுப்போமென்றபடி. *கண்ணுவித்யாதியாலே பஹுப்ரகாரமாக ஸம்போதிக்கையாலே, அதுக்குஹேது பூர்வகர்மத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவன்பொறுத்தவித்யாதி). (பொறுத்தபடியாலே) என்

(க) க-க-எ. (உ) வி-பு-ரு-கங-கங. (ங) க-க-சு.

மூ.—முலையேதும் வேண்டேனென்றோடி
நின்காதிற்கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு
மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கல்மாரிகாத்துப்
பசுநிரை மேய்த்தாய்!
சிலையொன்றிறுத்தாய்! திரிவிக்கிரமா!
திருவாயர்பாடிப்பிரானே!
தலைநிலாப்போதே யுன்காதைப்பெருக்காதே
விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. (எ)

உன்னை உபகரித்த உபகாரகனே! கடல் போலும் நிறத்தையுடைய வனே! (காவலனே) ரக்ஷ்யமாய் ரக்ஷிக்குமவனே யென்கிறார். (௬)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (முலையித்யாதி) "முலையுண்ணாய்" என்று பலகாலும் சொன்னவாறே "முலையும் மற்றும் நீதரும் அபூ

பனுனவனே! (என்கார்முகிலே) ஜலஸ்த்தலவிபாக(ஞா)ம் பாராமல் உபகரிக்கும் காளமேகம்போலே எனக்கு உன்னையுபகரித்தவனே! (கடல்வண்ணா) எனக்கு அநுபாவ்யமான கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையவனே! (காவலனே) எனக்குரக்ஷகனுனவனே! என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி முலையுண்ணவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறாள். (௬)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (முலையித்யாதி) இப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணி முலையுண்ணச் சொன்னவாறே, முலையுண்பானுகத்தொடங் கினவளவிலே கடிப்பையெடுத்துக் காதிலேயிட, அத்தாலே சீறி, (முலையேதும் வேண்டேனென்று) "நீ தருகிற முலையும் மற்றுமுண்

றது - பொறுக்க ஸம்மதித்தபடியாலே யென்றபடி. இப்படியாகாவிடில் மேல்பாட்டில் "காதில் கடிப்பையிட" என்னக்கூடாது. "என்கார்முகிலே" என்றவிடத்தில் "என்" என்றபதத்தை-கண்ணாவித்யாதியிலு மநுஷங்கித் துக் கொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (எனக்கு ஸாலபனித் யாதி). "ப்ரீதையாய் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி" என்றந்வயம். ... ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (முலையேதும்) கீழ்ப்பாட்டில் "பொறுத்திறைப் போதிரு நம்பீ" என்றபோது ஸம்மதித்து முலையுண்பானுக வந்தவன், இப் பாட்டில் முலைவேண்டேனென்றோடிக் காதில் கடிப்பைப்பறித்தெறிகைக்கு ப்ரஸக்தி யருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (சீறி) என்றதுக்கு (எறிந்து போகட்டு) என்றத்தோடந்வயம். "ஏதும்" என்றதுக்கு, "பெரியனவப்பம்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தர்த்தமருளுகிறார் (மற்றுமித்யாதி). "ஓடி" என்ற

பாதிகளும்வேண்டேன்'' என்று இவன்கழிய ஓடிப்போய்விடநின்ற வாறே, இவள் பிடிப்பதாகச் செல்ல, இவளைக்கண்டவாறே, காதில் கடிப்பையும் பறித்து இவள் முன்னே பொகட்டு, "நான் ரக்ஷகனல் லேனோ? ரக்ஷ்யவர்க்கம் நோவுபடப் பார்த்திருப்பனோ" என்று, (மலையை எடுத்து) மலையைப்பிடுங்கி யெடுத்து, "நல்லகுடை பெற் றோம்'' என்றுமகிழ்ந்து கல்மாரிகாத்து. பட்டர்;— "கல்மாரியாகை யாலேயிறே கல்லையெடுத்தது; நீர்மாரியாகில் கடலையெடுக்கும் போலே காணும்'' என்றருளிச் செய்தார். (பசுநிரைமேய்த்தாய்) (க) "இனவாநிரைபாடியங்கே யொடுங்க'' என்கிறபடியே, "அங் கே'' என்றது-கன்று காலி மேய்க்கிற விடங்களெல்லாம் மலை கவிக் கையாலே வர்ஷத்தால் வந்தவ்யஸநம் தோன்றாதபடி தன்னிஷ்டத் திலே மேயும்படி மேய்த்தா யென்றபடி.

டான அபூபாதிகளும் வேண்டேன்'' என்று. (ஓடி) எனக்குப்பிடி படாதே என்கைகழியவோடி. நான் பின்தொடர்ந்து வந்தவளவில் எனக்குத்தரிப்பாக, (நின் காதில்கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு) உன் காதிலிட்ட கடிப்புக்களை க்ரோதம்தோற்றப்பிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து பொகட்டு. அவ்வளவிலே இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் ரக்ஷ்யவர்க்கம் நோவுபடாதபடி, (மலையையெடு த்து) முன்பு ரக்ஷகமென்று சொன்ன கோவர்த்தநகிரிதன்னையே குடையாக வெடுத்து. (மகிழ்ந்து) மலையைச் சுமந்துகொடுநிற்கிற வளவில், சற்றுமிளைப்பின்றிக்கே, "ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷ ணம் பண்ணப் பெற்றோம்'' என்று உகந்து. (கல்மாரிகாத்து) அந் தக் கல்வர்ஷத்தில் ஒருபசுவின்மேலேயாதல், ஓரிடையன்மேலே யாதல் ஒருதுளிவிழாதபடி ரக்ஷித்து. (பசுநிரைமேய்த்தாய்) (க) "இனவாநிரைபாடி யங்கேயொடுங்க'' என்கிறபடியே - மலை, பசு

துக்கு க்லேஶஹேதுவாகைக் கநுகுணமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (எனக்கித் யாதி). (தரிப்பாக) - துஸ்ஸஹமாக வென்றபடி. (அவ்வளவில்) என்ற துக்கு (உத்யோகிக்க) என்றத்தோடந்வயம். மலை யெடுத்த போதும்மகிழ்ச்சி கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (மலையையித்யாதி). "காத்து'' என்றதுக்கு இன்னாரைஎன்னாமையாலே, "எல்லாத்தையும்'' என்றுவிவக்ஷித்தர்த்தமருளுகி றார் (அந்தவித்யாதி). (மிடையற) நெருக்கமறும்படி.

(க) தி-வாய்-எ-ச-கய.

(சிலையொன்றிறுத்தாய்) மதுரையிலேயாதல்; ஸ்ரீமிதிலையி லேயாதல்; (திரிவிக்கிரமா) அஸ்யபேக்ஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் போக்கினவனே! (திருவாயர்பாடிப்பிரானே) கல்மாரிகாத்த உப காரகனுகையாலே திருவாயர்பாடிப்பிரானே யென்கிறுர். (தலை

மேய்க்கிற விடந்தன்னிலும்சென்று எங்குமொக்கக் கவிக்கையாலே, பசுக்களை மிடையற மேய்க்கும்படி பண்ணினவனே!.

(சிலையொன்றிறுத்தாய்) ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுக்கு கந்யாசுல்க மாகவிட்டதாய்,ஒருவரால் பேர்க்கவெடுக்கவொண்ணுதபடி அத்விதீ யமாயிருந்துள்ளரௌத்ரமானவில்லைமுறித்தவனே!. (திரிவிக்கிரமா) இந்த்ரன் இழந்தராஜ்யத்தை மீட்டுக்கொடுக்கைக்காக, எல்லை நடப் பாரைப்போலே திருவடிகளால் ஸர்வலோகத்தையு மளந்தவனே! (திருவாயர்பாடிப்பிரானே) திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜநங்களு க்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனானவனே!. "இப்படி, எல்லா ர்க்கு முபகாரகனுன நீஎன்னுடைய அபேக்ஷிதமும் செய்யவேணுங் காண்" என்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக்களை யிடுவதாக உத் யோகிக்க; அதுக்கவ னிசையாதொழிய; (தலைநிலாவித்யாதி) "தலை

க்ருஷ்ணவதாரத்திலே சிலை முறிக்கையைச் சொல்லுமளவில் அதிமாநு ஷமானதாகையாலே, ஒன்றென்று அதிஶயம்தோற்ற விசேஷிக்கக்கூடாமை யாலே, தைவமானதநு ஸ்ஸேயாக வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகி றுர் (ஸ்ரீஜநகேத்யாதி). (அத்விதீயமாய்) என்றது - நிரதிசயமாயென்றபடி. (க)"மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்றுசொல்லும்படி யான பிராட்டியைக் கைபிடிக்கையும் உபகாரமாகையாலே, இப்ப்ரகரணத் தில் ஆஶ்ரித விஷயத்தில் உபகாரம் சொல்லவேண்டுகையாலே, ராமதநுர் பங்கமே உசிதமென்று திருவுள்ளமாகவுமாம். கீழே "கல்மாரி காத்து" என்று இடையருக்கு உபகரித்த வம்ஶம் சொல்லியிருக்க, மீளவும் "ஆயர் பாடிப்பிரானே" என்பானென்னென்ன; இது ஸகலவிதோபகாரங்களைச் சொல்லுகிறதென்றருளுகிறுர் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி). அவனைக்குற்றம் சொல்லி, தன்னை வெறுத்துக்கொள்ளுகை உசிதமாயிருக்க, "மலையெடுத்து" இத்யாதியாலே அவனுடைய உபக்ருதிகளைச்சொல்லி, அவனுக்காகத்தன்னை வெறுத்துக் கொள்ளக்கூடாமையாலே, அதுக்கநுகுணமாக வவதாரிகையரு ளுகிறுர் (இப்படியித்யாதி). "விட்டிட்டேன்குற்றம்" என்று முழுச்சொல்

(க) நா-தி-க-ரு.

மூ.—என்குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகா
ணென்னை நான் மண்ணுண்டேனாக
அன்புற்றுநோக்கி யடித்தும் பிடித்து
மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலையே
வன்புற்றரவின் பகைக்கொடி
வாமனநம்பியுன் காதுகள்தூரும்
துன்புற்றனவெல்லாந் தீர்ப்பாய்! பிரானே!
திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய்ம்ம. (அ)

நிலாப்போதே யுன்காதைப்பெருக்காதே) தலைசெவ்வே நில்லாத போதே யென்னுதல்; நீதலைநின்று உத்தரப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாத காலத்திலேயென்னுதல். (உன்காதைப் பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே) ஏற்கவே செய்யாதே விட்டிட்ட வென்குற்றமேயன்றோ? உன்னை வெறுக்கிறதென்? .... (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (என்குற்றமித்யாதி) நான் புற்று மண்ணுண்டேனாக நீயென்னைப்பார்த்தும் பிடித்து மடித்

செவ்வே நில்லா இளம்பருவத்திலே உன்னுடைய காதுகளைப் பெருக்காதே விட்டிட்டுவைத்த வென்னுடைய குறறமன்றோ, உன்னை வெறுக்கிறதென்"என்று தன்செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி நோவுவுபடுகிறாள். .... (எ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (என்குற்றமித்யாதி). "நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கிறது - 'நான் உன்சொல்லிற்றுச் செய்திலன்' என்று, என் குற்றத்தை நினைத்தன்றோ?; என் குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகாண்" என்ன; "பின்னையார்குற்றம்" என்ன;

லாய்அர்த்தமருளுகிறார்(விட்டிட்டித்யாதி). "விட்டிட்டேன்குற்றமே"என்ற ஏவகாரத்துக்கு "உன்குற்றமன்று" என்று வ்யாவர்த்த்யம் ஸித்திக்கையாலே அத்தால் பலிதத்தையருளுகிறார் (உன்னையித்யாதி). ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (என்குற்றமித்யாதி). "க்ருஷ்ணன் - என்குற்றமேயென்று சொல்லவும்வேண்டா" என்ற ச (ம்)காரத்துக்கு-என்குற்றமே என்று நினைக்கவும் வேண்டாவென்று அபிப்ராயமாகக் கண்டுகொள்வது. சங்காபரிஹாரரூபேண "என்குற்றமே" என்கிற ஏவகாரதாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (பின்னையித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (உன்னையித்யாதி.

தும் அனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையோ?, ஆகையால் என்குற்றமே யென்று சொல்லவும் வேண்டாகாண்.

(வன்புற்றித்யாதி) நீ சேராதவை சேர்க்கக் கொடிகட்டினவ னன்றோ? வலிதான புற்றிலேபாத (ஸாத்ய) கமான பீதியாலே கிடக் கிற பாம்பையும் அதுக்கு ஜந்மஶத்ருவான திருவடியையும் சேர்த் துக்கொடியாக்கிக்கொண்டும், வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டும், கொடும் கோளால் * நிலங்கொண்டு அத்தைந்யாயமாக்க

"உனக்குக்குற்றமில்லையோ" என்ன; "உன்னைநான் என்செய்தேன்" என்ன; (என்னை நான்மண்ணுண்டேனாக) மண்ணுண்ணாதவென்னை நான் மண்ணுண்டேனாக நினைத்து. (அன்புற்றுநோக்கி) ஸ்நேஹி களைப்போலே என்னுடைய வாயிலும் கையிலும் "மண்சுவடுண் டோ?" என்று பார்த்து. (அடித்தும்பிடித்து மனைவர்க்கும் காட் டிற்றிலையே) சுவடு கண்டாரைப்போலே என்னைப்பிடித்தும், அவ்வ ளவின்றிக்கே அடித்தும், "பாரீகோள் இவன் மண்தின்றபடி" என்று எல்லார்க்கும் காட்டிற்றில்லையோவென்ன ;

(வன்புற்றரவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பீ) வலியபுற்றிலே பாத (ஸாத்ய) நபீதியாலேகிடக்கும்பாம்புக்குப்பகையானகருடனைத்வ ஜமாகவுடையனாய்க்கொண்டும் * கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட

(உண்டேனாக) என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "என்னை" என்றதுக்கர்த்தம் (மண்ணுண்ணாதவென்னை) என்றது. இவ்விடத்தில் (௧) కస్మాన్న్వద్యమదా న్నాఽఽత్మన్ భవాన్ భక్షితవాన్ మహీమ్। వదన్తి తావకా హ్యేతే కుమారాస్తేఽగ్రజోఽప్యయమ్। నాఽహం భక్షితవానమ్బ సర్వే మిథ్యాభిశంసినః। యది సత్యగిరస్తర్హి సమక్షం పశ్య మే ముఖమ్ - கஸ்மாந்ம்ருதமதாந்தாத்மந் பவாந்பக்ஷிதவாந்ரஹஃ। வதந்தி தாவகாஹ்யேதே குமாராஸ்தேऽக்ரஜோப்யயம்|நாஹம் பக்ஷிதவாநம்ப| ஸர்வே மித்த்யாபிஶம்ஸிநஃ| யதிஸத்யகிரஸ்தர்ஹி ஸமக்ஷம்பஶ்யமேமுகம்" என்றது அநுஸந்தேயம். கீழ் "மண்ணுண்டேனாக" என்றிருக்கையாலும், மேலே "அடித்தும் பிடித்தும்" என்றிருக்கையாலும் "அன்புற்று" என்றதுக்கு யதாஶ்ருதார்த்தம் கூடாமையாலே, "அன்புற்றவள்போலே" என்றருளுகி றார் (ஸ்நேஹிகள்போலேயித்யாதி). பிடிக்கையன்றியிலே, அடிக்கக்கூடா மையால் அந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (சுவடித்யாதி).

(கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட) என்றது - கொடும் - க்ரூரமான,

(௧) பாக-௧௦-அ-௩௫.

வல்ல பூர்ணனல்லையோ? அதுவென் ? திரியிடாதபோது உன்காதுகள் தூரும்; துன்புற்றனவெல்லாம் மெய்யே தீர்க்கவல்ல உபகாரகனே! அவன் திரியிடவொட்டில் இவளுக்கு எல்லாக்லேசமும் தீரும்போலேகாணும். திரியிட்டுவிட்டால்காண் குணஹாநியால் அப்பூர்ணனை வுன்னோடு நான் வார்த்தை சொல்லுவது. அப்போதன்றோ என் துன்பம் தீருவதும். .... (அ)

வாமநனைமுதலியானவனே! இத்தால்-திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகக்கொண்டு பெரியதிருவடியை த்வஜமாகக்கொண்டிருப்பானொருவனுகையாலே, "லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சேராததாயுள்ளவற்றைச் சேர்த்து நடத்தவல்லனுமாய், க்ரூரமாய்ச் செய்தவற்றை ந்யாயமாக்கவும் வல்லவனன்றோ" என்கை. (உன்காதுகள்தூரும்) இப்படி நீ யொன்று சொல்ல நானொன்று சொல்லிப்போதுபோக்கியிருந்தால் உன்னுடைய காதுகள் தூருங்காண்' (துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்பிரானே) "ஆஶ்ரிதரானவர்கள், துக்கப்படு என்று எல்லாம்போக்குமுபகாரகனானவனே" மன்ன; "நீ என்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ணவேண்டா, 'இனியுன்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்' என்று மெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இசையும்படி" என்ன; (திரியிட்டுச்சொல்லுகேன்மெய்யே) திரியையிட்டு விட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கடவெனென்கிறாள். .... (அ)

கோளரால்-கொள்ளுகையாலே, நிலத்தைக்கொண்டவனென்கை. அவன்றன் மேல் குற்றம் சொல்லுமிடத்தில் அவனை இப்படி விசேஷித்து ஸம்போதித்ததுக்கு ஹார்தபாவத்தையருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). அநந்தஶாயித்வேந ப்ரஸித்தனானவனை, "கருடத்வஜன்" என்னாதே, "அரவின்பகைக்கொடி" என்கையாலே ஶேஷஶாயித்வம் தோற்றிற்று, என்று திருவுள்ளம். வாமந பததாத்பர்யம் (க்ரூரமாகவித்யாதி). "ஆகவிப்படி அக(ஃ)டிதங்களைக(ஃ)டிப்பிக்குமவன் என்மேலே குற்றம்சொல்லமாட்டாயோ" என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். "காதுகள் தூரும்" என்றதுக்கு ப்ரஸக்திமுகேந சப்தார்த்தம் (இப்படியித்யாதி). (இப்படி) என்றவநந்தரம் "மேன்மேலும்" என்று சேஷம். "மெய்" என்று மேலேயிருக்கையாலே தததநுகுணமாக வவதாரிகை யருளுகிறார் (நீ என்னையித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதித்
தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயையென்று
கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக்
காணவே கட்டிற்றிலையே
செய்தனசொல்லிச் சிரித்தங்கிருக்கில்
சிரீதரா வுன்காதுதூரும்
கையிற்றிரியை யிடுகிடா யிந்நின்ற
காரிகையார் சிரியாமே. (கூ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) "நீதானே களவு கண்டாயன்றே" என்றவாறே இவ்வூரார் பலரும் சொல்லக்கேட்டே னென்கிறாள். "அவர்கள் சொன்னதெல்லாம்" மெய்யோ என்ன; அவர்கள் அஸத்யம் சொல்லுவதுமில்லை. நீ ஸத்யம் சொல்லுவது மில்லை. "அவர்கள்தான் என்சொன்னார்' என்ன; "'வெண்ணெய் தொடுப்புண்டாய்" என்று சொன்னவாறே, "உனக்கு இது தகு மோவென்று நான்புத்திபண்ணினேன்காண்" என்ன; "அவர்கள் தான் தொடுப்புண்ணக் கண்டார்களோ" என்ன, "கண்டோ மென்றார்கள்காண்" என்ன, "ஆனால் கண்டபோதே என்னைப்பிடித்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) "திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய்யே" என்றவாறே, "உன்வார்த்தை விஸ்வஸிக் கப்போகாது, சொன்னார் சொன்னவார்த்தை கேட்டுஎன்னை சிக்ஷிப் பாளொருத்தியன்றோ" என்ன; "நான் அப்படி செய்ததுண்டோ?" என்ன; (மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதி) "இவன் வெண்ணெய் களவுகண்டான்" என்று சொல்லுவார் சொல்லும் வார்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. (தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயையென்று) "வெண்ணெயைக்களவிலே ஜீவித்தாய்"என்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "நீ மெய்யாக வொருவார்த்தை சொன்னால் திரியையிட்டுக் கொள்ளுகிறேன்" என்றவன், இப்பாட்டில் மீளவும் குற்றம்சொல்லக்கூடாமையாலே, அதுக்கநுகுணமாக ப்ரஸ்நத்தை உத்க்ஷேபிக்கிறார் (திரியிட்டித்யாதி). "உன்வார்த்தையை நம் பப்போகாது, சொல்வார்த்தை கேழ்க்குமவளன்றோ" என்று ஸாமாந்யமாக க்ருஷ்ணன் சொன்னால், அதுக்குமேலே யசோதை விசேஷித்துக்கேட்க, பூர்வவ்ருத்தத்தைச் சொல்லுகிறானென்று திருவுள்ளம். (ஜீவித்தாய்) என்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௨-ப, ௩-தி, ௯-பா, மெய்யென்று. உகள்

துக்கொண்டுவந்து உனக்குக்காட்டவேண்டாவோ" என்ன; "அவர்களாலே உன்னைப்பிடிக்கப்போமோ? நான் தானுன்னைப் பிடிக்க வல்லேனோ" என்ன; "நீ தான் என்னைப் பிடியாதிருந்தாயோ கட்டாதிருந்தாயோ? அடியாதிருந்தாயோ? சத்ருமித்ர உதாஸீநாத்மகமான ஜகத்திலே பலரும் காணக்கட்டாதிருந்தாயோ"?.

(மெய்யித்யாதி) பொய்யை மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதி. "'வெண்ணெயைக்களவுகண்டாய்' என்றடாப்பழி சொல்லி, என்கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் எல்லாரும் காணக்கரையுரலோடே கட்டி அடித்திலையோ? இப்போதும் அது செய்யவன்றோ நீ என்னைப் பிடிக்கத்தேடுகிறது" என்ன;

நான்முன்பு செய்தவை சொல்லவேண்டாகாண். "செய்தவை சொல்லவேண்டாவோ" என்ன; (செய்தன சொல்லிச்சிரித்தங்கிருக்கிற ஸ்ரீதராவுன் காதுதூரும்) "நான் செய்தவற்றைச் சொல்லி நீ மந்தஸ்மிதம்செய்து எனக்கெட்டாமலிருந்தால் உன்காதுதூரும்

று. தொடுப்பு-களவு. (கையைப்பிடித்தித்யாதி) "என்கையைப்பிடித்துக்கொண்டு, பா(ஈ)ரமான கரையுரலோடே எல்லாரும் காணும்படி என்னைக் கட்டிற்றிலையோ" என்றுசொல்லி மந்தஸ்மிதம் செய்திருக்க. கரையுரலாவது - விளிம்பு சுற்றணையானவுரல்.

(செய்தனவித்யாதி) இப்படி நான்செய்தகுற்றங்களைச்சொல்லிமந்தஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல்வாராமல் போதுபோக்கிநீ அங்கேயிருக்கில். (ஸ்ரீதரனே) உன்காதுதூருங்காண்; அவள் தனக்காகவாகிலும் வாவென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே,

றது-புஜித்தாயென்றபடி. "கரையுரல்" என்றதால் பலிதம் (பாரமான) என்றது. மேலே "சிறித்தங்கிருக்கில்" என்று அநுவதிக்கையாலே, சிரிப்பு ப்ரவ்ருத்தமாக வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (மந்தேத்யாதி). "வெண்ணெய்திருடியான தன்மேலே குற்றமிருக்க, இவனைக்குற்றம்சொல்லுகிறோம் கண்டாயே" என்று தன்னிலே நினைத்துச் சிரித்தானென்று திருவுள்ளம்.

(அவள் தனக்கு) என்றது, ஸ்ரீதரசப்தத்தில் சொன்ன பிராட்டிக்கென்றபடி. "காதுகள் தூர்ந்தால், பிராட்டி சிரிப்பளோ" என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். (வாராமையாலே) என்றதுக்கு, (என்கிறாள்) என்றத்தோடந்வயம். "காரிகையாரான இந்நின்றவர்கள் சிரியாமை கையில்திரியை

மூ.—காரிகையார்க்கு முனக்கு மிழுக்குற்றென்
காதுகள்வீங்கியெரியில்
தாரியாதாகில்தலை நொந்திடுமென்று
விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே
சேரியில்பிள்ளைக ளெல்லாருங்
காதுபெருக்கித் திரியவுங்காண்டி
ஏர்விடைசெற்றிளங்கன் றெறிந்திட்ட
விருடீகேசா வென்றன்கண்ணே. (கo)

சிரீதராவாராய்'' என்கிருள். அவன் எத்தனையேனும் முக்த்த (ஜ)
ஞய் நின்ற காலத்திலும், "சிரீதரா'' என்றுலொழிய வசிக்ருதனு
கான்போலேகாணும். (இந்நின்றகாரிகையார் சிரியாமே) உன்தரத்
தில்பெண்களாய் உனக்கபிமதைகளானவர்கள், "விடுகாது", "சுணை
காது'' என்றுப்போலே சிலபேர்களிட்டுச் சிரியாதபடி இந்தக்கை
யில் திரியையிடுகிடாய். (கரையுரல்) சுற்றணையானவுரல். தொடு
ப்பு-களவு. .... (கூ)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (காரிகையித்யாதி) "சிரிக்கிற காரி
கையார்க்கும் திரியிடவந்து நிற்கிறவுனக்கும் ஏதேனும் சேதமுண்

(கையில் திரியையித்யாதி) நீவிரும்பத்தக்கஅழகையுடையராய்,உன்
பக்கல் ப்ராவண்யத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் ஸந்
நிஹிதைகளாய் நிற்கிற இப்பெண்களானவர்கள், "கூழைக்காது,
சுணைக்காது'' என்றுப்போலேசொல்லிச்சிரியாதபடியாக உன்காது
பெருக்கும்படி என்கையில் திரியையிடுகிடா யென்கிருள். (கூ)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காரிகையார்க்கித்யாதி) "காரிகை
யார்சிரியாமே - கையில் திரியையிடுகிடாய்'' என்றவாறே, "சிரிக்
கிற காரிகையார்க்கும், திரியிட வந்து நிற்கிற உனக்கும் ஏதேனும்
சேதமுண்டோ?என்னுடைய காதுகள் வீங்கியெரியுமாகில்'' என்று

யிடுகிடாய்'' என்றந்வயித்து சப்தார்த்தம் (நீ விரும்பவித்யாதி). (கூழைக்
காது) என்றது-கூழைவால் என்றுப்போலே நீட்சியில்லாத காதென்றபடி.
காதுக்கு நீட்சி அழகென்று திருவுள்ளம். (சுணைக்காது) என்றது,† சுணைக்
காதென்றபடி.(இடுகிடாய்) என்றது-இடவொட்டுகிடா யென்றபடி.... (கூ)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (காரிகையித்யாதி) "இழுக்குற்றென்'' என்றதி
னர்த்தம் (சேதம்) என்றது. க்ருஷ்ணன், "உங்களுக்குச்சேதமென்,காது

†க்வாசித்கம்

டோ? திரியிட்டால் என்காதுகள் வீங்கி எரியுமாகில்'' என்று பிடி கொடாமல் ஓடப்புகுந்தவாறே, ''உன்னைவெறுக்கிறதென்? ஏற்கவே செய்யாத என்குறையன்றோ'' என்று வெறுக்கிறாள். (தாரியாதாகில்) நெருக்கியிட்ட திரியைக் காது பொறுதாகில் உனக்குத் தலையிலே நோவுண்டாகக் கூடுமென்று உன் வசத்திலே விட்டு விட்ட என்னுடைய குற்றமன்றோ? அதுகிடக்கிடு. (உன்தாத்தரான நம்தெருவில் பிள்ளைகளெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் கண்டாயே.

அவன் சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி நிற்க; (தாரியாதாகிலித்யாதி) ''இளம்பருவத்திலே காதைப்பெருக்கலாயிருக்க, திரிமுதலானவற்றை யிடுகிறது பொறுதாகில் உன்தலையிலே நோக்காடுண்டாமென்று அப்போது செய்யாமல் விட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமேயன்றோ'' என்று தன்னை வெறுத்து, பின்னையும் விடாதே; (சேரியிலித்யாதி) ''இவ்வூரில் உன்நிறத்தின்பிள்ளைகளெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணாநின்றாயிறே'' என்றவாறே, அவன் அநுமதி தோற்றநிற்க;

வீங்கி எரிந்ததாகில்'' என்றதுக்குமேலே ப்ரத்யுத்தரம்சொல்லாமல், தன்னை வெறுத்துக்கொள்ளுகையாலே, அவன் அங்கு நின்றும் நாலடிபேர்ந்து ஓடிப்போனானென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (கைக்கெட்டாதபடி நிற்க) என்று. ''தலைநிலாப்போதே உன்காதைப் பெருக்காதே'' என்ற பாசுரத்தை உட்கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (இளம்பருவத்திலித்யாதி). ''தாரியாதாகில்'' என்றதினர்த்தம் (பொறுதாகில்) என்றது. ''தரியாது' என்றத்தை, ''தாரியாது'' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம். (நோக்காடு) நோவென்றபடி. ''லோகத்தில் பிள்ளைகளுக்குஇளம்பருவத்தில் காதுகுத்திப் பெருக்கினால் பொறுதே தலைநோவக்கண்டோம்; சிலர்க்குப பொறுத்தபடியும் கண்டோம்; அவர்களிலும் ம்ருதுவான வுனக்குப் பொறுக்குமோ பொறுதோ'' என்று ஸம்ஶயித்துத் தலைநோம் என்று விட்டுவிட்டதேகுற்றமாயிற்றோ?என்று இவ்வாக்ய தாத்பர்யம். (விடாதே) என்றதுக்கு, (என்றவாறே) என்றத்தோடந்வயம். தன்னை வெறுத்தவள் இவனை ஸ்துதிக்கைக்கு ஹேது ஏதென்னுமாகாங்க்ஷையை ஶமிக்கும்படி யருளுகிறார் (அவளநுமதி தோற்ற நிற்க) என்று; இதுக்கு, (உகந்து சொல்லுகிறாள்) என்றத்தோடந்வயம். ... ... (௬)

மூ.—கண்ணைக்குளிரக் கலந்தெங்கும் நோக்கிக்
கடிகமழ் பூங்குழலார்கள்
எண்ணத்துளென்று மிருந்து தித்திக்கும்
பெருமானே! எங்களமுதே!
உண்ணக்கனிகள் தருவன் கடிப்பொன்றும்
நோவாமே காதுக்கிடுவன்
பண்ணைக்கிழியச்சகட முதைத்திட்ட
பற்பநாபா இங்கேவாராய். (௧௧)

(ஏர்விடைசெற்று) உன்னோடே பொருவதாக எதிர்ந்த ஆஸுரமான ருஷபங்களை நிரன்வயநாசமாக்கி, (இளங்கன்றெறிந்திட்ட) * (க) "கன்றினுருவாகி மேய்புலத்தேவந்த கள்ளவசுரரை" விளாவான அஸுரர்கள்மேலே எறிந்திட்ட (இருடீகேசா) இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் செல்லாமல் ஸங்கல்பத்தாலும் ஸௌந்தர்யத்தாலும் நியமிக்கவல்லவனே? (என்றன்கண்ணே) என்கிறார். இவர்க்கு எவ்வவஸ்த்தையிலும் கண்ணாவான் அவன்போலேகாணும்.

ஸ்வா;—பதினோராம்பாட்டு. (கண்ணையித்யாதி) (கடிகமழ் பூங்குழலார்கள் - கண்ணைக்குளிரக் கலந்தெங்கும்நோக்கி) பரிமள

(ஏர்விடையித்யாதி) (உ) "வம்பவிழ்கானத்துமால்விடை" என்கிறபடியே - காட்டுக்குள்ளே உன்னை நலிவதாக எதிர்ந்துவந்த அரிஷ்டநேமியாகிற ரிஷபத்தை நிரஸித்து, கன்றுகள் மேய்க்கிறவிடத்திலே இளங்கன்றான வடிவைக்கொண்டுவந்து ஓரஸுரன் நிற்க, அந்தக்கன்றை யெடுத்து விளாவாய்நின்ற அஸுரன்மேலே யெறிந்து இரண்டுதலையையும் முடித்து, அவற்றின் கையில் அகப்படாதே உன்னைநோக்கித்தந்தவனாய், உன்னைக்கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் உன்வசமாக்கிக் கொள்ளுகையாலே, ஹ்ருஷீகேசனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனாய், எனக்கு த்ருஷ்டிபூதனானவனேயென்று உகந்து சொல்லுகிறாள். .... (௧௦)

வ்யா.—பதினோராம்பாட்டு. (கண்ணையித்யாதி) * இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள்விடவேசெய்து விழிக்குமவனாகையாலே, (கண்

அரு;—பதினோராம்பாட்டு. (கண்ணையித்யாதி) "கண்ணைக் கண்களோடே கலந்து" என்று அத்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஹேதுபூர்வகமாக வர்த்தமருளுகிறார் (இளவாச்சியரித்யாதி).மேலே, "எண்ணத்து

(க) ௩-௩-எ. (உ) தி-மொ-௧௦-ஏ-௧௩.

ப்ரசுரமான பூக்களாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்கள், தங்களுக்குக் கண்ணனவுன்னைத் தங்கள் கண்குளிரும்படி-கண் கலவியுண்டாம்படி, உன்னுடைய ஸமுதாயசோபையை முழுதும் நோக்குகையிறே, எங்கும் நோக்குகையாவது. (எண்ணத்துளே ன்று மிருந்துதித்திக்கும் பெருமானே) இப்படி நோக்கினவர்களுடைய அபிமதாநுரூபமான எண்ணம்கடவாமல், அதுக்குள்ளே யிருந்து அவர்களுக்கு நிரதிசயபோக்யமாம்படியான பெருமையையுடையவனே. (எங்களமுதே) எங்களுக்கு ஸத்தாதாரகனானவனே!.

ணைக்குளிரக்கலந்து). உன்னுடைய கண்ணை அவர்களுடைய கண்களோடே குளிரக்கலந்து. இத்தால்-கண்கலவியைச் சொன்னபடி. (எங்கும்நோக்கி) அவர்களுடைய வடிவை ஸமுதாயேந பார்த்து, (கடிகமழ் பூங்குழலார்கள்) பரிமளப்ரசுரமான பூக்களாலே அலங்க்ருதமாயிருந்துள்ள குழலை யுடைபவர்களுடைய. (எண்ணத்துளென்றுமிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே) நெஞ்சுக்குள்ளே ஸர்வகாலமு மிருந்து ரஸிக்கும் பெரியோனே. அன்றிக்கே, "கண்ணையென்கிறவிடத்தில், ஐகாரத்தை அவ்யயமாக்கி, கடி கமழ்பூங்குழலானவர்கள், தங்கள் கண்குளிரும்படி உன்னுடைய அவயவசோபையைக்கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோட்டைக்கலவியின் ப்ரகாரங்களையெண்ண, அவர்களுடைய அபிமதாநுரூபமான எண்ணங்கடவாமல் அதுக்குள்ளேயென்று மொக்கவிருந்து, அவர்களுக்கு நிரதிசயபோக்யனாகாநிற்கும் பெருமையை யுடையவனே" என்னவுமாம். (எங்களமுதே) எங்களுக்கு நிரதிசயபோக்யனுமாய் ஸத்தாதாரகனுமாயிருக்கிறவனே.

ளென்றுமிருந்து தித்திக்கும்" என்றதுக்கு மநஸ்ஸங்காதிகள் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதம பாவியான சக்ஷுஃப்ரீதியைச் சொல்லுகிறதென்றுபலிப்பிக்கிறுர் (இத்தாலித்யாதி). "கமழ்" என்ருல்போந்திருக்க, "கடி" என்கையாலே பலிதத்தையருளுகிறுர் (பரிமளப்ரசுரமான) என்று, "எண்ணம்" என்றதை லக்ஷணயா (நெஞ்சு) என்றது. "கடிகமழ்பூங்குழலார்கள், கண்ணைக்குளிரக்கலந்தெங்கும் நோக்கி உன்னோட்டைக்கலவிகளை எண்ண, எண்ணத்துளென்று மிருந்து தித்திக்கும்" என்று அத்யாஹரித்தந்வயித்து யோஜநாந்தரமருளுகிறுர் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(உண்ணக்கனிகள் தருவன்) நீ விரும்பி அமுதுசெய்யும்படியான நாவல்பழம் முதலானவை யெல்லாம் தருவன். (கடிப்பொன்றும் நோவாமே காதுக்கிடுவன்) கடிப்பு ஒரல்பமும் நோவாமே காதுக்கிடக்கடவேன். (பண்ணைக்கிழியச் சகடமுதைத்திட்ட பற்பநாபா) சகடாஸுரனுடைய சேர்வைகளெல்லாம் குலையும்படி தள்ளி ஜகத்துக்குக் காரணமான உன்னை நோக்கித்தந்தவனே! பத்மத்தைத் திருநாபியிலேயுடையவனே! (இங்கேவாராய்). (௧௧)

உனக்கபிமதங்களானவவர்களுக்கும் பரிவரானவெங்களுக்கு முகப்பாம்படி உன்காது பெருக்குகைக்குவாவென்ன; "நான்வருகிறேன், நீ எனக்கு என்னம்புதருவாய்" என்ன; (உண்ணக்கனிகள் தருவன்)" நீவிரும்பியமுதுசெய்யும்படி யுனக்குப் பழங்கள் தருவேன்" என்ன, "ஆனாலும் கடிப்பிடப்புகுந்தால் காதுநோமே" என்ன; (கடிப்பொன்றும் நோவாமேகாதுக்கிடுவன்) சற்றும்நோவு வாராதபடி உன் காதுகளுக்குக் கடிப்பிடுவேனென்றவாறே, உடன்பட்டமை தோற்ற நிற்க; (பண்ணையித்யாதி). "கண்வளர்ந்தருளுகிறதனியிடத்திலே காவல்வைத்த சகடம் அஸுராவிஷ்டமாய் உன்னை நலியவர, அத்தைக்கோப்புக்குலைய வுதைத்துப்பொகட்டு ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவுன்னை நோக்கித் தந்தவனல்லையோ, இங்ஙனே வாராய்" என்று புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறாள். .... (௧௧)

இந்தவிரண்டு ஸம்போதநங்களுக்கும் ஹார்தபாவத்தை யருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு அவதாரிகையருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). "உண்ண" என்றதால் பலிதம் (விரும்பி) என்றது. அந்வயித்து சப்தார்த்தம் (சற்றுமித்யாதி). "ஒன்று" என்று ஸங்க்யை அநுபபந்நமாகையாலே (சற்றும்) என்றது. "கண்ணைக்குளிர" இத்யாதிக்கு தங்களுடைய ப்ரீதிக்காக வரவேணுமென்று ப்ரக்ருதோபயோகமுண்டாமாபோலே, பண்ணையித்யாதி ஸம்போதநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லவேண்டி, அதுக்கு ஹேதுவையருளுகிறார் (உடன்பட்டமையித்யாதி). "பண்ணை" என்றதினர்த்தம் (கோப்பு) என்றது). அவயவஸந்நிவேசமென்றபடி. பத்மநாபபத தாத்பர்யம் (ஜகத்துக்கித்யாதி). ... ... (௧௧)

மூ.—வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து
வலியவேகாதில்கடிப்பை
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென்
காதுகநொந்திடுங் கில்லேன்
நாவற்பழங்கொண்டு வைத்தேனிவையாணுய்
நம்பீ முன்வஞ்சமகளைச்
சாவப்பாலுண்டு சகடிறப் பாய்ந்திட்ட
தாமோதரா விங்கேவாராய். (கஉ)

ஸ்வா;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (வாவித்யாதி) "'வாராய் வாராய்' என்று நீ பலகாலுமழைக்கிறதென் ? வாவென்றுசொல்லி என்கையைப்பிடிப்பதாகவும் வன்மையோடே என்காது நோம்படி கடிப்பைத் திருகியிடுவதாகவுமன்றோ நீ அழைக்கிறது, நான் வரக்கொள்ள நீ கடிப்பைத்திரிகில் எனக்கன்றோ நோவுவது, உன் காதில் ஏதேனும் நோவுண்டாமோ" என்றவாறே, "உன்காதில் ஓரல்பமும் நோவாதபடியிடுகிறேன் ; வாராய்" என்ன ;

"ஓங்காண், உன்வார்த்தையன்றோ ? காதுகள் நொந்திடும் வரமாட்டேன்" என்று ஓடப்புகுந்தவாறே, (நாவல்பழம்கொண்டு

வ்யா.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (வாவித்யாதி). "பற்பநாபா விங்கேவாராய்" என்றவாறே, (வாவென்று சொல்லி யென்கையைப் பிடித்து) என்னைவாவென்று சொல்லியழைத்து, நான் வரக்கொள்ள, என்கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. (வலியவே காதில் கடிப்பை நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென்) "பலாத்காரேண என்காதில் கடிப்பை நோம்படி திரிகியிடுவுதியாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ? காதுகள் நொந்திடுங்கில்லேன்) என் காதுகள் நோங்காண், வரமாட்டேன்" என்ன;

(நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தே னிவையாணுய்நம்பீ). இவன்

அரு;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (வாவித்யாதி) (வாராயென்றவாறே) என்றதுக்கு, (வரமாட்டேனென்ன) என்றத்தோடந்வயம். (வரக்கொள்ள) என்றது, வாராவிடில் "பிடித்து" என்னக்கூடாமையாலே அர்த்தஸித்தம். (உறைக்க) என்றது-பிடிக்கையிலுறைப்பில்லாவிடில், வலியவேகாதில் கடிப்பையிடக் கூடாமையாலர்த்தஸித்தம்.

(இவன் வருகைக்காக) என்றதுக்கு, (காட்ட) என்றத்தோடந்வயம்.

வைத்தேன்) உனக்கும் பின்னைக்கும் வைத்தேன். இப்போதும் உனக்கு வேண்டும் பழங்கொண்டு வைத்தேன். (இவையாளுய்) இவையிருக்கிறபடி பாராய். (நம்பீ) பூர்ணனே! நிரபேக்ஷதையால் வந்தபூர்த்தியையுடையவனே ! (முன்வஞ்சமகளைச்சாவப்பாலுண்டு சகடிறப்பாய்ந்திட்ட வென் தாமோதரா) பூதநா சகடங்களை நிரஸித்த பரமபத நிலயனென்னுதல், என்னாலே கட்டப் பட்டவனென்னுதல். .... (௧௨)

அவ;—பதிமூன்றும்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வருகைக்காக, "நீயுகக்கும் நாவற்பழம் கொண்டு வைத்தேன்; இவற்றைப்பாராய் நம்பீ" என்று காட்ட, அத்தைக்கண்டவாறே வருவாரைப்போலே நிற்க, (முன்னித்யாதி). "முன்பேதன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாம்படியாக முலைப்பாலையுண்டு, நலிவதாக மேலிட்டுவந்த சகடத்தை முறியவுதைத்துப்பொகட்டு, அவ்விரோதிகள் கையில் அகப்படாமல் உன்னைநோக்கித் தந்தவனாய், அந்தசக்திமானா யிருக்கச் செய்தேயும் அசக்தரைப்போலே யென்கையிலே பிடியுண்டு நான் கட்டினகயிற்றின் தழும்பு உன்வயிற்றிலேகிடக்கையாலே, தாமோதரனென்று பேராம்படி யென்கையாலே கட்டுண்டிருந்த நீர்மையையுடையவனன்றோ, இங்கேவாராய்" என்று உகந்தழைக்கிறாள்.

அவ;—பதின்மூன்றும்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ப்ரதீகத்துக்கு சப்தார்த்தம். (நீயித்யாதி). (பாராய்) என்றது, "ஆளுய்" என்றதினர்த்தம். "முன்" என்றதுக்கு "பாலுண்டு பாய்ந்திட்ட" என்றவிரண்டிடத்திலும் அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, வஞ்சாப்ரகாரத்தையும் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (முன்பேயித்யாதி). (முன்பே) என்றதுக்கு (நோக்கித்தந்தவனாய்) என்றத்தோடந்வயம். தாமோதரபதத்துக்கு, "தாம-உதரே, யஸ்யஸ:" என்று வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதுக்கு ஹேதுபூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (அந்தவித்யாதி). ... (௧௨)

மூ.—வார்காது தாழப் பெருக்கியமைத்து
மகரக்குழையிட வேண்டிச்
சீராலசோதை திருமாலைச் சொன்னசொல்
சிந்தையுள் நின்று திகழப்
பாரார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன்
பன்னிரு நாமத்தால் சொன்ன
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லா
ரச்சுதனுக் கடியாரே. .... (௧௩)
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஙவா;—(வாரித்யாதி) வடிந்துதாழும்படியாகக்காதுபெருக்கி ஒருமட்டிலே அமைத்துத்திருமகரக்குழை சாற்றவேண்டி. (சீரால சோதை) சீர்மைகுன்றாமல் பிள்ளைகன்றாமல். (திருமாலை) ஶ்ரியப்பதியை. (மகரக்குழையிட வேண்டிச் சொன்ன சொல் சிந்தையுள் நின்றுதிகழ) இவருடைய திருவுள்ளத்திலேயிறே, அவள் சொன்ன சொற்கள் நின்று விளங்குவது; அவள் ஒருகால் நின்று இவனைப்பார்த்து ஒருகால் தன்க்ருஹ கார்யத்திலே ஒருப்படுவதா யிறே, இவர்க்கவன் தன்னோடேயிறே எல்லா யாத்ரையும்.

(பாரார்தொல் புகழான்) பூமியிலுள்ளாருடைய ஹ்ருதயங் கள் நிறையும்படி பழையதான புகழையுடையராய், திருப்புதுவை க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிங்ஹமான கேச

வ்யா.—(வாரித்யாதி) ஸ்வபாவமே யொழுகு நீண்டகாது வேண்டுமளவும் தாழப்பெருக்கி, மட்டிலேயமைத்து, மகரக்குழை சாத்தவேணுமென்றாசைப்பட்டு. (சீராலித்யாதி). சீர்மைகுன்றாத படி யசொதைப்பிராட்டி ஸ்ரீயஃபதியானவனைக் குறித்துச்சொன்ன சொலவுகளானவை. (சிந்தையுள் நின்று திகழ) தம்முடைய திரு வுள்ளத்தினுள்ளே ஸர்வகாலமும் நின்று விளங்க.

(பாராரித்யாதி) பூமியிலுள்ளாருடைய ஹ்ருதயங்கள் நிறை யும்படி பழையதான புகழையுடையராய், திருப்புதுவைக்கு நிர் வாஹகரான பெரியாழ்வார். (பன்னிருநாமமித்யாதி) வைஷ்ணவ

அரு;—பதின்மூன்றாம்பாட்டு. (வாரித்யாதி). (சீர்மைகுன்றாதபடி) என்றது-உபலாளநங்கள் குறையாதபடி யென்கை.

"பார்"என்றதுக்கு லக்ஷிதலக்ஷணயாவர்த்தமருளுகிறார் (பூமியித் யாதி). (திருப்புதுவை) ஶ்ரீவில்லிபுத்தூர். (வைஷ்ணவசிங்ஹமான) என்

வா திநாமங்களாலே அருளிச்செய்ததாகையாலேயிறே; ஆராத வந்தாதியாயிற்று. (பன்னிரண்டும் வல்லார்) இப்பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்கள். ஆராமையாவது-காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும், அப்போது விரும்பிக்கற்றாப்போலே அத்ருப்தபோகமாயிருக்கை; அவன்தான் * அப்பொழுதைக்கப் பொழுது ஆராவமுதமானாப்போலே. (அச்சுதனுக்கடியாரே) தன்படிகளொன்றும் நழுவவிடாதவனுக்கு அடியராகப் பெறுவர், ... (௧௩)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம꞉.

இரண்டாம்பத்து நாலாம் திருமொழி
வெண்ணெயளைந்த ப்ரவேசம்.

கீழே, * வைத்தநெய்யும் காய்ந்தபாலும் வடிதயிரும் நறுவெண்ணெயு முண்கையாலும், அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளை

சிஹ்நமான திருத்வாதசநாமங்களோடே யருளிச் செய்ததாய், அதஏவ உன்னை அநுபவிதாக்களுக்குஒருகாலும் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலுமபேக்ஷிக்கும்படி நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கிற அந்தாதியானவிவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். (அச்சுதனுக்கடியாரே) ஆஶ்ரிதரையொருகாலும் நழுவவிடாத ஸ்வபாவனானவனுக்கு, அநவரதகிஞ்சித்காரபரராகப்பெறுவர். (௧௩)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து மூன்றும் திருமொழி முற்றிற்று.

மாதாவான யசொதைப்பிராட்டி, அவனுடைய வவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யாநுகுணமாக அவனை யநு

றனு த்வாதஶோர்த்த்வபுண்ட்ரதாரணத்துக்கு மந்த்ரங்க ளாகையாலே, "ந-ச்யாவயதீதி-அச்யுத꞉" என்கிற வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, "அடியாரே" என்றஏவகாரபலிதத்தையுமருளுகிறுர் (ஆஶ்ரிதரையித்யாதி).

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—:0:—

அரு;—வெண்ணெயளைந்தப்ரவேசம், (மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி) என்றதை, (மஞ்சனமாட்டின ப்ரகாரத்தையும்) என்னுமளவு மக்வயித்

கையாலும், ஒரு முலையை வாய்மடுத்து ஒரு முலையை நெருடிக் கொண்டு மார்வு தேர்க்க என்கையாலும், பால் என்ற மாத்ரத் தாலே வாசியறியாமல், பேய்முலைப்பாலுண்கையாலும், காதுகள்

ஸ்ரீத்துக்கொண்டு, காதுகுத்தித் திரியும் கடிப்பும் முதலானவை யிட்டு காது பெருக்கித் தலைக்கட்டின வநந்தரம், பிள்ளைகளைக் காது பெருக்குலை † அந்தச்செய் நீங்கக் குளிப்பாட்டும் க்ரமத் திலே இவனை மஞ்சனமாட்டவேணுமென்று உத்யோகித்து, அது க்கு வேண்டு முபகரணங்களையும் ஸம்பாதித்து வைத்து நீராட வாவென்றழைத்து, அவன் இசையாதவளவிலும் விடாதே நிர்ப் பந்தித்து, அவஸ்யம் இன்று திருமஞ்சனம் செய்ய வேண்டின ஹேதுவையு மவனுக்கறிவித்து, திருமஞ்சனம் செய்தால் பின்பு திருமேனிக் கலங்காரமாகச் சாத்துகைக் குறுப்பானவையாகத் தான் தேடிவைத்த அங்கராகாதிகளையும், காட்டி அவன் இசைந்து வருகைக்குடலாக, அவனுக்கு அபிமதமான அபூபபலாதிகளையும் முன்னிட்டு அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹாதிகளையும்சொல் லி, "*புழுதியளைந்த பொன்மேனிகாண நான்மிகவும் விரும்பியிருப் பன்; ஆனாலும் கண்டவர்கள் 'ஒருத்தி பிள்ளைவளர்த்தபடியென்' என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வளவேயுமன்று; நீபுழுதியும் உடம்புமா யிருக்கிறபடியைக் காணில், உனக்கபிமதையான நப்பின்னைப்பிரா ட்டி சிரிக்கும்;-" என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனை

துக் கொள்வது. (முதலானவையிட்டு) என்றவநந்தரம், " அப்படியே " என்றத்த்யாஹரித்துக்கொள்வது. (தலைக்கட்டினவநந்தரம்) என்றதுக்கு, (உதயோகித்து) என்றத்தோடந்வயம். (அந்தச்செடி) என்றது-காதுப்புண் சவறுபாய்ந்து அத்தால் வந்தவழுக்கென்றபடி. (வேண்டுமுபகரணங்கள்) என்றது-எண்ணெய் புளிப்பழம் முதலானவற்றை. "ஓடாதேவாராய்" என் றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அவனித்யாதி). "நீ பிறந்த திரு வோணமின்று" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அவஸ்யமித் யாதி). "மஞ்சளும் செங்கழுநீரும்" இத்யாதியைப்பற்ற (திருமஞ்சநம் செய் தாலித்யாதி). "அப்பங்கலந்த" இத்யாதியைப்பற்ற (அவனிசைந்தித்யாதி). "பின்னையும் நில்லாதென் நெஞ்சம்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து (அவன் பக்கலித்யாதி). (சொல்லியும்)என்றசகாரத்துக்கு கீழில் உத்யோகித்தித்யாதி

† (பா) அங்கச்செவ்வடி.

மூ.-வெண்ணெயளைந்த குணுங்கும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு
திண்ணெனவிவ்விராவுன்னைத்தேய்த்துக்கிடக்கநானொட்டேன்
எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டிங்கெத்தனை போதுமிருந்தேன்
நண்ணலரிய பிரானே நாரணா நீராட வாராய். .... (க)

வீங்கி யெரியத்திரியிட்ட செடியாலும், மலையெடுப்பது சாடுதைப்
பது முதலான வாயாஸங்களாலும், கீழே *வண்ணமெழில் கொள்
மகரக் குழையிடுக் கண்டவள், அது போராதென்று "வார்காது
தாழப்பெருக்கிமகரக்குழையிடவேணும்" என்றுகையாலே, இவனுக்
கெப்போதும் காதுபெருக்குகை தானேயாத்ரை. ஆனாலும் செடி
மாறுதிறே. *இரணியனொண்மார்வகலம் பிளந்திட்ட கைகளாலும்
அவனைப் பொறுப்பித்துத் திருமஞ்சனம் செய்விக்கையிலே உபக்ர
மிக்கிறார். .... *

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) வெண்
ணெயாலும் புழுதியாலும் சொல்லுகிறது, முமுக்ஷுக்களை
யும் நித்யஸம்ஸாரிகளையும். †(ஆகில் இவர்களை நீக்கலாமோ வென்
னில்;) முமுக்ஷுக்களாகிறார் - ஸம்ஸாரத்தில் அஹங்காரமமகாரங்
களால் வருகிற எப்பேர்ப்பட்ட ருசிகளுமற்று, கைவல்ய போகத்

வருந்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டின ப்ரகாரத்தையும் தாமு
மநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்தா
பந்நராய்க்கொண்டு, அவள் அப்போது பேசின பாசுரங்களையெல்
லாம் தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப்பேசி, அவனை மஞ்சன
மாட்டுகையாகிற ரஸத்தைத் தாமுமநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறா
ரித்திருமொழியில். .... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெண்ணெயளைந்த குணுங்கும்)
வெண்ணெயமுது செய்யும்போது அதிலுண்டான அபிநிவேசத்

ல்யபந்தங்களோடே ஸமுச்சயமர்த்தமென்று கொள்வது. (ப்ரகாரத்தையும்)
என்ற ச(உம்)ஶப்தத்துக்கு, காது பெருக்கின ப்ரகாரத்தோடே ஸமுச்சய
மர்த்தம். ... ... *

அரு;—முதற்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) "குணுங்கு" என்று-முடை
நாற்றமாய், இது வருகைக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாக ஹேதுக்களை அருளிச்
செய்துகொண்டுஅர்த்தமருளுகிறார்(வெண்ணெயமுதித்யாதி). அபிநிவேசத்

---

† குண்டலிதம் அநங்விதம்.

தையும் திக்கரித்து, ஆஸந்நமான வர்ஷாவதாராதிகளும் இங்கே யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், மமகாரப்ரதாநராய் மோக்ஷ ருசியிலே நிற்கிற ப்ரபத்திநிஷ்டரும் பக்திநிஷ்டரும். ஸம்ஸாரிகளாகிறார் ஸங்கல்ப-ஸஹஸ்ரைக தேசநத்பரருமாய், அந்த ஸங்கல்ப பாரதந்த்ர்யத்தோடே இந்த்ரியபரவசருமாய், "இதம்மம, அஹம் மம" என்றிருக்கிறவர்கள். (க) "பொழிலேழும்தான் நல்கிக்காத்தளிக்கும் நாரணன்" என்று வெண்ணெயிலுங் காட்டில் புழுதியளைவு அவன் விரும்புகையாலும் திருமஞ்சன வ்யாஜத்தாலே இவர்களை நீக்காலாமோவென்னில்; இவருடைய மங்களாஶாஸநத்தில் கூடாதாரை நீக்கவுமாயிறே இவர் திருவுள்ளந்தானிருப்பது.

(வெண்ணெயித்யாதி) "முழுதும் வெண்ணெயளைந்துகொண்டுண்கையாலும், விளையாடுபுழுதி அத்தோடே சேருகையாலும் அவை போம்படி திருமஞ்சனம் செய்யவேணும்" என்று இவர்

தாலே, (உ) "தாரார்தடந்தோள்களுள்ளளவும் கைநீட்டி" என்று கைநிறையுந்தனையும் வயிறுநிறையுமென்னும் மௌக்த்ய(ஃௗ)த்தாலே, வெண்ணெய்த்தாழிக்குள்ளே திருக்கைகளுள்ளளவும் நீட்டி யள்ளியும், (ந) "முழுதும் வெண்ணெயளைந்து" என்கிறபடியே வெண்ணெயை முழுக்க விருந்தளைந்தும் அமுது செய்கையாலே, திருமேனி யெங்கும் வெண்ணெய் முடையாயிறே யிருப்பது. (விளையாடுபுழுதியும்) அதுக்குமேலே விளையாடப்புக்கால் புழுதியிலே போயிருந்து அளைந்து விளையாடுகையாலே, அந்த வெண்ணெய்ப்பசையோடே திருமேனியெங்கும் புழுதியும் பற்றியிறே கிடப்பது. (கொண்டு) இப்படி வெண்ணெயளைகையால் வந்த குணுங்குநாற்றத்தையும் விளையாடினபோதைப் புழுதி

தாலே) என்றதுக்கு, (அள்ளியும், அளைந்தும், அமுது செய்கையாலே) என்கிற பதங்களோடந்வயம். எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (கைநிறையுந்தனையுமித்யாதி). "குணுங்கும் புழுதியும்" என்ற சகாரங்களுக்கு அர்த்தத்தை ஹேதுபூர்வகமாகவருளுகிறார் (அதுக்கு மேலேயித்யாதி). "கொண்டு" என்ற பதம் ஸகர்மகமாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன "குணுங்கும் புழுதியும்" என்ற ப்ர்தமாந்தங்களை த்விதீயாந்தமாக்கி யருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி).

(க) தி-வாய்-ர-ச-ரு. (உ) சிறிய திருமடல் ௩உ. (ந) பெரு-தி-சு-அ.

பிடிக்கச்செல்ல, அவனிருய்க்கையாலே, (திண்ணென விவ்விரா வுன்னைத் தேய்த்துக் கிடக்க நாளொட்டேன்). குளியாத போது கண்டூதி ஶமியாது காணென்றதும், அவன் கேளாமையாலே, "இவ்விரா உன்னை ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்திலே பிடித்துக்குளிப் பிற்றல்லது விடேன்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையிறே-திண்ண மாவது. "உனக்குத் தான் இத்திண்மையெல்லாம் தானென்? நானறுதியிட்டதே செய்யவேணுங்காண், சீக்ரமாகச் செய்விக்கி றேன்" என்னவுமாம். தேய்த்தாலல்லது, கண்டூதி ஶமியாது; சமித்தாலல்லது, நித்ரை வாராது; ஆகையால் "தேய்த்துக்கிடக்க நாளொட்டேன்" என்கிறார். (இவ்விரா) ஸம்ஸாரம். இதில் ருசியற் றார்க்கும் ருசியுறுதார்க்கும் அறிவு கேட்டை விளைப்பதொன்றிறே இதுதான்; ஆனாலும் ஸாதாரண ப்ரதாநமிறே. இப்படியே இவர்க்கு அவனோடே விபலித்து அடிமை செய்யலாமோ வென்னில்; ஹிதரூபமாகையாலும் கார்யப்பாடாகையாலும், ஆம்.

(எண்ணெயித்யாதி) திருமஞ்சனத்துக்கு வேண்டும் எண்ணெய் புளி முதலான உபகரணங்களும் கொண்டு உன் வரவு

யையும் கொண்டு. (திண்ணென) திண்ணியதாக-நிச்சயமாகவென் றபடி. (இவ்விராவித்யாதி) இந்த ராத்ரியில் உன்னை, கண்டூதி யாலே உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக் கொண்டு கிடக்க நான் ஸம்வதியேன். (திண்ணென-ஒட்டேன்) நிச்சயமாகவுன்னை யிப்படி கிடக்கவொட்டேன், நான் நீராட்டியே விடுவேனென்ன; எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டுமவை கொண்டுவந்தாயோவென்ன; (எண்ணெயித்யாதி) உன் திருமேனிக்கு முன்னுறச் சாத்துகைக்கு எண்ணெய்க்காப்பும், பின்பு அது கழற்றுகைக்குப் புளிக்

(ஸம்வதியேன், என்றது-ஸம்மதியேனென்றபடி. "திண்ணென" என்றதுக்கு "தேய்த்துக் கிடக்க" என்றத்தோடந்வயம் சொல்லில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே நிஶ்சயபரமாகவர்த்தமருளிச்செய்து, பலிதார்த்தம் சொல்லுவதாக, "ஒட்டேன்" என்றத்தோடந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (திண்ணென வொட்டேனித்யாதி). கண்டூதியாலே தேய்த்தால், அத்தை ஒட்டேனென்கை ப்ரேமத்துக்குக்கொற்றையாகையாலே, பலிதத்தையருளுகிறார் (நானித்யாதி).

(கொண்டுவந்தாயோ) என்றதுக்கு - தான், வெண்ணெயளைகையிலும் புழுதியளைகையிலும் ஸக்தனாய், இவள் மேலே ஒருகுற்றம் சொல்லிப் போகிறவனாகையாலே, சொன்னானென்று கருத்து. நண்ணல்-கிட்டுதலாய்,

பார்த்து இத்தனை போதுமிருந்தேன். (நண்ணலித்யாதி) நான் பலகாலுமழைக்க வழைக்க வாராதிருக்கிற மஹோபகாரகனன்றோ நீ; இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யமெல்லாம் வேண்டாகாண். (நாரணா) ஸாதாரணயோகமன்றோ ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்த்தானம். (நீராடவாராய்) நானழைத்தால் வாராமல் இருக்கைக்கு ஹேதுவென்? திருமஞ்சனம் செய்யவேணுங்காண். (எண்ணெய்) ப்ரக்ருதி தர்மம். (புளி) தேஹதர்மம். இவை தர்மித்தாலிறே அழுக்கறுவது. .... (௧)

காப்பும் கொண்டு, அநேகம்போதில்லையோ? இங்கே நானிருக்கிறது. (நண்ணலரியபிரானே) ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்ட வொண்ணாத வுபகாரகனானவனே. (நாரணா) மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ப்ரகாசகமான திருநாமமிறே யிது. நீர்மையிலேயிறே யிவளுக்கிப்போது நோக்கு. (நீராடவாராய்) "ஓட்டேனென்று ப்ரேமத்தாலே சொன்னாலும், உபகாரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே; நீவந்தாலிறே ப்ரயோஜநமுள்ளது; ஆனபின்பு, நீராடவரவேணும்" என்றபேக்ஷிக்கிறாள். .... (௧)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. இவளழைக்கச்செய்தேயும் வாராதே, லீலாபரவசனாய்நின்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது

"கிட்டவரியனாகில் வாராய்" என்னக் கூடாமையாலே யருளுகிறார் (ஸ்வயத்நத்தாலித்யாதி). தானேவருமவனாகையாலே உபகாரகனென்று கருத்து. தானேவருகையிலே ஹேதுவாக நாராயணபத விவக்ஷிதத்தை யருளுகிறார் (மேன்மைக்குமித்யாதி). தான் ஸ்வதந்த்ரையாய், நீராட்டி விடுவனென்று, எண்ணெய் புளி பழங்களையும் கொண்டுவந்து அவனைப்பிடித்து நீராட்டி விடாதே, அவனுடைய குணங்களைச்சொல்லி, "வாராய்" என்று ப்ரார்த்திப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஓட்டேனித்யாதி). நீராட்டுகையாகிற ப்ரயோஜநம் தன்னால் ஸித்திக்குமென்று நிஶ்சயத்தாலே, "ஓட்டேன்" என்று சொன்னதும், உபகரணங்களை முன்னிட்டது மன்று; இவ்விரண்டும் ப்ரேமத்தாலே தானே. இவள், தன்ப்ரயோஜநம் "அவனாலே தான்" என்றிருக்குமவளாகையாலே, "வாராய்" என்றபேக்ஷிக்கிறாளென்று கருத்து. (௧)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதிகதநம்பண்ணுகிறார் (இவளித்யாதி). (வெருண்டோடுகை) பயப்பட்டோடுகை.

மூ.-கன்றுகளோடச் செவியில்கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
தென்றிக்கெடுமாகில் வெண்ணெய்திரட்டிவிழுங்குமாகாண்பன்
நின்றமராமரம் சாய்த்தாய் நீ பிறந்த திருவோணம்
இன்று நீ நீராடவேண்டு மெம்பிரானோடாதேவாராய். .... (உ)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. நானழைத்தால் வாராதபோதும் நீ பிறந்த நாளைக்கு நீராட வரவேணுங்காணென்கிறார்.

வ்யா;—(கன்றித்யாதி) * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான உன் தரத்தாருண்டாயிருக்க, கன்றுகளோடே விளையாடவேணுமோ? இப்படி விளையாடிக் கன்றுகளின் செவியிலே கட்டெறும்பைப் பிடித்திட்டால், அவை (தென்றிக்கெடுமாகில்)- சிதறி இனம் பிரிந்து போமாகில். (வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்) வெண்ணெயொழிய க்ஷண காலமும் செல்லாமல், வெண்ணெய விளைந்த குணுங்கு நாற்றமே ஸத்தாஹேதுவாய், நீராடவுமிருய்க்கிற நீ எங்ஙனே தான் அது ஜீவிக்கவிருக்கிறுய். இனி நீ ஜீவிக்குமது காணவன்றோ விருக்கிறோம்.

காண்கைக்காக, அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறாள்.

வ்யா;—(கன்றித்யாதி) கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால். (தென்றியித்யாதி) வெருண்டு ஒன்று போனவழி ஒன்றுபோகாதே சிதறி, காணவொண்ணாதபடி ஓடிப்போய் விடுமாகில். (வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன்) வெண்ணெயிலுண்டான விருப்பத்தாலே அத்தைத்திரட்டி யிருந்து நீ விழுங்கும்படியைக் காணக்கடவேன். கன்றுண்டானாலன்றோ பசு

சப்தார்த்தமருளுகிறார் (கன்றுகளித்யாதி). (முறியக்கடிக்கை) எள்ளத்தனை யெள்ளத்தனையாகத் துண்டிக்கும்படி கடிக்கை. "தென்றி" என்றத்தை ஊபபாதித்துக்கொண்டுசப்தார்த்தமருளுகிறார்(வெருண்டித்யாதி)."கெடுமாகில்" என்றதினர்த்தம் (காணவித்யாதி). திரட்டிவிழுங்குகைக்கு ஹேதுவையருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு, "விழுங்குமாறு" என்றத்தை "விழுங்குமா" என்று கடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (வெண்ணெயிலுண்டானவித்யாதி). (காணக்கடவேன்) என்றது-"இனி நான் காணுதே போகிறேனோ" என்று ஸ்வரத்திலேயாய்,

(நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய்) இனம் செறிந்து வ்ருத்தாகாரமாய் நின்ற மராமரங்களை ஓராஸ்ரிதனுக்குச் சங்கை வாராமைக்குத் துளைபடச் சிலைவளைத்துச் சாய்த்தவனன்றோ? அதுகிடக்கிடு; "நீ பிறந்த திருவோணங்காண் இன்று" என்று டிக்கச் செல்லவோடுகையாலே, "என்னுடைய நாயனன்றோ, ஓடாதேவாரீர்" என் கறக்கலாவது; பசுக்கறந்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாக வேணும்; ஆகையால் உன் ஜீவநங்கிடாய் குன்றப்புகுகிறதென்கை.

(நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய்) ஓராஸ்ரிதனுடைய அதிசங்கையைப் போக்குகைக்காக, நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொண்ணுத்தபடி நெருங்கிநின்ற மராமரங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தவனே! (நீ பிறந்த திருவோண மின்று) நீ திருவவதரித்த திருவோண நக்ஷத்ரங்காணின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நக்ஷத்ரமாகையாலும் அவதாராந்தரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ராந்வய முண்டாகக் கூடுகையாலும் தர்மைக்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. (நீ நீராடவேண்டும்) பிறந்தநாளைக்கும் குளியாதிருப்பாருண்டோ;

நீ வெண்ணெய் விழுங்குகை அஸம்பாவித மென்றபடி. இந் அஸம்பாவிதமான படியை உபபாதிக்கிறார் (கன்றித்யாதி). (உன்ஜீவநம் கிடாய் குன்றப்புகுகிறது) என்றதுக்கு, உனக்கு தாரகமானவெண்ணெய் குறைந்துபோமேயென்று க்லேசித்து க்ஷேபோக்தி பண்ணினாளென்று கருத்து.

(ஆஸ்ரிதன்) என்றது-ஸுக்ரீவ மஹாராஜரை. மரமாஞல் நின்றேயிருக்குமே, "நின்ற" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (நினைத்தபடியித்யாதி): நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கையாவது - உருவப்போம்படி நினைத்து லக்ஷ்யமாக்குகை. "நெருங்கி" என்றது-அவயவங்களுடைய நெருக்கமாய், த்ருடதரமாயென்றபடி. இந்த ஸம்போதநத்தால் "ஸுக்ரீவருடைய அதிஸங்கையைப்போக்குமவனன்றோ? அப்படியே உன்னுடைய ஜீவநம் குறைந்துபோமேயென்று க்லேசித்த வென்னுடைய க்லேசம் தீர்க்கவேணும்; வரவேணும்" என்று இவளுக்குத் தாத்பர்யமென்று திருவுள்ளம். க்ருஷ்ணன் பிறந்தது ரோஹிணியாயிருக்க, ஸ்ரவணமென்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (இதுதானித்யாதி). (அவதாரங்கள்) என்றது வாமநாவதாராதிகளென்றபடி. பங்குனிமாஸத்தில் திருவோணத்தில் வாமநாவதாரமென்று கருத்து. ... ... (௨)

மூ.—பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையும் நில்லாதென்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடி யழைக்கவும் நான்முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரோடு நெல்லிக் கடாரத்தில் பூரித்துவைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணா! மஞ்சனமாட நீவாராய். (௩)

கிறார். இது * அத்தத்தின் பத்தாநாள் போலே துல்யவிகல்பமு மன்றிறே, அஸாதாரணமுமன்றே; சில அவதாரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ரம் கூடிற்றேயாகிலும், இவர் வெளியிடுகவில்லையிறே.

இத்தால், கன்றுகளால்-ஸ்வரக்ஷணத்தி லந்வயமில்லாதாரைக் காட்டுகிறது. கட்டெறும்பால்-தாமஸப்ரசுரமுமாய் ஶ்ரவணகடுக முமாயிருக்கு முபதேஶவி சேஷங்களைக் காட்டுகிறது. தென்றிக் கெடுகையாவது - பூர்வாவஸ்த்தை குலைந்து ப்ராயேண ஸ்வரக்ஷ ணத்திலே அந்வயிக்கை. .... (உ)

ஸ்வா;—மூன்றும்பாட்டு. (பேய்ச்சியித்யாதி) திருவாய்ப் பாடியிலுள்ள இடையரும் இடைச்சிகளும், பேச்சியினறிவழிந்த குரலைக்கேட்டும், அவள்தான் கிடக்கிற கிடையைக்கண்டும், பீ(஭ீ)த ரா யெல்லாரும் கூடக்கூப்பிடுகிறது கண்டிருக்கச்செய்தேயும் இப்பிள்ளை பேய்ப்பிணமேறி முலையுண்கிறது கண்டும், என்னெஞ்சு

ஸர்வதா (஭) நீ இன்று திருமஞ்ஜனஞ் செய்யவேணுமென்ன; "மாட்டேன்" என்று ஓடப்புக்கவாறே, (எம்பிரானோடாதே வா ராய்) என்னுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வாராயென் கிறாள். .... (உ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பேய்ச்சியித்யாதி) (க) "வஞ்சனை யால் வந்த பேய்ச்சி" என்கிறபடியே-தன்வடிவை மறைத்து என் வடிவைக் கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை அவள்முடியும் படி யுண்டமை கண்டிருக்கச்செய்தே, (பின்னையும் நில்லாதென்

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பேய்ச்சியித்யாதி) க்ருஷ்ணன் பேய்ச்சிமுலை யுண்ண ப்ரஸக்தியேதென்ன ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளுகிறார் (வஞ்சனையா லித்யாதி). தாய்வடிவுகொண்ட பேய்ச்சிமுலையுண்கை ப(஭)யஹேதுவல்லா மையால், "பின்னையும் நில்லாதென்னெஞ்சம்" என்று சொல்லக்கூடாதென் று, (அவள்முடியும்படி) என்று கூட்டுகிறார். அவள் முடியும்படி முலையுண் ணக்காண்கை ஸ்நேஹவிரோதியாகில், இப்படி சொல்லக்கூடுமென்று திரு

(க) க-௪-௧௦.

பின்னையும் நில்லாமல் சென்று, பேய்முலையில் நின்றும் பிள்ளையைப் பிரித்தெடுத்துக்கொண்டு "இப்பேய்ப்பிணமெழுந்திருந்து இன்னமும் பிள்ளையைத் தொடர்ந்து வரவும் கூடும்" என்கிற பயத்தால் மற்றொரு ப்ரதேசத்திலே போந்து, தன் முலையைத்தானே பரீக்ஷிக்கக் கொடுக்கையாலே, (நான் முலைதந்தேன்) என்கிறாள். "இப்படியன்றோ நான் உன்னை வளர்த்தது" என்கிறாள். ஆகையால் நான் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமென்று கருத்து.

னெஞ்சம்) இத்தைக்கண்டால் அஞ்சியோட வேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக தரிக்கமாட்டாதே. (ஆய்ச்சியரெல்லாரும் கூடியழைக்கவும்) பேய்ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவள் மேலே யிருந்து முலையுண்கிறபடியையும் கண்டு, இடைச்சிகளெல்லாரும் திரண்டு பீ(பி)தைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும், நானஞ்சாமல் வந்து உன்னையெடுத்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆனபின்பு நான் சொன்னது செய்யவேணுங் காணென்கை.

வுள்ளம்பற்றி, அது, ப்ரேமஹாநிப்ரஸக்தியில்லாமையால் ஸ்நேஹ விரோதியானமையைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, "பின்னையும் நில்லாதென் நெஞ்சம்" என்றந்வயித்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (இத்தையித்யாதி). (இத்தை) முடியும்படி முலையுண்கையை. (அஞ்சி) என்ற வநந்தரம், "ஸ்நேஹம்போய் என்று சேஷம். (கண்டிருக்கச்செய்தே). என்றதுக்கு (தரிக்கமாட்டாதே) என்றத்தோடந்வயம். (தரிக்கமாட்டாதே) என்றதுக்கு (முலைதந்தேன்) என்றத்தோடந்வயம். ஆய்ச்சியர் கூடுகைக்கும் அழைக்கைக்கும் ஹேதுவையருளிச்செய்துகொண்டு, மேல்பாசுரத்துக்குங்கூடவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பேய்ச்சி பட்டித்யாதி). (பீதைகளாய்) என்றவநந்தரம் "என்னை" என்று சேஷம். (எடுத்து) என்றவிடத்தில், (க) "ఆదాయకృష్ణం సన్త్రస్తా యశోదాపి ద్విజోత్తమ । గోపుచ్ఛభ్రామణేనాథ బాలదోషమపాకరోత్" - ஆதாயக்ருஷ்ணம் ஸந்த்ரஸ்தா யசோதாபித்விஜோத்தம। கோபுச்சப்ராமணேநாத பாலதோஷமபாகரோத்" என்ற விஷ்ணுபுராண வசநமநுஸந்தேயம். ஆகையால் ஸ்ரீபாகவதத்தில் கோபிமார் க்ருஷ்ணனை யெடுத்து யசோதைகையிலே கொடுத்தாரென்ற விரோதம் இங்கே சங்கநீயமன்று. பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் "மஞ்சனமாட நீவாராய்" என்கைக்கு ஹேது பரமாகத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி).

(க) வி-பு ௫-௫-௧௨.

மூ.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து
வஞ்சகப்பேய் மகள் துஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!
மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையும் நாறுசாந்தும்
அஞ்சனமும் கொண்டுவைத்தேனழகனே! நீராடவாராய். (ச)

(காய்ச்சினவித்யாதி) நெல்லியோடே காய்ச்சின நீர் கடாரத்திலே பூரித்துவைத்தேன். உனக்கு ஶீதோஷ்ணங்கள் ஸமமாகப் பூரித்துவைத்தேன். (வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணா) "பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே, அவளை நிரஸித்து உன்னை நோக்கித் தந்த நல்ல புகழையும், நீலரத்நம்போன்ற வடிவழகையுமுடையவனே!; வாராய்" என்றவாறே, "நீ பூரித்தவற்றை நானிருக்கிற இடத்தேகொண்டுவா" என்ன; "அவை பூரிக்கலாமித்தனையொழிய, என்னாலே எடுக்கப்போமோ, நீவாராய்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

ஸ்வா,—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி)‡("பூதநாஶகடாதிகள்"

(காய்ச்சின நீரித்யாதி) உன்னுடைய திருமேனிக் கநுகுணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சநத்தைக் கடாரத்திலே பூரித்து வைத்தேன். (வாய்த்தவித்யாதி) பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே, அவளை நிரஸித்து உன்னைநோக்கித் தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனாய், அநுபவிப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாம்படி நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனே! (மஞ்சனமாட நீ வாராய்) மாணிக்கத்துக்கு மாசேறினாப்போலே, உன் திருமேனியில் வந்தேறியானபுழுதி முதலானவை போம்படி திருமஞ்சநம் செய்ய வரவேணும். .... (௩)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) கம்ஸப்ரேரித

"நெல்லியொடுகாய்ச்சின நீரை" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). 'கடாரம்' என்றது-கொப்பரையை. "பேய்ச்சிமுலையுண்ண" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, "வாய்த்த புகழ்" என்றதுக்கர்த்தம் (பேய்ச்சியுடைய வித்யாதி). "மணிவண்ணன்" என்று நிர்மலனாயிருக்க, நீராடவழைப்பானென்னென்னவருளுகிறார் (மாணிக்கத்துக்கித்யாதி). ... ... (௩).

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) "புணர்ப்பினில்" என்றதுக்கு-இன்னகாரியத்துக்கு இன்னானென்று வகுத்த வகுப்பினில் என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தம், (ப்ரேரிதனாய்) என்றது. (க) "[illegible]

(க) பாக-௧0-எ-௬.
‡ குண்டலிதம் வ்யாக்யாநத்தின் ஆரம்பத்திலும் காணகிறது.

என்னுதே, ஶகடா ஸுரநிரஸநத்தை முற்படவருளிச் செய்கை யாலே, வேஷாந்தரபரிக்ரஹத்திலும் ஆவேஶம் கொடிதாகையா லே யென்னுதல். *புகே யுகே என்னுதல், கஞ்சன் வகுத்துக்கற்பி த்து வரவிட்டதுக்காக வருகையன்றிக்கே, அவன் தன்னிலும் காட்டில் கடியனுயிறே சகடாஸுரன்தானிருப்பது;) இவனைக் கலக் கழியும்படியாக உதைத்து. (வஞ்சகப்பேய்மகள் துஞ்சவாய் முலை வைத்த பிரானே) அவள் கோலிவந்த மரணம் அவள்தன்னோடே போம்படி முலைவாய் வைத்தபிரானே) !.

(மஞ்சளித்யாதி) பற்று மஞ்சள் வாசியறிந்து பூசுகிற உனக் க்குத் தகுதியான மஞ்சளும், உன்நிறத்திலே ப்ரதிபிம்பிக்கும்படி நிறமுடைத்தான செங்கழுநீரின்வாசிகையும், ஆறிக்குளிர்ந்து பரி

ஞய் வந்த அதிக்ரூரனை ஶகடாஸுரனை, முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே கலக்கழியும்படி யுதைத்து. (வஞ் சகமித்யாதி) தாய்வடிவு கொண்டுவந்த வஞ்சகியான பேய்ச்சி முடியும்படியாக, அவள் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தை வைத்து உண்டவுபகாரகனானவனே! ஶகடாஸுரன் கையிலும்பூதனைகையி லும் அகப்படாமல் உன்னை ரக்ஷித்தந்த வுபகாரகனானவனன்றோ வென்கை.

(மஞ்சளுமித்யாதி) உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்து கைக்கீடான மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத் தக்க செங்கழுநீர் வாசிகையும், உன் திருமேனிக்கநுகுணமாம்படி

మనస్వినీ సమాగతాన్పూజయతి వ్రజౌకసః। నైవాశృణోద్వైరుదితం సుతస్యసా రుదన్ స్తనార్థీ చరణావుదక్షిపత్ - ஔத்தாநி கௌத்ஸுக்யமநாமநஸ்விநீ ஸமாகதாந் பூஜயதி வ்ரஜௌகஸ:। நைவாஶ்ருணோத்வை ருதிதம் ஸுதஸ்யஸா ருதந் ஸ்தநார்த்தீசரணாவுதக்ஷிபத்" என்கிறப்ரமாணத்தை உட்கொண்டு, "உதை த்து" என்றதுக்கு அர்த்தமருளுகிறர் (முலைவரவித்யாதி). (கலக்கு) அவயவ ஸந்நிவேசம். இவ்வபதாநங்களைச் சொன்னது திருமஞ்சநமாட வருகைக்கு உபயுக்தமான பலிதத்தை யருளுகிறர் (சகடேத்யாதி).

மஞ்சள் முதலானவற்றுக்கு ப்ரயோஜநங்களையும் காட்டாநின்றுகொண் டு, சப்தார்த்தங்களு மருளுகிறர் (உன் திருமேனியித்யாதி). வாசிகையா வது-கல்யாணத்திலே சடைப்பூவாலே அடியகன்று நுனி கூர்மையாகப் பண்ணி அலங்காரார்த்தமாக நெற்றியிலே தெலுங்கர் தரிப்பர்கள்; அத்தைச்

மூ.—அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி யக்காரம் பாலில்கலந்து
சொப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேல்நம்பி!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சொப்பட நீராடவேண்டும் சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய்.

மணிதமான சாந்தும், உன்நிறம்போலே யிருக்கிற அஞ்ஜநமும் மற்றும் வேண்டு முபகரணங்களும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வடிவழகை யுடையவனே! நீராடவாராய். .... (௪)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அப்பமித்யாதி) நான் சிற்றுண்டியோடே சொப்பட வப்பம் சுட்டுப்பாலில் அக்காரம் கலந்துவை

ஆறிக்குளிர்ந்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்கீடான அஞ்ஜநமும் கொண்டு வந்து வைத்தேன். (அழகனே நீராடவாராய்) இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னழகு தோன்றும்படி திருமஞ்ஜநம் செய்ய வரவேணும். .... (௪)

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. (அப்பமித்யாதி) அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்ந்த சிற்றுண்டியாகிற அபூப விசேஷத்தையும். (அக்காரம் பாலில்கலந்து) மாவிலே கருப்புக் கட்டியையிட்டுப்

சொல்லுகிறது. இத்தை "பார்ஷிங்கம்" என்று சொல்வர்கள்; இங்கே செங்கழுநீர் பூவாலே செய்ததென்று கருத்து. "நாறு" என்றது - குளிர்த்திக்கு முபலக்ஷணமாய், (க) "குங்குமமப்பிக்குளிர் சாந்தம் மட்டித்து" என்ற பாசுரத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஆறியித்யாதி). "ஆறி" என்றது-சந்தநம் சேர்க்கும்போதுண்டானவெதுப்பு ஆற என்றபடி. (உன்னழகு தோன்றும்படி) என்றது வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போய் ஸ்வாபாவிகமான உன்னழகு தோன்றும்படி யென்கை. ... ... (௪)

அரு;-அஞ்சாம்பாட்டு. (அப்பமித்யாதி) "அக்காரம் பாலில்கலந்து அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி சொப்பட நான் சுட்டுவைத்தேன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, யதாக்ரமமாகச்சப்தார்த்தமருளுகிறார் (அப்பத்தையுமித்யாதி). "அப்பத்தையும் சிற்றுண்டியையும் சுட்டுவைத்தேன்" என்றபோது மாவில்லாமல் கூடாமையாலே, (மாவிலே) என்றது அர்த்தஸித்தம். (கருப்புக்கட்டி)

(க) நா-தி-கூ-௧0.

த்தேன். (சொப்பட) நன்றாக. (தின்னலுறுதியேல்) அமுதுசெ ய்யவேணுமென்று அதிலே உற்றிருந்தாயாகில். உறுதல் - விரும் புதல். நம்பீ - பூர்ணனே!

செப்பிளமென் முலையார்கள் சிறுபுறம் பேசிச் சிரிக்கையால் வந்த பூர்த்தியையுடையவனே! (சிறுபுறம்) ஸ்நேஹாதிசயத்தால் தோற்றின புன்மைகளைச் சொல்லுகை. (சொப்பட நீராடவேண் டும்) எல்லாத்தாலும் நன்றாக நீராடவேணும். (சோத்தம்பிரான்) பிரானே! உன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். .... (ரு)

பாலை வார்த்துப் பிசைந்து. (சொப்படவித்யாதி) நன்றாக நான் சுட்டுவைத்தேன். (சொப்பட) நன்றாக. (தின்னலுறுதியேல் நம்பி) பிள்ளைத்தனத்தில் பூர்த்தியை யுடையவனே! அமுதுசெய்யவேணு மென்றுஅதிலே உற்றிருந்தாயாகில், நீராடவேண்டுமென்றுமேலே அந்வயம்.

(செப்பிளமென் முலையார்கள்) செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந் நிவேசத்தையுடைத்தாய் இளையதாய் ம்ருதுவாயிருக்கிற முலையை யுடையவர்கள். (சிறுபுறம் பேசிச்சிரிப்பர்) நீ நீராடாமலிருக்கிற வடிவைக்கண்டால் தோற்றின புன்மைகளைக் காணாதவிடங்களிலே சொல்லிச் சிரியாநிற்பர்கள். சிறுமை-புன்மை. புறம்பேசுகையா வது-காணாதவிடத்தே சொல்லுகை. (சொப்பட நீராடவேண்டும்) அதுக்கிடம்அறும்படியாகவும் நன்றாகநீராடவேணுமென்ன; அவ்வள விலும் அவன்வாராமையாலே, (சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய்) பிரானே! உன்னைத்தொழுகிறேன், நீ இங்கே வாராயென்றுஅழைக் கிறாள். .... (ரு)

வெல்லம். (பிள்ளைத்தனத்தில்) சிறுபிள்ளைத்தனத்தில். அதாவது - "அப் பம்தா," "அம்மம்தா" என்று தாய்மாரைக்கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கை. (உற்றிருந்தாயாகில்)மிகவுமாசையுண்டாயிருந்தாயாகில். "நீராடவேண்டும்" என்கிற க்ரியையை அங்கே அநுஷங்கித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம் பற்றி அந்வயம் காட்டுகிறார் (நீராடவேண்டுமித்யாதி). நீராடாதே போனால் நான் தருகிறதில்லை யென்று கருத்து.

(தோற்றின புன்மைகளை) என்றது - திருமேனியில் காணப்படுகிற புழு திமுதலான பொல்லாங்குகளை என்றபடி. "சிரிப்பர்" என்றவநந்தரம், "அதுக்கு இடமறும்படியாகவும்" என்றத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறார் (அதுக்கித்யாதி).

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!
உண்ணக்கனிகள்தருவ னொலிகடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியநம்பீ மஞ்சனமாட நீ வாராய். (கூ)

ஸ்வா;-ஆரும்பாட்டு. (எண்ணெயித்யாதி) க்ருஹத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அந்யபரராம்படியாக, எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி உறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைக் கிள்ளியெழுப்பி. (கண்ணைப் புரட்டி விழித்து) சிறு பிள்ளைகள் "பூச்சி" என்று பயப்படும்படியாகக் கண்ணை மாறவிழித்து; இந்த ஆரவாரத்திலே தனக்கு வேண்டிற்றுச் செய்யலாமிறே. இதுவே யாத்ரையாக நடத்தவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய தீம்பனே!

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (எண்ணெயித்யாதி) அகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அந்யபரராம்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி. அத்தை இறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு வ்யாகுலப்படாநிற்கச் செய்தே; (இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி) அத்தைவிட்டிங்கே யோடிவரவேண்டும்படி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேளெறிந்தாப்போலே வீரிட்டுக்கூப்பிடும்படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. (கண்ணைப்புரட்டி விழித்து) அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே "அப்பூச்சி" என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப் புரட்டி விழித்து. (கழகண்டு செய்யும் பிரானே) இப்படி துஸ்

அரு;—ஆரும்பாட்டு. (எண்ணெயித்யாதி) எண்ணெய்க்குடத்தை உருட்டுகைக்கு ப்ரயோஜநம், தாய் முதலானார் பிள்ளைகளருகிருந்தால் கிள்ளியெழுப்பக்கூடாமையால், அவர்களெல்லாரும் அந்யபரராகை யென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அகத்திலித்யாதி). அந்யபாத்ரதையை உபபாதித்துக்கொண்டு மேல்பதத்துக்கு ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (அத்தையித்யாதி). கிள்ளியெழுப்பினது மிகவும் தீம்பான ப்ரகாரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார் (அத்தைவிட்டித்யாதி). (தேளெறிந்தாப்போலே) என்றது-தேள்கொட்டினாப்போலே யென்றபடி. (அகவாய்ப் புறவாயாகப் புரட்டி) என்றது-உள்ளிமையை வெளியிலே தெரியும்படி பண்ணியென்கை. "பிரான்" என்றது-ஸ்வாமி வாசகமாய், "ஸ்வதந்த்ரனே" என்று ப்ரகரணாநுகுணமாக வர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, "கழகண்டு" என்றதுக் கர்த்தமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). இப்படி இவன் தீம்புகளைச் சொல்லி ஸம்

மூ.—

கறந்தநற்பாலுந்தயிரும் கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய்
பிறந்ததுவே முதலாகப் பெற்றறியே னெம்பிரானே!
சிறந்தநற்றா யலர்தூற்று மென்பதனால் பிறர்முன்னே
மறந்து முரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாட நீ வாராய். (௭)

(உண்ணக்கனிகள் தருவன்) நீவிரும்பி அமுது செய்யும்படி நாவல்பழம் முதலான பழங்கள் தருவன். (ஒலிகடலோதநீர்போலே வண்ணமழகிய நம்பீ) உன் திருமேனி தோன்றுவது நீராடினால் காண். .... (சா)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (கறந்தவித்யாதி) கறவாத பாலில்லை யிறே; என்-கையாலே நானே ஆயாஸித்துக்கறந்த நன்றானபாலும்.

ஸஹமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்த்ரனானவனே! ஒருத்தர் கையிலும் அடங்காதானா யிரானின்றாயே; ஆனாலும், நான் இப்போது சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுங்காணென்று கருத்து.

(உண்ணக்கனிகள் தருவன்) நீ விரும்பி யமுது செய்யும்படி நாவல்பழம் முதலான பழங்களைத்தருவேன். (ஒலிகடலித்யாதி) கோஷிக்கிறகடலின் திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான ஜலம்போலே திருமேனியின் நிறமழகிய நம்பீ!. (மஞ்சனமாட நீ வாராய்) உன் திருமேனியில் அழகு தோன்றும்படி திருமஞ்சனமாட நீ வரவேணும். .... (சா)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (கறந்தவித்யாதி) ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்தநல்லபாலும்; பாலுக்கு நன்மையாவது-நாழியும் உழக்கு

போதித்தால், “மஞ்சனமாடவாராய்” என்று அழைக்கக்கூடாதென்றதுக்கு அநுகுணமாகக் கருத்தருளுகிறார் (ஒருத்தரித்யாதி). தாயானவள் இப்படி ஸம்போதிக்கையாலே நான் இப்படி சொன்னத்தைச் செய்யவேணுமென்று பலிக்கிறதென்று திருவுள்ளம்.

“ஓத” என்றதினர்த்தம் (திரைக்கிளப்பம்) என்றது. (ஜலம் போலே) என்றது - ஜலத்தில் நிறம்போலே யென்றபடி. ... ... (சூ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கறந்தவித்யாதி) பாலானபோதே கறக்கை ஸித்தமாயிருக்க, “கறந்து” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ராப்தேத்யாதி). இத்தால் ரஸாதிசயமுண்டென்று திருவுள்ளம். ரஸாதிசயம் சொல்லியிருக்க, இனி நன்மையாவதென்னென்ன வருளுகிறார் (நன்மையாவதித்யாதி). (நாழியும்) என்றது-நாழிப்பாலுமென்றபடி. “நாழி

நன்மையாவது-நாழியும் உழக்கு நெய் போருகை. (தயிரும்) அந்தப்பாலிலே உறைத்த தயிரும்; அது கடைந்து உறியிலே வைத்த வெண்ணெயும். நீ பிறந்தநாள் முதலாக நான்பெற்றறியேன்; பெறுகையாவது-நான் தர நீ அமுது செய்து ப்ரஸங்நனுவிறே நான் பெற்றதாவது. (எம்பிரானே) நீ கழநண்டாலே ஜீவிக்கும்போது அது இருவர்க்கும் பேறன்றே.

(சிறந்தவித்யாதி) "சிறந்ததாய்" என்றும், "நல்தாய்" என்றும் இரண்டிறே ராஜபுத்ரர்களுக்கு. நல்தாய்-பெற்றவள்; சிறந்ததாய்-வளர்த்தவள். இரண்டும் தானேயிறே. இவள் பிள்ளையை, "ஒளி மழுங்கும்" என்று பயப்பட்டு வளாப்பார் கையிலும் காட்டிக் கொடாளே, ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே; இரண்டாகிலிறே, ஒருவர்க்கொருவர் பிள்ளை குணஹாநிகள் சொல்லி அலர் தூற்றுவது; இரண்டும் தானேயாகையாலே மாட்டேனென்கிறாள். (பிறர் முன்

நெய்போருகை. (தயிரும) அந்தப்பாலிலே யுறைத்த தயிரும். (கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய்) அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக்கடைந்து தாழியிலே சேர்த்து உறிமேலே வைத்த வெண்ணெயும். (பிறந்தித்யாதி) நீபிறந்தவன்று தொடங்கி, என்நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன்.

(சிறந்தவித்யாதி) † குற்றமுண்டானாலும் மறைக்கக்கடவ மிகவும் ஸ்நேஹியான தாயானவள் தான் பழிதூற்று நின்றுளென்று

யும்" என்ற ச(ஞ)காரத்தால்-லோகத்தில் நாழிப்பால் உழக்கு நெய்யாகை அரிதென்று திருவுள்ளம். பிள்ளை அமுதுசெய்தத்தை "பெற்றறியேன்" என்று க்லேசிக்கைக்கநுகுணமாக "நல்லபாலும்" என்ற ஸந்நிதியைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அந்தவித்யாதி). (பாலிலே உறைத்ததயிர்) என்றது-பாலிலேஉண்டாய், க(ஞ)நீபூதமான தயிரென்றபடி. "எம்பிரானே நீவாராய்" என்றநவபம் சொல்லலாயிருக்கச் செய்தேயும், "பெற்றறியேன்" என்றத்தைக் குற்றமாகக் கொள்ளாமைக்காக, "பிறந்ததுவே முதலாக எம்பெருமானே! கறந்த வித்யாதியைப் பெற்றறியேன்" என்றநவயித்தருளுகிறார் (நீயித்யாதி). இப்படி ஸ்துதி பூர்வகமாகச் சொன்னல் குற்றமாகக்கொள்ளானென்று திருவுள்ளம்.

"சிறந்த" என்று மிகுதியாய், "நல்" என்று - ஸ்நேஹமாய், "பெற்றறியேன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அர்த்தமருளுகிறார் (குற்றமுண்டா

---

† (பா) சீற்றம்.

மூ;—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து [ய்போலும்
பின்றொடர்ந்தோடியோர்பாம்பைப்பிடித்துக் கொண்டாட்டினா
நின்திறத்தேனல்லேன் நம்பீ! நீ பிறந்த திருநன்னாள்
நன்று நீ நீராடவேண்டும் நாரணாவோடாதேவாராய்

னை மறந்து முறையாட மாட்டேன்) பிறராகிறார் - உன்னுடைய
தோஷகுணஹாநிகளாலே காலக்ஷேபம் பண்ணுகிற மாத்ரமேயன்
றிக்கே, குணத்திலேயும் தோஷாரோபணம் செய்யவல்ல சிசுபாலாதி
களுமுண்டிறே லோகத்திலே; இவை மறந்து முறையாட மாட்
டேன். அபுத்தி பூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். .... (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றினையித்யாதி) சிலகன்றுக
ளின் வாலிலே ஓலையைக்கட்டி வெருட்டித்துள்ளுதல் பார்த்து,
சில கன்றுகளையெடுத்து விளங்கனியுதிர வெறிந்து, அதன் பின்னே
அத்விதீயமான காளியன்படத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்துப்பிடித்

லோகம் சொல்லுமதைப்பற்ற அந்யருடைய முன்பு அபுத்திபூர்வ
கமாயும் வாய்விடமாட்டேன். (மஞ்சனமாட நீ வாராய்) இப்படி
உனக்கு ஸ்நேஹியானவெனக்குப்ரியமாக நீமஞ்சனமாடவரவேணும்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றினையித்யாதி கன்றுகள்மே
ய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்
காக ஒருகன்றின் வாலிலே ஓலையைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக்
கன்றுகளின் நடுவே கலசிவந்து நின்றதோர் ஆஸுரமான கன்
றைக்குணிலாகக் கொண்டு, ஆஸுரமான விளாவினுடைய பழங்க
ள் உதிரவெறிந்து. (பின்னித்யாதி) அதுக்குப் பின்பாக வோடிச்

னாடுமித்யாதி). பாட்டெல்லாம் "மஞ்சனமாடவாராய்" என்கைக்கு
ஹேதுவைச்சொல்லுமென்னுமத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார் (இப்படியித்யாதி).(எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றினையித்யாதி; வாலிலேஓலைகட்டுகைக்கு
ப்ரயோஜந பூர்வகம் சப்தார்த்தமருளுகிறார் (கன்றுகளித்யாதி). "கன்று
குணிலா" என்ற பாசுரத்தை உட்கொண்டு, "கன்று குணிலாக" என்றதை
இங்கேஅத்யாஹரித்து, "கனிகளுதிரவெறிந்து" என்றதுக்குச்சப்தார்த்தமரு
ளுகிறார் (உன்னையித்யாதி. "குணில்" என்றது - எறிகைக்கு ஸாதநமான
தடி கல் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. பின் தொடருகையன்றிக்கே,
ஓடுகைக்கு வேறில்லாமையால், "ஓடித்தொடர்ந்து" என்றந்வயித்து அர்த்த
மருளுகிறார் (அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு) பாம்புக்கு. "ஆட்டினாய்போலும்"

துக்கொண்டாட்டினையோ தான். அநுகூலரை வெருட்டியும், ப்ரதி கூலரை நிரஸித்தும், ப்ரதிகூல பயத்தாலே ஒதுங்கினரைத்துறத்தி ஓட்டிவிட்டும் செய்தாயோ தான். நீஇப்போது செய்கிற தீம்பால், அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டவையும் கூடுமிறே.

(நின்திறத்தேனல்லேன் நம்பி) உன்படிகள் எனக்குத் தெரிந் திருக்கிறதில்லை; அதுகிடக்கிடு. (நீபிறந்ததிருநன்னாள்) திரு-ஔப சாரிகம். அன்றிக்கே-திருநக்ஷத்ரமென்னவுமாம். நீ பிறவாதநா ளிறே பொல்லாதநாள். (நன்னாள்) மாதாபிதாக்களுக்கும் பந்துக்க ளுக்கும் லோகத்துக்கும் பொருந்தின நாளாகையாலே நன்னாளெ ன்கிறது. பொருந்தாத நாளிலே பிறந்தாருமுண்டிறே; உனக்குத் தானும் நன்றான நாளிறே. (நீ நீராடவேண்டும்) ஒருநாளும் நீரா

சென்று, ஒரு பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டினையோதான். நீ இப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட் டதுவுங்கூடுமிறே. "துடர்ந்து" என்றது-க($\times$)திவாசியாய், சென் றென்றபடி.

(நின்னித்யாதி) உன்படிகளெனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை; அதுகிடக்கிடு. (நீ பிறந்த திருநன்னாள்) நீஅவதரித்தவிலக்ஷணமான திருநக்ஷத்ரங்காணின்று. (நன்று நீ நீராடவேண்டும்) நன்றாக நீ திருமஞ்சநம் செய்யவேணும். ஒரு நாளும் நீராடாதாரும் பிறந்த நாளில் நீராடாதாரில்லையிறே. (நாரணாவோடாதே வாராய்) ஸர்

என்றதினர்த்தம் (ஆட்டினையோதான்) என்றது; ஆட்டினையே என்றபடி. அதெங்ஙனேயென்ன வருளுகிறார் (நீ இப்போதித்யாதி). துடர்ச்சியே பின் போகையைச் சொல்லுகையால், "பின் துடர்ந்து" என்றால் பௌநருக்த்யம் வருமே என்ற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (துடர்ந்தித்யாதி).

"நம்பீ" என்றதுக்கு - இந்தத்தீம்புகளால் பரிபூர்ணனே என்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தை ஹேதுவாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, "நின்திறத்தேனல் லேன்" என்றதுக்கு-உன்ப்ரகார விஷயகஜ்ஞாநமுடையவளல்லேன்" என்று லக்ஷணயா அர்த்தமருளுகிறார் (உன்படிகளித்யாதி)."நீபிறந்த நல்திருநாள்" என்றநவயித்து, "நீ பிறந்ததிருவோணம்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "நாள்-திநம்" என்னாமல், நக்ஷத்ரமென்கிறார் (நீ யித்யாதி). திருமஞ்சநம் செய்கை யில் ஆவஶ்யகதை தோன்றுகையால், அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாளுமித்யாதி). "நாரணா" என்றதுக்குத்தானும் நாரபதார்த்தமாகை

மூ.—பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியளைந்த பொன்மேனி
காணப்பெரிது முகப்ப ஞகிலுங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணித்தனையுமிலாதாய்! நப்பின்னை காணிற்சிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமாட நீவாராய். (கூ)

டாதாரும் தந்தாம் பிறந்தநாளில் நீராடாதாரில்லையிறே. (நாரணு)
ஸாதாரண பரிபாலநமும் வேணுங்காண். .... (அ)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூணியித்யாதி) நல்ல பசுக்கள் அடைத்துப்பூட்டித் திறந்துவிடும் தொழுவத்திலே புக்கு. (புழுதியளைந்த பொன்மேனி காணப்பெரிது முகப்பன்) அதாவது - நீராட்டிக்காண்பதிலும்முக்த(ஃ)பாவந்தோன்றுகையாலே,மிகவும்ப்ரிய

வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தையுடையவனே! என்னுடைய சொல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகாண், வாராய்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூணியித்யாதி) பசுக்களடைத்துத் திறந்துவிடும் தொழுவிலே புக்கு. ஜாத்யுசிதமாகத் தொழுக்களிலே புகுந்து விளையாடா நிற்குமிறே. (புழுதியளைந்த பொன்மேனி) பால்யாநுகுணமாகப் புழுதியை யிருந்தளைகையாலே, அது திருமேனியெங்கும் வ்யாப்தமாறும் பொன்னுக்குப் புழுதியேறினுப்போலே யிருக்கும்படியைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. (காணப்பெரிதுமுகப்பன்) நீராட்டிக்காண்பதிலும் முக்த(ஃ) பாவம்

யாலே, தன்னோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே தான் நீராடவேணுமென்று இத்தை ஸஹேதுகமாக வருளுகிறுர் (ஸர்வேத்யாதி). ... .. (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூணியித்யாதி) "பூணி" என்று-பசுக்களாய், "தொழு" என்று - கோ(ஃ)ஷ்ட்டமாய், அந்தப்பசுக்களிருக்கும்போது புக்குப்புழுதியளையக் கூடாமையால், அதுக்கநுகுணயாக வர்த்தமருளுகிறுர் (பசுக்களித்யாதி). வீதியிலே விளையாடலாயிருக்க, தொழத்தில் ப்ரவேசிப்பானென் னென்னவருளுகிறுர் (ஜாத்யுசிதமாகவித்யாதி). புழுதியேறின திருமேனியை, "பொன்மேனி" என்று அழகுதோற்றச்சொல்லப்போமோவென்னவருளுகிறுர் (பால்யேத்யாதி).(க) "𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌤𑌨𑍋-" ரம்யாணும் விக்ருதிரபி ஶ்ரியம் தநோதி" என்ற நின்றதென்று கருத்து. காணும்போது உகப்பில் பெருமை - எத்தைக் காட்டிலுமென்ன, அந்த அவதியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு ஹேதுபூர்வகமர்த்த மருளுகிறுர் (நீராட்டியித்யாதி).(முக்த (ஃ) பாவம்)என்றது-ஸௌந்தரத்வமாதல்; மூடத்வமாதல்.

ப்படுவன். (ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர்) உன்னைக்கண்டார் "ஒருத்
திபிள்ளை பெற்றுவளர்த்தபடியென்?" என்று ஏசுவர்கள்.

(நாணித்தனையு மில்லாதாய் நப்பின்னை காணில் சிரிக்கும்)
மைத்துன்மையாலே உன்னைக்காணில் நப்பின்னை சிரிக்கும். "காணில்"
என்றது - "அவள் காண்பதுக்கு முன்னே வந்து கொள்ளாய்,
வந்துகொள்ளாய்" என்ன; வாராதே, "எனக்கு அது தானல்லோ வே
ண்டுவது" என்ன; (நாணித்தனையு மிலாதாய்) என்ன நிர்லஜ்ஜனோ
நீ. (இத்தனை) அல்பமென்றபடி. (மாணிக்கமே) மாணிக்கம்போலே
விரும்பப்பட்டவனே? என்னு; அது போராமையாலே "என் மணி
யே" என்கிறாளாதல்; அன்றிக்கே; மாணிக்கத்திலும் முத்திலும் ஏறின

தோற்றுகையாலே, இப்படி யிருக்கிற உன் திருமேனியைக் காண்
கைக்குமிகவும் விரும்பியிருப்பன். (ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர்)
நான் உகந்திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் "ஒருத்தி பிள்ளை
பெற்று வளர்த்தபடியென்!" என்று ஏசுவர்கள்.

(நாணித்தனையுமிலாதாய்) ஏகதேசமும் லஜ்ஜையில்லாதவ
னே! (நப்பின்னை காணிற் சிரிக்கும்) நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கி
றபடியை நப்பின்னை காணுமாகில் மைத்துனமையாலே சிரிக்கும்.
நாட்டார் பழிக்கு அஞ்சுகிறமாத்ரமோ, நப்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜ்
ஜிக்கவேண்டாவோ? நீ அது செய்யாதொழிகிறது - நிர்லஜ்ஜனு
கையாலிறேயென்று கருத்து. (மாணிக்கமே யென்மணியே) வடி
வழகுக்கு ஒன்றும் உபமானமாவதொன்றில்லாமையாலே, அங்குமிங்
கும் கதிர்பொருக்குகின்றாள். மாணிக்கம்போலேயும் மரகதம்போ

பிள்ளைகள் புழுதியளைகை ஸ்வாபாவிகமாகையாலே க்ருஷ்ணனைப் பழிப்பரெ
ன்று சொல்லக்கூடாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "என்னைப்பழிப்பர்" என்று
அத்யாஹாரமுட்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (நாணித்யாதி). (ஏசுவர்கள்)
என்றதுக்கு "முன்பென்னை" என்றுசேஷம்.

திருமஞ்சனமாட வருகைக்கு "என்னைப்பழிப்பர்" என்றது-அப்ரதான
மாய், "நப்பின்னை சிரிக்கும்" என்கைப்ரதாநஹேதுவென்னுமத்தைக்காட்டா
நின்றுகொண்டு, "நாணித்தனையுமிலாதாய் நப்பின்னைகாணில் சிரிக்கும்"
என்கிற ஸம்வ்யாஹாரத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நாணித்யாதி).

"இத்தனையும் நாணிலாதாய்" என்றந்வயித்தர்த்தம் (ஏகதேசமுமித்
யாதி). (லஜ்ஜிக்கவேண்டாவோ) என்றது- (லஜ்ஜித்துநீராடவேண்டாவோ
வென்றபடி.

மூ.—கார்மலிமேனிநிறத்துக் கண்ணபிரானையுகந்து
வார்மலிகொங்கை யசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்
பார்மலிதொல் புதுவைக்கோன்பட்டர்பிரான்சொன்னபாடல்
சீர்மலிசெந்தமிழ் வல்லார் தீவினையாதுமிலரே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அழுக்கு ஒழிந்தப்ரகாசம்போலே நீராட்டித்திருமேனி காணவேணுங்காணென்னுதல்; (மாணிக்கம்) கருமாணிக்கம். அன்றிக்கே, மாணிக்கமேய்ந்த மரகதமணிபோலே யிருக்கிறவனே யென்னுமாம். ஏய்தல் - ப்ரதிபிம்பம்.

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா;—(காரித்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்தின் ப்ரகாசத்தையுடைய திருமேனியையுடையனுமாய், ஸுலபனுமாய், உபகாரகனுமானவனை, மிகவுமுகந்து. (வார்மலிகொங்கையசோதை) கச்சுவிரியும்படி விம்முகிற முலையையுடைய யசோதை, கடாரலேயுமிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனே யென்கை. (மஞ்சனமாடநீ வாராய்)இப்படியிருக்கிற உன் திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழிந்து விளங்கும்படி திருமஞ்சனமாட வரவேணும். (௯)

அவ;—நிகமத்தில் - இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(கார்மலிமேனிநிறத்து) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்காட்டில் மிகுத்திருந்துள்ள திருமேனிநிறத்தையுடைய. (கண்ணபிரானையுகந்து) ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபனுமாய் உபகாரகனுமானவனை ஆதரித்துக்கொண்டு. (வார்மலியித்யாதி) கச்சிலடங்காமல் விம்மும்படியான முலையையுடைய யசோதைப்பிராட்டி

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கார்மலியித்யாதி) க்ருஷ்ணன் திருமேனிநிறத்துக்கு மேகத்தின்நிறம் ஸத்ருஶமாகவேண்டி, கறுப்பையும், மேகத்தின் நிறத்திற்காட்டிலும் திருமேனி நிறத்துக்கு மலிவுசொல்லுகையாலே, மேகத்தில் நிறத்தினுதிக்கயமும் தோன்ற விசேஷித்தர்த்தமருளுகிறார் (நீர்கொண்டித்யாதி). (மேகத்தில் காட்டில்) என்றது - மேகநிறத்திற் காட்டிலென்றபடி. "எம்" என்ற பஹுவசநத்துக்கர்த்தம் (ஆஶ்ரிதர்க்கு) என்றது. (விம்மும்படியான) விஞ்சும்படியான. ஶ்ரீவில்லிபுத்தூர் பூமியிலேகதேசமாகை

நீராட்டின ப்ராகாரத்தை. (க) "[illegible]- நவாரி ஞாநத்த்யதிசாரீந்தராத்மா" என்கிற ந்யாயத்திலேயிறே இவர் திருமஞ்சனமாட்டுவது. *ஞானநீர் கொண்டிறே இவராட்டுவது; அந்த ஞானமாவது - மங்களாசாஸந பர்யந்தமான பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமிறே. (பாரித்பாதி) ப்ரஹ்மலோகத்தளவன்றிக்கே, த்ரிபாத்விபூதியிலும் அடங்காமல் அதுக்குமவ்வருகான திருமாளிகையிலேயிறே இவர் புகழ் நிலைபெறுவது. தொன்மையாவது-இப்புகழ் அநாதிஸித்தமென்கை. "புதுவை" என்றது - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையிறே. புத்தூர் புதுவையாமிறே. இப்படிப்பட்ட திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த.

(சீர்மலிசெந்தமிழ்பாட வல்லார்) "எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம், சீர், தளை" என்றாப்போலே சொல்லுகிறலக்ஷணங்களுக்கு லக்ஷ்யமாயென்னுதல்; அவனுடைய குணவிசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணினசெந்தமிழென்னுதல். (செந்தமிழ்) ஆர்ஜவமானதமிழ்; அதாவது-நடைவிளங்குகை. அதுதானவது-அகாத(ஈ) ஜலாந்தர்கதமானரத்நம் அத்யாஸந்நமாம்படி தோன்றுமாபோலேயிறே, ஸம்ஸாரஸாகரமத்யே தேவகீபுத்ரரத்நம்தோன்

மஞ்சநமாட்டின ப்ரகாரத்தை. (பார்மலியித்யாதி) பூமியிலடங்காத ஏற்றத்தையுடைத்தாய்ப் பழையதாயிருந்துள்ள திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த.

(சீர்மலி செந்தமிழ்வல்லார்) சீர்மலிகையாவது - சப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கையாலே அழகுமிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே, பகவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிறவென்னுதல். (செந்தமிழ்) ஆர்ஜவயுக்தமானதமிழ். அதாவது-சப்தத்தினுடைய †ப்ரஸந்நதையாலே உள்ளில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே ப்ரகாசிக்கும்படி

யாலே, "பார்மலி" என்று - பூமியிலடங்காமை சொல்லக்கூடாமையால், ஏற்றத்தையிட்டருளுகிறார் (பூமியிலித்யாதி).

பாடல்பதத்தை இங்கே அந்வயித்து ப்ரதீகக்ரஹணம் செய்கிறார் (சீரித்யாதி). ஆர்ஜவமாவது - கரணத்ரயைகரூப்யமாய், அதுண்டான விடத்தில் ஹ்ருதயம் ப்ரஸந்நமாயிருக்குமாகையாலே, அத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார் (அதாவதித்யாதி). ... ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

---

† (பா) ஸந்நிதியாலே.

றும்படி. (வல்லார்) ஸாபிப்ராயமாக வல்லாரென்றபடி. (தீவினையாதுமிலரே) த்ரிவிதப்ரவ்ருத்தியாலும் தீதானவினைகளொன்றுமில்லை. அதாவது - ஐஶ்வர்யகைவல்யாதிகள், தத்தத்ஸாதநங்கள், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்கள், விஷயாநுரூபமான கைங்கர்யங்கள், இவையெல்லாம்தீவினையாகவிறே "தேய்த்துக்கிடக்க நானொட்டேன்" என்கிற விவர் நினைத்திருப்பது. .... (௧௦)

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்து அஞ்சாம் திருமொழி,
பின்னை மணாளன் ப்ரவேசம்.

ஸ்வா;— கீழே "மஞ்சனமாட்டியவாற்றை" என்று திருமஞ்ஜனம் செய்தாராய் நின்றார். (உ) "கலையும் கரியும் பரிமாவும்திரியும் கானம் கடந்துபோய்" என்கையாலே (௩) "[Grantha text] - அயோத்யாமடவீம் வித்தி" என்கிற வர்த்தம் தோன்றில் த்யாஜ்ய

யிருக்கை. (பாடல்) பாட்டுக்களை. (வல்லார்) இவற்றைஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். (தீவினையாதுமிலரே) தீவினையொன்றுமில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு துஷ்கர்மங்களுமில்லை யென்கை. (௧௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி இரண்டாம்பத்து
நாலாந் திருமொழி முற்றிற்று.

அவ.—(க)"எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே" என்கிறபடியே அவதார ஸமயமே தொடங்கி இவ்வவதார சேஷ்டிதரஸமெல்லாம் தானே முற்றூட்டாக வநுபவித்த யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யாநுகுணமாக, அவனை "மஞ்சனமாடவாராய்" என்று

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

அரு;—பின்னைமணாளன்ப்ரவேசம்,—கீழ்த்திருமொழிக்கும்இத்திருமொழிக்கும் ஸங்கதி யருளிச்செய்வதாக ஆழ்வாருடைய வநுபவம் யசோதைப்பிராட்டியநுபவம் போன்ற தென்னக்கோலி, அவளுடைய அநுபவாதிசயத்தை ப்ரமாணபூர்வகமருளுகிறார் (எல்லாமித்யாதி). (எல்லாம்)என்றது - அவதார சேஷ்டிதரஸமெல்லாமென்றபடி. (தெய்வநங்கை) - தெய்வப்பிறப்பு

(க) பெரு-தி-எ-ரு. (உ) தி-மொ-க-ரு-க. (௩) ரா-அ-௪0-ரு.

தயாஜ்ஞாதவ்யமாவது-கலையும் கரியும் பரிமாவும் திரியும்கானமிறே. இத்தை நினைத்திறே (க) "ஸ்ரீத்ரபாவேந - மித்ரபாவேந" என்றும், "ஸத்யஜேயம் - ஸத்யஜேயம்" என்றும், (க) "ஸதாம் - ஸதாம்" என்றுமருளிச்செய்தது. ஆகையால் அங்கு மித்ரபாவம் கண்டு கால் தாழ்கிறான்று. சிலர் இவ்வூரை த்யஜிக்கவேணுமென்ன; எங்ஙனே விடுவதென்று தளும்புகிறான்று; அவர்கள் விடவேணுமென்று நிர்ணயிக்க,விடில் ஸத்துக்கள் கர்ஹிப்பர். அவர்கள் கர்ஹியாமல் என்னை விடுகையன்றோவுள்ள தென்றால், இந்தவார்த்தையில் கருத்தறிந்து இசைகைக்கு ஒரு திருவடி மஹாராஜர் முதலானாரும் இங்கில்லை. ஆகையாலே காடுத்யாஜ்யமும் கடல்கரையும் கான வெண்கு முதலானாரும் உபாதேயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிறே, (உ) "ஸக்ருதேவ - ஏதத்வ்ரதம்மம-ஸக்ருதேவ-ஏதத்வ்ரதம்மம" என்று வெளியிட்டதும்.

அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையாமையாலே அநேக ப்ரகாரேண அநுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டின வநந்தரம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் † மிறுங்கியோடாமல் இசைந்து நிற்கைக்காக, லோகத்தில் சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப்படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமாபோலே, இவனுடைய பால்யாநுகுணமாக "அக்காக்காய்குழல்வாரவா" என்று பலகாலும் அவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கொண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின ப்ரகாரத்தையும் தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாமும் அவனைக் குறித்து அப்பாசுரங்களைச்சொல்லி, அவனைத்திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். .... *

ப்போலே பாக்யபூர்ணை. (மிறுங்கி) கடினப்பட்டு. அதாவது - ப்ரதிகூலித்தென்றபடி. (மருட்டி) மருளுண்டாம்படி பண்ணி. (செவிகேட்கச்சொல்லி) என்றவிடத்தில், "அக்காக்கை வந்து தனக்குக் குழல்வாருமென்று நெஞ்சில் படும்படி" "என்று கருத்து. திருமஞ்சனமாட்டின ரஸத்தை அநுபவித்தவநந்தரம், திருக்குழல் வாருகையை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதிசொல்லிற்றாயிற்று. ... ... *

---

† (பா) பிணங்கி. (க) ரா-யு-கஅ-௩. (உ) ரா-யு-கஅ-௩௩.

ஸ்வா.—இவ்வளவேயோ? பக்ஷிஜாதங்களைப் பலவிடங்களிலும் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யதுல்யராக்கி ஸம்ஶயமும் தோன்ற தூதுவிடவும் கண்டோமிறே. (க)"திருத்தாய்" "கரையாய்" "சொல்லாய்" என்று, த்ரிகாலஜ்ஞர் பலரும் உளராயிருக்க, ஹிதவசநஸாபேக்ஷராய்க் கேட்டதும் இவற்றையிறே. இவற்றில் வைத்துக் கொண்டு "பிள்ளாய்" என்றது இத்தையிறே. ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான ஈஶ்வரனும் * மயர்வற மதிநலம்பெற்ற வாழ்வார்களும் அறிவார்களையும் அறிந்தார்களையும் அறியார்களாக நினைத்து, அறிவிக்கைக்காகவிறே இவற்றினுடையஸத்திதிகமநஶயநாதிகளை அபேக்ஷிக்கிறதும்; இவ்வளவும்யோக்யமில்லாதகூடலைஅவன் திருவுள்ளத்தில் கருத்தறியமுன்னில்லையாக்கி அபேக்ஷித்ததும்; கூடல்கூடாமையாலே கர்ஹித்ததும். அந்த ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானவவன்தான் திரியும்கானம் கடந்து தன் திருவுள்ளக்கருத்தை அறிவித்தால் பொறுப்பார்க்கருளி செய்தது அறியாமையாலன்றே.

காக்கையால் சொல்லுகிறது - முக்குணத்திரண்ட கற்றுதவளவன்றிக்கே, இரண்டிலே நெஞ்சுபொருந்தும்படி நின்றநீசரானவர்களைக் குறித்து. நீ (உ) "எத்திறத்துமுய்வதோருபாயமில்லை - மாலை வாழ்த்தி வாழ்மினோ?" என்று மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாக உபதேசித்தாப்போலே, இவரும் தமோ குணப்ரசுரராயும் ரஜோகுணப்ரசுரராயு மிருக்கிறவர்களை, "காக்கை" என்கிற வ்யாஜத்தாலே ப்ரபத்தியில் க்ரியாபதத்துக்கு முற்பாடன் அவனுடைய ப்ரகாரத்தை யுணர்த்தி மங்களாசாஸநத்திலே சேர்ப்பதாக வந்து குழல் வாராயென்கிறார்.

இந்த குணத்வயம் இதின் பக்கல் கண்டபடி யென்னென்னில்; அப(ஃ)க்ஷ்யபக்ஷணங்கள், நிஷித்தங்கள் அத்யந்தநிஷித்தங்கள்பக்ஷிக்கையாலும், பிண்டத்திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும் ஸ்நாநம் செய்து ஜீவிக்கையாலும். * பித்ர்யமான தர்மங்களிலே சில பிண்டவிசேஷங்களையும் பிசாசாராதனை முதலான பிண்டங்கள் தண்ணீர்கள் முதலானவற்றை பூதயஜ்ஞமாத்ரமே யன்றிக்கே வரித்து இதுக்கே இடவேணுமென்னும் நிர்பந்தமுண்டாகையாலும், இனம்சேர்ந்து ஜீவிக்கு மபிமாந விஶேஷங்களாலும், ஸ்வபுத்ரர்களோடே பர

(க) தி-மொ-௧௦-௧௦-௧. (உ) தி-ச-வி-௬௮.

ஸ்வா.—
புத்ரர்களையும் ஸ்வீகரித்து வளர்த்துப் பரிணமித்தவாறே துல்யவிகல்ப விசேஷ ரூபஸித்தியும் பாராமல், வ்யவஸ்த்திதமான வாக்வ்யவஹார மாதுர்யஸித்திகண்டு அங்கீகரியாத வளவேயன்றிக்கே, கர்ப்பதோஷ நிரூபணம்செய்து நீக்குகிற அஸஹமானத்வத்தாலும் தன்னினமொழியமற்றோரினம் கூடிஜீவியாமையாலும், கண்டக ப்ரபத்தியாலே ப்ராணன் பெற்றோமென்று கர்வித்து, அஸ்த்ரமே ஒரு கண்ணழிவுசெய்ததறியாமையாலும். (க)"மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்-மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" என்றும், (உ)"பாபாநாம்வா ஶுபாநாம்வா-பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா" என்றும் ப்ரதிகூலனையும் அநுகூலாக்ரேஸரனையும் வாசியறத்திருத்தப்பார்த்துத் திருத்துமவனுண்டாயிருக்க, இவள் திறத்திலும் தப்பினபிழை உணராமல் ஜ்யேஷ்டாதேவிக்குக்கொடியாய்ப் ப்ராணனை நோக்கித் திரிகையாலும், இவற்றாலே மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கும் குணத்வய நிஷ்டர்படி சொல்லலாமிறே.

இனி லோகத்தில் பிள்ளைகளை அழுகை மருட்டுகைக்காக, "அக்காக்காய், சுக்குருவி, சந்திராவா" என்றாப்போலே சொல்லுகிற லோகோக்தி வ்யாஜத்தாலே சொல்லுகிற யசோதை பாசுரத்தை உட்கொண்டு குணத்வய ப்ரசுரர் முதலாகவெல்லாரையும் "அவன் முற்பட்டு உங்களைச்செய்த ப்ரபத்தியால்வந்த தோஷத்தை உணர்ந்து நீக்குங்கோள்" என்று குழலை வ்யாஜமாக்கி மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுகிறார். இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞரை முதலாக விஷயீகரிப்பானென்னென்னில்; "அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணனைத் திருத்திமேல் கொண்டு போகலாம்; ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்தனை அஹங்காரக்ரஸ்தனைப்போலே ஜ்ஞாநவானை விஷயப்ரவணனையும் திருத்தவொண்ணாது" என்று பிள்ளைலோகாசார்யரருளிச் செய்கையாலும், இவர்களைமுற்பட விஷயீகரித்தாரென்னவேணும். இனி, அஜ்ஞாந பூர்த்தியுள்ளது தமோகுண ப்ரசுரரும் ரஜோகுண ப்ரசுரருமாயிருக்கிறவர்களுக்கிறே.

இவர் (௩)"கூழாள்" என்றது-ஆரையென்னில்; அந்யசேஷபூதரை. அந்யரான சேஷிகளில்லாமையாலும், அந்யசேஷத்வவிதி யில்லா

(க) ரா-ஸு-உக-கக. (உ) ராயு-ககசு-சச. (௩) தி-பல்லா-௩.

ல்வா.
மையாலும், இவர் "எங்கள் ; குழுவினில் புகுதலொட்டோம்" என்று ஓரிடத்திலுங்கூட்டாமையாலும், ராஜதாரப்ராவண்யவிசேஷ தம்போலே இது கூட்டிக்கழிக்கவும் பற்றாது. "வாழாள்" என்றது "ஆள்" என்றும், "வாழாள்" என்றும், "நின்றீர்"என்றும் மூன்று படியாயிருக்கும். "ஆள்" என்றது-ஐஸ்வர்யத்தை அவன் பக்கலிலே பெறவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமவர்களை. "வாழாள்" என்றது-ஆத்மாநுபவஸாபேக்ஷரை. "நின்றீர்" என்றது, பக்திப்ரபத்திகளை உபாயமாக்காமல் அவன்றன்னையே உபாயமாக்கி நிலைநின்றவர்களை. இவை மூன்றும்த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே காணலாம். ஒன்றே நிலைநிற்பது. "வந்து கொண்மின்" என்றது-எத்தைக் குறித்தென்னில் ; உத்தரவாக்யத்தில் * ஆயபதத்தில் வெளிற்றை நமஸ்ஸிலே கழித்து, கழியாத ஹிதரூபமங்களாசாஸந கைங்கர்யத்தைக் குறித்து ; இவ்வாட்படும் ப்ரகாரங்கள் காணலாவது - வ்யுத்பத்தி ப்ரதாநமான ப்ரதம ரஹஸ்யத்திலேயிறே.

இவையெல்லாம் ஏற்கவே உண்டாக்குவதாகவிறே (க) "எதிர்சூழல்" (உ) "தனியேன் வாழ்முதல்" (௩) "அந்நாள் நீதந்த" என்றவை முதலாகச் சில ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்து, அத்வேஷாபி முக்க்யங்களை உண்டாக்கி, வருணஸுக்ரீவாதிகளைச் சரணம்புக்கும், அஸாதாரணக்ரேஸரரை முன்னிட்டு உறவு கொண்டும், அவன் பண்ணினப்ரபத்தி விசேஷங்களைக்கைம்முதலாக்கி அந்த ப்ரபந்நனைத்தான் தாழ்ந்தார்க்கும் தாழ்ந்தவனாக்கி, காகாநிலயந்யாயத்தாலே "அக்காக்கை" என்று கீழ்ச்சொன்ன காகங்களை நிஷேதித்து, அன்னத்தின் பக்கலிலே ஸாரஜ்ஞதையும், கிளியின் பக்கலிலே பூர்வாசார்ய வசநமும், நாயின் பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞதையும், இவைமுதலான ஆத்மகுணங்கள் கொண்டாப்போலே, காகத்தின் பக்கலிலேயும் சில குணவிசேஷங்களைக் கற்பித்து, யசோதை தாழவிழிந்து, அவனை; "குழல்வார" என்றவ்யாஜத்தாலே தேவதத்த கல்பனைப் போலே ஒன்றைக் கல்பித்து ஸர்வஜ்ஞராக்கி, அத்யந்தம் தமோகுணப்ரசுரரையும் ப்ரபந்நராக்கி, மங்களாசாஸநத்திலே சேர்ப்பதாக வவன் பண்ணினப்ரபத்தியில் விஷயதோஷங்களைக் கழித்து,

(க) தி-வாய்-உ-எ-சு. (உ) தி-வாய்-உ-௩-ரு. (௩) தி-வாய்-௩-உ-க.

மூ.—பின்னைமணாளனைப் பேரில்கிடந்தானை
முன்னையமரர் முதல்தனி வித்தினை
என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட [வாராயக்காக்காய்.
மன்னனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய் மாதவன்றன்குழல்

அவன் திருவுள்ளத்திலே சேர்க்கையே ப்ரயோஜநமாகக்குழல்வாரா யென்கிறார்.

கீழ் திருமஞ்சனவ்யாஜத்தாலே மோக்ஷோபாயம் அவனாக வரித்திருக்கிறப்ரபத்தி நிஷ்டராலும், அநந்யஸாதநபரராய், அநந்ய ப்ரயோஜநபரராய் அவனை மோக்ஷப்ரதனாக நினைத்திருக்கு மவர் களாலும் வந்த அழுக்குப்போக விவேக ஜலத்தாலே திருமஞ்சனம் செய்தாராய் நின்றார். இனிஇதில்(க)ப்ராமயந்-"ப்ராமயந்" "என்றும் (உ) "யதாநியுக்தோஸ்மி ததா கரோமி-யதாநியுக்தோஸ்மிததாகரோமி" என்றும், (௩) "தேநவிநா த்ருணாக்ரமபி ந சலதி-தேநவிநாத்ருணாக்ரமபிநசலதி" என்றும்! (௪) "கரவம் - அகரவம்-கரவம், அகரவம்" என்றும் சொல் லுகிறப்ரமாணங்களின் கருத்தறியாத வளவேயன்றிக்கே (ரு) "நலி வன்னின்னும் மண்ணுகின்றாய்"? (௬)"ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போல அஞ்சுகின்றேன்" (எ) "ஆறுசமயம்புகைத்தான்" (அ) "மாட்டாத பலசமயமதி கொடுத்தாய்" என்றாப்போலே ஆழ்வார்களருளிச் செய்த பாசுரங்களிலும் ஸம்ப்ரதாய மில்லாதாரும் "ஸகலப்ரவ்ருத் திகளையும் ஸதாகாலமும் அவனே ப்ரேரகாதிகளாலே செய்விக்கி றான்" என்று தோஷத்தை அவன் தலையிலே யேறிட்டு வ்யவஹரித் துப்போருகிற குணத்வயாதிக ரெல்லாரையும் காகஸமராக்கி, ஸம் போதித்து அழைத்து, "அவனுடைய ஸ்த்தித்தி கமந ஶயநாதிகளில் தோஷமில்லை; நீங்கள் அவன்தலைமேல் ஏறிட்ட தோஷங்களை நிபுணாசார்ய ஸேவையாலே எல்லாமுன்மேலன்றிப் போகாதென்று நீங்க ளேறிட்ட பொல்லாங்குகளை நீக்கப் பாருங்கோள்" என்று யசோதை அழுகைமருட்டுகைக்கு காக்கையை அழைத்து "குழல் வார" என்றுபாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு; — (பின்னையித்யாதி) ப்ரபத்திக்குப்

வ்யா.—முதற்பாட்டு, (பின்னைமணாளனை) நப்பின்னைப் பிரா

(க) கீ-கஅ-௬க. (உ) (௩)
(௪) தை-ஆ. (ரு) தி-வாய்-எ-க-க. (௬) தி-மொ-கக-அ-க.
(எ) ச-திருவ-௩அ. (அ) தி-வாய்-௩-க-௪.

புருஷகாரம்முன்னாகவேணுமிறே. (க) "பின்னைநெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை" என்னக்கடவதிறே. "ஶ்ரியஃபதி" என்னுமாபோலே, (பேரில் கிடந்தானை) அவள் கற்பனையிறே திருப்பேரிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது.

(முன்னையமரர் முதல்தனிவித்தினை) அமரர்க்குமுன்னை, நித்யஸூரிகளுக்குமுன்னோடிக் காரியம்பார்க்குமவனை. "பின்னைமணாளனை" ட்டிக்கு வல்லபனானவனை. இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநமஹிஷி இவளிறே. மேன்மைக்கு ஶ்ரியஃபதியென்னுமாபோலேயிறே, நீர்மைக்கு இவளுக்கு வல்லபனென்கிறதும். (பேரில் கிடந்தானை) அதுக்குமேலே ஒரு நீர்மையிறேயிது. அவதார ஸௌலப்யம் போலன்றிறே அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். (உ) "கொம்பனார் பின்னை கோலங்கூடுதற்கேறு கொன்றான்-தென் திருப்பேருள்மேவு மெம்பிரான்" என்கையாலே-பின்னை மணாளனானதுக்கும் பேரில் கிடந்ததுக்கும் ஒரு சேர்த்தியுண்டிறே; நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து, பின்பு அவளோடேகூட வந்து கண்வளர்ந்தருளிற்றுத் திருப்பேரிலேபோலே காணும்.

(முன்னையமரரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (௩) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி

அரு.—முதற்பாட்டு. (பின்னையித்யாதி) மற்றைப்பிராட்டிமாரிருக்க, இவளை நிரூபகமாக வெடுத்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவ்வவதாரத்துக்கித்யாதி). "இடைக்குலத்தில்பிறந்தவளாகை- நீர்மைக்குப்ரகாஶகம்" என்று, (ப்ரதாநமஹிஷி) என்கிறாரென்று கொள்வது. இப்ப்ராதாந்யம்தன்னை உபபாதிக்கிறார் (மேன்மைக்கித்யாதி). (அதுக்கு மேலே) என்றது - பின்னை மணாளனானது நீர்மைக்கு மேலேயென்றபடி. "பின்னை மணாளனை" என்றவநந்தரம், "பேரில் கிடந்தானை" என்கைக்கு நியாமகமேதென்னவருளுகிறார் (கொம்பனாரித்யாதி). இச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நப்பின்னையித்யாதி). நப்பின்னையோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குஏகாந்தமான தேசமென்று கருத்தென்று திருவுள்ளம்.

(கீழ்ச்சொன்ன நீர்மை) என்றது-அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். இந்த ஸௌலப்யம் குணமாகைக்காக பரத்வத்தைச் சொல்லுகிறானென்று கருத்து. கீழ் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்து, ப்ரமாணபூர்வகம் சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (யத்ரேத்யாதி). "முதல்" என்றதினர்த்தம் (சேஷித்வேநப்ரதாநனு

(க) தி-வாய்-க-எ-அ. (உ) தி-மொ-ரு-கூ-அ. (௩) புருஷஸூக்தம்

ன்'' என்றால் முன்னையமரர்வரக்கடவது, இதுதானிறே இவர்க்கு, தோள்வலியும் ஆள்வலியும். (முதல்தனிவித்தினை, இந்த விபூதிக்கு த்ரிவிதகாரணமுமானவனை. (என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட) *ஏழாட்காலும் பழிப்பற்ற வெங்கள் குடிமுழுதும். குடிக்குப் பழிப்பாவது-ப்ரதமாக்ஷரத்திலே த்ரிவிதஸம்பந்தத்தையும் மாறாடி ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் சேர்த்து ஏவிதரூப கைங்கர்யமான மங்களாசாஸநம் செய்யமாட்டாதிருக்கை. இப்படிப்பழிப்பற்றிருக்கிற வெங்கள் குடிமுழுதும், அக்குடியிலே பிறந்திருக்கிற வென்னையுமடிமைகொண்ட. (மன்னனை) நிலையையுடையவனை. "ஆளுமாளார்'' என்கிற எங்கள் குடிமுழுதும் என்னையுமாண்டு கொண்டு போரவல்லவனென்று "மன்னன்'' என்கிறார். (வந்து குழல்வாராய்) நீராட்டிவிட்டால் குழல்வாரவும் ப்ராப்தமிறே. "அவன் நப்பின்னையையும், முன்னையமரரையும் முன்னிட்டுப்ரபத்தி பண்ணிற்று, இவனுக்கு மங்களாசாஸநருசியை விளைக்கைக்கிறே'' என்றறிந்து தத்ததபிமதஸாதநங்களில் கூட்டின ப்ரபத்திச் செடியை நீக்கி குழல்வாராய். (அக்காக்காய்) காக்கைவ்யாஜம். தா(ஃ) த்வர்த்ததால் வந்தரக்ஷணதர்மத்தை காக்கைஎன்று சேதந ஸமாதியாலே ஸம்போதிக்கிறாரென்னுதல். காரணத்வம் சேஷித்வநிபந்தநமேயாகிலும் ரக்ஷணத்திலேயிறே ஊற்றம். ஆகையால் அகார சப்தவாச்யத்தை கௌரவவஸ்து நிர்தேசத்திலேயாக்கி "அக்காக்காய்'' என்கிறாராகவுமாம்.

வா:-யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:." என்கிறபடியே பகவதநுபவத்துக்கு முற்பாடரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷித்வேநப்ரதாநனாய், அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் தா(ரு)ரகாதிகளுக்கும் தானே ஹேதுவானவனை. (என்னையுமித்யாதி) தனக்குப்பரிந்தன்றி உளேனாகாதவென்னையும் *ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைக்கொண்ட. (மன்னனை) ராஜாவானவனை. (வந்துகுழல்வாராயக்காக்காய்) இது சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார் சீராட்டாய்) என்றது. (தாரகாதிகள்) என்றது - தாரகபோஷக போக்யங்கள். அதாவது கைங்கர்யமென்றபடி. "தனி'' என்றதினர்த்தம்-தானே யென்றவத(ா)ரித்தது. "முன்னையமரர்'' இத்யாதியால் பரத்வம்சொல்லியிருக்க, "மாதவன்''

மூ.-பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன் முன்னம்
மாயச்சகடு மருது மிறுத்தவன்
காயாமலர்வண்ணன்கண்ணன்கருங்குழல் [வாராயக்காக்காய்.
தூய்தாகவந்துகுழல்வாராயக்காக்காய் தூமணிவண்ணன்குழல்

"அவன் தலையில் சிடுக்குப்போனலாயிற்று உங்கள் தலையிலழுக்குப் போவது" என்றுகாகஸமரெல்லாரையும் அழைத்து அவன்குழலில் சிடுக்கையறுத்து சித்சித்ஈஸ்வர தத்வபாவங்களைப்பிரித்து, நெடுகப் பார்த்தறிந்து, அவன் தலையில் தோஷத்தையொழித்து உங்கள்தலையிலேவைத்துக் கொள்ளுங்கள். வந்து குழல்வாருங்கோளென்கிறார். (மாதவன் தன் குழல்வாராய்) பின்னைமணாளனைக்குஹேறு, மாதவனுகையிறே. ஆகையாலே நிர்துஷ்டனென்கிறார். அவன் நிர்தோஷனை வளவேயன்றுகாண்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணத் மகன் காண். குணத்திலே தோஷதர்ஶநம் பண்ணுதேகொள்ளென்கிறார். (க) "ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி - ஸுக்ரீவம்நாத மிச்சதி' எனகிற ப்ரபத்தியால் வந்த குறைதீருவதும், (உ) 'உன் தோழியும்பி யெம்பி' என்று அவன் ப்ரபத்திபண்ண, நீங்கள் குறைவாளராய் நின்றகுறை தீருவதும், 'பின்னைமணாளன்' என்று ப்ரபத்தி பண்ணினுல்" என்னும் கருத்தாலே, வந்து குழல்வாராயென்கிறார். .... (க)

ஸவா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பேயித்யாதி) குணத்தில் தோஷதர்ஶநம் பண்ணிவந்த பேய்ச்சி பட்டதுபடாதே கொள்ளுங்கோகச் சொல்லும் பாசுரம். (மாதவனித்யாதி) நீர்மைக்குப் பின்னைமணாளனைப்போலே, மேன்மைக்கு ஸ்ரியபதியானவனுடைய குழல்வாராய் வந்தக்காக்காய். (க)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன் முன்னம்)முன்னம் தாய் வடிவு கொண்டுவந்த பூதனையுடைய முலை என்று புநஃபரத்வம் சொன்னுல் புநருக்தமன்றோ வென்னவருளுகிறார் (நீர்மைக்கித்யாதி). அவ்விடத்தில் அப்பேரில் கிடக்கைக்கு ப்ரதிகோடித்வேந வும், இங்கு "பின்னைமணாளன்" என்கைக்கு ப்ரதிகோடித்வேநவு மருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம். ... ... (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பேயித்யாதி). (முன்னம்) என்றதுக்கு, (இருந்துண்ட) என்றத்தோடந்வயம். "பிள்ளை" என்றதின் பலிதார்த்தம்

(க) ரா-கி-ச-கஅ. (உ) தி-மொ-௫-அ-க.

னென்கிறார். (பிள்ளையிவன்) பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாத வன். (முன்னம்மாயச் சகடும் மருது மிறுத்தவன்) அப்படிப்பட்ட க்ருத்ரிமத்தையுடைய ஶகடாஸுரனையும் யமளார்ஜுநங்களையும் நிரஸித்தவன்.

(காயாமலர் வண்ணன்) ஆத்ம குணங்கள் மிகையாம்படி அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காயாமலர்போலேயாய், அநுகூலரை எழுத்திடுவித்துக் கொள்ளும் வடிவழகுடைத்தவன். (கண்ணன்) விரும்பனுலும் விடவொண்ணாத ஸௌலப்யத்தையுடையவன். (கருங்குழல்) குழலுக்கு ஒரு போலி காணமையாலே வெறும்புறத்திலே

யை-தாய்முலைபுண்ணு மாம்பாலே யிருந்துண்ட முக்த(*)னிவன். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லையாகில் அவள் முடிந்தபடி யென்னென்னில்; ப்ரதிகூலித்துக்கிட்டினார் முடியக்கடவதான வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித்தனை. (மாயச்சகடுமருது மிறுத்தவன்) அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே அஸுர விஷ்டமாய் நலியவந்த க்ருத்ரிமமான சகடத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச்செய்தே நடுவே நலிவதாக நின்ற யமளார்ஜுநங்களையும் காலாலும் துடைகளாலும் தள்ளி முறித்துப்பொகட்டவன்.

(காயாமலர்வண்ணன்) ஆத்மகுணங்கள் மிகையாம்படி அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காயாம்பூப் போலே, அநுகூலரை † எழுத்திடுவித்துக் கொள்ளும் வடிவழகுடைத்தவன். (கண்ணன்) விரும்பனுலும் விடவொண்ணாத ஸௌலப்யத்தையுடையவன். (கருங்குழல்) குழலுக்கு ஒரு போலி காணமையாலே வெறும்புறத்திலே,

---

(முக்தன்) என்றது. (அதுக்குப் பின்பு) பூதநாநிரஸநத்துக்குப் பின்பு. (காலாலும்) இத்யாதியில்-காலால் சகடத்தை முறித்தானென்றும், துடைகளால் மருதுகளை முறித்தானென்றும் கண்டுகொள்வது.

காயாமலர் போலேயிருக்கிற வண்ணத்தை - வடிவையுடையவனென்று சப்தார்த்தத்தையும் தாத்பர்யார்த்தத்தையு மருளுகிறார் (ஆத்மகுணங்களித்யாதி). (மிகையாம்படி) என்றதுக்கு, (எழுத்திடுவித்துக் கொள்ளும்) என்றத்தோடந்வயம். (விட வொண்ணாத) என்றது - அநுகூலர்க்கு விட வொண்ணாத வென்றபடி. “இறுத்தவன்” என்னுமளவால் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும், “கண்ணன்” என்னுமளவால் அநுகூலர்

---

† (பா) எழுதுவித்துக் கொள்ளும்படி.

மூ.—திண்ணக் கலத்தில் திரையுறிமேல் வைத்த
வெண்ணெய் விழுங்கி விரையவுறங்கிடும்
அண்ணலமரர்பெருமானையாயர்தம் [குழல்வாராயக்காக்காய்
கண்ணனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்கார்முகில்வண்ணன்

கருங்குழலென்கிறார். (தூய்தாக வந்து குழல்வாராயக்காக்காய்) அவன் குழலிலொரு அழுக்கில்லை; நீங்களறியாமையாலே உண்டாக நினைத்ததுவே யுள்ளது. (தூமணிவண்ணன்) காயாம்பூவுக்கு விவர்ணமுண்டானாலும், ஒருபடிப்பட்ட நீலரத்நம் போலே வடிவழகு படைத்தவனென்கிறார். (உ)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (திண்ணவித்யாதி) ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி மேல்மரத்திலே சொருகிக்கட்டி, கள்ளக் கயிறுருவி வைத்த. வைக்குமதொழிய வைத்தவர்களாலும்

கருங்குழலென்கிறார். (தூய்தாகவந்து குழல்வாராய்) நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வாருகையாவது-அலகலகாய்ச் செப்பம் கிடக்கும்படி வாருகை. (தூமணிவண்ணன்) பழிப்பற்ற நீலரத்நம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயாம்பூப்போலே போது செய்யாதே ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் நீலரத்நம் போன்ற வடிவழகை யுடையவனென்கை. .... (உ)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (திண்ணக்கலத்து) சிக்கென்ற கலத்திலே. கோல்களாலே மாறியடித்தாலும் ஈடுபடாத கலமென்கை. (திரையுறிமேல்வைத்த) பெரிய வுறிமேலே வைத்த. திரையுறியாவது-கயிற்றுப் பின்னலாகக்கொண்டு சமைத்த, பெரிய

வாழும்படியும் சொல்லிற்றாயிற்றென்றுதிருவுள்ளம். (செப்பம்கிடக்கும்) என்றது - அழகியதாயிருக்கு மென்றபடி. "காயாமலர் வண்ணன்" என்றத்தால் நைல்யம் சொல்லியிருக்கவும், "மணிவண்ணன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (காயாம்பூவித்யாதி). (போதுசெய்கை) மொட்டிக்கையும், விகஸிக்கையும். ... ... (உ)

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (திண்ணவித்யாதி) (கோல்களாலே மாறியடித்தாலும்) என்றது - ஒரு கோலாலே அடித்து அத்தை விட்டுப்பின்னையும் ஒருகோலாலே அடித்து, இப்படி அநேகப்ரகாரேண வடித்தாலுமென்றபடி. (ஈடுபடாத) நோவுபடாத. அதாவது-சிதிலமாகாதவென்றபடி. "திரையுறிமேல் திண்ணக்கலத்தில் வைத்தவெண்ணெய்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்

வாங்கவொண்ணாதபடியாகவிறே வைத்தது. அன்றிக்கே - திரைக் கயிறுகள்சூழ நாற்றிக் கண்ணித்தெறித்த உறியென்னவுமாம். (வெண்ணெய்விழுங்கி) "வெண்ணெயானத்தைப் பாத்ரத்தை நீக்கி விழுங்கினன்" என்னுமையாலே வைத்தகுறியழியாதிருக்கச் செய்தே பதறி விழுங்குகையாலே வழிந்து சிதறிக்கிடக்கக் கண்டதத்தனையென்று தோற்றுகிறது.

(விரையனுறங்கிடுமண்ணல்) வெண்ணெய் விழுங்குகிறபோதில் பதற்றத்திலுங் காட்டில், பதறிஉறங்கப்புகுந்தால் அக்கண்ணுறங்குமோ? இவன் பதற்றத்துக்குக் கண்ணுறங்குமோ? குறுமிழிக் கொண்டு, வந்தார் போனார் நிழலாட்டம் கண்டோமென்று பார்த்திறே உறங்குவது. "இதுஎன்னபொய்யுறக்கம்தான்" என்று கண்டு கொள்வர்களிறே.

வ்யா. (வெண்ணெய் விழுங்கி) இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தகுறியழியாமல் "தைவம் கொண்டதோ?" என்னும்படி விழுங்கி. (விரையனுறங்கிடும்) உடையவர்கள் காணுமதற்கு முன்னே கடுகப் போந்து, அறியாதவரைப் போலே கிடந்து உறங்கா நிற்கும். வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்திலுங் காட்டில் பதறி உறங்கப்புக்கால் கண்ணுறங்குமோ? குறுவிழிக்கொண்டு, வந்தார் போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே, "இதென்ன பொய்யுறக்கம்" என்று பிடித்துக் கொள்ளுமவர்களிறே.

பற்றித் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (சேமித்து) ரக்ஷித்து. "வேகவானாய்க்கொண்டு உறங்கியும்" என்று சப்தார்த்தம் திருவுளம்பற்றித் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (உடையவர்களித்யாதி). (உடையவர்கள்) வெண்ணெயுடையவர்கள். (உறங்காநிற்கும்) என்றது - உறங்குமாபோலே நிற்குமென்றபடி. உறங்கவேணுமென்று ஓடிவந்தவன்-உறங்குமாபோலே யிருப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (வெண்ணெயித்யாதி). தன்னடையே கண்ணுறங்குமொழிய, இவனுக்கு வேண்டினபோது கண்ணுறங்குமோவென்று கருத்து. வெண்ணெய்விழுங்கி உறங்குமாபோலே யிருக்கையை, அவளறிந்தபடி யெங்ஙனே யென்ன வருளுகிறார் (குறுவிழியித்யாதி). (குறுவிழி) குறுகினமிழி. அரைமிழிக்கொள்ளுகை யென்றபடி. "திருடன்" என்று அவர்கள் பிடிக்கையால், இவளறிந்தாளென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

மூ.—
பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு
கள்ளவசுரன் வருவானைத் தான்கண்டு
புள்ளிதுவென்றுபொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட [வாராய்க்காக்காய்.
பிள்ளையை வந்து குழல்வாராயக்காக்காய் பேய்முலையுண்டான்குழல்

(அண்ணல்) திருவாய்க் குலத்துக்குஸ்வாமியானவன். (அமரர் பெருமானை) பரமபதத்தில் ஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாய் பெரியனாய், அவர்களை நிர்வஹிக்குமவன். நிர்வஹிப்பதுதான் அவர்களோடே கலந்து பரிமாறியிறே. (ஆயர்தம்கண்ணனை) திருவாய்ப்பாடிக்குரக்ஷகன்; ஸுலபன்; அவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமானவன். (கார்முகில்வண்ணன் குழல்வாராய்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலே அவர்களுக்கு ஸகலதாபஹரனுமா யிருக்குமவன். திரையுறி-பெரிய உறி. .... (௩)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (பள்ளமித்யாதி) குணத்திலேதோஷதர்சநம் செய்து ப்ரச்சந்நரூபியுமாயிறே பகாஸுரன்தான்வந்தது.

(அண்ணல்) ஸ்வாமி. இந்த நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தாலே அநுகூலரானவர்களை யெழுதிக் கொள்ளுமவன். (அமரர் பெருமானை) * அயர்வறு மமரர்களதிபதியை. மேன்மைக்கு இதுக்கவ்வருகு சொல்லலாவதில்லையிறே. (ஆயர்தம்கண்ணனை) அம்மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நிர்வாஹகனானவனை. (கண்ணன்) அவர்களுக்குக் கண்ணானவனென்னவுமாம். (கார்முகில்வண்ணன்) வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவன். இத்தால் - அநுபவிப்பார்க்கு ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வாராய். .... (௩)

திருடனென்று சொல்லி, ஸ்வாமி யென்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (நவநீதேத்யாதி). "ஆயர்தம் கண்ணனை" என்று மேல் ஸௌலப்யம் சொல்லவேண்டுகையாலே, இப்பதத்தால் பரத்வம்சொல்ல வேண்டி, சப்தார்த்த மருளுகிறார் (அயர்வறுமித்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிறார் (மேன்மைக்கித்யாதி). இத்தால் நீர்மையைச் சொல்லும்படியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (இடக்கையித்யாதி). "கார்"என்று வர்ஷாகாலமாய், அதில் மேகமென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (வர்ஷுகேத்யாதி). "கார்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இத்தாலித்யாதி). ... ... (௩)

நீர்த்தாழ்வீலே ஆமிஷக்ராஹியாய் மேய்ந்து திரிகிற பெரும்கொக்குக் களோடே தானும் அவற்றிலே ஒன்றாய் ஆமிஷக்ராஹியாய்த் திரிந்தாலும் வேறுபாடு தோன்றுமிறே. தோன்றியிறே "கள்ளவசுரன்" என்றது. (வருவானை) தன்மேல் வருகிறவனை. (தான் கண்டு) அந்யபரனாய் இவன் கொலைவுபாடறியாதே விளையாடுகிற தான் கண்டு.

(புள்ளித்யாதி) என்பாக்யத்தாலே "இது†பொதுப்புள்" என்று, ✻தின்னவிரும்பாக்கன்றுபோலே உபயாகாரமானவேஷமாகக்கண்டு. 'பொது" என்றாலும் வேறுபாடு தோன்றும். இப்படி பொதுவாய்

வ்யா;—நான்காம்பாட்டு. (பள்ளத்திலித்யாத) நீர்த்தாழ்வுகளிலே இரையெடுத்துத் திரியாநிற்கும் பக (ஊ) மாகிறபக்ஷியின் வடிவைக்கொண்டு. (கள்ளவசுரன்) க்ருத்ரிமமான அஸுரன். தன்னுடைய ரூபத்தை மறைத்து பகரூபங்கொண்டுவந்தது - க்ருத்ரிமனுகையாலேயிறே. (வருவானைத்தான்கண்டு) இப்படி ப்ரச்ச(ந்ந)ந்நனாய்க்கொண்டு தன்னை நலிய வருகிறவனை, அந்யபரனாய்க் கன்று மேய்த்து நின்று விளையாடுகிற தான்கண்டு.

(புள்ளிதுவென்று) அஸுரனென்று இத்தைகப்பொருக்க நினையாதே, ஒருபக்ஷியென்று ஆபாஸமாக நினைத்து. (பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட) தன்னை நலிவதாக அங்காந்து வருகிறவாயை, அதினு

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (பள்ளத்திலித்யாதி). க்ருத்ரிமத்வத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). "கள்ளவசுரன் பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டுவர, இப்படி வருவானை" என்றத்யாஹரித்து அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). "கண்டு" என்றபோதே, "தான்" என்றது அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, விசேஷித்து அதுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அந்யேத்யாதி).

"பறவையுருக்கொண்டு" என்று கீழேசொல்லியிருக்கையாலே, "புள்", என்றுநினைக்கையேப்ராப்தமாயிருக்க, "புள் இது" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அஸுரனித்யாதி). (ஆபாஸமாக) என்றது க்ஷுத்ரமாகவென்றபடி. (க)"[illegible]- வ்யாதிதாஸ்யஃ" "என்கிறப்ரமாணத்தை உட்கொண்டு, அவயவாந்தரங்களிருக்க, "வாய்" என்று சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தன்னையித்யாதி). (இத்தனையும்) என்றது

(க) வி-பு-௫-௧௬-௪. †(பா)-புக.

வந்தவஸுரராஜன் வாயைக்கீண்டிட்ட. "பொதுக்கோ" என்றுஒரு சொல்லாய், பொதுக்கென-சடக்கெனவென்னவுமாம். (பிள்ளையை) பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதவனை. அதாவது-சிறுப் பிள்ளைகள் ஏதேனுமொரு விவரம் கண்டால் விளைவதறியாமல் அதுக்குள்ளே கைநீட்டுமாபோலே, பகாஸுரன், ஜந்துக்கள் நடுங்கும்படி வாயை அங்காந்து கொண்டு வந்தவாறே கையைநீட்டினான். அபூர்வதர்ஶ நத்தாலே கைபூரித்து அத்தாலே பிளந்து விழக்கண்ட வித்தனை. ப்ரதிகூலித்துக்கிட்டினார் முடிந்து போம்படியான முஹூர்த்த விசேஷத்திலேயிறே பிள்ளைபிறந்தது. இல்லையாகில், "பிள்ளையைக் கொக்கு விழுங்கிற்று" என்னு மித்தனையிறே. அங்ஙனாகாமல் தன்னை நோக்கித் தந்தவுபகாரத்தாலே "குழல்வாராய்" என்கிறார். (பேய்முலையுண்டான) புள்ளீட்டுக்கும் பேயீட்டுக்கும் பிழைக்கப் பெற்றதெனகிறார். பிள்ளைகளுக்கு இரண்டும் வருவதாகச் சொல் லிப்போருவதொன்றுண்டிறே. .... (ச)

டைய நினைவுக்கிடமறும்படி சடக்கெனக் கிழித்துப் பொகட்ட. "பொதுக்கோ" என்கிறது- பொதுக்கெனவென்றபடி. அதாவது- சடக்கெனவென்கை. (பிள்ளையை) பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லா தவனை. இத்தனையும் செய்யா நிற்கச்செய்தே இதுதானுமொரு விளையாட்டாயிருந்தபடி. (பேய்முலையுண்டான்) அவள் முலையுண் கிறவிடத்தில் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதாப்போலேயாய்த்து- இதுவும். .... (ச)

இப்படி துர்க்கடமான வ்யாபாரத்தையுமென்றபடி. (இதுதானும் ஒருவிளை யாட்டாயிருந்தபடி) என்றதாலே, நீயும் குழல்வாரி அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணுவிடீல் ப்ரதிகூல கோடியிலேயாய், "புள்" என்றே உன்வாய் கீணு கையும ஒருவிளையாட்டாய் விடுமென்று தோற்றுகிறது. "அதுபிள்ளைத்தன த்தால் வந்த விளையாட்டாக வேணுமோ? அஸுரனென்றே வாயைக் கீண் டானென்னலாமே" என்ன; அதுக்குப் பரிஹாரமாக பேய்முலையுண்டா னென்றருளிச் செய்கிறரென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவளித்யாதி). ப்ரதிகூலித்துக்கிட்டினார் முடியக் கடவவஸ்துஸ்வ பாவ த்தாலே, பேய் முலையுண்கை முடிக்கைக்கு ஹேதுவாமாபோலே, வாய்கீ ணுகை யாகிற விவையும் அதுமுடியும்படியாயிற்று. ஆகையால் உன் விஷ யத்திலும் அப்படி வாராமைக்காகக் குழல்வாரவாவென்கிறு ரென்று திருவுள்ளம். ... ... (ச)

மூ.—கற்றினம்மேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றினைப்
பற்றியெறிந்த பரமன்திருமுடி
உற்றனபேசி நீ யோடித்திரியாதே [குழல்வாராயக் காக்காய்.
அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராயக் காக்காய் ஆழியான்றன்

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (கற்றினமித்யாதி) வறட்டாக்களின் பின்போக வேண்டியிரான்போலே காணும். சற்றுக்களை மேய்த்து அவற்றின் வயிறு தடவிப்பார்த்தால் அவற்றின் வயிறு நிறைந்தாலிறே தன்வயிறு நிறைந்ததாவதும். இப்படி பூர்த்திபிறந்தவளவிலே மேய்கிற விளங்கன்றுகளைக்கண்டவாறே, இவற்றை விடா, அவற்றோடே விளையாடுவதாகச்சென்றவாறே "எப்போதோ வருவது" என்று அதுக்குள்ளேகன்றாகநின்றவஸுரர்களையும் பார்த்துவேறுபாடு தோன்றுகையாலே, முள்ளாலேமுள்ளைக்களைவாரைப்போலே, அஸுரமயமான கன்றுகளை யெடுத்து விளாவானவஸு

வ்யா;— ஐந்தாம்பாட்டு. (கற்றினம்மேய்த்து) கன்றுகளினுடைய திரளைமேய்த்து. பால்யத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்பிறே பசுக்கள்மேய்ப்பது; ஆகையாலே இவனும் கன்றுகள்மேய்க்சத் தொடங்கினுனாய்த்து. (கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த) இப்படி கன்றுமேய்த்துத் திரியாநிற்கிறவிடத்திலே, தன்னை நலிகைக்காகக் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் விளாவானவடிவைக்கொண்டும் வந்து † திரிகிறார் சிலவஸுரர்களைக்கண்டு. (க) விளங்கனிக்கிளங்கன்றுவிசிறி" என்கிறபடியே முள்ளாலேமுள்ளைக்களையுமாபோலே அஸுரமயமாய்வந்து நின்றவொருகன்றை, காலைப்பிடித்துத்தூக்கி யெடுத்து

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (கற்றினமித்யாதி) "பசுக்களை மேய்த்து" என்னாதே, "கன்றுமேய்த்து" என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (பால்யேத்யாதி). "ஒரு கன்றினைப்பற்றி கனிக்கெறிந்த" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரமாணப்ரஸித்தார்த்தங்களைஉட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). இன்னும் பழம் வீழக்கல்லையெறிவாரொழிய, கன்று மேய்க்கிறவன் கன்றை யெறியக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (தன்னையித்யாதி). (திரிகிறார்சில) திரிகிறானசில வென்றபடி. (களையுமாபோலே) வாங்குமாபோலே. (காலைப்பிடித்து) என்றவிடத்திலே, (௨) "గృహీత్వా ఉపరపాదాభ్యాం సహాలాఙ్గూల మచ్యుతః। భ్రామయిత్వా కపిత్థాగ్రే ప్రాహిణో ద్గతజీవితమ్ -

---

(க) தி-மொழி-அ-௯. (௨) பாக-௧0-௧௧-௩௨. †(பா) நின்ற.

ரர்கள் மேலேயெறிந்து நிரஸித்து ஜகத்துக்கு ஒருபரதேவதையை புண்டாக்கித் தந்தவுபகாரகனுடைய ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திரு முடிகாண்.

(நீ-உற்றன பேசியோடித்திரியாதே) ஒரு நிபுணாசார்ய ஸேவை செய்யாமல் ப்ரதீதிமாத்ரத்திலே ஒன்று போலே தோன்றக் கடவதுமாய் விவக்ஷாவசமுமான சப்தார்த்தங்களை விஸ்வஸித்து, ப்ரதிஜ்ஞை, உபபாதக நிகமநங்கள் சேரும் ப்ரகாரங்கள் பாராதே நெஞ்சில் தோன்றின வர்த்தங்களை விஸ்வஸித்து, இதுவே வேதார்த்தமென்று சொல்லி ஜகத்தை மோஹிப்பித்து ஸத்துக்களைக்கண்டால் முகம்மாறிப்போவது வருவதாய்த்திரியாதே. (அற்றைக்கும்வந்து) எற்றைக்கும் வந்திலையாகிலும், உபாயாந்தர நிஷ்டரால் வந்த தோஷம் போம்படி திருமஞ்சனம் செய்து நிற்கிறவற்றைக்காகிலும் வரவேணுங்காண். அற்றைக்கு வந்தால், அது தான் எற்றைக்கும் வந்து குழல்வாரிற்றாயிறே யிருப்பது. (ஆழியான் தன்குழல்வாராய்) *சீரானெரியும் திருநேமி, *கருதுமிடம்பொருது, கை நின்ற சக்கரத்தான் காண் அவன். (௫)

அந்த விளங்கனி உதிருகைக்காக எறிந்து, இரண்டையும் சேரமுடித்துப் பொகட்ட, (பரமன் திருமுடி) தன்னை நலியவந்த இவற்றின் கையில் தான்அகப்படாதே, அவற்றை நிரஸித்து ஜகத்துக்குப்பரம சேஷியான தன்னை நோக்கித்தந்த உபகாரகனுடைய திருமுடியை.

(உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே)உன்னுடைய ஜாத்யுசிதமான வற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு, ஓரிடத்திலே நிலையின்றிக்கே நீபறந்து திரியாதே. (அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராய்) நாள்தோறும் வந்து க்ருஹீத்வா z பரபாதாப்யாம் லாஹூலாங்கூலமச்யுத:। ப்ராமயித்வா கபித்தாக்ரே ப்ராஹிணோத்கதஜீவிதம்'' என்கிற வசநமநுஸந்தேயம். அக்காக்கை வந்து குழல்வாருகைக்கு ஜகதுபகாரகத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த உபகாரகத்வம் சீழ்பதஸமபிவ்யாஹார லப்யமான பரம சப்ததாத்பர்யமாகவருளுகிறர் (தன்னைநலியவித்யாதி).

(ஜாத்யுசித மானவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு) என்றது-(க) ''காக்கை வாயிலும் கட்டுரைகொள்வர்'' என்கிறபடியே கண்டார்க்கு நன்மையை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டென்றபடி. இத்தால் அந்யபரதையை விடவேணுமென்று கருத்து. நீவாராதே அவிதேயமாயிருக்கில், நிக்ரஹிக்கும்படி

(க) பெரி-தி-௫-௧-௧.

மூ.—கிழக்கில்குடிமன்னர் கேடிலாதாரை
அழிப்பான் நினைந்திட் டவ்வாழியதனால்
விழிக்குமளவிலே வேரறுத்தானைக் [குழல்வாராயக் காக்காய்.
குழற்கணியாகக் குழல்வாராயக் காக்காய் கோவிந்தன்றனை

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (கிழக்கிலித்யாதி) ப்ராக்ஜ்யோதிஷவாஸிகளான நரகாஸுரன் துடக்கமானார்கள் - கேடிலாதாரை அழிப்பான் நினைத்திட்ட கிழக்கில் குடிமன்னர். (விழிக்குமளவிலே) அழிப்பதாகவறுதியிட்டு "அழிக்கைக்குக்காலம் இது" என்று நினைக்கிற வளவிலே. கேடிலாமையாவது - ப்ரஹ்மபாவனையிலே ஊற்றமாய், கர்மபாவனையிலே அநாதரம் பிறக்கை. இப்படி கேடிலாத இந்த்ராதிகளையும் ராஜகந்யகைகளையும் அழிப்பதாகக் கோலினவர்

திருக்குழல்வாராய். (ஆழியான்) திருவாழியையுடையவன். அவிதே(தீ)யரை நியமிக்கவல்ல பரிகரமுடையவனென்கை. (ரு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கிழக்கில் குடிமன்னர்) ப்ராக்ஜ்யோதிஷபுரவாஸிகளாய் நரகாஸுரப்ரப்ருதிகளான அஸுரராஜாக்களை, (கேடிலாதாரை) வரபல புஜபலங்களுண்டாகையாலே, "நமக்கொரு கேடில்லை" என்று நினைத்திருந்தவர்களை. (அழிப்பான் நினைந்திட்டு) ஆஶ்ரிதரான இந்த்ராதிகளை நலிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம்

பரிகரமுடையவனென்கிறாரென்று தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவிதேயரையித்யாதி). ... ... (ரு)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (கிழக்கிலித்யாதி) கிழக்கே குடியிருப்பை யுடையவர்களென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாணப்ரஸித்தியை உட்கொண்டு, அவர்கள் இன்னாரென்றர்த்தமருளுகிறார் (ப்ராகித்யாதி). (க) "సభార్యో గరుడారూఢః ప్రాగ్జ్యోతిష పురంయయౌ - ஸபார்யோகருடாரூடঃப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரம்யயௌ" என்றது அநுஸந்தேயம். "வேரறுத்தானை" என்றுமேலேயிருக்க, "கேடிலாதாரை" என்னக்கூடுமோ வென்ன; அவர்களபிஸந்தியைப்பற்றி யென்றருளுகிறார் (வரபலேத்யாதி). (௨) "దేవానాం దానవానాఞ్చ సామాన్యమధిదైవతమ్ - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்றிருக்க, இவர்களை அழிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). (நலிகையாலே) என்றவிடத்தில், (௩) "ఇన్ద్రేణహృతఛత్రేణ హృతకుణ్డలబన్ధునా। హృతామరాద్రిస్థానేన జ్ఞాపితోఽథామచేష్టితమ్ - இந்த்ரேணஹ்ருதசத்ரேணஹ்ருதகுண்டலபந்துநா ஹ்ருதாமராத்ரிஸ்த்தாநேநஜ்ஞாபிதோ,

(க) பாக-௧0-ருக-௩. (௨) க-ஜித. (௩) பாக-௧0-ருக-௨.

களை. (ஆழியதனால்) * கருதுமிடம் பொருதுவரும் திருவாழியா லே. "அதனால்" என்றது-அழைத்தாலும் மீளாமல் காரியப்பாட் டிலே ஒருப்பட்டுத் தலைக்கட்டினாலன்றி மீளாத வாழியதனாலென்ற படி.

(வேரறுத்தானை) வேர்பபற்றோடே அவர்களை அறுத்தவனை.

பற்றி. (அவ்வாழியதனால்) * கருதுமிடம் பொருமதாய், (க) "அற முயலாழி" என்கிறபடியே தன்னினுங்காட்டில் ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸநத்தில் மிகவும் முயலாநிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழி யாலே.

(விழிக்குமளவிலே வேரறுத்தானை) இமைத்து விழிக்கும் முன் னே கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவனை. அதவா, "கேடிலாதாரை யழி ப்பான் நினைந்திட்டு-கிழக்கில் குடிமன்னர்-விழிக்குமளவிலே, ஆழிய தனால் - வேரறுத்தானை" என்று அந்வயமாக்கி-"நமக்கு ரக்ஷகனாக ஈஸ்வரன் உண்டு" என்றிருக்கையாலே-தங்களுக்கொரு கேடின்றிக் கே யிருக்குமிந்த்ராதிகளை அடர்த்து அழிப்பதாகக்கோலினப்ராக்ஜ் யோதிஷபுரவாஸிகளான நரகப்ரூப்ர்த்யஸார ராஜாக்கள்-அவர்களை அழிக்கப்பார்க்கிற வளவிலே, அச்செய்தி இந்த்ரன் வந்து விண்ணப் பம் செய்தவநந்தரம், பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு நரகபுரத்தி லே யெழுந்தருளி *கருதுமிடம் பேரவல்ல திருவாழியாலே அந்த நரகாதிகளை மறுகிளையுண்டாகாதபடி அறுத்துப் பொகட்டவனை.

பௌமசேஷடிதம்" என்றது அநுஸந்தேயம். "அவ்வாழி" என்று-தச்சப்த த்தாலே விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கருது மிட மித்யாதி).

(இமைத்து விழிக்கும் முன்னே) இமைகொட்டித் திறப்பதற்கு முன் னே. "அழிப்பான் நினைந்திட்டவ்வாழியதனால்" என்கிறவிடத்தில், "நினை ந்திட்டு, ஆழியதனால்" என்று பதவிபாகம்(ஞாக)பண்ணி, அந்த மெல்லொத் தைவல்லொத்தாகப்ரதிகக்ரஹணம் செய்தருளி, அர்த்தமருளிச்செய்தார் கீழ்; இனி "நினைந்திட்ட ஆழி" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, இதுக்கநுகுணமாக அந் வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (அதவேத்யாதி). "விழிக்குமளவிலே" என்றதினர்த் தம் (அழிக்கப்பார்க்கிறவளவிலே) என்றது. (அச்செய்தி) வருணச்சத்ராத்யப ஹரணரூபகார்யம். மற்றை திவ்யாயுதங்களிருக்கத் திருவாழியை அருளிச் செய்ததுக்கு ஹேதுபூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கருதுமிடமித்யாதி).

(க) தி-வாய்-உ-௧௦-௫.

மூ.—பிண்டத்திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்
உண்டற்குவேண்டி நீயோடித்திரியாதே
அண்டத்தமரர் பெருமானழகமர் [குழல்வாராயக் காக்காய்.
வண்டொத்திருண்ட குழல்வாராயக் காக்காய் மாயவன்றன்

(குழல்கணியாகக் குழல்வாராய்) குழலானது அழகு விளங்கும்படியாக. (கோவிந்தன்) பராக்ஷணத்திலே தீர்ந்தவ்யாபாரங்களையுடையவன். (தண் குழல்) அழகுக்கேறப் பெருதகுழல். (ஏ)

ஸ்வா;- ஏழாம்பாட்டு. (பிண்டவித்யாதி) "சோறும்" என்கிற (ᗰᗴ) அபி-விவக்ஷாவசமிறே. தந்தாமுக்கு இட்டவற்றை ஜீவிக்கையன்றிக்கே, யாரேனும் ஆரேனையும்குறித்திட்டவந்நாதிகளை புஜிக்க வேணுமென்னும் விருப்பத்தோடே ஓடித்திரிகிறவளவேயன்றிக்கே, ஆஹாராநீஹாரங்களில் கழித்தார் கழித்தது தின்று திரிவது, நாய்போலே இட்டவனளவில் க்ருதஜ்ஞதையுமற்று, "ᗷᗴ - பலிபுக்"என்னும் பேருக்கும் லஜ்ஜியாதே, "பறக்கும்காக்கை இருக்கும் கொம்பறியாது" என்னும்படி வஸ்தவ்யஸ்த்தலம் இன்னகொம்பென்னும் நியதியுமின்றிக்கே, "ᗷᗴ-ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" என்கிற விதியாலுமன்றிக்கே, அசுத்த ஜீவநத்துக்கு தேஹசுத்தி

யென்னவுமாம். (குழற்கணியாகக்குழல்வாராய்) திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி குழல்வாராய். (கோவிந்தன்) கோ(ᗷ)ரக்ஷணத்திலேதீர்ந்த வ்யாபாரங்களையுடையவன். (தண்குழல்) ஶ்லாக்யமான குழல். .... (ஏ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பிண்டத்திரளையும்) பித்ருக்கள் முதலானாரை உத்தேசித்து இடும் பிண்டங்களாகிற திரளையும். (பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்) பிசாசாதிகளை உத்தேசித்து இட்ட ஜலஸஹிதமான சோறுகளையும். (உண்டற்குவேண்டி) உண்கைக்காசைப்பட்டு. (நீயோடித்திரியாதே) அது கிட்டுமிடந்தேடி நீ தட்டித்திரியாதே.

(ரக்ஷணத்திலே தீர்ந்த) என்றது-அதிலேதானே ஒருப்பட்டதாக நிஶ்சயிக்கப்பட்டவென்றபடி. ... ... (ஏ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பிண்டமித்யாதி) "பிண்டம்"என்றும், "திரளை" என்றும்-உருட்டின சோற்றுக்குப் பேராய், பர்யாயமாகையாலே விசேஷித்து பேதம் காட்டுகிறார் (பித்ருக்களித்யாதி). "ஓடி" என்றதின்பலிதார்த்தம்(கிட்டுமிடந்தேடி) என்றது. "தட்டி"என்றது-அந்தப்பலம் லபியாதேயென்றபடி.

செய்து, ஜீவித்த தோஷத்துக்கு ஸ்நாநம் செய்வது, பரஹிம்ஸை பண்ணுவது, பரஹிம்ஸைபண்ணுவாரிடங்களில் உதிரிப்பறுக்கிஜீவிப்பது, தேஹதாரண ஹேதுவாக சோஷிப்பிக்கிற வ்ரீஹ்யாதிகளை அவர்கள் காவலிட்டு நிஷேதிகச்செய்தேயும் சென்றிடம் பார்த்து ஜீவிப்பது, மதுபா(ன)ஷிகளாயிருப்பாரை வளர்த்திருக்கச் செய்தேயும் நிஷேதிப்பது,இவைமுதலான துராசாரங்களைச்செயயாதே.

(அண்டத்தமரர்பெருமான்) நித்யவிபூதியில் நித்யஸூரிகளுக்கு தாரகாதிகளெல்லாமாய் நிர்வஹிக்கிற பெரியவனுடைய அழகு நிலைபெற்ற குழல்காண். (வண்டொத்து) என்கையாலே“வண்டு”என்கிறது-அவனை ஆஸ்ரயித்தப்ரபந்நரை;“ஒத்து” என்கையாலே-அவன்றான் இவர்களை ஆஸ்ரயிக்குமென்னுமர்த்தமும் தோன்றுகிறது. (க)“தெய்வவண்டு”என்னக்கடவதிறே.(உ)“ஸுக்ரீவம்ஶரணம்கத:-ஸுக்ரீவம் சரணம்கத:” என்றும், (ங)“ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி-ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி” என்றும் சரணம்புக்காரைச்சரணம்புகுவதும், சரணம் புகுவிக்கைக்காக வருணாதிகளைச் சரணம் புகுவது. இவன் முன்னிடுமவர்களைத் தான் முன்னிடுவது, இருவரும் முன்னிடும்படி தானெங்ஙனேயென்னில்; (ச)“அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா - நிகரிலமரர்” (ரு)“பின்னை நெடும்பணைத்தோள்மகிழ்பீடுடைமுன்னையமரர்”. அவன் தானும், “உன்தோழி-உம்பி நீ யுகந்த தோழன்” என்றிறே முன்னிட்டது. (இருண்டகுழல்) வண்டுபோலே கருகின நிறத்தையுடைய குழல். அவன் குழல் ப்ரபத்தியானபோது இருட்சி, அகவாயிலர்த்தம் துரவகாஹமாய்த்தெரியாதிருக்கை. (மாயவன் தன் குழல்வாராய்) ஆஸ்சர்ய சக்தியுக்தன். .... (எ)

(அண்டத்தமரர்பெருமான்) நித்யவிபூதியிலே ஸூரிகளுக்கு தா(ர)ரகாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்கும் பெரியவனுடைய. (அழகமர் வண்டொத் திருண்டகுழல்வாராய்) அழகுபொருந்தியிருந்துள்ள வண்டுபோலே சுருண்டிருண்டிருக்கிறதிருக்குழல்களை வாராய். (மாயவனித்யாதி) ஆஸ்சர்யஶக்தி யுக்தனானவனுடைய குழலை வந்து வாராய். .... (எ)

பெருமையை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (தாரகேத்யாதி). “வண்டொத்து” என்றதினர்த்தம், (வண்டுபோலே சுருண்டு) என்றது. (க)

(க) தி-வாய்-௯-௯-௪. (உ) ரா-கி-௪-௧௯. (ங) ரா-கி-௪-௧௮.
(ச) தி-வாய்-௬-௰-௰. (ரு) தி-வாய்-௧-௭-௮.

மூ.—
உந்தியெழுந்த வுருவமலர் தன்னில்
சந்தச்சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்
கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டித் [குழல் வாராயக் காக்காய்.
தந்தத்தின் சீப்பால் குழல்வாராயக் காக்காய் தாமோதரன்றன்

பவா;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தியித்யாதி). ஸகல ஜகத்காரணமானதிருநாபியிலே கிளம்பின அழகிய தாமரைமலர் தன்னிலே. (சந்தச்சதுமுகன் தன்னைப்படைத்தவன்) (௧) "[illegible]—ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி" என்கிறபடியே ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் வந்தால் ப்ரதீதியில் துல்யவிகல்பம்தோன்றுகையாலே "சந்தச்சதுமுகன்" என்கிறது. (உ) "நாவியுள் நற்கமலம் நான்முகனுக்கு" என்கிறது பின்னாட்டினபடி. (கொந்தக் குழலைக்குறந்து புளியட்டி) என்றது-கீழ் திருமஞ்சன உபகரணமாகச் சொன்ன *எண்ணெய் புளிப்பழம் பின்னாட்டினபடி. (குறந்து புளியட்டி - கொந்தக்குழல்)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தியித்யாதி) திருநாபியிலே கிளர்ந்த அழகியதாமரைப்பூவிலே. உருவம்-அழகு. (சந்தமித்யாதி) ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் வந்தால் தன்னோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி ஜ்ஞாநஶக்திகளால்வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவன். சந்தம் - அழகு. அன்றிக்கே, சந்தமென்று-ச(ச்)ந்தஸ்ஸாய், வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய னென்னவுமாம். (கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி) திருமஞ்சநம் செய்கிற

அரு;— எட்டாம்பாட்டு (உந்தித்யாதி) "சந்தம்" என்றது-அழகாய், மந்மதாதிகளைப்போலே இவனுக்கு அழகிலேப்ரஸித்தியில்லாமையாலும், அத்தைச் சொன்னால் க்ருஷ்ணனுக்கு ஒரு உத்கர்ஷம் சொன்னதாகாமையாலும், அந்தவழகு வைலக்ஷண்யமென்று விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (ஜகதித்யாதி). (விகல்பிக்கலாம்படி)என்றது, ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவன் க்ருஷ்ணனோதல் "ப்ரஹ்மாவாதல்"என்று சொல்லலாம்படி என்றபடி. (வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாக) என்றவிடத்தில், (௩) "వేదశ్ఛన్దాంసి [illegible]—வேதமுபத்தேய்ய ஏவாதன தேவாநாம் சகாரஸஃ" என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்ட்யுபயுக்தமான வேதங்களை யுடையவனென்று அதிசயம் சொல்லிற்றென்று திருவுள்ளம். "புளி குறந்தட்டின கொந்தக் குழலை" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கொந்துகைக்கு ஹேது பூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (திருமஞ்சன

(௧) மந்த்ரப்ர-சௌள. (உ) ௧-௲-௩. (௩) வி-பு-௧-ரு-௲௩.

என்றபோதே முன்பு சொன்னதென்று தோற்றுமிறே. "புளி குற ந்து முன்பே அட்டினகுழல்" என்றபடி; அட்டித் திருமஞ்சனம் செய்த குழலென்றபடி. "புளியட்டிக்குழல்" என்னும் நிரூபிக்கலா மிறே. அன்றாகில் திருமஞ்சனம்செய்து மயிர் வகிருகிறபோதாகப் புளியைக்குறந்து மயிரிலே கட்டவொண்ணாதே.

அன்றிக்கே, அகங்களிலே வளர்த்த நாவி, குழல் மேலொற்றின தை - "குறந்து" என்றும், அந்தப்பசும்புழுகை - "புளி" என்னவு மாம். நீராட்டினபின்பு ஜாத்யுசிதமாக இதுசேருமிறே. "குறந்து; புளி" என்று*ஒண்சங்கதை வாள்போலேபதமாம்."புழுகட்டி" என் றபாடமாயிற்றாகில் "புகேபுகே" என்கிறந்யாயத்தாலே பாடபே தமும் பிறக்கக்கூடுமிறே. (தந்தத்தின் சீப்பால் குழல் வாராய்) தந்தத்தின் சீப்பு - விவேகஜ்ஞாநாத்யவஸாயம். ஆசார்ய ஸே வையாலே விவேகஜ்ஞாநாத்யவஸாய ப்ரபத்தியாலே. இவனுடை யப்ரபத்தியாலேயிறே அவனுடையப்ரபத்துநிர்தோஷமாவது."குழ

போது புளிகுறந்து அட்டித் திருமஞ்சநம் செய்கையாலே நெறித் திருக்கிற குழலை. கொந்தம் - நெறிப்பு. புளியட்டிக்கொந்தக் குழ லென்றது-புளியட்டின கொந்தக்குழலென்றபடி. திருக்குழல் வாரு கிற காலத்தில் இது கூடாமையாலே, திருமஞ்சநகாலத்தில் செய்த தென்னுமிடம் நிஸ்சிதமிறே. * எண்ணெய் புளிப்பழங்கொண்டிறே திருமஞ்சநம்செய்தது.

அதவா, (கொந்தக்குழலை) நெறித்திருக்கிற திருக்குழலை. (குற ந்து புளியட்டி) அகங்களில் வளர்த்தநாவி ஸ்வைரமாகக் குறந்த புளியுண்டு - புழுகு, அத்தை வார்த்தென்னவுமாம். "குறந்தது புளி" என்கிறவிடத்தில், தகரம் கடைக்குறைத்தலாய்க்கிடக்கிறது; * ஒண்சங்கதை வாள்போலே. "புழுகட்டி" என்று பாடமாகில் - "புழுகைக்குறந்தட்டி" என்று பொருளாகக்கடவது. (தந்தத்தின் சீப்பால்குழல்வாராய்)திருக்குழலினுடையஸ்லாக்யதாநுகுணமாக

மித்யாதி). "குறந்தட்டி" என்றது - பெய்திட்டென்றாய், வார்த்தெ ன்றபடி. "அட்டி" என்று மூலமிருக்க, இத்தை அட்டின வென்றாக்கிக் கீழே அந்வயித்துத் திருமஞ்சன காலத்திலே செய்ததாக நிர்வஹிப்பானென் னென்ன வருளுகிறார் (திருக்குழலித்யாதி). உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட் டுகிறார் (எண்ணெயித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—

மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த
முன்னிவ்வுலகினை முற்றுமளந்தவன்
பொன்னின்முடியினைப் பூவணைமேல் வைத்துப் [வாராயக்காக்காய்
பின்னேயிருந்து குழல்வாராயக்காக்காய் பேராயிரத்தான்குழல்

ல்'' என்று ப்ரஹ்விபாவமாகையாலே கழுத்துமேல் ப்ரபத்தியாகக் கடவது. (தாமோதரன் குழல்வாராய்) பரமபத நிலயன்காண்-ஓரபலைகையாலே கட்டுண்டு, அவிழ்த்துவிட்டாலும் "அத்தழும்பு" என்று தோன்றும்படி ஆசரித்துக்காட்டுகையால், ஸம்ஸாரபாச மடியான யமபாசம் நீங்கும்போதும் "கடையறப்பாசங்கள் விடவேணும்'' என்று தோன்றுமிறே; அதாவது-ஸம்ப்ரதாய ஶாஸ்த்ராநுகுணமாக நம்பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த நேரொழிய நடக்கும் பாசங்கள் தந்தாம் நினைவுகளிலிலையென்று தோன்றிற்றேயாகிலும், † அவன் நினைவாலே சிறுதுண்டாக வேணுமென்று நினைத்தானிறே கடையறப்பாசங்கள் விட்டதாவது. "ஆத்மீயங்கள்'' என்றது இவர்க்குக்கிளி முதலானவை; அதிறே நமக்கும். (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மன்னனித்யாதி) (க) "கொள்வன் நான் மாவலி'' என்றபோதைத் திருவதாத்தில் ஸ்ப்புரணத்தையும், வார்த்தையில் அநந்வயமும்,பதறிக்கொண்டுவந்தவரத்தும், "இட்டவிடத்திலே பரீக்ஷை சொல்லுவன்'' என்ற ப்ரதிஜ்ஞை முதலான

தந்தத்தால் பண்ணின சிப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். (தாமோதரனித்யாதி) அபலையான வெணக்குப்பிடித்துக்கட்டலாம்படி ஸுலபனா யிருக்கிறவனுடைய குழல் வாராய். .... (அ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மன்னனித்யாதி) (உ) "புலன்கொள்மாணாய்'' என்கிறபடியே - ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மன்னனித்யாதி) மஹாபலியினுடைய ஸ்த்ரீகள் லோகத்தை யளந்தபோது, சோகிக்கப்ராப்தமாயிருக்க, மகிழ்ச்சி சொல்லக்கூடாமையாலே "மகிழ்வெய்தமுன்'' என்றவநந்தரம் "நின்றர்த்தித்து'' என்றத்யாஹரித்து அர்த்தித்த போது இவர்கள் மகிட்சிக்குஹேதுவை ப்ரமாண ப்ரஸித்தமான வவன்படிகளோடே கூடக்காட்டாநின்று கொண்டு, சப்தார்த்தமருளுகிறுர் (புலன்கொளித்யாதி). "முன்'' என்றதினர்த்தம்

† (ப) அவர்கள். (க) தி-வாய்-ா-அ-க. (உ) தி-வாய்-க-அ-௯.

வ்யாபாரங்களையும் - மஹாபலியுடைய ஸ்த்ரீகள் கண்டென்னுதல்; மஹாபலியும் அவனுடைய ஸ்த்ரீகளுமென்னுதல். (முன்கண்டு) முற்படவரக் கண்டவாமநவேஷமிறே, இவர்களுடைய அத்யந்த ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாவது. பின்கண்ட த்ரிவிக்ரமாபதாநம் திருவடிகள் விரியப்புகுந்த போதே தொடங்கி முற்றுமளப்பதளவாக அநாதரமும் பயமுமிறே சொல்லுவது. (இவ்வுலகினை) "இவ்வுலகு" என்றது - மஹாபலிதன்னதாக நினைத்த அவ்வுலகை தாநம் பெற்றபோதே, அவனளப்பதற்கு முன்னே பதறி, இவர் தம்மதாக 'இவ்வுலகு' என்கிறார். திருவடிக்குமுன்னேடித் தட்டிச்சாற்றின ஜாம்பவான் மஹாராஜரிற்காட்டில் பதறிக்காணும் இவர் "இவ்வுலகு" என்கிறது.

(முற்றுமளந்தவன்)(க)"வேயகமாயினும்"(பொன்னின் முடியினை) ஷோடசவர்ணியான பொன்னின்மேலுண்டான விருப்பம் தோன் வாமநரூபமும், (உ) "பொங்கிலங்கு புரிநூலும்" இத்யாதிப்படியே அவ்வழகுக்குமேலே கிளர்ந்து விளங்காநின்றுள்ள யஜ்ஞோபவீதமும், க்ருஷ்ணாஜிநமும், முஞ்சியுமான விநீதவேஷமுமாய்க்கொண்டு மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே வல்லாராடினைப்போலே பதறி நடந்து சென்று நின்ற நிலையையும், (ந) "கொள்வன்நான்" இத்யாதிப்படியே சொன்ன முக்த(ஃ)ஜல்பத்தையும் கண்டு, அஸுரராஜனை மஹாபலியினுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ப்ரீதைகளாம்படி முந்துற நின்று அர்த்தித்து, கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற விந்தலோகத்தையெல்லாம் இப்போது அபூர்வமாகப் பெற்றாரைப்போலே அளந்து கொண்டவனுடைய.

(பொன்னின் முடியினை) அழகிய திருமுடியை. பொன்-அழகு.

(முந்துற) என்றது. "இவ்வுலகினை" என்றவிடத்தில், இவ்வென்றதுக்கு - இப்படிப்பட்ட தென்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தைக்காட்டாநின்றுகொண்டு தாத்பர்யார்த்தத்தை யருளுகிறார் (முன்பேயித்யாதி). "அர்த்தித்தளந்தவன்" என்றத்தால், (அபூர்வமாகப் பெற்றார்) என்றதுபலித்தது. (போலே) என்றது (தன்னதாயிருக்கிற லோகம்) என்றத்தால் பலித்ததென்று திருவுள்ளம்.

"பொன்முடியினை" என்றதுக்கு பொன்னின் திருவபிஷேகத்தையுடையவனென்றர்த்தம் சொல்லுமளவில், "பொன்முடியனை" என்றிருக்கவேணும். "இனை" யென்னக்கூடாது. ஆகையாலே அழகிய திருமுடியை யென்றர்த்தமரு

(க) திருவி-கக. (உ) தி-மொ-௯-௭-எ. (ந) தி-வாய்-ந-அ-௯.

னுகையாலே "இன்பொன்முடி" என்னுதல். "முற்று மளர்ந் வன் பொன்னின் முடியன்" என்கையாலே, ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம்-அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி-நீராக, அண்டம்போய் நீண்ட பொன்னின் முடியென்னுதல். இப்படிப் பட்ட ஏருப்பத்தையுடையமுடியை அதிமார்தவமான அணைமேலே வைத்து. (பின்னேயிருந்து) (க)"[illegible] ஸத்யம் தபோதமஶ்ஶமோ தாநம் தர்ம: ப்ரஜநநமக்நயோக்நிஹோத்ரம் யஜ்ஞோமாநஸம்ந்யா ஸ:" என்றும், "[illegible] - தஸ்மாந் ந்யாஸ மேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்றும் ப்ரபத்தியை ந்யாஸ ஶப்தவாச்யமாகப் பின்னே சொல்லுகையாலும், எல்லாத் தபஸ்ஸுக்களின்மேலே மேலேயாய், இவற்றை நீக்கித்தனித்துத் தலையாய் நிற்கையாலும், அவன் குழலுக்கும் இதுதானே போராகிற து. "கர்மஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்தி"என்றிறே உபாயாந்தரங்கள் தானி ருப்பது. (உ) [பின்னானார் வணங்குஞ்சோதி] பின்னானவுன்னை உனக் காளானார் வணங்கிப் பெறும் தேஜஸ்ஸை நீமுதலே உடையை யானாய் என்று இருவர்க்கும் ப்ரபத்தி-தலையாயிறேயிருப்பது.

(பின்னே) என்றது -"காக்கையை முன்னே யழைத்துக் குழலைத் தொடச்சொல்லில் பின்னைபயப்படும்" என்று இவள்தானும் "பின்னே" என்கிறாள். இவர்தாமும் காகஸமர்திருந்திவந்தாலும் விஶ்வஸியாமல்"பின்னே" என்பர். இவன்தானும் ஸத்யாதிகளுக்கு முன்னே ப்ரபத்தி பண்ணுமாகில், பின்னே ஸத்யாதிகள் கிடக்கை யாலே"நாம் என்செய்தோமானோம், நமக்கு இவ்வளவுபோருமோ" என்று அநாதரமும் பீதியும் தோன்றும். உபதேசித்தவனுடைய அபிமாநத்திலும் ஒதுங்க இருக்கும். ஆகையாலேயிறே எல்லாவு பாயங்களிலும் நாஶபரிஹாரார்த்தமாக இத்தை-விதியிலும் யதி(ஐ)

இன்-சாரியை. (பூவணைமேல் வைத்து) திருமுடியை மார்த்தவத் துக்கிடாக, பூப்போலே ம்ருதுவான அணைமேலேவைத்து. (பின் னேயிருந்து குழல்வாராய்) வாருகைக்கு அநுகுணமாகப் பின்னே

ளுகிறார் (அழகியவித்யாதி). (இன்-சாரியை) என்றது-"பொன்னின்" என்ற விடத்திலும், "முடியினை" என்றவிடத்திலும் உண்டான "இன்" என்றது

(க) தை-நா. (உ) திருவெ-கம.

மூ.—கண்டார்பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டார்குழல்வார வாவென்றவாய்ச்சிசொல்
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சொல்
கொண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைதானே.   (க0)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

விதியிலும் கலந்து விதிக்கவேண்டிற்றும். (பேராயிரத்தான்) அவன் நீர்மையைச் சொன்னாலும் வஸ்து நிர்தேசம்வேணுமே. கீழே "நாராயணாவழேல்" என்றது - பின்னாட்டினபடி. "நாராயணா" என்று வஸ்து நிர்தேசத்தைச்சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், அழுதது "இவள் நம்மை புத்ரத்வாபிமானம்பண்ணி முலைதந்து 'அழேல், அழேல்' என்னாநின்றாள். இது அவனும் மாத்ருத்வாபிமானம்பண்ணி நச்சுமுலைகொடுக்க, ஊணாகவுண்டானிறே. இவர் "நாராயணா" என்றாவிறே வஸ்துநிர்தேசமாவதும். (க) "வாயிலோராயிரநாமம் ஒள்ளியவாகிப்போத" என்றது இம்மந்த்ரத்தையிறே. இதில் "ஒள்ளிய" என்றது - அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் வஸ்து நிர்தேசம் செய்யாநிற்கச்செய்தேயும், இதுவேஸாதநமென்றிறே. இவன் வாயில் "ஆயிரநாமம்" என்றத்தையிறே இவள் "பேராயிரத்தான்" என்றதும். "இப்பேராயிரம்" என்றது - "வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமம்" என்றதையிறே.   (க)

ஸ்வா.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

யிருந்து திருக்குழல்வாராய். (பேராயிரத்தான்) தன் வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டுஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி, (உ) "தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந் - தேவோநாம ஸஹஸ்ரவாந்" என்கிறபடியே அநேகம் திருநாமங்களை யுடையனானவனுடைய திருக்குழல்வாராய். ....   (க)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அவ்யயமென்றபடி. (ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு) என்ற ச(ஸ)காரத்தாலேகிஞ்சித்கரிக்குமவர்களெல்லாருக்கும் விஷயம் இவனாகையாலே, நீயும் குழல் வாருகையாகிற கிஞ்சித்காரத்தைப் பண்ணென்று ஸூசிதமாகிறது.

(க) தி-மொ-உ-க-அ.   (உ) பார-அபா-கரு அ கக.

ஸ்வா.—(கண்டார்பழியாமேயித்யாதி) திருமஞ்சனம்செய்து குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும்; அவர்கள் பழியாமே. (கார்வண்ணன்) கார்போலே திருநிறத்தையுடையவன். (வண்டார் குழல்வார) அவன்நிறம் "கார்வண்ணம்" என்று முன்னே சொல்லி, "வண்டார்குழல்" என்னும்போது-எப்போதும் பூமாறாத குழலாகையாலே வண்டுகள்மொய்த்துக்கிடக்குமிறே. (அக்காக்காய் வாராவாவென்றவாய்ச்சிசொல்) பிள்ளையை அழுகைமருட்டி அக்காக்கையைக் குழல்வார, யசோதை அழைத்தப்ரகாரத்தை.

(விண்தோய்மதிளித்யாதி) ஆகாஶத்திலே மிகவுமுயர்ந்த மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, இந்த ஸ்வாபதேஶமங்களாஶாஸநத்தை. (கொண்டாடிப்பாட)"ஒருசப்தமிருந்தபடியென்? ஓரர்த்தமிருந்தபடியென்? ஒரு ஸ்வாபதேஶமிருந்தபடியென்?" என்றாற்போலே கொண்டாடி, செருக்குக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடிலும் இவருடைய மங்களா

வ்யா.—(கண்டாரித்யாதி) திருமஞ்சநம்செய்து குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும்; அவர்கள் பழியாதபடியாக. (அக்காக்காய் கார்வண்ணனித்யாதி) மேகம்போலே ஶ்யாமளமான வடிவையுடையவனுடைய, இருட்சியாலும் சுருட்சியாலும் வண்டுபோலேயிருக்கிற திருக்குழலை வாரும்படியாக வாவென்று சொன்ன யசோதைப்பிராட்டியினுடைய சொலவை.

(விண்தோயித்யாதி) ஆகாசத்திலே மிகவுமுயர்ந்த மதிளையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச் செய்த வித்தை. (கொண்டாடியித்யாதி) ஶப்தார்த்த வைலக்ஷண்யத்தைக் கொண்டாடி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாட,

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டாரித்யாதி) பழிக்கு ப்ரஸக்தியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (திருமஞ்சன மித்யாதி). "வண்டார்" என்றவிடத்தில், "ஆர்" என்று-ஒத்திருக்கையாய், அத்தை இன்னபடியென்று விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (இருட்சியாலுமித்யாதி).

"பட்டன் சொன்ன சொல்" என்று அத்த்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறார் (அருளிச்செய்த வித்தை) என்று. "கொண்டாடிப்பாட வினைதானே குறுகா" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (சப்தார்த்தேத்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸாஸநமாகையாலே, (குறுகாவினைதானே) தாமஸமும் தாமஸராஜஸமுமான குணத்வய நிபந்தநத்தாலே காக ஸமராயிருக்குமவர்களையும் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்செய்து திருத்தி, பக்தி, ப்ரபத்தி, ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தில் தெரியாத விகல்பங்களைக்கழித்து அதிகாரிகளாக்கி, இந்தப்ரபத்திக்கு ஹேதுவான அவனுடைய ப்ரபத்தியில் ஸ்வீகாரநிபந்தநமான தோஷத்தை "குழல்வாராய்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே, "ப்ரதமஸுக்ருதம்" தனியேன் வாழ்முதல்" என்ற அவனுக உணர்த்தி, மங்களாஸாஸந பரவசராம்படி தம்முடைய வபிமாநத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே, இந்த ப்ரகாரங்களைக் கொண்டாடிப்பாட, மங்களாசாஸந விரோதிபாபங்களெல்லாம் பாடினவர்களுடைய பரிஸரத்திலே, அருகுஅணையவும் பெறுதென்கிறார். "வண்டுகள்" என்று - ப்ரபந்நரையும், "வண்டார்குழல்" என்று - அவனுடைய ப்ரஹ்வீபாவ ப்ரபத்தியையும் காட்டுகிறது, ... (௧0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி,
இரண்டாம்பத்து ஆறும் திருமொழி,
வேலிக்கோல் ப்ரவேசம்.

ஸ்வா,—கீழே, "பொன்னின் முடியினைப்பூவணைமேல்வைத்து" என்று காகஸமராயிருப்பார்க்கும்-பகவத்ஸம்பந்தநிபந்தமான கர்மகாலஸாஸ்த்ரங்கள் * மர்கட பலாசநந்யாயத்தாலும், சைதந்ய

"வினை" என்று பேர்பெற்றவை யடங்கலும் தானே அருகுவந்து கிட்டாது. .... (௧0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து
அஞ்சாம் திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—வேலிக்கோல் ப்ரவேசம். குழல்வாரின வநந்தரம் பூச்சூட்டுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, மத்யே "கோல்கொண்டுவா" என்றதுக்குஸங்கதி காணுமையாலே, பூச்சூட்டுகைக்கு ப்ரதிபந்தகமாக க்ருஷ்ணன் கன்றுமேய்க்கக்கோல் தரச்சொல்லி அழுதால், அத்தைப்போக்குகைக்காக கோல்கொண்டுவாவென்

தாரதம்யத்தாலும், அவனுடைய அவதாராதிகளாலேயும் நித்ய ப்ரயோஜந முண்டாயிருக்கையாலே, அவர்களையும் திருத்தநினைத்து, அவனுடைய ப்ரபத்தியை பூர்வமே தர்ஶிப்பித்து இவர்களை ப்ரபந்நராக்கி, "அவன் ப்ரபத்திபண்ணவேண்டும்படி நாம் நின்றோமாகாதே" என்று இவர்கள் அநுதபிக்கும்படி பண்ணி, இவர்கள் தங்களை அவன்ப்ரபத்திபண்ணினுகை அநுதபித்தவாறே, "கெடுவிகாள்! உங்கள் ப்ரபத்தி உங்கள் ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவோபாதி அவன் உங்களைநோக்கியன்று காணுங்கோள் ப்ரபத்திபண்ணிற்று; அவன் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதான் இது காணுங்கோள்" என்று, அவன் ப்ரபத்தியாலே இவர்கள் அநுதபிக்க, அவனுடைய ப்ரபத்தியில் தோஷத்தை "குழல்வாராய்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே கழித்து

வேலிக்கோல் ப்ரவேசம்.

அவ;—யசோதைப்பிராட்டி அவனைத்திருக்குழல் வாருவதாக உத்யோகிக்கவும், அவன் "ஒட்டேன்" என்று அழுதுமிறுங்கியோடாமைக்காக அவனுடைய பால்யத்துக் கநுகுணமாம்படி, "அக்காக்காய் குழல் வாரவா" என்று பலகாலும் அவன் செவிகேட்கச் சொல்லியிருந்து, அவனை உகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரினபடியை, தாமநுபவிக்கையில் ஆசையுடையராய், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவளான நிலையையடைந்து, தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பாசுரங்களைப்பேசி யநுபவித்தாராய்நின்றார்-கீழ்; திருக்குழல் வாரினவநந்தரம் அவள் பூச்சூட்டுவதாகத் தேடுகிறவளவிலே, ஜாத்யுசிதமாகக் கன்று மேய்க்கப்போகிற பிள்ளைகளோடே தானும் போவானுக உத்யோகித்து, கன்றுகள் மேய்த்து மறிக்கிற கோலைத்தாவென்ன; அவள் இசைந்து கோலைக்கொடாமல், "இவனை ஒப்பித்துக் காணவேணும்" என்னும் கருத்தாலே "கோல் வாங்கித் தருகிறேன்" என்று இவனை யழுகைமருட்டி "அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா" என்று பலகாலும்சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தத்பாவயுக்தராய்க் கொண்டு அவளைப்போலே தாமும் அவனைக்குறித்துப்பேசி அந்த ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார், இத்திருமொழியில். .... ✳

திறுளென்று ஸங்கதியைக் காட்டுவதாக வ்ருத்த கீர்த்தநம் செய்தருளுகிறார் (யசோதையித்யாதி). (மிறுங்கி)-கடினப்பட்டு; அதாவது-ப்ரதிகூலித்தென்றபடி. (அழுகைமருட்டி) என்றது-அழுகை மறக்கும்படி பண்ணியென்கை.

ஸ்வா;—

அவனுக்கும் இவர்களுக்கும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் ஸ்வரூபம்" என்னுமத்தை உணர்த்தி, இவர்கள் அநுதாபத்தைநீக்கி, அவனையும்த்ருப்திபிறப்பித்து, வ்யாமோஹத்தையும் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தையும்இருவருக்கும் விசததரமாகப்ரகாசிப்பித்து, ரத்நதநதாந்யாதிகள்மிகவும்ஒருவனுக்குக் கைப்பட்டால், அவைஸுரக்ஷிதமாயிருந்தனவேயாகிலும் தான் ரக்ஷிக்கவும், ரக்ஷிக்கவல்லாரைக்கூட்டியும் ரக்ஷிக்கிறுப்போலேயாகிலும் வேண்டிவருகையாலே, அவன் ரக்ஷகனாய்ப் போராநிற்கச்செய்தேயும், அவனுக்குரக்ஷ்யம்ஸித்தியாமையாலே, அவனுக்குஸித்தித்த ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவஸம்பந்தத்தாலும் தமக்கு ஸந்தோஷம் பிறவாமையால், அந்த ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பாவஸம்பந்தத்தை மாறுடிரக்ஷ்யரக்ஷகபாவஸம்பந்தமாக்கித்தாம் ரக்ஷகரானாராய், "பொன்னின் முடியினைப் பூவணைமேல் வைத்து" என்று ஸுமநாக்களோடேசேர்த்து ப்ரபந்நர் அவன் ப்ரபத்தியைக்கண்டஞ்சி சோகித்த வநுதாபங்களையும் அவர்களைக்கொண்டே (க) "ஸர்வபாபேப்யஃ - ஸர்வபாபேப்யஃ" என்னுமாபோலே காகஸமரைத் திருத்தி, அவர்களைக்கொண்டே வாரிக்கழித்தாராய் நின்றார்கீழ்.

இனிமேல் திருமஞ்சனம் செய்வித்துத் திருக்குழல் வாரிப்பூச்சூட்டுவதாகத் தொடுக்கிறவளவிலே, பூவுக்கிருய்த்துப் பசுமேய்க்கப் போவதாகக்கோலி, "பசுமறித்துமேய்க்கிறகோலைத்தா"என்ன; இவள்இசைந்து கோல்கொடாமல், இவனை ஒப்பித்துக்காணவேணுமென்னும் கருத்தாலே, "கோல் வாங்கித் தருவிக்கிறேன்" என்று இவனை அழுகைமருட்டி, "அக்காக்காய், கோல்கொண்டுவா" என்று அவள் சொன்ன நிரர்த்தகஸப்தத்தை வ்யாஜமாக்கி, அவனுடைய பக்திலேஶத்தையும் புத்ரத்வாபிமாநத்தையும் அர்த்தவத்தாக்குவதாகக்கோலி,†இவளோ மாத்ரமுமளவில்லாதவர்களுமாய், புஷ்பிதமான வேதவாதரதருமாய்ப் போருகிற வளவேயன்றிக்கே (உ)"நாந்யதஸ்தீதிவாதிநஃ-நாந்யதஸ்தீதிவாதிநஃ"என்று துணிந்திருப்பாரையும் குறித்து கர்மகாலாதிகளாலே திருத்துகைக்கும் திருந்துகைக்கும் யோக்யதை உண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி, ராஜஸதாமஸரையும் ராஜஸராஜஸரையும் குறித்து இவர்களுடைய

† (பா) இவர்கள் ஒருமாத்ரமும். (க) கீ-கஅ-சுசு. (உ) கீ-உ-சஉ.

மூ;—
வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாடுவில்லேற்றித்
தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்தில்பூண்டு
பீலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டுக் [ர் கோல்கொண்டுவா.
காலிப்பின்போவாற்கோர்கோல்கொண்டுவா கடல்நிறவண்ணற்கோ

ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை, "வைத(ஃ)மாகையாலே, அகரணேப்ரத்யவாய பரிஹாரார்த்தமோ? ஆமாஜநகமான ப்ரரோசகவசநங்களால் வந்தப்ரயோஜநங்களைக் குறித்தோ? அநுஜ்ஞாரூபமாய்வைத (ஃ) மான பகவத்ஸமாராதநமென்றோ? காம்யதர்மங்களுக்கும் காயசோஷண பர்யந்தமான மேல்வருகிற ஜீவாத்மயோகத்துக்கும், தத்துல்யவிசேஷண பரமாத்மயோகமான உபாயாந்தரங்களுக்கும் யோக்யதா பாதகங்களை உண்டாக்குகைக்கோ? கேவலவைதமேயென்றோ?" என்று ஏவமாதிகளாலே விகல்பித்துக்காட்டினால், "எங்களுக்கு இவ்விகல்பங்களொன்றும் தெரியாது; தேவரீர் அருளிச்செய்தபடி செய்கிறோம்" என்றாருண்டாகில், திருப்பல்லாண்டில் கூடினவர்களைப்போலே இவர்களையும் கூட்டிக்கொள்ளலாமிறே.

கூடாதாருண்டாகில்; வைதமானதுக்கும் ப்ரரோசகத்துக்கும் வாசியறிந்து, இவ்விதிக்கு ஆஜ்ஞாஉல்லங்கந பரிஹாரார்த்தமென்று தெளிந்து, மேல்போகமாட்டாமல் விஹிதருசிக்காகச் சொன்ன ஆபாஸவசநங்களை விஸ்வஸித்து, அவனுடைய ஸங்கல்பநிபந்தநமாக வைதத்தை காம்யமாக்குகிறவர்களைக்குறித்து, "பகவதாஜ்ஞையை அழிக்கநினைத்துத் தட்டுப்படாதே அவன் செங்கோலை நடத்தி அவனை உபசரியுங்கோள்" என்கிற அர்த்த விசேஷத்தை, காகஸமராயிருக்கிறவர்களை அழைத்துக் "கோல் கொண்டுவா" என்கிற ந்யாயத்தாலே நியமிக்கிறார். .... *

ஸ்வா,—முதற்பாட்டு. (வேலியித்யாதி) வளையும்படியான கோல்களை வெட்டியென்னுதல், †"வேர்"என்றுமூங்கிலுக்குப்பேராய், ரவ்வுக்கு - லவ்வாய், இகரமேறி, மூங்கில்போல் வெட்டியென்னுமாம்; லீலோபகரணமானவில்லாகவளைத்து அதிலே நாணை ஏற்றி.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (வேலிக்கோல்வெட்டி) வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும் கோல்களைவெட்டி. அன்றிக்கே; வேலி

---

† பா வேரல்.

(தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு) ஆமைத்தாலி யென்னுதல். "தாலி" என்று தாலவ்ருக்ஷஸம்பந்தத்தைக் காட்டு கையாலும், "கொழுந்து" என்று அதில் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே, அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பரிறே இடையர். அன்றிக்கே "தாளி" என்று பனைக்கு ஜாதிப்பேராகையாலே, தாளியைத் "தாலி"என்று சொல்லிற்றாகவுமாம். தடவிதானகழுத்திலே பூண்டு.

(பீலித்தழையைப்பிணைத்துப்பிறகிட்டு) பீலிகளைப்பிணைத்துத் திருமுதுகிலேநாற்றி. (காலிப்பின்போவாற் கோர்கோல் கொண்டுவா) மறித்து மேய்க்குமவனுக்குக்கோல் வேணுங்காண். அவன் கோலை நீ மறையாதே கொண்டுவா, அக்காக்கா யென்கிறாள்.

யென்று-வளைவாய், வளைந்தகோலெவட்டி யென்னவுமாம். (விளையாடு வில்லேற்றி) லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி, நாணியேற்றிட்டு. (காலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு) ஜாத்யுசிதமாகையாலே ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத்தாலியைத்தடவியதான கழுத்திலே பூண்டு. அன்றிக்கே, தாலியென்றது-தாளியென்றபடியாய், கொழுந்தென்றது - அதின் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே, அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பர்களிறே இடையர்; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

(பீலிபித்யாதி) பீலிப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. (காலிபித்யாதி) கன்று காலியின் பின்னே அவற்றை மேய்க்கைக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. (கடலித்யாதி). கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவை யுடையவனுக்கு. .... (௩)

அரு;—முதற்பாட்டு. (வேலிக்கால்களிலே) என்றது-கால்போலேநீண்ட வேலிகளிலே யென்றபடி. "கொழுந்தான தாலி" என்றந்வயித்து "கொழுந்து" என்றதுக்கு ச்ரேஷ்டமென்றர்த்தமாக்கி, "தாலி" என்று கூர்மாக்ருதியான கண்டபூஷணமாக வர்த்தமருளுகிறார் (ஜாதீத்யாதி). (தாளியென்றபடியாய்) என்றது-பனைமரமென்றபடியா யென்றபடி.

"பீலி" என்று பீலியையுடைய மயிலாய், தழை என்று-பிஞ்சமாயருளுகிறார் (பீலிப்பிச்சங்களை) என்று. (நாற்றி) நாலும்படி பண்ணி; தொங்கவிட்டென்றபடி. (கன்றுகாலி) என்றது-கன்றுகளான காலியென்கை. இத்தால் "காலி" என்று-காட்டிலே தானேயிருக்கிற பசுக்களாய், அந்தப் பசுக்களை வ்யாவர்த்தித்தாராயிற்று. ... ... (௩)

மூ.—

கொங்குங்குடந்தையும் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்குந்திரிந்து விளையாடு மென்மகன்
சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல் [கொண்டுவா.
அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா அரக்குவழித்ததோர்கோல்

இத்தால், அவனுடைய ஆஜ்ஞையை நோக்குவதான சுத்த ஸம்ஸாரவிதியைக் காம்யமாக்காதே, வைதமென்று, பசுப்ராயரை ரக்ஷிக்கிறவனுடைய ஆஜ்ஞையை நோக்குகிற ஸங்கல்பஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கொண்டுவாவென்கிறார். .... (௧)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) கொங்குமாறாத சோலைக்குடந்தையும். பூவும் பரிமளமும் ஒருகாலும் மாறாத சோலைக்குடந்தையும்; (௧) "கொங்கார்சோலைக்குடந்தை" என்னுமாபோலே. "கொங்கும்" என்கிற அபி-ஏவகாரமாய், கொங்குபொருந்தின சோலைக்குடந்தை யென்னவுமாம். அன்றியிலே, "கொங்கு" என்று மேலைத்திக்காய், அது-ஸ்வாமி ஸ்தாநமாய், அத்தால்வந்த பரத்வத்தையும், திருக்குடந்தையிலே சேர்க்கிறாராகவுமாம். (௨) "அழுந்தூர் மேல்திசை" என்னக்கடவதிறே. (கோட்டியூரும்) திருக்கோட்டியூரிலும். (பேரும்) திருப்பேரிலும். (எங்கும்) சொல்லிச் சொல்லாத்திருப்பதிகளிலும். வ்யாமோஹத்தாலே எங்கும் செல்

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்குங்குடந்தையும்) பரிமளத்தையுடைத்தான திருக்குடந்தையிலும். "கொங்குங்குடந்தை" என்கிறவல்லொற்று மெல்லொற்றாய்க் கிடக்கிறது. சோலைகளிலும் ஓடைகளிலு முண்டான பரிமளமும், உள்ளுக்கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருமேனியின் பரிமளமுமாய்க்கொண்டு ஊரடங்

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) "கொங்கு" என்றதினர்த்தம் (பரிமளத்தை) என்றது. "கொங்கும்" என்று ச[illegible]காரமாகத்தோன்றியிருக்க, உடைத்தாயென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (கொங்குக் குடந்தையித்யாதி). பரிமளத்தை நிரூபகமாகச் சொன்னதின் தாத்பர்யமருளுகிறார் (சோலைகளிலுமித்யாதி). (ஓடைகள்) தீர்க்கி (ஸ்ரோ) கைகள். (திருமேனியின் பரிமளம்) என்றவிடத்தில்; (௩) "[illegible]-ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:" என்றதநுஸந்தேயம்.

---

(௧) தி-மொ-௧௦-௧௦-௪. (௨) தி-மொ-௭-௭-௧. (௩) சாந்தோ-௩-௧௪-௪.

வது. வ்யாமோஹகார்யம் பலியாவிட்டால் லீலாரஸமிறே ஸித்திப்பது. (என்மகன்) ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் மாறாடினைப் போலே, கார்யகாரணபாவத்தையும் மாறாடி "என்மகன்" என்கிறார்.

(சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத்தக்க) ஈஶ்வரனுடைய † நித்யாபிமதனுக்கும் விஷயரோய், மங்களாஶாஸநபரனான அவனுங்கூட தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை, (க) "அகல்விசும்பும்நிலனும்- செங்கோல் நடாவுதிர்" என்று, திருவாழியாழ்வானையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானையும் கொண்டிறே, அவன் ஆஜ்ஞாபரிபாலநம் செய்வது. அவனாஜ்ஞைக்கடங்காதார் மேலே, (உ) "இடங்கைவலம்புரிநின்றார்ப்ப" என்று அவன்றன் கையிலுமடங்காதே நின்றிறே கதகதென நின்றார்ப்பது; அப்படிப்பட்டவனையிறே, அவன் தன்கையிலே அடங்கப்பிடிக்கிறது. செங்கோலுடையவன் அவன்காண்; உன்னதோ?. அவன்கைக்கொண்டால்காண், இதுநன்றுமாய்அஸாதாரணமுமாவது; உன்கையிலே இந்தக்கோல் கிடந்தால் ஸாதாரணமாத்ரமின்றிக்கே அங்கஹீநமுமாங்காண். பசுப்ராயரான நீங்களும் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியிருந்தீகோளாகில், அவன் கையிலே அந்தக்கோலைக்கொடுத்து, அந்தக்கோல்கீழே வசவர்த்திகளாய் வர்த்தியுங்கோளென்கிறார். (அரக்கு வழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா) அரக்கிலச்சினைசெய்த கோல்

களும் பரிமளமாய்க் கிடக்குமித்தனை. (கோட்டியூரும்) திருக்கோட்டியூரிலும். (பேரும்) திருப்பேரிலும். (எங்கும்) அநுக்தமான திருப்பதிகளிலும். (திரிந்துவிளையாடு மென்மகன்) வ்யாபரித்து விளையாடாநிற்கு மென்பிள்ளையுடைய.

(சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத் தக்க) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப் பிடிக்கும் பெரிய திருக்கைக்குத் தகுதியான. (நல்லங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா) நல்லவடிவையுடைத்தானதொரு கோல்கொண்டுவா). (அரக்கித்யாதி) நிறமுடைத்தாம்படி அரக்குவழித்ததொரு கோல்கொண்டுவா. .... (உ)

திருப்பதிகளெங்கும் திரிந்திருக்குமவனுகையாலே, அத்தேசத்திலுள்ளாரடங்கலும் கொண்டாடும்படி நல்லகோல் கொண்டுவா வென்று சொல்லுகிறாளென்று திருவுள்ளம். அரக்குவழிக்கையாவது - சாந்து லிங்கத்தோடு அரக்கு இடிப்பிற்றென்றபடி. ... ... (உ)

(க) திருவிரு. ௩௩. (உ) உ-திருவ-௭௧. † (பா) நித்யாபிமாக.

மூ.—
கறுத்திட்டெதிர்நின்ற கஞ்சனைக்கொன்றான்
பொறுத்திட்டெதிர்வந்த புள்ளின்வாய்கீண்டான்
நெறித்த குழல்களை நீங்கமுன்னோடிச் [கோர் கோல்கொண்டுவா.
சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்டுவா தேவபிரானுக்

காண். எல்லாரையும் நியமிக்கிற கோல்காண். அதுதான் தர்ம நீயமாய்த் தான்காணிருப்பது. அந்த இலச்சினை அழியுமாகில், விவர்ணமாங்காண். ஆஶ்ரயம்மாத்ரமேயோ? வர்ணந்தானும் போகாமல் பேணப்போகாது காண். .... (௨)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (கறுத்தித்யாதி) (ச) "கறுத்துக் கஞ்சனையஞ்ச முனிந்தாய்" என்கிறபடியே, "இவன் அவதரிக்கப்புகுகிறான்" என்று உருவினவாளோடே ஹிம்ஸிப்பானாக எதிர்த்து நின்றகஞ்சனையென்னுதல்; ஜந்மாந்தரத்தில்காலநேமியானவாஸனையாலே வந்த நெஞ்சில் கறுப்போடேயிறே எதிர் நின்றது. அந்த ப்ராதிகூல்யத்தையும் பிழைத்துப்போனவனை, அநுகூல தர்மநம் செய்வித்து அழைத்ததிறே, நேர்கொடு நேர் எதிர்ந்ததாவது. (பொறுத்திட்டெதிர் வந்த புள்ளின்வாய் கீண்டான்) எதிரேவாயை அங்காந்து கொண்டு கதறிவந்த அதிர்ச்சியைப் பொறுத்து, அந்தப் புள்ளின்வாயை அநாயாஸேந கீண்டு தன்னை நோக்கித்தந்தவன்.

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (கறுத்தித்யாதி) கறுப்பு-சீற்றம். தன்மேலே க்ரோதத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு எதிரிட்டு நின்ற கம்ஸனைக்கொன்றவன். (பொறுத்தித்யாதி) வருகிற போதை வேகத்தைப் பொறுத்துநின்று, தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த பகாஸுரனுடைய வாயைக்கிழித்தவன்.

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (கறுத்தித்யாதி) (சீற்றம்) என்றால் "இன்னார் மேலே" என்னவேண்டுகையாலும், "கொன்றான்" என்றதுக்கு ஹேதுவாகவும் (தன்மேல் க்ரோதத்தை) என்றது. (எதிரிட்டு) என்றது-சத்ருவாயென்றபடி. நலியவந்த புள்ளுக்குப் பொறுமை சொல்லக்கூடாமையாலே, க்ருஷ்ணபரமாக்கிப், பொறுமைக்கு விஷயத்தைக்காட்டுகிறார் (வருகிறவித்யாதி). (வேகத்தை) என்றவிடத்தில், "வாய்கீண்டான்" என்றத்தாலே அந்தப் புள்ளு நலிவதாக வந்தது தோன்றுகையால், நலிவதாக வரும்போது வேகம் அர்த்தஸித்தமென்று திருவுள்ளம்.

(ச) தி-மொ-எ-எ-எ.

மூ.—

ஒன்றேயுரைப்பா னொருசொல்லே சொல்லுவான்
துன்று முடியான் துரியோதனன் பக்கல்
சென்றங்குப் பாரதம் கையெறிந்தானுக்குக் [கோல்கொண்டுவா
கன்றுகள்மேய்ப்பதோர்கோல்கொண்டுவா கடல்நிறவண்ணற்கோர்

(நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்னோடி) நீண்டுசுவிந்து சுருண்ட குழல்களை நீங்க முன்னோடி. கன்றுகளுக்கு முன்னே யோடியென்னுதல், குழலகவியாமல் பின்னே நீங்கவென்னுதல். இப்படி அதிர வோடி. (சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல் கொண்டுவா) ஸ்வாக்ஷணத்தில் அந்வயமில்லாத வளவே யன்றிக்கே, புல்லைக் கசக்கிக் கொடுத்து, மிடற்றுக்குள்ளே இழியும்படி பண்ணி இறக்கினவாறே, மிகவும்உகந்திறே சிறுக்கன்றுகள் தான்மேய்ப்பது. (தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா) இங்குள்ளதேவர்களாதல்; அங்குள்ளாராதல், இரண்டு விபூதிக்கும் உபகாரகனிறே. .... (௫)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (ஒன்றேயித்யாதி) குணத்வயங்

(நெறித்தவித்யாதி) நெறித்து முன்னே நாலாநின்ற குழல்களானவை, ஓடுகிற விசையாலே இரண்டருகும் நீங்குமபடியாகக் கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடி. (சிறுக்கன்றித்யாதி) இளங்கன்றுகளை மேய்க்கிறவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. (தேவபிரானுக்கு) ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான கம்ஸாதிகளையழியச் செய்கையாலே தேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. .... (௫)

வ்யா;—நான்காம்பாட்டு. (ஒன்றித்யாதி) "பாண்டவர்களும்

"நெறித்த" என்றத்துக்கு, "நீங்க" என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்துத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (நெறித்தித்யாதி). (நெறித்து)அலகலகாய்க் கொண்டு. "குழல்களை" என்ற ஐகாரம் அவ்யயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி(குழல்களானவை) என்றது. "சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (கன்றுகளுக்கு முன்னே) என்றது. கீழ்ச்சொன்னவிரண்டு அபதாநங்களும் தேவபிரானகைக்கு ஹேதுவாக வர்த்தமருளுகிறார் (ஆஸுரேத்யாதி). இப்படி உபகாரகனாகையாலே, அவனுக்குக் கோல்கொண்டு வந்து கிஞ்சித்கரித்துப் போருமோ வென்கிறாளென்று திருவுள்ளம். ... ... (௫)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (ஒன்றித்யாதி) "ஒன்றேயுரைப்பா னொரு சொல்லே சொல்லுவான்" என்று இரண்டும் ஏகார்த்தமாயிருக்கையாலே, பௌநருக்த்யம் வருமென்று அர்த்தபேதம் காட்டுகிறார் (பாண்டவர்களு

கள் தலையெடுத்த காலத்தும், ஸத்வம் தலையெடுத்த தேசகாலத்தி லும். (ஒன்றேயுரைப்பானொரு சொல்லே சொல்லுவான்) குணத்வ யம் தலையெடுத்த காலத்தில் சொன்னவாக்யமேயிறே ஸத்வம் தலையெடுத்த காலத்திலும் சொல்லுவது. அன்றிக்கே ஸாமத்தா லும் தாநத்தாலும் பேதத்தாலும் தண்டத்தாலும் பேசித்தாலும், ரஹஸ்ய பரமாஹஸ்யங்களிலும் பொருந்தாமையே அவன் நெஞ் சில் கிடப்பது. ஸத்யவாதிகள், குணத்ரயங்கள் பேதித்தாலும் ஒரு படிப்பட்டிருந்தார்களேயாகிலும், முக்யதர்மப்ரதாநராகையாலே, அவஸ்தாநுகுணமான வாபக்ஷ்யத்தாலே பேதிக்கவும் கூடு மிறே; ஔபாதிகவசநவித்தராகையாலே. ஔபாதிக தர்மபரிபா லிகராணரேயாகிலும், முக்யதர்மப்ரதாநராகையாலே, அவஸ்த் தாநுகுணமான வார்த்தைகளருளிச் செய்யாரிறே பெருமாள். அதுபோலேயிறே இவனும், "பத்தூர் ஓரூர்" என்றாலும் பர்யாய சப்தமொழியச்சொல்லுவதில்லை. *ஒன்றேயுரைப்பானொருசொல்லே சொல்லுவானாய்த் துன்னுமுடியனாயிருக்கிற துர்யோதநன் பக்

காங்களுங்கூடி ஜீவிப்பதில்லை" என்னு மோரர்த்தமே சொல்லுவா னாய், "கூடிஜீவிப்பதில்லையேயாகிலும், அவர்களுக்கும் ஏதேனும், சில கொடுக்கவேண்டாவோ" என்று மத்யஸ்த்தர் சொன்னால், "அவர்களுக்கு ஒரு கோல்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை" என்னு மொரு வசநமே சொல்லுவானுமா யிருக்குமவனென்கை. அன்றிக் கே, ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் (க) "𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 - "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" இத்யாதிப்படியே, ஒருபடியாலும் அவர்களைக்கைவி டாமையாகிற ஓரர்த்தமேசொல்லுமவனாய், (உ) "𑌅𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 - அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி" இத்யாதிப்படியே- அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்குடலானவசநமொன்றுமே சொல்லா

மித்யாதி). (கோல்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை) என்றவிடத்தில், (௩) "[illegible]-நஸூச்யக்ரம் ப்ரதாஸ்யாமி" என்றதநுஸந் தேயம். துர்யோதநனுக்கு விசேஷணமாக்கி அவன் ப்ரக்ருதிக்குச் சேரக் கீழ்த்தமருளிச் செய்து, க்ருஷ்ணனுக்கு விசேஷணமாக்கி, இவன் ஸ்வபா வாநுகுணமாக வர்த்தாந்தரயருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "துன்னு"

(க)-ரா-யு-௧௮-௩. (உ)-ரா-யு-௧௮-௩௪. (௩)-பார

கல். ரத்நாதிகளாலே நெருங்கி அலங்க்ருதமான அபிஷேகத்தையு முடையவனென்னுதல். அபிஷிக்த க்ஷத்ரியராலே ஒருவர்க்கொருவர் நெருங்கி ஸேவிக்க விருக்கிறவனென்னுதல்.

(சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு) அங்கே "ஸமாதாநம் செய்யலாமோ" என்று பலகாலும் சென்று இசைத்துப்பார்த்தவளவிலே பொருந்தாமையாலும், யுத்தத்திலே பொருந்துகையாலும், யுத்தந்தானும் தர்மமாகையாலே இது தன்னிலே நிலைநின்றமை தோன்ற "கைதட்டு" என்ன; அந்யபதார்த்தங்களைக் கொண்டு கார்யப்பாடறிக்காப்போலே இருக்கிறதாகாணும்; வெற்றிகூறிக் கைதட்டினபடி யென்னுதல். அங்கேசென்று இசைந்து போந்து

நிற்பானை யிருக்குமவனென்று † பகவத் விசேஷணமாகவுமாம். (துன்றுமுடியான்) நவரத்நங்களினாலே நெருங்கின அபிஷேகத்தை யுடையவன். அபிஷிக்த க்ஷத்ரியராலே நெருங்கி ஸேவிக்கப்படுமவனென்னுதல். (துரியோதநன் பக்கல்) ஏவம்பூதனான துர்யோதநன் பக்கலிலே.

(சென்றங்குப்பாரதம் கைபெறிந்தானுக்கு) "இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோ" என்று தூதனாய்ச்சென்று பொருத்தப் பார்த்தவிடத்தில் பொருந்தாமையாலும், யுத்தத்திலே பொருந்துகையாலும், "ஆனாலும் அது தன்னைச் செய்க" என்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கேகைதட்டிப்போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே,

---

என்றது-நெருங்க ஸேவிக்கப்படுமவர்களென்றாய், "முடி" என்றது-முடியை யுடையவர்களென்றாய், இத்தாலே ஸேவியாநிற்கிற கிரீடிகளை யுடையவனென்று அக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி பலிதார்த்தமருளுகிறார் (அபிஷிக்தேத்யாதி).

துர்யோதநன் பக்கல் சென்றது-ஸமாதாநார்த்தமாகையால், பாரதத்தைச் செய்கைக்கு ஹேதுவாகக்கூடாமையாலே ததநுகுணமாக "சென்று" என்றதுக்கு அர்த்தமருளுகிறார் (இரண்டித்யாதி). "பாரதமங்குக்கையெறிந்தான்" என்றந்வயித்து, ஸமாதாநார்த்தம்போனவன்பூசல் விளைப்பானென்னென்ன, அதுக்கு ஹேதுக்களைக் காட்டிக்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (பொருந்தித்யாதி). (அங்கே கைதட்டுகை) துர்யோதநன் பக்கலிலே அவன் கையிலே அஸ்யம் அப்படிச் செய்கிறோமென்று தம் திருக்கையாலே தட்டுகை. "அங்கு" என்றது-பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயென்

---

† (பா) இவனுக்கு.

மூ,—

சீரொன்றுதூதாய்த் துரியோதனன்பக்கல்
ஊரொன்று வேண்டிப் பெறாத உரோடத்தால்
பாரொன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத் [கோல்கொண்டுவா.
தேரொன்றை யூர்ந்தாற்கோர்கோல்கொண்டுவா தேவபிரானுக்கோர்

இங்கேகைகயுமணியும்வகுத்தெறிந்தவனுக்கென்னுதல். எறிதல்-வீசு தல். (கன்றுகள் மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா) புல்கவ்விமேய மாட்டாதவையாய்ப் பறித்துக்கசக்கிக் கொடுத்தாலும் இறங்குந் தனையும் பார்த்திருக்கவேண்டுகையால், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அசக்தரா யிருப்பாரளவில் திருவுள்ள மூன்றியிருக்கும்போலே காணும். அவ னுக்கு நிறக்கேடுவாராமைக்குக் கோல்கொண்டுவா. (கடல் நிற வண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவா) கடல்நிறம் போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனுக்கு அத்விதீயமான கோல்கொண்டுவா.

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சீரித்யாதி) அவதாரத்தில் மெய்ப் பாடு தோன்றிவிறே சீரோடு தான் ஒன்றினவைது. தான் குணத்

ஆனால் அது தன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்ட வர்களுக்காய்நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும் வகுத்தவனுக் கென்னுதல். எறிதல் - இடுதலாகையாலே, வேண்டின பொருள் கொள்ளலாமிறே. (கன்றுகள் மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா) பசுமேய்க்கையிலும் அவன் விரும்பியிருப்பது கன்றுகள் மேய்க் கையாய்த்து. அதுக்குத் தகுதியாயிருப்பதொரு கோல்கொண்டு வா. (கடலித்யாதி) கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடி வையுடையவனுக்கு. .... (௯)

றாய், "கை" என்று - வ்யூஹமாய், எறிகை-வகுக்குகையாய், அர்த்தாந்தரம ருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).கீழ்யோஜனையிலே "ஆனதும்" என்ற பதத் துக்குக் கீழ்ச்சொன்னதெல்லாம், இந்தயோஜனையில் "ஆனால்" என்றதுக்குக் கீழே கூட்டுவதென்று திருவுள்ளம். (கையுமணியும்) என்றது-வ்யூஹம். "எறிந்தான்" என்றத்தால் வகுக்கைசொல்லக் கூடுமோவென்ன (எறிதலித் யாதி). கையெறிகை - வ்யூஹத்தையிடுகையாய், வகுக்கையைக்காட்டு மென்று கருத்து. "காலிப்பின் போவாற்கு" என்றும், "கன்றுகள் மேய்ப் பாற்கு" என்றும் கீழ்ப்பாட்டுக்களிலும் சொல்லி, இங்கே "கன்றுகள் மேய்ப்ப தோர்" என்று இப்படி அருளிச் செய்வானென் னென்ன வருளுகிறார் (பசு வித்யாதி). ... ... (௯)

திலே ஒன்றினுலிறே எல்லார்பக்கலிலே சீர்தான் ஒன்றிற்றுவது; பாண்டவாதிகள் பக்கல்கண்ட குணங்களை துர்யோதநாதிகளுக்கும் உண்டாக்க வேணுமென்றிறே ஸ்ரீதூதெழுந்தருளிற்றென்னுதல். இவர்கள் தங்கள் பக்கல் கண்டகுணலேசங்கள் நிலைநின்றதாவதும் இவன் தூதுபோக விசைந்தாலிறே. இசைந்திலனுகில், சோறுசுட்ட போதாகினுல் "இவன் ஜாதிக்ஷத்ரியனே?" என்றாப்போலே தங்களுக்குத் தோற்றித்துச் சொல்வர்களிறே, இவர்களும்.

அன்றிக்கே (௧) "ద్వారకానిలయాచ్యుత - த்வாரகாநிலயாச்யுத" என்றிறே அவள்தான் சரணம்புக்கது. அந்தத்திருநாம ப்ரபாவம் நிலைநிற்கும்போதும் தூதுக்கிசைய வேணுமிறே. அன்றிக்கே (உ) "இன்னார் தூதனெனநின்றான்" என்கிறபடியேஅவன்தன்படியாலும்தூதுக்கு இசையவேணுமிறே. தன்படியாவது-நிரங்குஸஸ்வாதந்த்ர்யநிபந்தநமான பாரதந்த்ர்யமிறே. அதிறே இதில்கொள்ளலாவது. அவனொரு கார்யத்திலே உபக்ரமித்தால்நிவாரகரில்லையிறே. அதுதானிறேஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யமாவதும்.இவனும் ஸாபராதஸ்வதந்த்ரனுயிருக்கச் செய்தேயிறே,ஆஸ்ரயித்துத் தன்னை குணவானுக நினைத்திருப்பது. அவனும் அப்படியேயிறே. ✻அஹம் ஸப்தவாச்யனேயிறே "மாம்" என்று தோற்றினன். (௩) "త్వదాశ్రితానామ్ - த்வதாஸ்ரிதாநாம்" "பாண்டவதூதன்" என்றபோதாய்த்து அவன் பிறந்து கால்பாவிநிலத்திலே நின்றது. ப்ராஹ்மணுநுஜ்ஞாபூர்வகமாகவும், உதகபூர்வகமாகவும்,நாம்யஜ்ஞும்தலைக்கட்டினுல் த்ரவ்யத்தால் வந்தலுப்தஜைதபாராதே, நாம் அலாபத்தாலே ஸந்துஷ்டராயிருக்குமா போலேயிறே இவனும் ஸந்தோஷித்து நின்றநிலை

வ்யா;—ஐந்தாம்பாட்டு. (சீரொன்றுதூதாய்) (உ) "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற குணம் தனக்குச் சேருகைக்குறுப்பான தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து. (துரியோதநன்பக்க லூரொன்று வேண்டி) அதார்மிகனுய்

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சீரித்யாதி) "சீர்" என்றுகல்யாண குணங்களை யெல்லாம் காட்டவற்றேயாகிலும், "தூதாய்" என்றதுக்கநுகுணமாக விசேஷித்தருளிச்செய்கிறுர் (இன்னுரித்யாதி). "பெருத" என்றபதத்தை க்கடாக்ஷித்து, துர்யோதந பதத்துக்கு விசேஷித்தர்த்தமருளுகிறுர் (அதார்

(௧) பார-ஸபா. (உ) தி-மொ-உ-உ-௩. (௩) ஸ்தோ-ரஉ0

(துரியோதனன் பக்கலூரொன்று வேண்டி) அவன்சேவகமெல்லாம் கண்டோமிறே. பொய்யாளைமிட்டுச் சில ப்ரதிஜ்ஞைகளையும் செய்து நிஷ்ப்ராணனாயிருந்த போதே, "அம்ஶித்துக் கொடாயாகில், பத்தூரைக்கொடு; அதுவும் செய்யாயாகில் ஓரூரைக்கொடு" என்றவளவில், அவனிசையாமல், "அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு; தர்மத்தாலே ஸ்வர்காதி லோகங்களுண்டு; எங்களுக்கித்தனையுமன்றோ §உள்ளுவது" என்று அவன் மறுத்தவளவில், தான் வந்த கார்யம் பலியாமையால் திருவுள்ளத்தில் சீற்றம் கிளம்பினபடியாலே, "*வீரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, 'பத்தூர், ஓரூர்' என்று சொல்லுகிற

பந்துக்களை யடர்த்து, பலத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துர்யோதனன் பக்கலிலே சென்று †"உங்களுக்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்து இரண்டுதலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருங்கோள்" என்று முந்துறச் சொன்னவளவில், அவன் "அதுவும் செய்யேன்" என்றவாறே, "ஆனால் பத்தூர் தன்னைக் கொடுக்கப்பார்ப்பது" என்ன; "அதுவும் செய்யேன்" என்றவாறே, "ஓரூர் தன்னையாகிலும் கொடு" என்றவளவில், அவன் அதுக்கும் இசையாமல், "அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு; தத்பலமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுமுண்டு, அத்தை அநுபவிக்கக் கடவர்கள், ‡அவர்களுக்கு இத்தனையுமன்றோ வுள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை" என்று வெட்டிதாக வார்த்தை

மிகேத்யாதி). இப்படி துர்குணியாகையாலே ஊர்பெறுதவனென்று திருவுள்ளம். (அடர்த்து) ஹிம்ஸித்து. "பத்தூர்பெறுதன்று பாரதம்கை செய்து" என்றுசொல்லி, இப்போது "ஊரொன்றுவேண்டி" என்றால் விருத்த மன்றோவென்ன; அவ்விரோதத்தைப்பரிஹரியா நின்று கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (உங்களுக்கித்யாதி). "அர்த்தாம்ஶமுமில்லை, பத்தூருமில்லை" என்றபோதும் ரோஷமில்லாதே யிருந்த க்ருஷ்ணனுக்கு "ஒரூராகிலும் கொடு" என்ன, "அதுவுமில்லை" என்றத்தால் ரோஷம் பிறவாதென்று திருவுள்ளப்பற்றி, பின் ரோஷம்பிறக்கும்படி துர்யோதனன் வெட்டிதாகச் சொன்னதை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (அவர்களுக்கியாதி). தர்மமுண்டென்கிற க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தை அறிந்து, பாண்டவர்களுடைய ஶரீராவஸாநத்தளவும் ஒன்றும் தருகிறதில்லையென்று ஸ்துதிபோலே சொன்னானென்று திருவுள்ளம். (வெட்டிதாக) கடினமாக.

§ (பா) உள்ளது. † (பா) அவர்களுக்குள்ள. ‡ (பா) எங்களுக்கு

தேன்'' என்று துர்யோதனன் சொல்ல, இவரும் "வீரபோக்யை யன்றோ வஸுந்தரை, இவன் இதுதன்னிலே இசையப்பெற்றோமே? நாம் வந்தகார்யம் பலித்ததே'' என்று*இன்னார் தூதனென நின்ற போதிலும் காட்டில் திருவுள்ளத்திலே ஸந்தோஷம் பிறந்து நிலத்திலே திருவடிகள் பதிக்கொண்டு பொருந்தினது இப்போதிறே.

(பாரதம்கைசெய்து) யுத்தத்திலே கையுமணியும் வகுத்து. (பார்த்தற்கு) (க) "[illegible] - விஸ்ருஜ்யஸஶரஞ்சாபம்'' என்ற அந்த ச்சமத்தர்கு.(தேரொன்றையூர்ந்தாற்கு) அத்விதீயமான தேரொன்னுதல். ஶத்ரு ஜயத்துக்கு ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாமை யாலே "ஆயுதமாயிற்று'' என்னலாம்படி நாலுசாரிவிட்டுத் தேர்க் காலிலேமடியும்படி துகைத்துப் பொகட்டதேரொன்னுதல். (தேவ பிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா) ஸர்நிர்வாஹகற்கு. (ரு)

சொல்ல; (பெருத வுரோடத்தால்) ஓருநர்தானும் பெருத ரோஷத்தாலே.

ஆனால் "*வீரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப் பண்ணி †ஜயித்தவர்களொருவர் பூமியையாளுங்கோள்'' என்ன; அவன் அதுக்குப்பொருந்தினவாறே; (பாரொன்றி) திருவுள்ளமுகந்து, பூமியிலே பொருந்த,கால்பாவிநின்று.(பாரதம் கைசெய்து) பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்களுக்காக நின்று கையுமணியும் வகுத்து. (பார்த்தற்குத் தேரொன்றை யூர்ந்தாற்கு) ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாமையாலேஸாரத்யத்திலே அதி(தி)க்ருதனாய், அர்ஜுநனை ரதியாக்கி, ப்ரதிபக்ஷத்தை உருளைகளாலே நெருக்கைக்குறுப்பாகையாலே அத்விதீயமான தேரை நடத்தினவனுக்கு, ஓர் கோல்கொண்டுவா. (தேவபிரானுக்கு) இந்த நீர்மைக் கெதிர்த்தட்டாம்படி நித்யஸூரி

"உரோடத்தால் பாரொன்றி'' என்று ரோஷத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லக்கூடாமையாலே, அதுக்கு ஹேதுவை அவதாரிகாமுகேந வருளுகிறார் (ஆனாலித்யாதி). ஒன்றானதேரை என்றந்வயித்து, ஒன்றென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரதிபக்ஷத்தையித்யாதி). (உருளைக்கால்) வண்டிக்கால். "தேரொன்றை யூர்ந்தாற்கு'' என்றவநந்தரம "தேவபிரானுக்கு'' என்கையாலே, அவர்களெல்லாரும் வந்து ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தைக்

†(பா) ஜீவித்தவர். (க) கீ-க-சஎ.

மூ;—

ஆலத்திலையா னரவினணைமேலான்
நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்
பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த [கோர்கோல்கொண்டுவா.
கோலப்பிரானுக்கோர்கோல்கொண்டுவா குடந்தைக்கிடந்தாற்

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (ஆலித்யாதி) க்ருஷ்ணவதாரம்போலே திருவநந்தாழ்வானும், (௧) "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே அவனை "வடதளஶாயி" என்னும்படி அவதரித்த ரஹஸ்யமே இப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம். "(௨) 'ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு' என்று ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டார்" என்று ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்செய்தருளினர். (ஆலித்யாதி) அத்து-சாரியையாதல், "ஆலான அத்தினுடைய" என்று விபக்தியானபோது, தான்றிச்சுட்டாய்,

கனுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையை யுடையவனுக்கு. இத்தால்-மனுஷ்யத்வேபரத்வத்தைச் சொன்னபடி. .... (௫)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஆலத்திலையான்) ஜகத் ப்ரளயம்வந்தபோது வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (அத்து)-சாரியை. (அரவினணைமேலான்) திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (௩) "సహస్రవదనో దేవః ఫణామణివిరాజితః। స ఏవ వటవృక్షోభూదనన్తోద్భుతరూపవాన్ - ஸஹஸ்ரவதநோ தேவ: பணாமணி விராஜித:। ஸஏவ வடவ்ருக்ஷாபூதநந்தோத்புதரூபவாந்" என்கிறபடியே-வடவ்ருக்ஷமானன்-திருவநந்தாழ்வானிமே. "ஆலத்

கண்டு ஸேவித்தார்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி பலிதார்த்தத்தையருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). ... ... (௫)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (ஆலத்தித்யாதி) "அரவின்" என்றவிடத்தில்-இன்-சாரியை என்று நினைத்தர்தம் (திருவனந்தாழ்வானித்யாதி). "ஆலத்திலையனுயிருந்தே அரவினணை மேலான்" என்று அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, இவ்வர்த்தம், அரவு ஆலானபோதன்றோகூடுவதென்ன, ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளுகிறார் (ஸஹஸ்ரேத்யாதி). இவ்வர்த்தம் தோற்றும்வழியே தென்னவருளுகிறார் (ஆலத்திலையானித்யாதி). (அந்தவர்த்தமும்)என்ற ச(ஃ)காரத்துக்கு

(௧) ௯-திருவ-௫௩. (௨) ௧-திருவ-௬௧. (௩)

அதுக்கு ஹேதுவானதொன்றைக் காட்டுமிறே. அந்த ஹேதுதா
னிருக்கிறபடி.

(நீலக்கடலித்யாதி)நீலக்கடலென்று-இதுதானாதல், திருமேனி
யில் ப்ரபையாலே (௧) "முகில் வண்ணவானம்" என்கிறபடியே
க்ஷீராப்திதானாதல்; கடைகிற கால முறையிட்ட ஔஷதங்க
ளால் வந்தவைவர்ண்யம் மாறுமையாலே, "நீலக்கடல்" என்றதா
தல். அந்த விவர்ணத்துக்கு காலாந்தரஸ்த்திதியில்லை என்று
தோன்றிலும் தத்கால விசேஷணப்ரஸித்தி நிருபகமாகையாலே
"நீலக்கடல்"என்னவுமாம். குணதோஷங்கள்ஆக(ா)ந்துக நிரூபகமா
னாலும் அந்த ஜாதிவ்யக்தியுள்ளதனையும் சொல்லலாயிருக்குமிறே.
இக்கடலானபோது (௨) "கருந்தண்மாகடல் கண்துயின்றவனிடம்"
என்றும்,(௩) "உவர்க்கும் கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்றும்சொல்லு

திலையானரவினணைமேலான்" என்கையாலே - அந்த அர்த்தமும்
தோற்றுகிறது.

(நீலக்கடலுள்ள நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்) க்ஷீரமாகை
யாலே வெளுத்தநிறமா யிருக்கச் செய்தேயும், திருமேனியின் நிழ
லீட்டாலே நீலமான நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே, ப்ர
ளயாவதியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவன். (௨) "கருந்தண்மாகடல்
கண்துயின்றவன்" (௩) "உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்கை
யாலே "நீலக்கடல்" என்று-இந்த லவணஸமுத்ரந் தன்னைச் சொல்

"அரவினணைமேலானாய்க்கொண்டு, நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்
தான்" என்ற ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக்கடாக்ஷித்து வக்ஷ்யமாணார்த்தத்தோடு
ஸமுச்சயமர்த்தமென்று கொள்வது.

(நிழலீட்டாலே) என்றது-காந்திவ்யாபிக்கையாலேயென்றபடி. "நெடுங்
காலம்" என்று அந்த்ய விபூதியிலே சொல்லக்கடுமோ வென்னவருளுகி
றார் (ப்ரளயேத்யாதி). "நீலக்கடலுள்" என்றவிடத்தில் நைல்யம் ஔபாதி
கமாகக் கீழருளிச் செய்து, ஸ்வாபாவிகமான நைல்யமே சொல்லலாமென்று
அதுக்குப்ரமாணங்களையும் காட்டா நின்றுகொண்டு, யோஜநாந்தரமருளிச்
செய்கிறார் (கருந்தணித்யாதி). தண்மையும் மஹத்தையும் ஸ்வாபாவிகமா
னாப்போலே, கருமையும் ஸ்வாபாவிகமாகவேணுமென்று பாசுரத்துக்குக் கருத்
தென்று திருவுள்ளம்.

---

(௧) தி-வாய்-எ-௨-௧௧. (௨) தி-மொ-௩-௧-௧.(௩)௩-திருவ-௩௭.

கிறபடியே கடல்கள் தோறும் திருப்பள்ளியறை யுண்டென்னவுமா மிறே. இப்படியான கடலுள் "அரவினணை மேலான்" என்னும்படி யோக நித்ரை சிந்தைசெய்து அநேக காலம் கண்வளர்ந்தான்.

(பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள் செய்த) இவனுடையபிதாவான இந்த்ரன் "என்புத்ரனை வர்ஜுநனை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலேயும், தான் இவனளவிலே பக்ஷபதித்திருக்கையாலும், இவன்தானும் அவன் வார்த்தைகேட்டுப்போருகையாலும், கண்மாளர் பணிக்கொட்டிலிலே கண்வளருகிறகாலம் தொடங்கி அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் செய்து போந்து, இவன் பக்வனானபின்பு த்ரௌபதி ப்ரதிஜ்ஞையாலும், மிக்க க்ருபையாலுமிறே தேர்த்தட்டிலே ஸ்ரீகீதை முதலாகவருளிச் செய்ததும்.

விற்றாகவுமாம். "அரவினணைமேலானைக்கொண்டு நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்" என்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம்.

(பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த) இந்த்ரன் வந்து, "என்னுடையபுத்ரனை இவனை ரக்ஷித்தருளவேணும்" என்று காட்டிக் கொடுக்கையாலே, பால்யவயஸ்ஸிலே அர்ஜுநனுக்கு அருள் செய்தபின்பு, இவன் தன்னளவிலே ஸ்நேஹித்து வசவர்த்தியாய்ப் போருகையாலும், எல்லாரளவிலும்போலன்றியே இவனளவில்தான் பக்ஷபதித்துப் போருகையாலும், அவ்வருள் மேன்மேலென வளர்ந்து சென்றவித்தனையிறே.

(கோலப்பிரானுக்கு). அழகிய வுபகாரகனுக்கென்னுதல்; அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை இவனுக்குச் சக்ஷுர் விஷயமாக்கி,

---

பால்யத்திலே அர்ஜுநனை யருளினதுக்கு ஹேதுவைக்காட்டிக் கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (இந்த்ரனித்யாதி). பின்பும் இவனை க்ருபைபண்ணியிருக்க, பால்யத்திலே யென்று விசேஷிக்கக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (பின்பிவனித்யாதி). பால்யத்திலே க்ருபை பண்ணுகை ப்ரதாநமாகையாலே அருளிச் செய்தாரென்று கருத்து.

மாதாபித்ராதிக ளெல்லாரிலும் வைத்துக்கொண்டு, இவன் அழகான வுபகாரகனென்று யோஜனை அருளுகிறார் (அழகியவித்யாதி). "கோலம்" என்ற லக்ஷணையாலே - விக்ரஹவாசியாக்கி, விக்ரஹத்தை உபகரித்தவனென்று பரப்தார்த்தயாக யோஜநாந்தரமருளுகிறார் (அதீந்த்ரியேத்யாதி). "பார்த்தற்கருள்செய்தகோலப்பிரான்" என்றவனை, "குடந்தைக்கிடந்தான்" என்று

மூ.—
பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
உற்றவடிவி லொருகண்ணுங் கொண்டவக்
கற்றைக்குழலன் கடியன் விரைந்துன்னை [கோர்கோல்கொண்டுவா.
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்டுவா மணிவண்ணநம்பிக்

(கோலப்பிரானுக் கோர்கோல் கொண்டுவா) இவ்வளவேயன்றிக்கே தன்னுடைய ஸுபோக்யமான விக்ரஹத்தை இவனுக்கு வஶவர்த்தியாக்கி முன்னே நின்று காட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு ரக்ஷித்தமஹோபகாரம். (குடந்தைக் கிடந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா)(க)“[illegible]-மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றவளவேயன்றிக்கே, “[illegible] - கும்பகோணே விநஶ்யதி” என்னும்படியான வளவேயன்றிக்கே, * ஆவியகமே தித்திப்பானிறே.

“நீலக்கடலுள் அரவணைமேலான் நெடுங்காலம்கண்வளர்ந்தான்- ஆலத்திலையானாய் பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள் செய்த கோலப்பிரானுககோர் கோல்கொண்டுவா, குடந்தைக் கிடந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா” என்றந்வயம். .... (௬)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (பொற்றிகழித்யாதி) (உ) “[illegible]

முன்னின்று ரக்ஷித்த வுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறதாதல். (குடந்தைக் கிடந்தாற்கு) (௩)“குடந்தைஎம் கோவலன்” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணவதார ஸௌலப்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிறே திருக்குடந்தையில் கண்வளர்ந்தருளுவது. அங்கு கோலப்பிரானைப் போலே, இங்கும் *ஏரார்கோலம்திகழவிறே சாய்ந்தருளிற்று. (௬)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பொற்றிகழித்யாதி). (௪) “[illegible] - ஸாபக

சொல்லக்கூடுமோ வென்ன, ஸௌலப்ய குணத்தால் வந்த ஸாம்யத்தைப் பற்ற வென்று ஒரு நியாமகத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் (குடந்தையித்யாதி). கோலத்தாலும் ஸாம்யமுண்டென்று நியாமகாந்தர மருளுகிறார் (அங்கித்யாதி). (அங்கு) க்ருஷ்ணவதாரத்திலே. (இங்கு) அர்ச்சாவதாரத்திலே. ... ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பொற்றிகழித்யாதி) கண்கொண்டது - சித்ரகூடத்திலேயா யிருக்க, “பொற்றிகழ்” இத்யாதியாலே விசேஷித்துக்கொண்டு இத்தைச்சொல்லுவா னென்னென்ன வருளுகிறார் ([illegible])

(க)கீ-க௮-௬௬(உ)ரா-பா-க-௩உ(௩)தி-வாய்-க௦-க-எ(௪)ரா-அ-யோ-க௮-கஉ.

Xதேரமே - சித்ரகூடம் கதேராமே" என்கிறபடியே, பொலிவையு டைத்தாய், விளங்காநின்றுள்ள சித்ரகூடபர்வத பார்ஸ்வத்திலே, நாய்ச்சியாரும் தாமும் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே ரஜோகுண

ஸ்சித்ரகூடோயம் கிரிராஜோபமோகிரி: யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்த்த: குபேர இவநந்தநே" என்கிறபடியே திருவயோத்யையிலிருப்பிலுங் காட்டில் உகந்தெழுந்தருளியிருக்கும்படி, சோலைகளும் சுனைகளும் பாறைகளும் அருவிகளும் முதலானவற்றால் வந்த பொலிவையு டைத்தாய் விளங்காநின்றுள்ள சித்ரகூடபர்வத பார்ஸ்வத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயிறே, காகம் வந்து அபராதம் பண் ணிற்று.

பிராட்டியும் தாமுங்கூட ஜலக்ரீடை பண்ணின பின்பு, பெரு மாள் மடியிலே மூந்துறப் பிராட்டி கண்வளர்ந்து, அநந்தரம் (க) "பர்யாயேணப்ரஸுப்த:- பர்யாயேணப்ரஸுப்த:" என்கிறபடியே

என்று தொடங்கி, (அபராதம் பண்ணிற்று) என்னுமளவும். இத்தால் இப்படி பிராட்டியோடே ரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் தேசத்திலே அபராதம் பண்ணு கையாலே, "க்ரூராபராதி" என்று கண்கொள்ளுகைக்கு ஹேது தோற்றுமெ ன்று திருவுள்ளம். எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (திருவ யோத்யையிலித்யாதி). "சித்ரகூடம்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து பர்வத ஸ்வபாவாநு குணமாகப் பொலிவை விசேஷிக்கிறார் (சோலைகளுமித்யாதி). (பார்ஸ்வத்திலே) என்றது, (உ) "శైలస్యచిత్రకూటస్య పాదేపూర్వోత్తరేతదా - ஶைலஸ்யசித்ரகூடஸ்ய பாதேபூர்வோத்தரேததா" என்கிற ப்ரமாணத்தை ப்பற்ற. "பாதே" என்றது - பர்யந்தபர்வதத்தை.

"பெருமாளருகேயிருக்க, பிராட்டி விஷயத்தில் அபராதம் காகத்துக்கு ப்பண்ணக்கூடுமோ? அந்தக்காகத்தின் ஸ்வரூபம்தானேது? அபராதம்பண் ணநிமித்தந்தானேது? அந்த வபராதத்தின்படிதானேது; அபராதாநுகுண மாகத்தலையை அறுக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, கண்ணோடே ச(ஞ்)ரிதார்த்தமாக்கக் காரணந்தானேது" என்கிற ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஸ்நங்களை சமிப்பித்துக்கொண்டு, "உற்ற வடிவு" இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி, (சுருங்கச்சொல்லுகிறது) என்னுமளவும். (௩) "విహృత్యసలిలేనాథ వాంకేసముపావిశమ్ - விஹ்ருத்யஸலிலக்லிந்நாதவாங்கேஸமுபாவிஶம்" என் றத்தைக்கடாக்ஷித்து (ஜலக்ரீடையித்யாதி). (கண்ணழிவு) என்று (ஸாஹம்)

(க) ரா-ஸு-௩அ-உக. (உ) ரா-ஸு-௩அ-கஉ. (௩) ரா-ஸு-௩அ-கச.

ப்ரசுரனை ஜயந்தன் விஹிதமான கர்மபலாநுஹங்காரத்தளவில் நில்லாமல் தாமஸராஜஸம் தலையெடுத்து, அத்தாலேவிஷயப்ராவண்யம் தலையெடுத்து, ஜந்ய ஜநகவிபாக(ஜ்ஞாந)ம் பாராமல் தேவசரீரத்திலும் காக சரீரத்தை உத்தேஶ்யமாக நினைத்தெடுத்துச்சிலதுஶ்சேஷ்டைகளைப்பண்ணுகையாலே, அத்தைக்கண்ட பெருமாள் இவனைநோக்கி மந்தகதியாக ஓரஸ்த்ரத்தைவிட, அது இவனுக்கு முன்னேயோட்டுக் கொடுத்துப்பின்னே செல்ல; (க)"𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 - த்ரீந் லோகாந்ஸம் ரிக்ரம்ய" என்கிறபடியே அனைத்துலகம் திரிந்தோடி, ஒதுங்கநிழலற்று ப்ராணஸாபேக்ஷனாய், "𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌗𑌤𑌃 - தமேவ ஶரணங்கத:" என்று கண்டகப்ரபத்தி செய்திருக்கச் செய்தேயும், "இவனுக்கு அபேக்ஷா மாத்ர ப்ரதாநமேயன்றோ வேண்டுவது"

பிராட்டி மடியிலே பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே, இந்த்ரபுத்ரனை ஜயந்தன், ஆஸுரப்ரக்ருதியாகையாலே தேவரூபத்தை மறைத்துக் காகரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு 'ஜநநி', என்றறியாதே, பிராட்டியுடைய வடிவழகைக்கண்டு, விபரீதபுத்தியாலே வந்து திருமேனியிலே புண்படுத்த, அத்தாலே பெருமாள் சீறியருளி, காகத்தைக்குறித்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க, அது புக்கவிடமெங்கும் தொடருகையாலே, ஓரிடத்திலும் போக்கற்று, (க)"𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌗𑌤𑌃-தமேவசரணங்கத:" என்கிறபடியே தன்னுடைய ப்ராணரக்ஷணார்த்தமாக வந்து சரணம்புக, அத்தாலே, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒருகண்ணழிவைக்கற்பித்து, ப்ராணனோடே போகவிட்ட கதையைச்சுருங்கச்சொல்லுகிறது-(உற்றவடிவிலொரு கண்ணுங்கொண்ட) என்று. அதாவது-விபரீதபுத்தியடியாகப் பிரா

சாடு. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒருஹாநியைக்கல்பித்தென்றபடி; "காகத்தின் கண்ணையழித்தான்" என்றது - ஸ்வபாவார்த்தம். "பிராட்டி" என்றும், "இரண்டு கண்ணில்" என்றும் அத்யாஹரித்துக்கொண்டு, "பிராட்டி வடிவிலுற்ற விரண்டு கண்ணில் ஒருகண்ணும் கொண்ட" என்று அந்வய முகேந ஶப்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). "வடிவிலுற்ற" என்று விசேஷிக்கையாலே, அவயவாந்தரங்களை விட்டுக் கண்ணைப் பறித்து விட்டாரென்று தோற்றுமென்று திருவுள்ளம்.

(க) ரா-ஸு-௩௮-௩௩.

என்று திருவுள்ளம்பற்றி, வடிவழகிலுற்ற விரண்டு கண்ணிலொரு கண்ணுங் கொண்டவக்கற்றைக் குழலன் கடியன்.

அந்த அஸ்த்ரந்தான் யதேஷ்டாஉமோக(ஷ)வர்வாஸ்த்ரமிறே. "[illegible]" என்றிறே திருநாமம். (க) "பொய்யர்க்கேபொய்யனாகும்" (உ) "கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட". இரண்டுகண்ணும் விஷயாதர்ஶநம்செய்தால்இரண்டையு மழிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஒன்றைஅழியாதேயிருந்தது, (௩) "குழல்களிருந்தவா காணீரே" என்கிற கற்றைக் குழலனைக் காண்கைக் காகவிறே. (ச) "[illegible] குர்தண்டஃ ப்ரபந்நஸ்ய" என்கிறபடியே ப்ரபந்நனுக்கு லகுதண்டமே யுள்ளதிறே. கற்றை-செறிவு. அவன் கையிலே ராவணாதிகள் பட்ட தறிவுதியே; உன்னை மற்றைக்கண் கொள்ளாமே விரைந்து கோல்கொண்டுவா. கற்றைக் குழல்காணும்போது, ஒருகண் கொண்டு காண்கை போராதென்றிறே ஒன்றையும் இரண்டாக்கிற்று. ஒன்றிரண்டான கண்ணும் போகாமல் இனியாகிலும் ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் செய்யாதே, அவனுடையவாஜ்ஞையை அவன்கையிலே கொடுக்கப்பாராய். "அவன் ப்ரபத்தி கண்டகமாயிராது" என்று காண் உன்னைக் குழல்வார அழைத்ததும். அந்தக் குழல்வாரின காக்கைக்கும் இந்தக்காக்

ட்டியுடைய வடிவிலே சென்று உற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப்பறித்து விட்டவனென்கை.

(அக்கற்றைக் குழலன் கடியன்) அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குழலை யுடையனாயிருக்கிறவன்; குற்றத்துக்கீடாக தண்டிக்கும் க்ரூரன். (விரைந்தத்யாதி) ஆனபின்பு சொன்னது செய்யாமையாலே சிறி, உன்னை மற்றைக் கண்ணையும் பறியாதபடி

"உன்னைமற்றைக்கண் கொள்ளாமே விரைந்து கோல்கொண்டுவா" என்று அந்வயித்து,கீழ்ச்சொன்ன "கடியன்" என்றதைஹேதுவாக்கிக்கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (ஆனபின்பித்யாதி), அந்தக்காகம் அந்தஃபுரத்ரோஹியாகையாலே தலையறுக்கப்ராப்தமாயிருக்க, கண்ணோடே போகின்றன். அவன் கோல்கொண்டு வாராத மாத்ரத்தைக் கொண்டு மற்றைக்கண்ணைக் கொள்வனோ? இப்படிநீசொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே, "நம்

(க) திருமாலை. (உ) தி-வாய்-ச-அ-௬. (௩) ௧-௨-௨).

மூ.—
மின்னிடைச் சீதைபொருட்டா விலங்கையர்
மன்னன் மணிமுடிபத்து முடன்வீழத்
தன்னிகரொன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட [கோல்கொண்டுவா.
மின்னுமுடியற்கோர் கோல்கொண்டுவா வேலையடைத்தாற்கோர்

கைக்கும் வாசி "கள்ளர், பள்ளிகள்" என்னுமாபோலே. (மணிவண்ணநம்பிக்கோர்கோல் கொண்டுவா) நீலரத்நம் பொன்ற வழகையும் ஸ்வாதந்த்ர்யபூர்தியையு முடையவன்காண். .... (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (மின்னிடையித்யாதி) தன்னுடைய வரபல புஜபலங்களையும் மதிளையும் அகிழையுங்கண்டு கர்வத்தாலே செய்வதொன்றையுமறியாமல், மின்போலே இடையையுடையாக விரைந்து கோல்கொண்டுவா. (மணிவண்ணநம்பிக்கு) நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனானவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. .... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி). மின்னோடொத்த இடையையுடையளாகையாலே - விரஹஸஹையல்லாத ம்ருதுப்ரபி" என்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலித்யாதி. ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே விஹிதாகரணத்தையும் குற்றமாகக் கொண்டு சிக்ஷிப்பனென்று கருத்து. ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) (க)" ஸஹி தேவைர்உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" ஸஹிதேவைருதீர்ணஸ்யராவணஸ்யவதார்த்திபி: அர்த்திதோமாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" என்று தேவர்களுக்காக ராவணவதம் பண்ணிற்றென்றிருக்க, "மின்னிடைச்சீதை பொருட்டா" என்று சொல்லக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையிலே, இவள் ப்ரதாநஹேதுவென்று தோற்றுகைக்காகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மின்னோடொத்தவித்யாதி). இத்தால் இப்படி துக்கமறியாதவளை துக்கப்படுத்தினனாகையாலே, தேவர்களிலும் இவளை அவன் வதத்துக்கு ப்ரதாந ஹேதுவென்று கருத்து. மின்னோடொத்த விடையையுடையவளென்றதாலே உத்தமையான ஸ்த்ரீக்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறதாகையால் அவர்கள் ம்ருதுப்ரக்ருதிகளாயிருப்பரென்று திருவுள்ளம். "ஸீதை" என்று லாங்கலபத்ததியாய், அதிலே பிறந்தவளாகையாலே ஸீதையென்று திருநாம

(க) ரா-அயோ-க-௬.

யளாய் கர்ப(?)க்லேச ரஹிதையாயிருக்கிறவளைப் பிரிகையாலே அதுவே ஹேதுவாக லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம்நிர்வாஹகனுயிருக்கிற ராவணனுடைய, ரத்நாதிகளாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற முடிகளைத்தாய் தலையற்றுவிழத்தொடுத்த வளவிலும் முடிவு காணாமையாலே பத்தும் சேர ஓரம்பாலே விழும்படி.

(தன் நிகரொன்றில்லாச்சிலை கால்வளைத்திட்ட) உபமாந ரஹிதமான வில்லை வளைத்து விஜயாபிஷேகம் செய்தவன் காண். (வேலை

க்ருதியாய்,அயோநிஜையாகையாலே-கர்ப்பவாஸ க்லேசமுமுட்படவறியாத பிராட்டிக்காக. (இலங்கையர் மன்னன்) இப்படியிருக்கிறவளைப் பிரித்துக்கொண்டு போய்ச் சிறைவைத்தவனுய், லங்கையிலுள்ளார்க் கெல்லாம் நிர்வாஹகனுயிருக்கிற ராவணனுடைய. (மணிமுடிபத்து முடன் வீழ) ரத்நாதிகளாலே அலங்க்ருதமான தலைகளை ஓரொன்ருக அறுத்தவிடத்தில், அவன்கொண்ட வரபலத்தாலே மீளவும் மீளவும் கிளருகையாலே, பத்தும் சேர வொருகாலேயற்று விழும்படியாக.

(தன்னிகரித்யாதி) தனக்கு உபமாநமாவ தொன்றில்லாதபடியிருக்கும் திருவில்லை, கால்வளையும்படி பண்ணின. (வளைத்து இட்ட) வளைத்து எய்த வென்றபடி. (மின்னுமுடியற்கு) இப்படி ராவணவதம் பண்ணுகையாலே - விளங்கா நின்றுள்ள வீராபிஷேகத்தையுடையனுய் நின்றவனுக்கு, (வேலையடைத்தாற்கு) (க) "சுரிகுழல் கனிவாய்" இத்யாதிப்படியே வேலையடைத்ததும் பிராட்டிக்காகவிறே.

முடையவளாகையாலே, அத்தையுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிருர் (அயோநிஜையித்யாதி). பிராட்டிக்காக ராவணனை வதிப்பானென்னென்கிற சங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக, ப்ராமண ப்ரஸித்தியைப்பற்ற ஹேதுவைக் காட்டுகிருர் (இப்படியித்யாதி). "மணி" என்று புஷ்பாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, (ரத்நாதிகள்) என்றது.

"மின்னிடைச்சீதை பொருட்டா" என்றத்தை, "வேலையடைத்தாற்கு" என்றவிடத்திலும் அந்வயித்து அத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக உபபாதிக்கிருர் (சுரிகுழலித்யாதி). (இத்யாதி) என்றதுக்கு, "சுரிகுழல் கனிவாய்

(க) தி-மொ-ரு-௭-௭.

௯.—
தென்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோள் துணிசெய்து
மின்னிலங்குபூண் விபீடணநம்பிக்கு
என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற [கோல்கொண்டுவா.
மின்னிலங்காரற்கோர் கோல்கொண்டுவா வேங்கடவாணற்கோர்

யடைத்தாற் கோர் கோல் கொண்டுவா) வேலையடைத்ததும் - (க) "சாபமாநய" என்றிறே. .... (அ)

ஸ்வா; — ஒன்பதாம்பாட்டு. (தென்னிலங்கையித்யாதி) (உ)"மைத்ரபாவம்-மித்ரபாவம்" என்றமாத்ரத்தாலே "ராவணாநுஜன்" என்று பாராதே, (உ)"நத்யஜேயம் - நத்யஜேயம்" என்று ரக்ஷித்த வனுக்கு, கீழ் பிராட்டிபொருட்டாகச் செய்ததெல்லாமொன்று யிருந்ததோ வென்கிறார். *தென்னிலங்கை மன்னன் சிரந்தோள் துணி செய்து விடுவதற்கு முன்னேயிறே மின்னிலங்கும் பூண் விபீடண நம்பிக்கு. மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான வாபரணங்

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தென்னித்யாதி). துர்க்க(துர்க)த்ரயயுக்தமாகையாலே ஒருவரால அழிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கும், கட்டளைப் பட்ட லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய. "தென்" என்று-அழகாய், கட்டளைப்பட்டிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. (சிரந்தோள் துணிசெய்து) தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே அழிவில்லையாக நினைத்திருந்த தலைகளையும் தோள்களையும் துணித்துப்பொகட்டு. (மின்னித்யாதி) ஒளிவிடாநின்றுள்ள ஆபரணத்தையுடைய ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு. (ங)"அந்தரிக்ஷகத ஸ்ரீமாந் -

---

திருவினைப்பிரித்த கொடுமையில் கடுவிசையரக்கன்" என்று தொடங்கி, "அரிகுலம்பணி கொண்டலை கடலடைத்தான்" என்னுமளவும் திருவுள்ளம். (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தென்னித்யாதி) வீரனாயிருக்குமவனுடைய ஸ்தாநத்துக்கு அழகாவது ஒருவராலழிக்கக் கூடாமையென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அத்தை ஹேதுபூர்வகமாக வருளுகிறார் (துர்கேத்யாதி). துர்கத்ரயமாவது - ஜலதுர்கம், கிரிதுர்கம், வநதுர்கமென்றபடி. "மன்னனைத் துணி செய்து" என்றால் போராதோ? "சிரந்தோள்" என்று விசேஷித்துச் சொன்னதுக்குக் கருத்தென்னென்னவருளுகிறார் (தேவர்களித்யாதி). பெருமாள் தம்முடைய திருநாமம் ப்ரகாசிக்குமளவும் ராஜ்யம் கொடுக்கை உறுப்பாக, நம்பி என்றதால் வந்த பூர்த்தியை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (அந்தரிக்ஷத்யாதி).

(க) ரா-யு-உக-உஉ. (உ) ரா-யு-கஅ-ங. (ங) ரா-யு-கசு-கஎ.

களை யுடையவனான ராவணனுடைய வாழ்ந்ததெல்லாம் அநர்த்த மென்றிறே, அவனை "துர்வ்ருத்தன்" என்றுபோந்தபின், அந்தரிக்ஷ கனைய் நிற்கச்செய்தே "ஸ்ரீமான்" என்னும்படி பூர்ணனானவனுக்கு, "என்னிலங்கு நாமத்தளவுமரசு" என்று அபிஷேகம் செய்தபின்பிறே சிரந்தோள் துணிசெய்தது. (மின்னலங்காரற்கோர்கோல் கொண்டுவா) மின்போலே அதிப்ரகாசத்தை யுடைத்தான †திருவபிஷேகத்தை யுடையவனுக்கு. (ஆரம்) முக்தாஹாரம். அன்றிக்கே; "ராமதனுபாரணம் அவர்க்கு. விபீஷண குணபாரணம் இவர்க்கு" என்னவுமாம். (க) "ப⁴வாந்நாராயணோ தே³வ:- பவாந்நாராயணோதேவ:" என்றதை "என்நாமம்" என்னப்பெற்றேனென்று, (௨) "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் த³ஶரதா²த்மஜம் - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்" என்று "என்பேர் ராமன். எங்கள் தமப்பனார் பேர் தசரதன்; எனக்கு நிரூபகநாமம்தாசரதி" என்றதிறே - இலங்கு நாமம் (௩) "நந்தன் மைந்தனாக வாகும் நம்பி" என்னுமாபோலே. (௪) "விபீடணற்கு நல்லான்" என்றது "தாசரதி" என்றபடியிறே. "நாராயணம்" என்றது-சிறுப்பேர் போலேகாணும். அதுக்குப்பரிஹாரமாக "நம:" என்று ப்ரஹ்வீபவித்தாரிறே. (வேங்கடவாணற்கோர் கோல்கொண்டுவா) (௫) "இராமனாய் மிடைந்தவேழ்மரங்களு

அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமாந்" என்கிறபடியே லங்கையைவிட்டு அந்தரிக்ஷகதனும்போதே, ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அஸ்ரீகுடிபோய், ராமஸம்பந்தத்தால் வந்த ஸ்ரீயால் பூர்ணனுகையாலே "நம்பி" யென்கிறது.

(என்னிலங்கித்யாதி) என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் எவ்வளவும் செல்லும், அவ்வளவும் உனக்கு ராஜ்யம் நடக்கக்கடவதென்று அருளிச்செய்த. (மின்னலங்காரற்கு) ஒளிவிடாநின்ற வொப்பனையை யுடையவனுக்கு. (அலங்காரம்) ஒப்பனை. அன்றிக்கே, "மின்னிலங்காரற்கு" என்று பாடமானபோது-மின்போலே விளங்காநின்றுள்ள ஹாரத்தை யுடையவனுக்கென்று பொருளாகக்கடவது. (வேங்கடவாணற்கு) (க) "மிடைந்தவேழ்

"மின்னிலங்கு ஆரம்" என்று பதவிபாகம்பண்ணி அர்த்தமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... ... (௯)

(க) ரா-யு-௧௨௦-௧௩. (௨) ரா-யு-௧௨௦-௧௧. (௩) தி-மொ-௨-௨-௪.
(௪) தி-மொ-௯-௮-௫. (௫) திருச்சந்தவி-௮௧. † (பா) திருவாபரண.

மூ;—அக்காக்காய்நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவாவென்று
மிக்காளுரைத்தசொல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
ஒக்கவுரைத்த தமிழ்பத்தும் வல்லவர்
மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரிவ்வையத்தே. .... (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மடங்கவெய்து வேங்கடமடைந்தமால்'' என்கையாலே, *கானமும் வானரமும் வேடுமுடைவேங்கடவாணன்காண். நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யம் நேராக ஜீவிப்பது இங்கேகாண். இவனுஜ்ஜைநயைக் கொண்டுவா. .... (௯)

நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக் கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—(அக்காக்காயித்யாதி) திருக்குழல் பேணினகாக்கைக் கும் இதுக்கும் வாசியென்னென்னில்; நீர்மையால்வந்த ப்ரபத்தி யும் மேன்மையால் வந்த நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யமும், ஒன்றாகத் தான் காக்கை என்னாதே ''அக்காக்காய்'' என்றது. அகாரசப்த வாச்யனுடைய ரக்ஷையென்றபடி. ''அ'' என்கிறவிது ப்ரதமாபி(ஷ)

மரங்களூ மடங்கவெய்து வேங்கடமடைந்தமால்'' என்கிறபடியே- அவ்வவதார குணமெல்லாம் இங்கே ப்ரகாசிக்கும்படி திருமலைக்கு நிர்வாஹகனா யிருக்கிறவனுக்கு. .... (௯)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா;—(அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவாவென்று)கன் றுகள் மேய்க்கப்போம்படி கோல்தேடித்தாவென்று, அழுகிறவனை அழுகைமருட்டுகைக்காகச்சொன்னபாசுரமாய்த்து இது. கீழ், ''அக் காக்காய்குழல்வாரவா''என்று அழைத்தவேயாதியிறே- இங்கு''அக் காக்காய் கோல்கொண்டுவா'' என்றதும். (மிக்காளுரைத்தசொல்) இருவருமொக்க நோன்பு நோற்கச்செய்தே, இவனைப்பெற்ற மாத்ர

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அக்காக்காயித்யாதி) காக்கை கோல்கொண்டு வருமோ, இப்படிச் சொல்லுகிறதென்னென்ன வருளுகிறார் (கன்று மேய்க்க வித்யாதி). (இருவருமொக்க) என்றது-தேவகியும் யஶோதையும் ஸத்ருஶ மாக வென்றபடி.

தாகமிறே. ரக்ஷைக்கு விஷயமானது ரக்ஷ்யமாகையாலே "அக்காக்காய்" என்று ஸம்போதிக்கிறார். (க) "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே-விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம்தநுதே" என்று விஜ்ஞாந ஶப்தம் ஜ்ஞாதாவையும் ஆஶ்ரயத்தாலே காட்டி, அந்த ஜ்ஞாதாவினுடைய ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலேயஜ்ஞத்தையும்காட்டினாப்போலே, ரக்ஷணவாசியான சப்தம் ஆஶ்ரயத்வாரா ரக்ஷகனை அகாரசப்தவாச்யனையும் காட்டி, ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷை-சேதநஸாபேக்ஷமாய் ரக்ஷ்யத்தைக் காட்டுகையாலே, அத்தை "காக்கை" என்று ஸம்போதிக்கிறார்.

மற்றும் "பூவை, கிளி, குயில், மயில், அன்னம், பல்லி, காக்கை" என்றாப்போலே இவற்றைப் பார்த்துச் சிலகார்யங்களைக் குறித்துப் பலவிடங்களிலும் அந்யாபதேஶமும் ஸ்வாபதேஶமும் கொண்டார்களிறே. "நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவா" என்றமர்மம், இந்தக்காகஸமராயிருப்பார் - அவனுடைய ஆஜ்ஞை நோக்காதபோது அவனுடைய ஸங்கல்ப நிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் வரையிடுமென்றன்று; அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நோக்கில்லது உங்களுக்கும் பிழைக்கலாம் விரகுகளில்லை. அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே ஊன்றின ஸங்கல்பத்தில் கொடுமையை நினைத்துத்தட்டுப்படாதே கொள்ளுங்கோள். "அது மழுங்காத ஸங்கல்பம்" என்றறிந்து, நீங்கள் அவன் ப்ரபத்தியை உணர்ந்து அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து, '(உ) ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய-தவாஸ்மீதி ச யாசதே' என்று அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நோக்கினால் "இவர்களாலே நாம் ஸ்வதந்த்ரரானோம்" என்று அவன் உகக்கக் கூடும், அத்தைக்கண்டு இறுமாவாதே மேலே மேலே போந்து மங்களாசாஸநத்திலே வாருங்கோள்; என்னோடே கூடுங்கோளென்கிறார்.

(அக்காக்காய் நம்பிக்குக்கோல் கொண்டுவா வென்று மிக்காளுரைத்த சொல்) அவள் அழகை மருட்டிச் சொன்ன ப்ரகாரத்தை

மேயாய், இவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களொன்று மநுபவிக்கப் பெறாமையாலே, (௩) "திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்" என்ற தேவகிப்பிராட்டியைப் போலன்றியே, (௩) "எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள்" என்னும்படி இவ்வவதாரத்திலுள்ள ரஸமெல்

(க) தை-ஆ. (உ) ஸ்ரீ-க௮-௭௩. (௩) பெரு-௩-௭-௫.

புத்ரத்வநிபந்தமான வபிமாந ஸ்நேஹமாக்கி ஸ்வரூபாநு ரூபமான மங்களாசாஸநத்தோடே சேரும்படி.

(வில்லிபுத்தூர் பட்டன்) ஒக்கவருளிச் செய்த விந்தத் தமிழ் பத்தும், ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். (மக்களைப் பெற்று மகிழ் வரிவ்வையத்தே) மக்கள் என்பது-மநுஷ்யரை. அதாவது - சிஷ்ய புத்ரர்களை. மங்களாசாஸந பர்யந்தமான ப்ரபத்தி குலையாதவர் களைப் பெற்றுமகிழ்வர். மகிழ்ச்சிக்கு விஷயம் இவர்களிறே. (௧0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
இரண்டாம்பத்து ஏழாம் திருமொழி
ஆநிரைமேய்க்க ப்ரவேசம்.

அவ;—பகவச்சரணார்த்திகளையும் கேவலரையும்ஐஶ்வர்யார்த்திகளையும் அழைத்து அவர்களிசைந்துவர, தம்மோடேலா மநுபவிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி சொன்ன சொல்லை.

(வில்லிபுத்தூர்ப் பட்ட னுக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர்) ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய், அவள் சொன்னுப் போலே சொன்னதாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருந்துள்ள பத்துப் பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். (மக்களித்யாதி) பகவ(ஜ்)த் ஜ்ஞாநப்ரேம பரிபூர்ணரான சிஷ்யபுத்ரர்களைப்பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸார பூமியிலே ஆநந்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். .... (௧0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஆறுந் திருமொழி முற்றிற்று.

தமிழாயே யிருக்க, "தமிழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வாதிகாரமான) என்றது. (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கூட்டிக்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினார் திருப்பல்லாண்டி லே; அதில் "கூடுநாள்பட்டு நின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புகுத லொட்டோம்" என்ற காகஸமாராஜரைக் குறித்து, அவனுடைய நீர்மையையும் மேன்மையையும் காட்டி அச்சமுறுத்தி மேலே மே லேகொண்டு போய் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டி, "ஒக்கவுரைத் து" என்னும்படி தம்மோடே கூட்டிக்கொண்டு தாமும்த்ருப்த ராய், இவைகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராய் நின் றார்கீழ். இனி இதில் கீழ்த்திருமஞ்சனமும் செய்து திருக்குழலும் பேணினால் திருப்பளித்தாமம் சாத்தவேணுமிறே. அதாவது -

ஆநிரை ப்ரவேசம்.

அவ;—தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி, தான் அவனுக்குக்குழல் வாரினவநந்தரம், பூச்சூட்டுவதாகவிருக்கிறவளவிலே, அவன் கன்று கள் மேய்க்கப்போவதாகநினைத்து, "அவற்றை மறித்து மேய்க்கைக் கீடான கோல் தரவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க, அது, தனக்கு அநி ஷ்டமானது கொண்டு, அவள் கொடாதொழிகையாலே, அவன் அழப்புக்கவாறே, அவனை அழுகைமருட்டுகைக்காக, "அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா" என்று பலகாலும் சொல்லி அவனழுகையை மாற்றி உகப்பிக்க பின்பு, அவனுக்குப் பூச்சூட்டுவதாகக் கோலி, செண்பகம் மல்லிகை செங்கழுநீர் இருவாட்சி தொடக்கமான, நிறத் தாலும் மணத்தாலும ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே விலக்ஷணமா யிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி, உனக்கு இன்ன இன்ன பூச்சூட்டும்படி வாவென்று அநு வர்த்தித்து அழைத்துப் பூச்சூட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமுமநு

அரு;—ஆநிரை மேய்க்க ப்ரவேசம்;—கன்றுகள் மேய்க்கப்போவதாக நி னைத்து "கோலதரவேணும்" என்று அவனழப்புக்கவாறே, "அக்காக்காய்கோல் கொண்டுவா" என்று அழுகையை மாற்றி உகப்பித்த வநந்தரம், பலவகைப் பட்ட பூக்களைச்சூட்டி அந்தவழகை அநுபவிக்கிறரென்று ஸங்கதியை அரு ளிச்செயவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, யசோதை யினுடைய ப்ரகாரத்தை விவ ரித்து வ்ருத்தத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு வர்திஷ்ய மாணத்தையும் காட்டுகிறார் (தாயாரானவித்யாதி). (உண்டாக்கி) என்றது-ஸம்பாதித்தென்ற படி. (தாமும்) என்றவநந்தரம் (அப்படியே) என்றுசேஷம். ... ...

மூ;—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
பானையில்பாலைப்பருகிப் பற்றாதாரெல்லாஞ் சிரிப்பத்
தேனிலினியபிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய். (க)

ஸௌமநாக்நனை சிரஸாவஹிக்கையிறே. அவ்வர்த்தத்தை, யசோதைப் பிராட்டி "பூச்சூட்டவாராய்" என்றழைத்த பாசுரத்தை வ்யாஜமாக்கி அருளிச்செய்கிறார். ... ... *

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு (ஆநிரையித்யாதி). உன்னையும் பாராதே, என்னையும் பாராதே, கையிலே காச்சைகந்தகோலைக் கொண்டு பசுமேய்க்கப் போகாநின்றாய். (அருமருந்தாவதறியாய்) பெறுதற்கரிய மருந்தாவதறிகிறாயில்லை; இவன் *ஆராவமுதமிறே. இது *கடல்படாவமுதிறே; ஆகையிறே அருமருந்தாயிற்று. (மருந்து) அம்ருதம். இம்மருந்துதான் ஸந்நிதி பண்ணின

பவிக்கவாசைப்பட்டு, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அவனைக்குறித்து அவள்பேசினாப்போலேபேசி அந்தரஸத்யத்தை யநுபவிக்கிறார்-இத்திரு மொழியில். .... *

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி) உன் வாசியறியாதே தனக்கு மேய்ச்சலுள்ள விடத்தே போகாநிற்கும் பசுநிரையை மேய்க்கைக்காக ஸௌகுமார்யனான நீ போகாநின்றாய். (அருமருந்தாவதறியாய்) நீ உன்னைப் பெறுதற்கு அரிய மருந்தாகவறிகிறிலை. இங்குள்ளார்க்கு *நோய்களறுக்கும் மருந்தாய், அங்குள்ளார்க்கு *போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிறே இவன்

அரு;—முதற்பாட்டு. (ஆநிரையித்யாதி) திருமேனிவாடும்படி கானக மெல்லாம் திரிகைக்கு ஹேதுவாக வேண்டிப் பசுக்களுடைய ஸ்வபாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷிக்கிறார் (உன்வாசியித்யாதி). (வாசி) என்றது-ஸௌகுமார்யத்தை. "மருந்தாவது-நீயறியாய்" என்றால் ப்ரக்ருதோபயோக மில்லாமையால், அவனையேமருந்தாக விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (நீயித்யாதி). (நீ) என்றவநந்தரம் "சேதநரெல்லாரும்" என்றும்சேஷம். "சேதநரெல்லாரும் உன்னைப் பெறுகைக்கு நீமருந்தாவதறியாய்" என்றந்வயம்; ஆக இப்படி நீ மருந்தானபடியை நீ அறியாமையாலே, "ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி" என்கிறாளென்று ப்ரக்ருதோபயோகம் கண்டுகொள்வது என்று திருவுள்ளம், சேதநர்க்கெல்லாம் இவன் மருந்தோ வென்ன வருளுகிறார் (இங்குள்ளார்க்கு

போது போக்யமுமாய், நீங்கினபோது ஸத்தாநாய பரிஹாரமு மாமிறே. (கானகமெல்லாம் திரிந்து) பசுக்கள் பச்சைகண்ட விடமெங்கும் திரிந்து மேய்கையாலே, இவனுக்கும் வழியே போய் வழியே வருவதாயிராதே காட்டிலுண்டான விடமெங்கும் திரிகையாலே, பசுக்களுக்கும் ப்ரமஹரமான திருமேனி வாடுங் காண்.

(பானையில் பாலைப்பருகி) காயாப்பாலைப்பருகுகையாலே இவளுக்குவயிறுபிடியாய், பானையோடேபருகுகையாலே. உன்னையுக வாதார்-உன்பக்சல் நெஞ்சுபற்றாதார். உன்பக்கல் சிறிதுண்டான குணங்களும் ஹாஸ ஹேதுவாய்விடுமிறே அவர்களுக்கு. (தேனி

றுனிருப்பது. (கானகமெல்லாந்திரிந்து) காட்டிடமெங்கும்திரிந்து. பசுக்கள் பச்சை கண்டவிடமெங்கும் †புரிந்து மேய்கையாலே, உனக்கும் அவைபோன விடமெங்கும் திரிய வேணுமிறே. (உன் கரிய திருமேனிவாட) * கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படியிருக் கும், உன்னுடைய ஶ்யாமளமான திருமேனியானது, காட்ட ழல் பொறுமையாலே வெக்கைதட்டின பூப்போலே வாடும் படியாக.

(பானையில்பாலைப்பருகி) கறந்தபானையோடேயிருக்கிற பச் சைப்பாலை, அந்தப் பாத்ரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பருகி. (பற் றுதாரெல்லாம் சிரிப்ப) உன்னையுகவாதா ரெல்லாரும் "எங்கள் வீட்டில் கைப்பானையில் பாலைக் குடித்துப் போநதான்" என்று

யாதி). காட்டிட மெங்கும் திரியாதே நான் ஓரிடத்திலே யிருந்தாலோ வென்ன வென்கிற ஶங்கையிலே யருளுகிறார் (பசுக்களையித்யாதி). "கரியதி ருமேனி" என்றவிடத்தில் "வாட" என்றதுக் கறுகுணமாக குளிர்த்தி பலி தமென்னும் விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டவர்களித்யாதி). (இரு க்கும்) என்றது - திருமேனிக்கு விசேஷணம்.

"பாலைப்பருகி" என்னவமைந்திருக்க, "பானையில்" என்று விஶேஷித் ததுக்கு - சிரிக்கைக்கு ஹேதுவாகத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (கறந்தவித்யாதி). கறந்த பாத்ரத்திலே பாலைப் பருகினல் அது சிரிக்கைக்கு ஹேதுஆவானேன் னென்ன (உன்னையித்யாதி). பற்று - ஸங்கம். அது இல்லாதார் - உகவாதா ரென்று கருத்து. (கைப்பானை) கறக்கிறபானை. இத்தால் போஜநாதிபாத்ர

† (பா) பரந்து.

லினியபிரானே) தேன்பாலைப்பருகிற்றே. தேனிலும் இனிதாயிருக்கிற வம்ருதம்பாலைப்பருகிற்றே? இவையிரண்டும் தன்னைத்தானே உபகரிக்கமாட்டாதே. தன்னைத்தானே உபகரிக்கும் தேனும் அம்ருதமும் போலேயிறே இவன் தன்னைத்தானே உபகரிக்கும்படி. (செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய்) காலபுஷ்பம் செவ்வி குன்றுமல் சாத்தவாராய். இதுதான் ப்ரஸாவஹியாதபோது ஸௌமநஸ்யம் வாடும்காண்.

"தேனிலினியபிரானே- பற்றுதாரெல்லாம் சிரிப்பபானையில் பாலைப்பருகி, உன் கரியதிருமேனிவாடக் கானகமெல்லாம் திரிந்து,ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி,அருமருந்தாவதறியாய்-செண்பகப் பூச்சூட்டவாராய்" என்றந்வயம். ... ... (க)

சிரிக்கும்படியாக, (தேனிலினியபிரானே) தேனிலுங் காட்டிலினியனான உபகாரகனானவனே! இத்தால் - அநுபவிப்பார்க்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே, மேன்மேலென அநுபவிக்க வேண்டும்படியிருப்பானாய், இப்படியிருக்கிற தன்னையுபகரிப்பானும் தானேயா யிருக்குமவ னென்கை. (செண்பகப்பூச்சூட்டவாராய்) காலபுஷ்பமானசெண்பகமானது செவ்விகுன்றுமல் சாத்தவாராய்.

"தேனிலினிய பிரானே - பற்றுதா ரெல்லாம் சிரிப்ப-பானையிற் பாலைப்பருகி - உன்கரிய திருமேனிவாட - கானகமெல்லாம் திரிந்து - ஆநிரைமேய்க்க நீபோதி - அருமருந்தாவ தறியாய் - செண்பகப் பூச்சூட்ட வாராய்" என்றந்வயம். ... ... (க)

வ்யவஸ்த்தை களில்லாத வனென்று சிரிப்பரென்று கருத்து. ப்ரக்ருதத்துக்குச் சேரத்தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). இப்படி நிரதிசய போக்யனானவுன்னைத் தரும் உபகாரகனாகையாலே, நீ ஆநிரைமேய்க்கப்போகாதே, நான் பூச்சூட்டி அநுபவிக்கும்படி உன்னை உபகரிக்கவேணு மென்று கருத்தென்று திருவுள்ளம். "பூச்சூட்டவாராய்" என்று ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ, ராகத்தாலே அவன் வாரானோ வென்ன; க்ருஷ்ணன் பூச்சூடுமதிலும் பசுமேய்க்கையிலே விருப்ப முண்டா மவனாகையாலே, "பசுமேய்த்த பின்பாகிறது" என்று அல்பம் விளம்பிக்க, பூவில் செவ்வியழியாமல் வாராயென்றுப்ரார்த்திக்கிறா ளென்கிறார் (காலேத்யாதி). (காலபுஷபம்) என்றது ப்ராதஃ காலபுஷ்ப மென்றபடி. ... ... (க)

மூ.—

கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டாலொக்குங் கண்கள்
உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்
திருவுடையாள்மணவாளா! திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்
மருவிமணம் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். (உ)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கருவுடையித்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்துகருகின மேகங்களைக்கண்டால் உன்னைக்கண்டாலொக்கும். உன்னைக்கண்டால் நீர்கொண்டெழுந்த மேகங்களொக்கும். (கண்களுருவுடையாய்) - (கண்களுடையாய்) (உருவுடையாய்) உபமாநரஹிதமான திருக்கண்களையும், அப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்யத்தையு முடையவனே! (உலகேழுமுண்டாக வந்து பிறந்தாய்) உன்னாலே ஸ்ருஜ்யமான லோகங்கள் ஸங்கல்பத்தி

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (கருவித்யாதி). (கண்கள் - உன்னைக் கண்டால்-கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலொக்கும்-உரு உடையாய்) கண்களானவை உன்னைப்பார்த்தால், நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக் கண்டாப்போலே குளிரும்படியான வடிவை யுடையவனே! அன்றிக்கே, நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக் கண்டால் உன்னைக் கண்டாப்போலே யிருக்கும். (கண்களுருவுடையாய்) அவ்வடிவழகு ஒருதட்டும் தானொரு தட்டுமாம்படியான கண்களினழகையுடையவனே யென்னவுமாம்.

அரு;— இரண்டாம்பாட்டு. (கருவித்யாதி) அந்வயித்ததுக் கநுகுணமாக வர்த்தமருளுகிறார் (கண்களானவையித்யாதி). "கரு" என்றது - கர்ப்பமாய், அத்தையுடைத்தான மேகங்களென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளுகிறார் (நீர் கொண்டவித்யாதி). அன்றிக்கே "கரு" என்று - கறுப்பாய், கண்களுக்குக் குளிர்த்தியைச் சொல்லவேண்டி பலிதார்த்தம் (நீர் கொண்டித்யாதி) என்னவுமாம். (கண்களானவை) என்றதுக்கு - (குளிரும்படியான) என்றத்தோடந்வயம். அதுவேதானே அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி யோஜநாந்தர மருளுகிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ஶ்லேஷபதத்தைக கடாக்ஷித்து தாத்பர்ய பூர்வகமாகச் சப்தார்த்த மருளுகிறார் (அவ்வடிவழகித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் "உரு" என்று அழகைச்சொல்லுகிறது. அவதாரத்துக்குமுன்பேயுண்டானத்தையும் "உண்டாக" என்னக்கூடுமோவென்

லே கிடந்து நசியாமல் ச (த்) ந்தாநு வர்த்திகளாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவிறே வந்தவதரித்தது. (க) "[धर्मसंस्थापनार्थाय - தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தாய] தர்மஸம்ஸ்த்தாபநம் செய்து ஸத்தையை நோக்குமவனும், தர்மசப்தவாச்யனாய் அவதரித்து ஸத்தாவர்த்தகனாய் மங்களாசாஸந பர்யந்தமாக ஆசார்ய முகத்தாலேயுமுண்டாக்குவானும் தானேயாகையாலே, "பிறந்தாய்" என்கிறார். இதுதன்னை - சிசுபாலாதிகள் †குறையாகவும் சொல்லுவர்களிறே. அவ்வளவேயோ? பௌண்ட்ரக வாஸுதேவனைப் போலே தந்தாமுடைய ஜந்மங்களையும், ஐஸ்வர்யாதிகளையும், தேவதாந்தரங்களையும் ஸர்வாதிகமாக நினைத்திருப்பாரையும் பொறுக்குமிறே இந்தபூமி.

(திருவுடையாள் மணவாளா) "பிறந்தாய்" என்கிறதுக்குஹேது சொல்லுகிறது. (உ) "कः श्रीः श्रियः - கஶ்ஶ்ரீஶ்ஶ்ரியः" (ங) "श्रियः श्रीः - ஶ்ரிய ஶ்ஶ்ரீः" (ச) "திருவுக்கும் திருவாகிய" (ரு) "சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே" என்கிற திருவையுடையவளென்றபோதே "ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மி" என்று தோன்றுமிறே. அவன் இவளுடைமையாலல், போகோ(भोग)பகரண லீலோபகரணம்போலே அவளுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாக வேணு

(உலகேழுமுண்டாகவந்து பிறந்தாய்) ஸகலலோகங்களும் உன்னுடைய அவதாரத்தாலே லப்தஸத்தாகமாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்து பிறந்தவனே!

(திருவுடையாள் மணவாளா) (உ)"कः श्रीः श्रियः" (ங)"श्रियः श्रीः" (ச) "திருவுக்கும் திருவாகிய" என்கிறபடியே-உன்னை தனக்கு ஸம்பத்தாக வுடையளாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்

ணவருளுகிறார் (ஸகலேத்யாதி. (கூ) "ततोऽखिल जगत्पद्मबोधाय - ததோகில ஜகத்பத்மபோதாய" இத்யாத்யநு ஸந்தேயம்.

திருவுக்கு வேறேயொருதிருவைச் சொல்லக் கூடாமையால், எம்பெருமானையே திருவென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு - ஆளவந்தார் திவ்யஸூக்தியையும், பட்டர்திவ்யஸூக்தியையும் பாசுரத்தையும் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (கஶ்ஶ்ரீரித்யாதி. (ஸம்பத்தாக) என்றது-அதிப்ராயகா

† (பா) நிரை. (க) கீ-ச-அ. (உ) ஸ்தோ-ர-கஉ. (ங) ஸ்ரீகுணரத்ந-கூ.
(ச) தி-மொ-எ-சு-க. (ரு) தி-மொ-ச-கூ-உ. (கூ) வி-பு-ஒ-ங-உ.

மூ:—மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள்தம்மிடம்புக்குக்
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி
நிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! நீள்திருவேங்கடத்தெந்தாய்!
பச்சைத்தமநகத்தோடு பாதிரிப்பூச் சூட்டவாராய். (௩)

மிறே, (க) "కేవలకృపానిర్వాహ్య వర్గేయం శేషిత్వేపరమః పుమాన్ - கேவலக்ருபா நிர்வாஹ்யவர்கே வயம் சேஷித்வேபரமஃ புமாந்" என்கிறபடியே. திருவுடையாள் மணவாளனுல் அவள் நியமித்தவிடத்தில் கண்வளருகையிறே உள்ளது. (திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்.(மருவி மணம் கமழ்கின்றமல்லிகைப் பூச்சூட்டவாராய்) இம்மருவிமணம் கமழ்கின்ற மல்லிகை யென்னுதல். அன்றிக்கே என்மடியிலே மருவியிருந்து பூச்சூடவேணுங்காண். பூச்சூட்டவாரா யென்னவுமாம். ... ... (உ)

ஸ்வா;—மூன்றும்பாட்டு. (மச்சித்யாதி) உலகேழுமுண்டாகவந்து பிறந்தாயான நீ மச்சொடுமாளிகையேறித் தீம்பு செய்யக்கடவையோ? மச்சென்றது - நடுவில் நிலம். மாளிகையென்

லபனனவனே! (திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்) அவனுகப்புக்காக ஸம்ஸாரி சேதநரை ரக்ஷித்தருளும்படி கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே!. (மருவித்யாதி) பரிமளமானது நீங்காமல் நின்று கமழாநிற்கிற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். ... ... (உ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மச்சித்யாதி) (மச்சு) நடுநிலம். (மாளிகை) மேல்நிலம். மச்சோடேகூடின மாளிகையிலே சென்

றுக வென்றபடி. ஸமபிவ்யாஹாரத்தால் பலிதத்தை யருளுகிறார் (அவனுகப்பித்யாதி). "உருவுடை" என்னுமளவால் போக்யத்வமும், "பிறந்தாய்" என்னுமளவால் ரக்ஷகத்வமும், "கிடந்தாய்" என்னுமளவால் பரத்வஸௌலப்யங்களும் சொல்லுகையாலே, இப்படி பட்ட வனுகையாலே நீ பூச்சூடவந்து என்மநோரதத்தைத் தலைக்கட்டி யருளவேணுமென்று தாத்பர்ய மென்று திருவுள்ளம், ... (உ)

அரு; — மூன்றும்பாட்டு. (மச்சித்யாதி) க்ருஷ்ணன் வளரவளரப் பெண்களை நிலவறைகளிலே வைப்பாரும் மச்சுமேலே வைப்பாரு யாயிறேயிருப்பது. ஆகையாலே அந்தமச்சு மாளிகையிலே ஏறிப் பெண்களிருந்த

(க) ஸ்ரீகுணரத்ந-உ௨.

றது-மேலில்நிலம். மூன்றும் நிலத்திலே மாதர்களிருக்கிற விடங்களிலே சென்று. (கச்சொடு பட்டைக்கிழித்து) முலைக்கச்சுகளுக்கு மேலச் செய்த பட்டுக்களையும் கச்சோடே கிழித்து. (காம்பு துகிலவைகீறி) துகில் காம்புகளைக் கிழித்து. பணிப்புடைவைகளில் விளிம்புகளைக் கிழித்து.

(நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய்) வளரவளரத்தீம்பு கையேறிச் செல்லாநின்றதிறே. இதுவே நிரூபகமானவனே!. (நீள் திருவேங்கடத்தெந்தாய்) பெரிய திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்து கானமும் வானரமும் திருவேடுவரும் ரக்ஷிக்கப்படும்படி ஸந்நிஹிதனாய்ப் போருகிறவனே! அன்றிக்கே இந்த விபூதியிலுள்ளார் பெரிய ஏற்றம் செல்லுமாபோலே, த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளாரும் ஸர்

றேறி. (மாதர்கள் தம்மிடம்புக்கு) பெண்களிருக்கிற விடங்களிலே புக்கு. (கச்சொடுபட்டைக் கிழித்து) அவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்கு மேலீடான பட்டுக்களையும் கிழித்து. (காம்பு துகிலவைகீறி) பணிப்புடைவைகளானவற்றையும் கிழித்து. (காம்பு துகில்) விளிம்பில் பணிபுடன் சேர்ந்தபுடவை.

(நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய்) நாடோறும் தீம்புகளைச் செய்யுமவனே; வளர வளரத் தீம்பு மிகையேறிச் செல்லாநின்றதிறே. (நீள் திருவேங்கடத்தெந்தாய்) ஔச்சத்தையுடைத்தான வடக்குத் திருமலையிலே நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவனே!;* கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு

விடங்களிலே புக்கென்றது. "காம்புதுகில்" என்று - அரையிலே புடைவையைச் சொல்லுகையாலே, "பட்டு" என்று உத்தரீயமாக வருளுகிறார்; (அவர்களித்யாதி). (பணியுடன் சேர்ந்த) என்றது - எழுத்தூண்டான தென்றபடி.

லோகத்தில் பிள்ளைகள் புத்திபதிந்தால் தீம்பில் நின்று கைவாங்குவர்களிறே; இங்கு "நிச்சலும்" என்னக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (வளரவித்யாதி. இவனுக்கு வளர்த்தியே ஹேதுவாகத் தீம்புகளும் அபிவ்ருத்ததென்றுகருத்து. "நீள் திருவேங்கடத்தாயெந்தாய்" என்று திருவேங்கடத்தானென்கையாலேயோ அவன் ஸ்வாமியானதென்ன, அத்தை உபபாதிக்கிறார் (கானமுமித்யாதி). இத்தால் வேங்கடத்தில் நின்ற பின்பு ஸ்வாமித்வமறியலாம் படியாய்த் தென்று திருவுள்ளம். "பாதரிப்பூவை-தயனைக்கழ்ந்தாடு" என்

மூ.—

தெருவின்கண் நின்றிளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே
மருவும்தமநகமும் சீர் மாலையணம் கமழ்கின்ற
புருவம்கருங்குழல்நெற்றிப் பொலிந்த முகிற்கன்றுபோலே
உருவமழகியநம்பீ யுகந்திவை சூட்டநீவாராய். (௪)

வஸ்மாத்பரனவன்றனும் சென்று சேரும்படியான திரு வேங்கடமாமலை யென்னுதல் (பச்சைத்தமனகத்தோடு பாதிரிப் பூச்சூட்டவாராய்) பசுமை குன்றாத தமனமகத்தோடே செவ்வி குன்றாத பாதிரிப்பூச்சூட்டவாராய். "பச்சை" என்று - அத்யந்த பரிமளிதமான விலையென்னவுமாம்.

இத்தால், மச்சொடுமாளிகையால் - த்ருதீயா விபூதியிலுள்ள விசேஷஜ்ஞரைக் காட்டுகிறது. கச்சொடு பட்டால் - பக்தியை அமைக்கிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தில் அநாதரத்தைக் காட்டுகிறது. நிச்சலும் தீமைகள் செய்கிறவித்தால் - த்ருதீயாவிபூதியிலிருப்பாருடன் லீலாரஸமுண்டோ? காம்புதுகிலால் - ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பிறந்தாரளவிலும் அநாதரமும் பக்ஷபாதாங்கீகாரமும் ப்ராப்தமோவென்கிறது. ... ... (௩)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (தெருவித்யாதி) "நான் மச்சிலும் மாளிகையிலும் ஏறினேனோ? தெருவிலேயல்லோநின்றேன்; என்னைத் தீம்பனென்ன, நான் ஏதுசெய்தேன்" என்ன; முன்பு செய்

நிற்கிறது ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலேயிறே. (பச்சையித்யாதி) பசுமைகுன்றாத தமநகத்தோடே, அதுக்குப் பரபாகமான நிறத்தையுடைய பாதிரிப்பூவைச் சூட்டும்படி வரவேணும். ... (௩)

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. (தெருவின்கண்நின்று) நான் மச்சிலும் மாளிகையிலுமேறினேனோ, தெருவிலேயன்றோநின்றேன்; என்னை நீ இப்படி சொல்லுவா னென்னென்ன; அவ்விடத்தில்

றால் போராதோ, "பச்சை" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன, வர்ணோத்கர்ஷம் தோன்ற விசேஷித்தா ரென்றருளுகிறார் (பசுமையித்யாதி).

அரு;— நாலாம்பாட்டு. (தெருவித்யாதி) "தெருவின் கண்" என்றத்தாலே, நாலுபேரும் அறியும்படி தெருவிலே தீமைசெய்யாதே ரஹஸ்யத்திலே தீமை செய்யென்று தோன்றுகையாலே, இதுதாயான விவளுக்குச் சேராதென்று உக்திப்ரத்யுக்தி முகேந பாவமருளுகிறார் (நானித்யாதி)

தாயாகிறுய்; இனித்தானுகிலும் தெருக்களிலே நின்று விளையாடு கிற பருவத்தாலிளைய இடைப்பெண்களைத் தீமைசெய்யாதே. இவன் செய்த அபராதங்களைத் தனித்தனியேசொல்லிப் பரிக(X) ரிக்கப் போகாமையாலே, "தீமை" என்று ஒரு சொல்லாலே தர்சிப்பிக்கிறுள். (மருவும் தமனகமும்) மருவும் தமனகமும் சேர்த்து நன்ருகக்கட்டி மணம் கமழாநின்றவகைமாலை.

(புருவம் கருங்குழல்நெற்றி) உபமாநரஹிதமான திருப்புருவம், கரியதான நிறத்தையுடைய திருக்குழல், திருநெற்றி இவை தானே நீ தீமைசெய்யாதிருக்கிறது. தெருவிடங்களிலே நின்று. (இளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே) அவ்விடத்திலே விளையாடா நிற்கிற பருவத்தாலிளைய இடைப்பெண்களைத் தீமைசெய்யாதே. சிற்றில் சிதைக்கை, லீலோபகரணங்களைப் பறிக்கை, அவர்களோடே கைப்பிணக்கிடுகை முதலான இவன் செய்யும் விஷமங்கள் வாசாமகோசரமாகையாலே, தீமையென்று ஒரு சொல்லாலே யடக்கிச் சொல்லுகிறுர். (மருவும் தமநகமுஞ் சீர் மாலை மணம்கமழ்கின்ற) மருவும் தமநகமும் கலந்து கட்டின அழகிய மாலைகளானவை பரிமளம் கமழாநின்றன. உன் திருக்குழலிலே சேரத்தக்க மணம் பாழே போகாநின்றதென்கை.

(புருவமித்யாதி) உபமாநரஹிதமான புருவமும், இருண்டிருந்துள்ள குழலும், இரண்டுக்கும் நடுவே விளங்காநிற்கிற திரு

(செய்யாதிருக்கிறது) என்றவநந்தரம், "என்று கருத்து" என்று கூட்டிக் கொள்வது. கீழே எடுத்தப்ரதீகத்துக்கு சப்தார்த்தம் (தெருவிடங்களிலே நின்று) என்று. போகா(ஞ^ .)ர்ஹமான இளவாய்ச்சிமார்கள் தெருவிலே யிருப்பார்களோவென்ன தாத்பர்யமருளுகிறுர் (அவ்விடத்திலே யித்யாதி). தீமையைவிசேஷித்து, இன்னதென்று சொல்லா தொழிவானென்னென்ன; (க "எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே" என்கிற ஆண்டாள் ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டு, தீமைவிசேஷங்களைக் காட்டாநின்று கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறுர் (சிற்றிலித்யாதி). (கைப்பிணக்கிடுகை) என்றது - அவர்கள் கைகளோடே தன்கை கோத்துக் கொள்ளுகை யென்றபடி.

"புருவமும் கருங்குழலும் நெற்றியும், இவற்றால் பொலிந்ததொரு முகில் கன்றுண்டு, அத்தைப்போலே" என்று அபூர்த்தோபமை திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறுர் - (உபமாநத்யாதி).

(க) ந-தி-உ-சு.

மூ.—
புள்ளினை வாய் பிளந்திட்டாய் பொருகரியின் கொம்பொசித்தாய்
கள்ளவரக்கியை மூக்கொடு காவலனைத் தலைகொண்டாய்
அள்ளிநீ வெண்ணெய் விழுங்க வஞ்சாதடியே னடித்தேன்
தெள்ளிய நீரிலெழுந்த செங்கழுநீர் சூட்டவாராய். (ரு)

யெல்லாத்தாலும் பொலிந்ததொரு முகிலீன்ற கன்றுபோலே; (உருவமழகியநம்பீ) ஒப்பனையாலும், அவயவசோபையாலும், தீம்பு செய்கிற குணங்களாலும் பூர்ணனானவனே!. (உகந்திவை சூட்டநீவாராய்) உகந்தென்று - நீயுகக்குமவையாய், உனக்கு வேணுமென்று நானுகந்த விவை சூட்டவாராய். இவையென்று - கீழ்ச்சொன்ன செண்பகம் முதலான உக்த ஸமுச்சயம். (உருவ மழகிய நம்பீ) தீமைசெய்யாதே இவை உகந்து சூட்ட நீவாராய்.

இத்தால், ஸங்கல்ப பரதந்த்ரராய், அந்யஸாதநபரராய், அந்ய ப்ரயோஜநபரராய், அந்யோந்யம் லீலாரஸ போக்தாக்களாய் ஸர்வரும் ஸஞ்சரிக்கிறமார்க(்)ங்களில் உனக்குப் பணியென்? உன்னைநோக்கி விளையாடுவாரோடேயன்றோ நீவிளையாடுவது. (ச)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) இரண்டவதாரத்துக்கும் விரோதிநிரஸநமே ப்ரயோஜநமென்கிறார். பகஸுரனை

நெற்றியுமாகிற இவ்வவயவசோபையாலே உஜ்ஜ்வலமாயிருப்பதொருமுகிலின்கன்றுபோலே, வடிவால் அழகியனுமாய், ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனுமா யிருக்கிறவனே!. (உகந்தித்யாதி) "உனக்குச் சூட்டப் பெற்றோம்" என்கிற வுகப்புடனே, மணம் கமழா நின்றுள்ள இம்மாலைகளை நான் உனக்குச் சூடும்படியாக நீவர வேணும். ... ... (ச)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (புள்ளினை யித்யாதி) கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்தில் * பள்ளத்தில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு உன்னை நலிவதாகவந்த பகாஸுரனை வாயைக்கிழித்துப் போக

"இவை" என்றதுக்கு அர்த்த மருளுகிறார் (மணமித்யாதி). ... (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (புள்ளினையித்யாதி) புள்ளை வாயைப் பிளக்கைக்கு நீரபாதியாலல் கூடாமையாலே ப்ரமாண முகேந விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (கன்றுகளித்யாதி), "புள்ளினை" என்றவிடத்தில், இன்-சாரி

அநாயாஸேந வாயைப்பிளந்து நிரஸித்தாய். (பொருகரியினித்யாதி) க்ருத்ரிமத்தாலே எதிர்பொருத குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கி நிரஸித்தாய். (கள்ளவரக்கியித்யாதி) பூதநாசகடாதிகளைப் போலே உருமாறிவந்த ராக்ஷஸிமூக்கோடே, இவளுக்கு ரக்ஷகனானவன் தலையையுமறுத்து நிரஸித்தாய். அவன் இவளுக்குக் காவலனாகையாவது - இவளை "ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்

ட்டவனே! (பொருவித்யாதி) "கல்யாணத்துக்கு" என்று அழைத்துவரவிட்டு, வழியிலே நலிவதாகக் கம்ஸன் நிறுத்திவைத்ததாய், உன்மேலேயுத்தோக்முகமாய்வந்த குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேநப் பிடுங்கிப் போகட்டவனே! (கள்ளவித்யாதி) (௧) "சீதைக்கு நேராவன்" என்று க்ருத்ரிம வேஷங்கொடு வந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராக்ஷஸி †மூக்கோடே, அவளுக்கு ரக்ஷகனான ராவணன்தலையையும் அறுத்துப் போகட்டவனே!; இவளுக்கு அவன்காவலனாகையாவது-இவளை "ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரி" என்று விடுகைபிறே. அன்றிக்கே, பொதுவிலே

யைச் சொல்லாய், புள்ளையென்றபடி. ஆனைபொருகைக்கு ஹேதுவைக் காட்டிக்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (கல்யாணத்துக்கித்யாதி). (கல்யாணம்) விழவு. ராக்ஷஸிமூக்கையும், ராவணன்தலையையும் அறுக்கைக்கு அவளுடைய கள்ளத்தனமே ஹேதுவென்று அத்தை விசேஷித்துக் காட்டாநின்றுகொண்டு ஸங்கார்த்தமருளுகிறார் (சீதைக்கித்யாதி). (நேராவன்) என்றது, ஸத்ருசையாவனென்றபடி. (க்ருத்ரிமவேஷம் கொண்டு) என்றது- (உ) "[illegible] - அஹமேவாநுரூபா தே பார்யாரூபேண பஶ்ய மாம்" என்று காமரூபியானவள் பெருமாளுக்குத் தன்னழகைக் காட்டுகையைப் பற்ற. மூக்கையறுத்தது இளையபெருமாளேயாகிலும், (௩) "[illegible]-ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்கிருக்கையாலே பெருமாள் செய்ததாகச் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். ஸ்த்ரீகளுக்கு "காவலன்" என்று பர்த்தாவையன்றோ சொல்லவடுப்பது, ராவணனைச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன; அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார் (இவளுக்கித்யாதி). நீ ஸ்வைரமாகத் திரிந்தால், உன்விரோதிகளை நிரஸிக்க நானிருக்கிறேனென்று விட்டானென்று கருத்து.

---

† (பா) அரி. (௧) சிறியதிரும-௩௧. (௨) ரா-ஆ-௧௭-௨௪. (௩) ரா-ஆ-௩௭-௧௩.

ணித்திரி'' என்று விடுகையிறே. இவள், அவன் இவ்வளவு சொல்லப் பெற்றால், அவனை ரக்ஷகனென்றொழியுமோ?

(அள்ளி நீ வெண்ணெய் விழுங்க) "இவன் வெண்ணெய் தானே அள்ளிவிழுங்க வல்லனாவது எப்போதோ கூடுவது'' என்று பார்த்திருந்தநான், நீ அள்ளி விழுங்கவும் பெற்று வைத்து. (அஞ்சாதடியேனடித்தேன்) அடியேன் அஞ்சாதபடி அடித்தேன். யாவர்சிலரும் அநுதாபம் தலையெடுத்தால் "அடியேன்'' என்றிறே சொல்லுவது. இவள்தான் அதுதன்னை முன்னை நினையாதே அடிக்கவேண்டிற்றும், இவன் மற்றுமோரிடங்களிலே இது செய்யுமாகில் வரும்பழிச்சொல வக்கஞ்சியிறே, இவன் மார்த்தவம் பார்த்து அஞ்சாதே யடிக்க வேண்டிற்றும். (தெள்ளிய நீரிலெழுந்த செங்கழுநீர் சூட்டவாரா

காவலனென்கையாலே ராக்ஷஸ ஜாதிக்காக ரக்ஷகனென்னவுமாம். இத்தால் - ப்ரபலவிரோதிகளை அநாயாஸேநப்போக்கி, உன்னை அநுபவிப்பார்க்கு உன்னை யுபகரித்தவனன்றோ வென்கை.

(அள்ளியித்யாதி) "இவன், வெண்ணெய்தானே அள்ளி விழுங்கவல்லவனாவதெப்போதோ?'' என்று பார்த்திருந்த நான் - நீ வெண்ணெயை அள்ளி விழுங்கவும் பெற்றுவைத்து, உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடியேனடித்தேன். யாவர் சிலரும் அநுதாபம் தலையெடுத்தால் "அடியேன்'' என்றிறே சொல்லுவது; இவள் தான் இதுதன்னை முன்னே நினையாதே அடிக்க வேண்டிற்றும், இவன் மற்றுமோரிடத்திலே இது செய்யுமாகில் வரும்பழிச்சொலுக்கு அஞ்சியிறே. (தெள்ளிய வித்யாதி) ஆன

"அடியேன்'' என்று-அநுதபிக்கை தோன்றுகையால், வெண்ணெய்விழுங்கினது-அடியாகைக்கு ஹேதுவாகவும், அஞ்சுகைக்குப்ராஸக்தியையும் காட்டா நின்றுகொண்டு பாவமருளுகிறார் (இவனித்யாதி). "வெண்ணெய் விழுங்க வடித்தேன்'' என்று, அது அடிக்கைக்கு ஹேதுவாகில், "அடியேன்'' என்னக்கூடாதென்று கருத்து. "அடியேன்'' என்றது - அநுவாதஸூசகமான படி எங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (யாவரித்யாதி). ஒருவன் விஷயத்தில் ஒருவன் அபராதம் பண்ணும்போது பொறுப்பிக்கைக்காக, "உனக்கு நான் அடியேன்'' என்று சொல்லுவர்களென்று கருத்து. ஆனால் அடிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளுகிறார் (இவள்தானித்யாதி). (இதுதன்னை) என்றது-நமக்கு இஷ்டத்தைச் செய்தானென்னுமத்தை யென்றபடி. இவள் இப்படி அநுதபித்ததை-"பூச்சூட்ட வாராய்'' என்கையிலே ஹேதுவாகக்கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஆனபின்பித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய் காண்நம்பீ!
கருதிய தீமைகள் செய்து கஞ்சனைக்கால்கொடுபாய்ந்தாய்
தெருவின்கண் தீமைகள் செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு
பொருது வருகின்ற பொன்னே புன்னைப்பூச் சூட்டவாராய்.

ய்) சேற்றுவாய்ப்பாலும், தெளிந்த நீராலும் செவ்விபெற்ற செங்க ழுநீர் சூட்டவாராய். .... (ரு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (எருதித்யாதி) "திருவாய்ப்பாடியிலு ள்ளாருடைய பழிச்சொலவுபொறுமையாலே அடித்தேன்" என்று ஈடுபடுகிறவள், எருதுகளோடே பொரக்கண்டால் பொறுக்குமோ? கூடக்கண்டு நின்றாற்போலே காலாந்தரமும் தோற்றுமிறே. எருது களோடு பொராநின்றாய். (ஏதுமுலோபாய் காண்நம்பீ) எல்லாம் சொல்லிமீட்டாலும் மீளாய்காண். லோபமையாவது - தேஹத் தைப்பேணுதல், ப்ராணனைப்பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. "இவை

பின்பு நான் முன்செய்தவத்தைப் பொறுத்து. தெளிந்த நீரில் எழுந்ததாகையாலே, நிறத்தாலும் பரிமளத்தாலும் விலக்ஷணமா யிருக்கிற செங்கழுநீரை-செவ்வையிலே நான் சூட்டும்படி வாராய்.

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (எருதுகளோடு பொருதி) நப்பின் னைப் பிராட்டியை லபிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே உன் திரு மேனியின் மார்த்தவம் பாராமல், அஸாராவிஷ்டமான எருதுக ளோடே பொராநின்றாய். காலாந்தரமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே ப்ரகாசிக்கையாலே, "பொருதி" என்று - வர் த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது. (ஏதுமுலோபாய் காண்) ஒன்றி லும் லோபமற்றிரா நின்றாய்காண். அதாவது - தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. (நம்பீ) நப் பின்னையளவிலே வ்யாமோஹத்தால் பூர்ணனானவனே!

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (எருதுகளித்யாதி) (உன் திருமேனி மார்தவம் பாராமல்) என்றது, "ஏதுமுலோபாய் காண்" என்றத்தைப்பற்ற. நப்பின்னை லபிக்கையில் லோப (ஞ) முண்டாயிருக்க, இப்படிசொல்லப்போமோவென்ன வருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). நப்பின்னைக்காகத் தன் தேஹத்தையும் ப்ராணனையும் பேணாதவனென்று தாத்பர்யம், "உலோபாய்" என்றதுக்கு ஹேதுபரமாக நம்பி பததாத்பர்யமருளுகிறார் (நப்பின்னையித்யாதி).

எருதுகளாக; கம்ஸன் வரவிட்டவையாகச்:" என்று க்ரியாஜ்ஞர் சொன்னாலும் "அதுதானிறே காணுகைப் ாது" என்று சொல்லும்படியான துணிவையுடையைகாண். (நம்பீ) நப்பின்னையளவில் வ்யாமோஹத்தால் பூர்ணனானவனே!.

(கருதிய தீமைகள்செய்து) கம்ஸன் தீமைகள் எல்லாத்தையும் அவன் தன்னோடே போம்படிசெய்து. அவனையும், அவனிருந்த மஞ்சத்தலத்திலே சென்று தள்ளித் திருவடிகளாலே பாய்ந்தாயென்னுதல். அன்றிக்கே; "இவன் இதுவும் செய்யக்கூடுமே" என்று தான் கருதினாப்போலே செய்து முடித்தாய். இன்னும் இப்படிப்பட்ட ஶத்ருக்கள்மேல் விழக்கூடுமென்று பயப்படுகிறாதல்.

(கருதிய தீமைகள் செய்து) கஞ்சன் உன்திறத்தில் செய்யக்கருதின தீமைகளெல்லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. (கஞ்சனைக்காலகொடு பாய்ந்தாய்) கம்ஸனைத் திருவடிகளாலே உதைத்தாய். அதாவது-(௧) "[illegible]" துங்கமஞ்சேஸ்ய வஸ்த்திதம்" என்கிறபடியே அவனிருந்த உயர்ந்த மஞ்சஸ்தலத்திலே சென்று குதித்து, (௨) "కేశేష్వాకృష్య విగళత్కిరీట మవనీతలే! సకంసం పాతయామాస తస్యోపరి పపాతచ - கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத்கிரீட மவநீதலே! ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச" என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப் பிடித்திழுத்து மஞ்சஸ்தலத்தில் நின்றும் பூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது.

"க்ருஷ்ணன் கருதிய தீமைகள்" என்று சொன்னால் கம்ஸவதத்துக்கு ஹேது அநுக்தமாமென்றும் இவனிடத்தில் இது குணமாகாதென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி, "கம்ஸன்கருதிய" என்றத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறார் (கம்ஸனித்யாதி. (அதாவது) என்றநந்தரம், "கூடுமோ?" என்று சேஷம். க்ருஷ்ணன், மயிரைப்பற்றி இழுத்துக் கொன்றானென்று சொல்லியிருக்க, உதைத்தானென்னக் கூடுமோவென்று இந்த ஶங்காபிப்ராயம். இத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (துங்கேத்யாதி. இதுக்கு "தஸ்யோபரிபபாதச" என்கையாலே உதைத்தானென்றது ஸித்தமென்று கருத்து.

---

(௧) வி-பு-௫-௨௦-௨௯.

(௨) வி-பு-௫-௨௦-௮௯.

(தெருவின்கண் தீமைகள்செய்து) "தெருவிலே விளையாடப் போகிறேன்" என்று போய், விளையாடுவாரோடே சொல்லவரிதான தீமைகளையும் செய்தென்னுதல். ஸ்ரீமதுரையில் தெருவிடத்தில் குப்ஜையோடும் நகரஸ்த்ரீகளோடும் முகவிகாரங்களால் செய்த தௌ(ஃ)ர்த்யமென்னுதல். (சிக்கென மல்லர்களோடு பொருது வருகின்றபொன்னே) மல்லரைக்கொன்றபின்பிறே கம்ஸன்பட்டது. ஆயிருக்க, "மல்லர்களோடு சிக்கெனப்பொருது" என்னும்போது மல்லயுத்தம்பின்னாட்டிற்றாக வேணுமிறே.

(தெருவின் கண் தீமைகள் செய்து) தெரு - வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய ஈரங்கொல்லியானரஜகனைக்கொன்று, ஆயுதசாலையிலேபுக்கு அவனுக்கு மறம் பிறக்கும்படி "வில்விழவுக்கு" என்று அலங்கரித்திருக்கிற வில்லை முறித்து, அவனுக்கு அபிமதக(ஃ)ஜமான குவலயாபீடத்தைக்கொன்று செய்தவிவையிறே தெருவின்கண் செய்த தீமைகளாவன. (சிக்கென மல்லர்களோடு பொருது) (க) "ஏவிற்றுச்செய்வானேன்றெதிர்ந்து வந்தமல்லர்" என்கிறபடியே கம்ஸன் ஏவிற்றுச் செய்யவேணுமென்று மற்பொருகையை ஏன்றுகொண்டுவந்தசாணூரமுஷ்டிகராகிற மல்லரோடே ப்ரதிஜ்ஞா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழித்து.

(வருகின்றபொன்னே) இப்படி விரோதிவர்க்கத்தைநிரஸித்து வருகிறபோதைச்செருக்காலே பொன்போலே உஜ்ஜ்வலமான வடி

கீழே கம்ஸவதத்தைச் சொல்லி, மேலே மல்லவதத்தைச் சொல்லுகையாலே, மத்யே "தெருவின்கண் தீமைகள்" என்றால் கூடாமை, ஈரங்கொல்லி முதலானாரை நிரஸித்தது அர்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே, அது வீதியில் செய்ததாகாமையால் "தெரு" என்றதுக்கர்த்தமருளுகிறார் (தெரு வழி) என்று. தீமைகளானவை யென்னென்ன வருளுகிறார் (அவனையித்யாதி). "தெருவின்கண்" என்றது, இன்-சாரியைச்சொல்லாய், தெருவிடமென்றர்த்தமாய், பலிதத்தையருளுகிறார் (போகிறவழியிலே) என்று. (மறம்) கோபம். "மல்லர்களோடுசிக்கெனப்பொருது" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமாணமுகேந மல்லரை விசேஷித்துக்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (ஏவிற்றித்யாதி). கீழே "தெருவின்கண் தீமைகள்" என்றத்தோடே இத்தைச் சேர்த்துவிடாதே, தனித்துச் சொல்லுகையாலே விசேஷிக்க வேண்டிற்றென்று திருவுள்ளம். (ஏன்று கொண்டு) பொருந்திக்கொண்டு.

(க) ௪-உ-சு.

மூ.—
குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே
மடங்கொள்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்லவென்மைந்தா
இடந்திட்டிரணியன்னெஞ்சை யிருபிளவாக முன்கீண்டாய்
குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சூட்டவாராய்.

(சிக்கென) ப்ரதிஜ்ஞாபூர்வகமாக. "பொன்னே" என்றது விரோதிபோனபின்பு திருமேனியில் பிறந்த புகரைச்சொல்லுதல். ஸ்ப்ருஹையைச்சொல்லுதல். (புன்னைப்பூச்சூட்டநீவாராய்) (க) "புன்னைப்பொன்னேய் தாதுதிர்க்கும்" என்கிறபடியேபொன்னுக்குப்பொன்னைச் சூட்டப்பார்க்கிறார். பொன்னோடேயிறே பொன்சேருவது.

அவ,—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்கம்ஸாதிகளால் வந்தவிரோதி,ஸாதுஜநங்களுக்குப்போக்கினப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்தார்; இதில்ஹிரண்யாதிகளால் வந்த விரோதிபோக்கினப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஸ்வா;—(குடமித்யாதி) இடையர் ஐஶ்வர்யம் மிக்கார் தலைச்சாலிவெட்டியாடும் கூத்திறே குடக்கூத்தாவது. அது இவனுக்கு

வையுடையவனே!. முந்துற கம்ஸநிரஸநத்தைச்சொல்லி, அதுக்குப்பூர்வத்திலுள்ளவற்றைப் பின்பு சொல்லுவானென்னென்னில்; கம்ஸநிரஸநமே ப்ரதாநமாய், இவை அதுக்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வ்யாபாரங்களாகையாலே அதுக்கு முன்னாகச்சொன்னவிதில் விரோதமில்லை. (புன்னையித்யாதி) உனக்கு உகப்பான புன்னைப்பூச்சூட்டும்படியாக நீ வாராய். "பொன்னே புன்னைச்சூட்டவாராய்" என்கையாலே-பொன்னோடே பொன்னைச் சேர்ப்பாரைப்போலே, பொன்போலேயிருக்கிற திருமேனியிலே பொன்னேய் தாதையுடைய புன்னைப்பூவைச்சூட்ட அழைக்கிறாள்காணும். (௬)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (குடங்களித்யாதி) ப்ராஹ்மணர் ஐஶ்வர்யம் விஞ்சினால் யாகாதிகள் பண்ணுமாபோலே,இடையர்

"பொன்னே புன்னைப்பூ" என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). இவன் உகக்கும்படியிருக்கைக்கு நியாமகத்தை முக்த கண்ட்டமாக உபபாதிக்கிறார் (பொன்னே புன்னையித்யாதி). (தாது) கேஸரம். ... ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (குடங்களித்யாதி). குடக் கூத்தாடுகைக்கு ஹேதுவேது, பசுமேய்க்கவன்றோ வடுப்பதென்ன, த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணரித்யாதி). இடையருக்கு முன்பிலும் ஐஶ்வர்யம் விஞ்

(க) தி-மொ-௫-௧-௬.

ஜாத்யுசிதமான தர்மமாகையாலே அநுஷ்டிக்கவேண்டிவருமிறே. ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யாவந்தநாதிகள் நியதமானாப்போலேயிறே இவனுக்கும். குடமென்னாதே "குடங்கள்" என்கையாலே பலகுடங்களும் கிழே பாரித்திருக்கும்போலேகாணும். எடுக்கும்போது குடங்கள் காணுமதொழியப்பின்னை ஆகாசத்திலே ஏறவிட்டால் சக்ஷுரிந்த்ரியம் தூரக்ராஹியானாலும் குடங்கள் ஆகாசத்திலே யேறுகிற தூரம் க்ரஹிக்கப்போகாதிறே.

"குடங்களெடுத்து" என்றும், "ஏறவிட்டு" என்றும் கண்டவித்தனைபோக்கி, "மீண்டேறவிட்ட குடங்கள் திருக்கையிலேயும் வந்தது" என்கைக்கு ஒரு பாசுரம் பெற்றிலோமிறே. திருமுடியிலேயும் அடுக்குக்குடம் இராநிற்கச்செய்தேயும், ஏறிட்ட குடங்களினுடைய

ஐஶ்வர்யம் விஞ்சினால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடுவதொரு கூத்தாய்த்து-குடக்கூத்தாவது. உபயவிபூத்யைஶ்வர்யம்போலன்றிக்கே, பிறந்து படைத்த ஐஶ்வர்யமிறே இவனுக்கிது. இடையர்க்கு ஐஶ்வர்யந்தானாவது-கோ(ஸ)ம்ருத்தியிறே. அந்தஸம்ருத்தி-குறைவறவுள்ளது தனக்கேயாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது. தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இரண்டு தோள்களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலேஎறிடுவது ஏற்பதாயாடுவதொரு கூத்தாய்த்து - குடக்கூத்தாவது. அத்தைச்சொல்லுகிறது, (குடங்களெடுத்தேற விட்டுக்கூத்தாடவல்ல) என்று.

"குடம்" என்னாதே, "குடங்கள்" என்கையாலே - பல குடங்களையும் கொண்டு ஆடினமையைச் சொல்லுகிறது. "எடுத்தேறவிட்டு" என்கையாலே - அவற்றைத் திருக்கையிலே எடுத்து ஆகாசத்திலே உயர எறிவது, ஏற்பதானமையைச் சொல்லு

சினத்தாலே செருக்கிக்கூத்தாடுகை கூடினாலும், அவாப்தஸமஸ்த காமனுக்குக் கூத்தாடச் செருக்கு உருப்படி வந்த வைஶ்வர்யமேதென்னவருளுகிறார் (உடையேத்யாதி). குடக்கூத்தாவது ஏது என்ன, அதின் ஸ்வரூபத்தை யருளுகிறார் (தலையிலித்யாதி).

உக்தப்ரகாரத்தை, பதங்களிலேறிட்டுக்காட்டுகிறார் (குடமென்னாதேயித்யாதி). "கூத்தாடவென்கோவே" என்னாமல், "வல்ல" என்றதுக்குக்கூத்தாத்

போக்குவரத் துண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், ஆகாசத்திலே நிறை த்துவைத்தாப்போலே யிருக்கையாலே, போக்குவரத் துண்டெ ன்று மிடம் அநுமாந ஸித்தமாமித்தனை. ஸ்வர்க்காதிகளிலே ஏறி னவர்களுக்கு ஓரவதியும், (க) "க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி- க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி" என்று ஒருமீட்சி கண்டாலும், இப்ப்ரத்யக்ஷம் அநுமிக்கு மித்தனையிறே. (கூத்தாடவல்லவெங் கோவே) ஏறிட்டகுடம் கண்டாலும் கூத்தின் வகைகளோதான் காணலாயிருக்கிறது. ப(ஃ)ரதத்தளவுமிறே ந்ருத்தவிசேஷம் காண லாவது. இவனுடைய வல்லபம் தெரியாது. ந்ருத்தத்துக்கு ஒரு ராஜரென்னு மித்தனையிறே. அதாவது-அக்ரகண்யனென்றபடி.

(மடங்கொள்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்லவெம்மைந்தா) அவ்வூரிலாண்களையும் வ்ருத்தை(த்தோ)களையும் சிஶுக்களையுமொழிய, நவயௌவனைகளாய், அவனாலே புண்பட்டு பவ்யைகளாய், அவன் பொகட்டுவித்த விடத்தே கிடக்கச் செய்தேயும், சுபதர்ஶியான அவன் வந்தால், முகத்தில் வாட்டம் தோற்றாமல் ப்ரஸந்நைகளாயி ருக்கையாலே, "மதிமுகம்" என்கிறது; இப்படி மால் செய்யவல்ல வெம்மைந்தா. மைந்து-மிடுக்கும், பருவமும், ஶைஶவமும். (இடங்

கிறது. "கூத்தாடவல்ல" என்கையாலே - மற்றும் இக்கூத்தாடு வாருண்டேயாகிலும், இவன் ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு ஆட ப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. அதாவது-இவனுடின வைசி(ஷ)த்ரி, பரதஶாஸ்த்ரத்திலும் காணவரிதாயிருக்கை. (எங் கோவே) எங்களுக்கு நாதனானவனே!

(மடங்கொளித்யாதி) இப்படி யிருக்கிற சேஷ்டிதத்தாலே மடப்பத்தையுடையராய், பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே குளிர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற முகத்தையுடையரா யிருக்கின்ற ஸ்த்ரீகளைப் பிச் சேற்றவல்ல வென்னுடைய பிள்ளையானவனே!. (இடந்திட்டித்

பர்யமருளுகிறார் (கூத்தாடவித்யாதி). கூத்தெல்லாம் பரத ஶாஸ்த்ர ஸித்த மன்றோ, அது எல்லார்க்கும் பொதுவன்றோ, ஒருவர்க்கும் ஆடப்போகாதென் னக் கூடுமோவென்கிற ஶங்கையிலே யருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி).

"கூத்தாடவல்ல" என்றத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டர்த்த மருளுகி றார் (இப்படியித்யாதி). (சேஷ்டிதத்தாலே) என்றதுக்கு, (பிச்சேற்றவல்ல)

(க) கீ-க௮-௨௧.

திட்டிரணியன் நெஞ்சை யிருபிளவாக (முன் கீண்டாய்) இரணியன் நெஞ்சைக்கொண்டு இருபிளவாகவிடந்திட்டாய். (முன்) காலபரமாதல்; ப்ரஹ்லாதன் முன்னேயாதல். "நெஞ்சு" என்று - மார்பாகவுமாம். மார்பு பிளக்கை எளிதிறே. அமூர்த்தமான நெஞ்சைப் பிளந்தானென்றார்கிறே.

(க)"உளந்தொட்டு" என்றவிடம்-இப்போதாகிலும் அநுகூலிக்குமோவென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. அப்போது பூர்வஸங்கல்பவிருத்தமாய் வரும். ஆனால், "உளந்தொட்டு" என்றதுதனக்குப் பொருளென்னென்னில்;—ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கிறவன் வஶக்தி, இப்போது இவன் ஹ்ருதயபரீக்ஷை பண்ணுகைக்கடி - அடியில் பண்ணினப்ரதிஜ்ஞை குலைந்து பிறகு காட்டியோட, அவன் போனவிட மெல்லாம், (உ) [illegible] - லோகத்ரயே ஸபதிமாநுஷ ஸிம்ஹகர்ப்பே" என்று லோகத்ரயத்திலும் கர்பித்த ஸிம்ஹமாய்க் கிடக்கையாலே, அடியில் ப்ரதிஜ்ஞை குலைகையாலே "இனியாகிலும் ஶாத்ரவம் நிலைநிற்குமோ" என்று. அதாவது-பொருணியாமல் பல்கவ்விச்சாகையிறே. (ந) "அன்புடையனன்றேயவன்" என்கையாலே உளந்தொடவும் கூடுமிறே. அவன்தான் தொட்டது எப்போதை நெஞ்சென்னில்; க்ஷீராப்தியில்ச (ஸ்ருங்கபாவத்தில் நெஞ்சிறே இங்குப்பிளந்தது. இல்லையாகில் பிறகிட்டுப்பிடி-

யாதி) நெஞ்சென்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய மார்வை, (ச) "கொலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகிராளன்" என்கிறபடியே கூரிய திருவுகிர்களாலே உறைக்க வூன்றியிடந்து இரண்டு கூறும்படியாக முற்காலத்திலே கிழித்துப் பொகட்டவனே! இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உதவினவனாகையாலே, †தளர்ந்தாரை நோக்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

என்றத்தோடந்வயம், "இரணியன் நெஞ்சை இடந்திட்டு" என்றந்வயித்து "இடந்திட்டு" என்கையாலே தோன்றுகிற துஷ்கரதைக்காக, மார்வை விசேஷித்துக்கொண்டு தாத்பர்ய மருளுகிறார் (தேவர்களித்யாதி). (தளர்ந்தார்) என்றது-ஆபந்நரை. ... ... (எ)

†(பா) தாழ்ந்தாரை.(க) க-எ-கூ. (உ) (ந) பெரியதிருவ-ருஉ. தி-மொ-க-எ-உ.

மூ.—சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால்தலைகொண்டாய்
ஆமாறறியும் பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாயிருவாட்சிப்பூச்சூட்டவாராய்

பட்டவனைப் பிளந்தால் பௌர்யபங்கம் வருமிறே. அதுக்காகவும், "தேவர்களுக்குக்கொன்று தருகிறோம்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு கையாலும், இவனை விடில் க்ஷீராப்ராப்திவாஸிகளை நலிந்தாப்போலே, தேவர்களை நலியுமென்றிறே, * ஆமாறறியும் பிரான் இவனை நிரஸித்தது. ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கல்ப பாரதந்த்ர்யப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யஶக்தரையும், (க) "ధర్మాన్పరిత్యజ్య మామేకం వ్రజ - தர்மாந்பரித்யஜ்யமாமேகம்வ்ரஜ" என்றருளிறே. "இத்தனையோக்யதைதானுண்டோ?" என்று உளந்தொட்டு இடந்திடுவதொழிய, அவனைக்கொள்ளலாம் கார்யமில்லையிறே.

(குடந்தைக் கிடந்த வெம்கோவே) தமக்குப்ராப்யனுவான் குடந்தைக் கிடந்தவனுகையால், "எங்கோ" என்கிறார். கூத்தாட்டும் மால்செய்கையும், கெஞ்சிடக்கையும் முதலான வ்யாபாரங்களிலுங் காட்டில் "எங்கோ" என்கையாலே, நிர்வ்யாபாரனுய்க்கிடந்தவனுக்கிறே மிகவும் பரியவேண்டுவது. குருக்கத்திப் பூச்சூட்டவாராய்.

அவ,—கீழ் ஹிரண்யனை நிரஸித்தமையை அநுஸந்தித்தார். இங்கு மாலிகனை நிரஸித்தப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (சீமாலிகனித்யாதி) மாலிகனென்

(குடந்தையித்யாதி) அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னுயனவனே!. (குருக்கத்தியித்யாதி) உனக்கென்று தேடிவைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே சூட்டும்படியாகவாராய். .. .. (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சீமாலிகனித்யாதி) மாலிகனென்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (சீமாலிகனித்யாதி) "தர்ம ஸம்ஸ்த்தாபநம்பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு தோழமை கொண்டவனைக் கொல்லக் கூடுமோ, அவன் துஷ்டனேயாகிலும் தோழனென்று கொல்லும்படி எங்ஙனே? லோகாபவாதம் வாராதோ" என்ற சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காகவும், இந்த கதை அதிப்ரஸித்தமாகையாலும், இதிஹாஸத்தில் கதையை விஸ்தரித்தருளி, இதுக்குத் தாத்பர்யமாக வருளுகிறார் (மாலிகன்) என்று துடங்கி, (ஸங்க்ரஹேண

(க) கீ-கஅ-உ.

பாணொருத்தன் க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே ஆயுதசிக்ஷாஸகாவாய், பல வாயுதங்களும் பயிற்றுவிக்க, க்ருஷ்ணன் பக்கலிலேகற்று, இந்த ஆஸக்தியாலே மூர்க்கனாய், லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை, வேண்டா வேண்டாவென்ன நலிந்து திரியப்புக்கவாறே, "ஆயுதஸகாவாயிருக்கிறவனை நிரஸிக்க வொண்ணாது" என்றும் "இவனைவஶமாக்க வொண்ணாது" என்றும் திருவுள்ளத்திலே அத்யந்தம் வ்யாகுலம் நடந்து போருகிற காலத்திலே, இவனை ஒருபோது கருக நியமித்தவாறே, இவன்தான் நறுகுமுறுகு என்றாப்போலே சிலபிதற்றி "என்னை ஆழிபயிற்றக் கற்பித்திலீர், எல்லாவாயுதம் கற்பித்தீரேயாகிலும்" என்ன; "அதுஅஸாதாரணம்; உனக்குக் கர்தவ்யமன்றுகாண்" என்ன, "எனக்குக் கர்தவ்ய மன்றியிலே யிருப்பதொரு ஆயுத முண்டோ" என்று அதிநிர்பந்தங்களைச் செய்த

பாணொருத்தன் க்ருஷ்ணனுக்குஸகா(ஷா)வாய், பலஆயுதங்களும் பயிற்றுவிக்க, க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே கற்று, இந்த ஆஸக்திபலத்தாலே ஒருவர்க்கு மஞ்சாமல் லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை நலிந்து திரியப்புக்கவாறே, "ஸகாவாய்ப்போந்த விவனை நிரஸிக்க வொண்ணாது" என்றும், "இவனை வஶமாக்கவொண்ணாது" என்றும், திருவுள்ளத்தில் அத்யந்த வ்யாகுலம் நடந்து போருகிற காலத்திலே, அவனை ஒருபோது கடுகநியமித்தவாறே, அவன்றான் "நறுகுமுறுகு" என்றாப் போலே சில பிதற்றி, எல்லா வாயுதங்களும் பயிற்றுவித்தீரேயாகிலும், என்னை, "ஆழி பயிற்றுவித்திலீரோ" என்ன; "அது நமக்கு அஸாதாரணம், உனக்குக்கர்த்தவ்யமன்றுகாண்" என்ன; "எனக்குக்கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிருப்பதோ ராயுதமுண்டோ?" என்று அவன் நிர்பந்தங்களைப்பண்ணினவாறே, "இவனுடைய துஸ்ஸ்வபாவங்களடியாக

சொல்லுகிறது) என்னுமளவும். (பயிற்றுவிக்க) அப்ப்யஸிக்க. (இந்த வாஸக்தி) என்றது-க்ருஷ்ணனிடத்தில் கற்றப்ரத்யாஸக்தி யென்றபடி. (கடுகநியமித்த வாறே) என்றது- "ஸாதுக்களை நலியாதே" யென்று சுருக்காகவருளிச் செய்தவாறே யென்றபடி. (நறுகுமுறுகு) ஶப்தாநுகாரம், (சிலபிதற்றி) என்றது-"உன்வழிவந்தேனோ, உன்பந்துக்களை ஏதேனும் செய்தேனோ? நீர் எது கோபிக்கிறீர்" என்றாப்போலே சில அஸத்துத்தரம் சொல்லியென்றபடி. (பிதற்றி) என்றவநந்தரம், "அதுக்கு மேலே" என்று கூட்டிவது. (ஆழி பயிற்று

வாறே, "இவனைஎன்செய்வோம்" என்று ஒருவழியாலும் இசைவிக்கவொண்ணாமையாலும், நம்முடைய ஆஸக்தியாலே நாட்டாரை அழிக்கையாலும், அதுக்கு மேலே அஸாதாரண பரிகரம் தனக்கு வஶவர்த்தியாகாதென்னுமிடமறியாமையாலேயிறே நிர்பந்திக்கிறதென்று, *எண்ணம் புகுந்து தித்திக்குமமுதானவன், இவனை நிரஸிக்கும் ப்ரகாரங்களாலே ஒருதோஷமும் வாராமல், "தோழமைகொள்ளவும், சீர்சக்கரத்தால் தலை கொள்ளவும் வல்லாய்" என்றுஇவர் கொண்டாடும்படியிறே நிரஸித்தது.

அது தானேதென்னில்; தன்னுடைய சீர்மைகுன்றுதபடி ஆயுதம் பயிற்றுவிக்கிறானாகத்திருவாழியை ஒருவிரலாலேசுழற்றிஆகாஶத்திலே எழச்சுழன்று வருகிற திருவாழி மீண்டும் திருக்கையிலே வந்திருந்த வாஶ்சர்யத்தைக்கண்டவாறே, "எனக்குஇது அரிதோ" என்று அவன் கைநீட்டினவாறே, "உனக்கு இது அரிதுகாண்" என்னச் செய்தேயும், அவன்வாங்கிச் சுழற்றி மேலே யிட்டு மீண்டு சுழன்று வருகிற போது பிடிப்பானாக நினைத்துத் தன்கழுத்தை அடுக்கத்தன் விரலைவைக்கையாலே, அது *வட்டவாய்நுதிநேமியாகையாலே சுழலவரஇடம்போராமையாலே அதின் வீச்சு இவன் கையிலே பிடிபடாமல் இவன் தலையை அரிந்து கொண்டுபோகையாலே "ஆமாறறியும் பிரானே" என்கிறார்.

இவனை நிரஸிக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தன்னுடைய சீர்மை குன்றாதபடி ஆயுதம் பயிற்றுவிக்கிறானாக, திருவாழியை ஒரு விரலாலே சுழற்றி ஆகாசத்திலே எழவீச, சுழன்று வருகிற திருவாழியை மீண்டும் திருக்கையாலே அநாயாஸேந ஏற்க, அவன் இத்தைக்கண்டு, "எனக்கு இது அரிதோ" என்று கைநீட்ட, "உனக்கு இது † அரிதுகாண்" என்னச்செய்தேயும் அவன் வாங்கிச்சுழற்றி மேலேவிட்டு, மீண்டு சுழன்று வருகிற போதுபிடிப்பானாக நினைத்து, தன்கழுத்தை ‡படுக்கத்தன்விரலையெடுத்துக்கொடு நிற்க, அது * வட்டவாய் நுதிநேமியாகையாலே சுழலவர இடம் போராதது கொண்டு, அதன் வீச்சு இவன் கையில் பிடிபடாமல் இவன்தலையையரிந்துபொகட்டது" என்று

வித்திலீரே) என்றதுக்கு க்ருஷ்ணனிடத்தில் குறை சொன்னானென்று கருத்து. (அடுக்க) என்றது-நிராகரிக்க வென்றபடி.

---

† (பா) ஆகாது. ‡ (பா) எடுத்துத் தன்விரலை வைத்து.

மேல்விளைவ தறிந்து தோழமை கொள்கையாலும், சாமாறெ ண்ணித் தலைகொள்கையாலும், * பொய்யர்க்கே பொய்யனுயும், இதிஹாஸாதிகளாலே சொல்லப்பட்டதொரு வ்ருத்தாந்தத்தை இப்பாட்டில் பூர்வார்த்தத்தாலே ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது.

(மொலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய்) (மொ) ஔபசாரிகம். மாலிகனென்று பேரையுடையனுய் ஆஸுரப்ர க்ருதியா யிருக்கிறவனோடே, உன் குணத்தாலே கலந்து தோழ மைக்கொள்ளவும்வல்லவனே!. (சாமாறவனை நீயெண்ணி) அவன் ஸாதுபீடாதிகளைப் பண்ணப்புக்கவாறே, "இனி இவனை யழியச் செய்யாவிடில் நாடு குடிகிடவாது" என்று அவன்சாகத்தக்க வழி களை நீயே சிந்தித்து. அதாவது-"தோழனைக்கொன்றுன்" என்று தனக்கு அபவாதம் வாராதபடியாகவும், "தன்னுலேதான் முடிந்தான்" என்னும்படியாகவும் தக்கவழியைச் சிந்திக்கை. "அவனை" என்கிற விடத்தில், ஐகாரம் - அவ்யயம். (சக்கரத் தால் தலைகொண்டாய்) "நமக்கு அஸாதாரணமான ஆயுதம், உனக்கிதுஆகாதுகாண்" என்னச்செய்தேயும் அவன்நிர்ப்பந்தம் பண்ணினதுக்காக, அவனை, ஆழி பயிற்றுவிப்பாரைப்போலே உபாயரூபேண திருவாழியாலே ஶிரஶ்சேதம் பண்ணிப்போகட் டவனே!.

(ஆமாறறியும் பிரானே) ஶத்ருநிரஸநம், ஆஶ்ரிதரக்ஷணமா கிற விவற்றில் ஏதேனுமொன்றில் புகுந்தால்,மேல்விளைவதறியும்

"அவன்" என்றத்தாலே, "புத்திஸ்த்தயான வர்த்தத்தை யருளுகிருர் (ஆஸுரேத்யாதி). (கொள்ளவும்) என்ற (உ) சகாரத்தால் தோற்றின துஷ்கரதையைத் திருவுள்ளம்பற்றி (உன்குணத்தாலே கலந்து) என்றது. "அவன் சாமாறு எண்ணி" என்றந்வயித்து ஹேது பூர்வகம் சப்தார்த்த மருளுகிருர் (அவனித்யாதி). ஹிரண்யாதிகளைப் போலே இவனை நிரஸிக் கைக்கு உபாயம் சிந்திக்கும்படி துஷ்கரதை ஏதென்னவருளுகிருர் (அதாவதி த்யாதி). அபவாதம் வாராமல் உபாயம் சிந்திக்கிருனென்று சொல்லிவைத்து, தலையறுக்கக் கூடுமோ வென்கிற ஶங்கையிலே அருளுகிருர் (நமக்கித்யாதி).

"சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்" என்றத்தையும், "அணியரங்கத்தே கிடந்தாய்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிருர் (சத்ரு வித்யாதி). (புகுந்தால்) என்றது - உத்யோகித்தாலென்றபடி. (மேல்விளை

மூ.—அண்டத்தமரர்கள்சூழ வத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய்
தொண்டர்கள் நெஞ்சிலுறைவாய் தூமலராள்மணவாளா
உண்டிட்டுலகினையேழு மோராலிலையில்துயில்கொண்டாய்
கண்டுநானுன்னையுகக்கக் கருமுகைப்பூச்சூட்டவாராய் (௯)

✻கொடுங்கோளால் நிலம்கொண்டும், "ஆமாறறியும் பிரான்" என்பதி லும் "அணியரங்கத்தே கிடந்தாய், ஆமாறறியும்பிரானே" என்கை யிறே இவர்க்குத் திருவுள்ளம். இதுதன்னாலேயிறே இவரேமாற் றத்தைப் பெரியபெருமாள் தவிர்த்தருளிற்றும். (ஏமாற்றம்) "இவ்வஸ்துவுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று நினைக்கிற க்லேசம். அது பின்னைத் தவிருமோவென்னில், (க) "உரையாவெந்நோய் தவிர" என்கிற விடத்தே கண்டோமிறே. அதுக்கடி காலதர்ஶநம் பண்ணுவிக்கையிறே. இருவாட்சிப்பூச்சூட்டவாராய். (அ)

அவ—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜகத்திலுண்டான விரோதிகளெல் லாத்தையும் உபஸம்ஹரித்த ப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஸ்வா;—(அண்டத்தமரரித்யாதி) (உ) "பரமாத்மனைச் சூழ்ந் திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்கிறபடியே, (அண்டத்து - அத்

உபகாரகனானவனே! (அணியரங்கத்தேகிடந்தாய்) "இங்கேகி டந்தால் நமக்கு முமுக்ஷுக்களை லபிக்கலாம்" என்று ஸம்ஸார த்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே பள்ளி கொண்டருளுகிற வனே!. (ஏமாற்றமென்னைத் தவிர்த்தாய்) (ங) "நல்லார்கள் வா ழும் நளிரரங்கம்" என்கிறபடியே பரிவருள்ள தேசத்திலே பள் ளிக்கொள்ளுகையாலே உன் ஸௌகுமார்யாதிகளை நினைத்து, "உனக்கென்வருகிறதோ?" என்று வயிறெரியாநிற்குமென் க்லே சத்தைப்போக்கினவனே!. ஏமாற்றமாவது-துக்கம். (இரு வாட்சிப் பூச்சூட்டவாராய்) காலபுஷ்பமானவிது செவ்வியழிவ தற்கு முன்னே உன் திருக்குழலிலே நான் சூட்டும்படி வாராய்.

வது) என்றது - இந்த உத்யோகத்தாலே வரும் ஶத்ருநிரஸநமும், ஆஶ்ரிதர க்ஷணமுமாகிற பலத்தை யென்றபடி. "ஆமாறறியும் பிரானே" என்றத் தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (இங்கேயித்யாதி). இவர்தம்மு டையக்லேசத்தைத் தவிர்க்கச் சொல்லு மவரல்லாமையாலே, விசேஷித் துத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (நல்லார்களித்யாதி). (நளிர்) குளிர்ச்சி. ... (அ)

(க) தி-வாய்-அ-ங-கக. (உ) திருப்பல்லா-கஉ. (ங) நா-தி-கக-ரு

தாணியுள்ளே அமரர்கள் சூழ விருந்தாய்) த்ரிபாத்விபூதியுள்ளே அந்தரங்கரான ஸூரிகள் மங்களாசாஸநம் பண்ண விருந்தாய். (தொண்டரித்யாதி) இங்கு, த்ரிதீயாவிபூதியிலுள்ள தொண்டர்கள் சூழ்ந்து மங்களாசாஸநம்பண்ண, அவர்கள் நினைவிலே ஸந்நிஹிதனாய்ப் போருகிறவனே!. (தூமலராள் மணவாளா) அதுக்கடியான பெரியபிராட்டியார்க்கு அத்விதீய நாயகனானவனே! தூய்தான தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவனே!.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தித்யாதி) (க)"இறந்தால் தங்குமூரண்டமே" என்றும், (உ)"அண்டம்போ யாட்சியவர்க்கு" என்றும், பரமபதத்தை-"அண்டம்" என்று சொல்லக்கடவதிறே, (அண்டத்துள் அத்தாணி-அமரர்கள்சூழ- அங்கிருந்தாய்) பரமபதத்தினுள்ளே அருகிருப்பையுடையரான நித்யஸூரிகள்சூழ ஸேவிக்க, அவர்கள் நடுவே *ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே!. (அத்தாணி) அருகிருப்பு. (தொண்டர்கள் நெஞ்சிலுறைவாய்) இந்த விபூதியிலே. முமுக்ஷுக்களாய் உன்பக்கல் ப்ரேமயுக்தரா யிருக்குமவர்களுடைய மநஸ்ஸினுள்ளே, பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே! (தூமலராள்மணவாளா) தூய்தான தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவனே!. (ங) "[illegible] ஸ்ரீயாஸார்த்தம்" என்கிறபடியே பரமபதத்திலும், (ச)"அரவிந்தப்பாவையுந்தானும்" என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும், பெரிய பிராட்டியும் தானுங் கூடவிறே யெழுந்தருளி யிருப்பது.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தித்யாதி). அண்ட பதத்தாலே ப்ராக்ருதமான வண்டத்தையும், * அமரபதத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளையும் சொல்லுமாகில் இவனுக்கு அநிரூபமாகாமையாலே, பரமபதமாகவும் நித்யஸூரிகளாகவும் அர்த்தமருளிச் செய்யக்கோலி, அண்டபதம் பரமபதத்தைச் சொல்லுமதுக்கு நியாமகங்களைக்காட்டுகிறார் (இறந்தாலித்யாதி). அங்கயித்ததுக்கு அநுகுணமாக வர்த்தம் (பரமபதேத்யாதி). நெஞ்சில் வர்தநத்தில் உறைப்புத்தோன்றுகையால் "தொண்டர்" என்றதுக்கு சபலரென்றார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (இந்த விபூதியிலே யித்யாதி).

(க)தி-மொ-கo-உ-கo. (உ)தி-மொ-அ-கo-கo. (ங)வாயுபுராணே. (ச)இ-உ-கo.

மூ.—செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி
எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்தே னின்றிவை சூட்டவாவென்று
மண்பகர்கொண்டானையாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தவிம்மாலை
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன்பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(உண்டித்யாதி) இவள் புருஷகாரத்தில் அகப்படாதாரை ப்ரளயகாலத்தில் திருவயிற்றிலே வைத்து, முகிழ்விரியாமல் அத்விதீயமான வடபத்ரத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனே!. (கண்டித்யாதி) நானுன்னைக்கண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணி மிகவும் ப்ரீதனும்படி, கருமுகைப்பூச் சூட்டவாராய். .... (க)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—(செண்பகமித்யாதி) (செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி) என்கையாலே, "அவனுக்கே" என்று இவன் கோ

(உண்டிட்டித்யாதி) ப்ரளயத்தில், அழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே!. இந்த ஆபத்ஸகத்வத்துக்கும் ஹேது, கீழ்ச்சொன்ன ஶ்ரியஃபதித்வமிறே. (உ) "యస్యా వీక్ష్యముఖం తదింగిత పరాధీనో విధత్తేఽఖిలమ్ - யஸ்யா வீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தேऽகிலம்." என்கிறபடியே ஸகலமும் அவளுடைய இங்கிதபராதீநனாயிறே செய்வது. (கண்டித்யாதி) மாலையும் மயிர்முடியுமாயிருக்கிற உன்னைக்கண்டு நான் உகக்கும்படியாக, நீ உகக்கும் கருமுகைப்பூச் சூட்டவாராய். ... ... (க)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (செண்பகமல்லிகையோடித்யாதி)

(ஆபத்ஸகத்வத்துக்கும்) என்ற (உம்)சகாரத்தால் கீழ்ச்சொன்ன பரமபதவாஸத்துக்கும், தொண்டர் நெஞ்சிலிருப்புக்கும் - ஶ்ரியஃபதித்வம் ஹேதுவென்னுமிடம் ஸூசிதமாகிறது. (ஸகலமும்) என்றவிடத்தில்-பரமபதவர்த்தநமும், தொண்டர் நெஞ்சிலிருப்பும் விவக்ஷிதம். ... ... (க)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (செண்பகமித்யாதி) அவ்வவகாலத்துக் கடுத்த புஷ்பங்களைச் செவ்விமாறுமல் தத்தத் காலங்களிலே சூட்டி யசோதை அநுபவித்தாப்போலே, இவரும்ஸாயம்ப்ராதஃ பூச்சூட்டி அநுபவித்து, அந்தவர்த்தத்தை நிகமிக்கிறாராகையாலே, புஷ்பங்களை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார்

(க) ஶ்ரீஸ்தவ-க.

லுங் காலத்து காலநியதியில்லை. ஸ்ரீகஜேந்த்ரன் கையில் பூவுங்கூட வாடாமல், மணம் குலையாமல் நெடுங்காலமிருந்ததிறே. அன்றிக்கே, பணியவராகவுமாம். (௧) "பத்ரம் புஷ்பம்-பத்ரம் புஷ்பம்" (௨) "புரிவது வும்புகைபூவே" (௩) "கள்ளார் துழாயும்"-அநயார்ஹமான திருத் துழாயோடே கூட நிர்க(ந்)தமான புஷ்பங்களையு மெடுத்ததிறே, அவனுக்கும் இவனுக்கும் சூட்டுகையும் இடுகையும் கர்தவ்யமாக. (௪) "நகண்டகாரிகாபுஷ்பம்-நகண்டகாரிகாபுஷ்பம்" என்றதும், "பறிக் கிறவன்கையில் முள்படாமைக்கென்றே" என்று ஜீயருக்கு பட்டர் அருளிச்செய்கையாலே, அவனுக்காகாதவையில்லை. "சிறுகாலை, அந் தியம்போது" என்கிற காலநியதியுமில்லை. (௫) "ஸர்வகந்தஃ-ஸர்வகந்தஃ" என்கிற வஸ்துவின் பக்கலிலே சேர்ந்காலிறே புஷ்பங்களுக்கு ஸ்வ ரூபஸித்தி உள்ளதும். (௬) "தோளிணைமேலும்" (எ) "தழைக்கும்து ழாய்மார்பன்" (அ) "அஹிம்ஸாப்ரதமம்புஷ்பம் - அஹிம்ஸாப்ரதமம்புஷ் பம்" இத்யாதி, (௯) "நாடாதமலர்" இவைமுதலாகப் பலவிடங்களி லும் அதிகாரிநியதியொழிய த்ரவ்யநியதியில்லையென்றதிறே. (௧௦) "பூ சும் சாந்து-புனையும் கண்ணி - வாசகம் செய்மாலை" (௧௧) "கலிய னொலி செய்தமிழ்மாலை" என்று பலவிடங்களிலும் பலரும் அருளிச் செய்தார்களிறே.

ப்ராதஃகால புஷ்பமான செண்பகமும், ஸாயங்கால புஷ்பமான மல்லிகையுமாகிற விவற்றோடே, ப்ராதஃகால புஷ்பமான செங் கழுநீரும், இருவாட்சியும் முதலான எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட

(ப்ராதஃகாலேத்யாதி). (ப்ராதஃகால புஷ்பம்) என்றது - ப்ராதஃ விகஸிக்கும் புஷ்பமென்றபடி. "இவைகளோடே செங்கழுநீர்முதலானவற்றைக்கொணர்ந் தேன்" என்று ஒருகாலே கொண்டுவந்ததாகத் தோன்றினாலும், "ப்ராதஃ" என்றும் "ஸாயம்" என்றும் விசேஷிக்கையாலே அது கூடாமையால், "கள் ளவரக்கியை மூக்கொடு காவலனைத் தலை கொண்டாய்" என்றவிடத்தில் மூக்கைக் கொண்டாய், தலையைக்கொண்டாயென்றாப்போலே, இங்கும் கிரு பேதேந அவ்வவகாலங்களில் கொண்டுவந்ததைச்சொல்லுகிறதென்று கொள் ளவேணும். (எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட) மநோரதித்துச் சொல்லப்பட்ட.

---

(௧) கீ-௯-௨௬. (௨) தி-வாய்-௧-௬-௧. (௩) தி-மொ-௧௧-எ-௬. (௪) வி-த-அ-௪-௪௨. (௫) சாந்தோ. (௬) தி-வாய்-௧-௯-எ. (எ) பெரிய திருவ-௩௯. (அ) (௯) தி-வாய்-௧-௪-௯. (௧௦) தி-வாய்-௪-௩-௨. (௧௧) தி-மொ-எ-௪-௧௦.

(எண்பகர்பூவும் கொணர்ந்தேன்) ஶாஸ்த்ரஸித்தங்களுமாய் பரிகணிக்கப்பட்ட பூக்களெல்லாம் கொணர்ந்தேனென்கையாலே, எல்லாப் பூக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாமிறே. ஆகையிறே கீழே ஒன்பது பூவைச்சொல்லி, நாலுபூவிலே நிகமித்தது. (க)"[illegible]-அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:" (உ)"[illegible]-புஷ்பிதகாநநா:" (ங)"மலர்கள் வீழும்". (கொணர்ந்தேன்) என்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. (இன்றிவை பூச்சூட்டவாவென்று) "இன்று" என்று இவர்தாமே அருளிச்செய்கையாலே "ப்ராதம், மத்யாந்ஹம், ஸாயந்தனம்" என்கிற காலநியதியில்லை (ச) "ஆதிநெடுங்கிவாய் வாய்ந்த மலர் தூவி" என்னக்கடவதிறே. "இவை" என்கிற பஹுவசநமுண்டாகையாலே உபலக்ஷணம் வேணுமென்கிற நிர்பந்தமில்லை.

(மண்பகர் கொண்டானை) பகர்-மண்கொண்டானை- மஹாபலி "தந்தேன்" என்று, உதகம்செய்த பூமிகொண்டானையென்னுதல், இவன் தான் அவனை அபேக்ஷித்துப்பெற்ற மண்கொண்டானையென்னுதல். ஶாஸ்த்ர ஸித்தமான லோகங்களையெல்லாம் கொண்டானை யென்னுதல். (ரு)"வேயகமாயினும்" ந்யாயஸித்தத்தாலும் கொள்ளலாவது, மஹாபலிக்கு நடக்கிற பூமியளவு மன்றே

பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன் அன்றிக்கே, "எண்பகர்பூ" என்றது-இன்னதின்னதென்று பரிகணிக்கப்படுமதாய், ஶாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கிற பூக்களென்னவுமாம். (கொணர்ந்தேன்) என்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. (இன்றிவை சூட்டவாவென்று) இப்போது இவற்றை உன் திருக்குழலிலே சூட்டும்படி வர வேணுமென்று.

(மண்பகர் கொண்டானை) பகர்ந்த மண்ணைக் கொண்டவனை. பகர்தல் - "மூவடிதா" என்ற இவனுடைய உக்தியாதல்; "தந்

இத்தால் பக்திபூர்வக மென்னுமிடம் சொல்லிற்றுபிற்று. "எண்" என்றதுக்கு - லோகத்தாராலே, "இது நல்லது, இதுநல்லது" என்று பரிகணிக்க வல்லதென்றும், "பகர்" என்றதுக்கு - ஶாஸ்த்ரத்தால் சொல்லப்பட்டதென்றும், அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(க)ரா-யு-௧௨௭-௧௮. (உ) ரா-அ-ங-ச. (ங) ங-௬-௧௦. (ச) உ-திருவ-௭ங. (ரு)திருவி-௬௧.

வென்னில்; பதினாலுலோகங்களும், அண்டபித்தியும், மஹாபலிய தென்றே இவரிருக்கிறார்; அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களால் மஹாபலியில் குறைந்திருப்பாரில்லையென்று. (ஆய்ச்சி மகிழ்ந்துரை செய்த) யசோதைப்பிராட்டி ப்ரியப்பட்டுப் பூச்சூட்ட வழைத்த ப்ரகாரத்தை. (பண்பகர் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்ன பத்தே) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளாருடைய உக்திப்ரத்யுக்திகளும் ஆதராநாதரோக்திகளு மெல்லாம் பண்ணிலே சேர்ந்து போலே காணுமிருப்பது. இப்படிப்பட்ட ஊருக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச் செய்த, (இம்மாலை பத்தே) (௧) "ஓர்த்தவிப்பத்தே" என்கிறாப்போலே ஸ்லாகிக்கிறார். இதிறே-ஆப்தவாக்யமும். அந்த வஸ்துவுக்கு வேண்டுவதும், இவனால் செய்யலாவதும், பூமாலையும் சொல்மாலையுமிறே.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

தேன்" என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். ஶாஸ்த்ரஸித்தமான பூமியையெல்லாம் கொண்டவனை யென்னுதல். (ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த) இப்படியிருக்கிறவனைக்குறித்து "இன்றிவைசூட்டவா" என்று யசோதைப்பிராட்டி உகந்துசொன்ன ப்ரகாரங்களை. "செய்த" என்றது-செய்தவற்றையென்றபடி. (பண்பகர் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்ன - இம்மாலை - பத்தே) ஆரேனுமொருவர் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லினும் பண்ணிலே சேரும்படிசொல்லாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த இம்மாலை; "ஒருபத்தே" என்று இதினுடைய ஶ்லாக்யதையைச் சொல்லுகிறது. இதுக்கொரு பலம் சொல்லாதே இத்தையேஸ்லாகித்துவிட்டது, இதினுடைய ரஸாநுபவந்தானேஇதுக்குப்பலமென்றுதோற்றுகைக்காக.(௧0)

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஏழாம் திருமொழி முற்றிற்று.

(ஆரேனுமொருவர்) என்றது கவிதைசொல்ல வாராதவரேயாகிலு மென்றபடி. (ஏதேனுமொன்றை) என்றது-பண்ணில் சேரதக்கதாகாதவற்றையு மென்றபடி. (சொல்லினும்) என்றவநந்தரம், "அத்தை" என்று சேஷம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம.

---

(௧) தி-வாய்-௧-௨-௧௧.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
இரண்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
இந்திரனோடு ப்ரவேசம்.

ஸ்வா;— *பூசும் சாந்திற் படியே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அலங்கரித்து, த்ருஷ்டி தோஷபரிஹாரார்த்தமாகக் காப்பிடத் தொடங்கினார்.

அவ;—கீழே, அவனைத் திருமஞ்சனமாட்டித் திருக்குழல் வாரின யசோதைப்பிராட்டி, "அவன் திருக்குழலுக் கலங்காரமாகப் பூச்சூட்டவேணும்" என்றுகோலி, ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே, விலக்ஷணமான புஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸம்பாதித்து, "இவைசெவ்வியழிவதுக்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டும்படி வரவேணும்" என்று அவனைப் பலகாலுமழைத்துப் பூச்சூட்டினவநந்தரம், "அவன்குழலுக்கு த்ருஷ்டிதோஷம் வாராதபடி காப்பிடவேணும்" என்று நினைத்து, "ஸாயங்காலத்திலே உன்னை ஸேவிப்பதாக தேவஜாதியெல்லாம் வந்து நில்லாநின்றார்கள். காலமும் ஸந்த்யையாயிற்று. இக்காலத்தில் உக்ர தேவதைகள்ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸ்த்தலங்களில்நில்லாதே; உனக்கு அந்திக்காப்பிடும்படி வரவேணும்" என்று பலகாலுமநுவர்த்தித்தழைத்துக் காப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமுமநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன் நிற்கிற நிலையிலே அவனைக்குறித்து, யசோதைப்பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையு முடையராய்க் கொண்டு, அவள் பேசினாப்போலே பேசி, அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார்-இத்திருமொழியில். *

இந்திரன்ப்ரீவேஶ;—(க) "[Grantha script quotation] - ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" என்னுமவனுக்குப் பூச்சூட்டுகையால் வந்தவழகைக் கண்டு, இதுக்குக் காப்பிடவேண்டுகையாலே, கீழே பூச்சூட்டினவர் இங்கே காப்பிடுகிறாரென்று ஸங்கதிதோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (கீழேயித்யாதி). (மன்றுமுதலான) என்றது - நாற்சந்தி முதலான வென்றபடி. (ஸ்நேஹத்தையும்) என்றது-இவனுக்கு இது செய்யவேணுமென்னு மநுராகம். (பரிவையும்) என்றது-என்னதீங்கு வருகிறதோ வென்னும் வயிற்றெரிச்சல். (*)

(க) ரா-அயோ-ங-உக.

மூ—இந்திரனோடு பிரமனீசனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேரும் சதுரர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவாராய். (க)

அவ;—முதற்பாட்டு. ஸந்த்யாகாலஸேவார்த்தமாக இந்த்ராதி தேவர்களெல்லாரும் வந்தார்கள்; காப்பிடவாராயென்கிறார்.

ஸ்வா;-(இந்திரனித்யாதி) * தந்துவனாய்நின்றஇந்த்ரனும், இந்த்ரனோடே தொட்டில்வரவிட்ட ப்ரஹ்மாவும், அந்த ப்ரஹ்மாவோடே திருவரைக்குச்சாத்தத் தகுதியானவையெல்லாம் வரவிட்ட வ்ருஷபவாஹநனும், அந்த வ்ருஷபவாஹநனோடே அநுக்தரான தேவர்களெல்லாம் வந்து, அத்ருஶ்யராய், அநூரவிப்ரக்ருஷ்டராய், மந்திர

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) த்ரைலோக்ய பாலகனான இந்த்ரனோடே, சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ருத்ரனும், இவர்களுக்குப் பரதந்த்ரராய் வர்த்திக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால்-அதிகாரி புருஷர்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்குமவர்களோடு வாசியற எல்லாருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இந்த்ரனை முந்துறச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த கார்யத்தால் வந்த ஏற்றமித்தனையொழிய, ஈஶ்வரத்வ கந்த(ஸ்ந)மில்லையென்று தோற்றுகைக்காக.இவர்கள்தான் தொட்டில் பருவமே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்திறே

அரு.—முதற்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) "இமையவரெல்லாம்" என்று ஒருசொல்லாலே சொல்லலாயிருக்க, தனித்தனியே அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் தோன்ற விசேஷிக்கிறார் (த்ரைலோக்யேத்யாதி). மற்றை வருணாதிகளைத் தனித்தனியே சொல்லாதே, "இமையவரெல்லாம்" என்று முழுக்கச் சொல்லுகையாலே வருளுகிறார் (இவர்களுக் கித்யாதி). "ஆராத்த்யர்" என்று தங்களை நினைத்திருக்கும் தேவஜாதியெல்லாம் தன்னில் வாசியற இவனைக் கிஞ்சித்கரிக்க வருவர்களோ வென்ன வருளுகிறார் (இவர்களித்யாதி). இவனை "ஸர்வஸ்மாத்பரன்" என்றறியுமவர்களாகையாலே, கிஞ்சித்கரித்தாரென்று கருத்து. தொட்டில் பருவத்தில் இவர்கள் கிஞ்சித்கரித்த

மாமலர்கொண்டுநின்றார்கள். ப்ரஹ்மாவோடே "ஈசன்" "இந்திரன்" என்றதே, இந்த்ரனை கௌரவித்தது-ஔபாதிக கர்மதார தம்யத்தால்வந்த வைஶ்வர்யச்செருக்கு,முற்படஸாவதி(நு)யாகை யாலே என்று தோற்றுமிறே. மறைந்துவரா வந்து நின்றாரென்னவுமாம்.

(மந்திரம்) *மறைகொண்ட மந்திரம். தந்தாம் நினைவுகளாலே மறைந்தார்களாக விருக்குமித்தனையொழிய, இவர்க்கும் மறைய வொண்ணாதே. (மாமலர்) கல்பகம் முதலான புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு, தந்தாம் குறைவுகளையும் கொண்டு, அருளப்பாடிடுந்தனையும் பார்த்து நின்றார்கள். ஜபஹோமதாந தர்ப்பணங்களிலே விநியுக்தமானமந்த்ரத்தைக்கொண்டு மங்களாசாஸநம் செய்வதாக நின்றார்கள். சிலம்ருகங்கள் கண்ணைச்செம்பளித்துத்தந்தாமைமறைத்தனவாக நினைப்பன உண்டிறே.

போருவது. ஆகையாலே *எழிலுடைக் கிண்கிணித்தந்துவனாய் நின்ற இந்த்ரனோடு - வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்வரவிட்ட ப்ரஹ்மாவும், * உடையார் கநமணி வரவிட்ட ருத்ரனும், *வலம்புரி, சேவடிக்கிண்கிணி முதலானவை வரவிட்ட மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

(மந்திரமாமலர்கொண்டு) திருமந்த்ர புஷ்பங்கொண்டு. "மந்திரம்"என்கிறது - * மறைகொண்ட மந்த்ரமான ஸ்ரீபுருஷ ஸூக்தாதிகளை. "மாமலர்"என்கிறது - ஶ்லாக்யமான கல்பக புஷ்பாதிகளை. (மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்) (க) "கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரன்" என்கிறபடியே இங்குள்ளாருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவர்களாகையாலே,பிறர்க்கும் தெரியாதபடியாக,நீ அருள் பாடிட்டவாறே வரும்படி உனக்கு அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராய் வந்து நின்றார்கள். "மறைந்துவரா" என்று பாடமானபோது, உவரா-அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராகவென்று பொருள்.

தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி).

(திருமந்த்ர புஷ்பம்கொண்டு) என்றவிடத்திலே "திரு" என்றது-ஔபசாரிகம். மறைந்திருக்கைக்கும் உவராயிருக்கைக்கும் ஹேதுக்களை தர்ஶிப்பித்துக்கொண்டர்த்த மருளுகிறார் (கட்கரிய வித்யாதி).

(க)தி-வாய்-எ-எ-கக.

குணத்ரயவஶ்யரல்லாதார்மேலே "உவர்" என்கிற அநாதரோக்தி செல்லாதே.

(சந்திரனித்யாதி) திருவெள்ளறையில் வர்த்திக்கிற ஶ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளிலும் கோயிலிலுமுண்டான உயர்த்தியாலே சந்திரன் வந்து சேருமென்கிறார். இத்தால்-ஆந்தராளிகரானஜ்ஞாதாக்கள் சேருமிடமென்கிறது. ஶாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநம் தீபப்ரகாசம்போலே, ஶாஸ்த்ரஜந்யஙில்ஜ்ஞாநவைராக்ய நிஷ்டர் ஆதித்ய ப்ராகாசம்போலே; உபதேஶஜ் ஞாநம்போலேயிறே பூர்ண சந்த்ரனைச் சொல்லுவது. இந்த உபதேஶகம்ய ஜ்ஞாநத்தில் அநந்யார்ஹத்வம் த்ருதீயாவிபூதியிலும் த்ரிபாத்விபூதியிலும் துல்யவிகல்பமாயிருந்ததேயாகிலும், அங்குள்ளார்க்கும் கௌரவப்ராப்ய மிறே. (சதுரர்கள் வெள்ளறை நின்றாய்) அவன் தனக்கும் ப்ராப்யம் இங்கேயிறேநிலைநின்றது. ஆகையிறே (க) "நிலையாரநின்றான்" என்னுமாபோலே நின்றானென்றது. (சதிராவது) பூவாமல்காய்க்கும் மரங்கள்போலே "ஶ்ரேயஸ்ஸ்தலமுக்த ரஸ-க்ரியாகேவலமுத்தரம்" என்கையிறே. அதாவது-(உ) "சலிப்பின்றியாண்டு" என்கிறபடியே தங்களாசாரத்தாலேயும் ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிகளநிவ்ருத்திபண்ண வல்லராயிருக்கை.

(அந்தியம் போதிதுவாகும்) விளையாட்டுப்பராக்காலே அஸ்தமித்ததும் அறிகிறாயில்லையே! (அழகனே காப்பிடவா

(சந்திரனித்யாதி) சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கியிருக்கையாலே, சந்த்ரன் மாளிகைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் ஸௌகுமார்யாதிகளையறிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணி நோக்கவல்ல ஸமர்த்தரானவர்கள் வர்த்திக்கின்ற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே! (அந்தியம் போதிதுவாகும்) இது ஸந்த்யா காலமாயிருக்கும். விளையாட்டுப் பராக்காலே அஸ்தமித்ததும் அறிகிறாயில்லையே! (அழகனே) த்ருஷ்டி தோஷபயத்தாலே அநவர

"சதுரர்கள்" என்றதுக்கு ஸ்வார்த்தபரரானவர்களைச் சொல்லுமது, இவர் ப்ரக்ருதிக்குச் சேராதென்று தாத்பர்ய மருளுகிறார் (உன் ஸௌகுமார்யேத்யாதி). "காப்பிடவாராய்" என்றபோதே அழகு அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, "அழகனே!" என்று ஸம்போதிக்கவேணுமோவென்னும் ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்

(க) தி-மொ-கூ-கூ-அ. (உ) தி-வாய்-கூஎ-கூ.

மூ.—கன்றுகளில்லம்புகுந்து கதறுகின்றபசுவெல்லாம்
நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூவி நேசமேலொன்றுமிலாதாய்
மன்றில் நில்லேலந்திப்போது மதிள்திருவெள்ளறைநின்றாய்
நன்றுகண்டாயென்றன்சொல்லு நானுன்னைக்காப்பிடவாராய்.

ராய்) அஸ்தமித்தது அறியாதாப்போலே உன்ஸௌந்தர்ய மார்த்தவ வாசியு மறிகிறாயில்லை, உன்னுடைய ஸமுதாய சோபைக்கும் ஒப்பனையழகுக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணித்திருவந்திக்காப்பிட வேணுங்காண் வாராயென்கிறார். அந்தியம்போதால்-ராஜஸகுணப்ராதாந்யத்தால் அஹங்காரக்ரஸ்தருமாய், பரஸம்ருத்த்யஸஹபரருமாயிருப்பார் நடையாடுங்கால மென்று பீ(ஞ்)தராய், வாராயென்கிறார். ... ... (க)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி), கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்து நின்று கதறு

தம் காப்பிடவேண்டும்படியான அழகையுடையவனே! அஸ்தமித்ததறியாதாப்போலே உன்னழகின் வாசியும் அறிகிறாயில்லையே! (காப்பிடவாராய்) உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான ஸமுதாய சோபைக்கும் ஒப்பனையழகுக்கும் ஒரு குறைவாராதபடியாகத் திருவந்திக்காப்பிடவாராய். .... (க)

திலே ஸமபிவ்யாஹார பலிதத்தை யருளுகிறார் (அஸ்தமித்த தறியாதாப்போலே யித்யாதி). விளையாட்டுப் பராக்காலே மெய்மறந்திருக்கையாலே அழகை ஸ்மரிப்பித்தாரென்று கருத்து. அநவரதம் காப்பிடும்படியான வழகாயிருக்க, "அந்தியம் போதிதுவாகும், காப்பிடவாராய்" என்றுகாலவிசேஷத்தைச் சொல்லி அழைக்க நிமித்தமென்னென்கிற சங்கையிலே அருளுகிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). (ஸ்வாபாவிகமான ஸமுதாய சோபைக்கும்) என்றது - "அழகனே" என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே. (ஒப்பனை அழகுக்கும்) என்றது - "மந்திரமாமலர் கொண்டு" என்று தேவர்கள் கொணர்ந்த மலர்களாலும், கீழே தான்சூட்டின புஷ்பங்களாலும் வந்தவழகுக்கு மென்றபடி. இத்தால், இரண்டழகாலும் இப்போது ஆலத்தியெடுக்க வேண்டுகையாலே, அருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.

"சந்திரன்மாளிகை" என்று தொடங்கி "அழகனே! இந்திரனோடித்யாதி மலர்கொண்டு மறைந்துவாராய் வந்துநின்றார்கள், அவையும் சூட்டிக்கொண்டு, இது அந்தியம் போதாகும், காப்பிடவாராய்" என்று சிறிது அத்யாஹரித்து அந்வயம் கண்டுகொள்வது.

நின்றன. பசுக்கள் எல்லாம் முலைக்கடுப்பாலே புறம்பே நின்று கதறு நின்றன; சுரப்புமாறில் நீ யுண்ணும்படியென்.

(நின்றொழிந்தேனுன்னைக் கூவி) உன்னையழைத்த விடத்தில் நீ வந்திலையே, நான் நின்றேவிடு மித்தனையோ? (நேசமேலொன்று

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) பசுக்களானவை யெல்லாம் கன்றுகள் நிற்கிறவிடத்தில் வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் செய்வாரில்லாததுகண்டு முலைக்கடுப் பாலே கதறுநின்றன. அதவா, "கதறுகின்ற" என்றத்தை, கீழும் மேலும் அந்வயித்து, கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்துநின்று முலையுண்ணப் பெறுமையாலே நாக் கொட்டிக் கதறுநின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறப்பே நின்று, கன்று கள் குடித்தல் கறத்தல் செய்யப்பெறுமையாலே முலைக்கடுப்பாலே கதறு நின்றனவென்னவுமாம்.

அவை அப்படிக் கதறவேண்டுகிறது-முன்போலே நீ கன்று களை விட்டுக் கறவாமையன்றோ?; அது செய்யா தொழிவானென் னென்ன; (நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூவி) நான் உன்னை யழைத்து நின்றேவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆரது செய்வார்; அவை கன்றை நினைத்துக்கதறுகிறுப் போலேயன்றோ நான் உன்னை அழைத்தே நின்றுவிட்டபடி. (நேசமேலொன்றுமிலாதாய்) என்பக்கல் ஸ்நே

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) "பசுவெல்லாம் கன்றுகளில் லம் புகுந்து கதறுகின்ற" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கதறுகைக்கு ஹேது வை அருளிச்செய்து கொண்டு அர்த்த மருளுகிறார் (பசுக்களானவையித் யாதி). "கன்றுகளானவை இல்லம் புகுந்து நின்று கதறுகின்ற, பசுவெல் லாம் புறம் பேநின்று கதறுகின்ற" என்று விவக்ஷித்து யோஜநாந்தர மருளு கிறார் (அதவேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அவையித்யாதி). அந்வயமபிப்ரேத்ய சப்தார்த் தம் (நானித்யாதி). ஹார்த்தபாவம் (பின்னையித்யாதி). "பின்னையும் அங் காரது செய்வார்" என்று கொண்டு "என்னைக் கூவுவானேன் கறக்கப்போக வொண்ணுதோ?" என்னக் கீழ்ச்சொன்னத்தைத் ருஷ்டாந்தமாக்கி ப்ரயுக் த்தரமாக பாவமருளுகிறார் (அவைகன்றையித்யாதி). உன்பக்கல்ஸ்நேஹத்

மிலாதாய்) "இவளழைத்த விடத்தில் செல்லக்கடவோமல்லோம்" என்று என்னளவில் உனக்கு ஸ்நேஹலேசமும் கூடவில்லாதாப் போலே காண்; நானுன்னைநியமித்து வயவர்த்தியாக்கவேணுமென்னும் ஸ்நேஹமொன்றுமே யொழிய, மற்றொன்று மின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. மேலொன்றுலும் என்மேலொரு ஸ்நேஹ மில்லாதாயென்றபடி.

(மன்றில் நில்லேலந்திப்போது) நாற்சந்திகளிலே தனியே நில்லாதே கொள்ளாய். உன்னோடே விளையாடுகிற பிள்ளைகளெல்லாரும் அகம் புகுந்தார்கள் காண். உன்னை யறியாவிட்டால் என்னையுமறியாமல் நிர்பரனாயிருக்கவேணுமோ? மதிள் திருவெள்ளறை

ஹமாகில் ஒன்றுமில்லாதவனே! கதறுகிற தாய்களளவில் கன்றுகளுக்குண்டான ஸ்நேஹம், என்பக்கல் உனக்குண்டாக வேண்டாவோ?; அதில் ஏகதேசமுமில்லாதவனாயிருந்தாயே நீ.

நான் உன்பக்கல் ஸ்நேஹ மற்றிருக்கிறேனோ? விளையாடி வருகைக்காக நின்றேனத்தனையன்றோவென்ன; (மன்றில் நில்லேலந்திப்போது) ஸந்த்யாகாலத்திலே க்ஷுத்ரதேவதைகள் திரிகுமிடமான நாற்சந்தியிலே நில்லாதே கொள்ளாய். விளையாடுகைக்கு ஸ்தலமும் காலமுமல்லகாண் இது. (மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய்) மங்களாசாஸநபரர்க்கு அஞ்சவேண்டாதபடி உனக்கு அரணாகப்போரும்படியான மதிளையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே!

தாலே போகமாட்டேனென்று கருத்து. "நேசமிலாதாய்" என்றால் "காப்பிடவாராய்" என்றதுக்கு விருத்த(த்த)மன்றோ வென்கிற சங்கையிலே, இப்படிச் சொன்னதுக்கு ஸ்நேஹ ப்ரார்த்தனையிலே நோக்கென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார் (கதறுகிற வித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை(நான் உன்பக்கலித்யாதி). "அந்திப்போதுமன்றில் நில்லேல்" என்றந்வயித்து நில்லாமைக்கு ஹேதுதோன்றும்படி நாற்சந்தியைவிசேஷித்தர்த்த மருளுகிறார் (ஸந்த்யேத்யாதி). (விளையாடிவருகைக்காக நின்றேனத்தனை) என்றதுக்கு உத்தரமானபடியைக் காட்டுகிறார் (விளையாடுகைக்கித்யாதி). இப்போது உனக்கு என்பக்கல் ஸ்நேஹ முண்டானதுக்கடையாளம் மன்றில் நில்லா தொழிகை யென்று கருத்து. காப்பிடும் ப்ரகாணத்திலே மதிளைச்சொன்னதுக்கு பாவம் (மங்களாசாஸநேத்யாதி). ஆனால் மதிளிருக்க, நீர் காப்பிடவரச் சொல்லுவானென்னென்ன, "மன்றில்

நின்றாய்) இவனை மதிளுக்குள்ளே யாக்கி நிர்பரையாய், கன்றுகள் விடவும், கறப்பாரை நியமிக்கவும், தன்னுடைய க்ருஹகார்யத்திலே ஒருப்படவும் போலே காணும் இவள்தான் நினைக்கிறதும். திரு வெள்ளறையில் திருமதிள்தான் மங்களாசாஸந பரர்க்கெல்லாம் நெஞ்சிலே கைவைத்து உறங்கலாம்படி போலே காணுமிருப்பது.

(நன்று கண்டாயென்றன் சொல்லுநானுன்னைக் காப்பிடவாராய்) உனக்குமெனக்கும், நீ உகந்தகன்றுகளுக்கும், சுரப்பாக்களுக்கும்நன்றாய்காண்என்சொல்லிருப்பது. இவருடையநான் தானிருப்பது-சரமசதுர்த்தியிலே மூட்டி மீண்டு த்ருதீயாக்ஷரத்திலே வந்தானுயிறே யிருப்பது. (உன்னை)ப்ரதமாக்ஷரத்திலே நின்று பர்வக்ரமமாகச் சென்று, "அஹம்"என்று மூட்டி,மீண்டுப்ரதமாக்ஷரத்திலே நிற்கையாலே †(நின்றாய்) நின்றவுன்னைக் காப்பிடவாராய் (உன்னை) என்றது-உனக்கென்றபடி.(க)" கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு" என்றாப்போலே.

புறம்பே புறப்பட்டு வ்யாபரியாதே அவ்வரணுக்குள்ளே திரியாநின்றாயாகில் எனக்கிப்படி வயிறுபிடிக்க வேண்டாவே.

(நன்றுகண்டா யென்றன் சொல்லு) இப்படி சொன்னவிடத்திலும் தன்சொல் அவன் கைக்கொள்ளாமையாலே, என் சொலவு நன்றுகிடாய்; அத்தைக் கைக்கொள்ளென்கிறாள்.(உ)"தாயர் வாய்ச்சொல் கருமங்கண்டாய்" என்றாப்போலே. (நானுன்னைக் காப்பிடவாராய்) உன் பக்கல் ஸ்நேஹயுக்தையாய் மங்களாஸாஸநபரையாயிருக்கிற நான், அநவரதம்காப்பிட வேண்டும்படியான ஸௌகுமார்யாதிகளை யுடைய உன்னைக் காப்பிடும்படியாக நீ வாராய். (உ)

நில்லேல்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து பாவமருளுகிறார் (புறம்பேயித்யாதி). ஆகையாலே அம்மதிளிருக்கும் ஸ்தலங்களிலே விளையாட வேண்டினாலும், இருகிடாயென்று தாத்பர்யம். (உ)

(இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும்) என்றது-மதிளுண்டான விடத்திலே நிற்கவேணும், நாற்சந்தியில் நில்லாதொழியவேணுமென்ற விடத்திலுமென்றபடி. (எனறாப்போலே) என்றதுக்கு, (கைக்கொள்ளென்கிறாள்) என்றத்தோடே அந்வயம். காப்பிடுகைக்கு ஹேதுவாகத் தோன்றவேண்டி " நான் " "உன்னை" என்ற பதங்களை விசேஷிக்கிறார் (உன்பக்கலித்யாதி). ... (உ)

(க) தி-மொ-அ-கூ-ரு. (உ) உ-உ-ரு. † அதிகம்.

மூ.-செப்போதுமென் முலையார்கள்சிறுசோறுமில்லும் சிதைத்திட்டு
அப்போது நானுரப்பப்போ யடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய்
முப்போதும்வானவரேத்தும் முனிவர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
இப்போது நானொன்றும் செய்யே னெம்பிரான்காப்பிடவாராய்.

(மன்று)நாற்சந்தியாதல்;பலரும் கூடிப் பிரியுமிடமாதல்."நால் சந்தி" என்றது-வேதவாதரதான சாந்த(ஸாந்த)ஸர்வர்த்திக்குமிடத்தைக்காட்டுகிறது.ரஜோகுணோத்ரிக்தர் வர்த்திக்கிற ஸந்த்யாகாலத்தைச் சொல்லுகையாலே, பலரும் கூடிப் பிரியுமென்றத்தாலே-இவர்க்கும் இறையறியாதாரைக் காட்டுகிறது. கன்றென்றது-விஹிதபரராய், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஸக்த்தராயிருப்பாரைக்காட்டுகிறது "பசுக்கள்" என்று-அஸக்தரை அழைத்துரக்ஷித்தாலல்லது துக்க நிவ்ருத்தி பிறவாதாரை. ... ... (உ)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. "நீ என்னை அழைக்கிறது-ஒப்பித்து ஒரு காப்பிட்டு விளையாடப் புறப்படாமல் மதிளுக்குள்ளே விட்டுப் பிடித்துக் கொள்ளவன்றோ" என்ன; நான் ஒன்றும் செய்யேனிப் போதென்கிறான்.

ஸ்வா;—(செப்பித்யாதி) "செப்போடே உபமானம் சொல்லும் படியானஸ்தனபரிணாமங்களையுடையராய், அத்யந்தம்ருதுஸ்வபாவைகளாயிருக்கிறவர்களுடைய விளையாடு சிறுசோறுகளையும், சிற்றிலான கொட்டங்களையும் சிதைத்து, அவர்களோடு கைப்பிணக்கிட்டு விளையாடித் திரியவேண்டா காண்" என்று நான் கோபித்தழைக்க வழைக்கப்போய், இப்போதளவாக அடிசிலுமுண்டிலையே)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (செப்பித்யாதி). செப்பென்று சொல்லும்படியான ஸந்நிவேசத்தை யுடைத்தாய், அதுபோலே கடினமாயிருக்கையன்றிக்கே ம்ருதுவாயிருக்கும் முலையையுடையவர்களுடைய. (சிறுசோறுமில்லுஞ் சிதைத்திட்டு) லீலார்த்தமாக மணற்கொழித்துச் சமைத்த சிறு சோற்றையும் கொட்டகத்தையுமழித்திட்டு. (அப்போது நானுரப்பப்போய்) "பெண்க

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) செப்பென்று ஓதும்படியென்றார்த்த மருளுகிறார் (செப்பென்றித்யாதி). (கடினமாயிருக்கையன்றிக்கே) என்றது - கடினஸ்பர்ஶயாயிருக்கையன்றிக்கே யென்றபடி. (ம்ருதுவாயிருக்கும்) என்றது-ஸலக்ஷணதையாலே ஸுகஸ்பர்ஶமாயிருக்கு மென்றபடி. "உரப்புக"- அதட்டுகையாய், அதன் ப்ரகாரத்தை, கீழ்பதத்தைக் கடாக்ஷித்தரு

இப்படியேயோ என்னையாளவிருக்கிறபடி. (க) "ஆட்கொள்ளத் தோன்றியவாயர்தம் கோவினை" என்னக்கடவதிறே.

(முப்போது மித்யாதி) (உ) "ஊராலொரு மூன்றுபோதும்" என்கிறபடியே த்ரிஸந்தியும் ப்ரஹ்ம பாவனை தலையெடுத்த போ

ளோடே கைப்பிணைக்கிட்டு விளையாடித்திரிய வேண்டா காண்" என்று அப்போது நான்கோபித்தவாறே, "நான் பிடிக்குதல் அடிக்குதல் செய்யப்போகிறேன்" என்று என்முன் நிற்க வஞ்சிப்போய். (அடிசிலுமுண்டிலை) உனக்கினிதாகச் சமைத்துவைத்த அடிசிலும் அமுது செய்திலை. (ஆள்வாய்) என்னை யாளப்பிறந்தவனே!. இப்படியோ நீ யென்னையாளத்தேடுகிறது. இவளையாளுகையாவது-இவள் சொல்வழி வந்து, இவள் கொடுத்தவற்றையும் விநியோகம் கொண்டு, கோல்கீழ்க்கன்றாய் நடக்கையிறே.

(முப்போதுமித்யாதி)(௩) "ஆதிதேவர்திவாய்" என்கிறபடியே, த்ரிஸந்த்யமும்-ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தபோதெல்லாம், தேவர்களாலே ஸ்துதிக்கப்படுமவனாய், மங்களாசாஸநபரராய்க் கொண்டு

ளிச் செய்யாநின்று கொண்டு, "போய்" என்றதுக்கும தாத்பர்யமருளுகிறார் (பெண்களோடேயித்யாதி). "அடிசிலும்" என்ற ச(உம்)காரத்தாலே தோன்றும் ப்ராதாந்யத்தை அருளிச் செய்யாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). "ஆள்வாய்" என்றதுக்கு - கிழைக்கடாக்ஷித்து அபிப்ரேதார்த்தத்தை யருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). பிள்ளையானவன் தாயை ஆளக்கூடுமோ வென்ன; அத்தை விவரிக்கிறார் (இவளையித்யாதி). (கோல்கீழ் கன்றாய்) என்றது-வஶ்யனாயிருக்கை யென்றபடி.

"முப்போதும்" என்ற ச(உம்)காரம் அநுக்த ஸமுச்சயமாய், கால விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தைக்காட்டுகிறார் (ப்ரஹ்மேத்யாதி). கர்மபாவனை யுண்டானபோது நியதமாக த்ரிஸந்த்யமும் ப்ரஹ்ம பாவனை தலையெடுத்தால், அநவரதம் ஏத்துவரென்று திருவுள்ளம். "முப்போதும் வானவரேத்தும்" என்றத்தால்-கர்மப்ரஹ்ம பாவநாநிஷ்டருடைய ஸ்தோத்ரத்தைச்சொல்லுகையாலே, இது உபலக்ஷணமாய், கர்மநிஷ்டரும் பக்தி நிஷ்டருமெல்லாரும் முக்த ப்ராயரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இனி "முனிவர்"என்றால், அநந்யரானமங்களாசாஸநபரரைச்சொல்லவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசாஸநபரரித்யாதி). இவ்வாக்யத்தால் "வானவரே

(க) க-எ-கக. (உ) பெரிய-திருவ-கூ௭.(௩)உ-திருவ-எ௩.

மூ.—
கண்ணில்மணற்கொடு தூவிக்காலினால் பாய்ந்தனையென்றென்று
எண்ணரும்பிள்ளைகள் வந்திட்டிவரார் முறைப்படுகின்றார்
கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய் கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்
வண்ணமேவேலைய தொப்பாய் வள்ளலே காப்பிடவாராய். (ச)

தெல்லாம் தேவர்களெல்லாரும் வந்து ஸ்தோத்ரம் செய்யக்கேட்டருளி, மநநஶீலரான தேஶிகர் அபிமாநித்ததிருவெள்ளறையிலே நித்யவாஸம் செய்து நிற்கிறவனே! (இப்போதித்யாதி) உன்னை அடிசிலூட்டிவிடுமதொழிய "நியமியேன்" என்றவாறே, "உன்வார்த்தையன்றோ" என்று பிடிகொடாமல் ஓடப்புகுந்தான்; ஓடினவளவிலும் இவர்விடாமல் செல்லுகிறாரிறே, இதென்ன தஶாவிசேஷந்தான்.

"எம்பிரானென்னையாள்வாய், செப்போது மென்முலையார்கள் சிறு சோறுமில்லும் சிதைத்திட்டு நானுரப்பப்போய், முப்போதும் வானவரேத்தும் முனிவர்கள் வெள்ளறை நின்றாய், இப்போது அடிசிலுமுண்டிலை; இப்போது நானொன்றும் செய்யேன்; காப்பிடவாராய்" என்றந்வயம். .... (ரு)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. கீழே "ஓடாதே வாராய்" என்ன; ஓடிப்போய் "அவர்கள் கண்ணிலே மணலைத்தூவினான்" என்று

உன்னுடைய ஸம்ருத்தியையே எப்போதும் மநநம்பண்ணுநிற்குமவர்களுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்குமவனே!. (இப்போது நானொன்றும் செய்யேன்) அப்போது ஹிதரூபமாக உன்னைக் கோபித்து வார்த்தை சொன்னேனாகிலும், இப்போது நானுன்னை ஒன்றும் செய்யேன். (எம்பிரான் காப்பிடவாராய்) என்னுடை நாயனே! உனக்குநான் காப்பிடும்படி வாராய். .... (ரு)

த்தும்படியும், முனிவர் மங்களாசாஸநம்பண்ணும்படியும் உகந்திருக்குமவனன்றோ? நீ அப்படியே எனக்கும் காப்பிடும்படி வரவேணும்" என்று கருத்தென்று சொல்லிற்றாயிற்று. "வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் முகம்கொடுக்குமாபோலே வந்து முகம் கொடுக்கச் சொல்லா நின்றாய்; அவர்கள் உன்னைப்போலேஉரப்பினார்களோ?, நீயானால் கோபித்தாயே"என்ன; அதுக்கு உத்தரமாக "இப்போதும் நானொன்றும் செய்யேன்" என்கிறாளென்னுமிடம்தோன்றவருளுகிறார் (அப்போதித்யாதி) .இத்தால்நான்ஹிதமாக அப்போ கோபித்ததைப் பொறுத்துக்கொள்ளென்று சொல்லிற்றாயிற்றென்று திருவுள்ளம்.

முறைப்பட, பொறுமைதோன்ற வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

ஸ்வா;—(கண்ணித்யாதி) விளையாடுகிற பிள்ளைகள் "எங்கள்கண்ணிலே மணலைத்தூவினான்" என்றும், "எங்களைக்காலாலே பாய்ந்தான்" என்றும், பரிகணிக்கவொண்ணாத பிள்ளைகளெல்லாரும் வந்து முறைப்படா நின்றார்களென்று, இவனைப் பிடித்து இறுக்கி, அவர்களைப்பார்த்து இன்னதாகிறாள், (இவரார் முறைப்படுகின்றார்) என்று. அதாவது-"நீங்கள் பலர், இவன் ஒருத்தன், நீங்களோஇன்னும்முறைப்படுகிறீகோள்" என்னும்படியாக. "என்கண்ணிலே மணலைத்தூவி, காலாலே பாய்ந்தார்கள்" என்றமுமே இவன்; அதுவிறே அவள் மெய்யாகக் கொள்வது.

(கண்ணனே) அவர்கள் கண்ணிலே நில்லாதே இங்கேவாராய். அன்றியிலே, "எல்லார்க்கும் உன்னைத்தீம்பேற்றும்படி எளிய

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கண்ணிலித்யாதி) கண்விழித்து விளையாடவொண்ணாதபடி கண்ணிலே மணலைக்கொடுவந்துதூவி, "எங்கள்கண்ணிலே நீமணலைத்தூவுவானேன்" என்றவாறே, "கோபித்துக் காலாலே யுதைத்தாய்" என்று தனித்தனியே சொல்லிப் போருவது ஒருவரிருவரன்றிக்கே, அஸங்க்யாதரான பிள்ளைகள் உன்னால் ஈடுபட்டமை தோற்றவந்து இவர்கள் முறைப்படா நின்றபடி பாராய்.

(கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய்) எல்லார்க்கும் ஸுலபனாய்க்கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே!. (கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்) உன்னோடு ஸம்பந்தமும் ஸ்நேஹமுமுண்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கண்ணிலித்யாதி) "காலினால்" என்றவிடத்தில்-இன்-சாரியையாய், காலால்பாய்ந்தவென்றர்த்தமாய், அதுக்கு ப்ரஸக்தியைக்காட்டுகிறார் (எங்களித்யாதி). "என்றென்று" என்றது-என்று சொல்லி யென்றர்த்தமாய், மேலே முறைப்பட்டவர்களைத் திரளச்சொல்லுகையாலே, தனித்தனியே யென்று விசேஷித்தர்த்தமருளுகிறார் (என்று தனித்தனியே சொல்லி) என்று. (இவர்கள்) என்றது-தாய்மார்களை. (தனித்தனியே சொல்லி) என்றதுக்கு, (முறைப்படாநின்றபடி) என்றத்தோடன்வயம். "ஆர்" என்று தானறியாதவர்களைக் கேட்கிறதாகச் சொல்லக்கூடாமையாலே, பலிதத்தையருளுகிறார் (பாராய்) என்று.

பதத்வயஸமபிவ்யாஹாரார்த்தத்தையும் காட்டிக்கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (எலலார்க்குமித்யாதி). (எல்லார்க்கும்) என்றது-திருவெள்ளறைவெற்

ணய் நில்லா நின்றாயே'' என்னவுமாம். (வெள்ளறை நின்றாய்) அதுதன்னிலுங் காட்டில் ஒரு ஸௌலப்யமிறே இது. (கண்டாரோடே தீமை செய்வாய்) பொருந்தாதாரோடே தீம்புகள் செய்யாநின்றாயே. (வண்ணமே வேலையதொப்பாய்) வேலை போன்ற நிறத்தையுடையவனே!; தீம்புகள் செய்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனே!; வள்ளலே) இவ்வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே!

இத்தால், வைதமான ஜ்ஞாநத்தை இந்த்ரிய பாரவச்யத்தாலே மறைத்தும், அஸாதாரணலீலாரஸ ப்ரத்தையாலே சிலரை அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஹேதுவான ஸாதந

டாய் நீ செய்தது பொறுக்கத்தக்கவர்க ளன்றிக்கே, கண்டவர்களோடெல்லாம் தீம்புகளைச்செய்யுமவனே!. இப்படி, தீமைசெய்யலாகாதுகாண். (வண்ணமேயித்யாதி) நிறத்தால் ஸமுத்ரத்தோடொக்குமவனே!, வண்ணம்-நிறம். ஏவகாரம்-அவ்யயம். வேலை-ஸமுத்ரம். (அது) என்றது - வேலையாகிற வதுவென்றபடி. இத்தால் - தீம்புசெய்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகை யுடையவனென்கை. (வள்ளலே) இவ்வடிவழகை யெனக்கு உபகரித்தவனே! (காப்பிடவாராய்). உன்வடிவழகுக்கு நான்காப்பிடும்படியாக வாராய். .... (க)

யாகையாலே, மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கு மென்றபடி. காப்பிட வரச் சொல்லும்போது ''தீமைகள் செய்வாய்'' என்றால்விருத்தமாகையாலே, தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). காம்பீர்யாதிகளாலும் ஸாத்ருச்யம் சொல்லலாமாகையாலே ''வண்ணமே'' என்ற ஏவகாரம் வ்யவச்சேதகமாகையாலே அருளுகிறார் (ஏவகாரமவ்யயம்) என்று.

''கண்ணனே வெள்ளறைநின்றவனே! எண்ணரும் பிள்ளைகள் 'கண்ணில் மணல் கொடுதூவிக்காலினால் பாய்ந்தனை' என்றென்று எண்ணரும் பிள்ளைகளையிட்டு இவர் முறைப்படுகின்றார் ஆர்; இப்படி கண்டாரோடே தீமைகளித்யாதி'' என்றந்வயம் கண்டுகொள்வது. இப்பாட்டில் பூர்வார்த்தம் ''இப்படி'' என்றத்யாஹரியாவிட்டால் அந்வயியாமையாலேயும், ''கண்டாரோடே'' இத்யாதிபதங்களுக்கு ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யங்களையருளிச் செய்கையாலும் இப்படியே அந்வயிக்கவேணும். ... ... (ச)

மூ.—

பல்லாயிரவரிவ்வூரிற் பிள்ளைகள்தீமைகள்செய்வார்
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தெம்பிரான்நீயிங்கேவாராய்
நல்லார்கள்வெள்ளைநின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி
சொல்லாரவாழ்த்திநின்றேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். (ரு)

த்தாலே சிலரை நிஷேதித்தும் செய்தானென்று, அவன் மேலே பலராக தோஷத்தை வைப்பர்களிறே, ஸம்ஸாரிகள் தங்கள் தோஷ மறியாமையாலே; ஸாதநஸாத்யங்களில் பொருந்தாதாரைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் அவர்களுக்கு ஸந்நிஹிதனுகை யிறே தீம்பாவது. (௪)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்பாட்டாலும் அதுதன்னையே விஸ்தரிக்கிறது.

ஸ்வா;—(பல்லாயிரவரித்யாதி) இவ்வூரில் பஞ்சலக்ஷம் குடியில்பிள்ளைகளெல்லாரும் தந்தாம் செய்த தீமைகளை உன்மேலே வையா நின்றார்கள். அவர்களபிப்ராயத்தாலும் உன் வ்யாபாரங்களாலும் ஸத்யம்போலே கருத்தறியாதார்க்கு உன்மேலே தோன்றுமிறே. (எம்பிரான் நீ இங்கேவாராய்) இப்படிச்சொல்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பல்லாயிரவரித்யாதி) பஞ்சலக்ஷம் குடியான விவ்வூரில் தீமை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அனேகமாயிரம்பேரிறே. (எல்லாமுன்மேலன்றிப் போகாது) தந்தாம் செய்த தீமைகளை நீசெய்தாயென்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையால், அவர்கள்செய்த தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழிய,புறம்புபோகாது. (எம்பிரான் நீயிங்கேவாராய்)என்

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பல்லாயிரவரித்யாதி) "இவ்வூரில் தீமைகள் செய்வார்பிள்ளைகள் பல்லாயிரவர்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, "பல்லாயிரவர்" என்றிருக்கையாலே தத்நகுணம் ஏதச்சப்த விவக்ஷிதத்தையும் அருளிச்செய்துகொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (பஞ்சலக்ஷமித்யாதி).கீழே கடாக்ஷித்து அத்தீமைகளெல்லாம் இவன்மேலே வருகைக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்யா நின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தந்தாமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "இங்கே" என்றத்தாலே"அங்கு நின்றும்"என்று தோன்றுமாகையாலே "உன் மேலன்றிப்போகாது" என்றவிடத்தில் அபிப்ரேதார்த்தத்தை

வாரிடங்களில் நில்லாதே, அவர்கள் சொலவும் நினைவும் பொருதாரிடத்தே நீவாராய். ఉదఙ్కమహర్షి - உதங்க மஹர்ஷி, இவ்வர்த்தத்தைப்ரஸ்துதமாக்க, "மஹர்ஷி! போந்தகார்யமென்?, போகலாகாதோ" என்றானிறே. த்ருதராஷ்ட்ராதிகளும், (க) "జానామి ధర్మం నచమే ప్రవృత్తిర్జానామ్యధర్మం నచమేనివృత్తిః। కేనాపిదేవేన హృదిస్థితేనయథానియుక్తోస్మితథాకరోమి - ஜாநாமி தர்மம் நசமேப்ரவ்ருத்திர்ஜாநாம்யதர்மம் நசமே நிவ்ருத்திஃ। கேநாபி தேவேந ஹ்ருதி ஸ்த்திதேந யதா நியுக்தோஸ்மி ததாகரோமி" என்று - அறிவுக்குத் தானுசைவும், ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு அவனுகவும், விபரீத ப்ரதிபத்திபண்ணிச் சொன்னார்களிறே ஸஞ்ஜயனைப் பார்த்து. (உ) "మాయాంన సేవే భద్రంతే - மாயாம்ஸேவே பத்ரம்தே" என்றானிறே ஸஞ்ஜயனும்.

ஆழ்வார்களும் ஓரோ தசாவிசேஷங்களிலே வந்தவாற்றாமையாலே (ஈ) 'இன்னும் நலிவானெண்ணுகின்றாய்' (ச) "ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன்" (ரு) "சிற்ற முளவாகிலும் சொல்லுவன்" (சா) "தருதுயரம் தடாயேல்" (எ) "இவை யென்றிவை யறிவனேலும் - என்னுலடைப்பு நீக்கொண்ணாது" என்னுமிவை முதலாகவருளிச்செய்த பாசுரங்களைத் தந்தாமுக்குத்தோன்றின நினைவுகளாலே சொல்லாமல், ஒருநிபுணசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்து, பூர்வாசார்யர்களுடைய அநுஷ்டாநவசநங்களையும், வசநாநுஷ்டாநங்களையும் ப்ரார்த்தநாபூர்வகமாகக்கேட்டு விளங்கவேண்டியிறே இருப்பது. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் கைவந்தாம் போதைக்கு அநுஷ்டாந முண்டானபடி வந்ததில்லையாகிலும், அதுக்கநுதபித்து ஜ்ஞாநத்தில் பழுதற நிற்கப் பெறிலும் நன்றிறே வர்த்தமாநர்க்கு.

நாயனே! உன்மேலே தோஷமேறிடுகிறவர்களிடத்தில் நின்றும், அவர்கள் நினைவும் சொலவும் பொருதார் வர்த்திக்கிற விங்கே வாராய்.

யும், மேலே "நல்லார்கள்" என்றத்தையும் உட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (என்னுயனேயித்யாதி).

(க) பார- (உ) பார- (ஈ) தி-வாய்-எ-க-க. (ச) தி-மொ-கக-அ-க. (ரு) தி-மொ-கக-அ-உ. (சா) பெரு-தி-ரு-க. (எ) பெரி-திருவ-ஈ.

(நல்லார்கள் வெள்ளறைநின்றாய் ஞானச்சுடரே) *கண்ணன் விண்ணூரான அவ்வூரில் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்யாதாப் போலேயிறே, திருவெள்ளறையில் தேசிகரும் நல்லவர்களாய், தாங்களும் பொல்லாங்கு செய்யாமல், ப்ராயாதிகமாகப் புகுந்த துண்டாகிலும் அவன்மேலே வையாமல், அவனவதாராதிகளில் செய்த வ்யாபாரங்களில் ந்யூநாதிரேகங்களுண்டாய்த் தோற்றிற்றேயாகிலும், அவற்றையும் செப்பம்செய்து லோகோபகாரமாக்க வல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை யுடையவர்களைக் குறித்திறே "நல்லார்கள் வெள்ளறைநின்றாய்" என்றது. செந்தாமரைக் கண்ணற்கும் நித்ய விபூதியிலுள்ளார்க்கும் தங்களுக்கும் இந்த விபூதியிலுள்ளார்க்கும் அதிகாராநுகுணமாக நல்லவர்கள். (ஞானச்சுடரே) ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாஶ்ரயமான ஸ்வரூபமும் ப்ரகாஶிக்கும்படியான விக்ரஹத்தை யுடையவனே!. ஞானச்சுடரேய்ந்திருக்கிற உன்னுடைய திருமேனியை. "ஜ்ஞாநாஶ்ரயமோ" என்று விகல்பிக்கலாம்படியிறே திருமேனிதானிருப்பது.

(சொல்லாரவாழ்த்திநின்றேத்தி) சொல்நிறையும்படி நின்றேத்தி. ஸர்வஶப்தவாச்யனென்றேத்தி. (க) "கவிக்குநிறை பொ

(நல்லார்கள் வெள்ளறைநின்றாய்) உன்பக்கல் தோஷகந்த(?)ம் சொல்லுமவர்களை ஸஹியாதே, உனக்கு ஸ்நேஹிகளாய் மங்களாசாஸந பரராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே!. (ஞானச்சுடரே) ஜ்ஞாநப்ரபையையுடையவனே!. (உன்மேனி) அந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் ஜ்ஞாநாஶ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான உன்னுடைய திருமேனியை.

(சொல்லார - நின்றேத்தி) சொல் நிறையும்படி நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வஶப்தவாச்யமானவியஷத்திலேயிறே சொல் ஆருவது. (க)"கவிக்கு நிறைபொருளாய்நின்றான்" என்னைக்கடவதிறே, (வாழ்

"இங்கேவாராய்" என்றதுக்கு ஹேதுவாக வேண்டியும் "மங்களாசாஸந பரர்க்கு முகம் கொடுக்குமாபோலே, எனக்குக்காப்பிடவந்து முகம் கொடுக்க வேணும்" என்று மேலுக்கு ஹேதுவாகவும் வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, நன்மைகளை விசேஷிக்கிறார் (உன்பக்கலித்யாதி). திருமேனியை ஏத்தவும் வாழ்த்தவும் வேண்டும்படி கேழைக் கடாக்ஷித்து விசேஷிக்கிறார் (அந்தவித்யாதி). உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (கவிக்கித்யாதி). ... ... (இ)

(க) ச-திருவ-சுஙக.

மூ.—

கஞ்சன்கறுக்கொண்டு நின்மேல் கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தா னென்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு
மஞ்சுதவழ்மணிமாட மதிள்திருவெள்ளறை நின்றாய்
அஞ்சுவன்நீ யங்குநிற்க வழகனேகாப்பிடவாராய். (சு)

ருளாய் நின்றானே" என்கிறபடியே சொல்லாருவது பொருள் நிறைந்தவிடத்தேயிறே. அது கூடுவது-வ்யாபகத்வய வ்யாவ்ருத்தமான ஸமாஸத்வயத்திலும் வாக்யத்வயத்திலுமிறே. அதுதான் நிறைவதும்-கீழ்ச்சொன்ன * குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தனான கண்ணன் நின்ற திருவெள்ளறையிலேயிறே. ஆகையிறே "நல்லார்கள் வெள்ளறை" என்றதும். இத்தனைவேணுமோ, தான் காப்பிடும்போதைக்கு. (க)"ஏத்திவாழ்த்துமென்னெஞ்சமே"என்கிறபடியே "பல்லாண்டு" "பல்லாண்டு" என்று ஏத்திவாழ்த்தி. (சொப்படக்காப்பிடவாராய்)]. (சொப்பட) என்றது-நன்றாகவென்றபடி. (காப்பு)என்றது(உ)"சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு"என்றபடி.

அவ;—ஆறாம்பாட்டு. ஸ்வதோஷத்தைப் பரதோஷமாக்குவாரிடத்திலே நில்லாதே, இங்கேவாவென்றார்கீழ். அவன் வாராமையாலே த்வரிப்பித்து அழைக்கிறார் இதில்.

ஸ்வா;—(கஞ்சனித்யாதி) அசரீரிவாக்யம் முதலானவற்றைக்கேட்டமாத்திரத்திலே சீறினவளவேயன்றிக்கே, அத்யந்தம்

த்தி) மங்களாசாஸநம் பண்ணி. (சொப்படக் காப்பிடவாராய்) நன்றாகநான் காப்பிடவாராய். (சொப்பட)நன்றாக வென்றபடி. (ரு)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு.(கஞ்சனித்யாதி) அசரீரிவாக்யம்கேட்டவன்று தொடங்கி, அத்யந்தம் வைரஹ்ருதயனாய் அதிசங்கை

அரு;—ஆறாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) "கஞ்சன் நின்மேல் கறுக்கொண்டு" என்றந்வயித்து, "கறுக்கொண்டு" என்றதால் சிரகாலாநுவ்ருத்தமான கோபமென்று தோற்றுகையாலே, இதினுடைய பிறப்பே தொடங்கி விஸ்தரேண அநுவ்ருத்திக்கு ஹேதுக்களை யருளுகிறார் (அசரீரி, என்று தொடங்கி (உடையனாய்க் கொண்டு) என்னுமளவும். (அதிசங்கையாலே) என்றது - நாரதர் வந்து கம்ஸனோடே "எல்லாத்துக்கும் மேலான கர்ப்பம் தொடங்கியெண்ணினால் முதலதே அஷ்டமமாகையாலே இப்படியே எல்லாத்

(க) பெரு-தி-உ-ச. (உ) திரு-பல்லா-க.

வைரஹ்ருதயனாய், மக்களாறுவரளவிலும் † சாவாமலிழந்த வழிகண்டும், சாவாமல் "சிக்கெனப்பிறந்து காவலோடும் ஸ்வஸாமர்த்த்யத்தோடும் திருவாய்ப்பாடியிலே புக்கு வளருகிறான்" என்று கேட்டிருக்கச் செய்தேயும் பூதனையாலே ஸாதிப்பானாக விறே கம்ஸன் நினைத்துவிட்டது. "ஆகையிறே, நின்மேல்கறுக் காண்டு" என்ன வேண்டிற்று.

ஆகையிறே, (கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை) இருள் திரண்டு ஒருவடிவானாப்போலே, கருகிய நிறத்தையுடையவளாய், அக்நி ஜ்வாலை மிகவும்கொழுந்து விடக்கிளம்பினாப்போலேயிருப்பதான மயிரையு முடையளாயிருக்கிற பேச்சியை "நீ நேர் கொடுநேரே சென்றால் அவனை உன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது, நீ க்ருத்ரிமரூபத்தால் சென்று ஸாதிக்கவேணுங்காண்" என்று சொன்னானென்கிற வார்த்தையுமுண்டுகாண் பிறக்கிறது;இவ்வார்த்தைதான் ஸ்ரீ

யாலே*மக்களாறுவரைக் கல்லிடைமோதி,"ஸப்தமகர்ப்பம் நழுவிப் போய்த்து"என்றுவிட்டு, "அஷ்டமகர்ப்பமானவிது எப்போதோ பிறப்பது" என்று ஹிம்ஸிப்பதாகப் பார்த்துக்கொண்டிராநிற்கச் செய்தேயும், தாயும் தமப்பனுமொழிய அசலறியாதபடி இருளிலே வந்து பிறந்து, அவ்விருளிலே அங்குநின்றும் திருவாய்ப்பாடியிலே போந்தவித்தை, துர்க்கா(ஹ)வசநாதிகளாலே அறிந்த கம்ஸன் உன் விஷயத்திலே மிகவும் சீற்றத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, கறுப்பென்கிறவிது-"கறு" என்று குறைந்துகிடக்கிறது. (கறுப்பு)-சீற்றம்.

(கருநிறமித்யாதி) இருள்தானொருவடிவு கொண்டாப்போலே கறுத்தநிறத்தையும், அக்நிஜ்வாலைபோலே சிவந்த தலைமயிரையும் உடையளாயிருக்கிற பேய்ச்சியை,"நீ நேர்கொடுநேர் சென்றால் அவனை உன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது, வஞ்சநத்தால்சென்றுஸாதி" என்று வரவிட்டானென்பதொரு வார்த்தையுமுண்டுகாண், பிறக்

துக்கும் எண்ணிக்கை யாகையாலே அஷ்டமத் வமுண்டென்று சொல்ல, அத்தால் வந்த பயத்தாலே யென்றபடி. (வசநாதிகளாலே) என்ற விடத்தில் ஆதிஶப்தத்தாலே சா(ஶா)ரவசநங்களைச் சொல்லுகிறது.

நலிகைக்கு என்னாமல் "வஞ்சிப்பதற்கு" என்கையாலே அத்தை வ்யாவர்த்த்ய பூர்வகமாக வருளுகிறார் (நீநேர்கொடித்யாதி). (வார்த்தையு முண்டு காண்பிறக்கிறது) என்றது - அன்று தொடங்கியும் பிறக்கிற தென்றபடி.

† (பா) மறம்மாறாமல் இழிந்தவழி கண்டும், அஞ்சாமல்.

நந்தகோபர் ஸ்ரீவஸுதேவர் பக்கலிலேசென்றுகேட்டுவந்து சொன்னாராதல்,மதுரையில் பரவைவழக்கமிங்கே பிறந்ததாதல், ஸாக்ஷாத்காரமாதல்.

(மஞ்சுதவழ்மணி மாடமதிள் திருவெள்ளறை நின்றாய்)மேகங்களானவை, நாம் திருமலையில் பெரிய இளைப்போடே பெரிய ஏற்றமேறுமாபோலே, தவழ்ந்தேறும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய், (க) "படியிடைமாடத் தடியிடைத்தூணில் பதித்த பன்மணிகளினொளியால்" என்கிறபடியே,உள்ளெல்லாம்ரத்நாதிகளாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற மாடங்களையுமுடையதாய், அதுக்குத் தகுதியான திருமதிள்களாலே சூழப்பட்டிருக்கிற திருவெள்ளறையிலே நிலையார நின்றவனே! (அஞ்சுவன் நீயங்கு நிற்க) குணத்திலே தோஷதர்சநம் பண்ணுவாரிடத்திலே நிற்கிறதுக்கும் பூதனைக்கஞ்சுமாபோலே காணும் இவர் அஞ்சுகிறபடி.(அழகனே

கிறது. இவ்வார்த்தைதான், ஸ்ரீநந்தகோபர் வஸுதேவர் பக்கலிலே கேட்டுவந்து சொன்னாராதல்; ஸ்ரீமதுரையில் பரவைவழக்கமிங்கேவந்து பிறந்ததாதல்.

(மஞ்சித்யாதி) மேகங்களானவை தவழும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களையும் அரணாகப் போரும்படியான மதிளையுமுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே *நிலையார நின்றவனே. (அஞ்சுவன் நீயங்குநிற்க) "பூதனைவந்து வஞ்சநத்தால் உன்னை நலியத்தேடினதும் தன்வசமாயன்றிக்கே, கம்ஸப்ரேரிதையாய்" என்று வார்த்தை பிறக்கையால் "அவன் இன்னம் ஆரைவரவிடும், எது செய்யுமென்று தெரியாது" என்று ப(ய)ஸ்தாநமான அவ்விடத்தில் நீநிற்கிறவிதுக்கு நான் அஞ்சாநின்றேன். (அழகனே காப்பிடவாராய்)ஆனபின்பு அங்குநில்லாதே அதிலோக

இதுபிறந்ததுக்கு மூலத்தை இரண்டுவகையாலே காட்டுகிறார் (இவ்வார்த்தையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (பரவை வழக்கம்) என்றது-கர்ணாகர்ணியாகப்பிறக்கிற வார்த்தை யென்றபடி.

"அங்கு நீநிற்க வஞ்சுவேன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அஞ்சுகைக்கு ஹேதுவை, பூர்வார்த்தத்தை உட்கொண்டு காட்டாநின்று கொண்டு தாத்பர்ய மருளுகிறார் (பூதனையித்யாதி). (பயஸ்த்தாநமானவவ்விடம்) என்றது - நாற்சந்தி முதலான ஸ்த்தல மென்றபடி.

(க) தி-மொ-௪-௧௦-அ.

மூ.—கள்ளச்சகடுமருதும் கலக்கழியவுதைசெய்த
பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை.
உள்ளவாறொன்றுமறியேனொளியுடைவெள்ளறைநின்றாய்
பள்ளிகொள்போதிதுவாகும் பரமனே காப்பிடவாராய். (எ)

காப்பிடவாராய்) (க) "ஞூம்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம் - பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" (உ) "ஸாக்ஷாந் மந்மத மந்மத: - ஸாக்ஷாந் மந் மத மந்மத:" என்று சொல்லுகிற உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் த்வேஷம் பண்ணுவாருண்டு போலே காணுமென்னுதல். த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாகக் காப்பிடவாராயென்கிறாராதல்.

"மஞ்சு" என்கிறவித்தால், ஆந்தராளிகரானவர்கள் வந்து சேரும்படியான வ்யவஸாய ப்ரவித்தியையும், "மணி" என்கையாலே அகவாயிலே ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே ப்ரகாஶிக்கிற ஜ்ஞாநவிசேஷங்களையும், அவற்றை நோக்குகிற வ்யவஸாயத்தையும் காட்டுகிறது. .... (௬)

அவ;— ஏழாம்பாட்டு. பிறந்த வார்த்தை மெய்யாகவும் பெற்றதென்கிறார்.

ஸ்வா:—(கள்ளமித்யாதி) பூதனையுடைய முலையைப் பிடித்துண்ட பிள்ளையரசே!. பிள்ளைத்தனம் குன்றாமையாலே "பிள்ளையர

மான அழகையுடையவனே!; உன்னழகுக்கு த்ருஷ்டி தோஷம் வாராதபடியாக நான் காப்பிடவாராய்.... .... (௬)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) கன்வளர்ந்தருளச் செய்தே உன்னை நலிவதாக அஸுராவிஷ்டமாய்வந்த க்ருத்ரிமசகடத்தையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்கச்செய்தே உன்னை நலிவதாக அஸுராவிஷ்டமாய்நின்ற யமளார்ஜுநங்களையும், தன்னுடைய ரூபம் கட்டுக்குலைந்து சிதிலமாய் விழும்படியாக,(௩) "காலாஸ்சக

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) "கலக்கு" என்றதினர்த்தம் - (கட்டுக்குலைந்து) என்றது. "உதைசெய்த" என்றதுக்கு லக்ஷணயா "தள்ளிப்பொகட்ட" என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாண பூர்வகமாக வந்த ப்ரகாரத்தை யருளுகிறார் (காலாவித்யாதி). சகடாதிகளைத் தள்ளினவ

(க) ரா-அ-௩-உ௬. (உ) பாக-௧௦-௩உ-௨. (௩) தி-மொ-அ-௬-அ.

சே'' என்கிறார். க்ருத்ரிமமான சகடாஸுரன் முதலான ப்ரதி கூலரைக் கலங்கி அழியும்படி நிரஸித்தபின்னை, உன்னை, உள்ளபடி யே அறிகிறேனில்லை. அதாவது - பருவத்துக்குத் தகாதவை செய்தபடியாலே, ''மேலும் எதுவிளையும்'' என்றறிகிறேனில்லை. வடதளஶாயியுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தையறிந்தாலும் உன்னையுள்ள வாறறிகிறிலேன். அதாவது - எல்லாவவஸ்த்தையிலும் ஆஶ்ரித ரக்ஷணம் தப்பாமைபாரீர்.

இத்தால்- '' ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநமோ ? அவர்களுடைய அபீஷ்ட பலப்ரதாநமோ? உன்னுடைய ஸத்பாவமேஹது'' என்ற றிகிறிலேன். அது உள்ளபடியே ப்ரகாசிக்கும்படியாகவிறே, அதி ப்ரகாஶமான திருவெள்ளறையிலே நின்றருளிற்றும். (ஒலியுடை

டம் பாய்ந்தான்'' என்றும், (க) ''ஊருகரத்திலொருதி முந்திய'' என் றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருத்துடை, திருத் தோள்களாலும் தள்ளிப்பொகட்ட. (பிள்ளையரசே) இந்த அதிப்ர வ்ருத்திகளைச் செய்யாநிற்கச் செய்தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புரை யற்றிருந்த பெருமையை யுடையவனே!. (நீ பேயைப்பிடித்து முலை யுண்ட பின்னை) நீ பேயைத்தாயாகப் பிடித்து முலையுண்டபின்பு.

(உள்ளவாறொன்று மறியேன்) உள்ளபடியொன்றும் அறிகிறே னில்லை. அதாவது - இன்னம் அப்படிக்கொத்தவற்றைச் செய்வதி யாகில், ''ஒருநாளல்ல, ஒருநாள் அபாயம் விளையும்'' என்று பயப் படா நின்றேனென்கை. (ஒளியுடையித்யாதி) மாடங்களும் மதிள்

னைப் ''பிள்ளையரசே'' என்று பாலனாகச் சொல்லப் போமோ வென்ன வருளு கிறார் (இந்த வித்யாதி). வேணுமென்று ஓராயுதாதிகளாலே நிரஸியாமல் பிள்ளைத் தனத்துக்கடுத்தவ்யாபாரத்தாலேதானே அவற்றைத் தள்ளினு னென்று திருவுள்ளம். பேய்முலை யுண்ணும்போது பேயைப் பிடித்தது அர் த்தஸித்தமன்றோ?பிடித்தென்று சொல்ல வேணுமோ வென்ன,''தாயாக வத் த்யவஸித்து'' என்று அர்த்தம் விவக்ஷித்துஶப்தார்த்த மருளுகிறார்(நீபேயை யித்யாதி).

பூதநாநிரஸநாதிக ளெல்லாமறிந்திருக்க, ''ஒன்று மறியேன் '' என்னக் கூடுமோவென்ன; இனிமேலே நீ செய்கிற வற்றிலொன்றும் உள்ள படி யறி யேனென் கிறானென்று விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(க)க-சு-டு,

மு. —

இன்பமதனையுயர்த்தா யிமையவர்க்கென்றுமரியாய்
கும்பக்களிறட்டகோவே கொடுங்கஞ்சனெஞ்சினிற்கூற்றே
செம்பொன்மதிள்வெள்ளறையாய் செல்வத்தினால்வளர்பிள்ளாய்
கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய். (அ)

வெள்ளறை நின்றாய்பரமனே) இப்படி நின்றருளின ஸர்வஸ்மாத்பரனே! (பள்ளிகொள்போதிதுவாகும்) நான் அழைக்கிற விந்தக் காலம் கண்வளர ப்ராப்தமான காலங்காண்; (காப்பிடவாராய்). பள்ளிகொள்கையாவது - லீலாரஸத்தில் நிர்பரனைகையிறே.

"பேயைப்பிடித்து முலையுண்ட பிள்ளையரசே! ஒளியுடை வெள்ளறை நின்றாய், கள்ளச் சகடுமருதும் கலக்கழிவுதைசெய்த பின்னை, உன்னை உள்ளவாறென்று மறிபேன்" என்றந்வயம்.

அவ;— எட்டாம்பாட்டு. பூதநாதிகளை நிரஸித்தவளவேயோ? குவலாயாபிடத்தையும் அநாயாஸேந நிரஸித்தவனன்றோ நீ என்கிறார்.

ஸ்வா;— (இன்பமித்யாதி) புருஷார்த்தமாக நிலை நின்ற இன்பத்துக்குமேலே, உன்னுடைய அவதார வ்யாபாரங்களிலுண்

கணுமான அழகையுடைய திரு வெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே!. (பள்ளிகொள்போதிதுவாகும்) நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற போதாய்த்து இப்போது. ஸந்த்யாகாலத்தளவன்றிக்கே, காலம் வைகிற்றுக் காணென்றபடி. (பரமனே காப்பிடவாராய்) ஸௌந்தர்யாதிகளால் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உனக்கொருகுறை வாராதபடியாக நான் காப்பிடவாராய் .... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இன்பமதனையுயர்த்தாய்) உன்னுடைய அவதாரகுண சேஷ்டிதாநுபவத்தால் வந்த ஸுகத்தை எனக்கு மேன்மேலு மதிசயிப்பித்தவனே!. (க) "தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை தொல்லையின்பத் திறுதிகண்டாள்" என்

(காலம்வைகிற்று), காலம்கழிந்ததென்றபடி.

"கள்ளவித்யாதி வெள்ளறை நின்றாய்! பரமனே! இதுபள்ளி கொள்போதாகும், உள்ளபடிகளையறியாதே அஞ்சி யிருக்கும் நான் காப்பிடவாராய்" என்று அந்வயித்துக் கொள்வது. ... ... (எ)

(க) பெரு-தி-எ-அ.

டான ஸீலாதிகுணங்களை எனக்கு மிகவும் ப்ரகாஶிப்பித்து, என்னைக்கொண்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிறவனே! (இமையவர்க்கென்றுமரியாய்) இவ்வெளிமை இந்நிலத்திலே வந்தால் நித்யஸூரிகளுக்கு மரிதானவனே யென்னுதல். அன்றிக்கே, இவ்வெளிமை இந்நிலத்தில் தேவர்களுக்கு ப்ரகாஶிப்பியாதவனே யென்னுதல். (கும்பக்களிறட்ட கோவே)*கும்பமிகுமதயானைப்பாகனொடும் குலைந்து விழநிரஸித்த ஸௌர்யத்தையுடையவனே! கும்பம்-மஸ்தகம். (கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினில்கூற்றே) கஞ்சன்றன்னுடைய நெஞ்சிற்காட்டில் தனக்குக்கொடிதான கூற்றில்லையிறே. ஆயிருக்க, அவனுக்கு அவன் நெஞ்சிலுங்காட்டில் கொடிதான கூற்றாய், அந்நினைவை நிரஸித்தவனே.!

னக்கடவதிறே. (இமையவர்க்கென்றுமரியாய்) தந்தாமுடையஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் கொண்டு உன்னைலபிக்கப்பார்க்கும் தேவர்களுக்கு என்றுமொக்க துஷ்ப்ராபனானவனே!. இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (கும்பக்களிறட்டகோவே) (க) "கும்பமிகுமதயானை" என்கிறபடியே மஸ்தகத்தினுடையஉயர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கும் குவலயாபீடத்தை நிரஸித்த சௌர்யத்தையுடைய ராஜாவானவனே!. (கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினில்கூற்றே) உன்பக்கல் என்றுமொக்க க்ரூரனாயிருக்கும் கம்ஸனுடைய மநஸ்ஸில் கூற்றம்போல் பயாவஹனாய்க் கொண்டு தோற்றுமவனே!

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (இன்பமதனையித்யாதி) என்றும் அரியனாகக்கூடுமோ? தேவர்களுக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டு தேவபக்ஷபாதியாயிருக்க வென்கிற சங்கையிலே அருளுகிறார் (தந்தாமுடைய வித்யாதி). "காப்பிட்வாராய்" என்கிற விடத்தில் இந்த துஷ்ப்ராபதையைச் சொல்லுவா னென்னென்ன வருளுகிறார் (இத்தாவித்யாதி). "இன்பமதனையுயர்த்தாய்" என்றவிடத்தில் சொன்ன ஸௌலப்பயம் குணமர்கைக்காகச் சொல்லிற்றென்று கருத்து. ஆனைக்கெலாம் கும்பஸ்த்தலங்களுண்டா யேயிருக்க, இத்தை "கும்பக்களிறு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயாண பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (கும்பமிகுவித்யாதி). (கூற்றம்போலே) ம்ருத்யுபோலே.

(க) இ-மொர்-ச-க-கூ.

(செம்பொன்மதிள் வெள்ளறையாய்) மங்களாசாஸநபரர்க்கு ஸ்ப்ருஹாவஹமான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருவெள்ளறையை நிரூபகமாகவுடையவனே! (செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளாய்) சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப் போலே பலர்க்கும் நியாம்யனாய் வளருகையன்றிக்கே, * தந்தக்களிறும்போலே தானே விளையாடும்படி நந்தன் மகனான செல்வை யுடையவனே! (கம்பக்கபாலி காணங்கு) கண்டபோதே அநுகூலர்க்கும் நடுக்கத்தை விளைப்பிக்க வல்ல க்ரூரவேஷத்தையும், கபாலத்தையு முடையவள் ஸஞ்சரிக்கிற

(செம்பொன்மதிள் வெள்ளறையாய்)செம்பொன்போலே மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான மதிளையுடைய திருவெள்ளறையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனே!. (செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளாய்) சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்போலே பலர்க்கும் நியாம்யனாய் வளருகையன்றிக்கே, ஒருவர் நியமநத்தில் அடங்காமல், வேண்டினபடி செய்து வேண்டினபடி புஜித்து, செல்வச் செருக்கோடே வளருகிற பிள்ளையானவனே!. (கம்பக்கபாலிகாணங்கு) கண்டவர்களுக்கு நடுக்கத்தை விளைக்கும் உக்ரமான † மழுவையும் கபாலத்தையு முடையளான துர்கை ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்தலங்காணவ்விடம். அன்றிக்கே "கபாலி" என்று - ருத்ரனைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். (கடிதோடிக் காப்பிடவாராய்) அந்த க்ஷுத்ர தேவதைகள் ஸஞ்சரிக்

"செம்" என்று-பொன்னைவிசேஷிக்கையாலே பலிதம் (மிகவும்) என்றது. (பலர்க்கும் நியாம்யனாய்) என்றவிடத்தில் (க) "పితుర్వచన నిర్దేశాత్ - பிதுர்வசநநிர்தேஶாத்"(க)"భరద్వాజస్య శాసనాత్ - பரத்வாஜஸ்ய ஶாஸநாத்" (ந) "అగస్త్యవచనాత్ - அகஸ்த்யவசநாத்" (ச) "సుగ్రీవవచనాత్ - ஸுக்ரீவவசநாத்" இத்யாதிகளைக்கண்டு கொள்வது. இப்படி பெரியோனை பின்பும் நியாம்யனானால், பால்யத்தில்நியாம்யத்வம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தம். (செல்வச் செருக்கோடே வளர்கிற பிள்ளையானவனே) என்றது இப்படி அநியாம்யனாகையாலே நீயே வந்து காப்பிடுவித்துக் கொள்ளவேணுமென்று கருத்தென்று திருவுள்ளம். "கம்பத்தையும் கபாலத்தையுமுடையவள்" என்று அக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி, கம்பபதம் - கம்பஜநகமான வடிவை லக்ஷிக்கிற வர்த்த மருளுகிறார் (கண்டவர்களித்யாதி). ... ... (அ

(க) ரா-பா-க-உச. (உ) ரா-பா-க-நக. (ந) ரா-பா-க-சஉ
(ச) ரா-பா-க-எ௰. † (பா) வடிவையும்.

மூ.—

இருக்கொடுநீர்சங்கிற்கொண்டிட் டெழில்மறையோர் வந்துநின்
றருக்கேல்நம்பிசந்திநின்றுதாய்சொல்லுக்கொள்ளாய்சிலநாள் [றார்
திருக்காப்புநானுன்னைச்சாத்தத் தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய்
உருக்காட்டுமந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய்.

காலங்காண்; அவ்விடத்தில் நில்லாதே கடுகநடையிட்டு நான்காப்பிடும்படிவாராய்.

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு, "கீழே கம்பக்கபாலிகாண்" என்றவிடத்திலும் வாராமையாலே, அதிலும் கொடிதுகாண் நல்சந்தி; வாராயென்கிறார். சக்கரவர்த்தித் திருமகன் பக்வனைபின்பிறே மாத்ருவசந பரிபாலநம் செய்தது. நீ பிறந்தவன்றே மாத்ருவசந பரிபாலநம் செய்தவனல்லையோ வென்கிறார்.

ஸ்வா;—(இருக்கித்யாதி) ருக்கு முதலான வேதங்களோடே வேதாந்திகளான ப்ராஹ்மணோத்தமர் உன்னை ரக்ஷயிடுவதாக, சங்கிலே சுத்த ஜலத்தையும் கொண்டுவந்து நில்லாநின்றார்கள்; உங்கள் தமப்பனார் அவர்கள் வந்தால் 'ஆசாரோபசாரம் செய்து

கிற ஸந்த்யாகாலத்தில் அங்கு நில்லாதே, இக்காலத்திலே நான் உனக்குக் காப்பிடும்படி சடக்கென வோடிவாராய். (அ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (இருக்கித்யாதி) (௧) "வேதப் புனிதவிருக்கை" என்கிறபடியே புருஷஸூக்தாதிகளான ருக்குக்களோடேகூட சுத்தஜலத்தையும் சங்கிலேகொண்டு உனக்கு ரக்ஷயிடுகைக்காக விலக்ஷணரான ப்ராஹ்மணர்வந்துநின்றார்கள்: அவர்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இருக்கித்யாதி) "இருக்கு" என்று ருக்வேதத்தை மாத்ரம் விசேஷித்தால், மற்றை வேதங்களை வ்யாவர்த்திக்கக் கூடாமையாலே (௨) "వేదేషు పౌరుషం సూక్తమ్ - வேதேஷுபௌருஷம்ஸூக்தம்" என்கிறபடியே ஸகல வேதங்களிலும் ஶ்ரேஷ்டமான ருக்குக்களைச்சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை ப்ரமாண முகேந விசேஷிக்கிறார் (வேதேத்யாதி). "கொண்டிட்டு" என்று முழுச் சொல்லாய், அதுக்கு அர்த்தம்-கொண்டென்றும், "திருக்காப்புச்சாத்த" என்ற பதத்தையும் அநுஷங்கித்துக் கொண்டு, அதுக்கு அர்த்த மருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). "எழில்" என்றதுக் கர்த்தம் (விலக்ஷணரான) என்றது. மேலுக்கவதாரிகையருளுகி

---

(௧) தி-வாய்-ரு-உ-௯. (௨)

கோ (ஸ்ரீ) தாநம்முதலான்வைசஞும் செய்து அவர்களைக்கொண்டு ரக்ஷையிடுவித்துக்கொண்டு காண்போருவர். நீயும் அவர்கள் ரக்ஷையிடும்படி வாராயென்ன; அதுவும்கேளாமல் கர்வித்து ஓடப்புகுந்தானென்னுதல்; உத்தரப்ரத்யுத்தரம் சொல்லிஓடப்புகுந்தானென்னுதல். அவன்சொன்ன உத்தரம்தானென்னென்னில்:-"அவர்கள் தங்கள் காரியத்துக்கன்றோ வந்தார்கள்; என் காரியத்துக்கோ வந்தார்கள்" என்றாப்போலே சில உத்தரம் சொல்லவும் கூடுமிறே. "ஐயரை ரக்ஷைபிட்டு கோதா(ஸ்ரீ)நம் கொண்டுபோகிடாய், அவர்கள் ஸ்வரக்ஷணஸாபேக்ஷரா யன்றோ வந்தார்கள்" என்றாப்போலே சில சொல்லவும்கூடுமே. சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே குணவானாய், அவர்களைச்சென்று நமஸ்கரித்து அவர்கள் ரக்ஷையிட, அந்த ரக்ஷை-தனக்கு ரக்ஷையாக நினைத்திருக்கிறானன்றே. (நம்பி) கர்வோத்தரனானவனே யென்னுதல். அந்த ரக்ஷையால் நிரபேக்ஷனானவனே யென்னுதல். (சந்திநின்று தருக்கேல், தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய் சிலநாள்) இன்னமும் சில நாள் மாத்ருவசந பரிபாலநம் செய்யவேணுங்காண்.

களைக்கொண்டு ரக்ஷைபிடுவித்துக் கொள்ளவேணுங்காண், உங்கள் ஐயரும் அப்படியன்றோ செய்வது, வாராய்" என்ன; அதுகொள்ளாமல் கர்வித்து, சந்தியிலேநின்று விளையாடப்புக்கவாறே, (தருக்கேல் நம்பி சந்திநின்று) என்கிறாள். நிம்பால் பூர்ணனானவனே!, க்ஷுத்ரதேவதைகள் ஸந்நிதிபண்ணும் நாற்சந்தியிலேநின்று கர்வியாதே கொள். அவர்கள் ரக்ஷைபிடுகைக்காக வந்திலையாகிலும், அந்த ஸ்தலந்தன்னில் நில்லாதேவாராய். (தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய்

றார் (அவர்களை யித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). "தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய்" என்றத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி தத்ப்ரதிகோடியாக வருளுகிறார் (உங்களை யரித்யாதி). (அப்படியன்றோ செய்வது) என்றது - உனக்கு ப்ராஹ்மணராலே ஆஶீர்வசநங்களை அப்போ செய்வித்தாரிறே யென்கை. "நம்பீ சந்தி நின்று தருக்கேல்" என்றந்வயித்து, ஶப்தார்த்தமருளுகிறார்(நிம்பாலித்யாதி). கீழே "மறையோராலே ரக்ஷையிடுவிக்க வாராய்" என்றால், அத்தைக்கேளாமல் விளையாடு மவன் "தருககேல் நம்பீ" என்றால் இத்தைக் கேட்பனோவென்கிற ஶங்கையிலே, அது செய்யா விட்டாலும் இத்தை அவஶ்யம் செய்யவேணு மென்னு மபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறாரென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்கள் ரக்ஷையித்யாதி).

“என்னை இப்படி நிர்பந்தித்து நியமிக்கிறது, முன்பு அழைத்தாப்போலேயோ?” என்ன;(திருக்காப்புநானுன்னைச் சாத்தத்தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய்) உனக்கு தேஜஸ்ஸு மிகவுண்டாம்படி நானுன்னைத் திருக்காப்புச்சாத்த-அழகிதாக ரக்ஷியிட, திருவெள்ளறையிலே நித்யவாஸம் செய்கிறவனே! (உருக்காட்டுமந்தி விளக்கின்றொளிகொள்ள வேற்றுகேன்வாராய்) திருவந்திக்காப்பு ஏற்றுவாரேற்றி யெடுப்பது, நிரதிசய போக்யமான திருமேனி காண்கை புருஷார்த்தமாகவிறே. அதிறே அவனுக்கு ரக்ஷையாவது. [ஒளிகொள்ளுமந்திவிளக்கின்றுருக்காட்ட வேற்றுகேன் வாராய்] ரத்நாதிகளுடையதேஜஸ்ஸை அதிக்ரமித்திறே †இவன்தேஜஸ்ஸிருப்பது. (இன்று) என்றது - இப்போதென்றபடி. (க)

சிலநாள்) இன்னம் சிலநாள்மாத்ருவசநபரிபாலநம் செய்யவேணுங்காண்.

(திருக்காப்புநானுன்னைச்சாத்த) நான் உன்னை அழகிதான ரக்ஷியிட. (தேசுடைவெள்ளறை நின்றாய்) விலக்ஷணரானவர்கள் வர்த்திக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே! (உருக்காட்டு மந்திவிளக்கு) உன் திருமேனியைக் காட்டும் திருவந்திக்காப்பு. திருவந்திக்காப்பேற்றுவார் ஏற்றியிறே யெடுப்பது, நிரதிசயபோக்யமான திருமேனிகாண்கை புருஷார்த்தமாகவிறே; ஆகையாலே(உருக்காட்டும்) என்கிறது.(இன்றொளிகொள்ள வேற்றுகேன்வாராய்) இப்போது ஒளியையுடை

“எழில்மறையோர்” என்ற பதத்தை உட்கொண்டு “தேசு” என்றதை விசேஷிக்கிறார் (விலக்ஷணரித்யாதி). ஜ்யோதி ரூபமான ;இவன் திருமேனிக்கு விளக்குக் கொண்டு காணவேணுமோ வென்ன அருளுகிறார் (திருவந்திக்காப்பித்யாதி). நிரதிஶயபோக்ய மாகையாலே த்ருஷ்டி தோஷபரிஹார பூர்வகமாகக் காண்கை புருஷார்த்த மாகையாலே யென்று தாத்பர்யம்.

“தேசுடைவெள்ளறை நின்றாய்! இருக்கொடு நீர் சங்கில் கொண்டிட்டு திருக்காப்பு சாத்த எழில்மறையோர் வந்து நின்றார். வாராய் நம்பி! சந்தி நின்று தரும்சிகல்,சிலநாள் தாய் சொல்லுக் கொள்ளாய்” என்று இவரருளிச் செய்யாத்துக்கும் அந்வயம் கண்டுகொள்வது. (க)

---

† (பா) தீபதேஜஸ்ஸு.

மூ. —

போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவெள்ளறையானை
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக் காப்பிட்டமாற்றம்
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்சொன்னமாலை
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா:—(போதமரித்யாதி). தனக்குப் பிறந்தகமான தாமரைப்பூவிலே அமரும்படியான செல்வத்தையுடையவள். பூவில்பரிமளம் வடிவு கொண்டெழுந்தாப்போலேயிறே இவளுடைய மார்தவரூபம் தானிருப்பது. அதாவது—அவன் இவளுக்கு* ஸர்வரஸமும் ஸர்வகந்த(ர்)முமானாப்போலே, இவளும் அவனுக்குஅப்படியாயிருக்கை.இவளுடைய செல்விறே அவனுக்கு ஸர்வாதிகத்வத்தாலுமுண்டான செல்வாயிற்றதும். இச்செல்வம் கொழுந்துவிடுவதும்

த்தாம்படி ஏற்றுகின்றேன்; இத்தைக்கண்டருளும்படி கடுகவாராய். "திருக்காப்பு நானுன்னைச்சாத்த - உருக்காட்டு மந்திவிளக்கின்றொளிகொள்ள வேற்றுகேன் வாராய்" என்றன்வயம். (க)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.— (போதமர்செல்வக்கொழுந்து) தனக்குப் பிறந்தகமான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடையளாய், ஸ்ரீயாசையாலே ஸகலஸம்பத்ஸமஷ்டிபூதையாய், ப்ரதாநமஹிஷியாயிருந்துள்ள பெரியபிராட்டியார். "பங்கயச்செல்வி" என்றிறே திருநாமம். (புணர்திருவெள்ளறையானை)அவள்தாமரைப்பூவை மறந்து

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (போதமரித்யாதி) பெரியபிராட்டியாரை "போதமர்செல்வ" என்று விசேஷித்துச் சொன்னதுக்கு நியாமகம், அந்த திவ்யதேசத்தில் நாச்சியாருடைய திருநாமப்ரஸித்தி யென்கிறார் (பங்கயவித்யாதி). பிறந்தகமான தாமரைப்பூவுக்கு ஸௌந்த்யமார்தவ ஸௌரப்யாதிகளாலே போக்யதை குறைவற்றிருக்க, "புணர்" என்று இவனை ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறாளாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார்(அவள் தாமரையித்யாதி);

திருமார்பில் சுவட்டிலேயிறே. அந்தச் சுவடறிந்த பின்பிறே பிறந்தகத்தை மறந்தது. இனி இவளும் நினைப்பது-பிராட்டி ஸ்ரீமிதி(தி)லையை நினைக்குமன்றிறே. இக்கொழுந்துக்கு உபக்ந(ஷ்நூ)மாவான் அவனேயிறே. ஆகையிறே "கொழுந்துபுணர் திருவெள்ளறையான்" என்றது. (கொழுந்து) தலைவி. இவளுடைய ப்ராதாந்யமும் தோன்றுமிறே, "திருவெள்ளறையான்" என்றபோதே.

(மாதர்க்குயர்ந்த யசோதை மகன் தன்னைக்காப்பிட்ட மாற்றம்) மாது-பருவத்தால் வந்த விளைமையில் ப்ராதாந்யம். மாதர்க்கு

(௧) "அகலகில்லேன்" என்கிறபடியே க்ஷணகாலமும் பிரியமாட்டாதே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணும்படியாய்க்கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நிற்கிறவனை. (௨) "கோல்தேடியோடுங்கொழுந்தது" என்கிறபடியே கொழுந்தானதொன்று, உபக்ந(ஷ்நூ)த்தையொழிய, தரிக்கமாட்டாதாப்போலேயாய்த்து, போதமர் செல்வக்கொழுந்தான இவளும்-திருவெள்ளறையானுகிற உபக்நத்தோடே புணர்ந்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி. உபக்நம் - ஆதாரமாய் நிற்கும்மாத்ரமாய், அதின்மேலே படர்ந்தகொடியே ப்ரதாநமாயிருக்குமாபோலேயாய்த்து, * செந்தாமரைக்கண்ணர் அப்ரதாநராய், இவளே அவ்வூருக்கு ப்ரதாநையாயிருக்கும்படி.

(மாதர்க்குயர்ந்தயசோதை) (௩) "என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்" என்றும் (௪) "எல்

அத்தை மறப்பிக்கும்படி நிரதிஶய போக்யமாகையாலே புணர்ந்தாளென்று தாத்பர்யம். "புணர்" என்று வர்தமான தாத்பர்யம் (அகலகில்லேனித்யாதி). இவன் தாமலரயிலும், பரமபோக்யனாகிலும், இவள் பிரியமாட்டாதேயிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன "கொழுந்து" என்ற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து நியாமகத்தையருளுகிறார் (கோல்தேடியித்யாதி). இத்தால் அந்த போக்யவஸ்துவன்றியிலே த(ரி)ரியாத ஸ்வபாவையாகையாலே நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாளென்று தாத்பர்யம். "கொழுந்து" என்றத்தால், இவள்-கொடியாய், அவன்-உபக்ந(ஷ்நூ)மாய், அத்தால்பலித்த தாத்பர்யாந்தரத்தை யருளுகிறார், (உபக்நமித்யாதி.)

யசோதை மாதர்க்கு உயர்ந்தவளாகைக்கு ப்ரமாணமுகேந ஹேதுவைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, ஸங்கார்த்தயருளுகிறார் (என்ன நோன்பித்யாதி).

---

(௧) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦. (௨) உ-திருவ-உ௭. (௩) உ-உ-௯.
(௪) பெரு-தி-௭-௫

உயருகையாவது - தந்தாமுடைய பர்தாக்களுக்கு அபிமதைகளுமாய், வஶவர்த்திகளுமா யிருக்கையிறே. இவளுக்கு உயர்த்தியாவது-பர்த்ரு ஸ்நேஹத்திலுங்காட்டில் புத்ரஸ்நேஹம் மிகுந்திருக்கை. ஆனவிறே பர்தாவுக்கு வஶவர்த்தியாவது. (க) "யாதாயாதா ஈஶ்வர-பதாயதாஹிகொளல்யா" இத்யாதிவத். "அசோதைமகன்" என்கையாலே, ஶ்ரீநந்தகோபரும் ஶ்ரீவஸுதேவரைப்போலேயோ தான். இவள்தான் "தன்மகன்" என்றபிமானித்தாலிறே, அவன்தான் *நந்தன் மைந்தனாகவாகு நம்பியாவதும். (மகன் தன்னைக்காப்பிட்ட மாற்றத்தை) பலகாலுமழைத்துக் காப்பிட்டு, தன்னுடைய ஸ்நேஹமெல்லாம் தோன்றும்படி வாழ்த்தின ப்ரகாரத்தை. (மாற்றம்) சொல்லு.

(வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விட்டு சித்தன்) வேதப்பயன் கொள்ளவல்லார் இவர்போலே காணும்; பயனாவது-மங்களாஶாஸநம் செய்கையிறே. ஶாந்திஸ்வஸ்திகள் வேதப்ரயோஜநமா யிருக்கச் செய்தேயும், ஸாதாரணை-ஸாதாரண விபாக(ஞா) நிரபேக்ஷமாகவும் வருமிறே. விஷ்ணு சித்தரான விவர் கொள்ளும்ப்ரயோஜநம் வ்யாவ்ருத்தமாயிறே இருப்பது. இந்த விஷ்ணு ஶப்தம்-வ்யாபகமான ப்ரதமரஹஸ்யத்தில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடே கூடியிருக்

லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள்" என்றும் சொல்லும்படி இவனைப் பிள்ளையாகப்பெற்று, இவனுடைய பாலசேஷ்டிதாதிகளான ஸகலரஸங்களு மநுபவிக்கப்பெற்றவ ளாகையாலே, லோகத்தில் ஸ்த்ரீகளெல்லாரிலும் உத்க்ருஷ்டையான யசோதைப்பிராட்டி. (மகன்றன்னைக் காப்பிட்ட மாற்றம்) ரூபகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றாலும் அநவரதம் காப்பிடவேண்டும்படியாயிருக்கும் தன்னுடையபுத்ரனானவனை, புத்ரஸ்நேஹமெல்லாந்தோற்ற ரக்ஷையிட்ட பாசுரங்களை.

(வேதப்பயனித்யாதி) பகவத்விஷயத்தில் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகையே வேததாத்பர்யமென்றறிந்து, கைக்கொள்ளவல்ல பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த மாலையான விந்திருமொழியில். (பாத

"தன்னை" என்று விசேஷித்ததத்தால் பலிதத்தையருளுகிறார் (ரூபேத்யாதி)

வேதத்துக்குப் பயனாவது, சதுர்விதபுருஷார்த்தங்களல்ல; இவர் மங்களாஶாஸநபரராகையாலே யென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (பகவதித்

(க) ரா-அயோ-கஉ-சுஅ.

குமிறே. ஆகையாலேயிறே, (க)"விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில் கொண்ட கோவலன்" என்றது. (சொன்னமாலை பாதப் பயன் கொள்ளவல்ல) அருளிச்செய்தமாலையாவது-சென்னியோங்களவாக. இதில் பாதப்பயனாவது-திருப்பல்லாண்டில் முதல்பாட்டில் முதலடியில் ப்ரயோஜநம். நிகமநப்ரயோஜநமும் இது தானேயிறே. இப்ப்ரயோஜநத்தை இவரைப்(பு)மாநாந்தர்கதமானபக்தியோடே கொள்ள வல்லாருண்டாகில், (வினைபோமே) "இவரைப்போலே திருப்பல்லாண்டு பாடி அடிமை செய்யப் பெற்றிலோம்" என்கிற வினைகளெல்லாம் வாஸனையோடே போமென்றருளிச் செய்கிறார். (கம)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
இரண்டாம்பத்து ஒன்பதாம்திருமொழி
வெண்ணெய் விழுங்கி ப்ரவேசம்.

ஸ்வா—கீழே பூச்சூட்டிக் காப்பிட்டுத் தனக்கு வசவர்த்தியாக்கித் தன்னருகே இவனை உறக்கி, நிர்ப்பரையாய்த் தன் க்ருஹகார்யத்திலேயும் ஒருப்பட்டாளாய் நிற்க, போதுவிடிகிற வளவிலே, இவன் இராச்செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி ஊரிலுண்டான பக்வைகளான

ப்பயனித்யாதி) பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியிற்சொன்ன ப்ரயோஜநத்தைக் கைக்கொள்ளவல்ல பக்திமான்களாயுள்ளவர்களுடைய மங்களாஸாஸந விரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னடையே விட்டுப்போம். ... ... (கம)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து எட்டாமதிருமொழி முற்றிற்று.

யாதி). (பின்னடியில் சொன்னப்ரயோஜநம்) என்றது - நாலாம்பாதத்தில் சொன்ன காப்பிடுகை யென்கை. ... ... (கம)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—வெண்ணெய் விழுங்கிப்ரவேஸ;— அந்திக்காப்பிட்டு மற்றை நாளில் க்ருஷ்ணனுடைய லீலைகளை அநுபவிக்கிறுளென்று ஸங்கதி அருளிச்

(க) ஈ-ச-கம.

ஸ்த்ரீகளும் வந்து முறைப்படாநிற்கச் செய்தேயும், "பகல் போது தானும் லீலாரஸபரவசனாய்த் தீம்புகள் செய்யாநின்றான்" என்று பலரும் வந்துவந்து முறைப்பட,இவளும்,"வேண்டா""வேண்டா" என்றழைக்க வழைக்க, தீம்பு மாறாமல் நடந்த ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு சென்று பாகவத சேஷத்வத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். .... *

வெண்ணெய் விழுங்கி ப்ரவேசம்.

வ்யா;—கீழ் பூச்சூட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்குவசவர்த்தியாக்கி, தன்னருகே இவனையுறக்கி நிர்ப்பரையாய்,மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி தானுமுறங்கி உணர்ந்து,தன்னுடையக்ருஹகார்யபரவசையாய்வ்யாபரியாநிற்க,இவனுமுணர்ந்துபோய் ஊரிலகங்களிலே புக்கு,அங்குண்டான வெண்ணெய்களை விழுங்கி, தயிருந்த பாத்ரங்களையுருட்டி யுடைத்து, காய்ச்சிவைத்த பாலைச் சாய்த்துப்பருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணியாரங்கள் முதலானவற்றை நிஶ்ஶேஷமாக வெடுத்து ஜீவித்து, சிறுபெண்ணையழைத்து அவள்கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய் அத்தைக் கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டு, இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே,அவ்வவ க்ருஹங்களிலுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பட்டு, "உன்பிள்ளையை இங்கே அழைத்துக்கொள்ளாய்"என்றபடியையும்,இவளும், அவர்கள் சொன்னவநந்தரத்திலே இங்கே இவனையழைத்துக் கொள்ளுகைக்காக, பலகாலும்இவனை ஸ்தோத்ரம்

செய்யக்கோலி,அதுக்கநுகுணமான வர்த்தங்களை அருளிச்செய்து கொண்டு வ்ருத்த வர்திஷ்யமாண கீர்தநம் செய்தருளுகிறார் (கீழ்பூச்சூட்டியித்யாதி). (உறக்கி) தூங்கப்பண்ணி. கீழ்த்திருமொழியிலே "அந்தியம் போதிதுவாகும்" என்றும், "பள்ளிகொள்போதிதுவாகும்" என்றும் ஸாயங்காலத்தில் காப்பிட்டபடி தோன்றுகையாலும், இத்திருமொழியில் "மேலையகத்திலே நெருப்பு வேண்டிச்சென்றேன்" என்றும்,"கொல்லையில் நின்றும் கொணர்ந்துவித்த" என்றும் ப்ராதஃ காலவ்யாபாரம் தோன்றுகையாலும், மத்யே உறங்கி உணர்ந்தார்களாகச் சொல்லாவிடில் இத்திருமொழிகளுக்குஸங்கதி சேராதென்று திருவுள்ளம்.(ஜீவித்து)என்றது - புஜித்தென்றபடி.இவனை யசோதை அழைத்தபின்பும், சிலர் முறைபட்டபடி சொல்லியிருக்கையாலே, (தனித்தனி)

மூ.—வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை
வெற்பிடையிட்டதனோசைகேட்கும்
கண்ணபிரான்கற்ற கல்விதன்னைக்
காக்ககில்லோ முன்மகனைக்காவாய்
புண்ணில்புளிப் பெய்தாலொக்கும் தீமை
புரைபுரையாலிவை செய்யவல்ல
அண்ணற்கண்ணானோர் மகனைப்பெற்ற
அசோதைநங்காயுன் மகனைக்கூவாய். (க)

அவ;—முதற்பாட்டு. "ராத்ரி இவன் உறங்குகிறான்" என்றிருந்தாள் இவள். அவன் போய் இராவெல்லாம் ஊரை மூலையடி நடத்திச் சிறுகு விளைத்தப்ரகாரத்தைச் சிலர் சிறுகாலே வந்து, பலவாக முறைப்பட்டுச்சொல்லுகிறப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஸ்வா;—(வெண்ணெயித்யாதி). செவ்வி குன்றுமல் கடைந்து பாத்ரக(*)தமாக்கிச் சேமித்து வைத்த வெண்ணெய்களை விழுங்கின

பண்ணுவது, "உன்னைப் பிறர்சொல்லும் பரிபவம் எனக்குப் பொறுக்கப்போகிறதில்லை, வாராய்" என்பதாய் இப்புடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி, இவனை யழைத்தப்ரகாரத்தையும் தத்தத(ஜ)வஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டுபேசி, முன்பு அவன்செய்தகரீடைகளெல்லாவற்றையு மநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

அவ:—முதற்பாட்டு. ஊரில் ஸ்த்ரீகளிலே சிலர் தங்கள் க்ருஹங்களிலே இவன் செய்த தீம்புகளை, தாயாரான யசோதைப் பிராட்டிக்கு வந்து சொல்லி, அவனை நீ இங்கேயழைக்க வேணுமென்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

என்றது பலிதம். (ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது) என்றது "கொண்டல் வண்ணா" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து. (தத்ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு) என்றது - முறைப்பட்டவர்களுடையவும் தாயுடையவும்தசைகளை அடைந்தவரா யென்றபடி. ... ... *

அரு;—முதற்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) "காக்ககில்லோம்" என்ற பஹுவசநத்தாலே பலர் வந்து முறைப்படுகிறதாகத் தோன்றுகிறதாகையால், ஸ்வஸ்வக்ருஹங்களில் பண்ணின தீம்புகளைச் சொல்லுகிறார்களென்று பாட்டில் ப்ரமேயத்தைச் சுருங்கவருளிச்செய்கிறார், (ஊரிலித்யாதி). வெண்ணெய் விழுங்குகை புண்ணில் புளிப்பெய்தாப்போல் துஸ்ஸஹமான

னென்னுமிடம்,வாயது கையதுகாணலாமென்னுமிடமும் கொடு வந்து காட்டி "விழுங்கினவளவேயோ? (வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு) வெறுங்கலங்களைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்தான் காண்" என்ன; "வெண்ணெயைத்தானே விழுங்கினானாகிறான்; 'வெறுங் கலத்தை வெற்பிடையிட்டுடைத்தான்' என்கிற நிஷ்ப்ரயோஜந வ்யாபாரம் சேர்ந்திருக்கிறதில்லையே" என்ன; "ப்ரயோஜநம் - அதனோசை கேட்கையன்றோ அவனுக்கு வேண்டுவது" என்னுதல், ப்ரயோஜநம் - தன்மேல் துடராமைக்கு அந்யபரதை பண்ணுவிக்கை யென்னுதல்;

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெண்ணெய்விழுங்கி) கடைந்தெடுத்துத் தாழிகளிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயை நிஶ்ஶேஷமாகக்களவிலேவிழுங்கி; அவ்வளவுமன்றிக்கே,(வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு) அது இருந்தபாத்ரத்தைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்து."வெண்ணெயைத்தானே விழுங்கினானாகிறான்,வெறுங்கலங்களை வெற்பிடையிட்டுடைக்குமோ? இத்தால் இவனுக்கு ப்ரயோஜநமென்?" என்ன; (அதனோசைகேட்கும்) "அது உடைகிறபோதை ஓசை கேட்கையாய்த்து-இவனுக்குப்ரயோஜநம்: அதுக்காகச்செய்யும்" என்ன;

நீம்பாகவேண்டுகையாலே,தாழிகளிலே சேர்த்ததென்று விசேஷித்து, பலர் வந்து முறைப்படுகையாலே- அநேகம் தாழிகளென்றும், மேலே வெறுங்கலமென்கையாலே-நிஶ்ஶேஷமாகவென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கடைந்தித்யாதி). அவர்கள் தங்கள்கண்முன்னே இவனை வெண்ணெய்களை விழுங்கவொட்டார்களாகையாலே - (களவிலே) என்றர்த்தஸித்தம். (அவ்வளவு மன்றிக்கே) என்றதுக்கு - வெண்ணெயாகில் மற்றை நாள் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளலாம், வெண்ணெயாலே பழகின பாத்ரத்தை ஸம்பாதிக்கை அரிதென்று தாத்பர்யம். யசோதையின் வார்த்தையாக மேலுக்கவதாரிகை யருளுகிறார் (வெண்ணெயைத் தானே யித்யாதி). சபலனாகையாலே வெண்ணெயை விழுங்கினானானாலும் வெறுங்கலத்தை யுடைப்பனோ? ஆகையாலே உங்கள் வார்த்தை யெல்லாம் பொய்யென்று தாத்பர்யம். (செய்யுமென்ன) என்றது - செய்தானென்று ப்ரத்யுத்தரம் சொல்ல வென்றபடி.

ஆனால், "உங்களகங்களையடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்கோள்" என்ன; (கண்ணபிரான் கற்றகல்வி தன்னைக் காக்ககில்லோம்) "என்னை இவர்கள் பொய்யே சொல்லுகிறார்கள்" என்று தண்ணைப் பிசைந்து அழவும் கூடுமிறே. ஊரிலே "வெண்ணெய் களவு போயிற்று" என்ன; "என்னையன்றோ சொல்லிற்று" என்று சீற்றத்தோடே அடிப்புடைக்கொட்டி அழுதவனிறே. "உந்தாம் க்ருஹங்கள் - நீங்கள் காக்கமாட்டிகோளாகில், ஆர்காப்பார்" என்ன; (உன்மகனைக் காவாய்) "உன்னை யொழியக்காப் பாரார்; இவன் கற்ற க்ருத்ரிமம் எங்களால் காக்கப்போகாது" என்ன;

ஆனால், "உங்கள் க்ருஹங்களை இவனுக்குப் புகுர அவகாசமில்லாதபடி அடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்கோள்" என்ன; (கண்ணபிரான்கற்ற கல்விதன்னைக் காக்ககில்லோம்)க்ருஷ்ணனான வுபகாரகன் கற்ற க்ருத்ரிமவித்யையை நாங்கள் காக்கமாட்டுகிறிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்கலாம், இவனுடைய களவு எங்களால் காக்கப்போகாதென்கை. "பிரான்" என்கிறது-வ்யதிரேகோக்தி; ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றபடி. உந்தாம் க்ருஹங்களை நீங்கள் காக்கமாட்டிகோளாகில் ஆர்காப்பாரென்ன ; (உன்மகனைக்காவாய்)"உன்னுடையபிள்ளையை நீகாத்துக்கொள்ளுவுதியாகில் எல்லாம் காவல்படும்."நீ அத்தைச்செய்யாய்" என்றவாறே,

"சிறுப்பிள்ளைகள் தீம்புகளைச் செய்யார்களோ? அவன் அறியாமல் ஏதேனும் சிலசெய்ததுண்டாகில்

தாய் வார்த்தை யாக மேலுக்க வதாரிகை (ஆனாலித்யாதி). (அடைத்து) என்றது - கதவை யடைத்தென்றபடி. இத்தால் இவன்களவு காணாதபடி நோக்கிக் கொள்ளுங்க ளென்கை. (க்ருத்ரிமவித்யையை) என்றது - களவாகிற வித்யையை யென்றபடி. லோகத்தில் களவைக் காப்பாரில்லையோ? நீங்கள் மாட்டுகிறிலோ மென்பா னேன் னென்ன வருளுகிறார் (எல்லாருடைய வித்யாதி). க்ருஷ்ணன் மேலே குற்றம் சொல்லும் போது உபகாரகனென்னப் போமோ வென்ன வருளுகிறார் (பிரானென்கிறதித்யாதி). "காக்கில்லோம்" என்று நீங்கள்சொன்னத்தால்-"என்னைவந்துகாக்கச்சொல்லுகிறிகோளோ" என்று யசோதைப் பிராட்டிக்குக்கருத்தாகக் கொண்டு அவள்வார்த்தையாக மேலுக்க வதாரிகை யருளுகிறார் (உந்தாமித்யாதி).

புண்ணிலித்யாதிக்க வதாரிகை யருளுகிறார் (சிறுப்பிள்ளைகளித்யாதி).

(புண்ணிலித்யாதி) இவன் செய்கிற தீம்புகள் உளறல் புண்ணிலே க்ஷாரம் வைத்தாப்போலே காணிருப்பது. (புரைபுரையாலிவை செய்யவல்ல) "நீங்களொருத்தருமன்றோ சொல்லுகிறிகோள்" என்ன; புரையிடந்தோறும் புரையிடந்தோறும் இந்த க்ருத்ரிமம் செய்யவல்லவனிறே. புண் புரையென்னவுமாம். (அண்ணற்கண்ணன்) அண்ணல்-ஸ்வாமிவாசகம். "க்ருத்ரிமத்துக்கெல்லாம் அக்ரகண்யன்" என்னுமிடம் கண்ணிலேதோன்றுமிறே. (அண்ணற்கண்ணன்) நம்பி மூத்தபிரானுக்கும் நியாம்யனாகாதவனென்னவு

நீங்களும் சற்றுப் பொறுக்கவேண்டாவோ? இப்படி அலர்தூற்றலாமோ?" என்ன; (புண்ணில் புளிப்பெய்தாலொக்கும் தீமை) புண்ணிலே புளியைக் குறத்திட்டால் கரிக்குமாபோலே, துஸ்ஸஹமான தீமைகளைச் செய்யாநின்றால் எங்ஙனே பொறுப்பது. "நீங்கள் ஓரகத்திலுள்ளாரன்றோ? இப்படிசொல்லுகிறிகோள், உங்களோரகத்திலும் இப்படிநின்று இவன் தீம்புகளைச் செய்கிறானாகாதே" என்ன; எங்களகமொன்றிலுமன்று, (புரைபுரையாலிவைசெய்யவல்ல) அகந்தோறும் இப்படியிருந்துள்ள தீம்புகளைச் செய்யவல்லவன்காண் இவனென்கிறார்கள். புரையாவது-க்ருஹம். வீப்ஸையால் - அகந்தோறுமென்றபடி. ஆல்-அசை.

(அண்ணல் கண்ணன்) அண்ணலென்றது-ஸ்வாமிவாசகம். அண்ணல் கண்ணனென்றது- ஸ்வாமித்வ ஸூசகமான கண்ணையுடையவனென்றபடி, இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமி யென்றது - க்ருத்ரிமர்க்குத் தலைவனென்றபடியாய், இதுக்கு ப்ரகாசகமான

(அலர்தூற்றலாமோ) பழி சொல்லலாமோ?. (புளியை) என்றது - புளிக்குழம்பையென்றபடி. "பெய்தால்" - என்றதினர்த்தம் (குறத்திட்டால்) என்றது, வார்த்தாலென்றபடி. "பஞ்சலக்ஷம் குடியான இவ்வூரி லெல்லாரும் வந்து சொன்னார்களோ? நீங்கள் இப்படி சொல்லுகிறதென்? எல்லா க்ருஹங்களையும் விட்டு உங்கள் க்ருஹங்களுக்கு மாத்ரம் இவன் தீம்பு செய்ய வந்தானோ? உங்கள் வார்த்தையை மெய்க் கொள்ளக் கூடாது" என்னுமபிப்ராயம்தோன்ற வவதாரிகை யருளுகிறார் (நீங்கள் ஓரகத்திலித்யாதி). (ஓரகத்தில்) என்றது சிலக்ருஹங்களி லென்றபடி.

மூ.—வருக வருக வருகவிங்கே
வாமந னம்பீ வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யவாய் முகத்தெங்
காகுத்தநம்பீ வருகவிங்கே
அரியனிவனெனக்கின்று நங்காய்
அஞ்சநவண்ணு வசலகத்தார்
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககில்லேன்
பாவியேனுக்கிங்கே போதராயே.

மாம். (ஓர்மகனைப் பெற்ற யசோதை நங்காய்) இப்படி அத்விதீய
மான பிள்ளைபெற்ற பூர்த்தியையுடையவளே! (உன்மகனைக்கூவாய்)
இது இங்ஙனே நடவாநிற்க, வேறே சிலர்''எங்களகங்களிலே இப்
போது செய்கிற தீம்புகளைப் பாராய்'' என்று முறைப்பட்டு, ''உன்
மகனையழையாய்'' என்கிறார்கள்.

இத்தால்-முமுக்ஷுக்களை அங்கீகரித்து, மோக்ஷருசியில்லாதா
ரை ஸங்கல்பவ்யவஸாயஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே தள்ளியழிக்கையே
ப்ரயோஜநமான ப்ரகாரத்தையுடையவனென்று தோன்றுகிறது.

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. இவன் செய்த தீம்புகளைச்சொல்லி
வேறே சிலர்வந்து முறைப்பட, அது பொறுக்கமாட்டாமல் இவனை
அழைக்கிறாள்.

கண்ணையுடையவனென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, அண்ணற்கென்
றது - அண்ணனுக் கென்றபடியாய், அண்ணனென்றது - அண்
ணியனாகாதவ னென்றபடியாய், இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையா
லே, (க) ''தன்னம்பி நம்பியுமிங்கு வளர்ந்தது அவனிவை செய்த
றியான்'' என்கிறபடியே ஸாதுவாய்த்திரியும் நம்பிமூத்தபிரானுக்
கும் தனக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லாதவனென்னவுமாம். (ஓர்மக
னைப்பெற்ற அசோதைநங்காய்) இப்படி அத்விதீயனான பிள்ளை
யைப் பெற்றபூர்த்தியை யுடையவளே!. (உன்மகனைக்கூவாய்) இப்
படி தீம்புகளைச்செய்து திரியாமே, உன்மகனை உன்பக்கலிலே
அழைத்துக்கொள்ளாய். ... ... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவநந்
தரம், யசோதைப்பிராட்டி தன் புத்ரனானவனை யழைத்த ப்ரகார
த்தைச் சொல்லுகிறது.

(க) தி-மொ-௧௦-எ-௪.

ஸ்வா;—(வருகவித்யாதி) ஒருகால் அழைத்தால் வாராமை யாலே பலகாலு மழைக்கிறாள். உனக்கும் அவத்யம்; எனக்கும் அவத்யம்; உங்கள் தமப்பனுருக்கும் அவத்யம்; நீ பிறந்தவூர்க்குமவ த்யம். உன்னளவிலேவெறுத்திருக்கும் கம்ஸசிஶுபாலாதிகளு க்குப்ரியம். ஆகையாலே இவன் வருமளவும், "வருக வருகவருக" என்னுமித்தனையிறே இவளுக்கு. இப்படி அழைத்த விடத்திலும் வாராமையாலே, "நீ வாமந னம்பியன்றோ- குணபூர்த்தியுடையவன ன்றோவாராய்" என்று குணம்கொள்ளுகிறாள். "தாய் சொல்லுக் கேட்கவேணுங்காண், தாய்க்கில்லாதான் ஊர்க்குண்டோ? வாரா ய்"என்கிறாள். பலகாலு மழைக்க, நியாம்யனாய் வாராமையாலே குணங்கொண்டழைக்கிறாள். (கரியகுழல் செய்யவாய் முகத்தெங் காகுத்தநம்பி வருகவிங்கே)"வாமநனம்பிவருக" என்றவாறே அனு கவந்தான். வந்தவாறே இவனைநறப்பார்த்தாள். பார்த்தவளவிலே, கரிய குழலையும், செய்ய வாய்முகத்தையும் காணு, தன் நியந்த்ரு

வ்யா;—(வருகவருகவருகவிங்கே) அங்கேயிருந்துதீம்புகளைச் செய்து, கண்டார்வாயாலே பரிபவங்கொள்ளாதே இங்கேவாவென் கிறாள். வருகவென்றது-வாவென்றபடி. அவன்கடுகவருகைக்காகப் பலகாலும் சொல்லுகிறாள். இப்படி யழைத்தவிடத்திலும் வாரா மையாலே, (வாமநனம்பீவருகவிங்கே) நீவாமநநம்பியன்றோ, ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் செய்யும் குணபூர்த்தியுடைய நீ யிங்கேவாராயென்கி றாள். அவ்வளவிலும் வாராமையாலே, (கரியவித்யாதி) கறுத்த திருக்குழலையும், சிவந்ததிருப்பவளத்தையும், உபமாநரஹிதமாய்க்

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (வருவருகவித்யாதி) "அசலகத்தார் பரிபவம் பேசத்தரிக்கில்லேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, வரச்சொல்லுகைக்குஹேது பூர்வகமாகத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அங்கே யித்யாதி). இத்தால் நீவந்தா யாகில் பரிபவம் கேளாமலிருக்கலா மென்ற தாயிற்று. (வாராமையாலே) என்றதுக்கு (இங்கேவாராய்) என்றத்தோடந்வயம். "கரியகுழல்" என்றும், "செய்யவாய்" என்றும் விசேஷத்தத்தாலே "வண்டொத்திருண்ட" என்ற தும், "என்தொண்டைவாய்ச்சிங்கம்" என்றதும் ஸ்ம்ருதமாய், அத்தாலே ஒரு உபமாநம் சொன்னதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, முகத்துக்கு அவைகளு க்குப் போலே ஒருவிசேஷண மிடாமையாலே, "என்மகன் முகம் நேரொ வ்வா" என்றபாசுரம்ஸ்ம்ருதமாய் அத்தாலே சந்த்ராதிகள் ஒப்பா காரகளெ ன்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (உபமாநரஹித மாய்க்கொண்டு) என்று.

த்வத்தையும் மறந்து, இவனை அணைத்து, "மாத்ருவசந பரிபாலநம் செய்தவனன்றோ" என்றும்சொல்லும் உகந்தெடுத்துக்கொண்டு "இவனையோ நீங்கள் க்ருத்திமனென்றது" என்று அவர்களைவெறுத்து, வார்த்தைசொல்லுகிறாள்.

(அரிய னிவனெனக் கின்று நங்காய்) இவன் எனக்கரியன்; (அசலகத்தார் இன்று பரிபவம் பேசத்தரிக்ககில்லேன்.) உங்கள் பிள்ளைகள் உங்களுக்கரும்பேறு யிருக்கிறவோபாதி, இவனும் எனக்கரியன் காணுங்கோள். இதன் முன்பெல்லாம் பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டாடிப் போந்தவசலகத்தார்-இன்றுபரிபவம் சொல்லப்புக்கவாறே,

---

கொண்டு இரண்டுக்கும் நடுவே விளங்காநின்ற திருமுகத்தையுடையனாய், மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யும் குணபூர்த்தியையுடைய காகுத்தனன்றோ நீ. இங்கேவாராயென்ன;

முறைப்பட்டுவந்து நின்றவர்களிலே ஒருத்தி (க) "அஞ்சவுரப்பாள் அசோதை" என்கிறபடியே " நீ நியமியாமல் கொழுக்கொடுத்தன்றோ இப்படி இவன் தீம்பிலே தகணேறவேண்டிற்று; இப்போதும்இவனைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிறாயித்தனை போக்கி, நியமித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலையே" என்ன. (அரியனிவனெனக்கின்று நங்காய்) என்கிறாள். பிள்ளைபெற்று ஸ்நேஹித்துவளர்த்துப்போரும் பூர்த்தியை யுடையவளே! இவனெனக்கு இன்று பெறுதற்கு அரியவனன்றோ, இப்படியிருக்கிறவனை நான் கருகநியமிக்கமாட்டேன்காணென்கை.

"செய்யவாய்" என்றபோதே முகம் அர்த்த ஸித்தமாயிருக்க, "முகத்து" என்று சொன்னதுக்கு விசேஷமின்ன தென்று காட்டுகிறார் (இரண்டுக்கு மித்யாதி). (உ) "கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடிய வனம்போன" என்றத்தையும் (ந) "ஜுர்வ்வசந நிர்த்தேசாத் - பிதுர்வசநநிர்த்தேசாத்" என்றத்தையுமுட்கொண்டு காகுத்தபதலப்யமான குணத்தை-நம்பி பதத்துக்கு விவக்ஷிதமாக வருளுகிறார் (மாதாபிதாக்களித்யாதி). "என்" என்றதுக்கு - அப்படியே எனக்கும் வஶ்யனாக வேணுமென்று கருத்துக் கண்டுகொள்வது.

(கொழுக் கொடுத்தன்றோ) என்றது - பெருமை யுண்டாக்கியன்றோ வென்றபடி. "வெண்ணெய் விழுங்கி" என்றதால் பலித்தது "கள்ளன்" என்றது. "வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டு" என்றதால் பலித்தது (தீம்பு) என்றது. ... ... (உ)

(க) நா-தி-ந-க. (உ) ந-க-ச. (ந) ரா-பா-க-உச.

மிகவும் வெறுப்பாய் "பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்" என்று அதில் குணபூர்த்தியுடையாளொருத்தியைக் குறித்து, தன் வெறுப்பைச் சொல்லி, தன் பிள்ளையைப் பிடித்து "இங்கே போராய்" என்று உள்ளே போகிறுளாயிருக்கிறது.

(அஞ்சனவண்ணா) என்று-ஸமுதாய சோபையைக் கண்டபோதே ப்ரேமாந்தை(ௗ)யாமிறே. *வண்ணமருள் கொள்ளப் பண்ணுமிறே.

இத்தால் "வருக வருக" என்று பலகாலு மழைக்கையாலே, ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யம் தோன்றுகிறது. "ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யம் தோற்றித்துத் தான் எங்ஙனே" என்ன; நீ வாமநனம்பியன்றோ வென்கிறார். ஆஶ்ரிதனான இந்த்ரனுக்காகவாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அநாஶ்ரிதனான மஹாபலி பக்கலிலும் சென்றிலேயோ வென்கிறார். "காகுத்த நம்பி" என்கையாலே, மாத்ருவசநவ்யாஜத்தாலும், ஆஶ்ரிதரானதேவர்களுக்காகவும், ருஷிகளுக்காகவும், ப்ரதிகூலனான ராவணனுடைய ஸமீபமான வென்றிச் செருக்களத்திலே சென்றவனல்லேயோ?. சென்றதும், சிலையும் கணையும் துணையாகவிறே. "அசலகம்" என்கிறது*ப்ரபத்த்யுபாயபரரை. ப்ரபத்த்யுபாயபரர் பேசுமவை - மங்களாசாஸநபரரான இவர்க்கு ப்ரதிகூலமாயிறே தோற்றுவது.

பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், இந்தப்பரிபவம் பொறுக்கமாட்டாமல், "எந்தக்கறுந்தாளுதினேன். எந்த மாணிக்கக்குழாயெடுத்தான், இவனையே இதெல்லாம் சொல்லிற்று. கறப்பன கடைவன

இப்படி இவள் சொன்னதுக்குத்தான் உத்தரம் சொல்லி, மீளவும் தன்பிள்ளையானவனைக்குறித்து, பரிபவம்பொறுக்கமாட்டாமையாலேவந்த தன் க்லேஶத்தைச் சொல்லியழைக்கிறுள்; (அஞ்சநவண்ணா) கண்டவர்கள் கண் குளிரும்படி அஞ்சநம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே!, (அசலகத்தார் பரிபவம்பேசத் தரிக்ககில்லேன்) அசலகத்தாரானவர்கள் "கள்ளன், தீம்பன்" என்றுப்போலே உன்னைப் பரிபவங்கள் சொல்லக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். (பாவியேனுக்கிங்கேபோதராயே) இச்சொலவுகள் கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினவெனக்கு இந்தக்லேஶம் தீரும்படி இங்கேவாராய். ... ... (உ)

மூ.—திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு
தேக்கமொன்றுமிலன் தேசுடையன்
உருகவைத்த குடத்தொடு வெண்ணெயுறிஞ்சி
யுடைத்திட்டுப் போந்துநின்றான்
அருகிருந்தார் தம்மை யநியாயம் செய்வதுதான்
வழக்கோவசோதாய்!
வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக்கூவாய்
வாழவொட்டான் மதுசூதநனே. (௩)

வெல்லாம் ஸ்வக்ருஹத்திலே யுண்டாயிருக்க, விளைவதறியாமல் ஸ்வக்ருஹத்துக்கும்பரக்ருஹத்துக்கும் வாசியறியாமல் புகுந்தான்; வெண்ணெயைத் தொட்டான். பாலைத் தொட்டானென்றுப்போ லேகதறுகிறதெல்லாம் என்தான்?" என்றுபிள்ளைப்பிணக்குப்பிணங் குவராம். .... (உ)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. (திருவுடையித்யாதி) "பாவியே னுக் கிங்கே போதராயே" என்று கொண்டு போய் உள்ளேவிட்டா ளாக நினைத்திருந்தாளிவள். அவன் ஊரில் போய்ச் செய்கிற விஷ மங்களை அறியாளே இவள். வேறே சிலர் வந்து முறைப்படத்துடங் கினார்கள்.

ஸ்வா—ஐஶ்வர்யத்தால் ஶ்ரீமத் புத்ரனாயிருக்கிறவனென்னு

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. முன்புத்தையவர்களையொழிய வே றே சிலர் வந்து, தங்கள் க்ருஹத்திலே அவன் செய்த தீம்புக்ளைச் சொல்லி, "இப்படி அருகிருந்தாரை அநியாயஞ்செய்யலாமோ?, உன்பிள்ளையை உன்பக்கலிலே யழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றப்ர காரத்தைச் சொல்லுகிறது. .... *

அரு;—மூன்றும்பாட்டு.(திருவுடையித்யாதி)முதல்பாட்டில் பலதாழிக ளிலே வெண்ணெய்களை யெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாக விழுங்கி, அந்தப்பாத்ர ங்களையு முடைத்தா னென்று சொல்லி யிருக்கையாலே, இப்பாட்டில் "உரு கவைத்தகுடத் தொடு வெண்ணெ யுறிஞ்சி யுடைத்திட்டு" என்று சொல் லுகையாலே, முன் சொன்ன வர்களுக்கு வெண்ணெயும் கலங்களு முண்டா கக் கூடாமையாலே அருளுகிறார் (முன்புத்தை யித்யாதி).

(ஶ்ரீமான்) என்றதால் பிராட்டிக்கு வல்லப னென்று தோன்று மள வில் ப்ரக்ருதோபயோகமில் லாமையாலே, பழி சொல்லும் ப்ரகரணத்துக்குச்

தல். ஸ்ரீமானனவனென்னுதல், (தான் தீயவாறு தேக்கமொன்று மிலன்) இவன் தீமை செய்கிற ப்ரகாரங்களைப் பார்த்தால் ஸாவதியா யிருக்கிறதில்லை. இவனைப் போலே தீம்பாயிருப்பார் சிலரைக் காண்கிலிறே ஒருபமாக மிட்டுச் சொல்லலாவது. (தேக்கம்) தடை. (தேசுடையன்) செய்த்துக்கு நியமித்தால் பயப்படுகையன்றிக்கே, செய்யுமவற்றை நினைக்கையாலே க்ருத்ரிம ப்ரகாரத்தைத் தனக்கு தேஜஸ்ஸாகவும், அதுதானே உடைமையாகவும் நினைத்து, தீம்புகள் செய்யாநின்றான்.

வ்யா.—(திருவுடைப்பிள்ளை) ஸ்ரீமானனபிள்ளை; ஐஶ்வர்யத்தால் குறை வற்றவனென்கை. இத்தால் - ஸ்வக்ருஹத்தில் ஜீவநமற்று வயிறுவாழாமல் செய்கிறானன்றே; செல்வச்செருக்காலே செய்கிற தீம்புகளிறே இவையென்கை. (தான்தீயவாறு தேக்கமொன்று மிலன்) தான் தீம்புசெய்யும்ப்ரகாரங்களில் தன் பிறப்பையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் பார்த்து, "நாம் இத்தைச் செய்யும்படியென்?" என்று தேங்குதல் அல்பமுமுடையவனல்லன்; தடையறச் செய்யாநிற்கு மென்கை. (தேசுடையன்) தேக்கமில்லாதவளவேயோ? இதுதன்னையே தனக்குத்தேஜஸ்ஸாகவுடையனாயிராநிற்கும். இத்தால் - பிறர்சொல்லும் பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சானென்கை.

சேரவர்த்தம் காட்டுகிறார் (ஐஶ்வர்யேத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). தேக்கத்துக்கு ப்ரஸக்தியை "பிள்ளை" என்றபதத்தையும், "திருவுடை" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித் தருளுகிறார் (தானித்யாதி). (பிறப்பையும்) என்றது க்கு-பஞ்சலக்ஷம் குடியான விவ்வூருக்குத் தலைவனான நந்தனுடைய வயிற்றில் பிறப்பையு மென்றபடி. (தேங்குதல்) அஞ்சுதல். இத்தால் பலிதத்தை யருளுகிறார் (தடையித்யாதி). குற்றம் சொல்லவந்தவர்கள் திருமேனியின் புகரைச் சொல்லி வர்ணிக்கக் கூடுமோ வென்னவர்த்த மருளுகிறார் (தேக்கமில்லாத வித்யாதி). (தேஜஸ்ஸாக) என்றது - அதிஶயமாக வென்றபடி. பழிசொல்லும் ப்ரகரணத்தில் "இத்தை அதிஶயமாகவுடையவன்" என்றால், இதுபழி சொன்னதாய்த்தோ வென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). லோகத்தாரைப் போலே பழிக்கஞ்சவேண்டியிருக்க, அது செய்யா னென்கையும் பழி யென்று திருவுள்ளம்.

"அருகிருந்தார் தம்மை" என்று பலர் முறைப்படுகையாலே, பஹுப்ரகாரமான தீம்பு கள் செய்தது ஸித்த மென்று திருவுள்ளம் பற்றி யருளுகி

விக்கொண்டு கைநெரித்தோடத் துடங்கினார்கள். "வாழவொட்டான்" என்றது-குடிமைசெய்து குடிவாழ்ந்து ஓரிடத்திலே கிடக்கவொட்டானென்றபடி. (மதுசூதநன்) முன்பெல்லாம் விரோதிநிரஸநம் செய்து போந்தவன்தானே இப்போது விரோதமசெய்யாநின்றான்.

இத்தால், களவு-தேஜஸ்ஸாயிற்று. கள்ளரை "கள்ளர்" என்னப்பொறுதலோகத்திலே தான் களவிலே ஒருப்பட்டு, "கள்ளன்" என்னும்பேரைப் பூண்கையாலே களவுதான் ந்யாயமுமாய் அவனுக்குத்தேஜஸ்ஸுமாகக் கடவது. "வெண்ணெயை அங்கீகரித்து, வெண்ணெயிருந்த பாத்ரத்தையுமுடைத்தான்" என்கையாலே, "ஆத்யந்திகஸம்ஹாரமான மோக்ஷப்ரதன் இவன்" என்று தோற்றுகிறது. "தேக்கமொன்றுமிலன்" என்கையாலே-ஒருவர்க்குமஞ்சாமயனன்றென்கிறது. .... (௩)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. "வருக வென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய்" என்னையாலே "இங்கே போதராய்" என்கிறாள்.

குடிவாழ்ந்திருக்கவொட்டான்காணென்கை. "மதுசூதநன்" என்றது - முன்பு விரோதிநிரஸநஞ் செய்து போந்தவன், இப்போது, தான் விரோதியாய் நின்று நலியாநின்றானென்கிறவெறுப்பாலே.

அவ.—நாலாம்பாட்டு. "வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய்" என்றவாறே, இவள் அவனை ஸ்துதிபூர்வகமாக அழைக்க, அவனும் ப்ரீதனாயோடிவந்து அகத்திலேபுகுர, இவள் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

(குடிவாழ்ந்திருக்க) தங்கள் வீடுகளிலே ஸுகமாகவிருக்க. இத்தால் வெண்ணெயெல்லாம் போனால் நாங்கள் இறையிறுத்து ஜீவிக்க விரகுண்டோவென்றபடி. ... ... (௩)

அரு;— நாலாம்பாட்டு. (கொண்டலித்யாதி) "தெண்டிரைசூழ் திருப்பேர் கிடந்த திருநாரணா" என்றழைக்கையாலே, பூர்வார்த்தமெல்லாம் யசோதாவஸ்தாபந்நராயும், "ஆய்ச்சிதானும் கண்டு எதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ள" என்று அந்யையாகச் சொல்லுகையாலே உத்தரார்த்தமெல்லாம் தாமான தன்மையாலு மருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு இப்பாட்டிலர்த்தத்தைச் சுருங்கவருளுகிறார் (வருகவென்றித்யாதி).

மூ.—கொண்டல்வண்ணு விங்கேபோதராயே
கோயில்பிள்ளாயிங்கே போதராயே
தெண்டிரைசூழ் திருப்பேர்க்கிடந்த
திருநாரணு விங்கே போதராயே
உண்டுவந்தேனம்மமென்று சொல்லி
யோடியகம்புகவாய்ச்சிதானும்
கண்டெதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ளக்
கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானே. (ச)

ஸ்வா;—(கொண்டலித்யாதி) நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனே! இங்கே அம்மமுண்ணப்போதராயே. (கோயில் பிள்ளாயிங்கே போதராயே)நியந்த்ருத்வாபாவபர்யந்தமான ஸர்வநியந்தாவானவனே! இங்கே போதராயே. "கோயில் பிள்ளாய்" என்பதிலும், ஸாக்ஷாத் கோயில் பிள்ளா யென்கையிறே உசிதம். "கொண்டல்வண்ணன் -வெண்ணெயுண்டவாயன்" "கோயில்பிள்ளை" என்றபோதே அதுதானும் இதிலே உண்டிறே. (க)[அரவணையீர் - செங்கோல் நடாவுதிர்] செங்கோலுடையவனென்றபோதே ஸர்வாதிகத்வம் விசதீகரிக்கலாவது கோயிலிலேயிறே. (தெண்டிரைசூழ்திருப்

வ்யா;—(கொண்டலித்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்தகாளமேகம் போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! அங்குநின்று மிங்கே போதராயே. "போதராய்"என்றது-வாராயென்றபடி. (கோயில் பிள்ளாயிங்கே போதராயே) (உ)"கொண்டல் வண்ணன்-கோவலனுய் வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்னும்படி கோயிலிலேவஸிக்கிற பிள்ளையானவனே! இங்கேபோதராயே. (தெண்டிரையித்யாதி) தெளிந்ததிரைகளை யுடைத்தான புனலாலே சூழப்பட்ட

"கொண்டல் வண்ணு" என்ற வநந்தரம்கோயில், ஸம்ருதமான வழியென்னென்ன வருளுகிறுர் (கொண்டல் வண்ணனித்யாதி). இருவரும் கொண்டல் வண்ணனென்கையால் வந்த ஸாத்ருஶ்யத்தாலே ஸம்ருதமாயிற்றென்று திருவுள்ளம். "தெண்டிரை" என்றதுக்கு - தெளிந்த திரையையுடைய ஜலமென்று விவக்ஷித்து, மேலே "உண்டுவந்தேனம்மம்" என்றதுக்கநுகுணமாக, "அம்மமுண்ண" என்றத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறுர் (தெளிந்த வித்யாதி).

(க) திருவி-ஙங. (உ) அமல-கO.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, உ-ப, ௯-தி, ச-பா கொண்டல்வண்ணனைக்க்

பேர்க் கிடந்த திருநாரணனிங்கே போதராயே) தெள்ளிதான திரையையுடைத்தானகாவேரியாலேசூழப்பட்ட திருப்பேரில் கண் வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணனென்னும்ப்ரதமபதவாச்ய னானவனே!.

(உண்டுவந்தேனம்மமென்றுசொல்லியோடியகம்புக) "உண்ணவாராய்" என்றழைத்துவர, இவன், இவளகத்தை நோக்கிஉண்ணு திருக்கச்செய்தேயும் உண்டு வந்தேனென்றுவர, ஆய்ச்சிதானும் திருப்பேரிலே கண்வளர்ந்த ஸ்ரீமானான நாராயணனே! இங்கே அம்மமுண்ணப்போதராயே.

(உண்டித்யாதி) இப்படி ஸ்துதிபூர்வகமாக அவளழைத்த வாறே, கிட்டவந்து "அம்மமுண்டு வந்தேன்காண்" என்றுசொல்லி ஓடிவந்து அகத்திலேபுக, தாயாரான இவளும் இவன்வந்த வரத்தையும் முகத்தில் ப்ரஸந்நதையையும்கண்டு ப்ரீதையாய் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொள்ள, "கண்ணபிரான் கற்றகல்வி தானிருந்தபடியே" என்று ப்ரீதராகிறார்.

அன்றிக்கே, "ஆய்ச்சிதானும் கண்டெதிரே சென்றெடுத்துக் கொள்ள" என்றது - பிறர்சொல்லுமாபோலே தன் செயலைத் தானேசொன்னபடியாய், அம்மமுண்ணவர வேணுமென்றழைத்தால் அருகேவந்து நின்று "வேணும் வேண்டா" என்னவமைந்திருக்க

(அகத்திலே புக) என்றது - புக்கபோதென்றபடி. "எதிரே சென்று" என்றத்தால்-காண்கை அர்த்தஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், "கண்டு" என்று விசேஷிக்கையாலே, இத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாக்கித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவன் வந்த வரத்தையுமித்யாதி). (இருந்தபடியே) என்றது - பாட்டில் அத்த்யாஹாரம் வேணுமென்று திருவுள்ளம்.

(பிறர்சொல்லுமாபோலே) என்றவிடத்தில், (க) "வால்மீகிர்ப்பகவாந்ருஷி:- வால் மீகிர்பகவாந்ருஷி:" என்றும், (உ) "சடகோபன்சொல்" என்றும்போலே சொன்னானென்று திருவுள்ளம். "உண்டுவந்தேனம்மம்" என்று சொல்லுகையும், ஓடியகம்புகுகையும், எதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ளும்படியான சிலஸம்ப்ரம வ்யாபாரங்களும், தாயானவள் தன்னிலே ஸ்லாகித்து ப்ரீதையாகைக்கு ஹேதுக்களாக தர்ஸிப்பிக்கவேண்டித் தாத்பர்யத்தையருளுகிறார் (அம்மமுண்ண

(க) ரா-பா-ச-௪. (உ) தி-வாய்-

(கண்டெதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ளக் கண்ணபிரான் கற்ற கல்விதானே) இவன் "உண்டுவந்தேன்" என்று வருகிறபோது, உண்ண வழைத்துச் சொல்லுகிறவிவள், இவன் முகத்தில் ப்ரஸந்நதையைக் கண்டவாறே, இவனுண்ணாமையை மறந்து, தானும் ப்ரஸந்நையாயெடுத்துக் கொள்ளும்படியிறே, "இவன்றான் கற்றகல்வி" என்று ப்ரஸந்நராய்க் கொண்டாடுகிறார். (ச)

"உண்டுவந்தேனம்மம்" என்றபடியும், ஓடிவந்து உள்ளேபுகுந்தபடியுமான அந்த உக்திவ்ருத்திகளைக் கண்டு வித்தையாய், தாயாரான தானும் முன் தான் செய்ததீம்புகளை மறந்து, எதிரேவந்து எடுத்துக் கொள்ளும்படியாகப் பண்ணினபடியும், இவையெல்லாவற்றையும் அநுஸந்தித்து, "கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானே" என்று "ஒருவன் கற்றகல்வியிருந்தபடியென்? இப்பருவத்திலே இத்தனை விரகெல்லாம் இவனறிவதே" என்று தன்னிலே ஶ்லாகித்து ப்ரீதையாகிறாளென்று யோஜிக்கவுமாம். இப்படியானபோது, பூர்வோத்தரார்த்தங்கள் சேர்ந்துகிடக்கும். .... (ச)

அவ,—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி க்ருஹத்திலேவந்து புகுந்து இவளை யுகப்பித்து நின்று, அவன் முன்போலே அசலகங்களிலே

வரவேணுமித்யாதி). (உண்டு வந்தேனம்மமென்றபடியும்) என்றது - தாயானவிவளுக்குத் தானுண்டதுப்ரீதிஜநகமென்றும், உண்ணாதது க்லேசஜநகமென்றும், இவனறிந்து சொன்னபடியுமென்றபடி. (உள்ளே புகுந்தபடியும்) என்றது - அழைத்தவுடனே நடையழகோடே வந்தபடியுமென்றபடி. எடுத்த பாசுரத்துக்கு ஸம்தார்த்தபூர்வகம் தாத்பர்யார்த்த மருளுகிறார் (ஒருவனித்யாதி). பூர்வயோஜநாபேக்ஷயா இந்த யோஜனைக்கு வாசியருளுகிறார் (இப்படியானவித்யாதி). முன் யோஜனையிலே யசோதா பாவனையாக பூர்வார்த்தமும், தாமானதன்மையாலே உத்தரார்த்தமுமாக வேண்டுகையாலே வைரூப்யமென்றும், இந்த யோஜனையில் எல்லாம் யஶோதா பாவனையாலே சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். ... ... (ச)

அரு;— அஞ்சாம்பாட்டு. (பாலைக்கறந்தித்யாதி) கீழே அழைத்தத்தாலேவந்து அகம்புகுந்தவனை, புநஃ இவன்மேலே தீம்புகளைச்சொல்லி முறைப்படக்கூடுமோவென்ன, அத்தைப்பரிஹரியாநின்றுகொண்டு இப்பாட்டில் தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (இப்படிக்ருஹத்திலே யித்யாதி). (இவளைஉகப்பித்து) என்றது - தீம்புகளை மறக்கும்படி உகப்பித்தென்றபடி. (அசலகங்களி

மூ.—பாலைக்கறந்தடுப் பேறவைத்துப்
பல்வளையாளென் மகளிருப்ப
மேலையகத்தே நெருப்புவேண்டிச்சென்
றிறைப்பொழுதங்கே பேசிநின்றேன்
சாளக்கிராமமுடையநம்பி சாய்த்துப்
பருகிட்டுப் போந்துநின்றான்
ஆலைக்கரும்பின் மொழியனைய
வசோதைநங்காயுன் மகனைக்கூவாய். (ரு)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு.(பாலையித்யாதி)நம்மஹத்ருஞ்ஜபனைப் போலே வஹவர்த்தியாய், * வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களினுலுண்டான பாலைக்கறந்து."கறந்து" என்கிற அருமை-"ஸமுத்ரத்தைத்துலைய விறைத்து" என்பாரைப்போலே. (அடுப்பேற வைத்து) அடுப்பினுயர்த்தியாலும், பாலில் கனத்தாலும் "ஏறவைத்து" என்கிறது. (பல்வளையாளென் மகளிருப்ப)

போய்த்தீம்புகளைச்செய்ய, அதிலே ஒருத்தி வந்து தன்னகத்தில் அவன் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி முறைப்பட்டு "உன் மகனை யிங்கே யழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றபடியைச் சொல்லுகிறது. .... *

வ்யா.—(பாலைக்கறந்து) * வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களினுலுண்டான பாலையெல்லாம்கறந்து.(அடுப்பேறவைத்து) அந்தப்பாலையெல்லாம் காய்ச்சுகைக்காக மிடாக்களோடும் தடாக்களோடும் அடுப்பிலே ஏற்றிவைத்து. (பல்வளையாளென்மகளிருப்ப) பலவளைகளையுமுடையளான வென்மகள்

லே) என்ற வஹுவசநம்-மேல் முறைப்பட்ட பாட்டுக்களைப்பற்றவென்று கொள்வது. (செய்த தீம்புகளை) என்றதுக்கு - பலமிடாக்களிலும், தடாக்களிலுமுண்டான பாலை எல்லாத்தையும் பருகுகை பலவாகையாலே,பலதீம்புகளென்று தாத்பர்யம்.

"பாலை, அடுப்பேறவைத்து" என்றத்தாலே,கறக்கை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க "கறந்து" என்று அநுவாதந்தோன்ற விசேஷிக்கையாலே பாலின்மிகுதி தோன்றுகையால், அத்தைப்ரமாண முகேநவருளுகிறர் (வாங்கவித்யாதி). "அடுப்பிலேவைத்து" என்னுதே,"ஏற" என்று ப்ரயாஸந்தோற்றச்சொல்லுகையாலே அதுக்கு ஹேதுவையருளுகிறர் (அந்தப்பாலையித்யாதி). (தடாக்கள்) என்றது - மிடாக்களிலும் பெரிதான பாத்ர விசேஷங்களென்றபடி.

வளையும்பாலும் கண்டுகொணும் இவன் புகுந்தான். இவன் புகுந் ததறியாதே, மேலையகத்தே இப்பால் காய்ச்சுவதாக நெருப்பு வேண்டிச்சென்று, க்ஷணகாலம் இவன்தீம்புகளைச்சொல்லித் தாழ்க்க நின்றேன்.

இதுவே ஆலம்பநமாக, (சாளக்கிராமமுடைய நம்பி சாய்த் துப் பருகிட்டுப்போந்து நின்றான்) ஸ்ரீஸாளக்கிராமத்திலே நித்ய வாஸம் செய்கிறபூர்ணன், அபூர்ணரைப்போலே அத்தனையும் சாய்த்துஅமுதுசெய்து,தானல்லாதாரைப்போலே விடப்போந்து நில்லாநின்றான். (ஆலைக்கரும்பின் மொழியனையவசோதை நங்கா யுன் மகனைக்கூவாய்) ஆலைக்கரும்புபோலே இனிதாயிருக்கிற மொழியையும் பூர்த்தியையுமுடையவளே! உன்மகனைவிரைந்தழை யாய். இவள் பிள்ளையைப் பொடிந்தழைக்கும்போதும், இவள்மொழி - தோஷம் சொல்லிமுறைப்பட வந்தவர்களையும் துவக்கவற்றாய் இனிதாயிருக்கும் போலேகாணும். இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரகாஶக்ரு ஹத்திலே வைராக்யஸாபேக்ஷையாய்ச்சென்றேனென்கிறது. (ரு)

இதுக்குக் காவலாக இராநிற்க,(மேலையகத்தே நெருப்புவேண்டிச் சென்று) உன்னகத்துக்கு மேலையானவகத்திலே இது காய்ச்சுகை க்கு நெருப்பெடுத்துக் கொள்வதாகப்போய், (இறைப்பொழுதங் கே பேசிநின்றேன்) க்ஷணகாலமங்கே அவர்களோடே வார்த்தை சொல்லி நின்றேன்.

இதுவே அவகாசமாக; (சாளக்கிராமமித்யாதி) ஸ்ரீஸாளக் ராமத்திலே நித்யவாஸம்செய்கிற பூர்ணன், அபூர்ணரைப்போலே அத்தனை பாத்ரங்களையும் மறித்துப்பருகி, தான், அல்லாதாரைப் போலே இடையப்போந்து நில்லாநின்றான். (ஆலைக்கரும்பித்யாதி) ஆடுகைக்குப்பக்வமான கருப்புப்போலே இனிதாயிருக்கிற மொழி யையும் பூர்த்தியையு முடையவளே! (உன்மகனைக்கூவாய்) உன்

"சாளக்கிராமமுடையநம்பி" என்றதுக்கு "ஸாளக்ராமம்" என்கிற திவ்ய தேசத்தை வாஸமாக வுடையவனென்று சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஸ்ரீஸாளக் ராமேத்யாதி). "ஆலைக்கரும்பனையஇன்மொழி" என்றங்வயித்து "ஆலை" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்தையும் காட்டாநின்று கொண்டு அர்த்தமரு ளுகிறார் (ஆடுகைக்கித்யாதி). இவளை "ஆலைக்கரும்பின் மொழியாள்" என்றத் தாலே "ம்ருதுமதுரபாஷிணி" என்றுதோன்றுகையாலே, இவளழைக்கும்போ

ரூ.—போதர்கண்டாயிங்கே போதர்கண்டாய்
போதரேனென்னாதே போதர்கண்டாய்
ஏதேனுஞ்சொல்லியசலகத்தா ரேதேனும்
பேசநான் கேட்கமாட்டேன்
கோதுகுலமுடைக் குட்டனேயோ
குன்றெடுத்தாய் குடமாடுகூத்தா
வேதப்பொருளே யென்வேங்கடவா
வித்தகனே யிங்கேபோதராயே. (சு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. கீழே "உன்மகனைக்கூவாய்" என்ற படியாலே அழைக்கிறாள்.

ஸ்வா;—(போதரித்யாதி) அங்குநின்றும் இங்கே போதல் காண் கர்த்தவ்யம். "போராய்" "போராய்" என்ன; "மாட்டேன்,""மாட்டேன்"என்னாதே போதல்கண்டாய்.லகரம் ரகரமாகிறது. "கண்டாய்" என்கிறது-சொல்கிரப்பமாதல்.அவர்கள் பரிபவம் கண்டாய், என்று பொருள்பெற்று முடிதலாம். (ஏதேனும் சொ

பிள்ளையானவனை, அங்குநின்று தீமைசெய்யாதே உன்பக்கலிலே வரும்படி விரைந்தழையாய். .... (ரு)

அவ.— ஆறும்பாட்டு. "அசோதைநங்காய் உன்மகனைக் கூவாய்" என்றவாறே, தன் மகனை இவளழைத்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(போதர்கண்டாயிங்கே) அங்கேநின்று தீம்புசெய்யாதே,இங்கே போருகிடாய். "போதர்" என்றது-போதருவென்றபடி. (போதர்கண்டாய்) இவன் கடுகவருகைக்காக மீளவும் ஒருகால் சொல்லுகிறாள். இப்படி இவளழைக்கச்செய்தே அவன் வரமாட்டேனென்ன; (போதரேனென்னாதே போதர்கண்

து, மெள்ளவழைப்பனென்று திருவுள்ளம்பற்றி,"கூவாய்" என்றதுக்கு த்வரையாக வழைக்கையிலே தாத்பர்யமென்று அருளுகிறார் (விரைந்தழையாய்) என்று. ... ... (ரு)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (போதரித்யாதி) "போதர்" என்று உகாரமில்லாமல் கடைக்குறைத்தலாயிருக்கையாலே அந்த உகாரத்தைக்கூட்டிக்காட்டுகிறார் (போதரென்றதித்யாதி). "கண்டாய்" என்றதின்ப்ரதிபதம் (கிடாய்)என்றது. இதுவார்த்தைப்பாடு, இத்தால் வருகையிலாவஶ்யகதைதோன்று

ல்லியசலகத்தாரேதேனும் பேசநான் கேட்கமாட்டேன்) அந்யோந்யம் தங்களிலே சொன்னவளவன்றிக்கே என்பக்கலிலேயும் வந்து, "கள்ளன்""கள்ளன்" என்று, இக்குடிக்கடாதவையெல்லாம் சொல்லக்கேட்கமாட்டுகிறிலேன்.

(கோதுகுலமுடைக் குட்டனேயோ) பழுதற்ற குலத்துக்குப் பிள்ளையானவனே !. "ஓ" என்கிறாள் - விஷாதாதிஶயத்தாலே. (குன்றெடுத்தாய்) கோக்களையும் இக்கோபகுலத்தையும் கோவர்த்தநகிரியை யெடுத்து ரக்ஷித்தவனே!. (குடமாடுகூத்தா) இடையர் ஐஶ்வர்யம் மிக்கால் தலைச்சாவி வெட்டிக்குடக்கூத்தாடுவர்க

டாய்)வாரேனென்றதே "வாகிடாய்" என்கிறாள் என்செய்யத்தான் நீ இப்படி நிர்ப்பந்தித் தழைக்கிறதென்ன; (ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தார் ஏதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன்) அசலகத்தாரானவர்கள் உன்விஷயமாக வாசாமகோசரமான தோஷங்களைத் தங்களிலேசொல்லி, அவ்வளவுமன்றிக்கே என் பக்கலிலே வந்து என் செவியால் கேட்கவும், வாக்கால் சொல்லவொண்ணாதவற்றைச் சொல்லில் நான் கேட்டிருக்கமாட்டேன்.

(கோதுகுலமுடைக்குட்டனே! ஓஓ) "எல்லாரும் கொண்டாடும் சீரையுடைய பிள்ளாய்? இப்படியிருந்துள்ள நீ எல்லாரும் பழிக்கும்படியாவதே?" என்று விஷண்ணையாய், ஓ! என்கிறாள். (குன்றெடுத்தாய்) கோக்களையும் கோபகுலத்தையும், கோவர்த்தநகிரியை யெடுத்து ரக்ஷித்தவனே!. (குடமாடுகூத்தா) கோஸம்ருத்தியால் வந்த ஐஶ்வர்யச் செருக்குக்குப் போக்குவீடாகக் குடக்கூத்தாடினவனே!. "குடமாடுகூத்தன்" என்றது-குடமெடுத்தாடு

கிறது. (என் செய்யத்தான்)என்றது-எதுக்காகத்தானென்றபடி. "அசலகத்தாரேதேனும்சொல்லி ஏதேனும்பேசநான்கேட்கமாட்டேன்"என்றந்வயித்து "ஏதேனும்சொல்லி" என்றும், "ஏதேனும்பேச" என்றும், சொன்னது புநருக்தமல்லாமைக்காக விஷயவிபாக ([illegible])ம் செய்தருளி அர்த்தமருளுகிறார் (அசலகத்தாரானவித்யாதி). பழிசொல்லாமைக்காக நிர்ப்பந்தித்தழைக்கிறதென்று கருத்து.

"குடம்"என்றவநந்தரம்"எடுத்து" என்றத்யாஹரித்து,"ஆடி"என்றதுக்கு-செய்கை அர்த்தமாய்,சப்தார்த்தமருளுகிறார் (குடமாடுகூத்தனித்யாதி).

னிறே; ப்ராஹ்மணர்க்குஐஶ்வர்யம்மிக்கால்யஜ்ஞாதிகள்செய்யுமா போலே. (வேதப்பொருளே) வேதவேத்யனே! (க) "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:- வேதைஶ்சஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்றானிறே. (என்வேங்கடவா வித்தகனே) * வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பான திருமலையிலேநித்யவாஸம்பண்ணி, "என்னுடையவன்" என்னும்படி நிற்கிறவனே!. அந்நிலை தன்னிலே ஜகத்காரணபூத னென்னுதல். ஜகந்நிர்வாஹ ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவனென்னு தல். ... ... (௬)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளாரெல்லாரும் ஶ்ரவணவ்ரதமநுஷ்டித்துப் போருகை ஜாத்யுசிதமா

டினகூத்தையுடையவனென்றபடி. இவ்விரண்டாலும்-இக்குலத் துக்குரக்ஷகனாய், இக்குலத்தில்பிறப்பால் வந்தவைஶ்வர்யமே உன க்கு ஐஶ்வர்யமென்று நினைத்திருக்குமவனன்றோ நீ; இதுக்கீடாக வர்த்திக்க வேணுங்காணென்கை. (வேதப்பொருளே) (க) "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:-வேதைஶ்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" என்கிறபடி யே ஸகலவேதப்ரதிபாத்யனானவனே! (என்வேங்கடவா) இப்படி ஶாஸ்த்ரத்திலேகேட்டுப்போகையன்றிக்கே, கண்ணாலேகாணலாம் படி * வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பான திருமலையிலே இரண்டு விபூதியிலுள்ளாரையும்ஒருதுறையிலே அநுபவிப்பித்துக் கொண்டு "என்னுடையவன்" என்னும்படி நிற்கிறவனே! (வித்தக னே) இப்படி நிற்கையாலே விஸ்மயநீயனானவனே!. (இங்கேபோ தராயே) உன்னுடைய குணஹாநிசொல்லுவார் வர்த்திக்கிற விட த்தில் நின்றும் உன்குணமே பேசாநிற்கும் நானிருக்கிறவிடத்தில் வாராய். ... . (௭)

அவ;—எழாம்பாட்டு. "வித்தகனே யிங்கே போதராயே" என்று இவளழைத்தவிடத்தில் வாராமல் வேறோரகத்திலேபோய் ப்புக்கு, அவர்கள் வ்ரதார்த்தமாகச் சமைத்துவைத்த பதார்த்த

"வேதப்பொருள்" என்றவநந்தரம் "வேங்கடவா" என்கையாலே தாத்பர்ய மருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (௮)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (செந்நெலித்யாதி). அவர்கள்) என்றது - அந் தக்ருஹத்திலவர்களென்றபடி. ஆகையால் இந்தப்பாட்டில் ஒருத்தி முறைப் பட்டதாகச் சொல்லுமதுக்கு விரோதமில்லை. "செம்" என்றதுக்கு சிவப்பு

(க) கீ-கரு-கரு.

மூ. — செந்நெலரிசி சிறுபருப்புச்செய்த
வக்காரம் நறுநெய்பாலால்
பன்னிரண்டு திருவோண மட்டேன்
பண்டுமிப்பிள்ளை பரிசறிவன்
இன்னமுகப்பனென்று சொல்லி
யெல்லாம் விழுங்கிட்டுப் போந்துநின்றான்
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய்
கூவிக்கொள்ளா யிவையுஞ்சிலவே. (எ)

யிருக்கையாலே அந்தவ்ரதத்துக்கு வேண்டுமுபகரணங்களை இவன் முன்பே செய்த ப்ரகாரத்தையும் சொல்லி, இப்போது செய்கிற தீம்புகளையும் சொல்லி உன் பிள்ளையை நியமியாயென்கிறாள்.

ல்வா; —(செந்நெலித்யாதி) அந்நோன்புக்கு உர நிலத்தி லே பழுதற விளைந்து சிவந்து சுத்தமான நெல்லிலரிசியும், அப்ப டிக்கொத்த நிலத்திலே விளைந்த சிறுபயறுநெரித்துண்டாக்கின பருப்பும், நல்லகரும்பு நெருக்கிச் சாறு திரட்டி வட்டாகச் செய்தவக்காரமும், அல்பஹ—க்ஷீரமன்றிக்கே, நல்ல பசுவின்

ங்களையுடைய ஜீவிக்கையாலே, ஒருத்திவந்து அத்தைச் சொல்லி முறைப்பட்டு உன்மகனை இங்கே அழைத்துக்கொள்ளா யென்ற படியைச்சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(செந்நெலித்யாதி) உரநிலத்திலே பழுதற விளைந்து சிவந்து சுத்தமான செந்நெலரிசியும், அப்படிப்பட்ட நிலத்தில் விளைந்த சிறுபயறு நெரித்துண்டாக்கின பருப்பும், பாகதோஷம் வாராதபடி காய்ச்சித்திரட்டி நன்றாகச்செய்த கருப்புக்கட்டியும், நற்

அர்த்தமாகில், நெல்லில் சிவப்பால் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, "செம்" என்று-அழகென்று விவக்ஷிதத்தை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (உரநிலத்தி லேயித்யாதி). (உரநிலம்) மிடுக்கான நிலம். பூஸாரத்தால் நெல்லுரஸவத் தாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம். "செம்" என்றத்தை இங்கு மநுஷங்கித்து "சிறு" என்றவநந்தரம் "பயறு" என்று அத்த்யாஹரித்து அருளுகிறார் (அப் படிப்பட்ட வித்யாதி). செய்யாதவக்காரம் இல்லாதே யிருக்கவும் "செய் த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பாகதோஷமித்யாதி). "செய்த" என்றத்தை நறு நெய்பால்களிலும் அநுஷங்கித்து, இவ்விரண்டுக்கும் அநுகு ணமாகச்செய்கையை விசேஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நற்பசுவினித்யாதி).

பாலாய், நாலொன்றும்படி செவ்விகுன்றாமல் கடைந்து உருக்கின நெய்யும், இதுக்குஹேதுவானபாலும், மற்றும் வேண்டும்அபூபாதிகளாலும், (பன்னிரண்டு திருவோணமட்டேன்) பன்னிரண்டு திருவோணம் பாழ்கறச்சமைத்தேன். (பண்டுமிப்பிள்ளை பரிசறிவன்) நான் "இவை திருவோண வ்ரதத்துக்கு" என்று ஆரம்பித்துச் சமைத்தபோதே இவன் தீம்பிலே ஆரம்பித்து, தேவார்ச்சநம் செய்யவொட்டான். நோன்பு சமைந்து கொடுக்கக்கொள்ளான். பரிசாவது - அநுரூபாஉபிமதங்களைக்கொடுக்கை. இவன் செய்யும் ப்ரகாரம் பண்டேயறிவன்.

(இன்னமுகப்பன் நானென்று சொல்லி) இத்திருவோணத்தில் இப்போது பாரித்தவை யெல்லாம் விழுங்கி அங்யபரரைப்போலே

பசுவின் பாலாய், நால் ஒன்றும்படி காய்ச்சித்தோய்த்துச் செவ்விகுன்றாமல் கடைந்துஉருக்கின நெய்யும், நற்பசுக்களில்கறந்தபாலுமாகிற விவற்றினாலே. (பன்னிரண்டு திருவோணமட்டேன்) பன்னிரண்டு திருவோணம்வ்ரதாங்கமாகப்பாயஸாபூபங்கள் சமைத்தேன். (பண்டு மிப்பிள்ளை பரிசறிவன்) முன்பும் இப்பிள்ளைப்ரகாரமறிவன். அதாவது - திருவோண வ்ரதத்துக் கென்று ஆரம்பித்து இவை சமைத்தம்பாதே, இவனும் தீம்பிலே ஆரம்பித்து, தேவார்ச்சநம் செய்வதுக்குமுன்னே இவற்றைவாரி ஜீவித்துவிடுமென்கை.

இப்போது மப்படியே; (எல்லாம் விழுங்கிட்டு) இத்திருவோணத்துக்கென்று சமைந்தவையெல்லாம் ஒன்றும் சேஷியாதபடி வாரிவிழுங்கி. (இன்னமுகப்பன் நானென்றுசொல்லி) அதிலும்த்ருப்திபிறவாமல் "இன்னமும்வேண்டியிருப்பன் நான்" என்றுசொல்லி.

புத்ரார்த்த மாகையாலே ஸ்லாக்யங்களாயிருக்கவேணுமென்று இப்படி யநுஷங்கித்து விசேஷித்தாரென்று கொள்வது. (பாயஸாபூபங்கள்) என்றது-அத்யாஹ்ருத பதம்.

"பண்டு" என்றத்தால் "இப்போதுமப்படி" என்றத்யாஹரித்து, "எல்லாம் விழுங்கிட்டு இன்னமுகப்பன்நான் என்று சொல்லிப்போந்துநின்றான்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அந்த க்ரமத்திலே ப்ரதீகக்ரஹணம் செய்தருளியர்த்தமருளுகிறார் (இப்போதுமென்றுதொடங்கிஆறுவாக்யத்தாலே). (எ)

மூ.— கேசவனே யிங்கேபோதராயே
இல்லேனென்று திங்கேபோதராயே
நேசமிலாதா ரகத்திருந்து நீ
விளையாடாதே போதராயே
தூசனஞ்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும்
தொண்டரும்நின்ற விடத்திளின்று
தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய்
தாமோதரா விங்கேபோதராயே. (அ)

அங்குநின்றும் விடப்போந்துநில்லாநின்றான். (உன்மகன் றன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்) பிள்ளைபெற்றார்க்குப் பிள்ளைகளைத்தீம்புசெய்யாமல் பேணி வளர்க்கவேண்டாவோ? உன்மகனன்றோ? கூவியழைத்துக்கொள்ளாய் (இவையுமீ சிலவே) இவன் தீம்புகளைச் சொல்லி, "கூவியழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றவாறே, இவன்சீறி "என்னைப்பொய்யேசொல்லுகிறார்கள்" என்னுமே;" அத்தை அஸத்யமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி"உங்கள்வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கவோ? இவன் வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கவோ" என்னுமே இவள்.(இவையும்சிலவே) அவன்தீம்பு செய்தவையு மன்றி, முறைப்படவந்த வெங்களுக்கு நீசொன்ன இவையும் சிலவே யென்கிறார்கள். (எ)

அவ.— எட்டாம்பாட்டு. "கூவிக்கொள்ளாய்"என்கையாலே மீண்டுமழைக்கிறாள்.

ஸ்வா;—(கேசவனித்யாதி) ப்ரஶஸ்த கேசனுகையாலே போதரும்போதைக் குழலழகு காண்கைக்காக வாதல்; ப்ரஸித்தநாம

(போந்துநின்றான்)அந்யபரரைப்போலே அங்குநின்றும் விட்டுப்போந்து நில்லாநின்றான்.(உன்மகன் றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்)யசோதைப்பிராட்டீ! அங்குநின்று தீமைசெய்யாமல் உன்னுடைய பிள்ளையை உன்பக்கலிலே அழைத்துக்கொள்ளாய். (இவையும் சிலவே) பிள்ளைபெற்றார்க்கு, பிள்ளை தீம்புசெய்யாமல் பேணிவளர்க்க வேண்டாவோ, இவையும் சிலபிள்ளை வளர்க்கையோ?. ... . (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. "உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்" என்றவாறே, தன்மகனை அவளழைத்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மாதல். "சொல்லுவார் சொல்லும்வார்த்தைகளைக் கேட்டு நீ பல காலு மழைத்தால், நான் விளையாடல்விட்டு வருவேனோ" என்ன; (கில்லேனென்று திங்கே போதராயே) மாட்டேனென்னாதே இங் கே போதராயே. நான் இங்கேயிருந்து விளையாடி வருகிறேனென் ன; (நேசமிலாதாரகத் திருந்து நீவிளையாடாதே போதராயே) உன்பக்கல் பக்தியாதல், தங்க ளுஜ்ஜீவநத்திலே ஸ்நேஹமாத லில்லாதாரிடத்தில் நீ அந்தர்யாமியா யிருந்து லீலாரஸம் கொண் டாடாதே போதர்கண்டாய். "உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரை கதேசத்தாலே லீலாரஸம் கொண்டாடலாயிருக்க, நீ அவர்களுள் ளே யிருந்து விளையாடுகிறதென்?" என்னும் பொருளைக் காட்டு கிறது.

இவ்வளவேயோ? (தூசனம் சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும்) இடைச்சிகளுக்குத் தொழுத்தைகளாய்ப் போரு கிற வர்களும், இடையர்க்கடியராய்த் தொண்டுபட்டவர்களும்

வ்யா.—(கேசவனே யிங்கேபோதராயே) ப்ரஶஸ்த கேசனானவனே! அசைந்துவருகிற குழல்களும் நீயுமாய் நடந்துவரும்போதையழகை நானநுபவிக்கும்படி அங்குநின்று மிங்கேவாராய். இப்படி இவளழைத்தவிடத்தில், "நானிப்போது வரமாட்டேன்" என்ன; (கில்லேனென்று திங்கேபோதராயே) மாட்டேனென்னாதே இங்கே வாராயென்கிறாள். நானிங்கே சற்றுப்போதிருந்து விளையாடி வருகிறேனென்ன; (நேசமித்யாதி) விளையாடும்போதைக்கு உனக்கு வேறிடமில்லையோ? உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதாரகத்திலே யிருந்து நீ விளையாடாதே இங்கேவாராய்.

(தூசனம்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும்நின்ற விடத்தில் நின்றும்) இவ்வளவேயோ? இடைச்சிகளுக்கு அடிச்சிகளாய்ப் போருகிறவர்களும், இடையர்க்கு அடியராய்ப்போருகிற வர்களும் உனக்குச் சொல்லுகிற தூஷணங்களுக்கு ஓரவதியில்லை

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (கேசவனேயித்யாதி) "நேசமில்லாதார்" இத்யாதிக்குப் பலிதார்த்தமருளுகிறார் (விளையாடும் போதைக்கித்யாதி). சப்தார்த்தம் (உன்பக்கலித்யாதி).

(இவ்வளவேயோ?) என்றதுக்கு க்ருஹிணிகளானவர்கள் பழி சொல்லுகி றமாத்ரமேயோ? என்று கருத்து. மேழபலிதார்த்தத்தை விஸ்தரேண வருளி

சொல்லுகிற தூஷணங்களுக்கு ஓரளவில்லைகாண். இவர்கள் நின்ற
விடத்தில் நில்லாதே போதராய். (தாய் சொல்லுக் கொள்வது
தன்மங்கண்டாய்) பிறந்தபோதே தாய்சொல்லுக் கொண்டவ
னல்லையோ? அந்தத்தாயைப்போலே விபரீதரும் துஷ்ட ம்ருகங்
களும் வர்த்திக்கிற காடேறப்போகையே தர்மமென்கிறேனோ?
ஆர்க்கும் மாத்ருவசநபரிபாலநமேதான் தர்மம். (தாமோதரா
விங்கே போதராயே) இவள் தன்னாலே கட்டப்பட்டவனென்னு
தல். பரமபத மத்த்யேயிருக்கிறவனென்னுதல். இவள் தானிப்போது
"தாமோதரா" என்கிறது, "இவனை யென்றியவிட்டோம்" என்
றுப்போலே நினைக்கிறாளென்னுதல்; அன்றிக்கே "பழையவுரலும்
கயிறும் கிடந்ததாகில் இனி இவனை விடக்கடவோமல்லோம்"
என்று நினைக்கிறாளாதல். "பழைய தழும்பின்மேலே இவனைப்பக்
திக்கும்படியென்" என்று வ்யாகுலப்படுகிறாளாதல். (அ)

காண், அவர்கள் நின்றவிடத்தில் நில்லாதேபோராய். இப்படி
சொன்னவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, (தாய்சொல்லுக்
கொள்வது தன்மங்கண்டாய்) என்றிரக்கிறாள். பெற்றதாய் வச
நங் கொள்ளுகை பிள்ளைகளுக்கு தர்மங்காண்; நீ தான், பிறந்த
போதே மாத்ருவசந பரிபாலநம் பண்ணினவனன்றோ. (தாமோ
தரா) கயிற்றையிட்டு வயிற்றிலே கட்டலாம்படி எனக்குத்தான்
முன்பு பவ்யனாயிருந்தவனுமன்றோ. (இங்கேபோதராயே) ஆன
பின்பு, என் சொல்லை மாறாதே இங்கேவாராய். .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. "தாமோதரா விங்கேபோதராய்"
என்றழைத்த விடத்திலும் வாராதே வேறேயொரு க்ருஹத்திலே
போய்ப்புக்கு, அவர்கள் சமைத்துவைத்த அபூபாதிகளையுடைய
வாரிஜீவிக்கை முதலான தீம்புகளைச்செய்ய, அவ்வகத்துக்குக் கட

ச்செய்து ஸப்தார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண வருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி)
"இங்கேபோதராயே" என்றத்தை அநுஷங்கித்துக் கொள்வதென்று திரு
வுள்ளம். அவதாரிகாமுகேநப்ரதீகக்ரஹணம் பண்ணி ஸப்தார்த்த மருளு
கிறார் (பெற்றதாயித்யாதி). தாமோதர பதத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி
"தாய்சொல்" இத்யாதிக்கு ஹார்த்பாவத்தை யருளுகிறார் (நீதானித்
யாதி).

அரு:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) (முதலான) என்றது
"வெண்ணெயும் சோதிக்கின்றான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. "என்ன

மூ.— கன்னலிலட்டுவத்தோடு சீடை
காரெள்ளினுண்டை கலத்திலிட்டு
என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேனிவன்
புக்கவற்றைப் பெறுத்திப்போந்தான்
பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கிப்
பிறங்கொளிவெண்ணெயுஞ் சோதிக்கின்றான்.
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய்
கூவிக்கொள்ளா யிவையுஞ்சிலவே. (௯)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) (கன்னல்) கருப்புவட்டு. கருப்பு வட்டோடே சமைத்தவை வட்டிலுங் காட்டில்ரஸிக்குமிறே. இலட்டுவம்-அப்பம். சீடை, காரெள்ளினுண்டை, இவையெல்லாம்அபூபவகை(கலத்திலிட்டு)அவற்றுக்குத்தகுதியானசுத்தபாத்ரங்களிலே யிட்டு. (என்னகமென்று நான்வைத்துப் போந்தேன்) "இவ்வகத்தில் ஒருவரும் வருவாரில்லை" என்று சேமித்துவைத்துப்போந்தேன். (இவன் புக்கவற்றைப் பெறுத்திப் போந்

வளானவள் வந்து முறைப்பட்டு "உன்பிள்ளையை யிங்கேயழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா;-(கன்னலித்யாதி)(கன்னல்)கருப்புக்கட்டி. இது,மேற்சொல்லுகிறவையெல்லாவற்றோடும்அங்கமாய்த்துக் கிடக்கிறது. கருப்புவட்டோடே சமைத்தவை, வட்டிலுங்காட்டில் ரஸிக்குமிறே. (இலட்டுவத்தோடு சீடை காரெள்ளினுண்டை) இலட்டுவமாவது, ஒரபூபவிசேஷம். அத்தோடே சீடையையும், காரெள்ளிட்டுவாரினஎள்ளுண்டையையும். (கலத்திலிட்டு) அவற்றுக்கநுரூபமான பாத்ரங்களிலேயிட்டு. (என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேன்) "என்னகமன்றோ, இங்குப் புகுவாரில்லையே" என்றுவைத்து நான் புறம்பேபோந்தேன். (இவன்புக்கவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான்) "நான் போந்ததே அவகாசமாக இவன் சென்றுபுக்கு, அவற்றை

கம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (அவ்வகத்துக்குக் கடவளான) என்றது.

எல்லாத்தோடும் வயிக்கைக்கு நியாமக மருளுகிறார் (கருப்பு வட்டோடேயித்யாதி). (கருப்புவட்டு) என்றது - வெல்லக் கட்டி யென்றபடி.

தான்) நான் போந்ததேபற்றாசாக இவன் புக்கு அவற்றையெல்லா மெடுத்துக்கொண்டு போந்தானென்னுதல். "பெறுந்தி" என்றதாகில் அவற்றையெல்லாம் தானமுதுசெய்து, அதுவே எனக்குப் பேறும்படி பண்ணிப் போந்தானென்னுதல். சேதநஸமாதியாலே அவைதனக்குப் பேறும்படி பண்ணிப் போந்தானென்னுதல். அன்றிக்கே, அவற்றையெல்லாம் வாழ்வித்துப் போந்தானென்று க்ஷேபமாதல். அவற்றை அழகிதாக வென்னையுஜ்ஜீவிப்பித்துப் போந்தானென்னுதல்.

(பின்னுமகம்புக் குறியைப நோக்கிப் பிறங்கொளி வெண்ணெயும் சோதிக்கின்றான்) அவ்வகந்தன்னிலே உள்ளேயுள்ளே புக்குப் பின்னையும் மிக்க செவ்வியையுடைத்தான வெண்ணெயுமுண்டோ வென்று உறிகளைப்பார்த்து ஆராயாநின்றான். (உன்மகன்றன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்) குணபூர்த்தியையுடைய யசோதாய், அவனுக்கும் உன்னைப்போலே குணபூர்த்தியுண்டாம் படி. உன்னருகே அழைத்துக்கொள்ளாய்.

(இவையும் சிலவே) "என்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனுடைய குணதோஷங்களையும் சொல்லிக் கதறுகையோ உங்களுக்

நான் பெறும்படி பண்ணிப்போந்தான்" என்று வ்யதிரேகமாகச் சொல்லுகிறாள்; அதாவது - அகத்தில் எனக்கொன்றும் லபியாத படி தானே ஜீவித்துப்போந்தானென்கை.

(பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கி) அதுபோராமல்மீண்டும் என்னகத்திலேபுக்கு உறியைப்பார்த்து. (பிறங்கொளி வெண்ணெயும் சோதிக்கின்றான்) மிகவும் செவ்வியையுடைத்தான வெண்ணெயுமுண்டோவென்று ஆராயாநின்றான். (உன்மகனித்யாதி) யசோதைப்பிராட்டீ! உன்னுடைய பிள்ளையானவனை அங்குநின்றும் தீம்புசெய்யாதே உன்னருகே யழைத்துக்கொள்ளாய்.

(இவையும் சிலவே) இப்படி இவனைத்திமியிலே கைவளரவிட்டிருக்கிற விவையும் ஒருபிள்ளை வளர்க்கைகளோ? அன்றிக்கே, "உன் மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்" என்று - குண பூர்த்தியையுடைய யசோதாய்! அவனும் உன்னைப்போலே குண பூர்த்தியை யுடையனாம்படி உன்னருகே யழைத்துக்கொள்ளா

(வ்யதிரேகமாக) விபரீதமாக.

"பிறங்கு" என்றது - ப்ரகாசிக்கையாய், "ஒளி" என்றத்தாலும் அது வேயாகையாலே (மிகவும்) என்றது.

குள்ளது. சிறுப்பிள்ளைகள் படல்திறந்த குரம்பைகளிலே புக்கு கண்டவற்றைப் பெருக்கி வாயிலே இடக்கடவதன்றோ? உங்கள் பிள்ளைகள்தானே உங்களுக்குவஶவர்த்திகளாய்த்திரிகிறன'' என்று இவள் இவர்களை வெறுத்துவிமுகையாக, அவன்செய்தவற்றுக்குமே லே "இவையும் சிலவே'' என்று அவர்களும் இன்னாப்போடே போகிறார்களாய்த் தோற்றுகிறது. (க)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. "இவையும் சிலவே'' என்று கீழே அரிசம் தோன்றுகையாலே, சொல்லபாட்டோமென்று சிலர் சொல் லுகிறார்கள்.

யென்றவாறே, "என்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனுடைய தோஷ ங்களும் சொல்லிக்கத்தக்கதோ உங்களுக்குள்ளது; சிறுபிள்ளை கள் படலைத் திறந்த குரம்பைகளிலேபுக்கு கண்டவற்றைப் பெ றுக்கி வாயிலேயிடக்கடவதன்றோ; உங்கள் பிள்ளைகள்தானே உங்களுக்கு வஶவர்த்திகளாய்த் திரிகிறன'' என்று இவள் இவர்களை வெறுத்து விமுகையாக, அவன் செய்தவற்றுக்குமேலே, "இவையும் சிலவே'' என்று - இவள் இன்னாப்பாலே சொல்லுகிறாளாகவுமாம்.

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. "உன்மகன்றன்னை யசோதைநங் காய் கூவிக்கொள்ளாய்'' என்று ஒருத்திசொல்லி வாய்மாறுவது க்குமுன்னே வேறேயொருத்தி வந்து, தன்னுடைய க்ருஹத்தில் இவன் செய்த தீம்புகளை முறைப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

(குரம்பைகளிலே) குடிசைகளிலே யென்றபடி. (இன்னாப்பு) கிலேஷ் ரேம். ... ... (க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (சொல்லிலித்யாதி) கீழ்பாட்டுக்களைப் போலே ஒருத்தி முறைப்பட்டால் அத்தைக்கேட்டுத்தாயானவள் அழைத்ததாக இங் கேஒருபாட்டில்லாதே இப்பாட்டும் முறைப்பட்ட படியைச் சொல்லுகிறதா கையாலே, இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை யருளுகிறார் (உன்மகன் றன்னை யித்யாதி). இத்தால் க்ருஷ்ணன் கடுகத்தீம்புகளைச் செய்கையால், அவர்கள் கடுகவந்து சொல்லுகையால், இவளுக்கழைக்க அவகாசமில்லாதே போய்த்தென்று திருவுள்ளம்.

"நங்காய்! பிள்ளைதீம்புகளைச் சொல்லி லரசிப் படுதி'' என்றநவியத்து,

மூ.—சொல்லிலரசிப்படுதி நங்காய்
குழலுடையனுன் பிள்ளைதானே
இல்லம்புகுந்தென் மகளைக்கூவிக்
கையில்வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு
கொல்லையினின்றுஞ் சொணர்ந்துவிற்ற
வங்கொருத்திக் கவ்வளைகொடுத்து
நல்லனநாவற்பழங்கள் கொண்டு
நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றானே. (க0)

ஸ்வா:—(சொல்லிலித்யாதி). உன்பிள்ளையுடைய சூழலைச்சொல்லுவோமாகில உனக்குக் கோபம்தோன்றி விழுகையாவுதி. சொல்லாதிருப்போமாகில் உன்நிறைவுக்குக் கொற்றையாம். (சூழலுடையனுன்பிள்ளைதானே) சூழல்-நாநாவான க்ருத்ரிமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கில்லாததில்லை. "அவனுக்குமுண்டோ சூழல்; அவன்பக்கல் நீங்கள் கண்டதென்?" என்ன; (இல்லம்புகுந்தென் மகளைக்கூவி) என்னகத்திலே புகுந்து என்மகள் பேரைச்சொல்லி அழைத்து.

வ்யா.—(சொல்லிலரசிப்படுதி நங்காய்) முன்னமே ஒருத்தி சொன்னதுக்குமேலே புண்ணின்மேல் புண்ணாக இவளுமொருத்திவந்து தன்மகள் குறைகளைச் சொல்லப்புக்கவாறே, "இதுவுமொரு கிலுகோ!" என்று தாயான யசோதைப்பிராட்டி குபிதையாக; "நங்காய்! உன்பிள்ளை செய்தவற்றைச்சொல்லில் நீ கோபியா நின்றாய். (சூழலுடையன் உன்பிள்ளைதானே) உன் பிள்ளைதானே - உன்பிள்ளையானவன்றானே, துஸ்ஸஹமாய்-உனக்குவந்து சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான,சூழல்களை யுடையனுயிராநின்றான், சூழலாவது-சூழ்ச்சி. அதாவது-நாநாவான க்ருத்ரிமவகைகள். அவறறில் இவனுக்கில்லாதது இல்லைகாண்" என்கை. "இப்படிச் சொல்லுகைக்கு அவன் இப்போது துஸ்ஸஹமாகச்செய்தது தான் ஏது, அத்தைச் சொல்" என்ன; சொல்லுகிறாள்மேல்; (இல்லம் புகுந்தென் மகளைக்கூவி) என்னகத்திலே புகுந்து என்மகளைப் பேரைச் சொல்லியழைத்து. (கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொ

ஆரசிப்படுகைக்கு ஹேதுவைக்காட்டிக்கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (முன்னமேயித்யாதி). (குபிதையாக) என்றதுக்கு, (அவற்றில் இவனுக் கில்லாத தில்லைகாண்) என்றத்தோடந்வயம். "சூழல்களை யுடையன்" என்றத்தால் பலார்த்தத்தை யருளுகிறார் (அவற்றிலித்யாதி). நாவல் பழம் விற்குமவளிட

(கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு) அவள்கையி லடையாள வளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய்.

(கொல்லையித்யாதி) கொல்லையில் நின்றும் கொண்டுவந்து அங்கே நாவலபழம் விற்றுத் திரிவாளொருத்திக்கு அவ்வளைகொடுத்து. (நல்லன நாவல்பழங்கள்கொண்டு) செவ்வி குன்றாதபழங்களைத் தெரிந்துகொண்டு "போரும் போராது" என்று சொல்லுகிறவளவிலே, நான்கண்டு "இவ்வளை உனக்குவந்தபடியென்" என்று அவளைக்கேட்க, அவள், "இவன் தந்தான்" என்ன; "நீயோ இவளுக்கு வளைகழற்றிக் கொடுவந்து கொடுத்தாய்" என்ன; (நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றானே) "நானல்லேன், என்கையில் வளைகண்டாண்டு) அவள்கையில் அடையாளவளையைக் கழற்றிக்கொண்டு போய்.

(கொல்லையித்யாதி) கொல்லையில் நின்றும் கொடுவந்து, அங்கே நாவற்பழம் விற்கிறவொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்து. (நல்லன நாவற்பழங்கள்கொண்டு) தனக்கேறவழகிதான நாவற்பழங்களைத்தெரிந்துகொண்டு, "போரும்போராது" என்றுசொல்லுகிறவளவிலே, நான்கண்டு, "இவ்வளை உனக்குவந்தபடியென்?" என்று அவளைக்கேட்க, அவள் "இவன் தந்தான்" என்ன; "நீயோ இவளுக்கு வளைகழற்றிக்கொண்டுவந்து கொடுத்தாய்" என்ன; (நானல்லேனென்றுசிரிக்கின்றானே) "நானல்லேன்காண், என்கையில் வளைகண்டா த்தில் கண்டு கேட்கும்படி யிருக்க வேண்டுகையாலே, (அடையாளவளை) என்று விசேஷித்தருளினதென்று கொள்வது.

"கொல்லையில் நின்றும் கொணர்ந்தங்குவிற்றவொருத்திக்கு" என்றந்வயித்தர்த்த மருளுகிறார் (கொல்லையி வித்யாதி). "நல்லன" என்று விசேஷிக்கையாலே "நல்லது, பொல்லாதது" என்று பகருமலிருந்து விசாரிதுக்கொள்ளுகை அர்த்தமாகையாலே, (தெரிந்து) என்றருளுகிறார். இத்தாத்பர்யத்தை அபஹரித்து விற்கு மிடத்தில் அச்சமில்லாமை ஸூசித மென்று திருவுள்ளம். (நீயோ இவளுக்கு) என்றநந்தரம், "இல்லம் புகுந்தென் மகளைக் கூவிக்கையில்" என்று இவ்வளவும் கூட்டிக் கொள்வது. (நானல்லேன்) என்றது - இவள் கேட்டதுக்கெல்லாம் உத்தரமான படியை உபபாதிக்கிறார் (என்கையி லித்யாதி). அதுகளிலே "கொடுத்தாய்" என்றதுக்கு முன்னுறவுத்தரம் (என்கையில்கண்டாயோ)என்றது. "இல்லம்புகுந்து"

யோ? நான் உன்னில்லம்புகுகிறது கண்டாயோ? உன்பெண்ணைப் பேர் சொல்லி அழைக்கிறது கேட்டாயோ? கையில் வளைகழற்று கிறது கண்டாயாகில் உன் வளையை அங்கே பறித்துக் கொள்ளாமல் விட்டதென்" என்றாப்போலே சில மித்யைகளைச் சொல்லி மந்தஸ்மிதம் செய்கிறதைக்கண்டு இவனைப் பிடித்தவள் வளையை மறந்து இவனைவிட்டு "உன்னைத் திம்பற நியமிக்கும்படி அவளுக்குச் சொல்லுகிறேன்" என்று போந்து அவளுடைய சூழல் களை இவளுக்குச் சொல்லி முறைப்படுகிறார்கள்.

பிள்ளை யெங்களாழ்வார் கண்வளருவதற்கு முன்னே ஜாக்ரத் ஸ்வப்நத்திலே சென்று "எனக்கு நாவல்பழம் கொண்டிடவேணும்" என்று ஒரு சிறுப்பிள்ளையாய்ச் சென்றுணர்த்த, அவர்கண் வள ரப்புகுந்தவாறே பலகாலும் உணர்த்திக் கண்வளர வொட்டாமை யாலே ஒரு காலாக "பிள்ளாய் நீயார்" என்ன; "நான்

யோ, நான் உன் இல்லம் புகுகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லி யழைக்கிறதைக் கேட்டாயோ, வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையையங்கே பறித்துக்கொள்ளாவிட்டதென்?" என்றாப்போலே எனக்கு மறு நாக்கெடுக்க விடமில்லாதபடி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிநின்று சிரியாநின்றான்; இதிற் காட்டிலுண்டோ துஸ்ஸஹமான தீம்பென் னை. ... . (கூ0)

இத்யாதிக்கு க்ரமேண வுத்தரங்கள் (நான் உன்னில்லமித்யாதி) என்று கண்டுகொள்வது.

(கண்டாயோ) என்கிறவனுக்கு ஹ்ருதயம், "நாவல் பழக்காரி வார்த்தை யையும் உன்மகள் வார்த்தையையும் கொண்டு என் மேலே நிந்தை போடவந் தாயோ, உன்மகள் தானே பழங்களுக்காகக்கொடுத்துப் பழங்கொண்டு, இருவ ரும் க்ருதஸங்கேதராய் என்மேலே சொன்னால், நீ அத்தை மெய்க் கொள்ள ப்போமோ, நீ கண்டால் மெய்" என்று வழக்குப் பேசுகிறானென்று கண்டு கொள்வது. இத்தால் இவளுக்கு நாக் கெடுக்கக் கூடாதே போய்த் தென்று திருவுள்ளம். "ஆனால் வந்து முறைப்படுகிறது என் கொண்டு" என்கிற சங்கையிலே "சிரிக்கின்றான்" என்றது பரிஹார மென்று திருவுள்ளம். அதாவது அவன் சிரிக்கையாலே அவன் செய்ததெல்லாம் ஸித்தமெ ன்னை. ... ... (கூ)

மூ,—வண்டுகளித்திரைக்கும் பொழில்சூழ்
வருபுனற்காவிரித் தென்னரங்கன்
பண்டவன்செய்த கிரீடையெல்லாம்
பட்டர்பிரான் விட்டுசித்தன்பாடல்
கொண்டிவைபாடிக் குனிக்கவல்லார்
கோவிந்தன்றன்னடியார்களாகி
எண்டிசைக்கும் விளக்காகிநிற்பா
ரிணையடியென் தலைமேலனவே. (கக)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் மகன், ஆபர்கேர" என்ன; அவரும் அவ்வளவிலே உணர்ந்து ஜீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று, "ஜீயரே! உம்முடைய மகன் என்னைக் குடியிருக்கவும் உறங்கவு மொட்டுகிறானில்லை," என்ற சேதிகளை அவரும் கேட்டருளி, திருப்பள்ளியறையிலே சென்று புக்கு, "நாயன்தே! இப்படி செய்கை கர்த்தவ்யமன்று" என்று போரியமித்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ... . (௩0)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்தமக்கு ப்ராப்யராவரென்கிறார்.

ஸ்வா;—(வண்டித்யாதி) வண்டுகளானவைகளித்து இரைக்கும்படியான பொழிலென்னுதல். உகளித்து இரைக்கும் பொழிலென்னுதல். இப்படிப்பட்ட பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தாரகாதிகளாக * வருபுனல்காவிரியாலும் சூழப்பட்ட திருவரங்கப் பெருநகரிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபெரியபெருமாள். "தென்"

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார் தமக்கு ப்ராப்யராவரென்கிறார்.

வ்யா;—(வண்டித்யாதி) வண்டுகளானவை மதுபானத்தாலே களித்துப்பாடுகிற கோஷத்தை யுடைத்தான பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தாரகமாகப்பெருகி வாராநின்றுள்ள புனலையுடை

அரு;— பதினோராம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) "இணையடியென் தலைமேலனவே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகையையருளுகிறார் (நிகமத்திலித்யாதி). இத்தால் ஆழ்வாரும் உத்தேஶ்யதா ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி பகவத் விஷயீகாரபாத்ர மாவரென்று பலம் சொல்லிற்றாய்த்து.

"வண்டுகளித்திரைக்கும் பொழில் வருபுனல் காவிரிசூழ்தென்னரங்கன் பண்டு செய்த கிரீடை" என்றநவயித் தர்த்தமருளுகிறார் (வண்டுகளானவை

என்றுதிக்காதல்; அழகாதல். (பண்டவன் செய்த கிரீடையெல்லாம்) தென்னரங்கனானவன் பண்டு செய்த லீலாசேஷ்டிதங்களெல்லாம். அந்த லீலைதான் வ்யாஜமாய் லோகத்துக்கு ப்ரீதி மூலமாகவும், பக்தி மூலமாகவும், ப்ராப்தி மூலமாகவும், ப்ராப்த்யநுஷ்டாநங்களோடே சேர்க்கலாயிறே யிருப்பது.

(பட்டர் பிரான் விட்டுசித்தன் பாடல்) லீலா சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ராப்தி பர்யந்தமான மங்களா ஶாஸநத்தோடே சேர்த்து, இசை தவறாமல் பாடவல்லார்-இவர் தாமேயிறே. தத்வஜ்ஞாநஸாபேக்ஷரான ப்ராஹ்மணோத்தமர்க்கு உபகாரகராய், விஷ்ணு ஸப்தவாச்யரான பெரிய பெருமாளைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்குள்ளே வைத்து மங்களாசாஸநம் செய்யவல்லவர். (கொண்டிவை பாடிக்குனிக்கவல்லார்) இவர் பாடலானவிவற்றைக்

த்தான காவிரியாலும் சூழப்பட்டு, திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருவீதிகளும் * மாடமாளிகைகளுமான இவற்றோட்டைச் சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடைத்தாயிருந்துள்ள * திருவரங்கப் பெருநகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வைபவத்தை யுடையனானவன் முன்பு செய்த லீலாசேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றையும்.

(பட்டர்பிரானித்யாதி) ஸர்வவ்யாபகனான விஷ்ணுவை மநஸ்ஸிலேயுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார்பாடின பாடலான விவற்றைக்கொண்டு. (பாடிக்குனிக்கவல்லார்) ப்ரீதிப்ப்ரேரிதராய்ப்பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே விக்ருதராய் ஆடவல்லவர்களாய். (கோவிந்தனித்யாதி) இந்த சேஷ்டிதங்க

யித்யாதி). "தென்" என்று அழகாய், அத்தை விசேஷிக்கிறார் (திருமதிள்களுமித்யாதி).

"பாடவிவை கொண்டு" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணோத்யாதி). "மேலேயாகி" என்றத்தை "வல்லராகி" என்று கூட்டிக்கொண்டு "பாடிக்குனிக்கவல்லார்" "என்றஸமபிவ்யாஹாரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியர்த்தமருளுகிறார் (ப்ரீதியித்யாதி). "பாடி" என்று ல்யப்பாகையாலே, இது குனிக்கைக்கு ஹேது வாகையால், அவ்வர்த்தாநுபவத்தாலேயும், (இருந்தவிடத்திலிராதே விக்ருதராய்) என்றது என்று கண்டுகொள்வது.

கொண்டு பாடி அவிக்ருதராயிராதே ப்ரஹ்வீபாவம் தோன்றப் பாடியாட வல்லார். (கோவிந்தன் தன்னடியார்களாகி) மூன்றெழுத்துடைய கோவிந்தன் தன்னடியார்களாகி. (எண்டிசைக்கும் விளக்காகி நிற்பார்) எட்டுத்திக்கென்னுதல், எண்ணப்பட்ட தசாவிசேஷங்களென்னுதல், எட்டர்த்தத்தை ப்ரகாஶிப்பிப்பதான வ்யாபக மந்த்ரவிசேஷப்ரதானமென்னுதல். (விளக்காகிநிற்பார்) எத்தசைகளுக்கும்ப்ரகாசகராயிருப்பார். (இணையடியென்தலைமேலனவே) ஒன்றுக்கொன்றொப்பானதிருவடிகள். (க)"என்தலைமேலாரே" என்னுமாபோலே, அநுஸந்திக்கிறார். இவருடைய, * பயிலும் சுடரொளி * நெடுமாற்கடிமையும் இது தானேயிறே. அந்தத்திருவடிகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி தம்திருமுடி யென்கிறார்.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ளெல்லாம்செய்த கோவிந்தனுக்கே அடியார்களாய், தங்களுடைய ஸந்நிதிவிசேஷத்தாலே எட்டுத்திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரம் போம்படி ப்ரகாசகராய்க்கொண்டு நிற்குமவர்களுடைய. (இணையடியென்தலைமேலனவே) சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடிகளானவை என்தலைமேலே ஸர்வகாலமும் வர்த்திக்குமவைகளென்கிறார்.

இத்தால்(உ)"ஓதவல்லபிராக்கள்நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே" என்னுமாபோலே, இத்தை அப்யஸித்தவர்களுடைய வைபவத்தையும், அவர்கள் பக்கல் தமக்குண்டான கௌரவ ப்ரதிபத்தியையுமருளிச் செய்தாராய்த்து. .... (௧௧)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

இந்நிகமத்தால் பலம் சொன்னதேதென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). "எண்டிசைக்கும் விளக்காகி" என்றவளவால் சொன்னவைபவமும், ஆழ்வாருக்கு கௌரவ்யராம்படி பகவத்விஷயீகார லப்யமான வைபவமும் பலமென்றதாயிற்று. ... ... (௧௧)

(க) தி-மொ-எ-௪-க. (உ) தி-வாய்-௬-க-௧௧.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
இரண்டாம்பத்து பத்தாம்திருமொழி
ஆற்றிலிருந்து ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழே பாகவத சேஷத்வத்தை அருளிச்செய்து நின்று இவரைத் தன்னுடைய வ்யாபாரங்களைக் காட்டித் தன் பக்கலிலே யாக்க, இவரும் அவனுடைய லீலாரஸங்களிலே ஒருப்பட்டு அநுஸந்திக்கிறார். (க)"எம்மையாளும்பரமரே" என்றுரைத்த, "ஆளும் பரமனை" என்றாப்போலே, கீழ் அவனுடைய நவநீத சௌர்யாதிகளை அநுஸந்தித்தார்; இதில் நவயௌவனைகளோடே அவனுக்குண்டான லீலாரஸத்தை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

ஆற்றிலிருந்து ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழில் திருமொழியிலே ஊரில் ஸ்த்ரீகளானவர்கள் தந்தாமகங்களில் இவன்செய்த தீம்புகளைச்சொல்லி, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து முறைப்பட்டு "உன்மகனை யிங்கே யழைத்துக்கொள்ளவேணும்" என்றபடியையும், அதுக்கீடாக அவள் அவனையழைத்த ப்ரகாரங்களையும் சொல்லுகையாலே, அவன் ஊரிலகங்கள்தோறும்செய்த நவநீத சௌர்யாதி க்ரீடா விசேஷங்களை யநுபவித்தாராய் நின்றார்; ப்ராப்த யௌவனைகளான பெண்களோடே அவன் இட்டீடுகொண்டு விளையாடுகையாலே அவனாலீடுபட்ட பெண்கள், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி பக்கலிலே வந்து, தங்கள் திறத்தில் அவன்செய்த தீம்புகளிலே

அரு;—ஆற்றிலிருந்து ப்ரவேசம். கீழேகுடும்பினிகளான ஸ்த்ரீகள் வந்து முறைப்படும்படியான க்ருஷ்ணனுடைய சௌர்யாதி லீலாவ்யாபாரங்களை அநுபவித்தவநந்தரம், உத்யத்யௌவனைகளானவர்கள் முறைப்படும்படியான க்ரீடா விசேஷங்களை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி தோன்ற வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணங்களை யருளுகிறார் (கீழில்திருமொழியிலே யித்யாதி). "மங்கை நல்லார்கள்" என்ற நிகமத்தைக் கடாக்ஷித்து (ப்ராப்த யௌவனைகளான) என்றது. (இட்டீடுகொள்ளுகை) வார்த்தையிட்டு வார்த்தை கொள்ளுகை; விவாதம் பண்ணுகையென்றபடி. (ஈடுபட்ட) க்லேசப்பட்ட, முதலிரண்டுபாட்டில் ப்ரமேயத்தைக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (தங்கள் திறத்திலித்யாதி). "ஷீ

(க) தி-வாய்-ரு-எ-க.

மூ;—ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச்
சேற்றாலெறிந்து வளைதுகில் கைக்கொண்டு
காற்றில்கடியனாய்யோடி யகம்புக்கு [ன்று முற்றும்.
மாற்றமுந்தாரானா லின்றுமுற்றும் வளைத்திறம்பேசானலி

ஸ்வா,—முதற்பாட்டு. (ஆற்றிலித்யாதி) (ஆற்றிலிருந்து) பல்
ரும் போவார் வருவாராய், உனக்கு வரவொண்ணாத வாதாரண

சிலவற்றைச்சொல்லி, "ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலனாய், ஆஸ்ரித ரக்ஷகனாய், ஆஸ்ரிதர்க்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி எளியனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு நற்சீவனைதன்னைப் பூதனைகையில் அகப்படாமல் நோக்கிக்கொடுத்தவனாய், ஆஸ்ரிதர்க்குத்தன்னையழியமாறியுங்கார்யஞ்செய்யுமவனாய், ஆஸ்ரிதர் ஆர்த்தியறிந்துசென்று உதவுமவனாய், நித்யாஸ்ரிதையான பூமிப்பிராட்டிக்காக நிமக்நையான பூமியை உத்தரித்தவனாய், இப்படி ஸர்வவிஷயமாக உபகாரங்களைப் பண்ணினவன் எங்கள் திறத்தில் அபகாரங்களைச் செய்யாநின்றான்; ஆனபின்பு இவன்கீழ் ஜீவிக்கப்போகாது; இவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுதோம்" என்று பலகாலும் சொல்லி முறைப்பட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமுமப்படியே பேசி, அவனுடைய அந்த லீலா வ்யாபார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆற்றிலிருந்து) சிலர் "எங்களது"

டம்படு நாகத்தை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (ஆஸ்ரித விரோதீத்யாதி). "ஆநிரை மேய்த்தான்" என்றத்தைப்பற்ற (ஆஸ்ரிதரக்ஷகனாய்) என்றது. "ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்" என்கிற பாட்டைப்பற்றி ஆஸ்ரிதர்க்குக் கட்டவுமித்யாதி). "தள்ளித்தளர் நடை" என்கிற பாட்டை அவலம்பித்து அருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்கு நற்சீவனித்யாதி). "மாவலிவேள்வியில்" என்ற பாட்டை நினைத்தருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்னையித்யாதி). "தாழை தண்ணாம்பல்" என்ற பாட்டைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் ஆஸ்ரிதரார்த்தீத்யாதி). "ஏனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினை" என்றத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (நித்யாஸ்ரிதையித்யாதி). பாட்டுக்கள்தோறும் "இன்று முற்றும்" என்று பலகாலும் சொல்லுகையைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவர்கள் கருத்தை யருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). ... ... *

அரு,—முதல்பாட்டு. (ஆற்றிலித்யாதி) 'விளையாடுவோங்களை" என்றால் போராதோ; ஸ்தல விசேஷத்தை நிர்தேசிக்க வேணுமோ வென்ன; இதுக்கு பாவத்தையருளுகிறார் (சிலரித்யாதி). கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஸர்வேத்

ஸ்த்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்தது. நாங்களிருந்த விருப்புக்கும் உன் வரத்துக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு. (விளையாடுவோங்களை) ஒருவர்க்கொருவர் இட்டடுகொண்டு விளையாடுகிறவெங்களை, நாங்களைத்தேனும் ப்ரயோஜநத்தைக்கருதியோ ஆற்றிலிருந்து; விளையாடவன்றோ? விளையாட்டுக்கும் ஒருப்ரயோஜநமுண்டோ? அதுதானேயன்றோ ப்ரயோஜநம். "சிற்றில், சிறுசோறு, கொட்டகம், குழமணன்" என்று நாங்கள் விரும்பி விளையாடுகிறதைக்கண்டு நின்று "அவற்றோபாதிநானும் உங்களுடைய லீலோபகரணமன்றோ, என்னையுங்கூட்டிக்கொள்ளிகோள்" என்று அவன் புகுர, புகுந்தவாறே, நாங்கள் எங்களுடைய லீலோபகரணங்களையு மெடுத்துக்கொண்டு விழுகைகளானவளவிலே, எங்க

என்றபிமாநிக்கும் நிலத்திலே யிருந்தோமோ? ஸர்வஸாதாரணமான ஸ்த்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்தது. இத்தால் - ஏகாந்தமாய், இவனுக்குவந்து தீம்புசெய்ய வொண்ணுதபடி பலரும் போவார் வருவாரான ஸ்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்ததென்னை. (விளையாடுவோங்களை) விளையாடுகிறவெங்களை. தன்னையொழிய நாங்கள் அந்யபரைகளன்றோ; தன் இடையாட்டம்பட்டோமோ?; நாங்கள் முன் தீமை செய்தோமாகிலுமாமிறே; தன்னைக்கடைக்கண்ணால் கணிசித்தோமோ?; தன்னை யிங்கிட்டெண்ணிறில்லைகிடீர்.

யாதி). ஸாதாரண ஸ்த்தலமானதால் வந்த குற்றமேதென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). நால்வரும் வரும்போது இத்தைக்கண்டு கோ(ஸ்ரீ)பவ்ருத்தர்களோடே சொன்னால் அவர்கள் நிலவறைகளிலே பொகட்டால் திரும்பவிவன் முகம்பார்க்க விரகில்லையென்று, ப்ரணயரோஷம் தோற்றச் சொல்லுகிறார்களென்று திருவுள்ளம். ஸாதாரண ஸ்த்தலத்தில் அற்றைக்கு மற்றைநாள் உங்கள் முகம் பார்க்கக்கூடாதபடி நாடறிய அவன் தீம்பு செய்வனே, நீங்களே அவனைக்கண்ட மட்டிலே பரவசைகளாய் சேஷ்டித்தீர்களாகவேணுமென்று யசோதைக்குக்கருத்தாக விவக்ஷித்து, அதுக்குஉத்தரம் "விளையாடுவோங்களை" என்றதென்று திருவுள்ளம்பற்றி பாவங்களை யருளுகிறார் (தன்னையொழிய) என்று தொடங்கி அஞ்சு வாக்யத்தாலே. (தன்னிடையாட்டம் பட்டோமோ) என்றது - தன் கிட்டவந்தோமோ வென்றபடி. (இங்கிட்டு) என்றது - இங்கேயென்றபடி.

ளைச் சேற்றாலெறிந்து எங்கள் வளைகளையும் துகில்களையும் கைக்கொண்டு.

(காற்றில் கடியனாயோடி) ஓடுகிறகாற்றைப்பிடிக்கிலும் இவனைப் பிடிக்கவொண்ணாதபடி தன்னகத்திலே சென்றுபுக்கு.(மாற்ற

(சேற்றாலெறிந்து) சேற்றையிட்டெறிந்து. பிறரறியாதபடி திருக்கைகளாலேஸ்பர்சித்தாலாகாதோ? "இதென்?" என்றுபிறர் கண்டுகேட்கும்படி சேற்றையிட்டெறியவேணுமோ? (வளைதுகில் கைக்கொண்டு) நாங்கள் குளிக்கைக்காகக் களைந்திட்டுவைத்தவளைகளையும் துகில்களையும் வாரிக்கொண்டு. இடைப்பெண்களாகையாலே ஆபரணங்களும் பரியட்டங்களும் களைந்திட்டுவைத்திறே குளிப்பது.

(காற்றிற்கடியனாயோடி) தொடர அகப்படாதே காற்றிலுங் காட்டில் கடியனாயோடி. தன்ஜீவநத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி கொண்டால், எங்கள் ஜீவநத்தையும் கொண்டுபோகவேணுமோ?. அவனுக்கு ஜீவநம் இவர்களுடைய வளைகளும் துகில்களும். இவர்களுக்கு ஜீவநம் அவன்றன்னுடைய வடிவிறே. (அகம்புக்கு) பின் தொடர்ந்து சென்றாலும் காணப்போகாதபடி தன்னகத்திலே சென்றுபுக்கு. ஸாதாரணஸ்தலத்திலே வழிபறித்து அஸாதாரணஸ்தலத்திலே யாய்த்திருப்பது.

ஆற்றிலிருந்து விளையாடுமுங்களுக்கு-சேற்றாலெறிந்தால் இதுவும் குற்றமாகவேணுமோ வென்ன வருளுகிறார் (பிறரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). கையில் வளையும், அரையில் துகில்களையும் கொள்ளும்படி யெங்ஙனே? நீங்களெல்லாரும் பிடித்துக்கொள்ள வொண்ணாதோ வென்ன வருளுகிறார் (நாங்களித்யாதி). ஆபரணங்கள் கெட்டுப்போமென்று கழற்றிவைத்தார்களாகிலும், துகிலைக்கழற்றக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (இடைப்பெண்களித்யாதி ஆபரணங்களைப்போலே இவற்றையும் கழற்றிவைத்தார்களென்று கருத்து.

"வளைதுகில் கைக்கொண்டோடி" என்றது-குற்றமான படியை உபபாதிக்கிறார் (தன் ஜீவநமித்யாதி). அகத்தில் புகுந்தால் காணப்போகாதோ வென்ன, அவற்றை உபபாதிக்கிறார் (வழிபறித்தித்யாதி). அஸாதாரணஸ்தலமாகையால் அவன் பின்னேயே அங்கே போனால், வாசல்காப்பார் போகவிட்டார்களென்று கருத்து.

மும் தாராதொழிலன்றுமுற்றும்) நாங்கள் "க்ருஷ்ண, க்ருஷ்ண" என்றழைத்தாலும் எழுந்திருகிறானில்லை. என்னென்றால் இன்று முடியார்களிறே. என்னென்னும்போது அவன் குரலில தெளிவும் கலக்கமும் கண்டு தரிப்பர்களிறே.

(வளைத்திறம் பேசாதொழிலன்றுமுற்றும்) என்னென்கை அரி தாய், உறவற்றுலும் "எங்கள் கையில்வளை கலை முதலாகத்தாவே னும்" என்று நாங்கள் பலகாலும் சொன்னால், அதுக்கு ஒருத்தரம் சொல்லவேண்டாவோதான். "வளைத்திறம் பேசானால்" என்கை யாலே வளைபெறுவதிலும் பேச்சுப்பெறுவது காணும் இவர்களுக்கு அபேக்ஷிதம். ப்ரணயிநிகள் "வளை, கலைகள்" என்றப்போலே காணும் தந்தாமபிமதங்களைச் சொல்லுவது. இன்று முழுக்க நான்

(மாற்றமும் தாராதொழிலன்றுமுற்றும்) நாங்கள் தன்பேரைச் சொல்லியழைத்தாலும் அதுக்கு ஒருமறுமாற்றந்தானும் சொல்லு கிறானில்லை; வார்த்தையே ஏதேனும்-வளையும் துகிலுமோ? ஒரு வார்த்தை தன்னையாகிலும் தந்தாலாகாதோ?. இப்படி ஒருவார்த் தையுமுட்படச் சொல்லாதவனாலே இன்றுமுடிவோம். ஒருவார் த்தைபெறில் ஜீவிப்பார்போலேகாணும்.

(வளைத்திறம்பேசானாலின்றுமுற்றும்) தருவனென்னுதல். தாரேனென்னுதல், வளையிடையாட்டமாக ஒன்றும் சொல்லாதவ னாலே இன்று முடிவோம். "முற்றுதும்" என்கிறவிது, "முற்றும்" என்று குறைந்துகிடக்கிறது. முற்றுதல்-முற்றலாய்; அதாவது - முடிவாய், முற்றுமென்றது - முடிவோமென்றபடி. (௧)

(நாங்கள்) என்றவநந்தரம் "வாசலிலேயிருந்து" என்று சேஷம். "மாற்ற மும்" என்றது-தருகிறேமென்ற வார்த்தை தானுமென்றபடி. "மாற்றமும்" என்ற ச(உ)ம்ப்தத்தாலே வளைதுகில்களோடே ஸமுச்சயம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (வார்த்தையுமித்யாதி). விவரணம் (ஒருவார்த் தையுமித்யாதி). தாத்பர்யார்த்தங்களை அருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளு கிறார் (இப்படியித்யாதி). வ்யாக்யாதாவினுடைய ஈடுபாடு (ஒருவார்த்தை பெறிலித்யாதி).

"தருவன" என்றதாப்போலே "தாரேன்" என்றும் சொல்லானென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அர்த்தமருளுகிறார் (தருவனித்யாதி). ... (௧)

ஸ்வா;—நின்று கூப்பிட்டாலும் ஒருவார்த்தையரிதாவதே? "நான் உங்களுக்கு வளை தாரேன்" என்று சொல்லுகிறதேபோரும், தருவேனென்று சொல்லவுமாம். நாங்கள் எங்கள் க்ருஹங்களிலே போம்படி நெடுகவிசாரித்துத்தந்துவிடவுமாம். இவற்றிலே ஒன்று செய்யானாகில் நாங்கள் முடிவுதோமென்கிறார்கள்.

(இன்று முற்றும்) பிழைக்தோமென்றுதல், முடிந்தோமென்றுதல், இரண்டத்தொன்று இன்று தலைக்கட்டும். "அவனே உங்களுக்குத் தாரான், நீங்கள் நின்று தவளாதே, நான் வாங்கித்தருகிறேன்" என்று தாய்மார் வாங்கிக்கொடுத்து நீங்கள் போங்கோளென்றாலும் போகார் போலே காணுமிவர்கள்; இவன்றன் பக்கலிலே சென்று "நீ அவற்றைக்கொடு" என்று சொன்னாலும், "நான் கொடுக்கைக்கோ ஹாஸ ப்ரயாஸப்பட்டுக்கொண்டு வந்தது" என்று கணக்கச் சொல்லுமே அவன், அது தன்னைக்கேட்டவாறே "இவன் ந்யாயமறிந்தபடி பாரீர்" என்று கொண்டாடுமித்தனையிறே அவளும். ஸ்ரீநந்தகோபரும் இவன் சொன்ன ந்யாயமிறே பரமார்த்தமென்பது.

இத்தால்-அநந்யப்ரயோஜநராய், அநந்யஸாதநபரரா யிருப்பாரையும் விஷயீகரிக்குமென்னு மர்த்தம் தோன்றுகிறது; "ஸாதநமாகையாவது, அவனுக்கு வ்யாமோஹ ஹேது" என்றிறே அறிவுடையார் நினைத்திருப்பது. "சேற்றாலெறிந்து" என்கையாலே அவன் நீர்மையாலே தாங்களிடப்பட்டார்களென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "எறிந்து" என்கையாலே, அவனிடப்பட்டிலனென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அடையாளம் குறிக்குப்போறையிறே அவனிருக்கிறது.

"வளை துகிலைக்கொண்டு" என்கையாலே-சேஷத்வத்தையும் பாரதந்த்ர்யத்தையும் பறித்துக் கொண்டானென்கிறது. சேஷத்வத்தைப் பறிக்கையாவது-தன்வயிறு நிறைத்துப்போகையிறே; பாரதந்த்ர்யத்தைப்பறிக்கையாவது- இவர்களை அலைவலையாக்குகையிறே.

"காற்றில் கடியனாயோடி" என்கையாலே ஸ்பர்சேந்த்ரிய க்ராஹ்யதார்லபனென்கிறது. "அகம்புக்கு" என்கையாலே ஸ்வபோக்த்ருத்வ நிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்தாநத்திலே புக்கானென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "மாற்றமும் தாரானால்" என்கையாலே, அவாக்யநாதராம்ருத போகியென்று தோற்றுகிறது. "வளைத்திறம்

மூ.—குண்டலம்தாழக் குழல்தாழநாண்தாழ
எண்டிசையோரு மிறைஞ்சித்தொழுதேத்த
வண்டமர்பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு [வின்றுமுற்றும்.
விண்டோய்மரத்தானு வின்றுமுற்றும் வேண்டவுந்தாரானு

பேசானல்'' என்றத்தால்-விஷயா நுரூபப்ராப்ய ப்ரகாஶக னென்று மிடம் தோற்றுகிறது. "இன்று முற்றும்'' என்றவித்தால் "சரமாதிகாரம் நாசத்தை நிரூபித்தால், உஜ்ஜீவநத்திலே நிரூபித்தாலொழிய நடுவுநிலையில்லை' என்று நம்பி அருளிச்செய்தவார்த்தையும் தோற்றுகிறது. அதாவது-பர்வக்ரமமாக நஶிக்கிறுனென்னுதல். உஜ்ஜீவிக்கிறுனென்னுதல் செய்யாதென்றபடி. (க) "தன்னுள் கலவாததெப்பொருளும் தானிலலையே.'' .... (க)

அவ;— இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்நின்றநிலையிலேநின்று இரண்டத்தொன்று முடிவு கண்டாலொழியப்போர நில்லார்களிறே இவர்களும். இவர்கள்நின்று தான் செய்வதென்னென்னில்; இவனுடைய அவதாரங்களிலும் அபதாநங்களிலும் முற்றீம்பாலுண்டான குண விசேஷங்களை அநுஸந்தித்து, முறைப்பட்டுச்சொல்லலாமிறே மேலெல்லாம்.

ஸ்வா;—(குண்டலமித்யாதி) குண்டலம் - காதுப்பணி. அது திருக்குழல் கீழே தாழ்ந்தசைய. திருக்குழல் தானசைய. திருக்கழுத்தில் சாத்தின விடுநாணசைய. (எண்டிசையோருமிறைஞ்சித்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (குண்டலந்தாழக் குழல்தாழ நாண்தாழ) குண்டலம் - காதுப்பணி. அதுதிருத்தோள்களளவும் தாழ்ந்தசைய, திருக்குழல்களும் அதுக்குப் பரபாகமாம்படி அத்தோடொக்கத் தாழ்ந்தசைய; திருக்கழுத்திற் சாத்தின விடு நாணனது திருவுந்தியளவும்தாழ. (எண்டிசையோருமிறைஞ்சித் தொழுதேத்த) எட்டுத்திக்கிலுமுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளெல்லாம் இவ்வடிவழகையும் சேஷ்டித வைலக்ஷண்யத்தையும் கண்டு

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (குண்டலமித்யாதி) குண்டலமித்யாதியெல்லாம் எண்டிசையோரும் வணங்கி எத்துகைக்கு ஹேதுவாகத் திருவுள்ளம்பற்றி க்ருஷ்ணன்விஷயமாகவர்த்தமருளுகிறர் (அதித்யாதி). "துகில்கைக்கொண்டு'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (சேஷ்டித வைலக்ஷண்யத்தையும்) என்றது.

(க) தி-வாய்-உ-டு-ந.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, ௧௦-இ, உ-பா, குண்டலம். ௪அ௧

தொழுதேத்த) எட்டுத்திக்கிலுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளெல்லாம் * பும்ஸாமென்கிறபடியே தொழுதிறைஞ்சி ஏத்த. அஞ்ஜலிஹஸ்தராய் ப்ரஹ்வீபவித்து மங்களாசாஸநம்செய்ய.

(வண்டமர்பூங்குழலார் துகில் கைக்கொண்டு) வண்டுமாறுதபூக்களாலே அலங்க்ருதமான குழல்களை யுடையவர்களுடைய, கரையிலே யிட்டுவைத்த பரியட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. அவனைக் "கைக்கொண்டான்"என்கிறார்க ளித்தனையொழிய, இவர்களுக்கும் அபிப்ராயம் அதுதானேயிறே. இவர்களுக்கும் அது கைக்கொண்டாப்போலே தங்களையும் கைக்கொள்ளுகை யிறே அபிப்ராயம். (விண்தோய் மரத்தானுலின்று முற்றும்) விண்ணிலே.தோயும்படியான குருந்தமரத்திலே யிருந்தானுகில் அவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலேஇட்டுக்கொண்டிருந்தானென்னுமது, இன்றும் எங்கள் காரியம் தலைக்கட்டுமென்று போகிறுர்களில்லை. (வேண்டவும் தாராறுலின்று முற்றும்) வேண்டவும் கொடானுலென்னுதே "தாராருல்" என்கையாலே, தம்மையும் அவர்களோடேகூட்டி யநுஸந்திக்கிறுர். அவனுக்கும் அவர்களுக்குமுண்டான பர(ஸ்)வபந்தமெல்லாம் தம்முடைய பேறுக நினைக்கிறுர். "இந்த வ்யாமோஹந் தான் அவனுக்கோரிடத்திலே தானுண்டாகப் பெற்ரேம்" என்றிறே இவர்கள்தான் இவ்வளைப்புநிற்கிறது. (உ)

பக்நாபிமாநராய் வணங்கி ஸ்தோத்ரம்பண்ண.

(வண்டமர் பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு) வண்டுகள் மாறுதபூக்களாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்களுடைய, கரையிலே யிட்டுவைத்த பரியட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. (விண்தோய்மரத்தானுலின்று முற்றும்) இவர்களுக்கெட்டாதபடி விண்ணிலேதோய வளர்ந்த குருந்தமரத்திலே யிருந்தவனுல் இன்று முடிவோம். (வேண்டவும் தாராருலின்று முற்றும்) "துகிலைப் பணித்தருளாய்" என்றபேக்ஷிக்கவும் கொடாதவனுலே இன்று முடிவோம். ... ... (உ)

"இறைஞ்சி" என்றத்தாலும் "தொழுது" என்றத்தாலும் ஆஸ்ரயிக்கையைச் சொல்லுகையாலே, மாநஸிககாயிக பேதேநவர்த்தமருளுகிறுர் (ப(ஞ)க்நாபிமா

மூ.—தடம்படுதாமரைப் பொய்கைகலக்கி
விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றியீர்த்துப்
படம்படுபைந்தலை மேலெழப்பாய்ந்திட்டு [ருமுற்றும்.
உடம்பையசைத்தானூ ரின்றுமுற்று முச்சியினின்றானூ ரின்

அவ;— மூன்றும்பாட்டு. (தடமித்யாதி) தாங்கள் பெறு வார் இழப்பார் செய்கையன்றிக்கே, "காளியன்மேலேகுதித்தான், என்னுகப் புகுகிறதோ?" என்று அவனுக்குப் பரிகிறார்களாயிருக் கிறது. "அவன்தான் உண்டானாலிறே நாம் உண்டாவது" என்றி றே இவர்கள் தானிருப்பது.

ஸ்வா.—(தமிடத்யாதி) (தடம்படுதாமரைப்பொய்கைகலக்கி) "இடமுடைத்தான தாமரைப் பொய்கை" என்றிறே ப்ரஸித்தம், காளியன் புகுவதற்கு முன்பு தாமரை படும்தடம் பொய்கை கல க்கி. படுகை உண்டாகை, இப்படிப்பட்ட. பொய்கையைக்கலக்கி (விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றியீர்த்து) காளியன் சீறும்படிதா

வ்யா;-மூன்றும்பாட்டு. (தடமித்யாதி) இடமுடைத்தான தா மரைப்பொய்கையென்றிறே ப்ரஸித்தி-காளியன் குடிபுகுவதற்கு முன்பு; பின்பிறே * நச்சுழல் பொய்கையாயிற்று. இப்படிப் பட்டபொய்கையை, (உ) "నిపపాత హ్రదేతత్ర సర్పరాజస్య వేగతః। తేనాభి పతతా తత్ర క్షోభితస్స మహాహ్రదః - நிபபாத ஹ்ரதே தத்ர ஸர்ப்ப ராஜஸ்யவேகத:। தேநாபிபததாதத்ர க்ஷோபிதஸ்ஸ மஹாஹ்ரத:" என்கிறபடியே பெரிய விசையோடே உள்ளே குதித்துக் கலங்கப் பண்ணி. (விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றியீர்த்து) இப்படிக்கலக் கினவாறே க்ருத்த(க்ருத்த)னாய், விஷத்தையுமிழ்ந்து கொண்டு கிளர்

நராய் வணங்கி; என்று, தோய்தல்-வ்யாபித்தல். ... ...(உ)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தடமித்யாதி) விஷாக்நியாலே கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் பொய்கையைத் தாமரைப்பொய்கை யென்னக் கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (இடமித்யாதி). "காளியனானவன் கருடபயத்தாலே ரமணகத்வீபத்தில் நின்றும், ஸௌபரிசாபத்தாலே கருடனுக்கு வரக்கூடாத விந்தப் பொய்கைக்கு வந்தான்" என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தில் கதையைக் கண்டு கொள்வது, நாகமான போதே விஷமுண்டாயிருக்க, "விடம்படு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேது பூர்வகம் தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (இப்படியித் யாதி).

(க) தி-ச-வி-அகூ. (உ) வி-பு-ரு-எ-கக,

வளையத்திலே வாலைப்பற்றி இழுத்து, (௧) "சலங்கலந்த பொய் கை" என்னும்படி விடம்படுநாகமிறே. அதினுடைய கலையில் நன்றான படத்தின்மேலே விஷம் கக்கும்படி அதிரக்குதித்து. மெத்த விடத்திலும் சலியாமல் அது நின்றாட, அதுக்கிளையாமல் நம்முடைய பாக்யத்தாலே அதன்மேலே நின்றாடினானாகி லென்னுதல். ஆடினனென்னுதல்.

(படம்படு பைந்தலைமேலெழப்பாய்ந்திட்டுப் பொய்கை கலக்கி, விடம்படுநாகத்தை வால் பற்றியீர்த்து, உடம்பை யசைத்

ந்த காளியனாகிற ஸர்பத்தை ஒரு சரக்காக நினையாதே வாலைப் பிடித்திழுத்து.

(படம்படுபைந்தலை மேலெழப்பாய்ந்திட்டு) படத்தையுடைத்தாய், கோபத்தாலே விஸ்த்ருதமான அதின் தலைமேலே, அதிர்த்தியாலே விஷத்தைக் கக்கும்படி கிளரக்குதித்து. (உடம்பையசைத்தானின்று முற்றும்) காளியனுடைய க்ரோதத்தையும், கிளர்த்தியையும், அவன் பணங்களிலே இவன் சென்று குதித்த படியையும் கரையிலே நின்றுகண்டு, "இப்பாம்பின்வாயிலே அகப்படப்புகுகிறானித்தனை, எல்லாரும் முடிந்தோம்" என்று படுகாடு பட்டு விழுந்து கிடக்கிற அநுகூலரான கோபகோபிஜநங்கள் த(ஃ)ரித்தெழுந்திருக்கும் படியாக, அங்கே நின்று திருமேனியை அசைத்தாடினவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

(உச்சியில் நின்றானின்று முற்றும்) அவன் இளைத்து விழுந்து சரணம் புகுமளவும் அந்தப்பணத்தின்மேலே நெருங்கமிதித்து நின்றவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

"பை" என்றதுக்கு அர்த்தம் (கோபத்தாலே விஸ்த்ருதமான) என்றது. "பாய்ந்திட்டு" என்னவமைந்திருக்க "எழ" என்றதுக்குப்ரயோஜந பூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (அதிர்த்தியாலேயித்யாதி). "உடம்பையசைத்தானால்" என்றதுக்குப்ரக்ருதோபயோகம்சொல்லவேண்டி, மேலெல்லாத்தையும்கடாக்ஷித்து, ப்ரமாணப்ரஸித்தியைப்பற்ற அர்த்தமருளுகிறார் (காளியனுடையவித்யாதி).

"மேலெழப்பாய்ந்திட்டு உடம்பையசைத்தானால்" என்றதுக்கும் "உச்சியில் நின்றானால்" என்றதுக்கும் ஏகார்த்தமாகையால் வந்த பௌநருக்யத்தைப் பரிஹரியா நின்றுகொண்டு, உச்சியில் நிற்கை "இன்று முற்றும்" என்றதுக்கு ஹேதுவாக வேண்டி, தமிக்கையாம்படியும் காட்டிக்கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (அவனிளைத்தித்யாதி).

மூ.—தேனுகனவி செகுத்துப் பனங்கனி
'தானெறிந்திட்ட தடம்பெருந்தோளினல்
வானவர்கோன்விட வந்தமழைதடுத்து [வின்றுமுற்றும்.
ஆநிரைகாத்தானை வின்றுமுற்று மவையுய்யக்கொண்டானை

தானவின்று முற்றும், உச்சியில் நின்றானவின்று (முற்றும்) அது சலித்துமடிய, அதின் தலையிலே நின்று தனக்கு ஸ்நேஹிகளானவர்கள் அஞ்சாதபடி அபயப்ரதாநம்செய்தானாகில், (இன்றுமுற்றும்) இன்று நம் காரியம் தலைக்கட்டும். .... (ங)

அவ,—நாலாம்பாட்டு. மலையெடுத்துக்கொண்டு நின்ற திருக்கைகளுக்குப் பரிகிறார்கள்.

ஸ்வா:—(தேனுகனித்யாதி) கம்ஸனுக்குப் பரதந்த்ரனாய் இங்குத்தைக்கு விரோதத்தை விளைப்பானாய் வந்ததேனுகனைநிரஸித்

இத்தால் - ப்ரதிகூலனை த(ட)மித்து, அநுகூலரானவர்களுடைய வயிற்றெரிச்சலைப் போக்கினவன், ஸ்வசேஷ்டிதங்களாலே எங்களை இப்படி வயிறெரியும்படி பண்ணா நின்றான்; ஆனபின்பு அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை. இருகால் சொல்லுகிறது - ஆற்றாமையினுடைய அதிசயம். .... (ங)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) (க) "గృహీత్వా భ్రమణేనైవసోఽమ్బరేగతజీవితమ్ । తస్మిన్నేవ సచిక్షేప ధేనుకం తృణరాజని ॥ తతః ఫలాన్యనేకాని తాలాగ్రాన్నిపతన్ ఖరః ।పృథివ్యాం పాతయామాస మహావాతోఘనా నివ- க்ருஹீத்வா ப்ரமணேனைவ ஸோம்பரே கதஜீவிதம், தஸ்மிந்நேவ ஸசிக்ஷேபதேநுகம் த்ருணராஜநி॥ தத: பலாந்யநேகாநி

"இன்றுமுற்றும்" என்றதுக்கு இவைகள் ஹேதுக்களானமையை உபபாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (ஸ்வசேஷ்டிதங்களாலே) என்றது-தங்களோடு கலந்து பரிமாறாமல் வளைதுகில் முதலானவற்றைக்கொண்டு எங்கள் வயிறு மறுக்கிற லீலைகளாலேயென்றபடி.

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (தேநுகனித்யாதி) தேனுகனை முடிக்கைக்கு ப்ரஸக்தியையும், முடித்தப்ரகாரத்தையும், அத்தைக்கொண்டு பனங்கனியை எறிந்த ப்ரகாரத்தையும் ப்ரமாணகதநமுகேந வருளுகிறார் (க்ருஹீத்வேத்யாதி). (த்ருணராஜநி) என்றது-தாலவ்ருக்ஷத்திலேயென்றபடி. (மிகவும்பெரிய)

(க)

து, பனையாய் நின்று பழுத்திருந்த வஸுரனையும், அந்தப்பனம் பழந்தன்னாலே நிரஸிக்கவற்றாய் இறுகிப்பெரிதானதோளாலே.

(வானவர் கோன்விட்டவந்தமழைதடுத்து) "இந்த்ரனுக்கிடுகிற சோற்றை 'நாம் பிறந்து வளருகிற வூரிலுள்ளார்க்கு அந்யசேஷத்வ முண்டாக வொண்ணாது" என்று தகைந்து, "இந்தச் சோற்றை இந்தவசேதநமான மலைக்கிடுங்கோள்; புல்லும் தண்ணீரும் நம்பசுக்களுக்கு இந்த மலையிலேயன்றோ?" என்ன; கோபஜநங்களெல்லாம் ப்ரியப்பட்டு, ஸ்ரீநந்தகோபரும் இந்தவார்த்தையைக் கேட்டு, "இவன் சிறுப்பிள்ளையாயிருக்கச் செய்தே இவனுக்குள்ள வறிவைப் பாரீர்" என்று கொண்டாடி, இவன் சொன்ன மலைக்கிட, அத்தைக்கேட்ட விந்த்ரனும் அத்யந்தம்குபிதனாய்க்கொண்டு புஷ்கலாவர்தகம் முதலானமேகங்களை ஏவி "இடையருர் ஸமுத்ரத்

தாளாக்ராந்தபதங்கரா: - ப்ருதிவ்யாம் பாதயாமாஸ மஹாவ்ரதோ சுநாநிவ" என்கிறபடியே கழுதையானவடிவைக்கொண்டு, தன்னை நலிவதாக வந்துநின்ற தேநுகனென்கிற வஸுரனுடைய ப்ராணனை, ஆகாசத்திலே யெடுத்துச் சுழற்றுகிற வேகத்தாலே முடித்து ஆஸுரமான பனையினுடைய பழங்களுதிரும்படியாக, தானெறிந்திட்ட மிகவும் பெரியதோளாலே.

(வானவரித்யாதி) தனக்கிடுகிற சோற்றை விலக்கி மலைக்கிடுவித்ததடியாக, மிகவும் குபிதனாய், தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரன், ஆய்ப்பாடியிலுள்ள கோக்களும் கோப கோபீஜநங்களும்கடலிலேபோய்ப்புகும்படி வர்ஷிக்கச்சொல்லி, புஷ்கலாவர்த்

என்றது "தடம் பெரும்" என்றத்விருக்தி தாத்பர்யம். (க) "बलः प्रविश्य ... ... -பலஃப்ரவிஶ்ய பாஹுப்யாம்" என்று நம்பி மூத்தபிரான் தாலவனத்திற் போக, தேனுகன் வந்துஉதைக்க, அவனைச்சுழற்றி ஸம்ஹரித்திருக்க, க்ருஷ்ணன் செய்ததாகச் சொல்லித்து - இருவரும் பகவதவதாரமாகையால் தர்ம்யைக்யத்தைப்பற்ற என்று கண்டுகொள்வது.

"வானவர்கோன் விடுகையால்வந்த மழைதடுத்து" என்று அக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அவன் விடுகைக்கு ஹேதுவையும், விட்ட ப்ரகாரத்தையும், இவன் அத்தைத் தடுத்தபடியையும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தியை யுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (தனக்கித்யாதி). கோகோபீஜநங்களெல்லாரையும் காத்

(க) பாக-க0-கரு-உஅ.

ஆய்ச்சியர்சேரி யளைதயிர்பாலுண்டு
பேர்த்தவர்கண்டு பிடிக்கப் பிடியுண்டு [மாட்டாதங்
வேய்த்தடந்தோளினார் வெண்ணெய் கொண் [றுமுற்றும்,
காப்புண்டிருந்தானை யின்றுமுற்று மடியுண்டழுதானை யின்

திலே காணும்படி வர்ஷியுங்கோள்" என்றுவிட, அந்தமலைதன்னையே எடுத்து அந்தமழையைக்காத்து. (ஆநிரை காத்தானால்) இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்தானென்றதே, பசுக்களை ரக்ஷித்தானென்கையால்-அவ்வூரில் அறிவுடையாரை ரக்ஷிக்கவேணும்போலேகாணும். (இன்று முற்றும்) இன்று நம்காரியம் தலைக்கட்டும். (அவையுய்யக்கொண்டானால்) ஆநிரைகாத்தவளவிலும் அவனுக்கு க்ருபாபாத்ரமாவாரைக் காணுமையாலே, மீண்டும் அவை தன்னையேயிறே உஜ்ஜீவிப்பித்ததும்; ஆகையாலே இன்று முற்றும்.

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியரித்யாதி) வெண்ணெய்

தகாதி மேகங்களை ஏவிவிடுகையாலே அவற்றால் வந்தவர்ஷத்தை, முன்பு "ரக்ஷகம்" என்று தோன்ற மலைதன்னையே குடையாக வெடுத்து,உள்ளத்தில் தான் செய்யுமுபகாரமறியும்பசுக்களை ரக்ஷித்தவனாலே இன்று முடிவுதோம். (அவையித்யாதி) அம்மழையிலீடுபடாதபடி நோக்கி, அவற்றை உஜ்ஜீவிப்பித்தவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - ரக்ஷ்யவர்க்கத்துக்கு வந்த வர்ஷாபத்தைப் போக்கினவன், எங்களுக்கு விரஹாபத்தை விளைத்து நலியாநின்றான்; ஆனபின்பு அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை. (௪)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியர்சேரி) இடைச்சிகள் சேரி

இருக்க, ஆநிரையை விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உள்ளத்தி லித்யாதி).(உள்ளத்தில்)என்றது-உள்ளேயிருக்கிற கோகோபீஜநங்களிலென்றபடி. க்ருதஜ்ஞதையால் கோவிந்தாபிஷேகம் ஸுரபி பண்ணுகையை உட்கொண்டு (உபகாரமறியும்) என்றது. "தோளினால்" என்றதும் "உய்யக்கொண்டானால்" என்றதும் ஆற்றாமையாலே சொன்னார்களென்று திருவுள்ளம்.

(விரஹாபத்தை விளைத்து) என்றது-தான் துகில் முதலானவற்றைக் கொண்டு தன்வ்யாமோஹத்தைக்காட்டிக்கலந்துபிரிமாறுமல் போயென்றபடி.

படுவதற்கு முன்னேமத்தாலே தயிருடைத்தவளவிலேயென்னுதல்; †வடித்ததயிரென்னுதல்; அன்றியிலே அவன்தான் உள்ளளவும் கை நீட்டி வெண்ணெய்போலே அளைந்ததயிரென்னுதல். இதுக்கு ஹேதுவானபால், இவையெல்லாத்தையும் ஆய்ச்சியருடைய தெருக்கள்தோறும், திறந்தவாசல் படலடைத்த வாசல்கள்தோறும் புகுந்து அமுதுசெய்து, "கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்களோ" என்று மீண்டும் மீண்டும் போவது வருவதாய் "அவர்கள் ‡இருக்கிறார்களோ?" என்று பார்க்குமதொழிய, வயிற்று நிறைவு பார்ப்பதில்லையிறே. (பிடிக்கப்பிடியுண்டு) பலகாலும் போக்குவரத்துச் செய்கிறவடியோசையாலும், உடைமணியிலுள்ளடைவிழுந்து மப்திக்கையாலும், அவர்கள் கண்டுபிடித்தவளவிலே, "நாம் ஓடினாலும் மணியோசையிலேயோடிப் பிடிக்கத் தவிரார்கள்" என்றுப்போலே நினைத்து, மணிநாக்கைப் பிடிக்கப்போகாது; அவர்கள் செவியை இவனால் புதைக்கப்போகாது; தன் செவியைப் புதைத்துக்கொண்டு நிற்குமித்தனையிறே. அவ்வளவிலே அவர்கள் பிடித்தால் பிடியுண்ணுமித்தனையிறே.

யிலே. (அளைதயிர்பாலுண்டு) அவர்கள் கடைவதாக மத்துநாட்டியுடைத்தவளவிலே வைத்த தயிரையும், காய்ச்சுவதாகவைத்தபாலையு மமுதுசெய்து. அன்றிக்கே. அளைதயிர்" என்றது - அபிநிவேசாதிசயத்தாலே தன்கையுள்ளளவும் போகவிட்டு அளையப்பட்ட தயிரென்னவுமாம். (பேர்த்தவர்கண்டு பிடிக்கப்பிடியுண்டு) மீண்டு ஒருகால் "வெண்ணெய் களவுகாண" என்று புகுந்தவளவிலே அவர்கள்ஒளித்திருந்து கண்டுபிடிக்க,அவர்கள்கையிலேபிடிப்பட்டு,

---

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியரித்யாதி) "அளைதயிர்" என்றதுக்கு அளையப்பட்ட தயிரென்றர்த்தமாய், "மத்தினாலே அளையப்பட்டதயிர்" என்றும், "க்ருஷ்ணன்திருக்கைளாலே அளையப்பட்டது" என்றும் இரண்டுதாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "வெண்ணெய் கொள்மாட்டாது" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து "பேர்த்து" இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மீண்டொருகாலித்யாதி). "பேர்த்து"என்றதினர்த்தம் மீண்டு(என்றது. (களவு காணவென்று புகுந்தவளவிலே) என்றது - அத்யாஹ்ருதயாஜ பதம்.

---

† (பா) பாத்ரகதமான. ‡ (பா) உணருகிறார்களோ.

(வேய்த்தடந்தோளியார் வெண்ணெய் கொள்மாட்டாது) தங்கள் தோளுள்ளவுயர்த்தியளவும் உயரவைத்த வெண்ணெயை எட்டிக்கொள்ளமாட்டாமல், அதைக் கயிர் பாலால் பர்யாப்தி பிறவா மல் வெண்ணெய் கொள்ளும் விரகுதேடி, தான் பிடிக்க விரகு தேடும் வேய்த்தடந்தோளினார் தன்னைப் பிடித்திருக்கச் செய்தேயும், வெண்ணெயிலுண்டான நசையாலும் அதுக்கு ஹிக்கும் விரகுகள் விசாரிக்கையாலும் இவன் நிஷ்க்ரியனாய் நிற்குமே. நின்றபோதே அவர்களுக்கு அதுதானே இடமாக உலூகலத்தோடே பந்திக்க லாமே. (அங்காப்புண்டிருந்தானால்) இவன் தானும் "நானுமோ ரிடத்திலேயிருந்து வெண்ணெய்கொள்ளுகைக்கு உபாயசிந்தனை பண்ணலாமே" என்று அவ்விடம் தன்னிலேயிருக்குமே. (இன்று முற்றும் அடியுண்டழுதானின்றுமுற்றும்). "என்கையில் கோல் கொண்டிட மோதவுமில்லேன்" என்றபோதே அழத்துடங் கினான்; ஸ்வக்ருஹத்திற்போலேயிறே. புறம்பும் இவன் செய் வது. ... ... (௫)

(வேயித்யாதி) பசுமையாலும் சுற்றுடைமையாலும் வேய் போலேயிருப்பதாய், பெரிதாயிருக்குள்ள தோளையுடையவர்களு டைய வெண்ணெயை அபஹரிக்கமாட்டாதே. (அங்கித்யாதி) அங்கே அவர்கள் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தவனாலே இன்று முடிவு தோம், (அடியுண்டித்யாதி) கட்டினவளவு மன்றிக்கே, அவர்களடிக்க, அவர்கள் கையாலே அடியுண்டிருந்தழுதவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - அநுகூலரானவர்களுக்குக் கட்டி வைக்கலாம் படி பவ்யனாயிருந்தவன், எங்களுக்கு அபவ்யனாய் மிறுக்குக்களைப் பண்ணாநின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்றுமுடிவு தோமென்கை. .... (௫)

"வேய்த்தடந்தோள்" என்று தோளை வர்ணித்தது-இப்படி அதிஸுந் தரிகளாயிருக்குமவர் க்ருஹங்களிலே அவர்கள் தன்னைக் கட்டும்படி வெண் ணெய் களவு காணப்புக்கு, அதற்காக, அவர்கள் தன்னை அந்தத் தோளாலே அணைக்க, அந்த ஹர்ஷாதிஶயத்தாலே பரவஶனாய், "வெண்ணெய் கொள்ள மாட்டாதே ஆப்புண்டான்" என்றதுக்கு ஹேதுவாகைக்காக வென்று திரு வுள்ளம். ... ... (௫)

மூ.—தள்ளித்தளர்நடை யிட்டிளம்பிள்ளையாய்
உள்ளத்தினுள்ளே யவளையுறநோக்கிக்
கள்ளத்தினால்வந்த பேய்ச்சிமுலையுயிர் [லின்றுமுற்றும்
துள்ளச்சுவைத்தானை லின்றுமுற்றும் துவக்கறவுண்டானை

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (தள்ளியித்யாதி) பூதனையை நிரஸி த்த ப்ரகாரத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

பருவத்தாலிளையனாய் தளர்நடையிடுகிற காலத்திலே. (உள்ளமித்யாதி) "க்ருத்ரிமரூபையாய் வந்த பூதனையுடைய முலையையும் அவள் ப்ராணனையும், அவள் நடுங்கிக் கூடாம்படி சுவைத்து நிரஸிக்கக் கடவோம்" என்று மிகவும் திருவுள்ள த்துக்குள்ளே ஒருவருமறியாமல் குறித்துக்கொண்டு கண்வளர் ந்த வளவிலே, அவள் வந்தெடுத்துத திருப்பவளத்திலே முலையை வைத்த வளவிலே, குறித்தாப்போலே செய்து முடித்தானிறே.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தள்ளித் தளர்நடையிட்டு) காலூ ன்றி நடக்கத் தரிப்பில்லாமையாலே தடுமாறித்தளர்நடையிட்டு. (இளம்பிள்ளையாய்) முக்த(?)சிசுவாய். இத்தால்-நடக்கைக்குங்கூட ப(?)லமில்லாத அதிபாலனாயிருக்கச்செய்தேயென்கை. (உள்ளத்தி னுள்ளே அவளையுறநோக்கி) பிறர்க்குத்தெரியாதபடி தன்மநஸ்ஸி னுள்ளே "நம்மை நலிவதாக வருகிறவள் இவள்" என்று அவளை உறைக்கப்பார்த்து.

(கள்ளமித்யாதி) தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு க்ருத்ரிமத்தாலேவந்த பூதனையுடைய முலைப்பாலோடே

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (தள்ளியித்யாதி) இளம்பிள்ளை யென்னுதல், தளர் நடையிட்டிருக்கிற பிள்ளை யென்னுதல் சொல்லவமைந்திருக்க, "தள் ளி" என்றும், "தளர்" என்றும் "இளம்" என்றும் விசேஷிக்கையாலே தொட்டில் பருவத்தைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). (க) "విపుత్యతాం బాలకమారికాగ్రహం చరాచ రాత్మాసమీక్షణః - விபுத்த்யதாம் பாலகமாரிகாக்ரஹம் சராசராத்மாஸமீ க்ஷணः" என்றத்தை உட்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (பிறர்க்கித் யாதி).

(க) (க) பாகவ-கா-கூ-அ.

மூ.—மாவலிவேள்வியில் மாணுருவாய்ச்சென்று
மூவடிதாவென் றிரந்தவிம்மண்ணினை
ஓரடியிட் டிரண்டா மடிதன்னிலே [முற்றும்.
தாவடியிட்டானு மின்றுமுற்றும் தரணியளந்தானு மின்று

(துவக்கறவுண்டானுமின்றுமுற்றும்)பேய்ச்சியுமாய், ப்ரச்ச(ன்ன)ந்நையுமாய், நஞ்சேற்றினமுலையில் பாலுமானால்நத்தகதோஷம் தட்டாதிறேதிறே. ஆயிருக்க, இவனுக்கு ஓரல்பமும் ஸ்பர்ஶித்ததில்லையிறே.'* தூயகுழவியாய், பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லையென்னவுமாம். "உள்ளத்தினுள்ளே யவளையுறநோக்கிச்செய்தான்" என்னவுமாயிருந்ததிறே. .... (சு)

அவ,—ஏழாம்பாட்டு, விரோதிநிரஸநத்தளவேயோ, ஆஶ்ரித ரக்ஷணம் செய்தப்ரகார மென்கிறார்.

ஸ்வா;—(மாவலியித்யாதி) மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துச் சென்று ஓரடிதாழ்வு இட

அவனுயிரையும் அவள் துடிக்கும்படி பசையற வுணடவனாலே இன்று முடிவுதோம். (துவக்கறவித்யாதி) அவள் நச்சுமுலையை உண்ணுமிடக்கச்செய்தே, அந்நஞ்சில் தனக்கொரு ஸ்பர்சமற வுண்டவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - ஆஶ்ரிதர்க்கு நற்சீவனை தன்னைப் பூதனைகையில் அகப்படாமல் நோக்கி உபகரித்தவன், எங்களுக்குத் தன்னைத் தாராமல் அருமைப்படுத்தாநின்றான், ஆனபின்பு, அவனாலேநாங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை. (சு)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மாவலிவேள்வியில்) இந்த்ரனுடையஐஶ்

(நஞ்சில் தனக்கொரு ஸ்பர்ஶமற) என்றது-இதரனுக்குப் போலே நலிவுக்குடலான ஸம்பந்தமற வென்றபடி.

கீழ்மேல் பாட்டுக்களில் ஆஶ்ரித விஷயத்தில் இவன் ப்ரகாரங்களைச் சொல்லுகையாலே, தன்னை நலியவேண்டிவந்த பூதனையை ஸம்ஹரித்ததும் ஓருபகாரமான வழியைக்காட்டி ப்ரக்ருதத்திலே ஹேதுவாக்குகிறார் (இத்தாலித்யாதி). ... ... (சு)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (மாவலியித்யாதி) ஆஶ்ரிதனை விந்தரனுக்காக மாவலி வேள்வியில் செல்லவேணுமோ வென்னவருளுகிறார் (இந்த்ரனுடைய

ப்பதாகத்திருவுள்ளத்தில் கோலி "மூவடிதா" என்று இரந்து பெ ற்ற விம்மண்ணினை. "இம்மண்" என்றது - பதிநாலுலோகத்தையு மிறே. ஓரடியிட்டு-அந்யசேஷத்வத்தையறுத்து, இரண்டாமடி தன்னிலே "உபரிதநலோகங்களிலுள்ளார்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வந்த செருக்கை யொழிக்கக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம் பற்றி.

வர்யத்தைத்தன் பலத்தாலேஅபஹரித்துக்கொண்டு. (க)"கோவாகிய மாவலி" என்கிறபடியே தன்னரசாய், அழிக்கவொண்ணாதபடி ஔதார்யமென்பதொரு குணத்தையுடையனாயிருந்த மஹாபலியினுடைய யாகத்திலே. (மாணுருவாய்ச்சென்று) (உ)"கள்ளக்குறளாய்" என்கிறபடியே-அவனை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணுகைக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு வடிவழகாலும் நடையழகாலும் இவன் அபஹ்ருதசித்தனாய், தான் சொன்னது மாறாமற் செய்யும்படி சென்று.

(மூவடிதாவென்றிரந்த இம்மண்ணினை) அவன் சடக்கென இசைந்து தருகைக்காகவும், பின்பு ஓரடிக்கு அவனைச் சிறைவைக்கைக்காகவும், "என்காலாலே மூன்றடிதா" என்று இரந்துபெற்ற இப்பூமியை. "மண்" என்கிறவிது-மற்ற லோகங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். (ஓரடியித்யாதி) அளக்கிறவளவிலே பூமிப்பரப்படங்கலும் தனக்குள்ளேயாம்படி ஓரடியிட்டு, இரண்டாமடி தன்னிலே. (தாவடியித்யாதி) ஊர்த்வலோகங்களடங்கலும் தனக்

வித்யாதி). ஆகில் ஆஶ்ரித விரோதியை நிரஸிக்க வொண்ணாதோ வென்ன வருளுகிறார் (அழிக்கவொண்ணாத வித்யாதி). "மாவலி வேள்வியில் இரந்த" என்றால் போராதோ? "மாணுருவாய்ச் சென்று" என்பானென்னென்ன வதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கள்ளவித்யாதி).

ஊர்தா வென்னாதே "அடிதா" என்றதுக்கும், இரண்டென்னாதே "மூன்று" என்றதுக்கும் நியாமகங்களை யருளுகிறார் (அவன் சடக்கெனவித்யாதி). "மூவடி" என்றதுக்கு "அசலார் காலால்மூவடி" என்று தோற்று மன்றாகில், இவன் நினைத்த கார்யமாகாது; அதுக்காக "என்காலாலே" என்று விசேஷித்தருளுகிறார். (தனக்குள்ளே)-அடிக்குள்ளே. ... ... (எ)

(க) தி-வாய்-கூ-அ-எ. (உ) தி-மொ-ரு-க-உ.

மூ.—தாழைதண்ணாம்பல் தடம்பெரும்பொய்கைவாய்
வாழுமுதலை வலைப்பட்டு வாதிப்புண்
வேழந்துயர்கெட, விண்ணோர்பெருமானாய் [லின்றுமுற்றும்.
ஆழிபணிகொண்டானா லின்றுமுற்று மதற்கருள் செய்தானா

(தாவடியிட்டானால்) தாவுவதாகத்தொடங்கினானால். (தரணியளந்தானால்) இப்படியிறே அளந்தபடி. தரணி-எல்லாலோகத்துக்கு முபலக்ஷணம். (தாவடி) இவன் நினைவிலே சென்றவடியென்னுதல். நினைவுபின்செல்லச்சென்றவடியென்னுதல்.

அவ.— எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீகஜேந்த்ரானுக்கும், மழுங்காத ஞானமான ஸங்கல்பமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், பரதுஃக்காஸஹிஷ்ணுவாய்ரக்ஷித்தானென்கைமிகையாயிருக்கவும், கார்யப்பாட்டாலேயும் மிக்கக்ருபையாலும் ரக்ஷித்தானென்று கொண்டாடுகிறார்.

ஸ்வா:—(தாழையித்யாதி) (க)"மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்" என்னுமாபோலே, தாழையும் கரைசூழ்ந்துகிடக்கும்போலேகாணும்.

குள்ளே யாம்படி தாவியடியிட்டவனாலே இன்று முடிவுதோம். (தரணியித்யாதி). திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே, ஓராஸ்ரிதனுக்காக இப்படிலோகத்தையளந்தவனாலே இன்றுமுடிவுதோம்.

இத்தால்-தன்னை யழியமாறியும் ஆஸ்ரிதரபேக்ஷிதம் செய்யுமவன், எங்களபேக்ஷிதம் செய்யாதே ஈடுபடுத்தாநின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் முடிவுதோமென்கை.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (தாழையித்யாதி) கரையிலே தாழைகளையும், உள்ளே குளிர்ந்த ஆம்பல்களையுமுடைத்தாய், மிகவும் பெரிதாயிருந்துள்ள பொய்கையிடத்திலே. தாழை, கரையிலுண்டான சோலைக்கு உபலக்ஷணம். (க)"மொய்ம்மாம்பூம்பொழிற் பொய்கை" என்றாரிறே ஆழ்வார். ஆம்பல் - உள்ளுண்டான புஷ்பங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். (உ)"வைகுதாமரை வாங்கிய

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (தாழையித்யாதி) பொழில் சொல்லவேண்டியிருக்க, தாழை மாத்ரம் சொல்லக்கூடாமையாலே அருளுகிறார் (தாழையித்யாதி). ஆம்பல் உபலக்ஷணமாவானென்னு மதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகம் நியாமகம்காட்டுகிறார் (வைகுதாமரையித்யாதி). "வைகு" என்றதினர்த்தம் (நெருங்க)

(க) தி-வாய்-௯-௫-௧. (உ) தி-மொ-௫-௮-௯.

ஆம்பல்-பூக்களுக்கு முபலக்ஷணம். (தடம்பெரும்பொய்கை) ஆழத்தாலே குளிர்த்தியும், (தடம்) அகலத்தால் வந்த விடமுடைமையும், (பெரும்பொய்கை) நீளத்தால்வந்த பெருமையு முடைத்தான பொய்கைக்குள்ளே ஸஞ்சரித்து வாழுகிற முதலையாகிற வலையிலே அகப்பட்டு.

(வாதிப்புண்வேழம்) (௧) "[illegible]-கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்னும்படி அநேக காலம் க்லேஶித்த ஶ்ரீகஜேந்த்ரன் க்லேசம் கெடும்படி. (விண்ணோர் பெருமானாய் ஆழிபணி கொண்டானால்) ஆண்ணோர் பெருமானாகைக்காக காரணத்வ நிபந்தநமான திருநாமத்தையும், (௨) "நாராய

வேழம்" என்றபடியே தாமரை நெருங்கப் பூத்துக்கிடக்கிறது கண்டு, அதுபறிக்கைக்காகவிறே "உள்ளே துஷ்டஸத்வம் கிடக்கிறது" என்றறியாதே ஸ்ரீ கஜேந்த்ரான்றான் இப்பொய்கையிலே அத்யாதரத்தோடே சென்று இழிந்தது. (வாழுமுதலை வலைப்பட்டு) நெடுங்காலமெல்லாம் "நம் சாபமோக்ஷத்துக்கு ஒராணை வருவதெப்போதோ?" என்கிற நினைவோடே, அதினுள்ளே வர்த்தித்த முதலையாகிற வலையிலேயகப்பட்டு.

(வாதிப்புண்வேழம் துயர்கெட) (௧) "[illegible]-கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்கிறபடியே அது நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க (௩) "[illegible]-திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்" என்கிறபடியே நெடுங்காலம் இப்படி பாதைப்பட்ட ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய "பூச்செவ்வியழியாமல் திருவடிகளிலே சாற்றப்பெற்றிலோம்" என்கிற க்லேசம் தீரும் (படியாக, விண்ணோர் பெருமானாயாழிபணி கொண்டானவின்று முற்றும்) அயர்வறுமமரர்களதிபதியான மேன்மை தோற்றப்பெரிய திருவடி மேற்கொண்டு சென்று (௪) "[illegible]-க்ராஹம்

என்றது, முதலைக்கு அந்தப்பொய்கையில் வர்த்தகம் வாழ்ச்சியானமையை உபபாதிக்கிறார் (நெடுங்காலமித்யாதி).

"ஆழியாலே பணிகொண்டான்" என்று ஸயபிவ்யாஹாரத்தைத் திருவுளம்பற்றி பலிதார்த்தத்தையருளுகிறார் (க்ராஹமித்யாதி). ... (அ)

(௧) வி-த-௧௧-௪௧. (௨) சிறி-திரு-௫௯. (௩) வி-த. (௪) வி-த௧-௮௦

மூ.—வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போலெங்கும்
கானத்துமேய்ந்து களித்துவிளையாடி
ஏனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினைத் [லின்றுமுற்றும்.
தானத்தேவைத்தானே லின்றுமுற்றும் தரணியிடந்தானே

னேவோமணிவண்ணா நாகணையாய்'' என்கிற திருநாமங்களைச்சொல்லி அழைத்தபடியாலும், * ஆனையின் துயரம் தீரப்புள்ளூர்ந்து சென்று நின்றிறே ஆழிதொட்டு அவன் க்லேசத்தைப் போக்கிற்றும். ''விண்ணோர்பெருமானைய் ஆழிபணிகொண்டான்'' என்றபோதே ஸௌர்போக்யத்வமும், விஸ்வபதார்த்தஸத்தையும் அவனாலேயிறே. (க)''ஏஷா ஹ்யேவ-இச்சாதஏவ''. அத்தாலேயிறே இவன்முதலைவாயிலே நெடுங்காலம் கிடந்திருக்கச்செய்தேயும் ஸத்தைகிடந்தது. ''தி௯லம் ப்ரஹ்மபலம்-திக்பலம் க்ஷத்ரியபலம்'' என்றுபக்திமார்க்கத்தைவிட்டு ப்ரபத்திமார்க்கத்திலே ''போந்து வாராய்''என்றழைக்க வல்லனாயிற்றதும். த்ரௌபதி சரணாகதையாயிருக்கச் செய்தேயும் ''வாரா யென்றொரிடரை நீக்காய்'' என்றழைத்திலளே. ''மனமும் மறையும்'' என்றாரிறே சிற்றாள் கொண்டார். ''ஆழிபணிகொண்டான்'' என்கையாலே, ''நித்யம் பூவிட்டுப் போந்தவனைத் தொண்டிலன்'' என்று தோற்றுகிறது. (அதற்கருள் செய்தானல்) ஸ்வகதஸ்வீகார ப்ரபத்தியிலே துதிக்கை முழுத்த, இதற்கு க்ருபை செய்தானல். .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹத்திலுடைய அதிமாநுஷத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறார்,

வ்யா.—(வானத்தித்யாதி) ஆகாசத்திலே நீர்கொண்டெழு

சக்ரேண மாதவ:'' என்கிறபடியே திருவாழியாலே முதலையைத் துணித்து அந்தச் சிறையை விடுவித்து, அவன் கையில் பூவைத் திருவடிகளிலே பிடுவித்துக்கொண்டு, இப்படி ரக்ஷித்தவனாலே இன்று முடிவதோம். (அதற்கருள் செய்தித்யாதி) (௧)''மைகம்மாவுக்கருள் செய்த'' என்கிறபடியே அந்த யானைக்கு அப்படி அருளைப்பண்ணினவனாலே இன்று முடிவதோம்.

இத்தால் - ஆஸ்ரிதனுடைய ஆர்த்திதீரச்சென்று ரக்ஷித்தவன் எங்களை ஆர்த்தைகளாயிடும்படி பண்ணாநின்றான்; ஆனபின்பு அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவதோமென்கை.

(க) லை-ஸ்த௲௨. தி (௨) தி-வாய்-௩-௫-௧.

ந்த மேகம்போலே யென்னும்படியான நிறத்தைச் சொல்லுதல். மேகத்தோடொத்த உயர்த்தியைச்சொல்லுதல். வானத்தில் மழை முகில்போலுயர்ந்த. "போல்" என்கையாலே-ஒப்பும், "எழுந்த" என்கையாலே மேகபதத்துக்கு மவ்வருகான மஹாவராஹத்தினுடைய உயர்த்தியையும் காட்டுகிறது. (எங்கும் கானத்துமேய்ந்து) கானத்தெங்கும்மேய்ந்து. "எங்கும்" என்றது-ஸிம்ஹவ்யாக்க்ரங்களாலுண்டான தடையற்றவளவில் ரிக்கே, மேய்ந்து, செருக்குத்தோன்ற கர்வித்து விளையாடித் திரிகையாலே ஏனத்துருவாய்த் தானேயிடந்தவிம்மண்ணினை, (க) "நான்றிலவேழ்மண்ணும் தானத்தவே" என்னுமாபோலே முன்பு நின்ற ஸ்த்தாநத்திலே வைத்தானாக, (இன்று முற்றும்) "வானத்தெழுந்த மழை முகில் போலே ஏனத்துருவாய் தானிடந்தானவின்று முற்றும், இடந்த விம்மண்ணினை-தானத்தே வைத்துக்கானத்து மேய்ந்து களித்து விளையாடினால் இன்று முற்றும்" என்றந்வயம்.

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (வானத்தெழுந்த மழைமுகில் போல்) ஆகாசத்திலே நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே. இத்தால் திருமேனியின் நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. (எங்கும் கானத்துமேய்ந்து) காட்டிலே ஒரு ப்ரதிபக்ஷபயமற எங்கும் ஸஞ்சரித்து, கோரைக்கிழங்கு முதலானவற்றை ஜீவித்து, (களித்துவிளையாடி) ஜாத்யுசிதமான கர்வத்தோடே கூடிக்கொண்டு விளையாடி.

(ஏனத்துருவாய்) நீருக்கும் சேற்றுக்குமிரியாத வராஹவேஷத்தையுடையனாய். (இடந்தவித்யாதி) அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்த இந்தப் பூமியை, (க) "நான்றிலவேழ்மண்ணும் தானத்தவே" என்னும்படி ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே வைத்தவனாலே இன்று முடிவுதோம். (தரணியித்யாதி) இப்படி நிமக்நையான பூமியை உத்தரித்தவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வானத்தித்யாதி). "கானத்தெங்கும் மேய்ந்து" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (காட்டிலேயித்யாதி).

ப்ரளயத்தில் அமிழ்ந்த பூமியை எடுக்கைக்கு உபயுக்தமென்னுமிடம் தோன்ற விசேஷிக்கிறார் (நீருக்குமித்யாதி). ... ... (௯)

(க) தி-வாய்-௭-௮-௯.

மூ — அங்கமலக்கண்ணன்றன்னை யசோதைக்கு
மங்கைநல்லார்கள்தாம் வந்துமுறைப்பட்ட
அங்கவர்சொல்லைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்
இங்கிவைவல்லவர்க் கேதமொன்றில்லையே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அன்றியே, (வானமித்யாதி) ஆகாசத்திலே கிளம்பின மழை முகில் போல் நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலே, (எங்கும்) எல்லாவிடத்தும், (கானத்து மேய்ந்து) சோலைகளிலே மேய்ந்து, (களித்து விளையாடி) ப்ரளயார்ணவத்தில் முழுகிப் பெரிய கர்வத்தோடே விளையாடி.

(ஏனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினை) உபரிதநலோகங்களிலடங்காத மஹாவராஹரூபியாய் அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்து இடந்தவிம்மண்ணினை. (க)"ஏழ்மண்ணும்-நான்றில காணத்தவே" என்னும்படி தானத்தேவைத்தானல், (தரணிபிடந்தானல்) "இடந்தவிம்மண்" என்னும்படி தரணியிடந்தானல் இன்று முற்றும்.

"மழைமுகில்போல் ஏனத்துருவாய் வானத்தெழுந்த கானத்தெங்கும் மேய்ந்து களித்து விளையாடித் தரணிபிடந்தானல் இன்று முற்றும், இடந்த விம்மண்ணினைத்தானத்தே வைத்தானல் இன்று முற்றும்" என்றந்வயம். ... ... (௯)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இத்தால் - ப்ரளயாபந்நையான பூமியை யெடுத்தவன், எங்களை விரஹ ப்ரளயத்தே தள்ளா நின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்களின்று முடிவுதோமென்கை. ... ... (௯)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா,—(அங்கமலக் கண்ணன் றன்னை) சிவப்பாலும் விகாஸத்

(க) தி-வாய்-எ-௪-ந.

ஸ்வா;—(அங்கமலக் கண்ணனித்யாதி) அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரை போலேயாய் பரத்வஸூசகமான திருக்கண்களையுடையவனை. (அசோதையித்யாதி) யசோதைக்குப் பருவத்தாலிளையராய் க்ருஷ்ணனளவிலே ஸ்நேஹிகளுமா யிருக்கிறவர்கள் அவள் க்ருஹத்திலேவந்து முறைப்பட்ட சொல்லை.

(புதுவைக்கோன்பட்டன் சொல்) திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச்செய்த சொல்லான விவற்றை ஸாபிப்ராயமாக, இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் இவற்றையநுஸந்திக்க வல்லவர்களுக்குப் பொல்லாங் கென்னப்பட்டவை யெல்லாம் நிரந்வய விநாசமாய்ப்போம்.

"மங்கை நல்லார்கள் அவர் தாம் அங்கமலக்கண்ணன் றன்னை யசோதைக்கு அங்கு வந்து முறைப்பட்ட சொல்லை புதுவைக்

தாலும் செவ்வியாலும் அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனைப்பற்ற. (அசோதைக்கு) தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு. (மங்கை நல்லார்கள் தாம்) பருவத்தாலிளையராய் க்ருஷ்ணனளவிலே ஸ்நேஹிகளுமாயிருக்கிற பெண்களானவர்கள். தாங்கள். (அங்கு வந்து முறைப்பட்ட) அவளகத்திலே வந்து தங்களீடுபாடு தோற்ற முறைப்பட்ட. (அவர்சொல்லை) அவர்கள் சொல்லை. "மங்கைநல்லாரானவர்கள் தாம் - அங்கமலக் கண்ணன்றன்னைப் பற்ற - அங்கு - வந்து - அசோதைக்கு முறைப்பட்ட சொல்லை" என்றந்வயம்.

(புதுவைக்கோன்பட்டன் சொல்-இவை) அவர்கள் முறைப்பட்ட சொல்லை. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச் செய்த சொல்லானவிவற்றை. (இங்கு-வல்லவர்க்கு)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) (செவ்வியாலும்) என்றது - பரிமளத்தாலு மென்றபடி. (க) "ஸர்வகந்தஃ - ஸர்வகந்தஃ" என்கிற வஸ்துவின் கண்ணுக்குப் பரிமளம் ஸித்தமிறே, (பற்ற) என்றது "முறைப்ப

(க) சாந்தோக்யம்-ரு-கச-உ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, க௦-தி, க௦-பா, அங்கமலம்.

கோன்பட்டன் சொல்லிவை இங்கும் வல்லவர்க்கேத மொன் றில்லை'' என்றந்வயம்.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளையருளிச் செய்த

இரண்டாம்பத்து ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

இந்தலோகத்திலே ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு. (ஏதமொன் றில்லையே) பொல்லாங்கென்னப்பட்டவை யொன்று மில்லாதபடி போம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியஜீய ரருளிச்செய்த

இரண்டாம்பத்து வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

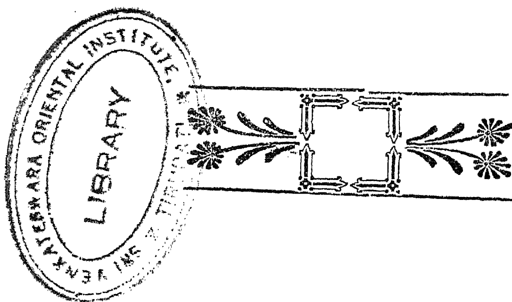
டில்'' என்றதுக்கநுகுணமாக வத்யாஹரித்த பதமென்று கொள்வது. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து அரும்பதம் முற்றிற்று.

—(ஃ)—

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து பத்தாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து தன்னேராயிரப் ப்ரவேசம்.

அவ;—இத் திருமொழியில், "இன்று முற்றும்," "இன்று முற்றும்." என்றதனை இவர் அநுகரிக்கிறது, "சேற்றால் எறிந்து" "விண்டோய் மரத்தானை" "படம்படு பைந்தலைமேலெழப்பாய்ந்து" என்றாப்போலே செய்த தீம்புகளைத் தவிர்க்க நினைத்து, "இன்று முற்றும்" "இன்று முற்றும்" என்று இவன் தீம்பையனுய், இன்று தலைக்கட்டுமென்றத்யவஸித்துச் சொல்லுகிறார் கீழே "இன்று முற்றும், 'இன்று முற்றும்'' என்று தாம் மீட்கப்பார்த்த வளவில் மீளாமல் மீண்டும் தீம்பிலே கைவளர்ந்து செல்லத் தாமும் வயிறுபிடியோடே பின்சென்ற ப்ரகாரத்தை யசோதைப் பிராட்டிபாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார். *

அவ;—திருவாய்ப்பாடியில் ப்ராப்தயௌவனைகளாய் லீலா பரவசைகளாய்த் திரிகிற பெண்கள் தங்களகத்தில் அவன் துஸ்ஸஹமான தீம்புகளைச் செய்து தங்களை நலிகிற ப்ரகாரத்தை, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து முறைப்பட்ட ப்ரகாரத்தை, தத்பாவயுக்தராய்க் கொண்டு, தாமும் அவர்களைப்போலே பேசி அவனுடைய அந்த லீலாவ்யாபாரங்களை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்; மாத்ருஸ்நேஹத்தாலே பலகாலும் அவனை அம்மமுண்ண

அரு; தன்னேராயிரப்ப்ரவேசம். "[illegible]- பார்யாவத் பக்ஷீவச்சமாத்ருவச்சோபதிஷ்டதே" என்னுமாபோலே ஆழ்வாரும் இவ்விஷயத்தில் ஸகலவித பந்து பாவனையுடையராயிருக்குமவராகை யாலே, கீழ்த்திருமொழியில் நாயிகா ஸமாதியாலே அவன் விரஹதாபத்தை விளைத்து அத்தால் தாயோடே வந்து முறைப்பட்டபடியே தத்பாவனை யாலே அநுபவித்து, மீளவும் மாத்ருபாவனைதானே தலையெடுத்து அந்த யுவதிகள் சொன்னதையும் இவன் பால்யாநுகுணமாக முன்பு போலே "எனக்கு அம்மந்தா" என்றதுக்கு முன்னான விரோதத்தை யநுஸந்தித்துச் சொன்னப்ரகாரத்தை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியருளுகிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி). (தங்களகத்தில்) என்றது "மனைகம்" என்னுமாபோலே தங்களிடத்திலென்றபடி. (அம்மமுண்ண) என்றது-முலையூட்டவென்றபடி.

மூ,—தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு
தளர்நடையிட்டு வருவான்
பொன்னேய் நெய்யொடு பாலமுதுண்டொரு
புள்ளுவன் பொய்யேதவழும்
மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்சமகள்
கொங்கைதுஞ்ச வாய்வைத்தபிரானே
அன்னேயுன்னை யறிந்துகொண்டே
னுனக்கஞ்சுவ னம் மந்தாவே, (௧)

ஸ்வா:—முதற்பாட்டு. (தன்னேராயிரமித்யாதி). க்ருஷ்ணன் திருவாய்ப்பாடியிலே அவதரிக்கிறபோது க்ருஷ்ணனோடொக்க வாயிரம் பிள்ளைகள் சேரப்பிறந்தார்களென்று சொல்லுவதொரு ப்ரஸித்தியுமுண்டிறே. பிறப்பாலும் வளர்ப்பாலும் வயஸ்ஸாலும் அந்யோந்யம் ஸ்நேஹத்தாலும் ஒருபுடையொப்புச் சொல்லலா

அழைத்தும் அம்மமூட்டியும்போரும் யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய பருவத்தின் இளமையையும் அதுக்கநுரூபமல்லாதபடியான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களையும் கண்டு, அவனை "தன்னுடைய பிள்ளை" என்று நினைத்திருக்கை தவிர்ந்து, "அநியாம்யனாய் அப்ரதிஹத லீலாரஸபரனான ஸர்வேச்வரன்" என்றநுஸந்தித்து அவனைக் குறித்து அவைதன்னைச் சொல்லி, "உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன்" என்று பலகாலும் பேசின பாசுரத்தை ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டுதாமும் அப்படியே பேசி அந்தரஸத்தை அநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். ... ... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னேரித்யாதி) "க்ருஷ்ணன் திருவாய்ப்பாடியிலே வந்தவதரிக்கிறபோது அவனோடொக்க ஆயிரம் பிள்ளைகள் சேரப்பிறந்தார்கள்" என்று சொல்லுவதொரு ப்ரஸித்தி உண்டிறே; பிறப்பாலும் வளர்ப்பாலும் வயஸ்ஸாலும் அறிவா

அரு;—முதற்பாட்டு. (தன்னேரித்யாதி) இன்னத்தால் நேரானவர் - என்னுமையாலே யருளுகிறார் (பிறப்பாலுமித்யாதி). (பிறப்பாலும்) என்றது - அஜஹத்ஸ்வபாவராய்க்கொண்டு க்ருஷ்ணனோடொத்த பிறப்பாலுமென்றபடி. (௧)"𑌯𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍇𑌨 𑌧𑌾𑌤𑌾 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿-யேநயேந தாதாகச்சதி" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும் வந்தவதரிக்கலாமிறே. க்ருஷ்ணன் ப்ரதாநனாக விவனோடே

(௧) பரமஸம்ஹிதா.

யிருக்கையாலே "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான்" என்கிறது. ஊரும் நாடும் முழுதும் ஒக்கப் பிறந்தாலும் தன்னேரொத்தாரிறே "தன்னேரா"யென்னலாவது; *பால்யாத் ப்ரப்ருதிபோலேயிறே.

(பொன்னேரியித்யாதி) பொன்போலே நிறத்தையுடைத்தான நெய்யோடு கூடி ஸர்வஸாதாரணமான பாலமுதையுமுண்டு. (ஒரு புள்ளுவன் பொய்யே தவழும்) புள்ளுவமாவது மெய்போலே யிருக்கும் பொய். உண்டிருக்கச்செய்தே "உண்டிலேன்" என்று ஊமை அநுயோகமுண்டான ஸமயத்தாலும் தன்னேயொக் கச்சொல்லலாம்படி யிருப்பாராயிரம் பிள்ளைகளோடேயாய்த் தாத் தளர்நடையிட்டு வருவது. (௧) "பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:-பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:" என்று பால்யம் தொடங்கிப் பெருமாளை யொழிய த்ரிக்கமாட்டாத இளையபெருமாளைப்போலே, இவர்களும் பால்யமே தொடங்கி அவனையொழியத் தரிக்கமாட்டாத ஸ்நேஹத்தையுடையராய், எப்போதும் ஒக்கக் கூடித்திரிகையாலே இவர்களோடே கூடியே தளர்நடையிட்டு வருமென்னலாமிறே. "தளர் நடையிட்டு வருமவனே!" என்று ஸம்புத்தி.

(பொன்னேய் நெய்யோடு பாலமுதுண்டு) செவ்விகுன்றாமலுருக்கித் துஞ்சினதாகையாலே பொன்னேயொத்த நிறத்தையுடைத்தான நெய்யோடே, ரஸ்யமான பாலமுதையுமுண்டு. (ஒருபுள்ளுவன் பொய்யே தவழும்) புள்ளுவமாவது - மெய்போலேயிருக்கும்பொய். உண்டிருக்கச்செய்தே உண்டிலேனென்கையாலே அஸத்யவாதியென்று தோற்றுமிறே. "ஒருபுள்ளுவன்" என்றது- களத்திரிகை அவர்களுக்குக் கூடுமோவென்ன, அது க்ருஷ்ணனோடத்தில் ஸ்நேஹத்தாலே விடமாட்டாமையால் கூடுமென்னுமதத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந உபபாதிக்கிறார் (பால்யாதித்யாதி). "பிரானே" என்கிற ஸம்புத்திக்குச்சேர இதுவும் ஸம்புத்தியாக வேணுமென்கிறார் (தளர்நடையித்யாதி).

(செவ்விகுன்றுமல்) வெண்ணெய் பக்கவம்தப்பாமல். (துஞ்சின) ஈங்ன. அமுது பதத்தைக்கடாக்ஷித்து (ரஸ்யமான) என்றது. நெய்யும்பாலு முண்டால் "இவனைப்புள்ளுவன்" என்னவேணுமோவென்ன வருளுகிறார் (உண்டித்யாதி). கீழில் "தளர்நடையிட்டு வருவான்" என்ற ஸம்புத்தியைக் கடாக்ஷித்

(௧) ரா-பா-௧௮-௨௭.

தவழுகையாலே அனத்யம் தோன்றிற்றிறே. ஒருபுள்ளுவன்-கள வுக்கு அத்விதீயன். (க) "மெய்போலும் பொய்வல்லன்."

(மின்னார்த்யாதி) மின்போலே நுண்ணிய இடையையும் வஞ்சனையுமுடையளாயிருக்கிற பூதனை முடியும்படி அவள் முலையிலே திருப்பவளத்தை வைத்த மஹோபகாரகனே! அவளிடையை வர்ணித்தது-பெற்றதாய் போலே வருகையாலே (அன்னே யுன்னை யறிந்து கொண்டேன்) "அன்னே" என்றது-அம்மே என்று அதிசோக்தி. (உன்னையறிந்து கொண்டேன்) அந்நாதிகளாலே உனக்கு தேஹதாரணமென்றிருந்தேன். உன்படிகள் அதிமாநுஷங்களா

யுக்கத்விதீய னன்றபடி. (பொய்யேதவழும்) தளர்நடையிட்டுத் திரிகிறவனுக்கு கூட்டமல்லாதாரைப்போலே தவழுகிறதும் க்ருத்ரிமமென்றுதோற்றுமிறே; ஆகையாலிறே "பொய்யேதவழும்" என்றது. இதுவும் "பொய்யேதவழுமொருபுள்ளுவனே!" என்று ஸம்புத்தி.

(மின்னேர்த்யாதி) பெற்றதாய்போலே வருகையாலே, மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையும் வஞ்சநத்தையுமுடையளான பேய்ச்சியானவள் முடியும்படி அவள் முலையிலே திருப்பவளத்தை வைத்துண்ட உபகாரகனானவனே!. இவ்விடத்தில் உபகாரமாவது, * உலகங்கட்கெல்லா மோருயிரான தன்னைமுடிக்கவந்தவளை நிரஸித்து, தன்னைநோக்கித் தந்தவிதுவிறே.

(அன்னே) அதாவது-"அம்மே"! என்று அச்சத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை. (உன்னை யறிந்துகொண்டேன்) முன்பெல்லாம் என் பிள்ளையாகவும், நான் தருகிற அம்மம் முதலானவை உனக்கு தாரகாதிகளாகவும் நினைத்திருந்தேன்; உன்படிகள் அதிமாநுஷங்

துத் தவழுகை-க்ருத்ரிமமென்றுஉபபாதிக்கிறர் (தளர்நடையிட்டித்யாதி).

விருலைபயானவிவளை "மின்னேர் நுண்ணிடை" என்னக்கூடாமையாலே, அதுக்கும் அவள் வஞ்சகத்துக்கும் ஹேதுவைக் காட்டிக் கொண்டர்த்தமருளு கிறர் (பெற்றதாயித்யாதி).

ஏற்கவே இவள் பிள்ளையை அறிந்திருக்க, "அறிந்து கொண்டேன்" என்று இப்போதறிந்ததாகச் சொல்லுவானென்னென்ன, இது அஞ்சுகைக்கு ஹேதுவான வறிவென்று தோன்ற, முன்பறிந்த ப்ரகாரத்தையும் காட்டிக்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறர் (முன்பெல்லாமித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே).

மூ.—பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி யமுதூட்டிப்
போனேன் வருமளவிப்பால்
வன்பாரச்சகட மிறச்சாடி
வடக்கிலகம் புக்கிருந்து

கையாலே (க) "அநஸ்நந்நு" என்றஞ்சாநின்றேன். (உ) "அஸ்நாமி" என்பிக்கவும் மாட்டுகிறேனில்லை. தேவர்களுக்கு அம்ருதமும், மநுஷ்யர்களுக்கு அந்நமும் நியதமன்றோ? அம்ருதாசநர் அந்நாசநராவரோ? தேவத்வம் தோன்றுகிறது - மேன்மைதோன்று கையாலே. (௩) "அமரர்நாம் தேவரென்றஞ்சினேனே" என்னக்கடவதிறே. "ஆழிபணி கொண்டானால்" என்கிற திருமொழியிலே மேன்மை தோன்றிற்றிறே (அம்மந்தரமே) தவழுகை பொய் யென்றவோபாதி "அம்மம்" என்கிற இவன் சொலவும் பொய் யென்று தோன்றுகிறச் செய்தேயும், அவன் சொலவை அநுக ரிக்கிறார்.

"தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான், பொன்னேய் நெய்யொடு-பொய்யே தவழும் ஒரு புள்ளுவன் வாய் வைத்தபிரானே அன்னேயுன்னையறிந்து கொண்டேன், உனக்குஞ்சு வன் அம்மந்தர" என்றந்வயம். கிழில்படர்க்கை யெல்லாம் முன் னிலை. .... (க)

களாகையாலே (௪) "ஆயர்புத்ரனல்லை னருந்தெய்வம்" என்கிற படியே - இவன் நம்மோடு ஸஜாதீயனல்லன், நாம் கொடுக்கிற வை இவனுக்கு தாரகாதிகளுமல்லவென்று நன்றாக வறிந்துகொ ண்டேன். (உனக்குஞ்சுவனம் மந்தரமே) இப்படியிருக்கிற வுனக்கு அம்மந்தரவஞ்சுவன். "தவழுகை பொய்" என்றவோபாதி "அம் மம்" என்கிற இவன் சொலவும் பொய்யென்று தோன்றுகிறச் செய்தேயும் அவன் சொலவை அநுகரித்துச் சொல்லுகிறார். (க)

"அம்மமுண்ணத்தா" என்று அவன் சொல்லுமளவில் ஸர்வேச்வரனென்ற றிந்தவள் "அவனைப்பொய்யே தவழும்" என்னுமாபோலே, இதுவும்கபடோக்தி யென்றறிந்தவள் அம்மமென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (தவ ழுகையித்யாதி). உபஸ்த்திதமாகையாலே அநுகரித்தாரென்று கருத்து. (க)

(க) மூண்ட-டீகை-க. (உ) [illegible]. (௩) திருவிரு-[illegible]. (௪) க-க-க.

மின்போனுண்ணிடையா ளொருகன்னியை
வேற்றுருவஞ் செய்துவைத்த
அன்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே
னுனக்குன்னன்னையைமந்தரமே. (௨)

ஸ்வா:—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்போலவித்யாதி) அழுக்கற்று ப்ரகாசிக்கிற ஷோடசவர்ணியான பொன்ருலே திருமஞ்சநம் செய்து என்னிளங் கொங்கையமுதம் ஊட்டி யமுனைநீராடப் போனேன். (வருமளவிப்பால்) இவ்விடத்தில் நான் வருமளவில், (வன்பாரச்சகட மிறச்சாடி) வலிதாய் கனவிதாயிருக்கிறசகடத்தை

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) திருமேனியழகு விளங்கும்படியாகத் திருமஞ்ஜநஞ்செய்து, (௧) "என்னிளங் கொங்கையமுத மூட்டி" என்கிறபடியே அமுதுசெய்யப்பண்ணி (௨) "யமுனை நீராடப்போனேன்" என்கிறபடியே யமுனையாகிற வாற்றிலே குளிப்பதாகப்போன நான் வருவதற்குமுன்னே. (வன் பாரச்சகடமிறச்சாடி) வலியதாய்க் கனவிதாயிருக்கிற சகடமான து கட்டுக்குலைந்து முறிந்துபோம்படியாக, முலைவரவு தாழ்த்துச்

அரு,=இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) "பொன்போல்" என்றவிடத்தில்பொன்போலே யிருக்கும்படியென்னும் சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தால்பலிதார்த்தத்தையருளுகிறார் (திருமேனியித்யாதி). "போனேன்" என்றதுக்கு இன்னவிடத்துக்கென்று சொல்லவேண்டுகையால் அத்தை ப்ரமாணபூர்வகமாக விசேஷித்துக்காட்டுகிறார் (யமுனையித்யாதி). "போனேன்" என்றது - தனியே ஒருக்ரியாபதமின்றிக்கே மேலேகூட்டியர்த்தமருளுகிறார் (போனநான்) என்று. "வருமளவு" என்று ஒன்றிரண்டு நாழிகையென்றுப்போலேயொருகாலம் விவக்ஷிதமாய், அதுக்கு "இப்பால்" என்றத்தால்இதுக்குள்பட்ட காலமர்த்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (வருவதற்குமுன்னே) என்று. (கனவிதாய்) என்றது (௩) "ನಾನಾರಸಭಾಜನಮ್ - நாநாரஸ ப்யாஜநம்" என்கிறபடியே பாரத்தையுடைத்தானதாயென்றபடி. "இறு" என்றதினர்த்தம் (கட்டுக்குலைந்தித்யாதி). "சாடி" என்றதுக்கு (௪) "ಶಕಟಂ ... - ருதங்ஸ்தநார்த்தீ சரணவுதக்ஷிபத்". என்றப்ரமாணத்தையுட்கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (முலைவரவித்யாதி).

(௧) ௩-௨-அ (௨) தி-மொ-௧௦-௭௧. (௩) பாக-௧௦-௭-௭.

மூ.—கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய் விழுங்கிக்
குடத்தயிர் சாய்த்துப் பருகிப்
பொய்ம்மாய மருதான அசுரரைப்
பொன்றுவித்தின்று நீவந்தாய்

முடியும்படியாகத் திருவடிகளாலே நிரவிுத்து, வடக்கில் கம்புக்கிருந்து.

தனக்கு ஸ்நேஹியுமாய் மின்போலே நுண்ணிய இடையையுமுடையளாய் உபமாநரஹிதையுமாய் கன்னியா வஸ்தையுமா யிருப்பாளொருத்தியை. (வேற்றுருவம் செய்துவைத்த) நச(ஞ்)ஸ்பர்ண்ணம் செய்துவைத்த, (அன்பாவுன்னை யறிந்து கொண்டேன்) கண்டதொன்றில் மேல் விழும்படியான ஸ்நேஹத்தை யுடையவனே! உன்னை யறிந்து கொண்டேன். (வடக்கு)-பக்தி. ... (௨)

சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே உதைத்து. (வடக்கிலகம் புக்கிருந்து) இவ்வகத்துக்கு வடவருகிலகத்திலே புக்கிருந்து.

(மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை) மின்போல் நுண்ணிதான இடையையுடையளாய், நவயௌவனையா யிருப்பாளொருத்தியை. (வேற்றுருவம் செய்துவைத்த) ஸம்போக சிஹ்நங்களாலே விக்ருதவேஷையாம்படி பண்ணிவைத்த. (அன்பா) கண்டதொன்றிலே மேல்விழும்படியான ஸ்நேஹத்தை யுடையவனே! இத்தால் - தீம்பனென்றபடி. (உன்னை யறிந்து கொண்டேன்) "இவன் நம்மோடு ஸஜாதீயனல்லன், வ்யாவ்ருத்தன்" என்று உன்னைஉள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். (உனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே) ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தர வஞ்சுவன். (௨)

"கன்னி" என்ற பதத்தையும், மேலே "வேற்றுருவம் செய்த" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து (நவயௌவனையாய்) என்றது. "வேற்றுருவம்செய்து" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "அன்பா" என்றதுக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (கண்டதொன்றிலேயித்யாதி). "உன்னையறிந்துகொண்டேன்" "அம்மந்தரவஞ்சுவன்" என்றதுக்கு ஹேதுவாக வேண்டி பலிதத்தை யருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). பருவத்துக்குத் தக்கதல்லாத தீம்பையுடையனென்றபடி. (ஸஜாதீயனல்லன்) என்றதுக்கு விவரணம் (வ்யாவ்ருத்தன்)என்றது. ... (௨)

இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை நம்பீ உன்னை
யென்மகனே யென்பர் நின்றார்
அம்மா வுன்னை யறிந்துகொண்டே
னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (௩)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (கும்மாயமித்யாதி), கும்மாயத்தோடே கூட வெண்ணெயையுமமுது செய்து, (குடத்தயிர்சாய்த்துப் பருகி) பாத்ரஸ்தமான தயிரை அத்தோடே சாய்த்தமுது செய்து, (பொய்ம்மாய மருதான அசுரரை) பொய்யருமாய்க்ருத்ரிமருமாய் மருதாய் நின்ற அஸுரர்களை முறியும்படி பண்ணி. (இன்று நீ வந்தாய்) இப்போது ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே வந்தாய்.

(இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பீ) இப்படிப்பட்ட க்ருத்ரிமங்களாலும் பிள்ளைத்தனத்தாலும் பூர்ணனானவனே! (உன்னையென்

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (கும்மாயமித்யாதி) குழையச் சமைத்துவைத்த பருப்போடே வெண்ணெயையும் சேரவிழுங்கி. (குடத்தயிரித்யாதி) குடத்திலே நிறைந்திருந்த தயிரை அத்தோடே சாய்த்தமுது செய்து. (பொய்யித்யாதி) தங்கள் வேஷம் அதுவன்றிக்கே யிருக்கச்செய்கை, பொய்யே ஆஸ்சர்யமான மருதுகளாய்நின்ற அஸுரர்களை முறியவிழுந்து முடியும்படி பண்ணி. (இன்று நீ வந்தாய்) இப்போது ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே நீ வந்தாய்.

(இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை நம்பீ) இந்த ஆஸ்சர்யங்களைச்செய்ய வல்லவனாய், பிள்ளைத்தனத்தால் பூர்ணனானவனே! (உன்னையென்

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (கும்மாயமித்யாதி). (பொய்யே) என்றதுக்கு (மருதுகளாய்நின்ற) என்றத்தோடன்வயம்.

(இந்த வாஸ்சர்யங்களை) என்றது- கும்மாயத்தோடு வெண்ணெய் விழுங்குகையும், குடத்தயிர் பருகினதும், மருதுகளைப்பொன்றுவித்ததும். அவை ஆஸ்சர்யங்களானபடி யெங்ஙனே யென்னில்: பஞ்சலக்ஷம் குடிக்கு நிர்வாஹகரான நந்தகோபர் திருமாளிகைக்கென்று சமைத்த பருப்பை யெல்லாத்தையும் தான் களவுகண்டு வெண்ணெயோடே அமுது செய்கை-பருவத்துக்குத் தக்கதன்றிறே; அதுக்குமேலே குடத்தயிரெல்லாம் பருகுகையும் ஆஸ்சர்யமிறே. யமளார்ஜுநபங்கம் ஆஸ்சர்யமென்கை சொல்லவேண்டாவிறே.

மூ.—மையார்கண்மட வாய்ச்சியர்மக்களை
மையன்மை செய்தவர்பின் போய்
கொய்யார்பூந்துகில் பற்றித்தனிநின்று
குற்றம் பலபல செய்தாய்
பொய்யாவுன்னைப் புறம்பலபேசுவ
புத்தகத்துக்குள் கேட்டேன்
ஐயாவுன்னையறிந்து கொண்டேன்
உனக்கஞ்சுவனம் மந்தரவே. (௪)

மகனே மென்பர் நின்றார்) உன்னையறியாதார் என்மகனென்று சொல்லுவர்கள். (அம்மாவுன்னையறிந்து கொண்டேன்) என் மகனன்றென்றும், எல்லார்க்கும்ஸ்வாமியென்றுமறிந்துகொண்டேன்.

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) அஞ்ஜநாதிகளாலே விளங்காநின்ற கண்களையும் மடப்பத்தையும் குடிப்பிறப்பையு முடையரான பெண்பிள்ளைகளை. (மையன்மைசெய்து) உன்பக்கலிலேஸ்நேஹிகளாய் ஆய்ச்சிமார்க்கு வசவர்த்திகளல்லாத

மகனேயென்பர் நின்றார்) இப்படி யிருக்கிறவுன்னை உன் வாசியறியாத நடுநின்றவர்கள் "என்னுடைய மகன்" என்றுசொல்லுவர்கள். (அம்மாவுன்னையறிந்துகொண்டேன்) நான் அங்ஙனன்றிக்கே, "என் மகனன்று" என்றும் "எல்லார்க்கும் ஸ்வாமி" என்றும் உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். (உனக்கித்யாதி) ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தா வஞ்சுவன். .... (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) அஞ்ஜநத்தாலே அலங்க்ருதமான கண்களையும், ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதானமான மடப்பத்தையும், குடிப்பிறப்பையு முடையரான பெண்களை. (மையன்மைசெய்து) உன்பக்கலிலே ஸ்நேஹிகளாய், தாய்மார் முதலானோர்க்கு வசவர்த்திகளாகாதபடி உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே பிச்சேற்றி. (அவர்பின்போய்) அவர்களுடைய பின்னே

அரு.—நாலாம்பாட்டு (மையாரித்யாதி) இவன் தன்பக்கல் ஸ்நேஹிகளாம்படி செய்கைக்கு ஹேதுவாகவேண்டி "மையார்கண்மட" என்றதை ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாக்காமல், மக்களுக்கு விசேஷணமாக்கியருளுகிறார் (அஞ்ஜநத்தாலேயித்யாதி). பெண்களென்னவமைந்திருக்க, "ஆய்ச்சியர்" என்றதால் பலிதம் (குடிப்பிறப்பையும்) என்றது. "கொய்யார" என்று துகிலை

படி பண்ணி. (அவர் பின்போய் கொய்யார் பூந்துகில் பற்றி) அவர்களுடைவாய்ப்பும் நடைவாய்ப்பும்கண்டு, அவர்கள் பூந்துகில் கொய்ச்சகம்பற்றி அவர்கள்போனவிடமெல்லாம் பின்னேபோய். பூந்துகில் - மெத்தென்றதுகில்; பூத்தொழில் பட்டென்னவுமாம். (தனிநின்றுகுற்றம் பலபல செய்தாய்) ஏகாந்தஸ்த்தலத்திலே நின்று அவாச்யங்களான வ்யாபாரங்களைப் பரிகணிக்க வொண்ணாதவை யெல்லாம் செய்தாய்.

(பொய்யாவுன்னைப் புறம்பலபேசுவ புத்தகத்துக்குள் கேட்டேன்) "நானொருகுற்றமும் செய்கிறிலேன்" என்றவாறே "பொய்யா" என்கிறாள். நீ "பொய்யா" என்றது-மெய்யாமோவென்ன; என்னளவேயோ? புறம்புள்ளார் பேசுகிற குற்றங்கள் அநேகம் ஏடேற்றியும் தலைக்கவொண்ணாதவை கேட்டேன். "அவர்கள்பேசுவதும் நீ கேட்டவையுமேயோ ஸத்யமாவது. நான் சொன்னவையன்றோ ஸத்யம். நீயே 'புறம்' என்றாயே" என்ன; (ஐயாவுன்னை

போய். (கொய்யார் பூந்துகில்பற்றி) கொய்தலார்ந்திருந்துள்ள அழகிய பரியட்டங்களைப் பிடித்து. இத்தால் - அவர்கள் பரியட்டங்களின் கொய்ச்சகங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவர்கள் பின்னே போயென்கை. (தனிநின்று குற்றம் பலபலசெய்தாய்) ஏகாந்தஸ்தலத்திலேநின்று அவாச்ய(ங்க)மான வ்யாபாரங்களை அபரிகணநீயமாம்படி செய்தாய்.

"ஆவதென், நானொரு குற்றமும் செய்திலேன், நீமற்றுக்கண்டாயோ?" என்ன (பொய்யாவித்யாதி) க்ருத்ரிமனே! உன்னைப்பொல்லாங்கு பலவற்றையும் பிறர்சொல்லுமவைகள் ஒரு புஸ்தகம் நிறைய வெழுதத்தக்கவை கேட்டேன். "அவர்கள் சொல்லுமதும் நீ கேட்டதுமேயோ ஸத்யம், நாம்சொன்னதோ அஸத்யம்" என்ன; (ஐயா) "இதென்னதெளிவுதான்" என்றுகொண்டாடுகிறாள். அன்றிக்கே, "ஐயா" என்று-க்ருத்ரிமர்க்கெல்லாம் ஸ்வாமியானவனே யென்கிறாளாதல். (உன்னையறிந்துகொண்டேன்) உன்னை அதி

விசேஷித்ததுக்குப் பலிதார்த்தத்தை யருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி).

"பொய்யாவுன்னைக்குறித்துப்பலவற்றைப்புறம்பே சொல்லுமவைகள் புத்தகத்துக்குள் அதில் எழுதத் தக்கவை அவற்றை யெல்லாம் கேட்டேன்" என்று சப்தார்த்தம் தோற்ற வருளுகிறார் (க்ருத்ரிமனேயித்யாதி). ... (௪)

ரு.—முப்போதுங் கடைந்தீண்டிய
வெண்ணெயினோடு தயிரும்விழுங்கிக்
கப்பாலாயர்கள் காவிற்கொணர்ந்த
கலத்தொடு சாய்த்துப்பருகி
மெய்ப்பாலுண்டழு பிள்ளைகள்போல
நீவிம்மிவிம்மியழுகின்ற
அப்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே
னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (ரு)

யறிந்து கொண்டேன்) "இதென்ன தெளிவுதான்" என்று கொண்டாடுகிறாள். (அய்யா)"நல்லக்ருத்ரிமன்" என்று கொண்டாடுகிறாளாதல்; க்ருத்ரிமர்க்கெல்லாம் ஸ்வாமியானவனென்னுதல். (ச)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (முப்போதித்யாதி) எப்போதும் கறப்பன கடைவனவாய்ச் செல்லும்போலே காணும் திருவாய்ப்பாடி. அப்போதெல்லாம் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெயோடே தயிரும் விழுங்கிச் செல்லும்போலே காணும். (கப்பாலாயர்கள் காவில்கொணர்ந்த†கலத்தொடுசாய்த்துப்பருகி) ஆயர்கள்தோள்களாலே காவிலே கொடுவந்த தயிரெல்லாம் நீ பாத்ரத்தோடே சாய்த்தமுது செய்து. "ஆயர்கள் காவில் கொணர்ந்த" என்ற

லோகமான உக்திசேஷ்டிதங்களை யுடையவனென் றறிந்துகொண்டேன்.(உனக்கித்யாதி) ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன். (ச)

வ்யா; அஞ்சாம்பாட்டு. (முப்போது மித்யாதி) எப்போதும் கறப்பன கடைவனவாய்ச் செல்லும் போலே காணும் திருவாய்ப்பாடி. சிறுகாலையும் உச்சியும் அந்தியுமாகிற மூன்று பொழுதும் கடைந்து திரண்ட வெண்ணெயோடே, அக்காலங்களெல்லாவற்றிலு முண்டான செறியத் தோய்த்த தயிரையும் விழுங்கி, (கப்பா

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (முப்போதுமித்யாதி) ஸாயம்ப்ராதஃ பாலைக் கறப்பதும், அத்தைத்தோய்த்து விடிவோறே கடைகையுமன்றோ நாம்கண்டது;முப்போதும்கடையக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார்(எப்போதுமித்யாதி). (அக்காலங்களெல்லாத்திலுமுண்டான) என்றதுக்கு - சிலகடாக்களில் தயிரைக் கடைந்தாலும் சில தடாக்களிலும் தயிருண்டாகக்கூடுமிறே; அத்தைப் பற்ற வென்று கருத்து. "விழுங்கிய" என்றதுக்கநுகுணமாக வருளுகிறார் (செறியத்தோய்த்த) என்று. "பால்களை" என்று அத்யாஹரித்துக்கொண்டு

† (பா) கலத்தயிர்.

மூ.—கரும்பார்நீள்வயற் காய்கதிர்ச் செந்நெலைக்
கற்றாநிரை மண்டித்தின்ன
விரும்பாக்கன்றொன்று கொண்டு
விளங்கனிவீழ வெறிந்தபிரானே
சுரும்பார்மென்குழற் கன்னியொருத்திக்குச்
சூழ்வலைவைத்துத்திரியும்
அரம்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே
னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (௯)

போதே பாலென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிறே. அதிறே "கலத்தொடு சாய்த்துப்பருகி" என்றதும்.

(மெய்யித்யாதி) மெய்யே பாலுண்டழும் பிள்ளைகளைப்போலே பொருமிப்பொருமி அழுகின்ற வப்பா! (உன்னையறிந்து கொண்டேன்)கிறே "அன்னே" என்னும், இங்கே அப்பாவென்னு மிவர்க்கு அன்னையுமப்பனும் அவன்போலே காணும். முன்னே பேய்ச்சிமுலையின் பொய்ப்பாலுண்டது பின்னூட்டினபடி. ... ... (௫)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (கரும்பாரித்யாதி) கரும்புபோலே

லித்யாதி) தோள்களாலே இடையர்காவிலே கொண்டுவந்த பால்களையும்கொண்டுவந்த பாத்ரத்தோடே சாய்த்துப்பருகி.

(மெய்ப்பாலித்யாதி). உடம்பில்முலைப்பால் தாரகமாகவுண்டு அது பொறாதபோது அழும் பிள்ளைகளைப்போலே. *என்னிளங் கொங்கையமுத மூண்ணைக்கு நீ பொருமிப் பொருமியழுகின்ற. (அப்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டேன்) இந்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தையுடைய பெரியோனே! உன்னை "மநுஷ்யஸஜாதீயனல்லை" என்று அறிந்துகொண்டேன். (உனக்கித்யாதி) ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன். .... (௫)

வ்யா,-ஆறும்பாட்டு.(கரும்பித்யாதி) பரந்தவயலிலே கரும்பு

சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தோள்களாலித்யாதி). (காவிலே) காவடியிலே, "மெய்ப்பாலுண்டு" என்ற வநந்தரம் "அது பெறாதபோது" என்றத்யாஹரித்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (உடம்பிலித்யாதி). (அழுகின்ற) என்றவநந்தரம் "ஆய்" என்றுசேஷம். இல்லாவிடில் (நீ) என்றபதம் அந்வயியாதிறே.

அரு,—ஆறும்பாட்டு. (கரும்பித்யாதி) "நீள்வயல் கரும்பார் காய்கதிர்ச் செந்நெலை" என்றந்வயித்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (பரந்தவித்யாதி). "ஆர்"

யெழுந்து விழுந்த வயலென்னுதல். துல்யவிகல்பமென்னுதல். காய்க்கதிர் செந்நெலைக்கற்றுநிரைமண்டித்தின்ன) காயைப்பற்றின கதிர்ச்செந்நெலைக்கன்றுகளும்பசுக்களும் அதிப்ரத்தைதயோடே தின்கிறவளவிலே; (விரும்பாக் கன்றொன்றுகொண்டு) தின்னச்செய்தேயும் விரும்பித் தின்னாக்கன்றைக்கொண்டு அஸுரமயமாய் நின்ற விளாவின்பழத்தைச் சிதறி உதிரும்படி யெறிந்த மஹோபகாரகனே!

இத்தால், ப்ரச்சந்நரூபிகளாயிருப்பாரை எல்லாவவஸ்த்தையிலும் காணலாமென்கிறது. மாயாம்ருக வேஷத்தைக்கண்ட ம்ருகங்கள் ராக்ஷஸ வெடிநாறி வெருண்டு போயிற்றனவிறே. அஸுரமயமாய் நின்றபடியாலே யிறே ருஷபங்களை நிரஸித்ததும். ஸர்வஜ்ஞனுக்குத் தின்ன விரும்பாமைகண்டு நிரஸிக்க வேண்டாவாயிருக்கச்செய்தேயும் "அநுமித்து நிரஸித்த *குழக்கன்று தீவிளவின்காய்க் கெறிந்தது-திமைவழக்கன்று" என்பார்க்கு வழக்கென்கைக்காகவிறே. "தீவிளவு" என்று நீரே நிர்ணயித்தீரே. இக்கன்றின் தீமை விளவுக்குண்டோ? அது காய்த்துப்பழுத்து நின்றதில்லையோ? அது ஏதேனும் சுத்தஸ்வபாவமான பசுக்களோடே செந்நெல் தின்றதோ? தின்னாதே நின்றதோ? பசுவின் முலை

போலே எழுந்து பசுங்காயான கதிரையுடைய செந்நெல்லை. (கற்றுநிரை) கன்றுகளோடேகூடின பசுநிரையானது, (மண்டித்தின்ன) விரும்பி மேல்விழுந்து தின்னாநிற்கச்செய்தே. (விரும்பாக்கன்றொன்றுகொண்டு) தானும் தின்பாரைப்போலே பாவியாநிற்கச்செய்தே, தின்கையில் விருப்பமில்லாததொரு கன்றைக்கொண்டு. (விளங்கனி வீழவெறிந்தபிரானே) ஆகர்ஷகமாம்படி பழுத்துநின்ற விளாவினுடைய பழங்கள் சிதறி விழும்படியெறிந்த உபகாரகனே! ஓரஸுரன் கன்றாய்வந்து நிற்க, ஓரஸுரன் விளாவாய் வந்து நிற்க, இத்தையறிந்து, ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் நிரஸித்துப்பொகட்ட உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

என்றதுக்கு மிகுதி என்றர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி (எழுந்து) என்றது. "கற்று" என்றும், "ஆ" என்றும் பதபேதம் திருவுள்ளம்பற்றி யர்த்தமருளுகிறார் (கன்றுகளோடேயித்யாதி).

யில் கல்விற்ருே ? கல்வாதேயிருந்ததோ ? இப்படிப்பட்ட விப தங்களுண்டோ அந்த விளவில். ஆகையால் அது - ச(ஞ்)ங்கப் இது - ப்ரச்சங்கம்.

இது †"குழங்கன்று"; என்றறிந்துகாணும் செய்தோமென்ன இவரும் இது கர்தவ்யமென்று தெளிந்து 'வழக்கன்று' என்றும் இதுபழியென்றும், நாம் தப்பச்சொன்னேம். அதுதானே நமக்கு தோஷமாய்த்து" என்று அநுதபித்து, இப்படிப்பழிபாவமான தட் புகளைக் கையகற்றி, அவனுடைய குணபாவத்திலே தோஷதர்ஸ நம்செய்யாமல் அவனைவழிப்பட்டு (க) 'வாழ்வார் வாழ்வாராம்' என்று அவன் குணத்திலே தோஷத்தை யாரோபித்து அவனைக் கொண்டே நிர்தோஷமாக்க, இதிலே தோஷதர்ஸநம் செய்யா தார் பெருமையைச் சொல்லி அநுதாப நிவ்ருத்தியும் பிறப்பித் துக்கொண்டபடியாலே, இவரும்"ச(ஞ்)ங்களுடைகளை ச்ரவிக்கப்பெற ரோம்" என்று "பிரானே" என்று உபகார ஸ்ம்ருதிபண்ணுகிறார்

(சுரும்பித்யாதி) வண்டுகளானவை பூவில் பரிமளத்தைத் த்யஜித்து ம்ருதுஸ்வபாவையான விவளுடைய குழலில் பரிமளத் தை மிகவும்புஜிக்கையாலேயிறே "ஆர்" என்றது. மென்மை-குழ லில் மார்த்தவமாகவுமாம் வண்டுகளைப் பொறுக்கமாட்டாதவி வள் ‡மார்த்தவமாகவுமாம்; அத்விதியையுமாய் ஸ்த்ரீத்வமும் நடு வாதவளுக்கு சூழ்வலை வைத்துத்திரியுமரம்பா) அவள் நெஞ்சைச் சூழும்படியானபார்வையைவலையென்கிறது. (உ)"கமலக்கண்ணென்

(சுரும்பாரித்யாதி) எப்போது மொக்கப் பூமாறுமையாலே வண்டுகளானவை நெருங்கப்படிந்து கிடக்கும்படி யிருப்பதாய், ம்ருதுவாயிருந்துள்ள குழலையுடையளாய் நவயௌவனையா யிருப் பாளொருத்திக்கு. (சூழ்வலைவைத்துத் திரியுமரம்பா) (௩) "வாசு தேவன்வலை" என்றும், (௪) "தாமரைத்தடங்கண் விழிகளி னக வலை" என்றும், (உ) "கார்த்தண்கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்

"சூழ்வலை" - அகப்படுத்திக் கொள்ளும் வலை யென்று சப்தார்த்தமாய், அது தான் ஏதேனென்னுமாகாங்க்ஷையிலே ப்ரமாணங்களைக் காட்டிக்கொ ண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (வாசுதேவனித்யாதி). "அரம்பா" என்றதினர்த்தம் (நம்பன்) என்றது. ... ... (சு

(க)உ-திருவ-உ௦.(உ)நா-தி-கச-ச. (௩)தி-வாய்-ஹ-௩-சு.(௪) தி-வாய்-சு-உ-க.
† "அன்று" என்றதிகம். ‡ "மருங்கில்" என்றதிகம்.

மூ.—மருட்டார் மென்குழல் கொண்டுபொழில்புக்கு
வாய்வைத் தவ்வாயர்தம்பாடிச்
சுருட்டார்மென் குழற் கன்னியர்வந்துன்னைச்
சுற்றுந்தொழ நின்றசோதி
பொருட்டாய மிலேனெம்பெருமானுன்னைப்
பெற்றகுற்ற மல்லால்மற்றிங்
கரட்டாவுன்னை யறிந்துகொண்டே
னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (எ)

னும் நெடுங்கயிறுபடுத்தி'' என்னக்கடவதிறே வலையிலே யகப்படு மளவும் அந்யபரதைபண்ணி வஞ்சரிக்கிற தீம்பனே; அரம்பு-நச்சின தொன்று தலைக்கட்ட வற்றாயிருக்கை. உன்னையறிந்து கொண் டேன். .... (௬)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (மருட்டாரித்யாதி) வண்டுகள்மரு ருமல் பாடுகிற தாரை யுடைத்தான பொழிலிலே புக்கு, மருளிந் தளத்தை விளைப்பதான அழகிய திருக்குழலை வாய் வைத்தென் னுதல்; யுவதிகளை மிகவும் மருட்டுவதான குழலென்னுதல். (தார்

யிறு'' என்னும் சொல்லுகிறபடியே - தப்பாமலகப்படுத்திக்கொள் ளும் திருக்கண்களாகிற வலையை எப்போதுமொக்க அவள் விஷ யத்திலே வைத்து, அகப்படுமளவும் அந்யபரரைப்போலே வஞ்ச ரிக்கிற தீம்பனானவனே!. (உன்னையறிந்துகொண்டேன்) ஏவம்பூத னானவுன்னை நன்றாகவறிந்துகொண்டேன். (உனக்கித்யாதி) ஆன பின்பு, உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன். .... (௬)

வ்யா;-ஏழாம்பாட்டு. (மருட்டாரித்யாதி)கேட்டவர்களை மற் றொன்றறியாதபடி மருளப்பண்ணுதலால் மிக்கிருப்பதாய் * அவர் கள் செவியைப்பற்றி வாங்கும்படி ம்ருதுவான த்வநியை

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மருட்டாரித்யாதி) "மருட்டு" என்று - மருளப் பண்ணுகையாய், "ஆர்" என்று மிகுதியாய், அர்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர் யமருளுகிறார் (கேட்டவர்களையித்யாதி). குழலுக்கு மென்மை கூடாமையா லே, "ம்ருதுவானத்வநி" என்று லக்ஷணையாலே அர்த்தம் விவக்ஷித்துத் தா த்பர்யமருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). (செவியைப்பற்றி வாங்கும்படி) என் றது - செவிவழியே புக்கு அவர்கள் நெஞ்சை ஆகர்ஷிக்கும்படி யென்கை. "காதைப்பிடித்துஇழுத்து" என்று ரஸோக்தி. "கன்னியர் வந்துன்னைச் சுற்

பொழில்) பூம்பொழில். (அவ்வாயர் தம் பாடிச் சுருட்டார் மென் குழல் கன்னியர் வந்துன்னைச் சுற்றும் தொழ நின்ற சோதி) தன் குழலோசைக்கு வாராதாரையும் வருவிக்கவல்ல திருத்தோழன் மாரை - "அவ்வாயர்" என்கிற தென்னுதல். "ஆயர்தம்பாடியில்சுருட்டார்மென்குழல் கன்னியர்" என்னுதல். மார்த்தவமான பூக்களாலே அலங்க்ருதமாய்ச்சுருண்ட குழலையுடைத்தான கன்னியர். அக்கன்னியர் தங்கள்குழலழகாலே அவனையும் மருட்டி வசீகரிக்க வல்லவர்களென்கிறது. (வந்துன்னைச் சுற்றும் தொழ நின்ற சோதி) சுற்று முன்னே வந்துத் தொழா நின்ற சோதி. (சுற்றுதல்) சூழ்ச்சி. (சோதி) தௌர்த்யமான தேஜஸ்ஸை யுடையவன்.

யுடைத்தான மேவ்யங்குழலைக்கொண்டு போக(ஸ்தா)த்துக்கேகாந்தமானபொழிலிலே போய்ப்புக்குத் திருப்பவளத்திலே வைத்தூதி. (அவ்வாயரித்யாதி) "க்ருஷ்ணன் கிடாய், பெண்கள் கிடாய்" என்று பெண்களைக் காத்துக்கொண்டு திரியும் அவ்விடையருடையவூரில். (சுருட்டாரித்யாதி) சுருண்டு, பூவாலேஅலங்க்ருதமாய், ம்ருதுவாயிருந்துள்ள குழலையுடைய பெண்களானவர்கள் அக்குழலோசையாலே ப்ரேரிதராய்வந்து உன்னைச் சூழநின்றுதொழ, அத்தால்வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையனாய் நின்றவனே!.

(பொருள்தாயமித்யாதி) என்னுடைய நாதனானவனே! இப்

றும் தொழ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "பொழில்புக்கு" என்றதுக்கர்த்தம் (போகத்துக்கித்யாதி). "வைத்து" என்றத்தை லக்ஷணையாலே (வைத்தூதி) என்கிறார். "அவ்வாயர்" என்ற தச்சப்தத்துக்கு ப்ரக்ருதாநுகுணமாக வர்த்தமருளுகிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). "க்ருஷ்ணன் தீம்பன்கிடாய், பெண்கள் சபலைகள் கிடாய்" என்று பூரித்துக்கொள்வது. இப்படி காத்துக்கொண்டிருக்குமூரில் பெண்களை வசீகரித்ததும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதமென்று திருவுள்ளம். "சுருள்" என்றும், "தார்" என்றும் பதவிபாகம் திருவுள்ளம் பற்றி, "தார்" என்றது பூமாலை யென்றர்த்தமருளுகிறார் (சுருண்டித்யாதி). "தொழநின்றவனாய், சோதியானவனே," யென்றுசப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (அத்தாலித்யாதி).

"எம்பெருமானுன்னைப் பெற்ற குற்றமல்லாலிங்கு காறுகாமென்னை மற்றும்பொருட்டாயமிலேன்" என்றத்தயாஹரித்து அக்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (என்னுடையவித்யாதி). "பொருள்" என்றும், "தாயம்" என்றும் பதவிபாகம்

மூ.—வாளாவாகிலுங் காணகில்லார்
பிறர்மக்களை மையன்மைசெய்து
தோளாவிட்டவ ரோடுதிளைத்து
நீ சொல்லப்படாதன செய்தாய்
கேளாராயர் குலத்தவர்ப்பழி
கெட்டேன் வாழ்வில்லை நந்தன்
காளாயுன்னை யறிந்துகொண்டே
னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. (அ)

(பொருட்டாய மிலேனெம் பெருமான்) உன்னாலே என்னை அலர்தூற்றுகிறதொழிய, இவ்வூராருடனொரு அர்த்ததாயப்ராப்தியுடையேனல்லேன். உன்னைப்பிள்ளையாகப் பெற்றகுற்றமொழிய, உன் பொருட்டாக பந்துவர்க்கம் கூடாதபடியானேன். (ஆயம்) நெஞ்சு பொருந்தின பந்துக்கள். (அரட்டாவுன்னை யறிந்து கொண்டேன்) மிடுக்காலே தீம்பனானவனே! .... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (வாளாவித்யாதி) நீதீம்பு செய்யாதிருக்கிலும் இவ்வூரில் எனக்குறவானவர்கள் உன்னை வெறுமனேயாகிலும் காணவேண்டார்கள். அதுக்கு மேலே பிறருடைய

படி தீம்பனானவுன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற குற்றமொழிய, இவ்வூரிலுள்ளார் என்னோடு காறுகாறென்று எவர்களோடு ஓரர்த்ததாய முடையேனல்லேன். (அரட்டாவுன்னை யறிந்துகொண்டேன்) இப்படி தீம்பனானவனே! உன்னை நன்றாக வறிந்துகொண்டேன். (உனக்கித்யாதி) ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன். (எ)

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. (வாளாவித்யாதி) நீ தீம்பு செய்யாதிருக்கிலும் உன்மினுக்கம் பொறாதவர்கள் வெறுமனேயாகிலும்

பண்ணியருளுகிறார் (அர்த்ததாயமென்று). தாயம் - விபாகார்ஹத்ரவ்யம். அர்த்தரூபதாய மென்றபடி. ... ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளாவித்யாதி) "வாளாவாகிலும்" என்றதுக்கு (வெறுமனேயாகிலும்) என்றதுசப்தார்த்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, "பிறர் மக்களை மையன்மைசெய்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யார்த்தம் (நீ தீம்புசெய்யாதிருக்கிலும்) என்றது. "ஆயர்குலத்தவர்" என்றபதத்தையும் கூட்டிக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி "காணகில்லார்" என்றதுக்கு ஹேதுவாகைக்காக விசேஷிக்கிறார் (உன்மினுக்கம் பொறாதவர்கள்) என்று

பெண்களை உன்னுடையஇங்கிதசேஷ்டிதங்களாலேஅறிவுகேட்டை விளைத்து, தோளாலே அணைத்திட்டு அவர்களோடே நீ தோற்றிற் றுச்செய்து விளையாடி "இன்னது செய்தேன்" என்றும் "இன்னது செய்தாய்" என்றும், "இன்னது செய்தான்" என்றும் சொல்ல வொண்ணாத ஜாத்யுசிததர்மாதிக்ரமம் செய்தாய்.

(கேளாராயர் குலத்தவரிப்பழி) இத்தீம்புகளை ஆயர்குலத் துக்கு நிர்வாஹகரானவர்க்கு நான் அறிவித்தாலும் "என்பிள்ளை யையும் பழிப்புச் சொல்லலாமோ" என்று இப்பழிகேளார். (கெட் டேன் வாழ்வில்லை) இவரும் கேளாமல் இவருக்கு பந்துக்களாய் நியாம்யரானவாயர்குலத்தவரும் கேட்டு நியமியா விட்டால், இப் பிள்ளையைக்கொண்டு இவ்வூர் நடுவே எங்ஙனே வாழ்வேன். வாழ் தல்-வர்த்தித்தல். (கெட்டேன்) விஷாதாதிசயம். (நந்தன்காளா

உன்னைக் காணவேண்டார்கள். அதுக்குமேலே (பிறர்மக்களை மை யன்மை செய்து) பிறருடைய பெண்களை உன்னுடைய இங்கிதாதி களாலே அறிவுகேட்டை விளைவித்து. (தோளாலிட்ட வரோடு திளைத்து) தோளாலே யணைத்திட்டு அவர்களோடே நின்று விளை யாடி. (நீ சொல்லப்படாதன செய்தாய்) வாக்கால் சொல்லவொண் ணாதவற்றை நீ செய்தாய்.

(கேளாராயர் குலத்தவரிப்பழி) இடைக்குலத்திலுள்ளவர்கள் இப்பழிகேட்கப்பொறுர்கள். (கெட்டேன் வாழ்வில்லை) கெட்டேன்; இவ்வூரில் எனக்கொரு வாழ்வில்லை. அதாவது இவ்வூரில் வர்த்திக் கப்போகாதென்கை. "கெட்டேன்" என்றது-விஷாதாதிசயத்தா லேநெரித்துச்சொல்லுகிற வார்த்தை. (நந்தன்காளாய்) பசும்

அத்யாஹார பூர்வகம் ப்ரதீகக்ரஹணம் (அதுக்குமேலேயித்யாதி). (இங்கித ம்) என்றது - அபிப்ராயஸூசகப்ரேக்ஷணம். ஆதிசப்தத்தாலே-குழலோசை முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. "அணைத்து" என்றத்யாஹாரம்.

"கேளார்" என்றதினர்த்தம் (கேட்கப்பொறுர்கள்) என்றது. இத்தால் என் செய்வர்களோ தெரியாதென்று தாத்பர்யம். "கெட்டேன்" என்றதும் "வாழ்வில்லை" என்றதும் ஏகார்த்தமாகையாலே பௌநருக்த்யத்தைப்பரிஹரி க்கிறுர் (கெட்டேனென்றதித்யாதி). "நந்தன்காளாய்" என்ற விடத்திலிர ண்டு தாத்பர்யம், ஸாதுவானவனென்றும், உன்னைத் தீம்பிலே மூட்டினவனெ ன்றும்; இவற்றைக்ரமேண வருளுகிறுர் (பசும்புல்லித்யாதி வாக்யத்வயத்தா

மூ.—தாய்மார்மோர் விற்கப்போவர் தமப்பன்மார்
கற்றுநிரைப் பின்போவர்
நீயாய்ப்பாடி யிளங்கன்னிமார்களை
நேர்படவே கொண்டுபோதி
காய்வார்க்கென்று முகப்பனவே செய்து
கண்டார் கழறத்திரியும்
ஆயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே
னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. (௯)

யுன்னை யறிந்து கொண்டேன்) அவதாருந்தருயிறே உன்தோ ஷத்தை குணமாகக் கொள்ளவல்லார். "தோஷாகுணா:" என்றாப் போலேகாணும் இவரிருப்பது. (காளாய்) பருவத்துக்குத்தக்க தல்ல நீ செய்கிற தென்று நானறிந்து கொண்டேன். .... (அ)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாய்மாரித்யாதி) பெண்களை அகம் பார்க்க வைத்துத் தாய்மார் மோர் விற்கப்போவர். இடையர்க்கு

புல்லுச்சாவமிதியாத ஸ்ரீநந்தகோபர்பிள்ளையானநீ இப்படி செய்யக்கடவையோ?; அன்றிக்கே, அவர் உன்னை நியமித்து வளரா மையிறே நீ யிப்படி தீம்பனாய்த்தென்னுதல். (உன்னையறிந்து கொண்டேன்) பருவமிதுவாயிருக்க, செய்கிற செயல்களிதுவாகை யாலே உன்னை "நாட்டார்படியல்லை" என்று அறிந்துகொண்டேன். (உனக்கித்யாதி) ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தர வஞ்சுவன். (அ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாய்மாரித்யாதி) பெண்களை அகம்பார்க்க வைத்து, தாய்மாரானவர்கள் மோர்விற்கப் போகா

லே). (நியமித்துவளராமையிறே) என்றது-உனக்கச்சம் பிறப்பித்துக்கொண்டு வளர்க்கவில்லாமையாலேயிறே யென்றபடி. பிறர் மக்களையன்றே செய்கை நாட்டிலுண்டாயிருக்க, இது அதிமாநுஷமோ வென்னவருளுகிறார் (பருவமித்யாதி). பால்யந்தோற்ற "அம்மம்" என்று இவன் சொல்லும் வார்த்தையை அநுவதிக்கையாலே பருவமிதுவென்று தோற்றிற்றென்று கண்டு கொள்வது. ... ... (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாய்மாரித்யாதி) தாய்மார் இளங்கன்னிமாரை வைத்துப்போவரோ வென்னவருளுகிறார் (பெண்களை யித்யாதி). (க) "తత ఆరభ్యనన్ద స్య వ్రజస్సర్వ సమృద్ధిమాన్ । హరేర్నివాసాత్మగుణై రమాక్రీడ మభూన్నృప । தத ஆரப்யநந்தஸ்யவ்ரஜஸ்ஸர்வஸம்ருத்திமாந் ஹரேர்நிவா

(க) பாகவ-க0-ரு-கஅ.

ஐஶ்வர்யம் மிகவுண்டானாலும் இடைச்சிகள் மோர்விற்று ஜீவிக்குமதிறே தங்களுக்குத் தகுதியான ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது. மோர்தான் விற்கை அரிதாயிருக்குமிறே, திருவாய்ப் பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிருப்பிலும் கறப்பனகடைவன குறைவற்றிருக்கையாலே. இக்கால விளம்பத்தாலும் இவனுக்கு அவகாசஹேதுவாயிறே யிருப்பது. அதுக்கு மேலே ஓரவகாசமிறே. தமப்பன்மார் கற்று நிரை பின்பு போவதும். அது மேச்சலுள்ள விடங்களிலே தூரப்போகையும், இவர்கள் அவற்றை நியமியாமல் அவற்றின்

நிற்பர்கள். இடையர்க்கு ஐஶ்வர்யம்மிகவுமுண்டானாலும் இடைச்சிகளுக்குமோர்விற்றுஜீவிக்குமதிறே, தங்களுக்குத் தகுதியான ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது. மோர்தான்விற்கை அரிதாயிருக்குமிறே; திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம்குடியிலும்கறப்பனகடைவன குறைவற்றிருக்கையால் அசலூர்களிலேபோய் விற்கவேண்டுமாகையாலே; இக்காலவிளம்பமும் இவனுக்கு அவகாசஹேதுவாயிறே யிருப்பது. (தமப்பன்மாரித்யாதி) தாய்மார் மோர்விற்கப்போனால் தமப்பன்மார்தானிருந்தாலும் இவனுக்கு நினைத்தபடி செய்யப் போகாதிறே; அதுவுமில்லாதபடி, தமப்பன்மாரானவர்கள் கற்று நிரைபின்னே போகாநிற்பர்கள். அவை மேச்சலுள்ளவிடங்களிலே தூரப்போகையும், இவர்கள் அவற்றை நியமியாமல் அவற்றின் பின்னே போகையும், அவைமேய்ந்து வயிறு நிறைந்தாலல்லது

ஸாத்ம குணைரமாக்ரீடம பூந்ருப" என்கிறபடியே க்ருஷ்ணன் வந்தபின்பு அவனெழுந்தருளியிருக்கையாலே ஸர்வஸம்ருத்தியுமுடைத்தாயிருக்க, மோர் விற்கப்போகவேண்டுவானென் னென்ன வருளுகிறார் (இடையர்க்கித்யாதி). மோர்தான் விற்க வேண்டினால் தங்களகங்களிலே விற்கவொண்ணாதோ? "போவர்" என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (மோர்தானித்யாதி). அந்த அருமையை உபபாதித்துக்கொண்டு இது க்ருஷ்ணனுக்கு அவகாச ஹேதுவானமையைக் காட்டுகிறார் (திருவாய்ப்பாடியித்யாதி). (கற்றுவானநிரை) என்றது - கன்றுகளும் ஆக்களுமான நிரை யென்றபடி. "தாய்மார் மோர் விற்கப்போவர், க்ருஷ்ணன் தீம்பன், பெண்கள் வீடுகாவலிருப்பர்கள்" என்றறிந்திருக்கும்தமப்பன்மார்மத்யே வந்து பராமர்ஶித்துக் கொள்ளார்களோ வென்ன; அவர் பசுக்களுக்குப்பரதந்த்ரராகையாலேவாரார்களென்று அத்தை விசதமாகவுபபாதிக்கிறார் (அவை மேச்சலித்யாதி).

பின்னே போகையும், அவை மேய்ந்து வயிறு நிறைந்தாலல்லது மீளாதொழிகையும், அவை மீண்டால் அவற்றின் பின்னே இவர்கள் வருகையுமாயிறே இருப்பது.

(நீ ஆய்ப்பாடி யிளங்கன்னிமார்களை நேர்படவே கொண்டு போதி) வயஸ்ஸாலும் கெஞ்சாலும் ஜாத்யுசிதமானதர்மத்தாலும் இளையவர்களை உன்னுடைய இங்கித சேஷ்டிதங்களாலே உனக்கபிமதமான ஸ்த்தலங்களிலே கொண்டுபோதி. தாய்மார் தமப்பன்மார் போகையாலும் காலவிளம்ப முண்டாகையாலும் அவ்வகந்தானே அபிமத ஸ்த்தலமாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ராமாதிகமாக ஆரேனும் வரவும் கூடுமென்றிறே ஸ்த்தலாந்தரம்தேடிப்போக வேண்டிற்றும்.

(காய்வார்க்கென்று முகப்பனவே செய்து கண்டார்கழறத் திரியுமாயா) கம்ஸனும் கம்ஸபரதந்த்ரருமன்றிக்கே உன் குணத்

மீளாதொழிகையும், அவைமீண்டால் அவற்றின்பின்னே இவர்கள் வருகையுமாயிறே யிருப்பது; ஆகையால் இந்தக்கால விளம்பமும் இவனுக்கு அவகாசமிறே.

(நீயாய்ப்பாடி யிளங்கன்னிமார்களை நேர்படவே கொண்டு போதி) நீ திருவாய்ப்பாடியில் யுவதிகளான பெண்களை உன் நினைவுக்கு வாய்க்கும்படி கொண்டுபோதி. அதாவது - உனக்கு அபிமதமான ஸ்த்தலங்களிலேகொண்டு போகாநின்றாயென்றபடி. தாய்மார் தமப்பன்மார் போகையாலும், கால விளம்ப முண்டாகையாலும், அவ்வகந்தானே அபிமத ஸ்த்தலமாயிருக்கச் செய்தேயும் "ப்ராமாதிகமாக ஆரேனும் வரக்கூடும்" என்றிறே ஸ்த்தலாந்தரம் தேடிப்போக வேண்டுகிறது.

(காய்வார்க்கென்றும் உகப்பனவேசெய்து) உன் குணத்திலும்

"நேர்பட" என்றதினர்த்தம் (உன்னினைவுக்கித்யாதி). தாய்மார் முதலானாரில்லாதேயிருக்க, இவர்களிருந்தவகங்களே அபிமதஸ்த்தலங்களாயிருக்க) வேறே அபிமதஸ்த்தலம் தேடிப்போவானேன் னென்னவருளுகிறார் (தாய்மாரித்யாதி).

"காய்வார்க்கு" என்ற விடத்தில் வர்தமாந நிர்தேசத்தால்தோஷகார்யம் கண்டவிடத்திலும் குணகார்யம் கண்டவிடத்திலும் த்வேஷிகளாயிருப்பரென்று விவக்ஷித்தர்த்தமருளுகிறார் (உன்குணத்திலித்யாதி). "கழற" என்னை

மூ.—தொத்தார் பூங்குழற்கன்னி யொருத்தியைச்
சோலைத்தடங் கொண்டுபுக்கு
முத்தார் கொங்கைபுணர்ந்திரா நாழிகை
மூவேழு சென்றபின் வந்தாய்
ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவருன்னை யுரப்பவே
நானொன்று மாட்டேன்
அத்தாவுன்னை யறிந்துகொண்டே
னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்காவே. (௧௦)

திலே தோஷம்பண்ணிக்காயவல்ல சிசுபாலாதிகளுக்கும் உகப்பான தீம்புகளைச்செய்து, காயாமல் உன்னைக்கண்டவர்களும் பொருமல் நியமித்துச் செல்லும்படி திரிகிறவாயா!. உன்னையறிந்து கொண்டேன். .... (௬)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (தொத்தாரித்யாதி) பலபூக்களாலும் தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்குமவர்களாய், உன்பக்கல் த்வேஷபரராயேபோரும் சிசுபாலாதிகளுக்கு, "சொல்லி பரிபவிக்கைக்கு இடம் பெற்றோம்" என்று ஸர்வகாலமும்உகக்கும்படியானவற்றைச் செய்து. (கண்டார்கழறத் திரியுமாயா) காய்வாரன்றிக்கே, உனக்கு நல்லவர்களாய் நீ செய்கிற வ்யாபாரங்களைக் கண்டவர்கள் நீ செய்கிற தீம்புபொருமல் நியமிக்கும்படி திரியா நின்ற ஆயனே! குலமர்யாதை தன்னையும் பார்க்கிறிலையே யென்கை. (உன்னை யறிந்துகொண்டேன்) நீ யிப்படித்திரிந்தாயாகிலும் உன்னுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக் கண்ட பின்பு, உன்னை "மநுஷ்யஸஜாதீயனல்லன்" என்று அறிந்துகொண்டேன். (உனக்கித்யாதி)ஆனபின்பு, உனக்கு அம்மந்தரவஞ்சுவன். ... . (௬)

யாலே"கண்டார்"என்றது-உதாஸீநரன்றிக்கே,அநுகூலரென்றுவிவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (காய்வாரன்றிக்கேயித்யாதி). "கழற" என்றதினர்த்தம் (நியமிக்கும்படி) என்றது. அதாவது - அபிபவித்து வார்த்தை சொல்லும்படியென்கை. ஒருவருமில்லாதவளவிலே பெண்களோடு தீம்புசெய்கை லோகத்தில் ப்ராக்ருதரான புருஷர்களிடத்தில் கண்டிருக்க, "உன்னையறிந்து கொண்டேன்" என்று இத்தை அதிமாநுஷமாகச் சொல்லப்போமோவென்ன வருளுகிறார் (நீ இப்படியித்யாதி). "அம்மமுண்ணத்தா" எனனும்பருவத்திலே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களையெல்லாம் ஏகதா அநுபவிக்கையாலே இது அதிமாநுஷமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். (௬)

மலங்க்ருதமான குழலையுடையளாய், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களைக் காட்டில் இன்னாளென்று குறிக்கப்படுவாளொருத்தியை. (தொத்து) பூங்கொத்து. (சோலையித்யாதி) இடமுடைத்தானசோலையென்னுதல், தடாகம் சூழ்ந்த சோலையென்னுதல். (கொண்டுபுக்கு) வசீகரித்துக் கொண்டு புக்கு, "புக்கு" என்கையாலே புறப்படநினைவில்லைபோலே காணும். "புக்கு" என்கிறவர்த்தமாநம் - "நல்லவிடம், நல்ல விடம்" என்று சொல்லுமித்தனையிறே. (முத்தார்கொங்கைபுணர்ந்து) இராவிருள்ஒதுங்கிப்போனாற்போலே, செறிந்தசோலை வெளியாம்படி நிலவைப்பரப்பி முகம்பார்த் தநுபவிக்கவற்றிறே முலையார்ந்த முத்து. (புணர்ந்து) அந்த வெளியை இருளாக்குமிறே ஸம்ஶ்லேஷந்தான். கண்புதையவேண்டாவிறே இருளாகையால். (இராமுழுதும் எழுந்தபின்வந்

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (தொத்தாரித்யாதி) கொத்தாகச்சேர்ந்திருந்துள்ள பூக்களாலே அலங்க்ருதமானகுழலையுடையளாய், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களிற்காட்டில் "இன்னாள்" என்றுகுறிக்கப்படுவாளொருத்தியை (சோலைத்தடம்கொண்டுபுக்கு) இடமுடைத்தான சோலையிலே கொண்டுபுக்கு. (முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து) முத்துவடத்தாலே அலங்க்ருதமான முலைகளிலே

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தொத்தாரித்யாதி) "தொத்து" என்று பூங்கொத்தாய். "ஆர்"என்ற-படிந்திருப்பதாய், அர்த்தமருளுகிறார் (கொத்தாயித்யாதி).' கொத்தார் கருங்குழல்" என்னுமாபோலே.ஒருத்தியையென்னவேணுமோ, கன்னியையென்றால் போராதோவென்ன, அதுக்குஹார்த்த பாவத்தையருளுகிறார் (திருவாய்ப்பாடியித்யாதி). "தடம்-சோலை" என்றதின்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (இடமித்யாதி). "முத்தார்" என்றவிது "ஒண்சங்கதை" என்னுமாபோலே, கடையெழுத்தான தகாரவுகாரங்கள் குறைந்திருக்கிறதென்று திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறார் (முத்துவடத்தாலேயித்யாதி). (அலங்க்ருதமான) என்றது - பலிதார்த்தம். அன்றிக்கே, முத்தாலே ஆர்-அழகாய், என்று சபதார்த்தமாய், அதுவடமாகாவிடில் முலைகளில் தங்காமையாலே லக்ஷணயா முத்தென்றது - முத்து வடத்தையே சொல்லுமென்றருளுகிறார் (முத்துவடத்தாலேயித்யாதி) யென்னவுமாம். இப்பக்ஷத்தில் (அலங்க்ருதமான) என்றது - ஆரென்றதினர்த்தம்.

தாய்) தான்பெண்களை மயக்கினாப்போலே தன்னையும் காலம் மயக்கிற்றாய்க்கொள்ளீர். அத்தாலேயிறே "மூவேழு சென்றபின்வந்தாய்" என்றது.

(ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவருன்னை) நான் "நித்ராபரவஶனாகையாலேகாண் கால் தாழ்ந்தது" என்றவாறே, பூர்வக்ரியை விஸ்மரித்துத் தங்களைப்போலே உன்னையும் நினைத்துத் தகுதியல்லாதவற்றைச் சொல்லுவர்கள் காண். (உரப்பவே நானொன்றும் மாட்டேன்) நீ நிர்தோஷனாகையாலே உன்னைக் கோபிக்க மாட்டேன். நீகாலம் தாழ்த்து வருகையாலே அவர்களை நியமிக்கமாட்டேன். (அத்தாவுன்னையறிந்து கொண்டேன்) "அவர்கள் சொல்லுகிறவற்றுக்கு நான் நிருத்தரையாம்படி செய்துவந்தாய்" என்று விஷண்ணையாய்த் தீம்பனென்று உன்னையறிந்து கொண்டேன். ...(௧௦)

ஸம்ஶ்லேஷித்து. (இராநாழிகை மூவேழு சென்றபின் வந்தாய்) ராத்ரி மூன்றுயாமமற்றபின் வந்தாய்.

(ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவருன்னை) உன்செயலிதுவாகையாலே வேண்டுவர்க்குவேண்டுவது சொல்வார்உன்னை உனக்குதோஷம் சொல்வார்க்கெல்லா மிடமாம்படி செய்யாநின்றாயென்கை. (உரப்பவே நானொன்றும் மாட்டேன்) இப்படி யிருக்கிற வுன்னைக் கோபிக்கவென்றால் நான் ஏகதேசமும் க்ஷமையாகிறிலேன். பிள்ளைகள் தீம்புகண்டால் தாய்மார் ஶிக்ஷியார்களோ? "உன்னுடைய முகம் கன்றும்" என்னுமத்தாலே அது என்னால்செய்யப் போகிறதில்லை. (அத்தா) என்னுடைய நாதனே. (உன்னை யறிந்துகொண்டேன்) உன்னுடைய அதிமாநுஷம்கண்டபின்பு உன்னை "அநியாம்யன்" என்றறிந்துகொண்டேன். (உனக்கித்யாதி) பின்பு, உனக்கம்மந்தா வஞ்சுவன். ... ... (௧௦)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

(வேண்டுவோர்க்கு) என்றது - உன் தோஷங்களைக் கேட்கவேண்டுவோர்க்கென்றபடி. "உன்னை" என்றத்தை காகாக்ஷிந்யாயேந இங்கு மநுஷங்கித்து சப்தார்த்த மருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). இப்பதம் ப்ரயோகிக்கிறவருடைய தாத்பர்யார்த்த மருளுகிறார் (பிள்ளைகளித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (௧௦)

மூ.—காரார்மேனிநிறத் தெம்பிரானைக்
கடிகமழ்பூங்குழலாய்ச்சி
ஆராவின்னமுதுண்ணத் தருவன்நா
னம்மந்தாரேனென்றமாற்றம்
பாரார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன்
பட்டர் பிரான் சொன்னபாடல்
ஏராரின்னிசை மாலைவல்லா
ரிருடீகேச னடியாரே. (௧௧)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா:—பதினோராம்பாட்டு. (காரரித்யாதி)மேகத்தினுடைய நிறம் சேர்ந்த நிறத்தையுமுடையனாய், எனக்கு உபகாரகனுமாயிருக்கிற ஆராவின்னமுதுக்கு. இனிமையாலே அத்ருப்த போக்ய ([illegible]) னுமாய் ஸத்தாவர்த்தகனு மானவனுக்கு, *சுனைநன்றணி முலையுண்ணத்தருவன், "அதுதான் தரவஞ்சுவன்,தாரேன்"என்று அவள் சொன்னப்ரகாரத்தை.

(பாரார் தொல்புகழான் புதுவை மன்னன் பட்டர் பிரான் சொன்ன பாடல்) பூமிநிறைந்த புகழை யுடையவன். அன்றியே,

வ்யா;—(காராரித்யாதி) மேகத்தோடு சேர்ந்த திருமேனியின் நிறத்தையுடையனாய் எனக்கு உபகாரகனானவனை. (கடிகமழ்பூங் குழலாய்ச்சி) நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள அழகிய குழலை யுடைய ளான யசோதைப்பிராட்டி. (ஆராவித்யாதி) ஒருகாலும் தெகுட் டாததாய் இனிதாயிருந்துள்ள என்னிளங்கொங்கையமுதமுண்ண முன்பு தந்து மேலும் தருவேனாயிருக்கிற நான், உன்னை அறிந்து கொண்டபின்பு "உனக்கு அம்மம் தாரேன், அஞ்சுவன்" என்று சொன்ன சொல்லை.

(பாராரித்யாதி) விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசி யற இருந்தாரிருந்த விடமெங்கும் கொண்டாடுகையாலே பூமியெ

அரு;—பதினோராம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) "ஆரா" என்றதுக்கு- "தெகுட்டாத" என்றர்த்தமாய், அத்தாலே "தருவன் நான்" என்றதுக்கு தருவேனா யிருக்கிற நானென்றர்த்தமானாலும், முன்புகொடுத்தது ஸூசித மென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்த மருளுகிறார் (முன்புதந்து) என்று "அமுதூட்டிப் போனேன் வருமளவு" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச் செய்தாரென்னவுமாம்.

பார்-உபய விபூதிக்கு மூபலக்ஷணமாய், உபயவிபூதியும் நிறைந்த புகழை யுடையவனென்னவுமாம். ஸ்வஸம்ருத்திக்குமங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற தேசம், பரஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற புகழாலே நிறைந்ததென்றால், "பரஸம்ருத்திக்கே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைதானே ஸம்ருத்தியாயிருக்கிற தேசம் நிறைந்தது" என்கை சொல்லவேண்டாவிறே. புகழுக்குப் பழமையாவது-* கண்ணன்மூதுவராம்விண்ணாட்டவராய்* பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துகிற நித்ய முக்தரோடே, இவரபிமாநாந்தர்கதராய், இவருடைய வின்னிசைமாலைகளை ஸாபிப்ராயமாகவறிந்து அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக வல்லார்களும் சென்று கூடுகையிறே. இதுக்குப் பழமையும் இது தானேயிறே. அதாவது-அவனுடைய நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையெடாமல் சூழ்ந்திருந்தேத்துகிற அந்தஃ புரபரிகரமாயிறேநித்யமுக்தர்தாணிருப்பது. இவர்கள்தாங்களும் * தொல்லையின்பத்திறுதியான வாஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்துக்கிறேமங்களாசாஸநம் செய்வதும். அதுதான் இவர்க்கு பூர்வபாவியுமாய் உத்தரபாகத்தில் பரமபுருஷார்த்தமுமாயிறே இருப்பது. ஆகையிறே இவர்தாம் "அடியோ மோடும்" என்பது. "ஏழாட்காலம் பழிப்பிலோம்" என்பது. "எந்தைதந்தை தந்தைதந்தைதம் மூத்தப்பனேழ்படிகால் தொடங்கிவந்து வழிவழியாட் செய்கின்றோம்"என்று ஆரோஹாவரோஹக்ரமத்தாலே அவருடைய புதுமையும் அடியாராய்த்தால் பழமையாயிறே யிருப்பது. ஆகையிறே "பாரார் தொல்புகழான்" என்றது.

புதுவைக்கு நிர்வாஹகருமாய் ப்ரஹ்மஸம்பந்திகளுமாய் விஶிஷ்டருமான ப்ராஹ்மணர்க்கு உபகார கருமான வாழ்வாரருளிச்செய்த பாடலாய், அர்த்தாவகாஹநத்தளவேயன்றிக்கே சப்தமாத்ரமும்*ஏராரின்னிசைமாலையாயிறேஇருப்பது.(ஏர்)அழகு. ஆர்ந்தும் நிறைந்திருப்பதாய், ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடையராய், திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த பாடலான. (ஏராரித்யாதி) இயலழகாய் அதுக்குமேலே இனிய விசையோடே கூடியிருந்துள்ள ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாபிப்ராயமாக

\ "ஏர்" என்று - அழகாய், ஆர்தல் - மிகுதியாய், இசையினுடைய வினிமை மேலே சொல்லுகையாலே "இயல்" என்று கூட்டியருளுகிறார் (இயலித்யாதி). (இயல்) சப்தம். "மாலை"என்றதினர்த்தம் (ஸந்தர்ப்பத்தை) என்றது.

தல்-நிறைதல். (இன்) இளமை. நன்மையாலே நிறைந்து இனிதாயிருக்கிறவிசைமாலையை, இவரபிமாநாந்தர்கதராய் ஸாபிப்ராயமாகவல்லார். (இருடீகேசனடியாரே) இவர்களேயிறே அடியாராவார். (இருடீகேசன்) "ஹ்ருஷீகம்" என்று - இந்த்ரியங்களாய், "ஈசன்" என்று - நியந்தாவாய், இங்குள்ள இந்த்ரியங்களை நியமிக்கையன்றிக்கே, அங்குள்ள இந்த்ரியங்களையும் ஆத்மகுணத்தாலே நியமிக்குமென்கை. அதாவது - தன்னுடைய வாஸ்ரிதபாரதந்த்ரயத்தைக் காட்டி அவர்களையும் தனக்குப்பாரதந்த்ரராக்குகை. அந்தப்பாரதந்த்ரயந்தான் விநியோகத்திலேயிறே. இத்தனை அவகாஹந முடையாரிறே அடியாராவார். "ஆராவின்னமுதுண்ணத் தருவன்" என்னுமஸமஸ்தபதமுமாய், "முலைதருவன் அம்மந்தாரேன்" என்னுமாம். .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
மூன்றும்பத்து இரண்டாம்திருமொழி.

அஞ்சனவண்ணனை ப்ரவேசம்.

அவ;—"கீழே ஒரு புள்ளுருவன்பொய் யேதவழும்" "மெய்ப்பாலுண்டழுபிள்ளைகள்போல பொய்ப்பாலுண்டழும்" என்றும்,

---

வல்லவர்கள். (இருடீகேசனடியாரே) இந்த்ரியங்களைப்பட்டி புகுராமல் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கும்படி நியமிக்குமவனுக்கு நித்யகிங்கரராகப்பெறுவர். ... ... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றும் பத்து
முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

அஞ்சனவண்ணனை, ப்ரவேசம்.

அவ;—"அம்மமுண்ணத்துயிலெழாய்" என்றும் "சுணநன்றணிமுலையுண்ணத்தருவன்" என்றும் "இவன் பருவத்துக்கு அநு

அரு;—அஞ்சனவண்ணனை ப்ரவேசம். கீழ் அவனுடைய அதியாநுஷலீலைகளாலே "என் பிள்ளை அன்றென்றறிந்து, அம்மந்தாரேன்" என்றவன் "என்செய்யப் பிள்ளையைப் போக்கினேன்" என்று புத்ர பாவனையாலே அநுதபிக்கக் கூடுமோ வென்னும் சங்கையிலே, அத்தை மறந்து இங்கு அநுதபிக்கிறுளென்று பரிஹாரம் சொல்லுவதாக வ்ருத்தகீர்த்தநம் செய்தருளுகிறார் (அம்மமுண்ணவித்யாதி).

"வடக்கிலகம்புக்குவேற்றுருவம் செய்துவைத்தவன்பா" என்றும், "சூழ்வலைவைத்துத் திரியுமரம்பா" என்றும், இவன் பூதநாசகடயமளார்ஜுநங்களை நிரஸித்தப்ரகாரங்களைப்பலவிடங்களிலும் கண்டுபேசி, இவனுடையபடிகளொருபடிப்பட்டிராமையாலே வஸ்து நிர்தேசம் பண்ணமாட்டாமல், இவன் பொய்யே தவழ்ந்து "அம்மம்தா" என்கையாலே, "உனக்கஞ்சுவனம் மந்த்ர" என்று பலகாலும் இவனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைச் சொல்லிக் கொடாமையாலே, இவனும் இழவோடே "அவள் தந்தபோது காண்கிறோம்; அவ்வளவும் நமக்கு ஜாத்யுசிதமாய் நம்பருவத்துக்குத் தகுதியான

ரூபமான தா(தா)ரகமிது" என்றுநினைத்து காலாநுகுணமாகமுலை கொடுத்துப்போரும் மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங் கண்டு இவன் பக்கல புத்ரத்வாதி ப்ரதிபத்திகுலைந்து தேவதா ப்ரதிபத்தி விளைந்து, இவன் "அம்மமுண்ணா வேணும்" என்று அழச்செய்தேயும், "உன்னையறிந்து கொண்டேன் உனக்கம்மந்த்ரவஞ்சுவன்" என்று பலகாலும் சொன்னப்ரகாரத்தை, தாமும் அப்படியேபேசி அநுபவித்தாராய் நின்றார் - கீழ்;

அவள் அத்தை அப்போதேமறந்து, முன்போலேதன்னுடைய புத்ரனாகவே இவனை ப்ரதிபத்தி பண்ணி அபிமாநித்து, ப்ராஹ்மணர்க்கு பால்யத்திலே ப்ரஹ்மசர்ய மநுஷ்டித்து, பின்பு கார்ஹஸ்

(அவள் அத்தை அப்போதுமறந்து) இத்யாதிக்கு(க) "ఇత్థం విదితతత్త్వాయాం గోపికాయాం స ఈశ్వరః। వైష్ణవీం వ్యతనోన్మాయాం పుత్రస్నేహమయీం విభుః। సద్యోనష్టస్మృతిర్గోపీ సారోప్యారోహమాత్మజమ్ ప్రవృద్ధస్నేహకలిలహృదయాసీద్యథాపురా - இத்தம் விதிததத்வாயாம் கோபிகாயாம் ஸஈஶ்வர:, வைஷ்ணவீம்வ்யாதநோந் மாயாம் புத்ரஸ்நேஹமயீம் விபு:. ஸத்யோநஷ்டஸ்ம்ருதிர் கோபீ ஸாரோப்யா ரோஹமாத்மஜம், ப்ரவ்ருத்த ஸ்நேஹகலிலஹ்ருதயாஸீத்யதாபுரா" என்று மண்தின்றபோது விஶ்வரூபதர்ஶநத்தாலே தேவத்வப்ரதிபத்தி பண்ணினவளைக் க்ருஷ்ணன் தன்மாயையாலே மறப்பித்து புத்ரத்வஸ்நேஹத்தைப் பிறப்பித்தாப்போலே இங்கும் மறப்பித்துத் தன்னிடத்தில் ஸ்நேஹத்தை விளைத்தானென்று கருத்து. (அபிமாநித்து) ஸ்நேஹித்தென்றபடி. இத்தால் கீழ்த்திருமொழியில் முலையுண்ணும் பருவத்தை அநுபவித்து, அப்பருவம்போய் கன்று மேய்க்கத்தக்க பருவத்தை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று. *

(க) பாக-௧௦-அ-௭௪.

மூ.—அஞ்சனவண்ணனை யாயர் கோலக்கொழுந்தினை
மஞ்சனமாட்டி மனைகள்தோறுந் திரியாமே
கஞ்சனைக்காய்ந்த கழலடி நோவக்கன்றின்பின்
என்செயப் பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லேபாவமே. (௧)

கன்றுகளை மேய்த்துவருவாம்'' என்று இவன் போனவளவிலே அவன் படிகளைச் சொல்லி "அவனைப் போகவிட்டேன் நானேயன்றோ?'' என்று இவள் பலகாலும் சொல்லி ஈடுபட்ட ப்ரகாரத்தைத் தாமும் பேசி மிகவுமநுபவிக்கிறார்.

இத்தால் "ஸ்வதேஹரக்ஷணைத்திலசக்தராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கவேணும்'' என்றுஅதிலே ஒருப்பட்டு அவன் போக, போனவிடத்திலுண்டான வ்யஸநபரம்பரைகளை நினைத்து, அதுக்கு ஹேதுபூதர் தாமாகவநுஸந்தித்துப் பேசி மங்களாசாஸந ரூபமாக ஈடுபடுகிறார். .... *

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (அஞ்சனமித்யாதி) வெளிறு கழி

த்ய மநுஷ்டிக்கை தர்மமாயிருக்குமாபோலே, இடையர்க்கும் இளம்பருவத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பக்வரானபின்பு பசுநிரைமேய்க்கை ஜாத்யுசிதமாகையாலே, (க)"సర్వస్యజగతః పాలౌ వత్సపాలౌ బభూవతుః - ஸர்வஸ்யஜகதஃபாலௌ வத்ஸபாலௌ பபூவதுஃ'' என்கிறபடியே கன்றுகள் மேய்க்கத்தகுதியான பருவத்தை ப்ராப்தனானவிவனை *சிறுகாலேயூட்டி யொருப்படுத்தி, கன்றுகள்மேய்க்கும்படி போகவிட்டு, அவன் போனவநந்தரம் க்ஷணகாலமும் விஸ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாதவளாகையாலே, அவன் ஊரிலேநின்றுசெய்யும் ஸ்வைர விஹாரங்களையெல்லாம் பரக்கச்சொல்லி, இப்படி செய்து திரியாமல் "கன்றுகளின் பின்னே இவனை என்செய்யப்போகவிட்டேன்'' என்று இவனுடைய மார்த்தவத்தையும், போகிறவிடத்தின் காடிந்ய தைக்ஷ்ண்யங்களையுமநுஸந்தித்து, "ஸுகுமாரனானவிவனை இப்படியிருக்கிற காட்டிலே போகவிட்டேனே'' என்றும், அவ்வளவுமன்றிக்கே "குடையும் செருப்பும் கொடாமல் வெய்யிலும் கல்லும் முள்ளுமான தேசத்திலே போகவிட்டேனே'' என்றும் பகுமுகமாக க்லேசித்துச்சொன்ன ப்ரகாரத்தை, ததவஸ்தராய்க்கொண்டு தாமுமப்படியே பேசி அநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். ... .

(க) வி-பு-௫-௯-௩௫.

ற்றின வஞ்ஜநம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனை. அஞ்ஜநம் - மை. (ஆயர்கோலவித்யாதி) கன்றின் பின்னே போகிற போதைத்வரையும் திருமேனியில் குறுவேர்ப்பும் அலைந்த திருக்குழலும் திருக்கையில் பிடித்தபொற்கோலும் ஆயரும் கொண்டாடும்படி தர்ஶநீய மாகையாலே "கோலம்" என்கிறது. ஆயர்க்கு முன்னோடிக் காரியம் பார்க்க வல்லவனென்று தோன்றுகையாலே "கொழுந்து" என்கிறது. அதாவது - "க்ருஷ்ணா! கன்றுகளை மறித்துத் தவறாமல் மேய்" என்று அவர்கள் சொல்லுவதற்கு முன்னே அவர்கள் கொண்டாட்டமும் மிகையெ

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (அஞ்சனவண்ணனை) * கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம்போலே இருண்டிருக்கிற திருமேனியையுடையவனை. (அஞ்சநம்) மை. *மைப்படிமேனியிறே. (ஆயரித்யாதி) கன்றுகளின் பின்னே போகிறபோதை நடையின் த்வரையும் திருமேனியின் குறுவேர்ப்பும் அலைந்த திருக்குழல்களும் திருக்கையில் பிடித்த பொற்கோலுமான ஆயர்கோலத்தையுடையனாய், அவர்களுக்கு முன்னோடிக் காரியம் பார்க்கும் தலைவனானவனை. அன்றிக்கே, வேரிலே வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்பட வாடுமாபோலே, அவர்களுக்கு ஒருநோவுவந்தால் முதல் தன் முகம் வாடும்படியிருக்கையாலே "கொழுந்து"என்கிறதாகவுமாம். (க) "ஆயர் கொழுந்தாய்" என்றாரிறே ஆழ்வார்.

அரு;—முதற்பாட்டு. (அஞ்சனவண்ணனை யித்யாதி) அஞ்ஜநம் போலே யிருக்கிற வண்ணனை - வடிவையுடையவனை யென்று சப்தார்த்தமாய், "அஞ்ஜநம்" என்றத்தால் இருட்சியை விவக்ஷித்து, இத்தால் பலித்தது குளிர்த்தி யென்னவருளுகிறார் (கண்டவர்களித்யாதி). இப்படிவிசேஷிக்கையாலே ஊரிலுள்ளா ரெல்லாரும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்படியான விஷயை "என் செய்யப் போக்கினேன்'' என்றுக்லேசிக்கிறாளென்று திருவுள்ளம். (ஆயர் கோலத்தை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (கன்றுகளினித்யாதி).. (குறுவேர்ப்பு) ஸ்வேதபிந்துக்கள். "கொழுந்து" என்றத்தால்-ப்ரதாநனென்றும், கொழுந்துபோலேவாடும வனென்று மிரண்டர்த்தத்தையும் அடைவே யருளுகிறார் (அவர்களுக்கித்யாதி). இவ்வர்த்தத்வயத்துக்கும் ப்ரமாணம் (ஆயர்கொழுந்தாயித்யாதி).

(க) தி - வாய் - ௧-எ-௩.

ன்னும் படி நன்றாக மேய்க்க வல்லனாய், கன்றுகளின் வயிறு நிறைதல் செய்தால் போலிருப்பது தன்னதாயிருக்கை.

(மஞ்சனமித்யாதி) முன்பு [illegible] குணஹாநிகளை மறந்து திருமஞ்சநம் செய்[illegible] பிறக்கும் புகரையும், ஸௌகுமார்யத்தையும், [illegible]னையிலும் ஸஞ்சரிக்கிற நடையழகையும் கண்டு [illegible] விழ யன்றிக்கே, †(கம்ஸனுடைய "வரக்கு" என்[illegible] மாளிகைத் தளமாகவும் அரணாகவும் அவனுயர விருந்த விடத்திலே எழப்பாய்ந்து) (க) "கஞ்சனும்-வீழச்செற்றவன்" என்னும்படி இந்தமாளிகைத்தளத்திலும் வரக்கென்றவவன் மார்பிலே பாய்ந்து நொந்த திருவடிகள் மிகவும் நோம்படி. (கன்றின் பின் என் செயப் பிள்ளையைப் போக்கினேன்) இவன் பக்வனாய் சத்ருஜயம் பண்ண வல்லனானாலும் பிள்ளை யென்றிறே இவள் சொல்லுவது. என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக; இவன் எது செய்ய வல்லனாகப் போகவிட்டேன். (எல்லேபாவமே) "ஐயோ" "ஐயோ" இதொரு பாப

(மஞ்சனமித்யாதி) "பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி" என்கிறபடியே திருமேனியழகு விளங்கும்படி திருமஞ்சனம் செய்து தன்மனைபோலே பிறர்மனைகள்தோறும் வ்யாபித்துத்திரியக் கண்டிருக்கப்பெறுதே. (கஞ்சனைக்காய்ந்த கழலடிநோவ) கடிநப்ரக்ருதியானகம்ஸனை உதைக்கையாலே நொந்ததிருவடிகளானவை கல்லும் காடுமான காட்டுவழியிலே நடக்கையாலே மிகவும் நோம்படியாக. (கழலடி) வீரக்கழலையுடைத்தான திருவடிகளென்கை. (கன்றின்பின் என்செயப்பிள்ளையைப் போக்கினேன்) ஓரிடத்தில் நில்லாதே பரந்தோடித்திரியும் கன்றுகளின் பின்னே ம்ருதுப்ரக்ருதியான பிள்ளையை ஏதுக்காகப் போகவிட்டேன். இவன் பக்வனாய் ஸத்ருஜயம்பண்ண வல்லனானாலும் "பிள்ளை" என்றிறே இவள் சொல்லுவது. (எல்லே பாவமே) "என்ன நான் பண்ணின பாபமிருந்தபடி என்?" என்று வெறுத்துச்சொல்லுகிறாள். ... (க)

"கழல்" என்றும், "அடி" என்றும் ஏகார்த்தமாகையாலே பௌநருக்த்யம் பரிஹரிக்கிறார் (வீரக்கழலித்யாதி). கம்ஸவதம் பண்ணினத்தைச் சொல்லி, இப்படிப்பட்டவனை எளிமை தோற்ற "பிள்ளை" என்கிறதென்னென்னவருளுகிறார் (இவளித்யாதி). ... ... (க)

(க) தி - மோ-உ-௩-க. † குண்டலிதமதிகம்.

மூ.—பற்றுமஞ்சள்பூசிப் பாவைமாரொடு பாடியில்
சிற்றில்சிதைத்தெங்கும் தீமைசெய்துதிரியாமே
கற்றுத்தூளியுடைவேடர் கானிடைக்கன்றின்பின்
எற்றுக்கென்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லேபாவமே. (௨)

மிருக்கபடி யென்கான். (௧) மத்பாபமேவ - மத்பாபமேவ" என்னக் கடவதிறே. "எல்லே" என்றது -என்னே யென்றபடி. (௧)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பற்றுமஞ்சளித்யாதி). திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளா ரெல்லாரும் மஞ்சளரைப்பர்களிறே; அவ்வோரிடங்களிலே இவன் சென்று நிற்குமே. "க்ருஷ்ணா; வா" என்பர்களே. இவர்கள் நம்மை அழைக்கப்பெற்றோமே, "க்ருஷ்ணா

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பற்றுமஞ்சள்பூசி) ஊரிற்பெண்கள் தங்களுக்குப் பூசுகைக்கு மஞ்சள் அரைத்தால் பற்றுப்பார்ப்பது-இவனுடம்பிலேயாய்த்து. ஒருத்தர் இழுகின விடத்திலே ஒருத்தரிழுகாதே தனித்தனியேயிழுகி, பற்றுப்பார்க்கையாலே திருமேனி யெங்கும் மஞ்சள் பூசினாப்போலே யிருக்குமாய்த்து. அத்தைப் பற்ற "பற்று மஞ்சள் பூசி" என்கிறாள். (பாவைமாரொடு பாடியில்) திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெணகளோடே. (சிற்

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு (பற்றித்யாதி) க்ருஷ்ணன் ஆண்பிள்ளையாயிருக்க, "பற்றுமஞ்சள் பூசி" என்னக்கூடுமோ வென்ன; "பாவைமார்" என்ற பஹுவசநத்தைக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஊரிலித்யாதி). க்ருஷ்ணன் தங்களுக்கு பவ்யனாகையாலும் திருமேனிதான் ஸ்நிக்தமாய் நீலமாயிருக்கையாலும் பரபாகம்தோற்றி, பற்றினதும்பற்றாததும்தெரியுமென்று கருத்து. ஊரில் பெண்களெல்லாரும் பற்றுப்பார்ப்பரென்றுநின்றீர்; "பூசி" என்றபோது, இன்னவிடத்திலென்றுமையாலே திருமேனி யெங்குமென்று தோற்றும்; அப்போது ஒருத்தி பற்றுப்பார்த்தால் மற்றைப் பெண்கள் பார்க்குமவகாசமில்லையோ வென்ன வருளுகிறார் (ஒருத்தரித்யாதி). (இழுகின) தீற்றின. "பூசி" என்றது-பூசுவித்துக்கொண்டென்றபடி. இத்தால் மேலே 'சிற்றில் சிதைத்து" என்றதோடு ஸமாநகர்த்ருக மென்னத் தட்டில்லை யென்று திருவுள்ளம். "எங்கும்" என்றதால், ஸப்தத: "பாடியெங்கும்" என்றர்த்தம் ஸித்திக்கையாலே, "பாடியில்" என்றது - அங்கே அந்வயிக்குமளவில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே கீழே கூட்டி அர்த்தமருளுகிறார் (திருவாய்ப்பாடி யித்யாதி). "சிற்றில் சிதைத்து" என்றும் "தீமை செய்து"

ளுகில் தீம்பன்'' என்கிறதேசத்திலே; கிட்டச்செல்லுமே. அவர்களும்நாலுஇரண்டுகுளிக்கநிற்கும்படி நேரவவரைக்கிறவர்களாகையாலே ''தாங்களுடம் பிலிழுசிக் கழுவிப்பாராத்தால் மஞ்சள் பற்றுதிருக்குமாகில் பின்னைப் பூசிக் குளித்தாலும் கழுவின விடத்தில் பற்றாது'' என்று இவனுடம்பிலே இழுசிக் கழுவிப் பார்ப்பர்கள். பலரும், ஒருவரிழுசின விடத்தில் ஒருவரிழுசாமல் ''உடம்பெங்கும் இழுசிக்கழுவிப்பார்க்கையாலே ''உடம்பெங்கும் இவர்கள்கையாலே மஞ்சள் பூசப் பெற்றோம், குளிக்கப்பெற்றோம்'' என்றிருக்கச் செய்தேயும், ''நாலும் உங்களோடே நீங்கள் பூசுகிற பற்றுமஞ்சளும் பூசிக் குளிக்க, நாலும் கூடப்போருவன். என்னையும் கொண்டுபோய்கோள்''என்றாப்போலே சொல்லுமிறே, இவர்கள்பக்கல் நசையாலே. இவர்களும் ''இவன் தீம்பன்; நம்பின்வரவொண்ணாது''என்றும்,''க்ருஷ்ணன்கிடாய்,பெண்கள் கிடாய்''என்றவூரார் பழிக்கு மஞ்சி, இவனை நீக்கிப் போவர்களே. இவர்கள் கூட்டிக்கொள்ளாத வெறுப்பாலே ''தெருவிலே கொட்டகமெடுத்து விளையாடுகிற பெண்களோடே நாலும் கொட்டகமெடுத்து விளையாடுவேன்'' என்று செல்லக்கூடுமே. சென்றவாறே அவர்களும் ''இவன் கண்ணில் மணல் கொடுதூவிக்காலினால் பாயும்தீம்பன்'' என்று கூட்டிக்கொள்ளார்களே.

அவர்கள் கூட்டிக் கொள்ளாமையாலே அவர்கள் சிற்றிலையுமழித் ஸ்வைர சாரியுமாய்த் திரிகிறதும் காணப் பெறாத வெறுறில் சிதைத்து) தன்னை உபேக்ஷித்திருந்து விளையாடுகிறவர்களுடையகொட்டகங்களை யழித்து; (எங்கும் தீமைசெய்து திரியாமே) இப்புடைகளிலே எங்கும் தீம்புகளைச்செய்து திரியாதபடியாக. இப்படி திரியக்கண்டிருக்கைபோலேகாணும் இவள்தானுகப்பது.

(கற்றுத்தூளியுடை வேடர் கானிடை) முன்வருகிறவர்களைத்

என்றும் தனித்தனியே சொல்லியிருக்கையால் தீமைகளிலே சிற்றில் சிதைக்கை அந்தர்பவியாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அது தீமைகளிலே அந்தர் பூதமென்கைக்காகவருளுகிறார்(இப்புடைகளிலே)என்று. (புடைகள்)ப்ரகாரங்கள். வ்யாக்யாதாவினீடு பாடு (இப்படியித்யாதி).

''வேடர்'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து; கற்றுத்தூளி பர்த(ஸூ)கமானபடியைக்காட்டுகிறார் (முன்னித்யாதி). கற்றுத்தூளியுடையகானிடையென்றத்த

மூ.—நன்மணிமேகலை நங்கைமாரொடு நாடோறும்
பொன்மணிமேனி புழுதியாடித் திரியாமே
கன்மணிநின்றதிர் கானதரிடைக்கன்றின்பின்
என்மணிவண்ணனைப் போக்கினே னெல்லேபாவமே. (௩)

ப்புக்குமேலே கற்றுக்களை மறித்தோடுகிற தூளியிலே மறையப்பட்ட வேஷத்தை யுடைய வேடர் வர்திக்கிற காட்டிடையிலே போய் மேய்க்கிற கன்றின் பின்னே. (வேடர்) நிரைகொள்ளுவாராகவுமாம். (கன்றின்பின் எற்றுக்கென்பிள்ளையைப்போக்கினேன்) இவனைப் போக்கினதால் எனக் கென்ன ப்ரயோஜநம். கன்றுகள்தனக் கென்ன ப்ரயோஜநம். பிள்ளை தனக் கென்ன ப்ரயோஜநம். தமப்பனார்க்கும் இவ்வூர்க்கும் என்ன ப்ரயோஜநம். இவனையொழிய வேறு மேய்ப்பாரில்லையோ? இவன் போகிற போது கண்டேனாகில் நியமித்து மீட்கலாய்த்திறே. அது செய்யப் பெற்றிலேன், ஓ! ஓ! இதென்ன கொடுமைதான்.

இப்பற்று மஞ்சள்பூசுகிற ப்ரகாரத்தை ஆழ்வார் திருவுகளாரும் மன்னனார் திருமேனியில் பூசிக் கழுவவும் கண்டு போரா நின்றோமிறே. "சாத்தித்திருமஞ்சனம்செய்ய" என்றொழிந்தது, அந்தঃ புரபரி கரமானார் சொல்லும் வார்த்தையாக வேணுமென்றிறே. ஆழ்வார்தாமு முற்ற தசையில் நாய்ச்சியார் கோடியிலேயாவரிறே. (௨)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (நன்மணி யித்யாதி) நன்றாய் அழகிதான மங்களா பரணத்தையு முடையராய் ஜாத்யுசிதமான குண

தெரியாதபடிகன்றுகளினுடைய தூளியாலேவ்யாப்தமாய் அடிச்சுப்பறிக்கும் வேடர் ஸஞ்சரிக்கிற காட்டிலே. (கன்றின்பின் எற்றுக்கென்பிள்ளையைப் போக்கினேன்) புறம்பொன்றையும் பார்க்கவொட்டாதே தன்பின்னே ஓடித்திரியப் பண்ணும் கன்றுகளின் பின்னே, என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக என்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். (எல்லேபாவமே) பூர்வவத். ... . (௨)

வ்யா; மூன்றாம்பாட்டு. (நன்மணியித்யாதி) நல்லரத்நங்களாலே சேர்க்கப்பட்ட மேகலையையுடையராய், ஜாத்யுசிதமான குண

லே, கன்று மேய்க்கை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, "கன்றின்பின்" என்று விஶேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (புறம்பித்யாதி). "எற்றுக்கு" என்றதினர்த்தம் (என்னப்ரயோஜநத்துக்காக) என்றது. ... ... (௨)

பூர்த்தியையு முடையரான ஸ்த்ரீகளோடே நாள்தோறும் நாள் தோறும். (பொன்மணி மேனிப் புழுதியாடித்திரியாமே) (க) "பொன்னுருவாய் மணியுருவில்பூத மைந்தாய்" என்னுமாபோலே "பொன் மணிமேனி," என்று இவரருளிச் செய்தபடி பாரீர். (நாடொறும்) என்று-கன்று மேய்த்து வருமளவில் இவர்க்கொருபகல் ஆயிர மூழியாய்ச் செல்லுகிறதிறே.

(கன்மணி நின்றதிர்கர்ன திரிடைக் கன்றின் பின்) மணிக்கல்- மணிமலை. ஆறுகள் வ்ருக்ஷங்களுண்டாம்படி மண்செறிந்த மலையன்றிக்கேயிருக்கும்மலைகளை மணிமலை யென்னக் கடவதாய் அதுதான் இவன் கன்று மறித்தோடுகிற வதிர்த்தியாலும், ஜாத்யுசிதமாக அவை மீளும்படி அழைக்கிற சப்த விசேஷங்களாலும் கன்றுகள் வெருண்டு கத்துகையாலும் ப்ரதித்வநி யெழும்படியான மணிமலையை யுடைத்தான காட்டுள்வழி யிடங்களிலே யென்னு

பூர்த்தியையுடையரான பெண்களோடே, ஒரு நாளிரண்டுநாளன்றிக்கே நாடோறும். (பொன்னித்யாதி) அழகிய நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற திருமேனி, அவர்களோடு இட்டீடு கொள்ளுகையாலே புழுதியாடித் திரியாதபடியாக. * மஞ்சன மாட்டி மனைகள்தோறும் திரியக்காண்பதிலும் இப்படிப் புழுதியாடித்திரியக்காண்கை போலே காணும் இவள் தானுகந்திருப்பது.

(கன்மணியித்யாதி) (உ) "கன்றுமேய்த்து விளையாடவல்லானை வரைமீ கானில்" என்கிறபடியே மலைமேல் காடுகளிலே கன்றுகளை மேய்க்கையாலே ஜாத்யுசிதமாக இவன் கன்றுகளை யழைக்கிற த்வநியாலும், அவைதான் கூப்பிடுகிற த்வநியாலும், அங்குண்டான மலையானது மணித்வநிபோலே நின்று ப்ரதித்வநி எழும்படி

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு (நன்மணியித்யாதி) "மேகலை"-அரைநூல்மாலை' புழுதியாகை ஆசர்ஷகயோவென்ன, * "புழுதியளைந்த பொன்மேனிகாணப் பெரிது முகப்பன்" என்னும் யசோதையுடைய ஸ்வபாவத்தை உட்கொண்டு வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (மஞ்சனமித்யாதி).

'கல்' என்று-மலையாய், 'மணி' என்றுகண்டை (கண்டா)போலேயென்றாய், நின்று-அவிச்சிந்நமாக, அதிர்சப்திக்கிற- கான்-கானநத்தில், அதர்-மார்க்கமென்றுசப்தார்த்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, கல்சப்திக்கிறப்ரஸக்தியேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே ப்ரமாண பூர்வகமாகத் தாதபர்யமருளுகிறார் (கன்று மேய்த்தித்

(க) தி-நெ.-க. (உ) தி-மொ-உ-ரு-௩

மூ.—வண்ணக்கருங்குழல் மாதர்வந்தலர்தூற்றிடப்
பண்ணிப்பலசெய் திப்பாடியெங்குந்திரியாமே
கண்ணுக்கினியானைக் கானதரிடைக்கன்றின்பின்
எண்ணற்கரியானைப் போக்கினே னெல்லேபாவமே. (௪)

தல். திருவரையில் சாத்தின ரத்நக்கோர்வையில் சேர்ந்த கிண் கிணியில் ப்ரதித்வநியாதல். ஏவம் ப்ரகாரமான காட்டிலே. (என் மணிவண்ணனைப் போக்கினேன்) நீலரத்நம் ஏகதேசோப மாந மென்னும் படி யான மிக்க நிறத்தை யுடையவனைப் போக விட்டேன். ... ... (௩)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி). நாநாவர்ண ரத் நாபரணங்களாலே அலங்க்ருதமானகுழலை யுடைய ஸ்த்ரீகளென்னு தல். (வண்ணம்) வர்ணமாய், ஜாதியிடைச்சிகளென்னுதல். (வந்தலர் தூற்றிட) தந்தாம் க்ருஹங்களிலே பிள்ளைதீம்பு கண் டால் சிக்ஷாரூபமாகச் சொல்லி ஆறிவிடுகை, இங்கு நின்றும் சென்றவர்களுக்குச் சொல்லி வெறுத்து ஆறிவிடுகை யன்றிக்கே,

---

யான காட்டு வழியிலே. (கன்றின்பின், என் மணிவண்ணனைப் போக்கினேன்) ஏதேனுமொன்றைக் கண்டவாறே வெருண்டோடு கிற கன்றுகளின்பின்னே, எனக்கநுபாவ்யமானநீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனைப் போகவிட்டேன். (எல்லேபாவமே). (௩)

வ்யா; நாலாம்பாட்டு, (வண்ணமித்யாதி) வண்ணம் - அழ கு. அழகியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள குழலையுடையரான ஸ்த் ரீகளானவர்கள் தலைகுலையவோடிவந்து பழிதூற்றும்படியாகப் பண்ணி. (பலசெய்திப்பாடி யெங்கும் திரியாமே) "பல' என்னும் தொழியஇன்றதனையென்றுபரிகணிக்கவொண்ணாதபடியானதீம்பு

யந்தி). "கன்மணி நின்றதிர்" என்று காட்டுவழியை விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக் ருதோபயோகம் காட்டா நின்றுகொண்டு "கன்றின்பின்" என்றதுக்குத்தாத் பர்ய மருளுகிறார் (ஏதேனுமித்யாதி). (கண்டவாறே) என்றது- கேட்டவாறே யென்றதுக்கு முபலக்ஷணம். ... ... (௩)

அரு;=நாலாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) "வண்ணக் கருங்குழல்" என்று விசேஷித்து "வந்து" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தலைகுலைய வோடி வந்து) என்று. (இன்றதனை) என்றது-இத்தனையென்றபடி. "ஏதேனும்

இவன் தீம்புகளை ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லி தரிக்கையுமன்றி
க்கே, நானிருந்த விடம் தேடி இவர்கள் வந்து அலர் தூற்றும் படி
பண்ணினான் இவன். "அவையெல்லாஞ்செய்யவல்லனே?" என்
றதபடி யாகவும், அலர் தூற்றுகிற இவர்கள் தங்களால் சொல்லி
முடிக்க வொண்ணாதபடியாகவும், பலதீம்புகளையும் செய்து இந்த
ஊரெங்கும் திரிகையும் கேட்கிற மாத்ரமே போருமோ ? காணப்
பெறாதே நிர்பாக்யையான நான்.

(கண்ணுக் கினியானை) (க)"மனத்துக் கினியான்" என்பது பின்
னையிறே. (உ) *பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணாம்" கண்ணுக்கு
இனிமை கொடுப்பான் கருமுகில் வண்ணனிறே. கண்ணுக்கு
இளநீர் குழம்பு முதலானவை இவன் நிறம்போலே காணும்.
கண்போன வழியே நெஞ்சும் போகையாலே இவன் தோஷமெல்
லாம் குணமாய்த் தோற்றுமிறே. "தோஷாகுணா:". (கானதிரி

களைச் செய்து இவ்வூரெங்கும் திரியாதபடியாக. அவர்கள் வந்து
அலர் தூற்றுகையும் இவன்இப்படி செய்கையுந்தானே ரஸமாயிருக்
குமா போலேகாணுமிவளுக்கு.

(கண்ணுக்கினியானை) தீம்பாலே நெஞ்சுகள் புண்பட்டாலும்
வைத்த கண் வாங்க வொண்ணாதபடி த்ருஷ்டிப்ரியனா யிருக்கு
மவனை. (எண்ணற்கரியானை) ஸ்வயத்நத்தாலே பெறப்பார்ப்பார்

சொல்லிய சலகத்தாரேதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன்" என்னுமவள்
இங்கே "வந்தலர் தூற்றிடப்பண்ணி" என்று பழியை ப்ரார்த்த்யமாகச் சொல்
லுவானென்னென்ன; "அஞ்சவுரப்பாள சோதையாணாடவிட்டிட்டிருக்கும்"
என்றும், "சித்தமனையாள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவன் நெஞ்சுக்
கொத்தவளாகையாலே ப்ரார்த்திக்கிறாளென்று பரிஹரித்துக்கொண்டு ஈடு
படுகிறார் (அவர்கள் வந்தித்யாதி). இத்தால் பழிகேட்கமாட்டேனென்றது
லோகஸங்க்ரஹார்த்த மென்று திருவுள்ளம்.

"கண்ணுக்கு" என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகையாலே, இத்தாயோடு
அலர்தூற்றுமவர்களோடு வாசியற எல்லார் கண்ணுக்குமென்று விவக்ஷித்துத்
தாத்பர்யமருளுகிறார் (தீம்பாலேயித்யாதி). "கண்ணுக்கினியானை" என்று
சொல்லிவைத்து, "எண்ணற்கரியானை" என்று என்பானென்னென்ன வரு
ளுகிறார் (ஸ்வயத்நத்தாலேயித்யாதி), "பலசெய்துவண்ணக்கருங்குழல்மாதர்
வந்தலர் தூற்றிடப்பண்ணிப்பாடியெங்கும் திரியாமே" என்றந்வயம். ... (௪)

(க) திருப்பாவை. (உ) ரா-அயோ-உ-உக.

மூ.—அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனுய்க்
கொவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்துக் கூழைமைசெய்யாமே
எவ்வுஞ்சிலையுடை வேடர் கானிடைக்கன்றின்பின்
தெய்வத்தலைவனைப் போக்கினே னெல்லேபாவமே. (ரு)

டைக் கன்றின்பின்) காட்டில் சிற்றடிப் பாடான வழிகளிலே
அதிமார்த்தவ மான திருவடிகளைக் கொண்டு கன்றின்பின்னே திரி
யும் படி. (எண்ணற் கரியானைப் போக்கினேன்) தந்தாம்யத்நங்க
ளாலே ஸாதநங்களை அநுஷ்டித்தால் அவைதானேப(ஃ)ல வ்யா
ப்தமாய் அவன் க்ருபையாலுமன்றிக்கே ஸித்திக்கு மென்று
எண்ணுகிற வர்களுக்கு எண்ணத்தின்படியாக்காதவனை. (க)"எண்
ணு மெண்ணகப்படாய்கொல்" (உ)"எண்ணிலும் வரும்" எனச்
செய்தேயிமே எண்ணற்கரியனென்கிறது. ... ... (ச)

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அவ்வவ்விடமித்யாதி) முற்றத்
தூடும், சிற்றில்தெருவிலும், மச்சொடுமாளிகைகளிலும், இப்பொய்
கைகளிலும், மார்கழி நீராடுமிடங்களிலும், சோலைத்தடங்களிலும்,
கடைவாரிடங்களிலும்நிலவறைகளிலும்புக்குஅவ்விடங்களிலிருந்த
ஆயர்பெண்களுக்கு அந்தரங்கமான வடியானுய். (கொவ்வைக்
கனிவாய்கொடுத்து) கோவைக்கனிபோலேயிருக்கிற திருவதரங்க
ளாலே அவர்களை ஜீவிப்பித்து. (கூழைமைசெய்யாமே).க்ருத்ரிம

க்ரு நினைக்கைக்கும் அரியனுனவனை. (கானதர்டைக்கன்றின்பின்
போக்கினேன்) இப்படி துர்லபனுனவனைக் காட்டுவழியிலே கன்று
களின் பின்னே போகவிட்டேன். (எல்லேபாவமே). .... (ச)

வ்யா; அஞ்சாம்பாட்டு. (அவ்வவ்விடம்புக்கு.) ✻ மச்சொடு
மாளிகை நிலவறை முதலான அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே பிறர்க்குத்
தெரியாதபடி சென்றுபுக்கு. (அவ்வாயர்பெண்டிர்க்கணுக்கனுய்)
அவ்வவஸ்தலங்களிலிருந்தஇடைப்பெண்களுக்கு அந்தரங்கனுய்.
அதாவது - அவர்கள் புத்யதீநமாகத்தன்னைச்சமைத்துவைக்க,
(கொவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்து) கோவைப் பழம்போலே யிருக்
கிறதிருவதரத்தைஅவர்களுக்குஜீவநமாகக்கொடுத்து. (கூழைமை

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அவ்வவ்விடமித்யாதி)மேலே "கொவ்வைக்
கனிவாய் கொடுத்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (மச்சொடித்யாதி)

(க) திரு-ச-வி-சடு. (உ) தி வாய்-க-கo-உ.

வ்யாபாரங்களைச் செய்திரிகிறது காணப் பெறுமே. (க)“காரணன் போமிட மெல்லாம்” (௨) “இவள் நாழையும் சிந்தையள்” “என்னு மாபோலேயிறே அவ்வவ்விடம் புக்குத்திரிவது. கூழைமையாவது - “உன்னையல்ல தறியேன், உன்னையல்ல தறியேன்” என்று * கருமலர்க் கூந்தல் படியே “வாயது விரல், மார்பது வளை” என்றுப் போலே சொல்லுகையிறே.

(எவ்வும் சிலையுடை வேடர் கானிடை) “எவ்வு” என்று - ஏவாய், “ஏ” என்று-அம்புக்குப் பேராய், அம்பும் வில்லு முடையராயிருக்கிற வேடர் ஸஞ்சரிக்கிற காட்டின் நடுவே. (கன்றின் பின் தெய்வத்தலைவனைப் போக்கினேன்) * “இமையோர் தலைவன்-இனவாயர்தலைவன்” என்னுமாபோலே. .... (௫)

செய்யாமே) கூழ்மைத்தனமடித்துத் திரியாமே, கூழ்மையாவது-“உன்னையல்லதறியேன், உன்னுலல்லது தரியேன்” என்று அவரவர்க்கே யற்றுனுய்ப் பரிமாறுகை.

(எவ்வும் சிலையுடை வேடர்கானிடை) “எவ்வும்சிலை” என்றது-(௩) “எவ்வும் வெவ்வேல்” என்னுமாபோலே, கண்டவர்களுக்கு பயங்கரமாய்க்கொண்டு துக்கத்தைப் பண்ணுநின்றுள்ளசிலையென்னுதல். அன்றிக்கே, “ஏவும்” என்கிறவித்தை, “எவ்வும்” என்றுகுறைத்துக்கிடக்கிறதாய், ‘ஏ’ என்று, அம்புக்குப்பேராய்-அம்போடேசேர்ந்தசிலை யென்னவுமாம். முற்பட்டயோஜனைக்கு, எவ்வுமென்றது-எவ்வத்தைப் பண்ணுநிற்கு மென்றபடி; பிற்பட்ட யோஜனைக்கு “எவ்வும்” என்கிற விடத்தில் வகரவொற்று, கீழிலடிகளுக்குச்சேர வேண்டுகையாலே வந்துகிடக்கிற வித்தனை. இப்படி யிருந்துள்ள சிலையையுடையரான வேடர் வர்த்திக்கிற காட்டிடத்திலே. (கன்

“எவ்வும்” என்றதுக்கு துக்கத்தைப் பண்ணு நிற்குமென்றர்த்தமாய், அதுக்கு ஸம்வாதபூர்வகமர்த்தமருளுகிறுர் (எவ்வும் வெவ்வேலித்யாதி). “எவ்வும் சிலை” என்றதுக்கு பாணத்தோடு சேர்ந்த வில்லென்று விவக்ஷித்து சப்தார்த்தம். சப்தநிர்வாஹம்காட்டிக்கொண்டுஅர்த்தமருளுகிறுர் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (குறைந்து கிடக்கிறதாய்) என்றது-ஏகாரத்தில் தீர்க்கம் குறைந்து ஹ்ரஸ்வமாயிருக்கிறதா யென்றபடி. (அடிகளுக்கு) என்றதுபாட்டில் பாதங்களுக்கென்றபடி. ... ... (௫)

(க) ௩-எ-௫. (௨) தி-வாய்-௬-௫-௫. (௩) தி-மொ-க-எ-௪.

மூ.—மிடறுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய்ப்
படிறுபலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கடிறுபலதிரி கானதரிடைக் கன்றின்பின்
இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினே னெல்லேபாவமே. (௬)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு; (மிடறித்யாதி) (க) "பொன்மிடறத் தனைபோதங் காந்தவன்" என்னும்படி இடமுடைத்தானமிடறு உள் நெருங்கி வெண்ணெயாலே மெழு மெழுத்ததிறே. வாயில்வெண் ணெய் கொப்பளித்தால் போம். கையில் வெண்ணெய், கழுவுதல் தலையிலே துடைத்தல் செய்யலாம். மிடற்றில் மெழு மெழுப் புத் தெரியாது. ஆகையாலே க்ருத்ரிமம் நித்யமாய்ச் செல்லு மிறே. (ஓட) என்றது - மிடற்றிலடங்காதபடி வாய்நிறைய வமுது செய்தாலும் வருத்த மற உள்ளே இறக்குகை.

றின்பின் தெய்வத் தலைவனைப் போக்கினேன்) ஸ்வைர கதிகளான கன்றுகளின் பின்னே தேவர்களுக்குத் தலையானவனைப் போக விட்டேன். (எல்லேபாவமே). ... . (௫)

வ்யா.-ஆறும்பாட்டு. (மிடறுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கி) இத்தால் - வெண்ணெய் விழுங்கும்போதை அநாயாஸம் சொல்லுகிறது. அதாவது - ஓதநாபூபாதிகள் அமுதுசெய்யும்போ து குறிக்கொண்டு திருப்பவளத்திலேஇட்டிருந்து மென்றுமெள்ள மிடற்றுக்குக் கீழே இழுச்சவேணுமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, (உ) "தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய" என்றும், (௩) "தடாநிறைந்த வெள்ளிமலையிருந்தாலொத்த வெண்ணெயை வா ரிவிழுங்கிட்டு" என்றும் சொல்லுகிறபடியேவெண்ணெயினுடைய ஸம்ருத்தியைக்கண்டுப்ரியப்பட்டு அபிநிவேசாதிசயத்தாலேதிருக்

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (மிடறித்யாதி) "வெண்ணெய் விழுங்கி" என் றால் போராதோ, "மிடறுமெழுமெழுத்தோட" என்றுவிசேஷிக்கவேணுமோ வென்ன பலிதார்த்தத்தையருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). அநாயாஸத் தோற்ற விசேஷிக்கவேணுமோ? கார்யம் செய்யும்போது ஆயாஸத்துக்கு ப்ரஸக்தி யொழிய. உண்கைக்கும் ஆயாஸமுண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி) (குறுக) சிறுக. (அதாவது) என்றதுக்கு (ஓடும்படியாயிறே யிருப்பது) என்றத்தோடந்வயம். காட்டுக்குப்போனது இவன் ஸௌகுமார்ய

(க) தி-மொ-௧௦-௬-க. (உ) க-டு-க. (௩) தி-மொ-௧௦-எ-௩.

(போய் படிறு பல செய்து) போனால் செய்யும் தீம்புகளை "இன்னது, இன்னது" என்று வசி (யி) க்க வொண்ணாமையாலே

கையை விரித்து விறைபவள்ளி(க)"கைகலந்துண்டான்" என்கிறபடியே இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாரியமுது செய்யும்போது ஒரு பருக்கை யில்லாமலே மிடற்றி லுறுத்தாமல் மெழுமெழுத்து உள்ளே போம்படியாயிறே யிருப்பது. ஆகையால், இது இவன் ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேர்த்திருக்குமிறே. இப்படி வெண்ணெயை யமுது செய்து, கவ்யாந்தரங்களிற் காட்டிலும் இவன் விரும்பியிருப்பது வெண்ணெயேயிறே. * சட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்கைக்காகவிறே வந்தவதரித்ததும். (விழுங்கிப்போய்)என்றது விழுங்கிவிட்டென்னுதல்; வெண்ணெய் விழுங்கி தானல்லாதாரைப் போலே அவ்விடத்தில் நின்றும்ஸ்தலாந்தரத்திலே போய் என்னுதல். ஸ்வக்ருஹத்திலே இப்படி வெண்ணெயை விழுங்கிப் புறம்பே போயென்னுதல்.

(படிறுபலசெய்து) படிறு - தீம்பு. பல வென்கையாலே-அதுக்கு எண்ணில்லாமை சொல்லுகிறது. (உ) "பந்துபறித்துத் துகில் பற்றிக்கீறிப் படிறன் படிறுசெய்யும்" என்கிறபடியே விளையாடுகிற பெண்கள்கையில் லீலோபகரணங்களைப் பறிப்பது; அவர்கள் புடைவைகளைப் பற்றிக் கிழிப்பது, சிற்றில்களை யழிப்பது, (ங) "தொட்டுதைத்து நலியேல்" (ச) "எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பிணக்

த்துக்குச் சேராதாகையாலே, இது ஸௌகுமார்யாநுகுணமென்று ப்ரக்ருதோபயோகத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஆகையாலித்யாதி). சப்தார்த்தம் (இப்படியித்யாதி). "திரட்டுப்பாலும் ஈங்ஙனெய்யும் கட்டித்தயிரும் விழுங்கி" என்னாமல், வெண்ணெயைச் சொல்லுவா னென்னென்ன வருளுகிறார் (கவ்யாந்தரங்களித்யாதி). உக்தமான விருப்பத்தை ப்ரமாணமுகேந த்ருடீகரிக்கிறார் (சட்டியவித்யாதி). "போய்" என்றதுக்கு மூன்றுதாத்பர்யம், "போய்" என்று வார்த்தைப்பாடாகவும், சௌர்யவிவக்ஷையாகவும், சௌர்யத்தை விவக்ஷியாமலுமாம்; இவற்றை யடைவே யருளுகிறார் (விழுங்கிப்போய், என்று தொடங்கி வாக்யத்ரயத்தாலே).

எண்ணில்லாமையை உபபாதிக்கிறார் (பந்துபறித்தித்யாதி). பாசுரத்திற்போலே விசேஷித்துத் தீம்புகளைச் சொல்ல வொண்ணாதோ வென்ன

(க) தி-வாய்-க-அ-ரு. (உ) தி-மொ-கo-எ-ரு. (ங) நா-தி-உ-அ. (ச) நா-தி-உ-க.

"பலபடிறு" என்கிறார். (படிறு) தீம்பு. (இப்பாடி யெங்கும் திரியாமே) ஒருதெரு, இரண்டுதெருவோ? ஒரு முடுக்கு இரண்டு முடுக்கோ? ஓரகம், இரண்டகமோ? பஞ்சலக்ஷம் குடியிருப்பும் இவனவதரித்த பின்பு ஒருகோல் ஒருமனையாம்படியாகவுண்டான இப்பாடி யெங்கும் திரியாமே.

கிட்டக்கால்" என்கிறபடியே அவர்களோடே இட்டீடுகொண்டு மெய்ப்பிணக்கிடுவதாய்ச் செல்லும் வ்யாபாரங்களுக்கு ஓரவதியில்லையிறே. இவன் செய்யுமவை அவாச்ய(ஷ்ய)முமாய் அஸங்க்யேயமுமாயிருக்கையாலேயிறே, "படிறு" என்றும் "பல" என்றும் இவர் அடக்கிச் சொல்லிவிட்டது; இப்படிச் செய்து (இப்பாடி யெங்கும் திரியாமே) ஓரகமிரண்டகத்தளவன்றிக்கே, ஒருதெருஇரண்டு தெருவளவு மன்றிக்கே, பஞ்சலக்ஷம் குடியாய் ஒருகோல் ஒருமனையான இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும் இப்படி திரியாதபடியாக; (க)"அஞ்சவுரப்பாள சோதையாணாட்டிட்டிருக்கும்" என்கிறபடியே இவன் இப்படி செய்யாநின்றால் பயப்பட நியமியாதே "நம்முடைய பிள்ளையும் ஸமர்த்தனாய் இப்படி செய்யப் பெற்றோம்" என்று இது தன்னைக்கண்டு உகந்திருக்குமவளிறே. ஆகையாலிறே இப்படி திரியாதபடி போகவிட்டேனென்று க்லேசிக்கிறது.

வருளுகிறார் (இவன் செய்யுமவையித்யாதி). கீழே "படிறு பல" என்கிறபதங்களுக்குசப்தார்த்ததாத்பர்யங்களை அருளிச்செய்து, "முதலெடுத்தப்ரதீகத்துக்கு ஸங்க்ரஹேண வாக்யார்த்தமருளுகிறார் (இப்படிச்செய்து) என்று. எங்கும்' என்ற பததாத்பர்யம் (ஓரகமித்யாதி). "இப்பாடி" என்றவிடத்தில் ஏதச்சப்ததாத்பர்யம் (பஞ்சலக்ஷம் குடி) என்றது. * பாடிபத தாத்பர்யம் (ஒருகோலித்யாதி). (கோல்) இருபத்து நாலடிகோல். பாடியாகையாலே குறுகியிருக்குமிறே. (அன்றிக்கே) என்றவிரண்டுக்கும், (எங்கும் திரியாதபடியாக) என்றத்தோடந்வயம். யத்வா, ஏதச்சப்த தாத்பர்யம் (ஓரகமென்று தொடங்கி பஞ்சலக்ஷம் குடியாய்) என்னுமளவும். பாடிபத தாத்பர்யம் (ஒரு கோலித்யாதி). என்றும் கண்டு கொள்வது: இப்பக்ஷத்தில் "எங்கும்" என்றது ஸ்பஷ்டமாகையாலே அர்த்தமருளிச்செய்யவில்லை யென்று கொள்வது. (இப்படி) என்றது - படிறு பல செய்தென்றபடி. "நம்முடைய பிள்ளையும்" என்ற ச(ஞ)காரத்துக்குத் தங்களுக்குப் பிள்ளை துர்லபமென்று கருத்து.

க) நா-தி-௩-௧.

மூ.—வள்ளிநுடங்கிடைமாதர் வந்தலர்தூற்றிடத்
துள்ளிவிளையாடித் தோழரோடு திரியாமே
கள்ளியுணங்குவெங் கானதரிடைக்கன்றின்பின்
புள்ளின்றலைவனைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. (எ)

(கடிறு பலதிரி கானதரிடைக்கன்றின்பின்) துஷ்டம்ருகங்கள் பலவும் ஸஞ்சரிக்கிற காட்டுவழிகள்தோறும் திரிகிற கன்றுகளின் பின்னே. அன்றியே. கடிறு - களிறாகவுமாம். கானதர்-சிறுவழியாகையாலே, விலங்கி மறிக்க வொண்ணாதே அத்தனை விரகறியாத முக்த்த(ஜ)னுமே. கன்றின்பின் போகாநின்றால் காட்டதர்ஸாவதியுமன்றே யென்று வயிறுபிடியாய்ச் செல்லுகிறது. (இடறவென் பிள்ளையைப் போக்கினேன்) ஒடியிடறும்படி என்பிள்ளையைப் போக்கினேன். ... . (சு)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (வள்ளியித்யாதி). வள்ளி - ஜாதிக்

(கடிறுபலதிரி) களிறுகள் பலவும் திரிகிற. "கெளிறு" என்கிற மத்ஸ்யத்தை, "கெடிறு" என்னுமாபோலே, "களிறு"என்கிறவித்தை, "கடிறு" என்கிறது. கருடனை "கருளன்" என்று டகரத்துக்கு ளகரமாகச்சொல்லுகிறாப்போலே, களிற்றை"கடிறு" என்று ளகரத்துக்கு டகரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆனைகள் பலவும் திரிகிற வென்கையாலே, "காட்டானைகள் ஆளைக்கண்டால் ஓடித்தொடர்ந்து விழவிட்டுக் கொல்லும்" என்று அஞ்சிச் சொல்லுகிறாள். (கானதரிடை) காட்டுவழியிடத்திலே. அதாவது - சிற்றடிப்பாடாகையாலே இடவாய் வலவாய்ப்போக இடமற்றிருக்குமிறே. (கன்றின்பின்) அதிலும் தன்னிஷ்டத்திலேபோய் வருகையன்றிக்கே, புல்லுக்கண்டவிடத்திலே நுழைந்து போகாநிற்கும் கன்றுகளின் பின்னே திரியவேணுமே. (இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினேன்) இப்படி தட்டித்திரியும்படியாக ஸுகுமாரனை வென்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். (எல்லேபாவமே). .... (சு)

"கடிறு" என்றால், களிற்றைக் காட்டுமோ வென்ன ; அதுக்கு இரண்டு வகையாக சப்தநிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (களிறென்கிற வித்யாதி). ளகரத்துக்கு டகரம் வந்த விடமும் டகரத்துக்கு ளகரம் வந்தவிடமும் தர்ஶிப்பித்தாராயிற்று. "கடிறுபலதிரி" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆனைகளித்யாதி). (சிற்றடிப்பாடு) சின்னவழி. (தட்டி) கல்லும் கறடும் தட்டி யென்கை. ... ... (சு)

கொடி, ஒரு புடையொப்பாகப் போராமையாலே "நுடங்கிடை" என்றது.(மாதர்) (க)"துல்யசீலவயோவ்ருத்-துல்யசீலவயோ வ்ருத்தாம்" என்னுமாபோலே, எல்லாத்தாலும் இவனுக்குத்தகுதியானவர்கள். (நுடங்கிடை) க்ருஷ்ணனை நாலிரண்டு பட்டினி கொள்ளவல்லரான பெருமதிப்பை யுடையவர்கள். (வந்தலர் தூற்றிட) அபிமதைகளாகையும் அலர் தூற்றுகையும் என்ன சேர்த்திதான். இவன் பொருந்திவர்த்தித்தாலும் அவர்களுக்குப் பொருந்தாமை தோற்றுமிறே, பலராகையாலே. இவர்கள் க்ஷணகால விப்லேஷாஸஹைகளாகையாலே குணங்களெல்லாம் தோஷமாய்த் தோற்றுமிறே. இவர்கள் தங்களுக்கு தாரகம் இதுதானேயிறே.

இதுதான் க்ருஷ்ணனென்றும் பெண்களென்றும்பழி சொல்லுகிற ஊராகையாலேதங்கள் பக்கல் பா(ஏ)வபந்தமில்லாமை தோன்றஅலர்தூற்றுகிறார்களென்னுதல். (௨)"வள்ளிமருங்குலென்றன் மடமானினை" என்கிற விடத்தில் அவன் வரவு பொறுத்ததிறே. அவ்வளவும் பொறுமலிறே இவர்களிடை படைத்து வந்தலர் தூற்றுகிறபடி. நப்பின்னைப் பிராட்டியும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளும் "வில்" "எருது" என்றுப்போலே அவன் வருமளவும் பொறுத்தார்களிறே. (துள்ளிவிளையாடித் தோழரோடு திரியாமே) "இப்

வ்யா;-ஏழாம்பாட்டு. (வள்ளியித்யாதி)வள்ளி-கொடி. கொடிபோலே நுடங்குகிற இடையையுடையரான பெண்கள் வந்து தங்கள் திறத்தில் இவன்செய்த படிறுகளைச் சொல்லிப் பழிதூற்ற. உளைய விளையாடுதல் பழிதூற்றுதிரார்களிறே. (துள்ளிவிளையா

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (வள்ளியித்யாதி) (நுடங்குகிற) என்றது-அசைகிற வென்றபடி. தங்கள் திறத்திலிவன் செய்த வென்கை. "ஆற்றிலிருந்து" என்கிற திருமொழியில் பெண்களலர்தூற்றுகையைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் "வண்ணக்கருங்குழல் மாதர்வந்தலர் தூற்றிடும்படி" என்றதுவெண்ணெய் விழுங்கி அல்தூற்றுகையாலே பௌநருக்த்யமில்லை யென்று கண்டு கொள்வது. இவனைக்கண்டு மாலேறுகிற பெண்கள் இவனை அலர்தூற்றுவர்களோ வென்ன வருளுகிறர் (உளையவித்யாதி). (உளைய) சிதிலமாக. அதாவது-தங்களோடு கலந்து பரிமாறுதே வளைதுகில் முதலானவற்றைக்கொண்டு நெஞ்சு சிதிலமாகப்பண்ணி யென்றபடி. அலர்தூற்றுகை-அச்சத்துக்கு உறுப்

(க) ரா-ஸு-௧௪-௫. (௨) தி-மொ-௩-௭-௧.

படி இவர்கள் நம்முடைய தோஷதுஹானாதிகளைத் தங்களுக்கு தாரகமாகச் சொல்லி அவர் தாற்றப் பெற்றோம்'' என்கிறகர்வத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, தாய் முலைப்பாலாலே வயிற்றை நிறைத்து, தன்னிஷ்டத்தோடே இனம் சேர்ந்து விளையாடும் கன்றுகளைப்போலே, *தன்னை ராயிரம் பிள்ளைகளோடே துள்ளி விளையாடித் திரியாமே.

(கள்ளியுணங்கு வெங்கானதரிடைக் கன்றின்பின்) அநாவ்ருஷ்டியிலும் பசுமை குன்றிப் பால்மாறுதகள்ளிகளும் குருத்து வற்றி உலரும்படியிறே காட்டில் வெம்மைதான் தோற்றுவது, (க) "துன்னு வெயில்வறுத்த வெம்பரல் மேல்'' என்னக்கடவதிறே. அதாவது-வெய்யிலாலே வெம்மையுண்டாகையன்றிக்கே வெய்யிலுஷ்ணம் தணிந்தாலும் வெய்யிலுக்கும் வெம்மை கொடுக்க வற்றாயிறே காட்டில் பருக்கை தானிருப்பது. இப்படி யிருக்கிற காட்டுவழிகளிலே போகிற கன்றுகளின்பின்னே. "இவ்வழியிலே ஜநகராஜன் திருமகள் நடந்தாள்'' என்றால் க்ருஷ்ணனுக்கும் கன்றுகளுக்கும் சொல்லவேணுமோ? (புள்ளின் தலைவனைப் போக்கினேன்) வேதமயனாய் மநோஜவனான பெரியதிருவடி கருத்தறிந்து நடத்துகிறவனைக் கால்நடையேபோக்கினேன். (உ) "புட்பாகன்'' (௩) "அஞ்சிறைப்புள்தனிப்பாகன்'' என்னக்கடவதிறே. (எ)

டித் தோழரோடு திரியாமே) இப்படி இவர்கள்வந்து பழ்துற்றுநின்றால், இதில் ஒரு சற்றும் பயமின்றிக்கே இதுதன்னையே தனக்கோராற்றமாகக் கொண்டு கர்வித்து, குழக்கன்றுகள்செருக்காலே துள்ளுமாபோலே நிலத்தில் மிதித்து நடவாதே துளளிக்கொண்டு விநோதித்து *தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளான தோழன்மாரோடே திரியாத படியாக.

(கள்ளியுணங்கு வெங்கானதரிடைக் கன்றின்பின்) அநாவ்ருஷ்டியாலும் பசுமைமாறுத கள்ளியானது நிலவெட்டையாலேபால் வற்றிப்பசுமையழிந்து உலரும்படி அத்யுஷ்ணமான காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்னே. (புள்ளின் தலைவனைப் போக்கினேன்)

பாயிருக்க, துள்ளிவிளையாடுகைக்கு ஹேதுவாகக் கூடுமோவென்ன, அது ஹேதுவான படியைக் காட்டிக்கொண்டு தாதபர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (குழக்கன்றுகள்) சிறுக்கன்றுகள்.

(க) பெரி-திரும-௫௦. (உ) தி-வாய்-அ-க௦-௬. (௩) தி-வெ-௬.

மூ.—பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால்
என்னிளங்கொங்கை யமுதமூட்டி யெடுத்தியான்
பொன்னடிநோவப்புலரியே கானிற்கன்றின்பின
என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. (அ)

ஸ்வா—எட்டாம்பாட்டு. (பன்னிருதிங்களித்யாதி). கர்மநிப ந்தநமாக ஸர்வரும் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம் செய்யா நிற்க, இவனுக்கு அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையாலே பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்பவாஸம்செய்தானிறே; இவள் தானும்பன்னிரண்டு மாஸமும் தானே சுமந்துபெற்றாளாகவிறே நினைத்திருப்பதும். மத்யஸ்த்த ரும்(க)"தானேபெற்றாள்கொலோ"என்றுஸம்ஸயித்து "இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்"என்றிறேநிர்ணயிப்பது. "பெற்றவள்-ஒன் றும்பெற்றிலேன்; பெறுதவள்-எல்லாம்பெற்றாள்"என்பது,(௨)"நந் தன் பெற்றனன். நங்கள்கோன்பெற்றிலன்" என்று அவள்தானும்

பெரிய திருவடிக்கு நாயகனாய் அவன்மேற்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கு மதொழிய ஒருகாலமும் கால்நடைதந்து திரியாதவனைப் போக்கி னேன். (எல்லேபாவமே). ... ... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (பன்னிருதிங்கள்) (௩) "ததஶ்ச த்வாதஶே மாஸே - தஸ்சத்வாதஶேமாஸே" என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே இவனும் பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணியிறே பிறந்தது. கர்ப்பிணிகளான ஸ்த்ரீகள் தங்களுடைய ஆஹாரத்தால், ஸ்திதி கமந ஸயநாதிகளால் கர்ப்பத்திலிருக்கிற பிள் ளைகளுக்கு நலுக்கம்வாராதபடி பேணிக்கொண்டிறேதிரிவது; அப் படியே இவளும் பன்னிரண்டுமாஸமும் ஒருநலுக்கம் வாராதபடி பேணி தன் வயிற்றிலே வைத்துக் கொண்டிருந்த ஸ்நேஹவிசே

சப்தார்த்தத்தையருளிச் செய்துகொண்டு, இப்பத ப்ரயோகத்துக்கு ப்ர க்ருதோபயோகமும் காட்டுகிறார் (பெரியவித்யாதி). ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (பன்னிருதிங்களித்யாதி) லோகத்தில் பத்து மாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி, பிள்ளைகள் பிறக்க, "பன்னிருதிங்கள்" என்றது கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (ததஸ்சேத்யாதி). பிறந்த பின்பன்றோ பாங் காக வளர்ப்பது. வயிற்றில் கொண்டிருக்கும்போது "பாங்கு" என்கை யெங் ஙனே, அது லோக ப்ரஸித்தமென்று தச்சப்த விவக்ஷிதத்தை யருளுகிறார் (கர்பிணிகளித்யாதி), உக்தார்த்தத்தை ப்ரக்ருதத்திலே எறிட்டுக்கொண்டு சப்தார்த்தகதநமுகேந உபஸம்ஹரிக்கிறார் (அப்படியேயித்யாதி).

(க) ௨-க-எ. (௨) பெரு-தி-எ-௩. (௩) ரா-பா-கஅ-அ.

சொன்னுளிறே. (அப்பாங்கினல்)தான் பிள்ளைக்கருணமாகவர்தி த்தப்ரகாரவிசேஷங்களாலே. நோவுபட்டாளும் தானாகவிறேயினைத் திருப்பது, இரண்டுமாஸம் ஏறவேண்டிற்று, யசோதைப் பிராட்டி "தன்பிள்ளையென்று அபிமாநித்துப்பேணிவளர்க்கவேணும்" என்னும் ப்ரஸித்திக்கும், லோகப்ரஸித்திக்குமாகவிறே. இவள்தான் பெற்றாள் தானாகவும், பிறந்தான் அவனாகவும் சொன்னுளாகிறாள்.

இவர்தாம் இங்ஙன் அருளிச்செய்கைக்கடி "இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை நம்பி உன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்" என்கிற விடத்தில் தம்முடைய பக்திபாரவஶ்யத்தை அவனுடையபா (ரு) வனையாலே அருளிச்செய்கையாலும், கம்ஸனும்போய், காலமும் அதீதமாயிருக்கச் செய்தேயும் கம்ஸபயம் தத்காலம்போலே தோன்றுகையாலே வெளியிடமாட்டாரோ; இது வெளியிடவல்லார் - துர்கைதானுதல்; ஶ்ரீநாரத பகவான்போல்வாராதலிறே. (க)"பெரியபாரதம் கை செய்துஐவர்க்குத்திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்து போனமாயங்களும்" என்று வெளியிட்டவரும் இது வெளியிடாமல் "பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும்" என்றாரித்தனையிறே.

ஐவர்க்குத்திறங்கள்காட்டியிட்டுச்செய்தவற்றையும்குணக(ர) தமாயமென்றவர், இது தன்னையும் வெளியிட்டு மாயமென்னக் குறையென்னென்னில், அது சக்திஜீவிக்கிறகாலமாகையாலேவெளியிட்டுமாயமென்னவுமாம். இது அசக்தி ஜீவிக்கிறகாலமாகையாலும், அவன் வெளியிட்டவற்றையும் மறைக்கிறவர்களாகையாலும், வெளியிடமாட்டார்களே. ஆனல் இவர்களும் "ஸத்யம் ... -நப்ரூயாத்" என்று பேசாதிருக்கையிறே அடுப்பது; அங்ஙனன்றியே, பூதஹிதங்களான கார்யங்களை அவன்தான் செய்தாலும், வெளியிடாமை அவனுக்குப்ரியமானல் வெளியிடாமையிறேயாவது. வெளியிட்டவர்களும் வெளியிட்டது-"ஸத்யம் ... -ஸத்யம்பூதஹிதம்ப்ரோக்தம்"என்றிறே; இவர்கள் தன்னைவளையமசையாமல் நோக்கும். அந்தர்யாமித்வபரர்க்கும் போலி யென்னலாமிறே.

ஷத்தைச் சொல்லுகிறாள்-(பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்டவப்பாங்கினல்) என்று.

(க) தி-வாய்-ரு-க0-க.

௩௰௨. பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௩-ப, உ-தி, அ-பா, பன்னிரு.

(என்னிளங் கொங்கை யமுதமூட்டியெடுத்தியான்) பிள்ளை முழுசி முலை நெருடுங்காலத்து "வரக்கு" என்றிருக்கை யன்றிக்கே குழைந்து முலை நரக்கையாலே "என்னிளங்கொங்கை" என்கிறாள். இவள் முலையில் சுரக்கிறபாலில் † வன்மையுண்டாகிலும், முலையில் வன்மை யற்று இளகிப்போலே காணுமிருப்பது.

(என்னிளங்கொங்கை யமுதமூட்டி யெடுத்தியான்) வயிற்றி லிருந்தகாலம் கலங்காமல் நோக்கினவள், பிறந்து வளருகிறகாலத் தில் கலங்கவிடாளிறே; ஆகையாலே இவனுடைய பருவத்துக்கீ டான தாரகமிட்டு நாளெடுத்து வளர்த்துக்கொண்டுபோந்தபடி சொல்லுகிறது. இப்படி ஸ்நேஹியான வென்னுடைய இளமுலை யில் பாலையூட்டி யானெடுத்து. பிள்ளை முழுசிமுலைநெருடுங்கால த்தில் "வரக்கு" என்றிருக்கையன்றிக்கே, குழைந்திருக்கும்படி யைப்பற்ற "இளமுலை" என்கிறது. "கொங்கையமுதம்" என்கையா லே-முலைப்பாலென்கிறது. "ஊட்டியெடுத்தியான்" என்றது-இப் படி முலை கொடுத்து நிலத்தில் விடாமல் ஒக்கலையிலெடுத்துக் கொண்டு திரிந்து வளர்த்துவைத்தேனென்கை.

வயிற்றில் கொண்டபோது கலங்காமல் பேணிக்கொண்ட ஸ்நேஹத் தாலே, பிறந்தபின்பு முலை கொடுத்து வளர்த்தாளென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (வயிற்றிலிருந்தகாலமித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே), வயிற்றிலே பேணின ஸ்நேஹத்தாலே தானே முலை கொடுத்து வளர்க்கும் போதுண்டான ஸ்நேஹம் பிறக்குமாகையாலே, "அப்பாங்கினால்" என்றத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லலாமென்று கருத்து. "போக்கினேன்" என்ற போதே "யான்" என்றதர்த்த ஸித்தமாகையாலே "யானெடுத்து" என்றதுவயித்து, மேலெழுத்தப்ரதீகத்துக்கு அர்த்தமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). முலை என்ன வமைந்திருக்க, "இள" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பிள்ளை முழுசியித்யாதி). (வரக்கென்றிருக்கை) என்றது-சுஷ்கமென்று சொல்லும்படியிருக்கையென்ற படி. இவள் முலையிலே அம்ருதமில்லாமையால், கொங்கையமுத மென்னக் கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (கொங்கையித்யாதி). கொங்கைபத ஸமபி வ்யாஹாரத்தாலே முலைப்பாலைச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளம். "எடுத்து" என்றது-லக்ஷணயா வளர்க்கை பர்யந்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்றருளுகிறார் (ஊட்டியித்யாதி).

---

† (பா வன்மை.

௯.—குடையுஞ்செருப்புங் கொடாதே தாமோதரனைநான்
உடையுங்கடியனவூன்று வெம்பரற்களுடைக்
கடியவெங்கானிடைக் காலடிநோவக் கன்றின்பின்
கொடியேனென்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லேபாவமே.

நான் எடுத்தணைத்து அமுத மூட்டியிருக்கச் செய்தேயும், (பொன்னடி நோவப்புலரியே கானில் கன்றின்பின்) "தண்போது கொண்டதவிசு-நெரிஞ்சி "என்னும்படி மார்தவமாய் ஸ்ப்ருஹாவஹமுமான திருவடிகளுளைந்து நோம்படி சிறுகாலேகாட்டிலே கன்றின்பின்னே என்னிளம்சிங்கத்தைப்போக்கினேன். (இளஞ்சிங்கம்) ஸிம்ஹக்கன்று. தன்னிஷ்டத்திலேஸஞ்சரிக்கிற ஸிம்ஹக்கன்று போலே யிருக்கிறவனைப் போக்கினேன். .... (அ)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குடையித்யாதி) வர்ஷவாதாதப பரிஹாரமாயிருக்கிற குடையும், கண்டகாக்ர பரிஹாரமுமாய்

(பொன்னடி நோவப்புலரியேகானிற் கன்றின்பின்) "* தண்போதுகொண்ட தவிசு - நெரிஞ்சி" என்னும்படி அத்யந்தம் ம்ருதுவாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகள் கடிநஸ்த்தலத்திலே நடக்கையாலே உளைந்து நோம்படியாக, சிறுகாலே காட்டிலே மேய்ச்சல் கண்டவிடத்திலேயோடும் கன்றுகளின் பின்னே. (என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேன்) என்னுடைய பிள்ளையாய் நான் சீராட்டிவளர்க்கையாலே ஸிஹ்மக்கன்றுபோலே செருக்கித்திரிகிறவனைப் போகவிட்டேன். (எல்லேபாவமே). .... (அ)

"பொன்" என்றதுக்கு-ஸ்ப்ருஹணீயதை அர்த்தமாய், அந்த ஸ்ப்ருஹணீயதை தானும் "நோவ" என்ற பதத்துக்கநுகுணமாக மார்தவத்தால் வந்த ஸ்ப்ருஹணீயதை யென்று விவக்ஷித்து, அந்த மார்தவத்தினுடைய சரமாவதியைக்காட்டிக்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (தண்போதித்யாதி). (தவிசு) மெத்தை. "புலரியே" என்றதினர்த்தம் (சிறுகாலே) என்றது; விடிவோரே யென்றபடி. இளம் சிங்கமென்று சொல்லவமைந்திருக்க, "என்" என்று சொன்னதுக்கு, பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (என்னுடைய வித்யாதி). ... ... (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு.(குடையுமித்யாதி)"கடியவெங்கான்" என்றத்தையும் "ஊன்றுவெம்பரற்கள்" என்றத்தையும்கடாக்ஷித்து "குடையும்" இத்

வெம்மணல்வெம்புழுதி வெம்பருக்கைகளுக்குப் பரிஹாரமுமாயிருக்கிற பாதுகமும் கொடுத்துப்போலே காறும் எப்போதும்போக விடுவது. *சென்றால் குடையாம் நின்றால் மரவடியாம் வஸ்துவுக்கிறே இவன் உபகரிக்கிறது. (தாமோதரனை நான்) தனக்குக்கட்ட வுமடிக்கவு மெளியனாய் பவ்யனாய்ப் போருகையாலே தாமோதரனென்கிறாள். பரமபதமத்யேஅதிபதியாய் அப்ரகம்ப்யனாயிருக்கிறவனிறேஇங்ஙனேஎளியனானான். (உடையும்கடியனவூன்றுவெம்பரற்களுடை) வெம்மையாலே தானுடைவதாய், உடைந்தாலும் கூர்மை கெடாமலூன்றுவதாய், அது தன்னைவருந்திக் கடந்து ஒத்த நிலத்திலே மிதித்தாலும் நெருப்புத்தகட்டிலே மிதித்தாப்போலே யிருப்பதாய் வெம்மையாற்றுகைக்கு ஓரிடமுமன்றிக்கே ஜலவர்ஜிதமுமான கொடிய காட்டிலே.

வ்யா,—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குடையும் செருப்பும் கொடாதே) வெயிலுக்கு ரக்ஷகமான குடையும், அடிச்சூட்டுக்கும்முள்ளு முதலானவற்றுக்கும் ரக்ஷகமான செருப்பையும் கொடுத்துவிடாதே. (தாமோதரனை நான்) எனக்கு பவ்யனாய் நான் கட்டினகட்டை அவிழ்க்கமாட்டாமலிருந்த பிள்ளையானவனை நான். (உடையுங் கடியனவூன்று வெம்பரற்களுடை) உஷ்ணத்தாலேதான் உடைந்து கிடப்பதாய், கூரியதாய்க்கொண்டு காலிலேவூன்றுவனவாய், கால்வைக்கப் பெறாதபடி அத்யுஷ்ணமான பருக்கைகளையுடைய.

யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (வெய்யிலுக்கித்யாதி). (சூட்டுக்கும்)என்றது-சுடுகைக்கு மென்றபடி. "தாமோதரனை" என்றதுக்கு-தாமத்தைஉதரத்திலே யுடையவனென்றர்த்தமாய், (க) "கட்டுண்ணப்பண்ணியபெருமாயன்" என்கிற படியே பவ்யனென்று பலிதார்த்தத்தை யருளிச் செய்து, அந்த பவ்யதையை விவரிக்கிறார் (எனக்கித்யாதி). "வெங்கான்" என்ற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து உடைகைக்கு ஹேதுவைக்காட்டா நின்று கொண்டு,உடைகையாலே பலிதமான கூர்மையை "கடியன" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாக விவக்ஷித்து அர்த்தமருளுகிறார் (உஷ்ணத்தாலே யித்யாதி). மேலே "வெங்கான்" என்ற போதே பரற்களுடைய ஔஷ்ண்யம் ஸித்தமாயிருக்க, "வெம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கால் வைக்கவித்யாதி).

மூ.—என்றுமெனக்கினியானை யென்மணிவண்ணனைக்
கன்றின்பின்போக்கினே னென்றசோதைகழறிய
பொன்றிகழ்மாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல்
இன்றமிழ்மாலைகள் வல்லவர்க்கிடரில்லையே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

——:(௦):——

அன்றிக்கே, "உடை" என்றத்தை "குடையும் செருப்பும்" என்றத்தோடேகூட்டவயிக்கவுமாம். பரியட்டம் உடைத்தோலாயிருக்கை ஜாத்யுசிதமிறே. (கன்றின்பின்) கன்றுகள் கத்யாகதி யறியாமல் கொடிய காட்டிலே துள்ளிப்போகா நின்றால், கன்றுகளின் நோவறியுமதொழியத் தன்திருவடிகள் - (௧) "பிடிக்கும்மெல்லடி" (௨) "தளிர்புரையும் திருவடி" என்னுமது அறியானே. (கொடியேனென்பிள்ளையைப் போக்கினேன்) "அக்காடு நீர்நிழல்" என்னும்படி நான் கொடியேனென்கிறாள். கொடியேனான நான். பிள்ளையுடைய அருமையும், பெருமையும், சீர்மையும், என்பிள்ளையென்கிற வபிமானமும் போக்கினபின்பு போலேகாணும் காண்கிறாள்.(௯)

ஸ்வா ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

(கடியவெங்கானிடை) மேல் ஒதுங்க நிழலில்லாதபடி கொடியதாய் வெவ்விதான காட்டிலே. (காலடிநோவ) கால்களின் உள்ளடி நோம்படியாக. (கன்றின்பின் கொடியே னென்பிள்ளையைப் போக்கினேன்) பச்சை கண்டவிடமெல்லாம் பரந்து திரியும்கன்றுகளின் பின்னே இவற்றையெல்லாம் ஏற்கவே நிரூபியாதே கொடுமையையுடையேனான நான், ஸுகுமாரனான வென்னுடைய பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். (எல்லேபாவமே). ... ... (௯)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

"மேல்" என்றதுக்கு-அத்யுஷ்ணமான பருக்கைகளை யுடைத்தானதுக்கு மேலே, ஒதுங்க நிழலுமில்லையே யென்று கருத்து. "கால்" என்றும், "அடி" என்றும் பர்யாயமாகையால, பௌநருக்த்யம்வாராமைக்காகவர்த்தமருளுகிறார் (கால்களிலித்யாதி). (உள்ளடி) உள்ளங்கால். ஜாத்யுசிதமாகக் கன்றுகள் மேய்க்கப் போகச்சொன்னவளுக்கு வேறே ஒரு கொடுமையில்லாமையாலே விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (இவற்றையெல்லாமித்யாதி). ... ... (௯)

(௧) தி-வாய்-௯-௨-௧௦. (௨) திருநெ-௧.

ஸ்வா;—(என்றுமித்யாதி). ப்ரவாஹரூபேணவன்றிக்கே, காலதத்வ முள்ளதனையும் என்னளவில் வ்யாமோஹநிபந்தநமான ரக்ஷ்யத்வம் மாறாதவனை. இத்தாலேயிறே இவர்க்கு இனிமை பிறப்பிக்கலாவது. (என்மணிவண்ணனை) நீலரத்நம் போன்ற தன் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தாலே என்னை சி(ஸி)த்தாபஹாரம்பண்ணுமவனை. (கன்றின்பின் போக்கினேனென்றசோதை கழறிய) விளைவதறியாதே கன்றின் பின்னே போக விட்டேனென்று அசோதை க்லேசித்துச்சொன்னப்ரகாரத்தை. இவர் "என்றும்" என்றதில் இவளுக்கும்தமக்குமுள்ளதூரம் போருங்காணும், "எனக்கினியான்" என்றதும்; இவளுடைய என்றுமினிமையும் ஔபாதிகமிறே. "கன்றின்பின் போக்கினேன்" என்றதும் பூர்வவத்.

(பொன்றிகழித்யாதி) நன்றானபொன்னாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தான திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச் செய்த. (இன்தமிழ் மாலைகள் வல்லவர்க் கிடரில்லையே) இனிதான தமிழாலேசெய்யப்பட்ட இப்பத்துப் பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு. தமிழுக்கு இனிமையாவது-தாது

வ்யா; — (என்று மெனக்கினியானை) போது செய்கையன்றிக்கே, எல்லாக்காலத்திலும் எனக்கு ரஸாவஹனானவனை. (என்மணிவண்ணனை) எனக்கு அநுபாவ்யமானநீலரத்நம் போன்ற வடிவையுடையவனை. (கன்றின்பின் போக்கினேனென்றசோதைகழறிய) "விளைவதறியாதே கன்றுகளின்பின்போகவிட்டேன்" என்று யசோதைப்பிராட்டிக்லேசப்பட்டுச்சொன்னவார்த்தையை,

(பொன்றிகழ்மாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல்) பொன்னாலே செய்யப்பட்டு விளங்காநின்றுள்ள மாடங்களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்அருளிச்செய்த. (இன்றமிழித்யாதி) சப்தார்த்தங்களினுடைய ரஸத்தை

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (என்றுமித்யாதி) (போது செய்கையன்றிக்கே) என்றது-முகுளிக்கை யன்றிக்கே யென்கை. இனிமை ஒருகால் குறையாதே யென்றபடி.

"பொன்றிகழ்" என்றதுக்கு-"பொன், திகழ்" என்று பதச்சேதம் திருவுள்ளம்பற்றி, சப்தார்த்த மருளுகிறார் (பொன்னாலேயித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

விபத்திகளாலே அதிவ்யாப்தியும் ப்ரக்ருதிமாத்ரத்தாலே அவ்யாப்தியுமான விகல்பங்களின்றியே ஶ்ருதமாத்ரத்தாலே நடைவிளங்கிப் பொருள்தோன்றி இனிதாயிருக்கை. (இடரில்லையே) அவனுடைய விஶ்லேஷத்தால் வரும் துக்கம் என்னைப்போலே அநுபவிக்க வேண்டாவென்கிறார். .... (௧௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றாம்பத்து

மூன்றாம் திருமொழி, சீலைக்குதம்பை ப்ரவேசம்.

ஸ்வா;—கீழில்திருமொழியிலே அவன்தானே லீலாரஸத்தாலே கன்றுகளின் பின்னே போக, "போனவன்தானேவரும், இது ஜாத்யுசிததர்மம்" என்றிருக்கமாட்டாமல் "நாம் பேணிவளர்த்து முகம் கொடுத்துக்கொண்டு போராமையன்றோ அவன் நினைவறியாதகன்றின் பின்னே போகவேண்டிற்று" என்றுதான் போகவிட்

யுடைத்தான தமிழ்த்தொடைகளான விப்பத்தை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு பகவத்விஶ்லேஷ துக்கமில்லை. .... (௧௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
மூன்றாம்பத்து இரண்டாம்திருமொழி முற்றிற்று.

மூன்றாந் திருமொழி, சீலைக்குதம்பை-ப்ரவேசம்.

அவ;—ஜாத்யுசித தர்மமாகையாலே அவனைக் கன்றுகள் மேய்க்கப் போகவிட்ட யசோதைப்பிராட்டி, அவன் போனவநந்தரம் தத்விஶ்லேஷாஸஹையாய்க்கொண்டு, அவன் ஊரில் நின்றபோது செய்யும் லீலாசேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் சொல்லி, "இப்படி செய்து திரியாமல் இவனைஎதுக்காகப்போகவிட்டேன்" என்றும், அவனுடையமார்த்தவத்தையும், போகிறவிடத்தின் கொடுமைகளை

அரு;—சீலைக்குதம்பைப்ரவேசம். கீழ்ப்ராதஃகாலத்திலேகன்றுமேய்க்கவிட்டு, புத்ரவிஶ்லேஷத்தாலே க்லேசித்தமை சொல்லி, அந்தியம் போது அவன் வரவைக்கண்டு ப்ரீதியாலே சொன்னவற்றை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளுகிறார் (ஜாத்யுசி தேத்யாதி).

டாளாகவும், போனவிடத்தில்வரும் அபாயபரம்பரைகளையும்நினைத்துத் தன்னுடைய க்ஷணகால விச்லேஷாஸஹத்வத்தாலே யசோதை ஈடுபட்ட ப்ரகாரத்தாலே அநுஸந்தித்தாராய் நின்றார்.

இனி அந்தக்லேசமெல்லாம் பின்னாட்டாமல் போம்படி கன்றுகள்முன்னாக அவன் வந்து முகங்காட்டக்கண்டு அத்யந்தம் ப்ரீதையாய், பலர்க்கும் காட்டிச் சொல்லிச்சென்ற ப்ரகாரத்தாலே அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார். ... . *

யுமநுஸந்தித்து, "இப்படி ஸுகுமாரனானவிவனை இந்தக் கொடிய காட்டிலேகன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன்" என்று க்லேசித்துச் சொன்ன ப்ரகாரங்களை, தாமும் அப்படியே அவனைக்குறித்துப்பேசி யநுபவித்தாராய் நின்றார்-கீழ்;

கன்றுகளைமேய்த்து மீண்டு வருகிறபோது அவள் எதிரே சென்று அவனுடைய திருமேனியையும் அலங்காரத்தையும்கண்டு ப்ரீதையாய், தானநுபவித்துப் பலர்க்கு மழைத்துக்காட்டி, "லோகத்திலே என்னைப்போல் பிள்ளைபெற்றாரில்லை" என்பது; "நான் வாழ்வையுகந்து, உன்னைக் கன்று மேய்க்கப் போகவிட்டேன், என்னைப்போலேகடிநசித்தையா யிருப்பாளொரு ஸ்த்ரீயில்லை" என்பது; "உன்னுடைய திருமேனியெல்லாம்கற்றுத்தூளியாயிருக்கிறதுகாண்; நீராடத்தக்கவைசேமித்துவைத்தேன், நீராடியமுதுசெய்" என்பது; "குடையும் செருப்பும் கொடாமையாலே திருவடிகளும் வெதும்பித்திருக்கண்களும்சிவந்து திருமேனியும் அலசுதலையடைந்தாய்காண்" என்பதாய்; பின்னையும் பலவற்றையும் அவனைக்குறித்துச் சொல்லிக்கொண்டு சென்று, "கண்ணா நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ்செய் திங்கேயிரு" என்னுமதளவாக அவன் செய்யுமவையும் தவிருமவையும் கற்பித்த பாசுரங்களை யெல்லாம் ததவஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டு, தம்முடையப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமவனைக் குறித்து அப்படியேபேசி, அந்த ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... . *

"காலிப்பின்னே வருகின்ற" என்று வர்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, இவுலகத்திலிருக்கும்போது இந்தவேஷத்தைக் காணக் கூடாமையாலே யருளுகிறார்) எதிரே சென்று) என்று. ... ... *

மூ.—சீலைக்குதம்பை யொருகா தொருகாது
செந்நிற மேற்றோன்றிப்பூக்
கோலப்பணைக்கச்சுங் கூறையுடையும்
குளிர்முத்தின் கோடாலமும்
காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன்
வேடத்தை வந்து காணீர்
ஞாலத்துப்புத்திரனைப் பெற்றார்
நங்கைமீர் நானே மற்றாருமில்லை. (க)

அவ.—முதற்பாட்டு. தானொப்பித்துவிட்ட ப்ரகாரத்தையும் அவனுமொப்பித்துக்கொண்டு வந்த ப்ரகாரத்தையும் கண்டு தானுமுகந்து உகப்பார்க்கும் காட்டுகிறாள்.

வ்யா.—(சீலையித்யாதி) இருகாதிலும் சீலைக்குதம்பை யிட்டு விட்டாள் போலேகாணும், "ஒருகாது" என்று உரைக்கையாலே மற்றைக்காதில் இவளிட்டத்தைவாங்கி, காட்டிலேமலர்ந்து சிவந்த மேல்தோன்றியைச்சாற்றிக்கொண்டுவந்த ப்ரகாரத்தைக்காண்கை யாலே, ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச்செல்லுமிறே இவளுக்கு. அதாவது- காதில் அத்தைவாங்கும்போதும் மற்றொன்றைஇடும்போதும் புண் படக்கூப்பிடுமென்று நினைக்கையாலும், அதுதான் அநுபாவ்யமா யிருக்கையாலும் கூடுமிறே. (கோலமித்யாதி), திருமேனிக்குத் தகுதியாகச் சாத்தின பரியட்டமும், அதுநழுவாமல்சாத்தப்பட்டு

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (சீலையித்யாதி) ஒருகாதிலே சீலைக்கு தம்பை, ஒருகாதிலே சிவந்த நிறத்தையுடையமேல்தோன்றிப்பூ; இரண்டுகாதிலும் சீலைக்குதம்பையிட்டு விட, அதிலே ஒருகாதிலத் தைக் கழற்றிப்போகட்டுச் செங்காந்தள்பூவை யிட்டுக்கொண்டுவந் தாளய்த்து. (கோலப்பணைக் கச்சுங்கூறையுடையும்) திருமேனிக் குத் தகுதியாகச்சாத்தின பரியட்டமும், அதுநழுவாதபடிஅதின்

அரு;—முதற்பாட்டு. (சீலைக்குதம்பை) காது பெருக்கவேண்டியிட்ட துணிச் சுருட்டு. காது பெருக்க வேண்டும் திரி, இரண்டு காதிலுமிரு க்கப்ராப்தமாயிருக்க, "ஒருகாது" என்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதி). (செங்காந்தள்பூ) சிவனார்கொடிப்பூ. உடுக்கும்போது கூறைமுந்தியும், அநந்தரம் தத்ரக்ஷணார்த்தமாகக் கச்சுகட்டுகையும் லோகத் தில் த்ருஷ்டமாகையாலே அந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (திருமேனிக்கித்யாதி)

தர்ஶநீயமாய் பெரிதானகச்சும், இவையும் கன்றுகளின் பின்னே ஓடுகையாலே குலைந்ததாய் மீண்டும் சாத்தினானென்னுதல். குலைத்துச் சாத்தினானென்னுதல். குலையாமல் இவளொப்பித்து விட்டாப் போலே அடைவு குலையாமல் வந்தானென்னவுமாமிறே. (குளிர்முத்தின் கோடாலமும்) நீர்மையுடைய முத்தாலே சமைக்கப்பட்டு திருக்கழுத்திலே சாத்தி நடக்கும்போது இடம் வலம் கொண்டு மிகவும் அசைவதான முக்தாபரணமும். "ஆலம்" பிகுதி. லகரம்ரகரமாதல். "ஆரம்" என்று பாடமாதல். "முத்தின்" என்கையாலே நன்றாய் குளிர்ந்த முத்தென்னவுமாம். அன்றிக்கே, "கோடாலம்" என்று முத்துப்பணிக்கு முழுப்பேராகவுமாம். அன்றியே (கோடாலம்) முத்துக்கடிப்பென்பாருமுண்டு. அது இவ்விடத்தில் சேராது. இரண்டுகாதுக்கும் ஒப்பனை வேறேயுண்டாகையாலே.

(காலிப்பின்னே வருகின்ற) "காலி" என்று-இளங்காலியாய், மேய்க்கக்கொண்டுபோன கன்றுகளைச் சொல்லிற்றுதல், அன்

மேலேசாத்தின தர்ஶநீயமாய்ப் பெரிதான கச்சும். (குளிர்முத்தின் கோடாலமும்) குளிர்ந்த முத்தாலே சமைக்கப்பட்டுப் பிறைபோலே வளைந்திருக்கிற ஹாரமும். "ஆரம்" என்கிறவிது "ரலயோரபேதஃ" என்கிற ந்யாயத்தாலே "ஆலம்" என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே. "ஆரம்" என்று பாடாந்தரமாகவுமாம்.

(காலிப்பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்) "காலி" என்கிறவிது ஜாதிப்பேராகையாலே, இவ்விடத்தில் கன்றுகளைச்சொல்லுகிறது. கன்றுகளைவயிறுநிறையமேய்த்து

"பணை" என்றதினாத்தம்(பெரிதான) என்றது. "முத்தின்" என்றதுஷஷ்டியந்தபதமாய், அதினுடைய கோள்போலேயிருக்கிற ஆலமென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (குளிர்ந்தித்யாதி). இவ்விடத்தில் "கோள்" என்றுக்ரஹங்களைச் சொல்லி, அத்தாலே சந்த்ரகலையை விவக்ஷித்தாரென்று கொள்வது. வளைந்திருக்கையைச் சொல்லுகையால் குறுகினஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

(ஜாதிப்பேர்) பசுஜாதிப்பேர். காலிப்பின்னேவருகை, கடல்வண்ணனுடைய் திருமேனி புகர்பெற்று வருகைக்கு ஹேதுவாகவேண்டி, விசேஷித்துத் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (கன்றுகளையித்யாதி). கடல்வண்ணன் வேடம் - எல்

றியே, கன்றுகளும் பசுக்களும் கூடுகையாலே காலி யென்றதாதல். அன்றியே, இவன்தன் றிம்பாலே கன்றுகளைப் பசுக்களோடே கூட்டிக்கொண்டு வருகையாலே காலியென்னுதல். (கடல்வண்ணான் வேடத்தை வந்துகாணீர்) ஸமுத்ரம்போலே ஶ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையவன் வருகிற ப்ரகாரத்தைக், உந்தாம்பிள்ளைகளை உகக்கிற நீங்கள்வந்து காணீர். (ஞாலமித்யாதி) பஞ்சாஶத் கோடி விஸ்தீர்ணமான அண்டத்துக்குட்பட்ட பதினாலு லோகத்திலும் என்னைப்போலே பிள்ளைபெற்றாருண்டோ? மீண்டும்மீண்டும் நானேயிறே பெற்றேன். நல்லபிள்ளைகளைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வாசியறிந்துபூர்ணைகளாயிருக்கிறவர்களே! வேறுஎன்னைப் போலே "இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்று கொண்டாடும்படியிருப்பாருமுண்டோ? ; இக்கொண்டாட்டம்தான் (௧) "ஶ்லாக்யோஹம் - த்வயாபுத்ரேண" என்றாப்போலுமன்றிறே. ... . (௧)

அவற்றை முன் நடக்கவிட்டுத் தான்பின்னேவாரா நிற்க, கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனுடைய அலங்காரத்தைவந்துகாணீர்கோள். "சீலைக்குதம்பை" இத்யாதியால் சொன்ன வொப்பனையையிறே இங்கு "வேஷம்" என்கிறது. "காணீர்" என்கிறது- கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி காணுங்கோளென்கை. (ஞாலத்தித்யாதி) பிள்ளைவாசியறியும் குணபூர்த்தி யுடையவர்களே! லோகத்தில் புத்ரனைப் பெற்றவர்களில் "நல்லபிள்ளைபெற்றவள்" என்று சொல்லத்தக்கேன் நானே, மற்றொருவருமில்லை. (௧) "என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள்" என்று கொண்டாடப்பட்டார் என்னையொழிய மற்றொருவருண்டோ வென்கை. ... ... (௧)

லார்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிருக்க, தாங்களே வந்து கண்டு கொண்டிடாரோ? "வந்து காணீர்" என்று விசேஷிக்கவேணுமோவென்ன, அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (காணீரென்றதித்யாதி). "நங்கைமீர் ஞாலத்துப் புத்திரனைப்பெற்றவர்களில் நல்ல பிள்ளையைப் பெற்றவள்நானே" என்றத் த்யாஹரித்து அந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (பிள்ளைவாசியித்யாதி). மற்று நல்லபிள்ளையைப் பெற்றவர்களில்லை யென்கைக்கு நியாமகமேதென்னவருளுகிறார் (என்னநோன்பித்யாதி), ... (௧)

---

(௧) நா-

மூ,—கன்னிநன்மாமதிள் சூழ்தரு
பூம்பொழிற்காவிரித் தென்னரங்கம்
மன்னியசீர் மதுசூதனா கேசவா
பாவியேன்வாழ்வுகந்து
உன்னை யிளங்கன்று மேய்க்கச்
சிறுகாலேயூட்டி பொருப்படுத்தேன்
என்னில்மனம்வலியா ளொருபெண் ணில்லை
என்குட்டனேமுத்தந்தா. (௨)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. கன்றுமேய்த்துவந்த பிள்ளையை மடியிலேவைத்து உகக்கிறாளாயிருக்கிறது இப்பாட்டால்.

ஸ்வா;—(கன்னியித்யாதி) அழியாதேயிருப்பதாய் ஸர்வஜந மநோஹரமாய், மஹத்தாயிருக்கிற திருமதிள்களாலும், புஷ்பாதி

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. "காலிப்பின்னே வருகின்றகடல் வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்" என்று - கன்றுமேய்த்து வருகிறபோதை அவனுடைய வடிவையும் அலங்காரத்தையும் தானநுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டினாளாயிறே கீழ் நின்றது; இதில், அவனை எதிரே சென்று அணைத்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே அவன் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற பாசுரமாயிருக்கிறது. .... *

வ்யா;—(கன்னியித்யாதி) அழிவில்லாததாய் அகிலஜநமநோஹரமாய் அரணாகப்போரும்படியான பெருமையையுடைத்தாயிருக்

"ஒருகாது சிலைக்குதம்பையும், ஒருகாது செந்நிறமேல்தோன்றிப்பூவும் கூறையுடையும், கோலப்பணைக்கச்சும், குளிர்முத்தின்கோடாலமுமாய்க்கொண்டுகாலிப்பின்னே வருகின்ற கடல் வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர்; நங்கைமீர் ஞாலத்துப் புத்திரனைப்பெற்றாரில் நானே மற்றாருமில்லை" என்றுஞ் வயம், ... (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு,(கன்னியித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில் "நங்கைமீர்", என்று ஸம்போதித்து வார்த்தை சொன்னவள்- மேல்பாட்டுக் களெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடே வார்த்தை சொல்லுகிறதாயிருக்கையாலே, அதுக்கு ஸங்கதியைக் காட்டுவாராக வ்ருத்தகீர்தநம் செய்தருளுகிறார் (காலியித்யாதி). (இதில்) என்றது-இந்தப் பாட்டி லென்றபடி. (சொல்லுகிறபாசுரம்) என்றது " என் குட்டனே முத்தம்தா" என்றபாசுரமென்றபடி. ஆக இந்தப் பாட்டுக் கருணிச் செய்தது-மேலுக் கெல்லாம் ஸங்கதி சொன்னதாமென்று திருவுள்ளம்.

"மா" என்ற தினர்த்தம் (அரணாகவித்யாதி)."சூழ்தரு"சூழப்பட்டு;இது

களை உபகரிப்பதாயிருக்கிற திருச்சோலைகளாலும், அந்தத்திருச்சோலைகளுக்குதா(ஈ)ரகாதிகளை உண்டாக்குகிறகாவேரியாலும் சூழப்பட்டிருப்பதாய் ப்ரபத்திமார்க ப்ரகாசகமானதெற்குத்திக்குமுதலானவெல்லாத்திக்குக்கும்ப்ரதாநமானகோயிலிலே நித்யவாஸம் செய்கையாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபனுமாய் விரோதிநிரஸநசீலனுமாய் ப்ரஸஸ்தகேசப்ரதாநனுமாயிருக்கிறவனே!; "தென்" என்று அழகாகவுமாம். (பாவியேன் வாழ்வுகந்து) உன்னுடைய சீர்மை பெருமை அருமை யறியாத பாவியேன். (க) "பழுதே பலபகலும் போயின" *அளவில் பிள்ளைமையின்பத்தைப் போக விட்டிழந்த பாவியேன். ஜாத்யுசிதமான தர்மாபாஸத்தை ப்ரயோஜநமாக விரும்பி,

(உன்னை) மடியிலே வைத்துத் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து "உன்னை" என்கிறாள். (இளங்கன்று மேய்க்கச் சிறுகாலே யூட்டி யொருப்படுத்தேன்) அள்ளியுண்ணவறியாத வுன்னைப்போ

துள்ள திருமதிள்களாலே சூழப்பட்டு, நித்ய வஸந்தமான திருச்சோலைகளை யுடைத்தாய், அவற்றை வளர்ப்பதான காவேரியாகிற மஹாநதியோடுங்கூடித் தெற்குத்திக்குக்கு ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள * திருவரங்கம் திருப்பதியிலே*யாவரும் வந்தடிவணங்கும்படி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸௌஸீல்ய குணயுக்தனாய், ஆஸ்ரித விரோதிகளை மதுவை நிரஸித்தாப்போலே நிரஸித்துப் பொகடுமவனாய், அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமாம்படி ப்ரஸஸ்தமான திருக்குழலையுடையனாயிருக்கிறவனே!;(பாவியேன்வாழ்வுகந்து)உன்னுடையவருமையும் பெருமையும்ஸௌகுமார்ய முமறியாத பாபியானநான் ஜாத்யுசித தர்மாநுஷ்டாநமாகிற வாழ்வையுகந்து.

(உன்னை) இவ்வலைச்சலுக்கெல்லாம் ஆளல்லாதவுன்னை. (இளங்கன்று மேய்க்க) அள்ளியுண்ணவறியாத உன்னைப்போலே, பறித்துக்கசக்கித் தீத்தவேண்டும்படியான இளங்கன்றுகளை மேய்க்

முழுச்சொல்லு. "தென்" என்றதுக்குப்ராதாந்யமர்த்தமாய், அதுக்கர்த்தமருளுகிறார் (தெற்கித்யாதி). "மன்னியசீர்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (யாவருமித்யாதி).

"ஊட்டி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "இள" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அள்ளியித்யாதி). (தீத்த)-என்றது புல்லின் சுவடறியும்படி நாக்கிலே

(க) க-திருவ-கரு.

லே, பறித்துக்கசக்கித்தித்தவேண்டும்படியாய், "அது இறக்கினல் இனிதுகந்து மேய்க்கவல்லே" என்று சிறுகாலே யூட்டி; ப்ராஹ்மணர் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் செய்கைக்கு ஸத்வோத்தரகாலத்திலே யெழுந்திருக்குமாபோலே, உணர்ந்தாளாகில் இவனை ஊட்டுகையிறே இவளுக்குவ்யாபாரம். ஒருப்படுத்தல்-போக்குதலாய்,உன்னைப் போகவிட்டேனென்றபடி.

"ஊட்டி" என்று - * அநுஜ்ஞையாலே தானுகவுண்ணுனென்கிறது. என்? உண்டிலனே? (க)"வாரிவளைத்துண்டு" என்றும்,(உ) "வானவர்கோனுக்கிட்டவடிசிலுண்டான்" என்றும் பல விடங்களிலும் தோற்றுநின்றதே யென்னில்; அதுதன்னுலேயிறே அர்சாவதாரத்திலே திருக்கை நீட்டாமல் அள்ளியிடவும், ஊட்டவும் வேண்டியிருக்கிறது. "ஊட்டுவாருட்டினல் உண்பன்" என்றிறே (௩)"ஸஂ-அஶ்நாமி"என்றதும். ஊட்டுவாரையுண்டாக்குகைக்காகவிறே "வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்று வெளிப்படும்படி ஒளித்துண்டதும். உகந்தருளின தேசங்களிலே அங்யபோஷத்வம் புகுராமைக்கிறே வெளியிலே ஊட்டாம லுண்டதும். இவ்விடத்தில் பெரியதிருமலைநம்பி அந்திமதசையில் வார்த்தை;- "அதிகாரிகள் துர்லபரென்றிறே என்போல்வாரை நாடாய்" என்றதும்.

கும்படியாக. (சிறுகாலேயூட்டி யொருப்படுத்தேன்) அவைமேய்க்கப் போங்காலமான விடிவோறே "மீளவருமளவும்உனக்குத்தாரகமாக வேணும்" என்றுஊட்டி அவற்றின்பின்னேபோகவிட்டேன். (என்னில் மனம்வலியாளொருபெண்ணில்லை) இப்படி உன்னைப் போகவிட்டுப் பொருத்திருந்த வென்னிற்காட்டில் நெஞ்சுரமுடையாளொரு பெண் லோகத்திலில்லை. வேறுசிலராகில் நெஞ்சழிந்து

தித்தவென்றபடி. அந்நத்தைக் கலத்திலே யிட்டால், தானே உண்ணுனே? "ஊட்டி" என்று ஸ்வகர்த்ருகமாக வருமை தோற்றச் சொல்லுவானென்னென்னவருளுகிறுர் (மீளவருமளவுமித்யாதி). "கன்றின்பின்போக்கினேனெல்லேபாவமே" என்று ஒருகால் போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லி க்லேசித்தவள், தன்னைமனம் வலியாளாகச் சொல்லகூடுமோ வென்ன, கருத்தையருளுகிறுர் (வேறித்யாதி). "அணைத்துக்கொள்"என்னுதே"முத்தம்தா" என்

(க) தி-மொ-கo-எ-எ. (உ) தி-மொ- (௩) கீ-அ-உஅ.

மூ.—காடுகளூடுபோய்க் கன்றுகள் மேய்த்து
மறியோடிக்கார்க் கோடற்பூச்
சூடிவருகின்ற தாமோதரா
கற்றுத்தூளி காணுன்னுடம்பு
பேடைமயிற்சாயற் பின்னைமணாளா
நீராட்டமைத்து வைத்தேன்
ஆடியமுதுசெய் யப்பனுமுண்டிலன்
உன்னோடுடனே யுண்பான். (௩)

(என்னில் மனம் வலியாளொரு பெண்ணில்லை) புத்ரஸ்நேஹ மதிசயித்திருக்கச் செய்தேயும், கானவத்புத்ரர்களைப் போக்கி வரு மளவும் ஆறியிருந்த கௌஸல்யையார் ஸுமித்ரை யார் தாங் கள் எனக்கு ஸத்ருஸரோ?. (என்குட்டனே) "குட்டனே" என் றபிமாநிக்கிறாள். கீழே "ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார்நங்கை மீர்நானே" என்றாளே. அது பின்னாட்டி "என் குட்டனே" என் கிறாள். (குட்டன்) பிள்ளை. (முத்தம்தா) இனிக் கன்றின்பின் போகாதே எனக்கு ப்ரீதியை உபகரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த் திக்கிறாள். .... (௨)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. முன்பே ஊட்டி ஒருப்படுத்தாள்; இப்போது கன்று மேய்த்து வந்த வாயாஸமும் திருமேனியில்கற் றுத்தூளியும் போம்படி திருமஞ்சநம் செய்து அமுது செய்ய வே ணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

ஸ்வா;—(காடுகளித்யாதி) கன்றுகள்வழியே போனாலும்கா டுகள் நடுவேபோய்க் கன்றுகளுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள

விழுந்துவிட்டார்களோ வென்கை. (என்குட்டனே முத்தம்தா) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளையானவனே! முத்தம்தாவென்று அணைத் து உகந்து சொல்லுகிறாள். (முத்தம்) அதரம். .... (௨)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (காடுகளூடுபோய்) கன்றுகளுக்குப்

கையாலே பலிதம் (அணைத்துச்சொல்லுகிறாள்)என்றது. விஸ்லேஷித்திருந்த வனுக்குக் கண்டமட்டிலே அணைக்கை ப்ரார்த்த்யமாயிருக்க, முத்தத்தை ப்ரார்த்திக்கையாலே, தான்ப்ரேமத்தாலே முந்துறவணைத்து, அநந்தரம் முத் தத்தை ப்ரார்த்திக்கிறாளென்று திருவுள்ளம். ... ... (௨)

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (காடுகளித்யாதி) "காடேபோய்" என்னாதே "காடுகளூடுபோய்" என்ற பஹுவசநத்துக்கு ப்ரயோஜநகதநமுகேந தாத் பர்ய மருளுகிறார் (கன்றுகளுக்கித்யாதி). "கன்றுகள்மேய்த்து" என்றது

விடம்பார்த்திறே மேய்ப்பது. பின்னையும் கன்றுகள் கைகழியப்போமாகில் துஷ்டம்ருக பரிஹாரார்த்தமாக மறித்தோட்டி, கன்றுகள் வயிறுநிறைந்த ப்ரீதியாலே நிற்பாரனாய், கர்க்கோடல் பூமுதலானவற்றாலே தன்னையுமலங்கரித்துக்கொண்டு வருகிறவனை, போதறிந்து வரவு பார்த்திருந்து வருகிறப்ரகாரத்தைக்கண்டு கொண்டாடி "வருகின்ற தாமோதரா" என்கிறாள். "தாமோதரா" என்று தனக்கு நியாம்யனான அர்த்தத்தையும் பேசி உகக்கிறாள். (கற்றுத்தூளி காணுன்னுடம்பு) நீராட்டத்திலேற்றினவார்ப்புப்போலே ஜாத்யுசிதமான தர்மமாகையாலே தனக்கு மநோஹரமாயிருக்கிலும், நப்பின்னை காணில் சிரிக்குமிறே யென்று.

புல்லும் தண்ணீருமுள்ள விடம் பார்க்கைக்காகவும், அவைமேய்க்கைக்காகவும், ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே பலவகைப் பட்டிருந்துள்ள காடுகளுக் குள்ளேபோய். (கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடி) கன்றுகளை மேய்த்து, அவை கைகழியப்போகாமல் மறிக்கைக்காக முன்னேயோடி. (கார்க்கோடல் பூச்சூடி வருகின்ற) அவை வயிறுநிறைய மேய்ந்து ஊரைநோக்கி மடங்கினவாறே ப்ரீதனாய், பெரிய கோடல் பூக்களைத் திருமுடியிலே சாத்திக்கொண்டு வாராநிற்கிற. (தாமோதரா) முன்பு தனக்கு நியாம்யனாயிருந்த பந்தத்தை யுணர்த்துகிறாள், மேலும் தான் நியமித்தபடி செய்கைக்காக. (கற்றுத்தூளிகாணுன்னுடம்பு) கன்றுகளினுடைய திரளுக்கு நடுவே போகையாலே அந்தத் தூளி யேறிக்கிடக்கிறதுகாண் உன்னுடைய திருமேனி யெங்கும்.

பூச்சூடுகைக்கு ஹேதுவானமையை உபபாதித்துக் கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (அவையித்யாதி). "கார்" என்றதினர்த்தம் (பெரிய) என்றது. "கோடல்பூ" என்றது-சிவனார் கொடிப்பூ வென்றபடி. (நியமித்தபடி) என்றது-"ஆடியமுது செய்" என்றத்தைப்பற்ற. "உன்னுடம்பில் கற்றுத்தூளி யேறியிருக்கிறதுகாண்" என்றத்யாஹரித்து, அத்தை ஹேதுபூர்வகமருளுகிறார் (கன்றுகளினுடைய வித்யாதி).

"தாமோதரா" என்ற பதத்தாலே-நான் நியமித்தபடி நீராடவேணுமென்று சொல்லாநின்றாய்; என்னை நீதானே ஜாத்யுசிதமென்று கன்றுமேய்க்கவிட்டு * புழுதியளைந்த பொன்மேனிகாண உகக்குமவளாயிருந்து "கற்றுத்தூ

"பேடை மயில் சாயல் பின்னை மணாளா நீராட்டமைத்துக் கடாரத்தில் பூரித்து வைத்தேன்" என்கிறாள். மயில் பேடைபோலே சாயையுடைய நப்பின்னைக்கு நாயகனானவனே!; (நீராட்டு) நீராடும் ப்ரகாரம். (அமைத்தல்) சமைத்தல். (ஆடி யமுது செய்) நீராடி அமுது செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாள். (அப்பனு முண்டிலனுன்னோடுடனே யுண்பான்) உன்னோடுடனே உண்ண வேணுமென்று உங்கள் தமப்பனாரும் உண்டிலர். சேதந பரமசேதநர்களுக்கு ஒரு கலத்திலூணாயிறே யிருப்பது "* கோதில் வாய்மையுடையவனோடே உண்ணவேணும்" என்றிறே அவன்தான் ப்ரார்த்தித்ததும். (க) "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்-ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" என்றது இங்கே காணலாம்படியிருக்கிறதிறே.

(பேடை மயிற்சாயல் பின்னைமணாளா) மயில் பேடைபோலும் சாயலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே! * இத்தால் - ஜாத்யுசித தர்மாநுஷ்டாநத்தால் வந்த தூளியாகையாலும், அதுதான் ரத்நத்திலேயேறின வார்ப்புப்போலே யிருக்கையாலும் எனக்கினிதா யிருந்ததாகிலும், உனக்கபிமதையான நப்பின்னை யோட்டைக்கலவிக்குறுப்பாகக் குளிக்கவேணுமென்னுமிடத்தை ஸூசிப்பிக்கிறாள். (நீராட்டமைத்துவைத்தேன்) நீராடுகைக்கு வேண்டுவன சமைத்துவைத்தேன். அதாவது - எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டு வருகையும் * காய்ச்சினநீரொடு நெல்லிக் கடாரத்தில் பூரித்துவைக்கையுமிறே. (ஆடியமுதுசெய்) இளைபபாலே சடக்கென அமுதுசெய்யப்புகாதே, நீராடிவிட்டு அமுது செய்ய வேணும். (அப்பனுமுண்டிலன் உன்னோடுடனே யுண்பான்) "உன்னோடுடனே யுண்ணவேணும்" என்று உங்கள் தமப்பனாரும் உண்டிலர். ஆனபின்பு, நீ காலவிளம்பம்பண்ணாதே கடுக அமுது செய்யென்கை. .... (௩)

ளிகாண்" என்று நீ சொல்லுவானென்னென்னென்கிற சங்கையிலே, "பேடைமயில்" இத்யாதியாலே ஸம்போதிக்கிறளென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தைநீராடுகையிலே ஹேதுவானமையைக்காட்டுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). (வார்ப்பு) மேல்பூச்சு "ஆடியமுதுசெய்" என்கையாலேநீரா..ாமல்அமுதுசெய்யவேண்டாவென்று தோன்றுகையால், அப்ரஸக்தப்ரதிஷேதம் பண்ணக்கூடாமையாலே, அந்தப்ரஸக்தியைக்காட்டிக்கொண் டர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இளைப்பாலேயித்யாதி). ... ... (௩)

(க) தை-ஆ-க.

மூ.—கடியார்பொழி லணிவேங்கடவா
கரும்போரேறே நீயுகக்கும்
குடையுஞ்செருப்புங் குழலுந்தருவிக்கக்
கொள்ளாதே போனாய்மாலே
கடியவெங்கானிடைக் கன்றின்பின்போன
சிறுக்குட்டச் செங்கமல
வடியும் வெதும்பி யுன்கண்கள்சிவந்தா
யசைந்திட்டாய் நீ யெம்பிரான். (௪)

அவ;—நாலாம் பாட்டு. நாள்தோறும் கன்றுமேய்க்கப் போகையும், இவள் வரவு பார்த்திருக்கையும், வந்தாலீடு படுகையும்-இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றதிறே.

ஸ்வா;—(கடியாரித்யாதி) நறுநாற்ற மார்ந்திருக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்டு அழகிதாயிருக்கிற திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்கிறவனே!; (கரும்போரேறே) பெரிதாய், செருக்குத்தோன்ற எதிர் பொருது ஸ்வைரத்திலே ஸஞ்சரிக்கிறருஷபம் போலே திருவாய்ப்பாடியை மூலையடியே நடத்தி மேனாணிப்புத்தோன்ற ஸஞ்சரிக்கிறவனே! வஸிஷ்டாதிகள் கீழே ஒதுங்கிவர்திக்க வேண்டாவே. இடக்கை வலக்கையறியாத ஊரிறே. அன்றிக்கே, “கருமை”

வ்யா—;நான்காம்பாட்டு. (கடியித்யாதி) பரிமளப்ரசுரமான பொழில்களையுடைத்தாய் அழகியதாயிருந்துள்ள திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே!. (கரும்போரேறே) கறுத்த நிறத்தை யுடைத்தாய், செருக்காலே எதிர் பொருது ஸ்வைரத்திலே திரியும்வ்ருஷபம்போலே, திருவாய்ப்பாடியை மூலையடியே நடத்தி, மேனாணிப்புத்தோற்றத்திரிகிறவனே!. (க) “பட்டிமேய்ந்தோர்கா

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கடியாரித்யாதி) “அணி” என்றதினர்த்தம் (அழகியதாய்)என்றது.“இப்படி பரிமளப்ரசுரமானபொழிலையுடையகுளிர்ந்த திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனுக்கு, வெங்கானிடைக் கன்றின் பின்போய் அடிவெதும்ப வேண்டிற்றே”என்று வெறுத்துச்சொல்லுகை இவ் விசேஷணத்துக்கு ப்ருக்ருதோபயோகமென்று திருவுள்ளம். (எதிர்பொருது) என்றது-தான் பசுக்களைத் தொடரும்போது எதிர்த்துவந்த வ்ருஷபங்களோடு யுத்தம்பண்ணி ஜயித்தென்றபடி. (மூலையடியே) என்றது-யதேச்சமாகப்

(க) நா-தி-௧௪-௧.

என்றது-கருமைதானாய், *பொராநின்ற நிலவல்லேறென்னவுமாம். அப்போது "பொருது நிவந்தாய்" என்கிறது போரச்சேருமிறே. மல்லர் முதலான சத்ருக்களோடே பொருதமையுண்டிறே. (நீயுகக்கும் குடையும் செருப்பும் குழலும் தருவிக்கக் கொள்ளாதேபோனாய்மாலே) வர்ஷாதபபரிஹாரமான விரியோலையும் கண்டகாக்ரபரிஹாரமான திருவடி நிலையும் கன்றுகள் வயிறு நிறைந்தால் அழைத்தூதும் குழலும்; (க) "நிவாஸேத்யாதி" (உ) "சென்றால் குடையாமித்யாதி" அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே அவர் தாமே சூழலுமாவரிறே. கன்றுகளை மிகவும் உகக்கிறத்வரையாலேயிறே முன்பு உகந்தவற்றை அநாதரித்துப்போக வேண்டிற்று. அத்தாலேயிறே "மாலே" என்றது.

(கடிய வெங்கானிடைக் கன்றின்பின்போன சிறுக்குட்ட) இவனை அணைத்து மடியிலே வைத்துக்கொண்டிரா நிற்கச்செய்தேயும் கன்றின்பின் போனத்வரையிறே பின்னாட்டுகிறது. "மிருந்தரேறு" என்னக்கடவதிறே. (நீயுகக்குமித்யாதி) நீ யுகக்குமவையான வர்ஷாதபநிவாரணமான குடையும், கண்டகாதி பரிஹாரகமான திருவடி நிலைகளும் கன்றுகளையழைத்து மேய்க்கைக்கும் அழைக்கைக்கு முறுப்பாக ஊதுகைக்குடலான வேய்ங்குழலும் தருவிக்கச்செய்தே இவற்றை வாங்கிக்கொள்ளாதே, கன்றுகள் மேய்க்கையில் வ்யாமோஹத்தாலே போனவனே!.

(கடியவெங்கானிடைக் கன்றின்பின்போன) மிகவும்வெம்மையையுடைத்தானகாட்டிலேகன்றுகள்போனவிடமெங்கும் தொடர்ந்து பண்ணியென்றபடி. அதாவது கோபிமார்களைத் தனக்காக்கும்போது விரோதித்தகோபரை பக்ஷாபிமாநராம்படி பண்ணியென்றபடி. குடையும் செருப்பும் குழலும் கொள்ளாமை, அடிவெதும்புகைமுதலானவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடம் தோன்றவிசேஷித்து, "மாலே" என்றதை-போகைக்கு ஹேதுவென்றே நின்று கொண்டு, "போனாய்" என்றத்தை-போனவனே யென்று ஸம்போதநமாக்கி, அர்த்தமருளுகிறார் (நீஉகக்குமவையானவித்யாதி). குழலுண்டானால் இருந்தவிடத்திலிருந்து அழைத்து மேய்த்தும், அழைக்கவும் கூடுமிறே-அத்தால் அடிவெந்து போகாதிறே யென்று திருவுள்ளம்.

"கடிய" என்றும், "வெம்" என்றும் க்ரௌர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே அருளுகிறார் (மிகவும்வெம்மையையுடைத்தான) என்று. "வெதும்பி"

(க) ஸ்தோ-ர-௪௦. (உ) க-திருவ. ௫௩.

வெம்மையுடைத்தான கானிடை'' என்கையாலே, பாலை நிலமென்று தோற்றுகிறது. இப்படிப்பட்ட காட்டிடையிலேபோன சிறுப்பிள்ளாய்! (செங்கமலவடியும்வெதும்பி) அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரைபோலே யிருக்கிறதிருவடிகளும் வெதும்பி. காட்டில் வெம்மையை நினைத்து அஞ்சினவளாகையாலே, "செங்கமலவடி'' என்றும் இவள் கைக்குக் கொதித்துத் தோற்றுமிறே. (உன்கண்கள் சிவந்தாய்) கன்றுகளுக்கு மேய்ச்சல்நலை பார்க்கையாலும், அவற்றின் வயிற்றின் குறைவுநிறைவுபார்க்கையாலும், காட்டிலே அதிரவோடிக்கன்றுகள் மறிக்கையாலும் திருவடிகளில்வெம்மைதிருக்கண்களிலேவருகையாலும் சிவந்திருக்குமிறே. (அசைந்திட்டாய்) பேரச்சலித்தாய். "எழுந்திருந்து பேசு'' என்பாரைப்போலே "அசைந்திட்டாய்'' என்கிறாள். (நீ) உன்னருமை யறியாத நீ. (எம்பிரான்) போன. (சிறுக்குட்டச் செங்கமலவடியும் வெதும்பி) சிறுப்பிள்ளையான உன்னுடைய சிவந்தகமலம்போன்ற திருவடிகளும் கொதித்து. "செங்கமலவடி'' என்கையாலே-திருவடிகளினுடைய மென்மை குளிர்த்தி முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இப்படியிருக்கிற திருவடிகள், குடையும் செருப்புமின்றிக்கே கடியவெங்கானிலே திரிந்தால், வெதும்பச் சொல்லவேண்டாவிறே. (உன்கண்கள்சிவந்தாய்) கால்கொதித்தால் கண்கள் சிவக்கை நிய்சயமிறே. அதுக்கு மேலே, கன்றுகளுக்கு மேய்ச்சற்றலைபார்க்கை, அவற்றின் வயிற்றின் நிறைவுகுறைவு பார்க்கை, "துஷ்டம்ருகங்கள் வருகிறதுண்டோ'' என்று சுற்றும்பலகாலும் பார்க்கை, "கழியப்போனவையுண்டோ?'' என்றுமறிக்கைக்குப்பார்க்கைமுதலாகவொரொன்றிலே உறப்பார்க்கையாலும் திருக்கண்கள் சிவக்குமிறே. (அசைந்தி

என்றது - கண்சிவக்கைக்கு ஹேதுவானவையை லோகப்ரஸித்தியை உட்கொண்டருளுகிறார் (காலித்யாதி). "சிவந்தாய்'' என்றது- சிவக்கும்படியானாயென்று சப்தார்த்தம். ஆனால், அடிவெதும்புகையாலே தானே கண்கள் சிவக்கை அர்த்த ஸித்தமன்றோ? விசேஷித்துச் சொல்லவேணுமோவென்ன, அதன்றியும் ஹேதுக்களுண்டென்று காட்டுகிறார் (அதுக்குமேலேயித்யாதி). "அடியும் வெதும்பிக் கண்கள் சிவந்தாய்'' என்றதால் அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, "அசைந்திட்டாய்'' என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறா

மூ.—பற்றார்நடுங்க முன்பாஞ்சசன்னியத்தை
வாய்வைத்த போரேறேயென்
சிற்றாயர் சிங்கமே சீதைமணாளா
சிறுக்குட்டச் செங்கண்மாலே
சிற்றாடையுஞ் சிறுப்பத்திரமுமிவை
கட்டிலின்மேல் வைத்துப்போய்
கற்றாயரோடுநீ கன்றுகள்மேய்த்துக்
கலந்துடன்வந்தாய் போலும். (௫)

இப்படிபோயோ எங்களுக்கு ரக்ஷகனாய் உபகாரகனாக விருக்கிறது. .... (௪)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பற்றாரித்யாதி). சத்ருக்கள் நடுங்கும்படி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து, அத்தாலே கர்விதனான ப்ரகாரத்தைக் கண்டு, ப்ரதிகூலர் முடியவும்

ட்டாய்நீ எம்பிரான்) இளைத்திட்டாய் என்னப்பனே!. திருவடிகள் வெதும்பித் திருக்கண்கள் சிவந்தவளவேயோ?; ஊருக்குள்ளே திரியும்போது "கரும்போரேறு" என்னும்படி புஷ்கலமான வடிவையுடையவனாய்ச் செருக்கித்திரியக்கடவநீ போரஇளைத்துவிட்டாயென்று வெறுத்துச்சொல்லுகிறாள். ... . (௪)

வ்யா,—அஞ்சாம்பாட்டு. (பற்றாரித்யாதி) (௧) "[illegible]-மமப்ராணாஹிபாண்டவா:" என்கிறபடியே உனக்குப்ராணபூதரான பாண்டவர்களை நலிகையாலே (௧) "[illegible]-த்விஷந்நம் நபோக்தவ்யம்" என்னும்படி உனக்கு ஶத்ருக்களான துர்யோதநாதிகள் (௨) "[illegible] -

(திருவடிகளித்யாதி). (வெறுத்துச் சொல்லுகிறாள்) என்றது - குடையும் செருப்பும் குழலும் கொடாதே போன தன்னை வெறுத்துச் சொல்கிறாளென்னுதல்; தருவிக்கக் கொள்ளாதே போனவனை வெறுத்துச்சொல்லுகிறாளென்னுதல். ... ... (௫)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பற்றாரித்யாதி) "பற்றார்" என்றது - பற்றாதாரென்றாய், அத்தாலே சத்ருக்களென்று விவக்ஷித்து "க்ருஷ்ணனுக்கு துர்யோதநாதிகள் சத்ருக்களானபடியை ப்ரமாணமுகேந உபபாதிக்கிறார் (மமேத்யாதி). ப்ராணனை நலியுமவனிறே சத்ரு. இவர்களும் ப்ராணபூதரென்கையாலே சத்ருக்களென்னத தட்டில்லை யென்றுகருத்து. (௩) "[illegible]

(௧) பார-உத்யோ-௯௦-௩௨. (௨) ஜீ-௧-௧௧. (௩)

அநுகூலர் தழைக்கவுமாம்படி நின்ற புருஷர்ஷபனே! (என் சிற்றாயர் சிங்கமே) "தன்னை ராயிரம் பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே சிறுப்பிள்ளைகளோடே ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே மேனாணிப்புத் தோன்ற விளையாடித்திரிகிறவனே! (க) "సహధర్మచరీతవ-ஸஹதர்மசரீதவ" (உ)"వైదేహీభర్తారమ్ - வைதேஹீபர்தாரம்" என்கிறபடியே "சீதைமணாளா" என்கிறாள். இப்போது இவளை நிரூபகமாகச்சொலுகிறது- "ஶ்ரியఃపతి" என்கிற தர்மைக்யம்தோன்றுகைக்காகவிறே. கீழேயும் "பின்னைமணாளா" என்றாளிறே. (சிறுக்குட்டச் செங்கண் மாலே) நீர்மையையும் மேன்மையையும ஸூசிப்பிக்கிற சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவனே!.

ஸகோஷாதார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்" என்கிறபடியே பாஞ்சஜந்யத்தினுடையத்வநியைக்கேட்டு நடுங்கும்படியாக, பாரதஸமரத்திலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்தூதியுத்தோந்முகமானவ்ருஷபம்போலேசெருக்குத்தோற்ற நின்றவனே! (என்சிற்றாயர் சிங்கமே) எனக்கு பவ்யனாய் "தன்னை ராயிரம்பிள்ளைகள்" என்கிறசிறுப்பிள்ளைகளோடே ஸிம்ஹக்கன்று போலே மேனாணிப்புத்தோற்ற விளையாடித் திரிகிறவனே! (சீதை மணாளா) ப்ரதிகூல நிரஸநமும் அநுகூலரக்ஷணமும் கண்டால் (உ) "భర్తారంపరిషస్వజే-பர்தாரம்பரிஷஸ்வஜே" என்கிறபடியே, உகந்தணைக்கும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு வல்லபனானவனே!. (சிறுக்குட்டச் செங்கண்மாலே) சிறுப்பிள்ளையாயிருக்கச்செய்தே புண்டரீ

మాశ్లేషం ప్రేక్షం తదసుఖకృత్యాజ్ఞాపవతరసి - ஆஶ்ரிதஜநாநாம் ஸமாஶ்லேஷம் பேக்ஷம் ததஸூகக்ருதாஞ்சாவதரஸி" என்கிற படியே கீழே ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநம் சொல்லி, ஆஶ்ரிதரை ரஸிப்பிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறதென்றருளுகிறார் (எனக்கித்யாதி). கீழிரண்டு பதத்தையும் கடாக்ஷித்து (உ)'తందృష్ట్వా శత్రుహన్తారం మహర్షీణాం సుఖావహమ్- தம்த்ருஷ்ட்வாஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்" என்கிறபடியே கண்டணைக்கும் ப்ரகாரம்- "சீதை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாக வருளுகிறார் (ப்ரதிகூலேத்யாதி). "சிறுக்குட்டன்" என்று-சொல்லி வைத்து, "மாலே"என்று ஸர்வாதிகனைச் சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்கிற சங்கைக்கு, "செங்கண்" என்றது பரிஹாரமென்னுமிடம் தோன்ற தாத்பர்யமருளுகிறார் (சிறுப்பிள்ளையி க்காக

(க) ரா-பா-எ௩-உ௬. (உ) ரா-ஆ-௩0-௩௯.

மூ.—அஞ்சுடராழி யுன்கையகத்தேந்து
மழகாநீபொய்கைபுக்கு
நஞ்சுமிழ்நாகத்திேனுடு பிணங்கவும்
நானுயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்

(சிற்றுடையும் சிறுப்பத்திரமுமிவைகட்டிலின்மேல்வைத்துப் போய்) உனக்குத் தகுதியான திருப்பரியட்டமும் உன்திருக்கைக் கடங்கின விளையாடு பத்திரமும் தரக்கொண்டெழுந்தருளாமல், கன்றுமேய்க்கிற த்வரையாலே கிடக்கைப்பாயிலே பொகட்டுப் போவாரைப்போலே, கட்டில்மேல்வைத்துமறந்து, கற்றினம்மேய்க் கிற விடையரோடே கன்றுகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு போய், கற் றினத் தோடே கூடிப்போகிற கன்றுகளைப் பிரித்து மேய்த்துக் கொண்டுவந்தாயோ தானென்று உகக்கிறுள். ... . (௫)

அவ;—ஆறும்பாட்டு."வெறுப்பாருகந்தது செய்தாய்" என்று போனகாலத்தில் வந்த அபாயத்தைத் தத்காலம்போலே அநுஸந் தித்து ஈடுபடுகிறுள்.

காக்ஷத்வத்தாலே "ஸர்வஸ்மாத்பரன்" என்று தோற்றும்படியிருக் கிறவனே!.

(சிற்றுடையுமித்யாதி) உன் பருவத்துக்குத் தகுதியானதிருப் பரிவட்டமும் உன் திருக்கைக்கடங்கின விளையாடு பத்திரமுமாகிற விவற்றைக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற த்வரையாலே கிடக்கைப்பாயி லே பொகட்டுப் போவாரைப்போலே, கண்வளர்ந்தருளின கட் டிலின்மேலேவைத்து மறந்துபோய். (கற்றுயரோடு நீ கன்றுகள் மேய்த்து) கன்றுகள் மேய்க்கிற இடைப்பிள்ளைகளோடே நீ கன் றுகளைமேய்த்து. (கலந்துடன் வந்தாய்போலும்) "அவர்களிலே ஒருவன்" என்னலாம்படி அவர்களுடனே சேர்ந்து வந்தாயோ தானென்று உகக்கிறுள். ... . (௫)

"சிறுப்பத்திரம்" என்றத்தால் பலிதார்த்தம் (உன் திருக்கைக்கித் யாதி). (பத்திரம்)-சொட்டைக்கத்தி."கற்றுயரோடுகன்றுகள்மேய்த்து" என் றத்தாலே-கலக்கை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, "கலந்து"என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறுர் (அவர்களித்யாதி). "உடன் கலந்துவந்தாய்" என்றந்வயித்துக் கொள்வது. ... ... (௫

என்செய்யவென்னை வயிறுமறுக்கினு
யேதுமோரச்சமில்லை
கஞ்சன்மனத்துக் குகப்பனவேசெய்தாய்
காயாம்பூவண்ணங் கொண்டாய். (௯)

ஸ்வா;—(அஞ்சுடரித்யாதி) அழகிய புகரையுடைத்தான திருவாழியை வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியான உன் திருக்கையிலே தரித்தவழகையுடையவனே!; பயசிவர்த்தகமான தாம் அழகுக்கு உழுப்பாகா நின்றதிறே. (நீ பொய்கைபுக்கு) நீ உன்னுடைய மார்தவத்தை நினையாதே பொய்கையிலே புக்கு. (க) "சலங்சலந்த பொய்கை" என்கிற பொய்கையிலேயிறேபுக்கது.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (அஞ்சுடரித்யாதி) உன் திருமேனி நிறத்துக்குப் பரபாகமான அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியை, வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான உன் திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகையுடையவனே! (நீ பொய்கை புக்கு) *கருதுமிடம் பொருது, கைநின்றும் பரிகரமுண்டாயிருக்க, இயற்றி யில்லாதாரைப்போலே நீ உன்னுடைய மார்தவத்தைப் பாராமல் நச்சுப்பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு. (நஞ்சுமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும் நானுயிர்வாழ்ந்திருந்தேன்) க்ரோத

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (அஞ்சுடரித்யாதி) "காயாம்பூவண்ணம் கொண்டாய்" என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து "அஞ்சுடர்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உன் திருமேனியித்யாதி), "ஆழியேந்துமழகா" என்றத்தாலே தானே "உன்கையகத்து" என்றது ஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், அருளிச்செய்ததுக்கு பாவமருளுகிறார் (வெறும்புறத்திலேயித்யாதி), "அழகா" என்றுஸம்போதித்துப் "பொய்கைபுக்கு" என்றத்தாலே ஸித்தார்த்தத்தை நீ யென்று சொல்லவேணுமோ வென்ன, அதுக்கு ஸுகுமாரமான நீ யென்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, கீழ்ச்சொன்ன திருவாழியை ஆபரண கோடியிலே சேர்த்து, அழகுக்குடலாக்கின படியேயன்றிக்கே, ஆயுதத்வ விவக்ஷையாலே ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டாநின்று கொண்டு, அர்த்தமருளுகிறார் (கருதுமிடமித்யாதி). (இயற்றியில்லாதாரைப் போலே) அதிசயமில்லாதாரைப் போலே, தான் வேண்டும் கார்யத்துக்கு ஆளில்லாதாரைப்போலே யென்றபடி. ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பிணங்கின ப்ரகா

(க) தி-ச-வி-அ௯.

(நஞ்சுமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும் நானுயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்) நஞ்சை உமிழாநின்றகொடியநாகத்தோடே நீ பிணங்கின போதும், நான் ப்ராணனோடே யிருந்தேனிறே. பொய்கையில்ஜலம்-அநுமேயமாய், விஷம்-ப்ரத்யக்ஷமாம்படியிறே உமிழ்ந்து போந்தபடி.

(என்செய்ய வென்னைவயிறு மறுக்கினாய்) போகாதே ப்ராணனோடேயிருக்கிற வென்னை என் செய்வதாகத் தானென்னை வயிறெரியும்படி பண்ணினாய். வஸ்துவை மடியிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கச்செய்தேயும், போனகாலத்துக்கு மீண்டும் மீண்டும் வயிறெரிகையிறே மறுக்குதல். (ஏதுமோரச்சமில்லை) ஸ்வார்த்தத்தை நினைத்தஞ்சுதல், பரார்த்தத்தை நினைத்தஞ்சுதல். ஸாஹஸப்ரவ்ருத்தி-லோகம் பொருதென்றஞ்சுதல், என்னைப் பார்த்தஞ்சுதலி

த்தாலே மேன்மேலும் நஞ்சை யுமிழாநின்றுள்ள காளியனாகிற ஸர்ப்பத்தோடே, அது தன்னுடலாலே உன்னைக்கட்ட அத்தை யுதறிப்பொகட்டு, அதனுச்சியிலேறி அதின்வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, திளைத்து வாயாலே ரத்தம் கக்கும்படியாட, இப்படியாய்க்கொண்டு அங்யோந்யம் பிணங்கினபோதும் நான்ப்ராணனோடே யிருந்தேனிறே.

(என்செய்ய வென்னை வயிறு மறுக்கினாய்) எதுக்காக என்னை இப்படிவயிறுமறுக்கப் பண்ணினாய். (ஏதுமோரச்சமில்லை) இப்படி ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திசெய்தால் "உனக்குத்தான் ஒரு தீங்குவரும்" என்றுதல், "எனக்குவயிறெரியும்" என்றுதல், "லோகமிதுகண்டால் பொருது" என்றுதல், உனக்கு ஏகதேசமும் ஒருபயமில்லை. (கஞ்

ரத்தை யருளிச் செய்துகொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (க்ரோதத்தாலேயித்யாதி). (ப்ராணனோடேயிருந்தேனிறே) என்றதுக்கு- "என்னில் மனம் வலியாளொரு பெண்ணில்லை" என்று கருத்து.

"ஏதுமோரச்சம்" என்கைக்கு-நாநாவான பயம் சொல்லவேண்டுகையாலே, நீ உன் மார்தவத்தைப் பாராதே "பொய்கை புக்கு" என்றத்தையும், "என்னை வயிறு மறுக்கினாய்" என்றத்தையும், "நானுயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்" என்கையாலே "லோகத்தார் பொருர்" என்று பலிக்குமாகையாலே, அத்தைப் பற்றவும் வந்தநாநாவானவச்சங்களைக்காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி), "அஞ்சுடராழி" என்று தொடங்கிச் சொன்னவர்த்தத்தையெல்லாம்-கஞ்சன் மனத்

மூ.—பன்றியுமாமையு மீனமுமாகிய
பாற்கடல்வண்ணா வுன்மேல்
கன்றினுருவாகி மேய்புலத்தேவந்த
கள்ளவசுரர் தம்மைச்
சென்றுபிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே
விளங்காயெறிந்தாய் போலும்
என்றுமென் பிள்ளைக்குத்தீமைகள்
செய்வார்களங்ஙன மாவர்களே. (எ)

ல்லையிறே. ஆனாலும் இந்தஸாஹஸம் கம்ஸாதிகளுக்குப்ரயோஜநமா யித்தனையிறே. (காயாம் பூவண்ணம் கொண்டாய்) காயாம் பூவில் செவ்வி நிறத்தை அபஹரித்தவனே! திருமேனியில் ஸமுதாய சோபையையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் பார்த்து இவற்றிலொரு குறை வாராமல் என் பாக்யத்தாலே பிழைக்கப்பெற்றேனென்கிறாள். (௬)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு, (பன்றியித்யாதி) மத்ஸ்யாத் யவதாரங்

சன் மனத்துக் குகப்பனவேசெய்தாய்) "உனக்கேதேனு மொரு அபாய மெய்போதோவருவது" என்று இடம்பார்த்திருக்கும் கம்ஸனுடைய மநஸ்ஸுக்கு ப்ரியமானவற்றையே செய்தாய். (காயாம்பூ வண்ணங் கொண்டாய்) காயாம்பூப் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே, வேண்டினபடியாகிறது; இவ்வடிவுக்கு ஒரு வைகல்யம் வாராமல் பிழைக்கப்பெற்றேனேயென்கை. .... (௬)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.(பன்றியுமாமையுமீனமுமாகிய)பூம்யுத்

துக்குகப்பனவே செய்ததென்னுமிடம்தோன்றவர்த்தமருளுகிறார் (உனக்கேதேனுமித்யாதி). இத்தால் இப்பாட்டடி தொடங்கி அவனுடைய ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லி, "நீ இப்படி ஸ்வரக்ஷணமும் ஆஸ்ரிதரக்ஷணமும் லோகரக்ஷணமும் தவிர்ந்து, இப்படி விரோதிக்கிஷ்டத்தைச் செய்யா நின்றாய்" என்று க்லேசித்துச் சொல்லுகிறாளென்றதாயிற்று. அவன் பண்ணும் ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லி க்லேசிக்குமவள் அவனை வர்ணிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (வேண்டினபடியித்யாதி). ... ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பன்றியுமித்யாதி) "பாற்கடல் வண்ணா" என்னுமளவும் ஆஸ்ரித ரக்ஷணமும், "உன் மேல்" இத்யாதியாலே - விரோதிநிரஸநமும் சொல்லுகிறாளென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவ்வவதாரங்கள் ஆஸ்ரிதரக்ஷணோபயுக்தமாகைக்காக விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (பூம்யுத்தரண

கள் ப்ரஸித்தமாயிருக்கச் செய்தேயும் (க) "அன்னமுமீனுருவுமா ளரியும் குறளுமாமையுமானவனே" என்பது, (உ) "ஆனாஞயன் மீனோடேனமும்" என்பது, இப்படியே "பன்றியுமாமையுமீனமுமா கிய" என்றுமாறுடி அநுஸந்திப்பது, (௩) "மீனோடாமை கேழல்" என்று அடைவே அநுஸந்திப்பதாகிறது, (ச) "யுகே யுகே ஸம்பவாமி" என்கிற ந்யாயத்தையும், (ரு) "வையம்காக்கு முருவும்பேரும்செய்கையும்-ஊழிதோறூழிவேறவன்" என்கிறஅவ தார ரஹஸ்யங்களையும் விஶதமாகவறிந்தவர்களாகையாலேயிறே.

(பாற்கடல்வண்ணா) (௬) "பாலினீர்மைசெம்பொனீர்மை" என்கிற யுகவர்ணக்ரமாவதாரமாதல். "பார்சூழ்ந்த கடல்" என்று இந்தக்

த(ஜ) ரணம்பண்ணின வராஹமும், மந்தராதாரகூர்மமும், ப்ரளயாபத்ஸகமான மத்ஸ்யமுமான. இத்தால்-அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தை யழியமாறி திர்யக்ஜாதியமாக்கிக்கொண்டு ஜகத் ரக்ஷணம் பண்ணியருளின நீர்மையைச் சொல்லுகிறது; வராஹா வதாரத்தை முற்படச்சொல்லிற்று - ப்ரளயார்ணவமக்நையான பூமியையெடுத்த வளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரார்ணவமக்நரான சேத நரை உத்தரிப்பிக்கைக்காக, தத்தநுரூபோபாயங்களை உபதேசி த்த வேற்றத்தைப் பற்ற. (எ) "ஏனத்துருவாயிடந்த பிரான் - ஞானப்பிரான்" என்றாரிறே ஆழ்வார். திருமங்கையாழ்வாரும், (அ) "ஏனத்தினுருவாகி நிலமங்கையெழில்கொண்டான்" என்ற வநந்தரம், "ஞானத்திளொளியுருவை" என்றாரிறே. இவர் தா மும், (௯) "எயிற்றிடை மண்கொண்டவெந்தையிராப்பகலோது வித்து" என்றும் மேலேஅருளிச் செய்தாரிறே.

(பாற்கடல்வண்ணா) திருப்பாற்கடல்போலே வெளுத்திருந்துள் ள திருமேனிநிறத்தையுடையவனே! . இத்தால்-(௬) "பாலினீர்மை"

ரித்யாதி). நரஸிம்ஹாத்யவதாரங்களிருக்க, அம்மூன்று மொரு கோர்வை யாக வருளிச் செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமேதென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித் யாதி). மத்ஸ்யாதியாகச் சொல்லும் ப்ரமாணத்தை விட்டு அருளிச்செய்த துக்குக் கருத்தருளுகிறார் (வராஹேத்யாதி). பூம்யுத்தரணமாத்ர மன்றிக்கே ஞாநப்ரதாநத்தால் வந்த ஏற்றத்துக்கு ப்ரமாணங்களருளுகிறார் (ஏனத்துரு வாயித்யாதி).

க) க-ரு-கக. (உ) தி-வாய்-க-அ-அ. (௩) தி-மொ-அ-அ-கo. ச) கீ-ச-அ.
(ரு) தி-வாய்-எ-௩-கக. (௬) தி-ச-வி-சச. (எ) திருவி-கக.
(அ) தி-மொ-உ-௬-௩. (௯) ச-உ-௩.

கடல் தன்னையாதல். (உன்மேல் கன்றினுருவாகி மேய் புலத்தே வந்த கள்ளவசுரர் தம்மை) கன்றுகள் மேய்கிற விடத்திலே க்ருத்ரிமரூபிகளான வஸுரர்கள் கன்றினுருவாகி உன்மேல் வந்தபோது

என்கிறபடியே ஸத்த்வப்ரசுரரான க்ருதயுகபுருஷர்களுடைய ருச்யநுகுணமான திருமேனி நிறத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, அவர்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாய் ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது. "பார்க்கடல் வண்ணா" என்றுபாடமாகில் - பார்சூழ்ந்த கடல்போலேயிருக்கிற திருமேனிநிறத்தையுடையவனே யென்கை. அப்போது இப்படியிருக்கிற திருவடிவையிறே நீ அழியமாறி, திர்யக்ரூபமாக்கிக்கொண்டு ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணிற்றென்றபடி. (உன்மேலித்யாதி) இப்படி ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனான உன்மேலேநலிவதாக, நீமேய்க்கிற கன்றுகளுக்குள்ளேதத்துல்யமான வடிவைக்கொண்டு அவைமேய்கிற நிலத்திலேவந்து கலந்துநின்ற க்ருத்ரிமரான அஸுரர்தங்களை.

(சென்றுபிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே) அவர்கள்சேஷ்டித விசேஷங்களாலே அறிந்துசென்று சிறுக்கைகளாலே பிடித்து.

ரகாரமாக்கிப் பாடமான போது, இப்பதம்ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தைச் சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்ன வருளுகிறார் (அப்போதித்யாதி). "ஆகிய" என்றதால் முன்புவேறே ப்ரகாரமாயிருக்கும்படி தோன்றுகையால், அந்த ஸ்வாபாவிகாகாரமானநீலநிறத்தைஇதுசொல்லிற்றென்று திருவுள்ளம். "கடல் வண்ணா" என்று ஸம்போதித்து, "கன்றினுருவானவனை விளங்காயெறிந்தாய்" என்றால், "உன்மேல்" என்றதுஸித்தமாயிருக்கவும், "உன்" என்றதுக்கு, பன்றியுமித்யாதியைக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (அஸுரர்களை) என்றபஹுவசநத்துக்கு "அசுரர்தம்மை" என்றுமூலமிருக்கையாலே, "கன்றினுருவாகி" என்றதைஉபலக்ஷணமாக்கி, "புள்ளினுரு" என்றாப்போலேசிலவஸுரர்களைவிவக்ஷித்து "விளங்காயெறிந்தாய்" என்றவிடத்திலும் "வாய்கிழித்திட்டாய்" என்றாப்போலே உபலக்ஷணமாக்கித் தாத்பர்யம் கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, ஆழ்வாருக்கு க்ருஷ்ணனிடத்தில் ப்ரேமாதிசயத்தாலே, வந்தவொருவனே ஒன்பதாகத்தோற்றி பாத(ஸ்பர்ஶ)கத்வத்தினுறைப்புத் தோற்ற பஹுவசநம் ப்ரயோகித்தாரென்று கொள்ளவுமாம்.

கள்ளத்தனத்தால் வந்தவர்களைச் சென்று பிடிக்கக்கூடுமோவென்ன; அதுக்கு ஹேதுவைக் காட்டிக்கொண்டார்த்தமருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). (சேஷ்டிதவிசேஷங்களாலே) என்றது, "காய்கதிர்ச் செந்நெலைக்கற்று திரை

"அவர்கள் தின்னவிரும்பாதக்ருத்ரிமத்தையறிந்துசென்று பிடித்துத் தூக்கிச் சுற்றி அஸாரமயமான விளங்காயெறிந்தாயோ தான்" என்றவாறே, "எறிந்தேன்" எனனக்கூடும்; "என் பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள் என்று மங்ஙனமாவர்களே" என்று ப்ரியப்படுகிறாள். இவள் நெஞ்சிலோடுகிற தசைஸ்வரம் கொண்டறியுமத்தனை. ப்ரதிகூலித்துக்கிட்டினவர்கள் நிரந்வயவிநாஶத்திலே அந்வயிக்கு மத்தனையிறே. .... (எ)

அவ;—எட்டாம் பாட்டு. ப்ரதிகூலர் விரோதித்தவளவில் நிரஸிக்கலாயிருந்தது. அநுகூலர் விரோதித்தவளவில் நிரஸிக்கையிலுண்டான அருமையாலே, செருக்குவாட்டி விடுமித்தனையிறே உள்ளது.

(விளங்காயெறிந்தாய் போலும்) ஆஸாரமாய் உன்னை நலிவதாக நின்றவிளாவினுடைய காயுதிர்க்க எறிவாரைப்போலே, தூக்கியெடுத்தெறிந்து,இரண்டுதலையையும்முடித்துப்போகட்டாயோதான்; என்றவாறே, "எறிந்தேன்காண்" என்று சொல்லிநிற்க ; (என்றுமித்யாதி) "என்னுடைய பிள்ளைக்குத்தீமைகள்செய்வதாகக்கோலினவர்கள், என்றும்அப்படியாய்ப்போவர்கள்"என்று நெஞ்செரிச்சலாலே சொல்லுகிறாள். (அங்ஙனமாவர்கள்) என்றது - அப்படியேயாவர்களென்றபடியாய், அவ்விளாவும் கன்றும்போலே நசித்துப்போவர்களென்றபடி. .... (எ)

மண்டித் தின்ன விரும்பாக்கன்று" என்கிறபடியே,தானும்தின்பாரைப்போலே பாவியாநிற்கிற வ்யாபாரங்களாலேயென்றபடி."விளங்காயெறிந்தாய்போலும்" என்று க்ருஷ்ணனைக் கேட்டு, அநந்தரம் "அங்ஙனமாவர்களே" என்று ஸ்வகதமாக நிஶ்சயித்து வார்த்தை சொல்லுகையாயிருக்கையாலே, இதுக்குப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாவிடில் இவளுக்கு நிஶ்சயிக்கக்கூடாமையாலே, அவனுத்தரம் சொன்னதாக ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (என்றவாறே யித்யாதி). "ఃసర్వం వాక్యం సావధారణమ్-ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸாவதாரணமாக்கி "அங்ஙனம்" என்றால் மீளவும் கன்று போலே எறியப்பட்டுப் போவரென்றர்த்தமாகில், மற்றுமுள்ள கம்ஸாதிகளிடத்தில் எறிகையில்லாமையாலே நசித்துப்போகையே விவக்ஷிதமென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (அங்ஙனமித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—கேட்டறியாதன கேட்கின்றேன்
கேசவா கோவலரிந்திரற்குக்
காட்டிய சோறுங்கறியுந்தயிரும்
கலந்துடனுண்டாய் போலும்
ஊட்டமுதலிலே னுன்றன்னைக்கொண்
டொருபோது மெனக்கரிது
வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவாவுன்னை
யஞ்சுவனின்றுதொட்டும். (அ)

ஸ்வா;—(கேட்டறியாதனவித்யாதி) உனக்கு இங்கேதுகுறை யாய்த்தான், (க) "அங்கோர் பூதவடிவுகொண்டுன்மகனின்று நங்காய் பாசனநல்லன பண்டிகளால் புகப்பெய்தவதனையெல்லாம் வளைத்துண்டிருந்தான்" என்றுபலரும்வந்து "உன்மகன், உன்மகன்" என்று சொல்ல, இதுக்குமுன்பு இப்படிகேட்டறியேன், இன்றுகேளாநின்றேன். (உ) "ஸர்வஸ்ஸ-கோவர்தநோஸ்மி" என்றொருமஹாபூதம் வந்துண்டுபோக, "உன்மகனுண்டான்" என்றுசொல்லாநின்றார்கள். (கேசவா) ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்குக்காரணமாகையன்றிக்கே, இப்பழிச்சொலவுக்கு நீகாரணமாவதே. (கோவலரித்யாதி) திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளாரெல்லாரும் தந்தாம் வாசல்கள் தோறுமெடுத்த பஞ்சலக்ஷம் குடிகளில் சோறும், வந்தேற புதுக்குடியானவர்கள் வாசல்கள் தோறு மெடுத்த சாடுகளில் சோறும், கோபாலர் இந்த்ரனுக்கென்று காட்டிக்கொடுத்த வளவிலே "இது ஆர்க்

வ்யா;-எட்டாம்பாட்டு. (கேட்டறியாதனவித்யாதி) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரண பூதனாகையாலே "கேசவன்" என்னும் திருநாமத்தையுடையவனே!, "இதுக்குமுன்பு உன் விஷயத்தில் கேட்டறியாதன வெல்லாம் இப்போது கேளாநின்றேன்" என்றவாறே, "அதேதுதான்" என்று அவன்கேட்க; (கோவலரித்யாதி) கோதநராகையாலே வர்ஷார்த்தமாகவத்ஸரந்தோறும் இந்த்ரனுக்குச்சோறிட்டுப்போருமிடையரானவர்கள், அந்த இந்த்ரனுக்கிடுவதாக † வரக்காட்டின * துன்னுசகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோ

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (கேட்டறியாதனவித்யாதி) "இடையர்" என்னாதே "கோவலர்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (கோதநரித்யாதி). (ஆவிகாட்டின) நிவேதநம் பண்ணின. சோறும் கறியும் தயிருமுண்கை இவளஞ்சுகை

(க) தி-மொ-க௦-எ-எ. (உ) வி-பு-இ- † (பா) ஆவிகாட்டின.

கிடுகிறீர்கோள்'' என்றுகேட்டாகனாகவும், அவர்கள் "இந்த்ரனுக்காக இடுகிறோம்'' என்று சொன்ன வளவிலே, "நீங்களென்றறிந்தி கோள்; இந்தப் பர்வதத்திலேயன்றோ நம்பசுக்களுக்கும் நமக்கும் புல்லும் தண்ணீரும் விறகும் ஒதுக்கிடமும்'' என்று நீ சொன்னா யாகவும், இத்தைக்கேட்டவர்களும், ரமித்து உங்கள் தமப்பனாரும் "இவன் வயஸ்ஸுக்குத்தக்கவறிவில்லா மிகவுமறிவுடையனாயிருந் தான். இவன் சொன்னதே கார்யம்'' என்று அவரும் கொண்டாடு கிறவளவிலே, அந்தப்பர்வத தேவதை வந்து ஜீவித்துப்போக, அவர்கள், ஒருவனுக்குக் காட்டிய சோறும்கறியும் தயிரும் கலந் துடனுண்டாயாகச் சொல்லாநின்றார்கள்.

"ஒருவனுக்கிட்ட சோற்றை ஒருவனுண்டான்''என்கைபோர அவத்யமாயிறே யிருப்பது; ஆயிருக்கச் செய்தேயும் இப்படி ஒரு

ற்றையும், அதுக்குத்தக்க கறியையும் தயிரையும் அவனுக்கிடாத படி சில வுக்திவிசேஷங்களைச் சொல்லி நீ விலக்கி, "நமக்கெல்லாப் படியாலும் ரக்ஷகமாயிருக்கிற விம்மலைக் கிடுங்கோள்'' என்று அதின் முன்னே இடுவித்து, (க) 'ஶைலோऽஸ்மி - கோவர்த்தநோஸ்மி'' என்று * ஒருபூதவடிவைக்கொண்டு வந்திருந்து, எல்லாவற்றையும் சேரக்கலந்து ஒன்றொழியாமல் நீயே புஜித்துவிட்டாயென்று. (உ) "பாசந நல்லன பண்டிகளால் புகப்பெய்த வதனையெல்லாம் - போயிருந்தங்கொரு பூதவடிவு கொண்டுன் மகனின்று நங்காய்- மாயனதனையெல்லாம்முற்றவாரி வளைத்துண்டிருந்தான்'' என்று பலரும் வந்து சொல்லாநின்றார்கள். "அப்படி செய்தாயோ தான்'' என்ன;

க்கு ஹேதுவாக வேண்டி ப்ரமாணமுகேந விசேஷிக்கிறார் (துன்னித்யாதி). (துன்னு)-சோற்றாலே பூர்ணமான. இந்த்ரனுக்குக் காட்டினத்தை இவனுண் டானென்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்னவருளுகிறார் (அவனுக்கித்யாதி), (புஜி த்துவிட்டாய்) என்றவநந்தரம் "சொல்லி'' என்றுகூட்டி "செய்தாயோதான்'' என்றத்தோடந்வயித்துக் கொள்வது. ஆரேனும் ஒருத்தி அஸம்பாவிதத்தைச் சொன்னால், அத்தை மெய்க்கொள்ளலாமோ வென்ன, இத்தைப் பலரும் சொன்னார்க ளென்பாராக உக்தார்த்தங்களுக்கும் ப்ரமாணங்காட்டா நின்று கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (பாசனமித்யாதி). (பாசனம்)பாத்ரம்.

(க) வி-பு- (உ) தி-மொ-௧௦-௭-௭.

போதாகிலும் ஊட்ட முதலுடையேனல்லேன். (உன்றன்னைக் கொண்டு) "உன்" என்று-வடிவில்சிறுமையும், "தன்னை" என்று-ஊணில் பெருமையும்நினைத்து, "உன்றன்னைக்கொண்டு எனக்காற்றவரிது" என்கிறாளாதல். "நித்யம் இப்படி யூட்டி வளர்க்கப் பெறுகிறேனில்லை" என்று பரிவாலே தன் குறை சொன்னாளாதல்.

இவன்தான் "நாம் பிறந்து வளருகிற வூரிலுள்ளவர்களுக்குஅந்யசேஷத்வம் வரவொண்ணாது" என்று தேவதாந்தரபூஜையைவிலக்கின ப்ரகாரத்தை, ஆக்கியாழ்வான் நிமித்தமாகப் பரமாசார்யரும் "தாம் பிறந்த வூருக்கு அந்ய சேஷத்வம்பரிஹரித்தார்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. இப்படி அந்ய சேஷத்வம்தவிர்த்தபின்பிறே*வாட்டமில்லாப்புகழ் வாசுதேவனாயிற்றது மென்னுதல். இப்படியுண்கிறவன் தானூட்டினவளவுகொண்டு வாடாமல் போந்தானென்னுதல். திவ்யதேசங்களிலே யிருக்கிற நாமும் தேவதாந்தர பூஜையை விலக்கினால் அவர்களறியாத் தனங்களாலே வந்தவநர்த்தங்களுண்டாயிற்றேயாகிலும், நான் முன்பே உங்களை ரக்ஷிக்குமென்ற மலைதன்னை யெடுத்து ஒற்கமின்றி நின்ற வளவிலே, இந்த்ரன்!பசிக்கோபம் தவிர்ந்து, ப்ரஹ்மபாவனையும் பிறந்துவந்து "இம்மலையைத் தருளவேணும்" என்ன, "இந்நிலைகுலைய வொண்ணாதுகாண்; நீபலவான்; இவர்கள் தந்தாமுக்கென்று ஒரு படல் கட்டி ரக்ஷித்துக் கொள்ளமாட்டாத ஸாதுக்கள்; உனக்கு இன்னும் கோபம் கிளராதிராது, அப்போதாக மீண்டும் இந்தமலையை யெடுத்து ரக்ஷிக்க வேண்டிவரும், அதில் இந்நிலைதானே எனக்கு இளைப்பற்றிருந்ததுகாண்" என்றாப்போலே சில க்ஷேபோக்திகளைச் செய்த ப்ரகாரங்களை நினைத்து நமக்கும் அஞ்சவேண்டா வென்கிறது.

(வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவா) "நீ பிறந்து படைத்த புகழுக்கு வாட்டம் வருகிறதோ?" என்று கேட்டறியாதன கேட்ட

நிருத்தராய் நின்றவாறே (ஊட்டமுதலிலே னுன்றன்னைக் கொண்டொருபோது மெனக்கரிது) என்கிறாள். அதாவது-இப்படியுண்ண வல்லவுனக்கு நாள்தோறு மிப்படியூட்டத்தக்க முதலுடையே னல்லேன்; இப்படி யிருக்கிற வுன்னைக்கொண்டொருபோது மெனக்காற்ற வரிதென்கை. (வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவா) ஒருகாலும் வாட்டமின்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லும்படியான புக

மூ —திண்ணார்வெண் சங்குடையாய்திருநாள்
திருவோண மின்றேழுநாள்முன்
பண்ணேர்மொழியாரைக்கூவிமுளையட்டிப்
பல்லாண்டு கூறுவித்தேன்
கண்ணாலஞ்செய்யக் கறியுங்கலத்த
தரிசியுமாக்கிவைத்தேன்
கண்ணா நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின்
போகேல் கோலஞ்செய்திங்கேயிரு. (௯)

வின்று முதலாக நானுன்னைக் கண்டபோதெல்லா மஞ்சாநின்றே னென்னுதல்; †விபக்தியைமாறுடி உனக்கஞ்சாநின்றேனென்னுதல்.

அவ;-எட்டாம்பாட்டு. கன்றின்பின்போகையைவிலக்குகிறாள்.

ஸ்வா;—(திண்ணாரித்யாதி). ப்ரதிகூல நிரஸநத்தாலும் அநுகூலரக்ஷணத்தாலும் வந்த திண்மையையும், ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தை யுமுடையவனென்னுதல். இந்தத் திண்மையையும் சுத்தஸ்வபாவத்தையுமுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவ னென்னுதல்.

மையுடைய வஸுதேவர் புத்ரனே!, இப்படிக்கொத்தவ்யாபாரங்களால் உன் புகழுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதொழிய வேணு மென்று கருத்து. (உன்னையஞ்சுவனின்று தொட்டும்) இப்படிப் பட்ட அதிமாநுஷத்வத்தைச்செய்த வுன்னைக் குறித்து, "இன்னமேது செய்யத்தேடுகிறாய், உன்புகழுக்கு வாட்டம் வரப்புகுகிறதோ?" என்று, கேட்டறியாதனகேட்டவின்று துடக்கமாக நானஞ்சாநின்றேனென்கிறாள். ... ... (அ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (திண்ணார் வெண்சங்குடையாய்) (க)"படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்ச சன்னியம்" என்கிறபடியே ப்ரதிகூலநிரஸநத்தில் இளைபோராமல் நின்று முழங்கும் திண்

(புகழுக்கு)என்றது-மநுஷ்யனாயவதரித்திருந்த புகழுக்கென்றபடி.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (திண்ணாரித்யாதி) லோகத்ருஷ்டரீதியாலே திருச்சங்குக்குத் திண்மை சொல்லக்கூடாமையால், முழக்கத்தால் வந்த திண்மை சொல்லவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்குப்ரமாண பூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (படைபோரித்யாதி). ஆர்தல்-முழக்கமாய், "ஆர்-திண்" என்றந்வயித்தாரென்று கண்டு கொள்வது. "சங்கு" என்றால் வெளுப்புச் சொல்லவேணுமோ? "வெண்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன, அதுக்கு

(க) திருப்பல்லா-உ. † (பா) பக்தியை.

(திருநாள் திருவோண மின்றேழுநாள்) "திருவோணத்திருநாளி ற்றைக்கு ஏழாநாள்" என்று, "பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ப்ரகாசஹேதுவான திருவிசாகத் திருநக்ஷத்ரம் - திருவோணத் திருநக்ஷத்ரத்துக்கு முன்னேழாநாளான வின்று" என்று, (க) "அத்தத்தின் பத்தாநாள்" என்றுப்போலே திருநக்ஷத்ரத்தை மறைக்கிறார்.

(பண்ணேர் மொழியாரைக்கூவி முளையட்டிப்பல்லாண்டு கூறுவித்தேன்) அஹம்த்வமாதி பேதத்தாலே வார்த்தை சொல்லும் போதும் பண்ணிலே சேர்த்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரகாசகமுமான மொழியுடையாரை அழைத்துப் பல்லாண்டு கூறி முளையட்டி வைத்தேன்; திருமுளைசாத்திவைத்தேன். (உ) "வாழாள்பட்டுநின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொள்மின்" என்னுமாபோலே.

நம்பெருமாள்பெரியதிருநாளைக்குத் திருமுளைசாத்தும் போது, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளறையர், பிள்ளைதிருநறையூரறையர், ஆப்பான் திருவழுந்தூரறையர் முதலான தம்பிரான்

மையை யுடைத்தாய் (௩) "பாலன்னவண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியம்" என்கிறபடியே திருமேனி நிறத்துக்குப் பராபாகமாய்க்கொண்டு அநுகூலர்க்கநுபாவ்யமான வெண்மையையுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவனே. (திருநாள் திருவோணமின்றேழு நாள்) நீ பிறந்த திருநக்ஷத்ரமான திருவோணம்இற்றைக்கேழாநாள்.

(முன்னித்யாதி) ஆகையாலே அதுக்குடலாக முன்னே பண்ணோடே கூடிய அழகிய மொழியையுடையவர்களை அழைத்து திருமுளைசாத்தி மங்களா சாஸநம் பண்ணி வைத்தேன். (கண்ணலமித்யாதி) திருவோணத் திருநக்ஷத்ரத்துக்குத் திருக்கல்யா

ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பாலன்னவித்யாதி). பரிவுடைய தாயானவள் "கண்ணலத்துக்காகக் கோலம் செய்திரு" என்று நியமிக்கையாலே, இவனுடைய அதிசயம் பொறாதார் மண்ணுண்ணும்படியையும், உகந்திருப்பாரை வாழ்விக்கும்படியையு முடைத்தான பாஞ்சஜந்யத்தை அவலம்பித்து இப்படி விசேஷிக்கிறாளென்று திருவுள்ளம். "நாள்" என்றும் - நக்ஷத்ரமாய், "திருவோணம்" என்றத்தாலும் நக்ஷத்ரமேயாயிருக்க, இப்படி விசேஷிக்க வேணுமோ வென்ன, அதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (நீபிறந்தவித்யாதி).

(க) க-உ-௬. (உ) திருப்பல்லா-௩. (௩) திருப்பா-உ௬.

மாரை அழைப்பித்து உகப்பித்துத் திருப்பல்லாண்டுபாட, அவர்களும் தாங்களுமாக நம்பூர்வாசார்யர்கள் திருமுளைசாத்துமாபோலேயிறே.

(கண்ணாலம் செய்யக்கறியும் கலத்ததரிசியுமாக்கி வைத்தேன்) திருவோணத் திருநாளுக்குத் திருக்கல்யாணம் செய்வதாக அதுக்குத் தகுதியான பலவகைப்பட்ட கறிய முதுகளும், அதுக்குத் தகுதியான அமுதுபடிகளும் நாநாவான கலங்களிலேசேர்த்து வைத்தேன். முன்பே, * செந்நெலரிசி சிறுபருப்புமுதலானபதார்த்தங்கள் சேர்த்து பன்னிரண்டு திருவோணத்திருக்கல்யாணம் செய்த வாஸனையாலே இப்போதும் செய்கிறாள். (கண்ணா) (க) "கண்ணே" "கருத்தே" என்னுமாபோலேஇவர்க்குக்கண்ணும் கருத்து மாவானவனிறே. (நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல்) உன்னருமையும் கன்றுகளினெளிமையுமறிந்து நீ கன்றின்பின்போகேல். கன்றுகளுக்கு எளிமையாவது-தும்பிலே † எறிட்டு வைத்தால் கிடக்கையும், கறக்கும்போது "நில்" என்றால் நீங்கிநிற்கையும், மேயப்போன விடத்தில் அவன் திருக்குழலோசைவழியே போகையும், வருகையும். "இன்று மேய்த்துவந்தவளவையாலே நாளைமுதலாக மேலுள்ள காலமெல்லாம் போகாதே கொள்" என்று நியமித்தாள். அவன் அதுக்கு இசையாமையாலே திருவோணத் திருநாளுள்ளவாகிலும் போகாதே கொள்ளென்கிறாள். (கோலம் செய்திங்கேயிரு) "கோலம் செய்தால் இங்கேயிரு" என்று ஒப்பனையிலே உபக்ரமிக்கிறாள். .... (௯)

ணம் செய்வதாகக்கறியமுதுகளும அமுதுபடிகளும் சேர்த்துபாத்ரஸ்த்தமாக்கிவைத்தேன். (கண்ணா) எனக்குக் கண்ணா யுள்ளவனே. (நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின்போகேல்) "ஜாத்யுசிதமான தர்மம்" என்று கன்றுகள் மேய்க்க நீ, நாளை முதலாக கன்றுகளின் பின்னே போகாதேகொள். '(கோலஞ்செய்திங்கேயிரு) ஆபரணாதிகளால் வந்த வொப்பனையை யுடையவனாய்க்கொண்டு அகத்தை விட்டுப் போகாமல் இங்கேயிருவென்று அநுவர்த்தந பூர்வகமாக நியமித்துச் சொல்லுகிறாள். ... . (௯)

"வர்" என்றதினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. "கண்ணா" என்றதைக்கடாக்ஷித்து (அநுவர்தநபூர்வகமாக) என்றது. ... ... (௯)

(க) தி-வாய்-௯-௪-௧. † (பா) எறட்டு.

மூ.—புற்றரவல்கு லசோதைநல்லாய்ச்சி
தன்புத்திரன் கோவிந்தனைக்
கற்றினம் மேய்த்துவரக் கண்டுகந்தவள்
கற்பித்தமாற்றமெல்லாம்
செற்றமிலாதவர்வாழ்தரு தென்
புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்
கற்றிவைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன்
கழலிணை காண்பர்களே. (௧௦)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(புற்றரவித்யாதி) "புற்றரவல் குலசோதை" என்கையாலே தன் நிலத்திலே செவ்விகுன்றாமல் வளருகையாலே திரட்சியும் நீட்சியும் இடைக்கு உபமாநமாகச்சொல்லக்கடவது. இப்படியிருக்கிறவிடையையும், "அசோதை" என்கிற வ்யக்திநாமப்ரஸித்தியுமுடையளாய்,"நல்லாய்ச்சி" என்கையாலே ஜாத்யுசிதமானதர்மத்தால் வந்த ஸ்நேஹமாத்ரமேயன்றிக்கே, க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே அத்யந்த ஸ்நேஹியுமாயிருக்கிறவள். (தன்புத்திரன் கோவிந்தனை) "தன்புத்ரன்" என்கிறதே ப்ரதாநமாய், "கோவிந்தன்" என்கிற

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(புற்றரவித்யாதி) தன்நிலத்திலே மிடியற வளருகையால்வந்த ஒளியையும் கொழுப்பையுமுடைத்தான அரவினுடைய பணம் போலே யிருக்கிற நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடையளாய் "அசோதை"என்கிற திருநாமத்தையுடையளாய்,புத்ரவிஷயத்தில் ஸ்நேஹத்தையுமுடையளாயிருக்கிற ஆய்ச்சியானவள். (தன்புத்திரன் கோவிந்தனை) தன் புத்ரனை கோவிந்தனை. இவளுக்குப்புத்ர

அரு:—பத்தாம்பாட்டு. (புற்றரவித்யாதி) (மிடியற) என்றது - க்லேசமற வென்றபடி. (கொழுப்பு) புஷ்டி. "நல் "என்றதினர்த்தம் (புத்ரேத்யாதி). ஆய்ச்சி "கோவிந்தனை" என்றால் போராதே? "தன்புத்திரன்" என்று விசேஷிப்பானென் னென்ன, அதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (இவளுக்கித்யாதி). ஆனால் "புத்திரன்" என்றால், தான்போராதோ? கோவிந்தனென்ன வேணுமோ வென்ன, இது திருநாமம் சொன்ன வித்தனை யென்று வி

திருநாமமும் பின்பிறே தோன்றுகிறது. இவள் வயிற்றில் பிறப்பாலேயிறே கோவிந்தனுப்த்ததும். (க) "நந்தன் மைந்தனாக வாகும்நம்பி" என்றாப்போலே.

(கற்றினம் மேய்த்து வரக்கண்டுகந்து) (கற்றினம்) கன்றுத்திரள். அத்திரளில் தானுமொருவனாய், அவையொன்றையொன்று பிரியாதாப்போலே தானும் அவற்றோடே நெஞ்சுபொருந்தியிறே மேய்ப்பது. (மேய்த்து) பறித்துத்தின்ற வல்லகன்றுகள் வயிறு நிறைந்தாலும், பறித்துக்கொடுத்தாலும் மென்றிறக்கமாட்டாதவற்றுக்குக் கசக்கிக்கொடுத்து வயிற்றை நிறைத்தாலிறே இவன்தான் மேய்த்தானாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவது. (இப்படி மேய்த்து வரக்கண்டு) மேயாதேவரிலும் வரவுதானே போருங்காணும் இவனுகப்புக்கு. (அவள் கற்பித்தமாற்றமெல்லாம்) இனியொருநாளும் மேய்க்கப் போகக்கடவையல்லையென்று, அவள் பலகாலும் கற்பித்து நியமித்த ப்ரகார வ்யாஜமெல்லாத்தாலும்.

(செற்றமித்யாதி) மங்களாசாஸந பர்யந்தமாய், ஸகலப்ரமா

ணுகையாலேயிறே, கோவிந்தனைத்தான் பெற்றது. க்ருஷ்ணனையென்றபடி. (கற்றினம் மேய்த்துவரக்கண்டுகந்து) கன்றுகளினுடைய ஸமூஹத்தை ஒன்றொழியாமல் வயிறுநிறையமேய்த்து, அத்தாலே ஸந்துஷ்டனாய் வரக்கண்டு ப்ரீதையாய், (அவள்கற்பித்தமாற்றமெல்லாம்) அவள் அவனைக்குறித்து "இன்னபடி செய், இன்னபடிசெய்" என்று கற்பித்த சொலவுகளெல்லாவற்றையும்.

(செற்றமித்யாதி) மங்களாசாஸநபரராய் அநுகூலரைக்கூட்டியும் ப்ரதிகூலரை நீக்கியும் தாம்செய்யும் வ்யாபாரங்களில் அஸூ

க்ஷித்துக் கருத்தருளுகிறார் (க்ருஷ்ணனையென்றபடி) என்று. "குட்டனே முத்தம்தா, ஆடியமுதுசெய், கன்றின்பின் போகேல், கோலம் செய்திங்கேயிரு" என்கிறபாசுரங்களை யுட்கொண்டருளித்த மருளுகிறார் (அவளவனையித்யாதி).

"செற்றம்" என்று - அஸூயையாய், இந்தவஸூயை அர்த்தகாமபரராக ஆழ்வாரிடத்திலே சிலர்க்கு ஜநிக்குமோ? அப்ரஸக்தமாகச் "செற்றமில்லாதார்" என்று விசேஷிப்பானென் னென்ன, அதுக்கு "வாழாள்பட்டு நின்றீர்" என்கிறபாட்டை உட்கொண்டு தாத்பர்ய மருளுகிறார் (மங்களா

(க) தி-மொ.௨-௨-௪.

ஞுநுகூலமான விவருடைய வ்யாபாரங்களும், (க) "எங்கள் குழு வினில் புகுதலொட்டோம்" என்கிற வைராக்ய ப்ரதாநோபதேச ங்களும் கேட்டால், (உ) "அஸூயவே - அஸூயயவே" என்னுமா போலே அத்யந்தாஸஹமானாராயிராநவர்கள் வர்த்திக்கைதானே அத்தேசத்துக்கு வாழ்வாக, (ந) "இருந்தவூரிலிருக்கும்மானிடர்" என்னுமாபோலேயும், (ச) "திரிதலால் - தவமுடைத்து" என் றுப்போலேயும் நினைத்தருளிச் செய்கிறார். "தரு" என்கையா லே-பூர்வவாக்யத்தில் உத்தமனுல் வந்த க்ரியாபத வர்தமாநம்போ லே, நிலைக்கு நிலைமேலேபோகிற பரிபாகயோக்யரென்றுகாட்டுகிறது. அதுவிறே அத்தேசத்துக்கு வாழ்வை உபகரிக்கையாகிறது. ஆகை யாலே, (தென்புதுவை விட்டுசித்தன்) என்கிறார். ஸ்ரீவில்லிபுத் தூரான திருமாளிகை-தெற்குத் திக்கில் ப்ரதாநமாயிறேயிருப்பது. ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் திருமகளாராய் நாய்ச்சியாரவதரிக்கை யாலும், தம்மையடிமைகொண்டு * மயர்வறமதிநலமருளின வட பெருங்கோயிலுடையான் கண்வளருகையாலும், பெரிய பெருமா ள் * அன்பொடு திருக்கண் நோக்கின திருநகரிபோலே, தெற்குத் திக்கில் ப்ரதாநமாயிறே திருமாளிகை தானிருப்பது. "விட்டு சித்தன்" என்றது-விஷ்ணுவை சித்தத்திலேயுடையவனென்றபடி. அதாவது - அஸாதாரணமான விக்ரஹநாநாத்வத்துக்கும் குண நாநாத்வத்துக்கும் அநுப்ரவேச வ்யாப்தியும் மிகையான நித்ய விபூதிக்கும், ஸ்வரூபவ்யாப்திக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை யாலே.

(சொல்கற்றிவைபாடவல்லார்) இவருடைய மங்களாசாஸநச் சொற்கள் ஒரு ஆசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே இயல முன்னுகக்கற்று, கற்றப்ரகாரத்திலே இவையென்று தர்ஸித்து, ஸாபிப்ராயத்தோ

யையில்லாதவர்கள் வர்த்திக்கிற தர்ஸநீயமான ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரு க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த சொல்லான விவ ற்றை. (கற்று - பாடவல்லார்) ஓராசார்யன் பக்கலிலே அப்யஸித் து, இதிலுண்டான ரஸ்யதையாலே ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாடவல்லார். (கடல்வண்ணன் கழலிணை காண்பர்களே) "காலிப்

த்யாதி). பாடவென்ன வமைந்திருக்க, 'கற்று" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமரு ளுகிறார் (ஓரீத்யாதி). ... ... (க

(க) திருப்பல்லா-ந. (உ) ஙீ- (ந) ச-ச- (ச) பெரு-ச0-டு-தி-

டே பாடவல்லார். (கடல்வண்ணன் கழலிணை காண்பர்களே) கடல் நிறம்போலே திருமேனியையுடையவனென்னுதல். கடல்போலே ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்னுதல். (வண்ணம்) ஸ்வபாவம். ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளைத் தாம்கண்டாப்போலே (௧) "சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்று காணப் பெறுவர்களென்று பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றாம்பத்து மூன்றாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றாம்பத்து நாலாம் திருமொழி.

தனைகளும் ப்ரவேசம்.

அவ;-கீழே "நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல்கோலம் செய்திங்கேயிரு" என்கையாலே ஏழுநாளுமிருந்து திருவோணத் திருநக்ஷத்ரமும் கொண்டாடிவிட்டபின்பும் பசுக்களையும்கன்றுகளையும் மேய்க்கப்போய், அவை மேய்ந்த ப்ரீதியாலே தன்னை நாநாப்ரகாரமாக அலங்கரித்துக் குழலூதுவது, இசைபாடுவது, ஆடுவ

பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன்" என்றுசொன்னகடல்போன்ற நிறத்தையுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய பரஸ்பர ஸத்ருஶமான திருவடிகளைத் தாம் கண்டாப்போலே கண்டநுபவிக்கப் பெறுவரென்கை. ... . (௧௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம்பத்து மூன்றாம்திருமொழி முற்றிற்று.

நாலாம் திருமொழி தனைகளும்ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழே- "நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலம் செய்திங்கேயிரு" என்கையாலே, ஏழுநாளுந் தருளியிருந்து திருவோணத் திருநக்ஷத்ரமுங் கொண்டாடிவிட்டபின்பு, பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்கப்போய், அவைமேய்ந்த ப்ரீதி

அரு:—தனைகளும்ப்ரவேசம். "ஆநிரையின மீளக்குறித்த" என்றத்தையும் "கன்றுகள்மேய்த்தது" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (பசுக்களையும் கன்றுகளையும்) என்று. சிலநாள் கன்றுகளைமேய்த்தும், சிலநாள் பசுக்

(௧) திருப்பல்லா-௧.

தாய்க் கொண்டு தானும் தன்னேராயிரம் திருத்தோழன் மாருமா கப் பெரிய மேளுணிப்போடே எழுந்தருளி வருகிற ப்ரகாரத் தைக்கண்டு, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் இவன் பக்கல் அத்யந் தஸ்நேஹத்தோடே விக்ருதைகளாய், ஒருவரை யொருவர் அழைத்துக் காட்டியும், நியமித்தும், நியாம்யைகளாகாதார் எதிர் நின்றுபட்டமெலிவுகண்டும் சொன்ன பாசுர விசேஷங்களை வ்யாஜ மாக்கித் தாமும் அநுபவித்து, இனியராய் தாமநுபவித்த ப்ர காரத்தை ஸாபிப்ராயத்தோடேபாடி அநுபவிப்பார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். .... *

யாலே தன்னை நாநாப்ரகாரமாக அலங்கரித்து, குழலூதுவது இசைபாடுவதாய்க்கொண்டு தானும் * தன்னேராயிரம் திருத் தோழன் மாருமாகப் பெரியமேளுணிப்போடே எழுந்தருளி வரு கிற ப்ரகாரத்தைக் கண்டு, திருவாய்ப்பாடியிலே பெண்கள் பலக ணிவழியேநுழைந்து பார்ப்பாரும் நிற்பாரும், "அவன் வரும்போ தாக எதிரே நின்று உங்கள் வளையை யிழவாதே கொள்ளுங்கோ ள்" என்பாரும், "வருகிற வவன்வடிவை என்பெண் அருகேநின்று கண்டாளித்தனை, அதுகண்டு இவ்வூரொன்று புணராநின்றது" என் பாரும், அவன்வருகிற படியைத் தெருவிலேகண்டு, அவன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே தாங்கள் விக்ருதைகளாய், காணுதாரையும் அழைத்துக்காட்டுவாரும், அவன் சேஷ்டிதத்திலே ஈடுபட்டுத் தாங்கள் அநந்யார்ஹரானமையைச் சொல்வாரும், அவன் தெருவே வருமாகில் "எங்கள்பந்தைப்பறித்துக்கொண்டுபோனவன்" என்று வளைத்து "அவனுடைய பவளவாய் முறுவல் காண்போம்" என்பா ரும், அவன் வரவைக்கண்டு தாம் தாமீடுபட்டமை தாய்மார்க்குச் சொல்லும்படிவிக்ருதைகளாவாருமாய், இப்படி அவன்பக்கல் காமு ற்ற ப்ரகாரத்தை அவர்களெல்லாருடையவும் பாவவ்ருத்தியை யுடையராய்க்கொண்டு, தாம்அவனைக்குறித்துப்பேசி ப்ரீதராகிறார்- இத்திருமொழியில்.

களைமேய்த்தும் வந்த வந்திகள் தோறும் அவனை அநுபவித்து ஈடுபட்டார்க ளென்று திருவுள்ளம். " தன்தோழன்மாரோடு கலந்துடன் வருவானை " என்றத்தைப்பற்ற, (தானும்தன்னேராயிர மித்யாதி). (அவர்களெல்லாரு டையவும்) என்றது - தாய்மாருடையவும் பெண்களுடையவு மென்றபடி. (அவனைக்குறித்து) என்றது - அவன் விஷயமாக வென்றபடி.

மூ.—தழைகளுந் தொங்கலுந் ததும்பியெங்கும்
தண்ணுமை யெக்கம் மத்தளி தாழ்பீலிக்
குழல்களுங் கீதமுமாகி யெங்கும்
கோவிந்தன் வருகின்றகூட்டங்கண்டு
மழைகொலோ வருகின்றதென்று சொல்லி
மங்கைமார் சாலகவாசல்பற்றி
நுழைவனர் நிற்பனராகியெங்கு
முள்ளம்விட்டூண்மறந்தொழிந்தனரே. (௧)

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (தழையித்யாதி). (தழை) - குடை. (தொங்கல்) - பீலிதாழ்குடை. (ததும்புதல்) கிளப்பம் (தண்ணுமை) திருவரையில் சாத்தின சிறுப்பறை. "எக்கம்" என்று - ஏகமாய், ஒருதலைப்பறை யென்றபடி. (மத்தளி) பெருமுழக்க வாத்யம். (தாழ்பீலி) தூக்கின சின்னமென்னுதல், பீலிதாழ்ந்த வாத்ய மென்னுதல். (குழல்கள்) இலைக்குழல், வேய்ங்குழல் முத

வ்யா ;—முதற்பாட்டு. (தழையித்யாதி) தழையென்றும், தொங்கலென்றும்-பீலிக்குடைவிசேஷங்கள். [தழை தொங்கல்சாபாலம் பிச்சம் குளிரி பீலிக்குஞ்சமாகும்] என்றுதழையென்றும், தொங்கலென்றும், சாபாலமென்றும், பிச்சமென்றும், குளிரியென்றும், பீலிக்குடைக்குப் பேராகச்சொன்னனிறே திவாகரன். எல்லாம் பீலிக்குடைக்குப்பேரானாலும், அதில் ஆகாரபேதமுண்டாகையாலே, தழையென்றும், தொங்கலென்றும்பிரித்துச்சொல்லுகிறது. "தழைகளும்" என்று பலவாகச்சொல்லுகையாலே, "தொங்கலும்" என்கிற விடத்திலும் பஹுவசநம்விவக்ஷிதம். (ததும்பியெங்கும்) எங்கும்நிறைந்து. (தண்ணுமை) அதாவது- ஒருமங்களவாத்யவிசேஷம். எக்கமாவது - ஏகதந்த்ரியாய், மத்தளியென்று பிரித்துச்சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, (எக்கம்மத்தளி)என்று ஒரு பறைவிசேஷமாகவுமாம். (தாழ்பீலி) பீலிதூக்கின சிஹ்நமென்னுதல்; பீலிதாழ்ந்த வாத்யமென்னுதல். (குழல்களும்)இலைக்கு

அரு:—முதற்பாட்டு. (தழைகளு மித்யாதி). (பீலிக்குடை) - மயில் தோகையால் பண்ணினகுடை. (சின்னம்) என்றது - ஊதுகிறதிருச்சின்ன மென்றபடி.

லானவை. (கீதமும்) ஜாத்யுசிதமான பாட்டுக்களும். ந்ருத்தவிசே ஷங்களு மெங்கு முண்டாக்கி. "தழைகள்" என்று - கொம்புசெறி ந்த பசுந்தழைகள், சாத்தின பீலித்தழைகள். (தொங்கல்) குடை மேல் மாலைகளாதல். சாத்தின இலைத்துடையாதலாம். பிள்ளைக ளும் தானுமாக, (கோவிந்தன் வருகின்ற கூட்டங்கண்டு) கோவிந் தன் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான கூட்டத்தோடே மிகவும் ஆரவாரித்துக் கொண்டு வருகிற ப்ரகாரத்தைக்கண்டு. (கோவிந் தன்) கோக்களை ரக்ஷிக்குமவன், கோக்களையுடையவன்; இந்த்ரியங் களை இதர விஷயங்களில் போகாமல் * த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரம் பண்ணவல்லவன்.

(மழைகொலோவருகின்ற தென்று சொல்லி மங்கைமார்) மேகஸமூஹங்களோதான் தரைமேலே நடந்துவருகிற தென்று "இதோராஸ்சர்யமிருந்தபடியென் ?" என்று யுவதிகளானவர்கள் மிகவும் கொண்டாட்டத்தோடே சொல்லி, (சாலகவாசல்பற்றி) பலகணித்வாரங்களைப்பற்றி நின்று, (நுழைவனர் நிற்பனராகி) வ்யாமோஹத்தாலே சென்று மேல் விழுவதாக நுழைவாரும்,

---

ழல், வேய்ங்குழல் முதலான குழல்களும். (கீதமும்) ஜாத்யுசித மான பாட்டுக்களும். (ஆகியெங்கும்) எங்குமிவையேயாய்க்கொ ண்டு. (கோவிந்தன்வருகின்ற கூட்டங்கண்டு) கோரக்ஷணத்துக்கு முடி சூடினவன் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாய் வரு கிற திரளைக்கண்டு.

(மழைகொலோ வருகின்றதென்றுசொல்லிமங்கைமார்) "மேகஸ மூஹமோதான் தரைமேலேநடந்துவருகிறது" என்று யுவதிகளான ஸ்த்ரீகள் கொண்டாட்டத்துடனே சொல்லி. (சாலகவாசல்பற்றி) பலகணி த்வாரங்களைக் கிட்டி. (நுழைவனர்நிற்பனராகி) வ்யா மோஹத்தாலேசென்று மேல்விழுவதாகநுழைவாரும், ஜாலகப்ரதி

எல்லாரும் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளாகையாலே நீலமேகஸ்யாமளனை யிவன்போல்வாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி "மழை" என்றதுக்கு (நீலமேகஸ மூஹம்) என்றது. "க்ருஷ்ணன்தன் தோழரோடு வருகிறான்" என்றறிந்தவ ர்கள், "மழைகொலோ" என்றுஸம்ஸயிக்கை அநுபபந்நமாகையாலே (கொண்டாட்டத்துடன்) என்றது. "மறந்தார்" என்றால், இனிமேல் நினை

மூ.—வல்லிநுண்ணித ழன்னவாடைகொண்டு
வசையறத் திருவரைவிரித்துடுத்துப்
பல்லிநுண்பற்றாக வுடைவாள்சாத்திப்
பணைக்கச்சுந்திப் பலதழைநடுவே
முல்லைநன்னறுமலர் வேங்கைமலரணிந்து
பல்லாயர்குழாநடுவே
எல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவருமெதிர்நின்
றங்கினவளையிழவேன்மினே. (௨)

ஜாலகப்ரதிபந்தத்தாலும், பந்துவர்கபீதியாலும், ஸ்த்ரீத்வாபி மாநபாஹுள்யத்தாலும் நிற்பாருமாகி, (எங்குமுள்ளம் விட்டு) அவன் போம்வழி யெங்கும் நெஞ்சுகளைப்போகவிட்டு, (ஊண்மறந்து) நெஞ்சில்லாதார்க்கு உண்ணலாமோ ? பூதகாலத்திலுண்டத்தை நினைக்கலாமோ ? இப்போது உண்டு நிறைந்தவர்களுக்கு உண்ணலாமோ?. (ஒழிந்தனரே) இனிகாலாந்தரத்திலும் ஜீவநஸாபேக்ஷகளாகமாட்டார்களென்று தோற்றும்படி. வேறுபட்டார் களிறே. .... (௧)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. அவன் வரவுகண்டு நெஞ்சிழந்த வர்கள் "அவன்வரும்போது எதிரே நில்லாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று நிஷேதிக்கிறார்கள்.

ஸ்வா;—(வல்லியித்யாதி) திருவரைக்குத் தகுதியாய், மார்த்

பந்தத்தாலும் பந்துவர்க்கபீதியாலும் ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலும் நிற்பாருமாகி. (எங்குமுள்ளம்விட்டு) அவன் போனவழியெங்கும் நெஞ்சைப்பரக்கவிட்டு. (ஊண்மறந்தொழிந்தனரே) உணவை மறந்து விட்டார்கள். உணவை நினைக்கும்போது நெஞ்சுவேணு மிறே ; நெஞ்சு அவன்பின்னே போய்விட்டதே; நெஞ்சில்லாதார்க்கு நினைக்கப்போமோ?. ஆகையாலே, "மறந்தனர்" என்றதே, மறந்துவிட்டார்களென்கிறது. ... . (௧)

க்கை யோக்யத்தை யாகிலு முண்டு; "மறந்தொழிந்தார்" என்றால் அதுவு மில்லையென்னுமிடம் தோற்றுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அப்படியாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளுகிறார் (உணவையித்யாதி). ... ... (௧)

அரு,—இரண்டாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி). "வல்லி" என்று-ஸாமா ன்யமாகக் கொடியைச்சொன்னால், இவனுடுத்த திருப்பரிவட்டத்துக்கு ஸத்

தவமான திருப்பரியட்டைத்தைக் கொண்டு வசையும் முசிவுமற விரித்துச்சாத்தி. "வல்லி" என்று-கல்பகத்தில் படர்ந்த கொடியில் பூப்போலே மார்தவமான திருப்பரியட்ட மென்னவுமாம், உடைவாய்ப்பும் - திருவரை பூத்தாப்போலே. (பல்லியித்யாதி) (பணைக்கச் சுந்தி-பல்லி நுண்பற்றாக வுடைவாள்சாத்தி) திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்துக்குமேலே முசிவறவிரித்து நெருங்கச் சாத்தின பெரியகச்சைக்கிளப்பித் திருக்குற்றறுடைவாளைத் திருவரையிலே வேர்விழுந்தாப்போலே சாத்தி. "பல்லி" என்று - வேர்பற்று. பல்லி தாளுகவுமாம். (பலதழைநடுவே) பலகுடையெ

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (வவ்லியித்யாதி) கல்பகவல்லியினுடைய நுண்ணிதாகிய இதழ்போலே ம்ருதுவாய் நிறத்திருக்கிற பரியட்டத்தைக்கொண்டு, (வசையறத்திருவரை விரித்துடுத்து) நன்றாகத்திருவரையிலே விரித்துச்சாத்தி. "வசையற" என்றது-பழுதற வென்றபடி. பரிவட்டம் நன்றானாலும் உடுக்கவல்லதொரு ஸாமர்த்த்யமுண்டிறே. அதாவது - பரிவட்டம் சாத்தினால், (க) " கௌஶேயபுஷ்பிதகடீதடம் - கௌஶேயபுஷ்பிதகடீதடம்" என்கிறபடியே திருவரை பூத்தாற்போலேயிருக்கை. (பல்லியித்யாதி) (பணைக்கச்சுந்தி-பல்லிநுண்பற்றாகவுடைவாள் சாத்தி) திருவரையிற் சாத்தினபரிவட்டத்துக்குமேலே முசிவறவிரித்து, அழுந்தச்சாத்தின பெரிய கச்சைக்கிளப்பி, சுவர்களிலே நீரந்த்ரமாகப் பல்லி பற்றிக்கிடந்தாப்போலே, வைத்துக் கட்டினதாயிராதே, "ஸஹஜம்" என்னலாம்படி திருக்குற்றுடைவாளைச்சாத்தி, (பலதழை நடுவே) பலபீலிக்குடைகளின் நடுவே.

ருஶ்மாகா தென்று விசேஷிக்கிறார் (கல்பகேத்யாதி). வல்லியித்யாதியாலே நல்லதாயிருந்த திருப்பரியட்டத்தை எங்ஙனே உடுத்தாலும் நன்றாயிருக்குமே; "வசையற" என்று விசேஷிக்கவேணுமோ வென்ன வருளுகிறார் (பரிவட்டமித்யாதி). "பல்லிநுண்பற்றாக" என்று மேலேயிருக்கையாலே, அதுக்கநுகுணமாக "பணைக்கச்சு" என்றத்தை விசேஷிக்கிறார் (திருவரையித்யாதி). "பணை" என்றதினர்த்தம் - (பெரிய) என்றது. "உந்தி" என்றதினர்த்தம் (கிளப்பி) என்றது. "நுண்" என்றதின்பலிதம் (நீரந்த்ரமாக) என்றது. பல்லி பற்றுப்போலே யிருக்கையை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார் (வைத்தித்யாதி).

(க) ர-ஸ்த-க.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௩-ப, ௪-தி, ௨-பா, வல்லி. நிகூடு

ன்னுதல். பலதழைக்கொம்பென்னுதல். இவை பிடித்து வருகிற
திருத்தோழன்மார் நடுவே.

(முல்லையித்யாதி)ஜாத்யுசிதமாய், செவ்விகுன்றாமல் பரிமளித
மாய், விகஸிதமானமுல்லைமலர் வேங்கைமலர்தொடுத்துச்சாத்தி.
(பல்லாயர் குழாநடுவே) தழையெடுத்து வருகிறவர்களையும் இவன்
தன்னையும் சூழ்ந்து ஒத்ததரத்தராய்வருகிற அநேகமான ஆயர்கள்
நடுவே. (எல்லியம் போதாகப் பிள்ளைவரும்) எல்லி-மாலைக்காலம்.
அஸ்தமித்தபின்பாக *நந்தன்மைந்தனாக வாகுநம்பிவரும். (வரும்)
ஸ்ரீஸங்கமத்யே வநமாலை யடையாளமாகத் தன்னைத் தோற்று
விக்குமா போலே, முல்லைமாலையாலே தன்னைத் தோற்றுவித்துக்
கொண்டு ஆயர்கள்நடுவேவரும். (எதிர்நின்றங்கினவளையிழவேல்மி
னே) எதிர்நிற்கையென்றும், வளையிழக்கையென்றும் இரண்டில்லை
போலே காணும். எதிர்நின்றவர்களில் இனவளைகளிலே ஒருவளை
நோக்கவல்லாருண்டோ ?. ... ... (௨)

(முல்லையித்யாதி) ஜாத்யுசிதமாக, செவ்விகுன்றாமல் பரிமளித
மாய் விகஸிதமான முல்லைப்பூவும் வேங்கைப்பூவுமாகிறவிவற்றைத்
தொடுத்துச் சாத்தி; (பல்லாயர் குழாநடுவே) "தன்னேராயிரம்
பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே தன்னோடொத்த தரத்தராய், தன்னை
ஸேவித்துக்கொண்டு வருகிற பல ஆயருடைய திரள்நடுவே. (எல்
லியம்போதாகப் பிள்ளைவரும்) அந்தியம்போதாக ஸ்ரீநந்தகோபர்
திருமகனானவன் வரும். (எதிர்நின்றங்கினவளை யிழவேன்மினே)
அவன் வருகிற வழியிலே எதிரேநின்று உங்கள் கையில் கிடக்கிற
திரளானவளையை யிழவாதே கொள்ளுங்கோள். எதிர்நிற்கையென்
றும், வளையிழக்கையென்றும் இரண்டில்லைபோலே காணும். "இன
வளையிழவேன்மின்?" என்கையாலே - எதிர்நின்றவர்களில் இன
வளையில்ஒருவளைநோக்கவல்லாரில்லையென்னுமிடம்சொல்லுகிறது

"நன்னறுமலர் முல்லை வேங்கை மலரணிந்து" என்றநவயித்தர்த்த
மருளுகிறார் (ஜாத்யுசித மித்யாதி). "ஆயர்" என்றுஸாமாந்ய சப்தமாகை
யால், பெரியோர்களைச் சொல்லில், சேர்த்தி யழகு ஸித்தி யாமையாலும்,
"குழாநடுவே பிள்ளை வரும்" என்கையாலே இவனுடைய ப்ராதாந்யம்
தோன்றுகையாலே விசேஷிக்கிறார் (தன்னேராயிர மித்யாதி). எதிர்
நின்றமாத்ரத்திலே வளையிழக்க வேணுமோ வென்ன; அதினுடைய கார்ய
த்தினுறப்பை யருளிச்செய்து கடைபெடுகிறார் (எதிரித்யாதி). (௨)

மூ.—சுரிகையுந் தெறிவில்லுஞ் செண்டுகோலும்
மேலாடையுந் தோழன்மார் கொண்டோட
ஒருகையா லொருவன்றன் றோளையூன்றி
ஆநிரையினமீளக் குறித்தசங்கம்
வருகையில் வாடியபிள்ளை கண்ணன்
மஞ்சளும்மேனியும் வடிவுங்கண்டாள்
அருகேநின்றாளென் பெண்ணோக்கிக்கண்டாள்
அதுகண்டிவ்வூரொன் றுபுணர்க்கின்றதே (௩)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. தாயாரானவள் பெண்பிள்ளைக்கு வந்த பழிசொல்லு பரிஹரிக்கிறதாயிருக்கிறது இப்பாட்டு.

ஸ்வா;—(சுரிகையித்யாதி). "சுரிகை" என்று - ஓராயுதவிசேஷம். கீழே திருக்குற்றுடைவாள் சாத்தியென்றாள். இப்போது சுரிகையென்கையாலே * சென்று செருச்செய்யுமவர்களாகையாலே ஆயுதமும் வேணுமிறே. மேலே லீலாரஸஹேதுவான சுண்டு வில்லும் செண்டு கோலும் வருகையாலே, சுரிகையும் விளையாடுப் பத்திர மென்னவுமாமிறே. (மேலாடையும்) பசுமேய்த்துவரும்

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (சுரிகையித்யாதி) பசுமேய்க்கப் போம்போது விரோதிநிரஸநத்துக்கும் லீலைக்குமுறுப்பான உபகரணங்கள் பலவும் கொண்டாய்த்துப்போவது. "சுரிகை" என்று ஓராயுதவிசேஷம். கீழே, "உடைவாள்சாத்தி" என்றும், இங்கே "சுரிகை" என்றும் சொல்லுகையாலே விரோதிநிரஸநத்துக்குடலான ஆயுதங்கள். * சென்று செருச்செய்யு மவர்களாகையாலே ஆயுதமும் வேணுமிறே. தெறிவில்லாவது - சுண்டுவில்லு; இதுவும் செண்டுகோலுமலீலைக்குஉபகரணம்; இவற்றையும்.(மேலாடை

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (சுரிகையித்யாதி) பசுமேய்ப்பார்க்குக்கோலுங் குழலு மொழிய,சுரிகைமுதலானவை கொண்டு போகப்ரஸக்தி யேதென்னவருளுகிறார் (பசுமேய்க்க வித்யாதி). (ஆயுதவிசேஷம்) என்றது- சூர்க்கத்தியென்றபடி. சூர்க்கத்தி யெல்லாமலங்காரத்துக் காமதொழிய, இதுவிரோதி நிரஸநத்துக்கு உடலென்று சொல்லலாமோவென்ன, அத்தை ஸமர்த்தித்தருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி). இடையர் ராஜாக்களைப்போலே யுத்தம்பண்ணுவர்களோ, ஆயுதமெடுக்கைக் கென்ன ; அதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாக யுத்தம் பண்ணுவர்களாகையாலே ஆயுத மெடுக்கவேணு மென்கிறார் (சென்று செரு வித்யாதி). (இவற்றையும்) என்றது - சுரிகைமுதலானவற்றையு ;

போது திருவரைக்குத் தகுதியாக முன்பு சாத்தின பரியட்டத்து டனே சாத்தத்தகுதியான மேல்சாத்தும். (தோழன்மார் கொண் டோட) (க) ''உகந்து தோழன் நீ'' என்று அவன் தானுகந்தவள வேயன்றிக்கே, அவன்தன்னை உகந்த தோழன்மார், இவைதானே புருஷார்த்தமாகக் கொண்டோட.

(ஒரு கையாலொருவன் தன் தோளையூன்றி) தோழன்மாரில் யும்) பசுமேய்த்துவரும்போது திருவரைக்குத் தகுதியாக, முன்பு சாத்தின பரியட்டத்துடனேசாத்துகைக்குத் தகுதியான மேற் சாத்தையும் (தோழன்மார் கொண்டோட) ஸமாநவயஸ்கரா ய்த் தனக்கு ஸ்நேஹிகளாய்த் தன்னையொருக்ஷணகாலமும் பிரிந் திருக்கமாட்டாத தோழன்மாரானவர்கள் தங்கள் தங்கள் கைகளி லேகொண்டு அபேக்ஷிதஸமயத்திலே கொடுக்கைக்காகஓரடி காமா மல் பின்னே விரைந்து ஸேவித்துக்கொண்டுவர.

(ஒரு கையாலொருவன்றன் தோளையூன்றி) கீழ்ச்சொன்ன தோழன் மாரளவன்றிக்கே, உயிர்த்தோழனைப் ப்ரியபரனுமாய் படி. இப்படி அநுவதித்தது ''தோழன்மார் கொண்டோட'' என்றதுக் கநுகுணமாக த்விதீயாந்த மாக்குகைக்காகவும், ''மேலாடை'' என்றது - விரோதிநிரஸநலீலோபகரண கோடியென்கைக்கு பஹிர்பூத மென்கைக்காக வுமென்று கொள்வது. (முன்புசாத்தின) என்றதுக்கு - கீழில் பாட்டில் அரையிலே சாத்தினதாகச் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து. (தகுதியான) என்றதுக்கு - ''வல்லிநுண்ணி தழன்ன'' என்ற விசேஷணம் எங்கும் விவக்ஷி தமென்று கருத்து. ''தோழன்மார் கொண்டோட'' என்றதுக்கு - கொண் டோடிப்போக வென்றர்த்த மாகில், தோழன்மாராகக் கூடாமையாலே ''பின் னேயோடிவர'' என்றே அர்த்தம் விவக்ஷித்து,மேய்கிற பசுக்களின் பின்னே அங்கங்கே யிருந்த தோழன்மார் க்ருஷ்ணன் ஊரேறப் போவதாக வொருப் பட்டு, சங்கு குறித்தவாறே, இருந்த விடத்திலிருந்துஸத்வரராய் வந்தமை யையுட்கொண்டு, அதுக்குஹேதுவாக, ''தோழன்மார்'' என்றதுக்கு விவக்ஷி தார்த்தங்களைக் காட்டுகிறார் (ஸமாநேத்யாதி).(விரைந்து) என்றது - நிபிடமா யென்றபடி.

''ஒருவன்'' என்றதுக்கு - கீழே தோழன்மாரென்றத்தாலே '' அவர்களி லொருவன்''என்று விவக்ஷித்து''தன்''என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (கீழ்ச் சொன்ன வித்யாதி).(உயிர்த்தோழன்) என்றதுக்கு விவரணம் (ப்ரியே

(க) தி-மொ-ரு-அ-க.

வ்யாவ்ருத்தனாய், அவன் தன்னையுகந்தவளவே யன்றிக்கே, அவன் தானும் உகந்தவனாய், அவர்களைப்போலே ப்ரியபரனாயிருக்கை, ஹிதத்தையும் ப்ரியமாக்கவல்லனுமாயிருக்கிறவன்தோளை ஒரு திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து. (ஆநிரையின மீளக்குறித்த சங்கம்) வலத்திருக்கையிலே ஆநிரையின மீளக்குறித்தசங்கத்தைப்பிடித்து வருகையாலென்னுதல்; ஆநிரையினமீளச் சங்கம் குறித்த கண்ணன் வருகையாலேயென்னுதல்; சங்கம்குறிக்கும்போது-ஆநிரையினம்மீளவூதினதும், விலங்காமைக்கு ஊதினதும், மேயவூதினதும், ஊரில் வரும்போது ஆநிரை முன்னே நடக்கும்படியாகவுமிறே ஊதிற்று.

ஹிதபரனுமாயிருப்பானொருவனுடைய தோளை ஒரு திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து. (ஆநிரையினம் மீளக்குறித்த சங்கம்) மற்றொரு திருக்கையாலே பசுநிரையினுடைய திரளானது மீளும்படியாக ஊதின சங்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு. சங்கம்குறிக்கும்போது ஆநிரையினமானது மேய்கைக்குறுப்பாகக் குறிக்குமதும், மீளுகைக்குறுப்பாகக் குறிக்குமதும், பக்கத்து விலங்காமைக் குறுப்பாகக்குறிக்குமதுவுமாய் பஹுமுகமாயிறேயிருப்பது. இவையெல்லாம், ஊதுகிற த்வநி விசேஷத்தாலே வாஸநைபண்ணின பசுக்களறியுமிறே; இப்போது ஸாயங்காலமாகையாலே, "மீளக்குறித்த

த்யாதி). "ஊன்றி" என்றதுக்கு-தன்பாரத்தை அவனைச் சுமக்கப்பண்ணியென்றர்த்த மன்றிக்கே, க்ருஷ்ணன் உயிர்த் தோழன் மேலே இப்படித்தன் கைபோட ஸஹியாதவனென்றும், ஆப்ரிதஸ்பர்ஶமே அபேக்ஷிக்குமவனென்றும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து, (ஸ்பர்ஶித்து) என்றது. "ஒரு கையால்" என்றபதத்தையும், "ஊன்றி" என்ற பதத்தையும் இங்கே அநுஷங்கித்துக் கொண்டர்த்த மருளுகிறார் (மற்றித்யாதி). "குறித்த" என்றதினர்த்தம் (ஊதின) என்றது. அநுஷக்தமான ஊன்றியென்ற தினர்த்தம் (பிடித்துக்கொண்டு) என்றது. "மீள" என்றபதத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்வாராகக் குறித்தபடிகளை அநேகவிதமாகக் காட்டுகிறார் (சங்கித்யாதி). அஜ்ஞரான பசுக்கள் சங்கூதிலறியும்படி யெங்ஙனே யென்ன வருளுகிறார் (இவையெல்லா மித்யாதி). பசுக்களைமீட்கை தான் போயாதல், தன்திருமிடற்றோசையாலே அழைத்தாதல், தோழரைநியமித்தாதல் செய்யலாயிருக்க, சங்கூதி மீட்க வேணுமோ வென்ன, அதுக்கு க்ருஷ்ணனு

இவ்வாசி ஆநிரைகளெல்லாமறியும்படி அவனூதின வாஸனை யாலே. அந்தத்வநியடங்காமல், பசுப்ராயரை யெல்லாம் "சதிரிள மடவார்தாழ்ச்சியை மதியாதே வாருங்கோள்" என்று அதிருகை நித்யமாய்ச் செல்லா நின்றதிறே. இந்த த்வநிதான் * பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங்கொலிபோலே, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்கும் தன்வரவை உணர்த்தா நின்றதிறே. இத்தால்பசுப் ராயரான ஸம்ஸாரிகளை-சுத்தஸ்வபாவனுமாய்,*வார்த்தை யறியும வனுமாய், ஆசார்யபரதந்த்ரனுமாய், பரோபகார சீலனுமாய், அநவரதஹிதபரனுமானவாசார்யனை முன்னிட்டாலல்லது, அவன்றன்னுலும் ஸ்ரீகீதை,அபயப்ரதாநம், ஸ்ரீவராஹம், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் முதலானவற்றாலும் திருத்தித்தலைக்கட்ட வரிதென்கிறது. ஆகையிறே வணங்குந்துறையும் பிணங்கும் சமயமும் அணங்கும்பலபல வாக்கிமூர்த்திபரப்பினவிடத்திலும் மதிவிகற்புத்தணிந்து திருந்தாதாரையும் (௧) "நின்கண்வேட்கை யெழுவிப்பன்" என்றதும். பட்டர்;—(௨) "ஸ்ரீ ... -ம்ருக்யமத்யஸ்த்தவத்த்வம்" என்றருளிச்செய்ததும். ஆகையிறே வாடவேண்டிற்றும்.

(வாடியபிள்ளைகண்ணன்) பெண்களைக் காணுமையாலே வந்தவன் திருமேனியில் வாட்டமும், மஞ்சளும் மேனியும் வடிவும்

[illegible] இந்தத்வநிதான் - * பூங்கொள் திருமுகத்து [illegible] போலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக் [illegible] ணர்த்துகைக்கு டலாயிறேயிருப்பது.

(வருகையில வாடிய பிள்ளை கண்ணன்) இப்படி வருகிறவளவில், பசுக்களின் பின்னே திரிந்த ஆயாஸம் பொறுத ஸௌகுமா யத்தாலும், பகலெல்லாம் பெண்களைப் பிரிந்து போகையாலுண்

டைய ஹார்தமான ப்ரயோஜநம் வேறேயு முண்டென்று காட்டுகிறார் (இந் வித்யாதி).

* ஸதைகரூப ரூபனானவனுக்கு ஒரு வாட்டம் வரக்கூடாமையாலே, லோகத்ருஷ்ட்யா ஒருஹேதுவும், வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே ஒருஹேதுவுமருளிச் செய்து கொண்டர்த்த மருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (தளர்த்தி) மாநஸிக க்லேசம். "என்பெண்ணோக்கிக் கண்டாள்" இத்யாதியைத் திருவுள்ளத்தில்

(௧) திருவி-௬௬. (௨) பட்டர் முக்தகம்.

 சுரிகையும்,

போலே இவர்களுக்கு அபிநிவேசஹேது வாயிருக்குமிறே. இவன் *யுவாகுமாரனுலு ம்“என்பெண்” என்றவிவளுக்குச் சிறுப்பிள்ளை யாயிறே தோற்றுவது, ஊரலர் பரிஹரிக்கத்தேடுகிறவளாகையா லே. (கண்ணன்) ஸாலபன்.பற்றுமஞ்சள் பூசும்படி ஸாலபனுகை யாலே அவர்கள்பூச, பட்டுப்படாத மஞ்சளும்,அந்த மஞ்சளுக்குப் பரபாகமான திருமேனியின் நிறமும், (வடிவும்) திவ்யமான அவ யவஸமுதாய சோபையும். அவன் வருகிற வழிக்கருகேநின்று, என்பெண் அபூர்வதர்ஶநஸாபேக்ஷையாய்க் கண்டாள். (நோக்கிக் கண்டாள்) விளையாடப்போகிறவள் புரிந்துநோக்கிக்கண்டாள். இவள் கண்டதுகண்டு இவ்வூராரும் “தங்களைப்போலே என் பெண்ணை

டாணதளர்த்தியாலும் வந்த வாட்டத்தையுடையனுய் நவயௌவ நனுயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனுடைய. (மஞ்சளும் மேனியுமித்யாதி) * பற்றுமஞ்சள் பூசும்படி ஸாலபனுகையாலே அவர்கள் பூச, பட் டுப்படாத மஞ்சளும், அதுக்குப்பரபாகமான திருமேனியின் நிற மும், திவ்யமான அவயவ ஸமுதாயசோபையும், அவன் வருகிற வழிக்கருகே நின்றவளான என்பெண், எல்லாரும் காண்கிறவோ பாதி கண்டாள். (நோக்கிக்கண்டாள்) விளையாடப்போகிறவள்

வைத்துக்கொண்டு, “பிள்ளை” என்றதுக்குத்

யாதி). “கண்ணன்” என்றபதத்தைக்

ளிச்செய்துகொண்டு தாத்பர்யமரு

படாத) என்றது-“மஞ்சளும் மேனியும்” என்று

பரமாக (ஞா) ம்ஸித்திக்கைக்காக வென்று கொளவது, “திருமேனியும் வடி வும்” என்றத்தால் பௌநருக்த்யம் தோன்றுகையாலே, கீழ் அவயவ சோபை யும், இதுஸமுதாயசோபையாக விவக்ஷித்து, “வடிவும்” என்ற ச(ஞ)கார த்தை ப்ராதாந்யத்திலேயாக்கி விசேஷித்தர்த்தமருளுகிறூர் (திவ்யமானவித் யாதி). “அருகேநின்றுள் என்பெண் கண்டாள்” என்றந்வயித்து, மேலே “நோக்கிக்கண்டாள்” என்றிருக்கையாலே இத்தை ஸாதாரணமாகக் காட்சி யாக வர்த்தமருளுகிறூர் (அவன்வருகிறவித்யாதி). ஸாதாரணமாகவாகிலும் கண்டாளென்று கீழே சொல்லி, புநঃ நோக்கிக்கண்டாளென்று சொல்லுகை யாலே,காண்கைக்குநடுவே விச்சேதம் சொல்ல வேண்டுகையால் அத்தையரு ளுகிறூர்(விளையாடவித்யாதி). மேலே “புணர்கின்றதே” என்றுரோபித்துப்

மூ.—குன்றெடுத்தாநிரை காத்தபிரான்
கோவலனாய்க் குழலூதியூதிக்
கன்றுகள்மேய்த்துத் தன்தோழரோடு
கலந்துடன் வருவானைத் தெருவில்கண்டு
என்று மிவனை யொப்பாரை நங்காய்
கண்டறியேனேடி வந்துகாணாய்
ஒன்றுநில்லா வளைகழன்று துகில்
ஏந்திளமுலையு மென்வசமல்லவே. (௪)

இவளும் கண்டாள்'' என்று வசைபாடத்தொடங்கி, இவ்வளவே யுள்ளுறையாக நடத்தாநின்றார்கள். இவ்வூரார் புணர்ப்புக்கெல்லாம் இப்பெண்ணும் இப்பிள்ளையுமோ விஷயம். இதுதான் * ஐயபுழுதிக்கு ஹேதுவுமாயிருக்கிறது.

இத்தால், ஆசார்யாபிமாநாந்தர்கதராயிருப்பார்க்கு பகவத்வைலக்ஷண்யதர்ஶநம் அஸஹ்யமென்று தோற்றுகிறது.... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இவன் வருகிறதைக்கண்டு ஒருவரையொருவர் அழைத்துக் காட்டிச்சொல்லுகிறது.

அபூர்வ தர்ஶநத்தாலே புரிந்து கண்வைத்துப்பார்த்தாள். (அதுகண்டிவ்வூரொன்று புணர்க்கின்றதே) இவள் கண்வைத்துப்பார்த்த அவ்வளவைக்கொண்டு, அவன் பக்கலிலே ப்ரவணையாய்ப் பார்த்தாளாகக்கொண்டு, இவ்வூரானது ஒன்றைத்தொடுத்து நடத்தாநின்றது. ஒன்று புணர்க்கையாவது-இவளுக்குமவனுக்கும் ஒரு ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, உண்டானாப்போலே ஒன்றைக்கட்டிப் பிடித்துச் சொல்லுகை. ... . (௩)

வ்யா;— நாலாம்பாட்டு. (குன்றெடுத்தாநிரை காத்தபிரான்) இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பிக்

பழிசொல்லுகிறதாகச் சொல்லுகையாலே, இங்கே ''நோக்கிக்கண்டாள்'' என்றது-ப்ரணயத்தாலன்றிக்கே கண்டாளென்று விவக்ஷித்து, ஆனால் இவள் மீளககாண்கைக்கு ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷை ஜநிக்குமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அபூர்வதர்ஶநத்தாலே) என்று. ... ...(௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு (குன்றித்யாதி), ஆநிரைகாக்கவேண்டினால் புல்லும் தண்ணீருமிருந்தவிடம்தேடி மேய்க்கையொழியக்குன்றெடுக்கவேணுமோ வென்னவருளுகிறார் (இந்த்ரனித்யாதி).. குன்றெடுத்துக்காத்தபின்போகோவ

ஸ்வா;—(குன்றித்யாதி). (கோவலனாய்க் குழலூதி, குன்றெடுத்து ஆநிரைகாத்தபிரான்) குன்றெடுத்ததோடு, குழலூதினதோடு, ஆநிரை காத்ததோடு, கன்றுகள் மேய்த்ததோடு வாசியற பரிவரானார் ஈடுபடாதபடி அநாயாஸம் தோன்றவிறே, குழலூதிற்றும். அன்றாகில், குன்றெடுக்கைக்கும் குழலூதுகைக்குமென்னசேர்த்தியுண்டு. பரிவரானார்க்குக்குழலூதுகிறத்வநியிலேதோற்றுமிறே, அநாயாஸத்வம்அநாயாஸத்வந்தனக்கும் ஹேது,ரக்ஷ்ய வர்கத்தில்தவறுதலில்லாமையிறே. அதாவது-பஞ்சலக்ஷம் குடியிருப்பிலும் தந்தாமுக்கென்று ஒரு படல் கட்டாமையிறே(க)"வெற்பையொன்றெடுத்தொற்கமின்றியேநிற்குமம்மான்" என்னக்கடவதிறே. கோவலனானவிறே குன்றெடுக்கவும் குழலூத

கப்புக்கவாறே (உ) "கல்லெடுத்துக்கன் மாரி காத்தாய்" என்கிறபடியே - முன்பு "ரக்ஷகம்" என்று சொன்ன மலை தன்னையே வர்ஷநிவாரணமான குடையாகவெடுத்து, ரக்ஷ்யவர்க்கமான பசுநிரையின்மேல் ஒரு துளி விழாதபடி ரக்ஷித்தவுபகாரகன். (கோவலனாய்) கீழ்ச்சொன்னதுக்கும் மேல் சொல்லுகிறதுக்கும் ஹேது இக்குடிப்பிறப்பிறே. "ஆய்" என்கையாலே-இடைத்தனத்தில் புரையில்லாமைசொல்லுகிறது. ஆகையாலிறே "ரக்ஷ்யவர்க்கமான பசுக்கள் நலுங்கவொண்ணாது" என்று ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையைச்சுமந்துகொண்டு நின்று ரக்ஷித்தது. இப்படிமலையைச்சுமந்துநின்ற

வனைதென்ன, "கோவலனாய்" என்றதை காகாக்ஷிந்யாயேந வருவிங்கித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கீழ்ச்சொன்னவித்யாதி). "கோவலனாய்" என்றத்தாலே ஸர்வேஸ்வரன் கோபாலத்வத்தை யேறிட்டுக் கொண்டானென்று தோன்றுகிறது. இதுஇப்படியானால் பசுக்களை அதிப்ரயாஸகார்யங்களைச்செய்தாகிலும் ரக்ஷிக்கைக்குஹேதுவாமோ வென்ன, அதுஹேதுவானமையைஉபபாதிக்கிறார்(ஆயென்கையாலேயித்யாதிவாக்யத்வத்தாலே).(இடைத்தனத்தில் புரையில்லாமை) என்றது-இடையரைப் போலே பசுக்களிடத்தில் வ்யாமோஹத்தில் குறையில்லாமை யென்றபடி. இடைத்தனத்தில் புரையில்லாதவன் ஏழுநாள் மலையைச்சுமக்கக்கூடுமோ, அவனுக்கு அதிப்ரயாஸமென்று தோற்றிற்றாதோவென்ன, அதுக்கு ஆநிரையென்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). லோகத்திலும் பரதந்த்ரரை ரக்ஷிக்குமிடத்

(க) தி-வாய்-க-

(உ) திரு-நெ-கஅ.

வுமாவது. சக்ரவர்த்தித் திருமகனால் இவைசெய்ய வொண்ணாதி றே. "ஊதியூதி" என்கிறவர்தமாகத்தால்பாவ(ரூ) னையல்லவென்னு டம்தோற்றுகிறது. (கன்றுகள்மேய்த்துத் தன்தோழரோடு கலந்து டன் வருவானைத் தெருவில்கண்டு) கன்றுகளொன்றுபோலே பொ ன்றிராமையாலே கலந்துமேயும்போது முருத்தெரியுமே. இவன் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடே கலந்து வருகையாலே குறித் துக்காண்கையிலுண்டான வருமையாலே கண்டென்கிறது. (கண் டு) கெடுத்த பொருள் கண்டாப்போலே. (தெருவில் கண்டு) இது விறேகுறை. "வீடேபோதீர்" என்னமாட்டாளே.

(என்றுமித்யாதி) நாள்தோறும் கன்றுகள் மேய்த்துவரக் காணாநிற்கச்செய்தேயும், ஒருநாளும்கண்டறியேனென்னும்போது,

---

விடத்தில் ஓராயாஸம் தோற்றிற்றில்லையிறே-ரக்ஷ்யவர்க்கத்தில் ஒருவர் தந்தாமுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஒரு யத்நம் பண்ணினாரில் லாமையாலே. (குழலூதியூதி) இதுவும் ஜாத்யுசித வ்ருத்தியிறே. வீப்ஸையாலே - பலகாலும் ஊதுமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது, அதாவது-கன்றுகள் மேய்க்கைக்கும், கைசழியப்போகாதபடி மறி க்கைக்கும், ஊரைநோக்கி மீளுகைக்கு முடலாகப் பலகாலு மூது மிறே. (கன்றுகளித்யாதி) கன்றுகள் வயிறுநிறையும்படி மேய்த்து, கூடப்போன தன்னுடைய தோழன்மாரோடே "அவர்களிலொரு வன்" என்னலாம்படி கலந்துகூடவருகிறவனைத்தெருவிலேகண்டு.

(என்றுமித்யாதி) ஒருகாலத்திலும் இவனையொப்பாரைக்கண் டறியேன் நங்காய்; "ஏடி! வந்துகாணாய்" என்று-தனக்குத்தோழி

தில் ஆயாஸம் தோற்றுதேயென்று திருவுள்ளம். "கோவலனாய்" என்றதை மேலுக்கு ஹேது வென்றருளிச் செய்யாநின்றீர்; லோகத்தில் லீலார்த்தமாக எல்லாரும் குழலூதுவர்களிறே. அந்தக்குடிப்பிறப்பு - பசுக்களைக்காத்ததுக்கு ஹேதுவானாப் போலே, அதுக்கும் ஹேதுவாவானென்னென்ன வருளுகிறார் (இதுவுமித்யாதி). இடையர் ஜாதிக்கு அஸாதாரணமாக ஆதக்கண்டோமாகையாலே ஹேது வென்னலா மென்று திருவுள்ளம். "மேய்த்து" என்றது-வருகைக்குஹேது வென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அதுஹேதுவானமை தோன்ற விசேஷிக்கிறார் (வயிறுநிறையும்படி) என்று. "தோழரோடுடன் வருவானை" என்னவமைந்திருக்க, "கலந்து" என்றதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (அவர்களி லித்யாதி).

விஷயம் நித்யாபூர்வமென்னுமது தோற்றுமிறே. "என்றும் இவனையொப்பாரைக் கண்டறியேன்" என்கையாலே உபமாநராஹித்யம் தோற்றுகிறது. "நங்காய்" "ஏடீ" என்கையாலே- உத்தேஸ்யை என்றும், வஸவர்திநியென்றும் தோற்றுகிறது. "நினைத்தகாரியம் தனக்குத் தலைக்கட்டித் தரவல்ல குணபூர்த்தியை யுடையவள்" என்றும் தனக்கவளோடுண்டானஐக்யமும்தோற்றுகிறது. (வந்து காணாய்) என்றது - எனக்காகவந்து காணாயென்றபடி. (எனக்காக) என்றது-உனக்காக வென்றபடி. "ஏடி" என்றது-ஏடீயென்றபடி. (ஒன்றுமில்லாவளை, கழன்று துகில்) துகில்கழன்றுவளையுமில்லா. (ஏந்திளமுலையு மென்வசமல்ல) அவன் தான்நிற்கிலும் வளையும்

யானவளையும் காணவழைக்கிறாள். "நங்காய்"என்கையாலே-நினைத்தகார்யம் தனக்குத் தலைக்கட்டித் தரவல்ல குணபூர்த்தியுடையவளென்னு மிடந் தோற்றச் சொல்லுகிறாள். "ஏடி" என்றது-தோழியென்றபடி. "எல்லேயுமேடியும் தோழியின் முன்னிலைப்பேர்" என்னகடவதிறே. (ஒன்றித்யாதி) அவனைக்கண்ட வநந்தரம் தனக்குப் பிறந்த விக்ருதியைச் சொல்லுகிறார்கள். (துகில்-கழன்று-வளை -ஒன்றுமில்லா) பரியட்டமும் மரையில் தொங்காதபடி கழன்று, கையில்வளைகளும் வலியநிறுத்திலும் ஒன்றும் நிற்கின்றனவில்லை. (ஏந்திளமுலையு மென்வசமல்லவே) ஏந்துதலையும் இளமையையுமுடைத்தான முலையும் என்னுடைய வசத்தில் நிற்கிறதில்லை. (௧) "கொங்கைகிளர்ந்து குமைத்துக் குதுகுலித்து ஆவியையாகுலஞ் செய்யும்" என்கிறபடியே தன்வசமாகக் கிளர்ந்து நலியாநின்றது.

"ஏடீ" என்றால் போராதோ ? "நங்காய்" என்னவேணுமோ வென்ன தாத்பர்யமருளுகிறார் (நங்கா யித்யாதி). (நினைத்தகார்யம்) க்ருஷ்ணஸம்ஶ்லேஷம். கண்டவநந்தரம் பிறக்கும் விக்ருதிகளிலே நாயகனிடத்தில் ஸங்கத்தாலே கழலுகிறதுகில் முந்துறவும், ததலாபப்ரயுக்த கார்ஶ்யம் அநந்தரமும் சொல்லவேண்டுகையாலே அந்வயிக்கிறார் (துகிலித்யாதி). "கழன்று" என்றது - கழ்ன்றதென்றபடி. அல்லாவிடில் "துகில் கழன்று" என்றல்யப்பூஷில் "வளையில்லா" என்றக்ரியை யோடே அந்வயிக்கக்கூடாதிறே, பி(ஹ)ந்நகர்த்ருகமாகையாலே. (ஏந்துதல்) ஔந்நத்யம். உன்வசமல்லாமல் அது என்செய்கிற தென்ன, அதுக்கு ப்ரமாணமுகேந தாத்பர்ய மருளுகிறார் (கொங்கையித்யாதி).

(௧) நா-தி-ரு-எ.

மூ.—சுற்றிநின்றாயர் தழைகளிடச்
சுருள்பங்கிநேத்திரத்தாலணிந்து
பற்றிநின்றாயர் கடைத்தலையேபாடவு
மாடக்கண்டேனன்றிப்பின்
மற்றொருவர்க்கென்னைப் பேசலொட்டேன்
மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கல்லால்
கொற்றவனுக்கிவளா மென்றெண்ணிக்
கொடுமின்கள்கொடாதொழிகிற்கோழம்பமே (௫)

கலையும் நில்லா. பாகனைவிசாய்ந்தவானை நிற்கிலும், கச்சுவிசாய்ந்த
விவை என்வசத்தில் நிற்கிறனவில்லை.

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றியித்யாதி) திருத்தோழன்
மாரானவர்கள் அத்யந்தஸ்நேஹிகளாய்ச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்று
வர்ஷாதப பரிஹாரமான குடைகளைக்கொண்டு நிற்கவென்னுதல்.
தழைத்தகொம்புகளைக்கொண்டு நிற்கவென்னுதல். சுருண்ட திருக்
குழல்களையெடுத்துக்கட்டிச்சூழப்பீலித்தழையாலே அலங்கரித்து.
(பற்றிநின்றாயர்கடைத்தலையே பாடவுமாடக்கண்டேன்) ஆயர்

வ்யா;-அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றிநின்றாயர் தழைகளிட) திருத்தோ
ழன்மாரான வாயர் அத்யந்த ஸ்நேஹிகளாய்ச் சூழ்ந்துகொண்டு
நின்று வர்ஷாதப பரிஹாரமான குடைகளைத்தன் திருமேனிக்கு
அநுகுணமாகப் பிடிக்க. (சுருள்பங்கி நேத்திரத்தாலணிந்து) சுரு
ண்ட திருக்குழலை யெடுத்துக்கட்டி, சூழப்பீலிக்கண்களாலே யல
ங்கரித்து. (பற்றிநின்றாயர் கடைத்தலையேபாடவுமாடக்கண்டேன்)

"கோவலனாய்க்குன்றெடுத்தித்யாதி - தெருவில் கண்டிருக்கிற வென
க்குத் துகில் கழன்றது; வளையொன்றும் நில்லா; எந்திளமுலையும் என்வச
மல்ல; என்று மிவரை யொப்பாரைக் கண்டறியேன் நங்காய், எழவந்து
காணாய்" என்றநவயம். ... ... (௪)

அரு:—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றியித்யாதி) "ஆயர்சுற்றி நின்று - தழை
களிட" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார்(திருத்தோழன்மாரித்யாதி). "சுருள்
பங்கிகளைச் சுருள் நேத்திரத்தாலணிந்து" என்றந்வயித்து, சப்தார்த்தமரு
ளுகிறார் (சுருண்டவித்யாதி). "நேத்திரம்"-நேத்ரம். அத்தாலேபீலிக்கண்கள்
விவக்ஷித மென்று திருவுள்ளம். "பற்றிநின்று" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்;
மாநஸிகமாகவும் காயிகமாகவுமான பொருத்தமென்று. இத்தை அடை

தலைக்கடையிலேநெஞ்சுபொருந்திநின்றுபாடவுமாடவுங்கண்டேன் "ஆயர் தலைக்கடை" என்றது - எங்கள் தலைக்கடையென்றபடி.

இப்படிப்பட்டஇவனுக்கொழிய வேறொருவர்க்கு என்னைப்பேச லொட்டேன். நீங்கள் நினைத்திருக்கில் செய்யலாவதில்லையே. நீங் கள்வாய்விடில் நான் முடிவன். ஆனால் நீதான் குறித்தது யாரை யென்ன; அவனுக்கு ஓரடியுடைமை சொல்ல வேண்டி, மாலிருஞ்

ஆயர் தலைக்கடையிலே நெஞ்சுபொருந்திநின்று பாடவும் ஆடவும் கண்டேன்; அன்றிக்கே, (பற்றிநின்ற) என்றது - தலைக்கடையைப் பற்றிநின் றென்னவுமாம். (ஆயர்கடைத்தலை) என்றது - நம்முடைய தலைக்கடை என்றபடி.

(அன்றிப்பின் மற்றொருவர்க்கென்னைப் பேசலொட்டேன்) இப்படிப்பட்டவிவனுக்கொழிய வேறொருவர்க்கென்று என்னைச் சொல்லவொட்டேன். நீங்கள்நினைத்திருக்கில் செய்யலாவதில்லை. நீங்கள் வாய்விடில் நான் முடிவன். (௧)"மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்னுமாபோலே சொல்லுகிறாள். இப்படி இவள் சொன்னவாறே, இவள் தன்னினைவை இவள் வாயாலே கேட்கைக்காக "எவனுக்கொழியவென்று நீசொல்லுகிறது" என்ன; (மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கல்லால்) என்கிறாள். "க்ருஷ்ணனுக்கு" என்னாதே இப்படிச் சொல்லிற்று - இவனுக்கு ஓரடியுடைமை சொல்லுகைக்காக. அடியுடைமை சொல்லும்

வேயருளுகிறார் (ஆயர்தலைக்கடை யித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). தானும் ஆய்ச்சியாயிருந்து, தானுய்ச்சியல்லா தவளைப்போலேஆயர்கடைத்தலை யென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (ஆயரித்யாதி).

நினைக்கவொட்டேனென்னாதே "பேசலொட்டேன்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (நீங்களித்யாதி). பேசினால் தான் நீசெய்யத் தக்கதே தென்ன வருளுகிறார் (நீங்கள்வாயித்யாதி). இவளைப்போலே இப்படிச் சொன்னவர்களுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (மானிடவரித்யாதி). (இப்படிஇவள் சொன்னவாறே) என்றதுக்குத்தான் தலைக்கடையிலேகண்டுவந்து அகத்திலே தாய்மாரோடே ஸாமாந்ய மாகச் சொன்னவாறே யென்றபடி. (எம்மாயற்கு) என்றது - க்ருஷ்ணனுக்கென்றபடி. (இப்படிச்சொல்லிற்று) என்றது - மாலிருஞ்சோலையிட்டு விசேஷித்துச் சொன்ன தென்றபடி. (அடியுடைமை) என்றது - வம்சமென்றபடி. கோ(ஸ்ரீ)த்ரஸம் பந்த மென்

---

(௧) நா-தி-௧-௫.

சோலைபோலே என்னையும் தனக்கு அஸாதாரணையாகவுடைய ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தனுக்கல்லாவென்கிறாள். திருவாய்ப்பாடியிலுங் காட்டில் திருமாலிருஞ்சோலைமலை அவனுக்கு அஸாதாரணம்போலே காணும். (ஆயரித்யாதி) அந்யசேஷத்வ மறுத்தாளவல்லவன் வர்திக்கிறவிடம். அவதாரங்களில் உத்தேஶ்ய ஸ்தலம் சொல்லும்போது பரமபதமென்ன வொண்ணாதே; மாலிருஞ்சோலையென்னவேணுமே. (௧) "திருவிளையாடு திண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலை நம்பி" என்னு குணபூர்தியுள்ளதும் இங்கேயிறே. (௨) "மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு- வாய்நேர்ந்துபராவி வைத்தேன்" என்கிறவிடத்தே என்னையும் சேர்க்கப் பாருங்கோளென்கிறாள். அவர்கள் க்ருஷ்ணனுக்கென்றாலும் இவர்தாம் மாலிருஞ்சோலையென்றிறே அருளிச்செய்வது.

(கொற்றவனுக்கு) கொற்றம் - வெற்றி. நீங்கள் கொடுத்திலீகோளாகிலும் தனக்கென்றது விடாதவன். (௩) "அண்ணாந்திருக்க

போது ஒரு கோத்ர ஸம்பந்தம் சொல்லவேணுமிறே. மாலிருஞ்சோலைபோலே என்னையும் தனக்கு அஸாதாரணையாக்கிக்கொண்ட ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தனுக் கொழியவென்றபடி. திருவாய்ப்பாடியிலுங்காட்டில் திருமாலிருஞ்சோலை தனக்கு அஸாதாரண தேசம் போலேகாணும். அவதாரகாலமித்தனையுமிறே யங்கு; நித்யஸந்நிதி இங்கேயிறே.

(கொற்றவனுக்கு) கொற்றம்-வெற்றி. நீங்கள் கொடுத்திலீகோளாகிலும் "தனக்கு" என்றது விடாதவனுக்கென்கை. * அண்ணாந்தி

றதுசாடு. சாடுவாக ஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து, த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் விசேஷித்ததென்று தாத்விகமான தாத்பர்யத்தைக்காட்டாநின்றுகொண்டு சப்தார்த்த மருளுகிறார் (மாலிருஞ் சோலையித்யாதி). * த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லவேண்டினால் திருவாய்ப்பாடியைச் சொல்லவமைந்திருக்க, திருமாலிருஞ்சோலையைச் சொல்லவேணுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு ஈடுபடுகிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலு மித்யாதி),

"கொடுமின்கள்" என்றத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அவனுக்கென்றதே, "கொற்றவன்" என்றதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (நீங்களித்யாதி). (தனக்கென்ற வஸ்துவைவிடாதவன்) என்றதுக்கு ருக்மிணீகல்யாணத்தில் அப்படியை ப்ரமாணமுகேந காட்டுகிறார் (அண்ணாந்தித்யாதி). "அண்ணாந்து" என்றது

---

(௧) நா-தி-௯-௩. (௨) நா-தி-௯-௯. (௩) நா-தி-௧௧-௯.

வே - தன்னிதன்னைக்கைப்பிடிப்பான்"(௧)"[illegible]-சிசுபால
விஶிஷ்டாய" (௨)"தனிவழிபோயினாள்" என்னாமல், இவளாமென்
றெண்ணிக் கொடுமின்கள். (௩) "[illegible] -
துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்" (௪)"[illegible]-
இயம் ஸீதா மமஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ" - தன்னை ஒரு ஜநக
குலத்திலே பிறந்தாளாகவும், பெரியாழ்வார்வயிற்றில் பிறந்தாளா
கவும் நினைத்திருக்கிறாள் அவனைக்கண்டபின்பு திருவாய்ப்பாடியில்
பிறப்பை மறந்தாள்போலே காணும். (கொடீராகில் கோழம்பமே)
நீங்கள் குழம்பினிகோளாமித்தனை. நான் போகத் தவிரேன். குரு
தர்ஶநத்தில்முடிந்த சி(ட)ந்தயந்தியைப்போலேயு மிருப்பாளொ

ருக்கவேயாங்கவளைக்கைப் பிடித்தவனிறே. (இவளாம் என்றெ
ண்ணிக் கொடுமின்கள்) தனிவழிபோயினா ளென்னுஞ்சொல் வாரா
தபடி, (௩) "[illegible]- துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்"
என்கிறபடியே- "அவனுக்கு இவள் அநுரூபை" என்று நினைத்து,
(௪)"[illegible]-ஸஹதர்மசரீதவ-ப்ரதீச்சசைநாம்"
என்கிறபடியே கொடுங்கோள். (கொடீராகில் கோழம்பமே) அப்
படிக்கொடிகோளாகில் நீங்கள் குழம்பினிகோளா மித்தனை; நான்
போகைதவிரேன். சிந்தயந்தியைப்போலே யிருப்பாளொருத்தி

வாயைத்திறந்துகொண்டு ஆகாசத்தைப்பார்த்தென்றபடி. இதுசிசுபாலனிரு
ந்தபடி. "கொற்றவனுக்கு" என்று நீ அவனுடைய வெற்றியைச் சொல்லா
நின்றாய்; அவனப்படிக்கொண்டுபோனால் போகிறான்; நாங்கள் கொடுக்கமாட்
டோமென்ன; அவர்களுக்குக் கருத்தாக விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார்
(தனிவழியித்யாதி). மேலே "கொடீராகில் கோழம்பமே" என்று "தான்
போகைதவிரேன்" என்று சொல்ல நினைத்தவளாகையாலே, இங்கே "கொடு
மின்கள்" என்றதுக்கு "தனிவழி போயினாளென்னுஞ்சொல்வாராதபடி"
என்று கூட்டியருளினாரென்று கண்டுகொள்வது. (குழம்பினி கோளாமித்
தனை) கலங்கினி கோளாமித்தனை; ஸம்ப்ரமித்திகோளாமித்தனையென்றபடி.
பலிதார்த்தம் (நானித்யாதி). "பெற்றவர்கள் 'நான் போகத் தவிரேன்'
என்றால், போகவொட்டுவர்களோ, தகையாரோ?" என்று ஶ்ரோத்தாக்கள்
கேட்க, த்ருஷ்டாந்தமும் காட்டா நின்றுகொண்டு உட்கருத்தைக் காட்டுகி
றார் (சிந்தயந்தீத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). ... ... (௫)

---

(௧)(௨) பா-தி-௧௨-௩. (௩) ரா-ஸு-௧௬-௬ (௪) ரா-பா-௭௩-௨௬.

மூ.—சிந்துரமிலங்கத்தன் திருநெற்றி மேல்
திருத்தியகோறம்புந் திருக்குழலும்
அந்தரமுழவத் தண்டழைக் காவின்கீழ்
வருமாயரோடுடன் வளைகோல்வீச
அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளை
யறிந்தறிந்திவ்வீதிபோதுமாகில்
பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்துப்
பவளவாய் முறுவலுங் காண்போம்தோழீ.

ருத்தி காணும் இவள். (க) "ஸர்வாங்கோபாங்கபரித்யஜ்ய - ஸர்வாங்கோபாங்கபரித்யஜ்ய" என்றும் (உ) "நிரயோ யஸ்த்வயா விநா-நிரயோயஸ்த்வயாவிநா" என்றும், உங்கள் குழப்பம் நிஷ்ப்ரயோஜநம்; முடிவோடே தலைக்கட்டும். ... ... (௫)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு; வேறே ஒருத்தி இனிஸ்த்ரீத்வம் பேணியிருக்கமாட்டேனென்கிறாள்.

ஸ்வா.—(சிந்துரமித்யாதி) மிகவும் சிவந்த ஸிந்துரப் பொடியைத் திருநெற்றியிலேசாத்தி; (௩)"சிந்துரச்செம்பொடிப்போல்" அதுக்குமேலாகத் தனக்குத் தகுதியாகச் சமைந்த திருக்கோறம்புஞ்சாத்தி- அதுக்குப் பரபாகமான திருக்குழலும் ஒருநீலரத்நமாலை போலே காணுமிவள். ஆனபின்பு, உங்கள் குழப்பம் நிஷ்ப்ரயோஜநம்; முடிவோடே தலைக்கட்டுமென்கிறாள். (கோழம்பம்) குழப்பம்.

வ்யா—ஆறும்பாட்டு. (சிந்துரமிலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல்) (௪) "நாள்மன்னுவெண்டிங்கள்கொல்நயந்தார்கட்குநச்சிலைகொல்" என்னும்படியான அழகையுடைய தன் திருநெற்றிக்குமேலே, அதுக்குப் பரபாகமாம்படி சாத்தின ஸிந்தூரசூர்ணமானது விளங்க. (திருத்திய கோறம்பும் திருக்குழலும்) அதுக்குமேலே திருந்தச்சாத்தின திருக்குறம்பமும், அதுக்குப் பரபாகமான திருக்குழற் கற்றையும் விளங்க. கீழ், "இலங்க" என்றது - இங்கும் வரக்

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (சிந்துரமித்யாதி) "தன் திருநெற்றிமேல் - சிந்துரமிலங்க" என்றந்வயித்து, "தன்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாணமுகேந தாத்பர்யமருளுகிறார்(நாள்மன்னுவித்யாதி), (கோறம்பமும்)திருநெற்றியில்

(க) ரா-ஸு-கக-கக. (உ) ரா-அ-௩0-க௮.
(௩) நா-தி-௬-௧. (௪) தி-வாய்-எ-எ-எ.

போலேதோன்ற. (அந்தரமுழவ) ஆகாசமெல்லாம் வாத்யகோஷங்களாலே முழங்க. (க) "* மத்தளங்கொட்ட வரிசங்கம் நின்றூதவருகின்றான்" என்றது ஸ்வப்நம். இது ப்ரத்யக்ஷம். (தண்டழைக்காவின்கீழ்) தழை-குடை; அன்றியே, குளிர்ந்தபசுத்தழைக்காவின்கீழே. (வருமாயரோடுடன்) வருகின்ற * தண்ணேராயிரம் திருத்தோழன்மாரோடேகூட. (வளைகோல்வீச) ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிக்காட்டி வளைதடியெறிந்துகொள்ள.

(அந்தமொன்றில்லாதவாயப்பிள்ளை) பிள்ளைத்தனத்தில் முடிவொருவகையாலும் காணவொண்ணாதவிடைப்பிள்ளை. அவதாராந்தரங்களையும் பரத்வாதிகளையும் பரிச்சேதித்தாலும் இவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களில் ஒரொன்றை முடிவு காணப்போகாது. அதாவது - இவன் செய்தவையெல்லாம் அபி

கடவது. (அந்தரமுழவம்) ஆகாசமெல்லாம் வாத்ய கோஷங்களாலே முழங்க; "முழவம்" என்று-மத்தளமாய், அதினுடைய முழக்கம் அத்யாஹார்யமாய்க் கிடக்கிறது. (தண்டழைக்காவின் கீழ்) குளிர்ந்த பீலிக்குடையாகிற சோலைக்கீழே. (வருமாயரோடுடன்) தன்னுடனே வருகிற திருத்தோழன்மாரான ஆயரோடேகூட. (வளைகோல்வீச) ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிக்காட்டி வளைதடியெறிந்துகொண்டு.

(அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளை) ஒப்பனையழகும் வருகிற அலங்காரமும் லீலாவ்யாபாரமும் ஓரொன்றே எத்தனையேனுமளவுடையாராலும் எல்லைகாண வொண்ணாத இடைப்பிள்ளை.

சாத்துகிற பொற்பட்டமும். (வெற்றிக்காட்டி) என்றது - ஜயத்தை ஸூசிப்பிக்கைக்காக வென்றபடி.

"அந்தமில்லாத" என்ன வமைந்திருக்க, "ஒன்று" என்று சொல்லுகைக்கும் பலவுண்டோவென்ன, கீழையெல்லாம் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார். (ஒப்பனையித்யாதி). (வருகிற வலங்காரம்) என்றது- தோழரோடு வரும் சேர்த்தியழகென்றபடி. (அளவு) ஜ்ஞாநம், "ஆகில்" என்று-வருகையிலருமை தோன்றச்சொல்லுகைக்கு, வரக்கூடாதோவென்று சங்கையைப்பரிஹரியா நின்று கொண்டு "அறிந்து" என்ற பதம்

(க) நா-தி-கூ-கூ.

மதமாய்த் தோற்றுகையிறே. இவன்தான் (க) "இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்குழாம்" என்றாப்போலே காணும் வருமாயர் திரளை நினைத்திருக்கிறது; அவளுக்கு இதுப்ரார்த்தநீயம். (உ) "ஆய்ப்பாடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்" என்கையாலே. (அறிந்தறிந்திவ்வீதி போதுமாகில்) தன்னையொழிய எனக்குச் செல்லாமையும் என்னையொழியத்தனக்குச் செல்லும்படியுமான தீம்புகளையுமறிந்தறிந்து. மநோரத ஸமயத்திலும் ப்ரணய ரோஷம் நடவாநின்றதிறே, மார்தவாதிசயத்தாலே.

(பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்து) அஸங்கதங்களைச்சொல்லி வளைத்து வைத்து;(௩) "கழகமேறேல்" என்பன்; அன்றியே,"நாங்கள் விளையாடுகிறபோது எங்கள் விளையாட்டுப்பந்தைப்பறித்துக்கொண்டு போனாய்" என்பதினென்னவுமாம்; இதுவும் அவனோடு இட்டீடுகொள்கைக்கு ஹேதுவாமித்தனையிறே. அன்றிக்கே, தன் கையில் பந்தை அவன் மடியிலெறிந்து சொல்லுகிறாளென்னவுமாம். (பவளவாய் முறுவலும் காண்போம்) நாம்

(அறிந்தறிந்திவ்வீதி போதுமாகில்) தன்னையொழிய வெனக்குச் செல்லாமையும், என்னையொழியத் தனக்குச்செல்லும்படியான தீம்புகளையுமறிந்தால் இத்தெருவில்வரக்கூடாது; இவற்றையறிந்துவைத்தும் இத்தெருவே வந்தானாகில்.(பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்து) "திரளிலே நாம் அவனை வளைக்கும்படியென்?" என்று நீ நினைக்கவேண்டா; "நாங்கள் விளையாடுகிறபோது எங்கள்பந்தைப் பறித்துக்கொண்டு போனான்" என்று சொல்லிப் போகாதபடி தடுத்து வைத்து. (பவளவாய் முறுவலும் காண்போம் தோழி) "நாம் இப்படிச் செய்தவாறே, அவன் கால் வாங்

கர்மஸாகாங்க்ஷமாகையாலே, அத்தையும்தார்ஸிப்பிக்கிறார் (தன்னையொழிய வித்யாதி).வளைத்து வைத்தென்று சொல்லவமைந்திருக்க, "பந்துகொண்டான்" என்று சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யம் (திரளிலேயித்யாதி). லோகத்தார்க்காகப் பந்து கொண்டானென்று சொல்லி, என்னிடத்திலே வ்யாமோஹத்தாலே வளைத்தபடி யென்னென்று அவனுக்கு ஹர்ஷம் ஜநித்து ஸ்மிதம் பண்ணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை உபபாதித்துக் கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (நாமிப்படியித்யாதி). ... ... (௯)

(க) நா-தி-௯-௩. (உ) நா-தி-௧உ-உ. (௩) தி-வாய்-௯-உ-௯.

மூ.—சாலப்பன்னிரைப்பின்னே தழைக்காவின்கீழ்த்
தன்திருமேனி நின்றொளிதிகழ
நீலநன்னறுங்குஞ்சி நேத்திரத்தா
லணிந்து பல்லாயர் குழாநடுவே
கோலச்செந்தாமரைக்கண் மிளிரக்குழலூதி
யிசைபாடிக் குனித்தாயரோ
டாலித்துவருகின்ற வாயப்பிள்ளை
யழகுகண்டென்மக ளயர்க்கின்றதே. (எ)

காணுதலையெல்லாம் காண்போம்; நமக்கொரு அபூர்வ தர்மநமு ண்டாம்; அந்த மந்தஸ்மிதத்துக்கு முகம்கொடுக்கக் கடவோமல் லோம்;" நீர் எங்களை ஆராதநிணைத்துத்தான்மந்தஸ்மிதம் செய்கிறீர்; இது எங்கள் வீதிகாணும், நீர் ப்ர(ப்ரு)மித்தீரோ?" என்று சொல் லக்கடவோமென்று மநோரதிக்கிறாள். இந்தமநோரதம் மெய்யா னுலிறே இவள் ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாவது. .... (சு)

ஸ்வா;— ஏழாம்பாட்டு. (சாலவித்யாதி) மிகவும் பலநிரைப் பின்னே; ஒருதிற மொன்றாகவெண்ணிலும் பரிகணிக்கவொண் ணுத நிரைப்பின்னே; (தழைக்காவின் கீழ் தன் திருமேனிநின்றொளி

கிப் போகாமேநின்று மந்தஸ்மிதம் பண்ணுமே, அப்போது அவனு டைய பவளம் போலேயிருக்கிற திருவதரத்துக்குப் பரபாகமான முறுவலையும், தோழி! நாம் கண்டநுபவிக்கக்கடவோம்" என்று மநோரதிக்கிறாள். .... (கூ)

வ்யா,—ஏழாம்பாட்டு. (சாலப்பன்னிரைப் பின்னே) மிகவும் பலவானபசு நிரைகளின்பின்னே. ஓரொருதிறமாகவெண்ணிலும் பரிகணிக்க வொண்ணுதபடியாய்த்து கோ(ஸ)ம்ருத்திதானிரு க்கும்படி.! இப்படியிருக்கிற பசுநிரையை முன் நடக்கவிட்டு, பிற் கூழையிலே யாய்த்து இவன்றான் வருவது. (தழைக்காவின்கீழ்) பீலிக்குடைச் சேர்லைக்கீழே. (தன் திருமேனி நின்றொளிதிகழ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (சாலவித்யாதி) "சால" என்றும், "பல்" என் றும் அநேகத்வவாசியாகையாலே பௌநருக்த்யம் பரிஹரிக்கிறார் (மிகவுமித் யாதி). பீலிக்குடைக்கும் இவன் திருமேனிக்கும் ஒரு பரபாகம் சொல்லக் கூடாமையாலே, 'விளங்க" என்றதுக்கு - வேறே ஹேதுக்களைக் காட்டிக்

திகழ) (க) "தேவும் தன்னையும்" என்கிற திருமேனி நின்றொளி திகழ, தனைநிறமும்தன்னிறமும் விகல்பிக்கலாம்படியாக, (நீலநன்னறுங்குஞ்சிநேத்திரத்தாலணிந்து)நெய்த்துக்கருகிப்பரிமளிதமான திருக்குழலைப் பீலிக்கண்ணாலே அலங்கரித்து.

(பல்லாயர் குழாநடுவே கோலச்செந்தாமரைக் கண்மிளிர) அநேகமான வாயர் திரளுக்கு நடுவே சிவந்து தர்ஶநீயமாயிருக்கிற திருக்கண்கள் திருத்தோழன்மாரோடேஉறவுதோன்றமிகவும் கடாக்ஷிக்க, (குழலூதி இசைபாடிக் குனித்து)திருவாய்ப்பாடியில் பசுக்கள் வயிறுநிறைய மேய்ந்து மீளப் பெறுகையாலும், "பெண்களோடே கலக்கைக்கிடான காலம் வந்தது" என்னுமத்தாலுமுண்டான வுகப்பாலே தன்னுடைய திருமேனியானது நின்றொளி விளங்க, (நீலநன்னறுங்குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து) நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய், சுருட்சியாலும் நீட்சியாலுமுண்டான நன்மையை யுடைத்தாய், பரிமளிதமாயிருந்துள்ள திருக்குழலைப்பீலிக் கண்களாலே அலங்கரித்து, (பல்லாயர் குழாநடுவே) அநேகமான ஆயர் திரளுக்கு நடுவே,

(கோலச்செந்தாமரைக் கண்மிளிர) தர்ஶநீயமாய்ச் சிவந்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களானவை மிளிர, இத்தால் திருத்தோழன்மாருடைய திரளை இடம் வலங்கொண்டு பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டு வரும்படி சொல்லுகிறது, (குழலூதி யிசைபாடிக்குனித்து) (௨) "ஆமருவினநிரை மேய்க்க நீ போக்கு ஒரு பக

கொண்டு "தன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (பசுக்களித்யாதி).

உறங்கினகண்ணை மிளிரவென்ன வேணு மொழிய, ஆநிரைப்பின்னே வரும்போது மிளிருகையாவதென் னென்னக் கருத்தருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). குழலூதுகை-பசுக்களை மேய்க்கைக்கும், மறிக்கைக் காகவும், ஊரேற மீளுகைக்காவுமிறே. இங்கேபசுக்களெல்லாம் மீண்டு வரும்போது குழலூத ப்ரயோஜநமென் னென்ன, அதுக்கு மூன்றுவகையால் ப்ரயோஜநம் காட்டா நின்று கொண்டு அர்த்த மருளுகிறார் (ஆமருவியித்யாதி). "அயர்ப்பு" -விஸ்ம்ருதியர்கையாலே, எத்தைவிஸ்மரித்தாளென்னுமாகாங்க்ஷையிலே, "என்

(க) தி-வாய்-௨-எ-௪. (௨) தி-வாய்-௧0-௩-

மூ.—சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித்
திருநாம மிட்டங்கோ ரிலையந்தன்னால்
அந்தரமின்றித் தன்னெறிபங்கியை
யழகியநேத்திரத்தாலணிந்து

பெண்களோடுண்டான பா(ஞ)வபந்தம் தோன்றவும், ப்ரணயரோஷபரிஹாரமாகவும் திருக்குழலூதி, அதுக்குச்சேர்ந்த விசைகளையும் பாடி, அதுக்குச்சேர்ந்த கூத்துக்களையுமாடி. (ஆயரோடலித்து வருகின்ற வாயப்பிள்ளை) ஆயரோடேகூட மேனாணிப்புத்தோன்ற கர்வித்துவருகின்ற இடைப்பிள்ளையுடைய ஸௌந்தர்ய பூர்த்தியைக்கண்டு, (என் மகளயர்க்கின்றதே) தன்னுடையகுடிப்பிறப்பையும் ஸ்த்ரீத்வத்தையும் மறந்து, என்னுடைய நியந்த்ருவத்தையும்மதியாமல் ஈடுபடுவதே. இந்த வயர்ப்புக்குநிதாநம் யாதொன்று, அதுதானே பரிஹாரமாமித்தனையிறே. .... (எ)

லாபிரமுழி'' என்னும்படி பகலெல்லாம் தன்னைப்பிரிந்து நோவுபட்டுக்கிடந்த பெண்கள் தான் வருகிறவையுமறிந்து கொந்தளிக்கும்படியாகவும், அவர்களைப் பிரிகையாலே தனக்குண்டான ஆர்த்தியெல்லாம் தோன்றும்படியாகவும், ப்ரணயரோஷம் கொண்டாடியிருப்பார் நெஞ்சில் மறம் தீரும்படியாகவும், தக்க பாசுரங்களை வைத்துத் திருக்குழலூதி, அதுக்கு அநுரூபமான இசைகளையும் பாடி, (க) 'கூத்தன் கோவலன்'' என்கிறபடியே வருகிறபோதை நடையழகாலே வல்லாராடினாற்போலேயாடி. (ஆயரோடாலித்து வருகின்ற வாயப்பிள்ளை) இப்படியே கீழ்ச்சொன்ன தோழன்மாரான வாயரோடேகூடி மேனாணிப்புத்தோன்ற கர்வித்துவருகிற இடைப்பிள்ளையுடைய. (அழகுகண்டென் மகளயர்க்கின்றதே) அவனுடைய வடிவழகைக் கண்டமாத்ரங்கொண்டுகாணும் என்னுடைய பெண்பிள்ளையானவள் தன்னுடைய குடிப்பிறப்பையும் ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தையும் என்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும் நிரூபிக்கக்ஷமையல்லாதபடி அறிவழிகிறது. .... (எ)

மகள்'' என்றவிடததில் அபிப்ரேத மான வர்த்தத்தைக் காட்டிக் கொண்டருளுகிறார் (இவனுடைய வித்யாதி). ... ... (எ)

(க) தி-வாய்-கo-க-

இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை யெதிர்நின்றங்
கினவளை யிழவேலென்னச்
சந்தியில்நின்றுகண்டீர் நங்கைதன் துகிலொடு
சரிவளைகழல்கின்றதே. (அ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (சிந்துரப்பொடியித்யாதி) சாதிலிங்கப்பொடிக் கொண்டு திருமுடியிலே சாத்தி; அழகிய விலையாலே திருநெற்றியிலே பற்றும்படி அத்விதீயமான திருநாமமாக

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பி) சாதிலிங்கப்பொடிக்கொண்டு திருமுடியிலேசாத்தி. கீழ், "சிந்துரமிலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல்" என்று ஸிந்தூரசூர்ணத்தைத் திருநெற்றியிலே விளங்கும்படி திலகமாகச்சாத்தினபடி சொல்லிற்று; இங்கே, "சென்னியப்பி" என்கையாலே திருமுடியிலே திருக்குழல்மேலே அலங்காரமாகக்கொண்டு பரக்கச்செறியச் சாத்தினபடி சொல்லுகிறது. (திருநாமமிட்டங் கோரிலையந்தன்னால்) நேரியதாய்நீண்டு, ஒட்டினவிடத்திலே பற்றும்படி இளையதாய் நிறத்திருப்பதொரு இலையாலே திருநெற்றியிலே திருநாமமாக இட்டு. ஊர்த்த்வபுண்ட்ராகாரமாக அழுத்திவைக்குமாய்

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (சிந்துரமித்யாதி) "சென்னி" என்றபதம்- திருநெற்றியையும் திருமுடியையும் சொல்லவற்றாயிருக்க, மேலே "அங்குத் திருநாம மிட்டு" என்று- திருநாம மிடத்தக்கதான திருநெற்றியை "அங்கு" என்று சொல்லவேண்டுகையாலே, இந்தச் சென்னிபதம்- திருநெற்றியையே சொல்லவேண்டி யிருக்க, திருமுடியிலே யென்றர்த்த மருளிச் செய்வானென்னென்ன வருளுகிறார் (கீழித்யாதி), இங்கே அப்படி யென்கையாலும், கீழ்சொன்னத்தைச் சொல்லுகை அப்ரயோஜந மாகையாலும், இப்படியே கொள்ளவேணு மென்று கருத்து. (செறிய) நெருங்க. "ஓரிலையந்தன்னால் அங்குத்திருநாமமிட்டு" என்றந்வயித்து, ஓர்பததாத்பர்யங்களைக் காட்டாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (நேரியதாயித்யாதி). திருமண்ணைத்திருநாம மிடுமதுண்டொழிய, இலையாலே இடுவதுண்டோ வென்ன; இவன் அப்படி யிட்டானாக வேணுமென்று பலிதத்தை யருளுகிறார் (ஊர்த்த்வேத்யாதி). "சென்னி" என்றத்தாலே திருமுடியாகக் கீழே அருளிச் செய்து, "அங்கு" என்றதுக்கு - திருநெற்றி யென்றருளிச் செய்தால் எங்ஙனே சேரும்படி

இட்டு. (அங்கு)என்றது திருநெற்றியில். சாதிலிங்கத்தை ஆஸ்ய ஜலத்தோடே திருநெற்றியிலே பற்றும்படியிட்டு. (அந்தரமின்றித்தன்னெறிபங்கியை யழகிய நேத்திரத்தாலணிந்து) நெறிபிடித்த திருக்குழலை இடைவிடுதியற அழகிய பீலிக்கண்ணாலேயும் யுவதிகள் கண்களாலேயுமணிந்து.

(இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை) இந்த்ரனைப்போலேமேனாணிப்புத்தோன்ற கர்வித்து வருகிற விடைப்பிள்ளை. அன்றிக்கே, தனக்கிட்டசோறு தானுண்ணமாட்டாத இந்த்ரனைப்போலே தன்னையொழியச் செல்லாமை பிறந்தாரை உபேக்ஷிக்கவல்லனென்று ஏகதேச த்ருஷ்டாந்தமாகிலுமாம். அன்றிக்கே; இந்த்ர சப்தம் -

த்து. அங்கென்று - திருநாமத்துக்கு அநுரூபஸ்தலமான திருநெற்றியைச் சொல்லுகிறது. "இலையம்" என்கிறவிடத்தில், அம் - சாரியை. அதவா, சாதிலிங்கப்பொடியை ஆஸ்யஜலத்தாலே நனைத்துத் திருநெற்றியிலே திருநாமமாகச்சாத்தி யென்னவுமாம். அப்போதைக்கு, "ஒரிலயம்" என்று பாடமாய், இல்லென்று-உள்ளாய், அயமென்று - ஜலமாய், ஓரிலயமென்றது- திருப்பவளத்துக்குட்பட்டதொரு ஜலமென்றபடி. "ஆயப்பிள்ளை" என்கிற இடைத்தனத்துக்கும் பிள்ளைத்தனத்துக்கும் சேருவதொரு வ்யாபாரமிறேயிது. (அந்தரமித்யாதி) தன்னுடைய நெறித்தகுழலை இடைவெளியில்லாதபடி அழகிய பீலிக்கண்களாலே அலங்கரித்து.

(இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை) ஸஜாதீயரான தேவர்களடங்கலும் ஸேவிக்க, அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரன், அவர்கள் நடுவே தன்வைபவமெல்லாம் தோற்றவருமா போலே, *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான திருத்தோழன்மாரடங்கலும் ஸேவிக்க, அவர்கள்நடுவே தன்செருக்கும்பெருமையும் தோற்றும்படிவருமாயப்பிள்ளை. அங்ஙனன்றிக்கே, இந்த்ரசப்தத்துக்குமுக்ய

என்கிற சங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (அங்கென்றித்யாதி). "சிந்துரப்பொடி" என்றபதத்தை இங்கு மநுஷங்கித்து "இலையம்" என்றதுக்கர்த்தாந்தர மருளுகிறார் (அதவேத்யாதி). "இலயம்" என்றது - ஆஸ்யஜலமானபடியைய றிவிப்பிக்கிறார் (அப்போதைக்கித்யாதி). "ஓரிலயம்" என்றதால் - ஆஸ்ய ஜலமென்று விவக்ஷிக்கைக்குஸூசகமென் னென்னவருளுகிறார் (ஆயப்பிள்ளையித்யாதி).

விசேஷ்ய பர்யந்தமாய், அஸாதாரணனானவிவன் தன்னையே. (க) "தானே தனக்குமவன்" என்கிற உபமாநராஹித்யத்தாலே ஸர்வ ஸ்வாமி யென்னவுமாம். (எதிர்நின்றங்கினவளையிழவேலென்ன) "அவன் வரவுக்கெதிர்நின்று உன் ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்துக்கொள்ளாதேகொள்" என்ன; எதிர்நின்று அவன் ஸௌந்தர்ய தரங்கவீச்சாகிற பெருங்காற்றை எதிர்செறிக்க வொண்ணுமோதன்ன;

வ்ருத்தி ஈஸ்வரவிஷயத்திலேயாகையாலே, பரமஸாம்யாபந்நரான ஸூரிகள் ஸேவிக்க, அவர்கள் நடுவே ஸர்வேஸ்வரன்றான் வருமா போலே வருகிறவனென்னவுமாம். தர்ம்யைக்யமுண்டேயாகிலும் அவதாரப்ரயுக்தமான நிலையைப்பிட்டு, (உ) "ఇక్ష్వాకువంశప్రభవో - விஷ்ணுநா ஸத்ருஸோவீர்யே" என்றாப்போலே இப்படிச்சொல்லலாமிறே. இப்படி வருகிற ஆயப்பிள்ளையுடைய. (எதிர்நின்றங்கினவளையிழவேலென்ன) அவன்வரவுக்கு எதிராக அந்தஸ்தலத்திலே நின்று உன்னுடைய இனவளைகளை இழவாதேகொள்ளென்று நான் சொல்ல. "எதிர்நிற்கை" என்றும், "வளையிழக்கை" என்றும் இரண்டில்லை போலே காணும். "இனவளை" என்கையாலே-எதிர்நின்றவர்கள் கையில் ஒருவளையும் தொங்காதென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. வளையிழக்கையாவது-ஸ்த்ரீத்வ மிழக்கையிறே.

(முக்யவ்ருத்தி) என்றது - "ఇతి - సర్వేశ్వర్యే - இதி - பரமைஸ்வர்யே" என்கிறதா (ஸ) த்வர்த்தபௌஷ்கல்யம்- அயர்வறுமமரர்களதிபதியிடத்திலே யுண்டாகையாலே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவாழ்வார் ஆய்ச்சிபாவனையாகச் சொல்லும்போதும் தர்ம்யைக்யஜ்ஞாநம் குறைவற்றிருக்க, பரமபதநாதனை த்ருஷ்டாந்த மாகச் சொல்லக் கூடுமோவென்ன; அத்தைஸமர்த்திக்கிறார் (தர்ம்யைக்யேத்யாதி). "ஆயப்பிள்ளை" என்று ப்ரதமாந்தமாய், "இனவளை யிழவேலென்ன" என்றத்தோடு அந்வயிக்குமளவில், க்ருஷ்ணன் தனக்கிஷ்டமான கார்யத்தைநிஷேதிக்கை அநுசிதமாகையாலே இதுஷஷ்ட்யந்த பதமாகவேணு மென்று காட்டுகிறார் (இப்படி யித்யாதி). "இன" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இனவளையித்யாதி). உனக்கு வளையத்தனை அருமையோ, இதொருஹாநியாகச் சொல்லுகைக் கென்ன வருளுகிறார் (வளையிழக்கை யித்யாதி).

(க) ௩-திருவ-௩அ. (உ) ரா-பா-க.

(சந்தியில் நின்று கண்டீர்) ஊர்ப்பொதுவானவவன் வருகிற ஸ்த்தலத்திலே நின்று. (நங்கை தன் துகிலொடு சரிவளை கழல்கின்றதே) வினவப் புகுந்தவர்களுக்குப் பெண்பிள்ளையுடையப்ரகாரவிசேஷவிக்ருதிகளைச் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது. தனக்கு நியாம்யையன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், "நங்கை" என்று அவளுடைய குணபூர்த்தியையே சொல்லுகிறது. விஷயதோஷத்தால் வருமவை அவர்ஜநீயங்களாயிருக்குமென்றிறே நங்கை யென்கிறது. "தன்" என்று இவளுடைய மதிப்பைக்காட்டுகிறது. துகிலோடே கூட வளையும் கழலாநின்றது. ஸ்த்ரீத்வத்தோடு அபிமாநமும்பேணவொண்ணாதபடி கைகழலாநின்றது. இவை - விம்முதல் முறிதல் செய்யாமைக்கடி அவனுடைய அநாதரமிறே. (க) "என்னுடைய கழல்வளையைத்தாமும்கழல்வளையேயாக்கினரே" என்னுமா

(சந்தியில்நின்றுகண்டீர்) என்சொல் கேளாமல் ஊர்ப்பொதுவான அவன்வருகிறவழியான சந்தியிலே நின்றுகண்டீர். (நங்கை தன் துகிலொடு சரிவளை கழல்கின்றதே) ஸத்ரீத்வத்தால் பரிபூர்ணையாயிருந்த இவளுடைய பரிவட்டத்தோடே கூடச் சரிவளையும் கழலாநின்றது. "கோல்வளை, கழல்வளை, வரிவளை" என்னுமாபோலே, "சரிவளை" என்பது ஒருவளை விசேஷம். (க)"கழல்வளையைத்தாமும் கழல்வளையேயாக்கினரே." என்கிறபடியே, முன்பே "சரிவளை" என்று பேராயிருந்தவித்தை, நாமமாத்ரமன்றிக்கே, கையில் தொங்காமல் சரிந்து கழன்றுபோம்படி பண்ணினாய்த்து, அவன் தன்னுடைய காட்சியாலே. இத்தால்-வினவப்புகுந்தவர்களுக்குத் தன் பெண்பிள்ளையுடைய விக்ருதிக்கு ஹேதுவையும், விக்ருதி விசேஷந்தன்னையும் சொன்னாளாய்த்து. .... (அ)

(கோல்வளை) மழுங்கல்வளை. கீழே "இனவளையிழவே லென்ன" என்று சொல்லிவைத்து, இங்கே "சரிவளை" என்று சொல்லுவானென் ?, இனவளையென்ன வொண்ணாதோ ?என்ன, ஓர்த்த விசேஷம் தோற்றச் சொன்னாளென்று விவக்ஷித்து, ப்ரமாணமுகேந வத்தைக்காட்டுகிறார் (கழல்வளையித்யாதி). (காட்சியாலே) என்றவநந்தரம், "என்று தோன்றுகைக்காகச் சரிவளை யென்றது" என்று சேஷம். "கண்டீர்" என்று ஆரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாளென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). ... ... (அ)

(க) நா-தி-கக-உ.

மூ.—வலங்காதில் மேல்தோன்றிப் பூவணிந்து
மல்லிகைவல்மாலை மௌவல்மாலை
சிலிங்காரத்தாற் குழல்தாழவிட்டுத்
தீங்குழல்வாய் மடுத்தூதியூதி
அலங்காரத்தால்வரு மாயப்பிள்ளை யழகுகண்
டென்மகளாசைப்பட்டு
விலங்கிநில்லா தெதிர்நின்றுகண்டீர்வெள்வளை
கழன்று மெய்மெலிகின்றதே. ... (௯)

போலே; விஶ்லேஷத்திலும் கழலுகையன்றிக்கே ஸம்ஶ்லேஷத்திலும் தொங்காதபடியாயிற் றென்னுமாபோலே. .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. இதுவுமொரு அலங்கார விஶேஷமாய்ச் செல்லுகிறது.

ஸ்வா;— (வலங்காதித்யாதி). ஜாத்யுசிதமான வலங்காரவிறே தந்தாம் கண்ணுக்கு நன்றாக உள்ளது; கண்ணுக்கு நன்றாயிருக்கிற மேல்தோன்றிப்பூவை வலத்திருக்காதிலே சாத்தி. (மேல்தோன்றி)செங்காந்தள்.மற்றைக்காதுக்கொன்றும்சொல்லாமையாலே அது தானேயாதல்; மல்லிகை மாலையைக்கண்ட ப்ரீதியாலே மறந்தானுதல்; மறந்தாளாதல்; ஒரு திருக்காதில் சாத்தினதே அமையுமென்றுதல். காட்டு மல்லிகை மாலை யென்னுதல்; வன

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலங்காதில் மேல் தோன்றிப் பூவணிந்து) வலக்காதிலே செங்காந்தள்பூவை அலங்காரமாகச் சாத்தி. இடக்காதுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமையாலே ஒரு காதுக்குச் சாத்தினது கொண்டுவருகிறவிதுதானும் ஓரழகாகச் சாத்திக்கொண்டு வந்தானென்னுதல்; ஒரு காதுக்குச் சாத்தினவளவிலே, மல்லிகைமாலையைக் காண்கையாலே அத்தை மறந்து இத்தைச் சாத்தி விட்டானென்னுதல். (மல்லிகை வனமாலை) "வனம்" என்கிறவித்தை, மல்லிகையோடே சேர்த்து-காட்டுமல்லிகைமாலை

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலங்காதித்யாதி) (செங்காந்தள்பூ) கிவனார்கொடிப்பூ. "சீலைக்குதம்பை யொருகாதொருகாது செங்கிறமேல் தோன்றிப்பூ" என்றாப்போலே இரண்டுகாதுக்கு மிரண்டு சொல்லாதே ஒன்று சொன்னதுக்கு இரண்டுவகையாகக்கருத்தருளுகிறார் (இடக்காதுக்கித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

மாலையாகக் காட்டுமல்லிகை மாலை தன்னையே விரும்பினானென்னு தல். அன்றியே, (௧) "வனமாலை மினுங்கநின்று விளையாட" என்னுமாபோலே, அஸாதாரணமான வநமாலை தானுதல். (மௌவல் வனமாலை) வனப்பு - அழகாதல்; நாநாவர்ணமாதல். "வனமுலை" என்னக்கடவதிறே.

(சிலிங்காரத்தால் குழல் தாழவிட்டு) சிலிங்காரம் - ஶ்ருங்காரமாய், அத்தாலும், அலங்காரமென்றபடி. மாலைசாத்தின திருக்குழலைத் திருமுதுகிலேதாழவிட்டுத் திருமார்பிலும் இவை தன்னையேயிறே சாத்துவது. (தீங்குழல்வாய்மடுத்தூதியூதி) தனக்கினிதான குழலென்னுதல். ப்ரணய ரோஷ பரிஹாரமாக வூதுகிற குழலாகையாலே, ப்ரணயிநிகளுக்கு இனிய குழலென்னுதல்.

யென்னுதல். அன்றிக்கே, வனமென்று-அழகாய், மல்லிகையாலுண்டான அழகியமாலையென்னுதல். (மௌவல்மாலை) மௌவலாவது-மல்லிகையின் அவாந்தர பேதம். "பூவை, காயா" என்னுமிடத்தில், பூவையாவது-காயாவின் அவாந்தர பேதமானாப்போலே. மௌவல் மாலையென்று-இங்கும் அந்தவனப்புக் கூட்டிச் சொல்லவுமாம். கீழ், "அணிந்து" என்றதை இங்கும்கூட்டி "இம்மாலைகளையுமணிந்து" என்று சொல்லக்கடவது. இவைதான் திருமார்புக்கு அலங்காரமாகச் சாத்துமவையிறே.

(சிலிங்காரத்தால் குழல்தாழவிட்டு) சிலிங்காரம் - ஶ்ருங்காரம்; அலங்காரமென்றபடி. இத்தால்-திருக்குழல் பணியாகச்சாத்தும் பூந்தொடைகளைச் சொல்லுகிறது. அந்த அலங்காரத்தோடே கூடத் திருக்குழலைத் திருமுதுகிலே † தாழவிட்டு. (தீங்குழல்வாய் மடுத்தூதியூதி) "தீம்" என்று - இனிமை. "இன்னார்க்கு" என்று விசேஷியாமையாலே - தன்னோடு பிறரோடு வாசியற எல்லார்க்கு மினிதாயிருக்கும் குழலென்றபடி. கேட்கிறவர்களிலும் தன்செவி யணித்தாகையாலே (௨) "பேதுறுமுகம்செய்து நொந்துநொந்து" என்கிறபடியே முதல் தன்னைவருத்தி, பின்னையிறே அவ்வருகுபோவது. பிறரைவருத்துகையாவது - (௩) அவியுணா

(அவியுணாமறந்து) என்றது. ஹவிஸ்ஸையுண்ணாதே மறந்தென்றபடி. ... ... (௯)

---

† (பா) உழல. (௧) நா-தி ௧௭-௨. (௨) தி-வாய் ௯-௯-௯. (௩) ௩-௪-௭.

"ஊதியூதி" என்கிற வர்தமாநத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி பேத மற எல்லார்க்குமினிதாய், சித்தாபஹாரஸாமர்த்த்யத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. (வாய்மடுத்து) இக்குழலாகப் பெற்றிலோமே. இதுக்கென்ன மெலிவுண்டுதான். இத்தால், அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபந †வாக்மித்வத்தைக் காட்டுகிறது.

(அலங்காரத்தால்வருமாயப் பிள்ளை) ஏவம்ப்ரகாரமான அலங்காரங்களோடே வருகிற இடைப்பிள்ளை. (பிள்ளை) * யுவாகுமாரன். (அழகுகண்டென் மகளாசைப்பட்டு) மேலீடான ஸௌந்தர்ய பூர்த்தியைக்கண்டு மிகவும் விரும்பி, விலங்கி நில்லாவிட்டால், மத்தகஜத்தின்முன்னேநிற்பாரைப்போலே, ப்ராப்தியளவும் செல்லவொட்டாத வளவேயன்றிக்கே, ரக்ஷகத்வாதி குணங்களளவும் செல்லவொட்டாத ஸௌந்தர்யத்தின் முன்னே விரும்பி நின்று ஆசைப்படுவாருமுண்டோ? (வெள்வளைகழன்று மெய்மெலிகின்ற

மறந்து வானவரெல்லாம்" என்றும், (௧) "தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம்வீணை மறந்து" என்றும், (௨) "கோவலர் சிறுமியர் வந்து கவிழ்ந்து நின்றனர்" என்றும், (௩) "பறவையின் கணங்கள் கூடுதுறந்து வந்துசூழ்ந்து" என்றும் (௪) "மரங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தேவமநுஷ்ய திர்யக் ஸ்த்தாவர விபாகமற எல்லாரையு மொக்கவருத்துகை. இப்படியிருக்கிற திருக்குழலைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துப் பலகாலுமூதிக்கொண்டு.

(அலங்காரத்தால் வருமாயப்பிள்ளை) ஏவம்ப்ரகாரங்களான அலங்காரங்களோடே வருகிற இடைப்பிள்ளையுடைய. "பிள்ளை" என்கையாலே - (௫) "𑌯𑍁𑌵𑌾𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌃 - யுவாகுமார:" என்கிறபருவத்தைச் சொல்லுகிறது. (அழகுகண்டென்மகளாசைப்பட்டு) கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளும் அழகைக்கண்டு என்னுடைய பெண்பிள்ளையானவளாசைப்பட்டு. (விலங்கிநில்லா தெதிர்நின்றுகண்டீர்) "இதுகண்டவர்களை வருத்தும்" என்றுகண்ணை மாறவைத்து வழிவிலங்கி நில்லாதே, அத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு எதிரேநின்று கண்டீர். (வெள்வளைகழன்று மெய்மெலிகின்றதே) சங்குவளையும் கழன்று, சரீரமும் மெலி

---

† (பா) வாசித்வத்தை (௧) ௩-௬-௫. (௨) ௩-௬-௧. (௩) ௩-௬-௮. (௪) ௩-௬-௧௦. (௫) ருக்வேத.

மூ.—விண்ணின் மீதமரர்கள் விரும்பித்தொழ
மிறைத்தரயர்பாடியில் வீதியூடே
கண்ணன்காலிப்பின்னே யெழுந்தருளக்
கண்டிளவாய்க் கன்னிமார்காமுற்ற
வண்ணம்வண்டமர்பொழில் புதுவையர்கோன்
விட்டுசித்தன் சொன்ன மாலைபத்தும்
பண்ணின்பம்வரப்பாடும் பத்தருள்ளார்
பரமானவைகுந்தம் நண்ணுவரே. (௧௦)

தே)என்னுடையநியந்த்ருத்வத்தையுமறுத்தால்தான்தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநம் தானே நோக்கலாயிருக்கிறது, மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைத்தாய் சுத்தமுமானவளைகள் கழன்றேதான் உடம்பு மெலிவது. வளைகழலத்தக்கதமையாதோ மெலிய. "மெலிகின்றதே" என்கிறவர்தமாநத்தாலே "இனிவளைக்காஶ்ரயமில்லையோ?" என்று தோன்றுநின்றதே யென்னுதல்; (வளை)தோள்வளையாகையாலே, பலகாலும் கழலுவது அணிவதாய்ப் போருகையாலே அதுவோவென்றிருந்தாள்; எடுத்தணியத் தொங்காமையாலே மெலிவுகண்டாளாய், கண்டப்ரகாரத்தைச் சொன்னாளாதல். (௯)

அவ;— நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

யாநின்றது. உடம்பு மெலிந்தன்றே வளை கழலுவது; வளைகழலுதலை முந்துறச்சொல்லி, பின்பு உடம்பு மெலிவு சொல்லுவானென்னென்னில்; வளைகழன்றபின்பாய்த்து உடம்பில் மெலிவு இவளுக்குத் தோற்றிற்றென்னுதல். அன்றிக்கே, முந்துற வளை கழலுகைக்குத் தக்கவளவு மெலிந்து, அவ்வளவுமன்றிக்கே, " இனி வளைக்கு ஆஶ்ரயமில்லை ஓ! " என்னும்படி மேன்மேலும் மெலிந்து செல்லுகிறபடியைச் சொல்லுகிறளென்னுதல். இதுவும் வினவ வந்தவர்களுக்குத் தன்மகள் தசையைத் தாயார்சொன்னவார்த்தை. ... . (௯)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(விண்ணின்மீதமரர்கள் விரும்பித்தொழ) ஸ்வர்க்காத்யுபரிதநலோகங்களில் தேவர்கள் ஆதரித்துக்கொண்டு தொழ.

---

† (பா) வளர.

ஸ்வா:— (விண்ணித்யாதி) விண்ணிலமரர்கள் தந்தாம் ப்ரயோஜநங்களை நச்சித்தொழ. மீதமரர்கள் தொழுகைதானே ப்ரயோஜநமாகத் தொழ. (மிறைத்து) இரண்டுதிறத்தாரையு மநாதரித்துக் காலித்திரளையா தரித்தென்னுதல். தொழுகிற விண்ணிலமரரை யநாதரித்து, தொழுகைதானே ப்ரயோஜநமான விண்ணின் மீதமரரையும், மண்ணின் மீதுண்டான பசுத்திரள்களின் பின்னே போகையுமாதரித்தென்னுதல். (ஆயர்பாடியில் வீதியூடே கண்ணன் காலிப் பின்னே யெழுந்தருளக்கண்டு) திருவா

பூபாரநிரஸநார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்து அவதரிப்பித்தவர்களாகை யாலே திருவவதாரகாலமே தொடங்கி இவனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு அவ்வவசேஷ்டிதங்களைக்கண்டு வித்த(த்த)ராயிறே தேவர்கள் தானிருப்பது. ஆகையாலே, உபயவிபூதிநாதனானவன் கோ(ப)பஸஜாதியனாய், ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியான கோரக்ஷணத்திலே அதிகரித்து, ஜாத்யுசிதமான அலங்காரத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு திரிகிறபடியைக் கண்டால், அவர்கள் விரும்பித் தொழாதிரார்களிறே. அன்றிக்கே, "விண்ணின்மீது" என்கிறது- (௧) "[illegible] - நாகஸ்யப்ருஷ்டே" என்கிறபரமபதத்தையாய், அங்குண்டான அமரருண்டு-நித்யஸூரிகள், அவர்கள் தாங்களநுபவிக்கிற மேன்மைக் கெதிர்த்தட்டான இந்நீர்மையைக் காண்கையாலே அத்யாதரம்பண்ணித்தொழும்படியாகவென்னவுமாம். (மிறைத்து) மிறுக்குச்செய்து, அதாவது - அப்படி தொழுது நிற்கிறவர்களுக்கு முகம்கொடாதே அநாதரித்து, பசுக்களையும் திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளாரையும் ஆதரித்துக் கொண்டு போருகை.(ஆயர்பாடியில்வீதியூடேகண்ணன் காலிப்பின்னேயெழுந்தருளக்கண்டு) திருவாய்ப்பாடியில் தெருவின்னடுவேபசுக்களின்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (விண்ணின்மீதித்யாதி) இடையனை விவளை தேவர் தொழுகைக்குஹேதுவை யருளுகிறார் (பூபாரேத்யாதி). "விண்" என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி "இன்" என்றத்தைச் சாரியையாக்கி, விண்ணுகிற மீதுகளிலே யென்று கீழருளிச்செய்து, "விண்ணின்" என்றுஷஷ்ட்யந்தபதமாக்கி "மீது" என்றத்தாலே பரமபதத்தை விவக்ஷித்து யோஜநாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). இந்தயோஜனையிலும் விண்ணென்றது - உபலக்ஷணம்.

(௧) தை-நா.

ய்ப்பாடியில் தெருவின் நடுவே கண்ணனெழுந்தருளக்கண்டு.(இள வாய்க் கன்னிமார் காமுற்ற வண்ணம்) "சாலகவாசல்பற்றி நுழை வனர் நிற்பனர்" என்றது முதலாக, *வெள்வளை கழன்று மெய் மெலிகின்றது முடிவாக இளவாய்க்கன்னிமார் காமுற்ற ப்ரகாரங் களை.

யுவதிகளாகாநின்ற இடைப்பெண்களாசைப்பட்டு விக்ருதை களான ப்ரகாரங்களை வ்யாஜமாக்கித் தம்முடைய மங்களா சாஸ நத்தோடே சேர்த்தநுஸந்திக்க ப்ரகாரங்களை. இவை மங்களா சாஸநத்தோடே சேருமோ வென்னில்; அவனுக்கு ஊராகத் தோற்று சித்தாபஹ்ருதைகளாகையாலும், அவன் இவர்களளவில் நெஞ்சு பறிகொடாமல் ஜயஶீலனாய்ப் போருகையாலும், "தேஜி தம்" என்று அவனுடைய வெற்றிக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை யாலேசேரும். அவன் *அநஸூநனிறே. (க) "யதிமேப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத்-யதி மேப்ரஹ்மசர்யம்ஸ்யாத்". (உ) "தத்கதாஸைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட:- தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட:" அவனுக்குலீலாரஸமிறே இவற்றிலுள் ளது. *இன்புறுமிவ்விளையாட்டிறே. ஆகையால் அவனுடைய லீலாபோகமும் இவர்க்கு உத்தேஶ்யமிறே. *சிந்தயந்தியும் சிசு பாலனும் லீலாரஸவர்தகரிறே.

(வண்டமர் பொழில் புதுவையர்கோன்) திருமாளிகையில் திருச்சோலையில் மதுபாநம்பண்ணின வண்டுகள், மற்றுமுண் டான சோலைகளை இக்ஷாரகமாக நினைத்திறே யிங்கே அமருவது. ஏவம் ப்ரகாரமான திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வார்.

பின்னே கீழ்ச்சொன்ன வொப்பனைகளோடும் அவைதானும் மிகை யாம்படியானவடிவழகோடும் க்ருஷ்ணனெழுந்தருளக்கண்டு.(இள வாய்க்கன்னிமார் காமுற்றவண்ணம்) "சாலகவாசல்பற்றி நுழை வனர் நிற்பனராகி" என்றது முதலாக, "வெள்வளைகழன்று மெய் மெலிகின்றது" என்றது முடிவாகச் சொன்னபடியே யுவதிகளான இடைப்பெண்கள் ஆசைப்பட்டு விக்ருதைகளான ப்ரகாரத்தை.

(வண்டமர்பொழி லித்யாதி) மதுபாநார்த்தமாகப் படிந்த வண்டுகள் வேறொன்றையும்புரிந்துபாராமல், ஸர்வகாலமும்பொரு ந்திக் கிடக்கும்படியான திருச்சோலைகளையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத் தூரி லுள்ளுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராய், *அரவத்தமளிப்படியே

(விட்டு சித்தன்) விஷ்ணு ஶப்தவாச்யனை வடபெருங்கோயிலுடையானைத் தம் திருவுள்ளத்திலே யுடையவரென்னுதல். அவனுடைய திருவுள்ளத்துக்கு விஷயபூதரானவரென்னுதல். அவனுடைய வ்யாப்தியையும் திருவுள்ளம் பற்றுகிறவரென்னுதல். (சொன்னமாலை பத்தும்) காமுற்ற வண்ணத்தை விஷ்ணுசித்தன் சொன்ன மாலையாகையாலே இப்பத்தையும், (பண்ணின்பம் வரப் பாடும்பத்தருள்ளார்) கேட்டவர்கள் பக்கலிலே இன்பம் செல்லுகையன்றிக்கே, இன்பம்-பாடினவர்கள் பக்கலிலே வரும்படியாகப் பாடுகிற பத்தருள்ளார். (பரமான வைகுந்தம் நண்ணுவரே) மேலானதுக்கெல்லாம் மேலாய், * அப்ராக்ருதத்வ லக்ஷணமான பரமபதத்திலே, (க)"பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்' என்கிறபடியே செல்லப் பெறுவரென்று பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றும்பத்து நாலாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஸர்வேஶ்வரனை எப்போதும் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே "விஷ்ணுசித்தர்" என்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த மாலையான விப்பத்தையும், (பண்ணின்பம்வரப்பாடும் பத்தருள்ளார்) கேட்கிறவர்களிலுங்காட்டில் பாடுகிறவர்தங்களுக்கு இன்பம்வரும்படியாகப்பண்ணிலேபாடாநிற்கும் பக்திமான்களாயுள்ளவர்கள். (பரமானவைகுந்தம் நண்ணுவரே). (உ)"ஊர்த்வோர்த்வ ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வோர்த்வ ப்ருஷ்டேஷு - என்கிறபடியே மேலானதுக்கெல்லாம் மேலாய்,(க) "பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே பகவதநுபவ மங்களாசாஸநங்களைப்பண்ணி காலதத்வமுள்ளதனையும் வர்த்திக்கலாம் தேசமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர். ... ... (௧௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

மூன்றும்பத்து நாலாம் திருமொழி முற்றிற்று.

"இன்பம் வரப்பண்பாடும் பத்தருள்ளார்" என்றந்வயித்தர்த்த மருளுகிறார் (கேட்கிறவர்களிலுமித்யாதி). * "வைகுந்த பத தாத்பர்யம் (பரமாத்துமனையித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

மூன்றும்பத்து அஞ்சாம்திருமொழி அட்டுக்குவி ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழே "குன்றெடுத்தாநிரை காத்தபிரான் கோவலனாய்க் குழலூதியூதி" என்று அதிமாநுஷம் திருவுள்ளத்திலே யூன்றினபடியாலே, அந்தமலையிலுண்டானவிசேஷங்களையும், அந்த மலையினுடைய ஆயாமவிஸ்தீர்ணத்தையும், அதினுடைய கனத்தையும், அதெடுக்கையிலுண்டான வருமையையும், அது பிடுங்கியெடுத்தவநாயாஸத்வத்தையும், அது எடுக்க வேண்டின ஹேதுக்களையும், அந்த ஹேதுக்களால் வந்த ஆபத்துக்களைப் போக்கின ப்ரகாரத்தையு மநுஸந்தித்து இவனே ஆபத் விமோசகனென்று நிர்ணயிக்கிறார். .... *

பெரியாழ்வார் திருமொழி

மூன்றும்பத்து ஐந்தாம் திருமொழி அட்டுக்குவி ப்ரவேசம்.

அவ;-கீழ்ச்சொன்னபடியேதான் விரும்பி மேய்த்துக்கொண்டு போருகிற கன்றுகளுக்கும், பசுக்களுக்கும், தனக்குஅபிமதவிஷயங்களான கோபகோபீஜநங்களுக்கும் பாத(ஜ்ஞ)கமாம்படி இந்த்ரன்பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பிக்க, "குன்றெடுத்தாநிரை காத்தபிரான்" என்கிறபடியே மலையையெடுத்து ரக்ஷ்ய வர்க்கமானவவற்றுக்கு ஒருநலிவு வாராதபடி நோக்கின வுபகாரம் திருவுள்ளத்திலே பின்னாட்டி, மலையெடுக்கவேண்டின ஹேதுக்களையும், மலைதன்னிலுண்டான வளப்பங்களையும், அம்மலையினுடைய பரப்பையும், அதினுடைய கனப்பாட்டையும், அத்தை அநாயாஸேநப் பிடுங்கியெடுத்தபடியையும், அதுதன்னை ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட தரித்துக்கொண்டு நின்ற படியையும், அத்தால் திருக்கைக்கு ஒருவாட்டமின்றிக்கே யிருந்தபடியையு மெல்லாம் தத்காலம்

அரு;—அட்டுக்குவிப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் ப்ராஸங்கிகமாக வருளிச் செய்ததான் "குன்றெடுத்தாநிரைகாத்த பிரான்" என்கிறவபதாநத்தை இத்திருமொழியிலே விசதமாகவநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியைக் காட்டாநின்று கொண்டு அந்தவந்தப் பாட்டுக்களில் ப்ரமேயத்தையும் தர்சிப்பிக்கிறார் (கீழ்ச்சொன்ன வித்யாதி). ... ... ;

மூ.—அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பதமும்
தயிர்வாவியும் நெய்யளறுமடங்கப்
பொட்டத்துற்று மாரிப்பகைபுணர்த்த
பொருமாகடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை
வட்டத்தடங்கண்மடமான்கன்றினை
வலைவாய்ப்பற்றிக்கொண்டு குறமகளிர்
கொட்டைத்தலைப்பால் கொடுத்துவளர்க்குங்
கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே. (க)

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (அட்டுக்கு வியித்யாதி) கோபஜநங்கள், வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனை ஆராதிப்பதாகவும், அவனாலே தாங்கள் ரக்ஷிக்கப்படுவதாகவும், அவனை அவ்வூரில் முன்புள்ளார் ஆராதித்துப்போந்தப்ரகாரங்களிலேதாங்களும் அவனை(க)"மந்திர விதியில் பூசனை செய்யக்கடவோம்" என்று வாசல் வரிவைத்து போலே தர்சித்துப்பேசி, அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வமாகிற மஹா குணத்துக்கு ப்ரகாசமான அந்த திவ்யசேஷ்டிதத்தினுடைய ரஸத்தை யநுபவித்து இனியராகிறார்-இத்திருமொழியில். ... *

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பதமும்) ஆக்கிக் குவித்த சோற்றுப்பர்வதமும். கோபஜநங்கள், வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனை ஆராதித்து, அவன் ப்ரீதனாய் வர்ஷிப்பிக்க, அத்தாலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுண்டாய், அத்தாலே பாலும் நெய்யும் மிகுத்து ஜாத்யுசிதமான ஸம்பத்தோடே வர்த்திக்கக்கடவராயிறே யிருப்பது. ஆகையாலிறே, (க) "எழில்விழவில் பழநடைசெய் மந்திரவிதியிற் பூசனை" என்று இத்தைப் பழையதாக நடந்துபோரும் அநுஷ்டாநமாகச்சொல்லுகிறது. இப்படியாகையாலே, இந்த்ராராதனை பண்ணுகைக்காக, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங்குடியிலும் வாசல்கள் தோறும் வரிவைத்துச்சமைத்து,(உ)"துன்னுசகடத்தால் புக்கபெருஞ்சோறு" என்கிறபடியே சகடுகளிலே வைத்திழுத்துக் கொண்டு

அரு;—முதற்பாட்டு. (அட்டுக்குவி) பர்வதாகார மாகச் சோற்றைச் சமைத்துக் குவிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வந்தக்கதையை விஸ்தரேண வருளுகிறார் (கோபஜநங்களென்று தொடங்கிப் பருப்பத மென்னுமளவும்).

(க) தி-மொ-உ-௩-ச. (உ) பெரி-திரும-கசO.

(அட்டுக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும்) வாசல்கள் தோறும் இந்த்ர னுக்குத் தகுதியாகப்பேணிச் சமைத்துத் தகுதியாகத் * துன்னு சகடத்தாலிழுத்துக்குவித்த சோற்றுமலையும், அதுக்குத்தகுதியாக மேல்செய்த உபதம்ஶங்களும். சோற்றுமலைத் தலையிலே தொட்டி வகுத்து விட்ட தயிர் வெள்ளமும். வெண்ணெய் நெய்யாகிற உட் சேறுகளும். (பருப்பதமும்)பருப்புச்சோறென்னவுமாம். அப்போ துபருப்புப்பதமாய்,*ஒண்சங்கதைபோலேயாமிறே.(பதம்)சோறு. முத்கார்நம், குடார்நம் முதலானவையெல்லாம். "அட்டுக்குவி சோறு" என்றபோதே காட்டுமிறே. "பருப்பதம்" என்று செவ் வையாய் பருப்புமுதலாஜீவிக்கப்படுமதெல்லாத்தையும் காட்ட வுமாமிறே.

(அடங்கப்பொட்டத்துற்று) ஸ்வதந்தரர்கிட்ட இவையொன் றும் தொங்காதபடி சடக்கெனவமுது செய்து. "ஸ்வதந்த்ரசேத

வந்த சோறெல்லாம்சேரப்பெருக்கி,திருப்பாவாடைபோலே குவிக் கையாலே பர்வதம்போலே உயர்ந்திருக்குமிறே; அத்தைப்பற்ற "அட்டுக்குவி சோற்றுப் பருப்பதமும்"என்றது.(பருப்பதம்) என் றது-பர்வதமென்றபடி. (தயிர்வாவியும்) தயிரோடையும். (நெய் யளறும்) நெய்ச்சேறும். அச்சோற்றுமலையின்மேலே தொட்டி யாகக் கட்டி, தயிரை நிறையவிடுகையாலே, அத்தை அந்தமலைக் குண்டான வோடையாக ரூபித்துச் சொல்லுகிறது. நெய்யையும் அப்படியேதொட்டிகளாகப்பிடித்து அதுக்குள்ளும்சுற்றும் தேங் கும்படிநிறையவிடுகையாலேசெறிந்துகிடக்கும்படியைப்பற்ற "அள று"என்கிறது. இவையிரண்டையும் சொன்னது-மற்றுமுண்டான பால் பழங்கள் கறிகள் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (அட ங்க) இவையடைய.

(பொட்டத்துற்று) போரத்துற்று; சடக்கெனவமுதுசெய்து. தேவதாந்தரத்தை உத்தேசித்துச்சமைத்தவிது ததந்தர்யாமியாய் நின்று ஜீவிக்க வல்ல தனக்கொழிய, "தனக்கு அநந்யார்ஹ ராயிருபார்க்காகாது" என்றுய்த்து அதடங்கத்தானே யமுதசெய்

ஒருதேவதையை உத்தேசித்துச் சமைத்தால்அத்தை முன்னே நீட்டி, தச்சேஷத்தை எல்லாருமாக புஜிக்க வேண்டியிருக்க, அடங்கத்தானே புஜி ப்பானென்னென்னவருளுகிறார் (தேவதாந்தரத்தை யித்யாதி). ஆனால் பர்வ

நர்க்கிடுமதில் பரதந்த்ரமான அசேதநத்துக்கிடுமது கார்யகரமாகக் கூடும்" என்று எற்கவேகற்பிக்க, அந்தகோபஜநங்களும் கைக்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும், "இன்னமும் இவர்கள் நாங்கள்முன்பு செய்துபோந்த மர்யாதைசெய்யவேணுமென்று விலக்கவும்கூடும்" என்றுத்வரையோடே, "[illegible] -கோவர்த்தநோஸ்மி" என்று அமுது செய்தானிறே. (அடங்க) ஒன்றும்தொங்காமல். தேவதாந்தரங்களுக்கென்று கல்பித்தவை - தானுதரிக்கலாமிறே. அநுப்ரவேசிக்கவும்தேவதாந்தர்யாமியாகவும்வல்லனாகையாலே. "அது, தனக்குப் பரதந்த்ரரானவர்களுக்கும் தானவதரித்த ஊரிலுள்ளவர்களுக்குமாகாது" என்றிறே, அடங்கத்தானே அமுதுசெய்தது. ஆகையிறே, "அட்டு" என்றும், "சோறு" என்றும் சொன்னவை, இன்றும் நம்முள்ளார் வர்ஜித்துப் போருகிறதும். (மாரிப்பகை புணர்த்த)இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே ஏவினமாரிப்பகையை விளைக்கும்படி விளைத்த. (பொருமாகடல் வண்ணன்) திரைபொருகிற

தது. "நாங்கள் முன்புசெய்துபோந்தமர்யாதை செய்யவேணுமென்று மறுமநஸ்ஸாப்பட்டு இன்னமும் இவர்கள் விலக்கவும் கூடும்" என்றுய்த்துச் சடக்கெனவமுதுசெய்தது. (மாரிப்பகைபுணர்த்த) வர்ஷமாகிற பகையையுண்டாக்கின. அதாவது-இந்த்ரனுக்கென்று சமைத்தசோற்றை அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிமலைக்கு இடச் சொல்லி, "[illegible] - கோவர்த்தநோஸ்மி" என்றுதான் அடையஜீவித்து விடுகையிறே; அவன் பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களையேவி வர்ஷிப்பிக்கவேண்டிற்று ; ஆகையாலே"வர்ஷமாகிற பகையையுண்டாக்கினான் இவன்றானே"என்கிறது. (பொருமாகடல் வண்ணன்) திரைபொருகிற கருங்கடல் போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். தான்பிறந்தவூரிலுள்ளவர்களு

தாகாரமானதைமெள்ள புஜிக்க வேண்டியிருக்க, பொட்டென புஜிப்பானென் னென்ன வதுக்குஹேதுவை யருளுகிறார் (நாங்களித்யாதி). மாரியாகிறபகையை தேவேந்த்ரனுண்டாக்கினனித்தனை போக்கி, இவனுண்டாக்கினானென்னும் சங்கையிலே விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). "மா" "என்றதினர்த்தம் (கரு) என்றது. "கடல்" என்றத்தாலேதிரையும்கருமையும்தோற்றாநிற்க, "பொரு" என்றும், "மா" என்றும்விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தானித்யாதி). (தரித்துக்கொண்டுநின்ற) என்று ஆயாஸம் தோற்

கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான திருமேனியையுடையவன். பூசல்விளை க்கையாலே "பொருமாகடல்வண்ணன்" என்கிறது. அன்றிக்கே, பொருமாரிப்பகைபுணர்த்த மாகடல்வண்ணனென்னவுமாம். "மா கடல் வண்ணன்" என்கையாலே துரவகாஹமானஸமுத்ரத்தை அளவிட்டாலும் ரக்ஷ்யத்தளவல்லாத ரக்ஷகத்வம் அளவிட வொண்ணாதென்கிறது. (பொறுத்தமலை) ஒருபடி வருந்தி யெடுத் தாலும் இந்த்ரன் கோபம் தணிந்து ப்ரஸந்நனாய் வருமளவும் பொ றுத்து நின்றவருமை சொல்லுகிறது.

(வட்டத்தடங்கண் மடமான் கன்றினை) வ்ருத்தாகாரமாய் இடமுடைத்தான கண்ணையும், தாயினுடைய இங்கிதசேஷ்டிதாதி களுக்கு பவ்யமானமடப்பத்தையுமுடைத்தான மான்கன்றுகளை. (வலைவாய்பற்றிக்கொண்டு) அம்மலைமேலேவர்த்திக்கிறவர்கள்சூழ் வலைக்குள்ளாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்த் தங்களிடங்களிலே

க்கு அங்கசேஷத்வத்தை அறுக்கையாலுண்டான ஹர்ஷோத்ரேக த்தையும் திருமேனியின் புகரையும் சொல்லுகிறது. (பொறுத்த மலை) தரித்துக்கொண்டு நின்றமலை. ஏழுநாள் ஒருபடிப்படச்சும ந்து கொண்டிறேநின்றது.

(வட்டத்தடங்கண்மடமான்கன்றினை) வட்டணித்துப்பெ ருத்தகணகளையும், தாயினுடையவசத்திலேயொழுகும் பவ்ய தையுமுடைத்தான மான்கன்றை. (வலைவாய் பற்றிக் கொண்டு) வலையிடத்தே பிடித்துக் கொண்டு. அம்மலைமேல் வர்த்திக்கிற குறவர். மான்கன்றுகளைச் சூழ்வலைக்குள்ளாகிப் பிடித்துக்கொண்டு போய், தங்களிடங்களிலே குறப்பெண்கள் கையிலேகாட்டிக்கொ

றும் படி "பொறுத்த" என்றுப்ரயோகிப்பானென்? எத்தினை வென்று அநாயா ஸம் தோற்றச் சொல்ல வொண்ணுமோதா வென்ன, அதுக்கு உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் (ஏழுநாளித்யாதி).

(வட்டணித்து) என்றது - வர்த்துலமா யென்றபடி.

(ஒழுகும்) என்றது போமென்றபடி, "கன்றினை" என்றவிடத்தில், இன் சாரியையென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "கன்றை" என்றது. குறப்பெண்கள் வலையிலகப்படுத்திக் கொள்ளுவர்க ளென்னக்கூடுமோ? குறவர்களன்றோ வலைப்படுத்திக்கொள்ளுகிறதென்ன, அது அப்படியென்றுகாட்டுகிறார் (அம்ம

குறப்பெண்கள் கையிலே, காட்டிக்கொடுக்க, அவர்கள்கொட்டைத் தலைப்பால் கொடுத்துரக்ஷியாநிற்பர்களாயிற்று.(கொட்டை)பஞ்சுச் சுருள். பஞ்சுச்சுருளைப்பாலிலே தோய்த்து முலையென்று கொடுப் பார்களாயிற்று. (கோவர்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே) புல்லா லும் தண்ணீராலும் நிலவாசியாலும் கோக்களை வர்த்திப்பிக்கிற ப்ரவிருத்தியை யுடைத்தான பர்வதம். கேவலம் வர்ஷமன்றிக்கே, கல்லும் தீயுமாகச் சொரிகிற மாரிகாக்கைக்குஉபகரணமாய், ரக்ஷ்ய வர்கத்துக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் செய், அவ்வர்ஷத்தை ஜயிக்கையாலே “கொற்றக்குடை” என்கிறது. வ௵ ஷத்தைப் பரிஹரிக்கையாலே “குடை” என்கிறார், ஏகாரம்-ஆஸ்சர் யத்திலே.

(வட்டமித்யாதி) வர்ணாஸ்ரமவ்ருத்தாந்தத்திலே மிக்க ஜ்ஞாநத்தையும், அத்தை உபதேசித்தவாசார்யர்களளவிலே பவ்ய தையும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அசக்தியையுமுடையனாயிருப்பாரொருவ னை “கடல்வண்ணன்” என்கிறருடியும்யோகவ்யாப்தியுமுடைத்தாய், பேரளவுடையாரும், “ வாசுதேவன்வலையுளகப்பட்டு” என்னும் படியானவன், ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளுக்குவாசகமான நாராயண சப்தத்தாலே காலத்ரயதர்ஶிகள் சூழ்ந்து, தங்கள் வாக்மித்வத் தைக் காட்டி மருவுவித்துப் பிடித்துத் தங்கள் பரதந்த்ரர் கையி லே காட்டிக்கொடுத்து “தந்து காரணமான பஞ்சிலே பால்தோ

டுப்பார் களாய்த்து. (குறமகளிர்கொட்டைத் தலைப்பால்கொடுத் துவளர்க்கும்) அந்தக்குறப்பெண்களானவர்கள் பஞ்சுச்சுருளைப் பாலிலே தோய்த்து, அதினுடைய தலையைத் தாய்முலைபோலே உண்ணக்கொடுத்து வளர்ப்பார்களாய்த்து. கொட்டை - பஞ்சு ச்சுருள். (கோவர்த்தநமித்யாதி) புல்லும் தண்ணீரும் எப்போது முண்டாய், பசுக்களை வர்த்திப்பித்துக் கொண்டு போருகையாலே “ கோவர்த்தநம் ” என்கிற பேரையுடைத்தாய், நவியவந்தவர்ஷ த்தை ஜயித்து ஒருவர்மேல் ஒருதுளிவிழாதபடி கவிந்துநிற்கை யாலே “கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடை” என்கிறது. (௧)

லையித்யாதி). (வளர்க்கும்)என்றவநந்தரம் “படியிருக்கும்” என்று மூலத்திலே சேஷபூரணம் பண்ணிக்கொளவதென்று திருவுள்ளம். ... ... (௧)

மூ.—வழுவொன்றுமில்லாச்செய்கை வானவர்கோன்
வலிப்பட்டுமுனிந்து விடுக்கப்பட்ட
மழைவந்தெழுநாள் பெய்துமாத்தடைப்ப
மதுசூதனெடுத்து மறித்தமலை
இழவுதரியாததோரீற்றுப் பிடியிளஞ்சீயம்
தொடர்ந்து முடுகுதலும்
குழவியிடைக்காலிட்டெதிர்ந்துபொரும்
கோவர்த்தநமென்னுங்கொற்றக்குடையே.

ய்த்து வளர்க்கும்" என்கையாலே ஸகலவேதசாஸ்த்ர தாத்பர்யமான சரமபதஸங்க்ரஹ ப்ரக்ருத்யர்த்தமானவனுடைய ஸர்வஸௌஹார்த்தத்தை உபதேசித்து ரக்ஷிப்பார்க்குப் போலியாயிராநின்றது. ... . (௧)

அவ,—இரண்டாம்பாட்டு. "பொறுத்தமலை" என்றது பின்னுட்டி ஏழுநாளென்கிறது.

ஸ்வா;—(வழுவொன்றுமில்லாச்செய்கை வானவர்கோன்வலிப்பட்டு) அகரணேப்ரத்யவாய பரிஹாரமான யோக்யதாபூர்வகமான ஸாதநத்தை ப(ஂ)லஸகர்த்ருத்வத்யாகபூர்வகம்மாக த்ரவ்ய மந்த்ரக்ரியாலோபம் வாராமல் அநுஷ்டித்து இந்த்ரபதத்தைப் பெற்று அநுபவிக்கிற காலத்திலும், ஆஜ்ஞாநிலங்க்கநபரிஹாரத்தில் வழுவில்லாத செய்கையுமுடையனாய், தேவதேவனென ப்ரஸித்தியையுமுடைய வலியேயிறே இவனுக்குள்ளது. (வலிப்பட்டு) அவனுடைய வலியிலே அகப்பட்டு. (முனிந்துவிடுக்கப்பட்ட)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வழுவித்யாதி) இந்த்ரபத ப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதநத்தில் ஒன்றும் நழுவுதலில்லாதபடி செய்து, அத்தாலே த்ரயஸ்த்ரிம்ஶத்கோடி தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனுடைய வலியிலே அகப்பட்டு. இத்தால் - மேகங்களுக்கு அவன் சொன்னது செய்தே நிற்கவேண்டும்படியான பார

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வழுவொன்றுமித்யாதி) வானவர்கோனைக்கு "வழுவொன்றுமில்லாச்செய்கை" என்றது ஹேதுவாகவேண்டி விசேஷிக்கிறார் (இந்த்ரபதத்துக்கித்யாதி). "வானவர்கோன் வசப்பட்டு" என்னாதே "வலிப்பட்டு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி).

பலத்துக்குமேலே பசிக்கோபத்தாலே தாமரைக்காடு வெடித்தாப்போலே ஆயிரங்கண்ணும் சிவக்கும்படி கோபித்து. (க) "ஆயிரங் கண்ணுடையிந்திரனார்" என்னக்கடவதிறே. (விடுக்கப்பட்ட) ஏவப்பட்ட. (மழைவந்தெழுநாள் பெய்து மாத்தடைப்ப) ஏழுநாள் மாத்தடைப்ப மழைபெய்து. ஏழுநாள் இடைவிடுதிபற மழை பெய்து. (மதுசூதனெடுத்து மறித்தமலை) விரோதிநிரஸநசீலனான வனெடுத்துத் தலைகீழாக மறித்தமலை.

(இழவுதரியாததோரீற்றுப்பிடி) தன்கன்றின் பக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே ஈன்றபிடியானது. (இளஞ்சீயம் தொடர்ந்து முடுகுதலும்) வயஸ்ஸாலிளைய ஸிம்ஹமானது அவ்வானைக் கன்றைத் தொடர்ந்துவந்து கிட்டப்புகுந்தவளவிலே, அக்கன்றைத்தன் காலுக்குள்ளேயிட்டு அந்தஸிம்ஹக் கன்றோடே பொராநிற்கிறமலை.

தீநத்வம் சொல்லுகிறது (முனிந்து விடுக்கப்பட்ட) அவன் பலத்திலே யகப்பட்டு நிற்கிறவளவன்றிக்கே * பழநடைசெய் மந்திர விதியில் பூசனை பெறுமையாலே தாமரைக்காடு வெடித்தாப்போலே ஆயிரங்கண்ணும் சிவக்கும்படி கோபித்து ஏவப்பட்ட.

(மழைவந்து) புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களானவைவந்து. (எழுநாள்பெய்து மாத்தடைப்ப) ஒருநாளிரண்டுநாளன்றிக்கே, ஏழுநாளொருபடிப்படக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பித்து, பசுக்களுக்கும்இடையரிடைச்சிகளுக்கும் புறம்பு போக்கறும்படிதகைவைப்பண்ண. (மதுசூதனெடுத்து மறித்தமலை) விரோதிநிரஸந சீலனானவன் எடுத்து, பசுக்கள் எட்டிமேய்ந்து நிற்கலாம்படி தலைகீழாக மறித்தமலை.

முனிவுக்கு ஹேதுவையும், முனிந்தப்ரகாரத்தையும் காட்டுகிறார் (அவன் பலத்திலித்யாதி). (வெடித்தாப்போலே) என்றது - விகஸித்தாப்போலே யென்றபடி.

"மாற்றை-எதிரியை, அடைப்ப" என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யார்த்தத்தை யருளுகிறார் (பசுக்களுக்குமித்யாதி). "மாற்று" என்றது - புறம்புபோக்கறுகையை லக்ஷணயா சொல்லுகிறதாகவுமாம். எடுத்து என்றால் போராதோ? மறித்தவென்பானென்னென்ன, அதுக்கு ப்ரயோஜநத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (விரோதீத்யாதி).

(க) தி-மொ-௧0--எ.

மூ.—அம்மைத்தடங்கண் மடவாய்ச்சியரு
மானயருமாநிரையுமலறி
எம்மைச்சரணென்று கொள்ளென்றிரப்ப
இலங்காழிக்கை யெந்தையெடுத்தமலை
தம்மைச்சரணென்ற தம்பாவையரைப்
புனமேய்கின்றமானினங் காண்மினென்று
கொம்மைப்புயக்குன்றர் சிலைகுனிக்கும்
கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

இதுதான், தன்னை யாஸ்ரயித்த சிஷ்யனுடைய விஸ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாத வாசார்யனானவன், சிஷ்யனைத்தொடர்ந்து மூடிப்பதாக வருகிற வாஸநாரூபமான கர்மப்ரவ்ருத்யாதிகளுக் கஞ்சி, அந்த சிஷ்யனைத் தன்பக்கலிலே அணைத்து, அந்த வாஸனை யைத் தோற்றிவருகச்செய்தே நீக்கிமுடிப்பனான வாசார்யனைப் போலே இராநின்றது. .... (உ)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (அம்மைத் தடங்கணித்யாதி). அஞ் ஜநாலங்க்ருதமான வழகிய பெரியகண்களையும் ஸ்வாபாவிகமான

(இழவுதரியாத தோரீற்றுப்பிடி) குழவியிழவுதரிக்க மாட்டாத தொரு ஈன்றபெண்ணானையானது. (இளஞ்சீயம் தொடர்ந்து முடுகுதலும்) வயஸ்ஸாலிளைய ஸிம்ஹமானது இத்தை நலிவதாகத் தொடர்ந்துவந்து முடுகினவளவிலே. (குழவியிடைக்காலிட் டெதிர்ந்துபொரும்) தன்கன்றைத் தன்னுடைய நாலுகாலுக்கும் நடுவே யிடுக்கிக்கொண்டு, அந்த ஸிம்ஹக்கன்றோடே எதிர்ந்து பொராநிற்கிற. (கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே). (உ)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (அம்மைத்தடமித்யாதி) வெறும் புறத்திலே அழகியதாய், அதுக்குமேலே அஞ்ஜநத்தாலே அலங்க்ரு

(வயஸ்ஸாலிளைய) என்றது - ஆனைக்குட்டியிற்காட்டிலும் வயஸ்ஸாலிளையவென்றபடி. (இத்தை) என்றது - இந்தக்குழவியை யென்றபடி. (பொராநிற்கிற) என்றது - அவைதன்னிடத்திலிருந்து பொரும்படி நிற்கிற வென்றபடி. ... ... (உ)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (அம்மைத்தடமித்யாதி) மையைச் சொல்லி, அநந்தரம் "அம்" என்று சொல்லாமல், "அம்" என்று முந்துறச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம (வெறும்புறத்திலே) என்றது. "ஆய்ச்சியர்" என்றத்

மடப்பத்தையுமுடையரான விடைச்சிகளும். (ஆனுயரும்) கோர க்ஷணத்தில் குசலரான விடையரும், (ஆநிரையும்) அவர்களுக்கு வசவர்த்தியான பசுக்களும். (அலறி) வர்ஷவேகத்தாலே க்லேசித்துக் கூப்பிட்டு "எங்களை ரக்ஷிக்கக் கடவோமென்றென்றுகொள், நீயே எங்களுக்கு ரக்ஷகன்" என்று ப்ரார்த்திக்க, (இலங்காழிக் கையெந்தை யெடுத்தமலை) அதிப்ரகாசகமான திருவாழியாழ்வா

மாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையும், ஸ்வாபாவிகமான மடப்பத்தையு முடையரான இடைச்சிகளும். (ஆனுயரும்) கோரக்ஷணபாரான இடையரும். (ஆநிரையும்) அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான பசுநிரையும். (அலறி) (க) "[illegible]-கோகோபீஜந ஸங்குலம் அதீவார்த்தம்" என்கிறபடியேவர்ஷவேசத்தாலே க்லேசித்துக் கூப்பிட்டு.

(எம்மைச்சரணென்று கொள்ளென்றிரப்ப) "எங்களை 'ரக்ஷிக்கக்கடவோம்' என்று நீயே ரக்ஷகனாய் என்றுகொள்ளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்க. (இலங்காழிக்கை யெந்தை யெடுத்தமலை) *கரு

தாலே - ஸ்த்ரீகளுக்குமடப்பம் ப்ராயிகமாகையாலே, அர்த்தஸித்தமாயிருக்கவும், "மட" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் (ஸ்வாபாவிகமான) என்றது. அதாவது - குருஜநஸந்நிதாநத்தாலே ஔபாதிகயாக மடப்பம் எல்லாருக்கு முண்டாமென்று அத்தை வ்யாவர்த்தித்தபடி. "ஆயரும்" என்னவமைந்திருக்க, "ஆன்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (கோரக்ஷணேத்யாதி). "ஆனுயருமாநிரையும்" என்ற ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக் கடாக்ஷித்து அர்த்தம் (அவர்களுக்கித்யாதி). ஆக, இவை இரண்டுவாக்யத்தாலும் ரக்ஷகங்களும் ரக்ஷ்யங்களும்கூட வாசியற அலறும்படியாய்த்தென்றபடி.

"அலறி" என்று சொல்லிவைத்து, "எங்களை நீசரணமாகக்கொள்" என்று இவைசொன்னால் விருத்தமாகையாலே அர்த்தமருளுகிறார் (எங்களையித்யாதி). "சரண்" என்றவநந்தரம் "ஆகக்கடவன்" என்று அத்யாஹரித்து சப்தார்த்தம் (ரக்ஷிக்கக்கடவோம்) என்று. (கடவோம்) என்றது - ஆத்மநிபஹுவசநம். (என்று கொள்ளவேணும்) என்றவிடத்தில் ஏகாரம் தீர்க்கமாய், என்றுகை - பொருந்துகையாய், ரக்ஷணத்தில் உத்யோகிக்கவேணுமென்றபடி, "இலங்கு" என்றது - யுத்தத்தில் விளங்குகையாய், அத்தைப்ரமாண பூர்வகம் விசேஷித்தருளுகிறார் (கருதுமிடமித்யாதி). மலையெடுக்கும்

(க) வி-பு-௫-௧௧-௩.

ஞாலே ஜலதத்வ மெல்லாத்தையும் சோஷிப்பித்துக்கார்யம்கொள்ளவல்லனுயிருக்கச் செய்தேயும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் த்வராதிசயத்தாலேயிறே மலையை எடுத்தது. ஆழ்வானுக்கு ப்ரகாசகம் ✱ கருதுமிடம் பொருகையிறே. (எந்தை) இம்மலையைஎடுத்தபின்றே அவர்கள் ஸ்ருஜ்யராய்த்து. ஆகையிறே "எந்தை" என்றது. (எந்தை) காரணபூதன்.

(தம்மைச்சரணென்ற தம்பாவையரை) தங்களைச் சரணம்புக்குத் தங்களுக்குப் பரதந்த்ரைகளானவர்களை. (புனமேய்கின்ற மானினம் காண்மினென்று) புனத்தையழித்து மேய்கிற மான்திரளை, "நாங்கள், மேய்கிறபுல்லோடேபட்டு விழும்படிஎய்யப்புகுகிறபடியைப்பார்த்து நில்லுங்கோள்" என்று சொல்லிப்பெரியதோளை

துமிடம் பொரவல்ல தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியைத் திருக்கையிலே யுடையனை என் ஸ்வாமியானவன் இவற்றைரக்ஷிக்கைக்காக வெடுத்தமலை. இப்போது, திருவாழியைத் திருக்கையிலே யுடையனமை சொன்னது - இந்த்ரனைத் தலையறுத்துப் பொகடவல்ல பரிகாரமுண்டாயிருக்க, "உண்பது கொண்டநாம் உயிரையும் கொள்ளவொண்ணாது, அநுகூலனுக்கு வந்த கலக்கமாகையாலே தானே தெளிந்துவிடுகிறான்" என்று தன்னுடைய ரக்ஷ்ய வர்க்கத்துக்கொரு நலிவுவாராமல் மலையை யெடுத்துக்கொண்டு நின்ற நீர்மையைச் சொல்லுகைக்காக.

(தம்மைச் சரணென்ற தம்பாவையரை) தங்களை "ரக்ஷகர்" என்று பற்றியிருக்கிற தங்கள் பெண்களை. (புனமேய்கின்ற மானினம் காண்மினென்று) புனத்திலேவ்யாபரிக்கிறவவர்கள் கண்களைக்காணு, "நம்புனத்தை யழித்துமேய்கிற மானினம் பாரீகோள்" என்று ஒருவர்க்கொருவர்காட்டி. (கொம்மைப்புயக்குன்றர் சிலைகுனிக்கும்) அவைகள்மேலே சரத்தை விடுவதாக,

---

போது "இலங்காழிக்கை" என்று விசேஷிப்பானென்? இதுமலையெடுக்கைக்கு உறுப்பன்றே யென்னவருளுகிறார் (இப்போதித்யாதி).

(தங்களை) என்றது - "கொம்மைப்புயக்குன்றர்" என்று சொல்லப்போகிறவர்களை. (புனத்திலே) பயிர்க்கொல்லையிலே. (காணு) என்றது-கண்டென்றபடி. (அவர்கள்மேலே) என்றது - தம்பாவையர்மேலே யென்றபடி. (விடுவதாக) என்றதுக்கு (விற்களை வளையாநின்றுள்ள) என்றத்தோடந்வயம். "கொம்மை" என்றதினர்த்தம் (பெரிய) என்றது. (குன்றர்) மலைக்குறவர்.

மூ.—கடுவாய்ச்சின வெங்கண்களிற்றினுக்குக்
கவளமெடுத்துக்கொடுப்பானவன்போல்
அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டமரர்
பெருமான் கொண்டுநின்றமலை
கடல்வாய்ச்சென்று மேகம் கவிழ்ந்திறங்கிக்
கதுவாய்ப்படநீர்முகந் தேறியெங்கும்
குடவாய்படநின்று மழைபொழியும்
கோவர்தநமென்னுங்கொற்றக்குடையே. (௪)

யுடையராய், அம்மலை மேலேவர்திக்கிறகுன்றுவர் விற்களைவளையா நின்றுள்ள. (கோவர்த்தந மென்னும் கொற்றக்குடையே).

இத்தால் பெருமதிப்பனு யிருப்பானொரு ஆசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலேஆஸ்ரயித்தமாத்ரமேயன்றிக்கே "அவன்நம்முடையவன்"என்னும்படி அவனபிமாநத்திலே ஒதுங்கி, அவனுக்குப்பரதந்த்ரரானவர்களை அஜ்ஞாதஜ் ஞாபநம் பண்ணும் ப்ரகாரத்தை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக ப்ரகாசிப்பிப்பதாக நினைத்து, ஆஸ்ரயணமாத்ரத்திலேநின்று ஆசார்யவசநபரிபாலநமே யொழிய வறியாதவர்களை, பாஹ்ய குத்ருஷ்டிமதாநுஸாரிகளானவர்கள் தங்கள் வாக்மித்வங்களாலே நலிகிறவளவைக் குறித்து, (க)"ஸ்யா ஸஶ்ஶூத - யூயமித்யாதி" (உ) "எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம்" என்னச் செய்தேயும் மதியாமல் புகுந்து நலிகிறவர்களை மங்களாசாஸநபரிகரமான தா(ஸா)ந்தரூபஜ்ஞாந விசேஷப்ரமாணபரங்களாலே திரவிப்பார்க்குப் போலியாயிராநின்றது. .... (௩)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. மலையெடுத்தவநாயாஸத்வம் சொல்லுகிறது.

ஸ்வா;—(கடுவாயித்யாதி). கடியவாயையும் மிக்ககோபத்தையும் நெருப்புப்பரந்த கண்களையுமுடையவானைக்கு. (கவளமெ

பெரியதோளை யுடையரான குன்றுவர் விற்களைவளையா நின்றுள்ள, (கோவர்த்தநமென்னுங்கொற்றக்குடையே). .... (௩)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு, (கடுவாய்ச்சினவெங்கண் களிற்றினுக்கு) கொடியவாயையும் கோபத்தையும் வெவ்விய கண்ணையுமுடைய யானைக்கு. (கவளமெடுத்துக் கொடுப்பானவன்போல்)

(க) (உ) திருப்பல்லா-௩.

டுத்துக் கொடுப்பானவன்போல்) கவளத்தைத்திரட்டி யெடுத்துக் கொடுக்கிற பாகனைப்போலே. (கடுவாய்) மேகம் முழங்குமாபோலே பிளிறுதலையும் வேகத்தையும். (வெங்கண்) மின்போலவும் இடி நெருப்புப் பரந்தாப்போலவும் பொறிப்பரந்தகண்ணையு முடைத்தான. ஆனையினுடையஸ்த்தாநத்திலே மேகமாகவுமாம். “கரியமாமுகில்” கவளத்தினுடையஸ்த்தாநத்திலேமலையாகவுமாம், பாகனுடைய ஸ்த்தாநத்திலேக்ருஷ்ணனாகவுமாம்.(அடிவாயுறக்கை கவளத்தைத் திரட்டியெடுத்துக் கொடுக்கிற பாகனானவனைப்போலே. இத்தால் - மேகத்தை ஆனையினுடைய ஸ்த்தாநேயாகவும், மலையைக்கவளத்தினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், அது எடுத்துப்பிடிக்கும் க்ருஷ்ணனைக் கவளமெடுத்துக்கொடுக்கிற பாகனுடைய ஸ்தாநேயாகவும் ரூபித்துக்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.

மேகத்தை யானையென்கிறது - ஆனையோடு அதுக்குஸாம்யமுண்டாகையாலே; (க) “மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்காள்” என்னக்கடவதிறே. “கடுவாய்ச்சின வெங்கண்களிறு” என்கையாலே - இங்கு மத்தகஜமென்று தோற்றா நின்றதிறே. எங்ஙனேயென்னில்; “கடுவாய்” என்று - க்ரூரமாயிருந்துள்ள பிளிறுதலா

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கடுவாயித்யாதி) “கவளம்” என்றதுக்கும் “கொடுப்பானவன்” என்றதுக்கும் மேலேதார்ஷ்டாந்திகம் ஸ்ப்புடமாயிருக்க, களிற்றினுக்கு தார்ஷ்டாந்திகம் புரஸ்ப்பூர்திகமாகத்தோன்றாமையாலே, “மேகம்கவிழ்ந்திறங்கி” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து, த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திக பாவத்தை ஸ்ப்புடமாகக்காட்டுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). (ரூபித்து) என்றது- நிரூபித்தென்றபடி.

“கடுவாய்ச்சின வெங்கண்” என்று ஆனைக்கிட்ட விசேஷணங்கள் மேகத்துக்குச் சேராமையாலே வைஷம்யம் தோற்றியிருக்க, மேகத்தை ஆனையினுடைய ஸ்த்தாநேயாகவுமென்னக் கூடுமோவென்ன, அத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகக்கோலி அடியிடுகிறார் (மேகத்தையித்யாதி). ஸாம்யத்தைச் சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (மதயானையித்யாதி). இப்பாசுரத்தில் சொன்ன ஸாம்யம் இங்குச்சொன்ன வானைக்கும் அத்தையுண்டாக்கிலன்றோ சேருவதென்ன வருளுகிறார் (கடுவாய்ச்சினவித்யாதி). மற்றது தோற்றும்படியை ப்ரஸ்நபூர்வக முபபாதிக்கிறார் (எங்ஙனேயென்னிலித்யாதி). (பிளிறுதல்)

(க) நா-தி-அ-க.

யிட்டு) மலையினுடைய வேர்நின்றவிடத்தே திருக்கையை உறச்செல்லும்படி. (எழப்பறித்து) மற்றைத்திருக்கையாலே கிளரும்படியாகப்பறித்து. (அமரர் பெருமான் கொண்டு நின்றமலை) இந்த்ரன் பேர்மாறினபடியாதல். ஸர்ஹநிர்வாஹகனென்னுதல். ஸர்ஹநிர்வாஹகன் தரித்து நின்றமலை.

(கடலித்யாதி) கடலிடமெங்கும் மேகங்கள் மிகவும் தாழ்ந்து பிபாஸைவர்த்தித் தாரைப்போலே நீர்முகந்தேறி என்னுதல்; இந்த்ரன்கன்றிச்சொன்னது செய்யவேணுமென்றுதல், தீமழையாகையாலே பட்டவிடம் வேம்படி வெந்நீர் சொரிந்தாப்போலேயென்

கிற சப்தத்தையும் க்ரோதத்தையும், "வெங்கண்" என்று - நெருப்புப்பரந்த கண்களையும் சொல்லுகையாலே. இத்தனையும் மேகத்துக்குமுண்டிறே; கேட்டவர்களுக்கு பயங்கரமாம்படியான முழக்கமும், அடர்த்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கநிற்கிற ஆக்ரஹமும், (க) "தீவளைத்து மின்னிலகும்" என்கிறபடியே கொள்ளிவட்டம் போலேயிருக்கிற மின்னினுடைய சுழிப்பையுமுடைத்தாய், இருட்சியாலும் உயர்த்தியாலும் கண்டவர்களுக்கு "மத்தகஜம்" என்றேசொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே.

(அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டு) மலையினுடைய வேர்ப்பற்றிலே உறும்படியாகத் திருக்கையைக் கீழேசெலுத்தி. மற்றத் திருக்கையாலே மேலேபிடித்துக் கிளரப்பிடுங்கி. (அமரர் பெருமான் கொண்டு நின்றமலை) * அயர்வறுமமரர்களதிபதி, ஓரியற்றியில்லாதாரைப்போலே தானேதரித்துக் கொண்டு நின்றமலை.

(கடல்வாய்ச் சென்று மேகம் கவிழ்ந்திறங்கி) கடலிடத்தே சென்று மேகங்கள் இறங்கிக் கவிழ்ந்துகிடந்து. (கதுவாய்ப்

என்றது - கர்ஜநமென்றபடி. "கடுவாய்" இத்யாதி விசேஷணத்தால் வந்த வாகாரத்தையும் "களிறு" என்றவிசேஷ்யத்தால் ஸித்தித்தவாகாரத்தையும் உபபாதிப்பதாக வடியிடுகிறார் (இத்தனையுமித்யாதி). (அடர்த்துக்கொண்டு) மேலிட்டுக்கொண்டு. (திரட்சியாலும்) என்றது - பருமனுலு மென்றபடி. "திரண்டதோள்" என்னக்கடவதிறே.

(உறும்படியாக) கிட்டும்படியாக, (இயற்றியில்லார்தார்) என்றது-ஆளில்லாதாரென்றபடி.

"ஒண்சங்கதைவாள்" என்றவிடத்திற்போலே, "கதுவுவாய்" என்றது கடைக்குறைத்தலாய், "கதுவாய்" என்றிருக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி

(க) தி-வாய்-௬-எ-ச.

னுதல். அன்றியே, "கது" என்று-க்ரதுவாய், அவற்றை ப்ரவாஹ ஜலமெடுக்கும்படி யென்னுதல். (குடவாய்படநின்று மழைபொழி யும்) குடத்திட்டுச் சொரிந்தாப்போலே ஏழுநாள் நின்று மழை சொரிய. "மழைவந்தெழுநாள்" என்னக் கடவதிறே.

இத்தால் - ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வார்த்தமான எப்பேர்ப்பட்ட ருசிகளுமற்று, (க)"[illegible]-அந்தரிக்ஷகதஃ" என்னுமாபோலே, ஸம்ஸாரஸாகரத்திலுண்டான நீர்மையை மிகவும் தாழ்ந்து அங்கீ கரித்து, அந்த வங்கீகாரத்தைத் தங்களதிகாரம் குன்றாமல் மீண் டும் அந்தரிக்ஷத்திலே ஏறி, தங்கள் பற்றறுதியும், தாங்கள் அங்கீ கரித்த நீர்மையையும், ஸ்வரூபப்ரகாச ப்ரதாநமாகவும், லோகஸங் க்ரஹதயாகர்தவ்யமாகவும், வ்யவஸாயஸ்த்தலங்களிலே உபகரிக் குமவர்களுடைய பெருமையைக் காட்டும்படியான மேகங்களிறே முன்பு. அது துர்மாந புருஷர்களுக்கு வசவர்த்தியாய், பகவத்பர தந்த்ரரை நலிவதாக, ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் ஊஷரஜலத்தைப்பாநம் பண்ணி பாஷாணுக்கிகளோடே வர்ஷியாநின்றதிறே. இதுக்கடி அந்யசேஷத்வமிறே. அதுதனக்குமடி - முன்புபோந்த பகவதாஜ் ஞாதிலங்கநமிறே. .... (ச)

பட நீர்முகந்தேறி) " கதுவாய்ப்பட " என்றது - வடுப்பட வென்றபடி. வடுப்படுகையாவது - குறைபடுகை. இத்தால், கடல் குறைபடும்படியாக அங்குள்ள நீர்களெல்லாவற்றையும் முக ந்துகொண்டு ஆகாசத்திலே யேறியென்கை. அன்றிக்கே, கதுவு தல் - கவ்வுதலாய், அபிநிவேசயுக்தமானவாயை யுடைத்தாய்க் கொண்டு (உ) "பெரும்பௌவம் மண்டியுண்ட" என்கிறபடியே கடல் வெறுந்தரையாம்படி அங்குள்ள நீரை முகந்துகொண்டு ஏறியென்னவுமாம். (எங்கும் குடவாய்பட நின்று மழைபொழி யும்)ஸார்வத்ரிகமாய்க் கொண்டுகுடத்திட்டுச்சொரிந்தாப்போலே ஏழுநாள் ஒருபடிப்படநின்று வர்ஷத்தைச்சொரிகிற. (கோவர்த்த நமென்னும் கொற்றக்குடையே). (ச)

"வாய்" என்று - இடமாய், "கதுவுதலுண்டான வாயுண்டாம்படி" "என்ற க்ஷரார்த்தமாய், பிண்டிதார்த்தமருளுகிறார் (கதுவாயென்றதித்யாதி). மேல் பாட்டிலே கதுவுதல்-வடுப்படுதலென்று சொல்லுகையாலே இப்படிகொள்ள வேணும். (பௌவம்) ஸமுத்ரம். ... ... (ச)

(க) ரா-யு-கஅ-கஎ. (உ) திரு-ஒ-உச.

மூ.—வானத்திலுள்ளீர்வலியீருள்ளீரே
லறைபோவந்து வாங்குமினென்பவன்போல்
ஏனத்துருவாகிய வீசனெந்தை
யிடவனெழவாங்கியெடுத்தமலை
கானக்களியானை தன்கொம்பிழந்து
கதுவாய்மதஞ்சோரத் தன்கையெடுத்துக்
கூனல்பிறைவேண்டி யண்ணாந்துநிற்கும்
கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வானத்தித்யாதி) இதுவுமொரு உத்ப்ரேக்ஷையான உபமாநம். "உபரிதநலோகங்களிலே வஸிக்கிறேமென்கிற பலத்தை யுடையவர்களே!; அதுக்குத்தகுதியான வரபலபுஜபலங்களையுடையீர்; என்னைப்போலே வல்லிகோளாகில் என்கையில் மலையை வாங்கிப்பொறுத்து, இவ்வூரை ரக்ஷியுங்கோள்" என்பாரைப்போலே, அரக்ஷகரிறே உள்ளது. (ஏனத்துருவாகிய வீசனெந்தை) (ஈசன்) நியந்தா. (எந்தை) காரணபூதன்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வானத்தித்யாதி) உபரிதநலோகங்களிலே வர்த்திக்கையாலே மநுஷ்யரிற்காட்டில் அதிஶயிதஜ்ஞாந சக்திகராகத்தந்தாமை அபிமாநித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களே! நினைத்தது செய்து முடிக்கவல்ல சக்திமான்களா யிருப்பாருள்ளீர்களாகில். (அறைபோவந்து வாங்குமினென்பவன் போல்)"அறைபோவறை; இம்மலையைவந்து, வாங்கிக் காணுங்கோள்" என்பாரைப்போலே.

(ஏனத்துருவாகிய வீசனெந்தை) *ஸப்தத்வீபாப்தி மஹீத

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வானத்தித்யாதி) அமரர்பதம் சொல்லாமல் "வானத்திலுள்ளீர்" என்கையாலே விவக்ஷிதமான வர்த்தத்தை யருளுகிறார் (உபரிதநேத்யாதி). வஸ்துதஃ மநுஷ்யரிற் காட்டில் அதிகஜ்ஞாந சக்திகள் அவர்களுக் குண்டானாலும், க்ருஷ்ணன் மாநுஷ வேஷங்கொண்டு சொல்லுகையாலே (அபிமாநித்துக் கொண்டிருக்கிற) என்றது. (அறைபோவறை) என்றது - ஜயித்தவன் வார்த்தை.

"க்ருஷ்ணன் - இடவனெழவாங்கி" என்றாப்போலே சொல்லாமல்; "ஏனத்துருவாகிய வீசனெந்தை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஸப்த

இத்தால், ஜ்ஞாநமும் சக்தியும் ப்ராப்தியுமுடையனாய், பாதாளகதையான பூமியை ஒட்டுவிடும்படி இடந்து எழும்படி குத்தியெடுத்த மஹோபகாரகனுக்கு இம்மலையை ஒரு கட்டியிடந்தெடுத்தாப்போலே யெடுத்தது பெரியதொன்றோ? அந்தப் பாரமெடுத்து ஸாதித்தவனுகையாலே இந்தப்பார மெடுக்கையும் சேருமிறே.

ரையானபூமி இடியவிழுந்து கீழிலண்டபித்தியோடே சேர்ந்துகிடக்க, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறாயாத மஹாவராஹ வேஷங்கொண்டு (க)“ஊன்றியிடந்தெயிற்றிற்கொண்டநாளே” என்கிறபடியே மறுபாடுருவக்குத்தி அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்து ஆகாசத்திலேயேறிட்டுத் திருவெயிற்றிலேதரித்த சக்திமானாய், தன்னையொழிந்த ஸமஸ்த பதார்த்தங்களும் தானிட்டவழக்காம்படி நடத்தவல்ல ஸர்வநியந்தாவாய், அவற்றினுடைய ஸத்தை ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கும் ஸர்வகாரணபூதனானவன். (இடவனெழவாங்கி யெடுத்தமலை) வேர்ப்பற்றோடே ஒருகட்டிபோலே கிளரும்படி வாங்கி யெடுத்துக்கொண்டு நின்றமலை. இடவனெழப்பறித்தென்னுதல், பேர்த்தென்னுதல் செய்யாதே, “வாங்கி” என்கையாலே அநாயாஸேந எடுத்தமை சொல்லுகிறது. பர்வதங்களோடேகூட பாதாள கதையான பூமியைத் திருவெயிற்றாலே குத்தி ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்த சக்திமானானவனுக்கு, ஒருகட்டியை யிடந்தெடுத்தாப்போலே அம்மலையையிடந்தெடுக்கையில் ஓரருமையில்லையிறே.

(கானக்களியானை தன்கொம்பிழந்து) காட்டிலே மதித்துவர்திக்கிறவானையானது கரைபொருது திரிகையாலே †ஓரிடத்திலே

த்வீபேத்யாதி) இத்தால் தேவர்களைப்பார்த்து“அறையோவந்துவாங்குமின்” என்றதிக்ஷேபித்துச் சொல்லுகைக் குடலானஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளைச் சொல்லிற்றாய்த்து. “இடவன்” என்றது-ஒருகட்டி யென்றாய், அத்தால்பலிதத்தையருளுகிறார் (வேர்ப்பற்றோடேயித்யாதி). (செய்யாதே) சொல்லாதே. இவனெடுத்தது மலையாயிருக்க, அநாயாஸேந வென்கை சேருமோ வென்ன வருளுகிறார் (பர்வதேத்யாதி).

“களி” என்றதினர்த்தம் (மதித்துவர்திக்கிற) என்றது. கொம்பிழக்கைக்கு ஹேதுவைக் காட்டிக் கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (கரையித்யாதி).

(க) தி-வாய்-எ-௪-௩.

(கானக்களியானை தன் கொம்பிழந்து) தன்னிலமான காட்டிலே களித்துவர்த்திக்கிற வானையானது ஸிம்ஹத்தின் கையிலே தன் கொம்பைப் பறிகொடுத்து, அவ்விழவாலே. (கதுவாய் மதஞ்சோர) அதினுடையபெரியவாயாலே அருவிசொரியுமாபோலே ரக்தம்சொரிகையாலே மும்மதமும் சுவறுமிறே. கதுவுதல் பெருமை. சோருதல்-சுவறுதல். (தன் கையெடுத்து) தன்னாற்றாமையாலேகை யெடுத்து. ஆகாசத்திலே பார்த்தவாறே அங்கே வளையொளிப்பிறையைக்கண்டுதானிழந்த கொம்பாகப்ரமித்து அத்தை விரும்பி அபேக்ஷித்து, ஊர்த்த்வத்ருஷ்டியாய்நில்லாநிற்கும். ஒரு கொம்பு போலேகாணு மிழந்தது.

இத்தால் ஸம்ஸாரமாகிற செடியிலேகளித்துவர்த்திக்கைதானே ப்ரார்த்தநீயமானவாசைக்களிற்றின்மமதையாகிற கொம்பை, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநமும் ஸ்வமத ஸ்த்தாபநமும் செய்பவல்லவர்கள் வேதாந்த ப்ரமாணநுகூலமான ந்யாய தர்கங்களாலும் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய தாது விசேஷபலத்தாலும் உபகாரபர்யந்தமாக நீக்கினவளவிலே, பூர்வமேவ உண்டானகர்வமெல்லாம் போய்,ஊர்த்த்வகதியை நோக்கி இன்னமும் ஸ்வயத்நபலத்தாலே உஜ்ஜீவிப்பதாகக்கோலி அந்தஸ்வயத்நக்கையை எடுத்து, பகத்ப்ரயநிஷ்டராய் ஆந்தாளிகரானவர்களுடைய ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகஜ் ஞாநமாத்ரத்தைக்கண்டு அபேக்ஷித்த வளவைக்காட்டுகிறது. இது மகாரார்த்தம். .... (ரு)

குத்தினவளவிலே தன்கொம்பு முறிய, அத்தாலே தன் கொம்பையிழந்து. (கதுவாய் மதஞ்சோர) கதுவுதல்-வடுப்படுதலாய், கொம்பு முறிந்து புண்பட்ட வாயிலே மதஜலமொழுக. (தன்கையெடுத்தாதி) தன்னாற்றாமையாலே கையையெடுத்து வளைந்த பிறையைத் தானிழந்த கொம்பாக ப்ரமித்து அத்தையபேக்ஷித்து மேலே பார்த்துக்கொண்டு நில்லாநிற்கும். (கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே). .... (ரு)

(வடுப்படுதலாய்) என்றது - குறைப்படுதலாய், அத்தால் பலிதம் (கொம்பித்யாதி). கை யென்னவமைந்திருக்க, "தன்" என்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (தன்னாற்றாமையாலே யித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—செப்பாடுடைய திருமாலவன்றன்
செந்தாமரைக்கைவிரலைந்திணையும்
கப்பாகமடுத்து மணிநெடுந்தோள்
காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை
எப்பாடும்பரந்திழி தெள்ளருவி
யிலங்குமணி முத்துவடம்பிறழக்
குப்பாயமெனநின்று காட்சிதரும்
கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (செப்பாடித்யாதி). செப்பாடாவது-செப்பம். அதாவது-ஆர்ஜவகுணம். அது தானாவது-(க) * சிதகுரைத்தாலும் நன்று செய்தாரென்கை. (அவன்) அந்தவ்யாமோஹத்தை யுடையவன். (தன்செந்தாமரைக் கைவிரலைந்திணையும்) புஷ்

வ்யா,—ஆறும்பாட்டு. (செப்பாடுடையதிருமால்) செப்பாடாவது-செவ்வை. அதாவது-ஆர்ஜவகுணம். "திருமால்" என்கையாலே, இவ்விடத்தில் அந்த ஆர்ஜவமாவது - *சிதகுரைத்தாலும் நன்று செய்தாரென்கை. அன்றிக்கே, இந்த்ரனுக் கிட்டசோற்றை விலக்கி மலைக்கிடுவித்து வர்ஷாப்த்தைவிளைத்து "இவைபட்டதுபடுக" என்றிருக்கையன்றிக்கே, முன்பு"ரக்ஷகம்" என்று சொன்ன மலைதன்னையே யெடுத்து ரக்ஷித்த செவ்வைப்பாட்டைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்கடி அவளோட்டை ஸம்பந்தமாகையாலே "திருமால்" என்கிறதென்று, இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.(அவன்) அப்படிப்பட்ட குணத்தையுடையவன். (தன் செந்

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (செப்பாடித்யாதி) (க) "தன்னடியார் திறத்தகத்துத்தாமரையாளாகிலும்" என்றபாட்டைக் கடாக்ஷித்து, "திருமாலானாலும்-செப்பாடுடையவன்" என்றர்த்தம் விவக்ஷித் தருளுகிறார் (திருமாலென்கையாலேயித்யாதி). (சிதகுரைத்தாலும்) குற்றம் சொன்னாலும். "திருமாலாகையாலே செப்பாடுடையவன்" என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தர மருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அப்படிப்பட்ட குணத்தை) என்றது - கீழ்ச்சொன்னகுணத்துக்கு ஸத்ருசமான குணங்களை யென்றபடி. அன்றிக்கே,

(க) ச-௯-உ.

பஹுஸஸுகுமாரமான திருக்கை விரலைந்தினையும், (கப்பாகமடுத்து) மலையாகிற குடைக்குக் காம்பாகச் சேர்த்து. கப்பு-காம்பு. (மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக் கொடுத்துக் கவித்தமலை) அந்தக் குடைக்குக்காம்பு அழகிதாய் ஒழுங்கு நீண்டதிருத்தோள்களாகக் கொடுத்துக்கவித்தமலை. பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளார்க்கும் பசுக்களுக்கும்மழையால் நலிவுவாராதபடியாகவும்,பசுக்களுக்குச் சுவடுபடாத புல்லும் தண்ணீருமுண்டாம்படியாகக் கவித்தமலை.

(எப்பாடுமித்யாதி) அவனைச்சூழ இடைவிடாமல் தூங்கு

தாமரைக்கைவிரலைந்தினையும் கப்பாகமடுத்து) தன்னுடைய சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கையில் விரல்களைந்தையும் மலையாகிற குடைக்குக் காம்படியிலுண்டான கப்பாகக்கொண்டு செறித்து.

(மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக்கவித்தமலை) நீலரத்நம்போன்ற திருநிறத்தையுடைத்தாய் நெடியதாயிருக்கிற திருத்தோளை அதுக்குக் காம்பாகக் கொடுத்து, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளார்க்கும் பசுக்களுக்கும் மழையால் நலிவு வாராதபடியாகவும், பசுக்களுக்குச் சுவடுபடாத புல்லும் தண்ணீரு முண்டாம்படியாகவும் தலைகீழாகக் கவித்தமலை.

(எப்பாடும் பரந்திழிதெள்ளருவி)(க)"சுனைவாய் நிறைநீர் பிளிறிச்சொரிய" என்கிறபடியே அவனைச்சூழ எல்லா பார்ஶ்வத்திலும்

(அப்படிப்பட்ட) கீழ்ச்சொன்னபடியே ப்ரஸித்தனான குணவானென்று சொல்லவுமாம். இங்ஙன் சொல்லாவிடில் "செப்பாடுடைய திருமால்" என்றதுக்கும் "அவன்" என்றதுக்கும் அர்த்தத ஃ பௌநருக்த்யம் வருமிறே. (காம்படியில்) என்றது-இத்தை மழைக்குடையாகநிரூபித்து, அந்தத்தாழக் குடைக்குமூங்கிலைக்கொண்டுவந்து, அடிபருத்திருக்கையாலே அத்தைப்பிளந்து சலாகைகளைச் சேர்த்துப்பண்ணுகையாலே குடைக்காதாரமான ப்ரதேசம் அடியென்றுகருத்து. மழையைஜயிக்கையாலே கொற்றைக்குடையென்றதுக்கும் விரோதமில்லை. (கப்பாகக்கொண்டு) ஆஶ்ரயமாகக்கொண்டு.

"கவித்தமலை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பஞ்சலக்ஷமித்யாதி). (சுவடுபடாத) கத்தம்படாத.

(க) தி-வாய்-எ-௪.

மூ —படங்கள் பல்வுமுடைப் பாம்பரையன்
படர்பூமியைத் தாங்கிக் கிடப்பவன்போல்
தடங்கைவிரலைந்தும் மலரவைத்துத்
தாமோதரன் தாங்குதடவரைதான்
அடங்கச்சென்றிலங்கையையீடழித்த
வனுமன்புகழ்பாடித் தங்குட்டன்களைக்
குடங்கைக்கொண்டு மந்திகள் கண்வளர்த்தும்
கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

கிற தெளிந்துப்ரகாசியாநின்ற சுனைநீரருவிகளானவை அவன்ற னக்கு இலங்குமணிமுத்து வடத்தின் குப்பாயமென்று சொல்லிக் காணலாம்படி தோற்றுநின்றன. .... (௬)

ஸ்வா;—எழாம்பாட்டு. சேஷன் ஜகதாதாரனுய்க் கிடந்த தும் ஸபலமாய்த்தது இன்றென்கிறார்.

ஸ்வா;—(படமித்யாதி) அநேகம் சிரஸ்ஸையுடையனுய், நாக ராஜாவென்கிற ப்ரஸித்தியையுமுடையனுய், அத்யந்தம் விஸ்த்ருத மானபூமியைத்தரிக்கவல்ல சக்தியையுமுடையனானவன், அந்தசக் தியாலேஅந்தப்பூமியைத்தரித்துக்கிடக்கிறபாவனைபோலே.(தடங்

இடைவிடாமல் தூங்குகிற தெளிந்த சுனைநீரருவிகளானவை. (இலங்குமணி முத்துவடம் பிறழ)விளங்காநின்ற அழகிய முத்துவ டம்போலேதனித்தனியேப்ரகாசிக்க. (குப்பாயமெனநின்று காட்சி தரும்) "அதுதான் அவனுக்கொரு முத்துச்சட்டை" என்று தொற்றும்படியாக நின்று காட்சிகொடாநிற்கும். (கோவர்த்தந மென்னும் கொற்றக்குடையே) ... ... (௬)

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (படங்களித்யாதி) பலபணங்களையு முடைய நாகராஜன், பரப்பையுடைத்தான பூமியைத் தன்தலைக ளாலே தரித்துக்கொண்டு கிடக்குமவன்போலே. (தடங்கை விரலை

"இழி" யென்றதினர்த்தம் (தூங்குகிற) என்றது. அதாவது-லம்பமா நங்களான வென்றபடி. "மணி" என்றதினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. (௬)

அரு;—எழாம்பாட்டு. (படங்களித்யாதி) "பலபடங்களையுடைய பாம் பரையன்" என்றந்வயித்தர்த்தம் (பலபணங்களையுமித்யாதி). "தடங்கை விரலைந்தும் மலரவைத்து" என்றதார்ஷ்டாந்திகாநுரூப்யம் ஸித்திக்கைக்காக வருளுகிறார் (தன்தலைகளாலே) என்று. மலைதாங்குகைக்குத் தாமோதரனுகை

கைவிரலைந்தும் மலரவைத்து) இடமுடைத்தான் திருக்கையிலைந் து திருவிரலையும் பரம்பவைத்து. (தாமோதரன் தாங்குதடவரை தான்) ஒரு அபலைகையாலே கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி எளியனு மாய், அசக்தனுமாயிருந்தவனிறே, இடமுடைத்தானமலையைத்த ரித்துக்கொடுநிற்கிறான். (தான்) அதின் கனத்தையும் அதன் மே லுண்டான வ்ருக்ஷங்களையும் ம்ருகவிசேஷங்களையும் தந்துல்யரை யும் காட்டுகிறது. அவன் அநேகம் தலையாலே பூமியைத்தரிக்கும் போது பூர்வக்ருதகர்மமும் பரஸ்யோகமும் தத்ஸஹாயமும் ப்ரார் த்தித்துப் பெறவேணும். இவனுக்கு இந்த வைந்து விரலுமே காணலாவது.

(அடங்க வித்யாதி) இலங்கையை யடங்கச் சென்றீடழித்த. இலங்கையிலேசென்று சிலரை ஈடுபடுத்தியும், சிலரை நிரஸித்தும்,

---

ந்தும் மலரவைத்து) இடமுடைத்தான திருக்கையிலைந்து விரலை யும் மலரவைத்து. (தாமோதரன் தாங்குதடவரை தான்) ஓர் அப லைக்குக் கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி யெளியனாய், அவள்கட்டின கட் டை யவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனுமன்றிக்கே யிருந்தவன் தரித்துக் கொண்டு நின்ற பெரியமலைதான். பஞ்சலக்ஷம் குடியும் ஊரிலுள்ள பசு நிரைகளு மெல்லாம் சேரவொதுங்கலாம்படியிறே மலையின் பரப்பு. "தான்" என்று - அதின் கநத்தையும் அதின் மேலுண் டான வ்ருக்ஷங்களையும் ம்ருக விசேஷங்களையும் அங்கிலத்துக்கடை த்த மநுஷ்யரையுமெல்லாம் நினைக்கிறது.

(அடங்கச்சென்றிலங்கையை யீடழித்த) துர்க்கத்ரயயுக்த மாய், தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலும் ராவணனுடைய புஜ

ஹேதுவன்றிக்கே யிருக்க, அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஓர பலையித்யாதி). இப்படி அசக்தனைப்போலே யிருக்குமவன் ஸ்வசக்தியைக் காட்டினனென்று ஆழ்வாரீடுபடுகிறாரென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். (விட) என்றது; விடுவித்துக்கொள்ள வென்றபடி. மலையான போதே பெரு மை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, "தட" என்றதுக்கு பாவமருளுகிறார் (பஞ்ச லக்ஷமித்யாதி). "தான்" என்று அதிசயம் தோற்றவருளிச் செய்ததுக்கு பாவத்தை யெடுத்துக்காட்டுகிறார் (தானென்றித்யாதி).

"இலங்கையடங்கச்சென்று" என்றந்வயித்து, "அடங்க" என்கையாலே தோன்றுகிற ப்ரவேச துஷ்கரதையை ஹேதுபூர்வக முபபாதித்துக் கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (துர்கத்ரயேத்யாதி). "இலங்கை" என்றபோதே இவ்

ஸிலரை ப்ரீதிமூலமாக வஶவர்த்திகளாக்கியும், ந்யாயாநுகூலமான சக்தியாலும், க்ஷமையாலும், வாக்மித்வத்தாலும்செய்தராமாநுவ்ருத்தியிறே புகழாவது. (௧) “ஓதமாகடலித்யாதி” (௨) “సలిలం సలీలం உல்லங்க்க்யஸிந்தோ:” (௩) “గోష్పదీకృతవారాశిం .. கோஷ்பதீக்ருதேத்யாதி” (தங்குட்டன்களை) தந்தாமுடைய குட்டிகளை. “குட்டன்” என்கிறது ப்ரீதியாலே. (குடங்கைக்கொண்டு) தந்தாம் கையிலே அணைத்துக்கொண்டு, ராமாநுவ்ருத்தி செய்தார் பலருமுளராயிருக்க, “నిష్కారణాయ - நிஷ்காரணாய” என்று விஶேஷிக்கையாலே “அநுமன் புகழ்பாடி” என்கிறது. மந்திகள் இப்புகழைப்பாடிப் பாடி உறங்கப்பண்ணாநிற்கும். (௪) “என் பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்களங்ஙனமாவர்களே” என்றவிவர்க்குத் திருவடி விரோதிநிரஸநம் செய்ததெல்லாம்தமக்கு மங்களாவஹமா யிருக்கையாலே ஜாதிநிபந்தநமாகத் திருவடி புகழையும், (௫) “புள்ளரையன்புகழ் குழறும்” என்னுமாபோலே பாடுகையாலே, தாம் கொண்டாடிக் கண் வளர்த்து மென்றருளிச் செய்கிறார். (மந்தி) பெண்குரங்கு.

பலத்தாலும் ஒருவரால் சென்று அழிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிற லங்கையையெல்லாம், (௧)“ஓதமாகடலைக்கடந்தேறி” என்கிறபடியே சென்று, (௧) “உயர்கொள்மாக்கடிகாவையிறுத்து” இத்யாதிப்படியே கட்டழித்துப்பொகட்ட. (அநுமன்புகழ்பாடி) ஹநுமானுடைய கீர்த்தியைப்பாடி. (தம் குட்டன்களை) தந்தாமுடைய குட்டிகளை. குட்டனென்கிறது-ப்ரீதியாலே. (குடங்கைக்கொண்டு) குடங்கைகளிலே யேந்திக்கொண்டு. (மந்திகள் கண்வளர்த்தும்) மந்திகளானவை சீராட்டியுறங்கப்பண்ணாநிற்கும். (மந்தி) பெண் குரங்கு. (கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே). ... (௭)

வாகாரமெல்லாம் தோன்றுமென்று கருத்து. திர்யக்குக்களைச் சொல்லும்போது “குட்டிகள்” என்னவேண்டியிருக்க, மாநுஷ ஸமாதி தோற்ற “குட்டன்கள்” என்பானென்னென்ன; பகவத்ஸம்பந்த நிபந்தநப்ரீதியே இதுக்கு ஹேதுவென்கிறார் (குட்டனென்கிறதித்யாதி). (குடங்கைகளிலே) என்றது உள்ளங்கைகளிலே யென்றபடி. ... ... (௭)

(௧) தி-மொ-௧௦-௨-௬. (௨) (௩) (௪) ௩-௩-௭. (௫) ௪-௯-௫.

மூ.—சலமாமுகிற் பல்கணப்போர்க்களத்துச்
சரமாரிபொழிந்தெங்கும் பூசலிட்டு
கலிவானுறக்கேடகம் கோப்பவன்போல்
நாராயணன் முன்முகங்காத்தமலை
இலைவேய்குரம்பைத் தவமாமுனிவ
ரிருந்தார் நடுவேசென்றணார் சொறியக்
கொலைவாய்ச்சின வேங்கைகள்நின்றுறங்கும்
கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

இத்தால்-ஒருவனுக்கு ஆசார்யப்ராப்த்யநுவ்ருத்தி கண்ணழி வற்றால் அவன் வம்ஸஜரும் அவனிருக்குமூரிலுள்ளாரெல்லாரும், அவனிருந்து போனவூரிலுள்ளாரும், தஜ்ஜாதீயரும் உத்தேஸ்யமாயிருக்கக்கடவதிறே. "கன்வளர்த்தும்" என்கிறவித்தால் அவ்வாசார்யன்தான் தன்னை இவ்வவஸ்த்தாபந்நமாக்கி விஷயீகரித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, தானுபதேசிப்பார்க்கும் "த்யஜ - வ்ரஜ, மாசுசः" என்று நிர்பரத்வாநுஸந்தாநபர்யந்தமாக உபதேசிக்குமவர்களையுமுபலக்ஷிக்கிறது. ... . (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (சலமித்யாதி) [சரம்போர்க்களத்துக்கேடகம் கோப்பவன்போல் பல்கணச்சலமாமுகிலெங்கும் பூசலிட்டு மாரிபொழிந்து கலிவானுற-நாராயணன்முன்முகம் காத்தமலை] அர்ஜுநன் முதலானோர்கையிலம்பு முன்பொன்றாய், பின்புபலவாய்ச் சொரியுமாபோலே, சொரிவதான யுத்தபூமியிலே ஒருஸமர்த்தன் கடகுபிடித்துத்தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தில் ஒருவர் மேலொருஅம்புபடாதபடிரக்ஷித்தாப்போலே,பலதிரளாய்க்கடலை வரளப்பருகி நீர்கொண்டெழுந்த பெரியமேகங்கள் திருவாய்ப்

வ்யா; — எட்டாம்பாட்டு. (சலமாமுகிலித்யாதி) பலதிரளாய்க் கடலை வரளாகப்பருகி நீர்கொண்டெழுந்த மஹாமேகங்களானவை, யுத்தபூமியில் சரவர்ஷம்போலே வர்ஷித்துக்கொண்டு திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடு பசுக்கள்மேயுமிடத்தோடுவாசியற

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (சலமாமுகிலித்யாதி) "பல்கண-சலமாமுகில்" என்றந்வயித்துச் சப்தார்த்தமருளுகிறார். (பலதிரளாயித்யாதி) "முகில்வர்ஷிக்க"என்றபோதே ஜலங்கொண்டிருக்கை ஸித்தமாயிருக்க, "சலம்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (கடலைவரளாகப்பருகி) என்று. (வரளாக) சுஷ்கமாம்படி. "எங்கும்" என்றதின் தாத்பர்யம் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி). (எங்களை

பாடியில் பசுக்கள்மேய்கிறவிடங்களெங்கும் "எங்களைத்தப்பவல்லாருண்டோ?" என்று இடித்து முழங்கிப்பூசலிட்டு இடைவிடாமல் ஒருதுளி ஒரம்புபோலேஅம்புமாரிபொழிந்து * ஒருயிரானதன்னையும் தன்ரக்ஷ்யவர்கத்தையும் நலிவதாக வொருப்பட்டவளவிலே, தாத்வர்த்த விவரணமான நாராயணன் ரக்ஷ்யவர்கத்தினுடைய அபேக்ஷாமாத்ரவ்யாஜத்துக்குமுற்கோலி,அது வேகித்துச்சொரிகிற முகத்திலே அதின்முகம்கருக வெடுத்து ரக்ஷித்த மலையானது,

(இலையித்யாதி) சுஷ்கமானபர்ணங்களாலே வேய்ந்த விடங்களிலேமஹாதபஸ்ஸுக்கள் பண்ணுகிறமாநமுனிவரிருந்தவிடங்களிலே நீணெரிவாய்ச்சுவடுபார்க்கும்.(கொலைவாய்ச்சினவேங்கைகள்)கொல்

எங்கும் "எங்களைத் தப்பவல்லாருண்டோ" என்று இடித்து முழங்கிப் பூசலிட்டு நலிவதாக வொருப்பட்டவளவிலே, அந்தச்சரவர்ஷத்தைத் தகைகைக்குக் கடகம்கோத்துப் பிடிக்குமவன்போலே, ஸர்வரக்ஷகனை நாராயணன் தன்கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு மூந்துற வருகிற வர்ஷமுகத்தைத் தகைந்தமலை,

(இலைவேய்குரம்பை) இலையாலே வேய்ந்தகுடில்; பர்ணசாலையென்றபடி. இத்தை வாஸஸ்தாநமாக வுடையராயிருந்துள்ள. (தவமாமுனிவர்) தபோநிஷ்டரான மஹர்ஷிகள். (இருந்தார் நடுவேசென்று) தபஸ்ஸுக்காக ஓரிடத்திலேதிரளவிருந்தவர்கள் நடுவேசென்று. (அஞ்ஞர்சொறிய) "ஸர்வமும் பகவதாத்மகம்" என்று கண்டிருக்கையாலே ஒன்றிலும் பயமற்றிருக்குமவர்கள்

என்றது-மேகங்களை. (இடித்து) இடிவிழவிட்டு. (முழங்கி) கர்ஜித்து. (பூசலிட்டு) என்றது-உக்தப்ரகாரேண பூசலைப்பண்ணி யென்றபடி. "உற" என்றதினர்த்தம் (ஒருப்பட்ட வளவிலே) என்றது. "கேடகம்" என்றதினர்த்தம் (கடகு) என்றது; பரிசையென்றபடி. "நாராயணநம-ப்ராபகம்" என்ற வ்யுத்பத்தியைப்பற்ற (ஸர்வரக்ஷகனை) என்றது.

(வேய்ந்த) சமைக்கப்பட்ட. இலையாலே பண்ணப்பட்ட குடிலையுடையவர்களென்று பஹுவ்ரீஹியாக விவக்ஷித்து, அந்த பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தத்தை யருளுகிறார் (இத்தையித்யாதி). "கொலைவாய்ச்சின வேங்கை" என்று புலியினுடையக்ரௌர்யம் சொல்லாநிற்க, கழுத்தைச் சொரியக் கூடுமோவென்ன, முனிபதலப்ய்யமான வர்த்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (ஸர்வமித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—வன்பேய் முலையுண்டதோர் வாயுடையன்
வன்றூணெனநின்றதோர் வன்பரத்தைத்
தன்பேரிட்டுக்கொண்டு தரணிதன்னில்
தாமோதரன் றாங்குதடவரைதான்
முன்பேவழிகாட்ட முசுக்கணங்கள்
முதுகிற்பெய்து தம்முடைக்குட்டன்களைக்
கொம்பேற்றியிருந்து குதிபயிற்றும்
கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

லுகிறவாயையும் கோபத்தையுமுடைய புலிகளானவை, இவர்கள் நடுவே சென்று நின்று சொறிநுணைவியுறங்காநிற்கு மென்னுதல். அவர்கள் தாங்கள் சொறியாநிற்கு மென்னுதல்; ஆனால் தபஸ்ஸு †கைவந்தவர்கள் சொறியக்கூடுமோ வென்னில்; - "தங்களுக்குத் தபஸ்ஸு கைவந்ததாவது - பாத்யபாதக மற்றால்" என்னும் நினைவாலே சொறியவும், அவை வந்து இழுகவும் கூடுமிறே பரீக்ஷார்த்தமாக. (அணர்) கழுத்து. மலை-கொற்றக்குடை. அம்மலை இவன் பிடுங்கியெடுக்கு மென்னுமிடமறியார்களிறே, தங்கள் தபஸ்ஸில் த்வரையாலே. மலைதலைமறித்தபோது அந்தம்ருகங்கள் விழுந்தாப் போலே விழுந்தார்களாகில் அவன் திருக்குழலோசையும் திவ்ய ஸௌந்தர்யமும் அவன் நிற்கிற நிலையையும் தங்கள் தப: பலமாகவாகிலும் காணலாமிறே; விழத்தான்வேணுமே. விழுந்தபின்பாகிலும் திருக்குழலோசைகேட்ட ம்ருகங்கள்போலே நின்றார்களோ; விழுகைதானேதப: பலமாகச் செவியையும் கண்ணையும் புதைத்துக் கொண்டு கிடந்தார்களோ என்றறிகிறிலோம். .... (௮)

ஸ்வா; — ஒன்பதாம்பாட்டு. (வன்பேயித்யாதி). வலிய பேயினுடைய முலையை யுண்டவாயையுடையவனென்னுதல்;

அதன் கழுத்தைச்சொறிகையாலே. (கொலைவாய்ச்சினவேங்கைகள் நின்றுறங்கும்) கொல்லுகிறவாயையும்சினத்தையுமுடைத்தானபுலிகளானவை அந்தஸுகத்தாலேநின்று உறங்காநிற்கும். (கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே). .... (௮)

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (வன்பேய் முலையுண்டதோர் வாயுடையன்) வலிய பேயுடைய முலையுண்டதொரு வாயையுடை

---

† (பா) குலைந்தவர்.

பேயின்முலையுண்ட வலியவாயையுடையவனென்னுதல். பேய்க்குவ லிமையாவது-கம்ஸனால் பாதிக்க வொண்ணாதவிஷயத்தைத்தானே ஸாதிப்பதாகவந்த நெஞ்சில்வலிமையாதல்; நஞ்சேற்றினமுலையின்வ லிமையாதல்,நஞ்சுக்குவலிமையாவது-இவள்முலையில்பால்மற்றொரு பேயினுடம்பிலே சிறுதிவலை தெறிக்கிலும் முடிக்கவற்றாயிருக்கை. வாய்க்குவலிமையாவது-ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினார் அம்ருதத்தைக் கொடுத்தாலும் முடியும் படியிறே விஷயஸ்வபாவம். ஆயிருக்க, அவள்க்ருத்ரிமாநுகூலையாய்வர, தானும் கள்ளக்குழவியாய் உண் ணக்கடவோமென்று நெஞ்சிலேகோலினாலும் வாய்பொறாதிறே. ஆயிருக்க, அத்தைப் பொறுக்கையாலே சொல்லலாமிறே. (ஓர்வாய்) அத்விதீயமானவாய்; காளகூடவிஷம் பொறுத்தவா யுடையாரில் வ்யாவ்ருத்தி. அவன்தான் நாநாவானநஞ்சுதரித்துப் பக்வமானபின்பு, அது அவள்தன் வாயிலேயொருதிவலை தெறி க்கிலும் வெந்து விழும்படி பண்ணவற்றாயிறேயிருப்பது. (வன்தூ ணித்யாதி) வலியதொருதூணென்னும்படிதான் நின்று அந்த வத்விதீயமானபாரத்தை; பர்வதத்தை.

(தன்பேரிட்டுக்கொண்டு) கோவர்த்தநனென்கிற தன்பேரை அந்தப்பர்வதத்துக்கிட்டு. (தரணிதன்னில்) தேசாந்தரங்களில்வ்யா

யவன். பேய்க்கு வன்மையாவது-இவனுடைய மௌக்த்யத்தையும் வடிவழகையும் கண்டவிடத்திலும் † இளகாத நெஞ்சின் வலிமை. அன்றிக்கே, வன்மை முலைக்கு விசேஷணமாய் - அதின் விஷத் தினுடைய க்ரௌர்யத்தைச் சொல்லவுமாம். *நஞ்சேற்றின முலை யிறே. "ஓர்வாய்" என்றது - அந்த நஞ்சைப்பொறுத்து உண்கை யாலும், அவளை முடிக்கையாலும், அத்விதீயமானவாயென்றபடி. (வன்தூணெனநின்றதோர் வன்பரத்தை)வலியபாரத்தைத்தரித்து நின்றவொரு வலியதூணைப்போலே. "தரித்து" என்கிற விதுவும் அத்யாஹார்யம்.

(தன்பேரிட்டுக்கொண்டு) "கோவர்த்தநன்" என்கிற தன்பேரை அதுக்கிட்டுக்கொண்டு. (தரணிதனில்) தேசாந்தரங்

அரு ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வன்பேயித்யாதி) "பேய்" என்றபோதே வன்மை அர்த்தஸித்தமாயிருக்கவும், "வன்பேய்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (பேய்க்கித்யாதி). முலைக்குப்பாலொழிய, விஷமுண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (நஞ்சித்யாதி). (வலியதூணைப்போலே) என்றதுக்கு (தரித்துக்கொண்டு நின்ற) என்றத்தோடந்வயம்.

† (பா) மீளாதவன்மை.

வ்ருத்தி. அதாவது-இடையரிடைச்சிகள்முதலாக ப்ரஹ்மேசாநா திகள் முடிவாக மற்றுமுண்டான வெல்லாரும் காணும்படி. (தாமோதரன்தாங்குதடவரைதான்)மாத்ருவசநபரிபாலநம் செய்து நியாம்யராய்ப் போருகிற பிள்ளைகளில் வ்யாவ்ருத்தி. (க) "ஏதீ ஏஷ்டிதே - அதிசஞ்சலசேஷ்டித" என்றருளிறே. அவள் கட்டினபுண் ணுறுவதுக்கு முன்னேயிறே மலைதாங்கிற்று. வயிற்றில் புண்ணும் மலைதாங்குகையும் பிள்ளைப்பருவமும் என்ன சேர்த்திதான். (தட வரை) இடமுடைத்தானமலை.

(முன்பித்யாதி) அம்மலையில் வர்த்திக்கிற முசுக்கணங்களுக் குப்ரபலமாயிருப்பதொருமுசு முன்னேவழிகாட்ட வென்னுதல்; அன்றிக்கே, முசுக்கணங்கள் வாநரஜாதியெல்லாவற்றுக்கும் வழி காட்ட வென்னுதல். (தம்முடைக்குட்டன்களை முதுகில் பெய்து) தந்தாமுடையகுட்டிகளை முதுகுகளிலே கட்டிக்கொண்டு பணை யிலே யேறி உயர்ந்தகொம்புகளிலே அவற்றையேற்றித் தந்தா

களில் வ்யாவ்ருத்தி. அதாவது - பேரளவுடையரான ப்ரஹ்மே சாநாதிகள்போல்வார்க்கன்றிக்கே, க்ஷுத்ரமநுஷ்யரும்காணலாம் படியான இந்நிலத்திலே யென்றபடி. (தாமோதரன்) பெற்றதாய் க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி பவ்யனாயிருந்தவன். "வன்பேய்முலை யுண்டதோர் வாயுடையன்" என்றும், "தாமோதரன்" என்றும் சொல்லுகையாலே-பேய்த்தாயைமுடித்து ஆய்த்தாய்க்கு பவ்யனா யிருந்தபடி சொல்லுகிறது. (தாங்குதடவரைதான்). இப்படி யிரு க்கிறவன் தரித்துக்கொண்டுநின்ற பெரிய மலைதான்.

(முன்பேயித்யாதி) முசுக்கணங்களானவை ஏற்கவே பணை யோடு பணைபாயும் வழிகாட்டுகைக்காகத் தந்தாமுடைய குட்டி களை முதுகிலே கட்டிக்கொண்டுபோய், கொம்பிலே யேற்றிருந்து,

(பேரளவுடையரான) என்றது-அதிசயிதஜ்ஞாநரான வென்றபடி. (ஆய் த்தாய்) என்றது-ஆய்ச்சியானதாயென்றபடி.

(முசுக்கணங்கள்) கோலாங்கூலக் கூட்டங்கள். "முன்பே" என்றதி னர்த்தம் (ஏற்கவே) என்றது. (பணை) சாகை. ... ... (க)

(க) வி-பு-ரு-௬-கரு.

முடைய குட்டிகளுக்கு அவைதான் குதித்துக்காட்டிப் பயிற்று வியாநிற்கும்.

இத்தால், நம்பூர்வாசார்யர்கள் தாங்களபிமாநித்தசிஷ்யவர்கத்தைத் தாங்களணைத்துக்கொண்டு, வேதசாகாதாத்பர்யமான பதத்ரயாங்வேஷிகளாக்கி, அந்தப் பதத்ரயத்திலும் மந்த்ரத்ரயத்திலுமுண்டான வர்த்தவிசேஷங்களை ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிதிஹாஸாதிகளாலும் சாணலாம்படி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரூபேணவும் "ஆசரதி ஆசாரத்யாசார்ய:" என்கிற நேரிலே ஆசரித்துக்காட்டி, அவர்களுக்கும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களைப் பழுதறக்கற்பிப்பார்க்குப் போலியாயிராநின்றனவாய்த்து. .... (கூ)

அவ; — பத்தாம்பாட்டு. (கொடியித்யாதி) மலையும்வைத்து ஆறிநிற்கிறவளவிலே தாம்சென்று (க) "நடந்தகால்கள் நொந்தவோ" என்னுமாபோலே "திருக்கைகளிலுளைவுண்டோ?" என்று பார்த்து, உளைவில்லாமையாலே "இதொரு ஆஶ்சர்யமிருந்தபடியென்" என்று ப்ரீதராகிறார்.

ஒரு கொம்பில் நின்றும் ஒரு கொம்பிலே குதிக்கும்படியை, தான் முந்துறக்குதித்துக் காட்டி அப்யஸிப்பியாநிற்கும். (கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே). ... . (கூ)

அவ. — பத்தாம்பாட்டு. (கொடியித்யாதி) "மழைவந்தெழுநாள் பெய்து மாத்தடைப்ப" என்கிறபடியே-ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட வர்ஷிக்கிறவளவில் ரக்ஷ்யவர்க்கத்துக்கு ஒருநலிவு வாராதபடி மலையையெடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு நின்று ரக்ஷித்தப்ரகாரத்தையருளிச்செய்தார் - கீழ்; இப்படி ஏழுநாள் மலையைச் சுமந்துகொண்டு நின்றவளவில் திருக்கையில் ஒருவாட்டமற்றிருந்தபடியையநுபவித்து, மங்களாசாஸநபரராகையாலே ப்ரீதராயருளிச்செய்கிறார் - இதில்.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (கொடியித்யாதி) இத்திருமொழியில் கீழெல்லாம் மலையைச்சுமந்து ரக்ஷித்தபடி சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டு "கோலமுமழிந்தில வாடிற்றில" இத்யாதியாலே வேறொருபடியாயிருக்கையாலே, இது சேரும்படி எங்ஙனேயென்னும் சங்கையிலே ஸங்கதியைக்காட்டுகிறார் (மழைவந்தித்யாதி).

(க) தி-ச-வி-கூக.

மூ.—கொடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள்
கோலமுமழிந்தில வாடிற்றில
வடிவேறு திருவுகிர் நொந்துமில
மணிவண்ணன் மலையுமோர் சம்பிரதம்
முடியேறிய மாமுகிற்பல்கணங்கள்
முன்னெற்றி நரைத்தன போலவெங்கும்
குடியேறியிருந்த மழைபொழியும்
கோவர்த்தநமென்னுங்கொற்றக்குடையே.

ஸ்வா;—(கொடியித்யாதி) ஸாமுத்ரிகலக்ஷணத்தாலே மங்களாவஹமாக "த்வஜம் அங்குசம் சங்கு தாமரை" என்றாப்போலே சொல்லுகிறவை அலங்காரங்களாக, முன்பேபார்த்துக்குழைந்து வைத்த வராகையாலே, மலைவைத்தபின்பும் சென்றுபார்த்து அவை யொத்திருக்கையாலும் உளைவில்லாமையாலும் க்ருதார்த்தராகிறார். அன்றிக்கே, பெரியபிராட்டியாருக்கு ஜந்மபூமியான தாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கைகளென்னுதல். (ஏறுதல்) தோற்றுதல். அன்றிக்கே, செந்தாமரைக் கொடிக்கு ஏறின திருக்கைகளென்னுதல். இத்திருக்கையில் மார்தவம் கண்டபின்பு, அது த்யாஜ்யதயாஜ்ஞாதவ்யமாய்த் தோற்றுமிறே. இப்படியிருக்

வ்யா,-பத்தாம்பாட்டு. (கொடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள்) (௧) "ధ్వజవజ్రాబ్జకృత చిహ్నేనపాణినా-த்வஜவஜ்ராப்ஜக்ருதசிந்ஹநபாணிநா" என்கிறபடியே ஐஸ்வர்யஸூசகமான த்வஜவஜ்ராதி சிந்ஹங்களை ரேகாரூபேண உடைத்தாயிறே திருக்கைகள்தானிருப்பது; அதுக்கெல்லா முபலக்ஷணமாக த்வஜமொன்றையு மருளிச்செய்கிறார். த்வஜத்தை ரேகாரூபேண தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய், நிறத்தாலும் செவ்வியாலும் மார்த்தவத்தாலும் செந்தாமரைபோ

திருக்கையிலே கொடியேறி யிருக்குமோவென்ன, ரேகாரூபேண விருக்கு மென்றதுக்கு ப்ரமாணத்தையும் காட்டுகிறார் (த்வஜேத்யாதி). (௧) "సోప్యేనంధ్వజవజ్రాబ్జకృత చిహ్నేనపాణినా। సంస్పృశ్యాకృష్యచ ప్రీత్యాసుగాఢం పరిషస్వజే - ஸோப்யேநம் த்வஜவஜ்ராப்ஜக்ருதசிந்ஹநபாணிநா!ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாக்ருஷ்யச ப்ரீத்யாஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே' 'என்றவசநவிசேஷம் கண்டு கொள்வது. சப்தார்த்தமருளுகிறார் (த்வஜத்தையித்யாதி). (செவ்வியாலும்) என்றது-அழகாலுமென்றபடி.

(௧)

கிற திருக்கையும் திருவிரல்களும் வெளுப்புறத்திலும் தர்ஶநீயமாய்த் தோற்றுகையாலே "கோலமுமழிந்தில" என்கிறார். (வாடிற்றில) உபமாநத்தில் வாட்டம் உபமேயத்தில் காணாமையாலே வாடிற்றிலவென்கிறார்.

(வடிவேறு திருவுகிர் நொந்துமில)"அழகேறிவாராநின்றுள்ள திருவுகிரிலுளை வுண்டோ" என்றுபார்த்து உளைவில்லாமையாலே "நொந்துமில" என்கிறார். (மணிவண்ணன் மலையுமோர்சம்பிரதம்) நீலரத்நம் போலேயிருக்கிறவடிவையுடையவனெடுத்த மலையும், கேவல நிரூபகர்க்குச் சம்பிரதம். அதாவது - இந்த்ரஜாலம். அது தான் க்வசித் பாஹ்யகரணங்களும் அந்தஃகரணமும் கூடாமல் சக்ஷுரிந்த்ரிய ப்ரதாநமாகச் சிலர் காட்டக் காணும் வித்யா விசேஷங்கள்போலே யிராநின்றது. (சம்பிரதம்) கண்கட்டுவித்யை.

லே யிருக்கிற திருக்கையும் திருவிரல்களும். (கோலமுமழிந்தில வாடிற்றில)ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையைச்சுமந்துகொண்டுநின்றவளவில், ஸ்வாபாவிகமான வழகும் அழிந்தனவில்லை; பாரம் பொறுமையாலே தளர்ந்து வாட்டத்தை யடைந்தனவுமில்லை.

(வடிவேறு திருவுகிர் நொந்துமில) அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருவுகிர்களானவை நொந்தனவுமில்லை. (மணிவண்ணன் மலையுமோர்சம்பிரதம்) நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவன் எடுத்தமலையும், அத்தையிவனெடுத்து நின்ற நிலையும் ஒரு இந்த்ரஜாலம்போலே.அதாவது-மலையையெடுத்துச்சுமந்துகொடுநின்றது மெய்யாகில், அதின்கார்யமான விக்ருதிகளிலொன்றும் திருக்கையிலே காணவேண்டாவோ?; அதில்லாமையால் இதொரு கண்கட்டு வித்யைபோலே யிருப்பதொன்றென்கை. எடுத்த திருக்கையில்

"மலையும்" என்ற ச(உ)காரம் - அநுக்தஸமுச்சயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றிக்கூட்டிக்காட்டுகிறார் (அத்தையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே கோவர்த்தநோத்தரணபதாநத்தை பஹுப்ரகாரமாக வருளிச்செய்துகொண்டு,இங்கே "சம்பிரதம்" என்று அத்தை யெல்லாம் இந்த்ரஜாலமென்றால், "உக்தமெல்லாம் மித்யாபூதமாமே" என்று ப்ரமம் வாராதபடியாகவும், கீழ்ப்பாட்டுகளைப் போலே, "மலை - கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடை" என்றந்வயித்தாப்போலே இங்கந்வயியாமலிருக்கையாலே"அது" என்றத்யாஹாரத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றியும் ஸங்கதியை தர்ஶிப்பிக்கிறார் (எடுத்தவித்யாதி).

(முடியேறியவித்யாதி) அம்மலையினுடைய தலையிலே யேறின மஹாமேக ஸமூஹங்களானவை. (முன்னெற்றிநரைத்தனபோல) அதினுடைய முன்னெற்றி நரைத்தாப்போலே, சூழக்குடியிருந்து லோகத்துக்கெல்லாம் ப்ரவாஹஸம்ருத்தியுண்டாம்படி ஸ்தாயியாயிருந்து வர்ஷியாநிற்குமாய்த்து. லோகமெங்கும் போய் வர்ஷித்து வெளுத்து வந்தும் வஸதவ்யபூமி அம்மலைத்தலையோரமாகையாலே, "முன்னெற்றி நரைத்தனபோல" என்கிறது.

இத்தால், ஆந்தராளிகராயிருக்கச் செய்தேயும் நிஷேதாபாவ வ்யவஸாயகுத்தராய், அதுதானே வஸதவ்யபூமியாய், அதுக்குத் தகுதியான ஔதார்யகுண ப்ரகாசகராயிருப்பார்க்குப் போலியாயிராநின்றது. மழைபொழிகிற மலைதானேயிறே வர்ஷபரிஹாரமான வெற்பிக்குடையானதும். .... (௧௦)

அவ;—திநமத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறூர்.

ஒருவிக்ருதிகாணுமையாலே இந்த்ரஜாலமென்ற வித்தலையொழிய, அது பரமார்த்த மென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறூர்மேல்.

(முடியித்யாதி) மலையின்கொடிமுடியிலேயேறின மஹாமேகங்களினுடைய பலவகைப்பட்ட ஸமூஹங்களானவை. (முன்னெற்றி நரைத்தனபோல வெங்குங் குடியேறியிருந்து மழைபொழியும்) அதினுடைய முன்னெற்றி நரைத்தாப்போலே சூழக் குடியேறியிருந்து, லோகத்துக்கெல்லாம் ஜலஸம்ருத்தியுண்டாம்படி வர்ஷத்தைச் சொரியாநிற்கும். வர்ஷியாமல் வெளுத்திருக்கும் காலத்திலும் வஸதவ்யதேசம் அம்மலையிலேயாகையாலே, "முன்னெற்றி நரைத்தனபோல வெங்கும்குடியேறியிருந்து" என்கிறது. இப்படி மேகங்களிருந்து வர்ஷியாநிற்கும், (கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே). ஆகையால் இந்த்ரஜாலமன்று; பரமார்த்தமென்கை. .... (௧௦)

முன்னெற்றிநரைத்தாப்போலே வெளுத்திருக்குங்காலத்திலே வர்ஷிக்கக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறூர் (வர்ஷியாமலித்யாதி). மற்றைக்காலத்தில் வர்ஷிக்குமென்று கருத்து. (ஆகையால்) என்றது-மேகங்களொரு கால் வெளுத்திருந்து வேறு சிலகாலம் வர்ஷித்து லோகத்தை யெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொண்டிருக்கையாகிறஅர்த்தக்ரியாகாரியாகையாலேயென்றபடி.

மூ.—அரவிற்பள்ளிகொண்டரவந்துரந்திட்
டரவப்பகையூர்தியவனுடைய
குரவிற்கொடி முல்லைகணின்றுறங்கும்
கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடைமேல்
திருவிற்பொலி மறைவாணர்புத்தூர்த்
திகழ்பட்டர்பிரான் சொன்னமாலைபத்தும்
பரவுமனநன்குடைப் பத்தருள்ளார்
பரமானவைகுந்தம் நண்ணுவரே. (௧௧)

ஸ்வா.—(அரவிலித்யாதி) தாங்குமெத்தைபோலே திருவநந்தாழ்வான் மூச்சாலே அசைக்கவிறே க்ஷீராப்தி தன்னிலே பள்ளிகொண்டருளுவது. (அரவம் துரந்திட்டு) அவன் தானே வந்தவதரித்துத்திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே, ஜாத்யுசிதமாக மேய்க்கிற பசுக்கள் தண்ணீர் குடிக்கிற மடுவை, (௧) "சலங்கலந்த பொய்கை" என்னும்படியாக்கின காளியனை அங்குநின்று மோட்டிவிட்ட ப்ரகாரங்களை அநுஸந்திக்கிறார். (அரவப்

அவ;— நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா;—(அரவிற்பள்ளிகொண்டு) மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டு. (அரவம் துரந்திட்டு) (௨) "[illegible]-நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகத:" என்கிறபடியே அப்படுக்கையைவிட்டுப்போந்து அவதரித்தவிடத்திலே,கோபஜாதியும் கோக்களும் தண்ணீர்குடிக்கிற மடுவை விஷதூஷிதமாக்கிக் கொண்டுகிடந்த காளியனாகிற ஸர்ப்பத்தை அங்குநின்று

அரு;—பதினோராம்பாட்டு.(அரவிலித்யாதி)அரவில்பள்ளிகொண்டபோது அரவைத்துறத்துகைசேராமையால்,காலபேதம்சொல்லவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி,"[illegible]- ஏஷநாராயணஶ்ஶ்ரீமான்" என்றவசநத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (மென்மை)என்றுதொடங்கி (ஓட்டிவிட்டு) என்னுமளவும். அரவத்தைத் துரந்திடுகைக்குஹேதுவைக்காட்டுகிறார் (கோபஜாதியித்யாதி). முந்தின அரவுபதம்-திருவநந்தாழ்வானைச்சொல்லி,இரண்டாம

(௧) தி-ச-வி-அ௬. (௨) ஹரிவம்சம்.

பகையூர்தி) அரவமென்கிற ஜாதிக்கெல்லாம் பகையான பெரிய திருவடியை வாஹநமாக நடத்துகிறவனுடைய கொற்றக்குடையென்னும் ப்ரஸித்தியை யுடைத்தாய், அதின்மேலே குரவுமுல்லை முதலான வ்ருக்ஷலதைகளையுடைத்தான கோவர்தநகிரிமேல்; அது விஷயமாக. (நின்றுறங்கும்) வர்ஷாபாவத்தாலே வாடியுறங்குகையும், வர்ஷஸம்ருத்தியாலேதழைக்கையும் வ்ருக்ஷஜாதிக்குகுணமிறே. வர்ஷாபாவத்தாலேயிறே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் தேவதாந்தரபூஜைசெய்தும் வர்ஷமுண்டாக்கியும் போருவது. ஆகையால் வாடவும் தழைக்கவும் கூடுமிறே. அத்தாலேயிறே வாடாமோட்டி விட்டு. (அரவப்பகையூர்தியவனுடைய) "அரவம்" என்கிறஜாதிக்கெல்லாம் பகையான பெரியதிருவடியை வாஹநமாக நடத்துகிறவனுடைய.

(குரவிதித்யாதி) "குரவு" என்கிற வ்ருக்ஷத்திலே கொடியாய்ப் படர்ந்து கிடக்கிற முல்லைகளானவை நின்றுறங்கும்படியிருப்பதாய், கோவர்த்தநமென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாய், இவ்வர்ஷத்தைத்தகைகைக்குக்குடலாய்க்கொற்றக்குடையானபர்வதவிஷயமாக. "குரவக்கொடிமுல்லைகள்" என்றுபாடமானபோது- குரவாகிய வ்ருக்ஷமும் அதின்மேலே படர்ந்த கொடியான முல்லையும்நின்றுறங்காநிற்குமென்று பொருளாகக்கடவது.

வுபதம்காளியனைச்சொன்னப்போலே, மூன்றுமரவுபதமும்ஒருஸர்பவிசேஷத்தைச்சொல்லுமென்று தோன்றுமைக்காக வருளுகிறார் (அரவமென்கிற வித்யாதி)·

("குரவு"என்கிற வ்ருக்ஷத்திலே)இத்யாதிக்கு(க)"అనుకలతను కాణ్డాలిఙ్గనారమ్భ శుమ్భత్ప్రతిదిశభుజ శాఖశ్రీస ఖానోకహార్ధిః స్తననయన గుళిచ్ఛస్ఫార పుష్ప ద్విరేఫారచయతు మయిలక్ష్మీకల్ప వల్లీకటాక్షాన్ - அநுகலதநு காண்டாலிங்கநாரம்பசும் பத்ப்ரதிதிஶ புஜசாகஶ்ரீஸகாநோகஹார்த்தி:ஸ்தநநயந குளிச்சஸ்ப்பார புஷ்பத்விரேபாரசயது மயிலக்ஷ்மீ கல்பவல்லீ கடாக்ஷாந்" என்கிற ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிற நாயிகா நாயகஸமாதிப்படியே இங்குள்ள வ்ருக்ஷமும், அதில் படர்ந்த கொடியும் போலே அங்குள்ள தெல்லாம் மிதுநமாகவே ஸம்ஶ்லேஷித்து ஸாபேக்ஷ வர்த்திக்கு மென்று கருத்து. "குரவு" என்றும், "அக்கொடி" என்றும் பதச்சேதம் திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த தச்சப்தார்த்த மருளுகிறார் (அதின்மேலே படர்ந்த) என்று.

மல் நின்றும் வாடியுறங்கியுமென்கிறது. "அரவப்பகை" என்கிறதும் இந்தலோகத்தில் ந்யாயம்.

(திருவில் பொலிமறைவாணர் புத்தூர் திகழ்பட்டர்பிரான்) ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால்மிக்கு மங்களாசாஸந ப்ரதிபாதகங்களான ரஹஸ்யவேதஶாஸ்த்ரங்கள் பொலியும்படியானவர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருமாளிகைக்கு நல்ல நிர்வாஹகரான வாழ்வார். (சொன்னமாலைபத்தும்) அருளிச் செய்த இத்தமிழ்த்தொடைமாலை பத்தும். அதாவது - ஸ்ரீகீதை முதலாக அவனருளிச்செய்த ஶாஸ்த்ர விசேஷங்களைக் கேட்டமாத்ரத்திலே தத்பரராய், முன்பு செய்துபோந்த தேவதாந்தர பூஜைதவிர்ந்தால், அவர்களால்வருமநர்த்த பரம்பரைகளையும்அவன்தானேபரிஹரிக்குமென்னும்ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்த விப்பத்தையு மநுஸந்திக்கை தானே புருஷார்த்தமென்னும்படி நல்ல மநஸ்ஸை யுடையராய், மங்களாசாஸந பர்யந்தமான பக்தியையு முடையரானவர்கள். (பரமான வைகுந்தம் நண்ணுவரே) இங்கேயிருக்கச் செய்தே தேவதாந்தரங்களை அநுவர்த்தித்து அந்ய சேஷபூதராய்ப் போருவது; பகவத்வாக்யங்களாலே அவர்களை நிஷேதிப்பது; அவர்களும் நிஷேத புருஷார்த்தத்தை அங்கீகரிக்கையாலே, கர்மபாவனை தலையெடுத்து பகவதபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களை நலியத்தேடுவது; அவன் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே பரிஹரிக்க, இங்கே யிருந்து வ்யஸநப்படாதே,

---

(திருவிற்பொலியித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால் மிக்கு வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லரானவர்கள் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸர்வோத்தரராய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்பமான விப்பத்தையும். (பரவுமனநன்குடைப்பத்தருள்ளார்) ப்ரீதிபரவசராய்க் கொண்டு பேசும் நல்லமநஸ்ஸையுடைய பக்திமான்களாயுள்ளவர்கள். (பரமானவைகுந்தம் நண்ணுவரே) தங்களுடைய ஜ்ஞாந ப்ரேமாநுகுணமாக பகவதநுபவகைங்கர்யங்களிலே அந்வயித்து * அடியார்

"பரவுநன்கு மனம்பத்தருளார்" என்று அந்வயித்தர்த்த மருளுகிறார் (ப்ரீதித்யாதி). வைகுந்த பதத்தாலே பரமத்வம் ஸித்தமாயிருக்க, சப்ததஃ விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தங்களுடையவித்யாதி). ... (௧௧)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அவனுடைய ஸர்வஸ்மாத் பரத்வம் பழுதற ப்ரகாசிக்கிற தேசத்திலே போய் அவன்பாத பீடத்திலே அடியிட்டு மடியிலே ஏறப்பெறுவர்களென்னுதல். * சோஙி வாக்ய ஸமநந்தரமாக அவனுடைய அநுமதியோடே *சூழ்ந்திருந்தேத்துகிறவர்களோடே சேரப்பெறுவர்களென்னுதல். ... . (௧௧)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

——(*)——

மூன்றாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி,

நாவலம் பெரியதீவினில் ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழில் திருமொழியிலே தேவதாந்தரா நுவர்தநாபாவத்தால் வந்த தோஷங்களுண்டாயிற்றாகிலும், அவன் தானே பரிஹரிக்குமென்றார், அது தன்னை விளைத்தானும் தானேயாகையாலே. அவன் தன்னாலும் விளைக்கலாவது-* அகைப்பில் மனிசரை

கள் குழாங்களையுடன்கூடி வாழலாம்படியிருக்கும் ஸர்வோத்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர். ... (௧௧)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

நாவலம்பெரிய, ப்ரவேசம்.

அவ;—"நாம்பிறந்து வளருகிறவூரிலே ஒருத்ரவ்யத்தை ஒரு தேவதாந்தரத்துக் கிடுகையாவதென்?"என்று, இந்த்ரனுக்கிடுகிற சோற்றைவிலக்கி மலைக்கிடுவித்து அத்தையடையத் தானமுது செய்து விடுகையாலே அவன் க்ருத்தனாய், திருவாய்ப்பாடியை

அரு;—நாவலம் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழிக்கும் இத்திருமொழிக்கும் ஸ்வாபதேசத்திலே அந்யசேஷத்வத்தைக் கழித்து ஸ்வஸ்வரூபமாக்கினானென்றும், அந்யாபதேசத்திலே கோவர்தநோத்த(த்)ரணம்பண்ணி ஆஸ்ரிதர்க்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைப்பண்ணி, வேணுகாநத்தாலே வந்த வாகந்தமாகிற இஷ்டப்ராப்தியைச் செய்தானென்றும் ஸங்கதியைத் திருவுள்ளம் பற்றி, வ்ருத்த கீர்தந பூர்வகமாகப்பாட்டுக்களில் அர்த்தங்களை யருளுகிறார் (நாம் பிறந்தித்யாதி).

யிறே. திண்மதியைத் தீர்ந்தமாத்ரத்தாலே அம்பரீஷாதிகளையும் விளக்கலாய்த்ததில்லையிறே. ஒருமாவில் ஒருமாவில் "ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோ" என்பாரையும், இம்மாத்ரத்தைக்கொண்டே "தெய்வம் பிறிதறியேன்" என்பாரையும், இதுதன்னிலும் "திருவில்லாத்தேவரைத்தேறேல்" என்பாரையும், "தேறியுள தென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்" என்பாரையும் சொல்லவேண்டாவிறே.

ஒருமாவைக்கீழொருமாவிலே ஓடவைத்து, அங்காங்கித்வமும், ஸாம்யமும், உபாஸகர்க்குத்யேயமான வாதித்யன்முதலான தேவதாந்தர்யாமித்வமும், ஸர்வஸாதாரணமானஸ்வரூபாந்தர்யாமித்வமும், இதில்விஹிதா உவிஹிதரூபேண வருகிறஉபயகாம்யத்வப்ரதிபத்தியும், கேவலவிஹிதமானவிசேஷ்ய ப்ரதிபத்தியும், கேவலவிஹிதமான விசேஷணத்தில் தேவதா ப்ரதிபத்தியும், "[Grantha] - அந்நதாதாபயத்ராதா" என்றுப்போலேசொல்லுகிற விஹித விஷய துல்ய ப்ரதிபத்தியும், ஏவம் ப்ரகாரமானதேவதாந்தர ப்ரதிபத்தி கழிந்ததாவது - தன்பக்கலுண்டான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யலேசமும் பொறுதபடியானுலிறே.

இந்தப்பொறுமைதான் தோன்றுவது, சதுர்த்தி உகாரமகாரநமஸ்ஸுக்களிலும், சரமநமஸ்ஸிலும், அஹந்த்வாவிலும் ப்ரதிபத்யநுஷ்டாந பர்யந்தமானுலிறே. இப்ப்ரதிபத்திவிளைக்கும்போது ஓராசார்யன் முகத்தாலல்லது விளைக்கவொண்ணுதென்று, திருக்குழலூதினதென்கிற வ்யாஜத்தாலே, தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்த்தாவரங்களெல்லாம் நெஞ்சிளகி உருகி வசவர்தியாம்படி ஆசரித்துக் காட்டினனிறே. இப்படித்தானே காட்டவேண்டிற்று - தானே தோஷதர்ஸநத்தையும் விளைத்து, மலையெடுத்துப்பரிஹரித்தாலும் தனக்காட்பற்றுமல், "[Grantha] - த்வம்மேஹம்மே" என்னும்படிவிளையுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியிறேதிருக்குழலூதுகிறது. *

யழிப்பதாகப்புஷ்கலாவர்த்தகாதிமேகங்களையேவிக்கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பிக்க, (க) "கல்லெடுத்துக் கன்மாரிகாத்தாய்" என்கிறபடியே கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி, அந்தவர்ஷத்தை ரக்ஷ்யவர்க்கத்தின்மேலே விழாதபடி நோக்கின திவ்யசேஷ்டிதரஸத்தையநுபவித்தார் - கீழ்;

(க) தி-நெ-௬௩.

வ்யா;— (க) "குழல்கோவலர்" என்கிறபடியே-கோபர்க்குக் குழலூதுகை ஜாத்யுசித வ்ருத்தியாகையாலே, ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாகையாலே தானும் அந்தவ்ருத்தியிலே யதிகரித்துப் பலகாலும் குழலூதிக்கொண்டு போருமவனாகையாலே, ஒருநாள் ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே நின்று திருக்குழலையூத,

அந்தக் குழலோசைவழியே யுவதிகளான ஸ்ரீகோபிமாரிலே சிலர், தங்கள் பந்துக்கள் பண்ணிவைத்த காவல்களையும் கடந்து, இவன் நின்றவிடத்தேவந்து சூழ்ந்துகொண்டு நின்றபடியையும், வேறே சிலர் அரைகுலையத் தலைகுலைய வோடிவந்து ஸ்த்ரீத்வம் † பின்னாட்டினபடியாலே, நெகிழ்ந்தவுடையை ஒரு கையாலே ‡ தாங்கி இவனளவிலே கண்டே நின்றபடியையும், உபரிதநலோகவர்த்திகளான ஸ்த்ரீகள் இக்குழலோசையைக் கேட்டுவந்து திரண்டு நெஞ்சுருகுகை, கண்கள்பனிக்கைமுதலானவிக்ருதிகளோடே இதிலே செவிமடுத்துக்கொண்டு நின்றபடியையும், மேநகை திலோத்தமை முதலாக ந்ருத்தகீத பரைகளாய்த்திரியும் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், உலாவியுலாவிக் குழலூதுகிற விவனுடைய வடிவையும் குழலோசையையும்கண்டு, "நாமும் சிலராயாடிப்பாடித் திரிகிறோமே" என்று லஜ்ஜித்து அறிவழிந்து, தந்தாமுடைய ஆடல் பாடல்களைத் தாங்களே மாறினபடியையும், ஸததகீதபராய்த் திரியும் தும்புருநாரதரும் கிந்நரமிதுநங்களும் இந்தக்குழலோசையினுடைய ரஸத்திலே யீடுபட்டுத் தந்தாமுடைய வீணையைமறப்பார், "கிந்நரம் தொடோம்" என்பாரான படியையும், ஆகாசசாரிகளான காந்தப்பரெல்லாரும் அம்ருதம் போலேயிருக்கிற இக்கீதவலையிலே யகப்பட்டு, சிதிலராய்க் கைமறித்து நின்றபடியையும், தேவர்களெல்லாரும் தங்கள் ஹவிர்ப்போஜநத்தைமறந்து, திருவாய்ப்பாடிநிறையவந்து திரண்டு, இக்குழலோசையினுடையரஸத்

"கானகம்படியுலாவியுலாவி"என்றத்தைபற்ற (ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே) என்றது.

(கண்கள்பனிக்கை) ஆநந்தாஸ்ருவிழுகை. (கைமறித்து)என்றது-தாம்சிதிலராகையாலே ஒன்றுக்கும் க்ஷமரல்லோமென்று, அந்தப்பா(ஹு)லத்தைக் கையைத் திருப்பிஸூசிப்பித் தென்றபடி. ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் இவன் குழலூத, அத்தைக்கேட்டு வரும் தேவர்கள் அந்த காநஸ்த்தலத்திலே வரப்ராப்தமாயிருக்கவும், திருவாய்ப்பாடி இவன் பிறந்து வளர்ந்த ஊராகையாலே அங்கு வந்து நிறைந்து, அநந்தரம் அவனைத்தொடர்ந்தாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி

† (பா) போகாதபடியாலே. (க) திரு-வி-ந.

‡ (பா) தாங்கினவளவில் கண்டேநின்றபடியையும்.

மூ.—நாவலம்பெரிய தீவினில்வாழும்
நங்கைமீர்களிதோ ரற்புதங்கேளீர்
தூவலம்புரியுடைய திருமால்தூயவாயிற்
குழலோசைவழியே
கோவலர்சிறுமிய ரிளங்கொங்கை
குதுகுலிப்ப வுடலுளவிழ்ந்தெங்கும்
காவலுங்கடந்து கயிறுமாலையாகிவந்து
கவிழ்ந்துநின்றனரே.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (நாவலித்யாதி). ஜம்பூத்வீப மென்கிற ப்ரஸித்தியை யுடைத்தான விதில் தெற்கில் முடிந்த ஒன்ப தாம்கூறிறே பெரியத்வீபமாவதென்னுதல். ஒன்பதையும் கூட்டிப்

தை புஜித்து இவனைவிடாதே பின்பற்றித் திரிந்தபடியையும், பக்ஷி ஜாலங்கள் தந்தாம் கூட்டை விட்டுவந்து சூழ்ந்து படுகாடுபோலே கிடந்தபடியையும், பசுத்திரள்கள் இக்குழலோசையைக்கேட்டுப் பர வசமாய்க் கால்களைப்பரப்பித்தலைகளை நாற்றிக்கொண்டு செவியை யசைக்கவும் மாட்டாமல் நின்றபடியையும், மான்திரள்களானவை மேய்கைமுதலான வற்றைமறந்து நிஶ்சலமாய்க்கொண்டு சித்ரார்ப் பிதங்கள்போலே நின்றபடியையும் அசேதநமான மரங்களானவை சேதநங்களிலுங் காட்டில் அத்யாஶ்சர்யமாம்படி ஈடுபட்டபடி யையும் தனித்தனியேபேசி, அவனுடைய திருக்குழலோசையி னுண்டான வைசித்ரியை யநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். (*)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (நாவலம்பெரிய தீவினில்) நாவலை யுடைத்தான பெரியதீவிலே. த்வீபாந்தரங் களைப்பற்றப் பெரு மையையுடைய ஜம்பூத்வீபத்திலே யென்றபடி. இந்தத் வீபத்தி

யருளுகிறார் (தேவர்களித்யாதி). (கூட்டை) கூண்டை. (நாற்றிக்கொண்டு) தொங்க விட்டுக்கொண்டு. ... ...

அரு,—முதற்பாட்டு. (நாவலம் பெரியவித்யாதி). "நாவலம்" என்ற விடத்தில் "அம்" என்றதும், "தீவினில்" என்றவிடத்தில் "இன்" என்றதும் சாரியையென்று திருவுள்ளம்பற்றி சப்தார்த்தம் (நாவலையித்யாதி). ஜம்பூத்வீ பாபேக்ஷயா உத்தரோத்தரம் இரட்டியாகஸமுத்திரங்களும்த்வீபங்களுமுண் டாயிருக்க, இத்தைப்பெரிய தீவென்கை சேருமோ வென்ன, வைபவத்தாலே சொல்லுகிறதென்றருளுகிறார் (த்வீபாந்தரங்களையித்யாதி). (பெருமை) வைப

பெரியத்வீப மென்னுதல். இதொன்றாலேயிறே எட்டுக்கும் பெருமையுண்டாயிற்று. அதாவது-எட்டுமே போகப்ரதாநஸ்த்த லங்களாகையாலும், அந்த ஸ்த்தலங்களில் போகங்களுக்கும் உபரி தந பாதாள லோக போகங்களுக்கும் ஆர்ஜநரூபேண ஸாதநப்ரா தாந்யம் இங்கே யாகையாலும், இது தன்னிலே ஸாதநஸாத்ய்யங் களுண்டாகையாலும், ஸாக்ஷாத்காரபரரும் தத்ஸம்ப்ரதாய முமு க்ஷுக்களும் இங்கேயாகையாலும், அஸாதாரண விக்ரஹப்ராதாந் யங்கள் இங்கேயாகையாலும், இங்கு நின்றும் சென்றவர்களை அங் குள்ள நித்யமுக்தரும் ஈஸ்வரனும் ஆதரிக்கையாலும், இதுவேபெரி யத்வீபமென்ன வேணும். மிக்க நாவலாலே உபலக்ஷிதமான த்வீ பங்களில் பெரியத்வீப மென்றதாய்த்து. (வாழும் நங்கைமீர்கள்)

னுடைய வைபவம் வேறொரு த்வீபத்துக்கில்லையிறே. அதாவது - த்வீபாந்தரங்களெல்லாம்போக(ஂ) பூமியாயிருக்குமித்தனையிறே யுள்ளது; ஆர்ஜநபூமியாயுள்ளது இதிலேயிறே;இது தன்னிலும்நவம கண்டமான பாரதவர்ஷமிறே ஆர்ஜநபூமியாயிருப்பது; வர்ஷாந் தரங்களும்த்வீபாந்தரங்களும் போகபூமிகளித்தனையிறே; அப்படி யிருந்த தாகிலும் பாரதவர்ஷ ப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற த்வீபாந்த ரங்களிற்காட்டில் இந்தத்வீபத்துக்கு ஏற்றம்சொல்லக்குறையில்லை; த்வீபாந்தரங்களில்போகங்களுக்கும்உபரிதநபாதாளலோகங்களில் போகங்களுக்கும் மோக்ஷத்துக்கும்ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ண லாவது இங்கேயாகையாலும், திவ்ய தேசங்களும் முமுக்ஷுக்க ளும் ப்ராசுர்யேணவுள்ளது இங்கேயாகையாலும்இந்தப் பாரதவர் ஷத்தோடே கூடியிருக்கையாலே ஜம்பூத்வீபத்தை "பெரியதீவு"

வம்.இந்தத்வீபத்திலுமெல்லாம்ஆர்ஜநபூமியாயிருக்குமே?.போக(ஂ) பூமிக ளில்லையோவென்னவருளுகிறார் (அதுதன்னிலுமித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) இந்தத்வீபத்துக்கும் போகபூமிகளுண்டானால்இதுக்கேற்றம் சொல்லும்படியெ ங்ஙனேயென்னவருளுகிறார்(அப்படியித்யாதி). பாரதவர்ஷத்துக்குச்சொன்ன ப்ராதாந்யத்தை உபபாதியாநின்று கொண்டுப்ரக்ருதார்த்தத்தைஉபஸம்ஹரிக்கி றார்(த்வீபாந்தரங்களிலித்யாதி) .கீழ்த்திருமொழிதுடங்கித்தானான தன்மையா ய்வர, இங்கே ஆழ்வார் "நங்கைமீர்"என்று ஸ்த்ரீகளைஸம்போதிக்கக் கூடுமோ வென்னும் சங்கையிலே, மேற்சொல்லுகிற கீதவைபவம் நெஞ்சில் படும்படி

(௧) "வாழாட் பட்டுநின்றீர்" என்னுமாபோலே, ஸாத்ய்யஸாத்யார்த்தத்திலே கூட்டுகைபிறே வாழ்வாவது; இவ்வாழ்வு தானே யிறே-இவர்கள் குணபூர்த்திக்கும் ஹேது. (இதோரற்புதம் கேளீர்) இதோராஸ்சர்யம், கேளிகோள்.

(தூவலம்புரியுடைய திருமால்) தூய்தான வலம்புரியை யுடையவனுகையாலும் திருமாலாகையாலும், ப்ரதிகூலரைநிரஸிக்கவும் அநுகூலரைச் சேர்ப்பிக்கவும் வல்லபரிகரத்தையுடையவன். வலம்

என்றருளிச்செய்கிறார். (வாழும்நங்கைமீர்கள்) அவனவதரித்த தேசத்திலே பிறந்து, அவனுடைய அவதாரகுணசேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் அநுபவிக்கையாகிற வாழ்வையுடையராய், அதுக்கிடான ஜ்ஞாநப்ரேமங்களால் பூர்ணைகளாயுள்ளவர்களே யென்று, தாமும்கோ(ரீ)பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணினவராகையாலே, திருவாய்ப்பாடி யிலுள்ளாரோடு ஸஜாதீயராய்நின்று, அங்குத்தை விசேஷஜ்ஞைகளான ஸ்த்ரீகளிலே சிலரைஸம்போதித்துஅருளிச்செய்கிறா ரென்னுதல்; அன்றிக்கே, (௨) "ஸவாஸுதேவோ ஸ பக்ஷாத் புருஷ உச்யதே" - ஸஏவவாஸுதேவோ ஸாக்ஷாத் புருஷ உச்யதே। ஸ்த்ரீப்ராயமிதரத்ஸர்வம்" என்கிறபடியேபகவத்வ்யதிரிக்தரெல்லாரையும் ஸ்வாதந்த்ர்யகந்த(ரீ)ரஹிதநயா ஸ்த்ரீப்ராயரென்று நினைத்து,ஜம்பூத்வீபத்தில் பகவததநுபவ பரரான விசேஷஜ்ஞரையடைய "நங்கைமீர்" என்று ஸம்போதிக்கிறாராகவுமாம். (இதோரற்புதம் கேளீர்) இதோராஸ்சர்யம் கேளிகோள்.

(தூவலம்புரியுடைய திருமால்) தூய்தானவலம்புரியையுடைய ஸ்ரிய:பதியானவன். இத்தால் - ப்ரதிகூலரை நிரஸிக்கவும் அநுகூலரைச் சேர்ப்பிக்கவும்வல்ல பரிகரத்தையுடையவனென்கை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்குத் தூய்மையாவது - சேஷிநினைவறிந்து கார்யம்

யான வாழ்வையும் பூர்த்தியையும் தர்ஶிப்பியாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (அவனவதரித்த வித்யாதி). தானுனதன்மையைப்பற்றி பரிஹாராந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(வலம்புரியை) என்றது - ப்ரதக்ஷிணமான ஆவர்த்தத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யென்றபடி. (திருமால்) என்றது - விசேஷ்ய ஸமர்பணமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி "தூயவலம்புரி" என்று சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (இத்தாலித்யாதி). "தூயவலம்புரி" என்றத்தால் இந்தத்தாத்பர்யம் லபிக்கும்படியை உபபாதிக்கிறார் (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே)

(௧) திருப்பல்-௩. (௨)

புரிக்குத் தூய்மையாவது-தேஹகுணசுத்தியும் ஆத்மகுண சுத்தியும். மேல்தாவள்யமாய் உள்ளும் மண்ணிடாயிராதவனவேயன்றிக்கே ஸ்வார்த்தகந்தரஹிதமாகப்பரார்த்தமேயாயிருக்கை. "சதிரையும் இளமையும் மடப்பத்தையும் தாட்சியையும்மதிப்பையும்மதியாதேபதியதுவேத்தவாருங்கோள்" என்றுதானே அதிரவற்றுயிருக்கை. "மடுத்தூதியசங்கொலியும்; படைபோர்புக்கு முழங்குதலுமாயிறே யிருப்பது. (தூயவாயில் குழலோசைவழியே) திருப்பவளத்துக்குத் தூய்மையாவது - நிஷேதாபாவஸ்த்தித்யர்த்த ப்ரகாசகமான திருக்குழலோசை வழியாலே ஸகலரையும் வஶீகரிக்கையிறே. (௧) "𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌤𑍇 - ராமோத்விர்நாபிபாஷதே" என்கிறமாத்ரமேயன்றே.

செய்யவல்ல சுத்தி. இப்படியிருக்கையாலே தன்னுடைய த்வநி கொண்டே அவனுகந்தார் வாழவும் முனிந்தார் முடியவும் பண்ணநிற்குமாய்த்து. (தூயவாயில் குழலோசைவழியே) திருப்பவளத்துக்குத்தூய்மையாவது - தன்னுடைய உக்தி விசேஷங்களாலே அநுகூலரை வாழப்பண்ணவல்ல சுத்தி. இப்படியிருக்கிற திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதுகிற திருக்குழலோசைவழியே. அதாவது "க்ருஷ்ணன்கிடாய் பெண்கள் கிடாய்" என்கிற ஊராகையாலே, உறவுமுறையாரானவர்கள் பலவகைப்பட்ட அரண்களிலே பெண்களைக் கொடுபுக்குக் கட்டிக்கொடு கிடவாநிற்கச்செய்தே அவர்களெல்லாரையுமுறக்கி, தங்கள் செவியிலே புகுந்து உணர்த்தி "வாருங்கோள்" என்பாரைப்போலே ஆகர்ஷிக்கிற குழலோசைவழிகாட்டவாய்த்து இவர்கள் தாங்கள் வந்தது.

(சுத்தி) பாவசுத்தி. சேஷ்டினைவறிந்து கார்யம் செய்யவல்ல சுத்தி திருப்பவளத்துக்குச் சொல்லக் கூடாமையாலே, இதுக்குண்டான தூய்மையைவிசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (திருப்பவளத்துக்கித்யாதி). "குழலோசை வழியே - வந்து" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி "தூயவாய்" என்றதால், அநுகூலரான பெண்களை ஆகர்ஷிக்கையாகிற பலிதார்த்தத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு ஆர்த்த மருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). (அரண்களிலே) என்றது காவலுமென்றத்தைக் கடாக்ஷித்து.

"கே" என்று லக்ஷணயா கோரக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறதாய், "வல்லர்" என்று வல்லொத்து - மெல்லொத்தாய், "வலர்" என்றிருக்கிறதாகத்

---

(௧) ரா-அயோ-௧௮-௩௦.

(கோவலர்சிறுமியரிளங் கொங்கைகுதுகுலிப்ப)கோரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தரா யிருக்கிறவர்களின் சிறுப்பெண்களுடைய, அங்குரமாத்ரமே யன்றிக்கே, விஷயஸாபேக்ஷமானமுலேகள் கௌதூஹலம் செய்ய. குதுகுலித்தல் - த்வராதிசயத்தால் வந்த கிளப்பம். (உடலுளவிழ்ந்து) கொங்கையளவேயோ? பேரிளங்கொங்கையினுடைய லாலே உடலும் வெதும்பி உருகி, நெஞ்சில் வ்யவஸாயமும் குலேந்து. (எங்கும் காவலும் கடந்து) மாதாபிதா ப்ராதாக்கள் முதலான ஸ்வஜநலங்களையும், கவாடபந்தம்முதலான வரணேயும்,

---

(கோவலர்சிறுமியர்) கோரக்ஷணத்திலே ஸமர்த்தரானவர்களுடைய சிறுப்பெண்கள். (இளங்கொங்கை குதுகுலிப்ப) தங்கள் வசத்தில் நில்லாதபடி பரிணதமான முலேகளானவை, தங்களேப்பிற்பாடராக்கி "நாங்கள் முன்னே போகிறோம்" என்று கௌதூஹலம்பண்ண. (இளங்கொங்கை) சொல்கேளா ப்ரஜைகளாய்த்து. குதுகுலிக்கையாவது - த்வராதிஶயத்தால் வந்த கிளப்பம். (உடலுளவிழ்ந்து) கொங்கையில் குதுகுலிப்புமாத்ரமன்றிக்கே, கொங்கைக்கு ஆஶ்ரயமான சரீரமும், ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸும் கட்டுக்கொலேந்து. (எங்கும் காவலும் கடந்து) எங்குமுள்ள காவலேயும் கடந்து. அதாவது-அறைகளுக்குள்ளேயிட்டுத் தாய்மாரணேத்துக் கொண்டுகதவுகளே யுமடைத்துப் புறக்காவலாக வேண்டும் பந்துக்களும் கிடக்க, அந்தக்காவல்களேயெல்லாம் க்ஷுத்ரபாஷாணங்களேப்போலே ஒரு சரக்காக நினையாமல் கடந்து.

திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்த மருளுகிறார் (கோரக்ஷணேத்யாதி). குழலோசை கேட்டவரும் ஸ்த்ரீகளுக்கு, யௌவநம் ஸித்தமாகையாலே, "இளம்" என்றதுக்குவயோ விசேஷத்தால் வந்த விளமை சொல்லக்கூடாமையாலும், "குதுகுலிப்ப" என்று சேதநஸமாதி தோற்றச் சொல்லுகையாலும், "இளம்" என்றதுக்கு "பாலர்" என்று விசேஷித்து, அந்தப் பாலர்க்கும் முலேகளுக்குமுள்ள ஸாத்ருஶ்யத்தைக்காட்டுகிறார் (தங்களித்யாதி). "இளம்" என்றதுக்கு ஹார்தபாவம் (சொல்லித்யாதி). உள்ளென்ன, உடலென்ன, இவை அவிழ்ந்தென்றக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றித்தாத்பர்யார்த்த மருளுகிறார் (கொங்கையிலித்யாதி). மற்றை இந்த்ரியங்களிருக்க, மநஸ்ஸைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கு மித்யாதி). (ஒழுங்கு) பங்க்தி. "கவிழ்ந்து"

௩.—இடவணரை யிடத்தோளொடுசாய்த்
திருகைகூடப் புருவம்நெரிந்தேறக்
குடவயிறுபட வாய்கடைகூடக்
கோவிந்தன்குழல் கொடூதினபோது

தோழிமாரானவர்களுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும் கடந்து. (கபிறு மாலையாகி) கயிற்றிலொழுங்கிலகப்பட்டாரைப்போலே. ஸ்நேஹபாசமேலச மெத்திறத்துமற்று பந்தமுக்த பாசமான குழலோசைவழியே. (வந்து). சென்று (வந்து) அவ்விடத்திலும் தம்முடைய நியந்த்ருத்வம் தோன்ற அங்கே நிற்கிறார்போலே காணும். * கண்ணனென்னும் நெடுங்கயிறும் ஸ்வீபந்தராஹியென்னும்படி குழலோசைதூதராஹியாயிருக்கிறபடி. * எட்டிரண்டெனுங் கயிறு அபலைகளை என் செய்யாது தான்; (கவிழ்ந்து நின்றனரே) கயிறுமாலைவழியேவந்து இந்தத்வநியினுடைய ஆஸ்ரயத்தைக்கண்டபின்பு, நமோவாசைகளாகையாலே, வீணைகு உபுகுந்து நிலம்பார்த்து நின்றார்களென்னுதல். எதிர் செறிக்கமாட்டாமல் நின்றார்களென்னுதல்.

இத்தால், ஸதாசார்யோக்தி விசேஷமான ஸப்தாக்ஷரப்ரகாசோபதேசத்தாலே கேவல ப்ரமாணாபிப்ராயாநுஜ்ஞாதகர்கள் ஸாமர்த்யாபிமாநரஹிதவசவர்த்திகளாய் ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களோடே நின்றப்ரகாரவிசேஷங்களைக்காட்டுகிறது.

(கயிறுமாலையாகி வந்து) கயிற்றிலே யொழுங்குபடக் கோத்தமாலைகள் போலே நிரைநிரையாகவந்து. (கவிழ்ந்து நின்றனரே) இவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றார்கள். அன்றிக்கே, குழலோசைவழியே வந்து இவனைக்கண்டவாறேலஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டுக்கொடுநின்றாரென்னுதல்; எதிர்செறிக்கமாட்டாமல்கவிழ்தலையிட்டு நின்றார்களென்னுதல். (௧)

என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் - சூழ்த்தலும், கவிழ்தலையிடுகையும். அந்தக் கவிழ்தலையிடுகையும் - லஜ்ஜையாலும் எதிர் செறிக்கக்கூடாமையாலும் இரண்டுவித மென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஆஸமன்றர்த்தமருளுகிறார் (இவனையித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (எதிர் செறிக்கமாட்டாயல்) என்றது - அவன் குழலூதும்போது அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு கிட்டி நின்று பார்க்கமாட்டாமலென்றபடி. ... ... (௧)

மடமயில்களொடு மான்பிணைபோலே
மங்கைமார்கள் மலர்க்கூந்தலவிழ
உடைநெகிழ வோர்கையால் துகில்பற்றி
யொல்கியோடரிக்க ணோடநின்றனரே. (௨)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (இடவணரையித்யாதி) இடப் பார்ஶ்வத்தில் ஶ்மஶ்ருஸ்த்தாநத்தை இடத்திருத்தோளோடே சாய்த்து, இரண்டு திருக்கைகளையும் திருக்குழலோடே சேர்த்து, திருப்புருவங்களானவை நெளித்து, திருக்குழலை நோக்கித்திருவயிற்றிலே வாயுவைப்பூரித்து நிறுத்தித் திருப்பவளத்தாலே க்ரமஶ: க்ரமஶ: விட்டூதவேண்டுகையாலே திருவயிறு குடம்போலே தோற்றத் திருப்பவளமிரண்டருகும் குவித்துத் திருக்குழல் துளைக்களவாக. (கோவிந்தன் குழல்கொடூதினபோது) கோரக்ஷணத்திலே ஒருப்

வ்யா,—இரண்டாம்பாட்டு. (இடவணரை யிடத்தோளோடு சாய்த்து) இடப்பார்ஶ்வத்தில் ஶ்மஶ்ருஸ்த்தாநத்தை இடத்திருத்தோளோடே சாய்த்து. (இருகைகூட)இரண்டு திருக்கைகளையும் திருக்குழலோடே சேர. (புருவம் நெரிந்தேற)திருப்புருவங்களானவை நெளித்து மேலேகிளர. (குடவயிறுபட) திருவயிற்றிலே வாயுவைப் பூரித்து நிறுத்தித்திருப்பவளத்தாலே க்ரமசஃ மீட்டு†ஊதவேண்டுகையாலே திருவயிறு குடம்போலே தோற்ற. (வாய்கடைகூட) திருப்பவளம் இரண்டருகும் குவிந்து திருக்குழல் துளைகளளவாக. (கோவிந்தன்குழல்கொடூதினபோது)கோரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனுய் அவை விலங்காமைக்கும் மேய்கைக்கும் மீளுகைக்கும் தகுதியாக ஊதவல்லனாகையாலே "கோவிந்தன்" என்கிறது; அறியாதவனாகிலும் த்வநிவாய்ப்பாலே ஆகர்ஷகமாம்படி யிருக்கையாலே "குழல்கொடு" என்கிறது. இத்தால் ஊதுகிறவனுடைய ஸாமர்த்த்யமும்,

---

அரு,—இரண்டாம்பாட்டு. (இடவணரையித்யாதி) "அணர்" என்றதுக் கர்த்தம் (ஶ்மஶ்ருஸ்த்தாநத்தை) என்றது. "க்ருஷ்ணன்குழல் கொடூதின போது" என்னுதே "கோவிந்தன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (கோரக்ஷணேத்யாதி). கோவிந்தன் குழலூதினபோது என்னுமல்போந்திருக்க, கொடு" என்று ஸாதநத்வம் ஶாப்தமாகவருளிச் செய்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அறியாதவனித்யாதி). "கோவிந்தன் குழல் கொடு" என்றப த்வய்பலிதத்தை யருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி).

---

† (பா.) விட்டு.

பட்டு, அவை விலங்காமைக்கும் மெய்கைக்கும் மீளுகைக்கும் தகுதியாக ஊதவல்லவனுகையாலே "கோவிந்தன்" என்கிறது. அறியாதவனாதிலும் குழல்வாய்ப்புதானே போருங்காணும்.

(மடமயில்களொடுமான்பிணைபோலே)பவ்யதையையுடைத்தான மயில்போலவும்,நோக்கத்தையுடைத்தானமான்பேடைபோலவும். (மங்கைமார்கள் மலர்க்கூந்தலவிழ) யுவதிகளான ஸ்த்ரீகள் புஷ்பாதிகளாலே அலங்க்ருதமான குழல்கள் நெகிழ்ந்தலைய. (உடைநெகிழ) ஒப்பித்துடுத்த பரியட்டம் நெகிழ. அரைகுலையத் தலைகுலையக் குழலோசைவழியே யோடிச் சென்று, ஸ்த்ரீத்வம் பிட்டுட்டினபடியாலே ஒடுங்கி. ஒல்குதல்- ஒடுங்குதல்.

அதுக்கு உபகரணமான குழலினுடைய வைலக்ஷண்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

(மடமயில்களொடு மான்பிணைபோலே) மடப்பத்தை யுடைத்தான மயில்கள் போலவும், நோக்கையுடைத்தான மான்பேடை போலவும். "மயில்கள்" என்கிற பன்மைக்கீடாக "மான் பிணை" என்கிற ஏகவசநமும் - ஜாத்யபிப்ராயமாய், பன்மையிலேயாகக்கடவது. (மங்கைமார்கள்) யுவதிகளான ஸ்த்ரீகள். (மலர்க்கூந்தலவிழ) புஷ்பாதிகளாலே அலங்க்ருதமான குழல்கள் நெகிழ்ந்தலைய. (உடை நெகிழ) ஒப்பித்துடுத்த பரியட்டம் நெகிழ. இப்படி அரைகுலையத் தலைகுலையக் குழலோசைவழியே யோடிவந்து. (ஓர்கையால் துகில் பற்றி) நெகிழ்ந்த துகிலை ஒருகையாலே தாங்கி. (ஒல்கி) ஸ்த்ரீத்வம் பின்னுட்டினபடியாலே ஒடுங்கி. (ஓடரிக்கணோட நின்

"அரிக்கண்" என்ற தார்ஷ்டாந்திகாநு குணமாக, மான்பதத்தை விசேஷிக்கிறார் (நோக்கையித்யாதி). கூந்தலுக்கு அலங்காரம் சொல்லும்போது மலர்மாத்ரமேயென்கிற நிர்பந்தமில்லாமையால், மற்றுமுள்ள சோபாவஹங்களைக் கூட்டிச்சொல்லுகிறார் (புஷ்பாதிகளாலே) என்று. ஆதிசப்தத்தாலே மருவும் தமநகமும்சொல்லுகிறது."துகில்நெகிழ" என்னுதே "உடை" என்று- உடுக்கப்பட்ட துகிலைச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒப்பித்தித்யாதி). கூந்தலவிழ்கைக்கும், உடைநெகிழ்கைக்கும், ஓடிவாராதபோது ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே "ஓடிவந்து" என்றத்த்யாஹரித்து "குழலூதினபோது" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துப் பலிதார்த்த மருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (ஸ்த்ரீத்வம்பின்னுட்டின) என்றது - க்ருஷ்ணனிருந்த விடத்துக்குத் தாங்களே வருகையால் போன ஸ்த்ரீத்வம் உடைநெகிழ்கையாலே பின்னுட்டிற்றென்று

ரு —வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன்
வாசுதேவன் மதுரைமன்னன்நந்த
கோனிளவரசு கோவலர்குட்டன்
கோவிந்தன் குழல்கொடூதினபோது
வானிளம்படியர் வந்துவந்தீண்டி
மனமுருகி மலர்க்கண்கள்பனிப்பத்
தேனளவு செறிகூந்தலவிழச்
சென்னிவேர்ப்பச் செவிசேர்த்துநின்றனரே.

நெகிழ்ந்தவுடையை ஒரு கையாலே தாங்கி. (ஓடரிக்கணோட நின்றனரே) ஸ்த்ரீத்வம் பின்னாட்டினும் ஓடுகிற கண்ணை நிஷேதிக்கப் போமோ, பிறட்சியையும் ரேகையுமுடைத்தான கண்ணோடே, (நின்றனரே) ஒல்கிநின்றனரே. .... (உ)

ஸ்வா;— மூன்றும்பாட்டு. (வானிளவரசித்யாதி). இளவரசாக்கிழுதுவர் தொழுகையாலே "வானிளவரசு" என்கிறது. அவர்கள் அத்யந்தம் சிசுஸ்தநந்தயனாக நினைத்து, மங்களாசாஸந பர

றனரே) ஸ்த்ரீத்வம் பின்னாட்டினும் ஓடுகிற கண்ணை நிஷேதிக்கப் போகாதே?. செவ்வரி கருவரியோடினகண்கள் அவன் பக்கலிலே யோடநின்றார்கள். "மடமயில்" "மான் பிணை" என்றத்ருஷ்டாந்த த்வயத்துக்கும் "மலர்க்கூந்தலவிழ" "ஓடரிக்கணோட" என்கிற இரண்டும் தார்ஷ்டாந்திகம். (உ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வானிளவரசு) பரமபதத்துக்கு இளவரசாயுள்ளவன். வ்ருத்த(ர்)மந்த்ரிகள்கிழே பாலராஜாவானவன்வர்த்திக்குமாபோலே, (க) "மூதுவராம்-விண்ணாட்டவர்" என்கிற நித்யஸூரிகளை ப்ரதாநராக்கி அவர்கள்கிழே தன்னையமை

படி. ஸ்த்ரீத்வம் பின்னாட்டியொடுங்கினவர்களுக்குக் கண்ணோடாநிற்கக்கூடுமோ வென்ன, (ஸ்த்ரீத்வம் பின்னாட்டினுமித்யாதி). *த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே நிஷேதிக்கப்போகாதென்றுகருத்து. "அரியோடு கண்ணோடநின்றனர்" என்றந்வயித்துச் சப்தார்த்தமருளுகிறார் (செவ்வரியித்யாதி). (அரி) கண்ணில்ரேகை. ... ... (உ)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு(வானிளவரசித்யாதி)பரமபதத்தில்ஈரரசண்டோ இளவரசெ ன்கைக்கென்ன, தாத்பர்யமருளுகிறார் (வ்ருத்தேத்யாதி), உத்

(க) திருவி-உ.

ராய்ச் சூழ்ந்திருந்தேத்துகிறவர்களுக்கு அத்யந்த பவ்யனாயிருக்கையாலே "வைகுந்தக்குட்டன்" என்கிறது. (வாசுதேவன்) வஸுதேவபுத்ரன்-வாசுதேவன். (மதுரைமன்னன்) மதுரைக்கு மன்னனாயிருந்தவனை நிரவலிக்கையாலே "மதுரைமன்னன்" என்கிறார். உக்ரஸேநனை அபிஷேகம் செய்வித்து மதுரைக்குக் கேள்வியாக வைத்தவளவேயிறே உள்ளது. அத்தாலும் மன்னன் தானேயிறே.

த்துக்கொண்டு இவர்களுக்கு சேஷியாயிருக்கும்படி. "திருவனந்தாழ்வான் மடியிலும், ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பின்கீழிலும், பெரியதிருவடி சிறகின்கீழிலுமாய்த்து இத்தத்வம் வளருவது" என்றிறே பட்டரருளிச்செய்வது. (வைகுந்தக்குட்டன்) அங்குள்ளார்க்குக் குழைச்சரக்காக நினைத்து * அஸ்த்தாநேபயசங்கை பண்ணி அநவரதம் நோக்கவேண்டும்படியான பருவத்தையுடையவன். (வாசுதேவன்) ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன். இத்தால் *பிறப்பிலியான பரத்வத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. (மதுரைமன்னன்) ஸ்ரீமதுரைக்குராஜாவானவன். பரமபதத்தில் ஸ்வதந்த்ராயிருப்பாரொருவருமில்லாமைபோலே தன்னுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யம் தோற்ற இருக்கும்படியைப்பற்ற "இளவரசு" என்கிறது; இங்கு இரு

தார்த்தத்துக்குஸம்வாத மருளிச் செய்கிறார் (திருவனந்தாழ்வானித்யாதி). வைகுந்தபதத்தாலே தத்ரத்யரைச் சொல்லுகிறதென்றும், "குட்டன்" என்றால் ப்ரீதிவிஷயபூதனென்றும் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அங்குள்ளார்க்கித்யாதி). (குழைச்சரக்கு) அஸாரமான வஸ்து. இத்தால் ஸ்வரக்ஷணாக்ஷமனென்றபடி. "வாசுதேவன்" என்றதுக்கு 'ஸர்வம் வஸத்யஸ்மிந்-ஸர்வம் வஸத் யஸ்மிந்" இத்யாதிவ்யுத்பத்திஸித்தார்த்தத்தை விட்டு, "வஸுதேவஸ்யாபத்யம்-வஸுதேவஸ்யாபத்யம்" என்கிறவ்யுத்பத்திஸித்தார்த்தம், க்ருஷ்ணனுக்கு தர்மைக்யத்தைப்பற்ற நிர்வஹிக்கவேண்டாமையால் மிகவும்சேருகையாலே சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (ஸ்ரீவஸுதேவேத்யாதி). பலிதார்த்தம் (இத்தாலித்யாதி). க்ருஷ்ணனுக்கு விசேஷணமாக "வானிளவரசு" என்றும் "வைகுந்தக் குட்டன்" என்றும் சொல்லியிருந்ததேயாகிலும், அந்த விக்ரஹ விஸிஷ்டனிற்காட்டில் இந்த விக்ரஹவிஸிஷ்டனுக்குப் பிறப்பால் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லவாமென்று திருவுள்ளம். "வானிளவரசு" என்று அங்கேவிசேஷணமிட்டு இங்கே விசேஷணமிடாதே "மன்னன்" என்றதுக்குப்பாவத்தை யருளுகிறார் (பரமபதத்திலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(நந்தர்கோனிளவரசு) பஞ்சலக்ஷம் குடிக்குமரசு நந்தகோபனு கையாலே, (க) "நந்தன்மைந்தனாகவாகுநம்பி" (உ) "நந்தகோபன் குமரன்" (௩)"நந்தன் பெற்றனன் நங்கள் கோன் பெற்றிலன்" என்கையாலே கோரக்ஷணத்துக்கும் கோபர்க்கும் ரக்ஷகன் தானே யாய், இவர்கள்காலிலே ஒருமுள்பாய்ந்தால் இடறுதல் செய்தால் நோவுபடுவான்தானே யாகையாலே, இளவரசாய் நின்று ரக்ஷிக்கு மவன். "மைந்தனைப்பெற்றோம்" என்கையாலேயிறே "நம்பி"என் றதும். (கோவலர் குட்டன்) *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடொத் தவன். அவர்களுக்கும் ரக்ஷ்யமானவன். அவர்கள்தாங்களும் இவ னைநோக்கிச்சென்று செறுச்செய்யுமவர்களிறே. (கோவிந்தன்) *குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தன் (குழல்கொடூதினபோது) வசீகாரபரிகரமான குழல் கொடூதினபோது.

ந்ததே குடியாக ஸ்வதந்த்ரராகையாலே ஈரரசுஅறுத்துக்கொண் டிருக்கும்படியைப்பற்ற "மன்னன்" என்றது.

(நந்தர்கோனிளவரசு) "வாசுதேவன்" என்றதுக்கும் அவ் வருகேயொரு நீர்மையிறேஇது. அது ராஜகுலம்; இது கோபகுல மிறே. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனை இளவரசு. பஞ்சலக்ஷம் குடிக் கும் அரசு ஸ்ரீநந்தகோபராகையாலே, இவனை "இளவரசு" என்கி றது. (கோவலர்குட்டன்) *வைகுந்தக்குட்டனில் வ்யாவ்ருத்தி. கோபஜாதியாகப்பரிந்து நோக்கவேண்டும்படியான பருவத்தையு டையவன். (கோவிந்தன்) ஜாத்யுசிதமான கோரக்ஷணமே யாத் ரையாயுள்ளவன். (குழல்கொடூதினபோது) ஸர்வவஶீகாரபரிகர

"வாசுதேவன்" என்றத்தால் பரத்வவ்யாவ்ருத்தி சொன்னபோதே ஸௌலப்யம் தோற்றியிருக்க, "நந்தர்கோனிளவரசு" என்ன வேணுமோ வென்ன (வாசு தேவனித்யாதி). சப்தார்த்தம் (ஸ்ரீநந்த கோபரித்யாதி). இவ்விடத்தில் "இள" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (பஞ்சலக்ஷமித்யாதி . நந்த கோபனிளவரசாகையாலே அரசடித்துக்கொண்டு, இவர்களை நியமித்துக் கொண்டே யிருப்பனோ வென்னும் சங்கையிலே, "கோவிந்தன்" என்கிறு ரென்னுமிடம் தோற்றத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஜாத்யுசிதேத்யாதி). "வானி ளம்படியர்" இத்யாதியில் சொல்லுகிறவர்த்தத்துக்குக் குழலூதுகை ஹேது வென்று தோற்றுகைக்காக விசேஷித்தர்த்த மருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

(க) தி-மொ-உ-உ-ச. (உ) திருப்பா-க. (௩) பெரு-தி-எ-௩.

(வானிளம்படியர்வந்து வந்தீண்டி) வானிலேவர்த்திப்பாராய், அந்த லோகமுள்ளதனையும் ஜராமரணமின்றியிலே யிருக்கிற மாத்ரமேயன்றிக்கே, போக (ஃ*X)யோக்யமான சரீரங்களையுடைய ஸ்த்ரீகள். (படி) சரீரம். (வந்து வந்தீண்டி) குழலோசைவழியே வந்து சூழ்ந்துநெருங்கி. (மனமுருகி) மநஸ்ஸு நீர்ப்பண்டமாகவுருகி ஆநந்தாஶ்ருக்கள் விகஸிதமான கண்களாலே ப்ரவஹிக்க. (தேனளவு செறி கூந்தலவிழ) ஓடிவந்த விசையாலே புஷ்பாதிகளுதிர்ந்தாலும் தேனை உதிர்க்கப் போகாதே; மதுவாலே நனைந்திறேகுழலிருப்பது. மீண்டும் மீண்டும் விழாநின்றால் வீழ்ந்தது அறியிலிறே சொருகலாவது. (சென்னிவேர்ப்ப) தேனுக்கும் வேர்ப்புக்கும் வாசிதெரியுமோதான். (செவி சேர்த்து நின்றனரே) ஆஶ்ரயாந்தரத்தில் போகாதபடி "என்னை நோக்கிஊதினான், என்னைநோக்கி ஊதினான்" என்று செவிநிறையுமளவும் சேர்த்து அதுவேபுருஷார்த்தமாக நின்றார்கள். .... (௩)

மான குழலைக்கொண்டு ஊதினபோது. (வானிளம்படியர்) வானிலே வர்த்திப்பாராய், அந்தலோகமுள்ளவளவும் ஜராமரணங்களின்றிக்கேயிருக்குமளவின்றிக்கே, போகயோக்யமான சரீரங்களையுமுடைய ஸ்த்ரீகள். (படி) சரீரம். (வந்துவந்தீண்டி) குழலோசைவழியே வந்துதிரண்டு. (மனமுருகி) மநஸ்ஸு நீர்ப்பண்டமாயுருகி. (மலர்க்கண்கள் பனிப்ப) மலர்போலேயிருக்கிற கண்களில் ஆநந்தாஶ்ருக்கள் துளித்துவிழ.

(தேனளவுசெறி கூந்தலவிழ) ஓடிவந்தவிசையாலே புஷ்பாதிகளுதிர்ந்தாலும் அவை முடிக்கையாலுண்டான தேன்சுவடு கிடக்குமிறே; ஆகையாலே தேனோடேகூடின செறிந்த குழல்களானவை அவிழ. (சென்னிவேர்ப்ப) நெற்றிவேர்க்க. தேவஸ்த்ரீகளுக்குவேர்ப்புண்டாமோ வென்னில்; வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வபாவபேதங்களைப் பிறப்பிக்கும் திருக்குழலோசையால்வந்த விக்ருதியென்று கொள்வது. (செவிசேர்த்துநின்றனரே) இக்குழலோசையிலே செவியை மடுத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். .... (௩)

"வான்" என்றதாலே லக்ஷணயா வானில் வர்த்திப்பாரென்றாய், "இளம்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யபூர்வகமாகத்தாத்பர்யத்தையும் காட்டுகிறார் (வானிலேயிதயாதி). (பண்டம்) வஸ்து.

'அளவு" என்றதினர்த்தம் (கூடின) என்று. (௩)

மூ.—தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னும்
　　தீப்பப்பூடுக ளடங்கவுழக்கிக்
கானகம்படி யுலாவியுலாவிக்
　　கருஞ்சிறுக்கன் குழலூதினபோது
மேனகையொடு திலோத்தமை யரம்பை
　　யுருப்பசியரவர் வெள்கிமயங்கி
வானகம்படியில் வாய்திறப்பின்றி
　　யாடல்பாடலிவை மாறினர்தாமே. (௪)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி). வசவர்த்தியா காதே, அஸுரவர்கத்தை நிரஸித்த வளவில் இவர்களில் குறைந் திருப்பாரில்லாமையாலே திருக்குழ லோசையாலே வசீகரிப்ப தாகவிறே ஊதத்துடங்கிற்று. (தீப்பப்பூடுகள்) மூளைக்கிறபோதே

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) "கழுதையான வடிவைக்கொண்டு காட்டுக்குள்ளேநலிவதாகவந்துநின்றதேநுகன், இடைப்பிள்ளைகளும் தானுமாக விளையாடா நிற்கச்செய்தே அவர் களோடு ஸமாநரூபனாய்க்கொண்டு வந்து கலந்து நம்பிமூத்தபிரா னோடொக்க விளையாடி நலியத்தேடின ப்ரலம்பன், பசுக்களும் இடையரும் தண்ணீர் குடிக்கிற மடுவை விஷத்தாலே தூஷித்துக் கொண்டு கிடந்தகாளியன்"என்று சொல்லப்பட்ட துஷ்பூண்டுகளை

அரு:—நாலாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) (க) " ఏవంతౌ లోకసిద్ధాభిః క్రీడాభిశ్చేరతుర్వనే। నద్యద్రిద్రోణికుఞ్జేషు కాననేషుసరస్సుచ। పశ్చాచ్చారయతోర్గోపైస్తద్వనే రామకృష్ణయోః। గోపరూపీప్రలమ్బోగాదవ్యక్తస్తజ్జిహీర్షయా। ఉవాహకృష్ణోభగవాన్ శ్రీదామానంపరాజితః। వృషభంభద్రసేనస్తు ప్రలమ్బోరోహిణీసుతమ్ - எவம் தௌலோகஸித்தாபிஃ க்ரீடாபிஶ்சேரதுர்வநே। நத்யத்ரித்ரோணி குஞ்ஜேஷு காநநேஷுஸரஸ்ஸுச। பஶ்சாச்சாரயதோர் கோபைஸ்தத்வநே ராமக்ருஷ்ணயோஃ। கோபரூபீப்ரலம்போகா தவ்யக்தஸ்தஜ்ஜிஹீர்ஷயா। உவாஹக்ருஷ்ணோ பகவாந் ஶ்ரீதாமாநம்பராஜிதஃ। வ்ருஷபம் பத்ரஸேநஸ்து ப்ரலம்போரோஹிணீஸுதம்" என்று சொல்லுகிற வசநங்களை யுட்கொண்டருளுகிறார் (இடைப்பிள்ளைகளித்யாதி). (துஷ்பூண்டுகளை) என்றது - துஷ்டங்களான பூண்டுகளை யென்றபடி. காளியனைப்ராணனோடே விட்டாலும், தலையிலேநின்று கூத்தாடினதாலே தலையழித்தமை இவனுக் குச் சொல்லலா மென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அடங்கவித்யாதி).

(க) பாக-

காஞ்சொறி] எரிபுழு ஸர்பாதிகள் போலே ப்ரஸித்தமான ஆஸுர வர்கமுடையச் செருக்கு வாட்டி நிரஸித்து. இவைதான் விஷப்பூடுகளிறே. (தீப்பப்பூடு) தீம்பிலே ஒருப்பட்ட த்ரிவித கரணங்களையு முடையவர்கள். (கானகம்படியுலாவியுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன் குழலூதினபோது) காட்டிடத்திலே வல்லாராடினைப்போலே யிறே உலாவுவது. இப்படிந்ருத்தம் குன்றுமல் உலாவியுலாவியிறே குழலூதிற்று. கரிய திருமேனியையும், பருவத்தால் வந்த விளைமையு முடையவன்.

யடங்கத்தலையழித்துப்பொகட்டு. "தீப்பப்பூடு" என்கிறது-பாஹ்யஸ்வரூபமான தீம்பையுடைத்தான பூண்டென்றபடி. ஓரொன்றே அதிப்ரபலமாயிருக்க, இவற்றை "பூடுகள்" என்று க்ஷுத்ரமாகச் சொல்லிற்று - "நிரஸிக்கிறவனுடைய பலத்துக்கு இவை அத்யாபாஸங்கள்" என்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையாலிறே "அழித்து" என்னாதே, "உழக்கி" என்றது.

(கானகம்படியுலாவியுலாவி) வாசியறிவாரில்லாத காட்டுக்குள்ளே "தன்னுடைய நடையழகு காட்டவேணும்" என்னும் கருத்தாலன்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகமாகத் தன்னிச்சையாலேநின்று ஸஞ்சரித்து. எப்படியேயானாலும் அடிமாறியிடப்புக்கால் வல்லாராடினைப்போலேயிறே யிருப்பது. (கருஞ்சிறுக்கன் குழலூதினபோது) கண்டவர்கள் கண்ணுளிரும்படி ஶ்யாமளமான திருமேனியையும் பருவத்தால்வந்த இளமையையுமுடையவன். (குழலூதினபோது) இப்படி யுலாவிக்கொண்டுநின்று திருக்குழலையூதினவள

(அத்யாபாஸங்கள்) என்றது - க்ருஷ்ணன் பலத்துக்கிலக்காகைக்கு யோக்யதையில்லாமலிருக்கவும், லக்ஷ்யம்போலே தோற்றுகிறமாத்ரமாகையாலே அத்யந்த துர்லக்ஷ்யங்களென்றபடி. (உழக்கி) தேச்சுப் பொகட்டு.

"படி" என்றதுக்கு - ஸ்வபாவிகமாக வென்றது - ஸப்தார்த்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "கானகம்" என்றபதத்தாலே தோற்றுகிற வ்யாவர்த்த்யத்தையருளிச் செய்துகொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (வாசியித்யாதி). 'அழகு காட்டவேணு மென்னும் கருத்தாலே உலாவினனென்றால், இத்தைக்கண்டு ஆடல் மாறினரென்னக் கூடுமெதொழிய, ஸ்வேச்சயா ஸஞ்சரித்தமாத்ரத்தாலே ஆடல் மாறின ரென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (எப்படியே யித்யாதி). "உருப்பரியர்" என்றும், "அவர்" என்றும் பதவிபாகம் திருவுள்ளம் பற்றி "அவர்" என்றதுக்கு ப்ரஸித்திபரத்வம் விவக்ஷித மென்று காட்டுகிறார்

மூ.—முன்னரசிங்கமதாகி யவுணன்முக்கியத்தை
முடிப்பான் மூவுலகில்
மன்னரஞ்ச மதுசூதனன்வாயிற்
குழலினோசை செவியைப்பற்றிவாங்க
நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு
நாரதனும் தந்தம்வீணைமறந்து
கின்னரமிதுனங்களுந் தந்தங்கின்னரம்
தொடுகிலோ மென்றனரே. (ரு)

ந்ருத்தங்களில் குசலராய் அவற்றாலே எல்லா லோகங்களையும் வசீகரிக்கவும் வல்லராய், தாங்களும் தங்கள் கானந்ருத்தங்களின் வசமாய்த் தங்களைக்கொண்டாடி, புயான்களாயிருக்கிறவர்களுடைய ஸ்த்தைர்யத்தையும் சொல்லுகிறது இப்பாட்டால்.

ஸ்வா;— (முன்னித்யாதி). ஆநந்யநாதியைச் சொல்லுதல்; அது தன்னையே மாறாடிச் சொல்லுதல். அதாவது (க) "பண்டுமுனோனமாகி" என்றும், (உ) "பன்றியின்று மேனுமாய்" என்றுமருளிச்செய்கையாலே "முன்" என்கிறது; அது திப்ரஸித்திபும் கூட்டுமிறே. ஹிரண்ய னுடைய வரப்ரதானங்களையும் நோக்கவேண்டுகையாலே நரம்ருகமாய். (அதாகி) தன்னுடையஜ்ஞாநசக்த்யா

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. (முன்நரசிங்கமதாகி) முற்காலத்திலே "தேவாதி சதுர்விதஜாதியில் ஒன்றாலும் படக்கடவேனல்லேன்" என்று அவன்கொண்ட வரத்துக்கு அவிருத்தமாக நிரஸிக்கைக்காக (ந) "[illegible]-நரஸ்யார்த்ததநும்க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்த தநும்ததா" என்கிறபடியே நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்களிரண்டையும் சேர்த்துஒருவடிவாகக்கொண்டு. "அதாகி" என்றது, இப்படிநரத்வ ஸிம்ஹத்வங்களைச் சேர்த்து ஒருவடிவாக்கினவிடத்தில் சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கையன்றிக்கே, (ச) "அழகியான் தானே யரியுருவன்தானே" என்னும்படி இருந்த

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னரசிங்கமித்யாதி) விருத்தமானவுபயாகாரத்தையும் கொண்டதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்து கொண்டு ப்ரமாணபூர்வகம் சப்தார்த்தமும் காட்டுகிறார் (முற்காலத்திலே யித்யாதி). (படக்கடவேனல்லேன்) நசிக்கக்கடவேனல்லேன். "நரசிங்கமாகி" என்றால் போந்திருக்க, "அது" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதாகி யென்றதித்யாதி).

(க) தி-மொ-௪-௧0-௧0. (உ) தி-ச-வி-உஉ. (ந) (ச) ௪-திருவ-உஉ.

திகள் குன்றுமல். (அவுணனித்யாதி) அநுகூல ப்ரதிகூலனும் அஸுரஜந்மத்திலே பிறந்தவன் தன்னுடைய அஜ்ஞாநாநுசக்திக ளாலே வந்த வரபலபுஜ பலங்களாலே வந்தகர்வத்தை முடிப் பதாக.

(மூவுலகித்யாதி) மூன்று லோகத்திலுண்டான ராஜாக்க ளஞ்சி வயிறு பிடிக்கும்படி வர்த்திக்கிற மதுவை நிரஸித்தவ னென்னுதல்; அபிமாந பங்கமாய்வருகையாலேமன்னரஞ்சுவதும் இவன் தனக்கென்னுதல். இவன்தானே ஸ்வரூபாவேச ராம னுமாய், மழுவினால் மன்னராருயிர் வவ்வினதைக் கண்டு சக்ரவர் த்தி முதலானோர்க்கு பயாபயப்ரதாநம் செய்தானும் இவன்தானே யென்னவுமாம். ஆனால் க்ருஷ்ணன்தானோ சக்ரவர்த்தித்திருமக னுமானா னென்னில்; தர்மைக்யத்தாலே அதுவும் கூடுமிறே. முன்னோர்தூதிலனைடவன்றேயென்னிலும் (க)“வையம் காக்கு முரு வும் பேரும் செய்கையு மூழி தோறூழி வேறவன் என்கிற” வழகினுடைய வதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. (அவுணன் முக்கி யத்தைமுடிப்பான்) *எல்லையில்லாத பெருந்தவத்தாலே பலமிறுக் குக்களைப் பண்ணிநின்றுகொண்டு அமரரையல்லல்செய்து, தானே ஜகத்துக்கெல்லாம் ப்ரதாநனாய், பகவந்நாமம் கேட்கப்பொறுமல், அதுசொன்னதுவே ஹேதுவாக “வயிற்றிற் பிறந்தபிள்ளை” என் று பாராதே வாசாமகோசரமான பீடைகளை யெல்லாம் பண்ணின ஹிரண்யாஸுரனுடைய வேண்டப்பாட்டை யழித்துப் பொகட் டவன்.

(மூவுலகில் மன்னரஞ்ச) மூன்று லோகத்திலுண்டான ரா ஜாக்களும், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களால்வந்த தன்மதிப்பைக் கண்டால் உள்ளம் நடுங்கும்படியிருக்கிற. (மதுசூதன்வாயிற் குழலினோசை செவியைப்பற்றிவாங்க) ஆஸ்ரிதவிரோதியான மது வை நிரஸித்தவனுடைய திருப்பவளத்தில் வைத்தூதின திருக்

அவுணன் பதத்தாலே தோற்றுகிற வர்த்தத்தைப் பாசுரகந்தியாக வருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு, முக்யதையை முடிக்கைக்கு ஹேதுவாகத்தோற்று வித்துத் தாத்பர்யார்த்தத்தை யருளுகிறார் (எல்லையில்லாத வித்யாதி). (வே ண்டப்பாடு) பெருமை.

(க) தி-வாய்-எ-௩-கக.

நேராலே கூடவுமாமிறே. (வாயித்யாதி) ஸ்ரீகீதை அபயப்ரதாநம் முதலானசாஸ்த்ரங்களை, (க)'அவாக்யநாதர:-அவாக்யநாதரः' என்னு மல், ஸஹ்ருதயமாக வருளிச்செய்த வாயில் குழலினேசைக்கும வசீக்ருதராகாதாருண்டோ? உண்டானாலும் செவியைப்பற்றி வாங்கிகின்றால் தரிக்கவல்லாருண்டோ?.

(நன்னரம்பித்யாதி) செவிபடைத்தாரெல்லாரையும்வசீகரிக்க வற்றாய்த் தமக்கும் அபிமதமான வீணைநரம்பையுடையவர்கள். தங்களுக்கு உடைமையாக நினைத்திருப்பதும் இவ்வளவேயிறே. காநவித்யைக்கு "தும்புரு," "நாரதர்" என்று இருவரும் ப்ரஸித்தராயிருக்குமிறே. (தந்தம் வீணைமறந்து) இவர்தங்களில்மைத்ரமானாலும் "என்னது என்னது" என்று போருகையாலே "தந்தம்வீணை" என்கிறது. (மறந்து) நன்னரம்புடைய வீணையைமறந்து. (கின்னரமிதுநங்களும்) இவர்களைப்போலே கிந்நரமிதுநங்க

குழலினுடைய த்வநியானது செவியைப்பிடித்திழுக்க. (நன்னரம்பித்யாதி) செவிபடைத்தாரெல்லாரையும் தன்னுடைய த்வநியாலே வசீகரிக்கவற்றான நன்மையையுடைய வீணைநரம்பைத் தந்தாமுக்குப் பெரியவுடைமையாக நினைத்திருக்கும் தும்புருவும் நாரதனும். "காநவித்யைக்கு தும்புருநாரதர்" என்று ஸர்வலோக ப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்களிறே;இப்படி யிருக்கிறவர்களும். (தம்தம் வீணைமறந்து) தந்தாமுக்கு ஸர்வகாலமும் அபிமதமான வீணைகளையெடுத்துப் பாடாதவளவன்றிக்கே, அவைதன்னை நேராகமறந்து.

(கிந்நரமித்யாதி) கிந்நரங்கொண்டு பாடித்திரிகையாலே "கிந்நரமிதுநங்கள்" என்று ஜகத்ப்ரஸித்தர்களா யிருக்கிறவர்களும் தந்தாமுடைய கிந்நரம் இனித் தொடக்கடவோமல்லோமென்று விட்டார்கள். ... . (௫)

"நாரதனும்" என்றச (ச) காரத்தால் அப்ராதாந்யம் தோற்றுகையால் அந்தவ ப்ராதாந்யம் இவரோடௌஹபடி தராகையாலே தும்புருவுக்குமர்த்தஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (காநவித்யைக்கித்யாதி). "தும்புருவோடுநாரதனும் வீணைமறந்து" என்றால் போந்திருக்க, "தந்தம்" என்றதுக்கும், "விட்டு" என்னாதே "மறந்து" என்றதுக்கும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தந்தாமுக்கித்யாதி). "கின்னரம்" என்றது - வீணாவிசேஷம். ... (௫)

(க) சாந்தோ-௩-௧௪-௨.

மூ.—செம்பெருந்தடங்கண்ணன் திரடோளன்
தேவகிசிறுவன் தேவர்கள்சிங்கம்
நம்பரமனிந்நாள் குழலூதக்கேட்டவர்க
ளிடருற்றனகேளீர்
அம்பரந்திரியுங் காந்தப்பரெல்லா
மமுதகீதவலை யாற் சுருக்குண்டு
நம்பரமன்றென்று நாணிமயங்கி
நைந்துசோர்ந்து கைமறித்துநின்றரே.

ளும் தம் கிந்நரங்களை மறந்து. ஆரேனும் நினைப்பிக்கிலும் "இனித் தொடக்கடவோமல்லோம்" என்று செவியைப்பற்றி வாங்கின வோசைவழியே இழுப்புண்டு போனார்களென்னுதல். அன்றியே ஸ்வவஶராய் ப்ரீதியோடே போனார்களென்னுதல். ஆஶ்ரயத்தளவும்செல்லுமதொழியமீளப்போகாதிறே. (க)"𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌯𑌾 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾-பரித்யக்தாமயாலங்கா" (உ)"𑌰𑌾𑌵𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃-ராவணோநாமதுர்வ்ருத்த:" (௩)"𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌗𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍-அந்தரிக்ஷகதஶ்ஶ்ரீமாந்" என்றவன் மீண்டாலும் இவர்கள் செவியுள்ளதனையும் மீளார்களிறே; மீளில்கர்மபாவனையிறே. .... (ரு)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (செம்பெருமித்யாதி.) சிவந்து மிகவும் பெருத்த திருக்கண்களை யுடையவன். (திரடோளன்) (ச)"𑌆𑌜𑌾𑌨𑍁𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃-ஆஜாநுபாஹு:" என்கிறபடியே உருண்டழகிய திருத்தோளையுமுடையவன். (தேவகி சிறுவன்) சக்ரவர்த்தித் திரு

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (செம்பெருந்தடங்கண்ணன்) சிவந்து மிகவும் பெருத்திருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவன். (திரடோளன்) கணையங்கள்போலே திரண்டிருக்கிற திருத்தோள்களை யுடையவன். (தேவகிசிறுவன்) தேவகிப் பிராட்டிக்கு விதேய

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (செம்பெருமித்யாதி) "பெருந்தடம்" என்ற மீ மிசைக்கர்த்தம் (மிகவும் பெருத்திருக்கிற) என்று. (கணையங்கள்) என்றது - உழலைத்தடிகளென்றபடி. மேலே "தேவர்கள் சிங்கம்" என்று - அவர்களுக் கடங்காதவனென்கையாலே, இங்கே பவ்யதை தோற்றுமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (தேவகீத்யாதி). "தேவர்கள் சிங்கம்" என்றதுக்கு - ஸூரிகளுக்கு ஶ்ரேஷ்டனென்று சொல்லுமளவில், தர்மைக்யத்தைப் பற்றிச் சொல்ல

(க) ரா-யு-ககூ-ரு. (உ) ரா-யு-கஎ-க௦ (௩) ரா-யுகச-கஎ. (ச) ரா-பா-க.

மகனைப்போலே பக்வனை பின்பு மாத்ருவசந பரிபாலநம் செய்கை யன்றிக்கே, அவதரித்த போதே தேவகியுடைய வசந பரிபாலநம் செய்தவன். (தேவர்கள் சிங்கம்) தேவர்களுக்காக அஸுரநிரஸநம் செய்யுமிடத்தில் ஸிம்ஹபுங்கவம்போலே அநபிபவநீயனாய் நின்று ரக்ஷிக்குமவன், (நம்பரமன்) நாங்கள் "ஸர்வஸ்மாத்பரனே" என்று அறுதியிட்டிருக்குமவன். (இந்நாள்குழலூத) "குழலாலே லோகத்தை வசீகரிக்கக்கடவோம்" என் நாரதாதிகளும் வீணை மறந்தல் கைகண்டவிந்நாள் குழலூத. "இந்நாள் கேட்டவர்களிடருற்றன கேளீர்) கேட்டவர்கள் பூர்வாபிமாந நிவ்ருத்தி மறுபாடுருவி க்லேசித்தன கேளீகோள்.

அவர்கள் தான் ஆரென்னும் விவக்ஷையிலே சொல்லுகிறது மேல், (அம்பரத்திரியும் காந்தப்பரெல்லாம்) அம்பரதலத்திலே வர்திப்பாராய், பரதஶாஸ்த்ர வாத்ய கோஷங்களில் வாசியறிவாராய், இக்குழலோசை கேட்டு இதில் வாசியறிந்தவர்க ளெல்லாம், இந்த வாகம்ருத நிதஸீகார வலையாலே தங்கள் பூர்வக்ருத கர்வமெல்லாம் செவிவழி சுருக்குண்டு. (நம்பரமன்றென்று) "இனிவாத்ய

னை புத்ரனானவன். (தேவர்கள் சிங்கம்) தார்மிகளான தேவர்களுக்கு ஸிம்ஹம்போலே அநபிபவநீயனா யிருக்குமவன். (நம்பரமன்) தன்னபிமாநாந்தர்ப்பூதரான நமக்குத் தன்பெருமையெல்லா மரியலாம்படி யிருக்குமவன். (இந்நாள்குழலூத) இற்றைநாள் குழலூத. (கேட்டவர்களிடருற்றனகேளீர்) இக்குழலோசையைக் கேட்டவர்கள் இதினுடையரஸத்தாலே வித்தரானபடியைக் கேளிகோள்.

கேட்டவர்கள்தான் ஆர், அவர்களிடருற்ற ப்ரகாரமென்னென்ன; சொல்லுகிறதுமேல், (அம்பரமித்யாதி) அந்தரிக்ஷசாரிகளாய் ந்ருத்தகீத பராப்பேரும் கந்தர்வஜாதீயரெல்லாம் அம்ருதம் போலே இனிதான காநவலையிலே கட்டுண்டு. (நம்பரமன்றென்று)

வேண்டுமெருமையுண்டாகையாலே அவதாரத்துக்குச் சேரத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தார்மிகளித்யாதி). ஸர்வஸ்மாத்பரனை நமக்குப்பரமனென்றால் போந்திராதென்று திருவுள்ளமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தன்னித்யாதி).

"பரமன்று" என்றது - நிர்வாஹ்யமன்றென்றபடி. நம்பரமன்றென்றுவிட்ட

௬.—புவியுணுன் கண்டதோ ரற்புதங்கேளீர்
பூணிமேய்க்குமிளங் கோவலர்கூட்டத்
தவையுணுகத்துணையான் குழலூத
வமரலோகத்தளவுஞ் சென்றிசைப்ப
அவியுணுமறந்து வானவரெல்லா
மாயர்பாடிநிறையப் புகுந்தீண்டிச்
செவியுணுவின்சுவை கொண்டுமகிழ்ந்து
கோவிந்தனைத்தொடர்ந்தென்றும் விடாரே.

கோஷப்ரகாச ப்ராவிஹ்த்தி நமக்குப் பமோ?'' என்று பூர்வஸ்ம்ருதியாலே லஜ்ஜித்து. (மயங்கி) அந்த லஜ்ஜாபரிபாகத்தாலே அறிவு கெட்டு. இனிநாரதாதிகள் வீணை நினைத்தெடுத்தார்களாகிலும், சிதிலாந்தக் கரணபலஹாநியாலே நாங்கள் நினைக்கவும் வாத்யங்களெடுக்கவும் மாட்டோமென்று கைமறித்து நின்றனரே.

''நாங்கள் ஆடுதல் பாடுதல் செய்யும்போது நீங்கள் வாத்யமெடுக்க வேண்டாவோ? நாங்கள் மறந்து பொகட்ட வீணை முதலானவை நினைத்தெடுத்தோம்'' என்று அவர்கள் வந்து அநுவர்த்தித்தாலும் ''உங்களுக்கு நாங்கள் வேணுமோ? உங்கள்ந்ருத்தகீதங்கள் தானே போராதோ? உங்கள் மநஸ்ஸாலே செவியுண்டாயப் பார்த்திகோளாகில், எங்களைப்போலேகைமறித்து நிற்கை உங்களுக்கும் கர்தவ்யம்'' என்றாப்போலே நிர்பரத்வாநு ஸந்தாநத்திலே நிலை நின்றனரே என்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறார். .... (௬)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (புவியித்யாதி). காருகாவிலே

இனிப்பாடவென்பதொன்று நமக்குப்பரமன்றென்று. (நாணி) கீழ் பாடிப்போனதுக்கும் லஜ்ஜித்து. (மயங்கி) கீழ்மேல் ஒன்றுதானும் நினைக்கமாட்டாதபடி யறிவழிந்து. (நைந்து) அறிவுக்கு த்வாரமான அந்தக்கரணம் சிதிலமாய். (சோர்ந்து) சரீரம் கட்டுக்குலைந்து தளர்ந்து. (கைமறித்து நின்றனரே) தங்கள் தளர்த்தி, வாக்கால் சொல்லவும்பலமற்று ''ஒன்றுக்கும் க்ஷமரல்லோம்'' என்று கையை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். .... (௬)

வர்களுக்கு நாண்ப்ரஸக்தியே தென்ன வருளுகிறார் (கீழித்யாதி). (கட்டுக்குலைந்து) என்றதுக்கு விவரணம் (தளர்ந்து) என்றது. (கையைமறித்துக்கொண்டு) என்றது - கையைத்திருப்பிக்கொண்டென்றபடி. ... ... (௬)

கருமுகை பூத்தாப்போலே, "இயல், இசை, பண்" என்றுலறியாத விந்த லோகத்திலே இவற்றின் ஆச்ரயத்தோடே சேர்த்தறிந்த நான்; இவை மற்றொரு ஆச்ரயத்தில் கிடவாது-இவ்வாச்ரயத்தில் கிடந்தாலல்லது நிறம்பெறாதென்றறிந்த நான். (கண்டது) கேட்ட வளவேயல்ல, நெஞ்சு புடை போகாமல் பொருந்தக் கண்டதாய், நித்யாபூர்வ போக்யமாய், அத்விதீயமான வாச்சர்யம் கேளீர். (பூணிமேய்க்கு மிளங்கோவலர் கூட்டத்தவையுள்) கற்றுக்களும் கன்றுகளும் மேய்க்கிற விளங்காலிகளான விடையர் திரண்ட திரளில். (நாகத்தணையான் குழலூத) திருவநந்தாழ்வான் அநவரத பரிசர்யை பண்ணக் கண்வளர்ந்தருளினவன் குழலூதின வோசை,

---

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (புளியுள் நான்கண்டதோ ரற்புதம் கேளீர்) காரு காலிலே கருமுகை பூத்தாற்போலே, இப்படியிருப்பதொன்று உண்டாகைக்கு யோக்யதையில்லாத பூமியிலே, "இது அகடிதம்" என்று அறிந்தநான், பிறர்வாயால் கேட்கையன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டதோராச்சர்யம் கேளிகோள். (பூணிமேய்க்குமிளம் கோவலர் கூட்டத்தவையுள்) குழல்களூதிக் கொண்டு கன்றுகளும் பசுக்களும் மேய்த்துத்திரியும் இளங்காலிகளான இடையர் திரண்டதிரளில். (நாகத்தணையான் குழலூத) அநந்தசாயியாகையாலே ஸர்வாதிகனானவன் தத்ஸஜாதீயனாய்

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (புளியுளித்யாதி) அருளிச் செய்கிறதாம் பூமியிலேயிருக்க, "புளியுள்" என்று விசேஷித்ததற்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கார்காலிலேயித்யாதி).(காருகால்) - இந்தளம். அதாவது - ஹஸந்திகையென்றபடி. (கருமுகை) சிறு செண்பகம். (இப்படி யிருப்பது) என்றது - "ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன் கோபஸங்க மத்யத்திலே" என்று தொடங்கிமேலே சொல்லப்போகிறப்ரகாரங்களை யெல்லாம்பற்ற. "கண்டது- கேளீர்" என்றபோதே "கண்டதுதாம்" என்று தோற்றியிருக்க, நான், என்றதுக்கு பாவம் (இது அகடிதமித்யாதி). "பூணி" என்றது - கோஜாதிப் பேராய் விவக்ஷித்து (கன்றுகளும் பசுக்களும்) என்றது. (இளங்காலிகளான) என்றது - பாலர்களான வென்றபடி. "நாகத்தணையான் குழலூத என்று சொல்ல வேணுமோ ?கோவலனென்றன்றோ சொல்ல வேண்டுவது" என்ன, (அநந்தேத்யாதி). அநந்தசாயியானபோது குழலூதுகையில்லாமையாலேதத)

(அமரலோகத்தளவும் சென்றிசைப்ப)-நித்ய விபூதியளவாகச்சென்று பொருந்த.

(அவியுணுமறந்து) இந்த விபூதியிலுள்ள தேவர்களெல்லாரும் யாகாதிகளிலும் ஹவிஸ்ஸு கொள்கை மறந்து. இவர்களுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் அம்ருதமாயிருக்க, அது மறந்தார்களென்றொழிந்தது, அபிமாந போக கௌரவத்தாலேயிறே;*அழைப்புமப் போதொழியுமதொழியஇப்போதொழியஸஹியார்களிறேமறந்தால் செய்யலாவதில்லையே(வானவரெல்லாமாயர்பாடிநிறையப்புகுந்து) அங்குள்ளாரும் இங்குள்ளாரும் திருவாய்ப்பாடி நிறையப்புகுந்து, இதுக்குள்ளடங்காம லீண்டியும் (செவியுணுவின் சுவைகொண்டு)

நின்று குழலூத. (அமரலோகத்தளவும் சென்றிசைப்ப) அந்தக் குழலோசை தேவலோகத்தளவும் சென்று த்வநிக்க.

(அவியுணுமறந்து வானவரெல்லாம்) தேவர்களெல்லாரும், தங்களுடைய கௌரவாநுகுணமாக யாகங்களிலே ப்ராஹ்மணர் ஸமர்ப்பிக்கும் ஹவிஸ்ஸுக்களை புஜிக்கமறந்து. அவர்களுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் அம்ருதமாயிருக்க“அதுமறந்தார்கள்” என்றதே, இத்தைச்சொல்லிற்று - தங்கள் வைபவத்துக்குறுப்பாகையாலே, அதிலுங் காட்டில் அவர்கள்விரும்பிஜீவிப்பது இதுவாகையாலே. (ஆயர்பாடிநிறையப் புகுந்தீண்டி) அவ்வளவன்றிக்கே மநுஷ்யகந்தம் பொறுமல் பூமியில்கால்விட அருவருத்துத் திரியுமவர்கள் “இவன் பிறந்து வளருகிறவூர்” என்னுமத்தாலே திருவாய்ப்பாடி நிறையப்புகுந்து திரண்டு. (செவியுள்நாவின் சுவை

ஸஜாதீயனாய்) என்றது “ஊத” என்றவநந்தரம் “அது” என்றத்யாஹாரம் திருவுள்ளம் பற்றி,சப்தார்த்தமருளுகிறார் (அந்த வித்யாதி).

“வானவரெல்லாம் அவியுணுமறந்து” என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்தம் (தேவர்களித்யாதி). “வானவர்” என்றபதத்தைப்பற்றி*அவிபத தாத்பர்யம் (தங்களித்யாதி). “உண்ணு” என்றது-மெல்லொத்தாய்,“உணு” என்று நீட்டிக் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி (புஜிக்க) என்றது. ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் குழலூதக் கேட்டவர்களுக்கு அங்கு வருகை ப்ராப்தமாயிருக்க, ஆயர்பாடியில் வருகைக்கு வானவர் பதத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றிஹேதுவையருளுகிறார் (அவ்வளவித்யாதி). “ஈண்டி” என்றதினர்த்தம் (திரண்டு) என்றது. “செவியுள்” என்றும், “நா” என்றும், “இன்சுவை” என்

செவியாலும் நெஞ்சாலும் நாவால்கொள்ளுகிறரஸத்தைக்கொண்டு மகிழ்ந்தார்க ளென்னுதல், அன்றிக்கே செவிக்குள்ளாலே அஹ்ரு தயமாகக் கொண்டு மகிழ்ந்தார்களென்னுதல்; இந்த்ரியம் இந்த்ரி யாந்தர தர்மத்தை பஜிக்குமிறே சிலர்க்கு; சிலர்க்கு புண்ய லப்த ஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரார்த்தநாரூபமாக வுண்டாதல், இத்திருக்குழ லோசை தானே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷாகந்துகமாக ப்ரதிபந்தக நிவ் ருத்தியையும் தானே யுண்டாக்கி. நாவின் சுவையைச் செவியிலே பிறப்பிக்கு மென்னுதல்.

(கோவிந்தனைத் தொடர்ந்தென்றும் விடாரே) வாசியறியாத பசுக்களும் கன்றுகளும் வாடையிலே தொடர்ந்துதிரியா நின்றால், வாசியறிந்தவர்கள் ஸௌலப்ப்யாதிகுணங்களில் ஸௌகுமார்யாதி குணங்களில் அவன் வ்யாபாரங்களிலொன்றும் விடாமல் மகிழ்சிக் குறப்பாகையாலே அவன் போமிட மெல்லாம் தொடராதிருப்பா ருண்டோ ? .... (௭)

கொண்டுமகிழ்ந்து) செவிக்குள்ளில் நாவாலே குழலில்பிறந்த இசை யின் இனியரஸத்தை புஜித்து ஆநந்தித்து. செவிக்கு நாவுண்டோ வென்னில்; (க) "செவியுணுநீட்ட" என்னக்கடவதிறே; சேதந ஸமாதியாலே சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, செவிக்கு உணவாயி ருந்துள்ள இனிதான காநரஸத்தை புஜித்து என்னவுமாம் (க)"செ விக்குணவில்லாதபோது" என்றானிறே. (கோவிந்தனைத்தொட ர்ந்தென்றும் விடாரே) கோரக்ஷணபரனானவனை அவன்போன விடமெங்கும் தொடர்ந்து ஒருக்ஷணகாலமும் விடுகிறிலர்கள்.

ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன் கோபஸங்க(ஃ)மத்யத்திலே தத்ஸ ஜாதீயனாய் நின்று குழலூதுகையும், அந்தக்குழலோசை தேவ லோகத்தளவும் செல்லுகையும், அதைக்கேட்டுத் தேவர்களெல்லா

றும், பதவிபாகம் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தம் (செவிக்குள்ளிலித்யாதி). "செவி" என்றும் "உணு" என்றும் பதவிபாகம் திருவுள்ளம் பற்றியோஜநாந் தரம் (அன்றிக் கேயித்யாதி) "உண" என்றது - "உணு" என்று நீட்டிக் கிடக்கு மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (செவிக்கித்யாதி).(என்றானி றே) என்றவநந்தரம் "தமிழன்" என்று சேஷம்.

இப்பாட்டை யெல்லாம் கடாக்ஷித்து "ஓரற்புதம்" என்றதை பஹு முகமாகவுபபாதிக்கிறார் (ஸர்வஸ்மாதித்யாதி). ... ... (௭)

(க) (உ)

மூ.—சிறுவிரல்கள் தடவிப்பரிமாறச் செங்கண்கோடச்
செய்யவாய் கொப்பளிப்பக்
குறுவெயர்ப்புருவம் கூடலிப்பக்
கோவிந்தன் குழல்கொடூதினபோது
பறவையின் கணங்கள் கூடுதுறந்து
வந்துசூழ்ந்து படுகாடுகிடப்பக்
கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக்
கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே. (௮)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (சிறுவிரலித்யாதி) சிறுவிரல் துடக்கமான விரல்களென்னுதல்; "கரும்சிறுக்கன்குழல் கொடூதின போது" என்கையாலே பருவத்துக்குத் தகுதியான விரற்களென்னுதல். (செங்கண் கோட)* இடவணரையிடத்தோ ளொடு சாய்க்கையாலே அர்த்த கடாக்ஷம் குழலின் நுனியிலே செல்ல, சிவந்த

ரும் தாங்கள் விரும்பியிருக்கும் ஹவிர்போஜநத்தை மறக்கையும் அவ்வளவன்றிக்கே மநுஷ்யகந்தம்பொறுக்கவர்கள் கோ(ஷ்)பஸ்ரே ணியிலே வந்து நிரூகையும், அந்தக் குழலோசையினுடைய ரஸத்தை புஜித்து ஆநந்திகளாய்க்கொண்டு இவனைவிடாதேபின்பற்றித் திரிகையுமாகிற இவையெல்லாம் அகடிதங்களாகையாலும், இதுக்கு முன்பு இந்த லோகத்தில் கண்டறியாமையாலுமிறே, " புவியுள் நான்கண்டதோ ரற்புதங்கேளீர்" என்று அருளிச்செய்தது. (௭)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (சிறுவிரல்கள் தடவிப்பரிமாற) "கருஞ்சிறுக்கன்" என்ற பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறுத்திருந்துள்ள திருவிரற்களானவை திருக்குழலின் துளைகளில் புதைக்கவேண்டுவது, புதைத்துத் திறக்கவேண்டுவது, திறக்கைக்காகக் குழலின் துளைகளைத் தடவிக்கொண்டு வ்யாபரிக்க. (செங்கண் கோட) * இடவணரை யிடத்தோ ளொடுசாய்த்துத் துளைதோறும் கண்ணோடநின்று ஊதுகையாலே, சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களா

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (சிறுவிரலித்யாதி) "சிறு" என்று விரற்களை விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாணம் காட்டாநின்று கொண்டு, தடவிப்பரிமாறு கையைவிவரித்தருளுகிறார் (கருஞ்சிறுக்கனித்யாதி)."கண்கோட" என்றதுக்கு கண்கோணவென்றர்த்தமாய், கோணுகைக்கு ஹேதுவைப் பாசுரகந்தியாகக் காட்டாநின்று கொண்டு, தாத்பர்யமருளுகிறார் (இடவணரையித்யாதி).

திருக்கண்கள் வக்ரிக்க. கோடுதல்-வக்ரித்தல். (செய்யவாய்கொப் பளிப்ப) திருக்கண்களுக்குச் சிவப்பு ஸ்வாபாவிகமாதல், ஊன்ற க்கடாக்ஷிக்கையாலே யாதலாமிறே; திருப்பவளத்துக்குச் சிவப் பு ராககாம ஸாம்யப்ரவாஹத்தாலே யாதல்; ஸ்வாபாவிகமான சிவப்பாதல்; ஒப்பனைதலிற் சிவப்பாதல்; கொப்பளிக்கையா வது-குமிழ்க்கை. அதாவது-பூரகாநிலஸ்ப்புரத்தை.

(குறுவெயர்ப்புருவம் கூடலிப்ப) திருமுக மண்டலத்தைத் தாழ்த்துத் திருப்புருவங்களை மேலே நெளித்தெடுத்து, கான கம் படியுலாவியூதுகிற வாயாஸத்தாலே ஸ்வேதபிந்துக்கள் முத் தரும்பினைப்போலே மிகவும் தோன்ற. (கோவிந்தன் குழல்கொடு தின போது) கோரக்ஷணார்த்தமாகவிறே திருக்குழலூத வேண் டிற்று. மேலருளிச் செய்தவையெல்லாம் யாத்ருச்சிகமாக வுண் ணவை வக்ரிக்க. (செய்யவாய்கொப்பளிப்ப) "வாய்கடைகூட" என்கிறபடியே இரண்டுகடைவாயையும் குவித்து ஊதுகிறபோது சிவந்ததிருப்பவளமானது. அகவாயிலுண்டான வாயுவினுடைய பூரிப்பாலே குமிழ்க்க.

(குறுவெயர்ப் புருவம்கூடலிப்ப) * உலாவியுலாவிக்குழலூது கிற ஆயாஸம்பொறுமல் ஸௌகுமார்யத்தாலே குறுவெயர்ப்பரு ம்பின திருப்புருவமானது மேலே கிளர்ந்துவளைய. (கோவிந்தன் குழல்கொடுதினபோது) கோரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய், அவற்றை மேய்த்துக்கொண்டு திரியுமவன், அவை மேய்ந்து வயிறுநிறைந்த ஹர்ஷத்தாலே ஸர்வ ஜந்துஜாதமநோஹரமான திருக்குழல் கொ (குமிழ்க்க) குமிழிபோலேயாக, அதாவது - முகுளிக்க வென்றபடி.

"குறு-சிறிதாயிருக்கிற, வெயர்-வேர்வையையுடைத்தான, புருவங்கள்" என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து,வெயர்ப்புக்கு ஹேதுவையும்காட்டிக்கொண் டர்த்தமருளுகிறார் (உலாவியித்யாதி)."புருவம் நெரிந்தேற" என்றதைத்திரு வுள்ளம் பற்றி "கூடலிப்ப" என்றதுக்கர்த்தமருளுகிறார் (மேலேயித்யாதி). க்ருஷ்ணன் என்னுதே"கோவிந்தன்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்து, கறவையின் கணங்கள் கால் பரப்பிடும்படி குழலூதுகிற ப்ரகரணத்துக்குச்சேர மேய்ந்தஹர்ஷத்தாலே யென்று ஹேதுவைக்காட்டிக்கொண்டு தாத்பர்யமரு ளுகிறார் (கோரக்ஷணத்திலேயித்யாதி).

மூ.—திரண்டெழுதழைமழை முகில்வண்ணன்
செங்கமலமலர்சூழ் வண்டினம்போலே
சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்தமுகத்தா
னூதுகின்ற குழலோசைவழியே

டானதிறே. (பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து வந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்ப) பக்ஷிஜாதங்கள் தந்தாமுடைய வஸ்தவ்யஸ்த்தலங்களை விட்டுக் குழலோசை வழியே வபவர்திகளாய், ஆஶ்ரயத்தளவும் வந்து சூழ்ந்து எதிர் செறிக்கமாட்டாமல், க்ருஷ்ணாம்சத்தளவே கொண்டு வேரற்றுவிழுந்த மரங்கள் போலே அவஶமாய்க் கிடக்க.

(கறவையின் கணங்கள் கால் பரப்பிட்டு) கவிழ்ந்து நிலம் பார்த்திறங்கிக்கால்பரம்பவிரித்து; "இட்டகாலிட்டகை" என்னுமா போலே; செவியசைக்கில் இசைக்கு ப்ரதிபந்தகமாமென்று, உடையவர் முதலானநம்பூர்வாசார்யர்கள் அர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்டவர்கள் பூர்வாவஸ்த்தையும் குலைந்து வாஸனையும் மறந்து உபகார ஸ்ம்ருதியாலே சிரக்கம்பம் செய்யவும் மாட்டாமல் ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தியிலே நெஞ்சாய்க் கிடக்குமாபோலேயிறே இவைதான் கிடக்கிற ப்ரகாரம். .... (அ)

ண்டு ஊதினபோது. (பறவையின்கணங்கள்) பக்ஷிகளினுடைய திரள்கள். (கூடுதுறந்து) தந்தாமுடைய வஸ்தவ்யஸ்த்தலங்களைவிட்டு. (வந்துசூழ்ந்து படுகாடுகிடப்ப) குழலோசைவழியே ஊதுகிறவளவும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு வெட்டி விழுந்தகாடுபோலே பரவசமாய்க்கிடக்க.

(கறவையின் கணங்கள்) பசுக்களினுடைய திரள்களானவை. (கால்பரப்பிட்டு) பாரவஶ்யத்தாலே கால்களைப்பரப்பி. (கவிழ்ந்திறங்கி) தலைகளை மிகவும் நாற்றிக்கொண்டு. (செவியாட்டகில்லாவே) "செவியையசைக்கில் இசைக்கு ப்ரதிபந்தகமாம்" என்று செவியையாட்டவும் மாட்டாதேநின்றன. .... (அ)

"கவிழ்ந்திறங்கி" என்ற மீமிசைக்குத் தாத்பர்யம் (மிகவும்) என்றது, (இசைக்கு) என்றது - இசை கேட்கைக் கென்றபடி. ... ... (அ

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு (திரண்டித்யாதி) "எழு" என்றதினர்த்தம்

மருண்டுமான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து
மேய்ந்தபுல்லுங் கடைவாய்வழிசோர
இரண்டுபாடுந் துலுங்காப் புடைபெயரா
வெழுதுசித்திரங்கள்போல நின்றனவே. (௯)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (திரண்டித்யாதி) பசுந்தழை செறிந்தெழுந்தாப்போலேயும், நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலேயும் விளங்காநின்ற திருநிறத்தையுடையவன். அலர்ந்து சிவந்த தாமரைப்பூவை வண்டுகள் சூழ்ந்திருந்தாப்போலே குழ லிருண்டு சுருண்டுதாழ்ந்தமுகத்தான் (ஊதுகின்ற குழலோசைவழி யே) ஊதாநின்றுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்ட வழியே.

(மருண்டித்யாதி) மான்கணங்கள் மருண்டு மேய்கை மறந்து, மான்திரள்களறிவு கெட்டு, "ஸஜாதிவிஜாதி, பக்ஷ்யாபக்ஷ்யம், பாத்ய பாதகங்கள்" என்கிறவையெல்லாம் வாஸனையோடேகெட்டு

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (திரண்டெழு தழைமழை முகில் வண்ணன்) கார்காலத்திலே தன்னிலே திரண்டு கிளர்ந்து அநவா யில் நீர்க்கநத்தாலே தழைபபுண்டாயிருக்கிற வர்ஷுகவலாஹகம் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்த தாமரைப்பூவைச் சூழப்படிந்த வண்டினுடைய திரள் போலே, சுருட்சியையு மிருட்சியையுமுடைத்தான திருக்குழல் தாழ்ந்த திருமுகத்தை யுடையவன். (ஊதுகின்ற குழலோசை வழியே) ஊதாநின்றுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்டவழியே.

(மருண்டித்யாதி) மான்திரள்களானவை ஸஜாதீய விஜாதீய விபாகாம் தோன்றுதபடி அறிவழிந்து, தனக்குதாரகமாக எப்போ

(கிளர்ந்து) என்றது. தழைப்பு - ஸம்ருத்தி. (வலாஹகம்போலே) மேகத்தின் நிறம்போலே. திருப்பவளத்திலும் திருக்கண்களிலுமுண்டான சிவப்பாலே திருமுகத்துக்குச் செந்தாமரையை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (சிவந்தவித்யாதி). (திருக்குழல் தாழ்ந்த) என்றது - தாழ்ந்ததிருக்குழலை யுடையவென்றபடி.

"மான்கணங்கள்மருண்டு" என்றநவயித்து மேய்கைமறந்து என்கையா லே, இங்குச்சொல்லும் மருட்சிக்குவிஷயம் காட்டுகிறார் (மான்திரள்களித் யாதி). மேய்ந்தபுல்லுக்குக்கடைவாய் வழிசோரக்கூடாமையாலே யருளுகி

ஒன்றுக்கொன்று முன்னெடுப்பது, ஒன்றின் முலையை ஒன்றுண்பது, பின்னையும் புல்லினை மேய்வதாய், அதுதன்னையும் மறந்து கவ்வினபுல்லுமிறக்குதல் உமிதல் செய்யமாட்டாத அவஶாதிசயத்தாலே கடைவாய் வழியேசோர,(இரண்டுபாடும் துலுங்காப்புடைபெயரா) முன்னும் பின்னுமிரண்டுபக்கமும அசையாமல்(எழுதுசித்திரங்கள் போல நின்றனவே) சித்திரத்திலே எழுதினவற்றுக்கு ஸ்புரத்தையுண்டாகிறாப் இவையொருப்படவேநின்றன. உலாவியுலாவி யூதினகுழலோசைவழியேசெல்லவும் கூடுமிறே.

இத்தால், ஆசார்யோபதேசமார்காநுஸாரிகளாய், பூர்வாவஸ்த்தையில் ஸ்வாபாவிகமான ஜாதிவர்ணத்தில் விரோதிகளாய்ப் போந்தவழியிலே மருட்சியும், ஸ்வயத்நபோகத்திலேவிஸ்ம்ருதியும், ஸ்வயத்நஸித்தாபிமாந போஜ்யத்திலே உதாஸீநமும், பூதகாலத்தில் ப்ராப்த புருஷார்த்தம் ஸ்வயத் நஸாத்யமல் லாதாப் போலே, பவிஷ்யத்காலத்திலும் ப்ரார்ப்தபுருஷார்த்தம் ஸ்வயத்நஸாத்யமன்றென்றும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸ்த்திதியும், தத்வதர்ஶநத்திலேகாரணவாக்ய விகல்பங்களில் ஸம்ப்ரதாயாபாவத்தாலே வருகிற வ்யாப்ய வ்யாபக வ்யுத்பத்தி ப்ரஸித்திகளில் அஜ்ஞராய், விஹிதா விஹிதகர்மகாமநைகளில் "ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம்" "அந்யசேஷத்வம்" என்கிற புடைகளில்சலியாமையும், இவைதான்ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களாலே கழிந்ததாகிலும், தேஹேந்த்ரியங்களைப்பற்றி வருகிற ஆஹாரஸௌஷ்டவப்ராவண்யம் கழிகை அரிதிறே. இதுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை "இவ்வந்யசேஷத்வம் கழிவதென்" என்று அருளிச்செய்தார், வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளையும் "இங்

தும் செய்துபோரும் மேய்கையைத் தவிருகையன்றிக்கே, விஸ்மரித்துமேயக்கவ்வின புல்லும் இறக்குதல் உமிழ்தல் செய்யமாட்டாதபாரவஶ்யத்தாலே கடைவாய் வழியே நழுவிவிழ. (இரண்டுபாடுமித்யாதி)முன்னும்பின்னுமான இரண்டருகும் அசையாதேபக்கங்களில் போகவும் மாட்டாதே சித்ரத்தில் எழுதினவைபோலே ஒரு வ்யாபாரமற்று நின்றன. ... . (௧)

ரூர் (மேயக்கவ்வின்) என்று. "உமிழ்தல்" வாயில்நின்றும் வெளியிலேதள்ளுதல். "துலுங்கா" என்றதினர்த்தம்-(அசையாதே)என்றது. "புடைபெயரா" என்றதினர்த்தம் (பக்கங்களித்யாதி). (௧௧)

மூ.—கருங்கண்தோகை மயிற்பீலியணிந்து
கட்டிநன்குடுத்த பீதகவாடை
அருங்கலவுருவி லாயர்பெருமா
னவனொருவன் குழலூதினபோது
மரங்களின்று மதுதாரைகள்பாயும்
மலர்கள்வீழும் வளர்கொம்புகள்தாழும்
இரங்கும்கூம்புந் திருமால்நின்ற நின்றபக்கம்
நோக்கி யவைசெய்யுங்குணமே. (௧௦)

த்ரியகிங்கரத்வமும் சேரவந்ததே" என்றுமருளிச்செய்தாரிறே. "ஸ்ருஜ்யமானசைதந்யாபாவவ்யக்திகளுக்குஸ்ப்புரத்தையுண்டாக்கிலும்ஆசார்யோபதேசபாரதந்த்ர்யப்ரதாநமானஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிலே ஸ்த்திதரானவர்களுக்கு ஸ்வாதீந ஸ்ப்புரத்தையில்லை" என்று காட்டுகிறது. "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கினன்" என்றிறே இவர்கள் நினைத்திருப்பது. .... (௬)

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (கருங்கண்தோகையித்யாதி) கருகின தலைச்சுழிக்கண்ணையுடைத்தான தோகைமயிற் பீலியைத் திருமுடியிலே சாத்தி. நன்றாகத்திருவரை பூத்தாப்போலே அழுந்தச்சாத்தின திருப்பீதாம்பரமும்.(அருங்கலவுருவில்) பெறுதற்கரிதான திருவாபரணங்களும், அவற்றினிடையிலே கருமாணிக்கம் போலே தோன்றுகிற திருமேனியிலுங் காட்டில் மிகவும் ப்ரகாசிக்கிற நீர்மையிலே மேன்மையுடையவன். (அவனொருவன்) ப்ரஸித்த

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கருங்கண்தோகையித்யாதி) கருகின கண்ணையுடைத்தான தோகைமயிற்பீலியைத் திருமுடிக்கு அலங்காரமாகச்சாத்தி. (கட்டி நன்குடுத்த பீதகவாடையருங்கலவுருவில்) திருவரைபூத்தாற்போலே அழுந்தக்கொண்டு நன்றாகச் சாத்தின திருப்பீதாம்பரத்தையும், பெறுதற்கரிய திருவாபரணங்களையுமுடைய திருமேனியையுடையனாய், (ஆயர்பெருமானவனொருவன் குழலூதினபோது) ஆயர்க்கதிபதியான நீர்மையையுடைய

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (கருங்கணித்யாதி). (கருகின) என்றது—கறுத்தவென்றபடி, "கட்டி" என்றும், "உடுத்த" என்றும், பௌநருக்த்யம் தோன்றுகையாலே, அதுக்குப்பேதம் தோற்றவர்த்தமருளுகிறார் (திருவரை

னுமாய் அத்விதீயனுமானவன். நீர்மையில் மேன்மை தரை காணவொண்ணாதவன். (குழலூதினபோது) தனக்குத் தகுதியான குழலை அபிமானித்து ஊதினபோது.

(மரங்களித்யாதி) தேவதிர்யங் மநுஷ்யாதிஜாதிகள் வசவர்த்திகளாகிற வளவேயன்றிக்கே, ஜ்ஞாநகர்மேந்த்ரியாதிகள் மிகவும் குறைந்த வ்ருக்ஷங்களும் நீர்ப்பண்டமாம்படி உடலுருகி மதகுதிறந்தாப்போலே ப்ரவஹியாநின்றன. (மலர்கள்வீழும்) புஷ்பாதிகளெல்லாம் மதாஸ்யந்திகளாய் ஆஸ்ரயத்தையும் நெகிழ்ந்து பதிதமாகாநின்றது. (வளர்கொம்புகள்தாழும்) ஊர்த்த்வகதியை ப்ராபிக்கிற சாகைகளெல்லாம் ஆஸ்ரயத்தோடேதாழாநிற்கும். (இரங்கும்) காவலுங்கடந்து சூழ்ந்த கோவலர் சிறுமியர்போலவும், வானிள

னாய், அழகாலும் நீர்மையாலும் ப்ரவித்தனாய் அத்விதீயனாயிருக்கிறவன் திருக்குழலூதினபோது.

(மரங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும்) தேவமநுஷ்யதிர்யக்ஜாதிகள் உருகினவளவன்றிக்கே, அசேதநங்களான வ்ருக்ஷங்களானவை ஒருபடிப்படநின்று உள்ளுருகினமை தோற்ற மதுதாரைகள் பாயாநிற்கும். (மலர்கள்வீழும்) கொம்பில்நிற்கிற பூக்களெல்லாம் நிலைகொலைந்து வீழாநிற்கும். (வளர்கொம்புகள் தாழும்) மேலேவளருகிற சாகைகளானவை கீழேபடியாநிற்கும். (இரங்கும்) தன்னிலையலைந்து ஈடுபடாநிற்கும். (கூம்பும்திருமால் நின்ற நின்றபக்கம்நோக்கி) ஸ்ரிய:பதியானவன் உலாவியுலாவிய

யித்யாதி'. "அவன்"என்றதுக்கு,கீழெல்லாம் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அழகாலுமித்யாதி).

"நின்று"என்றதினர்த்தம் (ஒருபடிப்படநின்று) என்றது. (உள்ளுருகினமைதோற்ற) என்றது - சேதநர்க்குஜ்ஞாநத்தாலே ஹ்ருதயசைதில்யம் பிறக்குமாபோலே, இவைகளுக்கும் அவ்வர்த்தம் எல்லார்க்கும் தோற்றும்படியென்றபடி. "கூப்பும்" என்றது—மெல்லொத்தாயிருக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, நின்றநின்றவீப்ஸையாலே பலவிடங்களில் நிற்கைக்குஹேதுவை ப்ரமாணமுகேந வருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (ஸ்ரிய:பதியித்யாதி).

(௧௦)

மூ.—குழலிருண்டு சுருண்டேறி யகுஞ்சிக்
கோவிந்தனுடைய கோமளவாயில்
குழல்முழைஞ்சுகளினூடு குமிழ்த்துக்
கொழித்திழிந்த வமுதப்புனல்தன்னைக்
குழல்முழவம் விளம்பும் புதுவைக்கோன்
விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழ்வல்லார்
குழலைவென்றகுளிர்வாயினராகிச்
சாதுகோட்டியுட் கொள்ளப்படுவாரே. (௧௧)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ம்படியர் போலவும், மகிழ்ந்து தொடர்ந்து விடாத தேவஜாதிபோல வும், குழலோசைவழியே வந்து இரண்டுபாடும் துலுங்காத ம்ருக ஜாதிபோலவும், கூடு துறந்து வந்து படுகாடு கிடந்த பக்ஷிஜாதி போலவும், கத்யாகதிகளால் வந்த யோக்யதா பாவத்தாலே குழ லோசைவழியே ஆஶ்ரயத்தளவும் செல்லப்பெறுமல் ஈடுபடுவது. இரக்கம் - ஈடுபாடு. "உலாவியுலாவி நின்றாதின குழலோசைவ ழியே அவன் நின்ற பக்கம் நோக்கித்தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணிவாரைப்போலே, தாழ்ந்த கொம்புகளும் தன்னிலே குவியாநி ன்றன; "அவை செய்யும் குணமே" என்றுஆஶ்சர்யப்படுகிறுர். இசை வழியே கல்லுருகா நின்ருல் மரமுருகச்சொல்லவேணுமோ?.

இத்தால் "சேதநாதிபதார்த்தங்களில் ஆசார்ய வசநத்துக்கு உருகாதாரில்லை" என்றதாயிற்று. பிள்ளைலோகாசார்யர், பெரு மாள் "உம்மோடன்வயமுள்ளார்க்கெல்லாம் நம்வீடு கொடுக்கக் குறையில்லை"என்று திருவுள்ளமான பின்பு, "தூரஸ்தமான வ்ரு க்ஷங்களை யெல்லாம் கடாக்ஷிப்பது, ஆஸந்நமான வ்ருக்ஷங்களை யெ ல்லாம் திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶநாதிகளை உண்டாக்குவது. நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் தம்மோடே அந்வயமுண்டாம்படி செய்தருளினார்" என்று ப்ரஸித்தமிறே.

நின்று குழலூதினவழியேஅவன் நின்றநின்றபார்ஶ்வங்களைநோக்கி, அஞ்ஜலிசெய்வாரைப்போலேதாழ்ந்தகொம்புகளைக்குவியாநிற்கும் (அவைசெய்யும் குணமே) "அவைசெய்த குணமிருந்தபடி யென் ருன்"! என்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறுர். .... (௧௦)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்ருர்க்குப்பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.— (குழலித்யாதி) (இருண்டுசுருண்டு குழலேறிய குஞ்சிக்கோவிந்தனுடைய கோமளவாயில்) குழல்-சுருட்சி, இருள்-கருமை; குஞ்சி - மயிர்; ஏறிய - பொருந்திய. கோவிந்தன் - ஸௌலப்யன். கோவிந்தன் கோமளவாய்- மஹார்க்கமான மாணிக்கம்போலே சிவந்த திருப்பவள மென்னுதல். நன்மையுடைத்தாய் விளங்காநின்றதென்னுதல்.(குழல் முழஞ்சுகளினூடு குமிழ்த்துக்கொழித்திழிந்த வமுதப்புனல் தன்னைக்குழல்முழவ விளம்பும்) குழலினுடைய ஸௌஷிகளூடே சிறுதிவலைகளாய், ஸப்தத்வாரங்களாலே கிளம்பி இழிந்த வாகம்ருதப்புனல் தன்னை. அதில் கிளம்பின ஸ்வரவசநவ்யக்திகளினுடையவோசைதன்னை. "தன்னை" என்றத்தாலே இவைப்ரதிபத்திபண்ணிச் சொல்லுதலிலுண்டான வருமையும் தோன்றுகிறது.

(புதுவைக்கோன்) திருமாளிகைக்குநிர்வாஹகரானவாழ்வார். (விட்டுசித்தன்) வடபெருங் கோயிலுடையானுடைய சித்தத்திலே வர்த்திக்கிறவரென்னுதல்; தம்முடைய சித்தத்திலேஅவன்றன்னையுடையவரென்னுதல்.இதுவிறே, நாராயணபதத்தில் ஸமாஸத்வய

வ்யா;— (குழலித்யாதி) " சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்த முகத்தான்"என்கிறபடியே திருநெற்றிப்ரதேசத்திலே தாழ்ந்ததிருக்குழலாலே இருண்டுசுருண்டு மேலேநெருங்கிவளர்ந்த கேசபாசத்தையுடையனாய், கோரக்ஷணபரனாயிருக்குமவனுடைய அழகிய திருப்பவளத்தில். (குழல்முழஞ்சித்யாதி) திருக்குழலில் துளைகளின்வழியே கிளர்ந்தெழுந்து அலையெறிந்துகுதித்த அம்ருதஜலத்தைக் குழலோசையாகச்சொன்ன. இத்தால் - குழலோசையினுடைய ப்ரவாஹமும் ரஸ்யதையுஞ் சொன்னபடி.

(புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் விரித்த தமிழ்வல்லார்) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார், இதினுடைய

அரு;=பதினோராம்பாட்டு. (குழலித்யாதி) "கோமள" என்றதினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. "முழஞ்சுகளினூடு" என்றதினர்த்தம்(துளைகளின் வழியே) என்றது. "விளம்பும்" என்றதினர்த்தம் (சொன்ன) என்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

த்தாலும் தோற்றுவதும்; இவர்தாம் தம்மளவில் ப்ரதிபத்தி பண்ணியிராமல், திருமாளிகையிலுள்ளா ரெல்லாரும் ஓதி, ஓதுவித்தறியும்படியாக சிஷ்யாசார்யக்ரமத்தைவிரித்த தமிழ்வல்லார். "குழல்" என்றது வ்யாஜமிறே. இத்தைஸாப்பிப்ராயமாகவல்லார். (குழலை வென்ற குளிர்வாயினராகி) குழலில் ஸ்வரவசந வ்யக்திகளால் வந்த குளிர்ச்சியும் உஷ்ணமென்னும்படி குளிர்ந்த ம்ருதுபாஷிகளாகி.(சாது கோட்டியுட்கொள்ளப்படுவாரே) ஸதாசார்யோபதேச பாரதந்த்ர்ய தத்பரரானவர்களுடைய திரளுக்குள்ளே கொள்ளும்படி அங்கீக்ருதராவர்.

(சாதுகோட்டிப்படுவாரே) அவர்களுடைய ஸமீபத்திலே சென்றாலிறே இவர்களுடைய ஸத்பாவம். (சாதுகோட்டிகொள்ளப்படுவாரே) அவர்களங்கீகரித்தாலிறே இவர்களதிகாரிகளாவது. (சாதுகோட்டியுட்கொள்ளப்படுவாரே) இக்கூட்டம் பிரிந்து போய்த்தந்தாம் திருமாளிகையிலே புகுந்தாலும், இவர்கள் நெஞ்சால் மறக்கமாட்டாமல் கொண்டாடுவதும் இவர்களதிகாரபாகமிறே.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றும்பத்து ஆறும்திருமொழி முற்றிற்று.

வைபவத்தை விஸ்தரேணப்ரதிபாதித்த த்ராவிடபாஷைகளான வித்தை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். (குழலைவென்ற குளிர்வாயினராகி) திருக்குழலோசையினுடைய குளிர்த்தியையும் கீழ்ப்படுத்தித்தான்மேலாம்படி குளிர்ந்த வ்யவஹாரத்தை யுடையராய். (சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படுவாரே) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸாதரமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் படியாவர்கள். .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றும்பத்து ஆறும் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம்பத்து ஏழாம்திருமொழி

ஐயபுழுதி ப்ரவேசம்.

அவ;—இப்படி ஸ்தாசார்ய பரதந்த்ரரானவர்களை அந்தஸஜாதியர்முகத்தாலும், ஈஸ்வரனுடைய வ்யாமோஹப்ராவண்யாதிசயத்தாலும், இவர்கள் தங்களுக்கு அவன்பக்கல் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தாலும் மீட்கவரிதாய்த்தோன்றுகையாலும், மீளாதபோதுவருமவத்யத்தாலும், அபாயபாஹுள்யத்தாலும் ஹிதகாமனுமாய், பரமக்ருபாளுவுமானவாசார்யன்போரவெறுத்தருளிச் செய்கிறபாசுரத்தை அந்யாபதேசவ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் இத் திருமொழியில்.

ஐயபுழுதி ப்ரவேசம்.

அவ;-(க) "போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்" என்கிறபடியே திருவவதார ஸமயமே தொடங்கி க்ருஷ்ணாவதார குணசேஷ்டிதங்களை யொன்றொழியாமல் அநுபவித்துக்கொண்டுபோந்தார்-கீழ்; மற்றுள்ளவாழ்வார்களைக் குமிழ்நீருண்ணப்பண்ணும் அவனுடைய ஸௌந்தர்யமாகிற ஆழங்கால்தானே மேடாய்த்தரித்துநின்று மங்களாசாஸநம்பண்ணிப்போரும் ஸ்வபாவரானவிவர், இப்போது அவர்களைப்போலே அவனை யநுபவிக்கவேணுமென்னுமாசைகிளர்ந்து, அவ்வாஸாநுரூபமாகக்கிட்டி அநுபவிக்கப் பெறுமையாலே தாமான தன்மையழிந்து, ஒரு கோபகந்யகாவஸ்த்தையை ப்ராபித்தாராய், ஸ்வதசையை அந்யாபதேசத்தாலேபேசுகிறார்.

அரு;—ஐயபுழுதிப்ரவேசம். *வண்ணமாடங்கள்தொடங்கி இவ்வளவும் ஒருபடிகையாக்கி வர்திஷ்டபமாணமானவித்தோடே ஸங்கதியருளுகிறார் (போகத்தில் வழுவாதவித்யாதி). மற்றுமுள்ளவர்களைப்போலே ஸௌந்தர்யத்திலே ஈடுபட்டு அதுகிட்டப்பெறாமையால் நாயகநாயிகாபாவத்துடன் அநுபவிக்கை, இவர் ஸௌந்தர்யத்தில் கால்தாழாமல் தரித்திருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவராகையாலே சேரும்படி எங்ஙனேயென்ன அருளுகிறார் (மற்றுமுள்ளவித்யாதி). (குமிழ்நீருண்ணப்பண்ணும்) என்றது - அமிழ்ப்பண்ணுமென்றபடி. (கோபகந்யகாவஸ்த்தையை ப்ராபித்தாராய்) என்றது - "பையரவணைப்பள்ளியானோடு கைவைத்து இவள்வரும்" என்றத்தைப்பற்ற.

அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறபடியை ப்பாட்டில் ப்ரமேயங்களைக் காட்டாநின்றுகொண்டு விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(க) நா-தி அ-௯0.

மூ.—ஐயபுழுதி யுடம்பளைந்திவள் பேச்சு மலந்தலையாய்ச்
செய்யநூலின் சிற்றாடை செப்பனுடுக்கவும் வல்லளல்லள்
கையினிற் சிறுதூதையோ டிவள்முற்றில் பிரிந்துமிலள்
பையரவணைப் பள்ளியானொடு கைவைத்திவள் வருமே. (க)

இதுதானே * பயிலுஞ் சுடரொளி, * நெடுமாற் கடிமை முதலாக இவ்வர்த்தம் வந்தவந்த விடங்களிலும் துல்யவிகல்ப மாகவும் சென்றதிறே. இதுதான் யோக ப்ரஷ்டர் ஊர்வசியை வர்ணிக்குமாபோலே யிருப்ப தொன்றிறே. இதுதான் அநு ப்ரவேசாந்வயசக்தியாலே வ்யவஸ்த்தித மாயிறே யிருப்பது. இதுதான் ஸாதாரணத்திலு முண்டிறே. ஆனாலுமது உபாஸகாநுக்ர ஹார்த்த மாகையாலே வ்யவஸ்த்தித மன்றிறே. .... *

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (ஐயபுழுதி யித்யாதி). (ஐய) அழகாதல். அநந்வயமாதல். அநந்வயமானால் மணலைக்காட்டுமிறே.

அதாவது-பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னே க்ருஷ்ணவிஷயத்திலே ப்ரவணையாகாநின்ற தன்மகளுடைய தசையைக்கண்ட திருத்தாயார், இவள்பருவத்தின் இளமையையும், இப்படியிருக்கச் செய்தே அவன் விஷயத்திலே ப்ரவணையாய் அவனோடே இவள் கலந்துவருகிறபடியையும், இதுக்கடி ஸஜாதீயைகளாய் தத்விஷயத்தில் ப்ரவணைகளாயிருக்கும் பாலைகளோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கம் என்னுமதத்தையும், இவள் லீலாவ்யாபாரத்திலே அந்வயிக்கிலும் அவனுடைய சிஹ்நங்களொழிய வேறொன்றறியாளானபடியையும், இவை எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் தோழிமார் இவளை வசீகரித்துக்கொண்டுபோய் அவன் பக்கலிலே அகப்படுத்தினபடியையும், இவள் தன்னுடைய ப்ராவண்ய ப்ரகாரங்களையும், இத்தைக்கண்ட பந்துவர்க்கமும் அயலும் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுமெல்லாம், ஸந்நிஹிதரைக்குறித்தும் தன்னிலேயும் பேசின பாசுரங்களாலே யருளிச்செய்கிறார். ... .

வ்யா;—முதற்பாட்டு.(ஐயபுழுதியுடம்பளைந்து) அழகிய புழு.

அரு;— முதற்பாட்டு. (ஐயபுழுதியித்யாதி) "பையரவணைப் பள்ளியானோடு இவள் கைவைத்துவரும்" என்னத்தக்க பருவத்தவள் புழுதியளையக் கூடுமோவென்ன, "சிற்றாடைசெப்பனுடுக்கவும் வல்லளல்லள்" என்று

உடம்பெல்லாம் புழுதியாவானென் னென்றால், "விளையாடிப் புழுதியளைந்தேன்" என்று சொல்லலாமிறே. அது சொல்லாமல், "பந்து, கழல், அம்மானை" என்றாப்போலே சில வநந்வயபாஷணங்களைக் கேட்கையாலே "இவள் பேச்சு மலந்தலையாய்" என்கிறாள். "இவள்" என்று பருவத்தை யுறைக்கப் பார்க்கிறாள். "பேச்சும்" என்கிற அபியாலே • இவளொப்பனை குலைந்து வந்த விக்ருதியையும் காட்டுகிறது. (செய்யநூலித்யாதி) சிவந்த நூலாலே சமைக்கப்பட்ட சிறியவாடை உடுக்கவும் வல்லளல்லள். (செப்பனுடுக்கவும் வல்லளல்லள்) அதாவது - அவயவாந்தரத்தில் வாசியறியாமல் சுற்றுகையும், மத்யமாங்கம் பேணிச்சுற்ற வறியாமையும். அபியாலே-செவ்விதாக உடுத்து விட்டாலும் பேணவறியா ளென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (க) "பட்டுடுக்கும்" என்னக்கடவதிறே.

(கையினிலித்யாதி) விளையாடு சிறுதூதையும்சிறுசுளகும்கைவிடாதவள், கையில் இரண்டும் காண்கிறிலோம். இது இங்ஙனேயானபின்பு இவள் மாட்டாததில் லையிறே. க்ருஷ்ணனள வேய

தியை யுடம்பெங்குமளைந்து; அதாவது - புழுதியிலேயிருந்து விளையாடுகையாலே சரீரமெல்லாம் புழுதியாலே வ்யாப்தமாயிருக்கை. (இவள்பேச்சுமலந்தலையாய்) "உடம்பெல்லாம் புழுதியாவானென்" என்றால் "விளையாடிப் புழுதியளைந்தேன்" என்றுசொல்லலாமிறே; அது சொல்லாமல், "பந்து கழல் அம்மானை" என்றாப் போலே சில அநந்வித பாஷணங்களைப் பண்ணுகையாலேஇவள்பேச்சும்கலங்கி. (செய்யவித்யாதி)சிவந்தநூலாலே சமைக்கப்பட்டசிறிய ஆடையை உடுக்கு மிடமறிந்து நன்றாகவுடுக்கவும் மாட்டாள்.

(கையினிலித்யாதி) விளையாடுகலமாய்க்கொண்டு கையிலிருக்கும் மணற்சோறாக்கும் சிறு தூதையும் மணற்கொழிக்கும் சிறுசுளகும் இவள் விடுவதும் செய்திலள். இவள்பருவமிது. (பையரவித்

சொல்லும்படி பாலையாய் விளையாடுகையாலே கூடுமென்கிறார் (அதாவதித்யாதி) பேச்சுக்கலங்குகைக்கு ப்ரஸக்தி பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உடம்பெல்லாமித்யாதி).

(சிறுதூதை) சின்னபானை. (இவள்பருவமிது) என்றதுக்கு (கைகலந்து வாராநின்றாள்) என்றத்தோடந்வயம். ... ... (க)

(க) தி-௭௩-௧௧.

ன்றிக்கே, அழகிய திருவநந்தாழ்வான் மேலே பள்ளி கொள்ளுகிற ஆஶ்ராப்தி நாதனளவும் சென்று க்ருதஸங்கேதியாய், பூர்வஸ்ம்ருதி தலையெடுத்து வரவும் வல்லளென்று தோற்றுகின்றது. அபி - பரத்வத்தளவும் காட்டுமிறே.

இத்தால் தேஹநாஶ ஹேதுவாக பி(ரி)ந்த விஷயக்ரஹணத்தாலே பி(ரி)ந்தப்ரகாஶத்வாரேந்த்ரியஸமொழிந்த விஷயேந்த்ரிய போகமிறே த்யஜிக்கலாவது. ப்ராப்த விஷய தோஷமுண்டானால் இந்த்ரியங்களும் தேஹமும் போரச் சேருமிறே. ஆனால் அது தன்னை ஆசார்ய முகத்தால் சொல்லாதே அங்யபரமாகச் சிலவற்றைச் சொல்லலாமோ வென்னில்; அவன்தான் ப்ராப்தவிஷயதோஷத்தால் வருமவையும் தூரதஃ பரிஹரணீய மென்றிறே சொல்லிவைப்பதும்; அதுக்கஞ்சி அங்யபரமாய் அநங்வயங்களுமானவற்றைச் சொல்லியாகிலும் தத்காலோசித மாகப் பிழைக்கவும் வேணுமிறே. ஞாலமுண்ட வண்ணத்தைத் தான் பலகாலும் சொல்லிச் "சொன்னேனே" என்றஞ்ச வேண்டும்படியிறே அம்மனை சூழ்ச்சி யிருப்பது. இதுதான் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநம்கைவந்தார்வார்த்தை யிறே.

இதுக்கெல்லாம் ஸம்ஸ்கார மெங்கே, விஷயாநுரூபம் ஸ்வரூபமென்று, நிர்ணயித்து சேஷத்வாநுரூபஸ்வரூபத்தை அந்த பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தாலே மறைக்கவல்ல பரிபாக முண்டோ வென்று தோற்றுகிறது. விஷயதோஷபோக முண்டானாலும் லீலாரஸபோகோபகரணங்களாகவிறே இவள் புத்திபண்ணுவது. லீலோபகரணங்கள் போகோபகரணங்களோடே அவன் தன்னையு மொன்றாகவிறே ப்ரதிபத்திபண்ணியிருப்பது. (௧)"உக்கமும் தட்டொளியும்" என்றவைமுதலான உபகரணங்களோடே அவன் தன்னையும் கூட்டித்தரவேணுமென்றதிறே. அன்றியே ஸ்வரூபவிவேகோபகரணத்தையும் உண்ணுஞ்சோற்றில் வ்யாவ்ருத்தியாகவுமாம். இரண்டிடத்திலும் கைவைத்து என்னையுமவனையும் சேர்க்கிற ப்ரகாரமெங்ஙனேயோதான். ... ... (௧)

யாதி) (௨) "அரவணையாயாயறே" என்னும்படி திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனோடே இவள் கைகலந்து வாரா நின்றாள். .... (௧)

(௧) திருப்பா-௨0 (௨) ௨-௨-௧.

மூ,—வாயில்பல்லுமெழுந்தில மயிரும்முடி கூடிற்றில
சாய்விலாதகுறுந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோடிணங்கித்
தீயிணக்கிணங் காடிவந்திவள்தன்னன்ன செம்மை சொல்லி
மாயன் மாமணிவண்ணன்மேலிவள் மாலுறுகின்றாளே. (௨)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. இவள் சொலவும் செய்லும்மிக
வும் வேறுபட்டிரா நின்றதியென்கிறாள்.

ஸ்வா.—(வாயித்யாதி) "வாயில்பல்" என்றது - முன்வாயில்
பல்லென்றபடி. அதுவிறே முற்படத்தோற்றுவது. (மயிரும்முடி
கூடிற்றில) மயிரும்சேர்ந்து முடிக்கக்கூடிற்றில. (சாய்விலாதகுறு
ந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோடிணங்கி) தாய்க்கடங்காமையிலே தலை
நிற்கவல்ல சிறுப்பெண்பிள்ளைகளோடிணங்கி, (தீயிணக்கிணங்காடி
வந்து) ஜாத்யுசிதமல்லாதவிளையாட்டிலே நெஞ்சுபொருந்தி; அவன்
ஸௌந்தர்யத்திலே போக்யபுத்திபண்ணிவந்து. அதிலே முதிர
நடத்திவந்து.

வ்யா,—இரண்டாம்பாட்டு. (வாயிற்பல்லுமெழுந்தில) வா
யில் பல்லும் முளைத்தன வில்லை. இத்தால் - பெற்றதாயாகையா
லே,இவளை அத்யந்த சிசுவாசநினைத்துச் சொல்லுகிறாள். (மயிரும்
முடி கூடிற்றில) மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம்படிகூடினவில்லை.
(சாய்வித்யாதி) சாய்வு - ஒடுக்கம். தாய்க்கடங்காதே தண்மையில்
தலைநின்ற சில பெண்பிள்ளைகளோடே கூடி. (தீயிணக்கிணங்காடி
வந்து) பொல்லாத இணக்கத்தோடே இணங்கிவந்து. அதாவது
தன்னோடு கலந்துவந்தாரைத் தாய்க்கிழடங்காதபடிதலக்கறுக்கும்
விஷயத்தோடே கலந்துவந்தென்கை.

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு, (வாயிலித்யாதி) "மாலுறுகின்றாள்" என்று
சொல்லத்தக்கவளை "பல்லுமெழுந்தில" என்றால்; இது மெய்க்கொள்ளும்
படி யெங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). "சாய்விலாத" என்
றதின்பலிதம் (தாய்க்கடங்காதே) என்றது. "குறுந்தலை" என்றதினர்த்தம்
(தண்மையில் தலைநின்ற) என்றது. அதாவது-தூர்வ்யாபாரத்திலேஶ்ரேஷ்ட
டர்களென்றபடி.(பொல்லாத விணக்கத்தோடே) என்றது - தாய்வேறு கன்
றுவேறாக்கும் ஸ்வபாவனாய் ஸம்ஶ்லேஷவிஷயமான க்ருஷ்ணனோடே யென்
றபடி. (தலக்கறுக்கும் உறவறுக்குமென்றபடி.

(இவள்) அம்மே இதிறே பருவம். (தன்னன்ன செம்மை சொல்லி) தன்செயலுக்குத் தகுதியான செவ்வைக்கேட்டைச்செவ்வையாகத்தானே ப்ரதிபத்திபண்ணிச் சொல்லிச்சொல்லி. (மாயன் மாமணிவண்ணன்மேல்) இவளை இப்படி அநந்வயமாகப் பேசுவிக்க வல்ல ஆஶ்சர்யத்தையுடையவன்; இதுதான்விளைத்ததும் மேலீடான வடிவழகைக் காட்டியிறே. (இவள் மாலுறுகின்றாளே) அவன் இவள்மேலே மாலுறுகையிறே கர்தவ்யம்; அது காணுதொழிந்தால் இவள் பக்கல் எனக்குண்டான ஆபிமாநிகப்ராந்திதானொழியவுமாமிறே. இவள் பக்கல் தோஷகுணஹாநிகள் மிகமிக, இவள்பக்கல் எனக்குண்டான வ்யாமோஹமும் மிகுந்து செல்லுமத்தனையோதான்.

இத்தால் பூர்வவ்யவஸாயலேசாங்குரமும் இவள்வாக்மித்வத்தில் காண்கிறிலோம், மதியெல்லா முள் கலங்குகையாலே நாநாவிஷயஸாபேக்ஷமான நாநாரூபப்ரபத்திகளும் ஏகவிஷய நிகமநமாம்படி கூடிற்றில்லை, (க)"மொய்பூங்குழற்குறிய" என்னுமாபோலே; ஸதாசார்யன் கையிலு மடங்காமையிலே நிலைநின்று "நின்றோம்" என்கிறது தன்னையுமறியாத சிறுமையுடையரான பரதந்த்ரரோடே ஸஹவாஸம் செய்து, அவர்கள் கொண்டுபோய் அவனோடே சேர்க்க, அவன் நல்வினைக்கின்றியிலே தீயிணக்கிலே சேர்த்து ஸ்வ

(இவள்தன்னன்ன செம்மைசொல்லி) இப்படி செய்துவந்த இவள், தன்னோடொத்த செவ்வையைச் சொல்லி. அதாவது - "இத்தனைபோது எங்கேபோனாய்? ஆரோடிணங்கிவந்தாய்"? என்றால், உண்மை சொல்லுகையன்றிக்கே, தன்னுடைய க்ருத்ரிமாநுகுணமாகச்சில குடிலோக்திகளைச் செவ்வைபோலேசொல்லி யென்கை. (மாயன் மாமணிவண்ணன்மேல்)ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையும் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுமுடையவன் விஷயத்திலே. (இவள் மாலுறுகின்றாளே) இப்படி செம்மைசொன்னவிவள், அதுக்குச்சேராதபடி அவன் குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுவது வடிவழகைச் சொல்லுவதாய்க்கொண்டு பிச்சேறுகின்றாள்.

"தன்னன்ன" என்றதினர்த்தம்-(தன்னோடொத்த) என்றது. "மா" என்றுகருப்பாக விவக்ஷித்தர்த்தம் (நீலரத்நமித்யாதி)... ... ...(உ)

(க) திருவி-

மூ.-பொங்குவெண்மணற்கொண்டுசிற்றிலு முற்றத்திழைக்கலுறில்
சங்குசக்கரந்தண்டு வாள் வில்லுமல்லதிழைக்கலுறாள்
கொங்கையின்னம்குவிந்தெழுந்திலகோவிந்தனோடிவளைச்
சங்கையாகி யென்னுள்ளம்நாடொறுந்தட்டுளுப்பாகின்றதே.

ரூபாநுரூபமான போக்ய போக்த்ருவர்க்கங்களை மாறும்படியான ருசியிலே அவகாஹிப்பிக்க, அதிலே நெஞ்சு பொருந்து வந்த வேறுபாடு ஆஶ்ரயத்தில் பொருந்தாமை தோன்றியிருக்கச்செய்தேயும், அதுக்குத்தகுதியான வ்யாபாரங்களை ஸ்வரூபமாகச்சொல்லிச் சொல்லி, ஸதாசார்ய பரதந்த்ரையான இவளை யிப்படி யிப்படி ப்ரமிக்கும்படி பண்ணின ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலே காணும் இவள் வ்யாமோஹம் மிகுந்து செல்லுகிறதென்று, ஸதாசார்யனானவன் ஸச்சிஷ்யனை நியமிக்க, அதிலே கருதினவனை, ஸப்ரஹ்மசாரிகள் தங்களோடே சேர்த்து பகவத்விஷயத்திலே மூட்ட, மூட்டின ப்ரகாரங்களைப் பல யல ப்ரகாரங்களாலுமறிந்த ஆசார்யனானவன், பரிபாகம் பிறப்பதற்கு முன்னேமூட்டினவர்களை யும், மூண்ட சிஷ்யனையும் கர்ஹிக்கிறானாய்ச் செல்லுகிறது. (௨)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு, சங்கை ப்ரத்யக்ஷம்போலே தோற்றுகின்றதென்கிறாள் இப்பாட்டில்.

ஸ்வா.—(பொங்கித்யாதி) முன்னே "கைவைத்து இவள் வரும்" என்றும், "மாலுறுகின்றாளே" என்றும், சொல்லிப்போந்தவை யெல்லாம் இவள் சிற்றிலிலேப்ரத்யக்ஷமாகா நின்றதிறே. (க)"வண்டல்நுண்மணல்"(௨) "எக்கலிடுநுண்மணல்"என்னுமாபோலேயும் தாவள்யத்தையும் சுத்தியையு முடைத்தான மணலைக்கொண்டு.

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) "புறம்பே போய் * தீயிணக்கிணங்காடாதே முற்றத்திலே யிருந்து விளையாடு" என்று நான் நியமித்து வைத்தால், வண்ட லிட்டதாலகயலே நுண்ணியதாய் வெளுத்திருக்கிற மணலைகொண்டு முற்றத்திலே

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) மாயணிவண்ணன்மேலே மாலேறினவிவள் சிற்றிலிழைக்கைக்குப்ரஸக்தியென்னென்னவருளுகிறார் (புறம்பேயித்யாதி), "பொங்கு" என்றதுக்கர்த்தம் (வண்டலித்யாதி). (வண்டலிட்டது) என்றது - நீராலே கொழிக்கப்பட்டதென்றபடி. (நியமித்துவைத்

(க) நா-தி-௨- (௨)

(முற்றத்தூச்சிற்றி லிழைக்கலுறில்) முற்றத்திலே கொட்டகமிடு கையிலே ஒருப்படில். (இடில்) சங்கை பரிஹரிக்கைக்காக வொருப்படில், சங்கை பரிஹரிக்கிறதும் தன் நினைவாலேயிறே. (சங்கும்) ✻ மடுத்தூதியசங்கும். (சக்கரமும்) ✻ அருளார் திருச்சக்கரமும். (தண்டு) ✻ அருளென்னும்தண்டும். (வாள்) ✻ நாந்தகமென்னுமொண்வாள். (வில்) ✻ நாணொலிச்சார்ங்க மென்னும் வில்; இவை முதலான அஸாதாரணசிஹ்நங்களைத் "தன் பருவத்தார்க்குதவினவை" என்று இழைக்குமதொழிய, வேறுதானும் நானும்போந்த ஸ்வரூபாநுரூபப்ராவண்யமும் இழைக்கலுறுள். தன்னுடையபூர்வாவஸ்த்தையையும்,உபகாரஸ்ம்ருதியையும்நினைக்கிலிறே இழைக்கலாவது. (உறில்) என்கிற யதி (௨) யாலே-ஸ்தப்த்தை (ஜ) யாய் நிற்றல், சில அநந்வய பாஷணங்களைச் சொல்லுதல் செய்யுமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது.

(கொங்கையின்னம் குவிந்தெழுந்தில) முலைகளானவை வாசி தோன்றினவில்லை, ஒருவெளுப்பான தொழிய. (க) " ஓமுழுமுலை முற்றும் போந்தில" என்னக்கடவதிறே. இவள் தான் யுவதியானாலும் தாயார்க்குஇவளுடைய சைசவமிறேதோற்றுவது. (கோ

கொட்டகமிட வொருப்பட்டாளாகில், (உறில்) என்கையாலே தில் இவளுக்கு மாஸ்லில்லாமையும்தன்னுடைய நிர்ப்பந்தத்துக்காகச் செய்கிறதித்தனை யென்னுமதும் தோற்றச்சொல்லுகிறுள். (சங்கித்யாதி) அவனுக்கு அஸாதாரணசிஹ்நமாய், அழகுக்கும் விரோதிநிரஸநத்துக்கு முடலாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதமுமொழிய வேறொன்று இடநினையாள்.

(கொங்கை யின்னம் குவிந்தெழுந்தில) (க) "முலையோ முழு முற்றும் போந்தில" என்கிறபடியே முலைகளானவை ஆண்முலைக்கும் பெண்முலைக்கும்வாசிதோற்ற முகம்திரண்டுகிளர்ந்தனவில்லை இவள்தான் யுவதியானாலும் தாயார்க்கு இவளுடைய சைசவமிறே

தால்) என்று கூட்டிச்சொன்னதென் கொண்டென்னவருளுகிறுர்) உறிலெ ன்கையாலேயித்யாதி). இந்தயதி(௨)சப்தத்தாலே கூட்டிறேனென்றுகருத்து.

"கொங்கையின்னமெழுந்தில" என்னவமைந்திருக்க "குவிந்தில" என்றும் சொன்னதுக்கு ஸத்ருஷ்டார்த்தமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறுர்(முலையோவித்

(க) திருவி-

விந்தனோடிவளைச் சங்கையாகி) அத்யந்தம் ஸுலபனாய் ரக்ஷகனான வனோடே ரக்ஷ்யமாகவும் ஸுலபையாகவும் மாட்டாத விவளை ஸம்ஶ்லிஷ்டையாக ஸம்பாயித்து. (என்னுள்ளம் நாடொறும் தட்டுளுப்பாகின்றதே) என்னுடைய மனஸ்ஸானது நாள்தோறும் தடுமாறிச் செல்லாநின்றது. (தட்டுளுப்பு) தடுமாற்றம். அன்றியே, ஜலபாத்ரகதமான லவணம்போலே கரையுமென்னுதல். அன்றியே (தட்டுளுப்பு) உளுவுடைய மரத்தை உளுப்பென்றதாய், அம்மரத்தைத் தட்டுந்தோறும் சிதிலமாமாபோலே யென்னுதல்.

இத்தால், விஷயங்களில் கிளம்பி ப்ரகாசிக்கிற இந்த்ரியங்களை உபகரணமாக்கிக் கொண்டு * பின்னானார் வணங்கும் ப்ரதமபதத்திலே நின்று நினைக்கப்புக்காளாகில், அவளிலுங்காட்டில் அவனுக்கு அநர்ஹரான மத்யமபதத்வய நிஷ்ட்டையையும் சரமபதத்வய நிஷ்ட்டையையு முடையவர்களை உத்தேஶ்யராக த்ரிவிதகரணத்தாலும்ப்ரதிபத்திபண்ணி, சேஷத்வாநுரூபமாக, பாதந்த்ரையான தன்னையும், இவ்வர்த்தத்தை உபதேசித்த வென்னையும், இத்தால் வந்த உபகாரஸ்ம்ருதியையும் ப்ரதிபத்தி பண்ணவிட்டால் "ஸந்தேஹமும் படுபாடும்போனலாகாதோ" என்று ஆசார்யன் மிகவும் வெறுத்தானென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. இதுக்கெல்

தோற்றுவது. (கோவிந்தனோடிவளைச் சங்கையாகி) பசுக்களோடும் பொருந்திவர்த்திக்கும் நீர்மையையுடையனானவனோடே இவளுக்குக் கலவியுண்டாகவேணுமென்று சங்கித்து. (என்னுள்ளம் நாடொறும் தட்டுளுப்பாகின்றதே) என்னுடைய மனஸ்ஸானது நாள்தோறும் தடுமாறிச்செல்லா நின்றது; இவளுடைய ஶைஶவத்தைப் பார்த்தவாறே "உண்டு" என்னப்போகிறதில்லை; இவளுடைய செயல்களைப்பார்த்தவாறே இல்லையென்னப்போகிறதில்லை. ஆகையால், இன்னதென்று நிர்ணயிக்கமாட்டாமல் என்னுடைய ஹ்ருதயமானது தடுமாறுநின்றதென்கை. தட்டுளுப்பு - தடுமாற்றம். .... (௩)

யாதி). தடுமாறிச் செல்லும் ப்ரகாரத்தை "கொங்கையின்னம் குவிந்தெழுந்தில" என்றதையும், சங்கு சக்கரமித்யாதியையும் கடாக்ஷித்து உபபாதிக்கிறார் (இவளுடைய வித்யாதி). (௩)

மூ.—

ஏழைபேதையோர் பாலகன் வந்தென்பெண்மகளை யெள்கித்
தோழிமார்பலர் கொண்டுபோய்ச் செய்தசூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்
ஆழியானென்னு மாழமோழையிற் பாய்ச்சியகப்படுத்தி [கேன்.
மூழையுப்பறியாதவென்னும் மூதுரையுமிலளே. (ச)

லாம்; பரிபாகமெங்கே. நாநாவான பக்தி விசேஷங்களெல்லா
மொருத்தலைத்தாலிறே பக்திவிசேஷம் தானுண்டாவது. "இன்
னம்" என்கையாலே சேதநனிலும் ஈஶ்வரனிலுங்காட்டில்பரிபாக
ஸாபேக்ஷன் ஆசார்யனென்றுதோற்றுகிறது.

"கொங்கையின்னம் குவிந்தெழுந்திலபொங்கு வெண்மணல்
கொண்டு சிற்றிலும் முற்றத்திழைக்கலுறில், சங்குசக்கரம் தண்டு
வாள் வில்லுமல்லதிழைக்கலுறாள். கோவிந்தனோடு இவளைச் சங்
கையாகி" என்றங்வயம். .... (௩)

அவ,—நாலாம்பாட்டு; இப்பாட்டால், தத்துல்யரான அநு
கூலஜநங்களை வெறுத்தபாசுரத்தைத் தோழிமார்மேலேவைத்து
அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(ஏழையித்யாதி) பற்றித்து விடமாட்டாத சபலை.
இது சபலபாவமென்னுமறியாதவள். (பேதை) தான் பற்றினவன்
தன்னை விட்டாலும் தான் விடமாட்டாமையிறேசபலபாவமாவது.
(என் துணை)"தன் துணை" என்றதிறேஏழைத்தனமாவது. (ஓர்பால
கன்) அத்விதீயமானபிள்ளைத்தனத்தை யுடையவன். (வந்தென்

வ்யா;—நான்காம்பாட்டு. (ஏழை) நல்லதுகண்டால் விடமா
ட்டாத சபலை. (பேதை) மேல்விளைவது நிரூபிக்கத்தக்க வறிவில்
லாதவள். (ஓர் பாலகன்) இரண்டுக்குமடியான பருவத்தின் இள

அரு;—நாலாம் பாட்டு. (ஏழையித்யாதி) "ஏழை" என்றும்,"பேதை"
என்றும்-தீந விஷயத்தில் ப்ரயோகம் காண்கையாலே பௌநருக்த்யம்வாரா
மைக்காக வர்த்தபேதம் காட்டுகிறார் (நல்லதித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே,
தீநர்க்கு சாபல்யமும் மேல்வரும் நன்மைதீமைகளும் தெரியாதிறே யென்று
கருத்து. "ஓர்" என்றதுக்கு அத்விதீய மென்று சப்தார்த்தமாய், அதுக்குப்
பலிதார்த்தம் (இரண்டுக்கு மடியான) என்றது. "ஆண்பெண்" என்கிற
விசேஷ மறப் பச்சைப் பசும் பிள்ளையைப் பாலகனென்று லோகவ்யவஹார
மூண்டென்று திருவுள்ளம் பற்றி யருளுகிறார் (பருவத்தினிளமையையு

பெண்மகளை) என்பெண்மகளை வந்துகிட்டி. (இள்கி) எத்திஸ்பர் ஸித்து. (தோழிமார் பலர்கொண்டுபோய்) "தோழிமார் கள்வர் ஐவர் பதின்மர்" என்னுமளவன்றே; அநேகர். இவர்களெத்திக் கொண்டுபோய். (செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்) க்ரியாபர் யந்தமாகச்செய்த க்ருத்ரிம வ்யாபாரங்களை - யாருக்குச் சொல்லு வேன்.

(ஆழியானென்னு மாழமோழையில்பாய்ச்சியகப்படுத்தி) கடீ ராப்தியிலே கண்வளருகிறவனென்னுதல். * கருதுமிடம்பொரு கிற திருவாழியை யுடையவனென்னுதல்; ஆஸ்ரித விஷயத்தில் செய்ய நினைத்திருக்குமவை அவகாஹநமாயிருக்கையாலே ஒருவ ராலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதவனென்னுதல். (என்னும்) இப் படி, பிள்ளை கொல்லிமடு வென்னும்ப்ரஸித்தியை யுடைத்தான (ஆழமோழை) சுழியும் குமிழியும் கிளம்புமபடியாழ்ந்தமடு. ப்ரவா ஹத்திலே சுழி; தேக்கத்தில்குமிழி; இப்படிப்பட்டவற்றுக்குள்ளே

மையையுடையவள். (என் பெண்மகளை) இப்படியிருக்கிற வென் பெண்பிள்ளையை. (தோழிமார் பலர் - வந்து-† இள்கி - கொண்டு போய்)தோழிமாரனேகராக வந்து "விளையாடப்போரு" என்று எத்தி, கூடக்கொண்டுபோய்.

(ஆழியானென்னு மாழமோழையிற்பாய்ச்சியகப்படுத்தி- செய் தசூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்) (க) "அணியாராழி" என்கிறபடி யே ஸர்வாபாணங்களும் தானேயாகப்போரும்படியான திருவாழி யையுடையவனென்று ப்ரஸித்தமாய், ஒருவராலும் நிலைகொள்ளவொ ண்ணாதபடியிருப்பதாய், அகப்பட்டாரை உள்வாங்கிக்கொள்ளும்

டையவள்) என்று. அந்வயமுகேந ப்ரதீகம் க்ரஹித்துச் சப்தார்த்த மருளு கிறார் (தோழிமாரித்யாதி). "இள்கி" என்றதினர்த்தம் (விளையாடப் போரு வென்றெத்தி) என்றது; போருவா வென்றபடி. (எத்தி) வஞ்சித்து.

மற்றை ஆயுதா உஉ பரணங்களிருக்க, திருவாழியை யிட்டு நிரூபிக்கை யாலே பலிதார்த்தத்தை ப்ரமாணமுகேந காட்டுகிறார் (அணியாரித்யாதி). "என் னும்" என்ற தினர்த்தம் (ப்ரஸித்தமாய்) என்றது. "ஆழ" என்றதுக்கர்த் தம (ஒருவராலே யித்யாதி). "மோழை" என்றதினர்த்தம் (அகப்பட்டாரை

(க) தி-வாய்-அ-௩-௪. † (பா.) எள்கி.

முழுநீந்திக் கரைப்படுத்தி. (மூழையுப்பறியாத) உப்பறியாதமூழை. நித்யமாக வளர்ந்தாலும் அதில் ரஸமறியாதமூழை. (என்னும் மூதுரை) பழையதாகமுன்னோர் சொல்லிப்போருகிற ப்ரஸித்தியுமிலளா.

"ஏழைபேதை மூழையுப்பறியாத வம்மூதுரையுமிலளென்னு மென் பெண்மகளைத் தோழிமார் பலர்வந்திள்கிக்கொண்டுபோய், ஆழியானென்னும் பாலகனென்னு மாழமோழையில் பாய்ச்சியகப்படுத்திச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்" என்றந்வயம்.

இத்தால் ஸதாசார்யனானவன் எல்லாவவஸ்த்தையிலும் சிஷ்யன் அவத்யம் கண்டாலும் கைவிடமாட்டானென்னுமாகாரம் தோன்றுகிறது; "ஏழை" என்கையாலே. அந்த ஏழைத்தனத்தை உபபாதிக்கிறதுமேல் அதாவது - ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்

கிழாறுபோலேயிருக்கிற விஷயத்திலே உள்ளுறத்தள்ளியகப்படும் படி பண்ணிச்செய்த க்ருத்ரிமவ்யாபாரத்தை யார்க்குச் சொல்லுவேன்.

(மூழையித்யாதி) இவள்படி பார்த்தால், "முகந்துபரிமாறுகிற மூழையானது தான்முகக்கிற பதார்த்தத்தின் ரஸமறியாது" என்னும் இந்த மூதுரையும் தன்பக்கல் இல்லாதவள்கிடீர். அதாவது- தாங்கள் கலந்து பரிமாறுகிற விஷயத்தின் ரஸமறியாதாரையும் "உப்பறியாமூழை" என்று லோகம் சொல்லும் பழமொழிக்கும் யோக்யதை யில்லாதவள் காணுமிவள். "இப்படியிருக்கிற விவளை இவர்கள் இவ்விஷயத்திலே கொண்டுபோய் அகப்படுத்தி மற்றொன்றறியாதபடியாக்குவதே!" என்று தன்னிலேநொந்துசொல்லுகிறாள். ... ... (ச)

யித்யாதி). "பாய்ச்சி" என்றதுக்கர்த்தம் (உள்ளுறத் தள்ளி) என்றது. (உள்ளுற) உள்ளே ப்ரவேசிக்கும் படி.

"மூழையது உப்பறியாதென்னும் மூதுரையு மிலள்" என்றந்வயித்துச் சப்தார்த்த மருளுகிறார்(இவள் படியித்யாதி). "மூதுரையும் தன் பக்கலில்லாதவள்" என்றத்தாலே இவ்வார்த்தை இவள் சொல்லாளென்று தோன்றுமைக்காக வுபபாதிக்கிறார். (அதாவதித்யாதி). (காணுமிவள்) என்றவநந்தரம் "என்கை" என்று சேஷம். இப்பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). "ஆர்க்குரைக்கேன்" என்றதாலே பலிதம் (தன்னிலேநொந்து சொல்லுகிறாள்) என்றது. ... ... (ச)

மூ.—நாடுமூரு மறியவேபோய் நல்லதுழாயலங்கல்
சூடியானன் போமிடமெல்லாஞ் சோதித்துழிதருகின்றாள்
கேடுவேண்டுகின்றார் பலருளர் கேசவனோடிவளைப்
பாடுகாவலிடுமி னென்றென்று பார்தடுமாறினதே.

த்ருத்வங்களில் அந்த வாசார்யனுடைய "மதீ பூர்வாசார்யத்தால்" என்னுமாபோலே ப்ரமாணானுகூலமான நிலையும் சொலவும் செயலுமொழிய, ஸ்வபோக்த்ருத்வாதிகளில்லையென்கிறது.

"மூழையுப்பறியாதவம் மூதுரையுமிலளே" என்னும் ப்ரஸித்தியாலே;

மூதுரையுமில ளென்கையாலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசனமொழிக்கவை யெல்லாப்ரகாரத்தாலும் கொண்டாடவொண்ணாது; கொண்டாடில் 'ஏவம்ப்ரகார பூதையானவென் பெண்மகள்' என்று; அவன் அபிமானிக்கும்படி ஜந்மவித்தமான பாரதந்த்ரயத்தையுடையவளை ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தினுணர்த்தியுடையார் வந்தெடுத்துக்கொண்டுபோய் * அடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருக்கும் கல்யாணகுணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து, அந்வீதியமான பருவத்தையும் வ்யாமோஹத்தை யுமுடையவனென்னு மாகார விசேஷத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்து, அதிலே ப்ராவண்யத்தையும் நடத்துவித்து, அஹமர்த்தபர்யந்தமான ஸம்பந்தத்தையும் இனி மீட்கவரிதாம்படி நிலமாக்கி, இவர்கள் செய்தப்ரகாரங்களை இவர்கள் தங்களுக்குச் சொல்லவோ? அந்த வ்யாமுக்தனுக்குச் சொல்லவோ? அதிலேயகப்பட்டவிவள் தனக்குச் சொல்லவோ? ஸநகாதிகளுக்குச் சொல்லவோ? வ்யாஸர்திகளுக்குச் சொல்லவோ? விஹிதபாரதந்த்ரரான ஸம்ஸாரிகளுக்குச்சொல்லவோ? அவிஹிதவிஹிதகாம்யபரரானார்க்குச் சொல்லவோ? யார்க்குரைக்கேன். .... (ரு)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. கொண்டுபோன தோழிமார் நீக்கப்பார்த்தாலும் அவனைவிடாதபடி யைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்வா;— (நாடித்யாதி) திருவாய்ப்பாடி நாடும், திருவாய்ப்பாடியானவூரும்; (க) "நாடுநகரமும் நன்கறிய" என்னுமாபோ

வ்யா ;—ஐந்தாம்பாட்டு. (நாடுமூருமறியவேபோய்) தானும் தன்னையணைந்த பந்துவர்க்கமும் அறிந்தவளாக அவன்பக்கலிலே

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு (நாடுமித்யாதி; வ்யாவர்த்யபூர்கம்தாத்பர்யமருளுகிறார்(தானுமித்யாதி). சூடுந்துழாயலங் கல் நல்லதாயேயிருக்க, "நல்ல"

லே. அன்றியே சாடுகிற ஒருவரிருவரன்றியே யிருக்கிற வூரிலுள்ளாரெல்லாருமறியப்போய். (நல்லதுழாயலங்கல்சூடி) ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பிசகின திருத்துழாய் மாலையைச்சூடி. (அலங்கல்)மாலை; (நாரணன் போமிடமெல்லாம் சோதித்துழிதருகின்றாள்) உள்ளவெழுத்தைக் குறைத்தது வாச்யப்ரதாநத்தாலே; வாசகபூர்த்தியிலும் காணலாவது - ஸ்வரூபகுண ரூபகுண விபூதிகளையிறே. அவையெல்லாம் வாச்யப்ராதாந்யம் கொள்ளும்போதும் விசிஷ்டரூபப்ரகாசமாத்ரத்தாலேயும் காணலாமிறே. (போமிடமெல்லாம் சோதித்து)திருக்குழலூதுகளினது அடியும்சுவடும்பார்த்து அவன்போனவிடம் காணமாட்டாமல் மீண்டு அநுகரித்தவர்களைப்போலன்றியே, போவதாகக் கோலினவிடங்களுமறிந்து முற்பாடையாய்ச் சென்று,(க) "अग्रतस्ते गमिष्यामि - அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமி" என்கிறபடியே படுகிறவளவுமன்றிக்கே, கிளைகொம்பு பிடித்தும் சோதித்து, அவ்விடங்களிலே நின்று வரவு பார்த்து ஸஞ்சரியாநின்றாள்.

(கேடித்யாதி) இந்தச் சேர்த்தியும் ப்ராவண்யமும் காணவேண்டாத ரேகாயநரேயன்றிக்கே, திருக்குரவையிலுமுண்டான

ப்ரவணையாய் அகம் விட்டுப்புறப்படாமலிருக்கையன்றிக்கே, திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்தநாடும் திருவாய்ப்பாடியான ஊர்தானும் இருந்ததேகுடியாக அறியும்படியாகக்ருஹத்தைவிட்டுப்புறம்பேபோய். (நல்லதுழாயலங்கல் சூடி) ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பிசகின திருத்துழாய் மாலையைச் சூடிக்கொண்டு. (நாரணனித்யாதி) நாராயணனென்னும் திருநாமத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் வ்யாபரிக்குமிடம் பலவுண்டாகையாலே, அவன் போமிடமெல்லாம் அவனைக்காண்கைக்காக ஆராய்ந்துதிரியாநின்றாள். அதாவது - பசுமேய்க்கை, பெண்களோடே கலக்கை, விளையாடுகை தொடக்கமானவற்றுக்காக அவன் வ்யாபரிக்குமிடங்களெல்லாம் தேடித்திரியாநின்றாளென்கை.

(கேடுவேண்டுகின்றார் பலருளர்) இக்குடியின் மினுக்கம் பொறுமையாலே "இதுக்கோரவத்யம்வரக் காணவல்லோமே!" என்று

என்று விசேஷிக்கவேணுமோவென்னவருளுகிறார் (ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே யித்யாதி). (பிசகின) மூசகின. "உழிதருகின்றாள்" என்றதுக்கர்த்தம் (திரியாநின்றாள்) என்றது.

(மினுக்கம்) பழியில்லாமையால்வந்த வதிசயம். (எடுப்புண்டு)-ஈடுபட்டு.

(க) ஸ்ரீ-அ-

போக்கிலும் நலிய நினைப்பாரும் நலிந்தாரு முண்டிறே. (௧)"கஞ்சன் கடியன்" (௨)"[Grantha] - ஏஹிபஸ்யஸரீராணி". (கேசவனித்யாதி) ப்ரஶஸ்தகேஶனானவனோடே. (இவளை) பருவத்தளவேயன்றியே, பரிபாகம் மிக்க விவள். இவள் * பிறங்கிருங் கூந்தலானாலும், இவள்சொல்லுவது-"மயிரும் முடிகூடிற்றில" என்றிறே.

(பாடுகாவல்) பாதுகாவல்; அதாவது - அருகுவைத்தல்; வைப்பது அந்தஃபுரக்கட்டிலேயிறே. "கேடுவேண்டுகின்றார் பலருளர்" என்கையாலே தாய்மார்க்கு அவனோடே சேர்த்து விடுகையிலே தாத்பர்யமாய்த் தோற்றுகையாலே, இவர்களுடைய பந்துவர்க்கங்களும் அவன் போமிடமெல்லாம் (௩) "[Grantha]-ஸ்த்ரியம்புருஷவிக்ரஹம்" என்று சொல்லி முன்னோடித்திரியாமல் பாடுகாவலிட்டு, அவன்வரவு பார்த்து, அந்தஃபுரக்கட்டிலே ரக்ஷித்திருத்துங் கோளென்கிறார்களென்னுதல்; அர்வயப்ராதாந்யத்தாலே "கேசவன் பாடோடிவளை யோடாமல் காவலிடுமின்" என்றுபந்துவர்கம் சொல்லுமிறேபலராலும். அன்றியே "கேசவனை விட்டுப்புறப்படாமல்பாடுகாவலிடில்காக்கலாம்" என்றுகேக்ஷபமாகவுமாம். (பார்தடுமாறினதே) பூமியிலுள்ளாரும் தாய்க்கடங்காமையைக்கண்டு "நாமும் சிலபெண்களைப் பெற்றன்றோவிருக்கிறோம்; நமக்கும் இங்ஙனே குடிப்பழிவிளையுமோ, விளையாதோ?" என்றுப்போலே தடுமாறிற்றேயன்றோ; தன்னுடைய தடுமாற்றமும்

இக்குடிக்குக்கேடு வேண்டியிருப்பார் பலருமுண்டு. (கேசவனித்யாதி) ஆனபின்பு, ப்ரஶஸ்த கேசனானவனோடே அவன்வைலக்ஷண்யத்திலே யெடுப்புண்டு பின்பற்றித்திரிகிறவிவளை, தானேபோய்ச்சேர்ந்தாளாகாமல் நீங்களே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து அருகுகாவலிடுங்கோள். அதாவது - அவனுக்கு ஆஸந்நமான அந்தஃபுரக்காவலிலேயாக்குங்கோளென்கை. (என்றென்று பார்தடுமாறினதே) இப்படியிருக்க, பலகாலும் சொல்லி, இக்குடிக்குத் தீங்குவராப்பொருத லோகத்தில் அநுகூல ஜநமானது தளும்பிற்றென்கிறாள்.

"பாடு" என்றதினர்த்தம் (அருகு) என்றது. அருகுகாவலிடும்ப்ரகாரத்தைவிவரிக்கிறு. (அதாவதித்யாதி). (தளும்புதல்) - க்லேஶித்தல். ... ...(இ)

(௧) உ-௩-௧. (௨) ரா-ஆ-௬-௧௯. (௩) ரா-அ-௩௦-௩.

மூ.—பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடுபெய் திவள்பாடகமுஞ் சிலம்பும்
இட்டமாகவளர்த் தெடுத்தேனுக் கென்னோ டிருக்கலுறாள்
பொட்டப்போய்ப் புறப்பட்டுநின்றிவள் பூவைப்பூவண்ணா
வட்டவார்குழல்மங்கைமீ ரிவள்மாலுறுகின்றாளே [வென்னும்

ஸ்வா;—பந்துவர்கத்தினுடைய தடுமாற்றமு மெல்லார்க்கு மொக்குமென்றிருக்கிறாள்.

இத்தால், வானவர் நாடு, கண்ணன் விண்ணூரென்னுதல்; அதுக்கு மவ்வருகேயான திருவழுதிவளநாடு, திருக்குருகூரென்னுதல்; திருமல்லிவளநாடு, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று - முமுக்ஷுக்களையே சொல்லுதல். "ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்திலும் விஷயாநுரூபம் புருஷார்த்தம்" என்று நிஶ்சயித்து, ஸூமநாக்களாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸம்ஸாவஹித்து, சிறுப்பேரன்றிக்கே * குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தனை ப்ரஶஸ்தகேசன் போமிடமெல்லாம், (௧)"ಅಹಂಸರ್ವಂ ಕರಿಷ್ಯಾಮಿ - அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்பாரைப்போலேயும் ஸயுக்தாளரைப்போலேயும்சோதித்துழிதருகின்றார் (பலருளர்) இந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ காணவேண்டாதாரும் உளராயிறேயிருப்பது. "ದೇಶೋ ವಿಶಾಲಃ - தேசோவிஶாலஃ" (௨) "புடைதான்பெரிதேபுவி"

[இல்லையல்லரே] இப்பரப்பில்கூடாததுண்டோ. கூடாதாகில் வைதரணிமார்கம் துகிர்ந்துபோகாதோ ? அன்றிக்கேஸ்வவிநாசத்தை விளைத்துக்கொண்டு ஸ்ருஜ்யபோக்யராகாதாரு முளரிறே யென்னவுமாம். ஒரு நிபுணாசார்ய விஷயத்திலே அற்றுத்தீர்ந்தவுணர்த்தியையுடையவர்கள் பகவத்விஷயத்திலும் அவன் காட்டிக்கொடுக்கப்போதல், உபகாரஸ்ம்ருதியாலே போதலொழியத்தானே போகை மிகையென்று தோற்றுகிறது. உயர்ந்தோர்மாட்டு-லோகமாகையாலே, லோகம் சிஷ்யாசார்யக்ரமத்தாலல்லது நில்லாதென்னு முணர்த்தியாலேதடுமாறுதல்; இவ்வர்த்தத்திலுணர்த்தியில்லாத அவிவக்ஷிதரையும் இத்தோஷம் தடுமாறப்பண்ணு மென்னுதல்; இது தான் ஸமர்பணவாக்ய ப்ரஸித்தமிறே. .... (௫)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. இவள் படியை வினவப் புகுந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

(௧) ரா-அ-௬௮-௨௫ (௨) பெ-திரு-௭௩,

ஸ்வா;—(பட்டமித்யாதி) பட்டம் - தலைபலங்காரம், தோடு - காதுப்பணி. பாடகமும் சிலம்பும் - காலிலிடுமவை. கேசாதிபாத மாக எல்லாவாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இவை யெல்லாம் குறைவறச் சமைத்திட்டு. இவளை நியமியாமல் இவளிஷ்டத்திலே வளர்த்தெடுத்த வெனக்கு. தனக்கு என்னளவில் ப்ரியமில்லையாகிலும், எனக்குத் தன்னளவிலே ப்ரியமானுல், தன் நெஞ்சு புறம்பே போனாலும் தான் என்னருகே யிருக்கலாமிறே. அதுவும் காண்கிறிலோம்; அதுவும் காணவிட்டால் தனக்குப் பொருந்தின தோழிமாரோடுதான்போது போக்கவுமாமிறே; அது தவிர்ந்தால்தான் இருந்தவிடத்தே அவர் வர இருக்கலாமிறே.

அதுவுமொழிந்து அவனிருந்தவிடம் தேடிப்போம்போது த்யாஜ்யங்களை த்யாகப்ரகாரங்களாலே த்யஜித்துப் போவாரைப் போலேயும் போகாமல், நிஷித்த நிந்திதங்களைப் பாராமல் போவா

வ்யா,—ஆரும்பாட்டு. (பட்டமித்யாதி) லலாடபூஷணமான பட்டத்தைக்கட்டி, கர்ணபூஷணமான பொன்னின் தோட்டை யிட்டு. பாத பூஷணமான பாடகத்தையும் சிலம்பையு மிட்டு "பெய்து" என்கிறக்ரியை இங்கும் அந்வயிக்கக்கடவது. இவை தான் ஸர்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். (இட்டமாகவித்யாதி) நியமித்து, வளர்க்கையேயன்றிக்கே இவளுடைய இஷ்டத்திலே வளர்த்து, நிலத்திலே நடக்கவிடாமல் ஒக்கலையிலே யெடுத்துக் கொண்டு திரிந்தவெனக்கு. (இவள் என்னோடிருக்கலுறாள்) இப்படி நான் சீராட்டி வளர்க்கப்பெற்ற விவள், "இப்படி வளர்த்தவளன்றோ" என்று ஸ்நேஹித்து எனக்கு பவ்யையாய் நடக்கவேணுமிறே; அது செய்யாவிட்டால், நான் தன்னைக்கண்டநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்படி நெஞ்சொழியவும் என்னருகு விடாமலிருக்கலாமிறே; அதுவும் செய்கிறிலள்.

அரு;—ஆரும்பாட்டு. (பட்டமித்யாதி) "பெய்து" என்றதினைத்தந் (இட்டு) என்றது. பெண்களை வளர்ப்பார் தங்களுக்கிஷ்டமாகாதே வளர்ப்பார்களோ வென்ன, அதுக்குவ்யாவர்த்த்ய பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார்(நியமித்தித்யாதி). (எடுத்தேனுக்கு) என்றவனந்தரம் "பவ்யையாய்" என்றத்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (நெஞ்சொழியவும்) என்றது - வளர்த்தெடுத்த வளுக்கு பவ்யையா யிருக்க வேணுமென்னும் மநஸ்ஸில்லாதே [illegible].

ரைப்போலே நானெடுத்து வளர்த்த நாளேக்கும் லஜ்ஜித்து, பாதகா திகளை விட்டுப்போமாபோலே சடக்கெனப் போகவேணுமோ? (புறப்பட்டு நின்று இவள் பூவைப் பூவண்ணவென்னும்) சடக்கெனப் புறப்பட்டு நின்றால் மேலீடானவவன் வடிவழகிலே ஈடுபட்டுக் காயாம்பூவண்ணவென்பாரு முண்டோ? (பூவை) காயாவிலவாந்தரம்.

(வட்டவித்யாதி) சுருண்டு நீண்ட குழலையும் பருவத்தால் வந்த விளமையையு முடையவர்களே!; நீங்களுமெல்லாம் சிலதாய்மார்க்கு நியாம்யைகளாய்ப் போருகிறீர்களே; தனக்கு நான் நியாம்யையாயிருகச் செய்தேயும் என்னோடிருக்கலுறாள். தன்னோடிருக்கலுறாத அவனோடே தானிருப்பதாக மாலுறுகின்றாளே. அவன் தன்னோடிருக்கலுற்றால்; நான்தான் என்னோடே யிருக்கை கர்தவ்யம்.

இத்தால் ஆசார்யனவன் சிஷ்யனுக்குவேண்டுவன பூஷணங்களை யுமுண்டாக்கி, ஹிதத்தை ப்ரியமாக்கிநடத்திக்கொண்டுபோந்தவள

(பொட்டப்போயித்யாதி) அவ்வளவுமன்றிக்கே, சடக்கென என்னைவிட்டுப்போய், எல்லாரும் காணும்படி தெருவிலே புறப்பட்டுநின்று, ஸ்த்ரீத்வத்தாலே வாய்திறவாமலிருக்கக்கடவவிவள் "காயாம்பூவண்ணா" என்று அவனுடையவடிவழகை அநுபவிக்கையிலுண்டான விடாய்தோற்றக் கூப்பிடாநிற்கும். (வட்டவார்குழல் மங்கைமீர்) சுருண்டு நீண்ட குழலையும் பருவத்தால்வந்த இளமையையுமுடையவர்களே!, நீங்களுமெல்லாம் உங்கள் தாய்மார்க்கு நியாம்யைகளாய்ப் போருகிறீர்களே, இவளும்அப்படி போரவேண்டாவோ, அதுசெய்யாமல்; (இவள்மாலுறுகின்றாளே) இவள் அவன் விஷயத்திலே பிச்சேறுநின்றாள். .... (சு)

"வண்ணா" என்ற ஸ்வரத்தாலே பலிதம் (விடாய் தோற்ற) என்றது. "வார்" என்றதினர்த்தம் (நீண்ட)என்றது. ஸம்போதிக்கிற வளுடைய தாத்பர்யமருளுகிறார் (நீங்களுமித்யாதி). கீழே "இவள்" என்று சொல்லிவைத்து, திரியட்டும் இங்கே "இவள்" என்றதுக்கு-உங்களைப் போலே எனக்கு பவ்யையாயிருக்கத் தக்கவளென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவளுமித்யாதி). "மாலுறுகின்றாள்" என்றதுக்குச்சப்தார்த்தம்(இவளவனித்யாதி), "பட்டம் கட்டிப் பொற்றோடு பாடகமும் சிலம்பும் பெய்து இட்டமாகவளர்த்தெடுத்தேனுக்குபவ்யையாய், இவளென்னோடிருக்கலுறாள்" என்று தொடங்கி அந்வயம். ... ... (சு)

மூ.—

பேசவும் தெரியாதபெண்மையில் பேதையேன் பேதையிவள்
கூசமின்றி நின்றார்கள் தம்மெதிர் கோல்கழிந்தான் மூழையாய்க்
கேசவாவென்றுங் கேடிலீயென்றுங் கிஞ்சுகவாய் மொழியாள்
வாசவார்குழல் மங்கைமீர் இவள் மாலுறுகின்றாளே. (௭)

வி:—ம், தனக்கு வசவர்த்தியாகை தவிர்ந்து பகவத் விஷயத்திலே செல்லும்படியான ப்ராவண்யாதிசயப்ரகாரத்தை ஆசார்ய பரதந்த்ரரானவர்களுக்குச்சொல்லி ஈடுபட்டமைதோற்றுகிறது. (பட்டம்) ஆசார்யபாரதந்த்ர்யபூர்த்தி. (பொற்றேடு) அந்த பூர்த்தி குலையாமைக்கு அவனுண்டாக்கின ஸ்ருதபலம். (பாடகம்) அநந்யகதித்வம். (சிலம்பு) அதினுடைய ப்ரகாசம். .... (௬)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. குணஹாநி சொல்லி நியமிக்கப்பொறுதவளவேயன்றிக்கே, குணம் சொல்லிக் கொண்டாடினாலும் நெஞ்சு அல்பகாலமும் தரியாதபடியானுளென்கிறாள்.

ஸ்வா;—(பேசவித்யாதி). "நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு" என்றாப்போலே சொல்லுகிற ஸ்த்ரீத்வங்களையிறே பெண்மை யென்கிறது. அன்றிக்கே, பேதை மயில்போலேயிருக்கிற பெண்ணென்னவுமாம். (என்பேதையிவள்) என்வயிற்றில் பிறப்பாலும் பேதையானவள். பேதைவயிற்றில் பேதை. திருத்தாய்மார்க்குப்பேதைமையாவது-இவள் தன்னைவிட்டால்தான் பின்னும் விட

வ்யா;-ஏழாம்பாட்டு. (பேசவும் தெரியாத பெண்மையில்)ஒருவர் ஒருவார்த்தை சொல்லப்பொறுதஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய. அதாவது தன்னுடைய ஆசாரத்தால் ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஒரு நழுவுதல்வாராதபடி வர்த்திக்குமளவன்றிக்கே, நழுவுதலுண்டாக ஒருவர் ஒரு வார்த்தைசொல்லிலும் அது பொறுமல் ‡ மாந்தும்படியான ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையவளென்கை. ஸ்த்ரீத்வமாவது-" நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு " என்கிற ஆத்மகுணயோகம். (பேதையேன்

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பேசவுமித்யாதி) பேசத்தெரியாத வென்றதே, "பேசவும்" என்று சொன்னச(ச)காரம் அநுக்தஸமுச்சயமாக்கி, அந்தவர்த்தத்தையும் காட்டாநின்றுகொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). (மாந்தும்படி) என்றது-நசிக்கும்படி யென்கை. (பயிர்ப்பு) என்றது - ஒருவிஷ

எதஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௩-ப, ௭-தி, ஸ்ரீ்பூர், பேசவும்,
வேண்டு மவளை விடமாட்டாமையிறே. (இவள்) "பருவத்துக்குத் தக்க தலைமையல்ல விடர்" என்று உறைக்கப்பார்க்கிறாள்.

கூச வேண்டுவாரளவிலும் கூசமின்றி ; கூசவேண்டுவாரா கிறார் - தந்தாம் தாய்மார்க்கு பவ்யரானவர்கள். ஸ்வாபதேசத் தில் கூசவேண்டுவாராகிறார்-ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யம் வஸ்துநிர் தேசத்திலொழியச் சேராதென்னு முணர்த்தியுடையராய், அதிலே நிலைநின்றவர்கள். அன்றிக்கே, நின்றாராகிறார்-உத்தமனில் க்ரியா பதத்தையும் வஸ்துநிர்தேசத்திலே சேர்த்து நிலைநின்றவர்களென் னவுமாம். இது நிலைநிற்பது உடையாளவுமிறே; இவ்வருகுள்ள வையும் நிலைநில்லாதிறே; இதுதான் விஷயஸாபேக்ஷமாயிருக்கை யாலே. (நின்றார்கள் தம்மெதிர்கோல்கழிந்தான் மூழையாய்) முன்னே "மூழையுப்பறியாது" என்றாள். இப்போது "கோல்

பேதை) ஒருவிரகறியாத வென்னுடைய பெண்பிள்ளை. அதாவது தன் குலத்துக்கும் ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் அநுகுணமாக நடத்தும தொழியப் போந்து புரிந்து நிற்கைக்கு ஒரு விரகறியாதவென்வ யிற்றிற் பிறந்தவளென்கை. (இவள்) இப்படியிருக்கிறவிவள்.

(கூசமின்றி நின்றார்கள் தம்மெதிர்) தந்தாமுடைய ஸ்த்ரீத் வத்திலும் மாத்ருபவ்யதையிலும் தவறாமல் நின்றவர்கள், "தங்கள் ஸந்நிதியிலே நாமித்தைச் செய்யும்படியென்" என்கிற கூச்சமின் றிக்கே. (கோல்கழிந்தான் மூழையாய்) சோல்கழிந்த மூழை போலே தனக்குஆஸ்ரயமானவென்னோடு ஒரு வொட்டற்றவளாய் இத்தால் - எனக்கு நியாம்யையல்லாதவளா யென்கை.

யத்திலே நின்று விடாதே ஸ்நேஹித்திருக்கை யென்றபடி. ஸ்ரீஷ்வாக்ய விவ ரணம் (அதாவதித்யாதி). (போந்து) என்றது-இப்படி நடக்கையை விட் டென்றபடி. (புரிந்து நிற்கை) வேறே யொரு நடக்கையிலே போயிருக்கை

"நின்றார்கள் தம்மெதிர்-கூசமின்றி" என்று அந்வயித்து"நின்றார்கள்" என் கைக்குளதிலேயென்னுமாகாங்க்ஷயிலேதாத்பர்யமருளுகிறார்(தந்தாமுடைய வித்யாதி). (ஸ்த்ரீவத்திலும் மாத்ரு பவ்யதையிலும்) என்றது-ஓழநாயிகா விசேஷணமாகப் "பேசவும் தெரியாத பெண்மையை யுடைத்தான" என் றும் "பேதையேன்பேதை" என்றும் சொன்னது-இவர்களுக்கும் ஸமாநமென் னுமத்தைப்பற்ற.

கழிக்தான் மூழையாய்" என்னுகின்றுள். அதுக்கும் இதுக்கும் வாசி யென்னென்னில் ; — அது குணபாவம். இது - தோஷ தர்மம். (கோல்கழிந்த) ஆன் - சாரியை. கோல்கழிந்த மூழை யால் ஒருப்ரயோஜநமில்லையிறே, இரண்டு தலைக்கும். அன்றியே "முகப்பான்கையில் கோல்கழிந்தமூழைபோலேயானுள்" என்னவு மாம். இத்தால் திருத்தாயார்க்கு நியந்த்ருத்வம்போய், ஸ்வாத ணியாம்மை யென்கை. இது-ஆசார்யவிஷயத்துக்குமொக்கும்.

(கேசவாவென்றும் கேடிலீயென்றும்) விரோதிநிரஸநசீல னென்னுதல், ப்ரஶஸ்தகேச னென்னுதல். (கேடிலீயென்றும்) உன்னுலல்லது செல்லாமை பிறந்தவர்களை ஒருநாளும் கைவிடாத வனேயென்றும். (கிஞ்சுகவாய்மொழியாள்) முருக்கிதள் போலே யிருக்கிறவதரத்தையும், கிளிமொழிபோலேயிருக்கிற வார்த்தையு முடையவள். கிஞ்சுகமென்று - கிளிக்கும்பேர். இவ்விரண்டா லும் (க)"திருவருள்கமுகொண்பழத்தது" என்னவொண்ணுதவிது ளையும், தான் கற்பித்ததொழியத்தானொருவார்த்தையேறக்குறைய முன்பு சொல்லமாட்டாதவளென்கை. (வாசவார் குழல் மங்கை மீர்) நறு நாற்றத்தையும் ஒழுகு நீட்சியையு முடைத்தான குழலையு முடையராய், பருவத்தாலு மிளையவர்களை மங்கைமீரென்கிறுள்.

(கேசவாவென்றும்) ப்ரஶஸ்தகேஶனானவனேயென்றும். (கே டிலீயென்றும்). உன்னுலல்லது செல்லாதவர்களை யொருநாளும் கைவிடாதவனே யென்றும். (கிஞ்சுகவாய்மொழியாள்) கிளியோ டொத்த வாயிற்பழுப்பையும் பேச்சில் இனிமையையுமுடையவள். தனக்கடங்காமல் கைகழிந்து அவன்பேரைச் சொல்லி நின்று கூப் பிடுகிற தசையிலும், இவளுடைய அதரசோபையும் மதுரபாஷண மும் திருத்தாயாருக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது காணும். (வாச வார்குழல் மங்கைமீர்) பரிமளிதமாய் ஒழுகுநீண்டமயிர் முடியை

"கிஞ்சுகம்" என்று-கிளியாய், அதினுடைய வாய்போலே யிருக்கிறவா யும், மொழிபோலே மொழியுமுடையவளென்று சப்தார்த்தமருளுகிறர் (கிளி யித்யாதி). "தன்னைவிட்டிருக்கிறுள்" என்று சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் வர் ணிக்கை சேரும்படி யெங்ஙனேயென்னும் சங்கையை சமிப்பித்துக்கொண்டு அருளுகிறர் (தனக்கித்யாதி). ... ... (எ)

(க) தி-வாய்-அ-க-ஐ.

மூ.—

காறைபூணுங் கண்ணாடிகாணுந் தன்கையில் வளைகுலுக்கும்
கூறையுடுக்கு மயர்க்குந் தன்கோவைச்செவ்வாய் திருத்தும்
தேறித்தேறிநின் றாயிரம்பேர்த்தேவன்திறம் பிதற்றும்
மாறில்மாமணி வண்ணன்மே லிவள்மாலுறுகின்றாளே. (அ)

அவ;— எட்டாம்பாட்டு. தன்னுடைய ஆர்த்யதிசயத்தாலே அவன்வரவு தப்பாதென்றறுதியிட்டு "அவன் சுபதர்ஶியாயிருக்கும்; அவன்நம்முடைய கார்ஶ்ய சேஷம் காணவொண்ணாது" என்று தன்னையலங்கரிக்கிறாள். கண்டால்தான்வந்ததென்னென்னில், "நாம்பரகவாசியறியாமை தாழ்க்கையன்றோ இங்ஙன்விளையவேண்டிற்று" என்று லஜ்ஜையாலும்சோகத்தாலு மீடுபடுமென்று, அதுக்குப்பரிஹாரமாகவும் போகஹேதுவாகவுமிறே இங்ஙனலங்கரிக்கிறது. இந்தமநோரதாலங்காரம் அவன் வந்திலனாகில் செய்வதென்னென்னில், "இம்மணக்கோலம் பிணக்கோலமாகிறதென்றிறே இவள் நினைத்திருப்பது" என்று நாலூர் பிள்ளையருளிச் செய்தாராக ஆச்சான் பிள்ளையருளிச் செய்வர்.

ஸ்வா; —(காறைபூணும் கண்ணாடிகாணும்) பூண்பதற்கு முன்னும் பின்னு முண்டானவாசி கண்ணாடியிலே கண்டால்

யும் பருவத்தால் வந்த இளமையையுமுடையவர்களே!. (இவள்மாலுறுகின்றாளே) இப்படியே இவள் அவன் விஷயத்திலே பிச்சேறாநின்றாள். ... . (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (காறைபூணும்) தன்னாற்றாமையாலே "ஏதேனுமொன்றைச் செய்து நாமவனைப் பெறவேணும்" என்று நினைத்து, "அவனுக்கு ஆகர்ஷகமாம்படி நம்மை யலங்க

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (காறையித்யாதி) அவன்மேலே மாலேறியிருக்குமவளுக்கு வேறொன்றிலே நெஞ்சு செல்லாமையாலே இவள் காறைபூணுகை முதலானவை சொல்லக்கூடுமோ, ஆகிலுமெல்லாத்துக்கும் மூந்துறக்காறையைத்தான் சொல்லுவானென்னென்னில்; இரண்டுக்கும் நியாமகம் காட்டிக்கொண்டருளித்தமருளுகிறார் (தன்னாற்றாமையாலேயித்யாதி). மூந்துறவவன்

காறைமிகையாய்த் தோற்றுமிறே தனக்கும். (தன்கையில் வளை குலுக்கும்) தானே கழலுகிற வளைகளும் குலுக்கினால் மிகவும் விழவிறே ப்ராப்தம். விழுந்தவை விழுந்தேபோயிற்றன. விழா

ரிக்கவே அவன்தானே வந்து மேல்விழும்" என்று தான் தன்னை யலங்கரிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தையாய், ப்ரதமம், அவன்கண்டு ப்ரியப்பட்டுக் கட்டிக்கொள்ளும் கழுத்துக்கு அலங்காரமாகக் காறையைப்பூணும். இதுதான் உத்தமாங்கத்துக்கும் உடம்புக்கும் நடுவாய் நின்று ஒளிவிடுவதோராபரணமிறே. (கண்ணாடி காணும்) காறை பூண்டதிருத்தம் தன்கண்ணுக்கு விஷயமல்லாமையாலே, "அவனுகக்கும்படி வாய்த்ததோ? இல்லையோ" என்னு மிடமறிகைக்காக, காறையும் கழுத்துமான சேர்த்தியழகைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே பாராநிற்கும். இதுதான் அவயவாந்தரங்களிலாபரணங்களும் இவள் பூணுமதுக்கு முபலக்ஷணம்.

(தன் கையில் வளைகுலுக்கும்) இம்மநோரதமடியாக உடம்பிலே ஒரு பூரிப்புத் தோற்றுகையாலே அதறிகைக்காகக் கையில் வளையசைத்துப்பாராநிற்கும். விரஹகார்ஶ்யத்தாலே கையில் வளைகள் கழன்றாலும், பின்னையும் எடுப்பது இடுவதாய்க்கொண்டிறே

கண்டு ப்ரியப்படுகைமற்றையாபரணங்களுக்குச் சொல்லக்கூடாதோ? இந்தக் காறைக்கு அதிசயமேதென்ன (இதுதானித்யாதி). அவனுகந்து வருகைக் காகக்காறை பூணுமவள் தனக்கு உகப்பு தோன்றக்கண்ணாடிகாணக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (காறைபூண்டவித்யாதி) (திருத்தம்) சமத்காரம். (அவயவாந்தரங்களில் ஆபரணங்களும்) என்றது - பெருப்பெருத்த வாபரணங்களு மென்றபடி. இங்ஙனன்றாகில் "தன்கைவளை" என்று வளையிருக்கிறதாகச் சொல்லக்கூடாதிறே.

அவன் வரவுக்குக்காறை பூணுகையும் கண்ணாடி காணுகையும், கூறையுடுக்கையுமுடலானாப்போலே வளைகுலுக்குகை அதுக்குடலன்றே; இதுவேதுக்காக வென்னவருளுகிறார் (இம்மநோரதமித்யாதி). தன்னுடம்பில் பௌஷ்கல்யமும் அவனுக்கு ஆகர்ஷகமாகையாலே, அத்தையறிய வேணுமென்று குலுக்குகிறாளென்று கருத்து. விஶ்லேஷதசையில் கையில்வளை தங்காமையாலே தன்கையில் வளையென்னக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (விரஹேத்யாதி). கைவளையை அசைத்தறியவேணுமோ? தன்னுடம்பில் பூரிப்புத்தனைக்

தலை கழலாநிற்கச் செய்தே மநோரத ஸமயத்தில் பூரித்தனவி றே. அவன் குணங்களை நினைத்திருந்த கனத்தாலே குலுக்கக் குலுக்கப் பூரித்தன வென்னுமதொழிய, ஶிதிலமாய் விழுந்தன வென்கை மார்தவத்துக்குப் போராதே.

(கூறையுடுக்கும்) பரியட்டம் அரையில் தொங்கிற்று - இம்ம நோரதத்தாலே யென்னில், உடுக்கவுமாமிறே. அல்லாதபோது கையிலே ஒருதலையும், காலிலும் தரையிலு மொருதலையுமாமிறே.

இவள் தானிருப்பது. இவள் எடுத்து இட்டாலும் அவை கையில் தொங்காதே; இப்போது உடம்பில் தோற்றுகிறபூரிப்பாலே அவை கையில் தொங்கினமை யறிகைக்காக அசைத்துப் பாரா நிற்கு மென்கை.

(கூறையுடுக்கும்) பரியட்டமும் அரையில் தொங்கும்படியாய்த் து-இம்மநோரத நிபந்தநமான தேஹபௌஷ்கல்யத்தாலேயிறே; அல்லாதபோது,கையிலேயொருதலையும்,காலிலும்தரையிலும்ஒரு தலையுமாமிறே. வளையும் கலையும், க்ருதஸங்கேதரைப்போலே கழ லும்போதும் ஒக்கக்கழன்று, தொங்கும்போதும் ஒக்கத்தொங்கா நிற்குமாய்த்து; காறை பூண்டதுக்குமேலே ஓரதிசயம் தேடுகைக் காகவிறே கூறையுடுக்கப்புகுந்தது. அதாவது - அவனுக்காகர்ஷ கமாம்படி பரியட்டத்தை நன்றாக உடாநிற்குமென்கை. இவளு டைய அழகிலேயாய்த்து அவனீடுபடுவது; ஆகையால், அவனுக்

குத் தெரியாதோ வென்னவருளுகிறார் (இவளெடுத்தித்யாதி வாக்யத்வயத் தாலே). மநோரதமாத்ரத்தால் வந்த பூரிப்பாகையாலே இப்படியறிய வேண் டிற்றென்று கருத்து.

இவள் கூறையுடுக்கிலும் அது அரையில் தங்குமோ வென்ன, (பரி யட்டமு மித்யாதி). ஸ்த்ரீகளுக்குப் பரியட்டமும் வளையைப் போலே கழலச் சொல்லக்கூடுமோ, இப்போ உடுக்கு மென்கைக் கென்னவரு ளுகிறார் (அல்லாத போதித்யாதி). வளையும் கூறையும் மநோரதத்தால் வந்த பௌஷ்கல்யத்தாலே தங்குமென்னுமதுக்கு உபபத்தியருளுகிறார் (வளையும் கலையுமித்யாதி). "கலை" பரியட்டம். காறைமுதலானவை கழற்றிவைக்கவும் வேண்டும்போது பூணவுமாயிருக்குமாகையாலே, அவன்வரவுக்காகவாபரணங் களைப்பூண்டாளாகிலும், கூறையெப்போது முண்டாயிருக்க, இப்போதுஉடுக் கு மென்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (காறை பூண்டதுக்கித் யாதி). "கூறையுடுக்கும்" என்றவர்தமாக தாத்பர்யத்தை ஸஹேதுகமாகவரு ளுகிறார் (இவளுடைய வித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஒப்பனையாலே அவன்

(காறைபூணும்) என்றது - ஆபரணங்களுக்கெல்லா மூலமாய், ஆஶ்ரயம்பெற்ற தென்றபடி. "பூணும்" "உடுக்கும்" என்றவர்தமாநம், ஒப்பணிதலில் அவன் பூட்டியும் உடுத்தியும் செய்தநேர்வருமளவும் கழற்றுவது, பூண்பது, குலைப்பது, உடுப்பதாய்ச் செல்லுமென்று தோற்றுகிறது. (அயர்க்கும்) இந்தவலங்கார கௌரவ மநோரதத்தாலேமுன்பு "கேசவா"என்றழைத்த போதை ஸம்ஶ்லேஷ மநோரதத்தையும் மறக்குமென்னுதல். அன்றியே, மநோரதகௌரவப்ராந்தி தலையெடுத்து, "காறைபூண்பது, பூண்டிலோமோ" என்று தொட்டுப்பார்ப்பது, கண்ணாடி காண்பது, அதில் தோற்றின காறையைக் கண்ணாடியென்றறியாதே அத்தை ஸ்பர்ஶித்துப் பார்ப்பதாய், பதந்தோறும் இவ்வயர்ப்புச் செல்லாநிற்கு வென்னவுமாம்.

(தன்கோவைச் செவ்வாய் திருத்தும்) கோவைக்கனிபோலே ஸ்வாபாவிகமாயிருக்கிற வதரத்தைப் பலகாலும் கண்ணாடி

காகத் தக்கவுடை வாய்ப்பு வருமளவும் குலைப்பது உடுப்பதாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. (அயர்க்கும்) இப்படி அவன் வரவுக்குடலாகத் தன்னை யலங்கரித்தவளவிலும் வரக்காணாமையாலே அறிவழியாநிற்கும்.

(தன்கோவைச்செவ்வாய்திருத்தும்) மீளவு மறிவுகுடிபுகுந்து "இன்னமும் அவனுக்காகர்ஷகமாம்படி யிருப்பதோ ரதிசயம் நம்பக்கலிலே உண்டாக்கக்கடவோம்" என்று ஸ்வபாவமே கோவைப்பழம்போலே சிவந்திருக்கிற தன்னுடைய அதரத்தை, ராகஜநகமான பதார்த்த ஸேவைகளாலும் மிகவும் சிவக்கும்படி பண்ணாநிற்கும். அல்லாதவைபோலன்றிக்கே, இது அவனுக்கு வாய்புகு சோறா யிருப்பதொன்றிறே; (க) "தொண்டையஞ் செங்கனிவாய்

வருமென்றும் மநோரதத்தால் பூரிக்குமவளுக்கு அயர்வு வரப்ரஸக்தியே தென்ன வருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி).

அவன் வாராமையாலே பாஹ்யவிஷயமாக வறிவழிந்தவள் கோவைச் செவ்வாய் திருத்தக்கூடுமோ வென்ன, அவன் வ்யாமோஹத்தாலே மீளவு மறிவு பிறந்து செய்தாளென்றருளுகிறார் (மீளவுமித்யாதி). ஒப்பனை யெல்லாத்தாலும், அவன் வாராதிருக்க, இத்தாலே வருமென்று மீளமநோரதிக்கைக்கு, இதுக்குள்ளவேற்ற மென்னென்ன வருளுகிறார் (அல்லாதவையித்

(க)

பார்த்துப்பார்த்துக்கண் ணப்பன் றுநின்றாள். "இவள்தான் அமுது படி திருத்துவது, சாத்துப்படி திருத்துவதாகா நின்றாள்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். அவனுக்குப் படியாவது - கூறையிறே. (தேறித்தேறிநின்று ஆயிரம்பேர் தேவன்திறம் பிதற்றும்) தேறித்தேறியென்கையாலே, "அயர்ந்தயர்ந்து" என்னுமதும் தோற்றுமிறே. ஜாக்ரத்ஸ்வப்ந தசையில் கலக்கமும் தெளிவும்போலே யிறே மநோரதம்தானிருப்பது. ஸ்வப்நம் கண்டவன் இதுஸ்வப்நமென்றறியாதாப்போலேயிறே மநோரதமும். (நின்று) அந்த மநோரதம் நிறுத்த நின்று.

(ஆயிரம்பேர்த்தேவன் திறம் பிதற்றும்) அவனுடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வாசகமுமாய், த்யோதமாநமுமான குணங்களையுடையவனுடைய, அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களைச் சொல்லுமவள் ... நுகர்ந்தான்" என்கிறபடியே. (தேறித்தேறிநின்று) தன்னுடைய அவயவாலங்காரத்தின் வாய்ப்பாலும், (க) "తస్మింశ్చబహవోగుణాః- தஸ்மிம்ஶ்சபஹவோகுணாः" என்கிறபடியே இத்தசையில் வந்து உதவுகைக்கீடான அவன்குணங்களில் விஶ்வாஸத்தாலும் அயர்க்கைதவிர்ந்து மேன் மேலும் தெளிவை யுடையளாய், அத்தெளிவு கைகொடுக்கத் தரித்துநின்று.

(ஆயிரம்பேர்த்தேவன் திறம்பிதற்றும்.)(உ) "దేవోనామసహస్రవాన్- தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்" என்கிறபடியே தன்குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களை யுடையனாய், அவை ...

யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அவன் வாராமையாலே "மாலுறுகின்றாள்" என்னும் தசையிலே "தேறித்தேறி" என்று மீமிசையாக மிகவும் தெளிவு பிறக்கைக்கு ஹேது வென்னென்ன, கீழ்ச்சொன்ன காறைபூணுமித்யாதியையும், மேற்சொல்லப்புகுகிற குணப்ரகாசகங்களான "ஆயிரம்பேர்த் தேவன்" என்றதையுமுட்கொண்டருளுகிறார் (தன்னுடையவித்யாதி).

"[illegible Telugu-script quotation]- திவுக்ரீடாவிஜி ஷீஷாவ்யவஹாரத்யுதிஸ்துதிமோத மதஸ்வப்நகாந்திகதிஷு" என்கிறபடியேகாந்தியை இத்தேவசப்தத்துக்குவிவக்ஷித்துத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவை யெல்லாவற்றிலும் மித்யாதி). "மா" என்று கறுப்பாய், (நீலேத்யாதி).

(க) ரா-ஸு-௩௭-௧௨. (உ) பார-ஸபா-௩அ-௧௧.

ளையும், அவனுடைய பரிஜநபரிச்சதாதிகளையும் ஆக்ரமமாகச் சொல்லாநின்றாள். (மாதில் மாமணி வண்ணன்மேல்) அத்விதீயமுமாய், மஹார்க்கமுமான நீலரத்நம்போன்ற வடிவழகை யுடையவன் விஷயமாக. (இவள் மாலுறுகின்றாளே) இவள் ப்ராந்தி முதிர்ந்து மேன்மேலும் செல்லாநின்றதென்கிறாள்.

இத்தால், உபாஸநரூபமாக விஹிதைகளாய், த்யாஜ்யஸ்வீகார ப்ரகாசிகைகளான பக்தி ப்ரபத்திகளன்றிக்கே, உபாதேயதமமாய், துல்யவிகல்பம் தோன்றும்படியாய்த் தலைக்குக்கீழாகையாலே பக்திப்ரபத்திகளை ஆத்மபூஷண ப்ரதாநமாக ப்ரகாசிக்கிறது. * காறையால் இப்படி ப்ரகாசிதமான வதிகாரம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களோடே ஒப்புப்பார்த்தமை தோற்றுகிறது - "கண்ணாடிகாணும்" என்றதாலே. ஆசார்யவசநாபிமாநத்தாலே இதராபிமாநம் குலைந்து, ப்ராப்தாபிமாநத்தினுடைய மிகுதி இவள் தன்னுளும் ஆசார்யன் தன்னுளும் குலைக்கவொண்ணாதென்னுமிடம் தோற்றுகிறது - "கையில் வளைகுலுக்கும்" என்கையாலே. விஷயாநுரூபம் ப்ராப்யமென்று தோற்றநிற்கச்செய்தேயும்,ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யம் தோன்றுவது ஒழிவதாகாநின்றதென்னுமிடம் தோன்றுவது "கூறையுடுக்குமயர்க்கும்" என் கையாலே.

ப்ராப்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணபக்தி * பின்னானார் வணங்கும் சோதியிலே சென்று சேருகைதானே ப்ராப்யமென்னுமளவும் மேன்மேலும் தனக்குப் பிறந்த பரிபாக பரீக்ஷார்த்தமாகச் செய்து போரவேணுமென்று தோற்றுகிறது, "கோவைச் செவ்வாய் திருத்தும்" என்கையாலே. அவன் தன்னைப் பெற்றநுபவிக்குமிடங்காட்டில் அவனுக்கு த்யோதகமான கல்யாண குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களும் அவனுடைய ஸம்பந்திகளான பரிஜநபரிச்ச தாதிகளும் உத்தேஸ்யமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது, "தேவன் திறம்பிதற்றும்" என்கையாலே. (க) "இவள்

யெல்லாவற்றிலும் மநோஹரமானவடிவழகை யுடையனானவனுடைய ப்ரகாரங்களை, அவற்றினுடையரஸ்யதையாலே கலங்கி அடைவுகெடப்பேசாநிற்கும். (மாதிலித்யாதி) ஆகையால், ஒப்பில்லாதநீலரத்நம்போன்ற வடிவழகையுடையவன் விஷயமாக இவளிப்படி பிச்சேறுகின்றாள். (அ

(க) திவ்ய்-கூ-ரு-எ.

மூ.—
கைத்தலத்துள்ள மாடழியக் கண்ணாலங்கள் செய்திவளை
வைத்துவைத்துக்கொண் டென்னவாணிபம் நம்மைவடுப்படுத்தும்
செய்த்தலையெழுநாற்றுப்போ லவன் செய்வனசெய்துகொள்ள
மைத்தடமுகில்வண்ணன் பக்கல் வளரவிடுமின்களே. (கூ)

வாயனகள் திருந்தவே" என்னக்கடவதிறே. இத்திருநாமங்கள் தானே அவன் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டக் கடவதாய், அதிலே பக்தியையும் செலுத்தக்கடவதாயிருக்கு மென்கிறது, "இவள் மாலுறுகின்றாளே" என்கையாலே. .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழில்பாட்டிலே தமக்குப்பிறந்த மனோரதவிக்ருதியை - பெண்பிள்ளை விக்ருதியைக் கண்டிருந்தாயார் பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்தார். இப்பாட்டில் பெண்பிள்ளை விக்ருதியைக்கண்டு வினவப்புகுந்தவர்கள் பாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வா;—(கைத்தலமித்யாதி) இவள் பிறந்தநாள்முதலாக வந்தநாட்களில் விசேஷங்களாலும், இவள் பருவம் குறித்த நாட்களாலும், "பந்து வர்கத்துக்கீடாகவும் ஐய்வர்யத்துக்கீடாகவும் லோகாபவாதபீதி பரிஹாரார்த்தமாகவும் லோகம் கொண்டாடும் படியாகவும்; இதொருபெண்ணுமன்றோநமக்குள்ளது"என்னும்தங்கள் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலும், ஜாத்யுசிதமாகவந்த உத்ஸவங்களை; தந்தாம் கையிலுள்ள வர்த்தங்களும், பூ(ர்ண)கதமாக்கி வைத்தவர்த்தங்களு மென்னுதல். "மாடு" என்று-கன்றுகாலிகளுக்குப் பேராய், கோதநராகையாலே கற்றுக்களையும் வரட்டாக்களையும்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கைத்தலத்துள்ள வித்யாதி) "பந்துவர்க்கத்துக்கீடாகவும் ஐய்வர்யத்துக்கீடாகவும், இதொரு பெண்ணுமன்றோ நமக்குள்ளது" என்னும் ஸ்நேஹத்தாலேலோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி கையிலுள்ள தநமெல்லாமழிய இவள் விஷயமாக வுண்டான கல்யாணங்களை யெல்லாம்செய்து. (இவளை

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கைத்தலமித்யாதி) கையிலுள்ள தநமெல்லாம் போகக் கண்ணாலம் செய்கைக்கு ஹேதுவையருளிச் செய்துகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (பந்துவர்கமித்யாதி). "மாடு" என்றதினர்த்தம் (தநம்) என்றது. "வாணிபம்" என்றுவாணிஜ்யமென்றாய், அத்தால் பலிதம்(ப்ரயோஜ

சொல்லிற்றாகவுமாம். (இவளையித்யாதி) "இவளை" என்றது-பருவத்தால் வந்த வடங்காமையை யுறைக்கப்பார்க்கிறாள், (வைத்து வைத்துக்கொண்டென்ன வாணிபம் நம்மைவடுப்படுத்தும்) கீழ் நாள் இவளைக்கொண்டாடிமடியிலு மருகும் வைத்துக்கொண்டு போந்தத்தாலும், இப்போது இவளைச் சிறைசெய்து காவலிட்டு கர்ஹித்துக்கொண்டு போருகிறதாலு மென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. உங்களுக்கும் இவள் தனக்கும் ஜாத்யுசிதமாகக் காணலாவது ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையிறே. தனக்கு நன்மைதேடுகிற நமக்குக் குடிப்பழியிறே இவளாலுண்டாவது.

(செய்யித்யாதி) [மைத்தடமுகில் வண்ணனவன் செய்த்தலையெழுநாற்றுப்போலே செய்வன செய்துகொள்ளவளரவிடுமின்களே.] நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையும் தன்பக்கல் ஸ்நேஹலேசமுடையாரையும் விடமாட்டாத கல்யாணகுணங்களாலே தனக்கிஷ்ட விநியோகார்ஹராம்படி செய்யவல்ல வ்யவஸாயத்தையுமுடையனுய் முற்றீய்புசெய்து சிறி

யித்யாதி) "நம்முடைய கீழடங்காத பருவமான விவளைக் கடக்கலாமோ" என்று பார்த்து, நியமித்தும் காவலிட்டும் வைத்துக்கொண்டிருந்து என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. நமக்கும் இவளுக்கும் ஜாத்யுசிதமாகக் கொள்ளலாவதொரு ப்ரயோஜநமில்லையிறே. (நம்மைவடுப்படுத்தும்) இதுக்குமுன்பு ஒரு பழிப்பற்றுப்போந்த நம்மை வடுப்படும்படி பண்ணும். அதாவது - "பந்துக்கள் உடன்படாதிருக்கத்தானே புறப்பட்டுப்போனாள்" என்னும்படிபோய் நம்முடைய குடிக்கு அவத்யத்தை விளைக்குமென்கை.

(செய்த்தலையித்யாதி) செய்த்தலையிலே வளர்ந்த நாற்று-உடையவன் வேண்டினபடி விநியோகம் கொள்ளுமாபோலே, இவளையும் அவன்வேண்டினபடி செய்து கொள்ள. (மையித்யாதி) "கழுத்தேகட்டளையாக நீரைப்பருகுகையாலே கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவன் பக்க

நம்) என்றது. நம்மையன்றிக்கே கைகழிந்த விவளுக்கும் நமக்கும் ஒரு சேர்த்தியில்லாமல், ஜாதிக்கநுகுணமாக இவள் வர்திக்கையாலே ப்ரயோஜநமில்லையென்கிறார் (நமக்குமித்யாதி). "வடு" என்றதினர்த்தம் (அவத்யம்) என்றது.

(கழுத்தே கட்டளையாக) என்றது - கழுத்து அவதியாகவென்றபடி. அதாவது - பூர்ணமாகவென்கை. ... ... (கூ)

மூ.—

வெருப்பெருத்த கண்ணலங்கள்செய்து பேணிநம்மில்லத்துள்ளே
இருத்துவா னெண்ணிநாமிருக்க விவளுமொன்றெண்ணுகின்றாள்
மருத்துவப்பதம் நீங்கினாளென்னும் வார்த்தைபடுவதன்முன்
ஒருப்படுத்திடுமினிவளை யுலகளந்தானிடைக்கே. (கo)

ய தூக்கினியதிட்டு. "இவளுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனானவன்பக்க விலே இனிஇவள் வர்த்திக்கும்படி நீங்களொருமித்துவிடுங்கோள்" என்று இவள் ப்ரக்ருதியறிந்தவர்கள் சொல்லி நியமிக்கிறார்களா யிருக்கிறது.

இத்தால், ஸதாசார்யனானவன் ஸச்சிஷ்யனைப் பார்த்துத் தனக்கு உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் கர்ணபரம்பரையாகவந்த அதிகுஹ்யபரமரஹஸ்யமான வர்த்த விசேஷங்களை உபதேசித்து, அந்த வுபதேசத்தாலேவந்த பரிபாக விசேஷங்களைக்கண்டு இவனுக்கம் கருதிக்கொண்டாடி வஸ்தவ்யபூமியும் மேன்மேலுங்கற்பித்துக் கொண்டு போந்தத்தால் என்னப்ரயோஜநம் பெற்றது. இவ்வர்த்த விசேஷங்களைப் பரமரஹஸ்யமாக்கி அழித்ததிறேஉள்ளது. இவ்வர்த்தவிசேஷம், உடையவரைப்பலகாலும் நடைகொண்டுபரீக்ஷித்து உபதேசித்த திருக்கோட்டியூர்நம்பிபோல் வார்க்கிறேதெரிவது. இப்ப்ரபந்ந குலமான தொண்டக்குலத்துக்குச் சேராதவையிறே இத்தால் விளைவது. எல்லாத்துக்கும் பரிஹாரமாக விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் இது விளைப்பதாக எதிர்சூழல்புக்குத்திரிந்த ஆத்மகுண வைலக்ஷண்யத்தையுமுடையவன் பக்கவிலே அவன்தனக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாக்கிக்கொள்ளும்படி நீங்கள் கர்ஹிக்கநினையாதே, விஷயாநுரூபப்ராப்தி வர்த்திக்கும்படி விடப்பாருங்களென்கிறது.

அவ;— பத்தாம்பாட்டு. இப்பாட்டாலும் அவர்கள் த்வரிப்பிக்கிறார்களாகத் திருத்தாயார் சொன்ன பாசுரத்தாலேயருளிச்செய்கிறார்.

விலே இவள்வளரும்படியாக நீங்களே சேர்த்துவிடுங்கோள்," என்று "இப்படி பந்துக்கள் சொன்னார்கள்" என்கிற வித்தனையும் இவ்விடத்தில் அபிப்ரேதம். அதுக்கடி "தாயுரைசெய்ததனை" என்று-திருமொழி முழுதும், தாயார்வார்த்தை யென்று நியமிக்கையாலே, இது, மேலிற்பாட்டுக்கு மொக்கும். .... (கo)

ஸ்வா.—(பெருவித்யாதி) ஐஶ்வர்யச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் மேலான கல்யாணகுணங்களைச்செய்துகொண்டு போருகிறவர்களுக்கும் மேலான கல்யாணகுணங்களையுஞ்செய்து, ஜாத்யுசிதமான தர்மங்களையும் இப்பெண்பிள்ளைதன்னையும் பேணி. (நம்மில்லத்துள்ளே யிருத்துவாவெனெண்ணி நாமிருக்க) நம்முடைய க்ருஹத்துக்குள்ளே இருத்துவதாக நாமெண்ணியிருக்க. (இவளுமொன்றெண்ணுகின்றாள்) இக்ருஹத்தைக் காராக்ருஹமாக நினைத்திரா நின்றாள். தனக்கு வஸ்தவ்யபூமி அவனிருந்தவிடமேயாக நினைத்திரா நின்றாள்.

(மருத்துவமித்யாதி) ஆரோக்யாதிகளுக்கு ஹேதுவாகஔஷதங்கள் சமைப்பார் பாகம்பார்க்குமாபோலே பருவம் தப்பாமல் பார்க்கவேணுமிறே பெண்பிள்ளை பெற்றவர்களுக்கு. அது தப்பிற்றென்னும் வார்த்தை பிறப்பதற்குமுன்னே, வரையாதே

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (பெருப்பெருத்த கண்ணாலங்கள் செய்து) லோகத்திலுள்ளார் ஐஶ்வர்யச்செருக்காலே பெருக்கச் செய்யும் கல்யாணங்களிலும் பெரியதானகல்யாணங்களைச்செய்து. (பேணி) குலமர்யாதையைப்பேணி. (நம்மில்லத்துள்ளேயித்யாதி) நம்முடைய க்ருஹத்துக்குள்ளே இருத்துவதாக நாம் மநோரதித்துக் கொண்டிருக்க. (இவளுமொன்றெண்ணுகின்றாள்) நம்முடைய எண்ணுதலுக்கு விபரீதமாக இவளுமொன்றை யெண்ணாநின்றாள். அதாவது - இங்குத்தையிருப்பு - காராக்ருஹவாஸமாய், அவன் பக்கலிலே போகவே மநோரதியா நின்றாளென்கை.

(மருத்துவப்பதமித்யாதி) மருத்துவனானவன் சமைக்கிற ஔஷதத்தில் பாகம்பார்த்துச் செய்யாதபோது அது கைதவறுமாபோலே, இவள்பதம் பார்த்து "நாம் செய்யாமையாலே இவள் கைகழிந்தாள்" என்னும்வார்த்தைலோகத்திலுண்டாவதுக்கு முன்னே. (ஒருப்படுத்திடுமினித்யாதி) தன்னுடைமையை-மஹாபலி "என்னது" என்றிருக்க, விரகாலே அவன் பக்கலில்நின்

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (பெருப்பெருத்தவித்யாதி) மீமிசைக்கர்த்தம் (லோகத்திலித்யாதி). "உலகளந்தானிடைக்கே ஒருப்படுத்திடுமின்" என்றதுக்கு வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (தன்னுடைமையித்யாதி). "இடைக்கே" என்றதினர்த்தம் (அவன் பக்கலில்) என்றது.

திருவுலகளந்துரக்ஷித்த ஸர்வரக்ஷகன் பக்கலிலே நெஞ்சொருமித்துக்கொண்டுபோய்விடப் பாருங்கோள், (இடுமின்) கொண்டுபோயிட்டுவைக்கப்பாருங்கோ ளென்னவுமாம்.

இத்தால் ஸதாசார்யனானவன் ஸச்சிஷ்யனைத் தன்னுபதேசத்தாலே திருத்தித்திருந்தின வம்ஸத்தை க்ரியாபதத்தோடே சேர்த்து மிகவும் விரும்பிக் கொண்டாடிக்கொண்டாடி ஸ்வரூபாநுரூபமாக ஆசார்ய பாரதந்த்ர்ய பதார்ந்தர்கத ஸ்த்தாநத்திலே வைப்பதாக விசாரித்து, இதுதானே புருஷார்த்தமாக நினைத்து நிர்பரத்வாறு ஸந்தாநம் பண்ணிநாமிருக்க, இத்தைக் காற்கடைகொண்டு விஷயாநுரூபம் ப்ராப்யமாக நினைத்து, அதிலே அத்யவஸித்துப் போருகிற ப்ரகாரத்தைக்கண்டு, (௧)"ஆளும் பரமனைக்கண்ணனை" என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்லி இப்பாரதந்த்ர்ய பரிபாகத்தைக்கடந்த ப்ரஸித்தியுண்டாவதற்கு முன்னே, தேவாஸுரவ்யாஜத்தாலே வாமநவேஷபரிக்ரஹம் செய்து தன்ஸ்வத்துக்குத்தானே இரப்பாளனுமாய், திருவுலகளந்தவ்யாஜத்தாலே அந்யசேஷத்வஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்யங்களை ப்ரகாசிப்பித்துத் (௨) "தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே யெனக்கே கண்ணனையான்கொள் சிறப்பு" என்று ப்ரார்த்தித்து(௩)"வியக்க வின்புறுதும்" என்னும்படி பண்ணுவதாக, * ஆள்பார்த்துழிதருகிறவன் பக்கலிலே நீங்கள் நெஞ்சொருமித்து ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்திலுங் காட்டில் விஷயாநுரூபபுருஷார்த்தமே உத்தேஸ்யமென்றறுதியிட்டுச் சரமபர்வஸ்த்திதியை ப்ரதம பர்வத்திலே கொண்டுபோய் "கண்டுகொள்" என்று சேர்க்கப்பாருங்கோ ளென்கிறது.

றும் வாங்கித் தன் திருவடிகளின் கீழே யிட்டுக்கொண்டவன் பக்கலிலே இவளை நீங்களே சேர்த்து விடுங்கோள் ; நீங்கள் சேராதபோதும் இவள்ஸ்வபாவத்தாலும் அவன்ஸ்வபாவத்தாலும்இரண்டு தலையும் சேர்ந்தேவிடும்; ஆனபின்பு, ஏற்கவே நீங்களே சேர்த்து விடுங்கோளென்று த்வரிப்பிக்கிறார்கள். .... (௧௦)

(இவள் ஸ்வபாவத்தாலும்) என்றது-"இவளுமொன்றெண்ணுகின்றாள்" என்றத்தைப்பற்ற. ... ... (௧௦)

---

(௧) தி-வாய்-௩௭-௨. (௨) தி-வாய்-௨-௯-௪. (௩)தி-வாய்-௧௦-௩-௯.

மூ.—
ஞாலமுற்று முண்டாலிலைத்துயில் நாராயணனுக்கிவள்
மாலதாகி மகிழ்ந்தனளென்று தாயுரைசெய்ததனைக்
கோலமார்பொழில்சூழ் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்ன
மாலைபத்தும் வல்லவர்கட் கில்லைவருதுயரே. (௧௧)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அவ;— நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;— (ஞாலமித்யாதி) பஞ்சாஶத்கோடி விஸ்தீர்ணமான அண்டாந்தர்கத லோகங்களையெல்லாம் அத்யல்பமான வடிவைக்கொண்டுதிருவயிற்றிலேவைத்துமுகிழ்விரியாத வாலிலையிலேகண்வளர்ந்தருளுகிறஅக(டி)டிதமும்கடிதமாம்படியிறே-நாராயணனென்கிற ஸமாஸத்வபத்தில் பஹுவ்ரீஹியாலே, (௧) "[illegible]-அணோரணீயாந்" என்கிற மாத்ரமுமன்றிக்கே (௨) "இடந்திகழ்பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்கிறதிறே அகடிதமாவது. இதுதான் கடிதமாகவும் "இவையுண்டகரனே" என்கிறது அகடிதமாகவுமிறே இப்பாட்டில் தோற்றிக்கிடக்கிறது. (இவள்) பருவத்தால் வந்த ஶைஶவபாவம் தோற்றுகிறது. (மாலதாகி) பருவம் நிறைந்தாலும் கூடாதவ்யாமோஹம்சொல்லுகிறது.(அது)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா;—(ஞாலமித்யாதி). பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களையும் ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனை ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாய்,ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணனுக்கு, (இவள் மாலதாகி மகிழ்ந்தனளென்றித்யாதி) அதிபாலையானவிவள் அதி

அரு;—பதினோராம்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி)"ஞாலமென்ன,முற்றுமென்ன, இவற்றையுண்ட" என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி,உண்கைக்கு ப்ரயோஜநத்தை யருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு தாத்பர்யார்த்தத்தை யருளுகிறார் (பூமிதுடக்கமானவித்யாதி). "அது-மாலாகி" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்

(௧) தை-நா. (௨) தி-வாய்-௧-௧-௧0.

என்று - உபமா நராஹித்யம். (மகிழ்ந்தனள்) வ்யாமோஹகார்ய மான புருஷார்த்தம் ஸித்தித்து "மகிழ்ந்தனள்" என்று தாய்மார்க்குதார்த்தைகளான ப்ரகாரத்தை. (தாய்)ஜாத்யேகவசநம். "வளர விடுமின்" "ஒருப் படுத்திடுமின்" என்றவர்களும் தாய் மாரிறே. (இவள்) கைங்கர்ய ப்ராப்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணவர்தியான பக்தியுமுண்டாய், கைங்கர்யமும் ப்ரவ்ருத்தமானாலும் அது தன்னையு மாஶ்ரயத்திலே சேர்த்துத் தன்னைப் போக்யமாக்குகை தானே ப்ராப்தமாயிருக்கிற விவள். "இவள் மாலதாகி மகிழ்ந்தனள்" என்று திருத்தாயாரான வாசார்யன் தானே சொல்லும்படி காணும் பரிபாகம் முதிர்ந்தபடி.

(தாயுரை செய்ததனைக்கோல மார்பொழில்சூழ் புதுவையர் கோன்) தர்ஶநீயமான புஷ்பபலாதிகளாலே நிறைந்தபொழிலாலே சூழப்பட்ட திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வார். (விட்டு சித்தன்) விஷ்ணுவை சித்தத்திலே யுடையவரென்னுதல்; விஷ்ணுவினுடைய சித்தத்திலே வஸிக்கிறவரென்னுதல். இதுவுமொரு ஸமாஸத்வயமென்னலாமிறே, துல்ய விகல்பமாய்த் தோற்றுகையாலே. (சொன்னமாலை) மங்களாசாஸந பர்யந்தமாக சப்தார்த்தமும், அந்யாபதேசஸ்வாபதேசங்களும் இவையென்று பரவேத்ய மாம்படிக் கொண்டாடி யருளிச்செய்த இப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வநுஸந்திக்கவல்லவர்களுக்கு. (இல்லை வருது

மாத்ரமான வ்யாமோஹத்தையுடையளாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷ மநோரதத்தாலே ப்ரீதையானாளென்று தாயாரானவள் சொன்னசொல்லை.

(கோலமித்யாதி) அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தஸந்தர்ப்பமாய்ஶ்லாக்யமாயிருந்துள்ளபத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக அநுஸந்திக்க வல்லவர்களுக்கு. (இல்லை

பற்றி "அந்தமாலையுடையளாய்" என்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால்பலிதார்த்தம் (அதிமாத்ரேத்யாதி). ... ... (௧௧)

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்

யரே) "துயர் வருக இல்லை" என்றதே "இல்லை வருதுயர்" என்கையாலே இதுவும் பொருந்தமஸ்ஸிருக்கிறபடி. துயராவது - மங்களாசாஸநமான ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவத்துக்கு வருகிற மாறாட்டம் வாரா தென்றபடி. (க) "பழிப்பிலோம்" என்றதும் இது தன்னையிறே. அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் நேராக வறிவதும் இதுதன்னாலேயிறே. ... . (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றும்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் திருமொழி நல்லதோர் தாமரை ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழில் திருமொழியிலே *குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தனோடே சங்கையாய், அவனுக்குச் சிறு பேரான நாராயணனுக்கிவன் "மாலதாகியவனோடே மகிழ்ந்தனளென்று சங்காநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றென்று திருத்தா

வருதுயரே) பகவதநுபவாதிகளுக்கு விரோதியாய் வருவதொரு துக்கமில்லை. .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து எட்டாந்திருமொழி.

நல்லதோர்தாமரை, ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழிற்றிருமொழியிலே தன்பெண்பிள்ளைக்கு அவன் பக்கல் செல்லுகிற ப்ராவண்யத்தைக்கண்ட திருத்தாயார்

அரு;— நல்லதோர் தாமரைப்ரவேசம். பந்துஜநங்கள் இவளுடைய தசையையறிந்து சடக்கென க்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்துவிடச் சொல்லச் செய்தேயும், அதித்வரையாலே கொடாமையாலே அவன்வந்து கொடுபோக, திருத்தாயார்க்லேசித்து மநோரதிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்து கொண்டு, பாட்டில் ப்ரமேயங்களையும் காட்டுகிறார் (கீழ்த் திருமொழியிலேயித்யாதி). (கள்வன்கொல்லிப் பிராட்டி) என்றது-பிராட்டி

(க) திருப்பல்லா-௩.

யார் தெளிந்தபின்பும், வரைவுக்கிடங்கொடாமையாலே, அவனும் அது தன்னை யறிந்து மிகவும் வருந்திப் பார்த்த வளவில், அதுகூடாமையாலே, "நம்மைப்பட்டபொருளை விடக்கடவோமல்லோம்" என்று (௧)"𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿-ததாமி" (௨)"𑌸𑍍𑌮𑌰𑌾𑌮𑌿-ஸ்மராமி" (௨)"𑌨𑌯𑌾𑌮𑌿-நயாமி" என்றவன் தனக்கு அத்யந்தாபிமதஸ்தாநமான திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டு போனானென்று, திருத்தாயார் படுக்கையில் காணாமையாலே "இவளை யொழியக் கொண்டு போவாரில்லை" என்றும், "திருவாய்ப்பாடி யொழிய வஸ்தவ்ய பூமியில்லை" என்றும், "இதுதான் பந்துக்களுக்கு ஏச்சமோ? குணமாமோ" "கோவிந்தனோடி வளைச்சங்கையாகி" என்று "அவனோடு இவளுக்குக் கலவியுண்டாய்த்ததோ" என்று மூந்துறச்சங்கித்து, பின்பு பலஹேதுக்களாலும்ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானமையைத்தானுமறிந்து, இவளுடைய ப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலைக்கண்ட பந்துக்களும், "மருத்துவப்பதம் நீங்கினாளென்னும் வார்த்தை படுவதன்முன் ஒருப்படுத்திடுமினிவளை யுலகளந்தானிடைக்கே" என்று சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும், சடக்கெனவிரைந்து கொடாதொழிகையாலே, அவன் முற்பாடனாய்வந்து * கள்வன் கொல்லிப் பிராட்டியைக் கொண்டு போனாப் போலே இவளை அத்தவாளத்தலையாலே மறைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய திவ்யநகரியான திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டுபோக, அந்தரங்கமாகக் காத்துக்கொண்டுகிடந்த திருத்தாயார், படுக்கையில் பெண்பிள்ளையைக் காணாமையாலே, "இவளையொழியக் கொண்டு போவாரில்லை" என்றும் "இவன் கொண்டு போவது தான் திருவாய்ப்பாடியிலே" என்றும் அறுதியிட்டு, "இவள் போகையாலே தன் திருமாளிகை யெல்லாமழகழிந்து வெறியோடிற்று" என்றும்; "இவன் இப்படி யடைவுகேடாகக் கொண்டு போனவிது இக்குடிக்கு ஏச்சாமோ? குணமா

தசையை ப்ராப்தரான திருமங்கைமன்னனைச் சொல்லுகிறது. (அத்தவாளம்) என்றது - மயிற்றோகை விரித்தாப்போலே பின்னேசாத்தும் திருப்பரியட்டம். (திருவாய்ப்பாடியிலே) என்றது- "ஆயர்கள் சேரியிலும்புக்கு" என்றத்தைப்பற்ற. (வெறியோடிற்று) என்றது - வெளியாய்த்தென்றபடி.

(௧) கீ-௧௦-௧௧. (௨) வராஹசரமம்.

மூ.—

நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற் பனிசோர
அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட் டழகழிந்தாலொத்ததாலோ
இல்லம்வெறியோடிற்றாலோ வென்மகளை யெங்குங்காணேன்
மல்லரை யட்டவன்பின்போய் மதுரைப்புறம்புக்காள்கொலோ.

என்றும், "அங்குச் சென்றால் அவனும் அவனுடைய பந்துக்களும் ஆதரிப்பரோ? அநாதரிப்பரோ" என்றும், வழியிடைக்கண்டாரையும் வினவிக்கொண்டு சென்ற ப்ரகாரங்களை வ்யாஜமாக்கி மங்களாசாஸநபர்யந்த மாகவநுஸந்திக்கிறார். ... ... ❋

அவ;—முதற்பாட்டு. படுக்கையைத் தடவிப்பார்த்துக் காணாமையாலே க்லேசித்துச் சொல்லுகிற பாசுரமாயிருக்கிறது.

மோ?"என்றும்; "இவளுக்குப்பாணிக்ரஹணார்த்தமான உத்ஸவம் இபபடி நடக்குமோ?" என்றும் ; "மாமியாரான யசோதைப்பிராட்டி இவளைக் கண்டுகந்து மணவாட்டுப் பெண் பிள்ளை யென்று ஸத்கரிக்குமோ" என்றும் ; "மாமனாரான ஸ்ரீநந்த கோபர் உகந்தணைத்துக் கொண்டு இவள் வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு இவளைப் பெற்ற தாயார் இனித்தரிக்கமாட்டாளென்பரோ" என்றும்; "அவன்றான் நிஹீநகுலத்தி லுள்ளாரைப் போலே என்மகளைப் புணர்ந்து, உடன் போகை ஹேதுவாகக் கொண்டு குடிவாழுமோ, நாடெல்லாமறியும்படி நன்றாகக் கண்ணாலஞ் செய்து கைப்பிடிக்குமோ"என்றும் ; "தன்பெருமையாலே அவன் இவளுக்கு ரூபகுண தோஷங்களைச் சொல்லி வரிசையறுத்து ஆண்டிடுமோ, தனக்கு ஜாத்யுசிதமான மஹிஷியாகப்பட்டங்கட்டி, பூர்வமஹிஷிகள் முன்னே வைபவம் தோற்ற வைக்குமோ" என்றும்; "இவள்தான் தயிர்கடைகை முதலான வன்தொழில்கள் செய்து குடிவாழ்க்கை வாழுவல்லளோ" என்றும் இப்படி க்லேசித்தும் மநோரதித்தும்சென்ற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது - இத்திருமொழியில்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (நல்லதோர் தாமரைப் பொய்கை) பரப்புமாறத் தாமரை பூத்துக் கிடக்கையாலே, அழகியதாய் அத்விதீயமான பொய்கையானது. (நாண்மலர் மேற்பனி சோர)

அரு;—முதற்பாட்டு. (நல்லதோரித்யாதி) பொய்கையினுடைய நன்மைக்குஹேதுவை யருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (பரப்பு மாறவித்யாதி). (பரப்புமாற) எங்குமொக்க. "நாண்மலர்" என்றபத

ஸ்வா;—(நல்லவித்யாதி) ஜலஸம்ருத்திமாறுமையும், பூஸார முண்டாகையுமிறே பொய்கைக்கு நன்மையாவது. இப்பொய்கை கண்ணாலேயிறே தாமரைக்கு நன்மை யுண்டாவது. (ஓர்) உபமாந ராஹித்யம், இப்படி, "நாற்றம், செவ்வி, குளிர்த்தி, மார்தவம்" என்றாப்போலே சொல்லுகிற நாண்மலர்மேல். (பனிசோர) அதுக்கு விருத்தமான பனியானது மிகவும் சொரிய, அத்தாலே அல்லியும் தாதும் செவ்விகெட்டு உதிர்ந்து. ஸ்த்தாவரஜாதிகளுக்கெல்லாம் உபகாரமாயிருந்ததே யாகிலும், தாமரையை அழகழித்து ஸத்தாஹாநியைவிளைப்பிக்கைப்ரதிநியதஸ்வபாவமாயிருக்குமிறே; அதுபோலே இப்பெண்பிள்ளையும் என் வயிற்றில் பிறப்பொழுக்கம்

"சிவப்பு, விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளம், மார்த்தவம்" என்கிறஇவற்றையுடைத்தானநாட்பூவின்மேலே, அதுக்கு விருத்தமான பனியானதுமிகவும் சொரிய, (அல்லியித்யாதி) அத்தாலே அல்லியும் தாதும்செவ்விகெட்டுஉதிர்ந்து, அலங்காரமான பூஅழிகையாலே தானழகழிந்தாப்போலே யிராநின்றது. ஸ்த்தாவரஜாதிக்கெல்லாமுபகாரகமா யிருந்ததேயாகிலும் தாமரைக்கு பாத(बाध)கமாகை நியதஸ்வ பாவமிறே பனிக்கு. அப்படி பனியேறுண்ட தாமரையோடை போலேயாய்த்து இத்திருமாளிகைகிடக்கிறது. ஆறும், ஓவும்-விஷாததிசயஸூசகம்.

(இல்லம் வெறியோடிற்றாலோ) க்ருஹமானது வெறிபாய்ந்துவிட்டது. ஒருஜநஸஞ்சாரமற்று வெளியாய்க்கிடவாநின்றதென்கை

வாஸனையைத் திருவுள்ளம்பற்றி, இவள் திருமாளிகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் பொய்கையாய், செய்யாளான பெண்பிள்ளைக்கு உபமாநம் தாமரைப் பூவாகையாலே, செந்தாமரைப்பூ இங்கு விவக்ஷிதமென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (சிவப்பித்யாதி). (நாள்பூ) காலமலர்த்தவலர்ந்த பூ. பொய்கையழகழிகைக்கு அல்லியும் தாது முதிர்ந்தது ஹேதுவல்லாமையாலே அதுக்கநுகுணமாகப் பூ வழிகையைக் கூட்டி அர்த்தமருளுகிறார் (அத்தாலேயித்யாதி). (அல்லி) இதழ். (தாது) கேஸரங்கள். (தான்) என்று - பொய்கை யென்றபடி. ஸர்வோஜ்ஜீவர்த்தகமான பனிசொரிகை அல்லியும் தாது முதிருகைக்கு ஹேதுவாமோ வென்ன வருளுகிறார் (ஸ்த்தாவரேத்யாதி). "ஒத்தது இல்லமாலோ" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி ஸாத்ருஶ்யத்தைக் காட்டுகிறார் (அப்படியித்யாதி).

குன்றாமல் வர்த்திக்க இந்த க்ருஹமும் முழுக்கற்றுப்போனுப் பேர்லே வெறியானது தோன்றுகின்றது.

தாமரைத்தடம்போன பொய்கைதான் இருந்து வந்தபடியோ? அது அல்லியும் தாதுமுதிர்ந்து அழகழிந்தாம் காலாந்தரங்கள் த்திக்கியுண்டிறே, காலாயக்கிடக்கையாலே; அதாவுமில்லையிறே இந்த க்ருஹத்துக்கும் எனக்கும். ஸாநர்த்தி ப்ரஹ்மாஸ்திபாளையின்பு ஐச்வர்யத்வம் பின்னாட்டுத்திக்கையிறே. ஜனகராஜன் திருமகளும் பின்புஸ்ரீயிதில்லை நினைத்திலளிறே. ஆகையாலே "ஆலோ" என்கிற அசையாலே உபமாநாஜதிப்யமும் புகராவ்ருத்யபாவமும் தோற்றுகிறது. இக்க்ருஹம் முழுக்க இப்பெண்பிள்ளை யொருத்தியும் போலே காணுமிருந்தாள்.

(என்மகளை யெங்கும் காணேன்) அவள் "தன் மகளன்று" என்று போனாலும், இவள் "என்மகள்" என்னுமிறே. எங்கும் பார்த்துக் காணுதொழிந்தாலும் "என்மகள்" "என்று க்ருஹாந்தரங்கள் தோறும் ஸ்வக்ருஹம் போலே பார்த்தாளாதல், இவள்போன வடி பிடித்துப் போய், அங்கு மோரிடத்தில் காணாமல் வழியெதிர் வந்தவர்களும் கண்டமை சொல்லாமையாலே மிகவும் க்லேசித்தாளென்னுதல். பின்னையும் தன்னுடைய சபலபாவத்தாலே, என் வயிற்றில் பிறப்பாலும், பெண்பிள்ளையுடைய ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத்தாலும், * குறைவொன்றில்லாத கோவிந்தன் தீம்பாலும், அவன் ஆஸ்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக விரோதிநிரஸநம் செய்த ஸாமர்த்தியத்

இக் க்ருஹம் முழுக்க இப்பெண்பிள்ளை யொருத்தியும் போலே காணுமிருந்தாள்; எல்லாருமிருந்தாலும் இவளொருத்தி போகையாலே திருத்தாயார்க்கு அப்படி தோற்றுமிறே. மீளவும் "ஆலோ" என்கிறாள்-விஷாதாதிசயத்தாலே. (என்மகளை யெங்கும் காணேன்) என் பெண்பிள்ளையை யோரிடத்திலும் காண்கிறிலேன். க்ருஹம் மாத்ரமன்றிக்கே, பண்டு இவளிருக்குமிடம் ஸஞ்சரிக்குமிட மெங்கும் தேடிக்காணாமையாலே சொல்லுகிறாள். (மல்லரையித்யாதி) இங்குக் காணாமையாலே "அவன் கொண்டு போ

மற்றபேரெல்லாருமிருக்க, இவளொருத்தியில்லாமையாலே வெறியோடிற்றென்பானென்னென்ன, ப்ரேமத்தாலே சொல்லுகிறாளென்கிறார் (இரு

தானும்,(க)"அணியாலிபுகுவர்கொலோ"என்னுமாபோலே, "மல்லரையட்டவன் பின்போய் மதுரைப் புறம் புக்காள்கொலோ" என்கிறாள்.

(புறம்) திருவாய்ப்பாடி. ஒருவர்க்கொருவர் ஊமத்தங்காயாகையாலே கம்ஸநகரியான மதுரையிலே புகவும் கூடுமிறே. அன்றிக்கே "தன்னதான திருவாய்ப்பாடியிலே புகுந்தாளோ" என்று ஸம்ஶயிக்கிறாள். மல்லர் முடிந்தபோதே கம்ஸனும் முடிந்து உக்ரஸேநனும் சிறைவிட்டு ராஜாவாய், நகரத்திலுள்ளாரும் அநுகூலரான பின்பும், மதுரை யென்றவாறே பயப்படவேண்டி வருமிறே, பிணமெழுந்தாலும் தெரியாதென்னும் பயத்தாலே.

இத்தால்-ஆசார்யனானவன், பனியாலே தாமரை குடிபோன பொய்கையை, ஸௌமநஸ்யத்தையுடைய சிஷ்யனானவன் தன்னுடைய † ஹிதவசநத்தை அதிக்ரமித்துத் தன்னுடைய ஸந்நிதியை

ளன்" என்று அறுதியிட்டு, மல்லநிரஸநம்பண்ணின வீரப்பாட்டையுடையவன் பின்னேபோய், மதுரைப்புறத்திலே புகுந்தாளோ வென்கிறாள். மதுரைப்புறமாவது-மதுரைக்கு அடுத்து அணித்தான திருவாய்ப்பாடி, "மதுரைப்புறம் புக்காள்கொலோ" என்றது (க) "அணியாலி புகுவர் கொலோ" என்றாப்போலே. அதாவது-ஒருவர்க்கொருவர் ஊமத்தங்காயாகையாலே கம்ஸ நகரியான மதுரைதன்னிலே சென்று புகவும் கூடுமிறே; அது செய்யாதே, தனக்கு உத்தேஶ்யபூமியான திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப் புகுந்தாளோ வென்று ஸம்ஶயிக்கிறாள். .... (க)

ஹம்முழுக்கவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (அறுதியிட்டு) நிஶ்சயித்து. மதுரை யென்னாதே "புறம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மதுரையித்யாதி). திருவாய்ப்பாடியிலிருக்கும்க்ருஷ்ணன் பின்புபோனமை நிஶ்சயித்தவள் "மதுரைப்புறம்புக்காள் கொலோ" என்று ஸம்ஶயிக்கை சேரும்படியெங்ஙனே யென்ன, த்ருஷ்டாந்தமும் காட்டா நின்றுகொண்டு விவரிக்கிறார் (மதுரைப்புறமித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) (போலே) என்றவநந்தரம் "இருக்கிறது" என்று சேஷம். (ஒருவர்க்கொருவர் ஊமத்தங்காயாகிறது) அந்யோந்ய ஸந்தர்ஶநஸஞ்ஜநிதாநந்தத்தாலே பாஹ்யவிஷயஜ்ஞாநமில்லாமையைஜநிப்பிக்கிறவர்களென்றபடி. ... ... (க)

(க) தி-மொ-௩-எ-க. † (பா) ஹிதவசநத்தாலே கருகி.

மூ.—ஒன்றுமறி வொன்றில்லாத வுருவறைக் கோபாலர்தங்கள்
கன்றுகால் மாறுமாபோலே கன்னியிருந்தாளைக்கொண்டு
நன்றுங்கிறிசெய்துபோனான் நாராயணன் செய்ததீமை
என்றுமெமர்கள்குடிக் கோரேச்சுக்கொலாயிடுங்கொலோ.

ஈஶ்வரனுடைய தண்ணளியாலே போகட்டுப்போனவனுக்கு ஸர்வதா ஸாத்நுப்யமாகவநுஸந்திக்கிறாளென்று தோற்றுகிறது. வஸ்தவ்யமான தன்னுடைய ஸந்நிதியை விட்டால் பின்னை வஸ்தவ்யம் பகவத் ஸந்நிதியுள்ள பரத்வாதிகளெங்குமிறே, இவளுக்குப் பார்க்கவும் கண்டிலே னென்னவும் ப்ராப்தியுள்ளது. ஆனால் சங்கித்த கோவிந்தன் பக்கலிலேயிறே ப்ராப்தி; இவளுடைய அபூர்த்தி திரஸ்காரது, அவனுக்கபிமதத்வேநவஸ்தவ்ய பூமியான திருவாய்ப்பாடியிலேயிறே; உத்தேஶ்யத்தைப் பிரித்து உடன்கொண்டுபோன அவனுக்கும், கூடப்போன இவர்கள் தனக்கும் ஸாவதியாவதும் அது தானேயிறே. (க)"புகுமூர்"என்றுப்போலே, நாநாவான அநுமாந ஸம்ஶயங்களாலே நிர்ணயிக்கிறது. ப்ரத்யக்ஷமும் ப்ரமாணாநுகூலமானால் அநுமாநமும் ப்ரமாணாநுகூலமாயிறே யிருப்பது. (௧)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. இவ்வுடன் போக்கு குணமோ, தோஷமோ வென்று ஸம்ஶயிக்கிறாள்.

ஸ்வா;—(ஒன்றுமித்யாதி), பொருந்தினவறிவொன்று மில்லாத. * அறிவொன்றுமில்லாத வாய்க்குலமிறே. தேஹ தர்மத்தோடேயாதல், ஆத்ம தர்மத்தோடே யாதல் பொருந்தின வறிவு அல்பமுமில்லாத. (அறிவொன்றுமில்லாத) காட்டிலே பசுமேய்க்

வ்யா; — இரண்டாம்பாட்டு. (ஒன்றுமறிவொன்றில்லாத) பொருந்தின வறிவு ஒன்றுமில்லாத. லௌகிக வைதிகங்களோடு சேர்ந்த வறிவு அல்பமுமில்லாத; * அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலமிறே. காட்டில் பசு மேய்க்கப்போன விடங்களிலே வழி திகைத்தால் வழிகாட்டுவது பசுக்களாம்படியிறே- இவர்களறி

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு.(ஒன்றுமித்யாதி) "ஒன்றுமறிவு" என்றதுக்கு ஒன்றினவறிவென்றுவிவக்ஷித்துசப்தார்த்தம்(பொருந்தினவித்யாதி). எத்தோடே யொன்றின வென்னவருளுகிறார் (லௌகிகேத்யாதி). அறிவில்லாமையைப்ரமாண பூர்வகமுபபாதிக்கிறார் (அறிவொன்றுமித்யாதிவாக்யத்தாலே). (வழிதிகைத்தால்) வழிதெரியாவிட்டால். கீழ்பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத்

கப்போன விடங்களில் வழி திகைத்தால் வழிகாட்டுவது பசுக்க ளாம்படியிறே இவர்களறிவிருப்பது. * வல்லாளுயிரிறே. குடவை யில் சோற்றையுமுண்டு புதுமழைத்தண்ணீரையும் குடித்த செருக் காலே தாங்கள் திரள நின்றால் இந்த்ரனை ஜயித்துவந்த கம்ஸனை, "இவனுக்குக் குடிமை செய்வாரார்; இத்தப்பசு மேய்க்கிற கோல் களாலே அவனைச் சாவ வடித்திழுக்கப் பாருங்கோள்" என்றாப் போலேயிறே இவர்களறியாமையால் வந்த நெஞ்சில் வலிமைதா னிருப்பது.

(உருவறைக்கோபாலர்) அறிவைப்பேணமாட்டாதாப்போலே யிறே தேஹத்தையு மழுக்கறுத்துப் பேணமாட்டாமையும். (கோ பாலர்) கோவர்கத்தை ரக்ஷிக்கிறவர்களென்னுதல். அவை தன் னாலே ரக்ஷைபடுகிறவர்க ளென்னுதல். (தங்கள் கன்றுகால் மாறு மாபோலே) தங்கள் கன்றுகள் விளைவதறியாதே யிருந்ததேயாகி லும் முன்னடியிலே பின்னடியிட்டு, இரண்டு காலாலே நடந்தாப் போலேயிறே யிருப்பது. அப்படியே படிகடிந்து புறப்படாமல்

விருப்பது. (உருவறைக்கோபாலர்) ரூபஹீநரான கோபாலர். ஆத்மகுணமில்லாதாப்போலே ரூபகுணமுமில்லாதவர்களென்கை. (தங்கள்) "தாங்கள்" என்கிற வித்தைக் குறைத்துக் கிடக்கிறது. கோபாலர் தாங்களென்றபடி. இவர்களுடைய வறிவு கேடும் உருவுகேடும் சொன்னது-இவை பார்த்தால் பொல்லாதா யிருக்கு மாபோலே, இவர்களுடைய வ்ருத்தியும் பார்த்தால் பொல்லாதா யிருக்கு மென்கைக்காக. அந்த வ்ருத்தி தன்னைச் சொல்லுகிறது மேல் (கன்று கால் மாறுமாபோலே) என்று. கன்றுகால் மாறு கையாவது-தீதாயிருந்துள்ள தங்களுடையகன்றுகளை "உங்களது" என்று பிறர்க்குக்காட்டி, நல்லதாயிருந்துள்ள அவர்களுடைய

தாத்பர்யம்(ஆத்மகுணமித்யாதி). க்ருஷ்ணனுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொன்ன விடையர்க்கு அறிவுகேடும் ரூபஹாநியும் சொன்னது தார்ஷ்டாந்திகமான க்ருஷ்ணனிடத்தி லில்லாமையாலே, அவர்களுடைய வ்ருத்திக்குத்ருஷ்டாந்த மென்கிறார் (இவர்களுடையவித்யாதி). (இவை) என்றது - அறிவும் ரூபமும். கன்று மாறுகையும் கால்மாறுகையு மென்ற க்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி உபபாதிக்கிறார் (கன்றுகால் மாறுகையாவதித்யாதி). "கால்" என்றது - நல் வழியாக வருங்கன்று.

க்ருஹத்திலே யிருந்த கந்யகையைத் தன்னோட்டைச் சுவட்டை யறிவிப்பித்துக் கொண்டுபோனபடி.

(நன்றுமித்யாதி) பொல்லாங்கான க்ரியைகளைச் செய்து, அதுவே பாதேயமாகக் கொண்டுபோனான். தானிட்ட வழியிலே யிஷ்டப்படியாக நன்றான வீரகுகளைச் செய்து கொண்டு போனான். அன்றியே, உருவறைக் கன்றுகளைக் காற்கடை கொண்டு நீக்கிக் காலோக்கமும் ஒழுகுசிட்சியும் மயில்புறச்சாயையும் பொலி யேற்றால்வந்த பிறப்புடைமையுமுடைத்தான கன்றுகளை அடிக்கெரியாமல் கொண்டு போவாரைப்போலே, தான் பண்டு விரும்பினவர்களை "உருவறைகள்" என்று போகட்டு, உருவான என் பெண்ணைக் கொண்டு போனானென்னவுமாம். (நாராயணன் செய்த தீமை) ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாயிருக்கிறவன். ஔஷதம் அபத்ய

கன்றுகளைத் தங்களதாக்கிக் கொள்ளுகையும், நல்வழியாய்க் கண்ணுக்கு நன்றாயிருக்கும் கன்றுகளை, உடையவர்களறியாமல் களவிலே நிலைபேர்த்துக்கொண்டு போகையுமிறே; இதில்பிற்பட்டதே இவ்விடத்துக்குச் சேருவது. இப்படி இவர்கள் செய்யுமாபோலே.

(கன்னியிருந்தாளை-நன்றும் கிறிசெய்து-கொண்டு-போனான்) கந்நிகையாய், விஷயரஸமென்ப தொன்றறியாதே படி கடந்து புறப்படாமல் என்கிழேயிருந்தவளை, முன்தீம்பு செய்து தன்சுவட்டையறிவித்துத் தன்வசமாக்கி, நானறியாதபடி மிகவும் விரகு செய்து கொண்டு போனான். (நாராயணன் செய்ததீமை) ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனானவன் நன்மையே செய்யக் கடவவன் இப்படி தீமையைச்செய்வதே!. இவ்விடத்தில் தீமையாவது-தன்னுடைமையைத்தான் கொண்டுபோம்போது வரைந்து வெளிப்படக் கொண்டு போகலாயிருக்க, இப்படி களவிலே கொண்டுபோனது. (என்றுமித்யாதி) இப்படி இவன்செய்த தீமை நிரவத்யமான வெங்கள் குடிக்கு எல்லாக்காலத்திலும் நிற்பதொரு பழிப்பாமோ? அன்றிக்கே, இக்குடியிற் பிறந்ததொரு விஷயத்தை வரைந்து

"இருந்தாளை" என்றதுக்கர்த்தம்; (படிகடந்தித்யாதி). கந்நியாய், தாய்க்கீழிருக்குமவளைக் கொண்டுபோகக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (முற்றீம்பித்யாதி).(முற்றீம்பு) என்றது - அறியாப் பெண்களைத்தானே முந்துறமுன்பு ஸம்ஶ்லேஷிக்கை யென்றபடி. "நன்றும்கிறி செய்து" என்ற தினர்த்தம்(மிகவும் விரகு செய்து) என்றது. (விரகு) உபாயம். கண்ணன் என்றதே "நாராயணன்" என்றும், "செய்ததீமை"என்றும் சேராதவற்றைச்சேர்த்துச்சொன்னதுக்கு ஈடுபாடாகக் கருத்தருளுகிறார் (ஸமஸ்தேத்யாதி).(வரைந்து)வரித்து.

மூ.—குமரிமணஞ் செய்துகொண்டு கோலஞ்செய் தில்லத்திருத்தித்
தமரும்பிறருமறியத் தாமோதரற் கென்றுசாற்றி
அமரர்பதியுடைத்தேவி யரசாணியை வழிபட்டுத்
துமிலமெழப்பறைகொட்டித் தோரணம்நாட்டிடுங்கொலோ.

மாமா போலே நீமை யென்கிருள். தன்னுடைமையைத் தான் கொண்டுபோம்போது வரைந்து வெளிப்படவும் கொண்டுபோகலா மிறே.

(என்றுமெமர் குடிக்கோரேச்சுக்கொல்) (எமர்கள் குடிக்கென் றுமேச்சுக்கொல்)-எங்கள் குடிக்கென்று மேச்சாமோ?. அன்றியே வரைவுகருதிப் பெறுதார்க்கு உடன்போக்கு குணவத்தாயிடுமோ? (ந)"கொல்லையென்பர் கொலோகுணம் மிக்கனளென்பர்கொலோ" என்னக் கடவதிறே.

இத்தால் ஆசார்யனவன், தனக்குப் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற வனை ஈஸ்வரன் விஷயீகரித்துக் கொண்டுபோன ப்ரகாரங்களை நினைத்தும் சொல்லியும் வெறுத்தமை தோன்றுகிறது. ... (உ)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. போனவள் என்செய்தாளோ வென் றறிகிறிலோமிறே யென்கிருள்.

ஸ்வா;—(குமரியித்யாதி). "குமரி" என்று-கந்யகை. கந்யகை யைஜாத்யுசிதமாகஅங்கராகாதிகளாலும்புஷ்பாதிகளாலும்அலங்க ரித்து, ஸுவர்ணவரத்நவஸ்த்ராதிகளாலே கோலம் செய்து.

கொடுக்கப்பெறுமல், அவன் மூற்பாடனுய்வந்துகைக்கொண்டுபோ னவிதுதன்னாலே இக்குடிக்கோரேற்றமாமோ. (க)"கொல்லையென் பர்கொலோ குணம் மிக்கனளென்பர்கொலோ" என்னுமாபோலே, இக்குடிக்கு இது பழியாமோ, புகழாமோவென்கிருள். .... (உ)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (குமரிமணம் செய்துகொண்டு) கும ரி-கந்யகை. கந்யகாவஸ்த்தையில் செய்யும் கல்யாணத்தைச்செய்து கொண்டு. அதாவது-விவாஹத்துக்குப் பூர்வாங்கமாகச் செய்யும் உத்ஸவ விசேஷத்தைச் சொன்னபடி. (கோலஞ்செய்து) ஆபரண

'எமர்கள்குடிக்கு' என்றும், ஏச்சு கொலன்றிக்கே, ஆயிடுங்கோலோ-நன்றாயி டுங்கொலோ" என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிருர் (இப்படியித்யாதி). ... ... (உ)

(க) தி-வாய்-கூ-எ-ச.

(இல்லத்திருத்தி) கல்யாணக்ருஹத்துக்குள்ளே தாரு தாருக்கைத்த ளமைரயாமலிருத்தி. (தமரும் பிறருமறியத்தாமோதரற்கென்று சாற்றி) பந்துக்களுக்கும் மற்றுள்ளார்க்கும் ப்ரஸித்தமாம்படி தாமோதரர்க்கென்று சாற்றி. அப்ராப்த விஷயங்களுக்காகிலிறே அப்ரஸித்தமாக்கிக் கொடுக்கவேண்டுவது. (தாமோதரற்கு) அபலையாய்மாதாவான வளுடைய வசநபரிபாலந பாரதந்த்ர்யத்தாலே பந்தபாசவிமோசநம் செய்து கொள்ளமாட்டாமல், (க) "ஸக்தஸ்ஸ்வா-யதிரஸ்க்ருதி" என்ற பின்னும் அஸக்தி தோன்றவிறே இருந்தது. இப்படிப்பட்ட குணவானுக்கென்று சாற்றி. இத்தைப் பாரத்வத்திலே யாக்கில் இத்தனை சௌரவம் தோன்றாதிறே.

(அமரர்பதியித்யாதி) இந்த்ரனுடைய ஸ்த்ரீயான ஸசிதேவியை - "ஸீஸ்த்ர - லேகத்ர:" என்கிற ந்யாயத்தாலே வழிப்படுமவளன்றே. இவள் - இந்த்ரனுக்கும் இந்த்ரனாய், ஸம்ருநிர்வாஹகனாய், ஸ்ரியப்பதித்வமே நிரூபகமாகவுடையவனுடைய தேவி. (உ) "லக்ஷ்மீ-விஷ்ணுபத்நீ" (க) "அநபாயிநீ-அநபாயிநீ" என்கிறபடியே அவனை நிரூபகமாகவுடையவள். (ச) "உன் திரு" என்னக்கடவதிறே. இதுவிசேஷண நிரூபகமே யாகிலும் "ஸ்ரியப் பதியானவுன் திரு" என்கையாலே ஸ்வரூபநிரூபகமாமிறே. சதுர்த்தியில் சேஷத்வத்துக்கு-பதஸாமர்த்த்யத்தாலும் ராஜபுருஷந்யாயத்தாலும் சேஷியானவன் தானே நிரூபகனுமானானிறே.

வஸ்த்ராங்கராகாதிகளாலே யலங்கரித்து. (இல்லத்திருத்தி) கல்யாண க்ருஹத்திலே யிருத்தி. (தமருமித்யாதி) பந்துக்களும் மற்றுமுள்ளாருமறியும்படி, "தாமோதரனுக்கு இவளைக் கொடுக்கப் புகாநின்றோம்" என்று ப்ரஸித்தமாக்கி. "தாமோதரன்" என்றது-மாதாவானவள் கட்டின கட்டு அவிழ்த்துக்கொள்ள ஸக்தனன்றிக்கே, அவள் நியமநம் தப்பாமலிருந்த நீர்மையையுடையவனென்றபடி.

(அமரர்பதியுடைத்தேவி) அங்குத்தைக்கென்று ஸங்கல்பித்து *தமரும் பிறரு மறியச் சாற்றினபோதே * அயர்வறுமமரர்களதி

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (குமரியித்யாதி) "இருத்தி" இருக்கப்பண்ணி "சாற்றி" என்றதினர்த்தம் (ப்ரஸித்தமாக்கி) என்றது.

அரசாணியைவழிப்படுக்கைக்குமுன்னே "அமரர்பதியுடைத்தேவி" என்று சொல்லக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (அங்குத்தைக்கித்யாதி). (வலம்

(க) வி-பு-ரு-கூ-கடு. (உ) ஸ்ரீஸூக்தம் (க) வி-பு-க-அ-கள. (ச)

(அமரர்பதியுடைத்தேவி) அவளை "பெருந்தேவி" என்றும், இவளை (க)"என் சிறுத்தேவி" என்று மருளிச் செய்தார்களிறே. ஆகையாலே சிறுத்தேவி-பெரியதேவியை வழிப்பட வேணுமிறே, (அரசாணியை) அம்மியை. (உ) "அம்மி மிதிக்க" என்கிறபடியே மிதித்து வழிபடுமித்தனையிறே இங்கு. அரைக்கப்பட்டசாணை. ஐகாரம் இகாரமாய்க்கிடக்கிறது. பெருந்தேவியை வழிப்பட்டபோதே நித்யவிபூதியும் அவளிட்டது வழக்காகையாலே, இவள் தன்னை "அமரர் பதியுடைத்தேவி" என்னவுமாம்.

(தமிலமெழப்பறைகொட்டி) பெரியவார்ப்பரவம் தோன்ற வாத்யாதிகளை முழக்கி. "மத்தளம் கொட்ட" என்னக்கடவதிறே. (தோரணமித்யாதி). பஞ்சலக்ஷம் குடியிருப்பான திருவாய்ப்பாடியில் தெருக்கள்தோறும், நாற்சந்துகள்தோறும் தோரணம் முதலான வலங்காரங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டாடுவர் கொளோ; குடிப் பிறந்தார் கல்யாணத்துக்குக் கொண்டாட்டமென்செய்ய வென்பர்களோ ?.

இத்தால், தன்னளவிலேயற்றுத் தீர்ந்த சிஷ்யனை ஈஶ்வரன் தன் அபிமதத்தாலே விஷயீகரித்துக்கொண்டு போனதும்,போன விடத்தில் "என்செய்கிறானோ" என்று ஆசார்யனானவன் கரைகிற ப்ரகாரம் தோற்றுகிறது. ... ... (௩)

பதியானவனுடைய தேவியானவள். (அரசாணியை வழிப்பட்டு) ஜாத்யுசிதமாம்படி அலங்காரபீடத்துக்குத் தூணான அரசாணியை வலம்வந்து. அரசாணியாவது-அலங்காரபீடத்தின் மேலே நாட்டும் அஶ்வத்தகண்டம். (தமில மெழப்பறை கொட்டி) பெரிய ஆரவாரந்தோன்ற வாத்யத்தை முழக்கி. (உ) "மத்தளங்கொட்ட" என்னக் கடவதிறே. (தோரணம் நாட்டிடுங்கொலோ) ஊரெங்கும் தோரணம் நாட்டுகை முதலான அலங்காரங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டிடுவர்களோ; குடியிற் பிறந்தார், "கல்யாணத்துக்குக் கொண்டாட்டமென்செய்ய?" என்பர்களோ?. ... . (௩)

வந்து) என்றது - வலம் வந்திருக்கும்படியென்று கருத்து. இதுவே கல்யாணமென்று திருவுள்ளம். (குடிப்பிறந்தார்) என்றது - இறையிறுத்துக்குடித்தனம் பண்ணுவார்க்ருஹத்தில் பிறந்தவர்களென்றபடி "குமரியித்யாதி, அமரர் பதியுடைத்தேவியானவள் அரசாணியை வழிப்படும்படி தமிலமெழவென்று தொடங்கி" என்றந்வயம். ... ... (௩)

(க) நா-தி-௯-அ. (உ) நா-தி-௬-௬.

மூ.—ஒருமகள்தன்னையுடையேனுலகம்நிறைந்தபுகழால் [போனான்
திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால்தான் கொண்டு
பெருமகளாய்க்குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளைபெற்றவசோதை
மருமகளைக்கண்டுகந்து மணாட்டுப்புறஞ் செய்யுங்கொலோ.

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (ஒருவித்யாதி). தான் வளர்த்த வருமையைச் சொல்லுகிறாள். உபமாநரஹிதையான வென்பெண். "தன்னை" என்கிற மதிப்பாலே (க) "ஸ்வோத்ஸீ-சுகதாநம்" என்னுமாபோலே, குடிப்பிறப்பால் வந்தவளவேயன்றியே, ஸௌந்தர்ய குணபூர்த்திகளாலே இவளுக்குத் தாயாரென்கைதானே எனக்குப் பெருமதிப்பாகவுடையேன். (உலகமித்யாதி) குத்ராமகிர்வாஹகனைத் தொடங்கி அண்டகிர்வாஹகன் முடிவான வளவன்றிக்கே, (௨) "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍀 - ஸர்வபூதாநாமீச்வரீ" என்கிறபடியே ஸ்ரீகளுக்கு மவ்வருகான புகழையுடையளாய், அவன்றனக்கும்

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (ஒருமகள் தன்னையுடையேன்) அத்விதீயையா யிருப்பாளொரு பெண்பிள்ளையை யுடையேன். ஒருமகளென்கையாலே - ஏகபுத்ரி யென்னுமிடமும், "தன்னை" யென்கையாலே - ஸௌந்தர்யாதிகளாலுண்டான இவளுடைய மதிப்பும், "உடையேன்" என்கையாலே-இவளைப்புத்ரியாகவுடையளாகையாலுண்டான தன்னுடைய ஏற்றமும் சொல்லுகிறது. (உலகம் நிறைந்த புகழால்) விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறத் தந்தாமுடைய அளவுகளுக்கீடாக இருந்த விருந்த விடங்களிலே இவளுடைய குணங்களைச்சொல்லி ச்லாகிக்கும்படி லோகமெல்லாம் வ்யாப்தமான புகழோடே.

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (ஒருமகளித்யாதி) "தன்னை" என்றதின் பலிதார்த்தம் (அத்விதீயையாய்)என்றது. "மகள்" என்றபோதே ஏகத்வம் தோற்றியிருக்கச்செய்தேயும்,"ஒரு"என்று விசேஷித்ததுக்கும்,"தன்னை" என்றத்தால் அத்விதீயத்வம் சொன்னதுக்கும், மகள் தன்னை வளர்த்தேனென்னலாயிருக்க, "உடையேன்"என்றதுக்கும் பாவத்தைக்ரமேணவருளுகிறார் (ஒருமகளென்கையாலேயித்யாதி). புகழ், உலகம்நிறைந்திருக்கையை உபபாதித்துக் கொண்டு சப்தார்த்தமும் காட்டுகிறார் (விசேஷஜ்ஞரித்யாதி). (அளவுகளுக்கு) என்றது - அறிவுகளுக் கென்றபடி.

(க) பாரு. (௨) ஸ்ரீஸஹ.

(க)"திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" என்னுமதுதானே பெருமையாம்படியான திருமகள்போல. திருமகளுக்கவ்வருகு சொல்லலாம்படியானதொரு புகழில்லாமையாலே திருமகள்போல் வளர்த்தேனென்கிறாள். ஆனாலும் குடிப்பிறப்பால் வந்தபுகழ் குறைந்திருக்குமிறே அவளுக்கு, ஒருஸமுத்திரம், ஒருஜநகராஜன் முதலானார்களாகிலும். ஆகையிறே "ஒருமகள்" என்றது.

(செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான்) ஸ்வாபாவிகமான சிவப்பாதல், பக்கம் நோக்கறியாமல் இவள் தன்னையே பார்க்கும்படியான வ்யாமோஹத்தால் வந்த சிவப்பாதல். (தான் கொண்டு போனான்) ஆதிவாஹிகரைவரவிட்டுக்கொண்டுபோதல், பெரியதிரு

(திருமகள்போல வளர்த்தேன்) (உ.) "கடிமாமலர்ப் பாவையொப்பாள்" என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் வைலக்ஷண்யத்துக்கு உபமாநபூமியாய், புருஷகாரத்வயுக்தையான * நாரீணாமுத்தமையோடு ஸத்ருஶஸ்வபாவையாம்படி வளர்த்தேன். (செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான்) (௩) "யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் - யதாகப்யாஸம்புண்டரீகம்" என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிகமான சிவப்புக்கு மேலே * பக்கம்நோக்கறியாமல் இவளைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வ்யாமோஹத்தாலும் சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், இந்தவ்யாமோஹமே தனக்கு நிரூபகமாம்படியிருக்குமவன், ஆதிவாஹிகரை வரக்காட்டியாதல், பெரியதிருவடியை வரக்காட்டியா

"திருமகள் போல" என்று திருமகளுக்குள்ள வதிசயம் இங்கும் சொல்லவேண்டுகையாலே அந்தத்திருமகளுக் குள்ள வதிசயத்தை ப்ரமாண பூர்வகமுபபாதிக்கிறார் (கடியித்யாதி). கடி - பரிமளம். ப்ரகாரஷட்கமாவது - அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்யஶரணத்வம், அநந்யபோகத்வம், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் தரித்திருக்கை, விஶ்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேக நிர்வாஹ்யத்வங்கள்; ஸத்ருஶஸ்வபாவை யாம்படி வளர்க்கை யாவது - பதிவிஷயத்தில் அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகள் இவளுக்குப் பிறக்கும்படி தன்னுடைய வுக்தி விசேஷங்களாலே சொல்லிக் கொண்டு இவளைக்குணதிகையாம்படி வளர்க்கையென்கை. "செங்கண்" என்றதுக்கு ப்ரமாணத்தையும், மால்பத ஸமபிவ்யாஹார பலிதார்த்தத்தையும், "தான்" என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்தியையும் காட்டா நின்று கொண்டு சப்தார்த்த மருளுகிறார் (யதேத்யாதி).

(க) தி-வாய்-க-அ-க. (உ) தி-மொ-௩-எ-க. (௩) சாந்தோ-க-அ-௬.

வடிவை வரவிட்டுக்கொண்டு போகையன்றிக்கே, *கள்வன்கொல் லில் பிராட்டியைப்போலேயிறே கொண்டு போய்த்து.

இவ்விடத்திலே ஆழ்வான் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபோது, உடையவர், விஶ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல் "ஒரு மகள் தன்னையுடையேன்" என்றும் "உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்" என்றும், "செங்கண்மால்தான்கொண்டு போனான்" என்றுமருளிச்செய்தாரென்று ஆச்சாம்பிள்ளை யருளிச் செய்வர். (க)"சாதியந்தணர்"என்றும், (உ)"கலையறக்கற்றமாந்தர்" என்றும், (௩)"பலரடியார் முன்பருளியபாம்பணையப்பன்"என்றும், (௪)"மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான்" என்றும், (௫)"ஓர்ப்பால் கருதுவர்" என்று முண்டாயிருக்கையாலே உலகுநிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே. "லோகே" "ஶாஸ்த்ரே."

தல் கொடுபோகையன்றிக்கே, * கள்வன்கொல்லில் பிராட்டியைக் கொண்டுபோனாப்போலே தானேகொண்டுபோனான்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின போது, உடையவர், விஶ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல், "ஒருமகள் தன்னையுடையேன்" என்றும், "உலகம்நிறைந்தபுகழால் திருமகள்போல வளர்த்தேன்" என்றும், "செங்கண்மால் தான்கொண்டுபோனான்" என்று மருளிச் செய்தார்என்று ப்ரஸித்தமிறே. (௬) "ఉపమానమశేషాణాం సాధూనాం యస్సదాzభవత్ - உபமாநமசேஷாணும் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதாபவத்" என்கிறபடியே - ஸாதுக்களுக்கெல்லா முபமாந பூமியாகச் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே உலகம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே.

இவ்வளவும்தாமருளிச் செய்தவர்தங்களுக்குச் சேரவோரை திஷ்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வானித்யாதி). "ஒருமகள் தன்னையுடையேன்"என்று எம்பெருமானாருளிச்செய்ததுக்கு (எ) "శ్రీమత్కూరకులాధీశం శ్రీవత్సాఙ్కముపాస్మహే। అగ్ర్యం యతీన్ద్రశిష్యాణామాద్యం వేదాన్తవేదినామ్- ஶ்ரீமத் கூரகுலாதீசம் ஶ்ரீவத்ஸாங்கமுபாஸ்மஹே। அக்ர்யம் யதீந்த்ரஶிஷ்யாணமாத்யம் வேதாந்தவேதிநாம்" என்கிறபடியே முந்துற விவரொருவராஶ்ரயித்த வத்ஸலையைத் திருவுள்ளம்பற்றினரென்றும், ஆழ்வானுடைய விஶ்லேஷத்தாலே(அ) "సుతా నేకాకి- ஸுதாநேகாகீ" என்று நித்யஸூரிகளிருக்கச் சொன்னாப்போலே ப்ரேமத்தாலே இப்படி சொல்லலாமென்றும் தாத்பர்யம் கண்டு கொள்வது.

(க) திருமா-௪௩. (உ) திருமா-எ. (௩) தி-வாய்-எ-௧0-௫. (௪) இரா-நூ-எ. (௫) (௬) வி-பு-௧-௧௫-௧௫௬. (எ) (அ) மஹோப-௧.

(பெருமகளாய்) திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடிக்கெல்லாம் ஸ்ரீநந்தகோபர் கர்த்ருத்வத்தால் வந்த பெருமையை யுடையரானாப்போலே யிறே இவளும் குடிவாழ்ந்து பெருமை யுடையளானபடி. (பெரும்பிள்ளை பெற்றவசோதை) தான் பெருமகள் பெற்றது பெரும்பிள்ளையாகையாலே; பெருமைக்கு மேலே பெருமையாய், (க)"இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்று இவன்பிறந்தபின்பிறே அசோதை யென்கிறபேர் நிலைநின்றது. (மருமகளைக் கண்டுகந்து) "அவன் கொண்டுபோனான்" என்று வெறுத்தகாலத்திலும், போனால் பிறக்கும் முறையுறவு சொல்லவேண்டுகையாலே மருமகளென்கிறாள்.

(கண்டித்யாதி) பெண் பிள்ளையுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் வ்யாமோஹத்தையும் கண்டு மடியிலே வைத்தணைத்து "பெ

(பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து) பெரிய பெண்பிள்ளையாய்க் குடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து. திருவாய்ப்பாடியில்பஞ்சலக்ஷம்குடிக்கும் நிர்வாஹகரான பெருமையுடைய ஸ்ரீநந்தகோபர் மஹிஷியாகையாலே, இவளை "பெருமகள்" என்கிறது. அவர் ஊர்க்காரியத்துக்கெல்லாம் அபிமாநியாய் நிர்வஹிக்குமாபோலே, இவள் க்ருஹகார்யத்துக்கெல்லா மபிமாநியாய் நிர்வஹிக்கையாலே "குடிவாழ்ந்து"என்கிறது.(பெரும்பிள்ளைபெற்றவசோதை) பெரியபிள்ளையைப் பெற்றவசோதை. ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பரிபூர்ணனாய் (க)"என்னநோன்புநோற்றாள்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்னும்படி யிருக்கையாலே "பெரும்பிள்ளை" என்கிறது. தானும்பெருமகள்; பெற்றதும் பெரும்பிள்ளை காணுமிவள்.

(மருமகளைக்கண்டுகந்து) மருமகளைக்கண்டு ப்ரியப்பட்டு. "அவன்கொண்டுபோனான்"என்று வெறுத்தகாலத்திலும், போனால் பிறக்கு முறையுறவு சொல்லவேண்டுகையாலே "மருமகள்"

"செங்கண்" என்றதைப்பற்ற (ரூபகுணத்தாலும்)என்றது."மால்" என்று ஆஶ்ரித வ்யாமுக்தனென்கையாலே (ஆத்மகுணத்தாலும்) என்றது. வ்யாக்யாதா, பதச்சேர்த்தியைக் கண்டு ஈடுபடுகிறார் (தானுமித்யாதி).

தான் நீர்வார்த்துக் கொடாதிருக்க, "மருமகள்" என்று தன்வாயால் சொல்லலாமோ, பிறக்கும் தசையிலென்ன வருகிறார் (அவனித்யாதி). (உறையுறவு)கிட்டவணித்தவுறவு."மணாட்டு"மணாட்டியாக்குகைக்குச்சீர்மை.

(க) ௨-௨-௬.

மூ.—

தம்மாமன் நந்தகோபாலன் தழீஇக்கொண்டென் மகள் தன்னை
செம்மாந்திரேயென்றுசொல்லிச்செழுங்கயற்கண்ணுஞ்செவ்வாயும்
கொம்மைமுலையு மிடையுங் கொழும்பணைத் தோள்களுங் கண்டிட்டு
இம்மகளைப் பெற்றதாய ரினித்தரியாரென்னுங் கொலோ. (௫)

றுப்பேறு பெற்றோம்" என்று உகந்து.(மணாட்டுப்புறம் செய்யுங்கொலோ) மணவாட்டுப் பிள்ளையாகநினைத்து, புஷ்பாதிகளாலும வஸ்த்ரபூஷணாதிகளாலும் நெஞ்சாலே செய்யவேண்டுவன செய்யுமோ? ஜாத்யுசிதமாகச் செய்யவேண்டுமோப்பரவு செய்யுமோ?

இத்தால், ஆசார்யனானவன், தன் பக்கல் பவ்யதையாலே அத்விதீயனான ஶிஷ்யனை ஈஶ்வரன் அது தானே பற்றாசாக வங்கீகரித்துக்கொண்டு போனாலும்,தன்னிழவை மறந்து அவனுடையபேறிழவுகளே தனக்குப்பேறிழவுமாய் நடக்குமென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆசார்யபரதந்த்ரன் தேச விசேஷத்துக்குப்போனால் அங்குள்ள * மதிமுகமடந்தையரும் பிராட்டிமாரும் அங்கீகரிப்பர்களென்னுமிடம் இங்கேயும் தோற்றுகிறது. • ... . (௫)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. என்னுடைய விழவு ஶ்ரீநந்தகோபர் நெஞ்சிலே படுமோ வென்கிறாள்.

ஸ்வா;—(தம்மாமனித்யாதி) தன்னுடைய மாமனான ஶ்ரீநந்த கோபர் பெண்ணையணைத்து மடியிலே வைத்து. (என் மகள் தன்னை) "தம்மாமன்" என்றபின்பிறே"என்மகள்" என்றதும்;"தம்

என்கிறாள். (கண்டுகந்து) பெண்பிள்ளையுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் வ்யாமோஹத்தையும்கண்டு மடியிலேவைத்தணைத்து, "பெறாப்பேறுபெற்றோம்" என்று ப்ரியப்பட்டு. (மணாட்டுப்புறம் செய்யுங்கொலோ) மணவாட்டுப்பிள்ளையாக நினைத்துத் தான் செய்யக்கடவசீர்மைகள் செய்யுமோ? "கூடிய கூட்டமன்றோ" என்று - லௌகிகத்துக்குத் தக்கவளவு அஹ்ருதயமாகச் செய்துவிடுமோ?.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தம்மாமன்நந்த கோபாலன்) பெண்பிள்ளை தனக்கு மாமனான ஶ்ரீநந்தகோபர். (தழீஇக்கொண்

"புறஞ்செய்கை" என்றது - மேலெழச் செய்கையென்று சப்தார்த்தமாய், "கொலோ" என்றத்தால் தோன்றுகிற ஸஹ்ருதயமாகச்செய்கையை முந்துற வருளுகிறார் (மணவாட்டுப் பிள்ளையித்யாதி). (தக்கவளவு)வேண்டினமாத்ரம்,

மாமன்'' என்றதேயிறே நிலைநிற்பது, ப்ரபஞ்சாவலம்பநாயத்தில். அதுக்குமேலே''என்மகள்'' என்கையாலே, இதுதானேபோலே காணும் நிலைநிற்பது; மெய்ம்மையையுணர்ந்து, மிகவுணர்ந்தால். (செம்மாந்திரே யென்று சொல்லி) இவள் வ்ரீளையாலே நிலம்பார்க்க, ''செம்மாந்திரே'' என்று சொல்லி. செம்மாப்பு - செவ்வை. முகம்முதலாக அவயவங்களையும் ஸமுதாயஶோபையையும் பார்த்தாரென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. பாரார்த்தமானால் வ்யக்திதோறும் உபமாநதர்ஶநமும் செய்யக்கூடுமிறே.

(செழுங்கயல்கண்ணும்) அழுக்கயத்தில்தெளிந்தநீரில் மிளிர்ந்த கயல்போலும் பொருதுநோக்கும்நோக்கும் (செவ்வாயும்) ஸ்வாபாவிகமாகச் சிவந்த வாயிறே தனக்கு வசவர்த்தியான நான் கண்டிருப்பதும். (கொம்மை முலையும்) பருவத்தினளவல்லாத பரிணமத்

டென்மகள் தன்னை) தமக்கு " மருமகள் '' என்னும் ஸ்நேஹந் தோற்ற என்மகள் தன்னை யணைத்துக்கொண்டு மடியிலேவைத்து. (செம்மாந்திரே யென்றுசொல்லி) இவள் வ்ரீளையாலே நிலம் பார்க்க, செவ்வேயிருவென்று சொல்லி. செம்மாப்பு-செவ்வை. முகம் முதலான அவயவங்களையும் ஸமுதாய சோபையையும் பார்க்கைக்காகவிறே - செவ்வேயிருவென்பது. (செழுங்கயல்கண்ணும்) அழகிய கயல்என்கிற மத்ஸ்யம்போன்ற கண்ணையும். (செவ்வாயும்) ஸ்வபாவமே சிவந்திருக்கிற அதரத்தையும்.

(கொம்மைமுலையும்) பருவத்தினளவல்லாத பரிணமத்தையுடைத்தான முலைகளையும். கொம்மை-பெருமை. (இடையும்) முலை

அரு,—அஞ்சாம்பாட்டு. (தன்மாமனித்யாதி) தழுவிக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுபூர்வகமர்த்த மருளுகிறார் (தமக்கித்யாதி). (மடியிலே வைத்து) என்றது-ஸ்நேஹக்ருத்யமாகையாலே அர்த்தாத்ஸித்தம். ''செம்மாந்திரு'' என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரஸக்தி பூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (இவள் வ்ரீளையித்யாதி). ''இறே'' என்றவிடத்தில் ஏவகாரம் அவ்யயமாதல், ''செம்மாந்தே'' என்று கூட்டுதலாதல் செய்து கொள்வது. ஸ்த்ரீத்வத்தாலே நிலம் பார்த்திருக்குமவளை இப்படி சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னவருளுகிறார் (முகமித்யாதி). (கயல்)-மத்ஸ்யவிசேஷம்.

கந்யகாவஸ்த்தையாய் கல்யாணத்துக்கு யோக்யதையுள்ள தசையிலே முலைக்குப் பெருமை சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (பருவத்தினித்

ளையுடைய முலைகளும். (இடையும்) உபமாந ரஹிதமானவிடையும், வளர்பணை போலேயிருக்கிற தோள்களும். (கண்டு)கண்கள் நிறையுமளவுங்கண்டு. (இட்டு) ப்ரீதி தலையிட்டு, என்னுடைய இழவு நெஞ்சிலேதோன்றி, (இம்மகளைப் பெற்ற தாயர்) (இனித்தரியாரென்றுங்கொலோ). இவளைப்பிரிந்தபின்பு இவளைப்பெற்றதாயார் ப்ராணனோடே ஜீவித்திருக்குமோ; அன்றியே, இவளுக்கு இத்தலையிலுண்டான நன்மைகளை நினைத்து ப்ரீதையாயிருக்குமோ வென்று கொலோ வென்கிறாள்.

இத்தால்-ஆசார்ய பாதந்த்ரனானவனுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் வாக்மித்வத்தையும் பக்திபாரவஶ்யத்தையு மொன்றும் பொறாத வைராக்யத்தையும் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்தையுங்கண்டு இவற்றையுண்டாக்கின வாசார்யனுடைய இழவு பேறுகளை நினைத்து, “அவாக்யநாதரஃ-அவாக்யாநாதரஃ” என்றிருக்கிறவஸ்து விக்ருதியடைந்து சொல்லும் பாசுரங்களை அங்குச் சேனை முதலியாழ்வார் தொடக்கமானவர்கள் கொண்டாடுமென்று காட்டுகிறது. இங்குத்திருவடி, நம்மாசார்யர்கள் கொண்டாடுமாபோலே.

யினுடைய வளர்த்தியாலே நெருங்கி நொந்திருக்கிற இடையும். (கொழும்பணைத்தோள்களும்) சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையாலும் வளர்ந்து மூங்கில்போலேயிருக்கிற தோள்களையும். கொழுமை - அழகும், பெருமையும். (கண்டிட்டு)தனித்தனியும் ஸமுதாயேநவும் தர்ஶித்து. என்னுடைய இழவுநெஞ்சிலே தோன்றி, (இம்மகளையித்யாதி) இப்பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயாரானவள் இவளைப்பிரிந்தபின்பு ப்ராணனோடே தரித்திருக்க மாட்டாளென்று சொல்லுவரோ?; அன்றிக்கே; அவிக்ருதராயிருப்பரோ?. .... (௫)

யாதி). சீராட்டி வளர்த்தத்தாலே அதிக பரிணாம முண்டாய்த்தென்று கருத்து. முலைகளுக்கு கொம்மையென்று விசேஷணமிட்டு, இடைக்குவிசேஷணமிடாமையால் பலிதார்த்ததை [illegible] முலையுடைய வித்யாதி). (நொந்திருக்கிற) என்றது-[illegible]படி. மேலே “இம்மகளை” என்கையாலே [illegible] விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (தனித்தனியுமித்யாதி). மேலுக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் (என்னுடையவித்யாதி). “இனி” என்றதினர்த்தம் (இவளைப்பிரிந்த பின்பு) என்றது. ... ... (௫)

மூ.—வேடர்மறக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச் செய்தென்மகளை
கூடியகூட்டமே யாகக்கொண்டு குடிவாழுங்கொலோ
நாடுநகருமறிய நல்லதோர் கண்ணாலஞ்செய்து
சாடிறப்பாய்ந்தபெருமான் தக்கவாகைப்பற்றுங்கொலோ.

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ஶகடாஸுர நிரஸந கர்வமேது செய்யுமோ வறிகிறிலே னென்கிறாள்.

வ்யா;—(வேடரித்யாதி). பர்வதசாரிகளையும், பூமியிலே வநசாரிகளாய் வர்த்திக்கிறவர்களையும் போலே ஸ்வைரசாரியாய். (என்மகளை) என்வயிற்றில் பிறப்பையும் தன் பிறப்பையும் நினையாமல், (கூடிய கூட்டமேயாக) தாங்களிருவரும் நெஞ்சுபொருந்திக்கூடினதே புருஷார்த்தமாகக் கொண்டு, குடிக்குத்தகுதியல்லாத வாழ்க்கையிலே நிலைநிற்குமோ? * சாடிறப்பாய்ந்த பெருமானையாலே. (௧) "அருவழிவான மதர்பட - தேர்வலங்கொண்டு செல்லும்செருவழியாத மன்னர்கள் மாளச்செய்த வாண்மைகொலோ" என்னுமாபோலேயிலே சகடாஸுர நிரஸநஞ்செய்த கர்வந்தான் குடிப்பிறப்பை மதியாதிறே. இந்த விரோதிநிரஸநம் தன்னாலே கன்னையும்

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (வேடர்மறக்குலம்போலே) தண்ணியஜாதியான வேடரையும் மறக்குலத்திலுள்ளாரையும் போலே. "கள்ளர், பள்ளிகள்" என்னுமாபோலே, "வேடர் மறவர்" என்கிறதும் - தண்ணியஜாதியில் அவாந்தரபேதம். (வேண்டிற்றுச் செய்து) இரண்டு தலையிலுமுண்டான குடிப்பிறப்பைப்பாராதே, ஒருஶாஸ்த்ரமர்யாதையுமின்றிக்கே, தனக்குவேண்டினபடிசெய்து. (என்மகளை) பழுதற்றகுலத்திலேயுள்ள என்வயிற்றிலேபிறந்தபெண்பிள்ளையை. (கூடிய கூட்டமேயாகக்கொண்டு) புணர்ந்து உடன்போக்கில் இரண்டு தலையும் நெஞ்சுபொருந்திக்கூடின கூட்டரவு மாத்ரமே மணமாகக்கொண்டு. (குடிவாழுங்கொலோ) குடிவாழ்க்கைவாழுமோ?

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (வேடரித்யாதி "குடிப்பிறப்புப்பாராதே" என்றதுக்கு அதனைதப்பார்க்கில் ஶாஸ்த்ர மர்யாதை தப்பக்கூடாதே யென்று கருத்து. "என்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் ; பழுதற்றவித்யாதி). கூடிய கூட்டமே மணமாக வத்த்யாஹரித்தர்த்தமருளுகிறார் (புணர்ந்தித்யாதி).

(௧) தி-மொ-௧௦-௩-௫.

பொகட்டுப்போன மாதா பிதாக்கள் மேலே அபவாத விரோதத்தையும் போக்கினவனாகையாலே.

(நாடுநகரமறிய) திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்த நாடும் திருவாய்ப்பாடி நகரமறிய. ஸ்ரீநந்தகோப ரிருக்கையாலே திருவாய்ப்பாடியை நகரமென்னலாயிற்று. (நல்லதோர் கண்ணாலஞ்செய்து) உக்தலக்ஷணமும்லோகப்ரஸித்தியுண்டாம்படிகல்யாணஞ்செய்து. (தக்கவா கைப்பற்றுங்கொலோ) ஜாத்யுசிதமான தர்மத்துக்குத் தகுதியாகப் பாணிக்ரஹணம் செய்யுமோ?

"சாடிறப்பாய்ந்த பெருமான் என்பெண்மகளை வேடர் மறக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச் செய்து கூடிய கூட்டமேயாகக் கொண்டு தாதுவர்குடிவாழுமோ? நாடு நகரமறிய நல்லதோர் கண்ணாலம்செய்துதக்கவாறு கைப்பற்றுங்கொலோ?" என்றந்வயம்.

இத்தால், செடியாராக்கையைப்பற்றி மற்றொன்று மறியாத தேஹாத்மாபிமாநிகளும், பர்வதசாரிகளாய் உயர்ந்த நிலத்திலே வர்த்திக்கிற ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யபரரும், காம்யதர்மாக்களாகையாலே வேண்டிற்றுச் செய்யுமென்கிறது. .... (௬)

(சாடிறப்பாய்ந்த பெருமான் - நாடுநகருமறிய நல்லதோர் கண்ணாலம் செய்து - தக்கவா கைப்பற்றுங்கொலோ) அஸுராவேசத்தாலே தனியிடத்திலே நலியவந்த சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்க்குச்சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே முறியவுதைத்துத் தன்னை நோக்கி, "தனியிடத்திலே பிள்ளையை விட்டுவைத்துப் போகையாலே தாழ்வு வந்தது" என்று தாயர்க்குப் பழி வாராதபடி நோக்கின குணநிகனானவன், இரண்டு குடிக்கும் பழிவாராதபடி திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்தநாடும் திருவாய்ப்பாடியாகிற நகரமுமறியும்படியாக "இதுக்கு முன்பு இப்படிசெய்ததில்லை" என்னும்படி விலக்ஷணமாய் அத்விதீயமான கல்யாணத்தைச் செய்து, ஜாத்யுசிதமான தர்மத்துக்குத்தகுதியாகப் பாணிக்ரஹணஞ்செய்யுமோ?

"சாடிறப்பாய்ந்த" என்றதுக்கு ப்ரக்ருதோபயுக்தமாக ஹேதுத்வம் தோன்ற வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (அஸுராவேசத்தாலே யித்யாதி). (பழிவாராதபடி) என்றதுக்கு (பாணிக்ரஹணம் செய்யுமோ) என்றத்தோடு என்றந்வயம். "நல்லது" என்றதினர்த்தம் (இதுக்கு முன்பித்யாதி).

௭.—

அண்டத்தமரர்பெருமா னாழியானின் றென்மகளைப்
பண்டப்பழிப்புக்கள்சொல்லிப் பரிசறவாண்டிடுங்கொலோ
கொண்டுகுடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து கோவலப்பட்டங் கவித்துப்
பண்டைமணாட்டிமார்முன்னே பாதுகாவல்வைக்குங்கொலோ

ஸ்வா:—ஏழாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) திவ்ய விபூதியிலே வர்திக்கிற ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுமாய், (க) "ஷட்ஸம்ஹார-உபஸம்ஹார" என்னும்படி திவ்யாயுதங்களோடேயிறே அவதரித்தது. அவதரித்தவன்றே மாத்ருவசநபரிபாலநம் செய்தவன். (இன்றென்மகளை) அன்று அங்ஙனே வசநபரிபாலநம் செய்தவன் தத்துல்யமங்களபரையாயிருக்கிற வென் வசந பரிபாலநம் செய்தானாகில் இப்பிரிவு வேண்டாவிறே. என் மகளைப்பிரித்துக்கொண்டு போனவன் தான் பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லாமல் பரிசு கொடுத்து ஆண்டுகொண்டு போருமோ? பண்டப்பழிப்புக்கள் சொன்

வ்யா;-ஏழாம்பாட்டு. (அண்டத்தமரர்பெருமானாழியான்) அப்ராக்ருதமான பரமபதத்திலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த(ர்)ரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஸர்வேஶ்வரத்வ சிஹ்நமான திருவாழியைத்தரித்துக்கொண்டிருக்கும்பெருமையையுடையவன், அந்தப்பெருமையால் வந்த செருக்காலே, (இன்றென் மகளைப் பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லி) ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நையானவென்னுடைய பெண்பிள்ளையை, இப்போது பதார்த்த தூஷணங்கள்

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (அண்டத்தித்யாதி) அமரரென்றதே "அண்டத்தமரர்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (அப்ராக்ருதேத்யாதி) அமரபதத்தைச்சொல்லுகையாலே அப்ராக்ருத தேவரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்றுகருத்து. "அமரர்பெருமான்" என்றுவைத்து, ஆழியானென்று அத்யந்த நிருபமாகச் சொல்லுகையாலே பலிதார்த்தத்தை யருளுகிறார் (ஸர்வேஶ்வரத்வேத்யாதி), "அண்டத்தமரர் பெருமானாழியான்" என்றது-பழிப்புச் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்று தோற்றுகையைக் காட்டுகிறார் (அந்தவித்யாதி). "என்மகளை இன்று பண்டப்பழிப்புக்களைச் சொல்லி" என்றந்வயித்து "என்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்துகொண்டு ஸப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஸர்வலக்ஷணேத்யாதி), (இப்போது) என்றது-இவர்கள் கைப்பட்ட பின்பென்றபடி. பண்டமென்றதினர்த்தம் (பதார்த்தம்) என்றது.

(க) வி-பு ௫-[illegible]

[illegible] பண்டைக்குலக்குப்பழிப் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] விரகிக்கிறீர்.

(கொண்டு குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து) [illegible] கொண்டு, குடிக்குத்தகுதியாகவாழ்ந்து. (கோவலப்பட்டம் கவித்து) கோபாலஸ்த்ரீகளுக்கெல்லாம் ஸ்வாமினிப்பட்டமே [illegible] யாகிலும் ப்ரதாநமஹிஷியாம்படி பட்டங்கட்டி. (பண்டைமணாட்டிமார் முன்னே) பண்டே பட்டங் கட்டி வல்லவைகளாயிருப்பார் முன்னே. (பாதுகாவல்வைக்குங்கொலோ) பெரியவிருப்பத்தோடே அந்தப்புரக்காவல் வைக்குமோ? பாது-பசு.

இதனால், ஆசார்யனைப்பிரிந்து, தேசவிசேஷத்திலே கொண்டு போனாலும், (௧) "எம்மிசைத்தேனையாக்கி" என்கிற மேன்மையுடனே கொடுக்கினும் இந்நிலைக்குப் போதவொட்டாத விருப்பத்தைக் காட்டுகிறது. .... (எ)

கொல்லி. அதாவது-ரூபத்திலேயாதல், குணத்திலேயாதல் சில குறைகளைச் சொல்லி யென்கை. (பரிசறவாண்டிடுங்கொலோ) அபக்ருஷ்ட புத்தியாலே வரிசைகெட ஆண்டிடுமோ? அதாவது - அந்தரங்க வ்ருத்திகொள்ளாமல் புறத்தொழில்களைக்கொண்டு விடுமோ வென்கை.

(கொண்டு குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து) இவளைக்கொண்டு தன்னுடைய குடிவாழ்க்கை யெல்லாம் வாழ்ந்து. அதாவது-இவள் முகப்பாகத் தன்னுடைய க்ருஹக்ருத்யமெல்லாம் நடத்தி யென்கை. (கோவலப்பட்டங்கவித்து) "கோபகுலத்துக்கு ஸ்வாமிநி" என்று தன்மஹிஷியானமை தோற்றப் பட்டங்கட்டி. (பண்டைமணாட்டிமார் முன்னே) பண்டேபட்டங்கட்டி, தனக்கு மஹிஷிகளாயிருக்கிறவர்கள் முன்னே. (பாதுகாவல் வைக்குங்கொலோ) அந்தப்புரக்காவலிலே வைக்குமோ? .... (எ)

வரிசைகெடவாளுகையும், வரிசையுடனாளுகையுமென்றிரண்டுண்டோவென்ன வருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி).

(முகப்பாக)-ப்ரதாநமாக. (பட்டங்கட்டி) அபிஷேகம்பண்ணி. (எ)

---

(௧) ௪-௯-௧.

மூ.—
குடியிற்பிறந்தவர்செய்யுங் குணமொன்றுஞ்செய்திலனந்தோ
நடையொன்றுஞ்செய்திலன்நங்காய்நந்தகோபன்மகன்கண்ணன்
இடையிருபாலும்வணங்கவிளைத்திளைத்தென்மகளேங்கி
கடைகயிறே பற்றிவாங்கிக் கைதழும்பேறிடுங்கொலோ. (அ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. தார்மிகரானஸ்ரீநந்தகோபர்க்குத் தகுதியானவை செய்தாலாகாதோவென்கிறாள்.

ஸ்வா,—(குடியித்யாதி) ஒருகுடியிலே பிறந்தவர்கள் செய்யும் காரியம் செய்யாவிட்டால் மேல்நடக்கும் காரியங்கள் குடிப்பிறப்பில்லாதார்க்கும் லோகஸங்க்ரஹதயா செய்யவேண்டிவருமிறே. அவற்றிலேகதேஸமும் செய்திலன். (நங்காய்) குடியில் பிறந்து நடையில் தவறாத குணபூர்த்தியை யுடையவளே! இது எங்குத்தைக்கும் முன்னிலை. (நந்தகோபன் மகன்கண்ணன்)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (குடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன்) உயர்ந்த குடியிலே பிறந்தவர்கள் அக்குடிக்குத்தகுதியாகச் செய்யும் குணத்தில் ஒன்றும் செய்திலன். அதாவது-முறையிலே இவளை வரைந்துகொண்டு வெளியில்கொண்டு போகாமையிறே. அதிலேகதேசமும் செய்திலன். (அந்தோ) ஐயோ! என்று விஷண்ணையாகிறாள். (நடையொன்றும் செய்திலன்) குடியிற் பிறந்தவர்கள் செய்யுமவைசெய்யாவிட்டால், லோகத்தில் நடக்கும் மர்யாதைதான் செய்ய வேணுமிறே; அதில் ஏகதேசமும் செய்திலன். அதாவது-லோகத்திலே இப்படிச் செய்வாரில்லையிறே யென்கை. (நங்காய்) குலமர்யாதையும் லோகயாத்ரையு மறியும் குணபூர்த்தியுடையவளே யென்று, தனக்கு பந்துவாய் ஸந்நிஹிதையானவள் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். (நந்தகோபன் மகன் கண்ணன்) குடிப்பிறப்பில் வந்தால் ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன். "நங்காய் நந்தகோபன் மகன் கண்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (குடியிலித்யாதி) குணமொன்று மென்று சொல்லுகைக்கு குணமிரண்டுண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி), அதாவது-அந்த குணமாவதென்றபடி. "ஒன்றும்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (அதிலித்யாதி), (இப்படிச்செய்வார்) என்றது-வரியாமல் வெளியிலே கொண்டோடுவா ரென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை (நங்காய் நந்தகோபனித்யாதி).

குடிப்பிறப்பில் தாசாதியுமொப்பல்ல. மண்ணும் விண்ணுமளிக்கும் குணபூர்த்தியையுடையவன்னன், (க) "ஸத்யேந [illegible]-மர்யாதமேவாநுவர்த்ததே" (உ) "ஸ [illegible]-மமை வதஞ்சக்ருதம் கிஞ்சித்" என்னுமாபோலே இதுக்கு ஹேது என்பக்கலிலேயிறே.

(இடையிருபாலும் வணங்க) இடம் வலங்கொண்டு கடைகயிறே. பற்றியிளைத்திளைத்தேங்கிவாங்குகையாலே என்மகளிடையிருபாலும் வணங்க. (கைதழும்பேறிடுங்கொலோ) கோவலர்பட்டம் கட்டினாலும், கடைகயிறு வலிக்கவேணுமிறே இடைச்சிகளுக்கு. தான் தன் பெண்ணினருமை சொல்லுகிறாளித்தனையிறே.

னன் - குடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன்-கடையொன்றும் செய்திலன்-அந்தோ" என்று-அவன் முறைகெடக் கொண்டுபோன ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி விஷண்ணையாய், மேல் தன்னுடைய பெண்பிள்ளையின் மார்த்தவத்தை நினைத்து நொந்து சொல்லுகிறாள்.

(இடையிருபாலும் வணங்க) இடம் வலங்கொண்டு கடைகையாலே, இடையானது இரண்டு பார்ஶ்வத்திலும் வணங்க. (இளைத்திளைத்தென்மகளேங்கி)ஸுகுமாரையான வென்பெண்பிள்ளை லபஹாஸியாலே மூச்சுத்தாங்கிக்கடையவும்மாட்டாமல்ஏங்கிநடுநடுவே இளைத்திளைத்து. (கடைகயிறித்யாதி) தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டு மளவும் இடைவிடாமல் கடைகயிற்றையே பிடித்துவலித்து, அத்தாலே தளிர்போலே ம்ருதுவான கையானது தழும்பேறிவிடுமோ வென்கிறாள். கோவலர் பட்டங்கட்டினாலும் கடைகயிறு

"என்மகளேங்கி யிளைத்திளைத்து" என்றநவயித்து, பக்கத்துக்கு ஹேதுவையருளிச் செய்யா நின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (ஸுகுமாரையான வித்யாதி). (மூச்சுத்தாங்கி) மூச்சுப்பிடித்து. இளைத்தவள்கடைகயிற்றை விடலாமேயென்னவருளுகிறார் (தொடங்கினவித்யாதி). "வாங்கி" என்றதினர்த்தம்(வலித்து)என்றது.வலித்து-இழுத்து. இவளைப்புறத்தொழில் செய்யும்படி வரிசையற வாளும்போது வேணுமாகில் கைத்தழும்பேறிடுமோ வென்று நொந்து சொல்ல ப்ராப்தம். கோவலர்பட்டம் கட்டினபோது ஆளிட்டுச் செய்யலாமே யென்னவருளுகிறார் (கோவலர்பட்டமித்யாதி). ஜாத்யுசித

(க) (உ) ரா--ஸு-௩-அ-௬௭.

மூ;-வெண்ணிறத்தோய்தயிர் தன்னை வெள்வரைப்பின் முன்னெழுந்து
கண்ணுறங்காதேயிருந்து கடையவும்தான் வல்லள்கொலோ[?]
ஒண்ணிறத்தாமரைச் செங்கணுலகளந்தா னென்மகளைப்
பண்ணறையாப் பணிகொண்டு பரிசறவாண்டிடுங்கொலோ.

இத்தால், ஆசார்ய பரதந்த்ரனானவனை ஸம்ஸாரன் விஷயீகரித்துத் தன் நிலையாலே ஆசார்யனுக்க, இவனும் ப்ரதமபதத்தில் மகாரப்ரதமான ப்ரணவத்திலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் செய்விக்கக்கடவோமென்று பலகாலும்ஸங்கல்பித்து உபதேசித்தாலும், கைக் கொண்டு தந்நிஷ்டராவாரில்லாமையாலே இதரோபாய ஜ்ஞாந பக்திகளையும் பூர்வஸங்கல்பம் பலியாதிருக்கச் செய்தேயும் விவேகஸௌகர்யத்தைப்பற்றி உபதேசித்து, இளைத்துச் சொல்லுகையாலே "ஸ்வஸங்கல்பம் ஸங்கல்பிக்க ஸங்கல்பிக்கப் பழுதிச்செல்லுமோ? கார்யகரமாமோ" என்று ப்ரதமாசார்யனானவன் ஸம்சயிக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்ணிறவித்யாதி) பூர்வமேயுண்டானவெண்மை குன்றாமல் காய்ச்சிப்பக்வமறிந்துறையிட்டுத் தோய்த்துவைக்கத் தோய்ந்ததயிரை. பூர்வதிக்கில் ஆதித்யன் வரவுக்கு ஹேதுவானவெள்வரை தோற்றுவதற்குமுன்னே. வெள்வரை பின்னும்படி முன்னே, (எழுந்து) துயிலுணர்ந்தெழுந்திருந்து. ப்ராஹ்மணர் உபயஸந்தியும்பார்த்து உதயாஸ்தமயங்கள்

வலிக்க வேணுமிறே இடைச்சிகளுக்கு. தான் தன் பெண்ணின் மார்த்தவம் சொல்லுகிறாளித்தனையிறே. ... ... (அ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்ணிறத்தோய் தயிர்தன்னை) செவ்வி குன்றாதபடி காய்ச்சித்தோய்க்கையாலே வெளுத்தநிறத்தையுடைத்தாய்ச் செறியத்தோய்ந்த தயிர்தன்னை. (வெள்வரைப்பின் முன்னெழுந்து) ஆதித்யோதயத்துக்கு ஸூசகமான வெள்வரைப்பு தோற்றுவதற்கு முன்னே யெழுந்திருந்து. (வெள்வரைப்பு) கிழக்கு வெளுக்கை; ப்ராஹ்மணர் ஸந்த்யாவந்தநார்த்தமாக அருணோதயத்துக்குமுன்னேயெழுந்திருக்குமாபோலேயிறே-இடைச்சி

தர்மமாகில் தாய் நொந்துகொள்வானென்னென்னவருளுகிறார் (தானித்யாதி).

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்ணிறமித்யாதி) தயிரானபோதே வெளுப்பும் தோய்கையும் ஸஹஜமாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (செவ்வியித்யாதி). கிழக்கு வெளுக்கைக்கு முன்னே யெழுந்திருக்க வேணுமோ வென்ன வருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணரித்யாதி).

[illegible] [illegible] [illegible] பெரியபிராட்டி இடைச்சிகளும் ஏதுக் கிறுப்பார. [illegible] [illegible] சிறையானையாமிடுமே. (பரிசற ஆண்டிடுங்கொலோ) [illegible] [illegible] [illegible] தனக்குள்ளே கடைசியாக [illegible] [illegible],

(ஒண்ணிறத்தாமரைச்செங்கண்) ஒளியை நிறத்தையுடைத்தாய், செவ்வி யுடைத்தான [illegible] தாமரைபோலே சிவந்த திருக்கண் களையுடையனாய், லோகத்ரயத்தையும் திருவடிகளின் கீழே யாக்கிக்கொண்டவன். என்மகளைத் தனக்குப் பரதந்த்ரையாக்கி இவளுடைய பண்ப பரிசாமல் தாழ்ந்த பணிகளிலே ஏவிக்கொண்டு இவள் பெருமை கெடுமையாம்படி யாளுமோ? பெருமை குன்றாத படியாக பரிசிட்டாண்டு போருமோ?

இத்தால், விஹித கர்மம் குச்சுப்பாதக ஹேதுவான ப்ரயோஜன விதிகளிலும் காம்ய விதிகளிலும் செல்லாமல் நிறம் பெறும்படி பகவத் முகத்தாலே ஒளமிலே வ்யவஸாயத்தை [illegible] பரதந்த்ரரான தேவதாந்தர ப்ரகாச முண்டாவ [illegible] முன்னே நிர்ப்பரத்வானுஸந்தானம் செய்யாதிருந்து மகாத்மாக்களும் அயிர்கடைகைக்கு எழுந்திருக்கும்படி. (கண்ணுறங்காதே யிருந்து) எழுந்திருந்தாலும் நித்ரை பகைவாயிடே; அதின் வசமாகாதே விழித்திருந்து. (கடையவும் தான்வல்லன் கொலோ) மதுநாப்ரக்ருதியானதான் ஆயாஸித்துக்கடையவும் வல்லனோ?.

(ஒண்ணிறத்திக்யாதி) அலர்ந்த போதை அழகிய நிறத்தையு டைத்தான தாமரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், ஸமஸ்தலோகங்களையும் தன் திருவடிகளின் கீழே யாக்கிக்கொண்ட வன். இத்தால்-தன் கண்ணழகாலே இவளை அநந்யார்ஹையாக் கித் தன்காற்கீழே யிட்டுக் கொண்டவனென்கை. (என்மகளைப் பண்ணறையாப் பணிகொண்டு) நான் * திருமகள்போலே வளர்த்த வென் பெண்பிள்ளையை, பண்பு கெடத்தாழ்ந்த பணிகளிலே யேவிக்கொண்டு. (பரிசற ஆண்டிடுங்கொலோ) இவளுடைய பெரு மைகெட ஆளுமோ, பெருமைகெடாதபடி யாளுமோ, அறிகிறிலே னென்கிறாள். .... (க)

(பண்பறையா) என்றது-பண்பானது-தன்னுடையநீர்மையானது, அறை யா-அறும்படியென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளுகிறார் (பண்புகெட)என்று.

மூ;—மாயவன்பின் வழிசென்று வழியிடை மாற்றங்கள்கேட்டு
ஆயர்கள் சேரியிலும்புக் கன்குத்தைமாற்றமு மெல்லாம்
தாயவள் சொல்லியசொல்லைத் தண்புதுவைப்பட்டன்சொன்
தூயதமிழ்பத்தும் வல்லார் தூமணிவண்ணனுக்காளரே. [ன

ப்ரதாநமான மந்த்ரோபதேசத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகமும் செய்யவல்லனே?, "அந்யசேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமு மறும்படியான வ்யாபாரங்களைச் செய்து அநந்யார்ஹ சேஷத்வமும் அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமுமுண்டாக்கவல்லாராரோ" என்று எங்கும் பார்க்கையாலே அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரைபோலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனுயிறே உலகளந்ததும். என்னுடைய சிஷ்யனை ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்களைக்கொள்ளாதே விஷயாநுரூபமான வ்ருத்திகளை ஸங்கல்பாநுரூபமாகவும் கொண்டு "ததாநந்தாநு மோதநம் - ததாநந்தாநு மோதநம்" என்கிற பரிசினு மிடாமலாளுமோ? பரிசிலிடாமை அநாதரமிறே. .... (க)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித்தலைக் கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—(மாயவனித்யாதி) உடையவன் உடைமையைக் கொண்டு போகையாலும், உடையவன் காட்டிக்கொடுக்கக்கொண்டு போகாமையாலும், குணதோஷங்க ளிரண்டு முபாதேயமாய்த் தோற்றுகிற வாஶ்சர்யத்தை நினைத்து மாயவனென்கிறாள். அவ

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா;-பத்தாம்பாட்டு. (மாயவன்பின்வழிசென்று) தன்னுடைய பெண்பிள்ளையானவள், ரூபகுணசேஷ்டிதங்களால்ஆஶ்சர்யபூதனாய், அவற்றைக்காட்டித் தன்னை வசீகரித்துக்கொண்டவனுடைய பின்னே, ✻கள்வன் கொல்லில் பிராட்டியைப்போலேவழிபோய். (வழியிடை மாற்றங்கள் கேட்டு) (க) "கிளிபோல் மிழற்றிநடந்து" என்

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (மாயவனித்யாதி) சென்று கேட்டுப்புக்கு என்கிற ல்யபந்தங்களுக்கெல்லாமொருகர்த்ருபதம் வேண்டுகையாலே அத்தையத் த்யாஹரித்தருளுகிறார் (தன்னுடைய பெண்பிள்ளையானவளித்யாதி). "மாயவன்" என்றது பின்வழி செல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னுமிடம் தோன்ற தாத்பர்ய மருளுகிறார் (ரூபேத்யாதி). (மிழற்றி) அவ்யக்த மதுரமாக ஜல்பித்து

(க) தி-மொ-௩-எ-உ.

ன்போன வழியிலே தானும் வழிப்பட்டுச் சென்று, வழியெதிர் வந்தாரை முன்போனவர்களுடைய ஸ்திதி கமநப்ரகாரங்களை வினவிக்கேட்டு.

(தாயவள் சொல்லியசொல்லை) வழியெதிர் வந்தாரை "மதுரைப் புறம்புக்காள்கொலோ" என்றுகேட்டும் "எமர்கள் குடிக்கோரேச்சா மோகுணமாமோ" என்றுப்போலேகேட்டும், "திருவாய்ப்பாடியில் தோரணம் முதலான வலங்காரங்களும் வாத்ய கோஷங்களும் கண்டு கேட்டி கோளோ" என்று கேட்டும், ஆயர்கள் சேரியிலே சென்று யசோதை ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஆதராநாதரங்களெல்லாம் வினவி வினவிக்கேட்டும் அவர்கள் சொன்ன விசேஷங்களுமெல்லாம் திருத்தாயாரானவள் சொன்ன ப்ரகாரங்களை. *அவளன்று விசேஷிக்க தச்சப்தத்தாலே - அதிகுஹ்ய பரமரஹஸ்யமென்று தோற்றுகிறது. இவற்றை வ்யாஜமாகக்கொண்டு தம்மு

கிறபடியேபோகிறவழியிடையிலே அபூர்வபதார்த்தங்களைக்கண்டால் இவையென்னென்பினவென்று அவைவிஷயமாக இவளை வார்த்தைகள்கேட்டு. (ஆயர்கள் சேரியிலும்புக்கு) ப்ராப்யதேசமானதிருவாய்ப்பாடியிலும் சென்று புகுந்து. இப்படியுண்டான செயல்களையும். (அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம்) அவ்வூரிற்புகுந்த பின்பு, அங்குண்டான யசோதைப்பிராட்டி, ஸ்ரீநந்தகோபர், நாயகனை க்ருஷ்ணன், தன் பெண்பிள்ளையான விவள், தந்தாமுக்கு அநுகுணமாகச் செய்யும் வ்ருத்தாந்த விஷயமான சொலவுகளையும் எல்லாவற்றையும், "மாற்றமும்" என்கிறஸமுச்சயவாசிஶப்தத்தாலே-கிழுண்டான செயல்களையும் கூட்டிக்கொள்வது. (தாயவள் சொல்லிய சொல்லை). திருத்தாயாரானவள் தன் க்ருஹத்திலே யிருந்து தன்னிலே க்லேசித்தும் மநோரதித்தும் ஸங்கிஹிதரைக் குறித்துச் சொன்ன சொலவுகளை.

(என்னென்பின) என்றது-என்னென்றவென்றபடி. (அவைவிஷயமாக) அவற்றின் விஷயமாக. "தாயவள் சொல்லிய" என்றதுக்கநுகுணமாக த்விதீயாந்த பதம் வேண்டுகையாலே, "ஆயர்கள் சேரியிலும்புக்கு" என்றவநந்தரம், "இருக்கையும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அந்தவத்யாஹ்ருத பதத்துக்கர்த்தமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி).

டைய பக்தி ரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை மங்களாசாஸந பர்யந்தமாக. (தண்புதுவைப்பட்டன் சொன்ன) போக்யாதிகளால் குறைவற்றிருக்கையாலும், அவைதான் மங்களாசாஸநோப கரணங்களாகையாலும் திருமாளிகைக்குண்டான குளிர்த்தியைத் தம்மோடே சேர்ந்தருளிச் செய்கிறார். இப்படிப்பட்ட திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச்செய்த.

(தூயதமிழ் பத்தும் வல்லார்) தமிழுக்குத் தூய்மையாவது-சாஸ்த்ரங்கள் போலே வாசகத்துக்கு வாச்யமின்றிக்கே, வாச்யத்

அதவா, (மாயவனிக்யாதி) தன்னுடைமையைத்தான் கொண்டு போனுகையாலும், அது தன்னை முறையிலே காட்டிக்கொடுக்கக் கொண்டு போகாமையாலுமுண்டான குண தோஷங்களிரண்டும் உபாதேயமாய்த் தோற்றும்படியிருக்கிற ஆஸ்சர்ய பூதனானவன் போனவழியிலே தானும் வழிப்பட்டுச்சென்று, வழியெதிர்வந்தாரை முன்போனவர்களுடைய ஸ்த்திதி கமநப்ரகாரங்களையும் வினவிக்கேட்டு. (ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு) திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீநந்தகோபர் திருவளவாகச்சென்று, அங்கு நின்றவர்களை அங்குத்தை விசேஷங்களையும் வினவிக்கேட்டு. (தாயவள் சொல்லிய சொல்லை) வழியெதிர்வந்தாரை "மதுரைப்புறம் புக்காள் கொலோ" என்று கேட்டும், "எமர்கள் குடிக்கு ஒரேச்சாமோ குணமாயோ" என்றாப்போலே கேட்டும், "திருவாய்ப்பாடியில் தோரணம் முதலான அலங்காரங்களும் வாத்ய கோஷங்களும் கண்டு கேட்டீரோ" என்று கேட்டும், ஆயர்கள் சேரியிலேசென்று யசோதை ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஆதராநாதரங்களெல்லாம் வினவிக்கேட்டும், அவர்கள் சொன்ன விசேஷங்களுமெல்லாம் திருத்தாயாரானவள் சொன்ன ப்ரகாரங்களையென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இதிலுங்காட்டில், பூர்வயோஜநைக்கு ஔசித்யமுண்டு.

(தண்புதுவைப்பட்டன் சொன்ன) ஸம்ஸாரஸ்ரமஹரமான குளிர்த்தியையுடைய திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. (தூயதமிழ் பத்தும் வல்லார்) ஸம்ஸ்க்ருத

ஒருவிடத்திலும் அத்ய்யாஹார மின்றிக்கே "தாயவள்" என்றதையே கர்தாவாக்கியோஜநாந்தரமருளுகிறார் (அதவேத்யாதி). "அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம்" என்றவநந்தரம், "கேட்டு" என்றது அநுஷங்கித்துத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அங்கு நின்றவர்களையித்யாதி). (ஔசித்யமுண்டு) என்றதுக்கு "இல்லம் வெறியோடிற்றாலோ" என்று தன் க்ருஹத்திலே யிருந்து க்லேசித்தமை தோன்றுகையாலும், நாயகன் மேலே மாலேறின பெண்ணை அவன் கொண்டு போனால் தாயானவள் பின்தொடர்ந்து போகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் பேராமையாலுமென்று திருவுள்ளம்.

துக்கு வாசகமாய் நடைவிளங்கித் தோற்றுகையும், அநுதாப ப்ர தாநமாகையும், ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய தாதுக்களால் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிதி ஹாஸபுராணங்கள் போலே விகல்பிக்க வொண்ணாதிருக்கையும், ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய விகல்பமுண்டேயாகிலும் தாத்வர்த்த விகல்ப மில்லாமையாலே க்ரியா விகல்பங்களும் வாசகஶக்தி நிர்ணாயகங்க ளாய், (௧) "நின்றனர் இருந்தனர்" என்று க்ரியா விஶிஷ்டமாகத் தோற்றுகையாலும், சப்த ரூபமான ப்ரக்ருதிலிங்க த்ரயாத்மக மாய், "நாம், அவர்" என்று விசேஷித்துத் தோற்றுகையாலும், ஸகல ஶாஸ்த்ர நிபுணராயிருக்கிற நம்மாசார்யர்களும் இவ்வாழ் வார்கள் பாசுரங்களை நிர்மலங்களென்று விசேஷித்து ஆதரிக்கை யாலும், * தூயதமிழென்னலாமிறே.

(பத்தும்வல்லார்) உஜ்ஜீவநத்துக்கோரொன்றே போந்தி ருக்கச் செய்தே "பத்தும் வல்லார்" என்கிறது-அதினுடைய ரஸ்ய தையாலே. "வல்லார்" என்றது-இவர் தம்மைப்போலே மங்களா சாஸந பர்யந்தமாக வநுஸந்திக்கவல்லாரென்றபடி. (தூமணி வண் ணனுக்காளரே) ப்ரமாணத்துக்குண்டான தூய்மை ப்ரமேயத்தி லும் காணலாமிறே. "தூமணிவண்ணன்"என்கையாலே. இதில்சது ர்த்தி (௨) "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு" என்னுமாபோலே. "ஆளரே" என்ற ஏவகாரத்தாலே பதத்ரயமும் சதுர்த்திப்ரதாந மாயிருக்கிறது.

இது மங்களாசாஸநமானபடி யென்னென்னில், ஆசார்ய பர தந்த்ரனைப் போருகிறவனை ஈஶ்வரன் இதுக்குப்பூர்வமேவ க்ருஷி

சப்தம்போலே யிருண்டு பொருள் தெரியாதபடி யிருக்கையன்றிக் கே, பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அறியலாம்படி ஸ்வார்த்த ப்ர காசமாயிருக்கும் தூய்மையையுடைத்தான த்ராவிட பாஷையாய், ஒரொன்றே ஓராத்மாவினுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்குப் போருமென் னும்படி யிருக்கிற பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக அநுஸந் திக்க வல்லவர்கள். (தூமணிவண்ணனுக்காளரே) பழிப்பற்ற நீல

(இருண்டு) துர்ஜ்ஞேயமாய், இதுக்குவிவரணம் (பொருளித்யாதி). "பத் தும்" என்ற ச(உம்)காரத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒரொன்றேயித்யாதி). ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

---

(௧) தி-வாய்-௧-௧-௪. (௨) தி-மொ-அ-௯-௩.

பண்ணினான் தானாகையாலே தன்னளவிலே சேர்த்துக்கொண்டு போக, "அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் செய்யவல்லனோ, மாட்டானோ" என்று ஆசார்யனானவன் பின்சென்று எதிர் வந்தாரையும் ஊரில் நின்றாரையும் வினவிக்கேட்கையாலே, இது மங்களா சாஸநமாகக்கடவது. "வழியெதிர் வந்தார்" என்கிறது - உபாதேயதசை மூட்டி மீண்டவர்கள். ... ... (௧0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

மூன்றாம்பத்து ஒன்பதாம் திருமொழி என்னாதன் ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழில் திருமொழியிலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தைப் பலவிடங்களிலும் ப்ரஸ்துத மாக்கி, ஆசார்ய பரதந்த்ரன் ஈஶ்வரனைப் பற்றிப் போன ப்ரகாரங்களை அநுஸந்தித்தார். போன

ரத்நம் போன்ற வடிவழகையுடையவனுக்கு சேஷபூதராய் அடிமை செய்யப்பெறுவர். ... . (௧0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி எட்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

என்னாதன் ப்ரவேசம்.

அவ;—க்ருஷ்ணாவதாரைகப்ரவணராய், தத்குணசேஷ்டிதங்களையே யநுபவித்துக்கொண்டு போந்தார் - கீழ்; இப்போது, அந்த க்ருஷ்ணாவதார குணசேஷ்டிதங்களோடே தத்பூர்வகாலிகமான ராமாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களையும் ஏககாலத்திலே யநுபவிக்கவேணுமென்னும் அபிநிவேசம்பிறந்து, அதுக்குடலாகஇரண்டு

அரு;—என்னாதன்ப்ரவேசம்;—வண்ணமாடங்கள் தொடங்கி ஒரு பேடிகையாக்கி அதுக்கும் இத்திருமொழிக்கும் ஸங்கதியை யருளுகிறார் (க்ருஷ்ணாவதாரேத்யாதி). க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுபவித்தவாறே அதுக்கு முற்பட்ட ராமாவதாரம் நெஞ்சில் பட்டு அத்தையு மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து. (தத்குணசேஷ்டிதங்களையே) என்ற எவகாரத்துக்குக் கீழே அவதாராந்தர குணாதிகளை அநுபவித்தாலும் தாத்பர்யத்தாலே க்ருஷ்ணக(ம)தமாகவநுபவித்தாராகையாலே அவத(ா)ரிக்கலாமென்று கருத்து.

சேதநன்மேன்மையும் நீர்மையும் தோற்றின அவதாராபதாந விசேஷகுணங்களையும், நீர்மையே விஞ்சித் தோற்றின ராமாவதார விசேஷகுணங்களையும், தன்னையு மிரண்டு வகையாக்கி அநுஸந்தித்த ப்ரகாரத்தைத் திருவாய்ப் பாடியில் பெண்கள் இரண்டுவகையாய் இரண்டவதாரத்தையும் புகழ்ந்துரைத்து விளையாடி உந்தி பறந்த பாசுரத்தாலே அநுஸந்தித்து மங்களா சாஸநத்தோடே சேர்த்து ப்ரீதாராகிறார். இரண்டுவகையான குணங்களும் மங்களா வஹமிறே. சேதநனுக்கு ஏககாலத்திலே இரண்டுஸரீரமாகைகூடுமோவென்னில், தேசவிசேஷத்திலே, (௧) "அநேகதாபவதி - அநேகதாபவதி" என்று நடவாநின்றது; (௨) "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்று இங்குள்ளாரையும் ஸ்லாகியாநின்றால் இது தான் கூடாது. திருச்சாழலிலே "இரண்டு பிராட்டிமாரவஸ்த்தை ஏககாலத்திலே கூடுமோ?" என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்

ஸ்ரீகோபிமாரவஸ்த்தையை ப்ராப்தராய், அதிலே ஒருத்தி க்ருஷ்ணாவதாரகுணசேஷ்டிதமும், ஒருத்தி ராமாவதாரகுணசேஷ்டிதமுமாகக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி, உந்திபறந்த பாசுரத்தாலே உபயாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களையும் பேசி யநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில்.

இரண்டு கோபிமாரவஸ்த்தையை ஏககாலத்திலேயடையக் கூடுமோவென்னில்; பகவத்ப்ரஸாதவிசேஷத்தாலே ஜ்ஞாநத்தில் தடையற்றால்எல்லாம்செய்யலாமிறே. (௩)"மானமருமென்னோக்கி" என்கிற திருமொழியிலே, "இரண்டு பிராட்டிமார் தசை ஏககாலத்திலே கூடிம்படியென்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "தேசவிசேஷத்தில் அநேக சரீரபரிக்ரஹம் ஏககாலத்தில் கூடுகிறபடி எங்

(இரண்டுகோபிமார்)இத்யாதிக்கு ஒருத்தர்க்கொருத்தர் ஏற்றம் சொல்லிக்கொண்டநுபவித்தால் நன்றாக வநுபவிக்கலாமென்று கருத்து. (பகவத் ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே) இத்யாதி பரிஹாரத்தைக்கீழே தாய்மார்தசையையும் நாயிகா தசையையும் ப்ராப்தராணரென்றாப்போலே சொல்லு மிடத்துக்கெல்லாம் கூட்டிக்கொள்வது. இப்பரிஹாரத்துக்கு ஆப்த ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (மானமருமித்யாதி). (பார்த்தருளினால்) என்றது-ஈஸ்வரன்மயர்வறமதிநல

(௧) சாந்தோ. (௨) திருவி-எ௬. (௩) தி-மொ-௧௧-௫.

மூ.—என்னுதன்தேவிக் கன்றின்பப்பூ வீயாதாள்
தன்னுதன்காணவே தண்பூமரத்தினை
வன்னுதப்புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட [யைப்பாடிப்பற.
என்னுதன்வன்மையைப்பாடிப்பற வெம்பிரான்வன்மை

க, தேச விசேஷத்திலே, "*அநேகதா பவதி கண்டீரே" என்றருளிச் செய்தாரென்று, ஆச்சாம் பிள்ளை யருளிச் செய்வர். .... *

அவ;—முதற்பாட்டு. (என்னுதனித்யாதி) ஒருவகையிலுள்ளாரெல்லாரும் க்ருஷ்ணவ தாரத்திலே அவகாஹித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்வா;-(என்னுதனித்யாதி). பிராட்டிமா ரோடுண்டான ஸமபாவத்தாலும் மிதுநச்சேர்த்தி ப்ராதாந்யத்தாலும் (க) "நமக்கும் பூவின் மிசைநங்கைக்கும்" என்னுமாபோலே "என்னுதன்" என்று அவன் தனக்குசேதந விசேஷணநிரூபகமானபின்பிறே "நாதன்தேவி" என்றது. (உ) "உன்திரு" என்னுமாபோலே. (௩) "ஆகியவன்பே" என்று ஆஸ்ரயம் தோற்றியும் தோற்றுதுமாயிராநின்ற

நனே; அப்படியே இவரையும்பார்த்தருளினால் கூடும்" என்றருளிச்செய்தார் என்று ப்ரஸித்தமிறே. .... *

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (என்னுதன் தேவிக்கு) என்னுடைய நாதனானவனுடைய தேவிக்கு. நாதனென்றது - சேஷியென்றபடி. ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் எல்லார்க்கும் தனித்தனியே "என்னுதன், என்னுதன்" என்னலாம்படியிறே வஸ்துவோட்டை ப்ராப்திதானிருக்கும்படி. இவ்வாத்மாவினுடைய சேஷத்வந்தான் கேவலம் அவனளவன்றிக்கே மிதுநவிஷயமாயிறே யிருப்பது; ஆகையா

மருளிக் கடாக்ஷித்தா லென்றபடி. *

அரு;—முதற்பாட்டு. (என்னுதனித்யாதி), மேலே "என்னுதன் வன்மை" என்றுசொல்லி, இங்கும் "என்னுதன்" என்றால் பௌநருக்த்யம் வருகையாலே அத்தைப் பரிஹரிக்கிறுர் (நாதனென்றதித்யாதி). அங்கு பதித்வம் சொல்லுகிறதென்றுகருத்து. ஸர்வசேஷியானவனை "என்னுதன்" என்று தனித்துச்சொல்லக்கூடுமோவென்னவருளுகிறுர்(ஸ்வரூபத்தையித்யாதி). ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கென்னுதே "என்னுதன்தேவி" என்று இப்படி சொன்னதுக்கு பாவமருளுகிறுர் (இவ்வாத்மேத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). ஆனல்பத்நி

(க) தி-வாய்-ச-ரு-அ (உ) தி-வாய்-௧௦-௧௦-உ (௩) தி-வாய்-௧௦-௧௦-எ.

திறே. (அன்று) சசி(ச்சீ)தேவிபகலிலே ஸத்ய பாமை நாய்ச்சியா ரெழுந்தருளின வன்று. (அன்று) அவளுக்கபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஒருமஹாநிதி கைப்பட்ட வன்று. (இன்பப்பூவீயாதாள்) போக்ய மான பூவர, அத்தைக் கண்டு நாய்ச்சியார பேக்ஷிக்கவும் பெற்று வைத்து, நிர்ப்பாக்யையாகையாலே நிரர்த்தகமாகச்சில ஹேதுக் களைச் சொல்லி ஈயாதாள். தானே அபேக்ஷித்துச் சாத்த ப்ராப் தமாயிருக்க, அபேக்ஷிக்கவும் கொடாதாள்.

(தன்னுதன் காணவே) இத்தையிறே அவள் தனக்குக்கனக்க ப(ஃ)லமாக நினைத்திருக்கிறது. (ஈயாதாள்தன்னுதன்) (௧) "வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே" என்றும், (௨)"உக்கமும் தட்டொளியும் - உன்மணாளனையும் தந்து" என்றும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்ட ப்ராப்தியும் பண்ணு மவளன்றே. இவளுக்

கிறே "என்னுதன் தேவிக்கு" என்றது. (௩) "விஷ்ணுபத்நீ - விஷ்ணுபத்நீ" என்கிறபடியே, இவளுக்கு நிரூபகம் - அவனு டையதேவி யென்னுமதிறே. "தேவி" என்கையாலே - ஸத்ய பாமைப் பிராட்டியுடைய வால்லப்யம் சொல்லுகிறது. (அன்று) நரகாஸுர நிரஸநம்பண்ணித்தங்களுக்குக் குடியிருப்புப்பண்ணிக் கொடுத்த க்ருஷ்ணனோடேகூட, தன்னுடைய க்ருஹத்திலே ஸத்ய பாமைப்பிராட்டி யெழுந்தருளினவன்று. அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக மஹாநிதி கைப்பட்டவன்று. (இன்பப்பூவீயாதாள்) போக்ய மான கல்பகப்பூ வர, அத்தைக்கண்டு நாய்ச்சியார் அபேக்ஷிக்கவும் பெற்றுவைத்து, நிர்ப்பாக்யையாகையாலே நிரர்த்தகமாகச் சில ஹேதுக்களைச் சொல்லிக்கொடாத இந்த்ராணி.

(தன்நாதன்) "அவனைத்தனக்கு நாதனாகவுடையோம்" என் னுமித்தையிறே இவள்தனக்குக் கனக்கப்பலமாக நினைத்திருப்பது.

யென்ன வொண்ணுதோ? தேவியென்ன வேணுமோ வென்ன வருளுகிறார் (தேவியென்கையாலேயித்யாதி). (தன்னுடைய) என்றது-சசியை. "என்னுத ன்தேவி" என்றதைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (அபேக்ஷத்யாதி).

ஈயாதாள் நாதன் என்னவமைந்திருக்க, "தன்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம ருளுகிறார் (அவனையித்யாதி). காணவென்னுதே "காணவே" என்றஏவகாரத்து க்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தானித்யாதி). வேதத்தை நாதமென்றதுக்குத்

---

(௧) தி-வாய்-௪-௫-௧௧. (௨) திருப்பாவை-௨௦. (௩) ஸ்ரீஸூ.

குத் தகுதியாயிறே அவனு மிருப்பது. "ஸ்ரியப் பதி" என்றுப் போலேயிறே "இவளையுடையோம்" என்று அவள் நினைத்திருப்பது, கர்மபா (ஞ) வனையில். ஆகையிறே "தன்னுதன்" என்றது. "நான் இந்த்ரனல்லேனோ? ஸுர நாயகனல்லேனோ" என்றிறே அவன் நினைத்திருப்பது. (காணவே) அவன் கண்டு கொண்டு நிற்கவே. (தண்பூமரத்தினை) குளிர்ந்து பரிமளிதமாயிருக்கிற பூவையுடைத்தாய், "கல்பகதரு" என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறவ்ருக்ஷத்தை. (வன்னுதப்புள்ளால்) நாதப்ரதாநவேதமயனாயிருக்கிற பெரிய திருவடியாலே, நாதத்துக்கு வலிமையாவது-பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் சலிப்பிக்கவொண்ணாமை, (வலியப்பறித்திட்ட) அவன் தன்னை அபேக்ஷித்துக் கொள்ளைகயுமன்றிக்கே, அவனபேக்ஷித்துத் தரக் கொள்ளைகயுமன்றிக்கே, அவனுடைய அஸந்நிதியிலே பிடுங்குகையுமன்றிக்கே, அவன்தான் பார்த்து நின்று வஜ்ரத்தை வாங்கி விலக்கா நிற்கச் செய்தே பிடுங்கிக்கொண்டுபோர, பின்னையும் தொடர்ந்து வாங்குவானாக வந்தானிறே; முஷ்டு போரவாதரித்தவன்.

(காணவே) "தான் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களுக்கும் நிர்வாஹகனான இந்த்ரனல்லேனோ" என்று தன்னைப் போரப்பொலிய அபிமானித்திருக்குமவன் கண்டுகொடு நிற்கவே. (தண்பூமரத்தினை) தழைத்துக்குளிர்ந்து பூத்துநிற்கிற கல்பகவ்ருக்ஷத்தை. (வன்னுதப் புள்ளால்) நாதப்ரதாந வேதமயனாயிருக்கிற பெரிய திருவடியாலே. (க) "த்ரிவ்ருச்சிரோ காயத்ரஞ்சக்ஷு:" - த்ரிவ்ருத் தேசிரோகாயத்ரஞ்சக்ஷுஸ்" இத்யாதியாலே - இவனுடைய வேதமயத்வம் ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லப்படாநின்றதிறே. நாதத்துக்கு வன்மையாவது-பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் சலிப்பிக்கவொண்ணாமை. வன்மை-பெரியதிருவடிக்குவிசேஷணமாகவுமாம். இவனுக்குவலிமையாவது நினைத்தகாரியம் செய்து முடிக்கவல்ல சக்தி. (வலியப்பறித்திட்ட) வலியாலே பிடுங்கிக்கொண்டுபோந்த. அவன்றன்னை அபேக்ஷித்துக் கொள்ளுகை யன்றிக்கே, அவன் தான் அபேக்ஷித்துதாகக் கொள்ளுகையு மன்றிக்கே, அவனுடைய அஸந்நிதியிலே பிடுங்குகையுமன்றிக்கே, அவன் பார்த்து நின்று † விலக்கச் செய்தே, பலத்தாலேயிறே பிடுங்கிக்கொண்டு போந்தது.

தாத்பர்யம் (நாதப்ரதாநமானவேதம்) என்று. "நாதம்" என்றது-உதாத்தாதி ஸ்வரங்களென்றபடி. "வலிய" என்றதுக்குவ்யாவர்த்த்யங்களையருளிச்செய்து கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறுர் (அவன்தன்னை யித்யாதி).

---

† (பா) வலிக்கச் செய்தே. (க) யஜு.

இத்தால்-உபயபாவநா நிஷ்டர்க்குப் பிறந்த பகவத் ப்ராவண்யத்தால் வந்த வறிவும் ஆஸ்திக்யமும் நிலைநில்லாதென்னுமளவே யன்றிக்கே, அபிமத ஸித்திக்கு ஹேதுவான ராகத்வேஷங்கள் க்ரியாபர்யந்தமானாலும் ஜீவிகையாகாமல் வ்ரீளையோடே தலைக்கட்டுமென்று தோற்றுகிறது. இதுதான் இவனளவேயன்றிக்கே, கர்மபாவனையில் எல்லாரளவிலும் சுருக்கமொழியக்காணலாமிறே.

(என்றுதன் வன்மையைப் பாடிப்பற) அவனுடைய ஆஶ்ரித பக்ஷபாதத்துக்குத் தோற்று "என்றுதன்" என்கிறாள். அவனுக்கு வன்மையாவது - ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் ஒரு தலையானால், ஸ்வஸங்கல்ப பரதந்த்ரரையும் ஸங்கல்பந்தன்னையும் பாராநிறே. (க) "மயங்க வலம்புரிபிந்யாதி". இங்கு "ஸ்வஸங்கல்ப பரதந்த்ரர்" என்றது, காம்ய தர்மபரதந்த்ரரான புண்யதர்மாக்களை. ஸ்வஸங்கல்ப பாரதந்த்ர்யம் அவன் தனக்குமுண்டிறே. ஸங்கல்பமாவது - அகாணை ப்ரத்யவாய பரிஹாரமிறே. ந்யாய ஹாநியுண்டானால் நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யம் இவற்றைப்பாராதிறே. இவ்வன்மையுள்ளது இவனொருத்தனுக்குமேயிறே. (எம்பிரான் வன்மையைப் பாடிப்பற) இவ்வன்மை மங்களாவஹமாகையாலே "எம்பிரான்" என்கிறாள். "பற" என்றது-லீலாரஸ விசேஷ வ்யாபாரமாய், ஒருவரையொருவர் மிகுத்துச் சொன்னதாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. ... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி மங்களாசாஸநபரர்க்கும் ஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் உதவினதாயிருக்கிறது.

(என்றுதன்வன்மையைப்பாடிப்பற) அபிமதையான ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்குப்பரதந்த்ரனுய்க்காரியம்செய்த ப்ரணயித்வ குணத்தாலே யென்னை யெழுதிக்கொண்டவனுடைய. நினைத்தது முடிக்கவல்ல ப(ப)லத்தை ப்ரீதியாலே பாடிக்கொண்டுபற. (எம்பிரான் வன்மையைப் பாடிப்பற) பிராட்டிக்குச் செய்த உபகாரம் தனக்குச் செய்ததாக நினைத்து "எம்பிரான்" என்கிறார். "வன்மையைப் பாடிப்பற" என்று மீளவும் சொல்லிற்று ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே. "பற" என்றது-உந்திபற வென்றபடி. .... (க)

கீழ்ச்சொன்னதெல்லாம் "என்றுதன்" என்றதுக்கு ஹேதுவென்னுமிடம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார்(அபிமதையான வித்யாதி). "உந்திபற" என்றது-ஒரு லீலாவ்யாபாரம். ... ... (க)

(க) க-திருவ-அ.

மூ.—என்வில்வலிகண்டுபோ வென்றெதிர்வந்தான்
தன்வில்லினோடும் தவத்தையெதிர்வாங்கி
முன்வில்வலித்து முதுபெண்ணுயிருண்டான் [பாடிப்பற.
தன்வில்லின்வன்மையைப்பாடிப்பற தாசரதிதன்மையைப்

ஸ்வா;—(என்னித்யாதி)பெருமாள் திருமணம்புணர்ந்துமீண்டெழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே "'ஒரு சொத்தவில்லை வளைத்தாய்;

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) "என்னுடைய வில்லின்வலியைக் கண்டுபோ" என்று எதிரேவந்த பரசுராமனுடைய. அதாவது - மாஹேஶ்வர தநுர்ப்பங்கம்பண்ணி ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளைத் திருமணம்புணர்ந்து, பெரியசெருக்கோடே திருவயோத்யையை நோக்கியெழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே, இந்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, குபிதஹ்ருதயனாய்த் தன்னுடைய வில்லையுமெடுத்துக்கொண்டு நடுவழியிலேவந்து தோன்ற, சக்ரவர்த்தியெதிரே சென்று பொற்பூக்களையும் காலிலே பொகட்டு அநுவர்த்தித்து, (க)"బాలానాం మమ పుత్రాణా మభయం దాతుమర్హసి - பாலாநாம்மமபுத்ராணமபயம்தாதுமர்ஹஸி" என்று அர்த்தித்தவளவிலும், அத்தை அதிக்ரமித்துத்தள்ளிக்கொடுபோந்து, தன்சீற்றமெல்லாந்தோற்று

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (என்வில்லித்யாதி) பரசுராமன் தன்வில்லினோடு மென்னலாயிருக்க, "என்வில்வலிகண்டுபோ வென்று எதிர்வந்தான்" என்று சொன்னது-வில்லினோடு தவத்தைவாங்குகைக்கு, "சக்ரவர்த்தித் திருமகன் "என்று மதியாதே ஸ்வாதிஶயத்தைக் கனக்கநினைத்து வருகை ஹேது வென்று தோன்றுகைக்காக வென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). அதாவது - என்றது - உக்தார்த்தகமானவிப் பாசுரமான தென்றபடி. இதுக்கு (வந்தபடியைச் சொல்லுகிறது) என்று மேலோடே அந்வயம். "எதிர் வந்தான்" என்கையாலே ஒருவர் வழியேபோக ஒருவர் எதிரேவருகை தோன்றுகையால் அத்தை ஸஹேதுகமாக உபபாதிக்கிறார் (மாஹேஶ்வரேத்யாதி). வஸிஷ்டாதிகள் அர்க்யபாத்யாதிகளைக் கொடுத்துப் பூஜித்தது உபலக்ஷணமாய், ராஜாவும் ஸௌவர்ணபுஷ்பங்களாலே பூஜித்தானென்று திருவுள்ளம்பற்றி "கண்டுபோ" என்று பெருமாளைப்பார்த்துச் சொன்னகோபாதிஶயத்தை யருளுகிறார் (சக்ரவர்த்தியித்யாது). "என்வில்வலி" என்கையாலே மற்றொருவில்லுக்கு வலிமையில்லை யென்று தோன்றுகையால் (௨) "జృమ్భితన్తు ధనుర్దృష్ట్వా - ஜ்ரும்பிதந்து தநுர்த்ருஷ்ட்வா" என்ற

(க) ரா-பா-௭௫-௯. (௨) ரா-பா-௭௫-௧௧.

முரித்தாய்யென்றாப்போலே சொல்லுகிறவிதோ ரேற்றமோ" என்று சிலவன்மைகளைச்சொல்லித்தன்தபபலமாயிருப்பதொரு ஆவேஶ ஶக்திவிசேஷத்தாலே எடுத்த காரியம் பலித்துப்போந்த கர்வத்தாலே எதிரே வந்து "என் வில்வலி கண்டுபோனாயாகில் நீ ஸமர்த்தன்" என்ற பரசுராமனுடைய.

(தன்னித்யாதி) இதொரு தபஸ்ஸை வ்யாஜமாக்கி பல ப்ரதாநம் பண்ணின அவனையறியாமையிறே "தன்வில்" என்ன வேண்டிற்று. தபஸ்ஸைத்தானும் இவன் "தன்னது" என்றிறே நினைத்திருக்கிறது. வாங்கும்போது ஹேதுவான தபஸ்ஸு முன்னாகவாங்க வேண்டியிருக்க, வில்முன்னாகவருளிச் செய்யவேண்டிற்று, தபஸ்ஸிலும் தபஃபலகர்வமாகையாலே. (எதிர்வாங்கி) அவன் பார்த்து

ம்படி முகத்தைப்பார்த்து,"முன்பேயரிப்போய்,பலவிடங்களிலும் பூண்கட்டிக்கிடக்கிறதொரு சொத்தை வில்லை முறித்தேன்' என்று கர்வோத்தரனாய் வருகிற நீ என்கையில் வில்லைவாங்கி வளைத்தாயாகில் ஸமர்த்தன்" என்னும் நினைவாலே, "என்வில்வலிகண்டுபோ" என்று தன்னுடைய பூர்வபராக்ரமங்களையும் அதுக்கடியானதபஸ்ஸையும் கனக்கநினைத்து, "சக்ரவர்த்தித்திருமகன்" என்றுமதியாதே எதிரே அடர்த்துவந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

(தன் வில்லினோடும் தவத்தையெதிர்வாங்கி) "ஆனால் உன்னுடைய வில்லைத் தந்து காண்" என்று வில்லை வாங்குகிறவளவில் இவன்தன்வில்லோடேகூட அவனுடையகர்வஹேதுவானதபஸ்ஸையும், அவன் பார்த்து நிற்கச் செய்தே வாங்கி. "எதிர்வந்தான்றன்

த்தைப்பற்ற அத்தையருளுகிறார் (முன்பேயித்யாதி). ஜ்ரும்பிதமான தநுஸ்ஸு சிரகாலமிருக்கையாலே பூண்கட்டினது அர்த்தஸித்தம். "என்" என்று தன்னுடைய வாதிக்யம் தோற்றச்சொல்லுகையாலே அத்தையும் ஸஹேதுகமாகவருளுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி).

"வில்வலிகண்டுபோ" என்று வந்தால் தவத்தையும் வாங்கப்ரஸக்தியேதென்ன, அந்த ப்ரஸக்தியையும் காட்டாநின்றுகொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆனலித்யாதி). "எதிர்"என்றதினர்த்தம் (அவன்பார்த்து நிற்கச்செய்தே) என்றது. "தன்வில்" என்றதுக்கு "எதிர்வந்தான் தன்" என்று முழுச்சொல்லாகவும், எதிர்வந்தானதாயும் தன்னதாயுமிருக்கிற வில்லென்றுமக்ஷரார்த்தம் விவக்ஷித்து யோஜநாத்வயமருளுகிறார் (எதிர்வந்தானித்யாதி வாக்

நிற்க வாங்கி. அவைதான் ந்யாயம் கண்டால் கொடுக்கவும், ந்யாய ஹாநி கண்டால் வாங்கவுமாயிருக்குமிறே யவனுக்கு.

இது தான் வாங்கும்போது தப:பலபோகாரம்ப மத்யமதிக மாகாலங்களில் அத்யுத்கடம் ப்ரவ்ருத்தமானால் வாங்கலுமாயிருக்குமிறே. அதிமாநுஷ சேஷ்டைகளிலே ஶ்ரத்தாளுக்களாய், ஈஶ்வர ஶக்த்யாவேஶ பலஸாபேக்ஷராய்த்தபஸ்ஸை பண்ணி, தப:பலமான ஆவேஶம் நீங்கினாலும் ஸ்வயம்க்ருத கர்வத்தாலே தத்ப்ரவ்ருத்தி பாபம் அநுபவிக்கவேணுமென்னும் ரீதியாலே ஸ்வரூபாவேஶஸாபேக்ஷனாய், ஸ்வ விரோதிநிரஸந ஸமநந்தர காலத்தில் ஸ்வகர்த்ருத்வ கர்மமுண்டானாலும் ''தத்ப்ரவ்ருத்தி பாப பலம் அநுபவிக்கக் கடவேனல்லேன்'' என்று இதுக்கீடான துஷ்கர தபஸ்ஸைப்பூர்வமேவ செய்கையாலேயிறே இவனை தஶாவதாரமத்

வில்''என்று-எதிரேவந்தவன்றன்னுடைய வில்லென்னுதல்; எதிரேவந்த பரசுராமன்கையிலிருப்பதாய் வைஷ்ணவமான தநுஸ்ஸாகையாலே முன்பே தன்னுடையதாயிருக்கிற வில்லென்னுதல். இப்படியிருக்கிற வில்லோடே. அவனுடைய தபஸ்ஸை யெதிர் வாங்குகையாவது - அந்த வில்லைவாங்கி அதிலே ஶரத்தைத்தொடுத்து, '''இத்தைக்கொண்டு உன் ப்ராணனைப் போக்கிவிட' என்றால் நீ ப்ராஹ்மணனா யிரா நின்றாய்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய கதிபங்கத்தைப் பண்ணிவிடவோ?, உன்னுடைய தப: பலங்களை யழித்துப் பொகட்டுவிடவோ?'' என்று கேட்டவளவில்; ''கதிபங்கம்பண்ணினால் எனக்கு வாஸஸ்தாநமான மஹேந்த்ர பர்வதத்தேறப்போகாது, என்னுடைய தப:பலத்தை யழித்துவிடும்'' என்ன; அப்படி செய்துவிட்டது.

ஸ்வரூபாவேசாவதாரமாய், தசாவதாரமத்யே ஸஹபடிதனாய்ப் போருகிற பரசுராமன்றான் நிரஸ்தனானபடி யெங்ஙனே

யத்வயத்தாலே). வில்லை வாங்குகையும் தபஸ்ஸை வாங்குகையுமோ ரதிசயமல்லாமையால். ''தாசரதி தன்மையை'' என்றதுக்குச் சேராமையாலே அதுக்குச் சேரவேண்டி உத்கர்ஷரூபமானமையை உபபாதிக்கிறார் (இப்படியித்யாதி). கதிபங்கமாவது - கமநஹேதுவானவவயவத்தை வாங்குகை. (க) 'లోకా స్త్వప్రతిమా రామ నిర్జితా స్తపసా మయా - லோகாஸ்த்வப்ரதிமாராம நிர்ஜிதாஸ்தபஸாமயா'' என்றதைப்பற்ற (தப:பலத்தை) என்றது.

(பரசுராமன் நிரஸ்தனானபடி யென்னென்னில்) என்கிறசங்கைக்கு இருவரும் பகவதவதாரமாயிருக்க, ப்ராபல்ய தௌர்பல்யங்கள் சொல்லும்படி

(க) ரா-பா-௭௬-௧௯.

த்யே பரிகணித்து "ராமோராமஶ்ச ராமஶ்ச" என்று அவதார ரஹஸ்யத்தை விளக்குவிப்பதாகவிறே(க)"மூன்னுமிராமனாய்ப்பின் னுமிராமனாய்த் தானாய்" என்றதும். ஶக்த்யாவேஶத்துக்கும் கார்யகாலத்தில் ஸ்வகர்த்ருத்வ புத்தியுண்டானாலும் கார்யகாலஸமநந்தரம் "நாம்செய்த தபஸ்ஸை வ்யாஜமாக்கி ஈஶ்வரன் செய்தான்" என்னும் புத்தியுண்டாய்த்தாகில் தத்ப்ரவ்ருத்தி பாபம் அநுபவிக்கவேண்டாவிறே. கார்யஸமநந்தரமாக ஸ்வகர்த்ருத்வ கர்வமுண்டானாலும் தத் பலபாபம் அநுபவிக்கவேண்டா வென்றிறே ஸ்வரூபாவேஶ தபஸ்ஸைச்செய்ததும். இதுக்கு வாசி ஶரீராவஸாநத்தளவும் நிற்கை.

"ஆனால் மத்த்யேவிக்நம் வருவானென்னென்னில், "தானாய்" என்று அஸாதாரண விக்ரஹவானான சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய ப்ரவ்ருத்தியில் அஸஹமாநனாகையாலே. எல்லாத்தாலும் அஸாதாரணஸந்நிதியில் ஆவேஶம் குலையுமிறே. இவ்வர்த்தமுபதேஶித்த ருத்ரனும் அஸாதாரணப்ரவ்ருத்தியில் அஸஹமாநத்வம் சொல்லித்திலனிறே. சொன்னானாகிலும் "அரனறிவானாம்" என்பர்களிறே. மோஹஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனாகையாலே சொல்லவும் கூடுமிறே. இவன் தானும் எடுத்தகார்யம் இவ்விஷயத்தில் பலியாமையாலேயிறே "தொடுத்தவம்பை என்தபஸ்ஸிலேவிடும்" என்றதும். இவன் தானென்? தபஸ்ஸைலஜ்ஜையாலேகர்ஹித்து, அதிலேஅம்பைவிடு

யென்னில்; ஸ்வரூபாவேசத்திலும் ஸாக்ஷாதவதாரம் ப்ரபலமாகையாலே அத்யுத்கடத்வமுண்டானபோது இதினாலே அது நிரஸ்தமாகக்குறையில்லை; ஶக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமானவோபாதி, ஸ்வரூபாவேசத்தில் ஸாக்ஷாதவதாரம் ப்ரபலமாகத்தட்டில்லையிறே; சக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமாகையாலே யிறே ஸஹஸ்ரபாஹ்வர்ஜுநன் பரசுராமனாலே நிரஸ்தனாய்த்து.

யெங்ஙனே?, தர்மஸம்ஸ்த்தாபநம் பண்ணுமவதாரங்களுக்கு அந்யோந்யம் விரோதம் வரப்ரஸக்திதான் கூடுமோ வென்று தாத்பர்யம். பரிஹாரத்துக்கு ஸாக்ஷாதவதாரமும் ஜீவனிடத்திலாவேசமுமாகையாலே ப்ராபல்யதௌர்பல்யங்களுமுண்டு, அது ஜீவனுக்குண்டானவஹங்காரத்தாலே விரோதம் வரப்ரஸக்தியுமுண்டென்று தாத்பர்யம்.

(க) தி-மொ-அ-அ-௧௦.

எனச பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௩-ப ; கூ-தி, உ-பா, என் வில்வலி,

வித்தவனாகையாலே இனிஇதில்மூளான் ; மூண்டானாகில்(க)''ఏషాం తపసామతిరిక్తమాహుః-ஏஷாம்தபஸாமதிரிக்தமாஹுஃ'' என்கிற ந்யாஸ ஶப்த வாச்யமான அஶக்தியோக தபஸ்ஸிலே மூளுமத்தனை.

(முன்னித்யாதி) "தவத்தை எதிர்வாங்கி" என்கிற விதுக்கு முன்னே யென்னுதல். திருமணம் புணர்வதுக்கு முன்னே. இரண்டுமாமிறே. யாத்ருவசந வ்யாஜத்தாலே விரோதிநிரஸநார்த்தமான வநவாஸ ப்ராப்திக்கு முன்னே யென்னுதல். வில்லெடுத்து மூந்துற முன்னம் வில்வலி காட்டிற்று இவள் தன்னோடேயிறே. (முது பெண்ணுயிருண்டான்) முதிர்ச்சியாவது-ராக்ஷஸ ஸ்த்ர்கள் அஸுரஸ்த்ரீகளைப்போலன்றிக்கே, அஸுர ராக்ஷஸரைப் போலன்றிக்கே, மிகவும் யஜ்ஞாதிகளையும் ப்ராஹ்மணரையும் தபஸ்விகளையும் நலிந்து போருவாளொருத்தி. "இவளை ஸ்த்ரீ யென்னலாமோ, கடுகக்கொல்லீர்" என்ற விஶ்வாமித்ர வசந பரிபாலநார்த்தமாக மூந்துற முன்னம் இந்தமுது பெண்ணுயிரை நிரஸித்தவன்.

(தன் வில்லின் வன்மையைப் பாடிப்பற) வில்லின் வன்மையுண்டானாலும் "ஐயர்மகன்" என்னும்ப்ரதிபத்திகுலையாமையாலே

(முன்வில்வலித்து முதுபெண்ணுயிருண்டான்) இதுக்குப்பூர்வத்திலே விஶ்வாமித்ரமஹர்ஷியினுடைய அத்வரத்ராணார்த்தமாக மஹர்ஷியோடேகூட எழுந்தருளினவளவிலே, பரஹிம்ஸையிலே பழகி, யாகங்களையும் ப்ராஹ்மணரையும் தபஸ்ஸுக்களையுமழித்துக்கொண்டுதிரியும் ராக்ஷஸியான தாடகை, அதிரக்கூப்பிட்டுக் கைகளையு மெடுத்துக்கொண்டு மிகுத்துக் கோபத்தோடே நலிவதாக அடர்ந்துவர, விஶ்வாமித்ர நியோகத்தாலே திருக்கையில் வில்வளைத்து அவளுடைய ப்ராணனைமுடித்தவன்.

(தன்வில்லின்வன்மையைப் பாடிப்பற) அவன் தன்னுடைய வில்லின்வன்மையைப் பாடிக்கொண்டு "பற" என்று எதிரியைப்

(உ) ''రామో విగ్రహవాన్ ధర్మః - ராமோவிக்ரஹவாந்தர்மஃ'' என்று ஸாக்ஷாத்தர்மஸ்வரூபியானபெருமாள்பெண்ணுயிரையுண்ணக்கூடுமோவென்ன; அதுக்குஹேதுக்களைப்பலபடியாகவுமுபபாதித்துக்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (இதுக்குப்பூர்வத்திலேயித்யாதி). "முது"என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (பரஹிம்ஸையிலேயித்யாதி).

(க)தை-நா. (உ) ரா-ஆர-எ௩-௧௩.

ஏ.—உருப்பிணிநங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு
விருப்புற்றங்கேக விரைந்தெதிர்வந்து
செருக்குற்றான்வீரஞ் சிதையத்தலையைச் [பாடிப்பற.
சிரைத்திட்டான் வன்மையைப்பாடிப்பற தேவகிசிங்கத்தைப்

(தாசரதி தன்மையைப் பாடிப்பற) என்கிறது. அந்யோந்யம் அவதார விசேஷங்களில் ப்ரதாநமான இரண்டவதாரத்தையும் குறித்து நியந்த்ருநியாம்ய பாவமுண்டாய்ச் சொல்லாநின்றதிறே. (தன்மை) கல்யாணகுணங்களுக்கு வாசகம். ... . (௨)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. ஜநகராஜன் திருமகளுக்குச் செய்த வீரம் சொல்லிற்றுக் கீழ், இங்கு ருக்மணிப்பிராட்டிக்குச்செய்த உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்வா;—(உருப்பிணியித்யாதி). ஶிஶுபாலனுக்கென்று கல்யாணம் செய்து காப்புக்கட்டின ருக்மிணி "சிசுபாலன் என்னைவந்து தீண்டும்போது என் ப்ராணன் போகவேணும்" என்றும், "இல்லையாகில் க்ருஷ்ணன் என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்" என்றும் தைவத்தை வேண்டிக்கொள்ள, ஸாக்ஷாத்தைவ ஶப்த வாச்யனான தான் திருவுள்ளம்பற்றியருளி ஶ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்வானை வாங்கி *மடுத்தூதிய சங்கொலி செவிப்பட்டுத்தரிக்கும்படி தன்வரவையறிவித்து,

பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். வில்லுக்கு வலிமையாவது - (க) "காயுங்கடுஞ்சிலை" என்கிறபடியே ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்திலே பெருமாள் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராமல் காரியம் செய்யும் திண்மை. (தாசரதிதன்மையைப்படிப்பற) இத்தால் - இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைச் செய்யாநிற்கச்செய்தேயும், மீளவும் ஈஶ்வரத்வகந்த (X)மற "ஐயர்மகன்" என்றே தன்னைநினைத்துநின்று கார்யஞ்செய்தகுணத்தைச் சொல்லுகிறது. .... (௨)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (உருப்பிணிநங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு) (௨) "கண்ணாலங்கோடித்து" என்கிற பாட்டிற்

(ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்திலே) ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநகாலத்திலே யென்றபடி, (கண்பார்க்கிலும்) தயைபண்ணிலு மென்றபடி. ... ... (௨)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (உருப்பிணியித்யாதி) ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் தேரிலே யேற்றினது வன்மையானபடியைப் பரக்கவுபபாதிக்கிறார் (கண்ணா

(*) தி-வாய ௩-௯-௩. (௨) நா-தி-கக-க.

ராஜஸமூஹமும் சிசுபாலனும் லஜ்ஜித்து தேஜோஹாநி பிறக்கும் படி பெண்ணாளனாய், ஆங்கவளை விருப்புற்றுப் பாணிக்ரஹணம் செய்து தேரிலே யெடுத்து வைத்துப் பெரிய விரைச்சலோடே யெழுந்தருளா நிற்க.

"எதிர் பொருது மீட்பானாக விரைந்துவந்த ருக்மராஜன் மகனைக் கொல்லில் நாய்ச்சியார் திருவுள்ளம் பிசகும்" என்று தேர்க்காலொடே கட்டிச் செருக்கழித்து இவனை நீக்கிக்கொண்டு போய், உத்தலக்ஷணம் தவறாமல் சிசுபாலனை நோக்கிச் செய்தசடங்குகளையும் விசேஷ்யபர்யந்தமாக நினைப்பிட்டு (க)"[illegible]

சொல்லுகிறபடியே - தான் முன்புதேடின தநமெல்லாம் இதிலே செல்லும்படி கல்யாணத்தைப் பெருக்கக்கோடித்து, "புதுப்பூ மோக்கவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டிருப்பாரைப்போலே கந்யகையானவிவளைக் கைப்பிடிப்பதாக விரும்பி,அதுக்குப் பூர்வக்ரியைகளெல்லாம் செய்து, "இனி இவ்விஷயம் நமக்குக்கைப்புகுந்தது" என்று நிஸ்சயித்திருந்த சிசுபாலன் தேஜோஹாநிப்பட்டு, ஒருவர் முகம்பார்க்க லஜ்ஜித்து அண்ணாந்து கொண்டிருக்கும்படியாக அங்கேசென்று கையைப்பிடித்தெடுத்து, ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருத்தேரிலே யேற்றிக்கொண்டு. (விருப்புற்றங்கேக) அவ்வளவிலே விருப்பத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. அவ்வளவிலே.

(விரைந்தித்யாதி) ருக்மிணிப் பிராட்டியினுடையதமையனான ருக்மன், "இப்படி செய்கையாவதென்" என்று எதிர்பொருது மீட்பானாக விரைந்துவந்து தன்னுடைய வீர்யத்தால்வந்த செருக்

லங்கோடித்தித்யாதி). (மோக்கவேணும்) என்றது - ஆக்ராணிக்கவேணுமென்றபடி. "அங்குவிருப்புற்றேக" என்றந்வயித்துச் சப்தார்த்தம் (அவ்வளவிலே யித்யாதி). "ஏக" என்றதினர்த்தம் (போகாநிற்கச் செய்தே) என்றது. இத்தால் பலிதம் (அவ்வளவிலே) என்றது.

ருக்மன்விரைந்து வருகைக்குஹேதுவை யருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு "வந்து" என்றல்யபந்த பதத்துக்குமேலே அந்வயமில்லாமையாலே, "தகைய"என்று ஒருபதத்தை "செருக்குற்றான்" என்றவநந்தரம் அத்யாஹரித்தர்த்தமருளுகிறார் (ருக்மிணியித்யாதி). "எதிர் விரைந்துவந்து" என்றந்வயம் கண்டு கொள்வது. மேலே வீரம்சிதைய என்றிருக்கையாலே பலிதார்த்தம் (வீர்யத்தாலித்யாதி).

ஶிசுபாலவிசிஷ்டாய" என்று பின்புள்ள சடங்குகளையும் தலைக்கட்டி (க)"பெண்ணாளன் பேணு மூர்பேரும ரங்கமே" என்னும்படி ப்ரஸித்தமான போக(ஃ) மண்டபமேற்றிவைத்ததிலும், பெண்ணாளனனதிலும், செருக்குற்றான் வீரஞ்சிதைந்துத் தலையை யழித்த விரோதிநிரஸந மொன்றையுமே எல்லாமாக நினைத்து, "பாடிப்பற" என்று ஜாத்யபிப்ராயத்தாலே மற்ற வகையை நியமித்துச் செல்லுகிறது. (தேவகி சிங்கத்தைப் பாடிப்பற) இவனைப்பெறுப் பேறுபெற்று வளர்த்த அசோதை யிளஞ்சிங்கமென்பதிலும் "பெற்று வரவிட்ட தேவகி சிங்கம்" என்கிறது அடியுடைமை தோற்றுகைக்காகவும், மாத்ருவசந பரிபாலநத்துக்காகவுமிறே. ... (௩)

கையுடையனாய்க்கொண்டு தகைய. "இவனைக்கொல்லில் ருக்மிணிப்பிராட்டி மநஸ்ஸை பிசகும்" என்று அவனைப்பிடித்துத் தேர்க்காலோடேகட்டி அவனுடையவீரத்துக்கு ப(ங்)கமாக அவன்றலையை அம்பாலே சிரைத்துவிட்டவனுடைய வலியை ப்ரீதிப்ரேரிதையாய்க்கொண்டு பாடிப்பற. அன்றிக்கே, "வந்த செருக்குற்றான்" என்று பாடமானபோது - "மீட்கவேணும்" என்னுங்கறுவுதலாலே விரைந்து எதிர்ந்து வந்த ஸர்வயுக்தனனவனுடையதலையைச் சிரைத்திட்டான் வன்மையைப்பாடிப்பறவென்கை. (தேவகி சிங்கத்தைப் பாடிப்பற) ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணருகைக்குடலான தேவகிவயிற்றில் பிறப்பையும், ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்தில் ஸிம்ஹம்போலே யிருக்கும் வீரப்பாட்டையு முடையவனைப்பாடிப்பற. .... (௩)

"வீரம்சிதையவவன் தலையைச்சிரைத்திட்டான்" என்றத்யாஹரித்து அதுக்கு ப்ரஸக்திபூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவனைக் கொல்லிலித்யாதி). (பிசகும்) என்றது-இடையுமென்றபடி. அத்யாஹாராந்வயங்களன்றிக்கே "வந்த" என்று விசேஷணமான பாடத்தை யெடுத்தர்த்த மருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). பாட்டெல்லாத்தையும் கடாக்ஷித்து "யசோதை சிங்கம்" என்றுதல், "தேவகிமகன்" என்றுதல் சொல்லாதே "தேவகிங்கம்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (ருக்மணிப்பிராட்டியையித்யாதி). .... (௩)

(க) நா-தி-கக-க.

மூ.—மாற்றுத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட
ஈற்றுத்தாய்பின்றொடர்ந் தெம்பிரானென்றழக்
கூற்றத்தாய்சொல்லக் கொடியவனம்போன
சீற்றமிலாதானைப் பாடிப்பற சீதைமணாளனைப்பாடிப்பற.(௪)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. மாத்ரு வசநத்தை வ்யாஜமாக்கிப் பிராட்டி நினைவின்படி ஏகாந்த போக ஸித்திக்கும் தேவ கார்யம் தலைக்கட்டுகைக்காகவும் போனவநப்ரவேசத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஸ்வா;—(மாற்றுத்தாயித்யாதி). ஸத்ருவான தாயென்னுதல்; மற்றைத்தாயென்னுதல். சக்ரவர்த்திக்கு ஸாபத்ந்யத்தாலே, ஸ்ரீ கௌஸல்யாருக்கு மாறான தாயென்னுதல். குப்ஜைதாஸியாலேயாலே வேறுபட்டதாயென்னுதல்; ஸ்ரீ பரதாழ்வான் நினைவுக்கு மேல் பொருந்தாமையாலும், "மாற்றுத்தாய்" என்னுதல். "மாறு", என்று சொல்லி, "தாய்" என்று சொல்லவேண்டுகிறது பெருமாள் நினைவாலேயிறே. (சென்று வனம்போகே யென்றிட) வனமே சென்று போகவென்று நியமிக்க, ராஜபோகத்தில் நெஞ்சு

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மாற்றுத்தாய் சென்று வனம்போகேயென்றிட) "மாற்றுத்தாய்" என்றது-மற்றைத்தா யென்றபடி. அன்றிக்கே, "மாறு" என்று-ஒப்பாய், மாறான தாய்-பெற்றதாய்க்குப் போலியான தாயென்னவுமாம். ஸ்ரீ கௌஸல்யாரோபாதி, பெருமாள் பக்கல் அதிஸ்நேஹிநியாயிறே ஸுமித்ரையாரிருப்பது. இப்படியிருக்கிற தாயாரானவள் சென்று "நீர்வநத்திலே போம்" என்று சொல்ல.

அதாவது - திருவபிஷேக மங்களமஹோத்ஸவார்த்தமாகத்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மாற்றுத்தாயித்யாதி) "மற்று" என்றபதம் நீட்டிக்கிடக்கிறதாய், அந்யையான தாயென்று விவக்ஷித்தும், "மாறு" என்று ஸாத்ருஶ்யமாய், கௌஸல்யாரோடு ஸத்ருஶை யென்றும், இரண்டர்த்தமருளுகிறார் (மாற்றுத்தாயென்றதித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இரண்டாமர்த்தத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு வாக்யார்த்தமருளுகிறார் (ஸ்ரீகௌஸல்யாரித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே).

பெற்றதாய்க்கொத்த ஸ்நேஹத்தையுடைய ஸுமித்ரையார் பின்தொடர்ந்து "எம்பிரானென்றழ" என்கிறபடியேக்லேசிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, "வனம்போகு" என்று சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்ன, அத்தைப்பரக்க வுபபாதிக்கிறார் (அதாவதென்று தொடங்கி-ஆனபின்பு வநத்திலே எழுந்தருளா

வ்யா;—

திருப்படைவீடெல்லா மலங்கரித்து உத்ஸவமுந்தொடங்கி, புரோ ஹிதரான வஸிஷ்டாதிகளும் தானுமாகக்கொண்டு ராஜாவான சக்ரவர்த்தி, திருவபிஷேகார்த்தமாகப் பெருமாளுக்குக் காப்புக்கட்டி, புரஶ்சரணங்களும் செய்வித்து, "இனிஅபிஷேகம்செய்யுமித்தனை" என்று முஹூர்த்தம்பார்த்திருக்கிறவளவிலே, கைகேயியானவள் குப்ஜைவார்த்தையாலே நெஞ்சுகலங்கி, பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியைப்பார்த்து, எனக்கு "இரண்டுவரமுண்டே முன்னம் தந்திருப்பது, அதிரண்டும் இப்போது செய்யவேணும்; அதாவது - ராமனை அபிஷேகம்செய்யாமல் காட்டிலேபோகவிடவேணும், பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்" என்ன; ஸத்யதர்மபராயணனாகையால் "என்செய்வோம்" என்று இடிவிழுந்தாப்போலே இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு க்லேசப்பட்டு, பெருமானையழைத்துக்கொண்டு வரும்படியாக ஸுமந்த்ரனைப்போகவிட்டு, தான்கலங்கிக்கிடக்க;

ஸுமந்த்ரன்சென்று "ஐயர் எழுந்தருளச்சொல்லாநின்றார்" என்கையாலே, பெருமாளும், திருவபிஷேகத்துக்கென்று அலங்க்ருத திவ்யகாத்ரராய்க்கொண்டு பிராட்டி மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தப்புரத்வாரத்தளவும் பின்தொடர, திவ்யாந்தப்புரத்தில்நின்றும் புறப்பட்டுப்பெரிய கோலாஹலத்தோடே எழுந்தருளிவந்து தமப்பனாரைக்காணப் புகுந்தவளவிலே, கலங்கிக்கிடக்கிறபடியைக்கண்டு "இதுக்கடியென்" என்றுபயப்பட்டு, "ஐயர்க்கு இப்போது க்லேசமேது" என்று கைகேயியைக்கேட்க; "முன்பே

வேணுமென்று சொன்னது) என்னுமளவும். பெற்றதாய்க்கொத்த க்லேஹி யாகையாலே "ப்ராப்தரான பெருமாளுக்குமுடிசூடி, "அபிஷேகம் பெறுமே போன கைகேயி அபிமானித்த ராஜ்யம் ந்யாயம், அந்யாயம்" என்று நினைத்து, "தன் பிள்ளையை ராமனிஷ்ட கைங்கர்யம் பண்ணுவதாகப்போ" என்றெருப்படுத்திப் பெருமானையும் போகச் சொன்னளென்று கருத்து. (திருவபிஷேக மங்கள மஹோத்ஸவார்த்தமாக) என்று தொடங்கி - (பெரிய கோலாஹலத்தோடே யெழுந்தருளிவந்து) என்னுமளவும். ராஜாமுதலானோரனைவரும் ஸம்மதித்து நிரதிஶயஹர்ஷத்தோடே பெருமாளுக்குக் காப்புக் கட்டினவளவும் வந்த மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டிருக்கும் இத்தனை பேருடைய க்லேசம் வநமே போகச்சொன்ன கைகேயினுடைய க்ரௌர்யம் தோற்றுகைக்காக வென்று கண்டுகொள்வது. (தமப்பனாரைக்காண வென்று ஸாத

வ்யா;—

எனக்கு இரண்டுவரம் தந்திருப்பர்; இந்த இரண்டுவரமும் இப்போது பெறுகைக்காக உம்மைக்காட்டிலே போகவிடவேணுமென்றும், பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணுமென்றும் நானபேக்ஷித்தேன்; ஸத்யம் தப்பாதவராகையாலே அதுக்கு அநுமதிபண்ணி உம்மைக் காட்டிலேபோகவிடுவதாக அழைத்துவரவிட்டார்; இப்போது உம்மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார்" என்ன; "இப்படியோ, நான் ஐயர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் வர்த்திக்கும்படி, என்னைநியமிக்கும்போதைக்கும் இப்படி க்லேசிக்கவேணுமோ, நெருப்பிலே விழச்சொன்னால் அதுவும் நான் செய்யேனோ" என்ன; "ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், நீர் வநவாஸார்த்தமாகப்போம்" என்ன;

"அப்படியேசெய்யக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்துப் புறப்பட்டுத் திருத்தாயாரான கௌஸல்யாரையும் வந்துகண்டு வநகமநார்த்தமாக உத்யோகிக்கிறவளவிலே, இளையபெருமாள், தம்முடைய திருத்தாயாரான ஸுமித்ரையார் பக்கலிலேவந்து, "ஐயர் சொல்லிற்றுச்செய்யவேண்டுகையாலே பெருமாள் காட்டேற எழுந்தருளாநின்றார், நானுங்கூட ஸேவித்துக்கொண்டு போகிறேன்" என்ன; (௧) "సృష్టస్త్వం వనవాసాయ స్వనురక్తస్సుహృజ్జనే। రామేప్రమాదం మాకార్షీః పుత్రభ్రాతరిగచ్ఛతి - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே! ராமேப்ரமாதம் மாகார்ஷீ: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி" என்றும். (௨) "రామం దశరథం విద్ధి మాం విద్ధి జనకాత్మజామ్ అయోధ్యామటవీం విద్ధి గచ్ఛ తాత యథాసుఖమ్ - ராமம் தசரதம் வித்தி மாம்வித்தி ஜநகாத்மஜாம்! அயோத்யாமடவீம்வித்திகச்ச தாதயதாஸுகம்" என்றுஞ்சொல்லி இவரை ஒருப்படுத்தி, பெரு

டங்கி-நீர் வநவாஸார்த்தமாகப் போரும் என்ன) என்னுமளவும் பெருமாளுடைய ஸௌகுமார்யம் பவ்யதை முதலானவற்றைக் கண்டு வைத்தும் முகமச்சமின்றிக்கே நிர்தயமாகச் சொன்ன க்ரௌர்யம் தோற்றுகைக்காக வென்று கொள்வது.

(அப்படியே செய்யக்கடவேன்) என்று தொடங்கி-(உத்யோகிக்கிற வளவிலே) என்னுமளவும் "இளையபெருமாளை ஒருப்படுத்திபெருமாளிருந்தவிடத்

---

(௧) ரா-அ-௪௦-௫. (௨) ரா-அ-௪௦-௯.

வ்யா;—
மாள் பக்கலிலே சென்று, அவர் வநகமநார்த்தமாக உத்யோகித்து நிற்கிறபடியைக்கண்டு, சக்ரவர்த்தியும் கைகேயியும் செய்த கொடுமையை நினைத்து நெஞ்செறிந்து "ஒரு பெண்பெண்டாட்டி 'என் பிள்ளைக்கு வேணும்' என்று பறித்துக்கொண்ட ராஜ்யம் உமக்கு வேண்டா, ஒருவரும் அபிமாநியாதவநமே உமக்கு அமையும், ஆனபின்பு வநத்திலேயெழுந்தருளும்" என்றுசொன்னது. "வனம் போகே" என்றது-வநமேபோகுமென்றபடி. இந்தஅவதாரணமிறே கீழ்ச்சொன்ன பொருளைக்காட்டுகிறது.

(ஈற்றுத்தாய்பின்றொடர்ந்து எம்பிரானென்றழ) பெற்றதாயாரான ஸ்ரீகௌஸலையார் பின்னே தொடர்ந்துசென்று தன்னுடைய பிரிவாற்றாமை யெல்லாம் சொல்லி, "ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், என்னுடைய நாயனே!" என்று கட்டிக்கொண்டு அழ. (கூற்றுத்தாய் சொல்ல) கூற்றம்போன்ற கைகேயியாகிற தாய்சொல்ல. பெருமானுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும், போகிறவிடத்திலுண்டான கொடுமையையும் பாராமல், பதினாலுஸம்வத்ஸரம் வநவாஸம் பண்ணச்சொன்ன க்ரௌர்யத்தைப்பற்ற-இவளைக் கூற்றுத்தாயென்கிறது. "பித்ருவசந பரதந்த்ரராய்ப் போனார்" என்று நிற்கச்செய்தே, "இவள் சொல்லப்போனார்" என்கிறது-அவன் வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே அநுமதிபண்ணிக்கிடக்க, அது தானும் சொன்னாள் இவளாகையாலேயிறே.

மாற்றுத்தாய் சென்று வநம்போக வென்றிடவும், ஈற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்து எம்பிரானென்றழவும், கூற்றுத்தாய் சொல்

திலே சென்று" என்று ஸுமித்ரையார் கமநத்துக்கு ப்ரஸக்தி சொல்லுகைக்காக. "வநம்போகே" என்றது-"ராஜ்யம் உமக்குவேண்டா, வநமேஅமையும்" என்றவர்த்தத்தைச் சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்ன, "போகே" என்றவிடத்தில் ஏகாரத்தை வநமென்றவிடத்தில் கூட்டித் தாத்பர்யத்தையருளுகிறார் (வனம்போகே யென்றதித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(கூற்றம்போன்ற) என்றது - ம்ருத்யுஸத்ருஸையான வென்றபடி.

ஸுமித்ரையார் பரிவால்வந்த க்லேசத்தாலே வநம்போகச் சொல்லுகையும், ஸ்ரீ கௌஸலையார் அழுகையும், கைகேயினுடைய வார்த்தையைப் போலே வநகமநத்துக்கு ஹேதுவல்லாமையாலே இம்மூன்று வாக்யத்துக்கும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மாற்றுத்தாயென்று தொடங்கி). "மாற்றுத்தாய்" என்ற

ஸையாதே படைவீடுநீங்குமளவும் சென்றுவநமேபோகவேணுமென்று நியமிக்க. "வாவென்கிறுளன்றே; இன்னம் வந்தொருகால் கண்டுபோ" என்கிறுளன்றே. அன்றிக்கே வநம் போகவே நியமிக்க வென்றுமாம்.

(ஈற்றித்யாதி) பெற்றெடுத்த தாயாரான ஸ்ரீ கௌஸல்யையார், "என் நாயன்றே, நான் ஏக புத்ரையாயிருப்பன், உம்முடைய விஶ்லேஷ வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டேன், நீர் போனவிடத்தில் உமக்கு வரும் வ்யஸநாப்யுதயங்களும் நானறியமாட்டேன், பிதா

லடியாகக் கொடிய வநத்திலே போவென்றபடி. அதவா, "மாற்றுத்தாய்" என்கிறது-கைகேயியாகவும், "ஈற்றுத்தாய்" என்கிறது-ஸுமித்ரையாராகவும் யோஜிக்கவுமாம். அப்போதைக்கு, மாற்றுத்தா யென்றது-ஸபத்நியாகையாலே; ஸ்ரீ கௌஸல்யாருக்குத் தன் நினைவாலே மாற்றுந்தாயென்றபடி. ஸ்ரீ பரதாழ்வான் நினைவுக்கு மேல் பொருந்தாமையாலே மாற்றுந்தா யென்கிறதாகவுமாம். "மாறு" என்றுசொல்லி, "தாய்" என்ன வேண்டுகிறது பெருமாள் நினைவாலேயிறே; "நிஸிலாக்ஷி" என்றிறே அவர் எப்போது மருளிச்செய்வது. (சென்று வனம்போகே யென்றிட) வநமே சென்றுபோகு என்று நியமிக்க. அதாவது-"ராஜபோகத்தில் நெஞ்சுவையாதே வநத்தளவுஞ் சென்று அதிலே போய்விடு" என்று நியமிக்கவென்கை; "வா" என்கிறுளன்றே; "இன்னம் வந்து ஒருகால் கண்டுபோ" என்கிறுளன்றே. "போ" என்னுமதுவேயிறே இவள் சொல்லுவது.

(ஈற்றுத்தாயித்யாதி) பெற்ற தாயாரான கௌஸல்யையார், "என்நாயனே! ஏகபுத்ரையான நான் உம்முடைய விஶ்லேஷ வ்ய

விடத்தில் "மாறு" என்று-புத்திரை பரித்யயாய், அத்தை இரண்டுவகையாகக் காட்டுகிறுர் (அப்போதைக்கித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). கௌஸல்யையார்க்கும் ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கும் மாறும்படி இவருக்கு அப்ரியம் செய்திருக்க, ப்ரியபரதை தோற்றத்தா யென்னக் கூடுமோ வென்ன, (மாறென்று சொல்லியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). வநம்போகே யென்றத்தாலே தானே ராஜ்யத்தை விடச் சொல்லுகை ஸித்தமாயிருக்க, வநமேயென்று அவதாரணம் சொன்னதுக்கும் தாத்பர்யமருளுகிறுர் (அதாவதித்யாதி), "சென்று" என்றும், "போகே" என்றும், சொல்லவேணுமோ வென்ன வ்யாவர்த்த்ய பூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறுர் (வாவென்கிறுளித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே).

வினுடைய நியந்த்ருத்வம் உமக்கு உபாதேயமானவொபாதி, என்னுடைய நியந்த்ருத்வம் உமக்கு உபாதேயமாகக் காணுமிருப்பது. அங்ஙனன்றியே 'மாதாவே கொண்டுள்' என்பிராகில் நானும் மாதாவாகையாலே, என்வசனமும் கேட்கவேணுங்காணும். அந்த ந்யாய நிஷ்ட்டேந்த்ரிறும் இந்த ந்யாயம் ப்ரபலமாய்க் காணுமிருப்பது. 'அதில் நிஷ்டேருண்டோ' என்றிராகில்லை தநூர்மசாரிகளிக்கு பர்த்ரு ஸம்ஸ்லேஷமொழிய வர ப்ராதாநமாகக் கொள்கொடை சேருமோ; ப்ரீதிதாநமாகச் சேருமென்னிலும் 'உனக்கு எனக்கு' என்கை மிகையன்றோ; பாணிக்ரஹண வேளையில் ஏகமத்யக்னளாகவன்றோ, ப்ராமாணிகரானவர்களுடையகொள்கொடைகள்; ப்ரமாணவிருத்தமாயேயிருப்பது. பிதாக்களானவர்தாமும்முகம்பார்த்து நியமித்தமைதானுண்டோ? எல்லாப்ரகாரத்தாலும் என்வார்த்தையும் கேட்கவேணுங்காணும்'' என்ன, "அவருடையப்ரதிஜ்ஞையும் நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த அநுமதியும் ஒரு தலையாலே உமக்கும்அநுமதிகாணுங்ப்ராப்தம்'' என்ன, "ஆனால் உம்மால்வந்த ஆபத்து உம்மாலொழியத் திருமோ'' என்ன, (க)"𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌤𑍇 - ராமோத்விர்நாபிபாஷதே' என்று அந்த ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலேவருவேனென்று நினைக்கவேண்டாங்காணும்'' என்றருளிச்செய்கிறவளவிலே ஸ்ரீஸுமித்ரையார்சென்று "நான்தகைக்தாலும் இனி நில்லார். வஸிஷ்டாதிகளையும் மாதாவையும் விஞ்சிப்போகிறவர்க்கு ஒருஅபிப்ராயமுண்டாயன்றோ விருப்பது'' என்றறிந்து "போகலாகாதோ'' என்று நியமித்தபின்பு "இன்றைப்போடேஇவரும் நியமிக்கப்பெற்றோம். ப்ரீதியோடே அவர் நியமிக்கப்பெற்றோம். மிக்க க்லேசத்தோடே இவரும் ஐயரும் அநுமதி செய்யப் பெற்றோமேயாகிலும், இவர் சொன்னது மிகவும் உத்தேஶ்யம்'' என்றிறே போவதாக ஒருப்பட்டது.

ஸநம் பொறுக்கமாட்டேன், நான் எப்படிஉம்மைப் போகவிட்டுத் தரித்திருப்பது'' என்று பின்தொடர்ந்து சென்றழ.

கூற்றுத்தா யென்றதுக்கிரண்டர்த்தம் கூறு - கொண்டதாயென்றும், ம்ருத்யுபோன்றதாயென்னும்; அதில் கூறுகொண்ட தாயென்றத்தை இரண்டு

(கூற்றுத்தாய்) கூறுபட்ட ஹவிஸ்ஸை ஜீவிக்கையாலே கூற்றுத்தாயென்னுதல்: சக்ரவர்த்திக்கு மூவரும்ஸஹதர்மசாரிணிகளாகையாலே அம்ஸபாக்த்வத்தாலே கூற்றுத்தாயென்னுதல; ஸ்ரீகௌஸலையாரைப்போலே நிஷேதித்து அநுமதிபண்ணாமல் "அஹம்மமதைகளாலேயும் அந்யசேஷத்வத்தாலேயும் ஒருத்தி 'எனக்கு' என்றது உமக்கென்றிய" என்று இவள் சொன்னத்தை மிகவும் திருவுள்ளம்பற்றுகையாலே, விஸ்லேஷபீருக்களபிப்ராயத்தாலே கூற்றம்போன்றதாயென்னுதல். ஸாக்ஷாத் கூற்றம் அவளேயிறே. (௧) "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய-ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய" (௧) "அயோத்யாம் அடவீம்வித்தி-அயோத்யாமடவீம்வித்தி" என்று இளையபெருமாளையும் ஒருப்படுத்தாரிவரிறே (கொடியவித்யாதி)(௨) பொருந்தார்கைவேல் நுதிபோல்" (௩) [துன்னுவெயில்வறுத்த] நாட்டுக்கஞ்சிகாட்டிலே புகுந்தம்ருகங்களும், க்ருத்ரிமரும், ருஷிகள் முதலானவநசாரிகளும் துர்கத்ரயஸாபேக்ஷரும் விரும்பாதகான் விருப்பமாய்ச் செல்லுகிறது, எல்லாரும் விரும்பின தேசத்தில் கொடுமையாலேயிறே.

(கூற்றுத்தாய் சொல்ல) ஸுமித்ரையாகிற தாய் சொல்ல. கூறுபட்ட ஹவிஸ்ஸை புஜிக்கையாலே கூற்றுத்தாயென்னுதல்; சக்ரவர்த்திக்கு மூவரும் ஸஹதர்மசாரிணிகளாகையாலே யதாம்ஸத்தாலே கூற்றுத்தாயென்னுதல், ஸ்ரீ கௌஸலையாரைப்போலே நிஷேதித்து அநுமதிபண்ணாமல் "அஹம் மமதைகளாலே ஒருத்தி 'எனக்கு' என்றது உமக்கென்றுசெய்ய" என்று இவள் சொன்னத்தை மிகவும் திருவுள்ளம்பற்றுகையாலே விஸ்லேஷபீருக்களபிப்ராயத்தாலேகூற்றம்போன்றதாயென்னுதல். இப்படியிருக்கிறவள் வசநத்தைக் கொண்டுகொடிய வநம்போன.

வகையாகக் காட்டுகிறார் (கூறுபட்டவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே), இரண்டாமர்த்தத்தில் அநுகூலையான ஸுமித்ரையாரை ம்ருத்யுவென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (ஸ்ரீகௌஸலையாரைப்போலே யித்யாதி). (மிகவும் திருவுள்ளம்பற்றுகையாலே) என்றதுக்கு கைகேயிவசநத்திலுங் காட்டில் பெருமாள் இத்தையே மிகவும் திருவுள்ளம்பற்றுகையாலே இதுவே வநம்போகைக்கு ஹேதுவாயிற்றென்று தாத்பர்யம்.

---

(௧) ரா-அ-௪௦-ஸ்ரோ. (௨) பெரு-தி-௯-ஸ்ரோ. (௩) பெரியதிரும-௫௦.

வ்யா;—

முற்பட்ட யோஜநை-நாலூர் பிள்ளை வ்யாக்யாந ப்ரக்ரியை. பிற்பட்ட யோஜநை பிள்ளையிட்டருளின வ்யாக்யாந ப்ரக்ரியை. முற்பட்ட யோஜநையில், "சென்று வனம் போகே" என்கிற விதுக்கு ஸ்வரஸார்த்தம் ஸித்திக்கையும், ※ "கூற்றுத்தாய் சொல்லக்கொடியவநம்போன" என்றவிது (க) "தண்டக நூற்றவள்சொற்கொண்டுபோகி" என்றும், (உ) "குலக்குமரா காடுறையப்போவென்று விடைகொடுப்ப விலக்குமணன் றன்னோடு மங்கேகியது" என்றும் (௩) "கொடியவள்வாய்கடியசொற்கேட்டு-கான்தொடுத்தநெறிபோகி" என்றும் கீழ்மேல் அருளிச்செய்தவற்றுக்குச் சேர்ந்திருக்கையுமுண்டு. ஸம்ப்ரதாயத்திலும் வந்தால், நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே கேட்ட சிறியாழ்வானப்பிள்ளைகுமாரர் பக்கலிலே கேட்ட நாலூர் பிள்ளையருளிச்செய்தாராகையாலே அந்தப்ராபல்யமுண்டு.

(நாலூர்பிள்ளை) என்றது-ஸ்வாமநஃ கோலேஶ்வரை. (பிள்ளையிட்டருளின) என்றது-திருவாய்மொழிப் பிள்ளையிட்டருளின வென்றபடி. (ஸ்வரஸார்த்தம்) என்றது-"மாற்றுத்தாய் வநமேசென்று போகு" என்றந்வயிக்கையன்றிக்கே, க்ரமேண அந்வயிக்கையாலும், "வநமேசெல்" என்றுதல், "வனமேபோகு" என்றுதல் சொல்லவமைந்திருக்கவும், "சென்றுபோகு" என்றத்விருக்திக்குத் தாத்பர்ய கல்பநம்பண்ணவேண்டும் க்லேசமில்லாமையாலும் ஸ்வரஸமென்றபடி. (தண்டக நூற்றவள்) என்றது, தண்டகாரண்யத்தில் போகவிடுவோமென்று விசாரித்த கைகேயி யென்றபடி. (ஏகியது) என்றது-போனதென்றபடி. (கான்றொடுத்த நெறி போகி) என்றது-காட்டோடு காடுதொடுத்துப் போகிற வழியே போயென்றபடி. (கீழ்மேலருளிச் செய்தவற்றுக்கு) என்றதுக்கு, "கீழ்மேல்" என்றவநந்தரம் "சேர" என்றத்யாஹரித்துக் கொண்டு கீழும் மேலும் சேரும்படியே அருளிச்செய்தவற்றுக்கென்று அர்த்தம் கண்டுகொள்வது; அதாவது - "தண்டகம்நூற்றவள் சொற்கொண்டு" என்றுப்போலே, கைகேயி வசநாநந்தரம்பெருமாளுடைய வநகமநம் சொல்லுமிப்பாசுரங்களென்றபடி. (சேர்ந்திருக்கையும்) என்றதுக்கு - இப்பாசுரங்களைப்போலே "கூற்றுத்தாய் சொல்ல" என்றகைகேயி வசநாநந்தரம் கொடியவநம் போகை சொல்லுகையாகிற சேர்த்தியென்று தாத்பர்யம். (சிறியாழ்வானப் பிள்ளை) என்றது-ஈயுண்ணி மாதவரை. (குமாரர்) என்றது-அவர் குமாரரான பத்மநாபரை. (நாலூர் பிள்ளை) என்றது-ஸ்வாமநஃ கோலேஶ்வரை. (ஆச்சாம்பிள்ளை)

(க) ௩-௯-அ. (உ) ௩-௧0-௩. (௩) ௪-அ-௪.

அவன் விரும்பிப்போன காட்டைக் கொடிய வநமென்றதும் அவன் கைவிட்ட தேசத்தை விரும்பினவர்கள் அபிப்ராயத்தாலே யிறே. * கலையும் கரியும் பரிமாவும் திரியும் கானமிறே த்யாஜ்யத யாஜ்ஞாதவ்யமானதும். திருவயோத்யையில் ஸ்வேச்சாமாத்ர மேயிறே உள்ளது த்யாஜ்யமென்னலாவது விதிநிஷேதமானதிறே. விதிநிஷேதமிரண்டு முண்டாய்த்துக் காட்டுக்கேயிறே. வென்றிச் செருக்களமிறே உபாதேயமானது. அன்றிக்கே, மாற்றுத்தாய் தன்னையே- மாற்றுக் கூற்றுத்தாயென்னுதல்; கூற்றுமாற்றுத்தா யென்னுதல்; அதாவது - கூற்றம் போலேயிருக்கிற மாற்றுத்தா யென்னுதல், கூற்றத்தின் கொடுமையை மாற்றும்படியான கொடு மையை யுடையதாயென்றபடி.

அவர்தாம் ஆச்சான்பிள்ளை திருத்தமப்பனாராகையாலே, பிள்ளை க்குப் பரமாசார்யருமிறே; ஆகையாலே, அந்தயோஜனை முற்பட வெழுதிப்பிள்ளையருளிச்செய்த யோஜனை பிற்பட எழுதப்பட்டது.

இரண்டு யோஜனையிலும், ஸௌமித்ரையார், பெருமாள் † துக் கம்பார்த்துச் சொன்னதாகச்சொல்லப்பட்டவசநம் ஸ்ரீராமாயணத் தில் இல்லையேயாகிலும் இதிஹாஸாந்தர புராணாந்தராதிகளிலே யாதல், கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ளவேணும். * மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவிவர் இப்படி யருளிச்செய்கை யாலே.

(கொடியவனம்போன) (க) "கன்னிரைந்து தீய்ந்து கழை யுடைந்து கால்சுழன்று, பின்னும் திரைவயிற்றுப்பேயே திரிந்துல வாக் கொன்னவிலும் வெங்கானம்" என்னும்படியிறே காட்டின் கொடுமை தானிருப்பது; இப்படியிருக்கிற காட்டிலே, * மைவாய வேல் நெடுங்கண் நேரிழையு மிளங்கோவும் பின்புபோக வெழுந் தருளின.

என்றது-தேவாதிபரை, (பிள்ளை) திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. இஸ்ஸம்ப்ரதாயம் "மேலோர்க்கீந்தாரவரே" என்கிற உபதேசரத்நமாலை வ்யாக்யாநத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம். (பரமாசார்யருமிறே) என்கையாலே திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக் குத்தாமருளிச் செய்த யோஜனையிலும் பரமாசார்யருடைய யோஜனையிலே திருவுள்ளமுகப்பென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (ஆகையாலேயித்யாதி).

காட்டின்கொடுமையை ப்ரமாண பூர்வக முபபாதிக்கிறார் (கன்னிரைந்தி த்யாதி).

---

† (பா) முகம். (க) பெரியதிருமடல் ௫௦.

(சீற்றமிலாதானை) "உங்களையர்சொன்னார்போம்" என்ன; "நீர் சொன்னது போராதோ எனக்கு; நான் உம்மளவில் போந்த பொல்லாங்கிறே இங்ஙனே சொல்லவேண்டிற்று. ஆனாலும் அவர் இதுக்குப்பொருந்தாமை க்லேசித்துக் கிடக்கிறாரென்றீரே. அவருடைய க்லேசநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து ந்யாயாநுகூலமாகவிசைவித்துப்போகலாமோ" என்ன; "அதுவொண்ணாது. நான்அவரைத் தேற்றிக்கொள்ளுகிறேன். புத்தி பேதம் பிறவாமல் நீர் சடக்கெனப்போம்" என்ன, "நம்மைஇங்ஙனேசங்கிக்கவேண்டிற்றே" என்று தம்மை வெறுத்தாரிறே. பிறரை வெறுத்து மிகவும் கோபிக்கிற காலத்திலே, ஶ்ரீ பரதாழ்வான் ஸகல ஶாஸ்த்ர நிபுணனாயிருக்கச் செய்தேயும் மாத்ருவதம் ப்ராப்தமென்று அறுதியிட்டெழுந்திருந்து, அவன் அது தவிர்ந்தது-மாத்ருகாதகனென்று பெருமாள் நம்மைக்கைவிடுவரென்றிறே. பரிவர் (௧) "వత్స్యతామ్-வத்த்யதாம்" என்ன, (௨) "నత్యజేయమ్-நத்யஜேயம்" என்றுக்லேசித்து இவர்களையும் சீறமாட்டாமையிறே கபோத வ்யாக்யாநமருளிச் செய்ததும்.

இளையபெருமாள் ஶ்ரீபரதாழ்வானை அதிஶங்கையாலேகொலை கருத் துணிந்ததே போருமிறே சீற்றத்துக்கு. அவரையும் கோபிக்கமாட்டாமல் உமக்கு ராஜ்யஶ்ரத்தையுண்டோ வென்றாப் போலேயிறே அருளிச்செய்ததும். ஶ்ரீ பரதாழ்வான், மீளவேணுமென்னும் நிர்பந்தத்தோடே (௩) "సీతామువాచ-ஸீதாமுவாச" என்று

(சீற்றமிலாதானைப்பாடிப்பற) "கட்டினகாப்போடே காட்டிலேதள்ளிவிட்டான்" என்னுமேற்றம்ஏகதேசமும்திருவுள்ளத்திலில்லாதவனை. (௪) "మాచలక్ష్మణసన్తాపం కార్షీర్లక్ష్మ్యావిపర్యయే । రాజ్యం వా వనవాసో వా వనవాసో మహోదయః மாச லக்ஷ்மண ஸந்தாபம் கார்ஷீர் லக்ஷ்ம்யாவிபர்யயே- ராஜ்யம்வா வநவாஸோவா வநவாஸோ மஹோதய:" என்று - ஸந்தோஷத்தோடேயிறே யெழுந்தருளிற்று.

பித்ருவசந பரிபாலந ரூபமான தர்மமாகையாலே சீற்றத்துக்கு ப்ரஸக்திதானுண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (கட்டினவித்யாதி). கொடிய வநமாயிருக்கச்செய்தே ஏகதேஶமும் கோபமில்லை யென்னக்கூடுமோ வென்ன, ப்ரத்யுத ஸந்தோஷமே யுண்டென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமருளுகிறார் (மாசேத்யாதி). இப்படி ஸந்தோஷத்தோடே யெழுந்தருளு

---

(௧) ரா-யு-௧௭-௨௯. (௨) ரா-யு-௧௮-௩.
(௩) ரா-அ-௩௧-௨. (௪) ரா-அ-௨௨-௨௯.

மல் ப்ரபத்திபண்ணவும், அது தான் பெருமாளபிஸந்தி அறிந் திருக்கச் செய்தேயும் செய்ததாகையாலே, கண்டகப்ரபத்தியாய்த் தோற்றிச் சிற வேண்டுங்காலத்திலே சிலந்யாயங்களை அருளிச் செய்து மீளவிட்டாரென்றவை முதலாகப் பலவிடங்களிலும் சீற் றமில்லாமை ப்ரஸித்தமாய்த் தோற்றுமிறே.

இல்லாதவனென்றது — சீற்றமுண்டாய்ப் பொறுத்திருக்கிறு னென்றதன்று. ஆஶ்ரயத்தில் கிடப்பது கல்யாணமாகையாலே சீற்றந்துக்கிடமில்லை. (க) "కాలాగ్నిసదృశః-காலாக்நிஸத்ருஶ:" என் றதும் குணமாமித்தனை. (உ) "క్రోధమాహారయత్-க்ரோத மாஹாரயத்" என்றருளப் பாடிட்டுக்கொண்ட சீற்றமிறே. (சீதைமணாளனைப் பாடிப்பற) இதுக்கெல்லாமடி இந்த ஸம்பந்தமிறே. (மணாளன்) மணவாளன். .... (௩)

(சீதைமணாளனைப்பாடிப்பற) வநவாஸந்தான் ஸரஸமாய்த்தது அவள்கூடப் போகையாலேயிறே. பிராட்டியும் தாமும் "ஏகாந்த போகரஸமநுபவிக்கலாம்தேசம்" என்றிறேகாடுதன்னைவிரும்பிற்று (உ) "దర్శనం చిత్రకూటస్య మన్దాకిన్యాశ్చ శోభతే। అధికం పురవాసాచ్చ మన్యే తవ చ దర్శనాత్ - தர்ஶநம் சித்ரகூடஸ்யமந்தாகிந்யாஶ்ச சோபதே| அதி கம் புரவாஸாச்ச மந்யே தவசதர்ஶநாத் - என்றிறேயருளிச் செய் தது. இப்படியிருக்கிறவனைப் பாடிப்பறவென்று ப்ரதிகோடியான வளைப்பார்த்து நியமிக்கிறாள். .... (௪)

கைக்கு நியாமகமேதென்ன "சீதைமணாளனை" என்றபதமே இதுக்கு ஸூசக மென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (வநவாஸந்தானித்யாதி). (ஸரஸ மாய்த்து) என்றதுக்குநியாமகமருளுகிறார் (பிராட்டியுமித்யாதி). இவ்வர்த்தத் துக்குப்ரமாணம்காட்டுகிறார் (தர்ஶநமித்யாதி). (க) "చిత్రకూటస్య మన్దాకిన్యా శ్చదర్శనమ్ - శోభతే, స్వభావత ఇతి భావః. ప్రథమచకారః అప్యర్థకః ప్రాధాన్య సూచక:. ద్వితీయచకారః తుశబ్దార్థకః. తథాచ తవదర్శనాత్తు పురవాసాదప్య ధికం మన్యే ఇత్యన్వయః. సీతాదర్శనేన చిత్రకూటాదిదర్శనం పురవాసాదధికమ్. అతో వనవాస ఏకాన్తభోగరసహేతురితి భావః - சித்ரகூடஸ்ய மந்தாகிநியாஶ்ச தர்ஶநம் சோபதே, ஸ்வபர்வத இதிபாவ:; ப்ரதமசகார:-அப்யர்த்தக:ப்ராதாந் யஸூசக:; த்விதீயசகார: துஶப்தார்த்தக:; ததாசதவதர்ஶநாத்து புரவாஸா தப்யதிகம்மந்யே இத்யந்வய:, ஸீதாதர்ஶநேந சித்ரகூடாதி தர்ஶநம் புரவா ஸாததிகம், அதோவநவாஸ ஏகாந்த போகரஸ ஹேதுரிதி பாவ:. ... (௪)

(க) ரா-பா-௯-௧அ. (உ) ரா. (௩) ரா-அ-௯௫-௧உ.

மூ.—பஞ்சவர் தூதனாய்ப் பாரதங்கைசெய்து
நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு
அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட்டருள்செய்த [டிப்பற.
அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற அசோதைதன்சிங்கத்தைப்பா

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் போருகிறார்.

ஸ்வா;—(பஞ்சவரித்யாதி) தர்மபுத்ராதிகளுக்குத் தூதனாய். இவர்களைவரிலும் இவனை ஏவ உரியரல்லாதாரில்லை போலே. தூதனாகவேணுமென்றிறே அவதரித்தது*. இன்னார் தூதனென நின்ற பின்பிறே அவதாரம் நிலைநின்றது. தூது விட்டு வருமளவும் பார்த்திருந்த குறைதீர்ந்ததும். (ஆய்) தூதக்ருத்யம் வந்தேறியாய்த் தோன்றுகையன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாய் வந்தபடி. பத்

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பஞ்சவர் தூதனாய்) தர்மபுத்ராதிகளைவர்க்குத் தூதனாய். இவர்கள் ஐவரிலும் இவனை ஏவவுரியரல்லாதார் இல்லைபோலே காணும். (தூதனாய்) ஸர்வாதிகனானதான் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோகிறவிடத்தில் புரையற்றிருந்தபடி; இது தன்னைப் பெறாப்பேறாகவிறே இவன்றான் நினைத்திருப்பது. (க) "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்கிறபடியே - "பாண்டவ தூதன்" என்கிற ப்ரஸித்திபெற்ற பின்பிறே பாரில்கால்பாவித்தரித்து நின்றது. (பாரதம்கைசெய்து) "பத்தூர், ஓரூர்" என்றாப்

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) பாண்டவதூதனையென்னாதே "பஞ்சவர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்துகொண்டு ஈடுபடுகிறார் (இவர்களித்யாதி). (உரியரல்லாதார்) என்றது-அர்ஹரல்லாதாரென்றபடி. "தூதனாய்" என்றவிடத்தில் தூதனாகாதவன் தூதனானானென்று தோன்றுகையாலே அத்தைக்காட்டா நின்றுகொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஸர்வாதிகனித்யாதி). "ஆய்" என்றத்தாலே தானே தூதபாவத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை தோன்றுகையால் இதுபுருஷார்த்தமென்று தோன்றுமென்னுமத்தைக்காட்டுகிறார் (இதுதன்னையித்யாதி). இதுக்கு ப்ரமாணம் (இன்னார் தூதனித்யாதி). எடுத்த பாசுரத்தில் "நின்றான்" என்றதினர்த்தம் (பிறந்தவித்யாதி). "தூதனாய் பாரதம் கைசெய்து" என்ற சேர்த்தியாலே தௌத்யம் யுத்த ஹேதுவாகத் தோன்றுகையால் அத்தை விசதமாக அருளுகிறார் (பத்தூரித்யாதி).

(க) தி-மொ-௨-௨-௩.

தூர், ஓரூர் பெறுமையாலே யுத்தோந்முகனாய்ப்போந்து கையு மணியும் வகுத்து நின்ற பக்ஷபாதத்தாலே "பாரதம் கைசெய்து" என்கிறது.

(நஞ்சுமிழ்நாகம் கிடந்த நல்பொய்கைபுக்கு) (க)"சலங்கலந்த பொய்கை" என்னும்படியிறே நஞ்சையுமிழ்ந்து பசுக்கள் தண்ணீர் குடியாதபடி பண்ணிற்று. (நல்பொய்கைபுக்கு) பண்டு நல்லதண் ணீராகையாலேநல்பொய்கையென்கிறது. அதுக்குள்ளே குதித்து, அது கிளம்பின வளவிலே, அதின் தலையிலே பாய்ந்து, நீருக் குள் கிளம்பின பாம்பின் தலையிலே பாயும்போது தானும் நீருக் குள்ளே நின்றால் பாயப்போகாதிறே. ஆயிருக்கக் கரைமரத்திலே நின்று பாய்ந்தாப்போலேயிறே அதன் தலையிலே அதஞ்சும் படி யாகவிறே உடலை முறுக்கி அதின் தலையிலே பாய்ந்திட் டிளைப்பித்

போலே சொன்னவிடத்தில் அவர்கள் ஒன்றுக்கும் இசையாமை யாலே, "ஆனால், யுத்தத்தைப் பண்ணி ஜயித்தவர்கள் பூமியாளுங் கோள்" என்று அவர்களை யுத்தத்திலேபொருத்திப்போந்து, பாண்டவர்களுக்காய் நின்று, பாரத ஸமரத்தில் கையுமணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி.

(நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு) அருகணைந்தவ்ரு க்ஷங்கள் பக்ஷிகளெல்லாம் பட்டுவிழும்படி விஷத்தை யுமிழா நின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பங்கிடந்த * நச்சுமல் பொய்கையிலே புக்கு. "நற்பொய்கை" என்றது - "நல்லபாம்பு, நல்லநெருப்பு" என்பாரைப்போலே விபரீதலக்ஷணை. அதவா, காளியன் ப்ரவே சிப்பதுக்கு முன்புத்தை படியையிட்டுச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த) அப்பொய்கை யைக் கலக்கி, காளியன் க்ருத்தனாய்த் தலையெடுக்கும்படிபண்ணி, பின்பு அவனஞ்சும்படியாக அவன் பணங்களின்மேலே சென்று

நாகமென்ற போதே நஞ்சுண்டாயிருக்க, "நஞ்சுமிழ்" என்று விசே ஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்படி நச்சுப்பொய் கையை நல்லதென்னலாமோ வென்ன, அத்தை யிரண்டு வகையாலே காட் டுகிறார் (அருகணைந்த வென்று தொடங்கி சொல்லிற்றாகவுமா மென்னு மள வும்). அஞ்சும்படி பணத்தின்மேலே பாய்ந்திருக்கையும் அப்போதே அருள் செய்கையும் கூடாமையால் அவற்றை உபபாதிக்கிறார் (அப்பொய்கையையித் யாதி). ... ... (ரு)

(க) தி-ச-வி-அசு.

௬.—முடியொன்றி மூவுலகங்களு மாண்டுன்
னடியேற்கருளென் றவன்பின்றொடர்ந்த
படியில்குணத்துப் பரதநம்பிக்கன் [டிப்பற.
றடிநிலையீந்தானைப்பாடிப்பற வயோத்தியர்கோமானைப்பா

துப் பின்னையிறே அதுக்கருள் செய்தது; அதுக்குப் பின்பிறே ஸ்வாபாவிகமான நிறம் தோன்றினதும். (அசோதை தன் சிங்கம்) தேவகி சிங்கமென்பதிலும் தாங்களறிந்த பிறப்பிலே பாடிப்புகழு மதே நல்லது. ... . (௫)

குதித்து நின்றபடி அவனையிளைப்பித்து, (க) "க்ருபயா பர்யபாலயத் தௌர்ஹ்ருதம் வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்றும் (உ) "ஹத்வா க்ரூரம் ஸகோத்ரம்-பர்த்ருபிக்ஷாப்ரதீயதாம்" என்று அவனும் அவனுடைய ஸ்த்ரீகளும் ஶரணம் புகுந்தபின்பு அவன் ப்ராணன் பெற்றுப்போம்படி க்ருபை பண்ணின. (அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற) இப்படி ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்ஜநம்போன்ற தன்திருமேனிநிறம் ப்ரகாசிக்கும்படி நின்றவனைப் பாடிக்கொண்டுபற. (அசோதைதன் சிங்கத்தைப்பாடிப் பற)யசோதைப்பிராட்டி சீராட்டிவளர்க்கையாலே ஸிம்ஹக்கன்று போலே செருக்கியிருக்கிறவனைப் பாடிப்பறவென்று எதிரியைப் பார்த்து நியமிக்கிறாள். .... (௫)

அவ;—ஆறும்பாட்டு(முடியித்யாதி). சக்ரவர்த்திக்கு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பண்ணின அன்று நாயிறுபாடு, ராஜகுலத்திலுள்ளாரும் பௌரஜாநபதரும்புரோஹிதரான வஸிஷ்டாதிகளும் எல்லாரும் திரளவிருந்து "பெருமாள் காடேறப்போனார், சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்;நாடுஅராஜகமாய்க்கிடக்கவொண்ணாது"என்றுதன்னை முடிசூட்டுவதாக மங்களாவஹமான தூர்யகோஷத்தையும்பண்ணிக் கொண்டிருக்க, அந்தத்வநிகேட்டபோதே கனக்க நோவுபட்டு,

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (முடியித்யாதி). தாயான கைகேயி ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கென்று ராஜ்யத்தை வாங்கிப் பெருமாளைக் காடேறப் போகவிட்டிருக்க, ஸ்ரீபரதாழ்வான் ராஜ்யத்தை ஆளாதே பின்தொடர்வானென்னென்ன, அதுக்கு ஹேதுவை விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார் (சக்ரவர்த்தீத்யாதி). தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தை நோக்கிக் கொள்ளவேண்டிப் பின்தொடர்ந்தாரென்று கருத்து. (நாயறுபாடு)-உதயகாலம். எல்லாரும் கூடி முடி சூட்டவேணு

(க) வி-பு-௫-எ-எ௦. (உ) வி-பு-௫-எ-

வ்யா;—

(க) "[illegible] - விலலா பஸபாமத்யே ஜகர்ஹேச புரோஹிதம்" என்கிறபடியே தன்னுற்றுமையெல்லாம் தோற்றும்படி திரளிலேவந்து, "ஒரு திரளாக விருந்து என்னுடைய ஶேஷத்வத்தை அபஹரிப்பதே!" என்று பெறுமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, (உ)"[illegible] - நியமாதிக்ரமம் ரஹஸிபோதயேத்" என்கிற க்ரமமும் பாராதே, புரோஹிதனை வஸிஷ்ட்ட பகவானையும் "அழகிதாக இக்குடிக்கு முன்னேடிஹிதம்பார்த்தாய்" என்று அத்திரளிலே கர்ஹித்து,

(ங)"[illegible] - ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்யதர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி। கதம்தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத்ராஜ்யாபஹாரகஃ" என்று "ஒருவருக்கு இரண்டுவஸ்து ஶேஷமானல் ஒன்றை ஒன்று நிர்வஹிக்குமோ; ஆனல் ராஜ்யந்தான்என்னையாண்டாலோ, 'நாடுஅராஜகமாய்க்கிடக்கவொண்ணுது' என்கிறவித்தையேபார்கருமித்தனையோ? இதுக்குவிஷயபூதனைஎன்னையும்பார்த்துவார்த்தை சொல்லவேண்டாவோ, அவர் பொகட்டுப்போனராஜ்யத்தை அபஹரித்தால், அவரைப்பிரிந்த வநந்தரம் முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தவனும்படி யெங்ஙனே நான்" என்று சொன்னவாறே; "ஆனல் செய்யவடுப்பதென்" என்று அவர்களெல்லாரும்

மென்றிருக்க, ப்ரலாபம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவேதென்னவருளுகிறுர் (தன்னுற்றுமையித்யாதி), "வி" என்ற உபஸர்கார்த்தம் (பெருமிடறு செய்து) என்றது. "ஸபாமத்யே" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம் (நியமாதிக்ரமமித்யாதி). வஸிஷ்ட்ட மென்னுதே, "புரோஹிதம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அழகிதாகவித்யாதி). (முன்னேடி) மேல்வரும் கார்யம் விசாரித்து.

நீர் ப்ராப்தராயிருக்க, ப்ரலாபிக்கைக்கும், புரோஹிதரை கர்ஹிக்கைக்கும் ஹேதுவேதென்ன, தம்முடைய அப்ராப்ததையைச் சொல்லுகிறுரென்கிறுர் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி). "ராமஸ்ய" என்கிற ஷஷ்ட்டி ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யமருளுகிறுர் (ஒருவருக்கித்யாதி) தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறுர் (ஆனலித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே), (இதுக்கு)என்றது- அராஜகமென்கிறசொலவு[illegible]கென்றபடி. "கதம் தசரதாத்" இத்யாதிக்குபாவமருளுகிறுர் (அவரித்யாதி)

(க) ரா-அ-அஉ-கo. (உ) ஆபஸ்தம்பதர்பம். (ங) ரா-அ-அஉ-கஉ.

ஸ்வா;— ஆறும்பாட்டு. (முடியித்யாதி) முன்புபோலே யாகாமல் ஒரு விக்கமறத் திருவபிஷேகம் சாத்தியருளி; "முன்பு விக்நத்துக்கு ஹேது என்னுடைய அங்யபரதையன்றோ" என்ன, "எனக்குள்ளவளவாலே காணுமது குலைந்தது; அது தான் குலைந்ததோ, ஐயர் உமக்குத் தந்துபோன ராஜ்யமன்றோ? அவருடைய ப்ரதிஜ்ஞாநுமதிகளை நோக்கிப்போரீர். நானும் அவருடையப்ரதிஜ்ஞாநுமதிகளையன்றோ நோக்குகிறேன்" என்றாப்போலே சிலவற்றையருளிச்செய்ய, "ஐயருமக்கு. உமக்குப் பின்பன்றோ நான். அவ்வளவேயோ, உம்முடைய ஶிஷ்யனுமன்றோ நான். வஸிஷ்ட்ட ஶிஷ்யர் நீரேயன்றோ (க) 'ஹ்ராதுஶ்ஶிஷ்யஸ்ய' - ப்ராதுஶ்ஶிஷ்யஸ்ய' என்கிற

இவன்றன்னைக்கேட்க, "நாமெல்லாரும் கூடப்போய் பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்து அவரை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவிப்போம்; வாருங்கோள்" என்று எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு திருச்சித்திர கூடத்திலேபோய், பெருமாள் திருவடிகளிலே தன்னார்த்தியை முன்னிட்டுச் சரணம்புகுந்து விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா;— (முடியொன்றி) முடியைத்தவிர்ந்து சடையைப் புனைந்து நாட்டை விட்டுக் காட்டிலே யெழுந்தருளின தேவரீர், இக்காட்டையும் தாபஸவேஷத்தையும் விட்டு நாட்டிலே திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளித் திருமுடிசூடி. (மூவுலகங்களுமாண்டு) (உ) "ஜித்வாலோகாந் ஸமஸ்தாம்ஸ் த்வம் த்ரைலோக்யமபிநாதேந யேகஸ்யாக்காதவத்தாம்" என்கிறபடியே மூன்று லோகத்தையும் ஸநாதமாக்கியாண்டு, (உன்னடியேற்கருளென்றவன்பின்றொடர்ந்த) (க) "ஹ்ராதுஶ்ஶிஷ்யஸ்ய தா

"மூவுலகங்களுமாண்டு" என்றால் முடிசூடுகை அர்த்தஸித்தமன்றோ, முடியொன்றி யென்று சொல்லவேணுமோ வென்ன, தாத்பர்யமருளுகிறார் (முடியையித்யாதி). இத்தால் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு முடிசூடுகைக்குப் பூர்வபாவியான காட்டைவிட்டு வருகை முதலானவை யெல்லாம் ப்ரார்த்யங்களென்று தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. "அடியேற்கருளென்றவனைப் பின்தொடர்ந்தவனை" என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, ப்ராதாவாயிருந்தவர் "அடியேற்கு" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்யத்தையருளுகிறார் (ப்ராதுரித்யாதி). (தேவரீரோடே) என்றது-தேவர் ஸந்நிதியிலே யென்ற

(க) ரா-அ ௧0௬-௧௨. (உ) ரா அ-உ-௧௩.

வளவேயோ? [ஊரவஸ்ய-தாஸஸ்ய] உம்முடைய வடியானன்றோ அடியேன். 'ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய-ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய' என்றன்றோ என்ப்ரக்ருதி'' என்ன; ''உமக்குத்தனியே ஒரு ப்ரதிபத்தியுண்டோ, ஐயரேவினதொழிய'' என்றவளவிலே ''என்னுடைய அந்யபரதையைப் பொறுத்து மீண்டெழுந்தருளீர்'' என்று பின் தொடர்ந்துவந்து பரதநம்பியானவன் ஶரணம்புக.

''உம்முடைய மநோரதத்தாலே தம்பியென்றீராகில் தமையன் சொன்னத்தைச் செய்யும். ஶிஷ்யனென்றீராகில் ஆசார்யன் சொன்னத்தைச் செய்யும். தாஸனென்றீராகில் நாயன் சொன்னதைச் செய்யும். இப்போதருளவேணுமென்றீரே; ஶரணாகதரானீராகில் ஶரண்யன் சொன்னத்தைச் செய்யும்'' என்று சிலங்யாயங்களை அருளிச்செய்து காட்டில் இவரை ரமிப்பித்திறே திருவடி நிலைகொடுத்தது.

இவரும் இதுவே நமக்குப் புருஷார்த்தமென்றுகைக்கொண்டபின்பிறே * படியில் குணத்துப்பரதநம்பியாய்த்ததும். படியில் குணமென்றது-பித்ருவசநநிர்தேசத்திலே நின்றவருடையவும், (க) ''வித்ஹூம் நோவஸ்யெ-பித்ருத்வம் கோபலக்ஷயே'' என்றவரு

வஸ்ய வ்யவஸாயக-ஊமஸி-ப்ராதுஶ்ஶிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம்கர்து மர்ஹஸி.'' என்று ''ப்ராதாவாய்க் கூறுகொள்ள இருக்கிறவனன்றிக்கே, அகிலரஹஸ்யமும் தேவரீரோடே அதிகரிக்கையாலே சிஷ்யனாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, க்ரயவிக்ரயார்ஹனும்படி உமக்குதாஸனாயிருக்கிறவெனக்குப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும்'' என்று அர்த்தித்து, பின்னே சென்று அநுவர்த்தித்த. (படியில்குணத்துப் பரதனம்பிக்கு) ''இக்குடியில் மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடியறிவாரில்லை'' என்ற குலமர்யாதையை நோக்குகையாலும், ஸ்வாதந்த்ர்யபீதியாலே முடிசூட வெருவி, தன்ஸ்வ

படி. (பின் சென்றநுவர்த்தித்த) என்றது-பெருமாள் திருவுள்ளத்தைப்பின் சென்றநுவர்த்தித்த வென்றபடி. ''படி'' என்று - உபமாநமாய், ''இல்'' என்று-இல்லாமையாய், ''முடியொன்றி'' இத்யாதியெல்லாம் கடாக்ஷித்து நிருபமத்வத்துக்கு ஹேதுக்களை யருளிச்செய்கிறார் (இக்குடியிலித்யாதி). (வெருவி) பயப்பட்டு.

(க) ரா-அ-நூ-அ-நக.

டையகுணங்களு மொப்பன்றென்கிறது. திருவடி நிலைகளைப் ப(ஸ)ரித்தபின்பிறே அபிஷிக்தனாய், பரதனாய்த்ததும். இவற்றாலேயிறே பூர்ணனாய்த்ததும். ஸ்ரீஶத்ருக்நனை நினைவாலும் இளையபெருமாளைப்போலே(௧) "நவாஹம் - நசாஹம்" என்னாத நினைவாலும் வந்த பூர்த்தியென்னவுமாம், இதுதான் உதாரவிவரணமிறே. (அயோத்

ரூபத்தை நோக்குகையாலும், ஆர்த்தியோடே திருவடிகளிலே வந்து விழுந்து "மீண்டு எழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணியருளவேணும்" என்று அர்த்திக்கையாலும், ஒப்பில்லாத குணத்தையுடையனான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு.

(அன்றடிநிலையீந்தானை) அவன் ஆர்த்தனாய் நிற்கிற வக்காலத்திலே, "நீசொல்ல நாம் இப்போது மீண்டோமாகில், நாம் ஐயர் சொன்னதுசெய்யாமல் ராஜ்யஸ்ரத்தையாலே மீண்டோமாவோம்; நீ நம்மை மீட்டுக்கொண்டு போனாயாகில், ஸ்ரீபரதாழ்வான் இரண்டுஞ்செய்ய வல்லனாயிருந்தான்,-முன்பு, கீழோலை வைத்துத்தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கித் தமையனைக் காடேறப்போகவிட்டான்; இப்போது, லோகாபவாதம் முதிர்ந்தவாறே பின்தொடர்ந்துசென்று கண்ணைப்பிசைந்து காலிலேவிழுந்து மீட்டுக்கொண்டுவந்தா னென்னும் அவத்யமும் உனக்கு வரும்; ஆனபின்பு, உன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக்கி வார்த்தை சொன்னோர் முன்னே, உன்ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெற்று நீபோ" என்று, அவன் நிர்ப்பந்தியாதபடி வார்த்தைசொல்லி யிசைவித்து, (௨) "மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணையம்வைத்து" என்கிறபடியே அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யபயமெல்லாம் போம்படியாகவும், "மீண்டு எழுந்தருளுவர்" என்னுமதுக்கு விஶ்வாஸமாகவும் திருவடிநிலைகளைக்கொடுத்து * அபிஷிக்தனாக்கி விட்டவனைப் பாடிப்பற.

"மூவுலகங்களுமாண்டு அடியேற்கருள்" என்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்கு அப்படிச்செய்யாமல் அடிநிலையைக் கொடுக்க ப்ரஸக்தியேதென்ன, அத்தை விசதமாக வருளுகிறார் (அவனார்த்தனாயித்யாதி). (கீழோலை வைத்து) என்றது - மாதுலக்ருஹத்திலிருந்து ரஹஸ்யமாகப் பத்ரிகையையனுப்பி யென்றபடி. (வான்பணையம்) என்றது-மஹாவிஶ்வாஸ ஹேதுவென்றபடி. முடி

(௧) ரா-அ-௫௩-௩௧. (௨) ௪-௯-௧.

மூ.—காளியன்பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டவன்
நீண்முடியைந்திலும் நின்றுநடஞ்செய்து
மீளவவனுக்கருள் செய்தவித்தகன்
தோள்வலிவீரமேபாடிப்பற தூமணிவண்ணனைப்பாடிப்பற.

தியர் கோமானை) பரதவ்யாஜத்தாலே திருவடி நிலைகள்தானே ராஜ்யம்செய்கையாலே திருவடிநிலையீந்தவன்றன்னையே அயோத்தைக்கு ராஜாவென்னுதல்; பின்பு திருவபிஷேகம் செய்கையாலே கோமானென்னுதல். .... (௬)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (காளியனித்யாதி) இதுவும் நஞ்சுமிழ்நாகமென்ற பாட்டோடேசேர்த்தி. பொய்கையில் கிடந்த

(அயோத்தியர் கோமானைப் பாடிப்பற) ஸ்ரீபரதாழ்வான் முடிசூடாமல் அடிசூடிப்போகையாலே திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்குத்தானே நிர்வாஹகனானவனைப் பாடிப்பறவென்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ... . (௬)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (காளியன்பொய்கை) வெறும்புறத்திலே "காளியன்பொய்கை" என்னவமையுங்காணும் அதின் க்ரௌர்யத்துக்கு; "பாம்புப்பாழி" என்னுமாபோலே. அணுகின ஸ்த்தாவர ஜங்கமாதிகளெல்லாம் அழலாலேபட்டு விழும்படியிறே பொய்கையில் விஷத்தினுடைய க்ரௌர்யமிருப்பது. (க) "ஆயிரவாய் நச்சழல் பொய்கை" என்னக்கடவதிறே. (கலங்

சூடாமல் காடேறவெழுந்தருளினவரை "அயோத்தியர் கோமான்" என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (ஸ்ரீ பரதாழ்வானித்யாதி). ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (காளியனித்யாதி) "கலங்கப்பாய்ந்து" என்று துஷ்கரதை தோன்றச் சொல்லவேண்டுமிடத்தில் "நஞ்சுமிழ்நாகம்" என்றாப்போலே விசேஷிக்கவேண்டியிருக்க, "காளியன் பொய்கை" என்றாலமையுமோ வென்னவருளுகிறார் (வெறும்புறத்திலேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஆனால் பாம்பின் பொய்கையென்னாமல், "காளியன் பொய்கை" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அணுகினவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (க) "யந்த்ரீ [illegible]
[illegible]-யத்யச்சிரோநம
தேங்கபோதைகஸீர்ஷஸ்தத்தந்ம மர்தகலதண்டத ரோங்க்ரிபாதை:" என்கிற ப்ரமாணமிருக்கையாலே (ஆயிரவாய்) என்றது, ஒன்று பத்தாக க்ரௌர்

காளியன்நெஞ்சுகலங்கும்படி கிளம்பின தலையிலேபாய்ந்து, தலையைந் திலும் நின்றடித்து, அவன் சரணம்புக்கவாறே அவனுக்குப் ப்ராண னைக்கொடுத்து, "ஸமுத்ரத்திலே போய்க்கிட" என்ற ஸாமர்த்ய த்தை யுடையவனுடைய. (தோள்வலிவீரமே) மந்தரபர்வதத்தை

கப்பாய்ந்திட்டு). (௧) "காளியன் தடத்தைக்கலக்கி" என்கிறபடி யே அப்பொய்கைகலங்கும்படி ஓடிச்சென்று குதித்து. (அவனித் யாதி) பொய்கையைக் கலக்கினவாறே அதுக்குள்ளேக் கிடக்கிறவ வன் அதிக்ருத்தனாய், தலையையெடுத்து ஆகாசத்திலே கோபத்தா லேகிளர்ந்துபணங்களை விரித்துக்கொண்டுநிற்க, அப்பணங்களின் மேலே ஏறிஐந்துபணங்களிலும்மாறிமாறிநின்று ந்ருத்தஞ்செய்து.

(மீளவவனுக்கருள்செய்தவித்தகன்) (௨) "[illegible] - தம்ப்ரபிங்நஶிரோக்ரீ வமாஸ்யேப்யஸ்ஸ்ருதசோணிதம்" என்கிறபடியே தலைகளும் கழுத் தும் நெரிந்து வாய்களாலே ரத்தம் சொரியும்படி அவனிளைத்து, தன்னுடைய ப்ராணன் பெறுகைக்காகச் சரணம்புகுந்தவாறே, முன்பு அவனைக் கொல்லநினைத்த கோபத்தைவிட்டு, அவன் ப்ரா ணன் பெறும்படி, மீண்டு அவனுக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணின விஸ்மயநீயனானவனுடைய. விஸ்மயநீயத்வமாவது - முன்பு, கோபத்துக்கு விஷயமாக்கி முடிக்கத்தேடின வவன்றன்னையே ப்ரஸாதத்துக்கு விஷயமாக்கி ரக்ஷித்த ஆஶ்சர்யம். (தோள்வலி வீரமே பாடிப்பற) இப்படியிருக்கிறவனுடைய, (௩) "பாம்பாலாப்

யம் தோன்றச்சொன்னபடி. பொய்கையிலே புக்குக்கலக்கும்போது நீரில் நின்று பணத்தின்மேல் ந்ருத்தம் பண்ணக்கூடாதே யென்னும் சங்கையைப் பரிஹரியாநின்று கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (பொய்கையையித்யாதி), "நீள்" என்று விசேஷித்ததுக்குப் பலிதார்த்தம் (அதிக்ருத்தனென்றுதொட ங்கி நிற்க வென்னுமளவும்), நூற்றொன்றுக்கும் (ஐந்திலும்)என்றது உபலக்ஷ ணம். (தத்தந்மமர்த) என்றத்தைப்பற்ற (மாறிமாறி) என்றது.

முடியும்படி பணங்களில் ந்ருத்தம் செய்தவன் மீளவருள் செய்கைக்கு ஹேதுவையருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு, அதுவிஸ்மயமானபடியை உபபா திக்கிறார் (தம்ப்ரபிங்நேத்யாதிவாக்யத்தாலே). நடஞ்செய்தவனுடைய தாள் வலி யென்ன வேண்டியிருக்க, தோள்வலியென்றதுக்குக் கருத்தென்னென் ன வருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (ஈடுபடாதே) என்றது-அகப்பட்டு க்லே

(௧) (௨) வி-பு-௫-௧௭-௪௭. (௩) பெரியதிருவ-௧௮.

மூ.—தார்க்கிளந்தம்பிக் கரசீந்துதண்டகம்
நூற்றவள்சொற்கொண்டு போகிநுடங்கிடைச்
சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடுமூக்கவள் [பற.
ஆர்க்கவரிந்தானைப் பாடிப்பற வயோத்திக்கரசனைப் பாடிப்

வாலைக்கிசூழ்ந்தாப்போலே திருமேனிமுழுக்கச்சுற்றின நாகத்தின் தலையிலே நிற்கச்செய்தே சுற்றுவிடுவித்துத் தூக்கிப்பிடித்தெடுக்கையாலே தோள்வலியென்கிறது. காளியன் போனபின்பு பசுக்களுக்குமிடையர்க்கும் விரோதிபோகப்பெற்றதால் தூய்தான நீலரத்நம்போன்ற திருமேனிபுகர்பெற்றபடி. ... . (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (தாரித்யாதி) இதுவும் அடிநிலை

புண்டு" என்கிறபடியே காளியன் தன்னுடலாலே நெருங்கச் சுற்றிக்கட்டினவிடத்திலும்அதிலீடுபடாதே உதறிப்பொகட்டுவாலைப் பிடித்துத்தூக்கிமேலே நின்றாடின தோள்வலியையும் வீரப்பாட்டையும் பாடிப்பற. (தூமணியித்யாதி) காளியனுக்கு ப்ராணனைக்கொடுத்துத் துரத்தி யோட்டிவிட்டு, விஷஜலமான பொய்கையை அம்ருதஜலமாம்படி கடாக்ஷித்து, பசுக்களும் இடையரும் முன்புபோலே தண்ணீர்குடிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே திருமேனியின் அழகுவிளங்கும்படி நின்றவனைப் பாடிப்பற, என்று ப்ரதிகோடியானவளைப்பார்த்து நியமிக்கிறாள். ... ... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தார்க்கிளந்தம்பிக்கரசீந்து) அடி

சியாதே யென்றபடி. (வாலைப்பிடித்துத்தூக்கி) என்றதுக்கு நடம் செய்யும்போது வாலாலே மீளவந்து திருவடிகளைச் சுற்றுமலிருக்கைக்காகவென்று கருத்து. இத்தால் இந்தத்தோள்வலியாலே நின்று நடஞ் செய்யலாய்த்தென்று திருவுள்ளம். (வீரப்பாட்டையும்) என்றது-அத்தசையோடும் அவிக்ருதனாயிருக்கையென்கை. காளியமர்தநம் பண்ணினபோது "தூமணி வண்ணன்" என்றதுக்கு ஹேது பூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (காளியனுக்கித்யாதி).

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (தார்க்கித்யாதி) "தார்க்கு"-பட்டாபிஷிக்தனுக்கர்ஹமானமாலைக்கு. "இளம்" - அப்ராப்தனான "தம்பிக்கு"- ஶ்ரீபரதாழ்வானுக்கென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அப்ராப்தனென்கைக்கு ஹேதுவையும், அப்படிசொல்லுகைக்குப்ரஸக்தியுண்டென்கைக்குநாலுஹேதுக்களையும் காட்டிக்கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (அடியிலேயித்யாதி.) "அரசீந்து"

யிந்தானென்றது பின்னுட்டுகிறபடி. "மாலையிட்டு ராஜ்யம் பண்ணப்ராப்தன் நீ" என்று வஸிஷ்டாதிகள் சொல்லச்செய்தேயும் இவ்வம்ஸத்தில் தமையனிருக்கத் தம்பிமார் மாலையிட்டு ராஜ்யம் பண்ணினதில்லையென்று நெஞ்சிளகி ஸபாமத்யே கர்ஹித்தமறுத்தவனை ஒருங்யாயத்தாலே இசைவித்து, அவனுக்குப்பொருந்திய அரசைக்கொடுத்து. "தார்" என்று சதுரங்கபரிகரத்துக்கும் பேராய், அவர்கள் அபிஷேகம்செய்தாளங்களை யாளவேணுமென்ன; நெஞ்சிளகிவார்த்தை சொன்னானென்னவுமாம். அன்றிக்கே, "தார்" என்று மாலைக்குப்பேராய், அத்தாலே ராஜ்யத்துக்கு உபலக்ஷணமாய், "இளந்தம்பி" என்று பெருமாளுக்கு நேரேஇளையவனென்று காட்டுகிறது. (தண்டகநூற்றவள்) ராஜ்யத்தை விடுவித்து, தண்டகாரண்யத்திலே போகவிடக்கடவோமென்று விசாரித்தவள் சொல்

யிலே சக்ரவர்த்தி அநுமதி உண்டாகையாலும், பெருமாள் உடன்பட்டுப் போகையாலும், நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணாது, நீமுடிசூடவேணும்" என்று வஸிஷ்டாதிகளும் ராஜலோகாதிகளும் அர்த்திக்கையாலும் அபிஷேகம் செய்யலாவதொரு புடையுண்டாயிருக்க, "மூத்தவரிருக்க இளையார்முடிசூடி அறிவாரில்லை" என்கிற குலமர்யாதையை நினைத்து "மாலையிட்டு ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு நான் இளையவன், தமையனாரிருக்க எனக்கு முடி சூடப்ராப்தியில்லை" என்று மறுத்துத்திருச்சித்திரகூடத் தளவும்வந்து "மீண்டெழுந்தருள வேணும்" என்று அர்த்தித்த தம்பியான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அநுகுணமாக அடிசூடுமரசைக் கொடுத்து.

(தண்டகநூற்றவள் சொல்கொண்டு போகி) "ராஜ்யத்தை விட்டு தண்டகாரண்யத்திலே போகவிடக் கடவோம்" என்று விசாரித்தவள் சொல்லைக் கைக்கொண்டுபோய். "கூற்றுத்தாய்

என்றதுக்குமேலே பெருமாளை "அயேத்திக்கரசன்" என்ற சொல்லுகையாலே அத்தோடுவிரோதியாமல் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அநுகுணமாக வித்யாதி).

"தண்டகம்" என்றவநந்தரம் "விடக்கடவோம்" என்றத்யாஹரித்து "நூற்றவள்" என்றதுக்கு "நூல்" என்று ஶாஸ்த்ரமாய், அது விசாரரூபமாகையாலே லக்ஷணையா விசாரித்தவளென்று ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் காட்டுகிறார் (ராஜ்யத்தையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அடி

லை அங்கீகரித்துக்கொண்டு, வஸிஷ்ட்டாதிகள் திருத்தாய்மார் நகர ஜநங்கள் சொலவைமறுத்துப்போனவன், "போகி" என்றது-போயென்னுதல், போகிறவனென்று திருநாமமாதல்; அவள் சொன்ன வெல்லையன்றிக்கே, அவ்வருகும்போகவல்லவனென்னுதல்.

(நுடங்கிடைச்சூர்ப்பணகாவை) க்ருத்ரிமரூபையான சூர்பணகிதான்வந்து தன்வடிவழகைக்காட்டி "என்னைவிஷயீகரிக்க வேணும்" என்ன, தம்முடைய பொருந்தாமைதோன்ற இளைய பெருமாளைக்காட்டி உபாலம்பிக்க, அவளும் அதுதன்னையறிந்து

சொல்லக் கொடியவனம்போன" என்றிறே கீழும் சொல்லிற்று. ஸ்ரீபரதாழ்வாரோடே திருச்சித்திர கூடத்தளவும் சென்றவஸிஷ்டாதிகள் தொடக்கமானார், மீளுகைக்குடலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கேளாமல், இவள் சொன்னவார்த்தையைத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டிறே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அரசீந்து, அநந்தரம் தண்டகாரண்யத்தேற வெழுந்தருளிற்று.

(நுடங்கிடையித்யாதி) காமரூபிணியாகையாலே ஸ்வவேஷத்தை மறைத்து அத்யந்தாபிமதமானதொரு ஸ்த்ரீவேஷத்தைக் கொண்டுவருகையாலே, நுடங்கின இடையை யுடையளானசூர்ப்பணகையை. தன்னழகைக்காட்டி "என்னை விஷயீகரிக்கவேணும்" என்று வந்தவளவில், பிராட்டியைக்காட்டி "நமக்கு இவளொருஸ்த்ரீயுண்டு, அங்கேபோ" என்று இளையபெருமாளைக்காட்ட, அங்கே சென்றவளவிலே, "நான் அவர்க்கு சேஷபூதனாயிருப்பானொருத்தன், நீ இன்னம் அவர் தம்பக்கலிலேபோ" என்ன; இப்படி உபாலம்பிக்கையாலே அவள் அதிக்ருத்தையாய், பழைய

சூமாசிந்த வநந்தரமோ கைகேயிவார்த்தை கொண்டுபோனதென்ன, அத்தை ப்பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்ரீபரதாழ்வாரோடே-யித்யாதி). இத்தால் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு பாதுகாப்ரதாநம் பண்ணவநந்தரமும் கைகேயிவார்த்தையே ப்ரதாநமாகக் கோலிப்போகையாலே இப்படிசொல்லலாமென்றுகருத்து.

"வ்ருத்தமத்யாமஹோதரீ-வ்ருத்தமத்யாமஹோதரீ" என்றுசூர்பணகியைச்சொல்லியிருக்க. "நுடங்கிடை" என்று க்ருஶோதரியாகச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (காமரூபிணியித்யாதி). ஸ்த்ரீத்வ சாபல்யத்தாலே காமபரவசையாய் வேஷங்கொண்டுவந்தவளைச் செவியோடு மூக்கரியப்ரஸக்தியென்னென்னவருளுகிறார் (தன்னழகையித்யாதி). (இப்படி உபாலம்பிக்கை

க்ருத்தையாய், பழைய வேஷத்தைக்கொண்டு எடுத்துக் கொண்டுபோகப்புக்கவளவிலே, பெருமாள் திருவுள்ளத்தை நேராகக் கண்டு தம்மையும் கரணவத்சேஷமாகக்கண்டு அவள் செவியோடே மூக்கை, கதறிப்பதறியோடும்படி அறுத்தவனை. அறுத்தானையென்னாதே "அரிந்தானை" என்கையாலே அரிகிறபோது உணர்த்தியில்லாமையும்,பின்பு மிகுதிகாண உணர்ந்தமையும்தோற்றுகிறது. அன்றியே, ஆர்த்தல் - கர்வமாகில், அபிமத ஸித்தி பெற்றார் பாவனையும் தோற்றுமிறே.(க)"ஜா-ணாவிதூ̄ாஜீ-தருணாவித்யாதி" (உ) "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ வாஹு: - ராமஸ்யதக்ஷிணோ பாஹு:". இதுஸாமாநாதிகரண்யமன்று. ஸாயுஜ்யம்.

அப்ராக்ருதமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளை உபாதாநம் பேதிக்கமாட்டாதே; ப்ராக்ருதரையிறே பேதிக்கலாவது. பேதிக்கும்போது கார்யகாலத்திலே ப்ரேரகாதிகள் வேண்டுகையாலேஸாமாநாதி கரண்யம் வேண்டிவரும். அல்லாதபோது வையதிகரண்யமேயாய், விசேஷ்யபர்யந்தாபிதாநஸ்யாபத்தாலே வையதிகரண்யமேயிறே ஸித்திப்பது. (அயோத்திக்கரசனை) இதுவும் முன்பு போலே. ... . (அ)

வேஷத்தைக்கொண்டு, எடுத்துக்கொண்டு போகப் புக்கவளவிலே, செவியோடே கூட மூக்கையும், அவள் கதறக்கதற அறுத்தவனை. (உ) "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ வாஹு:-ராமஸ்யதக்ஷிணோபாஹு:" என்கிறபடியே இளையபெருமாள் கரணபூதராகையாலே அறுத்ததில் கர்த்ருத்வம் பெருமாளதாகச் சொல்லுகிறது. (பாடிப்பற) (அயோத்தியித்யாதி) ஸ்ரீபரதாழ்வான் முடிசூடாமையாலும், திருவடிநிலை கொடுத்துப் போருகையாலும், திருவயோத்யைக்குத்தானே ராஜாவானவனைப் பாடிப்பற வென்னுமத்தை அவளை நியமிக்கிறாள். .... (அ)

யாலே) என்றது - இந்தப்ரகாரம பரிஹாஸரஸத்தை அநுபவிக்கையாலேயென்றபடி. "உபலம்பஸ்த்வநுபவ: - உபலம்ப்பஸ்த்வநுபவ:" என்றிறே நிகண்டு. (எடுத்துக்கொண்டு போகப்புக்கவளவிலே) என்றது - பிராட்டிமேலே த்வரையோடே குதித்துக்கொண்டுபோனபோதென்றபடி. ஆர்வென்றதினர்த்தம் (கதறக்கதற) என்றது. (அ)

(க) ரா ஆ-௧௬-௪. (உ) ரா-ஆ-௩௪-௧௩.

௯.—மாயச்சகட முதைத்து மருதிறுத்து
ஆயர்களோடுபோ யாநிரைகாத்தணி
வேயின்குழலூதி வித்தகனாய்நின்ற [பற.
ஆயர்களேற்றினைப்பாடிப்பற வாநிரைமேய்த்தானைப்பாடிப்

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மாயச்சகடமித்யாதி) கம்ஸன் வரவிட, மாயாரூபிகளாய் வந்த அஸுரர்களை நிரஸித்து, (ஆயர்களோடுபோயாநிரைகாத்து) இடையரோடேபோய் வ்யாக்ராதிகள் வர்த்திக்கிறகாட்டிலுள் புகாமல் நாட்டில் மீளாமல் மேச்சலுள்ள விடங்களிலே போய் நின்று, பிரிந்துபோனவையும் வந்து

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மாயச்சகடமுதைத்து) (க) "கள்ளச்சகடம் கலக்கழியக்காலோச்சி" என்கிறபடியே காவலாக வைத்தவதிலே அஸுரர்கள் ஆவேசித்து நலியவருகையாலே "பாதகம்" என்று தோற்றாதபடிக்ருத்ரிமமான சகடத்தை, ஸ்தந்யார்த்தியாய் நிமிர்த்த திருவடிகளாலே யுதைத்து. அன்றிக்கே, சகடமானது உருமாயும்படி உதைத்து என்னவுமாம். (மருதிறுத்து) தாயார் கட்டிவைத்த உரலையுமிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோகாநிற்க, நலிவதாக வழியிலேநின்ற இரட்டை மருதுகளின் நடுவே நுழைந்து அப்புறத்தேபோய், உரல் தடைபடுகையாலே அத்தை வலித்துக்கொண்டு அம்மருதுகள் இரண்டருகும் சாய்ந்து விழும்படி முறித்து. (ஆயர்களோடுபோய் ஆநிரைகாத்து) பசுமேய்க்கப்போகிற இடையரோடே அவர்களில் ப்ரதாநனாய்க்கொண்டு போய், புல்லும் தண்ணீருமுள்ளவிடம் பார்த்து வயிறு நிறைய மேய்க்கையாலே பசுநிரையை ரக்ஷித்து.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மாயச்சகடமித்யாதி) மாயச்சகடம் - க்ருத்ரிமமான சகடமென்றும், சகடம்மாய - நசிக்கும்படியென்றும், இரண்டர்த்தம் விவக்ஷித்து ஸப்ரகாரமாகவருளுகிறார் (கள்ளச்சகடமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஒன்றென்னலாம்படி சேர்ந்திருக்கையாலே மருதென்று ஏகவசநமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவைநலிகைக்கு ப்ரஸக்திபூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தாயாரித்யாதி). "ஓடு" என்றத்ருதீயை அப்ராதாந்யத்திலே என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அவர்களில்ப்ரதாநனாய்) என்று.

இடையர்க்குப்பசுமேய்க்கும்போது குழலூதுகை ஸித்தமன்றோ, "ஆநிரை காத்து" என்று சொல்லியிருக்கவும், குழலூதுகையைச் சொல்லுகைக்குத்

மூ.—காரார் கடலை யடைத்திட் டிலங்கைபுக்கு
  ஓராதான்பொன்முடி யொன்பதோ டொன்றையும்
  நேரா வவன்றம்பிக்கே நீளரசீந்த
  ஆராவமுதனைப்பாடிப்ப றவயோத்தியர்வேந்தனைப்பாடிப்பற.

கூடும்படி அழகிய வேய்ங்குழலை யூதி. (வித்தகனாய்நின்ற) எல்லார்க்கும் ப்ரதாநனென்னுதல். ஸமர்த்தனென்னுதல். (ஆயர்களேற்றினை) இடையர்க்கு முன்னோடிக்கார்யம்பார்த்த மேன்மையுடையவன். (ஆநிரைமேய்த்தானைப் பாடிப்பற) இப்படி குழலூதிப்பசுமேய்த்தவனைப்பாடிப்பற. .... (௯)

ஸ்வா;—பந்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமைமிக்ககடலை சீக்ரமாகவடைத்து, அக்கரையேறி,

---

(அணிவேயின்குழலூதி வித்தகனாய் நின்ற) நாட்டிற் பசுக்களைப்போலே கேவலம் புல்லும் தண்ணீரும் தாரகமாக வளருமவையன்றிக்கே, குழலோசையே தாரகமாக வளருமவையாகையாலே, அவற்றை மேய்க்கைக்கும் சிதறிப்போகாமல் குவிக்கைக்கும், மீட்கைக்குமாக, அழகிய வேய்ங்குழலையூதி, தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யம் தோற்றநின்ற. (ஆயர்களேற்றினை) கோபர்க்குத் தலைவனான செருக்கையுடையவனை. (பாடிப்பற) (ஆநிரைமேய்த்தானை) (௧) "திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி" என்கிறபடியே- பரமபதத்திலிருப்பதிலுங்காட்டில் உகந்து பசுநிரைமேய்த்தவனை. (பாடிப்பற) என்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். (௯)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காரார்கடலையடைத்திட்டு) ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை மிக்கிருந்துள்ள கடலை, அகடிதகட

தாத்பர்யமேதென்ன வருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி). (தாரகமாக) என்றது ப்ரதாந தாரகமாகவென்றபடி. கீழே "ஆநிரைகாத்து" என்று சொல்லிவைத்து, மீளவும் "ஆநிரை மேய்த்தானை" என்றால் பௌநருக்த்யமன்றோவென்ன இது உகப்புத்தோற்றச் சொன்னபடியென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (திவத்திலுமித்யாதி). ... ... (௯)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) கடலென்ற போதே கறுப்பு ஸித்தமாயிருக்க, "காரார்" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தையும், இத்தையடைத்ததொரு அபிப்ராயமான படியையு மருளுகிறார் (ஆழத்தினித்யாதி).

---

(௧) திவாய் ௰-௩-௯.

லங்கையில் வடக்கு வாசலிலே யுத்தோந்முகனாயெழுந்தருளி, (௧) "அராக்ஷஸமவா-அராக்ஷஸம்" என்றும்,(௨) "தான்போலும்" என்றும், "அர்க்கர்தங்கள் கோன்போலும்" என்று பெருமாள்ப்ரதிஜ்ஞையை நிரூபியாதே யுத்தகண்டூதியோடே "நான் ராக்ஷஸராஜனன்றோ" என்று கர்வத்தோடே கிளம்பினவனுடைய தாய்தலையானவொன்றோடே ஒன்பதையும் சேரவறுத்து.

(ஓராதான்) இவனுக்கோராமை-வாலிவதம் ஸேதுநிபந்தநம் நாஸாமர்த்யம் தோற்றும்படி, நீரைக்கண்டவாறே ஆழக்கடவ மலைகளையிட்டுக் குரங்குகளைக்கொண்டடைத்து. (இலங்கைபுக்கு) (௩) "ஜ்ஞாம் ராவணபாலிதாம் - லங்காம் ராவணபாலிதாம்" என்கிறபடியே மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்கவரிதாய், அதுக்குமேலே உள்ளுநின்று நோக்குகிறவனுடைய பலத்தையுமுடைத்தாகையாலே துஷ்ப்ராபகமாயிருக்கிற லங்கையிலே, எழுபதுவெள்ளம் வாநரஸேனையையும்கொண்டு சென்று புக்கு.

(ஓராதான்பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும் நேரா) இந்த அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைக்கண்டு வைத்தும் இவற்றில் ஒன்றையும் நிரூபியாதே, தன்னுடைய வரபலபுஜபலங்களைப்பெருக்க நினைத்து, (௨) "தான்போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன்" என்கிறபடியே "சக்ரவர்த்தித் திருமகன்" என்னும் வீரப்பாட்டையறியாமல் ஆபாஸனாகநினைத்து. தான் வெல்லுவானாகவிருந்த ராவணனுடைய அபிஷேகயுக்தமான அழகையுடைய தலைகளை, திருச்சரங்

(நீரைக்கண்டவாறே) என்றது-பர்வதங்கள் நீரைக்காண்கையாவது-ஸ்பர்ஶிக்கையாய், அத்தால் நீரிலே விழுந்தவாறே யென்றபடி. (ஆழக்கடவ) என்றது - அமிழக்கடவவென்றபடி, கடலையடைத்தது அதிஶயமானாப்போலே லங்கையில் ப்ரவேஶமும் ஓரதிஶயமாக வேண்டி அத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக வுபபாதிக்கிறார் (லங்காமித்யாதி). (மண்பாடு தானே) என்றதுக்கு துர்கத்ரயயுக்தமாகையாலே யென்று கருத்து.

ஓராதான் - விசாரியாதவன்; அவனுடைய; பொன்-அழகிதான, முடி ஒன்பதோடொன்றையும்-பத்தையும், நேரா-நேர்ந்து, அதாவது - அறுத்துப் பொகட்டென்றபடிப்தார்த்தம்விவக்ஷித்துவிசாரியாதபடி யையும், அவனெதிர்த்துவந்ததுக்குஹேதுவையும் காட்டித்தாத்பர்யமருளுகிறார் (இந்தவித்யாதி).

(௧) ரா- (௨) தி-மொ.-௪-௪-௯. (௩) ரா -ஸு-௧-௩௯:

லங்காதஹநம் முதலானவையெல்லாம் ஓரானமையிறே. (அவன் தம்பிக்கேநீளரசீந்த)(௧)'' ராக்ஷஸ - ராக்ஷஸசேஷ்டிதம்''(௨)''ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம் - ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்'' என்று தம்முடைய தம்பியாக வங்கீகரித்திருக்கச்செய்தேயும், ராவணன்பட்டபின்பு(௩)'' க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்காரோ மமாப்யேஷயதாதவ'' என்றது - ராமாநுவ்ருத்தி புருஷார்த்தமென்று வந்தவனுக்கு ராஜ்யப்ராப்தியுண்டாக்குவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிறே.

அன்றிக்கே, ராக்ஷஸைச்வர்யம்போது அவனோடேஒரு ப்ராப்தியுண்டாகவேணுமென்று இவர்தாமுமருளிச்செய்கிறாரென்னுதல். ராக்ஷஸகந்தம்மாறமாட்டாதே யென்னும் சங்கையாலும், இளையபெருமாளைப்போலே, (௪) ''அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி'' என்றும்,(௫) ''நவஸீதா - நசஸீதா'' என்றும், அவன்நீக்க நினைத்தாலும் நீங்காமையன்றிக்கே, அவன் நீக்கினவழியே அவனிசைந்து போகையாலும், இவர்தாமும் ''அவன்தம்பி'' என்கிறார்.

(நீளரசீந்த) (௬) * என்னிலங்குநாமத்தளவு மரசென்றீந்த. முன்பு(௭)'' ராக்ஷஸாநாம் '' களாலே, முன்பு, ஒரொருதலையாக அறுத்தாப்போலன்றிக்கே, (௮) ''காலமிதுவென்றயன்வாளியினால் கதிர் நீண்முடிபத்துமறுத்தமரும்'' என்கிறபடியே - ''இனி இவனை முடிக்கைக்குக் காலம்'' என்று, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரரூபமானசரத்தாலே, பத்தும்சேரஒருகாலே விழும்படி அறுத்துப்பொகட்டு.

(அவன்றம்பிக்கே நீளரசீந்த) (௯) ''அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம் - அநுஜோராவணஸ்யாஹம்'' என்கிறபடியே ஸ்வநிகர்ஷத்துக்குடலாக, ''ராவணன் பின்பிறந்தவன்'' என்று சொல்லிக்

விபீடணநம்பிக்கென்றதே ''அவன் தம்பிக்கு'' என்றதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச் செய்துகொண்டு ''நீள்'' என்றதுக்கும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அநுஜோராவணஸ்யேத்யாதி).

---

(௧) ரா-ஆ-௧௭-௧௪. (௨) ரா-யு-௧௯-௭. (௩)ரா-யு-௧௧௨-௨௯.(௪)ரா.அ-௩௧-௨௫, (௫) ரா-அ-௫௩-௩௧.(௬)௨-௬-௯, (௭) (௮)தி-மொ-௨-௪-௫. (௯)ரா-யு-௧௯-௪.

அக்நிஹோத்ராம்சவேதாம்ச ராக்ஷஸாநாம்க்ருஹேக்ருஹே'' என்று விஷ்ணுவாதிநாமங்கள் நடந்துபோராநிற்கச்செய்தேயும் (க) "யாவத்ராவணஸம்ஹாரம் ... தயாஸத்யஞ்ச ஸௌசஞ்சராக்ஷஸாநாம்நவித்யதே" என்று நடந்துபோந்த திறே. அங்ஙனுகாமல் பரத்வாதிநாமங்களிலும் ப்ரகாசமாயிருப்பது ராமனென்கிற திருநாமமாகையாலேயிறே "என்னிலங்குநாமம்" என்று விசேஷித்தது.

(ஆராவமுதனைப்பாடிப்பற) ராவணவதாநந்தரம் விரோதிபோகப்பெற்றபடியாலே திருமேனியில் பிறந்த புகர்தமக்கு போக்யமாய்த்தோற்றுகையால், "ஆத்ருப்தபோகம்" என்று, மங்களாசாஸநம்செய்து "ஆராவமுது" என்கிறாராதல். (உ) "விள்ளைவிள்ளாமைவிரும்பியுள்கலந்தார்க்கோரமுதே" என்கிறபடியே அத்விதீயமான வம்ருதமென்னுதல். தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநத்தில் * அப்பொழுதைக் கப்பொழுதாராவமுதென்னுதல். (அயோத்தியர்வேந்தனைப்பாடிப்பற) அம்ருதத்தோடே உபமித்தது தம்முடைய வம்ருதத்தில் சேராமையாலே ஆச்ரயங் தன்னையே அருளிச்செய்கிறார். .... (௧௦)

கொண்டுவந்து திருவடிகளைச்சேர்ந்த ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கே, (௩) "என்னிலங்குநாமத்தளவுமரசு" என்று தீர்க்ககாலம் நடக்கும்படி, லங்கைக்கு அரசாகிற ஐஸ்வர்யத்தைக்கொடுத்த.

(ஆராவமுதனை) இந்தக்குணத்தாலே ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாமல் மேன்மேலென த்ருஷ்ணையை விளைக்கும் அம்ருதம்போலே அநுபவிப்பார்க்கு நிரதிசயபோக்யனானவனைப் பாடிப்பற. (அயோத்தியர் வேந்தனை) ராவணவதாநந்தரம் மீண்டு எழுந்தருளி, திருவபிஷேகம் பண்ணியிருந்து ஆளுகையாலே, திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்கு ராஜாவானவனை. (பாடிப்பற) என்று ப்ரதிகோடியானவளை நியமிக்கிறாள். ... . (௧௦)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப்பலம்சொல்லித் தலைகட்டுகிறார்.

அமுதனையென்றால் போதாதோ? "ஆரா" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன, அதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (இந்தவித்யாதி). ... ... (௧௦)

(க) (உ) திருவாய் ௯-௬-௫. (௩) உ-௬ ௯.

மூ.—நந்தன் மதலையைக் காகுத்தனைநவின்று
உந்திபறந்த வொளியிழையார்கள்சொல்
செந்தமிழ் தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்
ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார்க் கல்லலில்லையே. (௧௧)
பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;— (நந்தனித்யாதி) நந்தகோபகுமாரனை, ககுத்ஸ்த்த குலோத்பவனை. (நவின்று) ஒருவர்க்கொருவர், மேன்மையும் நீர்மையுமான குணங்களைக்ருஷ்ணாவதாரத்திலே தோன்றவும், நீர்மையான குணமொன்றுமேராமாவதாரத்தில் தோன்றவும் சொல்லித் திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களிரண்டுவகையாகவகுத்து உந்திபறந்தப்ரகாரத்தை வ்யாஜமாக்கி,

(செந்தமிழ்தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்) ஆர்ஜவரூபமான தமிழாலே திருப்பல்லாண்டு பாடிஹிதரூபமானவடிமை செய் திருப்பாராய், திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச்செய்த. (ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார்க்கு) இருவகையாய்த் தோற்றச்செய்தேயும் தர்மைக்யந்யாயத்தாலே ஒருவகையாய்த்தோற்

வ்யா;—(நந்தன் மதலையைக் காகுத்தனை நவின்று) ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனையும், ககுத்ஸ்த்தகுலோத்பவனான சக்கரவர்த்தித் திருமகனையும், ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி, (உந்திபறந்த ஒளியிழையார்கள்சொல்) உந்திபறக்கையாகிற லீலாரஸம் கொண்டாடின அழகிய ஆபரணாலங்க்ருதைகளான பெண்களுடையசொல்லை. (செந்தமிழ்த்தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்) ஆர்ஜவரூபையான த்ராவிடபாஷையாலே, அழகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. (ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார்க்கு) க்ருஷ்ணாவதார விஷயமான வைந்தும்,

---

அரு;—பதினோராம்பாட்டு. (நந்தனித்யாதி) "நவிலுகை" - புநஃ புநஃ சொல்லுகையாய், அதுக்கு ஹேதுவைஸ்ப்புரிப்பியாநின்று கொண்டு, தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவர்க்கித்யாதி). "ஒளி" என்றதினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. தமிழுக்கு ஆர்ஜவமாவது - ஸுகரமாயிருக்கை. சொல்லிவைபத்துமென்னாமல், "ஐந்தினோடைந்து" என்றது ப்ரதிபாத்யபேதம் தோற்றுகைக்காக வென்கிறார் (க்ருஷ்ணேத்யாதி). ... ... (௧௧)
ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

றினை ஐந்தினைடைந்தும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கு. ஸங்கல்ப நிபந்தமான லீலாரஸவ்யஸநம் இவ்வாழ்வார்ப்ரஸாதத்தாலே இனி உண்டாகாது. அல்லலாவது-*பலபலமாயமயக்குக்களாலின்புறும் துன்பமின்பமுமாகிய இவ்விளையாட்டிறே. .... (௧௧)

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

மூன்றும்பத்து பத்தாம் திருமொழி
நெறிந்தகருங்குழல் ப்ரவேசம்.

கீழில் திருமொழியில் * விண்ணுளாரிலும்சீரியமுமுக்ஷு-வானவன் தன்னை இரண்டுகூறாக * அநேக தாபவதிபண்ணி அநுஸந்திக்கவல்லனென்னும் ப்ரகாரத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் ஒருவர்க்கொருவர் "நந்தன் மதலையைக் காகுத்தனை" என்று உந்தி பறந்தவ்யாஜத்தாலே அநுஸந்தித்தார்.

ராமாவதார விஷயமான வைந்துமான இப்பத்தையும் ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்க்கு(அல்லலில்லையே)ஸாம்ஸாரிகதுःகமொன்றுமில்லை.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றும்பத்து
ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

---[*]---

மூன்றும்பத்து பத்தாந்திருமொழி
நெறிந்த கருங்குழல், ப்ரவேசம்.

அவ,—கீழிற்றிருமொழியிலே ராமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களை அநுபவித்தவிவர், (௧) "ராவவத்வேஹவஸீதா - ராகவத்வே பவத்ஸீதா" என்கிறபடியே அவ்வவதாராநுகுணமாக ஒக்கவந்தவதரிக்கும் பிராட்டி, தன்னுடையபுருஷகாரத்வோபயோகியானக்ருபாபாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களைச் சேதநரெல்லாரு மறிந்து

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

அரு;—நெறிந்த கருங்குழல் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே ராமாவதார குண சேஷ்டிதங்கள் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அந்த வவதாரத்திலொக்கப் பிறந்த பிராட்டியுடைய பிரிவிலே திருவடியுதவினத்தால் வந்த வுகப்பாலிற குணத்தை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியருளுகிறார் (கீழ்த்திருமொழியிலேயித்யாதி). (அநுபவித்தவிவர்) என்றதுக்கு-(அவன் திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்பித்த ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து) என்றத்தோடந்வயம், திருவடி உதவும்படி பிரிந்து லங்கையிலிருக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளுகிறார்(ராகவத்வேயித்யாதி). லங்கையிலே யெழுந்தருளவென்னுமளவும், முத

---

(௧) வி-பு-௧-௯-௧௪௪,

வ்யா:—

வலித்துத் தன்னைப் பற்றுகைக்குடலாக, "நம்முடைய அநுஷ்டா
நத்தாலே வெளியிடக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அதில்
ப்ரதமத்திலே தன்னுடைய க்ருதஜ்ஞதையை வெளியிடுகைக்காக, "தண்
டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே "ராவணன் ஹரித்
தான்" என்றொரு வ்யாஜத்தாலே லங்கையிலே யெழுந்தருள, (க)
"ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே" என்கிற
அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே பெருமாள் அவள்போன விட
மறியாமல், திருத்தம்பியாரும் தாமுமாய்க்கொண்டு தேடித்திரியா
நிற்கச்செய்தே, பம்பாதீரத்திலே யெழுந்தருளின அளவிலே, மஹா
ராஜருடைய நியோகத்தாலே ஸ்வவேஷத்தை மறைத்து பரிவ்ராஜக
வேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணிவந்து முகங்காட்டின திருவடியோடே
முற்றும் உறவுசெய்து, பின்பு அவர்கொடுபோய்ச் சேர்க்க, ராஜ்ய
தா(ர)ங்களையிழந்து காமடைந்துகிடக்கிற மஹாராஜரைக்கண்டு,
அவரோடே ஸக்யம்பண்ணி, அநந்தரம் அவர்க்கு விரோதியான
வாலியை நிரஸித்து, அவரை ராஜ்ய தாரங்களோடே சேர்த்து
வாநராதிபதியாக்கி கிஷ்கிந்தையிலேறப் போகவிட்டு, திருத்தம்பி
யாரும் தாமுமாகப் பெருமாள் வர்ஷாகால மித்தனையும் மால்ய
வானிலே யெழுந்தருளியிருக்க, படைவீட்டிலே போனவிவர்,
பெருமாள் செய்த உபகாரத்தையும் அவருடைய தனிமையையும்
மறந்து, விஷயப்ரவணராய், தாராபோக ஸக்தராயிருந்துவிட, வர்

விகள் அநேகம் போயிருக்க திருவடி உதவும்படி திருவாழிமோதிரத்தைக்
கொடுத்து, அடையாளங்களைப் பெருமாளருளிச்செய்கைக்கு நியமங்களைப்
பலபடியாகவுபபாதித்துக்கொண்டு அதுக்கு வேண்டினஹேதுக்களையுமருளி
னார், ஆத்மாநமென்று தொடங்கி, திருவாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்து விட
வென்னுமளவும். "முதலுறவு பண்ணினவர்" என்றும், மஹாராஜர் பக்கலி
லே தோளிலே யெடுத்துக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து ஸக்யம் பண்ணுவித்
தாரென்றும், இளைய பெருமாளுடைய கோபமாறும்படி மஹாராஜரைக்
கொண்டு தாரையை அனுப்புவித்து அபராத க்ஷாபணம்பண்ணுவித்தாரென
றும், இவ்வர்த்தங்களையுடைய பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றி அவரே கார்ய நிர்
வாஹகரென்று திருவாழிமோதிரத்தை இவர் கையிலேகொடுத்தாரென்று தாத்
பர்யம். (சுரமடைந்து) பர்வதமடைந்து. (வெருப்பியாகிலும்) என்றது-ஸந்தே
ஹம்பிறப்பித்தாகிலு மென்றபடி.

(க) ரா-யு-௧௨0-௧௧

வ்யா;—

ஷாகாலத்துக்குப்பின்பும், அவர் வரக்காணமையாலே (க) 'காஸ வ்ருத்தஸஹஸ்ரவம் நஷ்டாஜ்ஜநகாத்மஜா | ஸுக்ரீவோ நதீக்ஷணு, ஸுமித்ராஸுப்ராதா:-காமவ்ருத்தஞ்ச ஸுக்ரீவம் நஷ்டாஞ்ச ஜநகாத்மஜாம்-புத்வாகாலமதீதஞ்சமுமோஹபரமாதுர:'' என்கிற படியே கனக்க க்லேசித்தருளி இளையபெருமாளைப் பார்த்து, "நீர் போய் வெறுப்பியாகிலும் மஹாராஜரை யழைத்துக்கொண்டுவாரும்'' என்றுபோரவிட,

அவர் கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே யெழுந்தருளி ஜ்யாகோஷத்தைப்பண்ண, அத்தைக்கேட்டு மஹாராஜர் நடுங்கி, கழுத்தில் மாலையையும் அறுத்துப் பொகட்டு, காபேயமாகச்சில வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி, அருகே நின்ற திருவடியைப்பார்த்து, "இவ்வளவில் நமக்குச் செய்ய வடுப்பதென்?'' என்ன; (உ) "க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத்பஸ்யாம்யஹம் க்ஷமம் | அந்தரேணாஞ்ஜலிம்பத்வா லக்ஷ்மணஸ்யப்ரஸாதநாத்'' என்று "அபராதகாலத்தில் அநுதாபம்பிறந்து மீண்டோமாய், எளியன சில செய்கிறோமல்லோம். நிரக்கழிய அபராதம் பண்ணின பின்பு இனி ஓரஞ்ஜலிநேராமல்போகாது'' என்ன; அவ்வளவிலும் தாம் முந்துறப்புறப்பட பயப்பட்டு "இளையபெருமாள் திருவுள்ளத்தில் சிவிட்கை தாரையையிட்டு ஆற்றவேணும்'' என்று, தாரையைப் புறப்படவிட, அவள் (௩) "ஸா ப்ரஸ்கலந்தீ-ஸாப்ரஸ்கலந்தீ'' இத்யாதிப்படியே இளையபெருமாள் ஸந்நிதியிலேவந்து, இளைய பெருமாள் திருவுள்ளத்திற்சிவிட்கு ஆறும்படி வார்த்தைகள் விண்ணப்பஞ் செய்த பின்பு,

மஹாராஜர் தாமும் புறப்பட்டுவந்து இளைய பெருமாளைப் பொறைகொண்டு, அவர் தம்மையே முன்னிட்டுக்கொண்டு பெரு

அஞ்ஜலிம்பத்த்வாலக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாதந்தரேண க்ருதாபராதஸ்யதே அந்யத்க்ஷமம் நபஸ்யாமிஹீத்யந்வய:''. இந்த ஸ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அபராதேத்யாதி). (எளியன சில செய்கிறோமல்லோம்) என்றது-நிகர்ஷஹேதுவாக அஞ்ஜலி முதலானவை செய்கிறோமன்றே யென்றபடி. (சிவிட்கு) கோபம். (தாரையிட்டு) என்றது காடு, தா(யா)ரை யென்றும், தாரையென்றும். (பொறை) க்ஷமை.

(க) ரா-கி-௩௦-௩. (உ) ரா-கி-௩௨-௧௭. (௩) ரா-கி-௩௩-௩௭.

வ்யா;—

மானே ஸேவித்தவநந்தரம் தம்முடைய ஸர்வபரிகரத்தையும் திரட்டி, (க) "யாம்கபீநாம் ஸஹஸ்ராணி ஸுபஹூந்யயுதாநிச திக்ஷு ஸர்வாஸு மார்கந்தே - யாம்கபீநாம் ஸஹஸ்ராணி ஸுபஹூந்யயுதாநிச | திக்ஷு ஸர்வாஸு மார்கந்தே" என்கிறபடியே திக்குக்கள் தோறும் திரள் திரளாகப் பிராட்டியைத் தேடிப்போக விடுகிறவளவிலே, தக்ஷிண திக்கில் போகிற முதலிகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாநராய்ப்போருகிற அங்கதப்பெருமாள், ஜாம்பவான், மஹாராஜர், திருவடி, இவர்களில் வைத்துக்கொண்டு, "திருவடி கையிலொழிய இக்காரியமாகாது" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, பிராட்டியைக் கண்டால் விஸ்வாஸஜநகமாக விண்ணப்பஞ்செய்யத்தக்க அடையாளங்களையு மருளிச்செய்து திருவாழி மோதிரத்தையும் கொடுத்துவிட,

எல்லாரும் கூடப்போய், தக்ஷிண திக்கில் ஓரிடத்திலும் காணாமல் க்லேசப்பட்டு, அநசநத்திலே தீக்ஷிதராய் முடிய நினைக்கிறவளவிலே, ஸம்பாதிவார்த்தையாலே "ராவணனிருப்பு ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே லங்கையென்பதொரு படைவீடு" என்று கேட்டு எல்லாரும் ப்ரீதராய், இக்கரையிலேயிருந்து திருவடியைப் போகவிட, அவரும் ஸமுத்ரதரணம்பண்ணி அக்கரையேறி*ப்ருஷதம்ஶகமாத்ரமாக வடிவைச்சுருக்கிக்கொண்டு ராத்ரியிலே ராவணனந்தஃபுரபர்யந்தமாக ஸர்வப்ரதேசத்திலும் பிராட்டியைத் தேடிக் காணாமையாலே க்லேசப்பட்டுக்கொண்டு இராநிற்கச் செய்தே, அஶோகவநிகாப்ரதேசத்திலே சிலஆளியக்கத்தைக்கண்டு அங்கேசென்று, (உ) "ப்ரியம் ஜநமபஶ்யந்தீம் பஶ்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம் | ஸ்வகணேந ம்ருகீம் ஹீநாம் ஶ்வகணைராவ்ருதாமிவ - ப்ரியஞ்ஜநமபஶ்யந்தீம் பஶ்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம் | ஸ்வகணேநம்ருகீம்ஹீநாம் ஶ்வகணை ராவ்ருதாமிவ" என்கிறபடியே விக்ருதவேஷைகளான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் நடுவே மலங்கமலங்க விழித்துக்கொண்டு நோவுபட்டிருக்கிறவிவளைக்கண்டு, அநேகஹேதுக்களாலே "இவளேபிரா

கார்யத்திலே ஸமர்த்தரென்று பெருமாள் திருவாழி மோதிரம் கொடுத்தாரேயாகிலும், இவர் பிராட்டியைக் கண்டபடி யெங்ஙனேயென்ன, அந்தக் கதையை விஸ்தரேண வருளுகிறார் (எல்லாருங்கூடப் போயென்று தொடங்கி ஶிம்ஶுபாவ்ருக்ஷத்துக்குள்ளே மறைந்து நிற்கவென்னுமளவும்). (ப்ருஷதம்ஶகமாத்ரம்) என்றது-பூனை மாத்ரமென்றபடி. (ஆளியக்கத்தை) என்றது—ஜநஸஞ்சாரத்தை யென்றபடி.

(க) ரா ஸு-௩௰-௩. (உ) ரா ஸு-௧௫-௨௩.

வ்யா.—

ட்டி" என்று அறுதியிட்டு, "இனி இங்குத்தை வ்ருத்தாந்தமறியவே ணும்" என்று ஸூக்ஷ்மரூபனாய் ஸிம்ஸுபாவ்ருக்ஷத்துக்குள்ளே மறைந்திருக்க.

அவ்வளவிலே, ராவணன் காமமோஹிதனாய் வந்து பிராட்டி ஸந்நிதியிலே சிலவற்றை ஜல்பிக்க, அவள் இவனை முகம்பாராம லிருந்து திரஸ்கரித்து வார்த்தை சொல்லி விடுகையாலே மீண்டு போகிறவன் ராக்ஷஸிகளைப்பார்த்து, "இவள் பயப்பட்டு நம் வசமாம்படி க்ரூரமாக நலியுங்கோள்" என்று சொல்லிப்போகையாலே, "அவர்கள் இதுக்கு முன்பு ஒருகாலமும் இப்படி நலிந்திரார்கள்" என்னும்படி தர்ஜநபர்த்ஸநாதிகளைப்பண்ணி நலிய, "இனி நமக்கு இருந்து ஜீவிக்கப்போகாது; முடிந்துவிடுமித்தனை" என்று வ்யவ ஸிதையாய், அந்த ராக்ஷஸிகள் நித்ராபரவசைகளானவளவிலே, அங் குநின்றும்போந்து வேணியுத்க்ரதநோத்யுக்தையாய் வ்ருக்ஷத்தின் கொம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறவளவிலே.

"இனிநாம் பார்த்திருக்கவொண்ணாது, இவ்வளவிலே இவளை நாம் நோக்கவேணும்" என்று, (௧) "ஸவஸைவஹாஸியாஹிஹாஹி ஐயிஸ்வாகூஹாகவி: | ஸம்ப்ரவேஜயாஸாம் வாக்யம் மெவெமெஹ்யா வ்யாஜஹாரஹ - ஏவம்பஹுவிதாஞ்சிந்தாஞ்சிந்தயித்வா மஹாகபி: | ஸம்ச்ரவேமதுரம் வாக்யம் வைதேஹ்யா வ்யாஜஹாரஹ." என்கிறபடியே செவிப்பட்டபோதே ரஸிக்கும்படி ராமகுணசேஷ்டிதவிஷயங்களானவாக்யங்களைச்சொல்ல, இத்தனைகாலமுமில்லாத தொன்று இப்போதுண்டாகைக்கடியென்? என்று சொல்வந்த

ராக்ஷஸீமத்யத்திலே யிருக்கிற படியைக் காண்கையாலே தமக்கு வார்த்தை சொல்லக்கூடாமையால் இங்குத்தை வ்ருத்தாந்தமறிய வேணு மென்று மறைந்தவர்க்கு அடையாளம் கொடுக்கும்படி அவகாசம் கிடைத்த படி யென்னென்னவருளுகிறார் (அவ்வளவிலே ராவணனென்று தொடங்கி பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறவளவிலே யென்னுமளவும்).

பலவடையாளங்கள் சொல்லுகைக் கநுகுணமாகப் பிராட்டியுடைய வதி சங்காநிக்யத்தை ஸஹேதுகமாக வருளுகிறார் (இனி நாமென்று தொடங்கி ஸதந்யமாகப் பலவார்த்தைகளையும் சொல்லவென்னுமளவும்). *

---

(௧) ரா-ஸு-௩௧-௧.

இத்திருமொழியில் இந்த முமுக்ஷுக்களுக்கு ஹேதுவாக ஸர்வேச்வரன் பூர்வமேவக்ருஷிபண்ணி விளைத்த ப்ரகாரத்தைத் திருவடி தானுபோய் சங்கர்திவ்ருத்திபண்ணித் திருவாழிமோதிரம் கொடுத்த வ்யாஜத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.

அவன்றான் விஷயீகரித்த ப்ரகாரமென்னென்னில், ஏகைவான அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தளவேயன்றிக்கே, பாபஸ்மோசக ஸுக்ருததர்மத்திலேயின்று புண்யபாபங்கள் புஜிக்குமளவேயன்றிக்கே, ஸ்வீகார விசிஷ்டத்யாகமாய், *மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள்கைவிடுகையுமன்றிக்கே, (க) "மூர்க்குறையுடைக்கேகள்" என்கிறபடியே ஸமதமாதிகளையுடையவனுக்கு ஆசார்யன் ஸங்க்ஷேபம் சனுய்த் தன்னுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ஸம்ஸாரிவ்ருத்

வழியே ஸிம்சுபாவ்ருக்ஷத்தை எங்குமொக்கப்பார்த்து, அதின்மேலேயிருக்கிற வாநரரூபியான விஷ்ணுவைக்கண்டு இதேதோவென்று மோஹித்து, நெடும்போதோடே உணர்த்தியுண்டாய், பின்னையும், இதேதோவென்று (உ) "கிம்நுஸ்யாத் சித்தமோஹோயம்" இத்யாதிப்படியே விசாரிக்கிறவளவிலே, இவள்முன்னே வந்து கையும் அஞ்ஜலியுமாய் நின்று அநுவர்த்தந பூர்வகமாகச் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்ல, அவள் பீதையாய், இவனை "ராவணன்" என்று அதிசங்கைபண்ணி, "இப்படி நலியலாகாதுகாண்" என்று தைந்யமாகப் பலவார்த்தைகளையும் சொல்ல;

இவளுடைய அதிசங்கையைத் தீர்க்கைக்காக, பெருமாளருளிச் செய்துவிட்ட அடையாளங்களையெல்லாம் ஸுஸ்பஷ்டமாக இவள் திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம் செய்து, "நான் ராமதூதன்" என்னுமிடத்தையறிவித்து, பின்பு, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து அவள் திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்பித்த ப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதில் தமக்குண்டான ஆதராதிசயத்தாலே அவன் அப்போது விண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும், திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அதுகண்டு அவள் ப்ரீதையானபடியையுமெல்லாம் அவளே பேசி யநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில்.

(க) திமொ-௯-அ-௧. (உ) ரா-ஸு-௩௪-௨௩.

மூ.—நெறிந்தகருங் குழன்மடவாய் நின்னடியேன் விண்ணப்பம்
செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிறுத்து நினைக்கொணர்ந்த
தறிந்தரசு களைகட்ட வருந்தவத்தோ னிடைவிலங்கச்
செறிந்தசிலைகொடு தவத்தைச் சிதைத்ததுமோரடையாளம்.

தியைப் பிறப்பித்து இந்தஜ்ஞாநாநுஷ்டாநத்துக்கு வாசகமுமாய் ஸம்பந்த ப்ரதாநமான திருமந்த்ரத்தையு முபதேசித்துத் தன்னோடே சேர்த்துக்கொள்ளுமென்றும், காரியப்பாடுகளாலே அல்பம் பிரிவுண்டானாலும், ஆசார்யனுடைய தாழ்ச்சியாலும், மந்த்ரத்தினுடைய கௌரவார்த்தப்ரகாசத்தாலும்மீண்டும் கூட்டிக்கொள்ளுமென்றுமன்றிறே. திருவடிமுகத்தாலேகாணலாவது. பிராட்டிக்கு ஸமதமாதிகள் நித்யமாகையாலும் கார்யப்பாட்டாலே வந்த பிரிவுக்குத்திருவடியை வரவிட, அவரும் இவரை, (க) "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம:" என்று ஸங்கிக்க, (உ) "ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத-ராமஸுக்ரீவயோ ரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத" என்று "தம்பின் பிறந்தவிளையபெருமாள் அந்த: புரக்கார்யத்துக்கு ஆளாவரோ" என்று பூர்வமேவ உண்டான சங்கை நடக்கையாலே அவர் நிற்க, தேவீரளவில் என்னை வரவிடும்படியிறே மஹாராஜர்க்கும் பெருமாளுக்கும் பிறந்த வைக்யம்; அதுக்கொரு ஹேதுவறியேனென்ன; "இவன்ராக்ஷஸகந்த (மூ)ரஹிதன்" என்று விஸ்வஸித்துத்திருவாழி மோதிரத்தையும், பெருமாள் திருவிரலின் சேர்த்தியையும் நினைத்துக் கைக்கொண்டாளிறே; இப்படித்தெளிவித்தானிறே. ஆரேயாகிலும் தெளிவித்தவன் ஆசார்யனாகவும், தெளிந்தவன் ஸிஷ்யனாகையுமிறே உள்ளது. அவர்தாமும்வஸிஷ்டாதிகளுக்கு ஸிஷ்யருமாயிறேயிருப்பது.

அவ;—முதற்பாட்டு. (நெறிந்தவித்யாதி) இப்பாட்டு ப்ரதமவிஷயீகாரமே பிடித்தருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வா;—(நெறியித்யாதி) நெறிபிடித்து மிகவுமிருண்டு

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (நெறிந்த கருங்குழல்மடவாய்) நெறித்துக்கருகின குழலையும் மடப்பத்தையு முடையவளே!. கோரை

அரு;—முதற்பாட்டு. (நெறிந்தவித்யாதி) நெறிந்த வென்றதுக்கு-சுருண்ட வென்றர்த்தமாய், இப்படி விசேஷிக்கை தானேறேற்றமோ வென்னே

(க) ரா-ஸு-௩௫-உ. (உ) ரா-ஸு-௩௫-௫உ.

தோன்றுகைக்குத் தகுதியான குழலிறே இங்ஙனே கிடக்கிறது. பெருமாளருகே செல்வு தோன்ற மேனாணிப்போடேயிருக்கக் கட வுவிவளொடுக்கத்தைக் கண்டு "மடவாய்" என்கிறான். (நின்னித் யாதி) ஒருவார்த்தையொப்புவிக்கும்போது தாழ்ச்சி சொல்லி

மயிராயிராதே, சுருண்டு கடையளவும் செல்ல இருண்டிருக்கை யிறே குழலுக்கு ஏற்றம். இதுதான் பூர்வத்திற்படியையிட்டுச் சொல்லுகிறபடி. (க) "நீலநாகாயயாவேண்யா ஜகநம் கதயைகயா" என்னும்படியிறே இப்போது கிடக்கிறது. நாயகரான பெருமாளோடேகூடிச் செவ்வைதோற்றச் செருக்கியிருக்கப்ராப்தையாயிருக்க அவரைப்பிரிந்த க்லேசத்தாலே அவண்டு ஒடுங்கியிருக்கிற படியைப்பற்ற "மடவாய்" என்கிறான். அதவா, மடப்பமாவது-பற்றிற்று விடாமையாய், இங்கேயிருக்கச்செய்தேயும் (உ) "...அஸ்யாதேவ்யாமநஸ்தஸ்மிந்" என்கிறபடியேபெருமாளையே நினைத்துக் கொண்டு மற்றொன்றறியாமலிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறானாகவுமாம். (நின்னடியேன் விண்ணப்பம்) (ங) "... - தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய" என்று - பெருமாளுக்கு அடியானென்பாதே இவளுக்குமடியனாகையாலே, உனக்கடியனானவென்னுடைய விண்ணப்பமென்கிறான். இத்தால் -

வருளுகிறார் (கோரையித்யாதி). (கோரைமயிர்) என்றது - கோரைபோலே நெறித்துக்கொண்ட மயிரென்றபடி. (கடையளவும்) என்றது-நுனியளவுமென்றபடி. இத்தால் நுனி சிவந்திருக்கையில்லையென்றதாய்த்து, இப்போது முன்புற்ற தசையைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (நீலநாகேத்யாதி). இத்தால் இப்போது இத்தசையிருக்குமிருப்பைக்கண்டு க்லேசத்தாலே பூர்வதசையைச் சொல்லுகிறானென்று கருத்து. ஸ்த்ரீ ஸ்வபாவத்தால்வந்த மடப்பத்தை இப்போது சொல்லுமளவில் அதோரேற்றமல்லவென்றுதிருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (நாயகனைவித்யாதி). (மடப்பமாவது) ஸ்த்ரீ ஸ்வபாவமான பற்றிற்று விடாமையென்றும், அது விருத்தமான தசையிலுமிருக்கையால் வந்த வேற்றம் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). மஹாராஜர்க்கு மந்த்ரியானவர் "நின்னடியேன்" என்னக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (தாஸோஹமித்யாதி

(க) ரா-ஸு-கடு-உடு. (உ) ரா-ஸு-கடு-டுஉ. (ங) ரா-ஸு-சஉ-ஙச.

கின்றுவிக்கிறசொல்லவேணுவது. (௧) "ஐஹௌஷ்ணுநிஶாசௌ[illegible]வணாக்ஷ [illegible] வைஷ்ணவமிதிதோ - இமௌஸ்மமுநிஶார்தூலௌ கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ" என்று "நான் உன்னுடையான், என்னை யேவிக்கார்யம் கொள்ளவேணும்" என்பது, (௨) "ஸ்வஶ்ரூஷம் நாயதீஷ்வதி - ஸம்தக்ஷீ வம்ஶகமிச்சதி" (௩) "இன்றோர் தூதன்" என்றாப்போலே தன்னை விஶ்வஸிப்பிக்கைக்காக அவனே தானும் சொன்னவிறே. உனக்கு அடியாரானான் விண்ணப்பம் செய்கிற வார்த்தையைக் கேட்டருளவேணும்.

(செறியித்யாதி) அபிஷேகம் பொருந்தும்படி. ப்ராப்தனான ஜநகராஜனுடைய. ரத்நம் செறிந்த அபிஷேகமென்னவுமாம். வீர்ய ஶுல்கமானவில்லை முறித்து. (திணைக்கொணர்ந்ததறிந்து) (௪) "ஜயலவீ

உனக்கு அடியானான நான் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வார்த்தையைக் கேட்டருள வேணுமென்கை.

(செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிறுத்து) நெருங்கின ரத்நங்களோடே கூடின அபிஷேகத்தையுடைய ஜநகராஜன், தேவரீருக்கு ஶுல்கமாகவிட்ட வில்லை முறித்து. "இந்த வில்லை வளைத்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவோம்" என்று வீர்யஶுல்கமாக அவன் கல்பித்துவைத்த வில்லிறேயது. அப்படியிருக்கிறவில்லை வளைக்கத்தானும் லோகத்தில் ஆளின்றிக்கேயிருக்க, இதுக்குத் திருக்கையில் பலத்துக்கு இலக்குப்போராமையாலே அத்தைமுறித்து. (திணைக் கொணர்ந்ததறிந்து) இந்தவீரப்பாட்டைக்கண்டு, (௪) "ஜயலவீர்யாஸஹ [illegible] [illegible] [illegible]

தாஸனானேனும் இப்போது இந்த ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி).

வில்லை முறிக்கைக்கு ப்ரஸக்தியையு மருளிச் செய்துகொண்டு சப்தார்த்த மருளுகிறார் (நெருங்கினவித்யாதி), (ஶுல்கமாக விட்ட) என்றத்தைவிவரிக்கிறார் (இந்தவித்யாதி). வளைத்தால் கந்யகையைக்கொடுக்கிறதாகச்சொல்லியிருக்க, முறிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (அப்படியித்யாதி). "இறுத்துத் திணைக்கொணர்ந்தது" என்ற ஸமபிவ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய பூர்வகம் சப்தார்த்தமருளுகிறார் (இந்தவீரப்பாட்டையித்யாதி). (கண்டு) என்றநந்தரம் "ஜநகராஜன்" இதிஶேஷ:.

(௧) ரா-பா-௩௧-௪, (௨) ரா-கி-௪-௧௮, (௩) தி-மொ-௨-௨-௩. (௪) ரா-பா-௭௩-௨௮,

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௩-௰, ௰௦-தி, ௧-பா, செறிந்த. அகள

தாதேவஸ-தாவஹயதே-வரீதவ-இயம்ஸீதாமமஸாதாஸ ஹதர்ம
சரீதவ'' என்னும்படி பாணிக்ரஹணம் செய்துகொண்டு போகிற
தறிந்து.

(அரசு களைகட்டவருந்தவத்தோனிடை விலங்க) இருபத்தொரு படி கால் க்ஷத்ரியவம்ஶத்தை நசிப்பிக்கும்படி சக்தனும்படி செய்த தபஸ்ஸையுடைய பரசுராமன் அத்புதகடமாகச் சிலபருஷ பாஷணங்களைச்செய்துவழியிடையிலே "போகாதேகொள்'' என்று விலக்குகையாலே, அவன் தபஃபலம் புஜியாமல் நீங்கிச் சிதைந்ததிறே, (க) "க்ஷிவாதி-க்ஷிபாமி'' என்றமாத்ரத்தாலே. களைகட்டல்-கொலை. விலங்க-விலக்கவென்றபடி. (செறிந்தவித்யாதி) ஸ்ரீபஞ்சாயுதபரிகணையிலேசெறிந்ததிறே,இந்தச்சிலை. (உ)"சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்'' என்னக் கடவதிறே. இப்படியிருக்கிற வில்

ஹிஷ்வாணி நா - இயம்ஸீதாமமஸாதாஸஹதர்மசரீதவ । ப்ரதீச்சைநாம் பத்ரந்தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா'' என்கிறபடியே "இவளைக் கைக்கொண்டருளவேணும்'' என்று ஸமர்ப்பிக்க, தேவரீரைப்பாணிக்ரஹணம்பண்ணிக்கொண்டு போந்த தறிந்து.

(அரசுகளைக்கட்ட அருந்தவத்தோனிடைவிலங்க) இருபத்தொருபடிகால் துஷ்டக்ஷத்ரியரான ராஜாக்களாகிற களையை நிரஸித்தவனாய், ஒருவரால் செய்யவொண்ணாத தபஸ்ஸையுடையனாயிருந்துள்ள பரசுராமன், திருவயோத்யைக்கு எழுந்தருளாநிற்கச்செய்தே இடைவழியிலே "என்வில்வலி கண்டுபோ'' என்று வந்துதகைய. "விலங்க'' என்றது - விலக்கவென்றபடி. (செறிந்தவித்யாதி) அவன் கையினின்றும் வாங்கினதாயிருக்கச்செய்தேயும், வைஷ்ணவமான தநுஸ்ஸாகையாலே இத்தலைக்கநுருபமாயிருக்கிற வில்லைக்கொண்டு அவனுடைய தபோபங்கத்தைப் பண்ணிவிட்

"அரசுகளாகிறகளையைக்கட்ட-நிரஸித்தவனை அருந்தவத்தோன்-இடையிலே விலங்க'' என்று சப்தார்த்தத்தையும் தாத்பர்யத்தையு மருளுகிறார் (இருபத்தொருவித்யாதி),"செறிந்த''என்று-கிட்டினவென்றாய், அத்தாலேபெருமாள் திருக்கைக்குத் தகுதியானவென்று விவக்ஷித்து அத்தை ஹேதுமுகேந வருளுகிறார் (அவன் கையிலித்யாதி). ... ... (க)

(க) கி-௧௬-௧௧. (உ) திருப்பல்லாண்டு.

மூ.—

அல்லியம்பூமலர்க்கோதா யடிபணிந்தேன் விண்ணப்பம்
சொல்லுகேன் கேட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமானே
எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருந்ததோ ரிடவகையில்
மல்லிகைமா மாலைகொண்டங் கார்த்ததுமோரடையாளம். (உ)

லாலே அவனுடையதபஸ்ஸைச்சிதைத்ததும். ஓரடையாளம். சோகம் நிவ்ருத்தமாமளவும் (க) "ஶாஸ—வஃ-மாசுசஃ" என்றாப்போலே ஶங்கைநிவ்ருத்தமாமளவும் அடையாளங்கள் சொல்லவேண்டி வருமிறே.

இத்தால், அஸாதாரண ஸந்நிதியில் ஸாதாரணஸ்வரூபாவேச சக்தி நில்லாதென்னுமிடம் தோன்ற ஆவேஶமுகத்தாலே அத்யுத்கடபாபத்தையும் - ஆவேச கார்யம் தலைக்கட்டினவாறே தானே விளைத்து, தபஶ்ஶக்தியையும் வாங்கி, இவனுக்கு வெளிச் சிறப்பையுண்டாக்கி, உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கும்படி பண்ணினானென்கிறது. இப்படி ஆசரித்துக் காட்டினலிறே அஸாதாரணத்துக்கும் ஸாதாரணஸ்வரூபா வேசத்துக்கும் வாசி தெரிவது. .... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி). இதுவும் அத்யந்த ரஹஸ்யமாயிருப்பதொரு அடையாளம்.

ஸ்வா;—(அல்லியித்யாதி) அல்லி தோன்றும்படி சற்றேடது மோரடையாளம். "தவத்தைச் சிதைத்தத டையாளம்" என்னாதே "சிதைத்துமோரடையாளம்" என்கையாலே - இன்னமும் பலவடையாளங்களும் சொல்லுவதாக நினைத்துச்சொல்லுகிறானென்னுமிடந்தோற்றுகிறது. சங்காநிவ்ருத்தி பிறக்குமளவும் சொல்லவேணுமிறே. ... . (க)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (அல்லியம்பூமலர்க்கோதாய்) அல்லிதோன்றும்படி விகஸிதமான அழகியபூவாலேகட்டப்பட்ட

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) "அல்லிமலர் அம்பூக் கோதாய்" என்றந்வயித்து, கோதை யென்று மயிர் முடியைச் சொல்லுமளவில் விஶ்லேஷதுஃக்கிதையான பிராட்டிக்கு புஷ்பாலங்க்ருத கேஶபாசம் சொல்லக்கூடாமையாலே, கோதை யென்றது - மாலையென்று விவக்ஷித்து அர்த்தமருளுகிறார் (அல்லி தோன்றுமித்யாதி). (அல்லி) சிறியவிதள். ஆனால்

(க) கீ-கஅ-கூஅ.

மலர்ந்து அழகிய பூவாலே கட்டப்பட்ட மாலைபோலே ஸௌமந ஸ்யம் தோன்றும்படி யிருக்கையாலே "கோதாய்" என்கிறான். (அடியித்யாதி)"என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாக தேவர் திருவடி களிலே பணிந்து என் தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றேன்· வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஒருவார்த்தை விண்ணப் பம் செய்கிறேன்" என்கிறவளவிலே திருவுள்ளம்ப்ரஸந்நமாய் புத் ரவத்கடாக்ஷித்ததாலே பவ்யமான மான்போலே யிருக்கிறவளே! அன்றிக்கே, ஒன்றுக்கொன்றொப்பாய், மடமான்போலும் கண்ணை யுடையவளென்னவுமாம்.

மாலைபோலே யிருக்கிறவளே! இத்தால் திருமேனியுடைய தநு தையையும், மார்த்தவத்தையும், துவட்சியையும் சொல்லுகிறது. (அடிபணிந்தேன் விண்ணப்பம்) "என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூப மாக தேவரீர் திருவடிகளிலே வணங்கி, தலைபடைத்த ப்ரயோஜ நம் பெற்றேன், இனி வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படிவிண் ணப்பம்செய்யத்தக்கதொன்றுண்டு"என்ன ; அதுகேட்கையிலுண் டான ஆதரந்தோற்றக் கடாக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைக் கண்டு (துணைமலர்க்கண்மடமானே - சொல்லுகேன் கேட்டரு

இத்தசையில் மாலைபோலேயிருக்கிறவளென்று தான் சொல்லப்போமோ வென்ன "தோன்றும்படி" என்று விசேஷிக்கையாலே நீரக்கழிய வலர்ந்த மாலைக்கு துவட்சியுண்டாமாகையாலே சொல்லலாமென்று, தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). (தநுதையையும்)-கார்ஶ்யத்தையும். "துணை மலர்க்கண்மடமானே" என்று மேலே மீளஸம்போதிக்கையாலே கீழொரு வாக்ய ஸமாப்திதோன்ற வேண்டி "விண்ணபம்" என்றவநந்தரம் "செய்யத் தக்கதொன்றுண்டு" என்றத்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளு கிறார்(என்னுடையவித்யாதி).(வாய்படைத்தப்ரயோஜநம்பெறும்படிவிண்ணப் பம்செய்யத்தக்கதொன்றுண்டு) என்றதுக்குக்கீழ்மேல்சொல்லுகிறவடையாள ங்கள் போலன்றிக்கே பரமரஹஸ்யமானதாகையாலே இதில் சீர்மைதோற்றச் சொல்லுகிறுனென்று கருத்து. கீழ்ப்பாட்டில் "நின்னடியேன்" என்றத் தைக் கடாக்ஷித்து (என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாக) என்றது. இத்தசை யில் "துணைமலர்க்கண்மடமானே" என்று ஹர்ஷம் தோற்றவர்ணித்துச் சொ ல்லக்கூடுமோவென்ன; அதுக்கு ஹேதுவைக்காட்டா நின்று கொண்டு அந்வ யித்தருளுகிறார் (அதுகேட்கையிலித்யாதி). "துணைமலர்க்கண்" என்றதுக்கு

(எல்லியித்யாதி) நல்லராத்ரியில் போகயோக்யமானபோதிலே போக ப்ராவண்ய வர்த்தமாக விருக்கைக்குச் சமைந்த விடத்தில் ஒருபார்ஶ்வத்தில் நானிருக்கலாமே தானிருந்த அத்விதீயமானபடுக்கையிலே. (மல்லிகையித்யாதி) *தூராந்கந்தியான மல்லிகையாலே, தான் என்னை பந்திப்பது, நான் தன்னைப் பந்திப்பதாய், ஒருவர்க்கொருவர் ஊமத்தங்காயாம் படியிறே படுக்கை வாய்ப்புத்தானிருப்பது. தானும் நானும் அறியுமதொழிய இளையபெருமாளுமறியாத வடையாளம். "எங்கள் மாமனார் தண்ணீர்த்துரும் பறுத்துத்தரப் பெருமாளோடே. சிறிதுகாலம் ஒரு படுக்கையிலிரு

ளாய்) என்கிறான். என்பக்கல் வாத்ஸல்யந்தோன்ற என்னைக்கடாக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கையாலும் பவ்யதையாலும் இணைமலர் போலே யிருக்கிற கண்களையுடையளாய், மடப்பத்தையு முடைத்தான மான்போலே யிருக்கிறவளே! அந்த விண்ணப்பந்தன்னைச் சொல்லுகிறேன் கேட்டருளவேணுமென்கை.

மேல் - அது தன்னைச்சொல்லுகிறான் (எல்லியித்யாதி) ராத்ரிகாலத்திலே பெருமாளும் தேவரீருமாய் ரஸோத்தரமானவிருப்பாக இருந்ததொருஸ்த்தலத்திலே. (மல்லிகையித்யாதி) ஶ்லாக்யமான மல்லிகைமாலையைக்கொண்டு பெருமாளைப் பந்தித்துவைத்ததும் ஓரடையாளம். பெருமாளுடையப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யப்ரயுக்தமானபோக(ஹோம)தசையில் நடப்பதொரு ரஸமாய்த்துஇது; ஆகையாலே, அல்லாத வடையாளங்கள் போலன்றிக்கே, அத்யந்தரஹஸ்யமாயிருப்ப தொன்றிறே இதுதான். (க) "ஸரோஜ்ஞரஶ்மித்ராஹாராவஸ்வந்நிவேஶ்நே। ஹஸ்ஜாநாநாந்ஷாநஹோநா ஸவக்ஷோஸஸ்ஜிநீ - ஸமாத்வாதஶதத்ராஹம் ராகவஸ்ய

முன் சொன்ன ஹேதுவையும், மடமான்போலிருக்கைக்கு ஹேதுவையுமருளிச் செய்துகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (என்பக்கலித்யாதி).

"எல்லியம்போது"என்றதினர்த்தம் (ராத்ரிகாலத்திலே)என்றது. "இனிதிருத்தல்" என்றதினர்த்தம் (ரஸோத்தரமான விருப்பாக) என்றது. "மாமல்லிகைமாலை"என்றந்வயித்தர்த்தம் (ஶ்லாக்யமான வித்யாதி). "விண்ணப்பம் செய்யத்தக்கதொன்றுண்டு" என்று சீர்மை தோன்றச்சொன்னத்தை இங்கே விஸ்தரித்து உபபாதிக்கிறார் (பெருமாளுடையவித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே)

(க) ரா-ஸு-௩௩-௧௭.

மூ.—
கலக்கியமாமனத்தனளாய்க் கைகேசிவரம்வேண்ட
மலக்கியமாமனத்தனனாய் மன்னவனும்மறாதொழியக்
குலக்குமரா காடுறையப் போவென்றுவிடைகொடுப்ப
இலக்குமணன்றன்னோடு மங்கையர்கோரரடைந்தவளம். (௩)

ந்து போந்தவளன்றோ நான்" என்று ஒரு தமரரவிசேஷத்திலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே. இது தன்னைத் தமிழர் சொன்ன ஒப்பணிதக் கேரென்னவுமாமிறே. .... (௨)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. (கலக்கியவித்யாதி) ராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் செய்வதாக உபக்ரமித்துத் திருக்காப்புநாணும் சாத்திக் குறைவற்ற காலத்திலே வந்ததொரு விக்நம் சொல்லுகிறது.

ஸ்வா;—(கலக்கியவித்யாதி) கைகேயியானவள் குப்ஜையாலே கலக்கப்பட்ட மநஸ்ஸையுடையளாய் "எனக்குப் பண்டே தருவ

நிவேசகே - புஞ்ஜாநாமாநுஷாந்போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ" என்று இவள் தானும் பெருமாளும்மறியுமித்தனையிறே. ... (௨)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (கலக்கியமாமனத்தனளாய்) குப்ஜையாலே கலக்கப்பட்ட பெரியமநஸ்ஸை யுடையளாய். முன்பு, புத்ரனை ஸ்ரீபரதாழ்வானிலும் காட்டில் பெருமாள் பக்கல் ஸ்நேஹிநியாய், பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியினுடைய ப்ரியமேசெய்து போந்தவளாகையாலே "பெரியமநஸ்ஸை யுடையவள்" என்கிறது. இப்படியிருக்கிற மநஸ்ஸை, மந்தரம் கடலைக்கலக்கினாப்போலே காணும் - இந்தமந்தரை கலக்கினபடி. அதாவது - முற்பட இவள் சொன்னவையெல்லாம் அநிஷ்டமாய், "இப்படி சொல்லலாகாது காண்" என்று பெருமாள்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லியும் பெருமாளுடைய குணங்களைச் சொல்லியுமிருந்தவளை

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (கலக்கியவித்யாதி) மாமனத்தனளாயிருக்கிறவளை கலக்கியவென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்ன; அதுக்கு ஹேதுபூர்வகமாக சப்தார்த்தமருளுகிறார் (குப்ஜையாலே யித்யாதி). கலக்கினபோது மாமனத்தனளென்னக் கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (முன்பித்யாதி). பரதாழ்வானிற் காட்டிலும் பெருமாளிடத்தில் ஸ்நேஹித்திருக்கும்படியான மஹாமநஸ்ஸை குப்ஜை கலக்கக்கூடுமோவென்ன, அத்தை த்ருஷ்டாந்த முகேந வருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

தாகவறுதியிட்டவரம் இப்போது தரவேணும்'' என்று அதுதன்னை "இன்னது, இன்னது'' என்று வ்யக்தமாக்கிச் சொல்ல, அவனிசையாதொழிய "அறுபதினுயிரம் ஸம்வத்ஸரம்ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனுய்ப் போந்த நீ இன்று அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனுனையோ'' என்றுப்போலே சிலவற்றைச் சொல்லி விமுகையானவளவேயன்றிக்கே, அபரிஹார்யமான கோபத்தாலேமலக்கப்பட்ட மநஸ்ஸையுடையனுய். *தர்ம

உத்தரோத்தரம் தான் சொல்லுகிற வசநங்களாலே பெருமாள் பக்கல் ஸ்நேஹத்தைக் குலைத்து, "அவரை அபிஷேகம்பண்ணவொண்ணுது, என் மகனை யபிஷேகம் பண்ணவேணும்'' என்று சொல்லும்படி யாக்கினுள் இவளேயிறே. (கைகேயிவரம்வேண்ட) இப்படி கலக்கப்பட்ட மநஸ்ஸையுடையளாய்க்கொண்டு, கைகேயியானவள் தனக்குமுன்பே தருவதாகச் சொல்லிக்கிடக்கிற வரமிரண்டையும் இப்போது தரவேணுமென்றும், "அதுதான் பதினுலுஸம்வத்ஸரம் பெருமாளைக் காட்டிலே போகவிடுகையும், ஸ்வபுத்ரனுன பரதனை அபிஷேகம் பண்ணுகையும்'' என்றுசொல்லி அபேக்ஷிக்க.

(மலக்கியவித்யாதி) அதுக்குஅவன்இசையாமையாலே, "அறுபதினுயிரமாண்டு ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனுய்ப் போந்தநீ, இப்போது அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனுனையோ'' என்றும், "நீ இது செய்யாயாகில் நான் என் ப்ராணனை விடுவேன்'' என்றும் ! அதிகுபிதையாய்க்கொண்டு இவள் சொன்ன சொலவுகளாலே மலக்கப்பட்ட மஹாமநஸ்ஸை யுடையனுய்க்கொண்டு, ராஜாவானவனும் மறுக்கமாட்டாதொழிய. "மாமனத்தனனுய்'' என்றது - அறுபதினுயிரமாண்டு வஸிஷ்டாதிகளை ஸேவித்து தர்மாதர்மங்களெல்லாமறிந்து, ராஜ்யத்தில் ஒருவர் ஒருபழுதும் செய்யாதபடி நோக்கிக் கொண்டு போந்தவனுகையாலே, ஒருவரால் கலக்கவொண்ணுத படியான மநஸ்ஸில் இடமுடையவனென்றபடி. இப்படியிருக்கிற மநஸ்ஸையும் தன்னுடைய உக்தி சேஷ்டிதஙகளாலே "என் செய்வோம்'' என்று தெகுடாடும்படிபண்ணினுளாய்த்து கைகேயி. மந்தரைதன் மநஸ்ஸைக் கலக்கினுப்போலேயாய்த்து- இவள் அவன் மநஸ்ஸைக் கலக்கினபடி. இப்படியான மநஸ்ஸையுடையனுய், இவள் சொன்னதுக்கு மறுத்து ஒன்றும் சொல்லமாட்டாதிருக்க,

---

(தெகுடாடும்படி) சஞ்சலமாம்படி.

ஸம்மூடசேதாவானுல்(௧) "யச்ச்ரேயஸ்யாந்நிஶ்சிதம்ப்ரூஹி" என்னவு மொருவரின்றிக்கேங்யாய நிஷ்டீரத்தைங்யாயமாகநினைத்துமலங்கி அந்தமலக்கத்திலேபெரியவிசாரத்தையுடையனுய், நெடுங்காலம் தர்மதாரதம்யமும் அதர்மதாரதம்யமும் தர்மாதர்ம தாரதம்யமுமெல்லா மாராய்ந்து போந்து, போந்த நெஞ்சில் பரப்பெல்லாம் கலக்கத்துக்குடலாய் இவள் வார்த்தையும் மறுக்கமாட்டாதிருப்பதே.

பிள்ளாய்! ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலும் ஆசார்யவசநத்தாலும் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநமான தெளிவு பிறந்தவர்கள், நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்த் தெளிவிக்க வரிதானவர்களையும் தங்களோட்டை தர்ஶநஸ்பர்ஶந ஸம்பாஷண ஸஹவாஸாதிகளாலே மிகவும் தெளிவிக்கிறுப்போலே, ப்ரத்யக்ஷமான பரஸம்ருத்த்யஸஹப்ரயோஜநராய், ஐம்புலன்கருதும் கருத்துளே பிறரைக்கேழ்வி கொள்ளாமே திருத்திக்கொண்டவர்கள் - தாங்கள் கலங்குகிறவளவே யன்றிக்கே தங்களுடைய தர்ஶநஸ்பர்ஶநஸம்பாஷணுதிகளாலே கலங்காதவர்களையும் கலக்கவல்லராய், கலங்கினவர்கள் அநுதாபபூர்வகமாகத் தெளிந்தார்களாகிலும் கலக்கினவர்கள் ஶரீராவஸாநத்தளவும் தெளியமாட்டார்களென்று தோன்றுகின்றதிறே.

(குலமித்யாதி). மறுக்கமாட்டாமையாலே ராஜாவானவன் சோகித்துக்கிடக்க, அவ்வளவிலே ரகுகுலதிலகரான பெருமாள் காலம் தாழ்த்ததென்று அந்தஃபுரக்கட்டிலே புகுந்து "ஐயரெங்கே"

(குலக்குமரா காடுறையப்போ வென்று விடைகொடுப்ப) மறுக்கமாட்டாமையாலே ராஜாவானவன் சோகித்துக் கிடக்கச் செய்தே, பெருமாளையழைத்துக்கொண்டுவாவென்று ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்துச் சொல்லுவதாகநினைத்து, ஶோகவேகத்தாலே அதுதானும் மாட்டாதொழிய, இவள் அருகேயிருந்து, " ராஜாராத்ரியெல்லாம் உத்ஸவபராக்காலே நித்ரையற்றிருக்கையாலேஶ்ராந்தராய், சற்று உறங்குகிறுர்; நீ கடுகப்போய் பெருமாளையழைத்துக் கொண்டுவா " என்று போகவிடுகையாலே, அவன் போய் பெருமாளை யெழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு வந்தவளவில், பிதாவானவன்

(சற்றுறங்குகிறுர்) அல்பநித்ரை பண்ணுகிறுர்.

---

(௧) கீ-௨-எ.

என்ன, "உம்மை வநவாஸ ப்ராப்தராம்படி சொல்லமாட்டாமையாலே, எனக்கு முன்னே வரப்ரதாநம் செய்தவர் அது எனக்குப் பலிக்கிறகாலத்திலே சோகித்துக்கிடக்கிறார்" என்ன, "எனக்கவர் வேணுமோ? நீரருளிச்செய்ததே போராதோ? ஐயரை எழுப்பிக் கண்டுபோகலாமோ" என்ன, "அவரை நானெழுப்பி மோகம் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறேன், நீர் இக்குலத்தை நோக்க ப்ராப்தருமாய், எங்களுக்குப்பிள்ளை யென்றிருந்தீராகில் எங்கள் வசநபரிபாலநம் செய்யவேணுங்காணும், அவர் விடைதந்தார், நான் போவென்கிறேன்" என்று நினைத்து வநவாஸ ப்ராப்தியில் ஶீக்ரமாகப் போகையிலே ஒருப்படரென்ன,

(இலக்குமணனித்யாதி) (௧) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:-லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிவர்த்தந:" (௨) "ந வாஹம்-நசாஹம்" (௩) "ஸுஹ்ருத்ஸம்-

சோகித்துக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, "இதுக்கடியென்" என்று க்லேசப்பட்டுக் கேட்டவாறே "முன்பே எனக்கு இரண்டுவரம் தந்திருப்பர்; அதிரண்டும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது 'பதினாலுஸம்வத்ஸரம் உம்மைக்காட்டிலே போகவிடவேணும்; பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்' என்று நான் சொன்னேன்; * ஸத்யதர்மபராயணனாகையாலே மறுக்கமாட்டாமல் அநுமதி செய்து, உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; உம்மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார் காணும்" என்ன; "என்னை நியமிக்கும் போதைக்கும் இப்படி க்லேசிக்கவேணுமோ? யாதொன்று திருவுள்ளமானபடி செய்யேனோ நான்" என்ன; "ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன் இக்குலம் விளங்கவந்து பிறந்த குமாரரான நீர், உங்கள் ஐயரை ஸத்யப்ரதிஜ்ஞராக்கவேண்டியிருந்தீராகில், அவருடைய வசநபரிபாலகராய்க் கொண்டு வநவாஸம் பண்ணும்படியாகப்போம்" என்று போக்கிலே ஒருப்படுத்த.

(இலக்குமணன் றன்னோடுமங்கேகிய தோரடையாளம்) (௪) "பூர்வமேவ ஹி ஸௌமித்ரிர் ப்ராத்ரு: | ...ஸ்நேஹாத் ...ஸஜ்ஜ: ப்ராகேவ து மஹா

(௧) ரா-பா-௧அ-௨௭. (௨) ரா-அ-௫௩-௩௧. (௩) ரா-அ-௩௧-௨௫. (௪) ரா-அ-

மூ.—

வாரணிந்தமுலைமடவாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்
தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ கேட்டருளாய்
கூரணிந்தவேல்வலவன் குகனோடுங் கங்கைதன்னில்
சீரணிந்ததோழமை கொண்டதுமோ ரடையாளம். (௪)

கரிஷ்யாமி - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று முன்வழிப்பட்ட இளையபெருமாளோடே யெழுந்தருளினதே (ஓரடையாளம்) லோகப்ரஸித்தமான வடையாளம். ஏகுதல்-போகை. (௩)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (வாரீத்யாதி) (௧)"செங்கச்சுக்கொண்டு கண்ணாடையார்த்துச் சிறுமானிடவரைக் காணில் நாணும் கொங்கைத்தலம்" என்னுமாபோலே இப்போதும் கச்சுக்குள்ளே கிடக்கிற வொடுக்கத்தோடே கிடக்கையாலே "வாரணிந்த முலை மட-

---

பாகஸ் ஸௌமித்ரிர் மித்ரநந்தந: - பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருத:" என்கிறபடியே, தாம் புறப்படுவதுக்கு முன்னே, கூடப்போவதாக மரவுரிசாத்தி ஒருப்பட்டு நிற்கிற இளையபெருமாளோடே கூடகாடேற வெழுந்தருளினது ஓரடையாளம். ஏகுதல் - போகை. ... . (௩)

வ்யா;—நான்காம்பாட்டு. (வாரணிந்தமுலைமடவாய்) கச்சணிந்த முலைகளையும் மடப்பத்தையுமுடையவளே! ராஜாக்களுக்கு போக்யமான வஸ்துக்கள்கொண்டு திரிவார், பிறர் கண்படாதபடி கட்டி முத்ரையிட்டுக்கொண்டு திரியுமாபோலே, "பெருமாளுக்கு போக்யமானவிவை பிறர்கண்படவொண்ணாது" என்னுமத்தாலே யாய்த்து - இவள் கச்சிட்டுக்கட்டி மறைத்துக்கொண்டிருப்பது. "இப்படி இருந்த முலைகள் இப்போது வெறும்புறத்திலே இருப்பதே!" என்று க்லேசித்துச் சொல்லுகிறுனுதல்; அன்றிக்கே, கச்சா

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (வாரணிந்தவித்யாதி) பெருமாளைப்பிரிந்து நோவுபட்டு எல்லாத்தையும் விட்டிருக்குங்காலத்திலே வாரணிந்திருக்குமோ வென்ன; இதுக்கு இரண்டுவகையாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ராஜாக்களுக்கித்யாதி). "பிறர்கண்பட வொண்ணாது" என்றும், "மறைக்கத்தக்கவை இப்போது இப்படியிருக்கிறதே ?" என்றும், "பெருமையால் அடக்கியாளத்தக்கவைக்ருஶமா யிருக்கிறதே" யென்றும், க்லேசிக்கிறானென்று தாத்பர்யம். (த

வாய்'' என்கிறுன். (வைதேவீ விண்ணப்பம்) விதேஹராஜன் பெண்பிள்ளையாகையாலேயிறே, இவ்விருப்பிருக்கலாய்த்து. இப்பிறப்புடையார் தேஹத்தை ஒன்றுக விரும்புவர்களோ ?

(தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீகேட்டருளாய்) பத்துத் திக்கிலும் தடையற ஊர்ந்ததேரிறே இவ்வூர்க்கலங்காரம், ஶத்ருஶங்காபரிஹாரமான தேர்களும், யாகாதிகளுக்குச் சமைந்த தேர்களும், பிள்ளைகள் விளையாடும் தேர்களுமலங்காரமானதிருவயோத்யைக்கு நிர்வாஹகரான பெருமாளுக்கு (க) ''தஶரதஶ்ரீம

லே அடக்கி ஆளவேண்டும்படி பரிணதமாய்த் தசைந்திருக்குமவை, இப்போது(உ)''உபவாஸக்ருஶாம்-உபவாஸக்ருஶாம்'' என்கிறபடியே திருமேனியிளைக்கையாலே சோஷித்திருக்கிறபடியைப் பற்றச் சொல்லுகிறுறுதல். ''மடவாய்'' என்றது - ஸ்த்ரீத்வத்தால் வந்த ஒடுக்கமன்றிக்கே, பிரிவாற்றுமையால் வந்த துவட்சியைப் பற்றச் சொல்லுகிறுறுதல்; அன்றிக்கே, மடப்பமாவது - பற்றிற்றுவிடாமையாய், அநவரதம் பெருமாளளவிலே திருவுள்ளமாய், மற்றொன்றறியா திருக்கிறபடியைப் பற்றச் சொல்லுகிறுறுதல். (வைதேவீ) விதேஹபுத்ரியானவளே! இப்படி தேஹத்தை யுபேக்ஷித்திருக்கலாய்த்து இக்குடியில் பிறப்பிறே யென்கை.

(தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ) தேர்களாலே அலங்க்ருதமான திருவயோத்யை யிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான பெருமாளுடைய பெருமைக்குத் தகுதியான தேவீ. (க) 'தஶரதஶ்ரீவதெயாவ்ருத்தாம் தஶரதாஹிஜநலக்ஷணாம் । ராகவெவாஹஸ்தி வைதேஹீம் தஜெயஸிதலக்ஷணா-துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம்

சைந்து) பெருத்து. ''வாரணிந்தமுலை மடவாய்'' என்று ஸம்போதித்திருக்கவும் ''வைதேவீ'' என்று ஸம்போதித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமருளுகிருர் (இப்படியித்யாதி).

ராமன்பெருந்தேவியென்றுதல்,''தேரணிந்தவயோத்தியர் கோன்தேவி'' என்றுதல் அருளிச்செய்யாதே, இருவரை விசேஷித்தது அந்யோந்யாநுரூப்யம்தோற்றுகைக்காகவென்கிருர் (தேர்களாலேயித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). இவ்விடத்தில் ''தேரணிந்த வயோத்தியர்கோன்'' என்று ப்ரகரணத் பெருமாளைச் சொல்லுகையாலே அயோத்யாதிபத்யத்தால் வந்த பெருமையும்

(க) ரா-ஸு-கசு-ரு.   (உ) ரா-ஸு-கஅ.

வயோவ்ருத்தாம் - துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம்" என்கிறவளவேயன்றிக்கே "தந்யசேயமஸிதேக்ஷணா - தந்யசேயமஸிதேக்ஷணா" என்னும்படி சிறுத்தேவியல்லாத பெருந்தேவீ, விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்.

(கூரித்யாதி) மிக்க கூர்மையையுடைய வேல்வலவன். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் வேல்வாங்கினுரென்ருல் ஸத்ருபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்படியிறே இவருடைய ஸௌர்யமும் வேல் கூர்மையுமிருப்பது. இப்படிக்கொத்தவரோடே ஸ்ருங்கி பேரபுரமான படைவீட்டிலே

துல்யாபிஜநலக்ஷணும் - ராகவோர்ஹதிவைதேஹீம் தந்யசேயமஸிதேக்ஷணு" என்னக்கடவதிறே. அல்லது ஒரு சிறுத்தேவியுண்டாய், பெருந்தேவியென்கிறதன்றே; பெருமாள் ஏகதாரவ்ரதராகையாலே. (விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்) நான் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வித்தைக் கேட்டருளவேணும்.

(கூரணிந்தவேல்வலவன்) மிகக்கூர்மையையுடைய வேல்தொழிலில் வல்லவன். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்வேல்வாங்கினுரென்ருல் சத்ருபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்படியாய்த்து இவருடைய சௌர்யமிருப்பது. (குகனேடுமித்யாதி). இப்படிவேலுங்கையுமாய்த்திரியுமதொழிய, (க)"ஏழை ஏதலன்" இத்யாதிப்படியே-அபிஜநவித்யா வ்ருத்

ஸௌந்தர்யாதிசயத்தால்வந்த பெருமையுமெல்லாம் தோன்றுகையால் "துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம்" என்றதினர்த்தம் இங்குச் சொல்லிற்ருயிற்றென்று கருத்து. வசநத்திலும், "ராகவ:-ராகவ:" என்கையாலே (உ)"இக்ஷ்வாகூணாமயம் பூமி:" - இக்ஷ்வாகூணுமியம்பூமி:" என்கிறபடியே அயோத்யாதி பத்யத்தால் வந்த பெருமை தோற்று மென்றும் கண்டுகொள்வது. இவ்வர்த்தத்திலே தாத்பர்யம் சொன்னதுக்கு நியாமகம் (அல்லதித்யாதி).

"அணிந்த" என்றது-ப்ராபித்தவென்ருய், வேலானபோதே கூர்மை அர்த்த ஸித்தமாயிருக்கவும், விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிருர் (மிக்கவித்யாதி). "சீரணிந்த" என்று ஸௌஸீல்யம் தோன்றுகையாலே ததநுகுணமாக ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிருர் (இப்படியித்யாதி), ஏழை-அஜ்ஞன். ஏதலன்-சத்ரு, அதாவது-அநுகூலவ்ருத்தியில்லாதவன். கீழ் மகன்-நிக்ருஷ்டஜந்மா, இம்மூன்ருலும் அபிஜநாதிகளொன்றுமில்லை யென்றதாய்த்து. மாழைமான்-முக்த்த (ம்) மான மானுடைய, மட-ம்ருதுவான, நோக்

(க) தி-மொ-டு-அ-க. (உ) ரா-கி-கஅ-டு.

மூ.—மானமருமென்னோக்கி வைதேவி விண்ணப்பம்
கானமருங்கல்லதர்போய்க் காடுறைந்தகாலத்துத்
தேனமரும்பொழிற்சாரல் சித்திரகூடத்திருப்பப்
பால்மொழியாய் பரதனம்பிபணிந்ததுமோ ரடையாளம்.

இவரோடே கூடவேணுமென்றே ப்ரார்த்தித்துச் சென்று; திருவயோத்யையில் பிறந்தஸ்ரமம் ஆறும்படி சென்று. (௧) "ஸ—ஹ நலஹி..." - குஹேந ஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேநசஸீதயா" என்னும்படி சென்று. "உன் தோழி யென்தோழி உம்பியெம்பி" என்று ஸீதாலக்ஷ்மண ஸம்பந்தமும் அவரோடே யாக்கின பின்பிறே தம்மோடுண்டாக்கிக்கொண்டது, அதுக்கடி அவருடைய நிலையில் தவறுமையிறே. இப்படி செய்ய வேண்டினதுக்கடி அவ்வூரில் பிறப்பும்வாஸமுமிறே, நாய்ச்சியாரையும் ப்ராதாக்களையும் இங்ஙனே திருவுள்ளம்பற்றினால் மற்றுள்ளவர்களைச்சொல்லவேண்டாவிறே அவ்வூரில். இப்படி திருவுள்ளம் பற்றுகை அவர்க்குச் சேராதாகிலும் நம்மாசார்யர்கள் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பது இப்படியிறே. (சீரணிந்த தோழமை கொண்டதும்) நானுகந்துகந்த தோழன் நீ யென்னுமதொழிய "தம்மையுகப்பாரைத்தா முகப்பர்" என்னவொண்ணாதே?; ஆகையிறே "சீரணிந்ததோழமை" என்றது. சீர்-கல்யாண குணங்கள். ... (ச)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானமருமித்யாதி), தன்மையிலே அமர்ந்த நோக்கையுடைத்தான மான்போலே யிருக்கிறவளே!

தங்களொன்றுமில்லாத ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளோடே கங்காதீரமான ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திலே (௧) "மாழைமான் மடநோக்கி உன் தோழி உம்பி எம்பி-உகந்த தோழன் நீயெனக்கு" என்றருளிச் செய்தபடியே குணத்தோடேகூடின தோழமைகொண்டதும் ஓரடையாளம்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானமருமித்யாதி) மானோடொத்

கைப்போலே யிருக்கும் நோக்கையுடைய பிராட்டி உன் தோழி; உம்பி-உம்முடைய தம்பியான இளையபெருமாள், எம்பி-என் தம்பி. இளையபெருமாளை அவர் தம்பியென்று ஸித்தவத்கரிக்கிறது, இளையபெருமாள் கருத்தாலே. ஆகையாலே இப்போ என் தம்பி யென்றருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானமருமித்யாதி) (மானோடு) என்றது

(௧) ரா-பா-௧-௨௩.   (௨) தி-மொ-ரு-அ-௧.

இக்கண்ணுக்கிலக்காமவர் இலக்கானால் மான்பார்வை உபமாநத்தால் வந்த மிகையமரும்படியென்னுதல், மானைவிட்டு இங்கே அமரும்படியிறே கண்ணழகு தானென்னுதல். வைதேஹியை வைதேவி என்கிறது - தேஹஸம்பந்தமான த்யோதமாநாதி குணங்களைப்பற்ற. (கானித்யாதி) அமரும் கல்கானதர்போய் - பொருந்தின கல்காட்டுவழிபோய் வநவாஸம் செய்கிறகாலத்திலே.

திருந்துள்ள ம்ருதுவான நோக்கை யுடையளாய், விதேஹ ராஜாவினுடைய புத்ரியானவளே! இத்தால் (௧) "வ்ரியமாணபவந்தாவ்ருதாம்ராக்ஷஸீகணை| ஸ்வகணேந ம்ருகீம் ஸிநாம்வகணைராவ்ருதாமிவ - ப்ரியஞ்ஜநமபஶ்யந்தீம் பஶ்யந்தீம்ராக்ஷஸீகணம் - ஸ்வகணேநம்ருகீம் ஹீநாம்ஶ்வகணைராவ்ருதாமிவ" என்கிறபடியே தன்னினத்தைப்பிரிந்து அநேகம் நாய்களினுடைய திரள்களாலே வளைக்கப்பட்டு நடுவே நின்று மலங்கமலங்க விழிப்பதொரு மான் பேடைபோலே, அநுகூலஜநத்தின் முகத்திலே விழிக்கப்பெறுமல் ப்ரதிகூலமான ராக்ஷஸிகணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும், அவர்களுடைய தர்ஜநபர்த்ஸநங்களாலே உளைந்து வேண்யுத்க்ரதநோத்யுக்தையாம்படி தேஹத்தை யுபேக்ஷித்தபடியையும் சொல்லுகிறது. (விண்ணப்பம்) அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறவார்த்தையைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். (கானமருமித்யாதி) காடுசெறிந்திருப்பதாய் * கல்நிரைந்துகிடப்பதான

மான் நோக்கோடென்றபடி. "அமரும்" என்றதின் பலிதார்த்தம் (ஒத்திருந்துள்ள)என்றது. "மானமருமென்னோக்கி"என்றுதல், "வைதேவி"என்றுதல் சொல்லவமைந்திருக்க, இரண்டையுமருளிச் செய்ததுக்கு ப்ரகரணநுகுணமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறர் (இத்தாலித்யாதி). (இத்தால்)என்றுதொடங்கி, (பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும்)என்னுமளவும், மானமரு மென்னோக்கி என்றதின்பலிதார்த்தம். (தேஹத்தைஉபேக்ஷித்தபடியையும்)என்னுமளவும், வைதேவி யென்றதின் பலிதார்த்தம். கீழ்ப்பாட்டில் "கேட்டருளாய்" என்றத்தை இங்கு மநுஷங்கித்து ஸப்தார்த்தம் (அடியேனித்யாதி). "அமரும்" என்றது - சேர்ந்திருக்கையாய், அத்தால் பலிதம் (செறிந்து) என்றது. இத்தால் நிபிடமென்றபடி, "கல்லதர்" என்று கல்லை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையால் அத்தையருளிச் செய்கிறர் (கல்நிரைந்து கிடப்பதான) என்று. அதரென்றதினர்த்தம் (வழியிலே) என்றது.

---

(௧) ரா-ஸு-௧௫-௨௪.

(தேனித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத பொழிலை யுடைத்தான திருச்சித்ரகூட பர்வதத்திலே ஏகாந்த போக மநுபவிக்கிற காலத்திலே. (பால்மொழியாய்) பால்போலும் ரஸாவஹமான வார்த்தையையுடையவளே! (பரதநம்பி பணிந்ததுமோ ரடையாளம்) மீண்டெழுந்தருள வேணுமென்று பாரதந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனான ஸ்ரீபரதாழ்வான் வந்து ப்ரபத்தி செய்ததுமோரடையாளம். (ரு)

வழியிலே திருவடிகளின் மார்த்தவம் பாராதேபோய் வநவாஸம் பண்ணின காலத்திலே.

(தேனமருமித்யாதி) வண்டுகள்மாறாமல் பொருந்திக்கிடக்கிற பொழில்களோடுசேர்ந்த பர்யந்தத்தையுடைய சித்ரகூட பர்வதத்திலே (உ) "உடஜாஸீநம் ஜடாமண்டலதாரிணம் | க்ருஷ்ணாஜிநதரம் தந்துசீரவல்கலவாஸஸம்" - உடஜேராமமாஸீநம் ஜடாமண்டலதாரிணம் - க்ருஷ்ணாஜிநதரம் தந்துசீரவல்கலவாஸஸம்" என்கிறபடியே இளையபெருமாள் சமைத்த ஸ்ரீபர்ணசாலையிலே யெழுந்தருளியிராநிற்க. (பால்மொழியாய்) பால்போலே ரஸாவஹமான மொழியையுடையவளே! இதுக்குமுன்பு இவள்சொன்ன வார்த்தைகளில் ரஸ்யதையாலும் இது கேட்கையிலுண்டான ஆதரத்தாலும் சொல்லுகிறான். (பரதனம்பி பணிந்தது மோரடையாளம்) பாரதந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனான ஸ்ரீபரதாழ்வான்வந்து "மீண்டு எழுந்தருளவேணும்" என்று ப்ரபத்திபண்ணினது மோரடையாளம். ... . (ரு)

சாரல் - சார்வென்று விவக்ஷித்து அர்த்தமருளுகிறார் (பர்யந்தத்தையுடைய) என்று, சித்திரகூடத்துப்பரதனம்பிபணிந்தென்ன வமைந்திருக்கவும், இருப்பவென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உடஜேயித்யாதி). நம்பியான பரதனென்றந்வயித்து ஸப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பாரதந்த்ர்யேத்யாதி) ... ... (ரு)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (சித்திரகூடமித்யாதி) சிறுகாக்கை முலை தீண்டினமாத்ரத்தாலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ப்ரயோகிக்கவேணுமோ வென்ன, அது

(க) ரா-அ-கக-உரு.

மூ,—சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைதீண்ட
அத்திரமேகொண்டெறிய வனைத்துலகுந் திரிந்தோடி
வித்தகனே யிராமாவோ நின்னபய மென்றழைப்ப
அத்திரமே யதின்கண்ணை யறுத்ததுமோ ரடையாளம். (௬)

வ்யா.--ஆறும்பாட்டு. (சித்திரகூடத்திருப்ப) சோலைகளும் ஆறுகளும்மிலாதலங்களுமாய்க்கொண்டுபோகஸ்த்தாநமாயிருக்குஞ்சித்ரகூட பர்வதப்ரதேசத்திலே, (௧) "தஸ்யோபவநஷண்டேஷு நாநாபக்ஷிஸமாக்ருதேஷு । விஹ்ருத்ய ஸலிலக்லிந்நா தவாங்கே ஸமுபாவிசம்—தஸ்யோபவநஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸுகந்திஷு - விஹ்ருத்யஸலில க்லிந்நாதவாங்கே ஸமுபாவிசம்" என்கிறபடியே பெருமாளும் தேவரீருமாய்க்கொண்டு ஏகாந்தரஸமநுபவித்து ஒருவர்க்கொருவர் மாறி மாறி மடியிலே கண்வளர்ந்து ரஸோத்தரராயிரா நிற்கச்செய்தே. (சிறுகாக்கை முலைதீண்ட) இந்த்ரன்மகனான ஜயந்தன் தமோகுணப்ரசுரனாகையாலே ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகஸூந்யனாய் தேவவேஷத்தைமறைத்து க்ஷுத்ரமான காகவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டுவந்து, பெருமாள், மடியிலே கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே (௨) "வாயஸஸ்ஸஹஸா ஸுக்ஷ்மநாஸஸ்ஸ்தநாந்தரே - வாயஸஸ்ஸஹஸாகம்ய விததாரஸ்தநாந்தரே" என்கிறபடியே ஜநநியென்றறியாதே தேவரீர் திருமுலைத்தடத்திலே நலிய.

(அத்திரமேகொண்டெறிய) அவ்வளவிலே பெருமாளுணர்ந்தருளி, (௩) "ஸ தர்ப்பம் ஸம்ஸ்தராத் க்ருஹ்ய ப்ராஹ்மேணாஸ்த்ரேண யோஜயத்" ...

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (சித்திரகூடமித்யாதி). அந்த சித்திரகூடந்தன்னிலே பெருமாள் மடியிலே கண்வளராநிற்கச் செய்தே இந்த்ரன் மகனான ஜயந்தன் தமோகுண ப்ராசுர்யத்தாலே அறிவால் சுருங்கி சுருக்கமுணரும்படி பேரளவில்லாததாக வேஷத்தை ஆஸ்த்தாநம்செய்து திருமுலைத்தடத்திலே நலியப்புக, பெருமாளும் இவ்வளவிலே உணர்ந்து இவனைச்செருக்குவாட்டுகைக்காகவும், மாதா பிதாக்கள் தேவர்கள் ருஷிகள் மற்றும் ஆச்ரமம்

தமோகுணப்ரசுரமானஜயந்தனென்றருளுகிறார் (இந்த்ரணித்யாதி). சிறுவென்றதினர்த்தத்தை ஸஹேதுகமாகவருளுகிறார் (தமோகுணேத்யாதி).

---

(௧) ரா-ஸு-௩௮-௧௩. (௨) ரா-ஸு-௩௮-௨௨. (௩) ரா-ஸு-௩௮-௨௬.

ஸ்யம் நோக்கி மூன்றுலோகத்தில் ப்ரஸித்தராயும் அப்ரஸித்தராயு முள்ளவர்களுடையவளவறிகைக்காகவும் (௧) [ஸவித்ராவஸிதஸ்ததா - ஸபித்ராசபரித்யக்த:] பிதாவும் கைவிட்டானென்கையாலே ஸ்ரீதேவியும் மஞ்சள் கீறிப்புறப்பட்டு "பிதாகைக்கொள்ளிலும் ராமாபராதியை நான் கைக்கொள்ளேன்" என்றுளென்றுமிடம் தோற்றுகிறது. [ஸுரைஸ்ச - ஸுரைஸ்ச] "மாதாபிதாக்கள் சிக்ஷாரூபத்தாலே கைவிட்டார்களாகில் அவர்கள் கோபம் தீர்ந்தவாறே காட்டிக் கொடுக்கிறோமென்பர்களோ? நாமண்ட பரிகரமன்றோ" என்று அங்கே ஒதுங்கப்பார்த்தான். அவர்கள் கைக்கொள்ளோம் என்றார்கள். [ஸமஹர்ஷிபி: - ஸமஹர்ஷிபி:] ப்ரஹ்மபாவனையிலே ஊன்றினவர்களாகையாலே செல்ல; அவர்

க:க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா" என்று அதிக்ருத்தராய், (௨) "ஸ தர்ப்பம் ஸம்ஸ்தராத்க்ருஹ்ய ப்ராஹ்மேணாஸ்த்ரேண யோஜயத் । ஸ தீப்த இவ காலாக்நி: ஜஜ்வாலாபிமுகோ த்விஜம் । ஸ தம் ப்ரதீப்தம் சிக்ஷேப தர்ப்பம் தம் வாயஸம் ப்ரதி - ஸதர்ப்பம் ஸம்ஸ்தராத்க்ருஹ்ய ப்ராஹ்மேணாஸ்த்ரேண யோஜயத் - ஸதீப்த இவகாலாக்நி: ஜஜ்வாலாபிமுகோத்விஜம்। ஸதம்ப்ரதீப்தம்சிக்ஷேப தர்ப்பந்தம் வாயஸம்ப்ரதி" என்கிறபடியே ஒருதர்ப்பத்தையெடுத்து, அதில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை யோஜித்து, அத்தை அந்தக் காகத்தின்மேலே செலுத்திவிட. (அனைத்துலகுமித்யாதி). அந்த அஸ்த்ரம் மந்தகதியாகவிடுகையாலே பின் தொடர்ந்துசெல்ல, அத்தைத்தப்பவழிதேடி, (௧) "ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைஸ்ச ஸமஹர்ஷிபி: । த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய - ஸபித்ராசபரித்யக்த ஸ்ஸுரைஸ்சஸமஹர்ஷிபி:। த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய" என்கிறபடியேமுந்துறபித்ருக்ருஹத்திலே சென்றவளவில் பிதாவாலும் மாதாவாலும் கைவிடப்பட்டு, பந்துக்களானவர்கள்தான் கைக்கொள்ளுவார்களோவென்று தேவர்கள்பக்கலிலே சென்றவளவில் அவர்களாலும்பரித்யக்தனாய், ஆந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரதாநரானருஷிகள்தான் கைக்

ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ப்ரயோகித்தவுடனே அவனைப்பிடிக்கவேண்டியிருக்க, அவன் அனைத்துலகம் திரியக்கூடுமோவென்ன (அந்தவஸ்த்ரமித்யாதி) பித்ராச என்றவிடத்தில் சகாரம் அநுக்தஸமுச்சயமாக்கி யருளுகிறார் (மாதாவாலும்)

---

(௧) ரா-ஸு-௩௮-௩௩. (௨) ரா-ஸு-௩௮-௩௦.

களும் கைவிட்டார்கள். (௧) [த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய] அறிந்தவர்களோடு அறியாதவர்களோடு வாசியறத் திறந்து கிடந்தவாசல்கள்தோறும் ஒருகால்போலே ஒன்பதின்கால்சென்று இரந்தவளவிலும்கைக்கொள்ளாமல் தள்ளிக் கதவடைத்தார்கள்.

இப்படி செய்யவேண்டுவதென்னென்னில்? (அத்திரமே கொண்டெறிய) கிடந்ததொரு துரும்பை ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமாக்கி மந்த்ர கதியாக்கி விட்டவளவில் நின்ற நில்லேபிறே இது. (அனைத்துலகம் திரிந்தோடி) எல்லாலோகத்திலும். சரணம் புகுவாருண்டாகிலும் ஶரண்யரில்லை யென்னுமிடம் தோற்ற அனைத்துலகமென்கிறார். அனைத்துலகம் திரிந்துமீண்டோடிவந்து. (வித்தகனே) ஸர்வ த்துக்கும் காரணபூதனுமாய் ஸமர்த்தனுமானவனே! (ராமா) ரஞ் ஜயதீதிராஜா. ரமயதீதிராமஃ. (ஓ நின்னபயமென்றழைப்ப) உன்னை யொழிய வேறு அபயப்ரதாநம் செய்வாரில்லையென்று உள்ளழற்

கொள்ளுவர்களோவென்று அவர்கள் பக்கலிலே சென்றவளவில் அவர்களும் கைவிடுகையாலே, திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் நுழைந்தாப்போலே ஒன்பதின்கால் நுழைந்து மூன்று லோகங்களையும் வளைய ஓடித்திரிந்தவிடத்திலும், ஒருவரும் கைக் கொள்ளாமையாலே (௧) ''தமேவஶரணம் கதஃ'' என்கிறபடியே சிறிதும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கும் க்ருபாவானுகையாலே விஸ்மயநீயனுய், "எல்லாரையும் குணத்தாலே ரமிப்பிக்கவல்லவனே!" என்று ஶரண்யனை பெருமாள்குணத்தைச்சொல்லி, "ஓ!" என்று தன்னுடைய அநந்யகதி

என்று. *த்ரீந்லோகாநித்யாதிக்கர்த்தம்(திறந்தித்யாதி). பரியென்றது-பரிதஃ என்றுய், அத்தால் பலிதம் (திறந்துகிடந்த வாசல்கள் தோறும்) என்றது. 'ஸம்' என்று - ஸம்யக்காய், அத்தால்பலிதம் (ஒருகால்நுழைந்தாப்போலே ஒன்பதின்கால்நுழைந்து) என்றது. *பரிஎன்றதின்சப்தார்த்தம் (வளைய)என்றது. அனைத்துலகம் திரிந்தோடினுல் தன்மேலே அஸ்த்ரம் விட்டவரையே அவர் குணம் சொல்லி ஶரணம் புகுரவேணுமோ வென்ன வருளுகிருர் (ஒருவரித்யாதி)." உனக்கு-உன்பொருட்டு, அபயம்-அபயக்குரலிட்டேன்" என்றுகூட்டிக்கொள்வது. இத்தால்"நின்-உன்னுடைய, அபயம்வேணும்"என்று மூலத்துக்கு ஶப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது.

(௧) ரா-ஸு-௩௮-௩௩.

றியோடே வந்து அஸ்த்ரம்நலியாமல் "காக்கா" என்று திருவடி களிலே விழ.

இத்தை முன்பே செய்யாமையாலும் இவன்பின்னே திரிந்த வேகத்தாலும், (அத்திரமே யதன் கண்ணையறுத்ததும்) பெருமானைக் கேள்விகொள்ளாமல் அஸ்த்ரந்தானே ஒரு கண்ணழிவுசெய்துவிட்டது. அஸ்த்ரந்தானே செய்கைக்கடி இதுதான்கண்டக ப்ரபத்தியாகையாலேயிறே. அதாவது – "ரக்ஷித்தானாகில் ப்ராணனைப் பெறுகிறோம்; இல்லையாகில் அவனுக்கொரு தேஜோவதத்தையுண்டாக்குகிறோம்" என்றாப்போலேயிறேஇதின் நினைவு. "[illegible] - லகுர்தண்ட: ப்ரபந்நஸ்ய" என்றுமுண்டிறே. அன்றிக்கே, கார்யப்பாடறிந்தானொரு திருப்பணி செய்வான் செய்தானென்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரென்று ஆச்சாம்பிள்ளை யருளிச்செய்வர். .... (௬)

த்வத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு "எனக்கு அபயம்" என்று சரணாகதனானமை தோற்றக்கூப்பிட.

(அத்திரமேயித்யாதி) இப்படி சரணம் புகுருகையாலே(க) "[illegible] - ஸதம்நிபதிதம்பூமௌ ஶரண்யஶ்ஶரணாகதம் | வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்கிறபடியே க்ருபையாலே பெருமாள் ரக்ஷித்தருளுகிறவளவில் காகத்துக்கு ப்ராணப்ரதாநம்பண்ணி அஸ்த்ரத்துக்கு ஒருகண்ணழிவு கற்பிக்கையாலே, முன்பு தலையறுப்பதாகத் தொடர்ந்த அஸ்த்ரந்தானே அதினுடைய ஒருகண்ணை யறுத்துவிட்டதும் ஒரடையாளம். .... (௬)

அஸ்த்ரம், "நின்னபயம்" என்று ஶரணம் புகுந்த காகத்தின் கண்ணை யறுக்கக்கூடுமோ வென்னும் ஶங்கையாலே அஸ்த்ரத்தில் நின்றும் ப்ராணனைக்காப்பாற்றி, அஸ்த்ரம்மோக (வை)மாகாமைக்காக, கண்ணை வாங்கினாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (ஒருகண்ணழிவு) என்றது - ஒரு கண்ணழிவைமாத்ரம் ப்ரயோஜநமாக்கினாரென்றபடி. ப்ராணனை உத்தேஶித்து விட்டத்தைக் கண்மாத்ரத்திலே நியமிக்கையாலே அதுக்கவத்யத்தை உண்டாக்கினாரென் றுத்வங்யர்த்தம். ... ... (௬)

.(க) ரா-ஸு-௩௮-௩௪.

மூ.—மின்னொத்தநுண்ணிடையாய் மெய்யடியேன் விண்ணப்பம்
பொன்னொத்தமானொன்று புகுந்தினிதுவிளையாட
நின்னன்பின்வழிநின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேகப்
பின்னேயங்கிலக்குமணன் பிரிந்ததுமோரடையாளம். (எ)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி). மின் உபமாநம் போராமையாலே "நுண்ணிடையாய்" என்கிறார். பாரதந்த்ர்யபூர்த்தியாலே வந்த வைராக்யமிறே. (மெய்யடியேன் விண்ணப்பம்) இளையபெருமாளுடைய துறையிலே அவருடைய ப்ரியத்திலேவந்தவராகையாலே மெய்யடியே னென்கிறார். ⁕மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்துஆம்பரிசறியாதொழிந்தாலும்,ஸாத்விகபுராணவாஸனையாலும், திருவாழிமோதிரம்அவன்கையிலிருக்கையாலும்,இந்தஸந்நிதிவிசேஷத்தாலும்ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தால்இங்ஙனேசொல்லலாமிறே. "அடியேன் மெய்விண்ணப்பம்" என்னில், பலவிடங்களிலும் காணலாமிறே. இது தன்னை ஆழ்வாரருளிச்செய்யவும் பெற்றதிறே. இவருடைய ⁕உறகலுறகலுக்குளதுதான் சேராது. (பொன்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்திருந்துள்ள நுண்ணிய இடையையுடையாய்!; இடையினுடைய நுண்ணிமையும், விரஹதசையில் நோவுபாடாற்ற வொண்ணாமைக்கு உடலாயிருக்குமிறே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறான். (மெய்யடியேன்விண்ணப்பம்) புரையற்ற சேஷபூதனான நான் விண்ணப்பஞ் செய்கிறதைத் திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணும். மெய்யடியானாகையாவது - எதிர்த்தலையில் ஸம்ருத்தியே புருஷார்த்தமாயிருக்குமதொழிய, ஸ்வப்ரயோஜந பரனன்றிக்கேயிருக்கை. (பொன்

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) (மின்னோடொத்திருந்துள்ள) என்றது - மின்போலே சஞ்சலமாய், ஒடுங்கு விழுமாபோலே யிருக்கிறவென்றபடி. இத்தசையில் இப்படிவர்ணிக்கைக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (இடையினுடையவித்யாதி). (நுண்ணிமையும்)என்ற ச(உ)காரம் அநுக்தஸமுச்சயமாய், ஸௌகுமார்யத்தைச்சொல்லுகிறது.ஸௌகுமார்யம்போலேநுண்ணிமையும் ஆற்றவொண்ணாமைக்கு உடலாயிருக்கையால் அத்தைப் பற்றிக்லேஶித்துச் சொல்லுகிறானென்று கருத்து. (புரையற்ற) த்ருடமான. அடியார் இரண்டு வகையுண்டோ? மெய்யென்று விஶேஷிக்கைக் கென்னவருளுகிறார் (மெய்யடியானித்யாதி)."பொன்னொத்தஒன்றானமான்"என்றந்வயித்து,ஒன்றென்ற

னொத்தமானென்று புகுந்தினிது விளையாட) ஸுவர்ணரத்நாதிக ளாலே நாநாவர்ணமா யிருப்பதொரு மானின் வேஷத்தைக் கொண்டு மாரீசனானவன் ஜாதிம்ருகங்கள் நடுவே புகுந்து அவை விஸஜாதீயமென்று வெறுத்துப்போகச்செய்தேயும் இதொன்றும் தனியே நின்று இஷ்டத்திலே விளையாடுகிறதாக பாவித்துநிற்க.

(நின்னன்பின் வழிநின்று) தேவரீர் பக்கலுண்டான ஸ்நே ஹத்தினுடைய வழியாக மற்றொன்று திருவுள்ளம் பற்றாமையாலே நிலைநின்று. (சிலைபிடித்தெம்பிரானேக) தமக்குச்சிலையும் கணையும்

னொத்தமானித்யாதி) மாயாவியான மாரீசன் இதுக்குமுன்பு லோ கத்தில் கண்டறியாததொரு வடிவையெடுத்துக் கொண்டுவந்தா னைகயாலே, பொன்போலிருக்கிற நிறத்தையும் நாநாரத்நங்கள் போலிருக்கிற புள்ளிகளையும் மற்றுமநேகம்வைசித்ரியையு முடைத் தாயிருப்ப தொருமானனது, எழுந்தருளியிருக்கிற ஆஶ்ரமத்தின் முன்னேவந்துமநோஹரமாம்படி நின்று துள்ளித்துள்ளிவிளையாட.

(நின்னன்பின்வழிநின்று) " இத்தைப்பிடித்துத்தரவேணும் " என்று பெருமாளைப்பார்த்து தேவரீர் அருளிச்செய்தவிடத்தில் இளையபெருமாள் அருகேநின்று, "லோகத்தில் இப்படி யிருப்ப தொரும்ருகமில்லை, மாரீசன் இங்ஙனே சிலமாயாரூபங்களைக்கொ ண்டு திரியும்" என்று ப்ரஸித்தம்; ஆகையால், இது மாயாம்ருகம்" என்னாநிற்கச் செய்தேயும், தேவரீருடைய ஆசையின்வழியிலே

துக்கு - அத்விதீயத்வமென்று விவக்ஷித்து. அதுக்கு, ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர் யமருளுகிறார் (மாயாவியானவித்யாதி). (புள்ளிகளையும்) பிந்துக்களையும். (மற் றும் அநேகவைசித்ரியையும்) என்றது - மணிப்ரவரஶ்ருங்காக்ரத்வாதிகளை.

நின்சொல்வழியென்னாதே, "அன்பின்" என்றதுக்கு அநதிலங்க்கநீயத் வம்தோன்றுகையால்அத்தையருளுகிறார்(இத்யையித்யாதி). (திரியுமென்று ப்ரஸித்தம்)என்றது-(க)"[illegible] அநேகநிஹதாராஜந்ரா ஜாநஃ காமரூபிணா" என்று இவர் முன்பு கதையைக் கேட்டுச் சொல்லுகை யைப்பற்ற. பிராட்டிபெருமாளைப்பார்த்துச்சொன்னால்,(உ)"[illegible] - அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றிருக்கிற விளையபெருமாளிருக்

(க) ரா-ஆ. (உ) ரா-அ-ஙக-உடு.

துணையாக, உமக்கு இளையபெருமாள் துணையாக வெழுந்தருள, க்ருத்ரிமரூபமான ராக்ஷஸோக்தி விசேஷத்தாலே தேவரீர் திருவுள்ளம் கலங்கி "அங்கே சீக்ரமாகச்சென்றறியீர்" என்று நியமிக்கவும் அவர்மறுக்கமறுக்க அவரால் மறுக்க வொண்ணாதபடி அருளிச் செய்தபின்பாக அத்தனியிடத்திலேபிரிந்ததென்னுதல்; பெருமாள் முன்னே பிரிகையாலே பின்னே பிரிந்த தென்னுதல்.

நின்று. (சிலைபிடித்தெம்பிரானேக) இளையபெருமாளை இங்குத்தைக்குக்காவலாக நிறுத்தி, திருக்கையிலே, பிடித்தவில்லும் தாமுமாய்க்கொண்டு அத்தைப்பிடிப்பதாகப் பெருமாள் நெடுந்தூர மெழுந்தருள. பின்பு தங்களை யெல்லாரையும் விஷயீகரித்த உபகாரத்தை நினைத்து "எம்பிரான்" என்கிறான்.

(பின்னேயித்யாதி) நெடுந்தூரம் பின்பற்றிப்போன விடத்திலும் பிடிகொடாமல் அது தப்பித்திரிகையாலே "இதுமாயாம்ருகம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதின்மேலே ஶரத்தைவிட, அது பட்டு விழுகிறபோது "ஹா ஸீதே!,ஹா லக்ஷ்மணா!" என்று பெருமாள் மிடற்ரோசைபோலே கூப்பிட்டுக் கொண்டுவிழ, அத்தை தேவரீர் கேட்டருளி, பெருமாளுக்கேதேனும் அபாயம்வந்ததாக நினைத்து, "இத்தைச் சடக்கெனப்போய் அறியும்" என்று தேவரீர் அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் இங்குத்தைக்குக் காவலாகநிறுத்திப் போகையாலும், பெருமாளுடைய ஶௌர்யத்தை யறிகையாலும் "அங்குத்தைக்கு ஒன்றும்வாராது, தேவரீர் பயப்பட்டருளவேண்டா" என்று விண்ணப்பம்செய்து, தாம்போகமாட்டாமல் சுற்றிக் கொண்டுநிற்க, அவர் நில்லாமல் போகவேண்டும்படி தேவரீர் சில வருளிச்செய்கையாலே, பிற்பாடு அங்கே இளையபெருமாள் பிரிந்து போனது மோரடையாளம். .... (எ)

கத்தாமேயெழுந்தருளுவானென்னென்னவருளுகிறார் (இளையபெருமாளையித்யாதி). இத்தால் பிராட்டிவார்த்தையில் அபிநிவேஶத்தாலே தாம்காவலாக விராமலெழுந்தருளினாரென்று கருத்து. ம்ருகத்தின் பின்தொடருகை திருவடிக்கொரு உபகாரகமல்லாமலிருக்க, எம்பிரானென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (பின்பித்யாதி).

பெருமாள் காவலாகவைத்திருக்க, இவர் பிரிகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன, அத்தைப்பரக்கவுபபாதிக்கிறார் (நெடுந்தூரமித்யாதி) ... (எ)

மூ.—மைத்தகுமாமலர்க்குழலாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்
ஒத்தபுகழ்வானரக்கோ னுடனிருந்து நினைத்தேட
அத்தகுசீரயோத்தியர்கோ னடையாளமிவை மொழிந்தான்
இத்தகையாலடையாள மீதவன்கைமோதிரமே. (அ)

பெருமாள் பிரிந்தபோது இளைய பெருமாளுண்டு. இவர் பிரிந்ததிறே அரிதாய்த்தோற்றுகிறது. (க) "நவஸீதாஸுயா ஹீநா - நசஸீதாத்வயாஹீநா" என்னவும் பொருந்தாமையோ டேகொண்டுபோருவது, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடேகூடினபோது பாகவதலாபத்தாலே உருக்காண்பது, அதினுடைய அலாபமே ஸித்திக்கில் "கிம்கார்யம்" என்பது முதலாகக்காரியப்பாடொழிய வறியாதவர்க்கும் இவருடைய வசநபரிபாலநம் செய்கிறவர்க்கும் இக்கலக்கம் பைத்ருகமாமித்தனையிறே. .... (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (மையித்யாதி) நீ இவையெல்லா மறிந்தபடி யென்?" என்றருளிச்செய்ய, அதுக்கு ஹேது இன்ன தென்கிறது இப்பாட்டால்.

ஸ்வா;—(மையித்யாதி). திருக்குழலிருட்சிக்கு மையொரு புடைக்கொப்பாக்கி, அதின்மேலே மலரையும்கூட்டுகையால், இப் போதுகண்டதன்றே, கீழ்"நெறிந்தகருங்குழல்"என்கிறபோலே யிறே இப்போது பொலிவழிந்து ஆர்ப்பேறிக்கிடக்கச் செய்தேயும் இதுக்குப்ராப்தமாகத்தகுவனதேடிச்சொல்லவுமாமிறே, நல்சரக்கு க்குவந்தவழுக்காகையாலே.இக்குழல் மைத்தகுமாமலர்க்குழலாக வன்றோ புகுகிறது" என்று மங்களவாசகமாகவுமாம். (வைதேவீ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மைத்தகுமாமலர்க்குழலாய்). மை போலே இருண்டு ஶ்லாக்யமானமலரோடே கூடியிருக்கும் குழலையு டையவளே! இந்த விசேஷணங்கள் இப்போதிருக்கிற இருப்புக் குச் சேராமையாலே, இப்படியிருக்கைக்கு யோக்யமான குழலெ ன்றுசொல்லுகிறுனித்தனை.பிரிவாற்றாமையாலேபேணுமலிருக்கை யால் புழுதிபடைத்துப் பூமாறியிறே யிப்போது கிடக்கிறது. (வை

அரு;-எட்டாம்பாட்டு. (மைத்தகுவித்யாதி) இவ்விசேஷணங்கள் இப்போ தை யிருப்புக்குச்சேராமையை உபபாதிக்கிறர்(பிரிவாற்றாமையாலேயித்யாதி)

(க) ரா-அ-டுக.௬க.

இதுவும் பைத்ருகம். (விண்ணப்பம்) முறைமை தோன்றச் சொல்லுகிறான். (ஒத்தவித்யாதி) ஸக்யராய் சோகஹர்ஷங்களொத்திருக்கையாலே "ஒத்தபுகழ்" என்கிறது. (வாநரக்கோன்) வாநரராஜேவீ) தேஹத்தை உபேக்ஷித்திருக்கிறபடியைக்கொண்டு சொல்லுகிறான். (விண்ணப்பம்) இந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணுமென்கை.

(ஒத்தபுகழ்வானரக்கோன்) காண்பதற்குமுன்னே (க) "ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி - ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி" (உ) "ஸுக்ரீவம் சரணம்கத:-ஸுக்ரீவம் சரணம்கத:" என்று இளையபெருமாள் அருளிச்செய்யும்படிதாமே பஹுமாநம் பண்ணிக்கொண்டுவந்து, கண்டபின்பு அக்நி ஸாக்ஷிகமாக ஸக்யம்பண்ணி, (௩) "த்வம்வயஸ்யோஸிஹ்ருத்யோமேஹ்யேகம் து:க்கம்ஸுகஞ்சநௌ - த்வம்வயஸ்யோஸிஹ்ருத்யோமேஹ்யேகம் து:க்கம்ஸுகஞ்சநௌ" என்று பெருமாள் அருளிச்செய்த பின்பு, "பெருமாளோடு சோகஹர்ஷங்கள் ஒத்துப்போந்தவர்" என்னும் புகழையுடையராய் வாநராதிபதியான மஹாராஜர். இப்போது வாநராதிபதியென்றது ஸாபிப்ராயம். அதாவது-தேவரீரைத்தேடுகைக்காக (ச)"யாம்கபீநாம் ஸஹஸ்ராணி-யாம்கபீநாம்ஸஹஸ்ராணி" என்கிறபடியே திக்குக்கள் தோறும் திரள்திரளாகப் போகவிடத்தக்க வாநரஸேனையையுடையவரென்கை. (உடனிருந்து) மால்யவானிலும் கிஷ்கிந்தையிலுமாகப் பிரிந்திருந்துபோய் பெருமாளுடன் கூடியிருந்து.

ஒத்தவரென்றும், புகழையுடைய வாநரக்கோனென்றும் அக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ஒத்தவரென்றதுக்கு சோகஹர்ஷங்களிலொத்தவரென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்யக்கோலி அதுக்கு ஹேதுவைப்ரக்ருதோபயுக்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (காண்பதற்கு முன்னே யித்யாதி). சோகஹர்ஷங்களொத்தவரென்றும் புகழன்றிக்கே, குணாந்தரத்தால்வந்தபுகழ்-நினைத்தேடவென்றதுக்குப் புகழல்லவென்று திருவுள்ளம்.ஸுக்ரீவனென்னாதே வாநரக்கோனென்றதுக்கு பாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்போதித்யாதி வாக்யத்தாலே). "நினைத்தேட" என்றவநந்தரம் "ஆள் விடுகிறவளவில்" என்றத்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி, அப்போது தம்மோடே தானே பெருமாள

(க) ரா-கி-ச-க௮. (உ) ரா-கி-ச-கக-
(௩) ரா-கி-ரு-க௮ (ச) ரா-கி-ஸு-௩௦-௩.

ஜன்• (உடனிருந்து) சேரவிருந்து. (நினைத்தேட) தேவரீரைத் தேடிக்கொண்டுவருவதாக.

(அத்தகு சீரித்யாதி) இந்த ஶோகத்துக்குத் தகுதியான வந்த சோகத்தையுடையராய், திருவயோத்யைக்கு நிர்வாஹகராக ப்ராப்தரானவர். (அடையாளமிவைமொழிந்தான்) அவன் மொழி

(நினைத்தேட) தேவரீரைத்தேடுகைக்காக. ஸர்வதிக்குக்களிலும்ஆள் விடுகிறவளவிலே, (க) "விஶேஷேண து ஸுக்ரீவோ ஹநூமத்யர்த்த முக்தவாந் - விசேஷேண துஸுக்ரீவோ ஹநூமத்யர்த்த முக்தவாந்" என்கிறபடியே எல்லாரையும் போலன்றிக்கே விசேஷித்து என்னையபிமானித்து "இவன் இக்காரியத்துக்கு ஸமர்த்தன்" என்று மஹாராஜர் திருவுள்ளம்பற்றினவநந்தரம்.

(அத்தகுசீரயோத்தியர்கோனடையாளமிவைமொழிந்தான்)தேவரீரைப்பிரிந்தபின்பு ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே கடித்ததும் ஊர்ந்ததுமறியாதே ஏதேனுமொரு போக்யபதார்த்தங்களைக் கண்டால் தேவரீரை நினைத்து ஈடுபடாநின்றுள்ள அந்தநிலைக்குத் தகுதியான ப்ரணயித்வகுணத்தை யுடையராய், ஸ்ரீபரதாழ்வான் * அடிசூடுமரசாய்த் திருவடிநிலைகொண்டு போகையாலே திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்குத் தாமேராஜாவான பெருமாள், விண்ணப்பஞ்செய்த இந்த வடையாளங்களெல்லாம் அடியேனுக்குத் தம்முடைய திருப்பவளத்தாலே யருளிச்செய்தார்; அல்லாதபோது * மல்லிகைமாமாலைகொண்டு அங்கார்த்தது அடியேனுக்கு அறியக்கூடுமோ?

டையாள மருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையுமருளிச் செய்துகொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (தேவரீரையித்யாதி).

அத்தகுசீரென்றதுக்கு-ஒத்தபுகழென்றுசொன்ன புகழுக்குத்தக்ககல்யாணகுணமென்று சொல்லுமளவில் "அடையாளமிவை மொழிந்தான்" என்றதுக்குஹேதுவாகக் கூடாமையால் "அ" என்றதச்சப்தம் புத்திஸ்த்தபராமர்ஶியாக்கித்தாத்பர்யமருளுகிறார்(தேவரீரைப்பிரிந்தவித்யாதி).(பெருமாள்)என்றவநந்தரம் "நான்" என்று சேஷம். தம்முடைய திருப்பவளத்தாலே அருளிச்செய்தாரென்றதுக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் (அல்லாத வித்யாதி). இத்திருமொழியிலே திருவடியருளிச் செய்ததாகச்சொன்னவடையாளங்களெல்லாம் தமக்குப் பெருமாள் தாமே யருளிச்செய்ததாகச் சொன்னாரென்று மயர்வற

(க) ரா-கி-௪௪-க.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௩-ப, ௧0-தி, அ-பா, மைத்தகு. அசாக ந்தவடையாளங்களிவை. (இத்தகையாலடையாளம்) என்னுல் விண்ணப்பம் செய்யலாமடையாளமிவ்வளவு. அவரருளிச்செய்த வற்றில் என்னுல் தரிக்கலாவதும் விண்ணப்பம் செய்யலாவதும் இவ்வளவே. (ஈதவன் கைமோதிரமே) "அவர் திருவிரலில் சாத்தினவறுகாழியிது" என்று, "அடையாளங்களில் சங்கையில்லை. சங்கையுண்டாய்த்தாகிலும் தேவர்க்குத் தெளிய வேண்டுவதெல்லாம் போரும் இது" என்று திருவாழியாலே ப்ராண ப்ரதிஷ்டை பண்ணுகிருன். ... . (அ)

(இத்தகையா லடையாளம்) ஆனபின்பு, விண்ணப்பஞ்செய்த வடையாளமித்தனையும் இந்தப்ரகாரத்தாலே வந்ததென்று அறிவித்து. (ஈதவன்கைமோதிரமே) இது அவர்திருக்கையில் திருவாழி மோதிரமென்று, (க) "ராமநாமாங்கிதஞ்சேதம் பஶ்யதேவ்யங்குளீயகம் - ராமநாமாங்கிதஞ்சேதம் பஶ்யதேவ்யங்குளீயகம்" என்கிறபடியே பெருமானுடைய திருநாமத்தாலே அங்கிதமாயிருக்கிற திருவாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்தாணுய்த்து. ... (அ)

மதிநலமருளப்பெற்ற வாழ்வாரருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீராமாயணத்தில்பெருமாளருளிச் செய்ததாகவில்லாமலிருந்தாலும் இது கல்பாந்தரமென்றுகொள்வது. காகாஸுரவ்ருத்தாந்தத்தைப் பிராட்டி தாமடையாளமாகச் சொல்லியிருக்கையாலேயும் அந்தகாகவ்ருத்தாந்தம் பெருமாளருளிச் செய்ததாகச்சொன்னதுக்கும் கல்பாந்தரமென்கையாலே விரோதமில்லை.

"அடையாளமிவையித்தகையால் மொழிந்தான்" என்றந்வயித்துச்சொல்லுமளவில் "இத்தகையால்" என்றதுக்குவையர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையால், ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியாக்கி "அறிவித்து" என்றுருபதமத்த்யாஹரித்தர்த்தமருளுகிருர் (ஆனபின்பித்யாதி). மேல்பாட்டில் "உச்சிமேல்வைத்துக்கொண்டு உகந்தனள்" என்றருளிச்செய்கைக்கநுகுணமாகஇப்பாட்டில் "மோதிரமே" என்றவநந்தரம் "என்று கொடுத்தான்" என்றத்த்யாஹரித்தர்த்த மருளிச்செய்கிருர் (இது அவர் திருக்கையிலித்யாதி) ... ... (அ)

(க) ரா-ஸு-௩௬-௨.

மூ.—

திக்குநிறைபுகழாளன் தீவேள்விச்சென்றநாள்
மிக்க பெருஞ்சவைநடுவே வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண்டு
ஒக்குமாலடையாள மனுமானென் றுச்சிமேல்
வைத்துக்கொண்டுகந்தனளால் மலர்க்குழலாள்சீதையுமே. (௯)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (திக்கித்யாதி) திக்குநிறைந்த புகழையுடையவனென்று விஶ்வாமித்ரனுக்குப் பேரானபோது பஞ்சாஶத்கோடி விஸ்தீர்ணமான அண்ட நிர்வாஹகன் முதலானோர்அநுவர்திக்கும்படியாகவும், ஒரு ருஷியாலே ஒருராஜா சண்டாளனாக அந்த சண்டாளந்தன்னையே வாரேயுறுப்பாகயஜிப்பித்து, அந்தஶரீரத்தோடே ஸ்வர்க்கமேற்றி, "ஸ்வஸ்தி-த்வம்ஸ" என்கிறவளவிலும் "நில்" என்னவல்லனாகையாலும், ராஜர்ஷியானதான் ப்ரஹ்மர்ஷியாகையாலும், க்ஷத்ரியத்வம்பின்னாட்டாமையாலும், அண்டாந்தர்கதமான விந்ததிக்குக்களெல்லாம் தபஃபலமாக நிறைந்த புகழையுடையவனென்னவுமாம். ஒரு ராஜாவை சண்டாளனாக்கி, ஒரு சண்டாளனை ப்ராஹ்மணனாக்கவல்லவனுடைய ஶாபத்தையிறே இவனிப்படிசெய்தது; ஆகையால்தபஸ்ஸுக்கள் ஔபாதிகமானால் எல்லாம் செய்யலாமிறே. அன்றிக்கே பெருமாளானபோது அண்டாந்தர்கத மாயன்றே புகழிருப்பது. அந்த விஶ்வாமித்ரன் பெருமாளை (க) "அஹம்வேத்மி—அஹம்வேத்மி" என்கிறபோது "ம

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (திக்கித்யாதி) தத்வஜ்ஞானத்தாலும், ப்ராக்ருதவிஷய வைராக்யத்தாலும், முமுக்ஷுவாய் பலாபிஸந்திரஹிதமாக கர்மாநுஷ்ட்டாநங்களைப்பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலும், ஸர்வதிக்குக்களிலும் நிறைந்த புகழையுடையனை ஸ்ரீஜநகராஜனுடைய ஆஹவநீயாத்யக்நித்ரயத்தோடே பண்ணும் யாகத்திலே விஶ்வாமித்ரமஹர்ஷிகொண்டு செல்ல, எழுந்தருளின

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (திக்கித்யாதி) "திக்கு-திக்குக்கள் தோறும் நிறை-பூர்ணமான, புகழாளன்-யஶஸ்ஸையுடையவனானவன், அப்படிப்பட்ட ஜநகமஹாராஜருடைய தீயோடுகூடின வேள்வி-யாகத்தில் பெருமாள் சென்ற நாளிலே" என்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ஜநகனென்றுதே "திக்கு நிறை புகழாளன்" என்றதுக்கு ஹேதுக்களைக்காட்டா நின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (தத்வஜ்ஞாநத்தாலுமித்யாதி). பெருமாள் மோதிரமென்றதே

(க) ரா-பா-௧௯-௧௪.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௩-ம், ௰-தி, ௬-பா, திக்குநிறை. அசாஉ

ஹாத்மா" "ஸத்யபராக்ரமர்" என்றறிவேன். மஹாதேஜஸ்விக ளான வஸிஷ்டாதிகளும் மற்றுமோரோரதபஸ்ஸுக்களில் நிலை நின்றவர்களும் அறிவார்களென்றுனிறே. (திவேழ்வியித்யாதி) யஞ் ஜத்தில் அக்நிஹோத்ரரக்ஷணவ்யாஜமாக விச்வாமித்ரன்பின்னே சென்றநாள். (மிக்கவித்யாதி) ப்ராஹ்மணரும் க்ஷத்ரியரும்திரண் டபெரிய திரள் நடுவே சென்று வில்லை முறித்துப் பாணிக்ர ஹணம் செய்கிறபோது திருக்கண்களாலே ரூபமும் திருக்கைகளா லே ஸ்பர்சமும் கண்டு.

(ஒக்குமித்யாதி) நீ முன்பு சொன்னவடையாளங்களும்நான் பாணிக்ரஹணகாலத்தில் கண்டதும்; [ஸத்-ஸு: கரவிஹ-ஷணம்- பர் துஃகரவிபூஷணம்] "இது அவன் கைமோதிரம்" என்று தந்த

காலத்திலே. (மிக்கபெரும் சவைநடுவே) மிகவும்பெரிய ஸபாமத் யத்திலே. (வில் இறுத்தான் மோதிரங்கண்டு) தனக்கு சால்மாகக் கல்பித்திருந்த வில்லை முறித்த பெருமாளுடைய திருக்கையிலே அப்போது கிடந்ததாய், பின்பு பாணிக்ரஹணம் பண்ணுகிற போது தன்கையிலே உறுத்தினதாய், ஸர்வகாலமும் பெருமாள் திருக்கையிலே கிடக்குமதான திருவாழிமோதிரத்தைக்கண்டு.

(ஒக்குமித்யாதி) அநுமானே! நீமுன்பு சொன்னவடையாளங் களும் திருவாழிமோதிரத்திலடையாளமும் ஒக்குமென்று அவன் முகத்தைப் பார்த்துச்சொல்லி, (க) "ம்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணாஸா

"வில்லிறுத்தான் மோதிரம்" என்றதுக்கு ப்ரயோஜந மருளுகிறார் (தனக்கித் யாதி).

"அனுமான் அடையாள மொக்குமென்றுச்சிமேல் வைத்துக் கொண்டு மலர்க்குழலாள் சீதையுமுகந்தனளால்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ர மாண பூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அநுமானே யித்யாதி). (திருவாழி மோதிரத்திலடையாளம்) என்றது - பெருமாள் திருநாமத்தை, உச்சிமேல் வைத்துக்கொண்ட வநந்தரம் "மலர்க்குழலாளாய் உகந்தனள்" என்றுசொன் னதுக்கு பாவநாப்ரகாஷம் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அது இவ்வசநத் தில் தோற்று மென்று வசநத்தை யருளுகிறார் (க்ருஹீத்வேத்யாதி).

(க) ரா-ஸு-௩௬-௪.

பின்பு "அநுமான்" என்று ப்ரீதியோடே வாங்கித்திருக்குழலிலே வைத்துக்கொண்டு பெருமாளோடே ஒருபடுக்கையிலே யிருந்து அவரலங்கரிக்க, பூமுடித்தாப்போலே யிருந்தாள். மண்ணில் பரிமளம் வடிவுகொண்டாப்போலேயிறே வடிவுதானிருப்பது. மணந்தான் கந்தகுணியாயிறே யிருப்பது அபியாலே இருவரையும் காட்டுகிறது-

---

ஸா தத் ப⁴ர்த்ருகரவிபூ⁴ஷணம்| ஸ ப⁴ர்த்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா ஜாநகீ முதி

தாப⁴வத் - க்ருஹீத்வாப்ரேக்ஷமாணாஸா பர்த்து꞉கரவிபூஷணம் | பர்த்தாரமிவஸம்ப்ராப்தா ஜாநகீமுதிதாபவத்." என்கிறபடியே-அத்திருவாழிமோதிரத்தை வாங்கி அதினுடைய கௌரவமும் தன்னுடைய ஆதரமும் தோற்றத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டு, பின்னை அத்தைக் கையிலேயேந்தி, வைத்தகண்மாறுமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே அத்திருவாழிமோதிரத்தோடுசேர்ந்ததிருக்கைவிரலையும் அத்தோடு சேர்ந்ததிருக்கையையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருத்தோள்களையும் நினையாநின்று கொண்டு, அவ்வழியாலே திருமேனியெல்லாவற்றையும் நினைத்து, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே பெருமாள்

ஸா தத் ப⁴ர்த்ருகரவிபூ⁴ஷணம் க்³ருஹீத்வா, ப்ரேக்ஷமாணா-ப்ரகர்ஷே-

ண ஈக்ஷமாணா-பர்த்து꞉கரவிபூஷணம்க்ருஹீத்வா, ப்ரேக்ஷமாணா-ப்ரகர்ஷேண ஈக்ஷமாணா] வைத்தகண் வாங்காதே பார்த்துக் கொண்டிருக்குமவள், [ஸைவம்பூ⁴தா ஜாநகீ ஸா தத் ப⁴ர்த்தாரம் ப்ராப்தேவ முதி³தாப⁴வத்

ஏவம்பூதாஜாநகீ பர்தாரம்ப்ராப்தேவமுதிதாபவத்] ப்ராப்தாவென்றது - ஸம்யக்ப்ராப்தாவென்ருய், ஒரு படுக்கையிலே பெருமாளையடைந்தவளென்றபடி. ஒரு படுக்கையிலே யடைந்தாப்போலே இவள் ஸந்துஷ்டையாகிறபடி சொல்லுகையாலே பெருமாளுடைய திருவாழிமோதிரத்தைக்கண்டபின்பு அவருடைய திருக்கையையும் அத்தாலே திருத்தோளும் அப்படி மேன்மேலும் திவ்யாவயவங்கள் திவ்யமங்கள விக்ரஹம், இவற்றைத்திருவுள்ளத்திலேபாவித்து, முதிதையாளுளென்றுகொள்ளவேணுமென்று கருத்து. இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி "உச்சிமேல் வைத்துமலர்க்குழலாளாயுகந்தனளால்" என்னுமிவற்றுக்கர்த்தமருளுகிருர் (திருவாழிமோதிரத்தை யித்யாதி). சீதையுமென்றது இப்படி க்லேஶித்தவளென்ருய், அவளுமொருப்படி க்லேஶம் தீர்ந்து உகந்தாளேயென்று ஆஶ்சர்யப்படுகிருரென்று கருத்து. ... (௯)

மூ.—வாராருமுலைமடவாள் வைதேவிதனைக்கண்டு
சீராருந்திறலனுமன் தெரிந்துரைத்த வடையாளம்
பாராரும் புகழ்ப்புதுவைப் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
ஏராரும் வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித்தலைக் கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(வாராரித்யாதி) முன்பெல்லாம் நெகிழ்ந்து கிடந்த கச்சு திருக்குழலிலே திருவாழிமோதிரம் சேர்ந்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே திருமுலைத்தடங்கள் விம்மிநிறைந்த தென்றுதோற்றுகிறது. "மடவாள்" என்று முறப்பட்ட வொடுக்கமாதல். ஸ்த்ரீத்வமாதல். (வைதேவிதனைக் கண்டு) தேஹநிபந்தநமான ஸ்த்தூலகார்ஸ்யங்களை மதியாத குடிப்பிறப்பையுடையவளை. (தனைக்கண்டு) அந்த: புரகார்யம் தலைக்கட்டுகையாலே ராமதாஸன் என்று தன்னையும் கண்டென்னுதல். இவளைக் கண்டாலல்லது பெருமாளையும் காணவொண்ணாமையாலே இருவரையும் கண்டென்னுதல். (சீராருமித்யாதி) (௧) "ந வஹ்நிஷ்த: வ்யூநா:-நசஸங்குசிதா: பந்தா:"

அலங்கரிக்கப் பூமுடித்து ஒருபடுக்கையிலே யிருந்தாப்போலே தோன்றி, பிராட்டி மிகவும் ப்ரீதையானாளென்று ஆஶ்சர்யப்பட்டருளிச் செய்கிறார். .... (௯)

அவ. — நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப்பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (வாராருமித்யாதி) வாரோடு சேர்ந்திருக்கைக்கு யோக்யமாயிருக்கச்செய்தே, இப்போதுவெறும்புறத்திலே யிராநிற்பதான முலையையுடையளாய், விரஹத்தால்வந்த துவட்சியையு முடையளாய்,தேஹத்தில் உபேக்ஷையாலே விதேஹபுத்ரியானமை தோற்றவிருக்கிற பிராட்டியைக்கண்டு. (சீராரும் திறலனுமன்) முதலிகளெல்லாரு முண்டாயிருக்க "இவனே இக்கா

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (வாராருமித்யாதி) "சீரென்று-ஜ்ஞாநாதிகளாய், அத்தால் ஆர்-பூர்ணனாய், திறல்-மிடுக்கையுடையவன்" என்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ஹேது பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (முதலிகளித்யாதி). இத்திருமொழியில் திருவடி வார்த்தையாக முடியவில்லாமலே

---

(௧) ரா.

என்னைவேண்டாதசீர். (க) "நத்ஜெயம்கயஞ்ஞநா | ஜௌஷொயசாவி சவ்ய ஹஸ்தாஜெத உமஹிஷிதம்-நத்யஜேயம் கதஞ்சநதோஷோ யத்யபிதஸ்யஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்" என்றவர்க்குப்ராண பர்யந்தமாகப் பரியாதசீர். "வத்யதாம்-வத்யதாம்" என்றபரிவர்க்கும் பெருமாள் தமக்கும் ப்ராணனையுண்டாக்கினசீர். (உ) "கிம்கோப மூலம் மநுஜேந்த்ரபுத்ர-கிம் கோப மூலம்மநுஜேந்த்ர புத்ர" என்று இளைய பெருமாள் ஸந்நிதியிலே நிற்கும்படி தம்பதிகளை ஸாரஜ்ஞகமாக்கின சீர். (ஆரும்) நிறையும். ஆஸ்ரயத்திலே சேருவதற்கு முன்னே† ஆர்ந்த தென்னலாயிறேதோற்றுகிறது. (திறல்) ஔஷதபாவதங்கள் நிமித்தமாகச் செய்த ஸாமர்த்யங்களென்னுதல். ஆழியிலுண்டானவிரோதிவர்கங்களை நீக்கிப்போந்த ஸாமர்த்யமென்னுதல். (அநுமன்) வீரத்தழும்புசுமக்கவல்லவன்.

(தெரிந்தித்யாதி) பெருமாளருளிச்செய்தவற்றில்தான் தரித்தவற்றில்சொல்லலாமவற்றில் சொல்லவேண்டுமடையாளமிறே தெரிந்துரைத்ததும். (பாராருமித்யாதி) உபயவிபூதியும் நிறைந்த புகழையும்திருமாளிகையும்பட்டர்பிரானென்கிற திருநாமத்தையுமுடைய ஆழ்வார், பெருமாளுக்கும்நாய்ச்சிமாருக்கும்திருவடிக்குமுண்டான விசேஷகுணங்களைச் சேர்த்தருளிச்செய்த விப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லார். (ஏராரித்யாதி) எல்லாநன்மைகளும்சேர்

ரியம் செய்யவல்லான்" என்று பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றி அடையாளங்களும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்துவிடும்படி ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் பரிபூர்ணனாய், நினைத்ததுமுடிக்கவல்ல சக்திமானாயிருக்கிற திருவடி.

(தெரிந்துரைத்தவடையாளம்) பெருமாளருளிச் செய்தபடிகளில் ஒன்றும் தப்பாமல் ஆராய்ந்து பிராட்டிக்கு விஸ்வஸநீயமாக விண்ணப்பம் செய்த வடையாளங்களை. (பாராருமித்யாதி) பூமியெங்கும் நிறைந்த புகழையுடையரான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த பாடலானவிப்பத்தை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். (ஏராருமித்யாதி) எல்லாநன்மைகளும் சேர்ந்த பரமபதத்திலே, (௩) "அடியரோடிருந்தமை" என்கிறபடி

(க) ரா-யு-௧௮-௩. (உ) ரா-கி-௩௩-௪௦. (௩) தி-வாய்-௧௦-௯-௧௧.
† (பா) ஆராய்ந்த.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

PERIYÂLVÂR TIRUMOZI

மிகவேண்டுவது இங்கேயாகையாலே செல்லாநிற்கும். (சீர்) அம்மலைமேல் வர்திக்கிறவர்களும், அம்மலைமேலுண்டான பதார்த்தங்களைப்பக்வமாக்கி, அங்கேயிருந்திறே திருமலையாழ்வாரை(௧)"உன் பொன்னடிவாழ்க" என்று அமுதசெய்யப்பண்ணுவதும். ஆஶ்ரிதர் ஸந்நிதி பண்ணவேணுமென்ற விடத்திலே ஸந்நிதிபண்ணுமவரிறே திருமலையாழ்வாரும். அன்றிக்கே "உன்பொன்னடிவாழ்க" என்கிறது அழகராகவுமாம். இருவர்க்குமுண்டிறே மங்களாசாஸநபரரான வாஶ்ரிதர்க்குப் பரதந்த்ரராகை. இரண்டிடத்திலுமுண்டிறே *பின்னுமாளும் செய்மைகை' எவம் ப்ரகாரமான குணங்களையும், "திருமாலிருஞ்சோலைமலை" என்கிறதிருநாமத்தையுமுடையராயிறே திருமலையாழ்வார் தாமிருப்பது. இனக்குறவர் "பொன்னடிவாழ்க" என்கிறது, "எந்தாய்" என்கிறதிலே ப்ராதாந்யம். இங்குத் திருமாலிருஞ்சோலையென்கையாலே திருமலையாழ்வார்மேலே ப்ராதாந்யம். அதுக்கடி-அழகர்க்கு(௨)"சென்றால்குடையாம்" என்கிறபடியே இஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கையிறே. "தென்" என்று திக்காதல், அழகாதல், தென்னவென்கிற ஆளப்பமாதல். மாலும் இருமையும்-பெருமையாய், மிக்க பெருமையென்னுதல், மாலினுடைய பெரியசோலையென்னுதல், *மயல்மிகு பொழிலாய், மாலுக்கு மாலைவிளைக்குமென்னுதல். ... ... (௨)

---

*புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிக்காட்டுகிற குறவரும் "உன் பொன்னடிவாழ்க" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே நிலத்தின் மிதிதானிருப்பது. (சீர்த்தென்திருமாலிருஞ்சோலையே) இப்படியிருந்துள்ள கௌரவத்தையுடைத்தாய், அழகியதாயிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலையென்கை.

உட்கொண்டு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (புனத்தினையித்யாதி). புனத்தில் தினையைமுறித்து ஹவிஸ்ஸாகக்காட்டி, புதியதமுது செய்யப் பண்ணியென்று பாசுரார்த்தம். (தினை) தாந்ய விசேஷம். இத்தால் ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கும் கூட எம்பெருமானைப் பற்றவழியாத குறவருங்கூட அந்நில ஸ்வபாவத்தாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியானால், பகவத்விஷயத்தில் ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளுமவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே யென்று தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. தென்னென்றதினர்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. (௨)

---

(௧) ௫-௩-௩. (௨) க-திருவ-௫-௩.

மூ.—தக்கார்மிக்கார்களைச் சஞ்சலஞ்செய்யுஞ் சலவரைத்
தெக்காநெறியே போக்குவிக்குஞ் செல்வன்பொன்மலை
எக்காலமுஞ் சென்று சேவித்திருக்குமடியரை
அக்காநெறியைமாற்றுந் தண்மாலிருஞ்சோலையே. (ங)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (தக்காரித்யாதி) ஈஸ்வரனோடொக்கக்ருபையொத்திருக்குமவர்கள். (தக்கார்) ஈஸ்வரனுக்குத் தகுதியானவர்கள். அதாவது-நினைவொன்றாயிருக்கை. ஸர்வாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிற க்ருபையொத்திருக்கை. (மிக்கார்களை) ஈஸ்வரனிலும்பிராட்டியிலும் க்ருபைமிக்கிருக்கை. அதாவது-புருஷகாரமாவார்-கைவிட்டவர்களைக் கொள்ளுமவர்களிறே. (க)"அன்னையாயத்தனையென்னையாண்டிடுந் தன்மையான் சடகோபனென் நம்பியே" என்று ஈஸ்வரனும் பிராட்டியும் செய்யுங் காரிய

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (தக்கார்) ஈஸ்வரனோடொக்க க்ருபையொத்திருக்குமவர்கள். (தக்கார்) ஈஸ்வரனுக்குத் தகுதியானவர்கள். அதாவது-நினைவு ஒன்றாயிருக்கை. "ஸர்வாத்மாக்களுமுஜ்ஜீவிக்கவேணும்" என்கிற க்ருபை ஒத்திருக்கை. (மிக்கார்களை) அவனைப்போலே ஸ்வதந்த்ரராய், அபராதங்களைக் கண்டவாறே (உ)"க்ஷிபாமி-க்ஷிபாமி"(ங)"நக்ஷமாமி-நக்ஷமாமி," என்கையன்றிக்கே, எப்போதுமொக்கஅநுக்ரஹ சீலராயிருக்கையாலே அவனிலுங் காட்டில் அதிகராயிருக்குமவர்களை. ஆகையிறே-இவர்களைப் பற்றுமிடத்தில் புருஷகார நிரபேக்ஷமாகப் பற்றலாயிருக்கிறது.

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (தக்காரித்யாதி) "தக்கார் மிக்கார்கள்" என்றதுக்கு துல்யரென்றும் அதிகரென்றும் தோன்றுகையாலே, அது சேராமையாலே ஓராகாரத்தாலே துல்யரென்றும், ஓராகாரத்தாலே அதிகரென்றும்விவக்ஷித்து தௌல்யத்தைக் காட்டுகிறார் (ஈஸ்வரனோடித்யாதி). (ஈஸ்வரனோடொக்க) என்றது - ஈஸ்வரனோடொக்கும்படியாக வென்கை. புநஃ ப்ரதீகம் க்ரஹித்துபாப்தார்த்தமருளுகிறார் (தக்காரித்யாதி). தகுதியானவரென்று ஶப்தார்த்தமாகில் க்ருபை யொத்திருக்குமவர்களென்று சொன்னபடியெங்ஙனேயென்னவிவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). உக்தார்த்தத்தை உபபத்தியாலே த்ருடீகரிக்கிறார் (ஆகையிறேயித்யாதி. எப்போது மொக்கவநுக்ரஹஶீலரென்கைக்கு ப்ரமாணங்களைக்காட்டுகிறார் (சலிப்பின்றியித்யாதி)'

(க) கண்ணி-எ. (உ) கீ. (ங) வராஹபு.

மும்செய்து, தாம்செய்யும் காரியமும் செய்கையாலே மிக்காரென்கிறது. (க) "வருமையுமிம்மையும்நன்மையளிக்கும் பிராக்களே" என்று இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ரக்ஷிப்பாரிவர்களிறே. ஈஶ்வரனருளிலும் இவர்களருளிறே நன்றாயிருப்பது. (உ) "நல்லருளாயிரவர்நலனேந்தும் திருவல்லவாழ்" என்னக்கடவதிறே.

(சஞ்சலம் செய்யும் சலவரை) பகவத் விஷயத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணும் க்ருத்ரிமரை. ஶ்ரீதண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள் பகவத்த்யாநம் குலைந்து (ங) "வநஹிவஶ்ஶரீராணி-ஏஹிபஶ்யஶரீராணி" என்று உடம்புக்கு மன்றாடும்படியாய்த்திறே (சலவர்) அநுகூலரைப்போலே வந்து ப்ராதிகூல்யம்

(ச) "சலிப்பின்றி யாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரம் காப்பர்" என்கிறபடியே-ஆஶ்ரயித்தவர்களைச்சலமறநோக்குவாரும்(க)"வருமையுமிம்மையும் நன்மையளிக்கும் பிராக்கள்" என்கிறபடியே இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ரக்ஷிப்பாரும் இவர்களேயிறே, ஆகையால், ஈஶ்வரனருளிலும் இவர்களருளிறே நன்றாயிருப்பது. (உ) "நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தும்திருவல்லவாழ்" என்னக்கடவதிறே.

(சஞ்சலஞ்செய்யும் சலவரை) பகவத்விஷயத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணும் க்ருத்ரிமரை. ஶ்ரீதண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள் பகவத்த்யாநம் குலைந்து (ங) "வநஹிவஶ்ஶரீராணி-ஏஹிபஶ்யசரீராணி" என்று உடம்புக்குமன்றாடும்படியாய்த்திறே-ராக்ஷஸர்கள் கலக்கினபடி. (சலவர்) அநுகூலரைப் போலேயிருந்து ப்ராதிகூல்யம் பண்ணுமவர்கள். (தெக்காநெறியே) நரகத்

ப்ரக்ருதோபஸம்ஹாரம் (ஆகையாலித்யாதி). இவர்களருள் நல்லதென்கைக்கு ஸம்வாதமருளுகிறார் (நல்லருளித்யாதி).

தேக்கா நெறியே போக்குவிக்கைக்கு ஹேதுவாக வேண்டி, சித்த சாஞ்சால்ய பரமாக்கி ஶப்தார்த்த மருளுகிறார் (பகவத் விஷயத்திலித்யாதி). இப்படிகலங்கப்பண்ணின விடமுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (ஶ்ரீதண்டகேத்யாதி) (சலவர்). ச(ஶ)லவான்கள்; அத்தால் கபடிகளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அநுகூலரையித்யாதி). தெக்காவென்று-தெற்குத்திக்குக்குப் பாலகனான யமனைச் சொல்லுகிறதாய், தத்ஸம்பந்தியான நெறி-மார்கமென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றித்தாத்பர்யமருளுகிறார் (நரகத்துக்

(க)தி-வாய்-ங-எ-கு. (உ) தி-வாய்-கு-கூ-கO. (ங)ரா-ஆ. (ச) தி-வாய்-ங-எ-கூ.

பண்ணுமவர்கள். (தெக்காநெறியே) நரகத்துக்குப்போம் வழியே. (போக்குவிக்கும்) மீட்சியில்லை. (செல்வன்பொன்மலை) இப்படி போம்படி பண்ணுகைக்குஹேது ஶ்ரியஃபதியாகையாலே. (க) "அசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் திருமால்" என்னக்கடவதிறே ராவணாதிகளைக் கொல்லுகைக்குத் தபஸ்ஸு பண்ணுமவனிறே. (பொன்மலை) ஶ்ரியஃபதிவர்த்திக்கிற ஶ்லாக்யமான திருமலை.

(எக்காலமும் சென்று சேவித்திருக்குமடியரை) அநந்ய ப்ரயோஜநராய்ப் புறம்பு அந்யபரதையில்லாமையாலே சேவித்திருப்பர்கள். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கிறே காலநியதி உள்ளது. இவர்க

துக்குப்போம் வழியே. யமபுரம் தக்ஷிணதிக்கிலே யாகையாலும், நரகத்துக்குப் போவார் போவது அவ்வழியே யாகையாலும், "தெக்காநெறி" என்று - யாம்யமார்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. (போக்குவிக்கும்) மீட்சியில்லை. (செல்வன்). இப்படி போம்படிபண்ணுகைக்கு ஹேது ஶ்ரியஃபதியாகையிறே. (க) "அசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் திருமால்" என்னக்கடவதிறே. ராவணாதிகளைக் கொல்லுகைக்கு தபஸ்ஸு பண்ணுமவனிறே. (பொன்மலை) இப்படியிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற ஶ்லாக்யமான திருமலை.

(எக்காலமுமித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநராய், புறம்பு அந்யபரதையில்லாமையாலே ஸர்வகாலமும் சென்று ஸேவித்திருப்பர்கள். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கிறே காலநியதியுள்ளது; இவர்களு

கித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "நெறியேபோக்குவிக்கும்" என்றதுக்கு நரகத்தைப்ராபிப்பிக்குமென்றாய், அதில்வர்த மாநார்த்தமருளுகிறார் (மீட்சியில்லை) என்று: (அசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்கும்) என்றதுக்கு (ராவணேத்யாதி). (௨) "[illegible] ஹரிஃ - ஸ்வர்கஞ்துர்கதிமபவர்கிகபதம்ஸர்வஞ்சகுர்வந் ஹரிஃ" என்றதநுஸந்தேயம்.

(புறம்பு அந்யபரதையில்லாமையாலே) என்றதுக்கு பாஹ்யபதார்த்தங்களிலே ப்ரக்ருதிவாஸநையாலே உண்டான வாஸக்தியில்லாமையாலேயென்று கருத்து. "[illegible] - நப்ரதோஷேஹரிம் பஶ்யேத்" என்றிருக்க, ஸர்வகாலமென்னக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி). "அடியரை" என்றது ஹேத்வபிப்ராயமென்கிறார்

(க) தி-வாய்-௩-ரு-௨. (௨) ப்ரீஸ்த.

ளுக்கு காலநியதியில்லை. அதுக்கடி அடியாராகையாலே. (க)"எழுவார் விடைகொள்வாரீன் துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்" என்னக்கடவதிறே. (அக்கான்நெறியைமாற்றும்) அக்காட்டு வழியை மாற்றும். *பாவக்காடிறே. (தண்மாவிருஞ்சோலையே) அழகர் ப்ரதிகூலரைத் தெக்கானெறியே போக்குவிப்பர். திருமலையாழ்வார் அநுகூலரைஅக்கானெறியைமாற்றுவிப்பர். (உ) "பிணிவீயுமாறு செய்வான்திருவேங்கடத்தாயன்" (ரு)"சமன் கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றம்" என்னக்கடவதிறே. அழகரைப் பற்றுகையிலும் * அயன்மலையடைவததுவிறே கருமம்.

க்கு அது இல்லை; அதுக்கடி - * அடியாராகையிறே. (க) "எழுவார் விடைகொள்வா ரீன்றுழாயானை, வழுவாவகை நினைந்துவைகல் தொழுவார்" என்னக்கடவதிறே. (அக்கான் நெறியை மாற்றும்) அக்காட்டு வழியை மாற்றும். * பாவக்காடிறே. (தண்மாவிருஞ்சோலையே) தட்பமாவது-ஸம்ஸாரதாபத்தை ஆற்றுமதாயிருக்கை. அழகர், ப்ரதிகூலரை *தெக்காநெறியே போக்குவிப்பர்; திருமலையாழ்வார், அநுகூலரை*அக்கானெறியை மாற்றுவிப்பர். (உ) "பிணிவீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்தாயன்". (ரு)"சமன் கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றம்" என்னக்கடவதிறே. அழகரைப் பற்றுகையிலும் * அயன்மலையடைவததுவிறே கருமம். .... (ரு)

(அதுக்கித்யாதி). இத்தால் "[illegible] – அத்யந்தபக்தி யுக்தாநாம் நஶாஸ்த்ரம் நைவசக்ரமஃ" என்கிறபடியே ப்ரீத்யதி ஶயத்தாலே கைங்கர்யம் பண்ணுமவர்களுக்கு ஒரு கால நியதியில்லையென்றதாயிற்று. உக்தார்த்தேப்ரமாணம் (எழுவாரித்யாதி). (வழுவாவகை) நழுவாவகை. தச்சப்தம்ப்ரஸித்தித்யோதகமாகையாலேப்ரமாணப்ரஸித்தியைக்காட்டுகிறார்(பாவக்காடிறே)என்று.ப்ரதிகூலரைத்தெக்கான் நெறியேபோக்குவிக்கையாவது- ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநம் பண்ணுகையென்று திருவுள்ளம்பற்றி,பிணியும் ஆஶ்ரித விரோதியாகையாலே அதுக்கு ப்ரமாணமருளுகிறார் (பிணிவீயுமாறித்யாதி). அநுகூலரை அக்கானெறியை மாற்றுகையாவது-பரபங்களைப்போக்கிப் பரமபதத்தைக் கொடுக்கையென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாணம் (சமன்கொளித்யாதி). இப்பாட்டிலர்த்தத்தை யெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றிசுடுபெடுகிறார் (அழகரையித்யாதி). ... ... (ரு)

(க) க-திருவ-உகூ. (உ) தி-வாய்-ரு-ரு-சு. (ரு) தி-வாய்-ரு-ரு-எ.

மூ;—ஆனுயர்கூடி யமைத்தவிழவை யமரர்தம்
கோனார்க்கொழியக் கோவர்த்தனத்துச் செய்தான்மலை
வானாட்டினின்று மாமலர்க்கற்பகத்தொத்திழி
தேனிழிபாயுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. .... (௪)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (ஆனுயரித்யாதி) பசுமேய்க்குமிடையர் திரண்டு.(க)"ஆனானுயன்" என்னக்கடவதிறே இவன் தன்

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (ஆனுயரித்யாதி) கோ(மா)தநரான இடையர், வர்ஷார்த்தமாக வத்ஸரந்தோறும் ஒருதிவஸம் இந்த்ரனை ஆராதித்துப்போரக் கடவர்களாய், அதுக்குடலாக அவர்கள், வாசல்கள்தோறும் ஆக்கியெடுத்துச் செல்லுகிறபடியைக்கண்டு, "நீங்கள்செய்கிறதென்?" என்று கேட்க; "வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சோறிடுகையாயிருக்கும்" என்ன; "நாம் பிறந்து வளருகிற வூரிலே ஒரு த்ரவ்யத்தை தேவதாந்தரம் கொள்ளுகை யாவதென்?" என்று நினைத்து அத்தைவிலக்குகைக்காக, "இந்த்ரனாகிறவனெவன், அவனை நீங்கள் கண்டறிவதுண்டோ, அவன்றான் நீங்களிட்ட சோற்றை உண்ணக்கண்டறிவீகோளோ, ஒன்று மறியீகோளாயிருந்திகோள்; ஆனபின்பு, மேகங்களும் வந்து படிந்து வர்ஷிக்கும்ஸ்த்தாநமாய், என்றுமொக்கப் பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுண்டாய், நமக்கு மழைக்கும் காற்றுக்கு மொதுங்கிடமாய், கோக்களைவர்த்தி(யி)ப்பிக்கையாலே"கோவர்த்தநம்"என்னும் பேரையுடைத்தாயிருக்கிற இம்மலையன்றோ நமக்குத்தெய்வம், இதின் முன்னே நீங்கள் சமைத்தவையெல்லாம் கொண்டுவந்திடுங்கோள்" என்ன; பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ள இடையரெல்லாரும்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (ஆனுயரித்யாதி) இடையரெல்லாரும் இந்த்ராராதநரூபமானவிழவைக்கூட்டிக்கொள்ளுகைக்கு நிமித்தத்தையும், க்ருஷ்ணன் அவனுக்குத் தவிர்த்து மலைக்கிடுவித்தப்ரசாரத்தையும் பரக்க உபபாதியா நின்று கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (கோதநரித்யாதி). ஆயரென்னவமைந்திருக்க, ஆனென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (கோதநரான) என்றது. (கொண்டு வந்திடுங்கோள் என்ன)என்கிறவிதுக்கு கோவர்த்தநத்துக்காம்படி செய்தவென்றத்தோடன்வயம், கூடியென்றதினர்த்தம் (பஞ்சலக்ஷத்யாதி).

(க) தி-வாய்-௧-௮-௮.

னையும். (அமைத்தவிழவை) இடையர்கூடிச் செய்த உத்ஸவத்தை. இதில் உடன்படாதான்க்ருஷ்ணனொருவனுமிறே. அதுக்கடி, தான் பிறந்து இவர்கள் கொடாதபோது, உங்களளவிலே யதிகரித்து அஸாதாரண விக்ரஹத்திலே கைக்கொள்ளும் பதார்த்தங்களை தேவதாந்தர்யாமித்வாரா கைக்கொள்ளுகை திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமாகையாலே. (அமரர்தங்கோனார்க்கொழிய) அமரரென்று தேவஜாதி. கோனென்று இவர்களைக்கும்பிடு கொள்ளுகிறவர். (ஒழிய) க்ருஷ்ணன் நந்தகோபரையழைத்து "பசுக்களுக்கு இந்த மலையிலேயன்றோ புல்லும் தண்ணீரும்; இது கோவர்த்தநமென்று பேராகைக்கடி, கோவை வர்த்திப்பிக்கு மென்றன்றோ? ஆனபின்பு அவனுக்கிடத் தவிர்ந்து இந்தமலைக்கிடப்பாருங்கோள்"என்றருளிச் செய்ய, அவருமதத்தைக்கேட்டு இடையரையழைத்து "இந்தச் சிறுப்பிள்ளைக்குள்ள வறிவும் நமக்கின்றிக்கேயிருந்தது, இவன் சொன்னப்போலே செய்யுங்கோள்" என்ன; அப்படியே செய்கிறோமென்று மலையின்முன்னே கொண்டுபோய்க் குவித்தார்கள். (கோவர்த்தநத்துச் செய்தான் மலை) ❋ அங்கொரு பூத வடிவு கொண்டு அமுதுசெய்து இடையரோடுங்கூட நின்று வேண்டும் வரங்களும் வேண்டிக்கொண்டவன் வர்திக்கிற தேசம்.

திரண்டு இந்த்ரார்த்தமாகக் கல்பித்த உத்ஸவத்தை, முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களையும் கும்பிடு கொள்ளு மேற்றத்தையுடையராய், தம்மைப்போரப்பொலிய நினைத்திருக்குமவர்க்கொழிய, அசேதநமாயிருப்பதொரு பர்வதமான கோவர்த்தநத்துக்காம்படி செய்தவனுடையமலை. அப்படி தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களை அந்யசேஷமாகாதபடி நோக்கி, திருமலையாழ்வார்க்கு சேஷமாக்குகைக்காக அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசமென்கை.

அமைத்த விழவை யென்றதினர்த்தம் (இந்த்ரார்தமாகவித்யாதி). அமரர்தம் கோனென்றதினர்த்தம் (முப்பதித்யாதி). கோனென்றத - பூஜாயாம்பஹுவசநமாகையாலேஅத்யைருளுகிறார் (தம்மையித்யாதி). "கோவர்த்தனத்து" என்றவிடத்தில் சதுர்த்தி விபக்திலுப்தமாயிருக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளுகிறார் (அசேதநேத்யாதி). "ஆம்படி" என்றதத்த்யாஹார்யம். க்ருஷ்ணன் மலையென்னவமைந்திருக்கவும், இப்படிவிசேஷித்ததுக்கு ஹார்த பாவத்தையருளுகிறார் (அப்படியித்யாதி).

(வானாட்டினின்றும் மாமலர் கற்பகத்தொத்திழி தேனுழு பாயும்)இந்த்ரன் கல்வர்ஷம்பொழிவித்தவபராதத்துக்கும்*என்று தன் தேவிக்கன்றின்பப் பூவீயாத வபராதத்துக்கும் தோற்றுப் பணிப்பூவிடுகிறபடி. வானென்று - ஸ்வர்க்கத்தில் பெரிய பூக்களையுடைத்தான கற்பகத்தில் பூங்கொத்துக்களின் தேன் ஆறாய்ப் பாயுமழகிய பரப்பையுடைத்தான திருமலை.

தன் ஶிஷ்யன் புறம்பொருவராலே திருந்திவர்திக்கப்புக்கால் ஆசார்யன் நினைக்கும்படி (க)"யானேநீ யென்னுடைமையும்நீயே" என்றிருக்கிறவனாகையாலே தன்ஸமர்பணத்தின்படி கைக்கொண்டானென்றிருக்கக் கடவன். அன்றிக்கே நாம் தத்விஷயத்திலே சேர்ந்ததுக்கு பலம் (௨)"அடியார்க் கென்னையாட்படுத்தவிமலன்" என்றுஈஶ்வரன் நிலையையறிந்து,ஶிஷ்யன்தானும்"அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தாய்"என்றுப்ரார்த்திக்குமவனாகையாலே மூவர் நினைவாலும் வெறுப்பில்லை. தன் அஸந்நிதியில் புறம்பேதிருந்தினுகில், திருமதிள் திருநந்தவநம் தான் குறையாக்கியிட்டு வைத்துப் போனால் அத்தை வேறே ஒருதார்மிகன் தலைக்கட்டினால் தான் வந்து அவனையுகக்குமாபோலே உகக்கக்கடவன். திருத்தமாட்டாதவர்கள் பக்கலிலே போனால் "இவ்வாத்மாவை எம்பெருமான் நம்மோடே சேர்த்தெடுக்க நினைத்தானென்றிருந்தோம்;இது இப்படி தட்டுப்படுவதே?" என்று அவன் நாஶத்துக்கு நோகக் கடவன். .... (௪)

(வானாட்டிவித்யாதி) ஸ்வர்க்கலோகத்தில் நின்றும், பெரிய பூக்களையுடைத்தான கல்பகத்தினுடைய பூங்கொத்துக்களினின்றும் கீழ்நோக்கிப்ரவஹியாநின்றுள்ள தேனானது ஆறாய்க்கொண்டு பரம்பி ஓடாநிற்கு மழகையுடைய திருமாலிருஞ் சோலையென்கை.

"வானாட்டில்" என்றவல்லொத்து மெல்லொத்தாய், வானாடென்றும். நாட்டினின்றும் என்றவிடத்திலும் மெல்லொத்தாயிருக்கிற தென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஶப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஸ்வர்கேத்யாதி), தொத்தென்றதின்ர்த்தம் (பூங்கொத்துக்களில்) என்றது. ... ... (௪)

(க) தி-வாய்-௨-௯-௯. (௨) அமல-௧.

மூ.—ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையிற் கஞ்சன்ற
னொருவாரண முயிருண்டவன்சென் றுறையுமலை
கருவாரணந் தன்பிடிதுறந்தோடக் கடல்வண்ணன்
திருவாணைகூறத்திரியுந் தண்மாலிருஞ்சோலையே. (ரு)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஒருவாரணமித்யாதி) ஜ்ஞாந
மும் பக்தியும் விரக்தியும் பூர்ணமாக வுடைத்தாகையாலே அத்
விதீயமானஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை.(பணிகொண்டவன்)பூவில்செவ்வி

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன்
பொய்கையில்) ஶாபத்தாலே கஜயோநியிலே பிறந்திருக்கச் செய்
தேயும், பூர்வஜந்ம ஸ்ம்ருதி குலையாமையாலே, மிகவும் பகவத்பக்
தியையுடைத்தாய் திருப்பள்ளித்தாமம் பறித்திட்டுத் திரியாநிற்க,
ஜகத்திலே ஒருபூமலர் கிடையாதபடி வர்ஷாபாவமாய் வரண்ட
வளவிலே, "எங்கேயொரு பூக்காணலாம்" என்றுதேடித் திரியச்
செய்தே (க) "மெய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை" என்கிறபடி
யே தூரத்திலே ஒரு குளிர்ந்த சோலையும் பூத்த பொய்கையுமாய்த்
தோற்றக்கண்டு ஓடிச்சென்று "உள்ளே துஷ்டஸத்வங் கிடக்கிற
தென்றறியாமலிழிந்து" (உ)"காமருபொய்கை வைகுதாமரைவாங்
கியவேழம்" என்கிறபடியே தன் அபிநிவேசாநுகுணமாக பூவை
வாரிப்பறித்துக் கரையிலே யேறுவதற்கு முன்னே, நெடுங்கால
மெல்லாம் "நம் சாபமோக்ஷத்துக்கு ஒரு கறையடி காணவல்
லோமே" என்று கிடக்கிறதொரு முதலை வந்து காலைப் பிடித்துக்
கொள்ளுகையாலே,அதுநீர்க்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க, இங்ஙனே

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு (ஒருவாரணம்) "ஒருவாரணத்தைப் பொய்கை
யில் பணிகொண்டவன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, திர்யக்கானவானை
பணிசெய்கைக்கு நிமித்தத்தையும் அதுபொய்கையிலே வருகைக்கு ப்ரஸக்
தியையும் ஒருவென்றதுக்குத் தாத்பர்யமாக வுபபாதிக்கிறார் (ஶாபத்தாலேயி
த்யாதி). (திருப்பள்ளித்தாமம்) என்று திருத்துழாய். இத்தைஸமர்பிக்கை-
கைங்கர்யங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணம். (கறையடி)என்றது-கறையென்று
உரலாய், அதுபோன்ற அடியையுடைத்தானதென்றும், ஆனையைச்சொல்லு

(க) தி-வாய்-ந-ரு-க. (உ) தி-மொ-ரு-அ-ந.

குலைவதற்குமுன்னேவந்து கைக்கொண்டவன். பணிகொண்டது தான் பரமபதத்தேயோ வென்னில், அங்கன்று - பொய்கையிலே. இத்தால்தேஹதோஷமும்பாராரென்கிறது.(க)"உம்பராலறியலா காவொளியுளாரானைக்காகி வந்தார், நம்பரமாய துண்டே நாய்க ளோம் சிறுமையோரா"(உ)"ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந்தேனு னைக்கு நீயருள் செய்தமையால்" என்னக்கடவதிறே. திருக்கச்சி நம்பி அருளாளப்பெருமாள் திருவடிகளிலேசென்று"தேவரீர் திரு வுள்ளத்துக்கு உகந்ததொரு திருநாமம் தந்தருளவேணும்"என்று விண்ணப்பம் † செய்தவநந்தரத்திலே "ஸ்ரீகஜேந்த்ரதாஸன் என் றழைக்கக்கடவோம்" என்றருளிச்செய்தார்.

(கஞ்சன்தனொருவாரணமுயிருண்டவன்) இங்கு ஒருவாரண மென்றது பாதகத்திலுறைப்புத்தோற்ற. கஞ்சன்தனொருவாரண

நெடுங்காலம் நின்றலைந்து தன்னாற்செய்யலாவ தற்றவாறே, திரு வடிகளை நினைத்துக்கூப்பிட்டதோரானையை, அந்தத்வரி வழியே அதித்வரையோடே அதுஇடர்பட்ட பொய்கையிலே சென்று அம் முதலையின் வாயினின்றும் ஆனையை விடுவித்து, அதின் கையிற்பூ செவ்வியழியாமல் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அடிமை கொண்டவன்.

(கஞ்சனித்யாதி) (ங) "தீயபுந்திக்கஞ்சன்" என்கிறபடியே - துர்ப்புத்தியான கம்ஸன், ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளை ப்ரச்சந்நரூபரா க்கி வரவிட்டு பஹுமுகமாக நலியப்பார்த்தவளவில், வந்தவர்க ளொருவரும் விசேஷம்சொல்ல மீண்டுசெல்வரொருவரைக் காணா மையாலே, "இனி இதுகொண்டு இவனைவெல்லப்போகாது" என் று "வில்விழவுக்கென்று அழைத்து நலியக்கடவோம்" என் று, தன்னுடைய மந்த்ரிகளில் அநுகூலரான அக்ரூரரை வர

கிறது. (பொய்கையிலே) என்றவநந்தரம் "சென்று" என்று ஒருபதத்தையத் த்யாஹரித்து எம்பெருமான்வரவுக்கு ப்ரஸக்திபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அந்தவித்யாதி). பணிகொண்டப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு ஸப் தார்த்தமருளுகிறார் (முதலையினித்யாதி).

கஞ்சனென்னவமைந்திருக்க, "தன்" என்று விசேஷித்ததின் கருத்தை ப்ரமாணபூர்வகமருளுகிறார் (தீயவித்யாதி). கம்ஸனு டையவானையினுயிரு ண்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளுகிறார் (அஸுரேத்யாதி). நிறுத்திவை

(க) திருமாலை-உஅ. (உ) ச-கO-க. (ங) உ-உ-ரு.

மென்கையாலே-ஆனைக்குபாதகத்வம் ப்ரக்ருதியாயிருக்கச்செய்தே யும் ஔஷதங்களையிட்டு மதமுதிதமாம்படி பண்ணுவிக்கை. ஒன் றுக்கு ப்ராண ப்ரதாநம்பண்ணி ஒன்றின் ப்ராணனை அபஹரித்த வன். (சென்றுறையும் மலை) ஆநுகூல்ய முடையவானையை ரக்ஷித்து ப்ராதிகூல்யம்பண்ணினவானையை நிரஸித்தவன்வர்திக்கிற தேசமாகையாலே அநுகூலமானவானைகளெல்லாம் சேர்ந்ததேசம்.

விட, அவரும் வந்தழைத்துக் கொண்டு போகா நிற்கச்செய்தே, வழியிலே நலிவதாக மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப்பிச்சே ற்றி (க) "புகுவாய் நின்றபோதகம்வீழ்" என்கிறபடியே-புகுகிற வாசலிலே நிறுத்திவைத்ததோரானையை மதியாமல்சென்று அடர் த்து அதினுடைய கொம்புகளைப் பிடுங்கி ப்ராணனை முடித்தவன். (சென்றுறையும்மலை) தன்னுகப்பெல்லாம் தோற்றும்படி வந்து, (உ) "நங்கள் குன்றம்கைவிடான்" என்கிறபடியே நித்யவாஸம்பண் ணுகிறமலை. (கருவாரணமித்யாதி) ஆநுகூல்யமுடையதோரானையை ரக்ஷித்து, ப்ராதிகூல்யம பண்ணின தோரானையை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே, அநுகூலமான ஆனைகளெல்லாம் வர்த்திக்கும் தேசமாய்த்து. (ந) "மழக்களிற்றினஞ்சேர் மாலிருஞ் சோலை" என்னக்கடவதிறே.

த்த வென்றுமளவால் ஒருவென்றதின் தாத்பர்யமானவானையின் கொடுமை சொல்லிற்றென்று கண்டுகொள்வது. உயிருண்டப்ரகாரத்தை யருளுகிருர் (மதியாமலித்யாதி). உறையும்மலையென்றபோதே செல்லுகை அர்த்தஸி த்தமாயிருக்கவும், சென்றென்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னவருளுகிருர் (தன் னுகப்பெல்லாமித்யாதி), உகப்பென்றதுக்கு அநுகூலமானவானையைப் பணி கொண்டு ப்ரதிகூலமான வானையை முடிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷமென்று கருத்து. "உறையும்" என்றவிடத்தில் வர்த்தமாநார்த்தத்தை ப்ரமாணபூர்வக மருளுகிருர் (நங்களித்யாதி). திருமலையிலேயிருக்குமானைகள் திர்யக்ஜாதீயங்க ளாகையாலே இவைகளுக்குத் திருவானைகூறவும், அத்தைகேட்டுமீளவும் கூறும்படி யென்னென்னவதுக்கு ஹேதுபூர்வகம் பரிஹாரத்தை யருளுகிருர் (ஆநுகூல்யமித்யாதி). இத்தால் ஒருவாரணமென்றது ஜாத்யபிப்ராயமாய், இவ்விடத்திலானைகளெல்லாம பகவத்பக்தியுக்தங்களென்ற தாயிற்று.

(க) தி-மொ-௬ ரு-௬. (௨) தி-வாய்-௧௦-௭-௪-

(கருவாரணம் தன் பிடிதுறந்தோட) கறுத்தவாரணையின் நிறத்தைக் கண்டபிடி "நம்மையொழிய வேறே கலந்து பெற்ற நிறமாயிருந்தது" என்றுப்ரணய ரோஷத்தாலேயோட; தன்னைஸங்யஸித்துப்போக அநந்தரம் இது மீளுகைக்கிடான உபாயங்களிலே இழிந்தது; அதாவது *பெருகுமதவேழம்மாப்பிடிக்குமுன்னின்று இருகணிள மூங்கில்வாங்கி அருகிருந்த தேன்கலந்து நீட்டத்தொடங்கிற்று; "அத்தை யுனக்கு வேண்டுவார்க்குக் கொடு" என்று போகத்தொடங்கிற்று. இனி உபாயாந்தரம்பலித்ததில்லை; இனிசரமோபாயத்தை அநுஷ்டிப்போமென்றுபார்த்து(கடல்வண்ணன்

(கருவாரணம்) கறுத்தநிறத்தையுடைய ஆனையானது. (தன் பிடிதுறந்தோட) இந்நிறத்தைக்கண்ட தன்னுடைய பிடியானது, "நம்மையொழிய வேறேகலந்து பெற்ற நிறமாயிருந்தது" என்று ப்ரணய ரோஷத்தாலே தன்னை ஸங்யஸித்துப் புரிந்து பாராமல் கடுநடையிட்டுப்போக. இப்படி இது ஓடப்புக்கவாறே, இது மீளுகைக்கிடான உபாயங்களிலே இழிந்து, (க) "பெருகுமதவேழம்" இத்யாதிப்படியே சில உபஹாரங்களைப் பண்ணப்பார்க்க, "அத்தை உனக்குவேண்டுவார்க்குக் கொடாய்" என்று போகப்புக்கவாறே, "உபாயாந்தரம் பலித்ததில்லை, இனி சரமோபாயத்தை யநுஷ்டிப்போம்" என்று பார்த்து, (கடல்வண்ணன் திருவாணைகூற) அழகர் ஸ்ரீபாதமே போவாயென்ன, (திரியும்) அந்த திவ்யாஜ்ஞைக்கு இளைந்து, போகமாட்டாமல் மீளும் (உ) "ஸுந்தரதோர் திவ்யாஜ்ஞாலம்பநகாதரவஶாநுயாயிநிகரிணி । ப்ரணயஜகலஹஸாயிந்யத்ரவநாத்ரி ஸஹஸஸுந்தரதோ:ஷ: - ஸுந்தரதோர் திவ்யாஜ்ஞாலம்பநகாதரவஶாநுயாயிநி கரிணி - ப்ரணயஜ

பிடியானது துறந்தோடுகைக்கு வாரணத்தின்கருமையை ஹேதுவாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளுகிறார் (இந்நிறத்தையித்யாதி). பிடி - பெண்ணானை. துறந்தென்றதினர்த்தம் (ஸங்யஸித்து) என்றது. துறந்தோடப்புக்கவாறே மூந்துறவே ஆனையிடுகை ப்ரணயரஸத்துக்குச் சேராதாகையாலே அதுக்குச்சேர மேலுக்கவதாரிகையிடுகிறார்(இப்படியித்யாதி). (உபஹாரங்களைப் பண்ண)என்றது *இருகணிள மூங்கில்வாங்கியருகிருந்த தேன்கலந்து நீட்டுகையைச் சொல்லுகிறது. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (ஸுந்தரேத்யாதி).

(க) உ-திருவ-எரு- (உ) ஸுந்தர-ஸ்த-அ-

மூ.—எலிற்றுச் செய்வானேன் றெதிர்ந்துவந்த மல்லரைச்
சாவத்தகர்த்த சாந்தணிதோள் சதுரன்மலை
ஆவத்தனமென் றமரர்களும் நன்முனிவரும்
சேவித்திருக்கும் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. (கூ)

திருவாணைகூற) அழகர் ஸ்ரீபாதமே போவாயென்ன; அநந்தரத்திலே மீண்டது திரியும். அன்றிக்கே "கடல்வண்ணன்" என்று அழகர்திருநாமமாய் திருவாணை யென்று பெரியபிராட்டியாராணை யாகையாலே நாய்ச்சியாராணை போவாய் என்றதாகவுமாம்.

இத்தால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனை அநாதரித்துப்போக புருஷகாரத்திணையுமிட்டு மீட்கக்கூடுகிறுன். இத்தால் ஶிஷ்டனைப்புகலறுக்க, அவன்தானே வந்து கூடினபடி தோற்றுகிறது. (தண்மாலிருஞ்சோலையே) அதிகாரிகள் நின்ற நின்றவளவுக்கீடாக விடாய்களை யாற்றும் திருமலை. இதுக்குப்பிடி துறந்தோடுகையிறே ஆபத்து. .... (ரு)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (எலிற்றுச் செய்வான்) தோற்றல்

கலஹஸமாதிர்யத்ரவநாத்ரிஸ்ஸ ஏஷஸுந்தரதோஷ்ணஃ" என்று இவ்வ்ருத்தாந்தத்தையருளிச்செய்தாரிறே - ஆழ்வான். (தண்மாலிருஞ்சோலையே) தட்பமாவது - ஸகல வஸ்துக்களும்நின்றநின்ற நிலைகளிலே தாபத்தை ஆற்ற வற்றாயிருக்கை. .... (ரு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (எலிற்றுச்செய்வானேன் றெதிர்ந்து

கரிணீஹ்ருநகாதரவஶாநுயாயிநிஶதி - ஸம்ப்ரநந-நாயகஸ்ய அந்யகாந்தாஸம்ஶ்லேஷேண, காதரா-கலுஷிதஹ்ருதயா, யா-வஶா கரேணுகா, "கரேணுர்யோந்நுகாவஶா" இத்யமரஃ. தாமநுகச்சதி இத்யர்த்தஃ - கரிணிலம்ப்பநகாதரவ ஶாநுயாயிநிஸதி, லம்ப்பநே ந - நாயகஸ்ய அந்யகாந்தா ஸம்ஶ்லேஷேண, காதரா - கலுஷிதஹ்ருதயா, யா-கரேணுகா, "கரிணீதேநுகாவஶா" இத்யமரஃ. தாமநுகச்சதிஸதித்யர்த்தஃ. திருமலையாழ்வார் தம்மிடத்திலிருக்கையாலே ஆனைக்கு பகவத்விஷயஜ்ஞாநாதிக்யம் பிறப்பித்து கடல்வண்ணனுணையிட, அத்தால் நாயிகாலாபம் வருகையாலே அதுக்குவேண்டும் புருஷார்த்தத்தைக்கொடுத்துத் தாபத்தைமாற்றுகையைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறுர் (தட்பமாவதித்யாதி). (நின்றநின்றநிலைகளிலே) என்றது - தத்தத்புருஷார்த்த நிஷ்டைகளிலே யென்றபடி ... ... (ரு)

தங்கள் ப்ராணனைக்கொண்டு தப்பவிரகில்லை; மீளில் இவன் கழி கத்தியாலே கழிக்குமதில் அவன் கையிலே பட்டுப்போனால் வீர ஸ்வர்க்கம் கிடைக்குமென்று, படக்கடவதாகத் துணிந்து வந்தமல் லரை. (சாவத்தகர்த்த) பசுங்கலமுடைத்தாப்போலே, கொன்று ஞய்த்து; விரோதிநிரஸநம் கைவந்தபடி.

(சாந்தணிதோள்சதுரன்) தாம் காலும் கையுமுடலும் சேர்ந்து பொராநிற்கச் சாந்தழியாத சதிர். அதுக்கடி மஞ்சத்தில்

வந்த மல்லரை) ஸ்வதந்த்ரராய்வந்து மேல்விழிவிறே, - முடியாதே கைவாங்கலாவது; கம்ஸனுக்குப் பாதந்த்ரராய் வருகையாலே, இங்குத் தோற்றார்களாகில் அவன் அங்கே தோள்களைக் கழிக் குமாய்த்து; ஆனபின்பு, "கோழைகளாய்க் கொலையுண்பதில் புக ழோடே முடியவமையும்" என்று மேலிட்டார்கள். என்றெதிர்ந்து வருகையாவது—"பொரக்கடவோம்" என்று நெஞ்சிலே துணிந்து பிற்காலியாதே எதிரே நடந்து வருகை; இப்படியிருந்துள்ள மல் லரை. (சாவத்தகர்த்த) குற்றுயிராக்கி விடுகையன்றிக்கே, பசுங் கலமுடைத்தாப்போலே அநாயாஸேநதகர்த்துப் பொகட்ட.

(சாந்தணிதோள்சதுரன்) கூனி சாத்திவிட்ட சாந்து குறி யழியாதே காணும் அவர்களோடே வ்யாபரித்தது. மல்லரோடே

அரு,—ஆரும்பாட்டு. (எவிற்றித்யாதி) "என்றெதிர்ந்துவந்த மல்லரை" என்னவமைத்திருக்க, எவிற்றுச் செய்வானென்று சொல்லுகைக்குத் தாத்ப ர்யமருளுகிறார் (ஸ்வதந்த்ரராயித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (முடியாது) என் றது - தங்களுக்கு ஜயம்தலைக்கட்டாதென்றபடி. (கூழைகளாய்) ஏழைக ளாய். என்றுதல்-பொருதலாய், மாநஸிகமானதுணிவைச்சொல்லுகிறார்(என்றி த்யாதி). சாவவென்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்யாநி ன்றுகொண்டு, தகர்க்கை - சிதறுவிக்கையாய், அதுக்கு சதுரனென்றதைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (குற்றுயிரித்யாதி). (குற்றுயிர்)குறுகின ப்ராணன். (பசுங்கலம்) பச்சைப்பானை.

இவன்மல்லரோடு பொருதும்போது சாந்துக்கு ப்ரஸக்தியையருளிச்செ ய்யாநின்றுகொண்டு, இப்போதுசதுரனென்றதுக்கும் கருத்தருளுகிறார் (கூனி யித்யாதி). ஆகில் சாந்தின் குறியழியாமைக்காகநுணிக்கையாலே பட்டதுப டாதே வ்யாபரித்தானோவென்ன, அத்தைப் பரஹரியாநின்றுகொண்டு ஈடுப கிறார் (மல்லரோடேயித்யாதி). கூனிசாத்தின சாந்தில் குறி எவ்வகையாலே

பெண்கள் கூனி சாந்துசாத்தினபோதே தங்கள் கண்களாலேகுறி யிட்டு விட்டார்கள்; இக்குறியழியாமல் பொருத சதுரன்மலே. (அமரர்களும்நன்முனிவரும்)(௧)"முனிவர்களும்யோகிகளுமித்யாதி" (சேவித்திருக்கும்) (உ)"அடியரோடிருந்தமை" என்னக்கடவதிறே.

(ஆவத்தனமென்று) உபாயத்துக்கு ஒரு கால் நினைக்கவமை யுமிறே. (சேவித்திருக்கும்) பின்பு பலத்திலேயிறே அந்வயம்.

கூடஸர்வாவயவங்களும் பொருந்தி வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தேசாத் தின சாந்து குறியழிந்ததில்லை காணும். கூனி சாத்திவிட்ட வநந் தரத்திலே, பெண்கள், கண்ணாலே இலச்சினையிட்டு விடுகையாலே இவனுலழிக்கவும் போகாதிறே. அவர்கள் கண்ணாலே யிலச்சினை யிடுகையாவது - இவன் தோளிலே சேலுங்கயலு மிடுகையிறே. இவன்மல்லரோடேஅழித்தானுகிலும் "மற்றெங்கேனுமழித்தான்" என்றிறே அவர்களிருப்பது. இது அழித்துப்போனுகில், பின்பு பெண்கள் கோஷ்டிக்கு ஆளாகானே. (மலே) இப்படி ப்ரதிகூலரை நிரஸித்து அநுகூலரையுகப்பிக்குமவன் வர்த்திக்கிறமலே.

(ஆவத்தனமென்று) நமக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான தந மென்று நினைத்து. (அமரர்களும் நன்முனிவரும் சேவித்திருக்கும்) உபயபாவநாநிஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிதேவர்களும்,ப்ரஹ்மபாவநைக

அழியாமலிருக்குமோ அப்படி சாதுர்யத்தோடே வ்யாபரிக்கவேண்டும்படி குறியிட்டுவைத்தாரா‍ரென்னவருளுகிருர்(கூனியித்யாதி).(அழிக்கவும்)என்ற (வ) சகாரத்துக்கு இவர்களோடு யுத்தம் பண்ணுதிருக்கவும் போகாதிறே யென்று கருத்து. சேலும் கயலும் மத்ஸ்ய விசேஷங்கள். இவற்றை யிடுகை யென்றது - இவைபோன்றதம் கண்களாலே பார்க்கையைச் சொல்லுகிறது. பெண்கள் பார்த்துவைத்தால் இந்தச் சாந்தைமல்லரோடு பொருதழித்தால் வரும்குற்ற மென்னென்னவருளுகிருர் (இவனித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). கண்ணனென்னுதே "சாவத்தகர்த்த சாந்தணிதோள் சதுரன்" என்றதுக் குத் தாத்பர்யமருளுகிருர் (இப்படியித்யாதி).

முனிவர்க்கு "நன்" என்று விசேஷித்து, அமரர்க்கு விசேஷியா மையாலே வேறுபடத் தாத்பர்யமருளுகிருர் (உபயேத்யாதி). (உபயபாவ நா) என்றதுகர்மபாவனையும் ப்ரஹ்மபாவனையும் சொல்லுகிறது. "ஆவத்தந

---

(௧) திருப்பாவை-௬-   (உ) தி-வாய்-௧௦-௯-௧௪-

மூ.—மன்னர்மறுக மைத்துனன்மார்க் கொருதேரின்மேல்
முன்னங்குநின்று மோழையெழுவித்தவன் மலை
கொன்னவிற்கூர் வேற்கோனெடுமாறன் றென்கூடற்கோன்
தென்னன்கொண்டாடும் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. (எ)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (மன்னரித்யாதி) மலயத்வஜசக்ரவர்த்தியாலும் ச்லாகிக்கப்பட்ட திருமலையென்கிறார்.

ஸவா;—ஏழாம்பாட்டு (மன்னரித்யாதி). ஒருநாளையுத்தத்திலே மைத்துனன் மாரான ராஜாக்கள் தண்ணீர் விடாயாலே தாங்ளும் தங்கள் பரிகரமுமாகத் தங்கள் படைநிலத்தில் தண்ணீரில்லாமையாலே மிகவு மீடுபட்டு எதிர்த்தலைவாங்காமையாலே யென் செய்வோ மென்கிறவளவிலே, அத்விதீயமானதேரின்மேலே ஸாரதியாய்த்தாழ்ந்ததட்டிலே நின்று. (நின்று) பாண்டவபக்ஷபாதம்தோன்றநின்று. க்ருஷ்ணதேரை மீளவிடு, ப்ராணனுண்டாகில் நாளையும் யுத்தம் செய்து கொள்ளலாமென்னவும் நின்று. அவனோடே வார்த்தை யாக்கி "வாருணாஸ்த்ரத்தை இங்ஙனே தொடுத்துவிடு.

நிஷ்டரான ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும் ஸேவித்துக்கொண்டு இராநிற்கும். "ஆவத்தனம்" என்று ஒருகால் நினைத்தால்அதுக்குபலம் அநவரதம் ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கையாய்த்து. (தென்திருமாலிருஞ்சோலையே) தென்னென்று - அழகாய், ஸர்வப்ரகார விலக்ஷணமான தேசமென்றபடி. .... (கூ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மன்னர்மறுக) அர்ஜுநனுடைய தேரிலே பூண்ட குதிரைகள் தண்ணீருக்கு விடாய்த்து இளைத்த

மென்று ஸேவித்திருக்கும்" என்றும்போது "ஹேமவ்யாதாயஸ்வபிதிமுகம் வ்யாதாயஸ்வபிதி" என்று வாயைத்திறந்துகொண்டுஉறங்குகிறனைறவிடத்தில் போலே ஸேவித்திருக்கும்போதெல்லாம் இந்நினைவநுவர்த்திக்குமென்றுதோன்றுமைக்காகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆவத்தநமென்றித்யாதி). ஆபத்ரக்ஷகமென்னுமத்யவஸாயம் உபாயத்வாத்யவஸாயரூபமாகையாலே அதுஸக்ருத்கர்தவ்ய மென்கிற சாஸ்த்ரத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி (ஒருகால் நினைத்தால்) என்றது. ... ... (கூ)

அரு;—(மன்னரித்யாதி) மன்னர் - ராஜாக்கள், மறுக - வயிறெரியும்படியாக வென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து "மோழை யெழுவித்தவன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துஹேதுபூர்வகமாகத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அர்ஜுந

தண்ணீருண்டாங்காண், அஞ்சாதேகொள்'' என்ன, அவனும் தொ
டுத்து எங்கே விடவென்ன, பூமியில் நீர் நரம்பறிந்தவனுகையாலே
இந்த நீர்நரம்பிலே யென்ன, இவனும் அங்கேவிட, அம்பு போன
வழியே மோழைபட்டு மேலே மண்ணைக்கரைத்துக்கொண்டு கிளம்
பிப்படை நிலமெல்லாம் வேண்டு மளவிலே பரக்கும்படி குமிழி
யெழப்பண்ணினவன் நித்யவாஸம் செய்கிறமலை. (மோழை) குமி
ழி; மேட்டுநீர்.

வளவிலே, கடிநஸ்த்தலத்திலே நீர்நரம்பு அறியுமவனுகையாலே,
வாருணாஸ்த்ரத்தை விடுவித்து அங்கே நீரையுண்டாக்கி, குதிரை
களைவிட்டு நீரூட்டி, புரட்டி யெழுப்பிக்கொண்டு போந்து பூட்டிக்
கொண்டு வந்து முன்னே நிறுத்தின இத்தைக்கண்ட ராஜலோக
மடைய ''இவனுடைய பக்ஷபாத மிருந்தபடியால் நாமிவனைவெல்
லுகை யென்றொன்றுண்டோ'' என்று குடல் மறுகும் படியாக.
(மைத்துனன்மார்க்கு) (க) '' க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநா
தாஶ்ச பாண்டவா: -க்ருஷ்ணாஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதா
ஸ்ச பாண்டவா:'' என்கிற படியே தன்னையே ஸர்வமுமாகப்பற்றி
யிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு.

(ஒரு தேரின்மேல்) ''ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது'' என்கையா
லே,(க)''கொல்லாமாக்கோல்கொலைசெய்து''என்கிறபடியேஉழவு
கோலும் கையுமாய் நின்று தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்யத்தாலே
தேர்க்காலாலே எதிரிகளையடங்கலும் நெரித்துப்பொகடும்படி தன
க்கு உபகரணமாயுள்ள அத்விதீயமானதேரின்மேலே. (முன்னங்கு
நின்று) ஸாரத்யம் பண்ணுகைக்கு அநுரூபமாக அத்தேரின்முகப்
பான அவ்விடத்திலே நின்று. (மோழையெழுவித்தவன்)நீர்நரம்

நனித்யாதி). (நீர்நரம்பு) நீர்த்தாரை; அதாவது-ஜலமிருக்கும் மர்மஸ்த்தலம்.
(இவனை) அர்ஜுநனை. ''மைத்துனன்மார்''என்கிற சரீரஸம்பந்தமே ஸாரத்
யம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகம் தாத்பர்
யமருளுகிறார் (க்ருஷ்ணேத்யாதி).

தேரொன்றுயிருக்க, ஒரு வென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளு
கிறார் (ஆயுதேத்யாதி). ''முன்னுன அங்கு''என்று விசேஷணமாக்கித்தாத்பர்ய
மருளுகிறார் (ஸாரத்யமித்யாதி).

(க) பார-த்ரோ-கஅ-கூ-உச.

(கொன்னவிலித்யாதி) கொலைக்குப்பரிகரமென்னும்படியான கூரிய வேலையுடையனாய், தர்மயுத்தமே செய்யுமவனாய், தபஃ பலத்தாலே நித்யகங்காஸ்நாநம் செய்து வரவல்லனாய், பாண்ட்ய மண்டலத்துக்கு ராஜாவுமாய், தெற்கில் திக்குக்கு ப்ரதாநனுமாய் மதுரையென்கிற பேரையுடைத்தானபடைவீட்டுக்கு நிர்வாஹகனுமாய். (தென்னன்) தென்னாட்டையுடையவன். "மேகத்தை விலங்கிட்டான், பூதத்தைப் பணிகொண்டான், இந்த்ரன் தலையிலே பில்விட்டவாருணாஸ்த்ரத்தின் வழியேகிழுண்டான ஜலமான துருமிழியெழுந்து கிளரும்படி பண்ணியருளினவன். (மலை) இப்படி ஆஸ்ரித பக்ஷபாதியானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

(கொன்னவிலித்யாதி) (க) "ஜயயூஜஊதி வ்யொதா ஊாந வெ௦ஜெரா ஜஷீவதிஃ - மலயத்வஜ இதிக்யாதோ மாநவேந்த்ரோ மஹீபதிஃ" என்கிற மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தி இத்தேசத்தை உபலாளித்துக்கொண்டு போந்தானென்னும் ப்ரீதியாலே அவனை ப்லாகிக்கிறார் மேல். கொலைக்குப் பரிகரமென்னும்படியான கூரிய வேலையுடையனாய், ராஜநீதி குலையாமல் தர்ம யுத்தமே செய்யுமவனாய், தபஃபலத்தாலே நித்யம் கங்காஸ்நாநம் செய்து போரவல்ல பெருமையுடையனாய், பாண்டியராஜ்யத்துக்கு ராஜாவாய், கட்டளைப்பட்டு "நான்மாடக்கூடல்" என்னும்பேரையுடைத்தாயிருக்கும் மதுரைக்கு நிர்வாஹகனாய், தக்ஷிண திக்குக்கு ப்ரதாநனான மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தியாலே கொண்டாடப்பட்ட தேசமாய்த்து.

"நாக்குநின்னையல்லாலறியாது" என்றருளிச்செய்யுமிவ்வாழ்வார், மலயத்வஜனை இப்படி ஸ்துதிக்கக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (மலயத்வஜேத்யாதி). (இத்தேஶத்தை) என்றது - திருமலையாழ்வாரையென்றபடி. "கொல்" என்று ஹிம்ஸிக்கையாய், "நவில்" அத்தைப் பரிசயம் பண்ணுமதென்றாய், அத்தால் பலிதம் (கொலைக்கித்யாதி). கூர்வேலென்ற வநந்தரம் "மாறன்" என்றதை அந்வயித்து, அதுக்கு எதிரியென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, பலிதார்த்தமருளுகிறார் (ராஜநீதியித்யாதி). "நெடு" என்றுபெருமையாய், அதுக்கர்த்தம் (தபஃபலத்தாலேயித்யாதி). "கோன்" என்றதுக்கர்த்தம் (பாண்டியேத்யாதி). தென்னென்றதினர்த்தம் (கட்டளைப் பட்டு) என்றது. அதாவது - பணியழகையுடைத்தாயென்கை. (நான்மாடக்கூடல்) என்றது வித்வான்கள் திரளும் தேஶமென்றபடி. ... ... (எ)

வளையெறிந்தான்,வடிம்பலம்பநின்றான்கடலிலே, மடியிலேகயலிட்டான்'' என்றாப்போலே சொல்லக்கடவது, பாண்ட்ய மண்டலத்தில் தர்மராஜாக்களை. அவ்வளவன்றிக்கே மலயத்வஜனென்கிற பேரையுடையனாய்.

அதாவது-அகஸ்த்யன்வர்த்திக்கிறமலய பர்வதத்திலே சென்று அகஸ்த்ய மஹர்ஷி முன்னே ''தர்மமே நடத்தக்கடவேன்'' என்று மலயபர்வத மெழுதிக்கொடி யெடுத்தவன், கங்கையில் ஸ்நாநம் செய்யப்போகா நிற்கச்செய்தே *மதிதவழ் குடுமியளவில் சென்றவளவிலே தேர் அவ்விடத்தோடாமல் நின்றதாய், அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி ''இவ்விடத்திலே தீர்த்தவிசேஷமும் தேவதாஸந்நிதியுமுண்டாக வடுக்கும்'' என்றிறங்கி யாராய்ந்து பார்த்தவளவிலே அவ்விடத்தில் அழகர் ஸந்நிதி பண்ணி ''இவ்வாற்றிலே ஸ்நாநம் செய்'' என்ன, நாமம் கேட்டு ஸ்நாநம் செய்யவேண்டுகையாலே இதுக்குப் பேரென்னென்றுகேட்க, ''முன்னே ப்ரஹ்மா நம்மைக் கால்கழுவுகிற காலத்திலே நம்சிலம்பில் நீர் இதிலே தெறித்து 'சிலம்பாறு' என்று ''இதுக்குப் பேராய்த்து'' என்ன, அங்கே ஸ்நாநம்செய்து கங்காஸ்நாநம் தவிர்ந்து அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தி கொண்டாடி, அழகர்க்கு

அதாவது - அகஸ்த்யன் வர்த்திக்கிற மலய பர்வதத்திலே சென்று அகஸ்த்ய மஹர்ஷிமுன்னே ''தர்மமே நடத்தக்கடவேன்'' என்று மலயபர்வதத்தை யெழுதிக்கொடியெடுத்தவன், கங்கையிலே ஸ்நாநம் செய்யப்போகாநிற்கச்செய்தே, * மதிதவழ் குடுமி யளவிலே சென்றவாறே, தேர்வடக்கு ஓடாமல்நின்றதாய். அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி, ''இங்கே தீர்த்த விசேஷமும் தேவதாஸந்நிதியு முண்டாக வடுக்கும்'' என்று இறங்கி ஆராய்ந்து பார்த்தவளவிலே, அவ்விடத்திலே அழகர் ஸந்நிதி பண்ணி, ''இவ்வாற்றிலே ஸ்நாநம்செய்'' என்ன; நாமம் கேட்டு ஸ்நாநம்பண்ண வேண்டுகையாலே ''இதுக்குப்பேர் என்'' என்று கேட்க; ''முன்பே நம்மை ப்ரஹ்மா காலைக்கழுவுகிற காலத்திலே நம் சிலம்பில் நீர் இதிலே தெறித்து 'சிலம்பாறு' என்று இதுக்குப்பேராய்த்து'' என்ன; அங்கே ஸ்நாநஞ்செய்து, கங்காஸ்நாநம் தவிர்ந்து இங்கே ப்ரவணனாயிருந்து, ''அழகர்க்கு வேண்டுமடிமைகளெல்லாம் செய்

மூ.—குறுகாதமன்னரைக் கூடுகலக்கி வெங்கானிடைச்
சிறுகானெறியே போக்குவிக்குஞ் செல்வன் பொன்மலை
அறுகால் வரிவண்டுக ளாயிரநாமஞ் சொல்லிச்
சிறுகாலைப்பாடுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. (அ)

வேண்டுமடிமைக ளெல்லாம் செய்தானென்றொரு ப்ரஸித்தியுண்டிறே. அத்தைப்பற்ற "தென்னன் கொண்டாடும்" என்கிறது. (க) "பஞ்சவன் பவுழியன் சோழன்பார்மன்னர் மன்னர் தாம் பணிந்தேத்தும்வரன்" என்பது, (உ) "பலவேந்தர்வணங்குகழல்பல்லவன் மல்லையர்கோன் பணிந்த பரமேசுவர விண்ணகரம்" என்பது, இவர்களோடே கூட அநந்ய ப்ரயோஜநராய் அநந்ய ஸாதநராயிருக்கிற தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திகளையும் கொண்டாடாநின்றாரிறே. இதிறே ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளமிருக்கும்படி. இதுக்கடி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்களில் ப்ரீத்யதிஶயமிறே. இதுவிறே நம்மாசார்யர்களுக்கும்திருவுள்ளம், "ஶ்வயஶுஜஉதிவ்யாமெதா ஶாநவெஷெ்ராஶஹீவதிঃ-மஇலயத்வஜதிக்யாதொமாந வேந்த்ரோமஹீபதிঃ" .... (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (குறுகாத மன்னரை) திருமலையைக்கிட்டாதராஜாக்களை. (கூடுகலக்கி) இருப்பிடத்தைக்குலைத்தான்" என்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டிறே; அத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து. (தென்திருமாலிருஞ்சோலையே) இப்படி அவனாலே கொண்டாடப்பட்டிருப்பதாய் தெற்குத் திக்கிலேயான திருமாலிருஞ்சோலையே. .... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (குறுகாதமன்னரை) திருமலையைக் கிட்டாத ராஜாக்களை. அநுகூலராய்ச் சேர்ந்து வாழ்ந்து போகலாயிருக்க, ப்ரதிகூலராய்ச் சேராதேயிருக்குமவர்களை. (கூடுகலக்கி) இருப்பிடத்தைக்குலைத்து, அதாவது-போக்ய போகோப

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (குறுகாதவித்யாதி) திருமலையைக் கிட்டாதவர்களை உபேக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அவர்களை வெங்கானிடைச் சிறுகானெறியே போக்குவிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (அநுகூலராயித்யாதி), "வெங்கானிடைச் சிறுகானெறியே போக்குவிக்கும்" என்றத்தாலே தானேயிருப்பிடத்தைக் குலைக்கை ஸித்தமாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). இத்தாலே இஷ்டஹாநி சொல்லிற்றென்று

(க) தி-மொ-எ-எ-ச. (உ) தி-மொ-உ-க௦-க.

து. இருப்பிடமென்றபோதே ராஜார்ஹமாயிருந்ததென்றிறே நல்ல விடங்களைச் சொல்லுவது. (வெங்கானிடை) நிலவனுக்கும் ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதவழி. (சிறுகானெறியேபோக்குவிக்கும்) கெட்டுப்போகும்போது பின்தொடருகிறார்களென்னுமச்சத்தாலே போக்குவிக்கும். (க) "உய்மின்திறை கொணர்ந் தென்றுல காண்டவரித்யாதி" அதுக்கடி-ஶ்ரியஃபதியாகையாலே; (௨) "அசுரர்க்குத்தீங்கிழைக்குந்திருமால்". (பொன்மலை) ஶ்ரியஃபதிவர்த்திக்கிற ஶ்லாக்யமான மலை.

(அறுகால்வரிவண்டுகளாயிரநாமம் சொல்லி) ராஜாக்கள் கரண போகஸ்த்தாநங்களெல்லாவற்றிலும் விலக்ஷணமாம்படி அவர்கள் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் நகரிகளிலிருப்பைக்குலைத்தன்மை. (வெங்கானிடை) வெவ்வியகாட்டின் நடுவே. நிலவனுக்கும் ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதபடியாய்த்துக்காட்டின் வெம்மையிருக்கும்படி. (க) "வெம்மினொளிவெயில் கானகம்" என்கிறபடியே, (சிறுகானெறியே போக்குவிக்கும்) கெட்டுப்போம்போது பின் தொடருகிறார்களென்னு மச்சத்தாலே வழியானவிடம்கிடக்க, சிற்றடிப்பாடே நுழைந்து போம்படியாகப்பண்ணும். (செல்வன்) இதுக்கடி-ஶ்ரியஃபதியாகை. அநுகூலரக்ஷணமும் ப்ரதிகூலநிரஸநமும் பண்ணுவது அவனுக்காகவிறே. (பொன்மலை) இப்படியிருந்துள்ள ஶ்ரியஃபதியானவன் வர்த்திக்கிற ஶ்லாக்யமானமலை.

(அறுகால்வரிவண்டுகள்) ஷட்பதங்களான அழகியவண்டுகள் கருத்து. காட்டின் வெம்மை ஶீதவாதா தபங்களை ஸஹித்திருக்கும் தரித்ரனுக்கும் போகவொண்ணாதபடி மிகுத்த வெய்யிலால் வந்த வெம்மையென்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாணமும் காட்டித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நிர்தநனுக்குமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). கானெறியென்று சொல்லவமைந்திருக்க, சிறுவென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கெட்டுப்போமித்யாதி). (கெட்டுப்போந்து) என்றது - ஶத்ருராஜாக்களைவிட்டு இவர்களிருப்பிடத்தை ஈஶ்வரன் குலைக்கையால் கெட்டுப்போம்போதென்றபடி. இவ்வளவால் இவர்களுக்கு அநிஷ்டத்தை ப்ராபிக்கை சொல்லிற்றாயிற்றென்று கருத்து. ஶ்ரியஃபதியாகில் ப்ரதிகூலரை இஷ்டஹாநியையும் அநிஷ்டத்தை ப்ராபிக்கையும்செய்து நிரஸிக்குமோவென்னவருளுகிறார் (அநுகூலேத்யாதி). இவ்விடத்தில் அநுகூலரக்ஷணத்தைச் சொன்னது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்.

"வரி" என்றதினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. "அறுகால்" என்றும் "வரி"

(க) தி-வாய் ௪-௮-௨. (௨) தி-வாய்-௯-௫-௨.

த்யாஜ்ரென்னுமிடமும், திருமலை யோட்டைபந்தத்தாலே திர்யக்கு உபாதேயமென்னுமிடத்தையும் சேரச்சொல்லிற்று. (அறுகால்வரி வண்டுகள்) அவற்றிலும் தேஹகுணமிறே இவர்க்கு உத்தேஸ்யம். (ஆயிரநாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப்பாடும்) ஸத்வோத்தரகாலத்திலே யெழுந்திருந்துதிருப்பள்ளியெழுச்சிபாடாநிற்கும். (க) "காலை யெழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள் - சோலைமலைப்பெருமான்" என்னக்கடவதிறே. (தென்திருமாலிருஞ்சோலையே) அழகையுடைத்தானமலை. .... (அ)

அவ;-ஒன்பதாம்பாட்டு. (சிந்தவித்யாதி) குறுகாதமன்னரளவில் அழகர்தம்மால்வரும் நிக்ரஹம்(உ) "ஏறுதிருவுடையான்" (ங) "திரு

இத்தால்-இவற்றினுடைய ரூபகுணம் சொல்லிற்று. (ஆயிரநாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப்பாடும்) (ச) "ஜெவொநாமஸஹஸ்ரவாநு - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்" என்கிற அவனுடைய ஆயிரந்திருநாமங்களையும் ஸத்வோத்தரமானகாலத்திலே ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடாநிற்கும். (தென்திருமாலிருஞ்சோலையே) இப்படியிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலை யென்கை. ... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்த தேஶவர்த்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூதங்களினுடையவ்ருத்தமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அழகர் தம்முடையசெயல்போலேயாய்த்து-இவற்றினுடைய செயலுமிருக்கும்படி. அதாவது-ப்ரதிகூலரானவர்களைக்காணப்பொறுதாய்த்து.

என்றும் விசேஷித்ததுக்குத் தார்த்பர்யம் (இத்தாலித்யாதி). ரூபமென்றது - வண்டின்சரீரம். குணமென்றது-அழகிய வென்றவிடத்தில் விவக்ஷிதமான ஸர்வகுணங்களும். இத்தால் ஆயிரநாமம் சொல்லுகிற வண்டுகளிடத்தில் ப்ரீதியாலே இப்படி வர்ணித்தாரென்று கருத்து. (சிறுகாலை) என்றது-ப்ராதஃகாலமாய், அத்தால் பலிதம் (ஸத்வோத்தரமான காலத்திலே) என்றது. (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சிந்தவித்யாதி) "ஆவத்தனம் செய்" என்று அழகரை ரக்ஷகமென்று நினைத்து ஸேவிக்கும் பூதங்கள் அவர்க்கநிஷ்டமாகச் சிந்தப்புடைத்தென்று ப்ராணி ஹிம்ஸை பண்ணக்கூடுமோ வென்ன வவதாரிகை (அந்ததேசேத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (அழகர் தம்முடைய செயல் போலே) என்றது-"குறுகாதமன்னரை" என்றகீழ்ப்பாட்டைப்பற்ற.

(க) நா-தி-கூ-அ. (உ) நா-தி-கூ. (ங) நா-தி-கூ. (ச) பார-ஸபா-ஙஅ-கக.

மூ;—சிந்தப்புடைத்துச் செங்குருதிகொண்டுபூதங்கள்
அந்தப்பலிகொடுத் தாவத்தனஞ்செய்யப்பன்மலை
இந்திரகோபங்க ளெம்பெருமான் கனிவாயொப்பான்
சிந்தும்புறவிற் றென்றிருமாலிருஞ் சோலையே. (௯)

விளையாடுதிண்டோள்'' என்னச்செயதேயும்(௧)'அவுணரிடைப்புக்கு' (௨)''என்றுனுமிரக்கமிலாதவன்'' என்கிறபடியேவருமென்று சொல்லிற்றுக்கீழ். இதில் அம்மலையிலே வர்த்திக்கிறஸ்ரீவைஷ்ணவபூதங்கள் (௩)''சென்றுசென்றுதேவர்''(௪)''ஜந்தூநாஸஹஸ்ரேஷு-ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு'' என்கிறபடியேகுறுகாதவளவன்றிக்கே அம்மலையிலே வர்திக்கச் செய்தே தாழ்ச்சியை மதித்துத் தீவினைபெருக்கி ஆயமாயவன் கோயில் வலஞ்செய்யாமல் வலஞ்செய்து வழக்கென நினையாமல் சூதும் களவும் செய்து அவன் தந்தகரணங்களைக் கொண்டு வழிகெட நடந்து அந்வய விநாஸரஹிதரானவர்களை அந்வயவிநாஸமுண்டாக்குவதாக பாபகரணங்களைக் குலைத்து அழகரை யுகப்பிக்குமென்னும் ப்ரகார விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டால்.

ஸ்வா;—(சிந்தவித்யாதி) அவர்கள் தங்களுக்கடைத்த காலங்களிலே ஸஞ்சரிக்கும்போது இவர்களெதிர்பட்டால் மூக்கும்வாயும் ரக்தம்கக்கும்படிசாகவடித்து அந்தச்செங்குருதியோடேசவத்தைக்

வ்யா;—(சிந்தப்புடைத்து) சிதறப்புடைத்து. ஆஸ்திகராய், த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமுடையராய், அழகரளவிலும் திருமலையாழ்வாரளவிலும் ப்ரேமமுடையராய் வர்த்திக்குமவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் ஸந்நிதியில் நில்லாதே அஞ்சலி வந்தநாதிகளைப் பண்ணித் தந்தாமைக்கொண்டு மறைந்துவர்த்தித்து, நாஸ்திகராய் த்யாஜ்யோபாதேய விவேகஶூந்யராய், தேஹபோஷணாதிகளைப் பண்ணி ஸ்வைரம் ஸஞ்சரித்துத்திரியும் ப்ரதிகூலஜநங்களை, தந்தாம் ஸஞ்சரிக்கிற தேசத்திலே காலத்திலே கண்டால், அவயவங்கள் சிதறவடித்துக் கொன்று பொகடாநிற்குமாய்த்து. (செங்குருதி

''கீழ் ப்ரதிகூலரைக் காணப் பொறுதாய்த்து'' என் கையாலே. சிதறப்புடைக்கை ப்ரதிகூலரையென்று விவக்ஷித்து, இத்தால் தோற்றுகிற அநுகூலாநு வர்தநப்ரகாரத்தையும் கூட்டித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆஸ்திகராயித்யாதி). (காலத்திலே) என்றது-ஸந்த்யாகாலாதிகளிலேயென்றபடி.

(௧) தி-மொ-௨-௯-௧ ௨-௯-௧ (௨) தி-மொ-௨-௪-௧ (௩) தி-ச-வி-௯௯,

கொண்டு கண்டாகர்ணனைப்போலே "இத்தைக்கொண்டருளவேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொடுத்து, அந்தமலையில் வர்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூதங்களாகையாலே தந்தாமுக்கடைத்த ஸந்த்யா காலத்திலேகொடுத்து, (க)"பின்னுமாளும்செய்வன்" என்பாரைப் போலே பின்னையும் செய்யுமென்கிறார். அன்றிக்கே தந்தாமுடைய ஆபத்துக்கழியாத தநமாக அழகர்தம்மையே நினைத்துக்கொடுக்கு மென்னவுமாம். அப்போது இக்குடைஸாதநத்திலே அந்வயிக்குமென்று தோற்றும்.

இவற்றுக்கு இப்படி அயோக்யரைத் தேடிக் கொல்லக்கிடைக்குமோவென்னில்; தமகளுக்கடைத்தகாலத்திலே யோக்யரையும் பாராது. யோக்யகாலம் பார்த்துப் புறப்படார்களே. புறப்பட்டார்களாகில் அவன்தானே யகலும்; அந்தியம்போது அங்கு நில்லென்றால், ஸங்கல்பபாரதந்த்ர்யம் வரப்பண்ணுமே; படைவீடுகாவ

கொண்டு) தாந்தாம் அடித்துக்கொன்றவர்களுடைய தேஹத்தில் நின்றும், செவ்வியிலே சிவந்துபுறப்படுகிற ரக்தத்தைக்கொண்டு. (பூதங்கள்) பூதயோநியாயிருக்கச் செய்தேயும், வைஷ்ணவ நாம ரூபங்களோடு கூடி, பகவத்பாகவத பக்தியுக்தங்களாய்க் கொண்டு திரியும் பூதங்களானவை.

(அந்திப்பலிகொடுத்து) (க) "நவமீ ஸவமிதம் புண்யம்"-நவம் சவமிதம் புண்யம்" என்றுஸமர்ப்பித்த கண்டாகர்ணனைப்போலே, தங்களுடைய ஜாத்யுசிதமாக ஜீவிக்குமத்தை, ஸந்த்யாகாலங்களிலே ஆராதநரூபேண ஸமர்பித்து. (ஆவத்தனம்செய்) தங்களுக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான தநமாக நினைத்து ஸேவித்துக்கொண்டு

(புகடாநிற்குமாய்த்து) என்றவநந்தரம் "பூதங்கள்" என்று சேஷம். குருதியென்றபோதே சிவப்புஸித்தமாயிருக்கவும் "செம்" என்று விசேஷித்தது தாத்காலிக சிவப்பைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (தாந்தாமித்யாதி). (செவ்வியிலே) என்றது-செவ்வியழிந்த தத்காலத்திலே யென்றபடி.

இப்படி ப்ராணி ஹிம்ஸைபண்ணி அநுசிதமானதை அழகருக்கு அந்திப் பலியாகக் கொடுக்கக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (நவமித்யாதி), ஆபத்துக்கு தநமாக-ரக்ஷகமாக, "செய்"-மநஸ்ஸிலேசெய்யப்படுகிறவென்று ஸப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தங்களுக்கித்யாதி), இன்னார்க்கு அப்ப

விலொடுக்கமுறச்செறிந்தால்காவலாளர்எதிர்பட்டாரைக்கொல்லு கையும் ராஜாக்களுக்கு ப்ரியமிறே. பகவத்கார்ய நிமித்தமாகபக்தி பாரவஶ்யத்தாலே காலம் பாராமல் புறப்பட்டார்களாகில் இவர்க ளுக்குத் தோற்ருமல் நிற்றல்; தோற்றம் பொறுப்பர்களாகில் பரீ க்ஷித் தநுவர்த்தித்தல் செய்யுமித்தனையிறே. (அப்பன் மலை) அவயவ ப்ரதானம் செய்தவன் நித்ய வாஸம்செய்கிற திருமலை.

(இந்திரவித்யாதி) அம்மலைமேலுண்டான சோலைகள் பூத்து உதிர்ந்தாப்போலே அழகர் திருப்பவளத்துக்கொரு புடையொப்பா னவிந்த்ரகோபங்கள் சிந்தா நிற்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோலை களாலே சூழப்பட்ட தென்திருமாலிருஞ்சோலையே; காலத்தைமதி யாமைடறப்பட்டார்க்கும்பாபகரணங்கள்குலைந்து பிழைக்கலாமா கையாலே அதுவேதேஶம். பாபகரணம் பகவத்கார்யமாகத் தந் தாம் காலங்களிலேகுலைப்பார்க்கும துவேதேசம். காலமறிந்துபுறப்

போரும்படியிருக்கிற. (அப்பன்மலை) ஸர்வகாரண பூதனானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறமலை. "அப்பன்" என்றது-இவற்றுக்கும் இப்படி கிட்டிவர்த்திக்கலாம்படியிருக்கிறது, காரணத்வப்ரயுக்த மானகுடற்றுடக்காலே யென்னுமிடம் தோற்ற.

(இந்திரகோபங்கள்) சிவந்தநிறத்தை யுடையவாய், "இந்த்ர கோபம்" என்கிற நாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ஜந்துக்களான வை. (எம்பெருமான் கனிவாயொப்பான்) ஸர்வஸ்வாமியான அழகருடைய, கொவ்வைக்கனிபோலேயிருக்கிற திருவதரத்துக் குப் போலியாம்படி. (சிந்தும்புறவில்) கண்டவிடமெங்கும் சித றிப்பறக்கும் பர்யந்தத்தையுடைய. (க) "சிந்துரச் செம்பொடிப் போல் திருமாலிருஞ்சோலை யெங்கும் இந்திரகோபங்களே யெழுந் தும் பரந்திட்டன" என்றாரிறே-இவர் திருமகளாரும். (தென்திரு

னென்னுமையாலே யருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி). அழகரென்னுதே அப்ப னென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அப்பனென்றதித்யாதி).

(போலியாம்படி) என்றவநந்தரம் "ஆய்க்கொண்டு" என்று சேஷம். "புற" என்று பர்யந்தமாய், அதில் இன்னவிடமென்று விசேஷியாமையாலேயெங் குமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டவிடமெங்குமித்யாதி), இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமருளுகிறார் (சிந்துரமித்யாதி). ... (க)

(க) நா-தி-க-ச.

மூ.—எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்
விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்த விமலன்மலை
பட்டிப்பிடிகள் பகடுறிஞ்சிச்சென்று மாலைவாய்த்
தெட்டித்திளைக்குந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. (௧௦)

படாமல் புறப்பட்டு வர்திப்பார்க்குமதுவேதேசம். இந்தும் புற விலேவிளங்காநின்ற தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. .... (௯)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (எட்டுத்திசையுமித்யாதி) ஸ்ரீமத் த்வாரகையி லொவ்வொருதிக்கில் தேவிமாரைப்பரிகணிக்கவொண் ணாமையாயிறே யிருப்பது; இவர்களெல்லாரும் இன்னாரின்னாரென் னும்ப்ரஸித்தியோடே "ஒருவராலேஒருவர்க்குதேஜஸ்" என்கிறதை விட்டு க்ருஷ்ணனோடே விளங்கவென்னுதல்; இவர்கள்தான் "எல்

மாலிருஞ்சோலையே) இப்படியிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திரு மாலிருஞ்சோலை யென்கை. ... ... (௯)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (எட்டுத்திசையும்) எட்டுத்திக்கிலும். (எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்) அஸங்க்யாதராய், ரூபகுணத்தா லும், ஆத்மகுணத்தாலும் வந்த பெருமையையுடையராய், ஶாஸ்த் ரோக்தமானப்ரகாரத்திலே பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட தேவிமாரானவர் கள். (விட்டுவிளங்க) மிகவும் ப்ரகாசிக்க. அதாவது - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் இவர்களுடைய திரளின் ப்ரகாசமேயாயிருக் கை. (வீற்றிருந்த) இவர்கள் நடுவே தன் வ்யாவ்ருத்தி தோற்

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (எட்டுத்திசையுமித்யாதி). நரகாஸுரவதம்பண் ணி க்ருஷ்ணன் ராஜகந்யகாஸஹஸ்ரங்களைக் கலியாணஞ்செய்தா னென்கிற ப்ரமாணத்தையுட்கொண்டருளுகிறார் (ஶாஸ்த்ரோக்தமானவித்யாதி), "எண் ணிறந்த பெரும்தேவிமார் எட்டுத்திசையிலும்விட்டுவிளங்க" என்றந்வயம்திரு வுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). (௧) "ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி ... தேவ்யஸ்ஸஹஸ்ரம்ததா" என்கிறபடியே பரமபதநாதனுக்கு எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார் நடுவே வீற்றிருக்கையுண்டாயிருந்ததே யாகிலும், வீற்றிருக் கும் விமலனென்னாதே வீற்றிருந்த வென்று பூதநிர்தேசம் தோற்ற வருளிச் செய்கையாலே, க்ருஷ்ணவதார விஷயமென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). ஸ்த்ரீஜாதிகள் நடுவே புருஷனிருக் கும்போது வ்யாவ்ருத்தி ஸ்ப்புடதரமாயிருக்கவும், "வீற்றிருந்த" என்று விசே

---

(௧) ஸ்ரீகுண-ர.

லாரையும்விட்டுஎன்னொருத்தியோடும்விளங்காநின்றான்'' என்னும்படியாதல்; ஸௌபரியுடைய ஸ்த்ரீகளை, பிதாவழைத்துத் தனித் தனியே "பர்தா உன்னளவில்எப்படி'' என்ன "எனக்குப்ரியமாகவர்த்தித்துப்போரா நின்றான்'' என்று எல்லாருமிப்படி சொன்னார்களிறே. (க) "கல்லுங்கனை கடலும்'' (உ) "ஏபாவம்'' (ங) "பக்கம் நோக்கறியான்.'' அன்றியே "எண்ணிறந்தவெட்டுத்திசையும்'' என்கையால் பஞ்சாஶத்கோடியில் திக்கு முடியாதே. அன்றியிலே "பதினாறுமாயிரவர்'' என்கிற பரிகணனை யளவின்றிக்கேயென்னுதல்; அவன்தன்னையும் நாலிரண்டுபெட்டினி கொள்ளும் காலத்திலும் மற்றும் சிலஸ்த்ரீகளுண்டென்று பரிகணிக்கவொண்ணாதபடி அவனையுகப்பிக்க வல்லவர்களென்னுதல். (வீற்றித்யாதி) வேறுபாடு தோன்ற விருந்த விமலன். "ஒருவனுக்கு பகவத்ஸம்ருத்தியுண்டானால், அத்தால் வந்த ஸம்ருத்தி ஆஶ்ரிதரெல்லார்க்கும் வேணும்'' என்றிருந்த போதிறே தனக்கு வைஷ்ணவத்வமுண்டென்றறியலாவது. (விமலன்) ஸ்வார்த்த ப்ரதிபத்தியில்லாமையாலே விமலத்வமான வேறுபாடு தோன்ற விருந்தவனென்கிறது. இப்படியிருக்கிறவன் நித்யவாஸம் செய்கிறதிருமலை.

றும்படி ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே யெழுந்தருளியிருந்த. அதாவது - இத்தனை பேரோடும் பரிமாறுகிற விடத்தில் ஒரொருத்தரே "என்னையொழியவறியான்'' என்னும்படி பரிமாறுகையால்வந்த வீறுடைமைதோற்ற விருந்தவனென்கை. (விமலன்) இப்படி பரிமாறினவிதில் ஸ்வார்த்தப்ரதி பத்தியாகிறதோஷமில்லாதவனென்கை. இவனுடைய ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களும் ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷிப்பிக்கைக்கு உறுப்பாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ளபாரதந்த்ர்யந்தான் ப்ரணயித்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே இவன்றனக்கு ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறே. (மலை) ஏவம் பூதனானவன் இந்த ஸ்வபாவமெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி வர்திக்கிற மலை.

ஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி).வீற்றிருந்தவென்றவநந்தரம் விமலனென்றச் சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). "[illegible]'' ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்பகவத:'' என்கிறபடியே நிரங்குஶஸ்வ தந்த்ரனுக்கு ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தியில்லையென்னக்கூடுமோ? ஆனாலும் ஸ்த்ரீ பாரவஶ்யம் குணமாமோ வென்னவருளுகிறார் (இவனுடைய வித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) பெரி-திருவ-கூஅ. (உ) தி-வாய்-உ-உ-உ. (ங) தி-வாய்-உ-க-ஓ.

மூ.—மருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலைமலைதன்னைக்
கருதியுறைகின்ற கார்க்கடல் வண்ணனம் மான்றன்னை
விரதங்கொண்டேத்தும் வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்சொல்
கருதியுரைப்பவர் கண்ணன் கழலிணை காண்பரே. (௧௧)
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(பட்டியித்யாதி) தனக்கு வஸ்தவ்யமான பூமியிலே மேய்ந்து வந்து கிடக்கிற பெண்ணானையானவைகள் அருகுகிடக்கிற களிற்றுனைகளை உரோசியெழுப்பி; ஸ்பர்ஶித்தெழுப்பி யென்றபடி. (சென்று) அதினிஷ்டத்துக்கிடாக நெஞ்சு பொருந்திச்சேர்ந்து. (மாலையித்யாதி) இராக்காலத்தில் ப்ரணயரோஷந்தலையெடுத்து ஊடலும் கூடலுமாய், ஒன்றுக்கொன்று இருய்த்து விளையாடுதல், தீர்க்கஸம்ஶ்லேஷந்தானுதல் தெட்டல்-வாத்ஸ்யாயநமுதிர்ச்சிபோலேயிருக்கை

இத்தால் ஆசார்யனானவன் சிஷ்யன் பக்கலிலே ஶமதமாதிகளையுண்டாக்கி ஆத்மகுணத்தை விளைத்து அவனுடைய ப்ரார்த்தநாநுரூபமாக அவகாஶப்ரதாநம்பண்ணிஶாஸ்த்ரங்களையுமொருங்க விட்டு கைங்கர்யங்களையும் மிகவுமங்கீகரிக்கு மென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ... ... (௧௦)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

(பட்டிப்பிடிகள்) ஸ்வைரஸஞ்சாரிகளான பிடிகளானவை. (பகடுறிஞ்சிச்சென்று) *களிற்றுனையோடே ஸ்பர்ஶித்துச்சென்று. ஸ்பர்ஶத்தால் ஸம்ஶ்லேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. "சென்று" என்று - அதிலுண்டான காலதைர்க்க்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (மாலைவாய்) ராத்ரியிடத்திலே. (தெட்டித்திளைக்கும்) அந்த ஸம்ஶ்லேஷரஸம் முற்றிக்கனியாநிற்கும். தெட்டல்-முற்றல். திளைத்தல் - கனித்தல். (தென்திருமாலிருஞ்சோலையே) இப்படி யிருந்துள்ள சிறப்பையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்கை. (௧௦)

அ,—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றூர்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

"பகடு-புருஷகஜத்தை, உருஞ்சி-ஸ்பர்ஶித்து" என்றுஶப்தார்த்தமாய், அத்தையருளுகிறார் (களிற்றுனையித்யாதி). (சிறப்பு)-அதிஶயம். ... (௧௦)

ஸ்வா;—(மருதவித்யாதி) தவிழ்ந்து முறிக்க வேண்டாத மரங்களாகையாலே தழைத்து நிழல்கொடுக்கும் மருதமரப்பொழிலாலும், மற்றும் நாநாவான புஷ்பபலத்ருமங்களாலும் அலங்க்ருதமான திருமலையை. (தன்னை) தன்னுடைய போக்யதையாலே (க)"நங்கள்குன்றம் கைவிடான்" என்கிறபடி அழகர்தம்மை வைத்த கண்வாங்கி நீங்கவொட்டாதென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (கருதியுறைகின்ற) நித்யவிபூதியிலிருப்பில் விருப்பத்திலுங்காட்டில் மிகவும் விரும்பிக் கருதினதாகையாலே, நித்யவாஸம் செய்யுமென்று தோற்றுகிறது. (கார்க்கடல் வண்ணனம்மான் தன்னை) கருங்கடல் வண்ணனென்னுதல்; மேகம்போலேயும் ஸமுத்ரம்போலேயுமிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனென்னுதல். (அம்மான்தன்னை) எனக்கு நிருபாதிக ஸேஷியானவனை.

(விரதமித்யாதி) ஸ்வரூபாநுரூபமான மங்களாசாஸநமிறே

வ்யா;—(மருதமித்யாதி) மருதஞ்சோலைகளாலே அணியப்பட்டிருப்பதாய், "திருமாலிருஞ்சோலை" என்னும் திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமலைதன்னை. "தன்னை" என்கையாலே இதினுடைய போக்யதாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. (கருதியுறைகின்ற) நித்யவிபூதியிலுங்காட்டில் இதுவே நமக்கு வாஸஸ்தாநமென்றுவிரும்பி, (க)"நங்கள் குன்றம் கைவிடான்" என்கிறபடியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (கார்க்கடல் வண்ண னம்மான்றன்னை) கருங்கடல்போலே யிருண்டு ஸ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடைய ஸ்வாமியானவனை.

(விரதமித்யாதி) ஸ்வஸேஷத்வாநுரூபமான மங்களாசாஸநமே

அரு;—நிகமத்தில்;-(அணியப்பட்டிருப்பதாய்) அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதாய். "கருதி"என்றதுக்கு-விரும்பியென்றர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி,எத்தைக் காட்டில் விருப்பமென்னுமாகாங்க்ஷயிலேயருளுகிறார்(நித்யேத்யாதி).உறைகின்ற வென்றவர்த்தமானார்த்தம் (நங்கள் குன்றமித்யாதி).

விரதமென்றது வ்ரதமென்றாய், அது மங்களாசாஸநரூபமென்றும், அர்சாவதார ப்ராவண்யமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாத்வய மருளுகிறார் (ஸ்வஸேஷத்வேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (அர்சாவதாரம்) என்றதுக்கு (என்னப்படும் விஷயமாகையாலே) என்றதந்தோடந்வயம். ... (கக)

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

(க) தி-வாய்-க0-எ-ச.

இவர்க்கு வ்ரதமாவது. எல்லாரும் யாதானும் பற்றி நீங்கும் வ்ரதமும், அவனைப்பற்றி அந்த வ்ரதத்தை விடுவித்துக்கொள்கையுமின்றிக்கே, (க)"தேய்த்துக்கிடக்கநானொட்டேன்" என்று அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாரூப வ்ரதத்தைக் குலைக்கும்படியிறே இவருடைய மங்களாசாஸநரூபமான வ்ரதந்தானிருப்பது. (வில்லிபுத்தூர் மன்னிட்டு சித்தன் சொல்) திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச் செய்ததை ஸாபிப்ராயமாக புத்திபண்ணி அநுஸந்திக்குமவர்கள் அத்யந்தஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை,(உ)"சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு" என்று காணப்பெறுவர்கள். இதிறே*பாதப்பயன் கொள்ள வல்லபத்தியாவது. .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

நாலாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

தமக்கு வ்ரதமாகக்கொண்டு திருப்பல்லாண்டுபாடியேத்துமவரான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தத்தை. அன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரம் (ரு) "அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீர்" என்னப்படும் விஷயமாகையாலே, "இவ்விஷயத்தை யேத்தக்கடவோம்" என்னும் வ்ரதத்தையுடையராய்க்கொண்டுமங்களாசாஸநரூபேண ஏத்துமென்னவுமாம். (கருதியுரைப்பவர்) ஸாபிப்ராயமாக புத்திபண்ணி அநுஸந்திக்குமவர்கள். (கண்ணன்கழலிணை காண்பரே) அத்யந்தஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கண்டநுபவிக்கப் பெறுவர். ... . (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

நான்காம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி உருப்பிணிநங்கை ப்ரவேசம்.

——[*]——

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே ராமாவதார குணசேஷ்டிதங்க

அரு;—உருப்பிணிப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே அழகரையும் திருமலையாழ்வாரையு மநுபவித்தவர்த்ருப்தி பிறவாமையாலே மீளவுமநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியருளிச் செய்யாநின்று கொண்டு பௌநருக்த்யத்தையும் பரிஹரிக்கிறார் (கீழித்யாதி).

(க) உ-ச-க. (உ) திருப்பலா-க. (ரு) தி-மொ-ச-௬-௫.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

நாலாம்பத்து மூன்றும் திருமொழி
உருப்பிணி நங்கைப்ரவேசம்.

ஸ்வா;—இதுவும் கீழ்ப்போந்தரீதி பின்னாட்டிச் சில உபமாந விசேஷங்களோடே அவதாரங்களிலுண்டான வ்யாபாரங்களையும் கூட்டி அநுஸந்திக்கிறார். *

னும் க்ருஷ்ணாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும் படி அழகர் திருமலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை அநுப வித்துக்கொண்டு, "அவரினுங்காட்டில் அவர்விரும்பி யெழுந்தருளி நிற்கிற திருமலேயே பரமப்ராப்யம்" என்று அநுஸந்தித்து, திரு மலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை பஹுமுகமாகப்பேசி யநுபவி த்தார்; அப்படி அநுபவித்த வளவால் தமக்குப் பர்யாப்தி பிறவா மையாலே மீளவும் அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக் கும்படி அழகர்திருமலையில் நிற்கிற நிலையை, கீழ்ச்சொன்ன க்ரம மன்றிக்கே முகபேதநபேசி, திருமலைவைபவத்தையும் கீழ் உக்த ப்ரகாரமன்றியே முகபேதந பலபடியாகப்பேசி யநுபவிக்கி றார் - இத்திருமொழியில்.—

கீழ் - ராமாவதாரகுணசேஷ்டிதம் முன்னாக க்ருஷ்ணாவதார குண சேஷ்டிதங்களையும் அழகர்பக்கலிலே கண்டநுபவித்தார்; இதில்-க்ருஷ்ணாவதாரகுணசேஷ்டிதம் முன்னாக ராமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களையும், அவதாராந்தரகுணசேஷ்டிதங்களையுமெல்லாம் அழகர்பக்கலிலே தர்ஸித்தநுபவிக்கிறார். முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகமறிந்து கோத்தவாறே அது விலேயறுமாபோலே, அவதார குண சேஷ்டிதங்களும் விசேஷஜ்ஞரான விவர் சேர்த்தநுபவிக் கிற வாசியாலே நிறமும் ரஸமுமுண்டாயிருக்குமிறே. ததீயவிஷ

அழகரை யநுபவிக்குமிடத்தில் முகபேதத்தை யுபபாதிக்கிறார் (கீழ் ராமாவதாரேத்யாதி). முன்பின்னாக வநுபவித்த மாத்ரத்தாலே விசேஷமென் னென்ன, த்ருஷ்டாந்தமுகேநவருளுகிறார் (முத்தித்யாதி). (நிறம்) சோபை. (ரஸம்) ஆநந்தம். திருமலையாழ்வாரை முகபேதநவநுபவித்ததை விவரிக்கி றார் (ததீயேத்யாதி). ததீயசப்தம் திருமலையாழ்வாரைச்சொல்லுகிறது. (விசே

மூ.—

உருப்பிணிநங்கைதன்னைமீட்பான் றொடர்ந்தோடிச்சென்ற
உருப்பனையோட்டிக் கொண்டிட்டுறைத்திட்ட வுறைப்பன்மலை
பொருப்பிடைக் கொன்றைநின்று முறியாழியும் காசுங்கொண்டு
விருப்பொடுபொன் வழங்கும் வியன்மாலிருஞ்சோலையதே. (௧)

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (உருப்பிணியித்யாதி)ருக்மிணிநாய்ச்சி
யாரை க்ருஷ்ணனும் கொண்டுபோவான். ஶிசுபாலன் முதலான

யத்திலும் விசேஷணபேதத்தாலே விசேஷ்யத்துக்கு ரலவிசேஷ
முண்டாகக் கடவதிறே. ஆக, இது கீழ்த்திருமொழிக்கும்இத்திரு
மொழிக்கு முண்டான விசேஷம். .... *

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (உருப்பிணிநங்கைதன்னை) ருக்மிணிப்
பிராட்டி தன்னை. "நங்கை" என்று இவளுடைய குணபூர்த்தியைச்
சொல்லுகிறது. அதாவது பித்ராதிகளெல்லாம் புறம்பே கொ
டுப்பதாக ஸங்கல்பித்து, அதுக்கீடான உத்ஸவமும் நடத்திச்செல்
லாநிற்க, அந்த அந்யசேஷத்வத்துக்கு வெருவி "இவ்வளவிலே
க்ருஷ்ணன்வந்து கைக்கொண்டிலனாகில் நான் முடிவன்" என்று
வ்யவஸிதையாயிருந்த குணபூர்த்தியிறே; இப்படி அவள் வ்யவஸி
தையாயிருக்கிற வளவிலே, புறச்சோலையிலே நின்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்
யத்தை முழக்கிஅந்த த்வநியாலே அவளுக்குப்ராணப்ரதிஷ்டை
யைப்பண்ணி, விரைந்துசென்று கைக்கொண்டு தேரிலேயேற்றிக்
கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே.(மீட்பான் றொடர்ந்தோடிச்சென்ற)
"இப்படிப(வெ)லத்திலேகொண்டுபோகையாவதென்?"என்றுயுத்த

ஷண பேதத்தாலே) இத்யாதிக்கு திருப்பதி வளப்பத்தைக் கீழ்த்திருமொழி
யில் சொன்னபடியன்றிக்கே வேறுபடச்சொல்லுகையாலே விசேஷ்யமான
திருப்பதியை யநுபவிக்கையிலொரு ஆநந்தமுண்டாமென்று கருத்து. ... *

அரு;—முதற்பாட்டு. (உருப்பிணியித்யாதி). "நங்கைதன்னைமீட்பான்"எ
ன்று அவன்மீட்கைக்குறுப்பானகுணபூர்த்தியென்று தோன்றுமைக்காகவிவரிக்
கிறார் (அதாவதித்யாதி). (வெருவி) என்றது-பயப்பட்டென்றபடி. ருக்மி
ணிப் பிராட்டியை ருக்மன் மீட்கைக்கு ப்ரஸக்தியையருளிச்செய்துகொண்டு
மேலுக்கவதாரிகையிடுகிறார் (இப்படியித்யாதி), "ஓட்டி" என்றது-தோற்பித்
தென்றபடி. க்ருஷ்ணன் அவனைக்கொல்லாமல் பிடித்துக்கொள்ளுவானென்

ராஜாக்கள் அஶக்யமென்றுவிட, ருக்மன்தானும் மீட்பான்தொடர்ந் தோடிச் செல்வான். அவனை யோட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு தேர்த் தட்டிலேயிட்டுச்சிக்கெனப்பரிபவித்திட்ட. (உறைப்பன்மலை)நாய்ச் சியாரை விடாமல் வ்யவஸித்துக் கைக்கொண்டவன் மலை.

(பொருப்பித்யாதி)கொன்றைகள்பொருப்பிடைநின்றுபொன் முறியாழியும் காசுங்கொண்டு விருப்பொடு வழங்கா நிற்கும்

ம்பண்ணி மீட்பதாகப்பின்பற்றியோடிவந்த. (உருப்பனையோட்டிக் கொண்டிட்டு) ருக்மனை ஒட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தேர்த்தட்டிலே யிட்டு. அதாவது - ருக்மிணிப்பிராட்டிக்குத் தமையனாகையாலே, "இவனைக்கொல்லில் இவள் முகம் கருகும்" என்று அவனைப்பிடித் துக்கொண்டுவந்து தேர்த்தட்டிலே கட்டியிட்டுவைத்தமையைச் சொல்லுகிறது. (உறைத்திட்ட) சிக்கனப்பரிபவித்திட்ட. அதா வது - தேஜோவதமாம்படி தலையைச் சிரைக்கை முதலான பரிப வங்களைப் பண்ணுகையிறே. (உறைப்பன்மலை) ருக்மிணிப் பிராட் டியைச் சிக்கனக் கைக்கொண்டு, மீட்கவந்த ருக்மனையும் பங்கித் துவிட்ட மிடுக்கையுடையவன் வர்த்திக்கிற மலை.

(பொருப்பிடைக் கொன்றை நின்று) கொன்றைகளானவ்வ மலையிடத்திலே நின்று. (பொன்-முறியாழியும் காசுங்கொண்டு) பொன்னுண்டான முறிந்த மோதிரத்தையும்காசையுங்கொண்டு. முறிந்த பொன்மோதிரமும் பொற்காசும்போலே யாய்த்து - இதி னுடைய பூவிலுள்ள நரம்பும் இதழுமிருக்கும்படி. (விருப்பொடு

னென்னவருளுகிறார் (அதாவது ருக்மிணியித்யாதி). (கருகும்) என்றது - கருக்குமென்றபடி. (சொல்லுகிறது) என்றவநந்தரம், "என்கை" என்று சே ஷம். (பரிபவித்து) என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலே அர்த்தஸித்தம். (தே ஜோவதமாம்படி) பஹுமாநஹாநியாம்படி. "உறைப்பன்" என்றதுக்கு மிடுக் கையுடையவனென்றர்த்தமாய், அந்தமிடுக்கை இரண்டு வகையாக விவரியா நின்றுகொண்டு ஸப்தார்த்தமுமருளுகிறார் (ருக்மிணிப்பிராட்டியையித்யாதி).

பொன்விளங்குமென்றவிடத்தில் பொன்பதத்தை முறியென்றத்தோ டந்வயித்து ப்ரதீகமெடுத் தருளுகிறார் (பொன்முறியித்யாதி). (முறிந்த) என்றது - ஒடிந்தவென்றபடி. "பொன்" என்றதை "காசு" என்றத்தோடநு

மூ.—கஞ்சனுங் காளியனுங் களிறுமருது மெருதும்
வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை
நஞ்சுமிழ்நாக மெழுந்தணவி நளிர்மாமதியைச்
செஞ்சுடர்நாவளைக்குந் திருமாலிருஞ்சோலையதே. (௨)

(வியன்மாலிருஞ்சோலையதே) வியன்—வேறு பாடு. இங்கு வழங்கி னாலும் கைக்கொள்வாரில்லை, கைக்கொள்ளத் தகுதியானரை இங்கு வரவொட்டார்கள். இத்தால் தந்தாமுக்கடைத்த விடங்களிலே நில்லாவிட்டால், ஸௌமநஸ்யம் ஸ்ப்ருஹாவஹமானாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்று தோற்றுகிறது. இவ்வளவே யன்றிக்கே நின்ற விடத்துக்கு அவத்யாவஹ மென்றும் தோற்றுகிறது. இதுதானெல்லாம் வேண்டுகிறது அங்கேதான் தோன்றநிற்கிலிறே. இது தன்னையிறே நிஷ்ப்ரயோஜநத்துக்கு நிதர்சநமாக வாழ்வார் திருமகளார், பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறக்கையாலும், பிறந்தேன் நானைகையாலும் அநந்யார்ஹையானாலும்இரண்டுதலையும்உபேக்ஷிக்கும்படிநின்று தூங்காநின்றேனென்றதும். "இரண்டுதலையும்" என்றது அழகரையு மாழ்வாரையுமிறே. (க) "ஜநிகூாஹஶிக்ராஷி-ஜநித்வாஹமித்யாதி" (அதே) உறைப்பன்மலையதே; அதுவே. (க) "திருமலையதுவே" என்பாரைப்போலே.

வழங்கும்) இவற்றை விருப்பத்தோடே கொடாநிற்கும். பொன் மோதிரங்களையும் பொற்காசுகளையும் வாரிக்கொண்டு ஆதரத்தோடே பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே யாய்த்து - இவை பூச்சொரியும்படி. (வியன்மாலிருஞ்சோலையதே) இப்படி யிருந்துள்ள வளப்பத்தை யுடைத்தாகையாலே விஸ்மயநீயமாய், "திருமாலிருஞ்சோலை" என்னும் பேரை யுடைத்தாயிருக்கிற வதுவே. அதுவென்று - ப்ரஸித்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ... (க)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) *சாதுசனத்தை

ஷங்கித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (முறிந்தவித்யாதி). (நரம்பு) என்றது - தாது. கீழ்வாக்ய விவரணம் (பொன்மோதிரங்களையுமித்யாதி). ... (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (கஞ்சனுமித்யாதி), சகாரங்களுக்கு ஸமுச்சயமாகில் ப்ரயோஜநமில்லாமையால், ப்ராதாந்யத்திலேயாக்கி அது தானும் கொடுமையிலேயென்று திருவுள்ளம்பற்றி தத்தத்ஸ்வபாவாநுகுணமாக விசேஷித்தர்த்தங்களருளுகிறார் (சாதுசனத்தையித்யாதி). "களிறுமருதும்" என்ற

(க) ஸ்தோ-ர.

ஸ்வா;— இரண்டாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) விபரீதவர்க்க மெல்லாம் தந்தாம் வஞ்சனைகளாலே தாம்தாம் முடியும்படியாகத் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தவன், நீலரத்நம்போன்ற திருமேனியோடே நித்யவாஸம் செய்கிற திருமலை. (நஞ்சித்யாதி) மதிதவழ் குடுமியிலே நஞ்சுகக்கிப் பசித்துக்கிடக்கிற மாசுணப் பாம்புகள் அம்மலையிலே தவழுகிற குளிர்ந்த பூர்ணசந்த்ரனை அபிபவரூபேண "ஜாத்யுசித ஜீவநமன்றோவிது" என்று அதின்மேலே மிகவும் கிளம்

நலியும் கம்ஸனும், பசுக்களும் இடையரும் தண்ணீர் குடிக்கிற பொய்கையை விஷத்தாலே தூஷித்துக் கிடந்த காளியனும், (க) "புகுவாய் நின்ற போதகம்" என்கிறபடியே - கம்ஸனுடைய க்ருஹத்துக்குப் புகுகிற வழியிலேநின்று நலியத்தேடின ஆனையும், தவழ்ந்து போகாநிற்க வழியிலே நலிவதாக நின்ற யமளார்ஜுநமும், (உ) "வம்பவிழ்கானத்து மால்விடை" என்கிறபடியே - காட்டிலே நலிவதாகவந்த அரிஷ்டனாகிற ருஷபமும். (வஞ்சனையின் முடிய வளர்ந்த) தந்தாம் வஞ்சனைகளாலே தாந்தாம் முடியும்படியாகத் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்த. காளியனுக்கு வஞ்சநமும் மடியும் - ஆத்மாபஹாரமும், அபிமாந பங்கமுமாகக்கடவது. (மணிவண்ணன்மலை) இப்படி விரோதிகள் * தேயவளர்ந்தவன் நீலரத்நம்போன்ற வடிவோடே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

(நஞ்சித்யாதி) * மதிதவழ்குடுமி ப்ரதேசத்திலே, நஞ்சையுமிழ்ந்து பசித்துக்கிடக்கிற மாசுணமானது, அந்தச் சிகரத்தின்மேலே தவழுகிற குளிர்ந்த பூர்ணசந்த்ரனை, தனக்குஆமிஷமாகக்கருதி கிளர்ந்துகிட்டி, சிவந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தான நாவாலே அவனை

விடத்தில், களிறும் என்றுச(உ)காரத்தைக்கூட்டிக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம். காளியன் வஞ்சனை செய்யாதிருக்கவும் க்ருஷ்ணன் தான் அவனை ப்ராணனோடே விட்டிருக்கவும், இவர்வஞ்சனையில் மடியவென்னக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (காளியனுக்கித்யாதி).

நஞ்சுமிழ்கையாலே (பசித்துக்கிடக்கிற) என்றது-அர்த்தஸித்தம். (மாசுணம்) பாம்பு. நாவளைக்கைக்கு ஹேதுவருளுகிறார் (தனக்கித்யாதி).(ஆமிஷம்) மாம்ஸம், "நாகம் நளிர்மாமதியை எழுந்தணவிச்செஞ்சுடர் நாவளைக்கும் திருமாலிருஞ்சோலையதே மணிவண்ணன்மலை" என்றந்வயம் கண்டுகொள்வது.

(க) தி-மொ-கூ-டு-கூ. (உ) தி-மொ-க0-எ-கந.

௩,—மன்னுநரகன் றன்னைச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து
கன்னிமகளிர்தம்மைக் கவர்ந்தகடல் வண்ணன்மலை
புன்னைசெருந்தியொடு புனவேங்கையுங் கோங்குநின்று
பொன்னரிமாலைகள் சூழ் பொழில்மாலிருஞ்சோலையதே.

ரிச் சிவந்து பெரிதான நாக்காலே வளைப்பதாகத் தேடா நின்றுள்ள திருமாலிருஞ்சோலை மணிவண்ணன்மலை.

இத்தால் பரார்த்தவாக்மிகள் பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமான அந்த திவ்யதேசவாஸம் தன்னாலே அத்தைவிட்டு அந்த தேசத்திலே வர்த்திக்கிறவர்களுடைய குளிர்ந்து தெளிந்த ஜ்ஞாநத்தைக் கண்டு இழந்தநாளைக்கநுதபித்து மிகவும் ஊர்த்த்வ கதியை ப்ராபித்து பக்திபாரவஶ்யப்ரார்த்தனையாலே க்ரஹிக்கத் தேடுவர்களென்னுமர்த்த விசேஷங்கள் தோற்றுகிறது. பொய்யேயாகிலும் திவ்யதேசங்களிலே வர்த்தித்தால் ஒருநாளல்லா வொருநாளாகிலும் உயர்ந்தவர்களறிவைத் தாழ்ந்தவர்களாசைப்படுவர்களென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "உகந்தருளின நிலங்களிலே பொய்யேயாகிலும் புக்குப்புறப்பட்டீர், அந்திமதசையிலேகார்யகரமாம்" என்று பூர்வாசார்யர்களருளிச் செய்வர்களென்று ஆச்சாம்பிள்ளை யருளிச் செய்வர். அதாவது(க) "துஞ்சும்போதும்" இவ்விடத்திலே கணியனூர்சிறியாச்சான் வார்த்தையை நினைப்பது. விஷவாக்காவது-த்ரிவிதப்ராவண்ய நிபந்தனமான வார்த்தைகளிறே. ... . (உ)

ஸ்வா;— மூன்றும்பாட்டு. (மன்னித்யாதி), விபரீதத்திலே நிலைநின்றநரகாஸுரனைவளைத்துஇளைப்பித்து·(எறிந்து)கொன்று.

அளையாநிற்கும் திருமாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே - மணிவண்ணன் மலை. ... . (உ)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (மன்னுநரகன்றன்னை) "ஆள்வலியாலும் தோள்வலியாலும் நமக்கோரலைச்சலில்லை" என்றுப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்த நரகாஸுரனை· அதவா, விபரீதத்திலேநிலைநின்ற நரகாஸுரனை யென்னவுமாம். அதாவது - தேவர்களை யடர்த்து

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) மன்னுவென்றதுக்கு ப்ரதிஷ்டிதனென்றும், விபரீதாசரணத்தில் நிலைநின்றவனென்றும் அர்த்தத்வயம் காட்டுகிறார் (ஆள்வலியாலுமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).
(உ) [illegible]

(க) தி-வாய்-க-க௦-௪. (உ) பாக-க௦.

(சூழ்போகி) விசாரித்து. (கன்னிமகளிர்தம்மை) பதினாறாயிரம் கந்யகைகளேயும், "அவர்களிஷ்டத்துக்கிடாக நம்மை யமைத்துப் பரிமாறக்கடவோம்" என்று விசாரித்துக் கைக்கொண்ட. "சூழ் போகி" என்று திருநாமமாகவுமாம். (கடல்வண்ணன்மலை) இவர்களை அங்கீகரித்த பின்பு தன்னிறம் பெற்றபடி.

தேவஸ்த்ரீகளைப்பிடித்து, அதிதியினுடைய குண்டலமளவாகப் பறித்துக்கொண்டுபோந்து குடியிருக்கமாட்டாமல் இந்த்ரன்வந்து ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே கூப்பிடும்படி பண்ணினவனிறே. (சூழ் போகிவளைத்தெறிந்து) இந்த்ரன் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த வநந்தரம் "இனியிவனை நிரஸிக்கக்கடவோம்" என்று நிரஸிக்கும் ப்ரகாரமும் திருவுள்ளத்திலே விசாரித்து, ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடே கூடப் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்களோடே ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரத்திலே எழுந்தருளி, தப்பவொண்ணாதபடி அவனை வளைத்துக்கொன்று. சூழ்ச்சியாவது - விசாரம்; விளைத்தல் - போக்கறுத்தல்; எறிதல் - சேதித்தலாய், திருவாழியாலே யறுத்துப்பொகட்டமையைச் சொல்லுகிறது. (கன்னிமகளிர்தம்மைக் கவர்ந்த) அவன்றான் பாணிக்ரஹணம் பண்ணுவதாக அங்கு மிங்கும் திரிந்து † பொறுக்கிக் கொண்டுவந்து திரட்டிவைத்த கந்நிகைகளானபதினாறாயிரத்தொரு நூறு ஸ்ரீகளையும் கைக்கொண்டுபோந்து, ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே பாணிக்ரஹணம்பண்ணித் தனக்கு தேவிமாராக்கியருளின. (கடல் வண்ணன்மலை) நரகவதம்பண்ணி இந்த்ராதிதேவர்களை ரக்ஷிக்கையாலும், அவன் திரட்டிவைத்தகந்நிகைகளைக்கைக்கொண்டுபோந்து திருமணம்புணர்ந்து அவர்களை உகப்பிக்கையாலுமுண்டானஹர்ஷத்தாலே, கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையனாயிருந்தவன் நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற மலை.

[illegible] - இந்த்ரேண ஹ்ருதசத்ரேண ஹ்ருதகுண்டலபந்துநா । ஹ்ருதாமராத்ரிஸ்த்தாநேந ஜ்ஞாபிதோ பௌமசேஷ்டிதம்" என்றவசநத்தை உட்கொண்டு விபரீதத்திலே நிலைநிற்கையை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). கவருகையினர்த்தம் (கைக்கொண்டு) என்றது.

---

† (பா) பெருக்கி.

மூ.—மாவலிதன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த
காவலைக்கட்டழித்த தனிக்காளைகருதும்மலை
கோவலர் கோவிந்தனைக் குறமாதர்கள் பண்குறிஞ்சிப்
பாவொலிபாடி நடம்பயில் மாலிருஞ்சோலையதே. (ச)

(புன்னையித்யாதி) ஸுவர்ணஸத்ருஶமான புஷ்பங்களை ஒழுகும்படி பொன்னரி மாலைபோலே தோற்றுவித்து நின்ற பொழிலாலே சூழப்பட்ட மாலிருஞ்சோலை - கடல்வண்ணன்மலை. இத்தால் ஸுமநாக்கள் பலரும் சேரும் தேசமென்கிறது. (ரு)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மாவலியித்யாதி) மஹாபலிமகனான பாணனுடையமகளான உஷையிருந்த கந்யாக்ருஹத்தில் காவலை, தன்பேரனைவ்யாஜீகரித்தழித்த. (தனிக்காளை கருதும்மலை) அத்விதீயமான காளை. அதாவது-காமனைப்பெற்ற பின்பும் பரமபதத்தில்

(புன்னையித்யாதி) பொற்கென்ற பூக்களை யுடைத்தான புன்னையும் செருந்தியும் புனத்திலுண்டான வேங்கையும் கோங்கும் ஒழுங்குபடநின்று பூக்கையாலே, திருமலையாழ்வார்க்குப் பொன்னரிமாலைகள் சுற்றினாற்போலே யிருக்கும் பொழில்களையுடைய மாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே - கடல்வண்ணன்மலை. ... (ரு)

வ்யா;—நான்காம்பாட்டு. (மாவலியித்யாதி) மஹாபலிபுத்ரனான பாணனுடைய மகளான உஷையிருந்த. இத்தால் அவளுக்கு பிதாவாய் அபிமாநியானவனுடைய பலமும், அவன் இவளுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கீடாக வைத்த அரணும் தோற்றுகிறது. (காவலைக் கட்டழித்த) அவளிருந்த கந்யாக்ருஹத்தில் பிதாவானவன் செய்துவைத்த காவலை யெல்லாவற்றையும், பேரனான அநிருத்தாழ்வானுக்காகச் சென்று, அரணழித்த; அதாவது அநிருத்தாழ்வா

"பொன்னரிமாலைகள்" என்றதுக்கு அநுகுணமாக (பொற்கின்ற பூக்களையுடைத்தான) என்றது. (ஒழுங்குபடநின்று) பங்க்தியாகநின்று. (பொன்னரிமாலை) பொன்னாலே யுண்டானதர்ய், அரி - ஒளியை யுடைத்தான மாலையென்றபடி. ... ... (ரு)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மாவலியித்யாதி) உஷையிருந்த காவலையென்று சொல்லாமல், வாணன்மகளிருந்த வென்றும், அவனை மாவலிதன்னுடைய மகனென்றும் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தையும், அவளிருந்த காவலென்றத்தாலே தோற்றுகிற வபிப்ராயத்தையுமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி), திருப்பேர

படியே பஞ்சவிம்ஶதி வார்ஷிகனாயிருக்கை. (கருதும் மலை) பரம பதத்திலுங்காட்டில் மிகவுமபிமானித்து நித்யவாஸம் செய்கிறமலை.

(கோவலரித்யாதி) கோரக்ஷணம் விதேயமாம்போதும் ஜாதியிலே பிறக்கவேணுமே. (குறவித்யாதி) இனக்குறவர் வாழ்பாடாநின்றால்-இனமான குறமாதர்களும் அது தன்னையே பாடுமத்தனையிறே. பல்லாண்டொலியிறே அத்திருமலை தன்னிலுள்ளது. [குறிஞ்சிப்பண்பாவொலிபாடி நடம்பயிலாநிற்கும்மாலிருஞ்சோலையதே]. "நந்தன் மதலையைக்காகுத்தனை நவின்று" என்னுமாபோலே. (௪)

னைச் சிறைவைத்த நிமித்தமாகவிறே வாணபுரத்தேகெழுந்தருளி வாணனைஜயித்தது. அவனைஜயித்தபின்பிறே உஷை அநிருத்தனுக்கு சேஷமாய்த்து. அத்தைப்பற்ற "காவலைக்கட்டழித்த" என்கிறது. (தனிக்காளை கருதும்மலை) (க) "காமனைப்பயந்தகாளை" என்னுமாபோலே காமனைப்பெற்ற பின்பு அத்விதீயமான யௌவநத்தையுடையனாயிருந்தவன் பரமபதத்திலுங் காட்டில் இதுவே நமக்கு வாஸஸ்தாநமென்றுகருதி நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை.

(கோவலர்கோவிந்தனை) கோரக்ஷணம் பண்ணுகிற ஜாதியிலே பிறந்து அவர்களிலே ஒருவனாய், கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவனை. (குறமாதர்கள்) குறப்பெண்களானவர்கள். (பண்குறிஞ்சிப்பாவொலிபாடி நடம்பயில்மாலிருஞ்சோலையதே)குறிஞ்சிப்பண்ணோடே கூடினபாட்டுக்களாலே ஒலிபெறப்பாடி, அப்பாட்டுக்கநுரூபமான ந்ருத்தத்தைப் பண்ணாநின்றுள்ளமாலிருஞ்சோலையாகிறவதுவே - தனிக்காளை கருதும்மலை. ... ... (௪)

அநிருத்தாழ்வானுக்கு உஷையை சேஷமாக்கின பின்பு தனிக்காளையென்னக்கூடுமோவென்ன, அபிப்ராய பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (காமனையித்யாதி). (என்னுமாபோலே) என்றது-என்கிறபடியே யென்றபடி. (காமனைப்பெற்றபின்பும்) என்றது - அநிருத்தபிதாவான ப்ரத்யும்நனைப்பெற்ற பின்பெல்லாமென்றபடி.

(கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவனை) என்றது-கோக்களாலே கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவனென்றபடி. பாவென்றதினர்த்தம் (பாட்டுக்கள்) என்றது. ... ... (௪)

(க) தி-வாய்-௧0-௨-௮.

மூ.—பலபலநாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்றன்னை
அலைவலைமைதவிர்த்த வழகனலங்காரன்மலை
குலமலைகோலமலை குளிர்மாமலை கொற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. (ரு)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பலபலவித்யாதி) க்ஷீராப்தியில் நினைத்த வாஸனை ஹிரண்யராவண ஜந்மங்களில் நினைத்தவை கூசாமல் சொன்ன ப்ரபாசாரவாஸனைகள்; இவன்றான் அவற்றோடே யாக்கிக்கொள்ளுமளவன்றிக்கே, அவ்வாஸனை தாமும் இவன் இஜ் ஜந்மத்திலார்ஜித்த பாபவிசேஷங்களோடே, அவைதான் அல்ப மென்னும்படி, இவை வந்து கூடினபடி. இவையெல்லாத்தையும் நினைத்திறே, "பலபல நாழம் சொல்லிப்பழித்த" என்றது. நாழ்-குற்றம். பழித்தல்-ஸ்துதி நிந்தையாளுப் போதுமன்று, நிந்தாஸ்துதியுமன்று; நிந்தையே. (சிசுபாலன் தன்னை) அஸுரஜந்மத்திலே பிறந்து செய்த பாபங்களைப் போலன்றே ராஜஜந்மத்திலே பிறந்து த்ரிவிதகரணங்களாலும் செய்த பாபவிசேஷங்கள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. (பலபலவித்யாதி) பலபலகுற்றங் களைச் சொல்லி நிந்தித்த சிசுபாலன்றன்னை. இவன் சொல்லும் தோஷங்கள் அநுகூலர்வாக்கால் சொல்லத்தக்கதல்லாமையாலே "நாழ்" என்கிறது. (நாழ்) குற்றம். "அது தனக்கு ஒரு ஸங்க்யை யில்லாமையாலே "பலபல" என்கிறது. அது தன்னை நெஞ்சால் நினைத்திருக்குமளவன்றிக்கே, பிறரறியும்படி வாய்விட்டுச் சொல் லுவதே" என்று "சொல்லி" என்கிறது.

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பலபலவித்யாதி) ஶிசுபாலன் க்ருஷ்ண தோஷங்களைத் தனித்தனியே சொல்லியிருக்க, இவர் நாழென்று ஸாமாந்ய ஶப்தத்தாலே சொல்லுவானென் னென்னவருளுகிறார் (இவனித்யாதி). நூறென்று ஸங்க்யாதமான வசவுகளை க்ருஷ்ணனெண்ணிக்கொண்டானென் றிருக்க "பலபல" என்னக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (அது தனக்கித் யாதி). இத்தால் அவன்ஸதஸ்ஸில் சொன்னது நூறானாலும்ஜந்மாவதிசொன் னால் அவற்றுக்கு ஸங்க்க்யையில்லை யென்று திருவுள்ளம். நினைத்தென்னா தே சொல்லி யென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அது தன்னையித்யாதி).

(அலைவலைமைதவிர்த்த) நாட்டை நலிகிறவலைவலைத்தனத்தை
விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தைக்காட்டித் தவிர்த்தானித்தனை. அல்லாது

(க) "கேட்பார்செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும்" என்று
ரிறே - ஆழ்வார். அதாவது - பகவந்நிந்தைக்கு ஜீவநம்வைத்துக்
கேட்குமவர்களுடைய செவிக்கும் சுடும்படியான தண்ணிய வசவு
களைச் சொல்லிவைகை. "சேட்பால் பழம்பகைவன்" என்று இதுக்
கடியும் அருளிச்செய்தாரிறே அவர்தாமே;, அதாவது - ஹிரண்ய
ராவணஜந்மங்களே தொடங்கி மிகவும் ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு
வருகிற பழையதான பகையை யுடையவனென்றபடி. இவன்
ஒரோஜந்மங்களிலே பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவில்லை
யிறே. அவ்வவஜந்மங்களிலுண்டான காலத்தின் மிகுதியையும்,
பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியையும், இவை யெல்லா
வற்றையும் நினைக்கிறது - பகையினுடைய பழைமையாலே. அந்த
வாஸனையாய்த்து - இந்த ஜந்மத்தில் இவன் இப்படி நிந்தைபண்
ணித் திரிகைக்கு ஹேது. இப்படி இவன் செய்து திரிந்த கொடு
மையை நினைத்திறே "சிசுபாலனை" என்னாதே, "தன்னை" என்று
இவர் ஊன்றி யருளிச்செய்தது.

(அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்) சரமதசையிலே தன்னழகைக்
காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுகையாலே, "தான்"
என்றால் நிந்தித்துக்கொண்டு திரியும் அலைவலைத்தனத்தைப்போக்கி

"பிறரறியும்படிசொல்லுவதே" என்று இவரநுதபித்ததைக்கு ஸம்வாதம்
காட்டுகிறார் (கேட்பாரித்யாதி). அநுகூலர் பகவந்நிந்தையைக் கேளார்களா
கையாலே அவர்களைக் கேட்பாரென்னக்கூடாது; ப்ரதிகூலராகில்அவர்களுக்
குச் செவிசுடக்கூடுமோவென்ன (அதாவதித்யாதி). (நிந்தைக்கு) என்றது -
நிந்தை பண்ணுகைக் கென்றபடி. (ஜீவநம் வைத்து) என்றது - ஜீவநம்
கொடுத்தென்றபடி. பலபலநாழம்சொல்லிப்பழிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னு
மாகாங்க்ஷையிலே "தன்னை" என்றது - இதுக்கு ஹேதுவை ஸூசிப்பிக்கிற
தென்றருளிச்செய்யக்கோலி, நம்மாழ்வாரும் ஹேதுவையருளிச்செய்தாரென்
கிறார் (சேட்பாலித்யாதி). இதிலடியேதுசொல்லப்பட்டதென்னுமாகாங்க்ஷை
யிலே, எடுத்த பாசுரத்தை விவரித்துக் கொண்டு உபபாதிக்கிறார் (அதாவது
ஹிரண்யேத்யாதி). "சேழ்" என்றதினர்த்தம் (மிகவும்) என்றது. மிகுதியை
உபபாதிக்கிறார் (இவனொரோவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-எ-ரு-௩.

ஸாயுஜ்யம் கொடுத்தானென்னும்போது – ஸங்கல்ப நிபந்தநநித்ய நைமித்திகவைகல்யப்ராயச்சித்தாதிகளும், புரச்சரணாதிகளும் காம்யதர்மமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளும், த்யாக விசிஷ்டஸ்வீகாரமான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ப்ராதாந்யங்களும், மற்றும் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற ஸாதநஸாத்யங்களும், சிஷ்யாசார்யக்ரமங்களும் குலையவேண்டிவரும். இப்படி தாராசாரபரனானவிவனுக்கும் கூடக்கொடுத்தவன் ஸமாசார பரர்க்குக்கொடுக்கச் சொல்லவேணுமோவென்னில்; அப்போது ஸமாசாரந்தானுண்டாகாது. இவன் தனக்கு ஸாயுஜ்யப்ரார்த்தனையுமில்லை.

ஆனால் "தாட்பாலடைந்தான்" என்கிறபடியென்னென்னில்; இத்தன்மையறிவாரை யறிந்தவர்கள் பக்கலிலே இந்த ரஹஸ்யம் கேட்பார்கள், (க) "கேசவன் கீர்த்தியல்லால்மற்றும்கேட்பரோ"என்றபோதே இப்பேறுதல்தெரியும்றே. (உ)"வசீகிரேவு ஈசா மஹஸஹ்யதேஜீக்ஷாயாஃ - வதகியபதமாகஸ்தஸ்ய தேஸ்திக்ஷமாயாஃ" என்று தாட்பாலடைந்த தன்மையறிந்தவர் தாமேயிறே இத்தை நிஷேதித்தார். ஆனால் இங்ஙன்பேண வேண்டுவானென்னென்னில்; ப்ரதிகூலாநுகூலங்கள் தத்ஸாதநங்கள் பஸ்ஸாதநமன்றென்று தோற்றுகைக்காகவிறே, இவன் பெற்றானென்றதும் த்ரிவிதகரண ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியால் வந்த ஸுகதுக்கங்கள் அநவரதகால ரஹிதமாகக் கொடுக்கை அவனுக்கு நினைவாகையாலே குறையில்லை. இத்தைப்பற்றவிறே "அலவலைமை தவிர்த்த" என்றருளிச் செய்ததும். இது நினைவாகில் அழகைக் காட்டுவானென்னென்னில், வாராமல் போகிறவனை புஜிப்பித்து விடவேணுமே யென்று. இவ்விடத்தே ஆண்டாளருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது, ஒருவனைக்குறித்து நிரந்வயவிநாசம் பரவேத்யமாகச் சொல்லுகையரிது போலேகாணும். (அலங்காரன்மலை) *முடிச்சோதிப்படியே.

ரக்ஷித்தவன். (அலங்காரன்மலை) இப்படியிருந்துள்ள அழகுக்கு மேலே* முடிச்சோதியில்படியேஉண்டானஅலங்காரத்தையுமுடையவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருமலை.

அழகனென்றும், அலங்காரனென்றும் சொன்னத்தால் தோன்றுகிற பௌநருக்த்யத்தை அவயவ ஸௌந்தர்யபரமாகவும், ஒப்பனை யழகென்றும் பரிஹரிக்கிறார் (இப்படியித்யாதி).

(க) தி-வாய்-எ-டு-கூ. (உ) ஸ்தோ-ர-கூகூ.

(குலமலை) தொண்டக்குலத்துக்குத் தலை நின்றமலை, (கோல மலை) தொண்டக்குலத்திலுள்ளார்க்கு தர்ஶநீயமான மலை. (குளிர் மாமலை) அவனுக்கும் அவனுடையார்க்கும் (க) "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே ப்ரமஹரபோக்யதையை மிகவும் விளைக்கிற மலை. (கொற்றமலை) அந்த போக்யதையாலே ஸம்ஸாரத்திலெப்பேர்ப்பட்ட ருசிகளாலும் வருகிற அபிமாந போக்யதைகளை ஜயிக்கலான மலை. (நிலமலை) மணிப்பாறையாயிருக்குமளவன்றிக்கே ஸூரிகளுக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கும் புஷ்பபலத்ருமாதிகளாய் முளைக்கவும், முளைக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கவும் யோக்யமானமலை. (நீண்டமலை) பரமபதத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்குமிடை வெளியற்று ஒரு கோவையாம்படியான மலை. இப்படியிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலைமலை.

(அலங்காரன் மலை) "இம்மலையுண்டாயிருக்க, இவ்வழகுண்டாயிருக்க விகாஸத்துக்கு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநோதய ஸங்

(குலமலை) *தொண்டக்குலத்துக்குத் தலையானமலை. (கோல மலை) அழகர்க்கும் ஆஶ்ரிதர்க்கும் அநவரதாநுபாவ்யமான அழகையுடையமலை. (குளிர்மாமலை) ரக்ஷகனானவனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கம் பெருமையால்வரும் தாபத்தையும், ரக்ஷ்யபூதரான இவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெருமையால்வரும் தாபத்தையும் ஆற்றும்படியான குளிர்த்தியைக்கிருக்கிறமலை. (கொற்றமலை) தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினாரை ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி நோக்கும் வெற்றியையுடைத்தான மலை. (நிலமலை) மணிப்பாறையாயிருக்குமளவன்றிக்கே, ஸூரிகளுக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கும் புஷ்பபல த்ருமாதிகளாய் முளைக்கவும், "முளைக்கவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கைக்கும் யோக்யமான மலை. (நீண்டமலை) பரமபதத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் இடைவெளியற்று ஒருகோவையாம்படியான ஒக்கத்தை யுடையமலை. இப்படியிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே - அலங்காரன் மலை. .... (ரு)

(தொண்டக்குலத்துக்கெல்லாம் தலையான) என்றது- ஶேஷவர்கத்துக்கெல்லாம் ஶ்ரேஷ்டமானவென்றபடி. கேவலம் கல்லாயிராதே மண்பாடுமுண்டாயிருக்குமென்கிறார் (மணிப்பாறையித்யாதி). (மணிப்பாறை) -ரந்த்ரமில்லாதபாறை. ... ... (ரு)

(க) க-திருவ-ருந.

ஸ்வா;—

கோச மாத்ரமேயன்றிக்கே லீலாரஸ ஹேதுவான அநுகூல வ்யாபாரம் போலே ப்ரதிகூல வ்யாபாரங்களும், அஶக்தரானால் தத்விஷய ஸௌந்தர்யமும், ததீயபாரதந்த்ர்யமும், கழற்றிக் கோக்கவொண்ணாதாப்போலே மங்களாசாஸந மென்கிற வர்த்த விஶேஷத்தையும் ஆசார்யமுகத்தாலே யறியலாயிருக்க, நிரந்வய விநாஶத்திலே அந்வயிப்பதே" என்று வெறுக்கவுமாமிறே. வெறுக்கிறதென்? திருவடிகளிலே கூட்டிப்பழைய க்ஷீராப்தியிலே விட்டானென்னிலோ வென்னில்; அங்குப்புகுந்தானென்றொரு ப்ரமாணமுண்டாக நம்மாசார்யர்களருளிச்செய்யவும் கேட்டிலோம்; அங்கு ஸாயுஜ்யமும் கூடாது; (க) *எஞ்சாப்பிறவியிடர்கடிவான் தொடரநின்ற துஞ்சாமுனிவரிறே.

இவன்தான் முன்பு அங்கு இசைந்து போந்தமாத்ரவதர்மம் இங்கு நடத்தமாட்டாதாப்போலே அங்குள்ளாரோடும் பழம்பகைநெஞ்சு பொருந்திநடத்தமாட்டாமையாலே அங்கும்கூடாது. அவர்களும் இவன்தான் முன்பு பொருந்தி வர்த்திததானொருவனல்லாமை யறிந்திருக்கையாலே, அவர்களையும்இவனோடு கூட்டுகையுமரிதாயிருக்கும். தேஶவிசேஷத்திலே கொண்டுபோனானென்றும் கேட்டிலோம்."அன்றுசராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றினான்" என்றொன்றுண்டே; அந்நேரிலே க்ருபையாலே செய்தானென்னில்; அவை ராமகுணைக தாரகங்களாயிருக்கையாலே க்ருபையாலே செய்யவும் கூடும். வைகுந்தநாமஸ்த்தாநவிஶேஷம் இக்கரையிலே உண்டென்னவுமாம்.

க்ருபை தனக்கு விஷயமாம்போதும் அவை தன்னைப்போலே ராமவிரஹவாட்டமுண்டாக வேணும். அவை தானுண்டானாலும் *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமென்கிறநேரும், அபிமாநமும், மோக்ஷப்ரார்த்தநாருசியும் வேணும்; அதுதன்னையும் அவற்றுக்குத்தத்காலத்திலேயுண்டாக்கிச்செய்தாலோவென்னில்; அப்போது அவைஆஶ்ரயத்தோடு சேராது. சேருங்காலத்து அநுக்ரஹத்தாலேவந்த வாகந்துகப்ரேரகாதிகளும், பரஸ்பரவிரோதம்தோற்றும், ஶாஸ்த்ரங்களுமுண்டாகில் அவையும்பொருங்கவிட்டுக் கொடுக்க வல்ல ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களையுடைய வாசார்யாபிமாநமும் சேதந ருசியும் வே

(க) திருவி-௯௮.

ஸ்வா :—

௲௨. அதுவென்? பகவதபிமாநமும் சேதநருசியுமானாலோ வென்னில், அப்போதும் இவ்வடைவுண்டாக்கினாலல்லது ஆத்மகுணம் ஒருவராலும் பிறப்பிக்கப்போகாது.

ஸ்வதந்த்ரனுக்கரியதுண்டோ வென்னில், ஸ்வாதந்த்ர்யம் இரண்டாஶ்ரயத்தில் கிடவாது; பரதந்த்ரனுக்கி இவ்வடைவிலே கொண்டுபோக வேணும். ஸ்வாதந்த்ர்யம் தான் தோற்றித்துச் செய்கையல்ல. காரியப்பாடானவை செய்யும்போது பிறரைக்கேழ்வி கேளாமல் செய்யுமளவேயிறே உள்ளது. காரியப்பாடாக ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே த்வீபாந்தரவாஸிகளை அங்குநின்றும் கொண்டுபோந்து த்வீபாந்தரந்யாயம் பயிற்றுவிக்கிற வோபாதி, கொண்டுபோய் நித்யவிபூதிந்யாயத்தைப் பயிற்றுவிக்கிலோ வென்னில்? அங்குக்கொண்டுபோன வைதிகபுத்ரர்களுக்கு தேஹபரிணாமமும் ஜ்ஞாநவிகாஸமுமற்று பூர்வ பரிமாணத்தோடே மீளுகையால் அதுவும் கூடாது. ப்ராக்ருதாப்ராக்ருதங்கள் சேராதாப்போலே ப்ராக்ருத ஜ்ஞாநவாஸநை அப்ராக்ருதத்தில் சேராது. அர்சிராதி மார்க ஸம்பாவனையும் கூடாது. ஆழ்வார் விசேஷித்தருளிச்செய்த *சூழ்விசும்பணி முகிலில் மார்கஸம்பாவநாநாதரத்வமும் கூடாது; அங்குள்ளார் எதிரேவந்து ஸம்பாவித்துக் கொடுபோக, அடியரோடிருக்கையும் சூழ்ந்திருந்தேத்துகையும் கூடாது.

அவன் தானும்இவனைத்தாட்பாலடைவித்த விக்ரஹத்தைஅங்குக்கொண்டுபோய்த்திலனிறே. அகடிதமானவடதளஶாயித்வமும், (க)"அணோரணீயாந்-அணோரணீயாந்" (உ)"கரந்தெங்கும்பரந்துளன்" என்கிற வ்யாப்தி ஸௌகர்யமும், ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைகதேசமான ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாராதிகளும், அவன் தன்னுடைய ஸ்வஸங்கல்ப பாரதந்த்ர்யாதிகளுமெல்லாம் ஓரொரு ந்யாயங்களாலே க(வ)டிதமாக்கினாலும், ஆத்மகுணங்கள் விளைப்பிக்கை அவனாலுமரிதாயிறே யிருப்பது. இங்குள்ளாரையும் அங்குள்ளாரையும்(௩)"ஹ்ரீயந்-ப்ராமயந்"(௪)"வானிலும் பெரியனவல்லன்" என்னுமவையும் ப்ராக்ருதாப்ராக்ருதவிஷய நிபந்தநமாக்கிப்ரமிப்பிக்கவும், மயக்குவிக்கவும் வல்லயோக்யதாஶக்திமாத்ரமல்லது, நிலைநிற்க ப்ரமிப்பிக்கையும் மயக்குவிக்கையுமரிது. எளிதானாலும் ஸ்வ

(க) தை-நா. (உ) தி-வாய்-க-க-௧௦. (௩) கீ-௧அ-௬௧. (௪) தி-வாய்-க-௩-௧௦.

மூ.—பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்
ஆண்டங்குநூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்மலை
பாண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடி மதுப்பருகத்
தோண்டலுடையமலை தொல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. (௬)

ரு'ாவிரோதியும் ப்ராப்யவிரோதியுமாய், நிஷ்ப்ரயோஜநத்தோடே தலைக்கட்டும். ஸ்வதந்த்ரரென்று, தந்தாமவயவங்களைத் தாந்தாமே ஜரு'ப்திஶக்திகளாலே ஹிம்ஸித்துக்கொள்வாருமுண்டோ?

ஆகையால் ஶ்ரிய:பதியாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஹேய குணரஹிதனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய், ததீயஸாபேக்ஷனாயி ருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யமும் நிருபா திக க்ருபையும் முதலான குணங்களெல்லாம் சேதநருடைய ஸா பராத ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் ஔபாதிக ப்ராவண்யத்தையும் மாற்றி அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தையும் நிருபாதிக சேஷத்வத்தை யும் விளைப்பித்து மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுகைக்காக விரோதி நிரஸநம் செய்யவேண்டுகையாலே அயோக்யரை நிரஸித்தமாத்ரமே யன்றிக்கே ஸங்கோசரூபமான தேஹ விமோசந மோக்ஷ ஸித்தி யாய் மீளாதபடியான ப்ரதேசத்திலே இட்டுவைத்த ப்ரகாரத்தை யிறே அலைவலைமைதவிர்த்த வென்றருளிச்செய்தது. .... (ரு)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (பாண்டவரித்யாதி) இவர்களைப் பாண்டவர்களென்கையாலே, அவளையும்பாஞ்சாலியென்று ஆபி ஜாத்யம் சொல்லுகிறது. "தம்முடைய" என்கையாலே-இவர்களு

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. (பாண்டவரித்யாதி) பாண்டு புத்ரர் களுடைய மஹிஷியாய், பாஞ்சாலராஜபுத்ரியாயிருக்கிறவளுடைய மறுகுதலெல்லாவற்றையும். இத்தால் - இவள் புகுந்தவிடத்தின் பெருமையும் பிறந்தவிடத்தின் பெருமையும் பார்த்தால், இம்மறுக் கம் வருகைக்கு யோக்யதை யில்லாதவளென்கை. "பாண்டவரு டைய" என்னாதே, "தம்முடைய" என்றது-ஒரொருத்தரே தன்னை

அரு,—ஆறும்பாட்டு. (பாண்டவரித்யாதி) மறுகுதல் - ஸந்தாபம். க்ருஷ்ணையென்று அவள்பேரைச்சொல்லாமல், இப்படிவிசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (பொறையாலே)

டைய அபிமாநத்திலே அவளொதுங்கி "ப்ராஷாணாஹா வெநஸவஹ்ராநாயஸ்வதிவ்ரதா: - புருஷாணுமபாவே ஸர்வா நார்யஃபதிவ்ரதா:" என்கிற பட்டாங்கில் பாரதந்த்ர்யமும் ஸஹ தர்மசாரித்வமும் தோற்றுகிறது. (மறுக்கமெல்லாம) துர்யோத நாதிகள் ஸபாமத்யத்திலே கொடுபோய் துஶ்ஶாஸநன் பரிபவி க்க, அத்தாலே ஈடுபட்டு க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகஶூந்யையாய், நெஞ்சுமறுகி அந்தஸபையிலிருந்தவர்களெல்லாரையும் தனித்தனி முறைமை சொல்லிஶரணம்புக்க வளவிலும் "இவன் சோற்றையுண் டோமே" என்று வயிற்றைப்பார்ப்பார், துர்யோதநனுடையமாத் ஸர்யத்தைப் பார்ப்பார், தர்மபுத்ரருடைய தர்மாபாஸப்ரதிஜ்ஞை யைப் பார்ப்பார், மற்றும் தந்தாம் கார்யம்போலே தோற்றுகிற அஜ்ஞாநப்ரகாஶத்தை ஜ்ஞாநமாக நினைத்து நிலம் பார்ப்பாராய், இவளை அபிஜாதையாளொரு ஸ்த்ரீயென்றும், பதிவ்ரதை யென் றும், ஸஹதர்மசாரி யென்றும் பாராமல் துஶ்ஶாஸநன் நலிகிற தைப்பார்த்திருக்க, இவளும் தன்னுடைய அகதித்வத்தை யநுஸந் தித்து, (க) [ஶங்கசக்ரகதாபாணே - சங்க்கசக்ரகதாபாணே] நீயு மென்னைப்போலேயோ? [த்வாரகாநிலய - த்வாரகாநிலய] பெண்

ரக்ஷிக்கைக்கீடான ஶக்திமான்களானவர்களை பர்த்தாக்களாக வுடையவளென்று தோற்றுகைக்காக. ஆனால்' இவர்கள்தான் இப்படி இவளை ரக்ஷியாமல் மறுகவிட்டிருப்பானென்னென்னில், (உ) "பொய்ச்சூதில்தோற்ற பொறையுடைமன்னர்" என்கிறபடி யே க்ருத்ரிம த்யூதத்திலே இவளையும் தோற்றவர்களாகையாலே தர்மபீருக்களாய்ச் செய்யலாவதற்று, தங்கள் பொறையாலேநிலத் தைக்கீறி யிருந்தார்களித்தனையிறே. ஸந்நிஹிதரான பர்த்தாக் கள் இப்படி கைவாங்கியிருக்கையாலும், பிதாவானவன் அஸந் நிஹிதனாகையாலும், தான் அபலையாகையாலும், ப்ரபலரானவர் கள் நலிகையாலும் வந்த மறுக்கமிறேயிது.

க்ஷமையாலே,(நிலத்தைகீறியிருந்தார்கள்)-என்றதூக்லேஷித்துக் கொண்டிருந் தார்களென்றபடி.ஆனைக்குவந்தவாதமென்னுமாபோலே,இப்படிப்பட்ட "பாஞ் சாலி மறுக்கமெல்லாம்" என்றதால்தோன்றுகிறஸத்தாபாதிக்யத்தை ஹேதுக் களாலே விவரிக்கிறார் (ஸந்நிஹிதரித்யாதி).

(க) பார-ஸ-ஈஈ-சக. (உ) உ-க-ச.

பிறந்தார் வருத்தமறிந்து ரக்ஷித்த ப்ரகாரங்களு மிவையோ? [அச்யுத - அச்யுத] ஆஶ்ரிதர் தாங்கள் நழுவிலும் கைவிடா னென்கிறது, வடயக்ஷ ப்ரஸித்தியோ? [கோவிந்த - கோவிந்த] ஸர்வஜ்ஞராய்ஸர்வஶக்தராயிருந்தவர்களையோ ரக்ஷித்தது, [புண்டரீகாக்ஷ - புண்டரீகாக்ஷ] அகவாயில் க்ருபை காணலாம்படியாயன்

"மறுக்கமெல்லாம்" என்றது-(க) "அந்தகன்சிறுவனரசர் தம் அரசர்க்கிளையவனணி யிழையைச்சென்று எந்தமக்குரிமைசெய்யெ ன" என்கிறபடியே குருடன் பெற்றபிள்ளையாகையாலே அறிவுகேடு வழிவழியாய், பிதாவானவன் கண்ணஞ்சவளர்க்க வளருகை யன்றிக்கே, தான்கண்டபடி மூலையடியே திரிந்தவனாய், அதுக்கு மேலே, ராஜராஜனான துர்யோதநனுக்குப் பின்பிறந்தவனாய், அவன் கொண்டாடி வளர்த்த செருக்காலே திம்பிலே தகணேறின துஶ்ஶாஸநனாகிறமுரட்டுப்பையல், மஹோத்ஸவமாகையாலே ஆப ரணங்களாலே அலங்க்ருதையாய் ஆர்த்தவ தோஷயுக்தையாயிருக் கிறவள் பக்கலிலே கிட்டி, "சூதிலே உன்னையும் தோற்றார்கள், நீ போந்து எங்களுக்கு இழிதொழில் செய்" என்று சொல்ல; அவள் (உ) "ராஜஸ்வலைகவஸ்த்ராஹம் நதாந்நேதுமிஹாஹஸி। மாநாம் ணாஜுபோசஸ்வஸாதூநாம் ஸஸ்யாம் நாஹஸிஶீதஹ - ரஜஸ்வலைக வஸ்த்ராஹம் நதுமாம்நேதுமர்ஹஸி। குருணஞ்சபுரஸ்ஸ்த்தாதும் ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸஹே." என்ற வளவிலும், விடாதேமயிரைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோந்து மஹாஸபையிலே நிறுத்தி, பரிபவோக்திகளைப்பேசி வஸ்த்ரத்தைஅபஹரிந்துச்செய்கிறபோது அவள் பட்டமறுக்கங்கள் அநேகமாகையாலே,—

(மறுக்கமெல்லாம்) என்றதுக்கு (மறுக்கங்கள் அநேகமாகையாலே) என் றத்தோடந்வயம். எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (குருடனித்யாதி. அதில் த்ரு தராஷ்ட்ரனென்றதே அந்தகனென்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (குருடன்பெற்ற வித்யாதி). (வழிவழியாய்) என்றவநந்தரம் "வந்திருக்குமவனாய்" என்றுகூட் டுவது. பிள்ளையென்றதே "சிறுவன்" என்றதுக்குவிவேகஶூந்யனென்று திரு வுள்ளம்பற்றி அத்தை ஹேதுபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (பிதாவானவனித்யாதி). (கண்ணஞ்ச) என்றதுகண்ணாலே யஞ்சும்படி யென்றபடி. இத்தால் சிக்ஷிக் கையாலன்றிக்கேயென்றபடி. அணி-அலங்காரமாய், இழை - ஆபரணமாய், அத்தையுடையவளென்று ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மஹோத்ஸவேத்யாதி).

(க) தி-மொ-உ-௩-க. (உ) பார-ஸ.

றே திருக்கண்களில் விகாஸமிருப்பது. உனக்கு மேதேனும் ஸ்வ. ப்நம் முதலான ஸங்கோசங்களுமுண்டோ வென்றுப் போலே சொல்லி, ரக்ஷாபேக்ஷை பண்ணினவளவிலும்,

(க) "ஜீணம்வஸ்த்ரமிவ - ருணம்ப்ரவ்ருத்தமிவ" என்றுப் போலே சில கண்ணழிவுகளோடே ஸ்ரீ கஜேந்த்ரனுடைய ரக்ஷாபேக்ஷையை நினைத்து வந்தாப்போலே வந்து முகங்காட்ட ஒருவழியும் காணுமல், அவன் பட்டமறுக்கமறியாதே" அவனும் இவர்களைப்போலே கைவிட்டானுகாதே"என்று இவள் நினைத் துத் தான் முன்பு கேட்டுவைத்த சுருசுருப்பையும் காற்சடை கொண்டு லஜ்ஜாநிபந்தநமான ஶக்தியால் வந்த வஶக்தியையும் அந்த லஜ்ஜையையு மிடுக்கலோடே கைவிட்டவளவில், எல்லாவவ ஸ்த்தையிலும் த்யாகவிஶிஷ்டம் ஸ்வீகாரமாகையாலே, கழித்து உடுத்தமை தோன்றுமல் உடுத்துக்கழித்தாப்போலே நிற்கும்படி திருநாமப்ரபாவமுதவும்படியான ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே வஸ்த் ரம் மாளாமல் மறுக்கமெல்லாம் மாண்டு மாண்டு இவளை மயிர் முடிப்பித்து, வதார்ஹரையும் கரிக்கட்டையையும். மன்னரும் பிள் ளையுமாக்குமளவாகநினைத்திறே "எல்லா மாண்டு"என்கிறது. இவ் வளவிலும் பர்யவஸியாமல் நூற்றுவர்தம் பெண்டிர் மேலே இம் மறுக்கமெல்லாம்வாங்கி வைத்தாலிறே இவள் மறுக்கம் மாண் டதென்னலாவது.

அன்றியே இவள் மறுக்கமெல்லாம் தானேயிட்டுக்கொண்டு "ஜீணம்வஸ்த்ரம் - ருணம் ப்ரவ்ருத்தம்" என்று தான் மறுகுகை யாலே,வ்யாதியுடையவனை வ்யாதியாளன் என்னுமாபோலன்றிக் கே, தானே பூண்டு கொள்கையாலேஆண்டென்கிறது.அந்தவாட்சி முடிவது அவர்கள்மேலே வைத்தாலிறே யென்னவுமாம். அன்றி யே "மாண்டங்கு" என்றது-மாண்தங்குஎன்றுபதமாய்,மாட்சிமை தருகிற ஸ்த்ரீகள் மேலென்னுதல்; "ஆண்தங்கு"என்று பதமாய், ஆண்மையமர்ந்த நூற்றுவரென்னவுமாம். யுத்தோந் முகராய்ப்படு கையாலே ஆண்மையமருகையும் குறையில்லையே; "அங்கங்குவைத்

(ஆண்டு) அவை யெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல்திருவுள் ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்து. (அங்கு நூற்றுவர்தம் பெண் டிர்மேல்வைத்த) அவள் பரிபவப்பட்ட வத்தசையிலே அவளைப்

(க) பார-உத்யோ-ருஅ-உஉ.

தி'' என்னவுமாம். (அப்பன்மலை) ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே அந்யோந்ய தர்ஸநமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயிறே இதெல்லாம் செய்தது. இதெல்லாம் திருநாமந்தானேயிறே செய்தது; இவ்வுபகாரமெல்லாம் தோன்ற அப்பனென்கிறார். திருநாம ப்ரபாவந்தான் அவனையும் ஸ்வஸங்கல்பபரதந்த்ரனாக்கும் போலேகாணும்; தாத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் இவள் சொன்ன திருநாமத்துக்காக வென்னுதல். திருநாமம் சொன்ன விவள் தனக்காகவென்னுதல்.

(பாணித்யாதி) பண்ணை ''பாண்'' என்று, பண்ணிலே பாடத் தகுதியானவண்டினங்களென்னுதல். பாணென்றுபாடுவாராய், அவர்களைப்போலே பண்கள்பாடிமதுப்பருகும் வண்டினங்களென்னுதல். பருகவென்றது வர்த்தமாநமாய், பருப்பருக ஊற்றுமாறாதே செல்லும் நீர் நிலமாய், பூக்களையுடைத்தானசோலையே நிரூபகமான மலை. (தோண்டலுடைய) ஊற்றுமாறாத. இம்மலைக்குப் பழமையாவது -

---

பரிபவிப்பித்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவருடையவும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலேயாம்படி பண்ணின. (க)''சந்தமல் குழலாளலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிரு மெய்தி'' என்றாரிறே - திருமங்கையாழ்வாரும். இனிநூலிழந்ததிறே இவளில் அவர்களுக்கேற்றம். (அப்பன்) சரணாகதையான த்ரௌபதிக்குச் செய்த உபகாரம் தமக்குச்செய்ததாக நினைத்து '' அப்பன் '' என்கிறார்; ஆஸ்ரிதரிலே ஒருவர்க்குச் செய்ததும் தமக்குச்செய்ததாகநினைத்திராதவன்றுபகவத்ஸம்பந்தம் இல்லையாகக்கடவதிறே. (மலை) இப்படியிருக்கிற உபகாரகனானவன் ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

(பாண்டகு வண்டினங்கள்) பாண் – பாட்டு; பாட்டுக்குத் தகுதியான வண்டினங்கள். அதாவது - பிறப்பே பிடித்துபாட்டேயொழிய வேறொன்றறியாததா யிருக்கை. (பண்கள்பாடி மதுப் பருக) ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே நாநாவான பண்களைப் பாடிக்கொண்டு மதுபாநம்பண்ணிச் செல்லும்படியாக. (தோண்டலுடைய மலை) திருச்சோலைகள் ஒருகாலும் வாடாமல் நித்யவஸந்தமாய்ச் செல்லும்படி ஊற்றுடைத்தான மலை. (தொல்லைமாலிருஞ்சோலை

வண்டுகளென்றபோதே பாடுகைஸித்தமாயிருக்க, அத்தை யிட்டு நிரூபிக்கைக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). ''தோண்டல்'' என்று ஊற்றாய், அத்தை ஸப்ரயோஜநமாக வருளுகிறார் (திருச்சோலையித்யாதி).(௬)

(க) தி-மொ-உ-௩-௬.

௭.—கனங்குழையாள்பொருட்டாக் கணை பாரித்தரக்கர்தங்கள்
இனங்கழுவேற்றுவித்த வெழிற்றோளெம்மிராமன்மலை
கனங்கொழிதெள்ளருவிவந்து சூழ்ந்தகல்ஞாலமெல்லாம்
இனங்குழுவாடும்மலை யெழின்மாலிருஞ்சோலையதே. (௭)

அநாதியான திருமலையாழ்வார் தாமே திருவநந்தாழ்வானென்னு மிடம் தோற்றுகிறது. ... ... (௬)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (கனமித்யாதி) கீழ் "கந்தன்மதலை" என்றத்தையநுஸந்தித்தார்; இதில் "காருத்தனை" என்றத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

வ்யா;—(கனமித்யாதி) (கனங்குழை) காதுப்பணி. நாய்ச்சியார் பெருமாள் திருக்கையிலாழி திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமா போலே பெருமாளும் நாய்ச்சியாருடைய கர்ணவிபூஷணத்திலே மிகவும் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கும் போலே காணும்; அத்தை

யதே) திருவனந்தாழ்வானே திருமலையாழ்வாராய் வந்து நிற்கையாலே, அநாதியாய்க்கொண்டு பழையதாய் திருமாலிருஞ்சோலையென்னும்திருநாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிறவதுவே-அப்பன்மலை. தோண்டல் - ஊற்று. ... . (௬)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (கனங்குழையாள் பொருட்டா) கனம்-பொன். பொன்னாலே செய்யப்பட்ட காதுப்பணியையுடையவள் காரணமாக. இவள் காதும் பணியுமான சேர்த்தி எப்போதும் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கும்போலே காணும்; (க) "[illegible]-யேசாரு சுபகுண்டலம் - முகந்த்ரக்ஷ்யந்திராமஸ்ய" என்று இவர் தம்மு

அரு;—ஏழாம்பாட்டு (கனமித்யாதி) பொருட்டாவென்றது - பொருட்டென்றுயர்த்தமருளுகிறார் (காரணமாக) என்று; அவள்நிமித்தமாகவென்றபடி. "சீதை பொருட்டா" என்றுதே கனங்குழையாளென்றதுக்குப் பாவமருளிச் செய்துகொண்டு போகிறார் (இவள்காதுமித்யாதி). (போலேகாணும்) என்ற வநந்தரம் இவரருளிச்செய்ததென்று கூட்டுவது. உக்தார்த்தத்தைத்ருஷ்டாந்தமுகேநத்ருடீகரிக்கிறார் (யேசாருவித்யாதி) "[illegible]" - நதேமநுஷ்யாதேவாஸ்தேயேசாருசுபகுண்டலம்,

---

(க) ரா-அ-௬௪-௬௩.

அவர்க்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்கிறார். இவள் பொருட்டாக. (கணைபாரித்து) நாள்தோறும் அம்புகளெல்லாம் கோணிமிர்த்துப் பாரித்துப்பார்ப்பரென்னுதல். ராக்ஷஸருடம்புகளிலே மந்தகதியாகப் பாரித்துப்பார்ப்பர்; இனியாகிலும் அநுதபித்து மீளுவர்களோவென்னும் நசையாலேயென்னுதல். (௧)"கிள்ளிக்களைந்தானை" என்னக்கடவதிறே. இதில் மீளாதாருடம்புகளிலே கூர்வாயம்புகளைக் கழுக்கோலினமினமாக ஊடுருவயேற்றுவித்த. ஒருகோலுடைய காதுப்பணியும் முகமுமான சேர்த்தியை † அநுகூலர் காண ஆசைப்பட்டிருக்குமா போலே. (கணைபாரித்து) அவளைப் பிரிந்த நாள் தொடங்கி, நினைத்தபோதெல்லாம் பிரித்தவர்களை நிரஸிக்கையிலுண்டான கறுவுதலாலே திருச்சரங்களைத் தெரிந்து பரப்பிப் பாரித்துக்கொண்டிருந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, யுத்தகாலந்தன்னிலே (௨) "வாளிபொழிந்த" என்கிறபடியே திருச்சரங்களை யுத்தபூமியெங்கும் பரப்பியென்னுதல்.

(அரக்கர் தங்களினம் கழுவேற்றுவித்த) ராக்ஷஸருடைய திரளை, * கூர்வாயம்புகளான கழுக்களிலே ஏற்றுவித்த. கழுப்போலே உடலைப்பிளந்து மறுபாடுருவ நிற்கையாலே, அம்பை

முகம் த்ரக்ஷ்யந்தி ராமஸ்யவர்ஷேபஞ்சதஸேபுந:" என்று சக்ரவர்த்தியானவன் பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளும்போது மகரக்குழையும் காதுமாயிருக்குமழகைக்காணுமவர்கள் தேவர்களென்று கொண்டாடுகையாலே, அவன் தனக்கும் அந்தவழகைக் காண்கையிலே கரை புரண்டவாசை ஸித்தமிறேயென்று திருவுள்ளம். அநுகூலரென்றதுக்கும் இந்த சக்கிரவர்த்தியின் நிலை எல்லார்க்கும் துல்யந்யாயஸித்தமென்று கருத்து. (ஆசைப்பட்டிருக்குமா போலே) என்றவநந்தரம் "பெருமாளும் பிராட்டியுடைய காதில் பணியும் முகமுமான சேர்த்தியைக் காணவாசைப் பட்டிருப்பர்" என்று கூட்டுவது. "கனங்குழையாள்பொருட்டாக்கணைபாரித்து" என்றுல்விருத்தமாகையாலே "பிரித்தவர்களை நிரஸிக்கைக்காக" என்றர்த்தம் விவக்ஷித்து அதுக்குயுத்தாத்பூர்வகாலபரமாகவும் யுத்தகாலபரமாகவுமிரண்டுதாத்பர்யமருளுகிறார் (அவனையித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (தெரிந்து)என்றது ஆராய்ந்தென்றபடி. "பாரித்து" என்றது-உத்யோகமாய், அத்தால் பலிதார்த்தம் (பரப்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து) என்றது. பாரித்தென்றதுக்கு இரண்டாமர்த்தத்தில் பரப்புகையே ஸ்வார்த்தம்.

(௧) திருப்பாவை-௧௩ (௨) தி-வாய்-௮-௯-௨. † (பா) அநுபவிக்கவல்லவர்.

அரக்கரினமெல்லாம் நேர்நின்றவர்களைப்பட்டுருவுகையாலே அம்புகளைக் கழுவென்கிறது. அன்றியே லங்காத்வாரத்திலே நேர்நில்லாமல் பட்டவர்களை ஸ்ரீவாநர வீரர்கள் பெருமாள் கேள்வி கொள்ளாமல் கழுவிலேவைத்து விநோதிக்கவும் கூடுமிறே கோபத்தாலே, வாலியைப்பார்த்து இவ்வார்த்தை சொல்லுவிதியாகில், கண்டவிடமெங்கும் கழுமலையாக்குவேனென்றாரிறே பெருமாள். அது இங்குக் கூடாமலிராதிறே. கழுகென்று பாடமாய்த்தாகில் பேரச்சேருமிறே. அன்றிக்கே தலைக்குறைத்தலாய்கழுகைக்காட்டுமிறே.

(எழில்தோளித்யாதி) ஸௌர்யம் விளங்குகிறதோள். நற்குலையை உபகரிக்கையாலே தேஜஸ்ஸு விளங்குகிறதோள். பாபகரணங்களைக்குலைக்ககுலைக்கப்பூரித்ததோள். அம்புக்குவிஷயமானவர்களை யுத்தத்திலே ரமிப்பிக்கையாலும், க்ருபாதிகுணங்களுக்கு விஷயமானவர்களை அவ்வோரளவுக்கீடாக ரமிப்பிக்கையாலும் ராமனென்கிறது. இத்தோளழகைக்கண்டிருக்கச்செய்தேயும்புமான்கள் ஈடுபடாமலிருப்பதே. (க) "ஹ்ஸம்ஸாமு-பும்ஸாம்."

"கழு" என்கிறது. அன்றிக்கே, "கழுகேற்றுவித்த" என்று பாடமாகில், ராக்ஷஸருடைய திரளைக்கொன்று கழுகுகளேறி ஜீவிக்கும்படி பண்ணினவனென்கை. (எழில்தோளெம்மிராமன்மலை) வீரஸ்ரீயால் வந்தஅழகையுடைத்தான தோளையுடையனாய், ஜாநகியான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே அவளுடையப்ரஜைகளான நமக்கெல்லாம் உபகாரகனாய், அழகாலும் குணங்களாலும் ஸர்வரையும்ரமிப்பிக்கையாலே "ராமன்" என்னும் திருநாமத்தையுடையவன், அவதாரத்திற் பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காக எழுந்தருளிநிற்கிறமலை.

"கழுகுகள்" என்றது-மாம்ஸ போஜிகளான பக்ஷிவிசேஷங்கள். (வீரஸ்ரீயால்) என்றது-"அரக்கர் தங்களினங்கழுவேற்றுவித்த" என்றதின் சேர்த்தியாலே. "கனங்குழையாள்பொருட்டா" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து "எம்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஜநகியித்யாதி). "எழில்தோள்" என்றதைப்பற்ற (அழகாலும்) என்றது. எம் என்றபதத்தில் விவக்ஷிதமானப்ரகாரத்தைப்பற்ற (குணங்களாலும்) என்றது. இவற்றால் ரமிப்பித்தானென்றுகருத்து. அன்றிக்கே (க) "ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம்" என்றப்ரமாணத்தைப்பற்றராமசப்தார்த்தம் (அழகாலுமித்யாதி) என்னவுமாம்.

(க) ரா-அ-ங-உக

மூ;—எரிசிதறுஞ்சரத்தா லிலங்கையினைத் தன்னுடைய
வரிசிலைவாயிற்பெய்து வாய்க்கோட்டந் தவிர்த்துகந்த
அரையனமரும்மலை யமரரொடு கோனுஞ்சென்று
திரிசுடர்சூழும்மலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. .... (அ)

(கனமித்யாதி) பொன்கொழித்துவருகிற திருச்சிலம்பாறென்னுதல். தலையருவியென்னுதல். அன்றியே திருச்சோலைகள் அதிவ்ருஷ்டி அநாவ்ருஷ்டிகளாலே ஈடுபடாமல் கர்ஷகரைப்போலே அம்மலைமேலேமேகங்கள் குடியிருந்து அளவுபார்த்துமழை பொழிகையாலே அருவிகுதிக்குமென்னுதல். (கனம்) பொன்னுக்கும் மேகத்துக்கும்பேர். இப்படியிருக்கிற திருவருவியிலே. (அகல் ஞாலமித்யாதி) ப்ரஹ்ம லோக பர்யந்தமாக வுள்ளாரெல்லாம் தந்தாமுடைய புத்ர பௌத்ராதிகளோடேவந்து திரை சூழ்ந்து, பெருக்காறுகையாலே தனி இழியவொண்ணாமையாலே ஒருவரையொருவர் கைகோத்துக்கொண்டு திரள்திரளாகத் தீர்த்தமாடுகிற அழகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலை இராமன்மலை; இனக்குழுவாடு மெழில்மாலிருஞ்சோலைமலை யெம்பிராமன் மலை. (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு (எரியித்யாதி) [தன்னுடைய வரிசிலைவாயில் பெய்து சிதறு மெரிசரத்தா லிலங்கையினை] தனக்கு ஸாதா

(கனங்கொழிதெள்ளருவி) பொன்னைக் கொழித்துக்கொண்டு வாராநின்றுள்ள தெளிந்த அருவியிலே. (வந்துசூழ்ந்தகல் ஞாலமெல்லாம்) பரப்பையுடைத்தான பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு. (இனக்குழுவாடும்மலை) திரள்திரளாகத் தீர்த்தமாடாநிற்கும் மலையான. (எழில்மாலிருஞ்சோலையதே) ஸர்வப்ரகார விலக்ஷணமா யிருந்துள்ள மாலிருஞ் சோலையாகிற வதுவே இராமன் மலை. .... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (எரிசிதறும்சரத்தால்) நெருப்பைச்

(கொழித்துக்கொண்டு) கிளப்பிக்கொண்டு, "அகல்ஞாலமெல்லாம் வந்து சூழ்ந்து" என்றந்வயித்து "ஞாலம்" என்றது - மஞ்சாக்ரோசந்திபோலே அங்குள்ளாரைச் சொல்லுகிறதென்றர்த்த மருளுகிறார் (பரப்பையித்யாதி). இனமென்றும், குழுவென்றும் பர்யாயமாகையாலே யருளுகிறார் (திரள் திரளாக) என்றது. ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (எரிசிதறுமித்யாதி) அம்புறாப்பொதியிலிருக்கும் போதும் நெருப்பைச் சொரிந்திருக்கை கூடாமையாலே கால விசேஷத்

ரணமாய் அலங்காரவரியையுடைத்தானசார்ங்கவில் நாணிலேதொடுத்து தொடுக்கும்போதொன்றாய், விடும்போது பலவாய், படும்போது நெருப்பாயிறே பெருமாளுடைய திருச்சரங்கள் தானிருப்பது·(இலங்கையினை) லங்கையிலுள்ளராவணபக்ஷபாதிகளை. ஜ்வாலை: க்ரோஶந்தி - மஞ்சா:க்ரோசந்திபோலே.

சிதறுகின்றுள்ள அம்பாலே. தொடுத்துவிடும்போதாய்த்து "அம்பு" என்றறியலாவது· தைக்கும்போது உடம்பிலே நெருப்பைச் சொரிந்துகொண்டாய்த்துத் தைப்பது. (௧, "தீப்தபாவகஸங்காஶை:-தீப்தபாவகஸங்காசை:" என்றுனிறே. அதாவது-எதிரிகள் மேலே படும்போது ஜ்வலித்த அக்நியோடு துல்யங்களாயிருக்குமென்கை. (இலங்கையினை) அந்தகனுங்கூட ப்ரவேசிக்க அஞ்சும்படியான வூரை. வரங்கொடுத்த ப்ரஹ்மாதிகளும் இவ்வூரின்பேர் கேட்டால் குடல்கரிந்து கிடக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. ஆதித்யனும், இவ்வூரில் புழுங்கலுலர்த்துகை முதலானவற்றுக்கு வேண்டுமளவு தன்கிரணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து, நடுங்கியொடுங்கிக்கொண்டிறே போருவது; ஆகையாலிறே, ராவணன் பட்டுக்கிடக்கிற போது,மண்டோதரி(௨)"உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கிம் ஶேஷே ப்ராப்தே பரிபவே நவே| அத்யைவ நிர்பயம் லங்காம் ப்ரவிஷ்டா: ஸூர்யரஶ்மய:-
உத்திஷ்ட்டோத் திஷ்ட்ட கிம் சேஷேப்ராப்தேபரிபவேநவே|அத்யைவநிர்பயம் லங்காம்ப்ரவிஷ்டாஸ் ஸூர்யரஶ்மய:" என்றது. இப்படியிருக்கிற வூரையாய்த்து மநுஷ்யரூபமாய் நின்று சரங்களாலே யழியச்செய்தது. (தன்னுடைய வரிசிலை வாயில் பெய்து) தனக்கு அஸாதாரணமாய், அழகுக்குடலான வரியையுடைத்தா

திலேநெருப்பைச் சொரியுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தையருளுகிறார் (தொடுத்தித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே), எடுத்தப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் (அதாவதித்யாதி). "இலங்கையினை" என்றவிடத்தில் இன்சாரியையாய், லங்கையை யென்றர்த்தமாய், இவ்வூர் 'ராவணபாலிதாம் -ராவணபாலிதாம்" என்கிறபடியே அபேக்ஷமாகையால் அத்தைப்பலபடி உபபாதிக்கிறார் (அந்தகேத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே), ஊரையென்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லாமல் கீழ்ச்சொன்னவதிசயம் தோன்றும்படி இலங்கையென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி), தன்னுடைய வென்றத்தால் பலிதம் (தனக்கஸாதாரணமாய்) என்றது. (அழகுக்குடலான) என்றது-பெருமாளு

---

(௧) ரா-யு-௧௯-௨௨. (௨) ரா-யு-௧௧௪-௮௨.

(வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்துகந்த) செவ்வைக்கேடாகச்சொல்லுகிறவார்த்தைகளைத் தவிர்த்துகந்த. அதாவது (க) ''நநமேயம்-

யிருந்துள்ள ஸ்ரீசார்ங்கத்தினுடைய வாயிலே புகுவித்து. வில்லுக்கு வாய்-அம்பிறே. வாயான அம்பிலே புகும்படி ப்ரவேசிப்பித்து. ஸர்ப்பம் நாவாலே விழுங்குமாபோலேயாய்த்து - வில்லும் அம்பாலே க்ரஸிக்கும்படி. இத்தால்-ஈஶ்வரத்வப்பிடாராலன்றிக்கே, (உ) ''ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே.'' என்கிற அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்ற நின்று, அம்புகளாலே அழியச்செய்தபடி சொல்லுகிறது.

(வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்து) வாக்கின், கோடுதனுண்டு-விலங்குதல், அத்தைத்தவிர்த்தானாய்த்து. (க) ''நநமேயம்-நநமேயம்'' என்றிருந்த விருப்பைத் தவிர்த்தானாய்த்து. [கஸ்யசித்] இவர் தம்மை இதரஸஜாதீயராக்கி வைக்கையாலே ''மநுஷ்யர்'' என்றேயிருந்தான். ''இவனேயன்றிக்கே, 'ஈஶ்வரன்' என்றுசொல்லுகிறவன்றான் வந்தால் தான் வணங்குவனோ'' என்

டைய வழகுக்குடலான வென்றபடி. (வரியை) என்றது-அழகையென்றபடி வில் அழகாகிலிறே பெருமாளுக்கு மழகாகிறது. யத்வா-வில்லினுடைய வழகுக்குடலான, வரியை-ரேகாரூபங்களான சித்ரத்தையுடைத்தான வென்று கொள்ளவுமாம். வாயென்றதால் அம்பைச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன, க்ரஸநஸாதகமாகையாலே சொல்லலாமென்று அத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (ஸர்ப்பமித்யாதி), இலங்கையழித்தென்றதே வரிசிலை வாயில் பெய்தென்றதுக்கு ப்ரயோஜநமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). இலங்கையழித்தென்று சொல்லும்போது ஸூர்யரஶ்மிக்கும் ப்ரவேசிக்கப் போகாதவற்றை ஈஶ்வரத்வப்பிடாரால் அழித்தானென்று தோற்றுமிறே. அங்ஙன் தோன்றுமைக்காக வரிசிலைவாயில் பெய்தவென்று கருத்து.

வாயில் விலங்குதலென்னென்ன வருளுகிறார் (நநமேயமித்யாதி). நநமேயமென்றது-கொடுமையாகைக்காக. ''கஸ்யசித்'' என்றதுக்கு ப்ரதீகக்ரஹணபூர்வகம் வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (இவரித்யாதி). (இருந்தான்) என்றவநந்தரம் ''ஆகையாலே, இவரை'' என்று பதத்வய மத்யாஹரித்துக்கொள்வது. இப்போது ''கஸ்யசித்'' என்றது - கஸ்யாபி என்றாய், ஈஶ்வரஸ்யாபி என்று கருத்து. இத்தால் ஈஶ்வரவிஷயத்தில் நநமேயமென்கை க்ரூரமென்ற

(க) ரா-யு-௩௬-கக. (உ) ரா-யு-கஉ0-கக.

நமேயம்" என்றவை முதலானவையிறே, (உகந்தவரையன்) "இவர்களுடையவிபரீதகரணங்குலையப்பெற்றோம்" என்றுப்ரியப்பட்டராஜாநித்யவாஸம் செய்கிற திருமலை.

(அமரரித்யாதி) தேவர்களோடு இந்த்ரனும் லோகோபகாரமாக ஸஞ்சரிக்கிற சந்த்ராதித்யர்களும் தந்தாம் ப்ரயோஜநத்துக்

குணிறே. ஸ்வரூபம் கைபுகுந்தால், (௧) "நஜஐஜேத்வவாஷ்டிநஃ-மௌந்யேவ வாதிநஃ" என்றுப்த்திருப்பது; "மஃ" என்றிருக்கையாய்த்து ஸ்வரூபவிரோதி. அநுகூலபாஷணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, "எனக்கு" என்று பேச்சில் விலங்குதலைத் தவிர்த்தாளுப்த்து. (உகந்த அரையன்) ஈராசு தவிர்த்த பின்பு உகந்தபடி. இவன்றான், "எனக்கு" என்றிருக்குமத்தைத் தவிர்த்தோமாகில், இனி நம்மதேயன்றோவென்று இனியனானான்; இவன் "என்னது" என்றிருக்குமது தவிர்ந்தால், பின்பு உள்ளதடையத் திருவிடையாட்டமாயிருக்குமிறே. (அரையன்) இவன்பக்கல் அல்பாநுகூல்யமமைகிறது உடையவனாகையிறே. இவன் ப்ராதிகூல்யத்தினின்றும் நிவ்ருத்தனானவளவுகொண்டு உகக்கும்படியாய்த்து ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தம் இருப்பது. (அமருமலை) இப்படியிருக்கிறவன், பின்பு எல்லாருடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் போக்கிரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறமலை.

(அமரரொடுகோனும்) தேவர்களோடே கூட அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், (திரிசுடரும்) லோகோபகாரமாக

தாயிற்று, அதுதான் க்ரூரமானபடியை ப்ரதிகோடி முகேந வருளுகிறார் (ஸ்வரூபமித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (அநுகூலேத்யாதி). (விலங்குதலை) என்றது - ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யென்றபடி. ஈராசுதவிர்க்கையால் வந்தவுகப்பை உபபாதிக்கிறார் (இவன்தானித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). உகந்தவனென்னாதே உகந்தவரையனென்று ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தம் தோற்றச்சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநமருளுகிறார் (இவன் பக்கலித்யாதி. அல்பாநுகூல்யந்தன்னை இன்னதென்று நின்றுகொண்டு விவரிக்கிறார் (இவன் ப்ராதிகூல்யேத்யாதி).

"அமரரொடு கோனும்" என்றுதேவர்களையெல்லாம் சொல்லியிருக்கவும் தனித்துத் திரிகையையும், சுடரையுமிட்டு விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (லோகேத்யாதி), மூலத்திலில்லாதிருக்க, திரிசுடருமென்று

(௧) பார-ஶாந்தி-௩௩௭-௪௦.

காகச் சென்று ப்ரதக்ஷிணமாக வருகிற திருமாலிருஞ்சோலை மலையது-அரையனமரும்மலை. அன்றியே "இலங்கையிலை வரிசிலை சிதறுமெரிசரவாயில் பெய்துவாய்க் கோட்டம் தவிர்த்து கந்தவரையனமரும்மலை" என்றந்வயித்து, வில்லுக்குவாய் அம்பிறே. இலங்கையை, பாம்புராக்காலே க்ரஸித்ததென்னுமாபோலேவில்லும்பாகிற வாயாலே க்ரஸித்துவிட்டபின்பிறே வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்தது. வாலியைக்கொன்ற வம்பு இலங்கையை விழுங்கிற்றென்னவுமாம். ராவணன் பட்டபின்பும் ஈராசு தவிர்ந்ததில்லையிறே.

இந்த்ரனோடேஅமரரென்னாதே, "அமரரொடுகோன்" என்றது-கர்மநிபந்தநமான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்திலும் நின்ற நின்றவளவுகளிலே அந்யஶேஷத்வம் ப்ரபலமென்கைக்காகவிறே. கர்மபலம் ஸிததித்தாலும் அதுபுஜிக்கும்போதும்தேவப்ரஸாதாநுமதிகள்வேணுமிறே. அதில்லாமையாலேயிறே ராவணன்எரிசரத்துக்கிலக்காகவேண்டிற்றும். (க)"வரங்கருதித்தன்னைவணங்காதவன்மையுரங்கருதி மூர்க்கத்தவனை" என்றும், (உ) "பெருவரங்களவைபற்றிப்பிழக்குடைய விராவணன்" என்றும், "*கல்லாதவரிலங்கை" என்றும் கட்டழித்துக்கற்றவரிலங்கையாக்கிறனிறே. ஒருவன்பக்கலிலேயொன்றைப் பெற்றால் அது புஜிக்குந்தனையும் அது பெறும்போதும் போலே அவனுடையப்ரஸாதாநுமதிகள் வேண்டாவோ?; தவசியைப்ப கட்டிவாள்வாங்கிவந்தேனென்னலாமோ? (௩)"தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிறபடியேஇவ்வநுவர்த்தநத்தால் வருகிறப்ரஸாதாநுமதிகளாலேயிறே தேவாஸுர ராக்ஷஸாதிகளுக்கும் ஆயுராரோக்யைஶ்வர்யங்களும் அல்ப ஜீவிகையாய்ப்போருகிறதும். ஆர்க்கும் அத்யுத்கடபலஸித்தியுண்டிறே. இவைதானெல்லாம் போராதிறே. அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் பிறந்தாலிறே, ஈராசுதவிர்ந்ததாவது. ஆகையிறே அரையனமரும் மலையென்றது. ... (அ)

பகவதாஜ்ஞையாலே இரவுபகல் வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள சந்த்ர ஸூர்யர்களும் கீழ்ச்சொன்ன அபிப்ராயம் இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. (சென்று - சூழும்மலை) வந்து, தந்தாமுடைய பதஸ்த்தைர்யார்த்தமாக அபிப்ராயம் கூட்டக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (கீழ்ச்சொன்னவித்யாதி).

(க) உ-திருவ-அச. (உ) ௪-அ-ரு. (௩) ஜி-க-உ.

மூ.—
கோட்டுமண் கொண்டிடந்து குடங்கையின் மண்கொண்டளந்து
மீட்டுமதுண்டுமிழ்ந்து விளையாடு விமலன்மலை
ஈட்டியபல்பொருள்க ளெம்பிரானுக் கடியிறையென்று
ஓட்டருந்தண் சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலையதே. (கூ)

ஸ்வா,—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோட்டித்யாதி) நாநாவான அவதாரங்களிலும் அபதாநங்களிலுமுண்டான குணவிசேஷங்களை யநுஸந்திக்கிறார்.

ஸ்வா,—(கோட்டித்யாதி) பாதாளகதையான மஹாப்ருதிவியை மஹாவராஹமாயொட்டு விடுவித்தெடுத்துத்தானத் தே

ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணாநிற்கும்மலை. தங்களை நெருக்கிக்கொண்டு திரிந்த ராவணனை நிரஸித்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலும் வந்து ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணா நிற்பர்களிறே. (திருமாலிருஞ்சோலையதே) இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலை யாகிறவதுவே-அரையனமரும் மலையென்கை. .... (அ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோட்டுமண் கொண்டிடந்து) ஹிரண்யாக்ஷனாலே தள்ளப்பட்டு ப்ரளயகதையான பூமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறுயாத வராஹவேஷத்தைக் கொண்டு புக்கு அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்துத்திருவெயிற்றிலே கொண்டு. (குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து) பின்புமஹாபலியாலே அபஹ்ருதையாய் அந்யசேஷப்பட்டுக்கிடந்த பூமியை, ஶரணாகதனான இந்த்ரனுக்குவாங்கி கொடுக்கைக்காகவாமநவேஷ பரிக்ரஹத்தைப் பண்ணி அர்த்தியாய்ச்சென்று (க) "தன்குடங்கை

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோட்டுமண்ணித்யாதி) "மண்ணிடந்துகோட்டுக்கொண்டு" என்றநவயித்துமண்ணையெடுக்கைக்கு ப்ரஸக்தியையும் எடுத்த ப்ரகாரத்தையும் சொல்லாநின்றுகொண்டுதாத்பர்யத்தையருளுகிறார் (ஹிரண்யாக்ஷனாலேயித்யாதி), "மண்குடங்கையில் கொண்டு" என்றநவயித்துத்தன் திருவெயிற்றிலே கொண்டு ஸ்வஶேஷமாக்கினவன் மீளவுமொருவன் பக்கல் கொள்ள ப்ரஸக்தியேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அதுக்கு ப்ரஸக்தியையும் ப்ரயோஜநத்தையுமருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு, அவன் கொள்ளும் ப்ரகாரத்தையும் அளக்கும்ப்ரகாரத்தையும்காட்டுகிறார் (பின்பித்யாதி).(குடங்கை) உள்ளங்கை. எடுத்தப்ரமாணத்தில் தன்னென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து

(க) கூ-திருவ-சுஉ.

வைத்து, அதுக்குமேலே கொடுத்து வளர்ந்தகையாலே, வாமநவே ஷத்தைப்பரிக்ரஹித்து உதக பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டு நமுசி ப்ரப்ருதிகளின்யாயத்தாலேசுற்றி யெறிந்துத்ரிவிக்ரமவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து அங்யசேஷத்வஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்யம் போம்படி திருவடிகளைப்பரப்பி யளந்துகொண்டு. அங்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தி யை மூற்படச் சொல்லிற்று, கரையருகே அழுந்துவாரைக்கைக் கொடுத்தேறவிடுமாபோலேப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்திஸ்த்தாநத் திலே அனுஷவந்தானிவனுகையாலேயிறே. (மீட்டுமித்யாதி) பின்னை யும் அநாதாநஸங்கல்பங்களாலே உண்டுமிழ்ந்து லீலைகொண்டாடா

நீரேற்றான்" என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்றுப்பரிக்ரஹித்து, கையிலே நீர்விழுந்தவநந்தரம் திருமேனி யைவளர்த்து எல்லை நடப்பாரைப்போலே திருவடிகளாலேயளந்து.

(மீட்டுமதுண்டுமிழ்ந்து) திரியவும் அவாந்தர ப்ரளயத்திலே அழியப்புக, (க)"பெருவெள்ளமுண்ணுமல்தான் விழுங்கி" என்கிற படியே அந்த பூமியைத் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துநோக்கி ப்ரள யாநந்தரம் வெளிநாடுகாண வுமிழ்ந்து. (விளையாடும்) இப்படி லீலை கொண்டாடும். ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள்மூன்றும்அவனுக் கு லீலையாயிறே யிருப்பது; அத்தைப்பற்ற, ஜகத்ரக்ஷணம் பண் ணின வித்தை லீலையாக அருளிச்செய்கிறார் (விமலன்) ஹேயப்ரத்ய (கொடுத்துவளர்ந்தகை)என்றது. மீட்டுமென்றது-மீளவுமென்றாய், அத்தாலே முன்பொருகாலுமுண்டுமிழ்ந்தது சொல்லாமையாலே, இப்படி சொல்லக்கூடு மோவென்னும் சங்கை வாராமைக்காக "அழியப்புக" என்றொரு பதமத்யா ஹரித்து அதுக்கர்த்தமருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு ப்ரமாணபூர்வகமுண்ட ப்ரகாரத்தையும் உமிழ்கைக்கு ப்ரயோஜநத்தையும் காட்டுகிறார் (திரியவுமித் யாதி).

கீழ்பண்ணின வ்யாபாரங்களெல்லாம், ஆயாஸம் தோற்றச்செய்ததாகத் தோற்றியிருக்க, அநாயாஸ கார்யமான லீலையாகச் சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதீத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (அவ னுக்கு) ஸர்வஶக்தியானவனுக்கு, கீழெல்லாம் அவதாரங்கள் ப்ரஸ்துதமா கையாலே இங்குச் சொன்ன ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் விக்ரஹபரமாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்குமது-வாமநனாய் வளருகையால் ஏகரூபத்வமில்லாம லிருக்கக்

(க) தி-மொ-௧௧-௩-எ.

நிற்கச் செய்தேயும் தத்கததோஷம் தட்டாதவன். (௧) "இன்புறு மிவ்விளையாட்டுடையான்" என்றாப்போலே.

(ஈட்டிய) (௨)"பொன்முத்துமரியுகிரும்புகழைக்கைம்மாகரிக்கோடும்" என்கிறவை, நாநாவர்ணரத்நங்கள், அகில் சந்தனமென்றாப் போலே சொல்லுகிறவையெல்லாம் பர்த்ருக்ருஹத்துக்குப்போம் பெண் பிள்ளைகள் மாத்ருக்ருஹத்திலே "பர்தாவுக்கு" என்று தேடிவைத்தவை யெல்லாம் கொண்டு கடைையிட்டுச் செல்லுமா போலே, மலையிலுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாம் பலஙாலும்கொண்டு வந்துதிருச்சிலம்பாற்றுதன்னிலேசேர்க்க, இவையெல்லாத்தையும் மஹோபகாரகராயிருக்கிற வழகர்திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூப

நிகன். அதாவது (௩) "ஸமிச்சாம்வைபாவாய - ஸைதகரூபரூபாய" என்கிற திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீய மாக்குவது, சிறுக்குவது, பெருக்குவதாகா நிற்கச்செய்தே, ஐச்சிகமாகவும் பரார்த்தமாகவும் செய்கையாலே விகாராதி தோஷரஹிதனு யிருக்கை. (மலை) ஏவம்பூதனானவன் ஸம்ஸாரப்ரளயசுதரை யெடுக்கைக்கும், அந்ய சேஷத்வத்தை யறுத்துத்திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக் கொள்ளுகைக்கும், மேல் ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் அகப்படாதபடி நோக்குகைக்குமாக எழுந்தருளி நிற்கிறமலை.

(ஈட்டிய வித்யாதி) பெருகி வரும்போது திருமலையில் இரண்டருகிலுமுள்ள பதார்த்தங்களையும் வாரிக்கொண்டு வருகையாலே, *பொன் முத்து மரியுகிரும் புழைக்கைம்மாகரிக்கோடும் அகில் குறடும் சந்தனமும் முதலாக, தான் திரட்டின பல பதார்த்தங்களையும், என்னுடைய நாதனானவனுக்குத் திருமுன்காணிக்கை

கூடும்படி யென்னென்ன வருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). கர்மக்ருதமான விகாரமில்லாமையாலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்துக்குத் தட்டில்லை யென்று கருத்து. இப்படி இவ்வவதாரங்களை யெடுத்தவனென்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (ஏவம்பூதனித்யாதி). (ஸம்ஸார ப்ரளயகதரை யெடுக்கைக்கும்) என்றதுக்கு (௪) "ஜ்ஞாநஜ்ஞாநதேஸொகாநீஙா ரஜ்ஞா ஹஸ்தவாணிநா-மக்நாநுத்தரதேலோகாங்காருண்யாச்சாஸ்த்ரபாணிநா" என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணுகையைச் சொல்லுகிறது.

(புழைக்கை) துளையுடைய கை. கோடு-தந்தமும், அகில் குறடும்-அகில் கட்டையும். அடியிறையென்றதினர்த்தம் (திருமுன் காணிக்கை) என்றது.

(௧) தி-வாய்-௩-௧௦-௭, (௨) தி-மொ-௯-௬-௯. (௩) வி-பு-௧-௨.

மூ.—ஆயிரந்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்த சயன னாளுமலை
ஆயிரமா றுகளுஞ் சுனைகள் பலவாயிரமும்
ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே. (௰)

மாகச்சேர்க்கவேணுமென்று பெரியகுளிர்த்தியோடே "தூங்கருவியாய் வாராநின்றதி" என்று தோன்றும்படியான திருச்சிலம்பாற்றையுடைய திருமாலிருஞ்சோலையது விமலன்மலை.

இத்தால் அசலப்ரதிஷ்ட்டிதரான ஆழ்வார்கள் பக்கலுண்டான ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களெல்லாவற்றையும் "அழகர்க்கு, அழகர்க்கு" என்று திருவுள்ளத்திலேசேர்த்துவைத்து "இவற்றை அங்கீகரிக்கவேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்து, தூங்கு பொன்மாலைகளோடே விகல்பிக்கலாம்படியிருப்பவர் தோன்றுகின்ற தென்னுதல். (க)"இன்றுவந்தித்தனையுமமுதுசெய்திடப்பெறில்நானொன்று நூறாயிரமாகக்கொடுத்துப்பின்னுமாளும் செய்வன்" என்கிறவபிநிவேசம்தோன்றநிற்பார்க்குப்போலியாயிரா நின்ற தீயென்னுதல்.

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (ஆயிரமித்யாதி). க்ஷீராப்திநாதனுக்கு அந்தத்திருவணைப்படுக்கைவாய்ப்பிலுங்காட்டில் (உ)"நின்றால் மரவடியாம்" என்கிறபடியே இத்திருமலைமேல் நிலை அத்யந்தாபிமதமென்று தோற்றுகிறது.

(ஆயிரமித்யாதி) (௩) "தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாதபலபரப்பி" என்னுமாபோலே அநேகமாயிரம் திருத்தோள்

யென்று இத்தை ஸமர்ப்பிக்கையிலுண்டான த்வரையாலே மிகவும் விரைந்து வாராநிற்பதாய், தன் பக்கல் அவகாஹித்தாருடைய ஸகல ப்ரமங்களு மாறும்படி குளிர்ந்திருப்பதான திருச்சிலம்பாற்றையுடைய திருமாலிருஞ் சோலையாகிறவதுவே - விமலன்மலை,(௯)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு (ஆயிரந்தோள்பரப்பி) ஆயிரம் திருத்தோள்களையும் பரப்பிக்கொண்டு. (முடியாயிரம் மின்னிலக)

"ஓட்டரும்" என்றது-ஓடிவருமென்றுய், அதுக்கு ஹேது பூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (இத்தையித்யாதி). (௯)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (ஆயிரமித்யாதி). மின்னென்றது கௌணவ்ருத்தியாலே, மின்கள்போலேயிருக்கிற ரத்நாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்று

(க) நா-தி-௯-எ. (உ) க-திருவ-௫௩. (௩) தி-வாய்-அ-௰-அ.

*பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௪-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, ஆயிரந்தோள். கூறுக

களையும் பரப்பி அநேகமாயிரம் திருமுடிகளை மின்னிலகப் பரப்பி. திருவபிஷேகங்களிலுண்டான ரத்நாதி ப்ரபைகளாலே திருவபிஷேகம் மிகவும் மின்னித்தோற்றுமிறே. (ஆயிரமித்யாதி) அநேகமாயிரம் ரத்நங்களாலே விளங்காநின்ற அநேகமாயிரம் திருமுடிகளையுடையதிருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் ப்ராப்தாநுரூபமாக அத்யந்தாபிமதத்தோடே (க)"நங்கள்குன்றம் கைவிடான்" என்கிறபடியே ஆளும்மலை.

திருமுடிகளாயிரமும் திருவபிஷேகத்திலுண்டான ரத்நாதிகளாலே ஒளிவிட. இவ்விடத்தில், "ஆயிரம்" என்றது-ஸஹஸ்ர ஸங்க்யையைச் சொன்னபடியன்று, அநேகத்வ பர்யாயம்; அல்லாதபோது, தோள்கள் ஆயிரமானால் முடிகள் ஆயிரமாகக் கூடாமையாலே. (௨)"தாளும்தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்றாரிறே - ஆழ்வார். (ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்தசயனன் ஆளும்மலை) இவ்விக்ரஹத்தினுடைய பரப்பெல்லாம் தன்னுள்ளே யடங்கும்படியாகக் கொண்ட வடிவாகையாலே ஆயிரம் பரந்த தலைகளையுடைய திருவனந்தாழ்வான் மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவன், அந்தத்திருவனந்தாழ்வானோபாதி, தனக்கபிமதமான வாஸஸ்தாநமாக அபிமாநித்தாளுகிறமலை. அத்திருவனந்தாழ்வான்றானே திருமலையாழ்வாராய் நிற்கையாலே அப்படி அபிமாநித் தாலென்னக் குறையில்லையிறே.

திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (திருமுடிகளித்யாதி). "ரத்நோஜ்ஜ்வல்யோர் ஷிஜாலேதிள" என்று நிகண்டு சொல்லுகையாலே ரத்ந ஶப்தம் முத்துப்பவளமுமொழிந்தவற்றைச் சொல்லக்கடவது. ஆதிஶப்தத்தாலே முத்துப்பவளமும் சொல்லுகிறதென்று கண்டுகொள்வது. ஆயிரமென்றது அநேகமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமருளுகிறார் (தாளுந்தோளுமித்யாதி). அன்றிக்கே முடிகளாயிரமானால் தோள்களாயிரமென்னக்கூடாதென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாகவுமாம். இப்போது சமனில்லாதவென்றது-ஸமஸங்க்யாகங்களன்றென்று கருத்து. அநந்தஶயனென்னவமைந்திருக்க, ஆயிரம் பைந்தலையென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவ்விக்ரஹத்தினுடைய வித்யாதி) ஆளும்மலையென்றதுக்கு ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (அந்தத் திருவநந்தாழ்வானோபாதியித்யாதி).

(க) தி-வாய்-௧௦-எ-௪. (௨) தி-வாய்-அ-௧௦-அ.

(ஆயிரமித்யாதி) திருச்சிலம்பாறென்னும்ப்ரஸித்தியையுடைத்தானவாறு, திருநாராயணப்பொய்கையை நோக்குகைக்கு†ஹேது திருச்சிலம்பில்தெறித்தசிலைகள், அச்யஸ்பர்ஶமற்று மற்றுமுண்டான ஆயிரமாறுகளும். (சுனைகள் பலவாயிரமும்) "மணங்கமழ்சாரல்" "வந்திழிசாரல்" "நலந்திகழ்நாராயணன்" "ஆராவமுது" என்றாப்போலே திருநாமங்களையுடைத்தான அநேகமாயிரம் திருச்சுனைகளும். இவ்வாறுகளில் தீர்த்தங்களாலும் இச்சுனைகளில் தீர்த்தங்

(ஆயிரமித்யாதி) இங்கும் எடுத்தது ஆயிரமாகவருளிச் செய்கிறார் - தம்முடைய ப்ரேமாதிஶயத்தாலும், அவற்றினுடைய பன்மையாலும். (ஆயிரமாறுகளும்) திருச்சிலம்பாறென்றுமிறேகீழ்ச் சொல்லி வந்தது. (௧) "சந்தொடுமணியும் அணிமயில்தழையும் தழுவி வந்தருவிகள் நிறைந்து வந்து" என்கிறபடியே திருமலைப் பரப்பிலே பெருகிவரும் காறுகள் அநேகமாயிறே யிருப்பது. அத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. (சுனைகள்பலவாயிரமும்) திருமலைப்பரப்பிலே பார்த்தால், அவ்வாறுகள் நீர் தேங்கிநிற்கும் திருச்சுனைகளும்அப்படிபலவாயிறேயிருப்பது. "திருநாராயணப்பொய்கை, நலந்திகழ்நாரணன், ஆராவமுது" என்றாப்போலே சொல்லுகிறவை திருமலையடிவாரத்தி லுள்ளவையிறே. மேலும் இப்படி அநேகமுள்ளது கண்டுகொள்வது. (ஆயிரம்பூம்பொழிலும்) அந்த ஆறுகளின் நீராலும் சுனைகளின் நீராலும் வளர்ந்து ஸர்வகாலமும் பூமாறாமல் செல்லும் திருச்சோலைகளும் அநேகமாயிறேயிருப்பது. "சோலைமலை" என்றிறே திருமலைதனக்கு நிரூபகம். (ஆயிரமாறு

(எடுத்தது) என்றது ஆறு முதலாகவெடுத்ததெல்லா மென்றபடி.

(ஆயிரமாக வருளிச்செய்கிறார்) என்றது அநேகமாக வருளிச் செய்கிறாரென்றபடி. திருமலையாழ்வாரில் ஆறு முதலானவற்றை அளவிட்டுச் சொல்லாமல் இப்படி அநேகமாகச் சொல்லுவா னென்னென்ன வருளுகிறார் (தம்முடைய வித்யாதி). திருச்சிலம்பாறென்றுமே ப்ரமாண ப்ரஸித்தமாய், ஆழ்வாரும் கீழ்ப்பாட்டில் ஒன்றுமே சொல்லியிருக்க இங்கே ஆயிரமென்கை எத்தாலே யென்னவருளுகிறார் (திருச்சிலம்பித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே), எடுத்த பாசுரத்தில் அருவிசளென்றதினர்த்தம் (காறுகள்) என்றது, அதாவது-காட்டாறுகளென்றபடி. ... ... (௪0)

(௧) தி-மொ--௩-அ-௧. † (பா) ஹேதுவாக.

மூ.—மாலிருஞ் சோலையென்னும் மலையையுடைய மலையை
நாலிரு மூர்த்தி தன்னை நால்வேதக் கடலமுதை
மேலிருங் கற்பகத்தை வேதாந்த விழுப்பொருளின்
மேலிருந்தவிளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனவே. (௧௧)

களாலும் வளருகிற அநேகமாயிரம் திருச்சோலைகளையுமுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலைமலை.

இத்தால் அங்கே நித்யவாஸம் செய்கிற திருமாலையாண்டான் போல் வாருடைய நிர்வாஹப்ரவாஹங்களைக் காட்டுகிறது - ஆயிரமாறுகளால். அவையெல்லாமோரர்த்தத்திலே சேர்ந்தமைதோற்றுகிறது, திருச்சிலம்பாறென்று திருநாமத்தையுடைத்தானவாறு திருநாராயணப்பொய்கையை நோக்குகையாலே. ஆறுகள் போலே திருச்சுனைகளும் ஸ்தாவரஜாதியிலே அவதரித்த ஸூரிகளுக்கு தாரகாதிகளாய் நோக்கினமையையும் காட்டுகிறது. .... (௧௦)

ஸ்வா;—நிகமத்தில்;—மாலிருஞ்சோலையித்யாதி) அழகருக்கேற்றம்திருமலையையுடையவரென்று.ஈஶ்வரனைமலையென்கைக்கடி

......

களு மித்யாதி) (௧) "நஹிஸ்ரஸ்தலாஹமெள ந நிஷ்கூலொரேவ ஹாஹிவ்ருதா । அபிநக்ஷஸ்தலாஹமௌ ஸஹ்யாமௌநாரவஷூ க்ஷிதா - நதீபிஶ்ஶதஸாஹஸ்ரைர் நிர்ஜ்ஜரைர் பஹுபிர்வ்ருதா । அநேகஶதஸாஹஸ்ரைருத்பாநைருபலக்ஷிதா." என்றிறேப்ரமாணப்ரஸித்தி. (உடை) இவை யெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே-அநந்தசயனனுளும் மலை.(௧௦)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழியாலே, அழகருடைய வைபவத்தைத் தாம் ப்ரகாசிப்பித்தமையை யருளிச்செய்து, இதுக்கு வேறொரு பலம் சொல்லாதே இத்தை யறிகைதானே பலமாகத் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(மாலிருஞ்சோலை யென்னும் மலையையுடைய மலையை) திருமாலிருஞ்சோலையென்னும் திருநாமத்தையுடைய திரு

அரு;—பதினோராம்பாட்டு. (மாலிருஞ்சோலையித்யாதி) எல்லாத் திருமொழிகளிலும் நிகமத்தில் பலம்சொல்லியிருக்க, இங்குச் சொல்லாதிருக்கக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (நிகமத்திலித்யாதி). "திருமலையையுடைய", என்றத்தாலே இது அத்யந்தாதரணீயமான படைமையென்று தோன்று

போக்யதாவெள்ளமும் நிலைகுலையாமையும். (நாலிருமூர்த்திதன்னை) அஷ்டவஸுக்களுக்கு அந்தர்யாமியானவனை. அன்றிக்கே, வாஸு தேவஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்நாநிருத்தரில், இருமூர்த்தி, பெரியவன் வாஸுதேவன். அன்றிக்கேநாலிருமூர்த்தி, யென்றது-திருமந்த்ர

மலையை ஸ்ரீ வைகுண்டம் க்ஷீராப்தி தொடக்கமான ஸ்த்தலங்களெல்லாவற்றிலும் தனக்குஅபிமதமானவாஸஸ்த்தாநமாகவுடையனாய், இந்நிலையைவிட்டு ஒருகாலுஞ் சலியாமையாலும் வடிவில்பெருமையாலும் போக்யதாதிசயத்தாலும் மலைபோலேயிருக்கிறவனை.

(நாலிரு மூர்த்தி தன்னை) ஷாட்குண்ய ப்ரகாசகமாயும், அதிலே இவ்விரண்டு குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாயுமிருந்துள்ள வாஸுதேவஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தரூபேண நாலுவகைப் பட்டிருக்கிற பெரிய வடிவுகளையுடையவனை. (க) "ஷாட்குண்ய [illegible] ப்ரதமதரமூர்த்திஸ்தவபபௌ தத்தஸ்திஸ்ரஸ்தேஷாம் த்ரியுகயுகளோஹித்ரிபிரபூ:" என்றருளிச்செய்தாரிறே - ஆழ்வான். அதவா, திருவஷ்டாக்ஷர ரூபியானவனையென்னவுமாம். (உ) "வ்யக்தம்ஹி ஸம வாநேஷ ஸாக்ஷாந்நாராயணஸ்வயம் । அஷ்டாக்ஷரஸ்வரூபேண [illegible] பகவாநேஷஸாக்ஷாந்நாராயணஸ்வயம்-அஷ்டாக்ஷரஸ்வரூபேணமுகேஷு பரிவர்த்ததே."

கையாலே அத்தையருளுகிறார் (ஸ்ரீவைகுண்டேத்யாதி), அழகரை மலையென்றது -மலைபோலே யிருக்கையாலே யென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை மூன்று ப்ரகாரத்தாலே உபபாதிக்கிறார் (இந்நிலையை யித்யாதி).

நால்-நாலுவகைப்பட்டதாய், இருமை-பெருமையாய், அப்படிப்பட்டிருக்கும் மூர்த்தியென்றக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, அம்மூர்த்தி பேதத்தைகுணபேதத்தையிட்டு நிரூபியாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (ஷாட்குண்யேத்யாதி). -(ஷாட்குண்யப்ரகாசகமாயும்)என்றது-(வாஸுதேவ) என்றத்தோடந்வயித்துக்கொள்வது. ஐவஞ்சுவஸ்துக்க ளென்னுமாபோலே, (இவ்விரண்டு) என்றது - இரண்டென்றபடி. இந்த வாக்யத்துக்கு ஸங்கர்ஷணேத்யாதியோடந்வயம். நாலிருவென்றது-நாலிரண்டென்றாய், அது அஷ்டாக்ஷரத்தைச்சொல்லுகிறதாய், அத்தை மூர்த்தியாகவுடைய வென்றர்த்தாந்தர மருளுகி

(க) வர-ஸ்த-கசு.

த்திலெட்டுத் திருவக்ஷரத்துக்கும் ஸரீரியென்றபடி. (நால்வேதக் கடலமுதை)வேதத்தில் ப்ரயோஜநாம்ஸம் திருமந்த்ரம்;(க)"மாதவன்பேர் சொல்லுவதேயோத்தின் சுருக்கு."

(மேலிருங்கற்பகத்தை) ஸ்வர்கத்தில் கற்பகத்திலும் வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகிறது. அந்தக்கல்பகம்தன்னையொழிந்தவற்றைக்கொடுக்குமித்தனையிறே. இந்தக்கற்பகம் தன்னைக்கொடுக்கும்.(உ)"எனக்கே தன்னைத் தந்தகற்பகம்" என்னக்கடவதிறே. அந்தக்கற்பகம் அபேக்ஷித்தார்க்கிறே கொடுப்பது. இந்தக் கற்பகம் அதிகாரியையுண்டாக்கித்தன்னைக்கொடுக்கும். "என்னையாக்கிக்கொண்டெனக்கே தன்னைத்தந்தகற்பகம்" என்னக்கடவதிறே. (வேதாந்தவிழுப்

என்னக்கடவதிறே. (நால்வேதக் கடலமுதை) ருகா(ஸீமா)தி பேதத்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதமாகிற ஸமுத்ரத்தில் ஸாரமான அம்ருதமானவனை; (ங) "வேதியர் முழு வேதத்தமுதத்தை" என்னுமாபோலே. அன்றிக்கே, "நால்வேதக் கடலமுது" என்று ஸகல வேதஸாரமான திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறதாய், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அத்தை இவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் - ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாதகபாவ ஸம்பந்தம். இவ்விடத்துக்கு இப்படி பொருளாமிடத்தில், "நாலிரு மூர்த்திதன்னை" என்கிற விடத்துக்கு முற்பட்ட யோஜனையொன்றுமேயாகக் கடவது.

(மேலிருங்கற்பகத்தை) மேலானபெரியகல்பகத்தை. இத்தால் ஸ்வர்க கல்பகத்தில் வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகிறது. அதாவது-அந்தக் கல்பகம் தன்னையொழிந்தவற்றைக் கொடுக்குமித்தனையிறே; இது தன்னையுங் கொடுக்குமிறே. அந்தக் கல்பகம் அபேக்ஷித்தார்க்கிறே கொடுப்பது; இது அதிகாரியையுமுண்டாக்கிக்கொடுக்கும். ஆகையாலிறே(க)"என்னையாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத்தந்தகற்பகம்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்ததும். (வேதாந்த விழுப்பொரு

ளுர் (அதவேத்யாதி). (ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு) என்றது - அழகரைச் சொல்லுகிற மலையென்ற விஸேஷ்ய பதத்தோடே இப்பதத்தினுடைய ஏகார்த்தத்தை யென்றபடி. இப்பதத்துக்குத் திருமந்த்ர ப்ரதிபாத்யனென்றர்த்தமானால் நாலிரு மூர்த்தியென்றதுக்குச் சொன்ன விரண்டாமர்த்தத்திலும் இவ்வர்த்தம் பலிக்கையால் பௌநருக்த்யமன்றோ வென்னவருளுகிறார் (இவ்விடத்துக்கித்யாதி).

(க) உ-திருவ-ஙக. (உ) தி-வாய்-உ-எ-கக. (ங) தி-வாய்-ங-ங-ரு.

பொருளின்) (௧) "அந்தணர்மாட்டந்திவைத்த மந்திரத்தை". இத் தால்ப்ரணவத்தைச் சொல்லுகிறது.(மேலிருந்தவிளக்கை) வேதாந் தத்தில் ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று ப்ரகாஶகனானவனை. அதாகிறது- அகாரார்த்தமானவனை. (விட்டுசித்தன் விரித்தனவே) பகவத்ஸ்வ ரூபகுணங்களிலே வ்யாபித்த திருவுள்ளத்தையுடைய வாழ்வார் இந்தப்ரபந்தத்தாலே வெளியிட்டருளினார். இதுக்குப் பலஶ்ருதி சொல்லாமைக்கடி இது தானே பலமாகை. .... (௧௧)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ளின் மேலிருந்த விளக்கை.) வேதாந்தப்ரதிபாத்யங்களான சிரிய வர்த்தங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருந்துள்ள ஸ்வயம்ப்ரகாஶ வஸ் துவானவனை. வேதாந்த ப்ரதிபாத்யங்களான சிரியவர்த்தங்களா வன - (௨) "ஹோக்தாஹோத்யம் ப்ரேரிதாரஞ்சமத்வா - போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா" (௩) "க்ஷரம்ப்ரதானமம்ருதாக்ஷரம்ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:" - க்ஷரம்ப்ரதானமம்ரு தாக்ஷரம்ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவஏக:" (௪) "ப்ரதான க்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ:-ப்ரதானக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ:" இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற தத்வத்ரயமும். (மேலிருந்த) என்றது-இந்ததத்வத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு மேலாயிருந்த வென்றபடி. அதாவது-சேதநாசேதநங்களிரண்டும் ப்ரகாரமா கத்தான் ப்ராகாரியாய் (௫) "ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே - ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே." என்னும்படி ஸர்வஸ் மாத்பரனாயிருக்கை. (விட்டு சித்தன் விரித்தனவே) இப்படியிருக் கிறவனை, * அரவத்தமளிப்படியே திருவுள்ளத்திலே வைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே "விஷ்ணுசித்தன்" என்னும் திருநாமத்தை யுடைய பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண வருளிச்செய்தவை. இதுக் குப் பலம் சொல்லாமைக்கடி, இவ்வர்த்தத்தை அறிகிறது தானே இது கற்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநமாகையாலே. ... . (௧)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
நாலாம்பத்து மூன்றாம்திருமொழி முற்றிற்று.

விழுப்பொருளென்றதுக்கர்த்தம் (சிரியவர்த்தங்களுக்கு) என்றது.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

---

(௧) திருநெ-௪. (௨) ஶ்வே-௧-௧௨. (௩) ஶ்வே-௧-௧௦.
(௪) ஶ்வே-௬-௧௬. (௫) ஶ்வே-௬-௮.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து நாலாந் திருமொழி

நாவகாரியம் ப்ரவேசம்.

கீழே*கதிராயிரமிரவியிலேஸமஸ்தமாகி களையுடையராய், அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஸ்நேஹமுடையீர்களாகில் அவனை "கண்டாருளர்" என்று காட்டின முமுக்ஷுக்களை உத்தேஸ்யமாகவநுஸந்தித்தார்; மேலிரண்டு திருமொழியாலே அந்த முமுக்ஷுக்களுக்குமுத்தேஸ்யராய்,(௧) "சென்றாற்குடையாம்" என்கிறபடியே அழகரைத்தம்மடியிலே வைத்து ரக்ஷிப்பாராய், ஸூரிகளில் தலைவரான திருவநந்தாழ்வானையநுஸந்தித்து(௨) "திரிதந்தாகிலும்" என்கிறபடியே "மாலிருஞ்சோலையென்னும் மலையையுடையமலை" என்று அந்தமலையிலொருகொடி முடியாய் நிற்கிற வழகரை யநுஸந்தித்தாராய் நின்றார் கீழ்.

நாலாம்பத்து நாலாந்திருமொழி நாவகாரியம், ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே- ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி ஸர்வேஸ்வரன் திருமலையில் நிற்கிறநிலையை அநுபவியாநின்றுகொண்டு, அவன்றன் ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதியாகையாலே தச்சரமாவதியான திருமலையாழ்வார்பக்கலிலே திருவுள்ளமூன்றி, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை விஸ்தரேணபேசி யநுபவித்து ப்ரீதரானார். அவ்வளவிலே, ஸர்வேஸ்வரன் திருமலையில்நிற்கிற நிலையிலுங்காட்டில், * பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவனை ப்ரஹ்லாதன், திருநாமஞ்சொன்னதுவே ஹேதுவாகப்பிதாவானவன் ஸத்ருவாய்க்கொண்டு பஹுமுகமாக நலிய, நலிவுபடுகிற ஆபத்தசையிலே திருபா

அரு ;—நாவகாரியம் ப்ரவேசம், அழகரையும் திருமலை யாழ்வாரையுமநுபவித்த வநந்தரம் திருக்கோட்டியூரி லெம்பெருமானை யநுபவித்த ப்ரீதியாலே அவரை ஸேவியாதவர்களை நிந்தித்தும் ஸேவித்தவர்களை ஸ்லாகித்தும் பேசுகைக்குப் பலபடி நியாமகங்களையருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (கீழிரண்டித்யாதி ,. அழகரையநுபவித்தபோது ஸர்வேஸ்ரன் திருக்கோட்டியூர் நிலையைக்காட்டுகையாலே அநுபவிக்கிறொன்றுஸங்கதி கண்டுகொள்வது. (திருவுள்ளமூன்றி) என்றது-"உடைப்பன்மலை" இத்யாதிகளாலே பாட்டுத்தோறுமழகரை விசேஷணமாகவும் திருமலையாழ்வாரை விஸேஷ்யமாகவும் அநுபவிக்கையைப்பற்ற. (திருமலையில் நிற்கிற நிலையிலுங்காட்டில்) என்றதுக்கு (மஹாகுணம தோன்ற திருக்கோட்டி

---

(௧) க-திருவ-௫௬. (௨) கண்ணி-௩.

இதில் நாவகாரியம் சொல்லாமல் ஆசார்யகிஞ்சித்காரபாரதந்த்ர்யத்தோடே வர்த்திக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய த்ரிவித கரணப்ரவ்ருத்தியும், அவர்களுடைய திருவுள்ளத்துக்கீடாக லோகோபகாரப்ரவ்ருத்தியும், ஶிஷ்யபுத்ராதிகளுடையஉஜ்ஜீவநத்துக்கு மீடாகக் *கரியகோலத்திருவுருக்காண் பாரையும் இங்ஙேர்காணுதாரையும்உத்தேஶ்யப்ரதிபத்தியும்நிஷேதப்ரதிபத்தியும்சொல்லுகிறது

திக பிதாவான பந்தா(ஸம்பந்த)ஸக்தியாலே (க)''அடுத்ததோருருவாய்'' என்கிறபடியே இரண்டுவடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து தோன்றி, ப்ரதிகூலனான ஹிரண்யனை நிரஸித்து, பாலனான ப்ரஹ்லாதனை ரக்ஷித்தருளின மஹாகுணம் தோன்றத் திருக்கோட்டியூரிலேயெழுந்தருளி நிற்கிறநிலையை இவர்க்கு ப்ரகாஶிப்பிக்க,

அத்தைக்காண்கையாலும், திருப்பல்லாண்டிலும் * வண்ணமாடத்திலும் செல்வநம்பி யோட்டை ஸம்பந்தத்தையிட்டும் க்ருஷ்ணாவதாரகந்தமானதுகொண்டும் தாம்விரும்பியருளிச்செய்த தேஶமாகையாலும், திருக்கோட்டியூரிலே திருவுள்ளம்சென்று அங்கே யெழுந்தருளிநிற்கிறவன்படிகளை யநுபவிக்கிறவிவர், அவநுபவஜநிதஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே, அவன்கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு அவனை யநுபவித்து வாழலாயிருக்க, த்ரிவிதகரணங்

யூரிலெழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை) என்றத்தோடந்வயம். (பந்தாஸக்தியாலே) என்றது - பந்தத்தாலுண்டான வபிநிவேஶத்தாலே யென்றபடி. (திருப்பல்லாண்டிலும்-செல்வநம்பியோட்டைஸம்பந்தத்தையிட்டு-அருளிச்செய்த) என்றந்வயம் கண்டுகொள்வது. அதாவது-''அணிகோட்டியர் கோனபிமானதுங்கன்'' என்றுரென்கை. (வண்ணமாடத்திலும் - க்ருஷ்ணாவதாரகந்தமானதுகொண்டுமருளிச்செய்த) என்றந்வயம் கண்டுகொள்வது, ''திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவநம்பி''என்றாரிறே யென்று கருத்து.

திருக்கோட்டியூரிலெம்பெருமானை யநுபவிக்கிறவர் தாம் வேண்டினபடி அநுபவியாதே ''ஸம்ஸாரிகள் தோஷம்ஸ்வதோஷமாகநினைக்கக்கடவன்'' என்கிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க, சிலரை நிந்திக்கைக்கும் சிலரை ஸ்துதிக்கைக்கும் ப்ரஸக்தியென்னென்னவருளுகிறார் (அவ்வநுபவேத்யாதி). (நிந்தித்தும் ஶ்லாகித்து மவன்படிகளைச்சொல்லுகிறார்)என்றந்வயம். (கீழவன்படிகள்) என்றது-இங்கு மநுஷங்கித்துக் கொள்வது.

(க) திவாய்-அ-க ரு.

மூ;—
நாவகாரியஞ் சொல்லிலாதவர் நாடொறும் விருந்தோம்புவார்
தேவகாரியஞ்செய்து வேதம்பயின்று வாழ்திருக்கோட்டியூர்
மூவர்காரியமுந் திருத்து முதல்வனைச் சிந்தியாதவப்
பாவகாரிகளைப் படைத்தவ னெங்ஙனம் படைத்தான்கொலோ.

வ்யா :—

களாலும் அவனோடே ஒட்டற்றுத்திரிகிற பாபகாரிகளானவர்களை நிந்தித்தும்,ஆத்மகுணோபேதராய் ஆசார்யப்ரேமயுக்தராய் அவ்வா சார்யன் உகக்கும்விஷயமென்று (க)"திரிதந்தாகிலும்" என்கிறபடியே அவன் பக்கலிலே ப்ரவணராய் அவனை அநுபவியாநின்றுள்ள மஹாத்மாக்களை ஶ்லாகித்துச் சொல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் திருமலையிலெழுந்தருளிநிற்கிற நிலையை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கோட்டியூரிலெழுந்தருளிநிற்கிற நிலையையிறே யநுபவித்தது. பெரிய திருமடலிலும் (உ) "மன்னனை மாலிருஞ்சோலைமணாளனை" என்று திருமலையில் நிற்கிற நிலையை யருளிச்செய்த வநந்தரம், "கொன்னவிலுமாழிப்படையானைக் கோட்டியூரன்னவுருவினரியை" என்று திருக்கோட்டியூரில் நிற்கிறநிலையையிறே யருளிச்செய்தது. அப்படியே இவரும், திருமலையி லெழுந்தருளிநிற்கிற நிலையை அநுபவித்தவநந்தரம், திருகோட்டியூரிலெழுந்தருளி நிற்கிறநிலையை யநுபவிக்கிறார். இவர்களிருவருமிறே திருக்கோட்டியூர் விஷயமாக ஒரொரு திருமொழி யருளிச்செய்தவர்களும்

அழகரை யநுபவித்தவநந்தரம் இவர்க்கு ஸர்வேஶ்வரன் திருக்கோட்டியூர் நிலையைக் காட்டவநுபவித்தாரென்னு மதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (திருமங்கையாழ்வாருமித்யாதி). மற்றோராழ்வாரை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன வருளுகிறார் (இவர்களித்யாதி). *

அரு;—முதற்பாட்டு. (நாவகாரியமித்யாதி) மேல் நாலு திருமொழி ஆச்சாம்பிள்ளை வ்யாக்யாநமாயிருக்குமளவின்றிக்கே இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஓரோ ப்ரதேஶங்களிலே ஒரு பாட்டுத்தான், பாதிபாட்டுத்தானிருந்த ஸ்த்தலங்களிலே மணவாளமாமுநிகள் ஸ்ரீஸூக்தியில் கௌரவத்தாலே சேர்த்துக்கொண்டு வ்யாக்யாநம் செய்தருளினாரென்று ஸம்ப்ரதாயம் கண்டுகொள்வது. இதுக்கு ஸூசகம் கடிநபாகமாயிருக்கை.

(க) கண்ணி-ந. (உ) பெரியதிருமக-உ௫.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (நாவகாரியம்) நாவுக்கு அகார்யமாவது-ப்ரபந்தங்கள் நாரத்தளவிலே பர்யவஸிக்கையும், பொய் சொல்லுகையும், பிறர்க்கு க்லேசாவஹமான ஹேதுக்களைச் சொல்லுகையும். (௧)"நாவாயிலுண்டேயித்யாதி" அல்லாத திருநாமங்களிடையிலே இளைப்பாறவேணும். கொங்கிலே திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானெழுந்தருளி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகையிலே விட்டவளவில் பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

அநந்தாழ்வான் சரம ஸமயத்திலே "பட்டருகக்கும் திருநாமமேது" என்று கேட்க, "அழகிய மணவாளப்பெருமாள்" என்

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (நாவகாரியம்) நாவுக்கு அகார்யமாவது - ப்ரபந்தங்கள் நாரத்தளவிலே பர்யவஸிக்கையும், பொய்சொல்லுகையும், பிறர்க்கு க்லேஶாவஹமான ஹேதுக்களைச் சொல்லுகையும். (௧) "நாவாயிலுண்டே" இத்யாதி. அல்லாத திருநாமங்கள் இடையிலே இளைப்பாறவேணும். கொங்கிலே திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானெழுந்தருளி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகையிலே விட்டவளவிலே பிறந்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அனந்தாழ்வான், சரம ஸமயத்திலே "பட்டர்க்குத் திருநா

நாவுக்ககார்யத்தை மூன்று வகையாகக் காட்டுகிறார் (நாவுக்கித்யாதி). தாங்களுச்சரிக்கும் ப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீரபூதமான நாரத்தளவிலே தானே நின்று நாராயணனைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே அவற்றையே சொல்லும்படி உச்சரிக்கை அகார்யமென்று கருத்து. ஸத்யமாகிலும் ஒருவர்க்கப்ரியமாகச் சொல்லுகையும் அகார்யமென்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி), நாவுக்ககார்யம் தானேதென்று ஜிஜ்ஞாஸையிலே பாசுரமுகேந திருநாமோச்சாரணம் கார்யமென்கிறார் (நாலாயித்யாதி), இப்பாசுரத்தில் "ஓவாதுரைக்கு முறை" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அல்லாதவித்யாதி). (அல்லாத திருநாமம்) என்றது - ஸஹஸ்ரநாமாதி முதலானது. திருநாமம் தானும் குருபரம்பராநுஸந்தாந பூர்வகமல்லாதபோது நாவுக்ககார்யமென்று நாலாம் வகையை ஐதிஹ்யமுகேந வருளுகிறார் (கொங்கிலித்யாதி). (கொங்கிலே) கொங்கு நாட்டிலே, (விட்டவளவிலே) எழுந்தருளியிருந்த வளவிலே). (பிறந்தவார்த்தை) என்றது - க்ரந்தாந்தரங்களிலே காணத்தக்கது.

ஆசார்யனுகந்த திருநாமோச்சாரணமே கார்யம், அல்லாதது கார்யமன்றென்று அஞ்சாம்வகையும் காட்டுகிறார் (அனந்தாழ்வானித்யாதி) (பட்டர்க்

(௧)-௧-திருவ ௬௫.

கிற திருநாமமென்று சொல்ல "இது பர்த்ருநாமக்ரஹணம் பண்ணுமாபோலே யிரா நின்றது. ஆகிலும் பட்டருகந்த திருநாமமன்றோ" என்று இத்திருநாமத்தைச் சொன்னவநந்தரத்திலே திருநாட்டுக்குப்போனான். உடையவரெழுந்தருளியிருக்கிறகாலத்திலே வடுகநம்பியருகே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரெழுந்தருளியிருந்து "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்று இத்தைச்சொல்ல, இத்தைக்கேட்ட வடுகநம்பி நாவகாரியமென்று எழுந்திருந்து கடக்கப்போனார் ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர்சரமஸமயத்திலே உடையவர் எழுந்தருளி "இப்போது திருவுள்ளத்திலநுஸந்தாநமேது" என்றுகேட்க, "பகவந்நாமங்களாயிருப்பனவநேகம்திருநாமங்களுண்டு. ஆயிருக்க, திருவரங்கமென்கிற நாலெழுத்து திருவக்ஷரமும் கோப்புண்

மேது" என்றுகேட்க, "அழகிய மணவாளப் பெருமாளென்கிறதிருநாமம்" என்றுசொல்ல, "இதுபர்த்ருநாம க்ரஹணம் பண்ணுமாபோலே இராநின்றது, ஆகிலும் பட்டர் விரும்பின திருநாமமன்றோ" என்று இத்திருநாமத்தைச்சொன்ன வநந்தரத்திலே திருநாட்டுக்குப்போனான். உடையவரெழுந்தருளி யிருக்கிற காலத்திலே வடுகநம்பி யருகே ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ரெழுந்தருளியிருந்து "ஓம் நமோநாராயணாய" என்று இத்தைச் சொல்ல, இத்தைக்கேட்ட வடுகநம்பி "நாவகாரியம்" என்று எழுந்திருந்து கடக்கப்போனார். ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் சரமகாலத்திலே உடையவரெழுந்தருளி, "இப்போது திருவுள்ளத்திலநுஸந்தாநமேது" என்றுகேட்க; "பகவந்நாமங்களாயிருப்பன அநேகம் திருநாமங்களுண்டாயிருக்க, 'திருவரங்கம்' என்கிறநாலெழுத்து திருவக்ஷரமும்கோப்புண்டபடியேயென்று நினைத்திருந்தேன்

குத் திருநாமமேதன்ன) என்றது-பட்டருக்கு உகப்பான திருநாமமேதென்னவென்றபடி. (பர்த்ருநாமக்ரஹணம் பண்ணுமா போலே) என்றதுக்கு பர்த்தாவினுடைய அஸாதாரணமான நாமத்தைமறைத்து "இன்னான் பிள்ளை, இன்னான் மணவாளப் பிள்ளை" என்று சொன்னாப்போலே, நம்பெருமாள் ஸ்ரீரங்கநாயகனென்னாப்போலேசொல்லாதே, அழகியமணவாளனென்று மறைத்துச் சொன்னதாயிரா நின்றதென்று கருத்து. திருநாமத்தை குருபரம்பரா பூர்வகமாகவே சொல்லவேணும். அல்லாதது அகார்யமென்னு மதுக்குப்பின்னையுமோரை திஹ்யத்தையருளுகிறார் (உடையவரித்யாதி). ஆசார்யனுகந்த திரு

டபடி யென்" என்று நினைத்திருந்தேன் காணுமென்றருளிச் செய்ய, அத்தை ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் விரும்பின திருநாமமென்று உடையவர் விரும்பியிருப்பர்.

(க)"ஏதத்வ்ரதம்மம" என்று ஈஶ்வரஸங்கல்பம்; * யாதானும்பற்றி நீங்கும் வ்ரதம் ஸம்ஸாரிகள் வ்ரதம். "விரதம் கொண்டேத்தும்" என்று முமுக்ஷுக்கள் வ்ரதம். முமுக்ஷுக்களுக்குக் கூறுயிறே அர்சாவதாரமிருப்பது.(உ)"அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிங்களுநீரே" என்னக்கடவதிறே.(ந) "எண்ணாதேயிருப்பாரை யிறைப்பொழுதுமெண்ணோமே" என்று

காணும்" என்று அருளிச்செய்ய, அத்தை "ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் விரும்பின திருநாமம்" என்று உடையவர்விரும்பியிருப்பர்.

(க) "ஏதத்வ்ரதம்மம" என்று ஈஶ்வரஸங்கல்பம்; * யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதம் ஸம்ஸாரிகள் வ்ரதம்;(ச)"விரதங்கொண்டேத்தும்"என்று முமுக்ஷுக்கள் வ்ரதம்;முமுக்ஷுக்களுக்குக் கூறுயிறேஅர்ச்சாவதாரமிருப்பது. (உ) "அடியோமுக்கேயெம்பெருமானல்லீரோ நீரிங்களுநீரே" என்னக்கடவதிறே. (ந)"எண்ணாதே யிருப்பாரை யிறைப்பொழுது மெண்ணோமே" என்று கழித்து,

நாமமே கார்யம், மற்றது அகார்யமென்னுமதுக்குப் பின்னையுமோரைதிஹ்யம் (ஆழ்வாரித்யாதி).

இத்திருமொழி ப்ரவேஶத்திலே திருக்கோட்டியூர் நம்பியையநுபவித்து அவ்வநுபவப்ரகர்ஷத்தாலே சிலரை நிந்தித்தும் சிலரை ஸ்துதித்தும்போருகிறாரென்ற வர்த்தத்ருஷ்டாந்தங்களையும் காட்டிக்கொண்டு பரக்கவுபபாதிக்கிறார் (ஏதத்வ்ரதமென்று தொடங்கி கண்டுகேக்கிறாரென்னுமளவும்). ஈஶ்வரனுடையவும் ஸம்ஸாரிகளுடையவும் வ்ரதம் போலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அர்சாவதாரத்தை ஏத்துகையே வ்ரதமென்னுமத்தை ஸம்வாத பூர்வகம் காட்டுகிறார் (விரதமித்யாதி), உக்தார்த்தத்துக்கு உபபத்தியருளுகிறார் (முமுக்ஷுக்களுக்கித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).இத்தால் அர்சாவதாரத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே அதுக்காளாகாதாரை நிந்திக்கையும் ஆளானாரை ஸ்துதிக்கையும் யுக்தமென்று கருத்து. இவ்வர்த்தத்துக்குத் திருமங்கைமன்னனையும் ஆழ்

(க) கீ-தஅ-சுசு. (உ) தி-மொ-ச-சு-ரு.(ந) தி-மொ-உ-க-க.(ச) ச-உ-கக.

கழித்து,(க)“ஆறெண்ணும் நெஞ்சுடையார் அவரெம்மையாள்வார்” என்றருளிச்செய்தாரிறே·(உ)* ஒழிவில்காலமெல்லா மடிமையைய பேக்ஷித்து,*புகழுநல்லொருவனிலே வாசிகமான வடிமை செய்து *மொய்ம்மாம்பூம் பொழிலிலே அடிமையிலிழியா தாரை நிந்தித்து, * செய்ய தாமரைக்கண்ணனிலே பகவத்ஜ்ஞாநத்தை உப தேசித்து, *பயிலும் சுடரொளியிலே பண்டேதிருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டு உகக்கிறார்·

(நாவகாரியம்) (ங)[வாழ்த்துவார்பலராக]ஸ்ருஷ்டிக்குப்ரயோஜநம் திருநாமம் சொல்லுகையிறே. (நாவகாரியம்) நாவுக்கு அகார்யமாவது-அஸத்யம் சொல்லுகிற நாக்காலே பகவத் விஷயத்

(க)“ஆறெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மையாள்வாரே” என்று அருளிச்செய்தாரிறே. நம்மாழ்வார்,(உ)“ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்று அடிமையையபேக்ஷித்து, *புகழுநல்லொருவனிலே-வாசிகமான வடிமைசெய்து, *மொய்ம்மாம் பூம்பொழிலிலே-அடிமையிலிழியாதாரை நிந்தித்து, *செய்ய தாமரைக்கண்ணனிலே - பகவத்ஜ்ஞாநத்தை யுபதேசித்து, * பயிலும் சுடரொளியிலே - பண்டே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டுஉகந்தாப்போலே, இவரும், திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருளிநிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனை யநுபவித்த வநந்தரம்,அவன் திருவடிகளில் அடிமையிலிழியாதே அந்யபராய்த் திரிகிறவர்களை நிந்தித்து, அவன் திருவடிகளிலடிமையையுகந்து அவனையநுபவிக்கையேயாத்ரையாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டு உகக்கிறார்.

(நாஅகாரியம்) (ங) [வாழ்த்துவார் பலராக] ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் திருநாமம் சொல்லுகையிறே. (நாவகாரியம்) நாவுக்கு அகார்யமாவது - அஸத்யம்சொல்லுகிற நாக்காலே பகவத்விஷயத்

வாரையும் த்ருஷ்டாந்தமாக வருளுகிறார் (எண்ணாதேயித்யாதி).

ப்ரவேஶத்தில் சொல்லவேண்டுமர்த்தத்தை யருளிச்செய்து, ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலேநாவுக்ககார்யம் எம்பெருமான் திருநாமோச்சாரணமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதாந்தரமருளுகிறார் (வாழ்த்துவாரித்யாதி). எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (ஸ்ருஷ்டிக்கித்யாதி) நாவுக்ககார்யத்தைநக்கீழஞ்சுவகையாலுமன்றிக்கே ப்ரகாராந்தரேண வருளுகிறார் (நாவுக்கித்யாதி). அஸத்யவாக்காலே திருநாமம் சொல்லுகை அகார்யமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகி

(க) தி-மொ-உ-ரு-உ, (உ) தி-வாய்-ங-ங-க (ங) தி-வாய்-ங-க-எ.

தைச் சொல்லுகை. (க)"ஆவியையரங்கமாலைஎச்சில் வாயால் தூய்மையில் தொண்டனேன் நான் சொல்லினேன் தொல்லை நாமம் பாவியேன்பிழைத்தவாறே" என்று அயோக்யன் திருநாமம்சொல்லுகையும் பாபபலமென்றாரிறே. (உ)"திருவாகம்தீண்டிற்றுச்சென்று" என்று "அவனைப் பார்க்குமத்தனையோ? தன்னைப் பார்க்கவேண்டாவோ?" என்று திருவுள்ளத்தை கர்ஹிக்கிறாரிறே. (ங) "கொடுமாவினையேன்" என்று *பொய்ந்நின்ற ஞானம் தொடங்கி * நெடுமாற்கடிமையளவும் கர்மபலமென்றநுஸந்தித்தாரிறே. (சொல்லிலாத

தைச் சொல்லுகை. (க) "ஆவியையரங்கமாலை - எச்சில்வாயால்-தூய்மையில் தொண்டனேன்நான் சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்-பாவியேன் பிழைத்தவாறு" என்று - "அயோக்யன் திருநாமம் சொல்லுகையும் பாபபலம்" என்றாரிறே; (உ) "திருவாகம் தீண்டிற்றுச்சென்று" என்று-அவனைப்பார்க்குமத்தனையோ, தன்னையும் பார்க்கவேண்டாவோவென்று திருவுள்ளத்தை கர்ஹித்தாரிறே. (ங)"கொடுமாவினையேன்"என்று*பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி *நெடுமாற்கடிமையளவும் கர்மபலமென்று அநுஸந்தித்தாரிறே;

றார் (ஆவியையித்யாதி). அஸத்யம் சொல்லுகிற நாவாலே திருநாமத்தைச் சொல்லுகை அக்ருத்யமென்னுமதுக்குப் பாசுரமுகேந த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (திருவாகமித்யாதி). "தீண்டிற்று" என்றபதத்தாலே நெஞ்சுக்கு ஸ்பர்ஶாயோக்யதை தோன்றுகையாலே அதுக்குத் தாத்பர்யத்தையருளுகிறார் (அவனையித்யாதி), (தன்னை)என்றது - நெஞ்சை யென்றபடி. இப்படி அயோக்யமான நெஞ்சாலே அவ்விலக்ஷண விஷயத்தை நினைக்கை அக்ருத்யமானாப்போலே, அஸத்யம் சொல்லுகிற நாவாலே திருநாமத்தைச் சொல்லுகையும் அக்ருத்யமென்று கருத்து. அநாதிகாலம் பொய்யே சொல்லிப் போந்த நாவாலே பகவத்விஷயத்தைப் பேசுகை - கொடுமாவினையென்று விவக்ஷித்து ஸம்வாதாந்தரம் காட்டுகிறார் (கொடுவித்யாதி). கர்மபல மென்றது - "பாபம் பாபேந கர்மணா - பாபஃபாபேந கர்மணா" என்கிற ந்யாயத்தாலே பூர்வதுஷ்கர்மபலமான வக்ருத்யமென்றபடி. "கொடுமாவினையேன்" என்றதுக்கு இவ்வர்த்தம் ஈட்டிலருளிச்செய்ததில்லையேயாகிலும் இவர்க்கு

(க) திருக்குறு-கஉ. (உ) பெரியதிருவந்-உ௦.
(ங) தி-வாய்-அ-க௦-க,

வர்) இவை புகுந்து கழியாதவர்.

(நாடொறும் விருந்தோம்புவார்) நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அப்போதமுதுசெய்ய வெழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்போலே ஆதரிப்பர்கள். (தேவகாரியம்செய்து இவர்களுக்கு உகப்பாகபகவத்ஸமாராதநம் பண்ணிப்போருமவர்கள்.(க)"திரிதந்தாகிலும்" என்னக்கடவதிறே, (வேதம் பயின்றுவாழ்) பகவத் பாகவத கைங்கர்யத்துக்கேகாந்தமான ப்ரதேசங்களை நெருங்க வநுஸந்தித்து, வேதப்ரதிபாத்ய வஸ்துவைக்

(சொல்லிலாதவர்) இவைபுகுந்து கழியாதவர்.

(நாடொறும் விருந்தோம்புவார்) நித்யவாஸம் பணணுகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, அப்போது அமுது செய்ய வெழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்போலே ஆதரிப்பவர்கள்· (தேவகாரியம்செய்து) இவர்களுக்கு உகப்பாக பகவத்ஸமாராதநம்பண்ணிப் போருமவர்கள்.(க)"திரிதந்தாகிலும்" என்னக்கடவதிறே·(வேதம்பயின்றுவாழ்) பகவத்பாகவதகைங்கர்யங்களுக்குஏகாந்தமானப்ரதேசங்களை நெருங்க அநுஸந்தித்து, வேதப்ரதிபாத்ய வஸ்துவைக் கண்

இப்படியோஜநாந்தரம் விவக்ஷிதமென்றுகொள்வது. (இவை) என்றது-நாவுக்ககார்யமான கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாமென்றபடி.

திநங்கள் தோறும் விருந்தைப் பேணுவர்களென்று ஸப்தார்த்தமாய், விருந்தாவது-தங்களுடைய ப்ரேமத்துக்கு விஷயமானவர்களை ஷட்ரஸோபேதமாக புஜிப்பிக்கையாய், அதுதானும் நித்யமாகச் செய்யும்போது அவ்வூரிலுள்ளாரோடு எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியறச் செய்கை சொல்லவேண்டுகையாலே அத்தையருளுகிறார் (நித்யேத்யாதி). ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களானபோதே பகவத் ஸமாராதநம் பண்ணுகை ஸித்தமாயிருக்க, இப்படி விசேஷித்ததுக்குக் கீழைக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவர்கட்கித்யாதி). வேதம் சொல்லியென்னாதே "பயின்று" என்றதுக்குஇரண்டுபேதங்களாலும் பகவத் பாகவத கைங்கர்யபரதை தோன்றுகையால், அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி வேதமென்றத்தை விசேஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பகவதித்யாதி). வாழென்றதுக்கு வேதம்பயின்று என்றத்தைப்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (வேதப்ரதிபாத்யேத்யாதி).

(க) கண்ணி-ந.

கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கிறவர்கள். (க)"ஓத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே, உத்தமன்பேரேத்தும் திறமறிமின்" என்னக்கடவதிறே. (திருக்கோட்டியூர்) இவற்றைநினைத்திறேஇவர்தாம் (உ)"அல்வழக்கொன்று மில்லாவணி கோட்டியர் கோனபிமானதுங்கன்செல்வனைப்போலத்திருமாலேநானுமுனக்குப்பழவடியேன்' என்றது.

இவரைப்போலே தம்மையுமங்கீகரிக்க வேணுமென்னும்படியிறே இவர்களேற்றம். (மூவர்காரியமும் திருத்தும்) அவர்களுக்கு வந்தவாபத்துக்களைப்பரிஹரிக்கும்."[illegible]-வேதாபஹார குருபாதகேத்யாதி" மஹாபலிபோல்வார் கையிலேராஜ்யத்தைப் பறிகொடுக்க, அத்தைமீட்டுக்கொடுக்கையுமிவையிறேமூவர்காரியமும்திருத்துகையாவது.(முதல்வனை)திருத்துகைக்கடிஸம்பந்தம். (சிந்தியாதவப்பாவகாக்களை) தூர்மாநிகளாயெதிரிட்டுப்போருகிற இவர்கள்தண்மைபாராதே இவர்கள்காரியம் செய்த உபகாரத்துக்குத்தோற்று அநுஸந்தியாதபாபகர்மாக்களை (படைத்தவனெங்ஙனம் படைத்தான்கொலோ)என்னப்ரயோஜநத்

ணாலே கண்டநுபவிக்கிறவர்கள். (க) "ஓத்தின்பொருள் முடிவுமித்தனையே உத்தமன்பேர் ஏத்தும் திறமறிமின்" என்னக்கடவதிறே. (திருக்கோட்டியூர்)இவற்றை நினைத்திறேஇவர்தாம் (உ)"அல்வழக்கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர் கோனபிமானதுங்கன் செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" என்றது.

இவரைப்போலே தம்மையும் அங்கீகரிக்கவேணுமென்னும்படியிறே இவர்களேற்றம் (மூவர்காரியமும் திருத்தும்) அவர்களுக்குவந்த ஆபத்துக்களைப் பரிஹரிக்கும். (ங) "[illegible]-வேதாபஹாரகுருபாதகதைத்யபீடாத்யாபத்விமோசந" இத்யாதி - மதுகைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப் பறிகொடுக்க அத்தைமீட்டுக்கொடுக்கையும், குருவானபிதாவினுடைய ஶிரஶ்சேதம் பண்ணுகையால் வந்த ஆபத்தைப்போக்கிக்கொடுக்கையும், மஹாபலிபோல்வார்கையில் ராஜ்யத்தைப்பறிகொடுக்க அத்தை மீட்டுக்கொடுக்கையுமாகிற இவையிறே - மூவர் காரியமும் திருத்துகையாவது. (முதல்வனை) திருத்துகைக்கடி - ஸம்பந்தம். (சிந்தியாத

(இவர்கள்) ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள். (படைத்தான்)என்றவநந்தரம்"இன்

(க) திருவ-ங-க. (உ) திருப்பல்லா கக. (ங) ஸ்தோத்ரரத்நம்.

மூ.—
குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்கிக் குருக்களுக்கனுகூலராய்ச்
செற்றமொன்றுமில்லாத வண்கையினார்கள் வாழ்திருக்கோட்டியூர்
துற்றியேழுலகுண்ட தூமணி வண்ணன்றன்னைத் தொழாதவர்
பெற்றதாயர் வயிற்றினைப் பெருநோய்செய்வான் பிறந்தார்களே.

துக்குப்படைத்தனென்றறிகிறிலோமிறே.(க)"முந்நீர்ஞாலம்படைத்தவெம்முகில்வண்ணனே" என்று ஜலஸ்த்தலவிபாகமற வர்ஷிக்குமவனிறே. (உ) "சோம்பாதிப் பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த" என்னக்கடவதிறே.

இப்பாட்டில் பூர்வவாக்யம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தொழில், உத்தரவாக்யம் ஈஶ்வரன் தொழில். "நாவகாரியம் சொல்லிலாதவர்" என்று நிஷித்தநிவ்ருத்தி. "நாடொறும் விருந்தோம்புவார்" என்று மாநஸம். "தேவகாரியம்செய்து" என்று காயிகம். "வேதம் பயின்றுவாழ்" என்று வாசிகம். (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (குற்றமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அநுகூல வ்ருத்தியை யநுஸந்திக்கிறார்.

(குற்றமித்யாதி) குற்றமாவது-தோஷகுணஹாநிகள். அதா

அப்பாவகாரிகளை) துர்மாநிகளாய் எதிரிட்டுப் போருகிற இவர்கள்தண்மை பாராதே, இவர்கள் காரியம் செய்த வுபகாரத்துக்குத் தோற்று அநுஸந்தியாத பாபகர்மாக்களை. (படைத்தவனெங்ஙனம் படைத்தான்கொலோ) "என்ன ப்ரயோஜநத்துக்குப் படைத்தான்" என்று அறிகிறிலோமீ!(க)"முந்நீர்ஞாலம்படைத்தவெம்முகில்வண்ணன்" என்று ஜலஸ்த்தல விபாகமறவர்ஷிக்குமவனிறே.(உ)"சோம்பாதிப்பல்லுருவையெல்லாம்படர்வித்த"என்னக்கடவதிறே. .... (க)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு(குற்றமின்றி)குற்றமாவது- தோஷகுணஹாநிகள். இதில்தோஷமாவது-அக்ருத்யகரணம்; குணஹாநியா

ணகாரியம்"என்றொரு பதமத்யாஹார்யம், பாவகாரிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்னென்ன வருளுகிறார் (முந்நீரித்யாதி). உதாரனுலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகச் செய்தே மீளவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்னென்ன, ஒருகாலல்லாவொருகாலாகிலும்பலிக்குமென்னுமதைப்பற்றவென்றருளுகிறார்(சோம்பாதீத்யாதி).

(க) தி-வாய்-ரு-அ-க. (உ) பெரியதிருவ-கஅ.

வது-கீழ்ல்பாட்டிற்சொன்ன நாவகாரியம். தோஷகுணஹாநிகள் தான் அதிகாராநுகுணமாகவே றுபட்டிறேயிருப்பது. குணஹாநியாவது-அதிகாராநுகுணமாக ஶாஸ்த்ர ஸித்தமானவர்த்தங்களிலே ஸதாசார்ய நியமனமுண்டானல் அதுசெய்யாதொழிகை. இவ்வடைவிலே அவ்வாசார்யன் வேண்டாவென்றதைச்செய்கை-தோஷமாவது.

அவன்வேண்டாவென்றவைதான், த்யாஜ்யமென்றும்-நிஷேதமென்றும், நிஷித்தமென்றும், நிந்திதமென்றும், நாலுவகையாயிருக்கும். அதில் த்யாஜ்யமாவது - ஆசார்யன் ஓரவஸ்த்தையிலே செய்யென்றத்தை ஓரவஸ்த்தையிலே தவிரச் செல்லுகை. நிஷேதமாவது-வைதமல்லாதவற்றிலே அல்பஜ்ஞர்செய்யுமவற்றைக்கண்டு அவன் நிஷேதிக்கச்செய்தே செய்கை. நிஷித்தமாவது - தத்கத தோஷமாத்ரமாய், ஸ்நாந மாத்ரத்தாலே சுத்தமாகை. நிந்திதமாவது-ஶரீராவஸாந ப்ராயஶ்சித்தமாய், புத்திபூர்வமான பரதார பரிக்ரஹாதிகள். இப்படி குற்றம் தீர்ந்திருப்பாரைக் கிடைக்குமோவென்னில்; ஆசார்யபரதந்த்ரராவதுக்கு முன்புள்ளவை ஆசார்யன் க்ஷமித்தபோதே கழியும்; பின்பு அந்தவபிஸந்திவிராமந்தன்னாலே செய்யான்; பூர்வமேவவுண்டான வபிஸந்திவாஸனை பின்புநலிந்தாலும் வாசிகக்ரியாபர்யந்தமாகச்செய்யான். ஸமர்யாதாதிவர்தநமுண்டாய்த்தாகில் தன்னதிகாரத்தை நோக்க, அவனுடைய க்ஷமையாலே கழியும். (க)"யஜ்ஞே ... ஸகலே ... த்வாதி-யத்ப்ரஹ்மகல்பேத்யாதி" (உ)"நானுநின்றடிமித்யாதி" இனிநிருபாதிகநிஷேதமாவது-*நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல்மாய்க்கையாகிற த்யாக ப்ரகார நிர்ணயமேயிறே. தோஷகுண ஹாநிகளற்று

வதுக்ருத்யாகரணம். "இதம்,குர்யாத்" "இதம்நகுர்யாத்" என்று விதி நிஷேதாத்மகமாயிறே சாஸ்த்ரந்தானிருப்பது. இதில், விஹிதத்தைச்செய்து, நிஷித்தத்தைத் தவிர்ந்து போரவேணுமே ஶாஸ்த்ர வஶ்யனுவனுக்கு; அல்லாதபோது, (ங) "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா"- ஶ்ருதிஸ்ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா" என்கிறபடியே-பகவதாஜ்ஞாநுரூபமான ஶாஸ்த்ரத்தைஅதிக்ரமித்தானுகையாலேபகவந்நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாமிறே; இப்படி யிருந்துள்ள குற்றமின்றிக்கே. (குணம்பெருக்கி) ஶமதமாத்யாத்ம குணங்களை மே

(க) வைகுண்ட்டஸ்த-ருகூ. (உ) தி-வாய்-க-ங-அ. (ங)

(குணம்பெருக்கி) ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷமாக அவன் சொன்னத்தைச்செய்து குணத்தை அபிவ்ருத்தமாக்கி. (குருக்களுக்கநுகூலராய்) குருக்களென்கிற பஹுவசநத்தாலே ஸம்ஸாரவர்த்தகரான குருக்களளவிலும் ப்ரதிகூலியாமல், லோகாபவாதபீதிபரிஹாரார்த்தமாகவும், லோகஸங்க்ரஹதயா கர்தவ்யமாகவும் ஶிஷ்யபுத்ராதிகளுடையஉஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் பேணிக்கொண்டுபோரவும் வேணுமிறே. பஹுவசநம் நிவர்த்தகாசார்யர்களளவிலே

மேலும் அபிவ்ருத்தமாக்கி. ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநம் ஶமதமங்களிறே; இவையிரண்டு முண்டானாலிறே ஆசார்யன் இவனுக்குக் கைபுகுந்து திருமந்த்ராதிகளை யுபதேசிப்பது; ஆகையிறே ஶமதமங்கள் (௧) "ஜாயமாநம்ஹிபுருஷம்" - ஜாயமாநம் ஹிபுருஷம்" இத்யாதிப்படியே யுண்டான பகவத்கடாக்ஷத்தாலே ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்குமுன்னே அங்குரித்து, பின்னே ஆசார்யோபதேசாதிகளாலே வர்த்தித்து வரக்கடவதாயிருக்கும். அவற்றினுடைய அபிவ்ருத்தி இவனுடைய குறிக்கோளடியாக வரக்கடவதாயிருக்கையாலே, "குணம்பெருக்கி" என்று அதிகாரி க்ருத்யமாகச் சொல்லுகிறது.(உ)"ஶமதமநியதாத்மா- ஶமதமநியதாத்மா" இத்யாதி.

(குருக்களுக்கனுகூலராய்) "குருக்கள்" என்கிற பஹுவசநம் - பூஜ்யதையைப்பற்ற வித்தனை; ஆசார்யனுக்கு அநுகூலராயென்கை. அன்றிக்கே, "அனுகூலராய்" என்று பலரையும் சொல்லுகையாலே, தந்தாமாசார்ய விஷயத்துக்கு அநுகூலராயென்கி

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு.(குற்றமித்யாதி)ப்ராதாந்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் (இவையிரண்டுமித்யாதி). ஶமதமாதிகள்ஆசாரார்யோபதேஶாதிகளாலேயன்றோ உண்டாவது, முன்னேயுண்டாகிறபடி யெப்படி யென்கிற சங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு நிகமிக்கிறார் (ஆகையாலேயித்யாதி). ஜாயமாநகடாக்ஷத்தாலுண்டாய் ஆசார்யோபதேஶாதிகளாலே வர்த்தி(யி-்)க்கத்தக்கதானவற்றை"குணம்பெருக்கி "என்று இவனுடைய ப்ரயத்ந ஸாத்யமாகச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (அவற்றினுடைய வித்யாதி). (குறிக்கொள்)என்றது-பேணிக்கொள்ளுகை.

நேரே ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தை உபதேஶித்தவனுகையாலே, "குருக்கள்"என்று பஹுவசநம் தோற்றச் சொல்லலாமோ வென்னவருளுகிறார் (குருக்களித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). கௌரவ புத்திபண்ணுகையாவதே

---

(௧) பார-மோக்ஷ, (உ)

யானபோது ஸ்வரூபாநுரூபமாகவும், மங்களாநுரூபமாகவும், ஆரோஹரூபமாகவும், அவரோஹரூபமாகவும் வருகிற குருபரம்பராநுவர்த்தநமாகக்கடவது. குருக்களென்ன, ஆசார்யர்களைக் காட்டுமோவென்னில்: (க) "ஆசார்யோ வேதஸம்பந்ந: - ஆசார்யோவேத ஸம்பந்ந:" என்றெடுத்து, "மந்த்ரவித் ... ஹிதே-குருரித்யபிதீயதே" என்று பர்யாயமாக்கிற்றிறே. இது ஆத்மநி குருஷு பஹு வசநமாய், மந்த்ரப்ரதிபாத்யமான † ஏகவிஷயத்திலேயானபோது உஜ்ஜீவநமும் ப்ரதிபத்தியும் கிஞ்சித்காரமும் நித்யார்சனையும்சேரக்கிடக்குமிறே. (உ) 'அத்ரபரத்ரசாபி-அத்ரபரத்ரசாபி' "அம்புதத்தைப்பார்த்திருப்பானற்று" "அப்பொருள்தேடித்திரிவானற்று".

றதாகவுமாம். அநுகூலராகையாவது (ந) "தேவவதாசார்யமுபாஸீத - தேவமிவாசார்யமுபாஸீத" என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தோபாதி கௌரவபுத்திபண்ணி ஸேவிக்கும் தங்கள் ஸேவையாலே உகப்பித்திக்கொண்டுபோருகை. உபஜீவநமும் ப்ரதிபத்தியும் கிஞ்சித்காரமுமெல்லாம் ஒருமடை கொண்டபோதிறே யதாப்ரதிபத்தி விளைந்ததாவது. (ச) "தேவுமற்றறியேன்" என்று இருக்கவேணுமே. (ரு) "ஆஸ்திகோ தர்மஶீலஶ்ச ஶீலவாந் வைஷ்ணவ ஶ்ஶுசி: | கம்பீரஶ்சதுரோ தீரஶ் ஶிஷ்ய இத்யபிதீயதே - ஆஸ்திகோதர்மஶீலஶ்சஶீலவாந் வைஷ்ணவ ஶ்ஶுசி:| கம்பீர ஶ்சதுரோதீரஶ்ஶிஷ்ய இத்யபிதீயதே" என்றும் (சு) 'ஶரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணாநஸூந் | குர்வர்த்தம் தாரயேத்யஸ்து ஸஶிஷ்யோ நேதர: ஸ்ம்ருத: — ஶரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்மகுணாநஸூந்| குர்வர்த்தம் தாரயேத்யஸ்து ஸஶிஷ்யோ நேதர: ஸ்ம்ருத:" என்றும் ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிறஶிஷ்ய லக்ஷணமெல்லா முடையவனாயிருக்கையிறே குருக்களுக்கு அநுகூலராயிருக்கையாவது.

தென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு ஆநுகூல்யத்தை விவரிக்கிறார் (உபஜீவநமென்று தொடங்கி அநுகூலராகையாவதென்னுமளவும்). (உபஜீவநம்) ப்ராப்யத்வபுத்தி. (ப்ரதிபத்தி) ப்ராபகத்வப்ரதிபத்தி. யத்வா, உபஜீவநம் - தளிகைப்ரஸாதாந்வயம். (ப்ரதிபத்தி) உத்தாரகபுத்தி.

(க) அத்வய-உப- (உ) ஸ்தோ-ர-ந, (ந) ஆபஸ்த-தர், (ச) கண்ணி-உ. (ரு) (சு) † (பா) வகுத்த

(செற்றமித்யாதி) செற்றமாவது - பொருமை; அதாவது பரஸம்ருத்த்யஸஹநதை. ஒன்றுமில்லாமையாவது —பரஸம்ருத்திதானே ஸ்வஸம்ருத்தியாயிருக்கை. (வண்மையித்யாதி) வண்மை - ஔதார்யம். அதாவது - செய்த வம்ஶத்தை நினைக்கையன்றிக்கே செய்யுமம்ஶத்திலே ப்ரதிபத்தியாய், "ப்ரியஹிதங்களெல்லாம் செய்யாநிற்கச்செய்தே ஒன்றும்செய்திலோமே" என்றுகைமறிக்கை. (வாழ்)இதுதானே ஸாத்த்யமாயிருக்கை. ஏவம்ப்ரகாரரானவர்கள் நித்யவாஸம்செய்கிற திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனாய்.

(துற்றியித்யாதி) (க) "துற்றாக முன்துற்றிய தொல்புகழோன்" என்னுமாபோலே ஏழுலோகத்தையும் துற்றாகவமுது செய்த. (தூமணிவண்ணன் தன்னைத் தொழாதவர்) உண்டார்

(செற்றமொன்றுமிலாத) செற்றமாவது-பொருமை. அதாவது பரஸம்ருத்த்யஸஹநதை. ஒன்றுமில்லாமையாவது - முதலிலே அந்வயமின்றிக்கே யிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லா முண்டானாலும் உண்டாகவரிதாயிருப்பதொன்றிறேயிது. (வண்மையினார்கள்) உதாரமான கொடையையுடையவர்கள். அதாவது ஒருவர்க்கு ஒன்றைக்கொடுக்குமிடத்தில்,கொள்ளுகிறவன் சிறுமையையும் கொடுக்கிறவன் சீர்மையையும் பாராமல் கொடுக்குமவர்களென்கை. த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிரண்டுக்கும் ஒக்குமிறேஇவர்களுக்கிது.(வாழ்திருக்கோட்டியூர்)இத்தேசந்தானே இவர்களுக்குவாழ்வு.(உ)"நல்லார்கள்வாழும்நளிரரங்கம்" என்றும் (ங) "வேங்கடத்தைப்பதியாக வாழ்வீர்காள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இப்படியிருக்கிறவர்கள்வர்த்திக்கிற திருக்கோட்டியூரில்.

(துற்றியேழுலகுண்ட) ப்ரளயத்திலழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் ஒரொன்றாக வன்றிக்கே திரளப்பிடித் தமுதுசெய்த. (தூமணிவண்ணன் தன்னை) இவற்றை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின பின்பு திருமேனியிற்பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. உண்டார்மேனி கண்டால் தெரியுமிறே. (பழிப்

கீழ்ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்து ஶப்தார்த்தமருளுகிறார் (பழிப்பற்ற வித்யாதி).(இவ்வுபகாரத்துக்கு) என்றது - வயிற்றில்வைத்துக்கொண்டவுபகாரத்துக்கென்றபடி. ... ... (உ)

(க) தி-மொ-எ-க-உ- (உ) நா-தி-கக-ரு- (ங) நா-தி-அ-கூ

மூ.—
வண்ண நன்மணியும் மரகதமு மழுத்திநிழலெழும்
திண்ணைசூழ்திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் றிருநாமங்கள்
எண்ணக்கண்டவிரல்களாலிறைப்பொழுது மெண்ணகிலாதுபோய்
உண்ணக்கண்டதமூத்தைவாய்க்குக் கவளமுந்துகின்றார்களே.

மேனிகண்டால் தெரியுமிறே. தூய்தான நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனை.(க)"கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்நான்" என்றாப்போலே ஆசார்ய ப்ரீதி நிபந்தநமாக இவ்வடைவிலே தொழாதவர். (பெற்றவித்யாதி) இவனைப்பெறுவதற்கு முன்பு பட்ட வ்யஸநம் அல்பமென்னும்படிகாணும் இவன் பிறந்து தொழுகைக்கு யோக்யனாயிருக்கச்செய்தே தொழாமையாலே இவனுக்கு வந்த வ்யஸநம். இவனைக்காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் வயிற்றெரிமண்ட வடித்துக்கொள்ளும்படி· இவர்களடியாக வருகிற வ்யஸநமாகையாலே "பெருநோய் செய்வான் பிறந்தார்களே" என்கிறார். (உ) "ஈஜநிஷேத்யாதி- மாஜநிஷ்டேத்யாதி" (பெருநோய்)மீளாவ்யாதி. தொழுவார்க்கு இத்தனையடைவு வேணும்போலேகாணும். (உ)

அவ,—மூன்றாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) தொழுவார்களுக்கும் தொழாதவர்களுக்குமுள்ள நன்மை தீமைகளை யநுஸந்தித்தார் கீழில்பாட்டில்· இதில் திருநாமங்களை யெண்ண யோக்யராயிருக்கச்செய்தே எண்ணாதவர்களுடைய வநர்த்தங்கண்டு வெறுக்கிறார்.

பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவை யுடையவன்றன்னை. (தொழாதவர்) இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று எப்போது மொக்கத் தொழவேண்டியிருக்க, இவ்விஷயத்தில் தலைவணக்காமல் திரியும் க்ருதக்நரானவர்கள். (பெற்றதாயரித்யாதி) பெற்றமாதாவினுடைய உதரத்தை மிகவும் நோவுபடுத்தப் பிறந்தார்களித்தனை. இவன் பகவத்பரனானபோதிறே, (௩) "ஜநநீக்ருதார்த்தா- ஜநநீக்ருதார்த்தா" என்கிறபடியே அவளும் உத்தரிக்கைக் குறுப்பாவது; அல்லாதபோது, இவனால் ஒரு ப்ரயோஜநம் அவளுக்கு இல்லாமையாலே, ப்ரஸவகாலத்திற்பட்ட வேதனையே சேஷித்துவிடுமித்தனையிறே. .... (உ)

(க) கண்ணி-௩. (உ) (௩)

ஸ்வா,— (வண்ணமித்யாதி) நன்றான வர்ணத்தை யுடைத்தான ரத்நங்களும் அப்படிப்பட்ட மரதகமுமழுத்தி நிழலெழும்படி கைப்பணியிட்டுத் திருத்தினசுவரிலே ரத்நங்கள் ப்ரதிபிம்பிக்கும்படி மாடங்களுக்கலங்காரமான திண்ணைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே(க)"வண்ணமாடங்கள்சூழ்திருக்கோட்டியூர்" என்னுமாபோலேயும்(உ)"திருவிழவில்மணியணிந்ததிண்ணை" என்னுமாபோலே சொக்கநாராயணர் திருநாள்தோறுமலங்கரிப்பர்களிறே. அங்கேநித்யவாஸம் செய்கிற ஶ்ரீமானான சொக்கநாராயணருடைய திருநாமங்களை.

வ்யா·— மூன்றும்பாட்டு. (வண்ணநன்மணியும் மரகதமுமழுத்தி) நல்லநிறத்தை யுடைத்தான மாணிக்கங்களையும், அப்படியிருந்துள்ள மரதகங்களையும் பகைத்தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்குபட அழுத்தி· (நிழலெழும் திண்ணைசூழ்) திண்ணைகளைப் பளிங்குபோலே பளபளக்கும்படி சாந்திட்டுத் தீற்றி அதிலே நிழலெழும்படி இவற்றைப்பதித்துவைப்பார்களாய்த்து· இப்படித்தான் செய்கிற தேதுக்கென்னில் ; சொக்கநாராயணர்திருவீயிதிலேயெழுந்தருளும்போது அலங்காரமாக. (உ) "திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும்" என்னக்கடவதிறே. அல்லது,பகவதேகபராயிருக்கிறவர்கள், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகத்தந்தாமகங்களை அலங்கரித்துவைக்கிறார்களன்றே. (௩) "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றிருக்குமவர்களாகையாலே, இவர்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அங்குத்தைக்கு சேஷமாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள திண்ணைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில்·(திருமாலவன் திருநாமங்கள்)ஶ்ரிய:பதியானவனுடைய திரு

அரு,—மூன்றும்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) நல்லவண்ணமென்றத்தை மணிக்கும் மரதகத்துக்கும் விசேஷணமாக்கித்தாத்பர்யமருளுகிறார்(நல்லவித்யாதி).(பகைத்தொடையாக) விஜாதீயமான வஸ்துக்களுடைய சேர்வையாக. (ஒழுங்கு) பங்க்தி. திண்ணைகள் கண்ணாடிபோலே ஸ்வச்சத்ரவ்யமல்லாமையால், அதிலே நிழலெழக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (திண்ணைகளையித்யாதி).

(க) க-க-க.   (உ) தி-மொ-எ.அ-ா. (௩) தி-வாய்-உ-௩-க.

(எண்ணக்கண்ட விரற்களால்) அஸாதாரணமான திருநாமங்களை அர்த்தஸஹிதமாக,(க)"வெள்ளியான் கரியான் மணிநிறவண்ணன் விண்ணவர்தமக்கிறை யெமக்கொள்ளியா னுயர்ந்தானுல கேழுமுண்டுமிழ்ந்தான்" என்று ஆழ்வாரநுஸந்தித்ததிருநாம விசேஷங்களை வாச்யத்துக்குவாசகமாகவும்(உ)' மன்னுநாரணன்நம்பி" என்று வாசகத்துக்குவாச்யமாகவும்,(௩) "தேனும்பாலும்" என்னும்படி நிரதிஶயபோக்யமான திருநாமங்களைஎண்ணிஜபித்து ப்ரதிஜ்ஞைதலைக்கட்டிவிடுகையன்றிக்கே (ச)"பேருமோராயிரம் பிறபலவுடைய வெம்பெருமான்" என்கையாலே காலதத்வமுள்ள தனையும் விரல் மடக்கி யெண்ணநின்றால் எண்ணினவிடமும் எண்ணுமிடமும்

நாமங்களை. திருநாமத்தில் ஏதேனுமொருபடி அந்வயமுண்டான மாத்ரத்திலே அவன் அபிமாநித்து ரக்ஷிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடேகூடி யெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திருநாமங்களை யென்கை. திருநாமந்தான் ரஸிப்பதும் - இருவருமான சேர்த்தியில் ரஸமறிந்து அநுபவிப்பார்க்கிறே. (௩) "எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாயதிருமால் திருநாமம்" என்றுரிறே - திருமங்கையாழ்வார்.

(எண்ணக்கண்ட விரல்களால்) இப்படி யிருந்துள்ள தன்னுடைய திருநாமங்களை எண்ணுகைக்காக வாய்த்து- ஸர்வேஶ்வரன் இவர்களுக்கு விரற்களை ஸ்ருஷ்டித்தது. எண்ணுகையாவது - திருநாமங்களை"இன்னது,இன்னது" என்றுபரிகணிக்கை.(ச)"ஓரா

திருக்கோட்டியூரான் திருநாமங்களென்ன வமைந்திருக்க,"திருமால்", என்றதுக்கு இரண்டு வகையாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (திருநாமத்திலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).இரண்டாம்தாத்பர்யத்துக்கு ஸம்வாதம்(எனக்கித்யாதி)

எண்ணும் விரற்களென்ன வமைந்திருக்கவும் கண்டவென்று விசேஷித்தத்துக்கு ஈஶ்வரனாலே எண்ணுகைக்காகஸங்கல்பிக்கப்பட்டவென்று ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). அநந்யஸாதநரானவிவர்களுக்கு திருநாமோச்சாரணம் ஸாதநமல்லாமையால் அதில் ந்யூநாதிரேகம் வாராமைக்காகவிரலிட்டெண்ணவேணுமோவென்ன வருளுகிறார் (எண்ணுகையாவதென்றுதொடங்கி திருநாமங்களை யெண்ணுகையாவதென்னுமளவும்). (இன்னது,இன்னது)என்றவநந்தரம்"இத்தனைஇத்தனை" என்று

(க) தி-மொ-கூ-கO-௩. (உ) க-க-கO. (௩) தி-மொ-கூ-கO-கூ.
(ச) தி-வாய்-க-௩-ச. (ரு) தி-வாய்-கூ-௩-க.

அஸங்க்யாதமாயிருக்கை; அவனுடையவாநந்தத்தை(க)"யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே-அப்ராப்யமநஸாஸஹ" என்றுமல் ஒருந்யாயத்தாலே அளவிட்டாலும் ஆநந்தாவஹமான திருநாமங்களை எங்ஙனேயளவிடுவது; (உ)"நீராய் நிலனாய்" என்கிற ஸாதாரணநாமங்களை உபேக்ஷித்து மீளலாம்; எப்பொழுதானவப்பொழுதைக்கப்பொழு தாராவமுதானதிருநாமங்களையெண்ணி யெண்ணிநுல்யவிகல்பம் செய்து அவன்தன்னை*முடிச்சோதிப்படியேஅநுபவிக்குமாபோலேஅவன் ஸ்வரூபரூபகுணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களையுமநுபவிக்குமத்தனையிறே; "தலையும்கையும் வணங்கவும் அஞ்ஜலிபண்ணவும்கண்

யிரமாயுலகேழளிக்கும்பேராயிரம்கொண்டதோர்பீடுடையன்" என்கிறபடியே ஓரோதிருநாமங்களே ஸஹஸ்ரமுகமாய்நின்று ஜகத்தையெல்லாவற்றையும் ரக்ஷிக்கவற்றான திருநாமங்களாயிரமுடையனாகையாலேவந்த பெருமையையுடையவனாயிறே அவனிருப்பது. (ந) "தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்-தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்" என்னக்கடவதிறே. (ச)"பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்" என்று, "இவற்றையுடையவன் ஆர்?" என்னும் அபேக்ஷையிலே "நாராயணன்" என்றாரிறே. இங்கும், சொக்கநாராயணரிறே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர். "நாராயணன்" என்கிற திருநாமம் அவ்வஸ்துவுக்கு நிருபகமாய், இத்தாலே நிருபிதமான வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாயாய்த்து அல்லாத திருநாமங்கள் தானிருப்பது. ஆகையாலே, (௫) "நாமமாயிர மேத்தநின்ற நாராயணா" என்றும், (௬) "நாமம் பலவுமுடை நாரணநம்பி" என்றும், (எ) "நாரணன்றன் நாமங்கள்" என்றும் எல்லாரு மருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிற திருநாமங்கள்தான் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமாயிறே யிருப்பது. அவற்றின் விசேஷமறிந்து ஆதராதிசயத்தாலே "இன்னது இன்னது" என்று பரிகணிக்கையாய்த்து-திருநாமங்களை யெண்ணுகையாவது. இப்படி, இவற்றை யெண்ணுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கக்கடவ விரல்களாலே.

சேஷம். "இறைப்பொழுது" என்றதுக்குச்சேர "எண்ணக்கண்ட" (என்றதுக்குத் திருநாமங்களையெண்ணுகைக்காக ஸங்கல்பித்தவிரற்களென்றத்தாலே இதுவேஸ்வபாவமென்னுமிடம் தோன்ற நிகமிக்கிறார் (இப்படியித்யாதி)

(க) தை-ஆ. (உ) தி-வாய்-கூ-க-க, (ந) பார ஸபா-ந-அ.
(ச) தி-வாய்-க-ந-க.(௫) நா-தி-உ-க.(௬) தி-மொ-கo-அ-ச. (எ)உ-திருவ-உ.

டது" என்னுமாபோலேவிரல்கண்டதும் திருநாமமெண்ணுகைக்கென்றிருக்கிறார். கரணஸ்வபாவங்களைச் செய்யலாவதில்லையிறே.

(இறையித்யாதி) அத்யல்பகாலமுமெண்ணுதிருக்க வொண்ணாத திருநாமங்களை அத்யல்பகாலமும் எண்ணவுமெண்ணாமல் போவதே. (உண்ணவித்யாதி) போஜநநியதிபண்ணி அதிகாராநுகுணமாக உண்ணக்கண்டவாயால் க்ரமத்திலே யுண்ணாமல் க்ஷுத்தாதிசய ஸௌஷ்டவங்களாலே(க) "கடமுண்டார்கல்லாதவர்" என்கிறபடியே ஊத்தைமாசேறும்படி ஆரோடேசிலுண்டார்ந்தபின் எண்ணாத விரற்களால் கவளமுந்துகிறது பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்களுக்கு என்செய்வாராகத்தான். (உ)"உத்தமர்கட்கென்செய்வார்" என்னக்கடவதிறே. "* பரமன் பவித்திரன் சீர்வாய் மடுத்துப்பருகிக் களித்தவர் தொண்டர்க்குச் சொன்னமாலையமுதுண்ணக்கண்டவாயால், அதுண்ணாமல் ஊத்தைக்கவளமுந்துவதே; தொண்டுபட்டுச்சொன்னமாலையமுதுண்கைக்கு ஹேதுவாகத் தீர்த்தப்ரஸாதங்களாலே ஸ்தஹதாரணம்செய்கை தானுமரிதாவதே" என்று மிகவும்வெறுத்தருளுகிறார்.

(இறைப்பொழுது மெண்ணகிலாது) ஒருக்ஷணகாலமும் இவற்றையெண்ணுதே. "அநவரதம் எண்ணவேண்டுமவற்றை க்ஷணகாலமும் எண்ணுதொழிவதே!" என்கை. (போய்) இத்தைவிட்டுப் புறம்பேபோய். (உண்ணக்கண்டதம் ஊத்தைவாய்க்கு) ஶரீரபோஷணத்துக்கு வேண்டுவது தின்னக்கடவ தங்களுடைய ஊத்தைவாய்க்கு. (கவளமுந்துகின்றார்களே) திரளைகளைத்திரட்டி வாய்க்குள்ளே தள்ளாநின்றார்கள். (௩) "கணநாணிலோவாத்தொழிற் சார்ங்கன் தொல்சீரைநன்னெஞ்சே ஓவாதவூணாக வுண்" என்று அவன்குணங்களையநுபவிக்கை உணவாகவும், அக்குணங்களுக்குவாசகமான திருநாமங்களையெண்ணுகை கையில் விரல்களுக்கு ப்ரயோஜநமாகவுமிறே இவர்தாம் நினைத்திருப்பது. அல்யங்யாயாத் வாயும் திருநாமம்சொல்லக் கண்டதிறே. இப்படியிருக்கிற வாயை சரீரபோஷணத்துக்கானது ஜீவிக்கைக்கே கரணமாக்கி, சோற்றை ற

"இறைப்பொழுது" என்றவிடத்தில் ச (ஸ) காரத்தைக் கூட்டி அத்தால் ஆழ்வார்வித்த(ஷ)ராகை தோன்றுகிறதென்கிறார் (அநவரதமித்யாதி). (ஆனது ஜீவிக்கைக்கே) என்றது-ஆனவஸ்துவை புஜிக்கைக்கேயென்றபடி.

(க) ௪-திருவ-ருஉ. (உ) தி வாய் ௩, ரு, எ. (௩) பெரியதிருவ, எ௮

மூ.—
உரகமெல்லணையான்கையி லுறைசங்கம்போல் மடவன்னங்கள்
நிரைகணம் பரந்தேறுஞ் செங்கமலவயல் திருக்கோட்டியூர்
நரகநாசனை நாவிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர்
பருகுநீரு முடுக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கொலோ. (ச)

இத்தால் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநப்ரகாசரத்நமான செல்வநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பிபோல்வார், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிழல் கொடுத்து வர்த்திக்கும் தேசமென்றதாய்த்து. (க) "செழுமாமணிகள் சேரும்" என்னுமாபோலே. (ந)

அவ,—நாலாம்பாட்டு. (உரகமித்யாதி) இஷ்டப்ராப்தியறியாதாப்போலே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியுமறியாதொழிவதே யென்கிறார் இப்பாட்டில்.

ஸ்வா;— (உரகமித்யாதி). "பரமபதத்திலும் க்ஷீராப்தியிலுங்காட்டில் அத்யந்தாபிமதமித்தேசம்" என்று அத்யந்தம்ருதுவான திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய தாரகமாக்கி, கையையும் அதுபிடித்து உண்கைக்கு ஸாதநமாக்குவதே! என்று இன்னாதாகிறார். ... . (ந)

வ்யா,— நாலாம்பாட்டு. (உரகமெல்லணையான்) திருவனந்தாழ்வானை ம்ருதுவான படுக்கையாக வுடையவன். சைத்ய மார்த்தவ ஸௌரப்யங்கள் ப்ரக்ருதியாயிருக்குமிறே - ஸர்ப்பஜாதிக்கு. ஆகையாலிறே, திருவனந்தாழ்வான்றான், சேஷியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருமேனியின் மார்த்தவாநுகுணமாக இந்த வடிவைக்கொண்டு திருப்படுக்கையா யிருக்கிறது. அங்குப் பள்ளிகொள்ளுகிறவனுடைய திருநாமம் "உரகமெல்லணையான்"என்றிறே, (கையிலுறைசங்கம் போல்)(உ)"கைவண்ணம்தாமரை" என்

(உந்துகின்றார்கள்) என்றவிடத்தில் ஸ்வரத்துக்கர்த்தம் (இன்னாதாகிறார்) என்றது. ... ... (ந)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (உரகமித்யாதி) நித்யஸூரிகளெல்லாரும் சதுர்புஜராயிருக்க, இவர் ஸர்பவடிவைக் கொள்ளுவானென்னென்னவருளுகிறார் (ஆகையாலிறேயித்யாதி). திருக்கோட்டியூர்ப்ரஸ்துதமாயிருக்க, க்ஷீராப்தியில் நாகபர்யங்க ப்ராயியை இங்குச் சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளுகிறார்(அங்

(க) தி-வாய்-டு-அ-கூ. (உ) திருநெ-உக.

திருக்கையிலே நித்யவாஸம்செய்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே, (மடவித்யாதி) [கணநிரைமடவன்னங்கள் பரந்தேறும் செங்கமல வயல் திருக்கோட்டியூர்] நெல்லைமிகுத்துக் கிளம்பின செந்தாமரை வயல்களிலே ஒன்றுக்கொன்று பவ்யமான வன்னங்கள் திரண்டொழுங்குபடநிறைந்து ஆமிஷார்த்தமாகநாநாவானவலைகளுக்குத் தப்பின ஜலசரங்களும் தப்பாதபடி பரந்தேறி ஜீவிக்கும்வயல்களை யுடைத்தான திருக்கோட்டியூரிலே பள்ளிகொண்டருளாநின்ற.

(நரகநாசனை) நாவில்கொண்டழைப்பார்க்குப் பொறியில் வாழ்நரகமெலலாம் புல்லெழுந்தொழியும்படி பண்ணுகிற நரகநாச

னும்படியான திருக்கையிலே வாத்திக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே, (மடமித்யாதி) மடப்பத்தையுடைத்தான அன்னங்களானவை ஒழுங்குபடத் திரளவந்து பரந்தேறிவர்த்திக்கிற சிவந்த கமலங்களை யுடைத்தான வயலோடுசேர்ந்த திருக்கோட்டியூரிலே.

இத்தால் - அன்னங்களானவை தாமரைமேலே யிருக்கும் போது காண்பார்க்கு, திருக்கையும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும்போலே யிருக்குமென்கை. (க) "செங்கமல நாண்மலர்மேல் தேனுகரு மன்னம்போல்" என்று - திருக்கையும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமுமான சேர்த்திக்கு இதுதன்னை த்ருஷ்டாந்தமாகவிறே இவர் திருமகளாரும் அருளிச்செய்தது. ஸர்வதாஸத்ருஶமானவற்றில் த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்கள் மாற்றிக்கொள்ளலாயிருக்குமிறே. (உ) "மதயானைபோலெழுந்தமாமுகில்காள்" (ங) "திணரார்மேகமெனக் களிறுசேரும்" இத்யாதிகளிலே இது கண்டுகொள்வது.

(நரகநாசனை) * நாவில்கொண்டழைப்பார்க்கு பூர்வகர்மாநுகுணமாக வரும் நரகத்தை நசிப்பிக்குமவனை. இவனோடு ஒரந்வய

த்யாதி). நிரை என்றதினர்த்தம் (ஒழுங்குபட) என்றது. கணமென்றதினர்த்தம் (திரள) என்றது.

இவர் கையில் சங்கத்துக்கும் தாமரைப்பூவில் ஹம்ஸத்துக்கும் ஸாத்ருஶ்ய முண்டென்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (செங்கமலேத்யாதி). ஆகில் தாமரையிலன்னத்தை யன்றோ த்ருஷ்டாந்தமாக்க வேண்டுவதென்ன வருளுகிறார் (ஸர்வதேத்யாதி).

(க) நா-தி-எ-எ. (உ) நா-தி-அ-கூ. (ங) தி-வாய்-கூ-கo-ரு.

ணை. அஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிற கடபடாதிஸப்தம்போலேயாகி
லும் நாவாலேசொல்லி அநிஷ்டநிவ்ருத்திபண்ணிக்கொண்டு வர்த்
திக்கமாட்டாமல் பெறுதற்கரிதான மநுஷ்யஜாதியிலே பிறந்தவர்
கள். (பருகித்யாதி) குடிக்கிறதண்ணீருமுடுக்கிறபுடைவையுமுடுக்
கிறவன்தானும் என்னவென்ன பாபங்களைச் செய்தனவோவென்று
வெறுத்தருளுகிறார்.

முண்டாகவே யமவஶ்யதை தன்னடையேமாறுமிறே (க) "நவை
பாகவதா யமவிஷயம் கச்சந்தி - நகலுபாகவதா யமவிஷயம் கச்
சந்தி" என்னக்கடவதிறே. (நாவில்கொண்டழையாத) அவனைச்
சொல்லுகைக்காக அடியிலே ஸ்ருஷ்டமான நாவிலே கொண்டு
சொல்லாத; அன்றிக்கே, அஹ்ருதயமாகவாகிலும் நாவிலே கொ
ண்டு சொல்லாதவென்னவுமாம். (மானிடசாதியர்) பெறுதற்கரி
தான மநுஷ்யஜந்மத்திலே பிறந்துவைத்து வ்யர்த்த ஜந்மாக்க
ளாய்த்திரிகிறவர்கள், "இதுக்கு யோக்யமான ஜந்மத்தைப்பெற்று
வைத்து இழந்துபோவதே" என்று வெறுத் தருளிச்செய்கிறார்.
(பருகு நீரு முடுக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தன தான் கொலோ)
அவர்கள் குடிக்கும் தண்ணீரும் உடுக்கும் புடைவையும் பாபத்
தைச்செய்தனவோதா னென்கிறார்.

(உ) "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகர
வாணி-அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ர விஶ்ய நாமரூபே வ்யாகர
வாணி" என்று வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்ட்யுந்முகம் பகவத்ஸங்கல்பமாகை
யாலே நாமரூபவிஶிஷ்டமான ஸகல வஸ்துக்களிலும் ஒரோ ஜீவா
திஷ்டானமுண்டென்று கொள்ளவேணும். கடபடாதி - கட
படாதிகளாயிருந்துள்ள பதார்த்தங்களில் ஜீவாதிஷ்டான முண்
டென்று தோற்றுதிருக்கிறது - கர்மாநுகுணமான ஜ்ஞாநஸங்

அழைக்கை நாவாலேயாயிருக்க நாவில் கொண்டென்னு மதுக்கு அவன்
திருநாமத்தைச் சொல்லுகைக்காக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தென்னுமதிசயத்தை
விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாதி). ஹ்ருதயத்தை வ்யாவர்த்
திக்கிற தென்று யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

அசேதநமான ஜலத்துக்கும் புடைவைக்கும் பாபமுண்டோவென்னவரு
ளுகிறார் (அநேநேத்யாதி) "வ்யாகரவாணி - வ்யாகரவாணி" என்றவிடத்

(க) (உ) சாந்தோ-சு-ங. உ.

வ்யா.—

கோசாதிஶயத்தாலே. (க) "[illegible] - தயாதிரோஹிதத்வாச்ச ஶக்தி: க்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா - ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேந வர்த்ததே." (க) "[illegible] - அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வல்பாஸா ஸ்த்தாவரேஷு ததோதிகா." என்னக்கடவதிறே. ஆகையாலே, "பாவம் செய்தனதான்கொலோ" என்கிறது. அதாவது - இவை பண்ணின பாபமிறே இவர்களுக்கு ஶேஷமாகைக்கடியென்கை. விலக்ஷணரானவர்களுக்கு சேஷமான பதார்த்தங்களுக்கு அவ்வழியாலே மேலொரு நன்மையுண்டாகவும், ஹேயரானவர்களுக்கு சேஷமானவற்றுக்கு ஒரு நன்மையின்றிக்கே பூர்வ பாபபலமேயாய்ப்போமித்தனையாகவும் சொல்லாநின்றதிறே. (உ) "[illegible] - வேதவித்யாவ்ரதஸ்நாதே ஶ்ரோத்ரியே க்ருஹமாகதே - க்ரீடந்த்யோஷதயஸ்ஸர்வா யாஸ்யாம: பரமாம்கதிம்." என்றும் (௩) "[illegible] - நஷ்டஶௌசே வ்ரதப்ரஷ்டே விப்ரே வேதவிவர்ஜிதே - தீயமாநம் ருதத்யந்நம் கிம்மயா துஷ்க்ருதம்க்ருதம்." என்றும் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. (ச)

திலே (என்று) என்கிறதுக்கு என்றதென்று அர்த்தம் கண்டுகொள்வது, (பாவம் செய்தனதான் கொலோ) என்றது - ஸம்ஶயமின்றிக்கே நிஶ்சயத்தைச் சொல்லுகிற தாக்கிவிவரிக்கிறுர் (அதாவதித்யாதி). இப்பாட்டில் சொன்ன வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டக்கடவாராய்க்கொண்டு முந்துற அதினர்த்தத்தையருளுகிறுர் (விலக்ஷணரித்யாதி). விலக்ஷணரென்றது - வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையரான பகவந்நிஷ்டரைச் சொல்லுகிறது. இதுக்கு வசநத்தில் "ஶ்ரோத்ரியே" என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். இங்ஙனன்றுகில் பரமாங்கதிமென்று அவற்றுக்கு இவன் ஸம்பந்தத்தால் மோக்ஷம் வருவதாகச் சொல்லக்கூடாதிறே. "வேதவித்யாவ்ரதஸ்நாதே" என்று விசேஷித்திருக்கையாலே ஶ்ரோத்ரியபதம் ஏகசாகாத்யாயியைச் சொல்லவும் கூடாதிறே. (ச)

(க) வி-பு-கூ-எ-௬௩. (௩) வி-த. (௩) விஷ்ணுதர்மம்.

மூ.—

ஆமையின் முதுகத்திடைக்குதிகொண்டு தூமலர்சாடிப்போய்த்
தீமைசெய்திளவாளைகள் விளையாடுநீர்த் திருக்கோட்டியூர்
நேமிசேர்தடங்கையினனை நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடைப்
பூமிபாரங்களுண்ணுஞ் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே.

ஸ்வா.—

குடிக்கிறதண்ணீருக்கு மூடுக்தும் கூறைக்கும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யதை யுண்டாகிலன்றோ பாபம்வருவது. ஆயிருக்க, ஶாஸ்த்ரயோக்யனாயிருக்கச்செய்தேயும்அயோக்யனனபாபியோட்டைஸ்பர்ஶம்சேதநாசேதநமென்றுபாராதிறே,(க)"ஜலேஜீவா:ஸ்தலேஜீவா:-ஜலேஜீவாஸ்ஸ்த்தலே ஜீவா:" என்றும், (உ)"அணோரணீயாந்-அணோரணீயாந்" (ங)கரந்த சிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும்" என்றும் சொல்லுகையாலே அத்யந்தம் ஸூக்ஷ்மமான விஶிஷ்ட ஜந்துக்களுண்டாக வேதாந்தங்களும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்கையாலே பாபவிமோசநார்த்தமாக ஜாதமான அல்பஜந்துக்களைப் பாபவர்தகன்ஸ்பர்ஶிக்கையாலே. இதுக்கடி இவற்றுக்குப் பூர்வமேவ உண்டான பாபமித்தனையிறே. (ச) "ஏத்தவல்லார்திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே" என்று நல்லவர்களாலே அசேதநமானபூமிக்குநன்மையைக்கற்பியாநின்றால் இதுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. (ரு) "கூபநோவா-குந்தோவா" (சு) "ஊனேறு" இத்யாதிகளில் பகவத்பாகவத ஸ்பர்ஶமுள்ளவை ஜ்ஞாநாதிகர்க்கும் பக்திவிவஶர்க்கும் உத்தேஶ்யமாகாநின்றால் இதரஸ்பர்ஶமுள்ளவை ஸத்துக்களுக்கு நிஷேதநிஷித்தநிந்திதங்களென்று மிகவும் தோன்றுமென்றுகருத்து.

இத்தால் ஸூரிகளொருபுடைக்கொப்பாம்படி ஸாரக்ராஹிகளாய், ஶாந்தஸ்வபாவரான முமுக்ஷுக்கள் ஶிஷ்யாசார்யர்களான முறைமை குன்றாமல் * அஹமந்நயோக்யராயிருக்கச்செய்தேயும்ஸௌமநஸ்யம் விஞ்சினவர்கள்வஸிக்கிற தேசத்திலுண்டான குண விசேஷங்களைக்கண்டு அதிலே † மக்நரான ஸம்ஸாரிகளையும் போக்யமாக †விரும்புவர்களென்று காட்டுகிறது. .... (ச)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு.(ஆமையித்யாதி)ஊண்மாறியடைக்கிறார்.

(க) (உ) தை-நா- (ங) தி-வாய்-க-க-கo. (ச) பெரு-தி-சo-ரு.
(ரு) (சு) பெரு-தி-ச-க. † (பா) மக்நராய் விரும்பார்கள்.

ஸ்வா;—(ஆமையித்யாதி) நாளாவிளையவாளை யென்கிற மத்ஸ்யங்கள் (ஆமையின் முதுகத்திடைக்குதிகொண்டு) ஆமையினுடைய நடுமுதுகிலே குதித்து அதில் நில்லாமல் போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரையிலே இதழ் மடியும்படி பின்னையும் குதித்துப் போய் தஜ்ஜாதியோடே தீமைசெய்து விளையாடும்படியான நீரையுடைத்தான திருக்கோட்டியூரிலே நித்யவாஸம்செய்வானாய், திரு

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி) ஒருகாலும் ஜலஸம்ருத்திமாறுத ஸ்தலங்களில், ஆமைகளும்மத்ஸ்யங்களும்வர்த்திக்கக்கடவதாய், தாமரை செங்கழுநீர் ஆம்பல் நெய்தல் முதலான புஷ்பங்களு முண்டாயாய்த்திருப்பது. அதில், மத்ஸயங்களிலே க்ஷுத்ரமத்ஸ்யங்களும் மஹாமத்ஸ்யங்களு முண்டிறே. மஹாமத்ஸ்யமிறே - வாளையாவது. அதுதன்னிலும் முதிர்ந்து வயஸ்ஸுப்புகுந்தவை பிறழவும் குதிக்கவும் மாட்டாதே திரியாநிற்கும்; இளையவையாய்த்து - களித்து விளையாடித்திரிவன. அப்படி பருவத்தாலிளையதா யிருந்துள்ள வாளைகளானவை, செருக்காலே உகளித்து நீருக்குள்ளே முதுகுதோற்றும்படிகிடக்கிற ஆமையின் முதுகிலே சென்றுகுதித்து, பின்பு அருகே மலர்ந்துநிற்கிற தூய்தான தாமரைசெங்கழுநீர் முதலான பூக்களை உழக்கிக்கொண்டு போய் ஒன்றோடொன்று எதிர்பொருது க்ஷுத்ரஜந்துக்களைக்கலக்கி ஒட்டி ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகையாகிற தீம்புகளைச் செய்து விளையாடாநின்றுள்ள ஜலஸம்ருத்தியையுடையதிருக்கோட்டியூரில். ப்ராப்யபூமியி லுள்ளதெல்லாம் ஶ்லாக்யமாயிருக்கு

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி) நீர் திருக்கோட்டியூரென்று நீரை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே ஜலஸம்ருத்தி தோற்றியிருக்கவும், இங்ஙன் விசேஷிக்கிறதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி), ஸாமாந்யமாகச் சொல்லாதே வாளையென்று மத்ஸ்ய விசேஷத்தைச் சொன்னதுக்கும் இளமைசொன்னதுக்கும் வ்யாவாத்யபூர்வகம் கருத்தருளுகிறார் (அதிலித்யாதிவாக்யசதுஷ்டயத்தாலே), "இளவாளைகள் ஆமையித்யாதிவிளையாடும்" என்றந்வயித்து ஸப்தார்த்தமருளுகிறார் (அப்படியித்யாதி), (உகளித்து) கிளம்பி. சாடியென்றதினர்த்தம் (உழக்கி) என்றது. அதாவது - முறித்துப் பொகட்டென்றபடி, பகவத்பரரான விவர் இப்படி வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (ப்ராப்யேத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே).

வாழி பொருந்தப் பிடித்த பெரிய திருக்கையை யுடையவனை. *அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை யுடையவனை.

(நினைப்பித்யாதி) நினைப்பில்லாத வளவேயன்றிக்கே நிபுணசாரிறே யிவர்க்கு; ஆகையால், இதினுடைய வ்யாபாரத்தை ஊர்ச்சிறப்பாக்கிக்கொண் டருளிச் செய்கிறார்.

(நேமிசேர்தடங்கையினானை) திருவாழியோடே சேர்ந்திருக்கிற பெரிய திருக்கையை யுடையவனை. வெறும்புறத்திலே, திருக்கையினழகுதானே அமைந்திருக்க, அதுக்குமேலே திருவாழியோட்டைச்சேர்த்தியுமுண்டானால் அழகு இரட்டித்திருக்குமிறே; *அணியாராழியிறே. ஸர்வாபரணங்களும் தானேயாகப்போரும்படியிறே திருவாழிதானிருப்பது. (க) "சக்கரத்தண்ணலே" என்று கையும்திருவாழியுமான அழகைநினைத்தால் தரைப்பட்டுக்கண்ணும்கண்ணீருமாய்க்கிடக்கும்படியாயிறேயிருப்பது. (நினைப்பிலாவலிநெஞ்சுடை) இவ்விஷயத்தை ஒருகாலும் நினைத்தல் செய்யாத திண்ணிய நெஞ்சையுடைய. "அநவரத சிந்தநாவிஷயமானவித்தை காதாசித்கமாகவும்நினையாதொழிவதே!" என்னும் இன்னாப்பாலே யருளிச்செய்கிறார்.

கையும் திருவாழியுமான சேர்த்திதானும், உபேயபரனானவனுக்கும் உபாயபரனானவனுக்கும் வேணுமிறே. உபேயபரனானவனுக்குஅழகுக்குடலாகவேணும்; உபாயபரனானவனுக்குவிரோதி

நினைப்பிலாவலி நெஞ்சென்று நினையாமையாகிற வலிமைசொல்லுகைக்குச்சேரவேண்டி, "நேமிசேர்" என்றதுக்கு பாவமருளுகிறார் (வெறும்புறத்திலித்யாதி), எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (ஸர்வேத்யாதி), அழகு இரட்டித்திருக்கு மென்றத்தால் பலிதத்தை யருளுகிறார் (சக்கரத்தண்ணலித்யாதி). நினைப்பிலா நெஞ்சுடையென்றத்தால் வலிமை பலிக்கச்செய்தேயும் வலிமை சொன்னதுக்கு பாவமருளுகிறார் (அநவரதமித்யாதி).

அழகில் நெஞ்சு செல்லாதவர்க்கு உபேயபரதையாலே நினையாவிட்டாலும் உபாயத்வேநவாகிலும் நினைக்க ப்ரஸக்தியுண்டென்னுமத்தையும் காட்டா நின்றுகொண்டு பபாதிக்கிறார் (கையுமித்யாதி வாக்யபஞ்சகத்தாலே).

(க) தி-வாய்-௩-௭-௧௦.

யர்கள் "ஸதாத்யேயவஸ்துகாண்" என்றறிவித்தால், "ஒங்காண், எனக்கு நினைக்கைக்கு வேறு விஷயமில்லையோ" என்னும்படி வலிதான நெஞ்சையுடைய க்ருதக்நராய் பூமிக்கு பாரமானவர்கள், பூமிதான் (க) "நஹாரம்ஸூவஹாஸுராஃ - நபாரம் ஸப்தஸாகராஃ" இவர்களை எனக்கு பாரமென்னுமிறே.

(இவர்களுண்ணும் சோற்றை வாங்கி) உண்ணும் சோறு-மிக்க பசியோடே வாயிலிட்ட சோறு; அத்தை வாங்கி, ம்ருகங்கள் தின்கிற புல்லைத்திணியுங்கோள். "திணியுங்கோள்" என்றது-இவன் நிரஸநத்துக் குடலாகவேணும். (உ) "எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான்" என்னக்கடவதிறே. இப்படியிருக்கிற விஷயத்தை ஒருகாலும் நினையாதிருக்கைக்கு மேற்பட நெஞ்சில் வன்மையுண்டோ? நெஞ்சில் வலிமைதான் - தானாக நினையாத வளவன்றிக்கே, ஹிதபரரானவர்கள் "ஸதாத்யேய விஷயங்காண், ஒருகாலாகிலும் நினைக்கமாட்டாயோ?" என்றால், "எனக்கு நினைக்கைக்கு வேறே விஷயமுண்டுகாண்" என்று உதறிவிடும்படியாயிறேயிருப்பது. (பூமிபாரங்கள்) இப்படி பகவத்ஸ்மரண கந்த(ரஹித)ரஹிதராகையாலே விஶ்வம்பரையான பூமியாலும் பரிக்கவொண்ணாத பாரமாயிருந்துள்ள பாபிகளானவர்கள். தாங்களறியாதே யிருக்கச்செய்தேயும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகத்தங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு திரியும் ஈஶ்வரவிஷயத்தில் க்ருதக்நரானவர்களையிறே - பூமிபாரமென்கிறது.

(உண்ணும் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே) "மநுஷ்யயோநியிலே பிறந்துவைத்தே அறிவிலிகளாகையாலே அந்த ஜந்மபலமில்லாத உங்களுக்கு மநுஷ்யர் ஜீவிக்கிற ஜீவநம் மேதுக்கு?" என்று பறித்து, அறிவில்லாத பசுக்கள் தின்கிற ஜீவநமான புல்லைக்கொண்டுவந்து திணியுங்கோள். ஆஹாரநித்ராதி சதுஷ்டயமும் பசுக்களுக்கும் மநுஷ்யர்களுக்கும் ஸமாநமாயிருக்க, ஜ்ஞாநமிறே பசுக்களிற்காட்டில் இவர்களுக்கு அதிகமான விஷயம்; அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பசுஸமரிறே; அத்தைப்பற்ற, மநுஷ்யர் வலிமையினுடைய சரமாவதியைக்காட்டுகிறார் (நெஞ்சிலித்யாதி), பர்வதாதிகளிலும் இவர்கள் பாரமென்கைக்கு அவர் பாபமே ஹேதுவென்றருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி), அவனை நினையாமை பாபமென்னுமத்தையு முபபாதிக்கிறார் (தாங்களித்யாதி).

(க)

(உ) பெரியதிருவ-அஎ.

"தின்னேன்" என்றாலும் திணியுங்கோளென்றபடி. திணித்தாலும் இவன் மென்றிரக்கவேண்டாவோ வென்னில், "உங்கள் பூர்வர்கள் இப்படி காண்போந்தபடி" என்று இவர்களை இசைவித்து வாங்கின சோற்றை அந்த ம்ருகங்களுக்கு இடுங்கோள்; ம்ருகங்கள் இட்ட வனையறிந்து வயவர்த்தியாய் வருமே, இவர்கள்இட்டவனையு மறியார்கள்; இடுகிற ஜீவநவாசியு மறியார்கள். வாசியறிந்தவர்களைப் பார்த்திறே திணியுங்கோளென்றது.

இத்தால் தந்தாமுடைய கடாக்ஷ விசேஷங்களாலே தந்தாமுக்காஸந்நவர்திகளான ஶிஷ்யபுத்ரர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்க வல்ல ஆசார்யர்கள், தந்தாமுடைய நினைவாலே தூரஸ்த்தரான ஶிஷ்ய புத்ரர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்படி வல்லரானவர்களையும் ஸாமநாக்

ஜீவிக்கிறசோற்றைத் தின்றுதபடிவாங்கிப்பசுக்கள் தின்கிறபுல்லைத் திணியுங்கோ ளென்கிறார். (க) "மிண்டர் பாய்ந்துண்ணும்சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே" என்று தங்கள் திறத்தில் அவன் செய்தஉபகாரத்தையறிந்து அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தை வாய்புலத்த வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே க்ருதக்நராய் முண்டடித்து பலத்தாலே ஜீவித்துத் திரிகிறவர்கள் ஜீவிக்கிறசோற்றை விலக்கி, ஒருநாள் ஒரு பிடிசோறிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் க்ருதஜ்ஞமான நாய்க்கிடுங்கோள் நீங்கள் என்றாரிறே-ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

இவர்கள் இப்படி "திணிமின்" "இடுமின்" என்கிறது ஆரைக்குறித்தென்னில்; விசேஷஜ்ஞராய் இது செய்கைக்கீடான சக்திமான்களா யிருப்பவரைக் குறித்திறே இப்படி இவர்கள் தானருளிச் செய்கிறது; "இதுதன்னைக்கேட்டாகிலும் லஜ்ஜாபயங்களுண்டாய் பகவத்விஷயத்தில் நெஞ்சுபுரிவர்களோ" என்னும் நசையாலேயிறே. .... (ரு)

தம்மைப்போலே விசேஷஜ்ஞரெல்லாம் ஶக்தராகையாலும் அவிஶேஷஜ்ஞர் அநர்ஹராகையாலும் "திணிமின், இடுமின்" என்று ஆரைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாரென்னும் ஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் (இவர்களித்யாதி). விஶேஷஜ்ஞரான ஶக்திமான்களைக் குறித்துக் கோட் சொல்லுவாரைப் போலே நிர்தயமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (ரு)

(க) திருமா-கச.

ரூ.—

பூதமைந்தொடு வேள்வியைந்து புலன்களைந்து பொறிகளால்
ஏதமொன்று மில்லாத வண்மையினார்கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர்
நாதனைநரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்க ளுழக்கிய
பாததூளிபடுதலா லிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. (சு)

களையும் கூடி, பிரிந்திருக்கச் செய்தேயும் அவர்களுடைய நீர்மை யை விஸ்வஸித்து ஸந்மர்யாதாதிவர்த்தந நிஷ்ப்ரயோஜந வ்யா பார போகி (ஹொமி) களான ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறது.

அவ;—ஆரும்பாட்டு. (பூதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "நினைப் பிலாவலி நெஞ்சுடைய பூமி பாரங்கள்" என்று அவைஷ்ணவர்கள் ஹேயதையைச் சொல்லிற்று; இதில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய வேற்றம் சொல்லுகிறது.

ஸ்வா;—(பூதமைந்து) *மண்ணுய் நீரெரிகால் மஞ்சுலாவு மாகாசமுமாம் புண்ணாராக்கை. தத்வம் – இருபத்து நாலு, இதி லேழு - ப்ரதாநம், இந்தவேழிலும் ஐந்து ப்ரதாநம், இது எல்லா மதங்களுக்கு மொக்கும். (வேள்வியைந்தும்) பஞ்சமஹாயஜ்ஞங் கள். (புலன்களைந்து) இந்த்ரியங்களைந்து. (பொறிகளைந்து)

அவ;—ஆரும்பாட்டு. கீழ்ஐந்துபாட்டாலும் – அவைஷ்ண வர்களுடைய ஹேயதை சொல்லிற்று; இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேலைந்துபாட்டாலும் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஏற்றம் சொல் லுகிறது.

வ்யா;—(பூதமைந்தொடு) இத்தால்-பஞ்சபூதாரப்த(ஶ)மான தேஹத்தைச் சொல்லுகிறது. * மண்ணுய் நீரெரிகால் மஞ்சுலாவு மாகாசமுமாம் புண்ணாராக்கையிறே. இத்தோடே (வேள்வி யைந்து) பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள். (புலன்களைந்து) ஶப்தாதிகளான விஷயங்களைந்து. "புலன்கள்" என்று-புலப்படும் விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. "பொறிகள்" என்று - ஶ்ரோத்ராதிகளான இந் த்ரியங்களைந்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றை "பொறி" என்கி

அரு;—ஆரும்பாட்டு. (பூதமித்யாதி) "பூதமைந்து" என்றது-லக்ஷணயா ஶரீரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஸம்பந்தத்தைக் காட்டு கிறார் (இத்தாலித்யாதி). தேஹம் பஞ்சபூதாரப்தமென்னு மதுக்கு ஸம்வா தம் காட்டுகிறார் (மண்ணுயித்யாதி). (கால்)காற்று, (மஞ்சு) மேகம், (ஆக்கை) ஶரீரம். "பூதமைந்தும்" என்றது-ஐந்தாலுமென்றபடி. வேழ்வியைந்துமென் றது-ஐந்தாலு மென்றபடி.

(க)"புலனைந்துமேயும் பொறியைந்து நீங்கி" (ஏதமொன்றுமிலாத) இவற்றோடு கூடியிருக்கச் செய்தே தோஷமின்றிக்கே யிருக்கை.

(பூதமைந்து மேதமொன்றில்லாத) ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடே கலசியிறே ப்ரக்ருதியிருப்பது, ஸத்வத்துக்கு நிவ்ருத்தி குணம், தமஸ்ஸுக்கு ப்ரவ்ருத்தி குணம், முன்பு விஹிதத்தில் நிவ்ருத்தியும் நிஷித்தத்தில்ப்ரவ்ருத்தியுமாய்ப் போருமாகையிறே; அக்ருத்யகரணத்திலும் க்ருத்யாகரணம் க்ரூரமாகிறது. அக்ருத்யகரணத்துக்கு தேச தோஷத்தாலும் தேஹ தோஷத்தாலும் கூடுமென்று அநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமுண்டு. கீழ் தனக்கடைத்தது செய்யாதபோது நிக்ரஹம் கனத்திருக்கும். (உ) "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்று அநாத்மகுண பூர்த்தியையும் ஆத்மகுண கந்தமில்லாமையையுமருளிச்செய்தாரிறே. ஸத்வம் விஞ்சினபோது மற்றையிரண்டும் ஸத்வத்தின் வழியிலே வரும். அப்போது நிவ்ருத்தி நிஷித்தத்திலும் ப்ரவ்ருத்தி விஹிதத்திலும் கிடக்கும். அதாவது தனக்கும்பிறர்க்குமாய்ப்போந்தவனிரண்டுக்கும்ப்ராயஸ்சித்தம் பகவத்பாகவத விஷயங்களிலே அந்வயிக்கும். தனக்கென்றிருக்கை - ஏதம்; ஈஸ்வரனுக்கென்கை - ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை. ஏதமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கையாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கென்றிருக்கை. (வேள்வியைந்து மேதமொன்றிலாத) ஸ்வர்காதி ஸாதநமாக வநுஷ்டிக்கை - ஏதம்; மோக்ஷஸாதநமாக வநுஷ்டிக்கை - ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை; பகவத்பாகவத ப்ரீதியென்றநுஷ்டிக்கை - ஏதமொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கையாவது. (புலன்கறது - இவனை ஶப்தாதிகளிலே கொடுபோய் விழவிட்டு முடிக்குமதாகையாலே. (க) "புலனைந்துமேயும் பொறியைந்து" என்னக்கடவதிறே. இவற்றால் (ஏதமொன்றுமிலாத) இவற்றோடே கூடியிருக்கச் செய்தே தோஷமின்றிக்கே யிருக்கை.

(பூதமைந்து மேதமொன்றில்லாத) தேஹத்தைத் தனக்கு என்றிருக்கை-ஏதம்; ஈச்வரனுக்கு என்றிருக்கை-ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்றிருக்கை - ஏதமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கையாவது. (வேள்வியைந்துமேத மொன்றுமிலாத) ஸ்வர்க்காதி ஸாதநமாக வநுஷ்டிக்கை -ஏதம்; மோக்ஷ

(க) தி-வா-ய்-உ-அ-ச. (உ) தி-வாய்-௫-௫-ச.

ளைந்து மேதமொன்றுமிலாத) இந்த்ரியங்களை இதர விஷயங்களி லே மூட்டுகை ஏதம், பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகை-ஏதமின்றிக் கே யிருக்கை, பாகவத விஷயத்திலே மூட்டுகை - ஏதமொன்றுமின் றிக்கே யிருக்கையாவது. (பொறிகளைந்து மேத மொன்றுமிலாத) ஶப்தஸ்பர்ஶ ரூபரஸங்களைத் தனக்கென்றிருக்கை-ஏதம்; இவற்றை பகவத் விஷயத்துக்கென்றிருக்கை-ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை; பாக வத விஷயத்துக் கென்றிருக்கை-ஏதமொன்று மின்றிக்கேயிருக் கையாவது.

(வண்கையினார்கள்) வண்மை-ஔதார்யம், அதாகிறது-"பூமி பாரங்களுண்ணும் சோற்றை வாங்கி" அப்பதார்த்தங்கள் நஶியாத படியாகவாங்குகையும் இவற்றைஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக்கொடுக் கையும். ஈஶ்வரனையுமுள்படப்பறித்திறே பாகவத கைங்கர்யம்பண் ணிற்றித்திருமங்கையாழ்வார். அதுக்குஉபாயமாகவிறே ஈஶ்வரன்

ஸாதநமாக வநுஷ்டிக்கை - ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை; பகவத்பாக வதப்ரீதி என்றநுஷ்டிக்கை-ஏதமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கையா வது. (புலன்களைந்து மேதமொன்றுமிலாத) ஶப்தஸ்பர்ஶரூப ரஸகந்தங்களைத் தனக்கு என்றிருக்கை - ஏதம்; இவற்றை பகவத் விஷயத்துக் கென்றிருக்கை-ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை; பாகவதவிஷ யத்துக்கென்றிருக்கை-ஏதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. (பொறிகளைந்து மேதமொன்றுமிலாத) இந்த்ரியங்களை இதர விஷ யங்களிலே மூட்டுகை-ஏதம்; பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகை - ஏத மின்றிக்கே யிருக்கை; பாகவத விஷயத்திலே மூட்டுகை - ஏத மொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது.

(வண்கையினார்கள்) அதாவது - ஔதார்யம். அதாகிறது - "பூமிபாரங்களுண்ணும் சோற்றினைவாங்கி" என்கிறபடியே அப் பதார்த்தங்கள் நசியாதபடியாக வாங்குகையும், இவற்றைஶ்ரீவைஷ் ணவர்களுக்குக்கொடுக்கையும். ஈஶ்வரனையு முட்படப்பறித்திறே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று - திருமங்கையாழ்வார்; அதுக்கு

வாங்குகையும் ஔதார்யமாகச் சொன்னதுக்கு அந்தப்பதார்த்தங்கள்.

நஶியாதபடி ஸத்தாப்ரதாநம் பண்ணுகையாலே யென்று கருத்து

இப்படி செய்தவர்களுண்டோவென்னவருளுகிறார் (ஈஶ்வரனித்யாதி).

அதுக்கு உபாயமாக) என்று "நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றது

திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தது. (க) "துன்னுசகடத்தால் புக்க பெருஞ்சோற்றைத்தான் துற்றியதெற்றனவும்" என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கிடாதேதானேஉண்டானென்றிறேஆழ்வார்கர்ஹித்தது. (உ) "பொதுவாகவுண்பதனைப்புக்குநீயுண்டக்கால்சிதையாரோவுன்னோடு" என்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானையுட்படகர்ஹித்தார்களிறே பெண்கள். அவ்வளவன்றிக்கே "சாதுகோட்டியுட்கொள்ளப்படுவார்" என்கிறபடியே தங்கள் திரளில் கூட்டாதே பாஞ்சஜந்யத்தைப் பற்பநாபனோடேயிறே கூட்டிவிட்டது. அவதாரத்திலுண்ட விழவு தீரவிறே அர்ச்சாவதாரத்தில் அமுதுசெய்தாப்போலே குறையாமல் கொடுக்கிறது. (வாழ்) கண்ணாலேகண்டநுபவிக்கப்பெற்றவர்கள்.

உபாயமாகவிறேஈஸ்வரன்திருமந்த்ரத்தையுபதேசித்தது. (க) "துன்னுசகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றை - தான் துற்றிய தெற்றனவும்" என்று - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கிடாதே தானேயுண்டானென்றிறே ஆழ்வார் கர்ஹித்தது. (உ) "பொதுவாக வுண்பதனைப்புக்கு நீயுண்டக்கால் சிதையாரோ உன்னோடு" என்றுஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானையு முட்பட கர்ஹித்தாளிறே பெண்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, (க) "சாதுகோட்டியுட்கொள்ளப்படுவாரே" என்கிறபடியே, - தங்கள் திரளில்கூட்டாதே * பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடேயிறே கூட்டிவிட்டது. அவதாரத்திலுண்டானவிழவுதீரவிறே, அர்ச்சாவதாரத்தில் அமுது செய்தாற்போலே குறையாமல் கொடுக்கிறது. (வாழ்)கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றவர்கள்.

மூன்னடியார்க்கடிமை" என்கிறபடியே, பாகவத கைங்கர்யத்துக்கு உடலாக வென்றபடி, பூதமைந்தொடு வென்று தொடங்கி வண்கையினார்களென்னுமளவில், ஸ்வார்த்தமாயிருக்கையும் பரார்த்தமாகாமையும் கர்ஹிதமென்று பலிக்கையால் அதுக்கு ஸம்வாதங்களைக்காட்டுகிறார் (துன்னித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). இப்படி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானை உக்தியால் கர்ஹித்தமாத்ரமன்றிக்கேஅநுஷ்டானபர்யந்தமாக்கினாரென்கிறார்(அவ்வளவித்யாதி). ஸ்வார்த்ததை கர்ஹிதவ்யை யென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன வருளுகிறார் (அவதாரத்திலித்யாதி). (அவதாரத்தில்) க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் (அமுது செய்தாப்போலே) என்றவநந்தரம் "கண்டுகேந்து" என்று சேஷம்.

(க) பெரியதிரும-கசo. (உ) நா-தி-எ-கூ. (ந) ந-கூ-கக.

(திருக்கோட்டியூர் நாதனை) "ஸ்ரீவைகுண்ட்டநாதன், திருப்பாற்கடல் நாதன்" என்பதிலும் திருக்கோட்டியூர் நாதனென்கையிறே ஏற்றம். நாதனை யென்றது - சொக்கநாராயணரை. நரஸிங்கனை யென்றது-தெற்காழ்வாரை. *மார் விரண்டு கூறாகக்கீறிய கோளரியை வேறாகவேத்தியிருக்கு மவர்களிறே இவர்கள். ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானைத் "திருநாமம் சொல்லவொட்டேன்" என்ற வாய்தகர்த்திறே மார்பிடந்தது. (பாததூளிபடுதலால்) அநுபவஜநித ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரிக்கிற தூளிபடுதலால், (இவ்வுலகம்)* நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடைப் பூமிபாரங்கள் வர்த்திக்கிற லோகம்.

(பாக்கியம் செய்ததே) திருவுலகளந்த திருவடிகளில் தூளிபட்டதன்று பாக்யம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாததூளிபட்டது பாக்யம். கல்லைப்பெண்ணாக்கி ஸரீரத்தைப் பூண்கட்டிற்ற

(திருக்கோட்டியூர்நாதனை) 'ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்' 'திருப்பாற்கடல்நாதன்' என்பதிலும், "திருக்கோட்டியூர்நாதன்" என்பதிறேயேற்றம். நாதனையென்றது - சொக்கநாராயணரை. (நரசிங்கனை) என்றது - தெக்காழ்வாரை. (நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்கள்) * மார்விரண்டு கூறாகக்கீறிய கோளரியை வேறாகவேத்தியிருக்குமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானை "திருநாமம் சொல்லவொட்டேன்" என்ற வாயைத் தகர்த்திறே மார்வை இடந்தது. (உழக்கியபாததூளி படுதலால்) அநுபவஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரிக்கிற தூளி படுதலால். (இவ்வுலகம்) * நினைப்பிலாவலி நெஞ்சுடைப்பூமி பாரங்கள் வர்த்திக்கிற இந்த லோகம்.

(பாக்கியம்செய்ததே) திருவுலகளந்த திருவடிகளின் தூளிபட்டதன்று பாக்யம்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாததூளிபட்டது பாக்யம். கல்லைப் பெண்ணாக்கி சரீரத்தைப் பூண்கட்டித்தந்தவித்தனை.

அதிசயிதமான தேசத்துக்கு நாதனென்னாதே திருக்கோட்டியூர் நாதனென்றதுக்குபாவமருளுகிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட்டேத்யாதி) நரஸிங்கனையென்றவிடத்தில் குணநுஸந்தாநம் நவின்றேத்துகைக்கு ஹேதுவென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (மார்விரண்டித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (ஸஞ்சரிக்கிற)என்றவநந்தரம் "பாதம்" என்று ஶேஷம். (கூ)

மூ:—

குருந்தமொன்றொசித் தானொடுஞ்சென்று கூடியாடிவிழாச்செய்து
திருந்துநான்மறையோ ரிராப்பகலேத்திவாழ் திருக்கோட்டியூர்
கருந்தடமுகில்வண்ணனைக்கடைக்கொண்டுகைதொழும்பத்தர்கள்
இருந்தவூரி லிருக்குமானிடரெத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ. (எ)

த்தனை அவன் திருவடிகள். கடல் வண்ணன் பூதங்கள் ஸ்ரீ
பாத தூளிபட்டால் (க)"போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்" என்றுஸ்வ
ரூபத்தைப்பற்றிவரும் விரோதிகளும்போமிறே. *பேர்த்தகரநான்
குடையான் திருவடி படுவதிலும் பேரோதும் தீர்த்தகரர் ஸ்ரீபா
தம் படுகையிறேபாக்யம். ... . (சு)

ஸ்வா;— ஏழாம்பாட்டு. (குருந்தமித்யாதி) அத்விதீய
மான குருந்தம் பூமுட்டாக்கிட்டாப்போலே யிருக்கையாலே
க்ருஷ்ணன் விரும்பியிருக்கும். (உ)"பூங்குருந்தேறியிராதே" என்
னக்கடவதிறே. "இதிலேக்ருஷ்ணன் வந்தேறக்கூடும். பின்னைநலிகி
றோம்" என்றிறே அஸுரன்ப்ரவேசித்தது, (ஒசித்தான்) விரோதி
நிரஸநம். (ஒசித்தானொடும் சென்றுகூடியாடி விழாச்செய்து) வி
ரோதிநிரஸநசீலனைச் சென்று கிட்டி. இருவர்நினைவு மொன்றாய்

அவன்திருவடிகள்; * கடல்வண்ணன் பூதங்கள் ஸ்ரீபாததூளிபட்
டால் - "போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்" என்று ஸ்வரூபத்தைப்பற்
றி வரும் விரோதிகளும்போமிறே, * பேர்த்தகரம் நான்குடை
யான் திருவடிகள் படுவதிலும் *பேரோதும் தீர்த்தகரர் ஸ்ரீபாதம்
படுகையிறே பாக்யம். .... (சு)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (குருந்தமொன்று) அத்விதீயமான
குருந்தம், பூமுட்டாக்கிட்டாற்போலே க்ருஷ்ணன் விரும்பியிருக்
கும். (உ) "பூங்குருந்தேறியிராதே" என்னக்கடவதிறே. "இதிலே
க்ருஷ்ணன்வந்து ஏறக்கூடும், பின்னை நலிகிறோம்" என்றிறே -
அஸுரன் ப்ரவேசித்தது. (ஒசித்தான்) விரோதிநிரஸநம்பண்ணி
னான். (ஒசித்தானொடுஞ்சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து,) விரோ
திநிரஸந சீலனைச்சென்று கிட்டி; இருவர்நினைவு மொன்றாய் அவன்

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (குருந்தமித்யாதி) அத்விதீயத்வத்தை உபபா
திக்கிறார் (பூமுட்டாக்கித்யாதி), ஒசிக்கைக்குஹேதுவையருளுகிறார் (இதிலே
யித்யாதி), கூடியென்றதினர்த்தம் (இருவர் நினைவுமொன்றாய்) என்றது.

(க) தி-வாய்-ரு-உ-க. (உ) நா-தி-ரு-எ.

அவன் குணங்களிலே அவகாஹித்து அநந்தரம் இவர்களுக்கு விக்ரஹாநுபவத்தைக்கொடுக்கும். அங்கும் *ஸதாபஶ்யந்தியிறே. (திருந்து நான் மறையோர்) வேதத்துக்குத் திருத்தமாவது - குணவிக்ரஹாநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமான ப்ரதேசங்களில் சொல்லுகிறபடியே அநுஷ்டிக்கை. (இராப்பகலேத்தி) வேறு அந்யபரதையில்லாமையாலே இதுமாறாமல் நடக்கும். (வாழ்) அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே இதுதானே பலமாயிருக்கும். (திருக்கோட்டியூர்) அவர்கள் வர்த்திக்கிற தேசம். (கருந்தடமுகில் வண்ணனை) கருத்துப்பெருத்திருக்கிற நீல முகில்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனை.

குணங்களிலே அவகாஹித்து, அநந்தரம் இவர்களுக்கு விக்ரஹாநுபவத்தைக்கொடுக்கும். அங்கும் * ஸதாபஶ்யந்தியிறே. (திருந்து நான்மறையோர்) வேதத்துக்குத் திருத்தமாவது - பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கை. இதில் இவர்கள் செய்வது குணவிக்ரஹாநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமானப்ரதேசங்களில் சொல்லுகிறபடியே அநுஷ்டிக்கை. (இராப்பகலேத்தி) வேறு அந்யபரதையில்லாமையாலே இதுமாறாமல்நடக்கும். (வாழ்) அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே இது தானே பலமாயிருக்கும். (திருக்கோட்டியூர்) அவர்கள் வர்த்திக்கிற தேசம். (கருந்தடமுகில்வண்ணனை) கறுத்து நெய்த்திருக்கிற முகில்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனை.

"விழாச்செய்து" என்றதினர்த்தம் (அநந்தரமித்யாதி) கொடுக்குமென்றதுக்கு திவ்யதேசம் கொடுக்குமென்று கருத்து, திருத்தத்தையுடைத்தாய் நாலுவகைப்பட்ட மறையையுடையவர்களென்று ஶப்தார்த்தமாய், அதில் அர்த்தாநுஷ்டானபர்யந்தமென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (வேதத்துக்கித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே), விழாச்செய்தென்னுமளவால் அநுபவத்தைச் சொல்லி "இராப்பகலேத்திவாழ்" என்றுவ்யாவ்ருத்தியைச்சொல்லுகையாலே "திருந்துநான் மறையோர்" என்றத்தாலே அநுஷ்டானத்தைச்சொல்லிற்றென்று திருவுள்ளம்.

கடைக் கொண்டென்றது - நிகர்ஷத்தை யநுஸந்தித்துக் கொண்டென்னுதல்; நிக்ருஷ்டமான க்ருத்யத்தைக்கொண்டென்கைகல். கடைசி

(கடைக்கொண்டு கைதொழும்) தங்கள் கைங்கர்யத்தையே முன்னிட்டுத் தொழுமவர்கள். அன்றிக்கே உத்க்ருஷ்டன் பக்கல் அபக்ருஷ்டன் செய்யும் தொழிலென்னவுமாம். அன்றிக்கே, கடையென்று - முடிவாய், மேல் "விற்கவும் பெறுவார்கள்" என்கையாலும் ததீய சேஷத்வமே தங்களுக்கு ஸ்வரூபமென்று கண்டவர்களுக்கு உசப்பாக பகவத்விஷயத்தைத் தொழுமவரென்னவுமாம். (பத்தர்கள்) வைதமாகவன்றியிலே ராகமாகத் தொழுமவர்கள். (இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடர்) மானிடரென்கையாலே மநுஷ்ய ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருந்த வூரிலே யிருக்கை யென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது. அங்குப்போகிறதும் "வானவர் நாடு" என்றிறே. (க) "சிதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்கையாலே அவர்களில் இவர்களுக்கு வாசியுண்டானாப் போலே தேசத்துக்கும் அவதாரத்துக்கும்வாசியுண்டு. "இருந்தவூரி

(கடைக்கொண்டு கைதொழும்) தங்கள்கைங்கர்யத்தை முன்னிட்டுத்தொழுமவர்கள். அன்றிக்கே,உத்க்ருஷ்டன்பக்கலிலேஅபக்ருஷ்டன் செய்யுந்தொழிலென்னவுமாம். அன்றிக்கே, "கடை" என்று முடிவாய், மேல் "விற்கவும் பெறுவார்கள்" என்கையாலும் "ததீய சேஷத்வமே தங்களுக்கு ஸ்வரூபம்" என்று கொண்டு அவர்களுக்கு உகப்பாக பகவத்விஷயத்தைத் தொழுமவரென்னவுமாம். (பத்தர்கள்) வைதமாகவன்றிக்கே, ராகமாகத் தொழுமவர்கள். (இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடர்) "மானிடர்"என்கையாலே - மநுஷ்யஜந்மத்துக்குப்ரயோஜநம்ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருந்தவூரிலிருக்கையென்னுமிடம்காட்டுகிறது. அங்குப்போகிறதும் (க)"வானவர் நாடு"என்றிறே. (உ) "சிதனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்கையாலே - அவர்களில் இவர்களுக்கு வாசியுண்டானாப் போலேஅத்தேசத்துக்கும் அவதாரத்துக்கும்வாசியுண்டு. "இருந்த

யிலே தங்களையிட்டுக்கொண்டென்னுதலென்று மூன்று வகையையு மடையேயருளுகிறார் (தங்களித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). அவர்களைப்போலே அவர்களிருந்தவூரும் உத்தேஶ்யமாமோவென்னவருளுகிறார் (அங்கித்யாதி). அது பரமபதமன்றோ, இவ்விபூதிப்ராக்ருதமன்றோ உத்தேஶ்யமானபடியெங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (சிதனையித்யாதி). (அவதாரத்துக்கும்) என்றது

(க) திருவி-எக. (உ) தி-வாய்-அ-க-க.

விருக்கும் மானிடர்'' என்கையாலே அவர்களல்லருத்தேஶ்யர்; அவர்களிருந்த தேசம் *வைகுந்தமாகும் தம் மூரெல்லாம்.

ஆழ்வானுக்கொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருவடிச்சார்ந்தாரென்று விண்ணப்பம்செய்ய, ''பாகவதகைங்கர்யமேயாத்ரையாய்ப்போந்தவரை அப்படி சொல்லலாகாது; 'திருநாட்டுக்குப்போனார்' என்று சொல்லவேணுங் காணும்'' என்றருளிச்செய்தார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை; ''நீராட'' என்றும், ஆசார்யனை ''திருமஞ்சநம்பண்ண'' என்றும்சொல்லுகிறது உத்தேஶ்யதாரதம்யத்தையிட்டிறே. வடுகநம்பி திருநாட்டுக்குப் போனாரென்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அரு

வூரிலிருக்கும் மானிடர்'' என்கையாலே அவர்களல்லர் உத்தேஶ்யர், அவர்களிருந்ததேசம், (க) ''வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம்.''

ஆழ்வானுக்கு, ''ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், திருவடிச்சார்ந்தார்'' என்று விண்ணப்பம் செய்ய; ''பாகவத கைங்கர்யமே யாத்ரையாய்ப்போந்தவரை அப்படி சொல்லலாகாது, 'திருநாட்டுக்குப் போனார்' என்று சொல்லவேணுங்காணும்'' என்றருளிச் செய்தாராம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ''நீராடவேணும்'' என்றும், ஆசார்யனை 'திருமஞ்சனம்பண்ணவேணும்'' என்றும்சொல்லுகிறது-உத்தேஶ்ய தாரதம்யத்தை யிட்டிறே. ''வடுகநம்பி திருநாட்டுக்குப்போனார்'' என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானு

அவதரித்த தேசத்துக்குமென்றபடி. ''மானிடர்'' என்றதுக்குத்தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறார் (இருந்த வித்யாதி).

தேசமே உத்தேஶ்யமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக ஒரைதிஹ்யமருளுகிறார் (ஆழ்வானுக்கித்யாதி). (திருவடிச்சார்ந்தார்) என்றது - எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகச் சொல்லலாகாது, வானவர் நாடான திருநாட்டுக்குப்போனாரென்றவேணு மென்று இவ்வைதிஹ்யத்துக்குத்தாத்பர்யம். திருநாட்டுக்குப் போனாரென்றாலும் திருவடிச்சார்ந்தாரென்றாலும் பலமொத்திருக்க, இவ்வசநபேதத்தாலே யென்ன விஶேஷமென்னவருளுகிறார் (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையித்யாதி). பகவந்நிஷ்டரைத் திருவடிச்சார்ந்தாரென்றாப்போலே பாகவதநிஷ்டரைச் சொல்லலாகாது; வானவர் நாடான தேஶஸம்பந்தத்தை யிட்டேசொல்லவேணுமென்றதாயிற்று. கீழ்வாக்யத்தில்சொன்ன தாரதம்யத்துக்கு ஒருஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (வடுகநம்பியித்யாதி). ஆசார்யன் திருவடி

(க) தி-வாய்-ரு-அ-கக.

ளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார்க்கு விண்ணப்பம் செய்ய, சிறிது போது மோஹித்துக்கிடந்து, உணர்ந்தருளி அவரைப்பார்த்து திருநாட்டுக்குப் போனாரென்னலாகாது காணும். உடையவர் ஸ்ரீ பாதத்துக்குப்போனாரென்னவேணுங் காணுமென்றருளிச் செய்தார். ஸ்ரீசபரியும் பெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்ததுமிது விறே.

ஆழ்வான் ஸம்ஸாரத்திலார்த்தியின் கனத்தாலே கலங்கிப்பெருமாள்திருவடிகளிலே "அடியேனைத்திருநாட்டேறப்போம்படி திருவுள்ளமாகவேணும்" என்றுவிண்ணப்பம்செய்துபெருமாளும் திருவுள்ளமாய், பின்புஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமாளரையர் திருமாளிகையிலேபுறவீடுவிட்டிருக்கிறவளவிலே இத்தைஉடையவர்கேட்டருளி, பஞ்சுக்கொட்டன் திருவாசலளவாகவெழுந்தருளி"பெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய்தால் செய்தருளுவர்; நாமடியாகப்பெரு

ருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிறிதுபோது மோஹித்துக்கிடந்து உணர்ந்தருளி, அவரைப்பார்த்து"திருநாட்டுக்குப்போனார்" என்னலாகாதுகாணும், 'உடையவர் ஸ்ரீபாதத்துக்குப்போனார்' என்னவேணுங்காணும்" என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீஶபரியும் பெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்ததுமிதுவிறே.

ஆழ்வான், ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் கனத்தாலே கலங்கி, பெருமாள் திருவடிகளிலே, "அடியேனைத் திருநாடேறப் போம்படி திருவுள்ளமாகவேணும்" என்று விண்ணப்பம்செய்ய; பெருமாள் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமாளரையர் திருமாளிகையிலே புறவீடுவிட்டிருக்கிறவளவிலே, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி பஞ்சுக்கொட்டன் திருவாசலளவாக வெழுந்தருளி, பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தால் †(விண்ணப்பம் செய்தது பெருமாளும்) செய்தருளுவர், நாமடியாகப்பெருமாள் இரண்டு

களை ப்ராப்யமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஶ்ரீஶபரியுமித்யாதி).

ஆசார்யனிருந்தவிடமே உத்தேஶ்ய மென்னுமதுக்குப் பின்னையுமோரைதிஹ்யம் காட்டுகிறார் (ஆழ்வானித்யாதி). (புறவீடு) பரஸ்த்தாநம். (பஞ்சுக்கொட்டன் திருவாசலளவாகவெழுந்தருளி) என்றதுக்கு எம்பெருமானைவரையிட்டுக்கேட்டபோமென்று ஆர்யபட்டர்கள் வாசலளவாக வெழுந்தருளி

---

† குண்டலிதம்க்லாஸித்கம்.

மாள் இரண்டு வார்த்தையருளிச்செய்தாராகவொண்ணாது" என்று மீண்டும் ஆழ்வானிருக்கிறவிடத்தேற வெழுந்தருளி "என் ஆழ்வான்" என்ன, "அடியேன் மறந்தேன்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். மறக்கைக்கடி ஸம்ஸாரத்திலார்த்தியின்கனம்.

(எத்தவங்கள்செய்தார்கொலோ)(க) "அருளார் திருச்சக்கரத்தாலகல்விசும்பும்நிலனுமிருளார்வினை கெடச்செங்கோல் நடாவுதிரீங்கோர் பெண்பால் பொருளோவெனு மிகழ்வோ இவற்றின்புறத்தாளென்றெண்ணோ" என்கிறபடியே அவன் காவலுக்குள்ளே கிடக்கிறது தானேயிறே தவமாவது. (உ) "நீர்நிலைநின்றதவமிதுகொல்" என்று பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டுகைக்குத் தவமொன்று; பாகவத விஷயத்தைக் கிட்டுகைக்கு அநேகம் தபஸ்ஸுவேணுமிறே. (கொலோ) பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டுகைக்குத் தபஸ்ஸறிவர்; பாகவத விஷயத்தைக் கிட்டும் தபஸ்ஸுக்களிறே இவர்க்கறியப் போகாதிருப்பது. ... . (ஏ)

வார்த்தை யருளிச்செய்தாராக வொண்ணாது" என்று, மீண்டும் ஆழ்வானிருக்கிற விடத்தேற வெழுந்தருளி "என் ஆழ்வான்!" என்ன; "அடியேன் மறந்தேன்" என்று விண்ணப்பம் செய்தார். மறக்கைக்கடி - ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் கனம்.

(எத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ) (க) "அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் - இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணோ" என்கிறபடியே அவன் காவலுக்குள்ளே கிடக்கிறதுதானேயிறே தவமாவது - (உ) "நீர் நிலைநின்ற தவமிதுகொல்" என்றுபகவத்விஷயத்தைக் கிட்டுகைக்குத்தவம் ஒன்று; பாகவத விஷயத்தைக் கிட்டுகைக்கு அநேகம்தபஸ்ஸுவேணுமிறே. (கொலோ) பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டுகைக்கு தபஸ்ஸு அறிவர்; பாகவத விஷயத்தைக்கிட்டும் தபஸ்ஸுக்களிறே இவர்க்கு அறியப்போகாதிருப்பது. (ஏ)

விசாரித்தென்றுகருத்து. (என் ஆழ்வான்) என்றதுக்கு இச்சேர்த்தியைவிட்டு அங்கே போகவேண்டிற்றோ வென்றுபாவம்.

இவர்களுக்குத் தபஸ்ஸு ஏதென்னவருளுகிறார் (அருளாரித்யாதி), (ஏ)

(க) திருவி-௯௯. (உ) திருவி-௯௮.

மூ.—

நளிர்ந்தசீலன் நயாசல னபிமானதுங்கனை நாடொறும் [டியூர்
தெளிந்தசெல்வனைச் சேவகங்கொண்ட செங்கண்மால் திருக்கோட்
குளிர்ந்துறைகின்ற கோவிந்தன் குணம்பாடுவாருள்ள நாட்டினில்
விளைந்ததானியமு மிராக்கதர் மீதுங்கொள்ளகிலார்களே. (அ)

அவ:—எட்டாம்பாட்டு. (நளிர்ந்தவித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருந்தவூரில் ப்ரதிகூலர்மேலிட்டார்களென்கிறது இப்பாட்டால்.

வ்யா;—(நளிர்ந்தவித்யாதி) குளிர்ந்தஶீலத்தையுடைய செல்வநம்பி. ஈஶ்வரன் ஶீலம் கொதித்திருக்கும்(க)''வாள்கொள்நீள்மழுவாளியுன்னாகத்தான்''என்றும்(உ) ''ஆளராய்த்தொழுவாருமமரர்கள்'' என்றும் தூர்மாநியானருத்ரனும்சாவாமைக்குமருந்துதின்றும் தேவஜாதியுமிறே இவனுக்கடிமை செய்வது. (௩)'' அக்கும்புலியினதளுமுடையாரவரொருவர் பக்கம்நிற்கின்றபண்பர்'' என்றும், (௪)''தாழ்சடையும் நீண்முடியுமொண் மழுவும்சக்கரமும் சூழரவும்

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (நளிர்ந்தசீலன்) குளிர்ந்த சீலத்தையுடைய செல்வநம்பி. ஈஶ்வரன்சீலம் கொதித்திருக்கும். அதுக்கடி ''வாள்கொள் நீள்மழுவாளியுன்னாகத்தான்'' என்றும், ''ஆளராய்த்தொழுவாரு மமரர்கள்'' என்றும்-தூர்மாநியான ருத்ரனும், சாவாமைக்கு மருந்து தின்னும் தேவஜாதியுமிறே இவனுக்கடிமை செய்வது, (௩) ''அக்கும் புலியினதளுமுடையா ரவரொருவர் பக்கம்நிற்க நின்றபண்பர்'' என்றும், (௪)''தாழ்சடையும் நீண்முடியும்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (நளிர்ந்தவித்யாதி) (குளிர்ந்தசீலத்தையுடைய செல்வநம்பி) என்றது செங்கண்மாலென்றதுக்கு விசேஷணமாகாமைக்காகவும் ப்ரதமாந்தமென்று, செல்வனையென்றதுக்கு விஶேஷண மல்லவென்று தோன்றுமைக்காகவுமென்று கண்டு கொள்வது. குளிர்ந்தவென்று விஶேஷிக்கைக்கு வெவ்விதான ஶீலமுண்டோவென்ன வருளுகிறார் (ஈஶ்வரனித்யாதி). இங்கு ஶீலமென்றது-ஸ்வபாவம். (தூர்மாநியான) என்றது - தான் மழுவையாளுமவனாய், ஸம்ஹாரத்திலதிக்ருதனென்றும் தூர்மாநத்தை யுடையவனென்றபடி. (சாவாமைக்குமருந்துதின்றும்) என்றதுக்கு ப்ராப்தவிஷயத்தில் பரார்த்த கைங்கர்யபரனன்றிக்கே கேவலஸ்வதேஹ போஷண பரதையாகிறதுஸ்ஸ்வபாவத்தையுடையவரென்றகருத்து. இத்தால் இவர்களோட்டை ஸங்கத்தாலே ஈஶ்வரன் ஸ்வபாவம் கொதித்திருக்குமென்றதாயிற்று. (அக்கும்) அஸ்த்தியும், (புலியினதளும்)வ்யாக்ரசர்மமும். ''இசைந்துதோற்று

(க) தி-வாய்-௯-௩-௧௦. (உ) தி-மொ-௯-௬-௧ (௩)௩-திருவ-௬௩.

பொன்னாணும்தோன்றுமால்'' என்றும் * இரண்டுருவு மொன்றாயி சைந்து தோற்றுகையாலே. (க)''எறாளுமிறையோனும் திசைமுக னும்-கூறாளும் தனியுடம்பன்'' என்று இவனுடம்பு தேவதானமும் திருவிடையாட்டமுமாயிறேயிருப்பது. இப்படியன்றியே இவர் (உ)''காணிலு முருப்பொலார் செவிக்கினாதகீர்த்தியார்''என்றிறே யிருப்பது,

நயமென்றது-நீதியை, அங்கும் (ந)''நீதிவானவர்''என்னக்கட வதிறே. (அசலன்)நீதிக்குக்குலைத்தலில்லாதவன். ஶேஷஶேஷிபாவ ஸம்பந்தம்,(ச)''ஒண்டொடியாள் திருமகளும்நீயுமேநிலாநிற்ப''என்

ஒண்மழுவும் சக்கரமும் சூழரவும் பொன்னாணும் தோன்றுமால்'' என்றும் - * இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து தோற்றுகையாலே. (க)''எறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும்கூறாளும்தனி யுடம்பன்'' என்று-இவனுடம்பு தேவதானமும் திருவிடையாட்ட முமாயிறேயிருப்பது. இப்படியன்றியே, (உ)''காணிலுமுருப்பொ லார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார்'' என்றிறே - இவரிருப்பது.

(நயாசலன்) நயமென்று - நீதியைச் சொல்லுகிறது. அங்கும் ''நீதிவானவர்'' என்னக்கடவதிறே. (அசலன்) நீதிக்குக் குலைதலி ல்லாதவன். சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தம், (ச) ''ஒண்டொடியாள் திரு மகளும்நீயும்'' என்கிறபடியே அடைவுபட்டிறே அங்கிருப்பது;

கையாலே ஈஶ்வரன் ஶ்ரீலம் கொதித்திருக்கும்'' என்றத்யாஹரித்து அந்வ யம் கண்டுகொள்வது. தர்மாதிகளையும் பிராட்டியையும் ஒரு திருமேனியில் சேர்க்கையாலே ஶ்ரீலம் கொதித்திருக்குமென்கிறார் (எறாளுமித்யாதி). (தேவ தானம்) தேவதாந்தரத்துக்குவிட்டிருக்கும்பூமி.(உருப்பொலார்) பொல்லாவுரு வுடையார். (இனாத) இனியதாகாத. இப்படி தேவதாந்தரங்களை நினைத்து விட்டிருக்கையாலே இவருடைய ஸ்வபாவம் குளிர்ந்திருக்குமென்றதாய்த்து.

நயமென்றது-ஶேஷத்வமென்று சொல்லக்கடவராய்த் திருவுள்ளம்பற்றி இச்சப்தம் அத்தைச்சொல்லும்படியைக் காட்டுகிறார் (நயமென்றித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இங்கே நீதிகுலையாதிருக்கை அருமையோவென்ன வருளுகிறார் (ஶேஷ ஶேஷீத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அடைவு கெட்

(க)தி-வாய்-ச-அ-க. (உ) தி-ச-வி-௬௯. (ந) தி-வாய். (ச) தி-வாய்-ச-௬ ௧௦.

கிறபடியே அடைவுபட்டிறே அங்கிருப்பது; இங்கு மனையடைவே (க)"யானேயென்றனதே" என்று அடைவுகெட்டிருக்கும். உக்ரஸேநனை முடியைச் சூட்டி ஆஸநத்திலே உயரவைத்துத்தான் திருக்கையிலேவெண்சாமரமிடுமிடமிறே இவ்விடம். (உ)"விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையும் செறுமைம்புலன்" என்றும், *மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவரும் அதிசங்கை பண்ணவேண்டுமிடமிறேயிது. இந்நிலத்தில் குறையாதிருக்கை. பாபம்மாண்டால்பண்ணும் க்ருபையிறே, பாபம்வந்தவாறே குலைவது. பாபம் கிடக்கக்கண்டு பண்ணும் க்ருபையாகையாலே குலையாது.

(அபிமாநதுங்கன்) (ந)"என்னில்மிகுபுகழார்யாவரே" (ச)"மாறுளதோவிம் மண்ணின் மிசையே" (ரு) "யாவர்நிகரகல்வானத்தே"

இங்கு மனையடைவே (க) "யானே யென்றனதே" என்று-அடைவு கெட்டிருக்கும். உக்ரஸேநனை முடியைச்சூட்டி ஆஸநத்திலே உயர வைத்து தான் திருக்கையாலே வெண்சாமர மிடுமிடமிறே இவ்விடம். (உ)"விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும்செறுமைம்புலன்" என்று - * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவரும் அதிசங்கை பண்ணவேண்டு மிடமிறேயிது. இந்நிலத்திலே குலையாதிருக்கை. பாபம் மாண்டால்பண்ணும் க்ருபையிறே பாபம்வந்தவாறே குலைவது, பாபம் கிடக்கப்பண்ணும் க்ருபையாகையாலே குலையாது.

(அபிமானதுங்கனை) (ந)"என்னில்மிகுபுகழார்யாவரே" (ச)"மாறுளதோ அம்மண்ணின்மிசையே" (ரு)"யாவர்நிகரகல்வானத்தே".

டிருக்கையை உபபாதிக்கிறார் (உக்ரஸேநனித்யாதி). நளிர்ந்த சீலனென்னும்படி ஜ்ஞாநாதிகரானவர்க்கும் நீதி குலையாதிருக்கை அருமையோ வென்ன வருளுகிறார் (விண்ணுளாரித்யாதி). (குலையாதிருக்கை) என்றவநந்தரம் "அருமையிறே" என்றுசேஷம். நீதிகுலையாமைக்கு ஹேதுவருளுகிறார் (பாபமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஸ்வயத்நத்தால் பாபம் மாண்டால் க்ருபை பண்ணுவது உபாஸகர்க்கு, பாபம் கிடக்க க்ருபைபண்ணுவது ப்ரபந்நனுக்கென்று கருத்து.

"நயாசலன்" என்று ப்ரேஷ்டத்வத்தைச் சொல்லிவைத்து அபிமாநத்தைச் சொல்லக் கூடுமோவென்னும் ஶங்கையிலே தாஸோஹமென்கிற வபிமாநமாகையாலே சேருமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வுபபாதிக்கிறார் (என்

(க) தி-வாய்-உ-௯-௯. (உ) தி-வாய்-எ-க-௬. (ந) பெரிய-திருவ-௪.
(ச) தி-வாய்-௬-௪-௯. (ரு) திவாய்-௪-ரு-அ.

(௧)"யான்பெரியன்நீபெரியையென்பதனையாரறிவார்" என்று பகவதநுபவத்தாலேவந்தசெருக்கும்கர்வமுமிறே அபிமாநிக்கிறது. (௨) ["புவியுமிருவிசும்பும்நின்னகத்த"] இதுவன்றோவுன்படி. [நீயும்] சேதநாசேதநங்களைஉன் திருவயிற்றிலேவைத்தநீயும். [என்செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய்] என்று தத்வத்ரயத்தையும்அணுபரிமாணனை என்னுடைய நெஞ்சுக்குள்ளேயடக்கின நானோ நீயோ பெரியாராரென்னுமிடத்தை உனக்கு பக்ஷபாதியுமாய் கையாளுமாய் கைப்பட்டவனுமானவனோடே விசாரி. (௩) "சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் மூவுலகும்தன்னெறியாவயிற்றிற்கொண்டுநின்றொழிந்தார்" என்னக்கடவதிறே. நளிர்ந்த சீலனென்று - குணம். நயாசலனென்று

(௧)"யான்பெரியன் நீபெரியையென்பதனையாரறிவார்" என்று-பகவதநுபவத்தால்வந்த செருக்கும் கர்வமுமிறே அபிமாநிக்கிறது. (௨)[புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த] இதுவன்றே நின்வடிவின்படி. [நீயும்]சேதநா சேதநங்களை உன் திருவயிற்றிலேவைத்தநீயும். [என் செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய்] என்று - தத்வத்ரயத்தையும் அணுபரிமாணனை என்னுடைய நெஞ்சுக்குள்ளே யடக்கின நானோ நீயோ பெரியாரென்னு மிடத்தை, உனக்குபக்ஷபாதியுமாய்க் கையாளுமாய்க்கைப் பட்டவனுமானவனோடே விசாரி. (௩)"சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும் தன்னெறியா வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந்தார்" என்னக்கடவதிறே. "நளிர்ந்தசீலன்" என்று - குணம். "நயாசலன்" என்று-அநுஷ்டாநம். "அபிமானதுங்கன்"

னில் மிகுமித்யாதி). (செருக்கு)என்றது-ஹர்ஷப்ரகர்ஷம். கர்வமென்றது-உத்க்ருஷ்ட ஜநாவமாநஹேதுவான ஜ்ஞாநவிசேஷம். இவையிரண்டாலும் தன்னை அதிசயிதனாகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. யான் பெரியனித்யாதி பாசுரத்தை ப்ரதீகக்ரஹண பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (புவியுமென்று தொடங்கி விசாரி யென்னுமளவும்). சொன்ன பாசுரார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (சிறியனித்யாதி). ஆழ்வார்களுக்குள்ள வபிமாநம் ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களிலே ஸ்புடமாக பகவதநுபவத்தால் வந்ததென்று தோன்றினாலும், இங்கே அபிமாநதுங்கனென்றத்தாலே தாஸோஹமென்கிற வபிமாநத்துக்கு நியாமகமென்னென்னவருளுகிறார் (நளிர்ந்தவித்யாதி). இத்தால் சீழ்பதச்சேர்த்தியாலே இப்படி சொல்ல வேணுமென்று கருத்து. குணமாவது எம்பெருமானைப்போலே தேவதாந்தர

(௧) பெரிய-திருவ-௭௫. (௨) தி-வாய்-அ-௭-அ.

அநுஷ்டாநம். அபிமானதுங்கனென்று-இவற்றால்வந்தசெருக்கு. இச்செருக்குக்கடிஜ்ஞாந கார்யமென்கிறது.

(நாடொறும் தெளிந்த) என்று இச்செருக்கோடே விபரீதச் செருக்குமொருநாளும் கலசாதென்கின்றது. (க) "கலக்கமில்லா நற்றவர்" என்று கலங்காதிருக்கைதான் அரிதாயிறேயிருப்பது. (உ) "தெளிவுற்றுவீவின்றிநின்றவர்க்கு" என்கிறபடியே, இத்தெளிவு தான் குலையாதிருக்கை தானேற்றமாயிறே யிருப்பது. இப்படி யன்றிக்கே நாடோறும் தெளிந்துவாராநிற்குமிவர்க்கு. (செல்வனை) (ங) "𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃-லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்நஃ" என்றும், (ச) "𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌗𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 – அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமாந்" என்றும், (ரு) "𑌸 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌗𑌵𑌰𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍-ஸதுநாகவரஸ்

என்று இவற்றால் வந்தசெருக்கு. இச்செருக்குக்கடி ஜ்ஞாநகார்ய மென்கிறது.

(நாடொறும்தெளிந்த) என்று - இச்செருக்கோடே விபரீதச் செருக்கு ஒருநாளும் கலசாதேநிற்கிறது. (க) "கலக்கமில்லா நற்றவமுனிவர்" என்றுகலங்காதிருக்கைதான் அரிதாயிறேயிருப்பது. (உ) "தெளிவுற்று வீவின்றிநின்றவர்" என்கிறபடியே-இத்தெளிவுதான் குலையாதிருக்கைதானேற்றமாயிறேயிருப்பதுஅன்றிக்கேநாடோறும்தெளிந்துவாராநிற்குமிறேஇவர்க்கு (செல்வனை) (ங) '𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃- லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ" என்றும் (ச) '𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌗𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 -அந்தரிக்ஷ கதஸ்ஸ்ரீமாந்" என்றும், (ரு) "𑌸 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌗𑌵𑌰𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 -ஸதுநாகவரஸ்ஸ்ரீமான்" என்றும்சொல்லுகிற

ஸம்பந்தமில்லாத ஸ்வபாவம், அநுஷ்டாநமாவது-சேஷத்வத்திலே நிலை நிற்கை, இவையிரண்டாலும் செருக்குவரும் க்ரமத்தையருளுகிறார் (இச்செருக்குக்கித்யாதி), (ஜ்ஞாநகார்யம்)என்றது-அந்யஸம்பந்தமற்று பகவச்சேஷத்வத்தில் நிலைநின்ற ஜ்ஞாநத்தினுடைய கார்யமான ப்ரேமமென்றபடி.

நளிர்ந்த சீலனென்று விபரீதச்செருக்குக்கு ஹேதுவான அந்யஸம்பந்தமற்றதென்று சொல்லியிருக்கையால், விபரீதச் செருக்குக்கலசாமை அர்த்தஸித்தமாயிருக்கவும் தெளிந்த வென்று சொல்லுகை துர்லபதை தோன்றவென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (கலக்கமில்லாவித்யாதி). நாடொறுமென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தெளிவுற்றித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). செல்வம்-ஸம்பத்தாய், அத்தையுடையவனென்று சொல்லுமிடத்தில் செல்வத்தில் ஸங்கோசிக்க நியாமகமில்லாமையாலும் லௌகிக ஸம்பத்து ஆழ்வாருக்கு விவக்ஷிதமல்லாமையாலு மருளுகிறார் (லக்ஷ்மண இத்யாதி).

(க) தி-வாய்-அ-ங-க௦. (உ) தி-வாய்-எ-ரு-கச. (ங) ரா-பா-கஅ-உங.
(ச) ரா-யு-கக-கஎ. (ரு) வி-தர்மம்.

ஸ்ரீமான்" என்றும், சொல்லுகிற மூன்று ஸ்ரீயும் இவர்க்குண்டு. (௧) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: - லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" என்றுபெருமாள் ராஜ்யத்தை இழந்தார். இவர் கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்தைப்பெற்றார். [ஸம்பந்ந:-ஸம்பந்ந:](௨)"சுற்றமெல்லாம் பின்தொடர" எல்லாவடிமையும் பெற்றார். "ஸம்பந்ந:" என்கையாலேபாகவதகைங்கர்ய பர்யந்தமாகையிறேபூர்த்தி. பகவத்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடைய ஸத்தை பெறுகைக்காக. அந்த ஸத்தையையழிய

மூன்று ஸ்ரீயுமிவர்க்குண்டு. (௧) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: என்று-பெருமாள் ராஜ்யத்தை இழந்தார்; இவர் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப்பெற்றார். * சுற்றமெல்லாம் பின்தொடர எல்லாவடிமையும் பெற்றார். "ஸம்பந்ந:" என்கையாலே பாகவதகைங்கர்யபர்யந்தமாகையிறே பூர்த்தி. பகவத்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடைய ஸத்தைபெறுகைக்காக; அந்த

"லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:" என்கிறவிடத்தில் "ஸம்" என்கிற உபஸர்கத்தால் லக்ஷ்மீஶப்தார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்துக்கு பாகவத கைங்கர்யமாகிற பூர்திசொல்லுகிறதென்றருளிச்செய்யக்கடவராய், காட்டில் பெருமாள் விஷயத்தில் கைங்கர்யமே பண்ணுமவர்க்கு பாகவதகைங்கர்யம் அப்ரஸக்தமென்னுமைக்காக, சுற்றத்தாரெல்லாரும் தாங்களே ஸர்வவித கைங்கர்யம் பண்ணுவதாகப் பின்தொடர, அவர்களைவிட்டுப் போந்த பெருமாள் விஷயத்தில் கைங்கர்யமே பின்தொடர்ந்தவர்க்கு முகப்பாகையாலே பாகவத கைங்கர்யமும் இவர்க்குஸித்தித்ததென்றுதாத்பர்யமருளுகிறார் (சுற்றமித்யாதி). "சுற்றமெல்லாம் பின்தொடரத்தொல்கானமடைந்தவன் விஷயத்தில்" என்று கூட்டிக்கொள்வது. (பூர்தி)என்றவநந்தரம் "ஸம்பந்ந:" என்கையாலே அத்தைச் சொல்லுகிறதென்றந்வயித்து அத்யாஹரித்துக்கொள்வது, இளையபெருமாளுக்கு சக்ரவர்த்தித் திருமகன் முகோல்லாஸமே உத்தேஶ்யமாகையால், பகவத்கைங்கர்ய நிஷ்டையைச் சொல்லவேண்டியிருக்க, அர்த்தாத் இவர் பண்ணும் ராமாநுவர்த்தநப்பாகவதமுகோல்லாஸார்த்தமானாலும்இவர்புத்த்யா பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணுகிறதாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (பகவத்கைங்கர்யேத்யாதி) (செய்தது)என்றது-கங்காவதரணத்பூர்வம் செய்த (தென்றபடி),அந்தஸத்தையையழியமாறி)என்றதுக்கு(௩)"அயோத்யாதிபதே வநவாஸம் கரிஷ்யே விஶாலாக்ஷிணை | ஸஹதேகோஸலேந்த்ரீ ஸீதயா ஸஹலக்ஷ்மணாநு | ஸந்நாயகாயாஹி நாயகத்வம் ஸம்ப்ராப்யயாஹவிஷ்யஸி -

---

(௧) ரா-பா-௧௮-௨௧. (௨) பெரு-தி-௮-௬, (௩) ரா-அ.

மாறியிறே பாகவதகைங்கர்யம்பண்ணிற்று. [ஸுஜாஷிக்ஷமதஸ்ஸ்ரீமா ந் - அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமான்] பிராட்டியையும் பெருமாளையும் கண்டிறே இவர்படைவீடுவிட்டுப் புறப்பட்டது. ஆகாசமிறே இவர்க்குள்ளது.

இளையபெருமாளும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் படைவீட்டை விட்டபின்பிறே ஸ்ரீமானாய்த்து. பிராட்டிலங்கைக்குள்ளே யெழு

ஸத்தையை யழியமாறியிறே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று. [“ஸுஜாஷிக்ஷமதஸ்ஸ்ரீமா ந் - அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமான்] பிராட்டியையும் பெருமாளையும்கண்டபின்பிறே இவர்படைவீடுவிட்டுப் புறப்பட்டது; ஆகாசமிறே இவர்க்குள்ளது.

இளையபெருமாளும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் படைவீட்டை விட்டபின்பிறே ஸ்ரீமான்களாய்த்து. பிராட்டி லங்கைக்குள்ளே

அயோத்த்யாமித ஏவத்வம் காலேப்ரவிஶ லக்ஷ்மண! அஹமேகோ கமிஷ்யாமி ஸீதயாஸஹ தண்டகாந் ! அநாதாயாஹி நாதஸ்த்வம் கௌஸல்யாயாப விஷ்யஸி” என்றுசக்ரவர்த்தியனந்தரம் தமக்கு அபிமதமான கௌஸல்யா ரக்ஷணார்த்தமாக அயோத்யையேறப்போகச் சொல்லி நியமித்திருக்கவும், அத்தைவிட்டு அக்கௌஸல்யைக்கும்மற்றும் பின்தொடர்ந்தவர்களுக்கும் இஷ்டதமம் பெருமாள் பின்போகையே யென்று இவர் ராமாநுவர்தநம் பண்ணுகையாலே பாகவதமுகோல்லாஸமே உத்தேஶ்யமாய், தத்ஸத்தையையழித்தானென்று கருத்து. ஸ்ரீ சத்ருக்கநாழ்வான் பாகவதகைங்கர்ய நிஷ்டரென்றும், இளைய பெருமாள் பகவத் கைங்கர்யநிஷ்டரென்றும் நம்மாசார்யர்கள் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது - ராமாநுவர்தநத்தால் பகவந் முகோல்லாஸ த்வாராவும் பாகவதமுகோல்லாஸம் இவர்க்கு உத்தேஶ்யம், ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானுக்கு ஸாக்ஷாத் பாகவதமுகோல்லாஸமே உத்தேஶ்யமென்னும் பேதத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியென்று கண்டுகொள்வது. “அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமாந்” என்றதுக்கு விரோதிநிவ்ருத்தியாகிறதே ஸ்ரீயென்று விவக்ஷித்து வ்யாவர்த்த்யத்தை யருளுகிறார் (அந்தரிக்ஷேத்யாதி).

ஆகாஶத்தில் நின்றபின்பு ஸ்ரீமானென்னக்கூடுமோ? லௌகிகஸ்ரீயில்லாமலிருக்கவென்ன, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமுகேந பரிஹரிக்கிறார் (இளையபெருமாளுமித்யாதி). இத்தால் இருவர்க்கும் லௌகிக ஸ்ரீ அன்றென்றதாய்த்து பிராட்டியைக்கண்டன்றிறேபுறப்பட்டதென்னக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (பிராட்டியித்யாதி). (கடாக்ஷம பெற்றதில்லை) என்றது-கடாக்ஷணம் பெற்ற

ந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும் ஸஹவாஸதோஷத்தாலே பிராட்டி கடாக்ஷம் பெற்றதில்லை. லங்கையைவிட்டுக் கிளம்பினபின்பிறே ஸ்ரீமானென்றது. "ஸதத்நாமவரஸ்ரீராஜாநு-ஸதுநாகவரஸ்ஸ்ரீமான்" என்று ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வவ்யாபாரத்தைப் பொகட்டபின்பிறேஸ்ரீமானாய்த்து. முதலையல்லவிரோதி; அஹங்காரம். இவற்றால்பலித்தது-ப்ராப்யத்தைலபித்தபடியும்ப்ராப்திவிரோதி நிவ்ருத்தமானபடியும் ப்ராபகவிரோதிநிவ்ருத்தமானபடியும் சொல்லிற்று.

(சேவகம் கொண்ட) இவன் செய்தானென்றால் இவனுக்கு உகப்பாம். "கொண்ட" என்கையாலேஈஸ்வரனுகப்ப னென்கிறது. சேவகம்கொண்டது ஸ்வரூபத்தைக்காட்டியோ வென்னில், அன்று, கண்ணழகைக்காட்டி யென்கிறது. (செங்கண்மால்) (க) "சேவியேனுன்னை யல்லால்சிக்கனச்செங்கண்மால்" என்னக்கட

எழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தேயும் ஸஹவாஸதோஷத்தாலே பிராட்டி கடாக்ஷம் பெற்றதில்லை; லங்கையைவிட்டுக் கிளம்பின பின்பிறே "ஸ்ரீமாந்" என்றது. "ஸதத்நாமவரஸ்ரீராஜாநு ஸதுநாகவரஸ்ஸ்ரீமாந்" என்று ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வவ்யாபாரத்தைப் பொகட்டபின்பிறே ஸ்ரீமானாய்த்து. முதலையல்ல விரோதி, அஹங்காரம். இவற்றால் பலித்தது-ப்ராப்யத்தை லபித்தபடியும், ப்ராப்திவிரோதி நிவ்ருத்தமானபடியும், ப்ராபகவிரோதி நிவ்ருத்தமானபடியும் சொல்லிற்று.

(சேவகங்கொண்ட) இவன்செய்தான் என்றால் இவனுக்கு உகப்பாம்; "கொண்ட" என்கையாலே ஈஸ்வரன் உகப்பனென்கிறது. சேவகங்கொண்டது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டியோவென்னில்; அன்று, கண்ணழகைக்காட்டி யென்கிறது. (செங்கண்மால்) (க) "சேவியேனுன்னையல்லாற்சிக்கனச்செஙகண்மாலே" என்னக்கட

இல்லையென்றபடி. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பிராட்டிகடாக்ஷம் பெற்றாரென்னுமது மாநஸகடாக்ஷமாகையாலே விரோதமில்லையென்று கருத்து. விரோதியான முதலை காலைப்பற்றிக்கிடக்க ஸ்வவ்யாபார நிவ்ருத்தி மாத்ரத்திலே ஸ்ரீமானென்னக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (முதலையித்யாதி). (இவற்றால்) என்றது-இம்மூன்றுப்ரமாணத்தாலென்றபடி (பலித்தது) என்றது-பலித்ததாயிருக்கிறதென்றபடி.

(க) திருமாலை ௩௫.

வதிறே. (திருக்கோட்டியூர் குளிர்ந்துறைகின்ற) பரமபதத்தில்ஸம்ஸாரிகளிழவிலே திருவுள்ளம்குடிபோய் உள்ளுக்கொதித்திருக்கும். அவ்விருப்பு நித்யமானாலும் இருந்தாலும் முன்மேலிருப்பென்னக் கடவதிறே. ப்ரீதியோடேபொருந்திவர்த்திப்பது இங்கேயிறே. (க) "அந்தாமத்தன்புசெய்தென்னாவிசேரம்மானுக்கு" என்று காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டவன் தடாகத்திலேவந்துவிழுமாபோலயிறேவந்து விழுந்தது. (உ) 'வெள்ளத்தினுள்ளானும்வேங்கடத்துமேயானுமுள்ளத்தினுள்ளானென்றோர்" என்னக்கடவதிறே. "பள்ளிகொள்ளும் சிதனையேதொழுவார்விண்ணுளாரிலும்சீரியர்" என்னக்கடவதிறே.

வதிறே. (திருக்கோட்டியூர் குளிர்ந்துறைகின்ற) பரமபதத்தில் ஸம்ஸாரிகளிழவிலே திருவுள்ளம் குடிபோய் உள்ளுக்கொதிக்கும்; அவ்விருப்பு நித்யமானாலும், இருந்தாலும் "முன்மேலிருப்பு" என்னக்கடவதிறே; ப்ரீதியோடே பொருந்தி வர்த்திப்பதிங்கேயிறே. (க) "அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னாவி சேரம்மானுக்கு" என்று காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டவன்தடாகத்திலேவந்து விழுமாபோலேயிறே வந்துவிழுந்தது. (உ) "வெள்ளத்தினுள்ளானும் வேங்கடத்துமேயானு முள்ளத்தினுள்ளான்" என்னக்கடவதிறே. (௩) "பள்ளிகொள்ளும் சிதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்னக்கடவதிறே.

த்ருஷ்டாந்தமுகேந ஸம்வாதம்காட்டுகிறார் (அவ்விருப்பித்யாதி). (நித்யமானாலும்) என்றவநந்தரம் "அத்தை" என்றுசேஷம். அந்தாமத்தில் நின்றும் என்னாவியிலே அன்பு செய்து சேர்ந்தாரென்று விவக்ஷித்து, அந்தாமத்தை விடுகைக்கு ஹேது - அவ்விடத்திலுள் கொதிப்பென்றும், ஆவியிலே சேருகைக்கு ஹேது அன்பென்றும் தாத்பர்யமருளிச் செய்துகொண்டு த்ருஷ்டாந்தமுகேந ஸம்வாதாந்தரமருளுகிறார் (அந்தாமத்தித்யாதி). ஈட்டில் சொல்லுகிறபடியன்றிக்கே யோஜநாந்தரம் விவக்ஷித்தாரென்று கொள்வது. திருப்பாற்கடலில் சாய்ந்தவிருப்பும் திருவேங்கடத்தில் நின்றநிலையும் உள்வெதுப்போடிருந்தபடியாய் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் சேர்ந்தபின்பு உள்ளம் குளிர்ந்திருந்தானென்று விவக்ஷித்து ப்ரக்ருதத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமுகேந பின்னையுமொருஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (வெள்ளத்தித்யாதி). திருக்கோட்டியூரில் வர்தநம்குளிர்ந்திருக்குமென்கைக்குத்ருஷ்டாந்தமுகேநபின்னையுமொரு ஸம்வாதம் (பள்ளியித்யாதி). இதுக்கு "சிதனை" என்றதிலே நோக்கு.

(க) தி-வாய்-உ-மு-க. (உ) க-திருவ-கக. (௩) திருவி-எக.

(கோவிந்தன் குணம்பாடுவாருள்ளநாட்டினுள்) செங்கண்மாலென்று-வாத்ஸல்யம்; சேவகம் கொண்டவென்று-ஸௌசீல்யம். கோவிந்தனென்றது - ஸௌலப்ப்யம். அவதாரம் பரத்வமென்னும்படியிறே அர்சாவதாரஸௌலப்யம். இதுக்கேகாந்தமான குணங்களை ஸ்நேஹத்தோடேசொல்லுவாருள்ளநாட்டினுள். அவர்களளவல்ல; அவர்கள் ஸம்பந்த முடையாரளவல்ல; அவர்களிருந்தவூரளவல்ல; அவ்வூரோடே சேர்ந்த நாட்டினுள். (விளைந்ததானியமுமிராக்கதர்மீது!கொள்ளகிலார்களே) தனக்கும் தன்பந்துக்களுக்குமென்னிலிறே அவர்கள் கொள்ளுவது. பகவத் பாகவத விஷயங்களென்றால்அவர்களுக்குக் கொள்ளசக்தியில்லை.(க)"புனத்தினைக்கிள்ளிப்புதுவவிக்காட்டியுன் பொன்னடி வாழ்க" என்றிறே இவர்களிருப்பது. ... ... (௮)

(கோவிந்தன் குணம்பாடுவாருள்ளநாட்டினுள்) "செங்கண்மால்" என்று வாத்ஸல்யம்; "சேவகங்கொண்ட" என்று - ஸௌசீல்யம்; "கோவிந்தன்" என்று- ஸௌலப்யம்; "அவதாரம் பரத்வம்" என்னும்படியிறே-அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். இதுக்கு ஏகாந்தமான குணங்களை ஸ்நேஹத்தோடே சொல்லுவாருள்ள நாட்டினுள், அவர்களளவல்ல, அவர்கள் ஸம்பந்தமுடையாரளவல்ல, அவர்களிருந்த ஊரளவல்ல; அவ்வூரோடே சேர்ந்தநாட்டினுள். (விளைந்ததானியமு மிராக்கதர்மீது கொள்ளகிலார்களே) தனக்கும் தன்பந்துக்களுக்குமென்னிலிறே அவர்கள் கொள்ளுவது; பகவத்பாகவத விஷயங்களுக்கென்றால் அவர்களுக்குக் கொள்ள சக்தியில்லை. (க) "புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்க" என்றிறே இவர்களிருப்பது. (௮)

குணம்பாடி யென்றவிடத்தில் வாத்ஸல்யாதிகள் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதுக்கு நியாமகங்காட்டிக்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (செங்கண்மாலித்யாதி). மாலென்று-வ்யாமோஹம், அதுக்கு ஸூசகம் (செங்கண்ணென்றது) என்று திருவுள்ளம். (இதுக்கு)-என்றது. அர்சாவதாரத்துக்கென்றபடி. (ஏகாந்தமானகுணங்கள்) கீழ்ச்சொன்னகுணங்கள், குணம்பாடுவாருள்ளநாட்டினில் வர்திக்குமவர்களுடைய பகவத் பாகவதர்களுக் கென்றிருப்பரோவென்னவருளுகிறார் (புனத்தினையித்யாதி). (புதுவவி) புதிதானஹவிஸ்ஸு.

(க) ௫-௩-௩.

மூ.—
கொம்பினார் பொழில்வாய்க் குயிலினம் கோவிந்தன்குணம்பாடுசீர்
செம்பொனார்மதிள்சூழ் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்
நம்பனைநரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களைக் கண்டக்கால்
எம்பிரான்றன சின்னங்களிவரிவரென் றாசைகள் தீர்வனே. (௯)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கொம்பினாரித்யாதி)இப்பாட்டில் ஸ்ரீவைகுண்ட்டநாதனைக்கண்டு பகவதநுபவம் பண்ணப் பெறுத விழவு தீருமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(கொம்பினாரித்யாதி) பணைகளாலே நெருங்கின சோலையிடத்துக்குயில்கள்.(க)"குயிலாலும்வளர்பொழில்சூழ்"*கோவிந்தன் குணம்பாடு சீர்குயில்களானவை "தாழ்ந்த குலத்திலே வந்த வதரித்துத்தாழ்ந்தார்காரியம்செய்வதே"என்று அவனுடையஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடாநிற்கும். "கூட்டிலிருந்துகிளியெப்போதும் கோவிந்தா"என்றுசொல்லுவது-சிலர் பயிற்றுவித்தாலிறே. அங்ஙனன்றியே இவைதானே

வ்யா;— ஒன்பதாம்பாட்டு. (கொம்பினாரித்யாதி) பணைகளாலே நெருங்கின சோலையிடத்துக்குயில்கள். (க) "குயிலாலும் வளர்பொழில்சூழ்." (கோவிந்தன்குணம்பாடுசீர்)குயிலினங்களானவை, "தாழ்ந்த குலத்திலே யவதரித்துத் தாழ்ந்தார்கார்யம் செய்வதே!" என்று அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்து, ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடாநிற்கும். * "கூட்டிலிருந்து கிளியெப்போதும் கோவிந்தா கோவிந்தா" என்று சொல்லுவது-சிலர் பயிற்றுவித்தாலிறே; அங்ஙனன்றிக்கே இவைதானேபாடாநிற்கும்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கொம்பினாரித்யாதி) "கொம்பின்" என்றவிடத்தில் இன்-சாரியையாலர்த்தமருளுகிறார் (பணையித்யாதி). (பணைகள்) கிளைகள். குயில்களென்றபஹுவசநத்தாலே இனபதம் வ்யாக்க்யாதம். குயில்களானவை பாடாநிற்குமென்றந்வயம். பாடுமென்று ஸ்வகர்த்ருகமாகச் சொல்லுகைக்கு வ்யாவர்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கூட்டிலித்யாதி). கோவிந்தனென்று சொல்லவேணுமோ, மற்றும் நாமாந்தரங்களிருக்க வென்ன

(க) தி.மொ-௩-௯-அ.

பாடாநிற்கும். (௧) "நாராயணனை வரக்கூடவாயேலிங்குத்தை நின்றும் துரப்பன்" என்னும்படி இது வொழிந்த நாமாந்தரங்கள் சொல்லுவதில் இங்கு நின்றும் போகவமையு மென்னும்படியிறே இவற்றின்படி.(௨) "இன்னடிசிலொடுபாலமுதூட்டியெடுத்தவென் கோலக்கிளியையுன்னொடு தோழமை கொள்ளுவன்குயிலே" என்று கைக்கூலி பெற்றூலிறே கூவுவது. இவையப்படியன்று.

(சீர்ச்செம்பொனூர் மதிள் சூழ்செழுங்கழனியுடைத்திருக்கோட்டியூர்) ஶ்லாக்யமாய் சிவந்தபொன்னாலே சமைந்த மதிளாலே சூழப்பட்டுஅழகிய கழனிகளையுடைத்தான திருக்கோட்டியூர் • உள்ளேபுக்கநுபவிக்கவேண்டாதபடி கொம்புகளாலே ஆர்ந்த சோலையும், குயில்கள் பாடுகையும், சிவந்த பொன்னாலே சமைந்த திருமதிள்களையும் அழகிய கழனிகளையும் கண்டநுபவிக்க

---

(௧) "நாராயணனைவரக்கூவாயேலிங்குத்து நின்றும்துரப்பன்" என்னும்படி இதுவொழிந்த நாமாந்தரங்கள் சொல்லுவதில் இங்குநின்றும் போகவமையு மென்னும்படியிறே இவற்றின்படி. (௨) "இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டியெடுத்தவென் கோலக்கிளியை, உன்னொடுதோழமைக் கொள்ளுவன் குயிலே" என்று கைக்கூலிபெற்றூலிறே கூவுவது; இவை அப்படியன்று.

(சீர்ச்செம்பொனூர் மதிள்சூழ் செங்கழனியுடைத்திருக்கோட்டியூர்) ஶ்லாக்யமாய்ச்சிவந்தபொன்னாலே சமைத்த மதிள்களாலே சூழப்பட்டு அழகிய கனிகளை யுடைத்தான திருக்கோட்டியூர்• உள்ளேபுக்கநுபவிக்கவேண்டாதபடி கொம்புகளாலே ஆர்ந்தசோலையும், குயில்கள் பாடுகையும், சிவந்த பொன்னாலே சமைந்த திருமதிள்களும், அழகிய கழனிக்கட்டளையும் கண்டநுபவிக்க

அதுக்குத்ருஷ்டாந்த பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறூர் (நாராயணனையித்யாதி). கூவாமல் போகை துரக்கைக்கு ஹேதுவானுப்போலே இந்த கோவிந்தனென்ற நாமத்தையொழிய வேறே சொன்னால் ஒன்றுக்கொன்று துறக்கும்படி இக்குயில்களுடைய அத்யவஸாயமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறூர் (இதுவித்யாதி). "பாடும்" என்கிற வர்தமாநத்தாலேநிருபாதிகமாகப்பாடுமென்று தாத்பர்யமருளுகிறூர் (இன்னடிசிலித்யாதி).

(ஶ்லாக்யமாய்) என்றதுக்குத்திருக்கோட்டியூர் என்றத்தோடந்வயம். செழுமென்றதினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. இந்தவபதாநம் விஶ்வஸ

---

(௧) நா-தி-௫-௧௦. (௨) நா-தி-௫-௫.

வேண்டும்படி நிரதிசயபோக்யமாயிருந்தமேதசம் (நம்பனை) விஸ்வஸநீயனை. (நரசிங்கனை) விஸ்வாஸத்துக்கடி இந்தவபதாநம். (க) "அடுத்ததோருருவாயின்று நீவாராயெங்ஙனும் தேறுவருமரே" என்னக் கடவதிறே. ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்கு உதவினது ஸம்ஸாரிகளுக்கு விஸ்வஸிக்கைக்குடல். ஆழ்வார்க்கு உதவினதிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குவிஸ்வஸநீயம்(உ)'அங்கப்பொழுதேயவன்வீயத்தோன்றிய வென்சிங்கப்பிரான்" என்று ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்கு விஸ்வஸிப்பிக்கைக்கன்றிறே. ஹிரண்யனை விஸ்வஸிப்பிக்கைக்கிறே தோன்றிற்று.

எம்பாரருளிச் செய்யும் வார்த்தை;—"ஈஶ்வரனுக்கு மூன்று பத்து வந்து கழிந்தது" என்றருளிச் செய்வர், த்ரௌபதிக்கும் ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கும் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்கு முதவிற்றிலனாகில் ஸம்ஸாரிகள் ஈஶ்வரதத்வமில்லையென்றிறே எழுதிப்பெழுத்திடு

வேண்டும்படி நிரதிசயபோக்யமாயிருந்துள்ளதேசம்.(நம்பனை) விஸ்வஸநீயனை. (நரசிங்கனை) விஸ்வாஸத்துக்கடி இந்த அபதாநம். (க) "அடுத்ததோருருவாயின்று நீவாராயெங்ஙனந்தேறுவருமர்" என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்குஉதவினது ஸம்ஸாரிகள். விஸ்வஸிக்கைக்குடல்ஆழ்வார்க்குஉதவினதிறேஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விஸ்வஸநீயம். (உ)"அங்கப்பொழுதேயவன் வீயத்தோன்றிய, என் சிங்கப்பிரான்" என்று ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விஸ்வஸிப்பிக்கைக்கிறே தோன்றிற்று.

எம்பாரருளிச்செய்யும் வார்த்தை:— "ஈஶ்வரனுக்கு மூன்று ஆபத்து வந்துகழிந்தது" என்றருளிச்செய்வர். அதாவது-த்ரௌபதிக்கும் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கும் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கும் உதவிற்றிலனாகில், ஸம்ஸாரிகள்"ஈஶ்வரதத்வமில்லை"என்று எழுதி

நீய மென்கைக்குத் ஸய்வாதமருளுகிறார் (அடுத்ததோரித்யாதி). எடுத்த பாசுரத்துக்கு "எங்ஙனம் தேறுவர்"என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லாதே உமரென்று விசேஷித்ததுக்கு பாவமருளுகிறார் (ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்கித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் விஸ்வஸிக்கைக்கு தோன்றினது தானே ஸம்ஸாரிகள் விஸ்வஸிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமென்னுமத்தை அபியுக்தோக்தி பூர்வகமுபபாதிக்கிறார் (எம்பாரித்யாதி).(எழுத்திடுவர்களிறே)என்றவநந்தரம் "என்

(க) தி-வாய்-அ-ச-ரு. (உ) தி-வாய்-உ-அ-கூ.

வர்கள். ஆழ்வாரும் "எங்ஙனம் தேறுவருமரே" என்று தம்முடைய விழவிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வ்யவஸாயம் குலைகிற தென்றிறே அஞ்சுகிறது. (க)"பிழைக்கின்ற தருளென்றுபேதுறுவன்" என்று தம்முடைய விழவுக்கு நோகை யன்றியிலே ஈப்வரனருளுக்கிறே இவர் நோவது.

(நவின்றேத்துவார்களைக்கண்டக்கால்) ப்ரீதிக்குப் போக்கு

எழுத்திடுவர்களிறே. ஆழ்வாரும் "எங்ஙனந்தேறுவருமர்" என்று தம்முடையஇழவிலும் 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அத்த்யவஸாயங்குலைகிறதோ" என்றிறே அஞ்சுகிறது. (க) "பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவன்" என்று தம்முடைய இழவுக்கு நோகையன்றியிலே ஈப்வரனருளுக்கிறே இவர்நோவது.

(நவின்றேத்துவார்களைக் கண்டக்கால்) ப்ரீதிக்குப் போக்கு

கை" என்று சேஷம், எங்ஙனுமென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆழ்வாருமித்யாதி), வ்யவஸாயம் கொலைகையாவது-ஆழ்வார்க்கு உதவாவிடில் இனி யாருக்கு உதவி ரக்ஷகனுகப்புகுகிறனென்று ததேகரக்ஷகத்த்வாத்யவஸாயம் குலைகையென்றபடி. அவர்களத்த்யவஸாயம் குலைந்தால்இவர்க்கஞ்சுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (பிழைக்கின்றதித்யாதி), (பேதுறுவன்) க்லேசப்படுவேன். இத்தால் ஈஶ்வரன் க்ருபாகுண ஹாநிக்கு நோவுபடும் ஸ்வபாவராகையாலே ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ரக்ஷகத்வாத்த்யவஸாயம் குலையும்போது ஈஶ்வரன் க்ருபாவானன்றென்று சொல்லவேண்டுகையால் அஞ்சுகிறாரென்றதாய்த்து. ஆக "அடுத்ததோருருவாயின்று நீவாராய்" என்றாரிறே யென்று பரமப்ராக்ருதத்தோடே சேர்த்துக்கொள்வது. அன்றிக்கே இப்படி அஞ்சுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (பிழைக்கின்றதித்யாதி). தம்இழவுக்கு நோகையன்றிக்கே ஈஶ்வரனுடைய க்ருபாகுணஹாநிக்கு நோவுபடுமாபோலே தம்முடைய இழவுக்கஞ்சாமல் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அத்த்யவஸாயம் குலைகைக்கு அஞ்சுகிறாரென்று கருத்து.

புநஃபுநஃ பரிஶீலநம் பண்ணிக்கொண்டேத்துவர்களென்று ஶப்தார்த்தமாய் பலிதார்த்தமருளுகிறார் (ப்ரீதிக்கித்யாதி). ஏத்துவார்களை எம்பிரான்றனசின்னங்களென்றென்றுசொல்லவேயமைந்திருக்க, கண்டக்காலென்றும்

(க) தி-வாய்-கூ-ச-ந.

விட்டுச் சொல்லுவார்களைக் கண்டக்கால் கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறலாம். (க) "ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமேலது காணும் கண்பயனாவதே" என்னக்கடவதிறே. (எம்பிரான் றன சின்னங்களிவரென்றென்று) சின்னமென்று - அவனுடைய வடையாளம். இவர்களைக் கண்டால் அவன் ஸாத்விக ஸேவ்யனென்று தோன்றும். அவிநீதஸ்த்வமஸ்தி - அவிநீதப்ருத்யவர்கம்" என்றிறே அவனைக் கழித்தது. (உ) கூராராழிவெண்சங்கேந்திவாராய்" என்று "அவற்றோடுவாராதபோதுபோகாய்"என்றிறேஇவரிருப்பது," (ந)"என்னைவிசேரம்மானுக்குஅந்தாமவாழ்முடி சங்காழிநூலாரமுள" என்னக்கடவதிறே.(ஆசைகள் தீர்வனே) ஆசைகளென்றது-காணவென்றும் கிட்டவென்றும் கூடவிருக்க வென்றுமிறே இவருடையவாசைகள். அவனைக்காணவேணுமென்கிறவாசைகள் தீரும் உகந்தருளின நிலங்களையநுபவித்தால். "அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடுவதென்று

விட்டுச் சொல்லுவார்களைக் கண்டக்கால், கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறலாம். (க) "ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும் கண்பயனாவது" என்னக்கடவதிறே. (எம்பிரான்றனசின்னங்களிவரிவரென்று) சிந்நமென்று - அவனுடைய அடையாளம். இவர்களைக் கண்டக்கால் "அவன் ஸாத்விகஸேவ்யன்" என்று தோன்றும். "அவிநீத ப்ருத்யவர்க்கன்" என்றிறே அவனைக்கழித்தது. (உ)"கூராராழிவெண்சங்கேந்தி-வாராய்"என்று அவற்றோடுவாராத போது "போகாய்" என்றிறேஇவரிருப்பது. (ந) "என்னைவிசேரம்மானுக்கு அந்தாமவாண்முடிசங்காழி நூலாரமுள" என்னக்கடவதிறே. (ஆசைகள்தீர்வனே) "ஆசைகள்" என்று-காணவென்றும், கிட்டஎன்றும், கூடவிருக்க என்றுமிறே இவருடைய ஆசைகள். "அவனைக் காணவேணும்" என்கிற ஆசைகள் தீரும் உகந்தருளின

காட்சியில் தௌர்லப்யம் தோற்ற விசேஷித்ததுக்கு பாவமருளுகிறார் (கண்படைத்தவித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (அவனை)ருத்ரனை, சிங்ஹங்கள் ஆஶ்ரா விஷயங்களென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கூராராழியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). திருக்கோட்டியூரி லெம்பெருமானை யேத்துவார்களைக் கண்டால்ஆசைகள்தீருமோ? பரமபதத்தில்நித்யஸூரிகளோடேகூடிப்ரஹ்மாநுபவத்தாலன்றோ ஆசைதீருவதென்னவருளுகிறார் (அவனையித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே).

(க) பெரு-உ-க. (உ) தி-வாய்-கூ-க்-க. (ந) தி-வாய்-உ-டு-க,

கொலோ ''என்கிற இழவுகள் தீரும் இங்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளைக்கண்டால்.

(க) ''கண்ணாரக்கண்டுகழிவதோர்காதல்'' என்கிறபடியேகண்டவாறே ஆசைகள் தீருமிறே. ஈஶ்வரனைக்கண்டால் ஆசைகள்தீராது; இவர்களைக் கண்டால் ஆசைகள்தீரும்(உ)''கடிவார் தண்ணந்துழாய் கண்ணனித்யாதி'' - ''அடியேன்வாய்மடுத்துப்பருகிக்களித்தேன்'' என்று பூர்ணாநுபவம் பண்ணின பின்பிறே''அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ'' என்றுப்ரார்த்தித்தது. (ங) தேர்கடவிய பெருமான்கனைகழல்காண்பதென்னுகொல்கண்களே' என்று ஆசைதீர்ந்தது*பயிலும் சுடரொளியிலேயிறே.(ச)''திருநா

கிலங்களை அநுபவித்தால். ''அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ'' என்கிற இழவுகள் தீரும் இங்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளைக் கண்டால்.

(க) ''கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர்காதல்'' என்கிறபடியே கண்டவாறே ஆசைகள் தீருமிறே. ஈஶ்வரனைக்கண்டால் ஆசைகள் தீராது, இவர்களைக்கண்டால் ஆசைகள்தீரும். (உ) ''கடிவார் தண்ணந் துழாய்க்கண்ணன்'' இத்யாதி ''அடியேன் வாய் மடுத்துப் பருகிக்களித்தேனே'' என்று-பூர்ணாநுபவம் பண்ணின பின்பிறே ''அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ'' என்று ப்ரார்த்தித்தது (ங) ''தேர்கடவிய பெருமான்கனை கழல்காண்பதென்று கொல் கண்களே'' என்று ஆசைகள் தீர்ந்தது *பயிலுஞ் சுடரொளியிலேயிறே. (ச) ''திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர்நாள்'' என்றுஅத்திரளிறே உத்தேஶ்யம். (ரு) ''ஓண

கீழ்ச்சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் (கண்ணாரவித்யாதி). (ஆசைதீராது)என்றது - மேலும் பாகவதஸம்ஶ்லேஷத்திலாசைபிறக்குமென்றபடி. (ஆசைகள்தீரும்) என்று பாகவத ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குமேல்இனியொன்றிலேயாசைபிறவாதென்றபடி. தீராதென்றதுக்கு உதாஹரணம்காட்டுகிறார் (கடிவாரென்று துடங்கி, ப்ரார்த்தித்தென்னுமளவும்). தீருமென்றதுக்குஉதாஹரணம் (தேர்கடவியவித்யாதி). பாகவதஸம்ஶ்லேஷத்தால் ஆசைதீருமென்றதுக்கு ஸம்வாதமுமேகே உபபத்தியருளுகிறார் (திருநாவாயித்யாதி). உத்தேஶ்யமென்னுமதுக்ருப பின்னையுமொருஸம்வாதம்காட்டுகிறார் (ஓணமித்யாதி). (ஓணம்)

(க) திருவி-கூ. (உ) தி வாய்-உ-ங-க. (ங) தி-வாய்-ங-கூ-க0.
(ச) திவாய்-க அ-ங. (ரு) ச-திரு-ச-க.

௱-. காசின் வாய்க்கரம் விற்கிலுங்கரவாது மாற்றிலிசோறிட்டுத்
தேசவார்த்தைபடைக்கும் வண்மையினர்கள்வாழ்திருக்கோட்டியூர்
கேசவாபுருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று
பேசுவாரடியார்களெந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே. (௧௦)

வாய வையுட்புகலாவதோர் நாள்'' என்று அத்திரளிறே உத்தேஶ்யம். "ஒண்விழவிலொலிய திரட்பேணிவரு வேங்கடவாவென்னுள்ளம் புகுந்தாய்'' என்று அவன்வருமிடத்தில் அவர்களும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு கூடவந்து புகுவார்கள். .... (௯)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. (காசித்யாதி) திருநாமம் சொல்லுவார்க்குண்டான பெருமை என்னாலளவிடப்போகாதென்கிறார்.

ஸ்வா;—(காசித்யாதி). கழஞ்சுபொன்னுக்கு ஒருபிடிநெல் விற்கும்படியான காலத்திலும் தம்தாமுக்குள்ளபண்டங்களை ஒளியாமல்மிடியர்தெளிய வெளியாக்கி. (மாற்றிலிசோறிட்டு) ப்ரத்யுப

விழ விலொலியதிரப் பேணி வருமேங்கடவாவென்னுள்ளம் புகுந்தாய்'' என்று அவன் வருமிடத்திலேஅவர்களும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு கூடவந்து புகுவர்கள், ... (௯)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காசின்வாய் கரம்விற்கிலும்) *ஓரிடங்காசுக்கு ஒருபிடிநெல் விற்கும்காலத்திலும். ஸுபிக்ஷமான காலத்தில் அதிதிஸத்காரம் பண்ணிப் போருமது ஓரேற்றமன்றிறே; துர்பிக்ஷகாலத்திலும் தனக்குள்ள அம்சத்தை அதிதிகள் விஷயத்திலே ஸமர்ப்பிக்குமதிறே - ஏற்றமாவது. * காசின்வாய்கரம் விற்கிறதுக்கு மேற்பட்டதொரு துர்பிக்ஷமில்லையிறே ; அதைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். (கரவாது) தந்தாமுள்ள தநதாந்யங்களை "பின்புத்தைக்குநமக்குவேணும்'' என்னும்நினைவாலே மறைத்துவையாதே, "இக்காலத்துக்கு இவ்விஷயங்களிலே விநியோகப்படுகைக்கன்றோ இவற்றைக்கண்டது'' என்றுவெளியிட்டுக் கொண்டிருந்து.

(மாற்றிலிசோறிட்டு) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமான சோற்றை

ஶ்ரவணநக்ஷத்ரம். (௯)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (காசின் வாயித்யாதி) "வாய்''என்றதினர்த்தம் (ஓரிடம்) என்றது. (காசுக்கு) பொற்காசுக்கு, இன் - சாரியை. கரமென்று- சிங்களவாய், பலிதம்(ஒருபிடிநெல்) என்று. (இவற்றைக்கண்டது) என்றது

காரம் நச்சாமல் ஆப்தர்க்கும் மிடிபசியர்க்கும் சோறிட்டு தூர்மாதி களுக்கு இராமடம் கற்பித்து.

(தேசவார்த்தை படைக்கும்) "ஔதார்யதேஜஸ்ஸௌம்க்ருபை யும் முதலான குணங்களுமெல்லாம் இவர்களுக்கே யோவுள்ளது" என்னும் வார்த்தை மிகவுமுண்டாம்படியாநூம் தாங்கள் முன்பு செய்த ஔதார்யங்களை நினையாமல் செய்ய வேண்டுமவையே நினைக் குமுதாரகுணபாவமே தங்களுக்கு வாழுவாக நினைத்திருக்கு

யிட்டு. அதாவது - அதிதி ஸத்காரந்தான் விஹிதமாகையாலும் பகவத்விபூதி பூதரன்றோ வென்னும் ப்ரதிபத்தியாலும், எதிர்த்தலை யில் கைங்கர்யதர்ஸநத்தால் வந்த க்ருபையாலும் இடுகை. ஸர்வாதித் த்யம்பண்ணுமவர்களுக்கு விஷயவிபாகம்பண்ணவொண்ணாதிறே. ஆகையால் ஆப்தர்க்கும் தரித்ரர்க்கும் பசியர்க்கு மெல்லாமிட வேணுமிறே, இவர்கள் விஷயத்தில் ஒரு ப்ரத்யுபகாரத்தைக் கணி சித்தன்றிறேயிடுவது. ஆகையால் "மாற்றிலிசோறிட்டு" என்கி றது. "நாடோறும் விருந்தோம்புவார்" என்றாப்போலே இத் தையும் விசேஷலக்ஷபமாக்கிறலோவென்னில், "சோறு" என்றும் "இட்டு" என்றும் சொல்லுகையாலே, இத்தை வைஷ்ணவ விஷயங் களிலாக்கப்போகாது, ஆனபின்பு, இது ஸாமாந்ய விஷயமாமித் தனை. இதுதானும் ஸாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே தேசத்துக்கு ஒருவளபபம் சொல்லுகையிறேஇப்போது இவர்க்குஅபேக்ஷிதம்.

(தேசவார்த்தை படைக்கும்) யஸஸ்கரமான வார்த்தைகளைப் படைக்கும். அதாவது - இருந்தாரிருந்த விடங்களிலே தங்களு டைய ஔதார்யம் க்ருபைமுதலான குணங்களைச் சொல்லிக் கொ ண்டாடும்படியாகை. இவர்கள், புகழை நச்சிச் செய்யாதிருந்தா லும் தன்னடையே வந்ததுண்டாயிறே இருப்பது. (வண்கையினார் கள்) உதாரமானகையை யுடையவர்கள். அதாவது-உள்ளதெல்லாம் பரார்த்தமாகவேவிநியோகிக்கவேணும்" என்னுமௌதார்யமுடை

தார்யாதிகளையார்ஜித்ததென்றபடி. "புல்லைத்திணிமின்" என்றவர்க்குஸர்வ விஷயமாக இதைசொல்லக்கூடுமோ ரமென்னவருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

தேசங்கள்தோறுமுண்டான வார்த்தையென்று ஸப்தார்த்தமாய், பலித மருளுகிறார் (யஸஸ்கரமானவித்யாதி). "சோறிட்ட" என்றதால் ஔதார் யம் ஸித்தித்திருக்கவும் சொன்னது தாநஞ்வ்யதிரிக்தவிஷயமென்று தாத்ப யமருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி).

மவர்கள்வர்த்திக்கிற திருக்கோட்டியூர். கேசவாவென்கிற அநேகதிருநாமங்களை பக்திபாரவஸ்யத்தாலேயும் ப்ராப்தியாலேயும் பேசுவார்யாவர்சிலருடையவடியார்கள்; அவர்களுக்குக்ரயவிக்ரயார்ஹர் நாங்களென்னப் பெறுவார்கள். இதிறேபரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தி.

இத்தால் க்ஷாமக்ஷோபவ்யாதி மிடிகளிலும் பகவத் பாகவதாசார்ய கைங்கர்யங்களை புருஷார்த்தமாக லோபமறச்செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நித்யவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கொண்டாடும்படியானதேஜஸ்ஸை இங்கேவர்திக்கச்செய்தேபெறுவரென்கிறது.

பவர்களென்கை. (வாழ்திருக்கோட்டியூர்) இப்படியிருந்துள்ளவர்கள் இத்தேசவாஸமே தங்களுக்கு வாழ்வாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிற திருக்கோட்டியூர்.

(கேசவா) அழகியதிருக்குழற்கற்றையை யுடையவனே! (புருடோத்தமா) அவ்வழகை ஆஸ்ரிதர்க்கு எப்போது மநுபவிக்கக்கொடுக்குமௌதார்யத்தையுடையவனே! (கிளர்சோதியாய்) 'அதுதன்பேறு' என்னுமிடம்தோற்றும்படியானமிக்கதேஜஸ்ஸையுடையவனே! (குறளா) உன்னுடைமை பெறுகைக்குநீஇரப்பாளனுமவனே! (என்று பேசுவாரடியார்கள்) என்று இப்படி அவன் ஸ்வபாவங்களுக்குத்தோற்றுப் பேசுமவர்களுக்கு அடியாரானவர்கள். இப்படிபேசுமவர்களேயன்று நமக்கு உத்தேஸ்யர், "இவர்கள்இவ்வாசியறிந்துபேசுவதே!" என்று அவர்கள் ஸ்வப[illegible]வத்துக்குத்தோற்று அடிமையாயிருக்குமவர்களே நமக்கு உத்தேஸ்யரென்கை. இவர்களுக்கு உத்தேஸ்யராவது எவ்வளவென்னில், (எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்கள்) என்கிறார்,-இவர்களுக்கு சேஷமாகையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கும் எங்களை, தங்களுக்கு இஷ்ட விநியோகத்துக்குறுப்பாக விற்றுக்கொள்ளவும் உரியவர்கள். (௧) "[illegible] ஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹா:-தத்பக்தி நிக்நமநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹா:" என்னக்கடவதிறே. .... (௧௦)

"புரு-பஹு, ஸநோதி-ததாதி-புருஷ:.தேஷு உத்தம:" என்றுவ்யுத்பத்தியைப்பற்கொண்டு கேசவாவென்றத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவ்வழகையித்யாதி). (௧௦)

மூ.—சீதநீர்புடைசூழ் செங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்
ஆதியானடியாரையு மடிமையின்றித் திரிவாரையும்
கோதில்பட்டர்பிரான் குளிர்புதுவைமன் விட்டுசித்தன்சொல்
ஏதமின்றியுரைப்பவ ரிருடீகேசனுக்காளரே. (கக)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—பதினோராம்பாட்டு. (சீதநீரித்யாதி) அகாதமாய், ஆதபப்ரவேசத்தால் வருமுஷ்ணமின்றியிலே சைத்யமேயாயிருக்கிற வாற்றுநீராலே சூழப்பட்ட ஜலஸம்ருத்திமாறுதவயல்களையுடைத்தான திருக்கோட்டியூரிலே நித்யஸந்நிஹிதனாய், ஜகத்

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்,

வ்யா:—(சீதநீரித்யாதி) அகா(ய)தமாய் வாதாதப ப்ரவேசத்தால் வரும் உஷ்ணம் தட்டாமையாலே எப்போது மொக்கக்குளிர்த்தி மாறுத ஜலத்தாலே சுற்றும்சூழப்பட்டிருப்பதாய், அழகிய கழனிகளையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கோட்டியூரிலே. பார்த்த பார்த்த விடமெங்கும் ஜலஸம்ருத்தியும் விளைகழனியுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து.

(ஆதியானடியாரையு மடிமையின்றித் திரிவாரையும்) கரண களேபரங்களையிழந்து *அசிதவிசேஷிதமாய்க்கிடக்கிற தசையிலே *தயமாக மநாவாய்க்கொண்டு, (க) "விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீஶ்வராய நிவேதிதும் । பூர்வமேவக்ருதாப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா." என்கிறபடியே தன்னை ஆஶ்ரயிக்கைக் குறுப்பான கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்

அரு;—நிகமத்தில்.—நீருக்குசைத்யம் ஸ்வபாவமாயிருக்க, விஶேஷித்ததுக்கு ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அகாதமாயித்யாதி). புடையென்றதினர்த்தம் (சுற்றுமென்றது).

ஜகத்காரணவாசியான "ஆதியான்" என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கரணகளேபரங்களித்யாதி). திருக்கோட்டியூர்" என்றபதச்சேர்த்தி

காரணவஸ்துவானசொக்நாராயணர்க்குஅடிமைசெய்கிறஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பெருமையையும் அடிமையின்றியிலே நிலைநிரிந்து அநர்த்தப்படுவாருடைய வநர்த்தபரம்பரைகளையு மறிவிப்பதாக.

(கோதில்பட்டர்பிரான்) மங்களாசாஸந மொழிந்தப்ரதிபத்திகளெல்லாம் கோதாய், அவையில்லாத மங்களாசாஸநமொன்றுமே ஸாரமாகப்ரதிபத்திபண்ணியிருப்பாராய், ப்ராஹ்மணோத்தமர்க்கு உபகாரகராய், ஸோஹம்பாவத்தாலே வந்த வுஷ்ணம் தட்டாமல் தாஸோஹத்தால் வந்தகுளிர்ச்சி மாறாததிருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரானவாழ்வாரருளிச் செய்தஇப்பத்துப் பாட்டையும். (ஏதமின்றியுரைப்பவர்) இவருடைய வபிப்ராய மொழிந்தவையெல்லாம் பொல்லாங்காகநினைத்துரைக்கவல்லவர்கள். (இருடீகேசனுக்காளரே) இந்த்ரியங்களை ஸங்கல்பத்தாலும் க்ருபாதிகுணங்களாலும் ஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸ்வகரணநியமந ஶக்தியாலும் ஆகர்ஷகத்துக

தருளி, ஆஶ்ரயணீயத்வேஸாலபனுக்கொண்டு ஸங்ஙிஹிதனாய் நிற்கிற காரணபூதனான வனுக்கு, அவன் கொடுத்த கரணகளை பரங்களைக்கொண்டு வ்யபிசரியாதே சேஷபூதராய் அடிமைசெய்து வர்த்திக்கிறவர்களையும், “முதல்வனைச் சிந்தியாதவப் பாவகாரிகளைப்படைத்தவன்” என்கிறபடியே அவன்பண்ணின உபகாரத்தை யறிந்தநுஸந்தியாதேபாபகர்மாக்களாய்அவன் திருவடிகளிலடிமையில் அந்வயமற்று கரணத்ரயத்தையும் அந்ய பரமாக்கிக்கொண்டு திரிகிறவர்களையும்.

(கோதிலித்யாதி) கீழ்ச்சொன்னஇரண்டு தலையையும் ஶ்லாகித்தும் நிந்தித்தும்சொன்ன விதுக்கு அநரூபமான நிஷ்டையில்லாமையாகிற குற்றமின்றிக்கே யிருப்பாராய், வைதிகோபகாரகராய் ஸாம்ஸாரிக ஸகல தாபஹரமான குளிர்த்தியையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்துப்பாட்டையும். (ஏதமின்றியுரைப்பவர்) நிர்தோஷமாகச்சொல்லுமவர்கள். அதாவது - இவர் திருவுள்ளக்கருத்தையறிந்து அதில் பழுதறச்சொல்லுகை. (இருடீகேசனுக்காளரே) இந்த்ரியங்களையால் பலித்தவர்த்தம் (ஆஶ்ரணீபத்வே ஸாலபனுக்கொண்டு) என்றது. பட்டரென்றதினர்த்தம் (வைதிகர்) என்றது. (௧௧)

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ப்ரேரகாதிகளாலும் நியமிக்கவல்ல சொக்கநாராயணர்க்குஜ்ஞாந பக்திவைராக்யங்களோடே மங்களாஸாஸநபர்யந்தமாக வடிமை செய்யுமாளாகப்பெறுவர். ... . (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து அஞ்சாம்திருமொழி ஆசைவாய் ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழில் திருமொழியிலே, "ஆதியானடியாரையும் அடிமையின்றித்திரிவாரையும்" என்று ஸம்ஸாரிகள் பொல்லாங்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களேற்றமுமிறே சொல்லிற்று. ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத்ஸம்பந்தமொத்திருக்க, அவர்களைக்கழிக்கைக்கடி ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே.(க)"வணக்கொடுமாள்வதுவலமே" என்று

அந்யபரமாகாதபடி நியமித்து அடிமைகொள்ள வல்லவனுக்கு அடிமை செய்யுமவர்களாகப் பெறுவர். (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

நாலாம்பத்து நாலாம்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆசைவாய் ப்ரவேசம்.

கீழ்த்திருமொழியிலே "ஆதியானடியாரையும் அடிமையின்றித் திரிவாரையும்" என்று ஸம்ஸாரிகள் பொல்லாங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமுமிறே சொல்லிற்று; ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் ஜ்ஞாநஸம்பந்தமொத்திருக்க, அவர்களைக்கழிக்கைக்கடி பகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. (க) "வணக்கொடுமாள்வது வலமே"

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

அரு;—ஆசைவாய்ப்ரவேசம்;—கீழ்நிந்த்யத்வேந ஸம்ஸாரிகள் ப்ரஸ்துதராகையால் அவர்களைக் குறித்து உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதியை தர்சிப்பிக்கிறார், (கீழித்யாதி). ஸம்பந்தமென்றது-வாஸ்தவமான சேஷத்வ ஸம்பந்தமென்றபடி. (ஜ்ஞாநம்)என்றவநந்தரம் "அவர்களுக்கு""என்றத்யாஹார்யம். அடிமையின்றித் திரிவர்களைக்குறித்து உபதேசித்தால் ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளுகிறார் (வணக்கொடித்யாதி). (ஸமயத்திலே) என்றவநந்தரம் "ஆகிலும்" என்று சேஷம். *

(க) தி-வாய்-க-ரு-அ.

மூ.—

ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகி யன்னையத்தனென் புத்திரர்பூமி
வாசவார்குழலாளென்றுமயங்கிமாளுமெல்லைக்கண்வாய்திறவாதே
கேசவா புருடோத்தமா வென்றுங்கேழலாகிய கேடிலீயென்றும்
பேசுவாரவ ரெய்தும்பெருமை பேசுவான்புகில் நம்பரமன்றே. (க)

சரமஸமயத்திலே பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகை ச்ரேஷ்ட்ட
மாகையாலே ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து ஹிதோபதேசம் பண்ணி
யருளுகிறார் இத்திருமொழியால்.

அவ;—முதற்பாட்டு. திருநாமங்களைச் சொன்னவர்கள் பெ
றும் பேறு என்னால் சொல்லப்போகாதென்கிறார்.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு, (ஆசைவாயித்யாதி) ஸ்நேஹமிருந்த
விடத்திலே கைகழிந்த மநஸ்ஸையுடையராய்; * அன்னை யென்று
தொடங்கி வாசவார்குழலாளளவும் ஆசையிருக்குமிடம். (மயங்கி)
இவர்கள் பேரும் சொல்லமாட்டாதே மயங்கி, (மாளுமெல்லைக்
கண்) (க)“வைத்தநாள் வரையெல்லை குறுகி” என்கிறபடியேசரம
காலத்திலே, (வாய்திறவாதே) அவ்வளவிலே கீழ்ச்சொன்னவர்
பேர்களைச் சொல்லியழையாதே.

என்று ஸமயத்திலே பகவத்ஸமாச்ரயணம்பண்ணுகைச்ரேஷ்ட்ட
மாகையாலே ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து ஹிதோபதேசம் பண்ணி
யருளுகிறார் இத்திருமொழியில். ... . *

அவ;—முதற்பாட்டு. திருநாமங்களைச் சொல்லுமவர்கள் பெ
றும்பேறு என்னால் சொல்லப்போகாதென்கிறார்.

வ்யா.—(ஆசையித்யாதி) ஸ்நேஹமிருந்தவிடத்திலே கைகழி
ந்த மநஸ்ஸையுடையராய். * அன்னையென்று தொடங்கி, * வாச
வார்குழலாளளவும்ஆசையிருக்குமிடம். (மயங்கி)இவர்கள் பேரும்
சொல்லமாட்டாதேமயங்கி. (மாளுமெல்லைக்கண்) (க) “வைத்தநா
ள்வரை எல்லை குறுகி” என்கிறபடியே சரமகாலத்திலே. (வாய்திற
வாதே). அவ்வளவிலேகீழ்ச் சொன்னவர்கள் பேரைச்சொல்லி
யழையாதே.

அரு;—முதற்பாட்டு. (ஆசைவாயித்யாதி), கேசவாவித்யாதியை யெல்
லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (திருநாமங்களை யித்யாதி). (அத்தன்) பிதா

(க) தி-வாய்-ரு-ரு-கூ.

அவர்கள் பேர் சொல்லவொண்ணாதாகில் பின்னையார் பேர் சொல்லுவதென்னில், (கேசவா) உங்கள் மரணவேதனைபோகவேணுமாகில் (௧) "கேஶவ꞉ க்லேஶநாஶந꞉-கேசவ꞉க்லேஶநாஶந꞉" என்னப்பாருங்கோள். (௨) "கெடுமிடராயவெல்லாம்கேசவாவென்ன" என்றுசொல்லக்கடவதிறே. (புருடோத்தமா) ஔதார்யம். அதாவது அநிஷ்டநிவ்ருத்தியு மிஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகை. (கேழலாகிய கேடிலீயென்றும்) இவர்கள் கேடுபோனால்தன் கேடுபோச்சுதாக நினைத்திருக்கை. (பேசுவாரவரெய்தும் பெருமை) அவர்களேற்றத்துக்குப் பாசுரமிடப்போகாது. அவரென்னுமித்தனையிறே. அவர்கள் பெறும்பேற்றை நம்மால் பேசப்போகாது. (பேசுவான் புகில் நம்பரமன்றே) நம்மால் பேசித்தலைக்கட்டப்போகாது. கொடுக்கிறவன் தானறியுமித்தனை. அதாவது - "இதரஸங்கம் குலைப்ப பெறுவதாம், சரமகாலத்திலதிலே அவர்களை யழையாதொழி

அவர்கள்பேர் சொல்லவொண்ணாதாகில் பின்னையார்பேரைச் சொல்லுவதென்னில்; (கேசவா) உங்கள் மரணவேதனை போகவேணுமாகில் (௧) "கேஶவ꞉ க்லேஶநாஶந꞉—கேசவ꞉ க்லேசநாசந꞉" என்னப்பாருங்கோள். (௨) "கெடுமிடராயவெல்லாம் கேசவாவென்ன" என்று சொல்லக்கடவதிறே. (புருடோத்தமா) ஔதார்யம். அதாவது - அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகை. (கேழலாகிய கேடிலீயென்றும்) இவர்கள் கேடு போனால் தன்கேடு போச்சுதாக நினைத்திருக்கை. (பேசுவாரவரெய்தும் பெருமை.) அவர்களேற்றத்துக்குப் பாசுரமிடப்போகாது, "அவர்" என்னுமித்தனையிறே. அவர்பெறும்பேற்றை நம்மால், சொல்லப்போகாது. (பேசுவான்புகில்) பேசப்புக்கோமாகில். (நம்பரமன்றே) நம்மால் பேசித்தலைக்கட்டப்போகாது. கொடுக்கிறவன்றானறியுமித்தனை. அதாவது-"இதரஸங்கம்குலையப்பெறுவதாம் சரமகாலத்தில் அவர்களை அழையாதொழியப் பெறுவதாம்; நம்மு

(வாசம்) பரிமளம். (வார்) நீளுதல். (கேழலாகி) வராஹரூபியாய். (கேடிலீ) கேடில்லாதவனேயென்று சப்தார்த்தமாய், கேடில்லாமைக்கு ஹேதுவையருளுகிறார் (இவர்கள் கேடீத்யாதி). நம்பரமென்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம் சொல்லுகிறார் (கொடுக்கிறவனித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (௧)

(௧) (௨) தி-வாய்-௧௦-௨-௧.

மூ;—

சீயினாற்சிறந் தேறியபுண்மேற் செற்றலேறிக் குழம்பிருந்தெங்கும்
ஈயினாலரிப் புண்டு மயங்கி எல்லைவாய்ச்சென்று சேர்வதன்முன்னம்
வாயினால்நமோநாரணாவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பிப்
போயினாற்பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும்போக
[வொட்டாரே.

யப்பெறுவதாம்; நம்மையழைக்கப்பெறுவதாம்; தென்னவேற்றம்;
இதென்ன வேற்றம்'' என்று இதிலேற்றமறிந்து ஈடுபடுவானவனி
றே. ... . (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு (சீயித்யாதி). இத்திருநாமம்சொன்
னவர்கள் மோக்ஷத்தைப் பெறுவர்களென்கிறார்.

ஸ்வா,—(சீயினால் சிறந்தேறியபுண்மேல்) சீயானது விஞ்
சிப்புடைப்பட்டபுண்ணின் மேலே. (செற்றலேறி) ஈயிருந்து முட்
டையிட்டு. (குழம்பிருந்து) அவை புழுத்து நீராய்ப்பாயுமளவில்,
(ஈயினாலரிப்புண்டுமயங்கி)அதுபொறுக்கமாட்டாமல்மூர்ச்சித்து.
(எல்லைவாய்ச்சென்று சேர்வதன் முன்னம்) சரமகாலத்தைச்
சென்று கிட்டுவதுக்கு முன்னே. (வாயினால்நமோநாரணாவென்று)
வாய்படைத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் பெறும்படி. ''எனக்குநானுரி
யேனல்லேன்; உனக்கு உரியேன்'' என்று சொல்லுகையிறே வாய்

டைய பேர்களைச்சொல்லப் பெறுவதாம்; இதென்னவேற்றம்!
இதென்னவேற்றம்'' என்றுஇதின்ஏற்றமறிந்துஈடுபடுவானவனிறே.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமஞ்சொன்னவர்கள் மோ
க்ஷத்தைப் பெறுவர்களென்கிறார்.

வ்யா:—(சீயினாற்சிறந்தேறிய புண்மேல்) சீயானது விஞ்சி
உடைபட்ட புண்ணின்மேலே.(செற்றலேறி). ஈயிருந்து முட்டை
யிட்டு. (குழம்பிருந்து) அவைபுழுத்து நீராய்ப்பாயுமளவிலே. (ஈயி
னாலரிப்புண்டு) ஈயினாலே அரிப்புண்டு (மயங்கி) அதுபொறுக்கமாட்
டாமல் மூர்ச்சித்து. (எல்லைவாய்ச்சென்று சேர்வதன்முன்னம்)
சரமகாலத்தைச்சென்று கிட்டுவதுக்குமுன்னே. (வாயினால் நமோ
நாரணாவென்று) வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி. ''என

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (சீயினாலித்யாதி) பிணைக்கொடுக்கிலுமித்யாதி
யைப் பற்றவவதாரிகை (திருநாமமித்யாதி).

படைத்தப்ரயோஜநம். (மத்தகத்திடைக்கைகளைக் கைகூப்பி) தலை படைத்தப்ரயோஜநம் பெற்று.

(போயினுல்) இப்படிச்செய்து, போயினுலென்றதுவழிபோக்குத்தானே ப்ரயோஜநமென்கை. இவனொருகால் தொழுதால் இதுக்குப்பலம் வழிபோக்கில் (க)"மற்றெல்லாம்கைதொழப்போய்"என்றும், (உ) "தொழுதனருலகர்கள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே,இவன்பார்த்தவிடமெல்லாம் அஞ்ஜலிக்காடாயிறேஇருப்பது,அங்குப்புக்காலும்,(ந)"ஸாஂஜலிபுடா:-பத்தாஞ்ஜலிபுடா:" என்றுஅங்கும்இதிறேபலம். இவனொருகால்ஆத்மஸமர்பணம் பண்ண,(ச)'ஆண்மின்கள்வானகமாழியான்தமர்' என்றுத்ரிபாத்விபூதியாக ஸமர்ப்பிப்பர்கள். ஒருகால் "நம:" என்ன, காலதத்வமுள்ளதனையும்(ரு) "நமோநாராயணய" என்று சூழ்ந்திருந்தேத்துகையிறேபலம். (பின்னையித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும்போக

க்கு நானுரியேனல்லேன், உனக்குரியேன்" என்று சொல்லுகையிறே வாய்படைத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம். (மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூபபி) தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்று.

(போயினுல்) இப்படி செய்துபோனுல். போயினுலென்றது-வழிப்போக்குத்தானே ப்ரயோஜநமென்கை. இவன் ஒருகால் தொழுதால், இதுக்குப் பலம் வழிப்போக்கில், (க) "மற்றெல்லாம் கை தொழப்போய்" என்றும், (உ) "தொழுதனருலகர்கள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவன் பார்த்தப்பார்த்தவிடமெல்லாம் அஞ்ஜலிக்காடாயிறே யிருப்பது. அங்குப்புக்காலும் (ந) "ஸாஂஜலிபுடாஹ்ருஷ்டா:" என்றதிறேபலம். இவன் ஒருகால் ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ண, (ச)"ஆண்மின்கள் வானகமாழியான்றமர்" என்று த்ரிபாத்விபூதியாக ஸமர்ப்பிப்பர்கள். ஒருகால் "நம:"என்ன, காலதத்வ முள்ளதனையும் * நமோநாராயணயவென்று சூழ்ந்திருந்தேத்துகையிறே பலம். (பின்னையித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொ

வழிப்போக்குத்தானே ப்ரயோஜநமென்னுமத்தை, கைகூப்பி யென்றத்தைக் கடாக்ஷித்து விவரிக்கிறுர் (இவனொருகாலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). நமோநாரணுவென்றத்தைப்பற்றி வழிபோக்கு ப்ரயோஜநமென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறுர் (இவனொருகாலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (உ)

(க) தி-மொ-ந-எ (உ) தி-வாய்-கo-கூ-ந. (ந) பார-ஆந‌ொ.
(ச) தி-வாய்-கo-கூ-௬. (ரு) திருப்பல்லா-கஉ.

மூ.— [சுற்றமிருந்து
சோர்வினாற்பொருள்வைத்ததுண்டாகிற்சொல்லு சொல்லென்று
ஆர்வினலும் வாய்திறவாதே யந்தகால மடைவதன்முன்னம்
மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்துமாதவனென்னுந் தெய்வத்தை
ஆர்வமேன்பதோர் பூவிட வல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்யலுமாமே. [நாட்டி

வொட்டாரே) நித்யமுக்தரைப்பிணையிடிலும் போரவொட்டார்கள். அதுக்கடி *விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையும் செறும் தேசமாகையாலே. அவன் தானும் * ஏற்றிவைத்தேணி வாங்குமவனிறே. இத்தால் கர்மமடியாக மீட்சியில்லையென்றபடி.

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. (சோர்வித்யாதி) ஆத்மஸமர் பணம் பண்ணினார்க்கு யமவஶ்யதையில்லை யென்கிறார்.

ஸ்வா;—(சோர்வினால் பொருள்வைத்ததுண்டாகில்) முன்பு இவன் கையில் கண்டவையடைய (க)"அட்டைகள்போல் சுவைப்பர்" என்கிறபடியே, இவர்கையிலுள்ளவை நிஶ்ஶேஷமாகவாங்கிக் கொள்வர்கள். "இவர்களைக்காணுமல்வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லு" என்று ஒருகால் சொன்னப்போலே ஒன்பதின்கால்

டுக்கிலும்போகவொட்டாரே) நித்யமுக்தரைப்பிணையிடிலும் போகவொட்டார்கள். அதுக்கடி - * விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையும் செறும் தேசமாகையாலே. அவன்றானும் * ஏற்றி வைத்தேணி வாங்குமவனிறே. இத்தால்-கர்மமடியாக மீட்சியில்லை யென்றபடி. ... . (௨)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்க்கு யமவஶ்யதை யில்லையென்கிறார்.

வ்யா.—(சோர்வினால் பொருள்வைத்த துண்டாகில்) முன்பு இவன்கையில்கண்டதையடைய (க)"அட்டைகள்போல்சுவைப்பர்" என்கிறபடியே இவன்கையிலுள்ளவை நிஶ்ஶேஷமாகவாங்கிக்கொ

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (சோர்வினவித்யாதி) உத்தரார்த்தத்தையெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆத்மேத்யாதி).

"சோர்வினால்"என்றது-காணுமலென்றாய், "வைத்ததுண்டாகில்" என்றயதி(ஶ்ரீ) ஶப்தத்தாலே வைக்கைக்கு யோக்யதையில்லையென்று தோன்றுகையால் அத்தையருளுகிறார் (முன்பித்யாதி).

(க) தி-வாய்-௯-௧-௨.

சொல்லி. (சுற்றுமிருந்து) "இவனொருத்தரையொருத்தரறியாமல் கொடுக்கில் செய்வதென்" என்று விடாதே சுற்றுமிருப்பர்கள். ஆத்ம பந்துக்களாகிலிறே, (க) "திருமாலைப் பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால்பயன்பெற்றேன்" என்பது. (உ) "துஞ்சும்போதழைமின்" இத்யாதி.

(ஆர்வினவிலும் வாய்திறவாதே) பகவத்பாகவதவிஷயங்களையும் ஆசார்யனையும் ப்ரக்ருதி பந்துக்களையும் மறைத்துவைத்த வர்த்தம்கொடுத்து வேட்ட விளையாள் வினவிலும்வாய்திறவாதே. இவர்களுக்கும்இவனுக்கும் "இவனையிழக்கப்போகிறோமென்கிறபயமன்று. இவன் வைத்த வர்த்தம் ஒருவருமறியாமல் மண்டின்று போகில் செய்வதென்" என்கிறபயம். இவ்வர்த்தத்தை நச்சிவரும் போதும் அக்காலத்திலே அவன் முகத்திலே விழிக்கவருகிறோமென்றிறே வருவது. (அந்த காலமடைவதன் முன்னம்) சரமகாலம் வருவதுக்கு முன்னே.

வாருவர்கள். இவர்களைக்காணாமல் வைத்ததுண்டாகில. (சொல்லு சொல்லென்று) ஒருகாற் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லி. (சுற்றுமிருந்து) "இவன் ஒருத்தரை ஒருத்தரறியாமல் கொடுக்கிற் செய்வதென்" என்றுவிடாதே சுற்றுமிருப்பர்கள். ஆத்ம பந்துக்களாகிலிறே, (க) "திருமாலைப்பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்" என்பது. (உ) "துஞ்சும்போதழைமின்" இத்யாதி.

(ஆர்வினவிலும் வாய்திறவாதே) பகவத் பாகவத விஷயங்களையும் ஆசார்யனையும் ப்ரக்ருதிபந்துக்களையும் மறைத்துவைத்த அர்த்தங்கொடுத்துவேட்ட இளையாள்வினவிலும் வாய்திறவாதே. இவர்களுக்கும் இவனுக்கும் "இவனையிழக்கப் புகுகிறோமென்கிற பயமன்று, இவன்வைத்த அர்த்தம் ஒருவருமறியாமல் மண்டின்று போகிற் செய்வதென்?" என்கிறபயம். இவ்வர்த்தத்தை நச்சிவரும் போதும்அக்காலத்திலே "அவன் முகத்திலே விழிக்கவருகிறோம்" என்றிறே வருவது. (அந்தகாலமடைவதன்முன்னம்) சரமகாலம் வருவதுக்குமுன்னே.

ஆரென்று வினவுமிடத்தில் ஆவஶ்யகதை தோற்றுகையால் அத்தையருளுகிறார்(பகவதித்யாதி). (மறைத்து) என்றது-அறியாதபடிபண்ணியென்றபடி.

(க) தி செ-கச. (உ) தி-மொ க-க-௧௦.

(மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து)ஹ்ருதயமென்றுப்ரஸித்தமாய்,அத்விதீயமானஸ்த்தாநத்தையுண்டாக்கி-(மாதவனென்னும் தெய்வத்தை நாட்டி) ஶ்ரியஃபதியென்று ப்ரஸித்தமாய் அத்விதீயமானவஸ்துவைப்ரதிஷ்டிப்பித்து. (க) "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்" என்று இவர் அஹ்ருதயமாகச் சொன்னத்தை ஸஹ்ருதயமாகக்கொண்டுவந்து புகுந்தான். "இவர் இப்போதே அஹ்ருதயமாகச் சொன்னேனென்னவும் வல்லர், அதுக்குமுன்னே இவர் நெஞ்சிலிட மறப்புகுந்து கொள்ளும் கிடீர்" என்று பிராட்டி கூடக்கொண்டு புகுந்தாள். இவர் நெஞ்சு திருந்துவதுக்கு முன்பிறே அல்லாதவிடங்களில் நிற்பது. (உ)"நின்றதெந்தை யூரகத்து" ழுத்யாதி உகந்தருளினநிலங்களில் கண்டநுபவிக்குமாபோலேஇவர் திருவுள்ளத்திலிருப்பும்கண்டநுபவிக்கலாம்படியிருக்குமிவர்க்கு. (ங) "சலசயனத்துள்ளு மென துள்ளத்துள்ளுமுறைவாரை யுள்ளீரே" என்

(மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து) ஹ்ருதயமென்று ப்ரஸித்தமாய் அத்விதீயமான ஸ்த்தாநத்தை யுண்டாக்கி. (மாதவனென்னும் தெய்வத்தை நாட்டி) ஶ்ரியஃபதி யென்று ப்ரஸித்தமாய் அத்விதீயமான வஸ்துவைப்ரதிஷ்டிப்பித்து. (க) "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றே னென்னத் திருமால்வந்தென் னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்" என்று - இவர் இப்போதே அஹ்ருதயமாகச் சொன்னத்தை ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டுவந்துபுகுந்தான். இவர், இப்போதே "அஹ்ருதயமாகச் சொன்னேன்" என்னவும் வல்லர், அதுக்குமுன்னே இவர்நெஞ்சில் இடமறப் புகுந்துகொள்ளுங் கிடீரென்று பிராட்டியுங் கூடக்கொண்டு புகுந்தான். இவர் நெஞ்சு திருந்துவதுக்குமுன்பிறே - அல்லாதவிடங்களில் நிற்பது; (உ) ["நின்றதெந்தை யூரகத்து" இத்யாதி] உகந்தருளின நிலங்களில் கண்டநுபவிக்குமா போலே இவர் திருவுள்ளத்தி லிருப்புக் கண்டநுபவிக்கலாம்படி யிருக்குமிவர்க்கு; (ங) "சல

இவன் நாட்டினுல் அவன் வந்திருக்குமோவென்ன, இருக்குமென்னுமதுக்குபலப்ரமாணங்களாலுமர்த்தமருளுகிறுர்(திருமாலிருஞ்சோலையித்யாதி)

(க) தி-வாய்-கo-அ-க. (உ) தி-ச-வி-கூச. (ங) தி மொ-எ-கூ-க.

னக்கடவதிறே. (க) "வந்தாயென்மனம் புகுந்தாய்" என்று இன்றிறே புகுந்தது. (உ) "வந்துவந்தென்மனத்திருந்து" என்கிறபடியே இவரிசையாமல்தட்டினநாளைக்குஓரவதியில்லையிறே. (௩) "அடியார் மனத்தாயோ" (ச) "வெள்ளத்தான்வேங்கடத்தானேலும் கலிகன்றியுள்ளத்தினுள்ளேயுளன்" என்றுஉகந்தருளின நிலங்களோடொக்குமிறே இவர் திருவுள்ளமும்.

(ஆர்வமென்பதோர்பூவிடவல்லார்க்கு) "சோர்வினால் பொருள் வைத்ததுண்டாகில்" என்று "தேஹபந்துக்களையும் ஆத்மபந்துக்களையும் மறைத்துவைத்த பொருளையிட்டுக்கோயிலைச் சமைத்துத் திருநந்தவநத்தையுமுண்டாக்கித் திருப்பள்ளித்தாமத்தையும் தேடு" என்று இவனையரிய தேவைகளையிடானிறே. (ரு)*நாடாதமலர்

சயனத்துள்ளு மெனதுள்ளத்துள்ளு முறைவாரை" என்னக்கடவதிறே. (க) "வந்தாயென்மனம் புகுந்தாய்" என்றிறே புகுந்தது. (உ) "வந்து வந்தென்மனத்திருந்து" என்கிறபடியே இவர் இசையாமல் தட்டினநாளுக்கு ஓர் அவதியில்லையிறே. (௩) "அடியார் மனத்தாயோ" (ச) "வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானேலும் கலிகன்றி உள்ளத்தினுள்ளேயுளன்" என்று-உகந்தருளின நிலங்களோடொக்குமிறே - இவர் திருவுள்ளமும்.

(ஆர்வமென்பதோர் பூவிடவல்லார்க்கு) "சோர்வினால் பொருள் வைத்ததுண்டாகில்' என்று-தேஹபந்துக்களையும் ஆத்மபந்துக்களையும் மறைத்து வைத்தபொருளையிட்டுக் கோயில்சமைத்துத் திருநந்தவநத்தையு முண்டாக்கித் திருப்பள்ளித் தாமத்தையும் தேடு" என்று இவனை அரியதேவைகளையிடானிறே. (ரு)*நாடாதமலர் நாடிநாடோறும் நாரணன்றன் வாடாதமலரடிக்கீழ்வைக்கவிறே இவனை அடியிலே ஸ்ருஷ்டித்தது; இப்படி பூவோடே பூவைச்

"ஆர்வமென்பதோர் பூ" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்-பக்தியாகிறபுஷ்பமென்றும், "ஆர்வமென்பது" என்றும் "ஓர்பூ" என்றும்பதத்தைப்பிரித்து, பக்தியையும் புஷ்பத்தையுமென்றும், அதில் முந்தினவர்த்தத்தை வ்யாவர்த்ய பூர்வகமருளுகிறார் (சோர்வினாலித்யாதி). இரண்டாமர்த்தம் (நாடாதவித்யாதி). இரவியின் புத்ரன்யமனுடையாலே அரவனென்று யமனைச் சொல்

(க) தி-மொ-க-கo-க. (உ) தி-மொ-கூ-உ-௩. (௩) தி-மொ-எ-கூ-எ. (ச) தி-மொ-கக-ரு-கo. (ரு) தி-வாய்-க-ச-கூ.

மூ.—

மேலெழுந்ததோர்வாயுக்கிளர்ந்து மேல்மிடற்றினையுள்ளெழவாங்கி
காலுங்கையும் விதிர்விதிர்த்தேறிக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்
மூலமாகியவொற்றையெழுத்தை மூன்றுமாத்திரை யுள்ளெழவாங்கி
வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில் விண்ணகத்தினின் மேவலுமாமே.

நாடிநாடோறும் நாரணன் தன் வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவிறே, இவனை அடியில் ஸ்ருஷ்டித்தது. இப்படி பூவோடே பூவைச் சேர்க்க வல்லார்க்கு. (அரவதண்டத்திலுய்யலுமாமே) யமபடரால் வரும்க்லேசம். அதாவது-(க)''வெஞ்சொலாளர்கள்-கடியர்கொடிய செய்வனவுள'' என்னக்கடவதிறே. நெடுஞ்சொலால் மறுத்ததுக்குப் பலம் கடுஞ்சொல் கேட்கையிறே. (உய்யலுமாமே) ப்ராப்யத்திலும் இதுபோகையிறே ப்ரதாநமென்கிறார். ... . (ந)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (மேலித்யாதி). ப்ரணவார்த்தம்நெஞ்சில் பட்டவர்கள்* அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடுவரென்கிறார்.

வ்யா;—(மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து) மேல் மூச்செறிந்து, (மேல்மிடற்றினையுள்ளெழ வாங்கி) நெஞ்சுகீழே யிடிவிழுந்து,

---

சேர்க்கவல்லார்க்கு. (அரவதண்டத்திலித்யாதி) (அரவதண்டம்) யமபடரால் வரும் க்லேஶம்; அதாவது - (க)''வெஞ்சொலாளர்கள் நமன்றமர்கடியர் கொடியசெய்வனவுள'' என்னக்கடவதிறே * நெடுஞ் சொலால் மறுத்ததுக்குப் பலம் கடுஞ்சொல் கேட்கையிறே. (உய்யுலுமாம்)ப்ராப்யத்திலும்இதுபோகையிறேப்ரதாநமெனகிறார்.

அவ;—நாலாம்பாட்டு. ப்ரணவார்த்தம் நெஞ்சில் பட்டவர்கள் * அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவரென்கிறார்.

வ்யா.—(மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து) மேல்மூச்செறிந்து. (மேல்மிடற்றினையுள்ளெழவாங்கி). நெஞ்சு கீழேயிடியவிழு

விற்று, அத்தையருளுகிறார் (யமபடரித்யாதி). அரவதண்டத்திலும் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கலாமென்று ஶப்தார்த்தமாய், இத்தைத் தப்புகிறது உஜ்ஜீவநமாமோ வென்னவருளுகிறார் (ப்ராப்யத்திலுமித்யாதி). (ந)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மேலெழுந்தவித்யாதி) மூலமாகியவித்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (ப்ரணவார்த்தமித்யாதி).

(க) தி-மொ-ரு-அ-ச

மூ.—
மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர வாயிலட்டிய கஞ்சியும்மீண்டே
கடைவழிவாரக்கண்டமடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்
தொடைவழியும்மைநாய்கள்கவராச்சூலத்தாலும்மைப்பாய்வதுஞ்செய்யார்
இடைவழியில்நீர் கூறையுமிழவீ ரிருடீகேசனென் றேத்தவல்லீரே.

(காலும் கையும் விதிர்விதிர்த்தேறி) ப்ராணவாயுமேல் நோக்கின வாறே, காலும் கையும் பதைக்கத்துடங்கிற்று. (கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்) தீர்க்கநித்ரை கொள்வதற்கு முன்னே. (மூலமாகியவொற்றையெழுத்தை) ஸகலவேதங்களுக்கும் காரணமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்தை உச்சாரணக்ரமம் தப்பாமலுச்சரித்து, (வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில்) ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனைக்கிட்ட வல்லிகோளாகில், (விண்ணகத்தினில் மேவலுமாமே) அடியார்களோ யுடன் கூடலாமென்கிறார். ... . (ச)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மடியித்யாதி). விரோதிநிரஸந ஸீலனை ஏத்துவார்க்கு முன்பு க்லேஸப்பட்டுப்போனவழி இனிப் போகவேண்டா வென்கிறார்.

ந்து. (காலும் கையும் விதிர்விதிர்த்தேறி). ப்ராணவாயு மேல் நோக்கினவாறே காலும் கையும் பதைக்கத் தொடங்கிற்று. (கண்ணுறக்கமதாவதன் முன்னம்). தீர்க்க நித்ரை கொள்ளுவதற்கு முன்னே. (மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை). ஸகலவேதங்களுக்கும் காரணமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்தை உச்சாரண க்ரமம் தப்பாமல்உச்சரித்து. (வேலைவண்ணனைமேவுதிராகில்)ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனைக்கிட்டவல்லிகோளாகில், (விண்ணகத்தினில்மேவலுமாமே) * அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடலாமென்கிறார். (ச)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. விரோதி நிரஸநஸீலனை யேத்துவார்க்கு முன்பு க்லேஸப்பட்டுப்போன வழியிலே இனிப்போக வேண்டா வென்கிறார்.

(பதைக்கத்துடங்கிற்று)சலிக்கத்துடங்கிற்று."மாத்ராத்ரயமும், உள்ளெழ-உள்ளில் நின்று மெல்லார்க்கும் கேட்கும்படி, வாங்கி-உச்சரித்து" என்றாய், பலிதத்தையருளுகிறார் (உச்சாரணக்ரமமித்யாதி). (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மடிவழியித்யாதி) இந்த்ரியங்கள் ஆத்மாவுக்கு விரோதிகளாகையாலே அவற்றை நியமிக்கை இருடீகேச பதத்துக்கர்த்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை யருளுகிறார் (விரோதீத்யாதி).

ஸ்வா;—(மடிவழி வந்து நீர்புலன்சோர) யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே ஒருஇந்த்ரியவிசேஷத்தாலேஜலம் ப்ரவஹிக்க. (வாயிலட்டியகஞ்சியும் மீண்டே கடைவழிவாரக்கண்டமடைப்ப) பொரிக்கஞ்சியைக் கொடுத்தால் கண்டமடைக்கையாலே உள்ளுப்புகாதே மீண்டும் கடைவாயாலே வழியாநிற்கும். (கண்ணுறக்கமதாவதன் முன்னம்) தீர்க்க நித்ரை கொள்வதற்கு முன்னே.

(துடைவழியும்மை நாய்கள் கவரா) "நாயினத்தொடும்திளைத்திட்டோடியு முழன்றும்" என்றதுக்குப்பலம். (சூலத்தாலும்மைப்பாய்வதும்செய்யார்) "உயிர்களைக்கொன்றேன்" என்று ஆயுதத்தாலே நலிந்ததுக்குப்பலம். (இடைவழியில் நீர்கூறையுமிழவீர்) "வழிகளில்நின்று சிலையுறிந்ததுக்குப்பலம்" என்றென்று சொல்லியிறே அவர்கள் வழியில் நலிவது. இதுதப்பவேண்டியிருந்தி கோளாகில் (இருடீகேசனென்றேத்த வல்லீரே) இந்த்ரியங்களை நியமிக்குமவனென்று ப்ரீதியோடே கூட ஸ்தோத்ரம் பண்ணில் இவை

வ்யா.—(மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர) யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே ஓர் இந்த்ரிய விசேஷத்தாலே ஜலம் ப்ரவஹிக்க. (வாயிலட்டியகஞ்சியும் மீண்டே கடைவழிவாரக் கண்டமடைப்ப) பொரிக்கஞ்சியைக் கொடுத்தால், கண்டமடைக்கையாலே உள்ளுப்புகாதே மீண்டும் கடைவழியாலே வழியாநிற்கும். (கண்ணுறக்கமதாவதன் முன்னம்) தீர்க்க நித்ரைகொள்ளுவதற்குமுன்னே.

(துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா) (க)"நாயினத்தொடும்திளைத்திட்டு ஓடியுமுழன்றும்" என்றதுக்குப்பலம். (சூலத்தாலும்மைப்பாய்வதுஞ் செய்யார்) "உயிர்களைக்கொன்றேன்" என்று ஆயுதத்தாலே நலிந்ததுக்கு பலம். (இடைவழியில் நீர்கூறையுமிழவீர்) வழியில்நின்று சிரையுரிந்ததுக்கு பலம். என்று என்று சொல்லியிறே அவர்கள் வழியில் நலிவது. இது தப்பவேண்டியிருந்தி கோளாகில் (இருடீகேசனென்றேத்தவல்லீரே) இந்த்ரியங்களை நிய

"அட்டிய" என்றது-வார்த்தவென்றாய், அத்தால்பலிதமருளுகிறார் (பொரியித்யாதி).

(நாயினத்தோடும் திளைத்திட்டு) என்றது - வேட்டையாடுகிற போது நாய் ஸமூஹங்களோடே கூடப்போய் களித்துக்கொண்டென்றபடி. (ரு)

(க) தி-மொ-க-கூ-கூ.

மூ.—

அங்கம்விட்டவையைந்துமகற்றி யாவிமூக்கினிற்சோதித்தபின்னைச்
சங்கம்விட்டவர்கையைமறித்துப்பையவேதலைசாய்ப்பதன்முன்னம்
வங்கம்விட்டுலவுங் கடற்பள்ளிமாயனை மதுசூதனைமார்பில்
தங்கவிட்டுவைத்தாவதோர்கருமஞ் சாதிப்பார்க்கென்றுஞ் சாதிக்கலாமே

வாராது, யமவஶ்யதைக்கடி இந்த்ரிய வஶ்யதையிறே, இதுக்கு
ஸாதநமாகவிறே பரஹிம்ஸாதிகளைப்பண்ணுவது. அத்தைக்குலைக்கு
மவனென்கிறார். ... . (ரு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (அங்கமித்யாதி) முற்பட்டொருகால்
உபாயவரணம்பண்ணினார்க்கு ஸதாபஶ்யந்திபண்ணலாமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(அங்கம் விட்டவையைந்து மகற்றி) பஞ்சவ்ருத்தி
ப்ராணன் ஶரீரத்தை விட்டகன்று. (ஆவிமூக்கினில் சோதித்த
பின்னை) இவனுக்கு ப்ராணனில்லை யென்றறிந்த பின்பு. (சங்கம்

மிக்குமவனென்று ப்ரீதியோடேகூட ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால்
இவைவாரா. யமவஶ்யதைக்கடி இந்த்ரியவஶ்யதையிறே. இதுக்கு
ஸாதநமாகவிறே பரஹிம்ஸாதிகள் பண்ணுவது; அத்தைக் குலைக்கு
மவனென்கிறார். .... (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. (அங்கமித்யாதி) இப்பாட்டில், ஒரு
கால் உபாயவரணம் பண்ணினார்க்கு * ஸதாபஶ்யந்தி பண்ணலா
மென்கிறார்.

வ்யா.—(அங்கம் விட்ட வையைந்துமகற்றி) பஞ்சவ்ருத்தி
ப்ராணன் சரீரத்தை விட்டகன்று. (ஆவிமூக்கினில் சோதித்த
பின்னை) இவனுக்கு ப்ராணனில்லையென்று அறிந்தபின்பு. (சங்கம்

அரு,—ஆறும்பாட்டு. (அங்கமித்யாதி) வங்கம் விட்டித்யாதியைக்
கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இப்பாட்டிலித்யாதி,

"அவையைந்தும் அங்கம்விட்டகற்றி" "என்றந்வயித்தர்த்த மருளுகிறார்
(பஞ்சவ்ருத்தீத்யாதி),(அகன்று) என்றது-அகன்றதென்றபடி. "சோதித்த"
என்றதினர்த்தம் (இல்லையென்றறிந்த) என்றது. 'சங்கமென்றது-ஸங்க
மாய், ஆசையைச் சொல்லுகிறதென்று' ஜீவனாசையில்லையென்றும், அர்த்தாசையில்லையென்றும் விவக்ஷித்து முதலர்த்தமும் மூன்றுமர்த்தமும், ஸங்க

விட்டு) இனி இவன் பிழைக்கு மென்கிற வாசையைவிட்டு. "சங் கம்விட்டு" என்று "சொல்லுசொல்லு"என் றுசுற்றுமிருக்கிறதிரள் குலைந்தென்னுதல்; அன்றியேஇனிஇவன்பக்கல் சிலகிடைக்குமென் கிற வாசையைவிட்டென்னுதல். (கையைமறித்து) அருகிருந்தவர் களை "அவன் செய்ததென்" என்று வந்தவர்கள் கேட்க, கையை மறித்து. (பையவே தலைசாய்ப்பதன் முன்னம்) மெள்ள இவனருகு நின்று மெழுந்திருந்து விடப்போய் இவனையிழந்த இழவு தோற்றக் கவிழ்தலையிட்டிருப்பர்களாய்த்து.

(வங்கம்விட்டுலவும்கடல்பள்ளிமாயனை) மரக்கலமுலாவாநின்றுள் ள கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அத்யாஸ்சர்யபூதனை. அன்றிக் கே "மாயனை"-என்றது-ஜ்ஞானமாய்,தன்னிச்சையாலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவனென்றபடி. (க)"குரைகடல்மேல் அரவணைமேல் குல வரைபோல்பள்ளிகொண்டு" என்னக்கடவதிறே. (மதுசூதனை)மது

விட்டு) இனி இவன் பிழைக்குமென்கிற ஆசையைவிட்டு. "சங்கம் விட்டு" என்று - * சொல்லுசொல்லென்று சுற்றுமிருக்கிற திரள் குலைந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, இவன்பக்கல் சிலகிடைக்குமென் கிற ஆசையை விட்டென்னுதல். (கையைமறித்து) அங்கிருந்தவர் களை, "அவன்செய்ததென்" என்று வந்தவர்கள்கேட்க, கையை மறித்து. (பையவே தலை சாய்ப்பதன் முன்னம்) மெள்ளஇவனருகு நின்று மெழுந்திருந்து விடப்போய், இவனை இழந்த இழவுதோற்ற கவிழ்தலையிட்டிருப்பர்களாய்த்து.

(வங்கம்விட்டுலவும் கடல்பள்ளி மாயனை) மரக்கலமுலாவா நின்றுள்ள கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிற வாஸ்சர்யபூதனை. அன்றி க்கே, "மாயனை" என்றது - ஜ்ஞானமாய், தன்னிச்சையாலே கண் வளர்ந்தருளுகிறவனென்றபடி. (க)"குரைகடல்மேல் அரவணைமேல் குலவரைபோல்பள்ளிகொண்டு" என்னக்கடவதிறே. (மதுசூதனை) மதுவை நிரஸித்தாற்போலே ஆஸ்ரித விரோதியைப் போக்கும

(ஸூ)மென்றிரண்டாமர்த்தமாக வருளுகிறார் (இனியிவனித்யாதி வாக்யத்ரயத் தாலே). (விடப்போய்) தூரப்போய்.

"விட்டுலவு" என்றது- அப்ரதிஹதமாகஸஞ்சரிக்கையென்றமுப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (மரக்கலமித்யாதி). நரகம் வாராமைக்குப்

(க) தி-மொ-ரு-௬-எ.

வைநிரஸித்தாப்போலே ஆஶ்ரிதவிரோதியைப்போக்குமவனை. (௧) "வெள்ளைநீர்வெள்ளத்தணைந்தவரவணைமேல் துள்ளுநீர்மெள்ளத்துயின்றபெருமானே, வள்ளலேயுன்தமர்க்கென்றும்நமன்றமர் கள்ளர்போல்" என்னக்கடவதிறே. (மார்வில் தங்கவிட்டு வைத்து) விடுகையாவது-ஓரிடத்திலேயிருத்துகை. (ஆவதோர்கருமம்) ஸுகரமுமாய்ப்ராப்தமுமானஆத்மஸமர்பணம்; (௨) "நமோவென்னலாம்கடமை" என்னக்கடவதிறே. (சாதிப்பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே) உபாயம் ஸக்ருத்கர்தவ்யம்; உபேயம் ஸதாகர்தவ்யம். ※ஆவத்தனமென்றது-ஸக்ருத். சேவித்திருக்குமென்றது-ஸதா. .... (௬)

வனை. (௧) "வெள்ளை நீர்வெள்ளத்தணைந்தவரவணைமேல், துள்ளுநீர் மெள்ளத் துயின்றபெருமானே, வள்ளலே உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்" என்னக்கடவதிறே. (மார்வில்தங்கவிட்டு வைத்து) தங்கவிடுகையாவது - ஓரிடத்திலேயிருத்துகை. (ஆவதோர்கருமம்) ஸுகரமுமாய் ப்ராப்தமுமான ஆத்மஸமர்ப்பணம். (௨) "நமோவென்னலாங்கடமை" என்னக்கடவதிறே. (சாதிப்பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே) உபாயம் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யம், உபேயம் ஸதாகர்தவ்யம். (௩) "ஆவத்தநம்" என்று - ஸக்ருத்; "சேவித்திருக்கும்" என்று - ஸதா. ... . (௬)

பரோபதேசம் பண்ணும் ப்ரகரணத்துக்குச்சேர ஆஶ்ரித விரோதிகளின்று ரென்று ஸம்வாதமுகேந காட்டுகிறார் (வெள்ளைநீரித்யாதி). மார்வில்-மநஸ்ஸிலே, தங்கவிட்டு வைத்து-அந்த வோரிடத்திலே தானேயிருக்கும்படி வைத்தென்று பூபதார்த்தமாய் தங்கவிடுகையை விவரிக்கிறார் (விடுகையாவதித்யாதி). என்றும் சாதிக்கலாமென்று ஸார்வகாலிகமான பலத்தைச்சொல்லுகையாலே அதுக்குச் சேரவர்த்தமருளுகிறார் (ஸுகரமுமாயித்யாதி). ப்ராப்தமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (நமோவென்னலாமித்யாதி). (கடமை)ப்ராப்தம். "சாதிப்பார்க்கு"என்றது-ஆத்ம ஸமர்பணமாகிறகருமம் செய்வார்க்கென்றும், என்றும் சாதிக்கலாமென்றதுக்கு நித்யமான வுபேயத்தை ஸாதிக்கலாமென்றும் பூபதார்த்தம் விவக்ஷித்துப் பலிதார்த்த மருளுகிறார் (உபாயமித்யாதி), உக்தத்துக்கு அடைவே ஸம்வாதம் (ஆவத்தநமித்யாதி). "ஆவத்தநமென்றமரர்களும் நன்முனிவரும் சேவித்திருக்கும் தென் திருமாலிருஞ்சோலையே" என்றந்வயம். ... ... (௬)

---

(௧) தி-மொ-அ-௧௦-எ. (௨) தி-வாய்-௩-௩-௬௦. (௩) ௪-௨-௬.

ரூ.—

தென்னவன்றமர் செப்பமிலாதார் சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து
பின்னும்வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப்பின் முன்னாக விழுப்பதன்முன்னம்
இன்னவனினையானென்றுசொல்லி யெண்ணியுள்ளத் திருளறநோக்கி
மன்னவன்மதுசூதனனென்பார் வானகத்துமன்றாடிகள்தாமே.(எ)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (தென்னவனித்யாதி) இப்பாட்டில் விரோதிநிரஸந சீலனையநுஸந்திப்பார் நித்யஸூரிகள் கார்யத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனோடே மன்றாடுவர்களென்கிறார்.

வ்யா;— (தென்னவன்) தமர். தெற்குத் திக்குக்குக் கடவனான யமனுடைய ஶேஷபூதர். (செப்பமிலாதார்) செவ்வையில்லாதார், கரணத்ரயமும் அடைவு கெட்டிருக்குமவர்கள். (சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து) எருதுகள் தங்கள் வசப்படுகைக்கு இவற்றின் செருக்கைக்குலைக்கும் நீசஜாதிகளைப்போலே புகுந்து துக்கானுபவம்பண்ணுவிக்கை. (பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றி) சேவதக்குவார் அதக்கும் ப்ரகாரம், துக்கானுபவத்துக்குத் தங்

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (தென்னவனித்யாதி) இப்பாட்டில், விரோதிநிரஸநசீலனை அநுஸந்திப்பார் நித்யஸூரிகள்கார்யத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே மன்றாடுவர்களென்கிறார்.

வ்யா.—(தென்னவன்தமர்) தெற்குத் திக்குக்குக் கடவனான யமனுடைய சேஷபூதர். (செப்பமிலாதார்) செவ்வையில்லாதார், கரணத்ரயமும் அடைவு கெட்டிருக்குமவர்கள். (சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து) எருதுகள் தங்கள் வசப் படுகைக்கு இவற்றின் செருக்கைக் குலைக்கும் நீசஜாதிகளைப்போலே புகுந்து துக்கானுபவம் பண்ணுவிக்கை. (பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றி) சே

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (தென்னவனித்யாதி). மதுசூதனனித்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகையிடுகிறார் (இப்பாட்டித்யாதி).

செப்பம்-செவ்வையாய், கரணத்ரயைக ரூப்யமில்லாதாரென்று ஶப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தமருளுகிறார் (கரணேத்யாதி). சேவை - எருத்தை; அதக்குவார் போலப்புகுந்து - க்லேசப்படுத்தியென்று ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துப்பலிதார்த்தமருளுகிறார் (எருதுகளித்யாதி). செருக்கைக்குலைக்கையாவது - வ்ருஷணத்தை ப்ரஹரிக்கை. அதக்கும் ப்ரகாரமென்ற

கள் கர்மமாத்ரமே யமைந்திருக்கப் பின்னும் யமபடர் பாசங்களாலே சூரியிலே வரிவாரைப்போலே வரிந்து. (எற்றி) (க) "நமன்றமர்செய்யும் வேதனை" என்கிறபடியேஎற்றி. (பின்முன்னைகவிழப் பதன் முன்னம்) மூக்கும் முகமும் உதடும் பல்லும் தகரும்படி முகம் கிழ்ப்பட யமபுரத்தளவும் இழுப்பதற்கு முன்னே.

(இன்னவனினையானித்யாதி) அவனின்னானென்னு மதுக்கு ஏகாந்தமான குணங்களையுமநுஸந்தித்து நெஞ்சில், அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போகப்பார்த்து. (மன்னவன்) தென்னவனுக்கு மன்னவனானவன். (மதுசூதனனென்பார்) ஆஶ்ரித விரோதிகளைப்போக்குமவனென்று சொல்லுமவர்கள். (வானகத்து மன்றாடிகள்தாமே) பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகள் கார்யத்துக்கும் ஶ்ரீ வைகுண்டநாதனோடேமன்றாடுமவர்களிறே. (தாமே) வேறுஸஹகாரிகளில்லை. (எ)

அதக்குவார் அதக்கும் ப்ரகாரம்; துக்கானுபவத்துக்குத்தங்கள் கர்மமாத்ரமேயமைந்திருக்க, பின்னையும்யமபடர், பாஶங்களாலே சூரியிலே வரிவாரைப்போலே வரிந்து. (எற்றி) (க) "நமன்றமர் செய்யும்வேதனை" என்கிறபடியே எற்றி. (பின் முன்னாக இழுப்பதன் முன்னம்) மூக்கும் முகமும் உதடும் பல்லும் தகரும்படி முகம் கிழ்ப்பட யமபுரத்தளவும் இழுப்பதற்கு முன்னே.

(இன்னவனின்னையானென்று சொல்லியெண்ணி) அவன் இன்னானென்னு மதுக்கு ஏகாந்தமான குணங்களையு மநுஸந்தித்து. (இருளறநோக்கி) நெஞ்சில் அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போகப்பார்த்து. (மன்னவன்) தென்னவனுக்கும் மன்னவனானவன். (மதுசூதனனென்பார்) "ஆஶ்ரிதவிரோதிகளைப்போக்குமவன்" என்று சொல்லுமவர்கள். (வானகத்து மன்றாடிகள்தாமே) பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகள் கார்யத்துக்கும் ஶ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே மன்றாடுவாரிவர்களிறே. (தாமே) வேறு ஸஹகாரிகளில்லை. (எ)

வநந்தரம் "பண்ணுவிக்கும்" என்று சேஷம். (சூரியிலே) வரிகோடியிலே. (வரி வாரைப்போலே) வரிஞ்சுபோடுவாரைப்போலே; பந்திப்பாரைப்போலே யென்றபடி.

இன்னவனினையா னென்ற விரண்டுக்கும் ஸ்வரூபபரமாகவும் ஸ்பாவபரமாகவும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவனித்யாதி). உள்ளத்திருளறநோக்கி யென்றதினர்த்தம் (நெஞ்சிலித்யாதி). ... ... (எ)

(க)

மூ.—
கூடிக்கூடி யுற்றார்களிருந்து குற்றம்நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து
பாடிப்பாடியோர்பாடையிலிட்டுநரிப்படைக்கொருபாகுடம்போல
கோடிமூடியெடுப்பதன்முன்னம்கௌத்துவமுடைக்கோவிந்தனோடு
கூடியாடிய வுள்ளத்தராறு் குறிப்பிடங்கடந் துய்யலுமாமே.(அ)

அவ;-எட்டாம்பாட்டு. (கூடியித்யாதி) இப்பாட்டால், மூன்
றெழுத்தை உச்சரிப்பார் ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தோபாதி அவனுக்கா
தரணீய ரென்கிறார்.

வ்யா;—(கூடிக்கூடியுற்றார்களிருந்து) இவனுக்குச்சரமகாலம்
வந்தவாறே பந்துக்களெல்லாரும் திரண்டு திரள்திரளாக விருந்து,
(குற்றம்நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து) இவன் பண்ணின ப்ராதி
கூல்யங்கள் கிடக்க, அல்பாநுகூல்யங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லா
நிற்பர்கள். மஹாராஜர் வாலிபட்டவளவில் அவன்முன்புபண்ணின
ப்ராதிகூல்யங்களை மறந்து, "நான் முற்படவசப்பட்டபோது என்
னைக் கொல்லலாயிருக்க, கொல்லாதே விட்டவனையிறே நான்

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (கூடியித்யாதி) இப்பாட்டால்-மூன்
றெழுத்தை உச்சரிப்பார் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி அவனுக்கு ஆத
ரணீயரென்கிறார்.

வ்யா.—(கூடிக்கூடியுற்றார்களிருந்து) இவனுக்குச் சரமகாலம்
வந்தவாறே, பந்துக்களெல்லாரும் திரண்டு திரள்திரளாகவிருந்து.
(குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து) இவன் பண்ணின ப்ராதிகூல்
யம் கிடக்க, அல்பாநு கூல்யங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லாநிற்பர்
கள். மஹாராஜர், வாலி பட்ட வளவிலே, அவன் முன்புபண்ணின
ப்ராதிகூல்யங்களை மறந்து, "நான் முற்பட அகப்பட்டபோதே
என்னைக்கொல்லலாயிருக்க என்னைக்கொல்லாதே விட்டவனையிறே
நான் கொல்லுவித்தேன்" என்று அழுதாரிறே; அத்தைக்கண்டு,

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கூடியித்யாதி) "கௌத்துவமுடைக்கோவி
ந்தனோடு கூடியாடிய" என்றதால் அவன் குணாநுஸந்தானத்தால் வந்
ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு கோவிந்தாவென்று திருநாமோச்சாரணம் பண்ணு
கை அர்த்தஸித்தமாகையாலும், கௌஸ்துபத்தைச் சொன்னது அத்தை
ப்போலே யாவனென்னுமது தோற்றுகைக்காகவுமென்று விவக்ஷித்து அவ
தாரிகை (இப்பாட்டாலித்யாதி).

சொல்லுவித்தேன்'' என்றழுதாரிறே. அத்தைக்கண்டு பெருமாளும் சோகித்தாரிறே. பெருமாள் ராவணன் பூசல் தலையில் நிராயுதனாய் நின்றபடியைக்கண்டு கொல்லாதே "இன்று போய்நாளை வா" என்றாரிறே. க்ருஷ்ணன் கம்ஸனை நிரஸித்த வநந்தரம் அவன் ஸ்த்ரீகள் படுகிற க்லேசத்தைக்கண்டு "நான் என்ன காரியம் செய்தேன்'' என்று வெறுத்தானிறே. இப்படி எல்லார்க்கும் க்ருபை பிறக்கும்படியாயிறே அத்தசையிருப்பது. (பாடிப்பாடி) இவர்கள் ப்ரலாபிக்கும்போது ஒரு ப்ரபந்தம் பாடினாப்போலே யாய்த்திருப்பது. (ஓர்பாடையிலிட்டு) ஓராசந்தியில் இவனையெடுத்து. (நரிப்படைக்கொரு பாகுடம் போலே).

(கோடி மூடி யெடுப்பதன் முன்னம்) கோடிப் புடவையையிட்டு மூடியெடுத்தல்; அன்றிக்கே ஆசந்தியைக் கோடித்தெடுத்தென்னுதல்; இப்படி செய்வதுக்கு முன்னே. (கௌஸ்துபமு

பெருமாளும் ஸோகித்தாரிறெ. பெருமாள், ராவணன், பூசல்தலையில்நிராயுதனாய் நின்றபடியைக்கண்டு கொல்லாதே "இன்று போய் நாளைவா'' என்றாரிறே; க்ருஷ்ணன், கம்ஸனை நிரஸித்தவநந்தரம் அவன் ஸ்த்ரீகள் படுகிற க்லேஸத்தைக்கண்டு, "நான் என்னகாரியம் செய்தேன்!'' என்று வெறுத்தானிறே. இப்படி எல்லார்க்கும் க்ருபை ஜநிக்கும்படியாயிறே அத்தசையிருப்பது. (பாடிப்பாடி). இவர்கள் ப்ரலாபிக்கும்போது, ஒருப்ரபந்தம் பாடினாப்போலேயாய்த்திருப்பது. (ஓர்பாடையிலிட்டு) ஓர் ஆசந்தியிலே இவனை இட்டு. (நரிப்படைக்கொரு பாகுடம்போலே) நரிப்படை - நரிக்கூட்டம். (பாகுடம்) பாகுக்குடம்.

(கோடிமுடி யெடுப்பதன் முன்னம்) கோடிப்புடைவையையிட்டுமூடியெடுத்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆசந்தியைக்கோடித்தெடுத்தென்னுதல்; இப்படிசெய்வதற்குமுன்னே. (கௌஸ்துபமுடைக்

(நிராயுதனாய் நின்றபடியை) என்றது - மரிக்குமவன்போலே ஆயுதங்களைப் பொகட்டு நின்றபடியை யென்கை. (நரிப்படைக் கொருபாகுடம் போலே) என்றது - நரிக்கூட்டத்துக்கு ஒரு உபஹாரம்போலேயென்றபடி.

(கோடி) புடவை ; நூதநவஸ்த்ரம், (கோடித்து) - அலங்கரித்து. கௌஸ்துபம் ஆத்மவர்க்கத்துக்கு அபிமாநி தேவதையாகையாலே யருளுகிறார்

டைக்கோவிந்தனோடு) இவ்வாத்மவர்க்கத்தைத்தரித்தது நிரூபகமாகவு டையனாய் ஸர்வஸுலபனுமான க்ருஷ்ணனோடே. (கூடிபாடியவுள் ளத்தாராகில்) ஈஶ்வரனும் சேதநனுமொரு நினைவாய் அவன்குணங் களிலே அவகாஹித்த நெஞ்சையுடையாரானால். (குறிப்பிடம் கடந் துய்யலுமாமே) "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபடியே அநுப வவிநாஶ்யமானதேசத்தைக்கடந்து. (உய்யலுமாமே) (க) "உயிரும் தருமனையே நோக்கும்" என்கிறதேசத்தைவிட்டு, "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கும்" என்கிற தேசத்தேறப்போகப் பெறுவர்களென்கிறார். (உ) "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக்கண்டசதிர்" என்னக்கடவதிறே, ... (௮)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாயித்யாதி) இப்பாட்டு ஸர்வ

கோவிந்தனோடு) இவ்வாத்மவர்க்கத்தைதரித்தது நிரூபகமாகவுடை யனுமாய் ஸர்வஸுலபனுமானக்ருஷ்ணனோடே. (கூடியாடியவுள் ளத்தாரானால்) ஈஶ்வரனும் சேதநனும் ஒரு நினைவாய்அவன் குணங் களிலே அவகாஹித்த நெஞ்சை யுடையரானால். (குறிப்பிடங் கட ந்துய்யலுமாமே) (ங) "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபாஶுபம் - அவஶ்யமநு போக்தவ்யம்" என்கிறபடியே அநுபவ விநாஶ்யமானதேசத்தைக் கடந்து. (உய்யலுமாமே) (க) "உயிரும் தருமனையே நோக்கும்" என்கிற தேசத்தைவிட்டு "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கும்" என்கிற தேசத்தேறப் போகப் பெறுவர்களென்கிறார். (உ) "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நியுமேநிலாநிற்பக் கண்ட சதிர்" என்னக்கடவதிறே. .... (௮)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாயித்யாதி). இப்பாட்டில் ஸர்வ

(இவ்வாத்மேத்யாதி). (ஈஶ்வரனும் சேதநனுமொரு நினைவாய்) என்றது - சேதநனை ஈஶ்வரன் சேஷபூதனென்று நினைத்திருக்கை யென்றபடி. (அநுபவ விநாஶ்யமான தேஶத்தை) என்றது - தேசஸம்பந்தத்தை யென்றபடி. யமவஶ்யதையுள்ள தேஶத்தை விட்டுப் பரமபதத்தில் போய் ஜீவிக்கலாமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதங்களைக் காட்டுகிறார் (உயிருமித்யாதி).

அரு,—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாயித்யாதி) செங்கண்மாலொடும் சிக்கெனச் சுற்றமாயித்யாதியைப் பற்றவருளுகிறார் (இப்பாட்டாலித்யாதி).

(க) க-திருவ-சுஎ. (உ) தி-வாய்-ச-க-கூ. (ங)

ரு.—

வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப வார்ந்தநீர்க்குழிக்கண்கள்மிழற்றத்
தாயொருபக்கந் தந்தையொருபக்கந் தாரமுமொருபக்கமலற்ற
தீயொருபக்கஞ்சேர்வதன்முன்னஞ்செங்கண்மாலொடுஞ் சிக்கெனச்சுற்ற
மாயொருபக்கம் நிற்கவல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்யலுமாமே.

வித பந்துவாக அவனைப்பற்றினால் பின்னை யம வஸ்தை யில்லை யென்கிறார்.

ஸ்வா;—(வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப) வாதவிகாரத்தாலே வாயானது ஒருக்கடித்துவலிக்க.(வார்ந்தநீர்க் குழிக்கண்கள்மிழற்ற) பந்துக்களை விட்டுப்போகிறேனென்று இவர்கள் பக்கல் ஸங்கத்தாலே அழுகிற வளவிலே யமபடரைக்கண்டவாறே பயத்தின் கனத்தாலே கண் உள்ளே இடிவிழுந்தலமாவாநிற்கும். தன்னையுண்டாக்கினாரும் தானுண்டாக்கினவர்களும் ஓரருகேயிருந்துகதற.

அநந்தரம் (தீயொருபக்கம் சேர்வதன் முன்னம்) ஸம்ஸ்கரிப்பதுக்கு முன்னே. (செங்கண்மாலொடும் சிக்கெனச் சுற்றமாய்) வாத்ஸல்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. (சிக்கெனச்சுற்றமாய்) நிருபாதிக ஸர்வவித பந்துவுமாகப்பற்ற

வித பந்துவாக அவனைப்பற்றினால், பின்னையமவஸ்யதை இல்லை யென்கிறார்.

வ்யா.—(வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப) வாதவிகாரத்தாலே வாயானது ஒருக்கடுத்துவலிக்க. (வார்ந்த நீர்க்குழிக்கண்கள்மிழற்ற) "பந்துக்களைவிட்டுப் போகிறேன்" என்று இவர்கள் பக்கல் ஸங்கத்தாலே அழுகிற வளவிலே, யமபடரைக்கண்டவாறே பயத்தின் கனத்தாலே கண் உள்ளே இடிய இழிந்து அலமாவாநிற்கும். (தாயொருபக்கமித்யாதி). தன்னை உண்டாக்கினாரும், தானுண்டாக்கினவர்களும், ஓரருகே யிருந்து அலற்ற,

அநந்தரம், (தீயொருபக்கம் சேர்வதன்முன்னம்) ஸம்ஸ்கரிப்பதற்கு முன்னே. (செங்கண்மாலொடும்) வாத்ஸல்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையு முடைய ஸர்வேஶ்வரனை. (சிக்கெனச்சுற்றமாய்) நிருபாதிக ஸர்வவித பந்துவுமாகப்பற்ற வல்லாருமாய். (ஒருபக்கம் நிற்கவல்லார்க்கு) ஸம்ஸாரிகளோடுள்ள உறவைக் கலசாதே அவ

(ஒருக்கடுத்து வலிக்க) என்றது - ஒரு பார்ஶ்வமாக விழுக்கவென்றபடி. மிழற்ற வென்றதினர்த்தம் (அலமாவாநிற்கும்) என்றது. ... (கூ)

மூ.— [ரான்மேல்
செத்துப்போவதோர்போது நினைந்து செய்யுஞ்செய்கைகள் தேவபி
பத்தராயிறந்தார்பெறும்பேற்றைப்பாழித்தோள்விட்டுசித்தன்புத்தூர்க்கோன்
சித்தம்நன்கொருங்கித் திருமாலைச்செய்தமாலையிவைபத்தும் வல்லார்
சித்தம்நன்கொருங்கித் திருமால்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வல்லாருமாய். (ஒரு பக்கம் நிற்கவல்லார்க்கு) ஸம்ஸாரிகளோ டுள்ளவுறவைக்கலசாதே இவனேயாகப்பற்றி நிற்கவல்லார்க்கு. (அரவதண்டத்திலுய்யலுமாமே)யமபடரையும் அவர்கள்க்ரூரமான தண்டங்களையும்தப்பி உஜ்ஜீவித்துப்போகலாம். (௧)"மாதாவினைப் பிதாவைத்திருமாலைவணங்குவன்" என்றும் (௨)"சேலேய் கண்ணிய ரும்பெரும் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையும் அவ ரே"என்று பற்றுமவர்க்கு உஜ்ஜீவித்துப்போகலாமென்கிறார். (௯)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழியை அப்யஸித்தவர்கள் ஸ்ரீ யஃபதிபக்கலிலே பெரியாழ்வார் பெற்றவரிசைகளை பெறுவார்க ளென்கிறார்.

ஸ்வா;—(செத்துப்போவதோர் போது நினைந்து) ஶரீராவ ஸாநஸமயத்திலே யமபடர்செய்யும் செயல்களை நினைத்து. (தேவ பிரான் மேல்பத்தராய்) அயர்வறுமமரர்களதிபதிபக்கலிலே ப்ரே

மனேயாகப்பற்றி நிற்கவல்லார்க்கு. (அரவதண்டத்திலுய்யலுமாமே) யமபடரையும் அவர்கள் க்ரூரமான தண்டங்களையும் தப்பி உஜ்ஜீ வித்துப் போகலாம். (௧) "மாதாவினைப்பிதாவைத்திருமாலை வண ங்குவனே" என்றும், (௨) "சேலேய் கண்ணியரும்பெரும்செல்வ மும் நன்மக்களும், மேலாத்தாய்தந்தையுமவரே" என்றும் பற்றி னவர்க்கு உஜ்ஜீவித்துப்போகலா மென்கிறார். (௯)

அவ;—நிகமத்தில்,இத்திருமொழியை அப்யஸித்தவர்கள், ஸ்ரியஃ பதிபக்கலிலேபெரியாழ்வார்பெற்றவரிசைகளைப் பெறுவரென்கிறார்.

வ்யா;—(செத்துப்போவதோர் போது - செய்யும் செய்கை கள்-நினைந்து) சரீராவஸாநஸமயத்தில யமபடர்செய்யும் செயல்களை நினைத்த. (தேவபிரான்மேல் பத்தராய்) * அயர்வறுமமரர்களதிபதி

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (செத்தித்யாதி) பாழித்தோ ளித்யாதியைக் கடாக்ஷித்தலதாரிகை (நிகமத்திலித்யாதி).

---

(௧) திருவி-௯௫. (௨) தி-வாய்-௫-௧.

மத்தைப்பண்ணி. (இறந்தார் பெறும் பேற்றை) பக்தராய், பின்பு இறந்தார் பெறும்பேற்றை (பாழித்தோள் விட்டுசித்தன்) ஸம்ஸாரத்தை வென்ற மிடுக்கையுடையதோள்களை யுடையவராழ்வார். சரமகாலத்திலே இவர்களைப்போலே பக்தியுண்டாகையன்றிக்கே ஹதாமநோரதம் பண்ணும் நித்யஸூரிகளைப்போலே யிருக்கிற வாழ்வாரை ஸ்வாமியாகப் பற்றியிருக்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருடையருமாய் "ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தை யருமாய்" என்கிறபடியே கரணத்ரயமும் புறம்படபோதல், கலந்திருத்தல் செய்யாதே. (திருமால் மேல் சென்ற சிந்தை பெறுவர்தாமே) ஸ்ரிய:பதிவிஷயமாகச் சொன்ன விப்பத்துப் பாட்டுமப்ப்யஸித்தவர்கள் ஆழ்வாரைப் போலே கரணத்ரயமுமொருபடிப் படவுடையராவர்கள். (௧௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பக்கலிலே ப்ரேமத்தைப்பண்ணி. (இறந்தார் பெறும்பேற்றை) பக்தராய், பின்பு இறந்தார் பெறும்பேற்றை. (பாழித்தோள் விட்டுசித்தன்) ஸம்ஸாரத்தைவென்ற மிடுக்கையுடைய தோள்களையுடைய ஆழ்வார். (புத்தூர்க்கோன) சரமகாலத்திலே அவர்களைப்போலே பக்தியுண்டாகையன்றிக்கே, ஹதா மநோரதம் பண்ணும் நித்யஸூரிகளைப்போலே யிருக்கிற ஆழ்வாரைஸ்வாமியாகப் பற்றி யிருக்கும் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரையுமுடையரானவர்.

(சித்தம் நன்கித்யாதி) "ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகி" என்கிறபடியே கரணத்ரயமும் புறம்புபோதல் கலந்திருத்தல் செய்யாதே ஸ்ரிய:பதிவிஷயமாகச் செய்த இப்பத்துப்பாட்டும் அப்யஸித்தவர்கள். (சித்தம் நன்கொருங்கித் திருமால்மேல் சென்ற சிந்தை பெறுவர்தாமே) ஆழ்வாரைப்போலே கரணத்ரயமும் ஒருபடிப்பட வுடையராய், ஸ்ரிய:பதிபக்கலிலே சென்ற மநஸ்ஸை யுடையராவர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

க்ஷத்ரியரல்லாதவராகையாலே தோள் மிடுக்கைச் சொல்லககூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (ஸம்ஸாரத்தையித்யாதி). விட்டுசித்தனென்றபதத்தின் யோகார்த்தத்தையும் கூட்டியர்த்த மருளுகிறார் (சரமகாலத்திலேயித்யாதி).

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து அஞ்சாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்,
பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி
காசும் கறையுடைப்ரவேசம்.

ஸ்வா;—நாவகாரியத்திலே, ப்ராப்யாநுரூபமானபக்தியோடே
திருநாம விசேஷங்களைஆசார்ய முகத்தாலறிகையன்றிக்கேதந்தா
முடைய தர்மவீர்ய ஜ்ஞாநத்தாலே பிறந்த வெளிச்செறிப்புக்
கொண்டு திருநாமங்களை ஒரு போகியாகச்சொல்லி நிர்ணயித்துப்
பரிகணித்து ஊர்த்த்வகதியிலே பர்வக்ரமமாகப்போய் ஒருநிபுணா
சார்யமுகத்தாலே அடிமைத்தொழிலிலே திருநாமங்களைச்சொல்லி
மூளாதவளவேயன்றிக்கே நின்றநிலை தெரியாமல் நிற்க, நிலையின்றி
யேறினவழியே மீளுவாரைப்போலன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞா
நந் தன்னாலே யேறி நிபுணாசார்யனைக்கிட்டி அடிமைத்தொழிலிலே
மூண்டுமூண்டு திருநாமவாசியறிதல், உபதேஶகம்யஜ்ஞாநத்தாலே
இவர்களுடைய சரமத்தை ப்ரதமமாக்கி அடிமையாய்த் திருநாமம்
சொல்லுவாரையும் அடைவிலே அருளிச்செய்தார்.

இவ்வடைவிலே திருநாமம் சொல்லவல்லார் செத்துப்போவ

காசுங்கறையுடை ப்ரவேசம்.

அவ.— * நாவகாரியத்திலே, பகவத்விமுகராய்த் தம்மாலே
நிந்திதரானவர்களையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே அவர்க
ளைக் குறித்து ஹிதத்தை உபதேசிப்போமென்று பார்த்து, (க)
"மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடுமாள்வதுவலமே" என்கிறபடி
யேசரமதசையிலேயாகிலும்பகவத்ஸமாஶ்ரயணத்தைப்பண்ணினால்
தப்பாமல் உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி யிருக்கையாலே, இந்தவாசியை
அவர்களுக்கறிவித்தால், சேதநராகையாலே பகவத்ஸமாஶ்ரயண

காசும் கறையுடைப்ரவேசம்;—கீழில் திருமொழியிலே ஸம்ஸாரிகளைக்
குறித்து சரமகாலத்திலே எம்பெருமானை நினைத்துத் திருநாமங்களைச் சொ
ன்னால் உஜ்ஜீவிக்கலாமென்று உபதேசித்து, அதுக்கு மாட்டாதவர்களைக்
குறித்து நீங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கு அவன் திருநாமங்களைச் சாற்றி
வாயாரவழைத்தால் உஜ்ஜீவிக்கலாமென்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி
யைக்காட்டுகைக்காக பரோபதேசத்துக்கு ப்ரஸக்தியை யருளுகிறார் (நாவ

(க) தி-வாய்-க-ங-அ.

தோர் போதை இப்போது இப்போதென்று நினைத்து பக்திபார வஶ்யத்தாலும் கைங்கர்யம் தேஶகாலாவஸ்தா ரூபமாகச்செய்யுமடைவறிந்து செய்துபோருமவர்கள் ஶரீராவஸாநத்திலே பெறும் பேற்றை ஆசைவாயிலே அருளிச்செய்தார்.

த்திலேயிழிவர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "ப்ராக்ருதவிஷயங்களிலுண்டான ஆசையாலே அவற்றின் பக்கலிலேசென்ற நெஞ்சையுடையராய் அவற்றின் பேரைச்சொல்லி, பின்னை அதுதானும் மாட்டாதே கலங்கி முடிந்து போங்காலத்திலே அவற்றின் பேர்களைச்சொல்லாமல் பகவந்நாமத்தைப் பேசுமவர்கள்பெறும் பேற்றின்கனம்நம்மால்சொல்லித்தலைக்கட்டப்போகாது" என்றுதொடங்கி, அந்திமதசையில்வரும் க்லேசபரம்பரைகளையும், அத்தசை வருவதற்குமுன்னே ஏதேனுமொருவழியாலேயாகிலும் பகவத்ஸமாஶ்ரயணத்தைப் பண்ணிஶரீரத்தை விட்டால் அதிக்ரூரமாக யமபடர்பண்ணும் தண்டங்களையும் தப்பி அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்திலேபோய் பகவதநுபவ~~த்தைப்பண்ணி~~ புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யஸூரிகள் திரளிலே கூடியிருந்து வாழலாமென்னுமிடத்தை அவர்கள் நெஞ்சிலேபடும்படியாகவுன்ற உபதேசித்தார் - கீழ்திற்றிருமொழியில்.

இப்படி இதரவிஷய ஸங்கமற்று பகவத்ப்ரேமபூர்வமாக அவன் திருநாமங்களைப் பேசத்தக்க பரிபாகமில்லாதாரையும் ஒருவழியால் அவன் திருநாமத்திலே அந்வயித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, த்ருஷ்டப்ரயோஜநங்களை நச்சி, பெற்ற பிள்ளைக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களின்பேரை யிடுமவர்களைக்குறித்து, நீங்கள் இப்படி ப்ராக்ருதவிஷயங்களின் பேரிட்டால் இம்மையில் நீங்களாசைப்படுகிற க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்கள் தானும்ஸித்திப்பது பணியில்லை; மறுமைக்குத்தானே யொன்

காரியத்திலித்யாதி). (பகவந்நாமங்களையே பேசுமவர்கள்) என்றதுக்குஇதுவுமொரு ஸமாஶ்ரயணமென்று கருத்து.

(ப்ராக்ருதவிஷயங்கள்)என்றது-உபகரிக்கும்பாமரரான மநுஷ்யர்களென்றபடி. (இம்மையிலே) இஜ்ஜந்மத்திலே. (மறுமைக்கு) அத்ருஷ்டத்துக்கு.

இப்படி திருநாமம் சொல்லுமடைவறியாதவர்களையும் ஒரு வழியே யறிவிப்பதாகவும் தம் அபிமாநத்திலே சேர்ப்பதாகவும் திருவுள்ளம்பற்றியருளிநெஞ்சிளகியிருப்பாரும்பாரதந்த்ர்யத்திலே ஒருபடிப்பட்டிருப்பாரும் ஸ்த்ரீகளாகையாலே,(க)[நஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த்ர்ய-நஸ்த்ரீஸ்வாதந்த்ர்யம்] ஸ்த்ரீகளுக்கு ஒருகாலும் ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லை. கந்யகையானபோது மாதாபிதாக்கள் கீழே நின்றும், பின்பு பர்தாவின் கீழேநின்றும், பர்தா பாணிக்ரஹண ஸமயத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை குலைந்தாலும் தான்படி கடவாமல் கிடந்தும், அவன் தர்மத்திலே ஒருப்பட்டபோது தான் ஸஹதர்மசாரியுமாய், அவனுடைய நியதாநியதங்களைப் பாராமல் பாதிவ்ரத்யத்தாலே அத்யந்த பரதந்த்ரையுமாய் இவனுடைய வியோகத்தில் புத்ராதிகள் கீழேஒதுங்கியும், அதில்லையாகில்பின்னையும் மாதாபிதாக்கள் ஜ்ஞாதிவர்கஸம்பந்திகளில்லையாகில் லோகாபவாதத்தின் கீழே ஒதுங்கியும் போருகையாலே பித்ராதிகளிலும் காட்டில் மாத்ருவர்கத்துக்கு, புத்ராதிகளைத் திருநாமம் சாத்தினால் நிரயநிஸ்தாரகமான அநிஷ்டநிவ்ருத்தி-"நம்பிகாள் நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்" என்று முற்பட இவர்களுக்குக் கண்ணழிவற ஸித்திக்குமென்று திருநாம ப்ரபாவத்தை இதர ஸம்பந்தரஹிதமாக்கி வைத(ய) மாகவருளிச் செய்கிறார். ....

அவ;—முதற்பாட்டு. (காசித்யாதி), ஆபாஸமான பேர்களை நச்சி நீங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளை இதரர்பேரிட்டு நரகாத்மாவாய்ப் போகாதே எல்லாரையும் பெற்றவர்களைப்பெற்றவன்பேரிட்டால்,

---

றுக்கும் உறுப்பன்று, ஆனபின்பு அத்தைவிட்டு பிக்ஷைபுகுந்தாகிலும்ஜீவித்துத் தன் திருநாமத்திலே அந்வயித்தாருடைய ஸகல க்லேஶங்களையும்போக்கும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தை, நீங்கள் பெற்றபிள்ளைக்கிட்டுவாயாரவழைத்து ப்ரீதராயிருங்கோள்: இவ்வளவேபற்றாசாக அந்தப்பிள்ளையுடைய மாதாவானவள் (உ) "ஜநநீக்ருதார்த்தா - ஜநநீ க்ருதார்த்தா" என்கிறபடியே நரகத்திற் புகாமல் உஜ்ஜீவித்துப்போமென்று ஒருகால்போலே ஒன்பதின் காலுபதேசித்து, பகவந்நாமங்களை யிடும்படியாக அவர்கள் நெஞ்சைத் தெளிவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். .... (*)

(க) மநுஸ்ம்ருதி. (உ)

மூ.—காசுங்கறையுடைக் கூறைக்குமங்கோர் கற்றைக்கும்
ஆசையினு லங்கவத்தப் பேரிடுமாதர்காள்
கேசவன் பேரிட்டு நீங்கள்தேனித் திருமினே
நாயகன் நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். (௧)

யமவஶ்யதைதவிரும், பின்னைஊர்த்த்வகதியைப்ராபிக்கவுமாமென்று உபதேசிக்கிறார்.

ஸ்வா;—(காசித்யாதி), நாலிரண்டு காசுகிடைக்குமென்றும், ஒருதலைக்கறைச்சீரை கிடைக்குமென்றும், அங்கே பின்னையும் ஒரு கோட்டை நெல் ஒருகட்டுக்கற்றைக்கு ஒரு பொய்த்தரவும் கிடைக்குமென்றும்ப்ரத்தையாலே, (அங்கவத்தப்பேரிடுமாதர்காள்) அங்கவத்தப்பேரென்று -ஸமஸ்த பதமானபோது மிகவும் பொல்லாப் பேரளவிலே நிற்கும். அங்கென்றும் அவத்தமென்றும் பதமான போது, அங்கென்றவஸ்துக்கள் விலங்கிப்போமிடங்களிலேவஸிக்

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (காசித்யாதி) பிறர்பேரிடுகிறது - அவர்களுக்கு உத்தேஶ்யராய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவன்றே; அத்ருஷ்டப்ரயோஜநத்துக் காகவுமன்றே; த்ருஷ்டப்ரயோஜநங் களில் சிலவற்றை நச்சியிறே. ஆகையால், நாலிரண்டு காசுகிடைக்குமென்றும், தலைகளில் கறையையுடைத்தாயிருப்பதொரு சீரைகிடைக்குமென்றும், அங்கே ஒருகட்டுக்கற்றை கிடைக்குமென்று முண்டான வாசையாலே. உங்களுடைய ஆசையொழிய அதுதான் ஸித்திக்கிலுமாம், ஸித்தியாதொழியிலுமாம், என்னும் படியிறே அவர்கள் லுப்ததையிருக்கும்படி. (அங்கவத்தப்பேரிடும் ஆதர்காள்) ப்ராக்ருதரானவர்கள் பக்கலுண்டான ஹேயமான நாமங்களையிடும் அறிவுகேடர்காள். “அங்கு” என்று இவர்கள் உபகாரமாக நினைத்திருக்கும் விஷயங்களினுடைய க்ஷுத்ரதையைச் சொல்லுகிறது. அவர்கள் தான் க்ஷுத்ரராானாலும்

அரு;—முதற்பாட்டு. (காசுமித்யாதி)(தலைகளில்) தலைப்புக்களில். (கறை) கம்பி. “கற்றைக்கும் அங்கவத்தப்பேரிடும்” என்னுதே ஆசையினுலென்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (உங்களுடையவித்யாதி). கொடுக்குமவனவத்தப் பேரென்னுதே அங்கென்று - ஔதாஸீந்யம் தோன்ற வருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அங்கித்யாதி). (உபகாரமாக) என்றது-உபகாரகங்களாக

குமவர்களைக் காட்டும்; அவத்தமென்றபோது அங்குள்ளவர்களும் பேர் சொல்லக்கூசும்படியான துர்நாமங்களைக்காட்டும். (ஆதர் காள்) அறிவுகேடர்காள்.

(கேசவன்பேரிட்டு) ஸர்வகாரணபூதனாய் க்லேசநாசகனாயிருக்கிறவனுடைய பேரிட்டு, கேசவாவென்றழைத்து, (நீங்கள் தேனித் திருமினோ) நீங்கள் அந்தப்பிள்ளை யளவிலே ஸ்நேஹித்து ஸந்தோஷத்தோடே யிருங்கோள். (தேனிக்கை) ஸ்நேஹிக்கை. (நாயகன் நாரணன்) நாயகன்-ஸர்வசேஷி. (நாரணன்) ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன். (தம்மன்னை நரகம்புகாள்) தம்மன்னை - தன்னன்னை.

நாமந்தான் நன்றாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுவும் தீயதாயிருக்குமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது - "அவத்தப்பேர்" என்று. ஆதர்-குருடரும், அறிவிலோரும்.

(கேசவன்பேரிட்டு.)(க) "கஐதிப்ரஹ்மணோநாமேசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் । ஆவாமங்கஸம்பூதௌ தஸ்மாத்கேசவ நாமவாந் - க இதிப்ரஹ்மணோநாம ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம்-ஆவாம் தவாங்கேஸம் பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந்." என்கிறபடியே - ஸர்வகாரண பூதனாய், (உ) "கேஶவ: க்லேஶநாஶந: கேசவ: க்லேஶநாஶந:" என்கிறபடியே-க்லேசநாசனாயிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு "கேசவா" என்றழைத்து. (நீங்கள் தேனித்திருமினோ) நீங்கள் அந்தப் பிள்ளையளவிலே ஸ்நேஹித்து ஸந்தோஷத்தோடே யிருங்கோள். தேனித்திருக்கையாவது-இனியராயிருக்கை. (நாயகன் நாரணன்) "நாயகன்" என்றது - ஸர்வசேஷியென்றபடி, "நாரணன்" என்றது - ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனென்றபடி. இத்தால் - ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்கீடான ப்ராப்தியையும் குணயோகத்தையு முடையவனென்கை. (தம்மன்னை) தாயாரானவள். * "தமப்பன்" என்னுமாபோலே, "தம்

மென்றபடி. (நாமம் நன்றாயிருக்கை) என்றது - அவர்களுடைய பேர்தான் பகவந்நாமமாய் அத்ருஷ்டப்ரதாநமாயிருக்கை யென்றபடி.

கேசவன் பேரானல் ப்ராப்தமுமாய் மஹாபலப்ரதமுமாயிருக்குமென்றருளிச்செய்கிறார் (கஇதித்யாதி) நாயகனை நாராயணன் பேருடைய பிள்ளைக்குத்தமன்னையென்று ஸப்தார்த்தம் விவக்ஷிதமாகையால், நரகம்புகாளென்ற

(க) (உ) நாரஸிம்ஹபு.

மூ.—அங்கொரு கூறையரைக்குடுப்பதனாசையால்
மங்கியமானிடசாதியின் பேரிடுமாதர்காள்
செங்கணெடுமால் சிரீதராவென்றழைத்தக்கால்
நங்கைகாள் நாரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். (௨)

நரகம்புகாள்-பிள்ளைக்கு நாராயணனென்று பேராகில் அவனைப் பெற்றவளுக்கு எங்ஙனே யமவஶ்யதை கூடுவது; பிள்ளைபெற்று நாராயணனென்று பேரிட்டது யமவஶ்யதை கூடுகைக்கோ; அன்றிக்கேதம்மன்னையென்று-நாராயணனுடையமனையிலுள்ளார் நாராயணனென்றழைக்கையாலே இப்படி அழைத்தவர்களெல்லார்க்கும் யமவஶ்யதையில்லை. ஆகையாலே நரகம்புகார்களென்று சொல்விரித்ததாகவுமாம். கேசவனென்றது-நாராயணனளவில்பர்யவஸிக்கும் பேரிடும் மாதர்காளென்னவுமாம்; நங்கைகாளென்னுமாபோலே.

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (அங்கித்யாதி). அங்கென்று-ஸூத்ராஸ்த்தர் வர்திக்கிற தேசத்தைக்காட்டுகிறது. ஒரு கூறையென்று ஹேயமாய்கொள் கொடைக்†காற்றிப்போராதென்கிறது,

---

மன்னை" என்கிறது. (நரகம்புகாள்) பிள்ளைக்கு நாராயணனென்று பேராகில் அவனைப்பெற்றவளுக்கு எங்ஙனே யமவஶ்யதைகூடுவது. பிள்ளைபெற்று "நாராயணன்" என்று பேரிட்டது யமவஶ்யதை கூடுகைக்கோ. பெற்ற வருத்தமும் பிள்ளையளவில் ஸ்நேஹம் மிக்கிருப்பதும் மாதாவுக்காகையாலே - இவளை ப்ரதானையாகச் சொல்லுகிறது. இப்படிபேரிட்டழைத்து, பிள்ளையளவிலே ஸ்நேஹித்துப் போரும் பித்ராதிகளுக்கும் இப்பேறு ஒக்குமிறே. (௧)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (அங்கொருகூறை யரைக்குடுப்பதனாசையால்) அங்கே பெற்று ஒருபுடவை அரைக்கு உடுக்கவேணுமென்னும் ஆசையாலே. இவ்விடத்திலும் "அங்கு" என்று உபகாரவிஷயத்தினுடைய க்ஷுத்ரதையைச் சொல்லுகிறது. "ஒரு

துக்கு பாவமருளுகிறார் (பிள்ளைக்கித்யாதி). நாரணன் தமப்பனென்றே தம்மன்னை யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் காட்டுகிறார் (வருத்தமுமித்யாதி). ஆனால் தமப்பன் முதலானார்க்கு இப்பலமொக்குமோ வென்னவருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி)

அரு,—இரண்டாம்பாட்டு. (அங்கொருவித்யாதி) அங்கென்ற வநந்தரம் பெற்றென்றத்த்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (அங்கித்யாதி).

---

† (பா) மாற்றப்போகாது,

நன்றென்று மேல்புடவையும் தலைச்சீரையும் புறம்பே தேடவேணு மென்கிறது. (ஆசையால்) இவனுக்காசையும் அவனுக்குநிராசையு மாயிறே யிருப்பது. (மங்கிய மானிடசாதியின் பேரிடுமாதர்காள்) ஹேயராய்ச் செத்துப்போனவர்களுடைய "உங்களையாண்டார், அப்பாண்டார், ஐஎிபிளி" என்றாப்போலே சிலபேர்களையிட்டுச் சென்றுலாகிலும் சிலதருமோவென்று பேரிடுமல்பார்காள்.

(செங்கணெடுமால் சிரீதராவென்றழைத்தக்கால்) இப்படிப் பேரிட்டுஅழைத்தக்கால், (நங்கைகாள்)(க) "ஷ்ரூவஷாயயிதாரஜமகூ

கூறை" என்றும், "அரைக்குடுப்பது"என்னும் சொல்லுகையாலே, அரைக்குஉடுக்கும் சீரைக்கு இணைச்சீரை வேறே தேடவேணு மென்கை. "ஆசையால்" என்கையாலே-அதுதானும் உங்களாசை யேயுள்ளது, கிடைக்கிலுமாம், கிடையாதொழியிலுமாமென்கை. (மங்கியமானிடசாதியின்பேரிடு மாதர்காள்) (உ) "சுவைஷ்வ - அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அழிந்துகிடக்கிற மநுஷ்யஜாதியுடைய பேரையிடாநிற்கும் அறிவுகேடர்காள். (ங) "ஆன்விடை யேழன் றடர்த்தாற் காளானாரல்லாதார் மானிடவரல்லர்" என்னும்படி யானவர்கள் பேரையிறே யிடுகிறது. த்ருஷ்டத்துக்கும் அத்ருஷ் டத்துக்கும் உறுப்பன்றிக்கே யிருக்கிறவர்கள்பேரை யிடுகிறது உங்களறிவுகேடிறே.

(செங்கண் நெடுமால் சிரீதராவென்றழைத்தக்கால்) வகுத்த சேஷியானவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, "செங்கணெடுமாலே" "சிரீதரனே" என்று அழைத்தால். "செங்கணெடுமால்" என்றது - வாத்ஸல்யப்ரகாசகமான திருக்கண்களையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் மிக்கவ்யாமோஹத்தையுமுடையவனென்கை. அன்றிக்கே, "மால்" என்றது - பெரியோனென்றபடியாய், * நெடுமையால் - ஸர்வாதி கத்வம் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அப்போதைக்கு, "செங்கண்" என்றது - ஐஸ்வர்யத்துக்குஸூசகம். "சிரீதரா" என்றது-கீழ்ச்

(இணைச்சீரை) மாறியுடுக்கும் புடவையும், மேலுக்குப்போகடும் புடவையும். அறிவுகேடெப்படி யென்னவருளுகிறார் (ஆன்விடையித்யாதி). கீழ்வாக்யவிவ ரணம் (த்ருஷ்டேத்யாதி).

செங்கணெடுமாலென்றதினிரண்டார்த்தத்தைத்திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (வகுத்தவித்யாதி).

(க) (உ) தை-ஆ- (ங) தி-மொ-௧௧-௭-௬.

மூ.—உச்சியிலெண்ணெயுஞ் சுட்டியும் வளையுமுகந்து
எச்சம் பொலிந்தீர்கா ளென்செய்வான் பிறர்பேரிட்டீர்
பிச்சைபுக்காகிலு மெம்பிரான் திருநாமமே
நச்சுமின்நாரணன் றம்மன்னை நரகம்புகாள். (௩)

ஸ்த்ரீப்ராயமிதரஞ்ஜகத்'' (க) "நாவலம் பெரியதீவினில் வாழும் நங்கைமீர்'' என்று எல்லாரையும் ஸ்த்ரீகளாகச் சொல்லுகையாலே நங்கைகாளென்கிறார். (நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்) நாராயணன் தாயார் நரகம்புகாள்.

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (உச்சியித்யாதி) பேரிட்டாலும் பிள்ளைதலைக்குத் துளி யெண்ணெய் கிடைக்குமத்தனையல்லது இட்டவர்கள் தலைக்குக்கிடையாதிறே. (சுட்டியும்வளையும்) உங்களுகப்பிறே. (எச்சம்பொலிந்தீர்காள்) எச்சம்-பிள்ளை - பிள்ளை பெற்று இருவர் பலராய்ப்பொலிந்தீர்காள். (உ) "ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி-ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி'' (என்செய்வான்பிறர் பேரிட்டீர்) இந்தப்பிள்ளையை முழுக்கரக்ஷித்துத் தலைக்கட்டவல்லரென்றோ; உங்கள் மிடிதீர்க்கவல்லரென்றோ, அவர்கள் தங்கள் மிடிதீர்ந்து

சொன்ன இரண்டு யோஜனைக்கும் பொது. நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கு முடலாயிறே லக்ஷ்மீஸம்பந்தந்தானிருப்பது (நங்கைகாள்) சொன்னவை யறியத்தக்க பூர்த்தியை யுடையவர்களே. (நாரணன் றம்மன்னை நரகம்புகாள்) பூர்வவத்... ... (உ)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (உச்சியிலெண்ணெயும் சுட்டியும்வளையும்) பிள்ளைக்கு உச்சியிலே தடவத்தக்க எண்ணெயையும், நெற்றியிலே அலங்காரமாகத் தூங்கும்படி கட்டத்தக்க சுட்டியையும், கைக்கு அலங்காரமாக இடத்தக்க வளையையும். இத்தால் - பிள்ளை தலைகாயாமல் தப்புகைக்கு எண்ணெய் பெறலாம், பிள்ளைப்பணிகளானவை பெற்றுப்பூட்டலாமென்றாய்த்து-பிறர் பேரிடுகையிலிழிகிறது. (உகந்து) இவற்றை யாசைப்பட்டு, இவர்களாசையேயொழிய இதுதானும் கிடையாதபடியிறே எதிர்த்தலையில் லுப்ததை பார்த்தாலிருப்பது. (எச்சம்பொலிந்தீர்காள்) பிள்ளைபெற்று அபிவ்ருத்த(ஃ)ரானவர்களே! எச்சம்-ஸந்தாநம். (என்செய்வான் பிறர்

அரு,—மூன்றாம்பாட்டு. (உச்சயித்யாதி) ஒருமுட்டை யெண்ணெய்க்கும் ஒரு சுட்டிக்கும் பேரிடுவரோ வென்னவருளுகிறார்(இத்தாலித்யாதி).

(க) ௩-௬-க, (உ) மந்த்ரப்ரஶ்நம்,

நின்றது கண்டோ? லோகாபவாதம் தீருமென்றே? நிரயநிஸ்தாரகராவரென்றே. பிறரென்று-உறவறுத்து வைத்தாரிறே.

(பிச்சையித்யாதி) ஒருப்ராஹ்மணன் தன் பிள்ளையைப்பேரிடுகிற ஸமயத்திலே ஐஸ்வர்யம்தர வல்லானொருவன் பேரிடவேணுமென்ன, "வைஶ்ரவணன் பேரையிடு" என்றவளவிலே "ஐளிபிளி" என்றிட்டு அழைத்து உஜ்ஜீவிப்பதில் நாராயணனென்கிற திருநாமத்தைச்சாத்தி பிக்ஷைபுக்கு ஜீவிக்கிறேனென்றானென்று பிள்ளையருளிச் செய்வரென்று ஆச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்வர். (எம்பிரான் திருநாமமே நச்சுமின்) இதரர் பேரிடுவதில் எனக்கு ஸ்வாமியானவன் திருநாமத்தை பக்தியோடே சாத்தியழையுங்கோள். வர்ணாஶ்ரமதர்மம் வைதமான வோபாதி இதுவும் வைதமாக இடுங்கோள். ஆகிலு மென்பாரென்னென்னில், வர்ணாஶ்ரமதர்மிகளுக்கு ஜந்மாந்தரஸித்தமான புண்யபாபபலங்களை புஜிக்க விதித்த வோ

பேரிட்டீர்). இந்தப்பிள்ளையை முழுக்கரக்ஷித்துத் தலைக்கட்டவல்லரென்றோ; உங்கள் மிடிதீர்க்கவல்லரென்றோ; அத்ருஷ்டத்துக்குத் தான் உறுப்பாவரென்றோ; ஏதுக்காகப் பிறர் பேரிட்டீர்.

(பிச்சைபுக்காகிலும்) நாடுபரப்புண்டே, அதிலே பிக்ஷையைப் புகுந்து ஜீவித்தாகிலும். (எம்பிரான்திருநாமமே நச்சுமின்) எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய திருநாமத்தையே விருப்பத்தோடே சாத்தியழையுங்கோள். "ஒருப்ராஹ்மணன், தன்பிள்ளையைப்பேரிடுகிற ஸமயத்திலே, 'ஐஶ்வர்யம் தரவல்லானொருவன் பேரிடவேணும்' என்ன; 'வைஶ்ரவணன் பேரையிடு' என்றவளவிலே, 'ஐளிபிளி' என்று இட்டு அழைத்து ஜீவிப்பதில் 'நாராயணன்' என்கிற திருநாமத்தைச்சாத்தி, பிக்ஷைபுக்கு ஜீவிக்கவமையு மென்றான்" என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்ததாகப் பிள்ளையருளிச் செய்வர். இத்தால்-பிக்ஷையைப் புகுந்தாகிலும் என்னுடைய நாதனானவனுடைய திருநாமத்தையே நான் சொன்னபடியே-உங்கள் பிள்ளைக்குவிரும்பியிடுங்கோள்; பிக்ஷைபுகவேண்டாதபடித்ருஷ்டமும்

(ஆச்சான்பிள்ளை) நாலூராச்சான்பிள்ளை. (பிள்ளை) என்றது - திருவாய்மொழிப்பிள்ளையை. ... ... (ரு)

மூ—மானிடசாதியில் தோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை
மானிடசாதியின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை
வானுடைமாதவா கோவிந்தா வென்றழைத்தக்கால்
நானுடைநாரணன் றம்மன்னை நரகம்புகாள். .... (௪

பாதி உங்களுக்கும் அந்நேர்வரும்; அதுபோராதாகில் பிக்ஷையைப் புக்காகிலும் ஜீவித்து எம்பிரான் திருநாமத்தையே நச்சுமின். (௩)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (மானிடவித்யாதி) மநுஷ்யஜந்மத்தில் பிறந்தமநுஷ்யஜந்மத்தை மநுஷ்ய ஜந்மத்தின் பேரிட்டால், மறுமைக்கு என்னப்ரயோஜநமுண்டு--வருகிற ஜந்மத்துக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டாம்.

(வானித்யாதி) நித்ய விபூதியையுடைய ஸ்ரீமானே! லீலாவிபூ

அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே ஸித்திக்குமென்றுகருத்து. நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். ஆகையாலே அத்ருஷ்டத்தில் தானே குறையில்லையென்கை. (௩)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மானிடசாதியில் தோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை) மநுஷ்யஜாதியில் உத்பந்நமானதொரு மநுஷ்ய ஜந்துவை. ஆத்மாகர்மாநுகுணமாக தேவாதியோநிகள் தோறும் பிறக்கக்கடவதாகையாலே, புண்யபாபங்களிரண்டையும் அநுபவிக்கைக்கும் ஆர்ஜிக்கைக்கு முறுப்பாகவாய்த்து மநுஷ்யயோநியிலே பிறந்தது. ஆகையால் இப்படியிருக்கிற மநுஷ்யஜாதியிலே உத்பந்நமானதொரு ஜந்துவை. (மானிடசாதியின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை) த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தை நச்சி, கர்மவஶ்யமான மநுஷ்ய ஜாதியிலே ஒன்றின்பேரிட்டால் ஐஹிகத்தில் சில ப்ரயோஜநம் ஸித்தித்ததாகிலும் மறுமைக்கு ஒருப்ரயோஜநமில்லை. மறுமையாவது-அத்ருஷ்டம்.

(வானுடையித்யாதி) தன்னோடு ஸம்பந்தித்தாரை உத்தரிப்பிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, 'நித்யவிபூதியையுடைய ஸ்ரீமானே!, லீலாவிபூதியை விரும்பி ரக்ஷிக்கிற கோவிந்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மானிடவித்யாதி) மநுஷ்யஜாதியிலே பிறக்கை மநுஷ்யஜாதியின் பேரிடாமைக்கு ஹேதுவாக வேண்டியும், மறுமைபிறந்தவனுக்கு உத்தேஶ்யமென்கைக்காகவு மென்று கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (கர்மேத்யாதி).

"வானுடை" என்றுவிசேஷித்ததுக்குப்பலிதார்த்தம் (உத்தரிப்பிக்கும்)

மூ:—மலமுடையூத்தையிற் றோன்றிற்றோர் மலவூத்தையை.

மலமுடையூத்தையின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை
குலமுடைக்கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைத்தக்கால்
நலமுடைநாரணன் றம்மன்னை நரகம்புகாள். .... (ரு)

தியை விரும்பி ரக்ஷிக்கிற கோவிந்தா வென்றழைத்தக்கால், (நானு டை நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்) (க) "ஸஹஸ்ரமெளஸ்ரா நிவ ஊத்ஸ - அஹமர்த்தோ ந சேதாத்மா" என்கிறபடியே அஹமர்த் தத்தையுடையனான நாராயணனென்று பரமசேதநன்பேரிட்ட சேதநனைக்காட்டுகிறது. தம்மன்னை நரகம்புகாள். .... (ச)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மலமித்யாதி) மலத்தையுடைத் தான மலத்திலே தோன்றின மலவூத்தையை, மலமுடை மலத்தின்

தா!' என்று அழைத்தக்கால். (நானுடை நாரணன்) என்னுடைய நாராயணன். "மாணிடசாதி" என்று எடுத்தவதுக்கு நாலாமடி யாகையாலே "என்னுடை" என்கிறஸ்தாநத்திலே, "நானுடை" என்கிறது (உ) "ஊனுடைச்சுவர்வைத்து" என்கிறபாட்டிலே, "நானு டை" என்னுமாபோலே. பகவந்நாமமிட்ட பிள்ளையைச் சொல்லுகி றதா யிருக்கச்செய்தே, "நாயகன் நாரணன்" என்றும் "நானுடை நாரணன்" என்று மருளிச்செய்கிறது, பகவத்விஷயத்தில் தமக் குண்டான ப்ரேமாதிசயத்தாலே. (தம்மன்னை நரகம்புகாள்). (+)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மலமுடையூத்தையில் தோன்றிற் றோர் மலவூத்தையை). (ந) "ஸ்நாயு ஸஸ்ருங் பூய விண்மூத்ர ஸ்நா யுமஜ்ஜாஸ்திஸம்ஹதௌ| தேஹே-மாம்ஸாஸ்ருக்பூய விண்மூத்ரஸ்நா யுமஜ்ஜாஸ்தி ஸம்ஹதௌ-தேஹே" என்கிறபடியே மாம்ஸாஸ்ரு

என்றது, "மா - ஸ்ரீ: - தஸ்யா: - தவ: - பதி: - கோம் - பூமிம், விந்த தி - கோவிந்த:" என்று வியாக்கித்தருளுகிறார் (லீலைத்யாதி), அப்போபேரி ட்ட பிள்ளையைத்தமக்கு நாயகனென்றும் தம்முடைநாரணனென்றும் கௌ ரவமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்னவருளுகிறார் (பகவதித்யாதி)... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மலமுடையித்யாதி) பூயவென்றது - சீ. ஸ்நா யுவென்றது - நரம்பு. மஜ்ஜையென்றது - கொழுப்பு.

(க) ஸ்ரீபாஷ்ய-ஜி. (உ) தி-மொ க-ச க. (ந) வி-பு-க-கள-கரு.

பேரிட்டால் வருகிற ஜந்மத்துக்கு என்னப்ரயோஜநமுண்டு. (குல முடைக்கோவிந்தா கோவிந்தா வென்றழைத்தக்கால்) கோபகுலத்தில் பிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்த கோவிந்தா கோவிந்தா வென்றழைத்தக்கால். ராஜகுலத்திலே அவதரிக்கிலும் கோபகுலமிறே ப்ரதாநமாவது (௧) "கன.றபிஞர்" என்னக்கடவதிறே. கோவிந்தன் பேரிட்ட கோவிந்தன் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தை யுடையளான அந்த நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். .... (௫)

காதி மலயுக்தமாய் ஹேயமாயிருக்கிற ஶரீரத்திலே தோன்றின தொன்றாய், தானும் அப்படியான சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை. காரணகுணமாயிறே கார்யமிருப்பது. உத்பாதகரான மாதாபிதாக்களுடைய ஶுக்ல ஶோணிதங்களாலே பரிணதமான தாகையாலே, உத்பந்நமானஜந்துவினுடையசரீரமும் தத்ஸ்வரூபமாயிருக்குமிறே; அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இப்படியருளிச்செய்தது.

(மலமுடையூத்தையின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை) கீழ்ச் சொன்னபடியே மலத்தையுடைத்தாய் ஹேயமாயிருந்துள்ள ஶரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டிருப்பதொரு கர்மவஶ்ய ஜந்துவின் பேரிட்டால், இம்மையில் சில ப்ரயோஜநங்களுண்டாய்த்ததாகிலும், மறுமையாகிற அத்ருஷ்டத்துக்கு ஒருப்ரயோஜநமில்லை. (குலமுடையித்யாதி) ஹேயப்ரத்யநீகனானவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, கோபகுலத்திலே பிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்த கோவிந்தா! கோவிந்தா!! என்றழைத்தக்கால். (நலமுடை நாரணன்) திருநாமம் சொன்னாரை உத்தரிப்பிக்கும் நன்மையுடையனான நாராயணன். அன்றிக்கே, இப்படி கோவிந்தா கோவிந்தா வென்றழைக்கும் ஸ்நேஹத்தையுடைய திருவுடையளான-நாரணன் தம்மன்னை என்று மேலே கூட்டவுமாம். .... (௫)

(ஹேயப்ரத்யநீகன்) என்றது - கீழ்ச்சொன்னதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந பலித்தவர்த்தம். (திருநாமத்தையிட்டு) என்றது - அழைக்கைக்கு ஹேதுவாக அர்த்தஸித்தார்த்தம். நலமுடையென்றத்தை நாரணனுக்கு விசேஷணமாக வருளிச்செய்து தம்மன்னை யென்றதுக்கு விசேஷணமாகவியருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... ... (௫)

---

(௧) தி-வாய்-௪-௮-௪.

மூ.—நாடுநகருமறிய நாட்டுமானிடப் பேரிட்டுக்
கூடியழுந்திக் குழியில் வீழ்ந்து வழுக்காதே
சாடிறப்பாய்ந்த தலைவா தாமோதராவென்று
நாடுமின் நாரணன் றம்மன்னை நரகம்புகாள். .... (கூ)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (நாடித்யாதி) நாடென்றது-அஜ்ஞ ஜநர. நகரமென்று-நாகரிகராய், ஜ்ஞாதாக்களைக்காட்டும். இவர்களெல்லாரும் அஸாரமென்றறிந்து நெகிழச்செய்தேயும் அத்தை மதியாமை ஹேயமநுஷ்யர் பேரிட்டு, அவர்களோடே கூடி, அவர்கள் பக்கலிலே கால் தாழ்ந்து, அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து, அவர்களறிவு கற்பிக்கும்படி தவற வர்த்தியாதே "சாடிறப்பாய்ந்த தலைவா தாமோதரா" என்று பிள்ளையைப்பேரிட்டு இதுவே நமக்கு ஊற்றமென்று நாடுமின், அந்த நாரணன் தம்மன்னை. .... (கூ)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (நாடித்யாதி) நாட்டிலுள்ளாரோடு நகரத்திலுள்ளாரோடு வாசியற எல்லாரும் "இவன் அஸாதாரணன்" என்று அறியும்படி க்ஷுத்ரமநுஷ்யர் பேரையிட்டு, அவர்களோடே கூடி அவர்கள் பக்கலிலே கால் தாழ்ந்து அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து தவற வர்த்தியாதே. (சாடிறவித்யாதி) ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, சகடாஸுரனை முறியப் பாய்ந்த தலைவனே! தாமோதரனே! என்று வாயார வழைத்துக் கொண்டு திரியுங்கோள். (நாரணன் தம்மன்னை) நாராயணனை வவனுடைய மாதாவானவள் நரகம்புகாள். .... (கூ)

அரு--ஆறும்பாட்டு(நாடித்யாதி)(அஸாதாரணன்)என்றது-இவன் மநுஷ்யன் பேரிட்டுக்கொள்ளுகையாலே அவனுக்கு அஸாதாரணதாஸனென்றபடி. (மானிடப்பேரிட்டு)என்றவிடத்திலேமானிடபதத்தை"கூடி" என்றதோடு மந்வயித்துக்கொள்வது, என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (அவர்களோடேயித்யாதி), அழுந்தியென்றதினர்த்தம் (தாழ்ந்து) என்றது, (அவர்கள் விழுந்த குழியிலே) என்றது-நரகக்குழியிலே யென்றபடி, (தவறிவர்தியாதே, என்றது-பின்னையும் அக்குழியிலுங் காட்டில் அதோகதியிலே நழுவாதேயென்றபடி, நாடுமினென்றதினர்த்தம் (திரியுங்கோள்) என்றது, ... (கூ)

மூ.—மண்ணிற்பிறந்து மண்ணாகும்மானிடப் பேரிட்டங்கு
எண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழை மனிசர்காள்
கண்ணுக்கினிய கருமுகில்வண்ணன் நாமமே
நண்ணுமின் நாரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். .... (எ

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணிற்யாதி) தேஹாபாதாநமான பஞ்சபூதங்களிலும் ப்ராசுர்யமாகத் தோற்றுவது பூம்பம்ஸமாகையாலே ஶரீரத்தை மண்ணென்கிறது. அதிலே பார்த்திவமானரேதஸ்ஸ்ஸமூலமாகப் பிறக்கையாலே மண்ணில் பிறந்தென்கிறது. (மண்ணாகும்) ஶரீராவஸாநத்திலே பின்னையும் மண்ணாய்ப் போகிற அம்மானிடப்பேரிட்டு.

(அங்கெண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழை மனிசர்காள்) அவர்களிடத்திலே கூடி த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களில் விளைவதொன்று

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணிற்பிறந்து)(க)"மண்ணைய் நீரெரிகால் மஞ்சுலாவுமாகாசமுமாம் புண்ணாக்கை" என்கிறபடியே தேஹோபாதாநம் பூதபஞ்சகமேயாகிலும் ப்ரசுரமாயுள்ளது ப்ருதிவீத்ரவ்யமாகையாலே அதில்நின்றும் தேஹத்துக்கு உத்பத்தியாக அருளிச்செய்கிறார். (மண்ணாகும்) தேஹந்தான் உருக்குலைந்தால் கார்யத்துக்குக் காரணத்திலே லயமாகையாலே, மீளவும் மண்ணாய்ப்போகக்கடவதிறே; அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். (மானிடப்பேரிட்டு) ஆக இப்படி மண்ணிலே பிறந்து மண்ணாய்ப்போகாநிற்கும் க்ஷுத்ரமநுஷ்யருடைய பேரையிட்டு. இத்தால் அவர்கள் பரிக்ரஹித்திருக்கிற ஶரீரத்தினுடைய பொல்லாங்கையும் அஸ்திரதையையும் க்ஷுத்ரதையையுஞ்சொல்லி, இப்படியிருக்கிறவர்களுடைய பேரையிடுவதே! என்கிறார்.

(அங்கெண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழைமனிசர்காள்) அவ்விஷயத்திலே ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற அறிவிலி மநுஷ்யர்காள். அதாவது-முன்பு அப்படிச்செய்தால், பின்பு தத்விஷயமாக ஒரு விசாரமுண்டாய் "என்னகார்யம் செய்தோம்" என்று அநுதபிக்க

அரு—ஏழாம்பாட்டு, (மண்ணிலித்யாதி) மானிடவர்தேஹத்துக்கு பூதபஞ்சகமுமுபாதாநமாயிருக்க, ப்ருதிவீமாத்ரத்திலென்னக்கூடுமோ வென்ன ஸம்வர்த பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மண்ணைய்நீரெரியித்யாதி),

(க) தி-மொ-க-க-க

மறியாமல் நிர்பரராயிருக்கும் சபல பாவத்தையுமுடைய மநுஷ்யர்காள்!. (கண்ணுக்கினிய கருமுகில் வண்ணன் நாமமே நண்ணுமின்) காண்கைதானே ப்ரயோஜநமா யிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தை உங்கள் பிள்ளைகளுக்கிட்டு உங்கள் பிள்ளையைச்சேர்ந்து போருங்கோள், அந்த நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். .... (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (நம்பிபிம்பியாதி) "ஐஶ்வர்யத்தால் பூர்ணராயிருக்கிறவர்கள் பேரை எங்கள் பிள்ளைக்கிட்டு நாங்கள் அவர்கள் பக்கலிலே ஜீவநத்தை வாங்கி ஜீவித்தால் என்ன பொல்லாங்குண்டு; நரகஹேதுக்களான கார்யம் செய்யிலன்றோ நரகம் வருவது" என்று ஸம்ஸாரிகளபிப்ராயமாக, "நான் நிஷேதித்த பின்பு செய்விகோளாகில் அநர்த்தபரம்பரைகளாம்" என்ன, "நீர் நிஷேதிப்பதற்கு முன்னே நாங்களறியாத்தனத்தாலே யிட்டபேரை 'என் செய்வான் பிறர்பேரிட்டீர்' என்று நிஷேதித்தால் நாங்கள் ஜீவிக்கும்படியென்? இனிமேல் தவிருமத்தனையன்றோ" என்ன, "அதுவொண்ணாது; பிக்ஷுபுக்காகிலும் ஜீவியுங்கோள், இட்டபேரை மாற்றி எம்பிரான் திருநாமத்தையிடுவதாக ப்ரத்தை பண்ணுங்கோள்" என்ன; இது தன்னையும் மாற்றவேணுமென்றால் செய்வதென்னென்ன; நிஷேதாபாவஸ்த்திதியில் அவதாரணையை ப்ரயோகித்து, தேவதத்தநாமம்-ஆஶ்ரமபேதங்களாலும் தீக்ஷாபேதங்களாலும் ஐஶ்வர்யபேதங்களாலும் ஜாதிவ்யக்தி நாமங்கள் பேதித்தமையைக்காட்டி அவதாரணையைத்தெளிவித்தவராகையாலே "நம்பி பிம்பி" என்று நிஷேதிக்கிறார்.

லாமிறே. அதின்றிக்கே நிர்ப்பரராயிருக்கை - உங்களறிவு கேடிறே யென்கை. (கணணுக்கித்யாதி) வைத்தகண்வாங்காதே கண்டு கொண்டிருக்கும்படி த்ருஷ்டிப்ரியமான காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனுமிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தை நண்ணுங்கோள். அதாவது--அவன் திருநாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்குஇட்டு அழையா நின்றுகொண்டு, அத்திருநாமத்தில் செறிவுடையராய்ப் போருங்கோளென்கை. அந்நாரணன் தம்மன்னை நரகமபுகாள். .... (எ)

நண்ணுதல் நிரந்தரத்த்யாநமாய், அந்தநைரந்தர்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி), ... (எ)

மூ.—நம்பியெம்பியென்று நாட்டுமானிடப் பேரிட்டால்
நம்பும்பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளி லழுங்கிப்போம்
செம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்
நம்பிகாள்நாரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். ... (அ)

(நம்பியித்யாதி). பிம்புக்கொரு பொருளுண்டாகிலாய்த்து நம்பிக்கொரு பொருளுண்டாவது; உங்களபிப்ராயத்தாலே பிம்புக்கொரு பொருளுண்டாகிலும் யோகரூடிப்பேரும் நீங்கள் நினைத்த நம்பில் செல்லாது, ப்ரபஞ்சாவலம்ப ந்யாயத்தாலே சென்றாலும் அந்யாபம் தன்னாலே நாலுநாளிலே அது நழுவிப்போம். நாட்டு மானிடமென்னுமளவே நிலைநிற்பது. நாட்டுமானிடத்தை நம்பி பிம்பியென்னுமவை நிலைநில்லாது, இடாதேகொள்ளுங்கோள். (செம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன்) தாமரை போராமையாலே செம்பெருங்கண்ணனென்கிறார். (பேரிட்டழைத்தக்கால்) இப்படிக்

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (நம்பியித்யாதி). லோகத்தில் "இன்னநம்பி, இன்னநம்பி" என்று ஒரு க்ராமத்துக்கும் ஜநபதத்துக்கும் ப்ரதாநராய் ப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்களுடைய நாமங்களை, த்ருஷ்டப்ரயோஜநங்களை நச்சி, பிள்ளைகளுக்கு இட்டுத்திரியுமவர்களைப் பார்த்தருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா;-(நம்பிபிம்பியென்று நாட்டுமானிடப்பேரிட்டால்) "பிம்பிக்கு ஒரு பொருளுண்டாகிலாய்த்து-நீங்கள் சொல்லுகிற நம்பிக்கும் ஒருபொருளுண்டாவது!" என்றுபேக்ஷித்து, நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒருபிம்பியை யருளிச்செய்கிறார். இப்படி சிலநாட்டிலுண்டான க்ஷுத்ரமநுஷ்யருடைய பேரையிட்டால். (நம்பும் பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளிலழுங்கிப்போம்) 'நம்பி, பிம்பி' என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம் நாலுபோதில் நசித்துப்போம். அதாவது கர்மநிபந்தநமாக வந்ததாகையாலே, (க)"வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேநிற்ப ரென்பதில்லை" என்கிறபடியே அழிந்துபோம்.

பின்னை யார்பக்கலிலே நாங்கள் ஜீவநம் பெற்று ஜீவிப்பதென்ன, (செம்பெருமித்யாதி) சிவந்து பெருத்த தாமரைப்போலே

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (நம்பியித்யாதி) பிம்பியென்றொரு பேரில்லாமையாலே அத்தையெடுக்கை த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் (பிம்பிக்கித்யாதி).

(க) திருவாய்-௯-௧-௬.

௯. — ஊத்தைக்குழியி லமுதம்பாய்வது போலுங்கள்
மூத்திரப்பிள்ளையை யென்முகில்வண்ணன் பேரிட்டுக்
கோத்துக் குழைத்துக் குணாலமாடித் திரிமினோ
நாத்தகு நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். ... (௯)

கொத்தவனுடைய திருநாமத்தைச்சாத்தியழையுங்கோள். (அழைத்தக்கால்) இத்தை நிஷேதிக்க வல்லாரொருவருமில்லை யென்றவளவிலே, இங்ஙனெல்லாத்தையும் நிஷேதிக்கிறதென்? வைதிக மார்க்கத்தில் கர்மஶ்ரேஷ்டரான மாதாபிதாக்கள் பேரிட்டால் யமவஶ்யதையுண்டோவென்று கர்மஶ்ரேஷ்டரானவர்கள் வந்து ப்ரத்யவஸ்திதராய், (௧) "மாத்ருதேவோ பவ, பித்ருதேவோ பவ - மாத்ருதேவோபவ - பித்ருதேவோபவ" என்னாநின்றதேயென்ன, (நம்பிகாள்) என்றுநீங்கள் பூர்ணரேயென்கிறார். அதுக்கடி விஹித கர்மம் ஜந்மத்திலே மூட்டும், ஜந்மத்துக்கு உஜ்ஜீவநம் பூர்வ பூர்வ ஜந்மங்களிலார்ஜநத்திலே யாயிருக்கும். அத்தைப்பற்றி வரும் வாஸநையாலே ஆர்ஜநம் கூடுதல், ப்ரரோசக வாக்யங்களாலே ஆர்ஜநம் கூடுதல் செய்தால் யமவஶ்யதை வரவும் கூடுமிறே. அவ்வளவேயன்றிக்கே (௨) "நாந்ருதஸ்திவாதிநஃ-நாந்யதஸ்தீதிவாதிநஃ" என்றிறே நீங்கள்தானிருப்பது, மேலில் நிஷேதம் பாராமே. (௮)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு, (ஊத்தையித்யாதி) துர்கந்த நிஷித்தச் சேறாயிருப்பதொரு அங்கணக்குழியிலே ஸுகந்தமாய்

யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு அழைத்தக்கால். அதாவது திருநாமம்சொன்னவர்களுக்கு ஸகல ஸம்பத்துக்களு முண்டாம்படி கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களையுடையவன் திருநாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கிட்டு ஆதரம் தோற்ற அழைத்தக்காலென்கை. (நம்பிகாள்) * அறிவினால் குறைவில்லாத பூர்ணர்காள். (நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்) (௮)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு (ஊத்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்வதுபோல்) அஶுத்தமாய் யோக்யர்க்கு ஸ்பர்ஶிக்கைக்கு அர்ஹமல்லாதபடி யிருக்கும் ஊத்தைக்குழியிலே, பரிசுத்தமாய் யோக்யர்க்கு போக்யமாயிருக்கும் அம்ருதமானது பாய்ந்தாப்போலே.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊத்தையித்யாதி) சரீரம் கேவலஜல பரிணாமமல்லாமையாலே மூத்ரபதம் லாக்ஷணிகமென்றருளுகிறார் (உங்களுடைய

(௧) தை-ஶீக்ஷா (௨) கீ-௨-௪௨.

ஶுத்தமாய் போக்யமாய் தாவள்யமாய் நிரயநிஸ்தாரகமாய் மணரஹிதமாய்ப்ராப்தமாய் ஸகலலோகஸங்க்ரஹமாயிருப்பதொரு அம்ருதம், அதிலே பாய்ந்தாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே. உங்கள் ஶுக்லஶோணித பரிணமமாய் அஶுத்தாஸ்பதமான கர்ப்ப கோளகையிலே நின்றும் ஜலநிர்கமநயோநிஜாதமான பிள்ளையை, (என்முகில்வண்ணன் பேரிட்டு) என்னுடையவனென்னும்படி தன்னை எனக்கமைத்து வைத்து, என்னாலே தனக்கு ரக்ஷையாம்படியிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிற முகில்வண்ணன் திருநாமத்தைச் சாத்தி.

(கோத்துக்குழைத்துக்குணலமாடித்திரிமினே) (க)"எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம்" என்றது-எங்களபிமாநத்தில் புகுரா

(உங்கள் மூத்திரப்பிள்ளையை) உங்களுடைய ஶுக்ல ஶோணித பரிணமரூபமான பிள்ளையை. (என்முகில் வண்ணன் பேரிட்டு) எனக்கு பவ்யனாய் காளமேக நிபஶ்யாமமான வடிவையுடையவனானவனுடைய விலக்ஷணபோக்யமான திருநாமத்தையிட்டு. இத்தால் அத்திருநாமமிடுகிற விஷயத்தினுடைய ஹேயதையும் திருநாமத்தினுடைய வைபவமு மருளிச் செய்தாராய்த்து. ஊத்தைக் குழியிலே அம்ருதம் பாய்ந்தால், தானும் அஶுத்தமாய் யோக்யர்க்கு போக்யமாகாதபடியாய்ப் போம்; இங்கு அத்திருநாமம் *ஸ்பர்ஶவேதியாகையாலே, தனக்கு ஒரு ஸ்பர்ஶதோஷமின்றிக்கே, தான் புக்கவிடத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி, விலக்ஷண பரிக்ராஹ்யமாம்படி பண்ணும். இதில், த்ருஷ்டாந்தமான அம்ருதத்திற்காட்டில் தார்ஷ்டாந்திகமான திருநாமத்துக்குள்ள வாசி.

(கோத்துக் குழைத்துக்குணலமாடித் திரிமினே) ஸர்வேஶ்வரனோடே ஒரு கோவையாகக்கூடிக் குணலையிட்டுத்திரியுங்கோள்.

வித்யாதி). அமுதம்பாய்வதுபோலென்ற த்ருஷ்டாந்தத்துக்குச்சேரவேண்டியருளுகிறார் (விலக்ஷண போக்யமான) என்று. ஊத்தைக்குழியிலமுதம் திருநாமத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோவென்னும் ஶங்கையிலே ஹேயத்தோடு ஸம்பந்திக்கையிலே த்ருஷ்டாந்தமித்தனை போக்கி நெடுவாசியுண்டென்கிறார் (ஊத்தைக்குழியிலித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே).

கோத்தென்றதினர்த்தம் (ஒரு கோர்வையாக) என்றது - ஒரு பங்க்தியாக வென்றபடி. குழைத்தென்றதினர்த்தம் (கூடி) என்றது. (குணலை)

(க) திருப்பல்லா-௫.

மூ.—சீரணிமால் திருநாமமே யிட்த்தேற்றிய
வீரணி தொல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த
ஓரணியொண்டமிழொன்பதோ டொன்றும் வல்லவர்
பேரணி வைகுந்தத்தென்றும் பேணியிருப்பரே. (கo)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

மையாலேயன்றோ, எங்களை யபிமானித்தவன் திருநாமத்தைச் சாத்தின நீங்கள் எங்களோடே பகவந்நாமம்சொல்லும்படி இயல்கோத்துக் குழைத்து உங்கள் நெஞ்சை எங்களோடே கூட்டிக்கோர்வை விடாமல் குணலைக்கூத்தாடி எங்களையுடையவர்களோடே திரியுங்கோள். (நாத்தகும்) உங்கள்நா உங்களுக்குத்தகுதியாம். அந்ய ஶேஷதவமும் துர்போஜநமும் தவிர்ந்தால், பகவச்சேஷத்வமும் தீர்த்தப்ரஸாதங்கள் ஜீவநமாகையும் கூடும். நாப்படைத்தப்ரயோஜநமும் பெற்றிகோளாவுதிகோள், நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். (கூ)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா:-(சீரணியித்யாதி) குணங்களை ஆபரணமாகவுடையவனென்

அதாவது-பிள்ளைபெற்றுத் திருநாமமிட்டபோதே நீங்கள் பகவத்பரிக்ரஹமாய் விடுகையாலே, அந்த ஸம்பந்தமடியாக அவனோடே கூடிக்கலந்து களித்துத் திரியுங்கோளென்கை. (நாத்தகும்) பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தையிட்டு அத்தைப்பலகாலும் சொல்லுகையாகிறவிது உங்கள் நாவுக்குச்சேரும், திருநாமம் சொல்லுகைக்கிறே நாக்கண்டது. அன்றிக்கே, "நாத்தகுநாரணன்" என்று மேலே கூட்டி (க) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம் ஸ்துதி - ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம் ஸ்தௌதி" என்கிறபடியே நாவுக்கு அநுரூபவிஷயம் நாராயணனென்னவுமாம். (நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்). .... (கூ)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(சீரணிமால்)குணங்களை ஆபரணமாகவுடையனுய் ஆஸ்

ஹர்ஷவிஶேஷத்தாலே தலைகீழாகக்கூத்தாடுகை, திரிமினோவென்ற வநந்தரம் திருநாமம் சொல்லுகை யென்ற த்த்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி ஶப்தார்த்தமருளுகிறார் (பிள்ளைக்கித்யாதி). ... ... (கூ)

(க) விஷ்ணுதர்மம்-க.

னுதல், குணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியில் கிடவாமையாலே கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் ஆஸ்ரயமானவனென்னுதல். (மால்) ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் வந்தால் வ்யாமோஹத்தையுடையவன். (திருநாமமே யிடத்தேற்றிய) இதர நாமங்களை மாற்றி நாரணன்தன் நாமங்களே தாம்தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சாத்தும்படியாகப் பலஹேதுக்களாலும் தெளிவித்த.

(வீரணியித்யாதி)வீரப்பாட்டை ஆபரணமாகவுடையருமாய்ஸூரிகளைப்போலே அநாதிஸித்த மங்களாசாஸநப் புகழையும்விஷ்ணுசித்தரென்கிற திருநாமத்தையுமுடைய வாழ்வார், பகவதநுபவப்ரகாரத்தைதத் திருப்பல்லாண்டு துடங்கி இவ்வளவும் அந்யாபதே

ரித வ்யாமுக்தனனவனுடைய. அன்றிக்கே "சீரணிமால்" என்றது-குணங்களினுடையதிரளையுடையவனென்றாய்,அக்குணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியில் கிடவாமையாலே, கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் ஆஸ்ரயமானவனென்னவுமாம். (க)"யாநி நாமாநி கௌணாநி விக்யாதாநி மஹாத்மந: - தாநிநாமிவ ஸைலேந்த்ரோ குணா நாமாகரோ மஹாந்" என்னக்கடவதிறே. (மால்) பெரியவன்; ஸர்வேஸ்வரனென்னவுமாம். (திருநாமமேயிடத்தேற்றிய) இதர நாமங்களை மாற்றி *நாரணன்றன் நாமங்களே தாந்தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சாத்தும்படியாகப் பலஹேதுக்களாலும் தெளிவித்த.

(வீரணிதொல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த) ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிற வீரப்பாட்டை ஆபரணமாகவுடையராய், ஸூரிகளைப்போலே அநாதிஸித்த மங்களாசாஸநப் புகழையுடையரான பெரியாழ்

அரு;—நிகமத்தில்(பெரியவன்)என்றது-ஸப்தார்த்தமாய்பலிதார்த்தமருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி). அன்றிக்கே மாலென்றதுக்கு மூன்றர்த்தமாகவுமாம், அதாவது-வ்யாமுக்தனென்றும், பெரியோனென்றும், ஸ்வாமியென்றும், ஆக இப்படியே கொள்ளவுமாம். நாமமே என்ற ஏவகாரார்த்தம்-(இதர நாமங்களைமாற்றி) என்றது. (பலஹேதுக்களாலும்) என்றது-மாணிடப்பேரிடும் போதையில் தோஷங்களாலும், இவன்பேரிடும் போதையில் உஜ்ஜீவநஹேதுவான குணங்களாலுமென்றபடி.

(க) பா-கிஷ்-௧௫-௨௧.

சத்தாலும் ஸ்வாபதேசத்தாலும் ஜகத்திலுள்ளார்க்கெல்லாம் அத்வி தீயாபரணமாக ஒண்டமிழொன்பதோடொன்றாக விரித்துரைத்த விப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாகவல்லார். அதாவது-மலையெடுக்கவும் கடலைச்சிறுங்கிக்கவும் வல்லாரென்கிற வளவேயு மன்றிறே இவர் திருவுள்ளத்தில் கருத்தறிகை; அதாவது - இப்பிள்ளைகளுக்கிட்ட திருநாமம் விசேஷண பர்யந்தமோ, விசேஷ்யபர்யந்தமோ வென்று விகல்பித்தால் அஸாதாரண நாமம் விசேஷணத்தில் நில்லாதாப்போலே அசித்விசிஷ்ட ஜீவாந்தர்யாமி யளவிலும் நில்லாது, இதறியும்போது ஆசார்ய ஸேவையாலே வந்த வ்யுத்பத்த்யநுஷ்டாநாபிமாநங்கள் வேணும். இவற்றிலுத்தேஸ்யமுமாய் ஸுலபமுமாயிருப்பது இவரபிமாநமேயிறே. இத்தையிறே வல்லாரென்கிறது. இப்ப்ரதிபத்தியுடையவனிட்டதிறே, திருநாமமாவதும். இத்திருநாமமேயாகிலும் புத்ராதிகளிடையிடலுளைத்திருநாமமாகாதிறே. (பேரணிவைகுந்தத்தென்றும்பேணியிருப்பரே) அவனுக்கஸாதாரணமான திருநாமங்களைத் தங்களுக்காபரணமாகக் கொண்டு ஸூரிகள் வர்திக்கிற தேசத்திலேயென்றும் விரும்பி மங்களாசாஸநபரராய் வர்திக்கப்பெறுவர்.

வீரணியென்றது-ஜிதேந்த்ரியத்வம். அதாவது-ப்ராக்ருதவிஷயம்போலே அப்ராக்ருத விஷய ஸௌந்தர்யத்தையும் ஜயிக்க வல்லராயிருக்கை; தந்தாம்பிள்ளைகளை ஆழ்வாரருளிச்செய்யப்பெற்றோமென்கிற வபிமாநத்தோடே திருநாமம் சாத்தினவர்கள் "கொ

வார் பரப்பின, (ஓரணியித்யாதி). அப்ப்யஸித்தார்க்கு அத்விதீயமான ஆபரணமாய், அர்த்த ப்ரகாஸகமாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடரூபமாயிருந்துள்ள இப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். (பேரணி வைகுந்தத்து) பெரிய அழகையுடை ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே. அதாவது-பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு அநுரூபமாகையாலே மிகவும் விலக்ஷணமான தேசத்திலே யென்கை. (என்றும் பேணியிருப்பரே) ஸர்வகாலமும் ஆதரத்தோடே வர்த்திக்கப்பெறுவார். அதவா, பேணுகையாவது - ஈஸ்வரனைப்

"ஒண்" என்றதினர்த்தம் (அர்த்தப்ரகாசமாய்) என்றது. ... (௪௦)

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

டுமைசெய்யும் கூற்றமுமென்கோலாடி குறுகப்பெறு'' என்றத்தை விஸ்வஸித்து நரகபீதி தணிந்தவளவேயன்றிக்கே இவரபிமாநத்தாலே பரமபதமும் பெறுவர்களென்கிறது. .... (௧0)

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து
ஏழாம் திருமொழி தங்கையை மூக்கும் ப்ரவேசம்.

அவ-கீழில்திருமொழியிலே*நாரணன் தன்நாமங்களானதிருநாமப்ரபாவத்தைப் பலப்ரகாரமாக வருளிச்செய்தார். அத்திருநாமங்கள் தான் ஸ்வரூப ரூபகுணங்களுக்கு வாசகமானாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலல்லது குணப்ரகாசமில்லாமையாலே திருநாமங்களை அங்கே சேர்த்தநுபவிக்கிறார்.

பேணுகையாய், மங்களாசாஸநபரராய் வர்த்திக்கப் பெறுவரென்னவுமாம். .... (௧0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
நாலாம்பத்து ஆறும் திருமொழி முற்றிற்று.

நாலாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி, தங்கையை மூக்கும் ப்ரவேசம்.

அவ;—பகவத்வைமுக்க்யாதி தோஷமடியாகத் தம்மாலேநிந்திதரான ஸம்ஸாரிசேதநரையும் விடமாட்டாத தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, அவர்களைத்திருத்தியாகிலும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் திருந்துகைக் குறுப்பான ஹிதத்தை உபதேசித்தருளினர். கீழிரண்டு திருமொழியாலே;

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

அரு;—தங்கையைப்ரவேசம். தம்மாலே நிந்திதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணினவநந்தரம் தாம் முன்பநுபவித்த உகந்தருளின நிலங்களிலநுபவம் நெஞ்சிலூற்றிருக்கையாலே மீளவுமத்தை யநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியருளுகிறார் (பகவதித்யாதி),

அங்குச்சேர்த்த ப்ரகாரந்தானென்னென்னில், "வடதிசைமதுரை" என்று துடங்கி உகந்தருளின நிலங்களெல்லாத்தையு மெடுத்துத் திருவயோத்யையைப்ரதாநமாக்கி,அதிலேயிருந்தரசாண்ட வெம்புருடோத்தமனிருக்கை திருக்கண்டங்கடி நகரென்கிறார்.

கீழே (க)"வல்லாளன் தோளும் வாளரக்கன் முடியும் தங்கை பொல்லாத மூக்கும் போக்குவித்தான்" என்றது பின்னாட்டித் தங்கையை மூக்குமென்கிறார். "நந்தன் மதலையைக் காகுத்தனை" என்றது-முடியப்பின்னாட்டிப்போருகிறபடி, இதில் காகுத்தனை முன்னாக வநுஸந்திக்கிறார். ....

அது செய்து தலைக்கட்டின வநந்தரம், 'முன்பு திருமலை திருக்கோட்டியூரில் அநுபவித்தாப்போலே இன்னமும் அவன் உகந்தருளின நிலங்களிலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையை அநுபவிக்க வேணும்" என்னுமாசைகிளர்ந்து(க)"வடதிசைமதுரைசாளக்கிராமம்" இத்யாதிப்படியே தனக்கு அபிமதமான தேசங்கள் பலவற்றிலுமுள்ளவிருப்பத்தை எல்லாவற்றையும் ஒருமடைகொள்ளப்பண்ணி வர்த்திக்கிற ஸ்தலமாய், திருவுலகளந்தருளுகிறபோது தன் திருவடிகளில் பிறந்த ஏற்றத்தாலே *ஸகல லோகபாவந பூதையாய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரவஹியாநிற்கிற கங்கையினுடையகரையிலே யுள்ளதான திருக்கண்டங்கடி நகரிலே அநேகாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளி நிற்கிற புருஷோத்தம ஶப்தவாச்யனை ஸர்வேஶ்வரனை அநுபவியா நின்று கொண்டு, அவனிலுங்காட்டில் அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே ப்ராப்யத்தில் சரமாவதி யாகையாலே அத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாகப் பேசியநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில்.

வடதிசையித்யாதிப்படியே ஒருமடை செய்துகொள்ளப்பண்ணி வர்திக்கையாவது-"வடதிசை மதுரை சாளக்கிராமம் வைகுந்தம் துவரையயோத்தியிட முடைவதரியிட வகையுடைய வெம்புருடோத்தம னிருக்கை கண்டமென்னும் கடிநகர்" என்கையாலே, மதுரை முதலான திவ்யதேசங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை யெல்லாம் இதிலே உடைத்தாயிருக்கையென்றபடி.

(க) ச.உ-உ

மூ,—

தங்கையைமூக்குந் தமையனைத்தலையுந் தடிந்தவெம்தாசரதிபோய்
எங்குந்தன்புகழா யிருந்தரசாண்ட வெம்புருடோத்தம னிருக்கை
கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவினைகளைந்திடகிற்கும்
கங்கையின்கரைமேற் கைதொழநின்ற கண்டமென்னுங்கடிநகரே.

அவ;—முதற்பாட்டு. (தங்கையித்யாதி) இரண்டவதாரத்தி லே யூற்றமாகப் பலகாலும் புருஷோத்தமனென்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையருளிச் செய்கிறார். புருஷோத்தம வித்யை என்று முண்டிறே.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (தங்கையித்யாதி). தோளும் தலையு மிழக்கும்படி காரியம் பார்த்த வல்லாளன் தங்கையிறே; தன் மூக் கும் தமையன் தலையுமிழக்கும்படி காரியம்பார்த்தவளிறே இவள் தானும். விஷயபாரவஶ்யமென் செய்யாது தான். ராவணவதாநந் தரம் ப்ரஹ்மேஶாதிகள் வந்து (௧) "भवान्नारायणो देवः - பவாந் நாராயணோதேவ:" என்ன, (௨) "आत्मानं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम् - ஆத்மாநம் மாநுஷம்மந்யே ராமம்தஶ

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையுந்தடிந்த) தங்கையான சூர்பணகையுடைய மூக்கையும், தமையனான ராவணனுடைய தலையையுமறுத்த. (௩) "வாளரக்கன் முடியும் தங்கை பொல்லாதமூக்கும் போக்குவித்தான் பொருந் தும்மலை" என்று திருமலையில் நிற்கிறநிலையில் கண்டநுபவித்த ராமாவதாரகுணத்தை, திருக்கண்டங்கடிநகரில் நிற்கிறநிலையிலும் கண்டநுபவிக்கிறார். (௪) "त्वं माता सर्वलोकानां देवदेवो हरिः पिता - த்வம் மாதாஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா" என்று ஸர்வலோகத்துக்கும் மாதாவும் பிதாவுமாய்க் கொண்டிருக்கும் மிதுநத்தை முறையிலே விரும்பாமல் முறை கெட விரும்புவார் பெறும்பேறு இது என்னுமிடம் தோற்றவிறே * தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும் தடிந்தது. அதாவது—

அரு,—முதற்பாட்டு. (தங்கையையித்யாதி) இப்படி தங்கை மூக்கை யும் தமையன் தலையையுமறுக்கையைப் பலவிடங்களிலே அருளிச்செய்கைக் குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (த்வம்மாதாவென்று தொடங்கி. பல

---

(௧) ரா-யு-௧௨௦-௧௩ (௨) ரா-யு-௧௨௦-௧௧ (௩) ௪-௨-௨ (௪) வி-பு-௧-௯-௧௨௬,

ரதாத்மஜம்'' என்று பொருந்தாமை தோற்ற வார்த்தையருளிச்செய்தாரிறே. அத்தையும் பின்பு விளைந்த காரியங்களையும் பற்றத் திருவயோத்யையை நோக்கி மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம் செய்து எல்லாரையு முகப்பித்து தர்மஸம்ஸ்த்தாபநம் செய்து ''ரமயதிதி-ராம:'' என்னும்படி எங்கும் தன்புகழாக்கி ராஜ்யத்தை

முக்யவிசேஷணபூதையான பிராட்டியை உபேக்ஷித்து, விஶேஷ்யபூதரான பெருமாளை விரும்பின சூர்ப்பணகைக்கு முக்க்யாங்கஹாநியே பலமாய்த்து; அவளுக்கு விஶேஷ்யபூதராய்க்கொண்டு ஸர்வர்க்கும் ப்ராணனாயிருக்கிற பெருமாளை உபேக்ஷித்து, விஶேஷணபூதையான பிராட்டியை, விபரீத புத்த்யா விரும்பின ராவணனுக்கு ப்ராணஹாநியே பலமாய்விட்டதென்கை. இவ்வர்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வாய்த்து - இவர்பலவிடங்களிலுமருளிச்செய்தது.

(எம்தாசரதி) ''எம்'' என்று ஆஶ்ரிதரெல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினது ஆஶ்ரிதரெல்லார்க்கு மொக்குமிறே. "தாசரதி" என்றது ராவணவதாநந்தரம் ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள்வந்து (க) "஭வாந்நாராயணோதேவ: - பவாந்நாராயணோதேவ:'' என்றது அஸஹ்யமாய், (உ) "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம்தஶரதாத்மஜம் - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம்தஶரதாத்மஜம்'' என்று நின்றநீர்மையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக. (போயெங்கும் தன்புகழா விருந்தரசாண்ட) ராவணவதாநந்தரம் லங்கையில் நின்றும் மீண்டுதிருவயோத்யையிலேஎழுந்தருளி திருவபிஷேகம்பண்ணியருளி(௩) "ஸர்வே லக்ஷணஸம்பந்நா: ஸர்வே தர்மபராயணா: - ஸௌ ஸௌ ஸௌ ஜந

விடங்களிலும் அருளிச்செய்தென்னுமளவும்). (முக்க்யாங்கஹாநி) என்றது-முகத்திலுண்டான வங்கஹாநி யென்றபடி, இது-சாடு, ப்ரதாந விசேஷணஹாநியுண்டாய்த்தென்றும் கருத்து. (அவளுக்கு) பிராட்டிக்கு.

''என்'' என்று ஏகவசநமாகச்சொல்லாயிருக்க, ஆஶ்ரிதரைக் கூட்டிக்கொண்டாகிலும் பஹுவசநம் ப்ரயோகிப்பானென்னென்னவருளுகிறார் (இவ்வர்த்தத்தையித்யாதி). கண்டமென்னும் கடிநகரிலிருப்பும் ஆஶ்ரிதரெல்

(க) ரா-யு-க௨௦-க௩. (உ) ராயு-க௨௦-கக. (௩) ரா-யு-க௩௨.

௬௭௭௯ தவிர்த்து நெடுநாளாண்டு தேவதூதன் வந்து வீசுவில்லிடும்படி திருவுள்ளம்பொருந்தி யெழுந்தருளி யிருந்ததெல்லாம் தம்மேருக நினைத்து "எம் தாசரதி போயிருந்தரசாண்டு" என்கிருர் (எம்புருடோத்தமனிருக்கை) தாசரதியான வெம்புருடோத்தமன் இங்குப்போலே காலபரிகணனையின்றிக்கே நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

(கங்கையித்யாதி) யாதோரிடத்திலே யாவனொருவன் கங்கா ஸ்நாநம் செய்கிருனுக நினைத்து "கங்கை" "கங்கை" என்று

ஹ்ருஷ்டபுஷ்டஜநாகீர்ணம் ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி - ராமோராமோ ராமஇதிப்ரஜாநாமபவந்கதா: । ராமபூதம் ஜகதபூத்ராமேராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி" என்கிறபடியே நாடடங்கத் தன்னுடைய குணங்களையே வாய்புலத்திராமாத்வைதமாம்படி பண்ணுகையாலே எல்லாவிடத்திலும் தன்னுடைய கீர்த்தியேயாம்படி பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரமிருந்து ராஜ்யம் பண்ணியருளின. (எம்புருடோத்தமனிருக்கை). இங்கும் "எம்" என்று ஆஶ்ரிதரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிருர். "புருடோத்தமன்" என்றது ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றபடி. (க) "யஸ்த்ரீன்லோகானாவிஶ்ய பிபர்த்யவ்யய ஈஶ்வர: । ஸ ஏவ ஸர்வலோகேஶ: ஸர்வேஷாமாத்ம: - யஸ்மாத்க்ஷரமதீதோஹமக்ஷராதபிசோத்தம: । அதோஸ்மிலோகேவேதேசப்ரதித: புருஷோத்தம:"என்றருளிச்செய்தானிறே தானே. தாசரதியானபுருஷோத்தமனென்கையாலே மநுஷ்யத்வேபரத்வம் சொல்லுகிறது. "இருக்கை" என்றது - வாஸஸ்தாந மென்றபடி.

(கங்கையித்யாதி) ஏதேனுமோரிடத்திலே ஸ்நாநம்பண்ணுமவர்கள் அவகாஹிக்கிற ஜலத்தை கங்கையாக நினைத்து, கங்கையினுடைய"கங்கை" என்கிற ஶப்தத்தைச்சொல்ல,இந்தவாசகத்தாலே, அவர்களுடைய ❋ அவஶ்யமநுபோக்தவ்யமான பாபத்தைப் போக்கவல்ல. (கங்கையின்கரைமேல் கைதொழநின்ற) இப்படியிருந்

வார்க்கு மென்னுமிடம் ஸூசிப்பிக்கைக்காக வென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிருர் (எம்மென்றித்யாதி).

கடுவென்று விசேஷித்ததுக்கு பாவமருளுகிருர் (அவஶ்யமித்யாதி),

(க) கீ-கரு-கஅ.

ஸ்நாநம் செய்ய, பூர்வாகத்தில் நின்றும் பிரிப்பட்டுப்போந்தவற்றில் ஆஸந்நாநுபவ யோக்யமான கொடிய பாபங்களை யெல்லாம் போக்கி ரக்ஷிக்கவல்ல கங்கையின் கரைமேல். கங்கை முதலான தீர்த்த தேவதைகளும் கங்காஸ்நாநம் செய்தவர்களும் மற்றுமுண்டான லோகவிசேஷங்களில்ருசிபிறந்தவர்களும் (கைதொழநின்ற), எல்லாரும் கங்கையின் கரைமேல்சென்று கைதொழும்படியிருந்த. புருஷோத்தமனிலும் காட்டில் நிலேநின்றபுருஷார்த்தம் திருக்கண்டங்குடி நகரென்கிறார்.

அன்றிக்கே, (க)"மமாயா ஹ-காயாம்ச" கங்கங்கைதான்எல்லாருடைய பாபத்தையும் போக்கும். கங்கை முதலான தீர்த்தங்கள் தான் எல்லாருடைய பாபத்தையும் தாந்தாமேறிட்டுக் கொண்டு போக்குமதொழியத் தானாகப் போக்கமாட்டாதென்றும், தாந்தா மேறிட்டுக்கொண்ட பாபங்கள் போய் பாவநமாவது-(உ) "விஷ்ணு ஹஸ்தாநாம் பாதரக்ஷாஜலேநாகஃ - விஷ்ணு பக்தாநாம் பாதப் ரக்ஷாளநோதகம்" என்கிறபடியே அவ்வோ தீர்த்தங்களிலே ஸ்ரீ பாதம் விளக்கினால் அவை பூதத்தமாமென்கிற வர்த்தம் பலவிடங்களிலும் காணலாம். ஆகையால் "கண்டமென்னும் கடிநகர் தானே கங்கை கங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவினை களைந்திடகிற்கும்" என்னவுமாம்.

வடுகநம்பி உடையவர் தீர்த்தத்தாலே கீழ்நாட்டில் க்ஷாமம் தீர்த்தவார்த்தையைஇவ்விடத்தேஸ்மரிப்பது. அன்றிக்கேஸத்வாரமான மாத்ரமேயன்றிக்கே அத்வாரமாகத் திருக்கண்டங்கடிநகர்தானே கடுவினைகளைந்திடகிற்குமென்கிறதேயிறே முக்யமும்ப்ராப்தமும். (ந)"மோக்ஷயிஷ்யாமி -மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று பாபத்தைப்

துள்ள கங்கையினுடைய கரையிலே விசேஷஜ்ஞரெல்லாரும் கையெடுத்துத் தொழும்படியாய்நின்ற. (கண்டமென்னும் கடிநகரே) கண்டமென்கிற சிறப்பையுடைத்தான நகரம். கடி - சிறப்பு. இத்தால் - ப்ராப்யபூதனை புருஷோத்தமனிலுங் காட்டில் அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே சரமாவதியாகையாலே, அத்தேசத்தை வர்ணித்துக்கொண்டநுபவிக்கிறார். ... ... (க)

கிற்கு மென்றதின்பொருள் (வல்ல) என்றது. (கடி) சிறப்பு. ... (க)

(க) (உ) (ந) கீ-கஅ-கக.

மூ.—

சலம்பொதியுடம்பில் தழலுமிழ்பேழ்வாய்ச் சந்திரன்வெங்கதிரஞ்ச
மலர்ந்தெழுந்தணவு மணிவண்ணவுருவின் மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு
நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரும் நாரணன் பாதத்துழாயும்
கலந்திழிபுனலாற் புகர்படுகங்கைக் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. .... (உ)

போக்குகிறெ னென்றது போலேயோ? (௧) "பண்டை வல்வினை பாற்றியருளினான்" என்றது. (உ) "உண்ணாது வெங்கூற்றமோ வாதுபாவங்கள் சேரா."

"கங்கைகங்கை யென்ற கங்கையின் கரைமேல் கை தொழ நின்ற வெம்புருடோத்தம னிருக்கை கண்டமென்னும் கடிநகர் வாசகத்தாலே கடுவினைகளைந்திடகிற்கும்" என்றந்வயம். ... (க)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (சலமித்யாதி) அம்ருத கிரணனுகையாலே ஜலமயமான ஶரீரத்தையுடைய சந்த்ரன், (தழலுமிழ் பேழ்வாய் வெங்கதிர்) அக்நியையுமிழா நின்ற கிரணமாகிற பெரிய வாயையுடையனுமாய் ப்ரபாவானை தானும், வெம்மையையுடையனாயிருக்கிற வாதித்யனும் தாழ(மலர்ந்து) ஒருதிருவடிகளைப்படிக் களவாக விரித்து. (எழுந்தணவும்) ஒரு திருவடிகள் மேலே கிளர்ந்து ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்யங்கள் குலையுமளவு மெழா நிற்குமாய்த்து,

---

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (சலமித்யாதி) அம்ருதகிரணனுகையாலே ஜலத்தைப் பொதிந்துகொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சந்த்ரனும், உஷ்ண கிரணனுகையாலே அக்நியை உமிழா நின்ற பெரியகிரணங்களையுடையனாய் வெம்மையே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆதித்யனும், திருவுலகளந்தருளுகிறபோது அத்ருஷ்ட பூர்வமாய் அநேகபுஜாயுதமாய் அதிஶீக்ரமாகவளர்ந்தருளுகிறபடியைக்கண்டு "என்னுகிறதோ!" என்று அஞ்சும்படியாக (மலர்ந்தெழுந்தணவுமணிவண்ணவுருவின்) (௩) "எண்டிசையும் பேர்த்தகரநான்குடையான்" என்கிறபடியே – அதிவிஸ்த்ருதமாய்க்கொண்டு கிளர்ந்து அவர்களிருப்பிடங்களைச்சென்று கிட்டின நீலரத்நத்தின் நிறத்தையுடைத்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (சலமித்யாதி) "பேழ்" என்றதினர்த்தம் (பெரிய) என்றது. "வாய்" என்றதினர்த்தம் (கிரணங்கள்) என்றது, அஞ்சுகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (திருவுலகித்யாதி).

---

(௧) கண்ணி-எ. (உ) தி-மொ-எ-௪-அ. (௩) உ-திருவ-௧௪.

(மணியித்யாதி). நீலரத்நம்போன்ற வடிவழகையும் பதறியளந்த வ்யாமோஹத்தையுமுடைய புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யமான தேசம்.

(நலமித்யாதி), தீர்த்தத்தை தரிக்கையாலே நலந்திகழ் சடையானென்கிறது. அவன் தலையில் கொன்றையும் இவனுக்கு ஶரீரியும் ஶேஷியுமான நாராயணன் திருவடிகளில் ப்ராஹ்மா சாத்தின திருத்துழாயும், (கலந்து) இரண்டும் கூடி பூமியிலே தாழ்ந்து வருந்தான வடிவையுடையவனாய். (மால்) (க)"ஒண்மிதியில் புனலுருவி ஒருகால் நிற்ப" என்கிறபடியே-கீழ்மிதித்த திருவடிகளாலே பூமி முதலாகக் கீழுள்ள லோகங்களெல்லாவற்றையும். [ஒருகாலுமித்யாதி]. அப்படியே மேலெடுத்த திருவடியாலே ஊர்த்வலோகங்களெல்லாவற்றையும் பெறுப்பேறு பெற்றாப்போலே பதறியளந்து கொண்ட வ்யாமோஹத்தை யுடையனை. (புருடோத்தமன்வாழ்வு). இந்த வ்ருத்தாந்தத்தாலே - எல்லாருடைய அந்யஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களைப் போக்கி எல்லா ஜகத்துக்கும் தானே சேஷியென்னுமிடம் தோற்ற நின்ற ஸர்வாதிகனை புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யமான தேசம்.

(நலந்திகழ் சடையான் முடிக்கொன்றைமலரும்) (உ) "ஶிவநாபி ஜடாக்ரேண ஶிரஸா தாரிதம் த்வயா பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்." என்கிறபடியே திருவடிகள் விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற நன்மை விளங்காநின்ற ஜடையையுடைய ருத்ரனுடைய ஶிரஸ்ஸில் கொன்றைப்பூவும். (நாரணன் பாதத்துழாயும்) அவனுக்கு சேஷியும் சரீரியுமான நாராயணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயும். (கலந்திழி புனலால்) சிவந்த நிறத்தையும் பசுத்த நிறத்தையுமுடைத்தான அவையிரண்டோடும் கலந்து ஆகாசத்தில்நின்றும் பூமியிலே யிழிந்து ப்ரவஹிக்கிற ஜலத்தாலே. (புகர்படு கங்கை) ஒளியை

நாராயணஶப்தத்தில் தத்புருஷார்த்தத்தையும் பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி சடையானென்ற பதச்சேர்த்தியாலே பலித்தவர்த்தத்தையருளுகிறார் (அவனுக்கித்யாதி). ... ... (உ).

(க) திருநெ-டு. (உ) ஈஶ்வர ஸம்ஹிதை.

மூ;—

அதிர்முகமுடையவலம்புரிகுமிழ்த்தழலுமிழாழி கொண்டெறிந்தங்
கெதிர்முகவசுரர் தலைகளையிடறு மெம்புருடோத்தம னிருக்கை
சதுமுகன்கையிற் சதுப்புயன்றாளிற் சங்கரன்சடையினிற் றங்கிக்
கதிர்முகமணிகொண் டிழிபுனற்கங்கைக்கண்டமென் னுங்கடிநகரே.

கிற புனலால், (புகர்படு) தேவதாந்தரபரரும் பகவத்பரரோடே கூடினால் தாஸோஹமென்று விளங்குவர்களென்று காட்டுகிறது. சந்திரன் வெங்கதிரஞ்ச வென்றது - திருச்சிலம்புக்குக் கீழே தாழ்கையாலே. ... . (௨)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (அதிரித்யாதி), (க) "அதிர்குரல்சங்கம்" என்கிறபடியே வலம்புரிக்கு அதிருகை ஸ்வபாவமாயிருக்குமிறே. (குமிழ்த்து)ஊதி, (௨)"குழல்முழஞ்சுகளினூடு குமிழ்த்து" என்னுமாபோலே, (அழலுமிழாழி கொண்டெறிந்து) திருக்கையிலேயிருந்துகருதுமிடம்பொருதுமிறே; விரோதிநிரஸநம்செய்வது, (அங்கித்யாதி) விரோதிநிரஸநம் செய்த பின் எம்புருடோத்தமனிருக்கை யென்கிறார்.

புடைத்தாயிருந்துள்ள கங்கையினுடைய கரையில். (கண்டமென்னுங்கடிநகரே). "கண்டம்" என்று - தேசத்துக்குத் திருநாமம். கடி-பெருமை. நகரென்கிறது-புருஷோத்தமனும் ததீயரும் வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே, (௩)"அரங்கமாநகர்"என்னுமாபோலே.

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (அதிர்முகமுடைய) திருவுலகளந்தருளுகிறபோது நமுசிப்ரப்ருதிகளான அஸுரர்கள் ப்ரதிபந்திக்கையாலே த்வநியாநின்றுள்ள முகத்தை யுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்தூதி, நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள திருவாழியைக் கொண்டெறிந்து, அவ்விடத்திலே யுத்தோத்யுக்தராய்க்கொண்டு எதிர்ந்த முகத்தையுடையரான அஸுரர்களுடைய தலைகளை யுருட்டினவனாய், ஆஸ்ரிதரான நமக்கு ப்ராப்யபூதனான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்தாநம்.

அரு,—மூன்றாம்பாட்டு. (அதிர்முகமித்யாதி) குமிழ்த்தி யென்றதினர்த்தம் (திருப்பவளத்திலே வைத்தூதி) என்றது.

(க) தி-வாய்-௨-க0-௨. (௨) ௩-௬-கக. (௩) திருமா-க.

மூ:—

இமையவரிறுமாந் திருந்தரசாள வேற்றுவந்தெதிர்பொருசேனை
நமபுரநணுக நாந்தகம் விசிறு நம்புருடோத்தம னகர்தான்
இமவந்தந்தொடங்கியிருங்கடலளவு மிருகரை யுலகிரைத்தாட
கமையுடைப்பெருமைக்கங்கையின் கரைமேற்கண்டமென்னுங் கடிநகரே.

(சதுமுகனித்யாதி), நான்முகன் கையில் நால்தோளமுதின் திருவடிகளில், சங்கரன் தலையில்தங்கி, (கதிர்முகமணிகொண்டிழி) மிக்கப்ரகாசத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற ரத்நாதிகளை இருகரையும் வீசியெறிந்து கொண்டிழிகிற புனலையுடைத்தான கங்கைக் கரை மேல்கண்டமென்னும்கடிநகர் அங்கென்றது-பாரதஸமரவிபரீதரை

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (இமையவரித்யாதி), தேவர்களெல்

(சதுமுனிகத்யாதி), (க) "ஜ்யாஹீக்ஷாய து வாநீயம் வாரம் நாயஸ்ய து ஷ்டயே। க்ஷாலிதம் பரயா பக்த்யா பாத்யார்க்யாதிபிர்ச்சிதம் - க்ருஹீத்வா தர்மபாநீயம் பாதம்நாதஸ்யதுஷ்டயே - க்ஷாளிதம் பரயாபக்த்யா பாத்யார்க்க்யாதிபி ரர்ச்சிதம்" என்கிற படியே-திருவடிகள் விளக்குகிறபோது, அது சதுர்முகனான ப்ரஹ்மாவின் கையிலும், அநந்தரம் விளக்கப்பட்ட சதுர்ப்புஜனை ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளிலும், அநந்தரம் (உ) "ததம்பு பதிதம் த்ருஷ்ட்வா ததார ஸிரஸா ஹர: - ததம்புபதிதம் த்ருஷ்ட்வா ததார ஸிரஸாஹர:" என்கிறபடியே திருவடிகளினின்றும் விழுகிற வித்தை ஸிரஸ்ஸாலே தரித்த ருத்ரனுடைய ஜடையிலும் தங்கி, (கதிரித்யாதி), ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ரேஷ்ட்டமாயிருக்கிற ரத்நங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு இழிகிற புனலையுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலே, (கண்டமென்னுங் கடிநகரே). .... (ந)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு, (இமையவ ரிறுமாந்திருந்தரசாள) இந்த்ராதி தேவர்கள் ப்ரதிபக்ஷ பயமற்று மாலையிட்டு மார்வுந்தோ

(தர்மபாநீயம்) என்றது-தர்மதேவதை தானே தீர்த்தமாய்க்கொண்டு வருகையைப்பற்ற. ... ... (க)

அரு,—நாலாம்பாட்டு. (இமையவரித்யாதி) "இருமாந்திருந்த" என்றது-அசுரரேற்று வருகைக்கு ஹேதுவென்று திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷிக்கிறார் (ப்ரதிபக்ஷேத்யாதி), (இட்டு) என்றது - இட்டுக்கொண்டென்றபடி.

லாம் தாங்கள் ஜயித்தார்களாக கர்வித்துத் தந்தாம் ஆஸநங்கள் தலையாமலிருந்து தத்தத் பதங்களைத் தந்தம்ஸ்வம்மாக நினைத்து, யாவதியான தத்தத் போகமாத்ர மொழியத் தாந்தாமபிமாநித்து நிருபாதிக ஶேஷித்வ ஸங்கல்ப நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுத்வம் முதலான குணங்களோடே ஶ்ரியஃபதியாக பாவித்தார்கள். இவர்களுக்கு ஜந்ம ஶத்ருக்களாய் இவர்கள் ஈஶ்வரன் கொடுத்த போகத்தை புஜிக்கிறார்களென்று காணமாட்டாமல் அஸஹமானரான வஸுரர்கள் அவர்களைநலியாமல் தானேஏறிட்டுக்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் தன்மேலும் வெல்லலாமென்று வந்து யுத்தோந்முகரானவர்களுடைய கூட்டக்கட்டெல்லாம் (நமபுரம்நணுக) அதர்மபலம் புஜிப்பிக்கிற தர்மராஜனுடைய ராஜ்யத்திலே சேர. (நாந்தகம்விசிறும்) திருக்கையில் வாளை அசைத்துவீசாநின்ற. "விசிறும்" என்ற வர்த்தமாநத்தால் எதிர்பொரு சேனை போயிருக்கச்செய்தேயும் இன்னமுமெதிர்பொரவருவாருண்டோவென்று யுத்தோந்முகனாய் நின்று வீசுகையாலே எம்புருடோத்தம னென்கிறாதல், அவன் நித்யவாஸம் செய்கிற நம்மூரென்னுதல்.

(இமவந்தமித்யாதி). ஹிமவானுடைய உச்சி முதலாக மஹத்தான ஸமுத்ரம் முடிவாக விரண்டு கரையிலுண்டான லோகத்தி

லும் பார்த்து கர்வோத்தராயிருந்து ராஜ்யம் பண்ணும்படியாக. (எற்றுவந்தித்யாதி) அவர்கள் ஜீவிக்கிறது கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் அழியச் செய்வதாக என்று கொண்டுவந்து, அவர்கள் மேலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான தன் மேலும் எதிர்ந்து பொருகிற அஸுர ராக்ஷஸ ஸேனையானது. (நமபுரம்நணுக நாந்தகம் விசிறும்). யமபுரத்தை ப்ராபிக்கும்படியாக ஸ்ரீநந்தகமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான *கொற்ற வொள்வாளை வீசும். (நம்புருடோத்தமன் நகர்தான்) இப்படி ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் பண்ணும் ஸ்வபாவனான நம்முடைய புருஷோத்தமனுடைய நகர்தான்.

(இமவந்தமித்யாதி) ஹிமவானுடைய உச்சிதொடங்கி பெரிய கடலளவும் இரண்டு கரையிலுள்ள லோகத்தாரும் ஆரவாரித்துக்

---

*"கொற்ற-ஜயத்தையுடைய, ஒள்-அழகிய, வாள்" என்றபடி.

பூமிபஹுபாரத்தைச் சுமக்கையாலே பொறுமை ப்ரஸங்கிக்கவும் க்ஷமையுண்டாயிருக்கையால் அதின் மிகுதி சொல்லுமாபோலே இங்குப் பொரு

ரு.—

உழுவதோர்படையு முலக்கையும்வில்லு மொண்சுடராழியுஞ் சங்கும்
மழுவொடுவாளும் படைக்கலமுடைய மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழு தளவினிலெல்லாங்
கழுவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே.

ளுள்ளாரெல்லாம் தந்தாமுடைய வபிமத ஸித்திக்கு ஜலஸம்ருத்தி பெற்றோமென்று ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் செய்யுமபடியாக. (கமையித்யாதி), க்ஷமையால் வந்த பெருமையையுடைத்தான கங்கையின் கரைமேல். அதாவது-இருகரையும் கடந்தழித்து அடைவு கெடப் பெருகாமல், அமைவு தோன்றத்தெளிந்து குளிர்ந்து பெருகுகையிறே பெருமை. அமைவு - சமையென்றபோது சைதந்ய வ்யவஸாயத்தைக் காட்டும், கங்கையின் கரைமேல் கண்டமென்னும் கடிநகர் நம்மூர். ... . (ச)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (உழுவதித்யாதி), கலப்பை முதலாக ஸாதாரண ஸாதாரண ரூபத்தால் அநேகமாயிரம் திவ்யாயு

கொண்டு தீர்த்தமாட. (கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல்). க்ஷமாவத்தையால் வந்த பெருமையை யுடைத்தான கங்கா தீரத்தில். அதாவது-ஸர்வலோகரும் பாபக்ஷயார்த்தமாக வந்து தன்னுடையஜலத்திலே அவகாஹித்தால் அவையெல்லாவற்றையும் பொறுத்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கிவிடும் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. (கண்டமென்னும் கடிநகரே). ... (ச)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (உழுவதோர் படையும்). கலப்பையும், உலக்கையும்-முஸலமும். வில்லும்; ஸ்ரீ சார்ங்கமும். (ஒண்சுடராழியும்) அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவாழியும். சங்கும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும். (மழுவொடுவாளும்) பரசுவும், நந்தகமும். (படைக்கல முடைய) இவற்றை ஆயுதமாகவுடைய. (மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு) ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸந ஸாதநங்

மே ப்ரஸங்கிக்கவும்க்ஷமையுண்டாயிருக்கையாலே அதின்மிகுதி சொல்லுமா போலே இங்குப்பொறுமை ப்ரஸங்கிக்கைக்கு நிமித்தமேதென்ன வருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு (உழுவதித்யாதி) இவையெல்லாத்தையும் கடாக்ஷித்து ஆயுதங்களையுடைத்தாகையால் வந்தபெருமையாலென்ற பதத்துக்கு அர்த்தமென்றருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி).

மூ;—

தலைப்பெய்பெய்துகுமுறிச் சலம்பொதிமேகஞ் சலசலபொழிந்திடக்கண்டு
மலைப்பெருங்குடையால் மறைத்தவன் மதுரைமால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
அலைப்புடைத்திரைவா யருந்தவமுனிவ ரவபிரதங்குடைந்தாடக்
கலப்பைகள் கொழிக்குங் கங்கையின்கரைமேற் கண்டமென்னுங் கடிநகரே.

தங்களை ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக வுடையனாய், அதுதானே பெருமையாக விருக்கிற புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யஸ்தலம்.

(எழுமையித்யாதி) பூர்வாசு(வ)த்தில் பிரிபட்டுஏழுஜந்மம் முடிவான ப்ராரப்தமெல்லாம்கூட்டியிட்டதொகையில் புண்யாம்ஶத்தை நீக்கி பாபாம்ஶமெல்லாம்ஸ்நாந வ்யாஜத்தாலே அல்பகாலத்திலே கழுவிடும் பெருமை கங்கைக்குண்டாவது; ஸ்வதோஷ தர்ஶநம்செய்து தோஷநிவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷனாய் தர்மஸபையிலேஅறிவித்து அவர்கள் விதிக்கச்சென்று திருக்கண்டங்கடிநகர் துறையாலே பூர்வதோஷமும் நிவ்ருத்தமா மென்னுமது மறிந்து பாபவிமோசந ப்ரார்த்தனையோடே கூடினாலிறே விமோசநம் பிறப்பது. (கழுவிடும்) கழுவி ஶோதநைக்கிவிடும். .... (ரு)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (தலையித்யாதி) (சலம்பொதி மேகம்

களான இவற்றையுடையனை தானே தனக்குப் பெருமையாயிருக்கும் புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யமான ஸ்தலம்.

(எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவம்-எல்லாம்) அநேக ஜந்மங்கூடித்திரண்ட பாபங்களெல்லாவற்றையும், (இறைப்பொழுதளவினில் கழுவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல்) தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாஹித்தவர்களுக்கு க்ஷணகால மாத்ரத்திலே கழுவி விடாநிற்கும் பெருமையையுடைத்தானகங்கையினுடைய கரையின்மேல். (கண்டமென்னும் கடிநகரே). .... (ரு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (தலைப்பெய்தித்யாதி) (சலம்பொதி

"கழுவி" என்றது-கழுவென்றிருக்கிற தாகத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (கழுவிவிடாநிற்கும்) என்றது. (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தலைப்பெய்தித்யாதி) மேகமானது வர்ஷிக்கும்போது ஜலத்தைக்ரஹிக்கை ஸித்தமாயிருக்கவும் சலம்பொதியென்று விசே

தலைப்பெய்து குமிறி) இந்த்ரனேவற்படியே ஸமுத்ரம் தரையாம்படி ஜலத்தையெல்லாம் தன்வயிற்றிலே பொதிந்துகொண்டு திருவாய்ப்பாடியிலே தலைப்பட்டிடித்து முழங்கிச் சலசலெனக் குடத்திட்டுச்சொரிந்தாப்போலே சொரிந்திட· சலசலப்பு-அநுகாரத்வநி· (கண்டு) மேகங்களினுடைய மிகையையும் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரெளிமையையும் கண்டு, (மலைப்பெருங்குடையால் மறைத்தவன்) மலையாகிற பெரியகுடையாலே "ஒருதுளி, ஒருகல்லு, ஓரிடி" என்றவையுமொருவர் மேல்விழாமல் மறைத்தவன்· (மதுரைமால்) அவதரித்தவிடத்தில் வ்யாமோஹமிறே, விரோதிநிவ்ருத்தியும் நிகளபந்த நிவ்ருத்தியும் உக்ரஸேநனை அபிஷேகம்செய்வித்ததும் முதலானவையெல்லாம், (புருடோத்தமன் வாழ்வு) அவனுக்கு நிரதிஶய போக்யமான தேசம்.

மேகம்-தலைப்பெய்து குமுறி) இந்த்ரன் ஏவற்படியே ஸமுத்ரம் தரையாம்படி ஜலத்தை எல்லாம் தன்பக்கலிலேபொதிந்துகொண்ட மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டி, கேட்டவர்கள் குடல் குழம்பும்படி யிடித்து முழங்கி. தலைப்பெய்கை - கிட்டுகை. (சலசலபொழிந்திட) சலசலவென, குடமிட்டுச் சொரிந்தாப்போலே வர்ஷிக்க. சலசல வென்கிறது - அநுகாரத்வநி. (கண்டு) மேகங்களினுடைய பகைப்பையும், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எளிமையையுங்கண்டு· (மலைப்பெருங்குடையால்மறைத்தவன்) மலையாகிற பெரியகுடையாலே, "ஒருதுளி" "ஒருகல்" "ஒரு இடி" என்கிறவிவை ஒருவர்மேலே விழாதபடிமறைத்தவன். (மதுரைமால்) விரோதியான கம்ஸனை யழியச்செய்து மாதா பிதாக்கள் சிறையையும் விடுத்து உக்ரஸேநனை அபிஷேகம்பண்ணி அங்கு வர்த்தமாநரானவர்களெல்லாரையும் வாழ்வித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்படி திருவவதரித்த தேஶமான ஸ்ரீமதுரையில் வ்யாமோஹத்தையுடையவன்· (புருடோத்தமன் வாழ்வு) இப்படி தான் வளர்ந்தவிடத்தோடு பிறந்தவிடத்தோடு வாசியற இரண்டிடத்தி

ஷித்ததுக்கு பாவமருளுகிறார் (இந்த்ரனித்யாதி) "குமுறி" என்றதினர்த்தம் (கேட்டவர்களித்யாதி). இத்தால் இடிவிழுந்தபொதையில் முழக்கமும் கர்ஜநமும் விவக்ஷிதமென்றதாயிற்று. (இடித்து) என்றது - இடிவிழப்பண்ணியென்றபடி, (பகைப்பையும்) த்வேஷிக்கையும். (எளிமையும்) என்று கூட்டினது - மலையெடுத்து ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லுகைக்காக.

மூ.—

விற்பிடித்திறுத்து வேழத்தைமுறுக்கி மேலிருந்தவன்றலைசாடி
மற்பொருதெழப்பாய்ந்தரையனையுதைத்தமால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
அற்புதமுடையயைராவதமதமுமவரிளம்படியரொண்சாந்தும்[ழ்வு
கற்பகமலருங் கலந்திழிகங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. (எ)

(அலைப்பித்யாதி), கங்கையலைகிற திரைவாயிலே தீக்ஷா நிபந்தநமாக அரிய தபஸ்ஸுகளைச் செய்து வாங்கியதியும் செய்து யாகாதிகளையும் மந்த்ரக்ரியாத்ரவ்ய லோபங்கள் வாராமல் செய்து அவப்ருதஸ்நாநமும் உக்தலக்ஷணத்திலே செய்தவநந்தரம் பெருக்காறாய் யாகசாலையிலுண்டான கலப்பைமுதலான வுபகரணங்களையெல்லாமெடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகாநிற்கிற கங்கையின் கரைமேல். .... (௬)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (வில்லித்யாதி) தேவஸ்த்ரீகளுடைய அங்கராகாலங்க்ருதமாய் வருகிறது கங்கையென்று வர்ணிக்கிறார்.

ஸ்வா;— (வில்லித்யாதி) கம்ஸன் பரீக்ஷார்த்தமாக இட்ட

லுள்ளாரையும் ரக்ஷித்தருளின ஏற்றத்தையுடையனான புருஷோத்தமனுக்கு நிரதிசய போக்யமான தேசம்.

(அலைப்புடைத்திரைவாய்) அலைகிற திரையிடத்திலே. (அருந்தவமுனிவர்) அரியதபஸ்ஸுக்களை யுடையராய் பகவந்மநநசீலராயிருக்குமவர்கள். (அவபிரதம் குடைந்தாட) பகவத்ஸமாராதநரூபங்களான யாகங்களை அவிகலமாக அநுஷ்டித்து,அதினுடைய சரமதிவஸத்திலே அவப்ருதஸ்நாநஞ்செய்ய. (கலப்பைகள் கொழிக்கும்) அநந்தரம் பெருக்காறாய் யாகபூமியிலுண்டான கலப்பை முதலான உபகரணங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகாநிற்கிற. (கங்கையின் கரைமேல்கண்டமென்னும் கடிநகரே). ... ... (௬)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (விற்பிடித்திறுத்து) கம்ஸன் ''வில்விழவுக்கு'' என்று உறவிலே அழைத்துவிட, தானும் அதுக்கென்

யாகசாலை நிர்மிக்கைக்கு கர்ஷணார்த்தமாகக்கலப்பை யென்றுகருத்து.

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (விற்பிடித்தித்யாதி) வில்லைமுறிக்கைக்கு ப்ரஸக்திபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கம்ஸனித்யாதி). (உறவிலே யழைத்து

வில்லை நடுவே பிடித்து முறுத்து. (வேழத்தை முறுக்கி) குவலயா பீடத்தைக்கொம்பை முறித்துச் சலிப்பித்துக்கொன்று, (மேலிருந்தவன் தலைசாடி) ஆனைகொம்பிழந்து விழுந்தபின்னும் ஶிக்ஷா பலத்தாலே விழாதபடி நடத்தவல்ல பாகனைத் திருக்கையி

னப் போகிறாய் மதுரையிலே சென்று அவனுடைய ஆயுத சாலையிலே புக்கு அவனுக்கு அபிமதமான வில்லைப்பிடித்து முறித்து. (வேழத்தைமுறுக்கி) அநந்தரம் (க)“புகுவாய்நின்றபோதகம்” என்கிறபடியே - அவனுடைய க்ருஹத்வாரத்திலே நின்று தன்மேலே அடர்த்துவந்த மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தை ப்ருங்க பங்கம் பண்ணி. (மேலிருந்தவன் தலைசாடி) கொம்புமுறிந்து தளர்ந்து விழுந்தத்தை சிக்ஷாபலத்தாலே எழுப்பி அதின்மேலே யிருந்து நடத்திக்கொண்டு வந்த பாகனுடைய தலையை அந்தஆனைக்கொம்பாலே சிதறவடித்து. (மற்பொருது) ஆனையின் கொம்பையும் கையிலே கொண்டு உள்ளே புகுந்தவளவிலே அந்தச் செருக்குப்

விட)என்றதுக்கு-தநுர்யாகமென்கிற வ்யாஜத்தையிட்டு உறவுபோலேதானே நலிகைக்கு அழைக்கவென்றுகருத்து. (தானுமதுக்கென்னப் போகிறாய்) என்றது - தநுர்யாகத்துக்காக உறவுபோலே தானேகம்ஸனை நலிகையை உட்கொண்டுபோகிறானென்கை.(உ)“[illegible] [illegible] - புருஷைர்பஹுபிர்குப்தமர்சிதம் பரமர்த்திமத் । வார்யமாணோந்ருபி: க்ருஷ்ண: ப்ரஸஹ்யதநுராததே” என்கிறபடியே ரக்ஷிக்கப் பட்டு அர்சிதமாகையாலே அபிமதமானவில்லை அநேகரை நிராகரித்துக் கொண்டு பிடிக்கையும் துஷ்கரமாகையால் இதுவுமொரு வீரசரிதமென்றும் பிடித்தென்றதுக்குக்கருத்து. (முறித்து) என்றவிடத்தில் (ந)“[illegible] । [illegible] - கரேணவாமேநஸலீல முத்த்ருதம்ஸஜ்யம் சக்ருத்வா நிமிஷேண பஶ்யதாம் । ந்ருணாம்விக்ருஷ்ய ப்ரபபஞ்சமத்யதோ யதேக்ஷுதண்டம் மதகர்யுருக்ரம:”என்றதநுஸந்தேயம், ப்ருங்கபங்கம்பண்ணினபின்பு(ச) “ஆனைமாமலையின் மருப்பினைக்குவடிறுத்துருட்டி” என்கிறபடியே உருண்டு விழுந்திருக்க, பாகனுக்கு மேலிருக்கக்கூடுமோவென்னும் ஶங்கையை ப்பரிஹரியாநின்றுகொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (கொம்பித்யாதி). (கொம்பை

(க) தி-மொ- (உ) வி-பு-ரு. (ந) (ச) தி-வாய்-அ-ரு-க.

லொரு கொம்பாலே தலைசிதறச்சாடி; (மற்பொருது) முற்ற வெளி யில் நின்ற மல்லரை யுத்தம் செய்து நெரித்து வெண்கலப்பைப் போலே தூக்கியெறிந்து, (எழப்பாய்ந்தரையனையுதைத்த) எத்தனை யேனுமுயர வேறினதெல்லாம் தனக்கரணமென்றிருந்த கம்ஸனை, மஞ்சஸ்த்தலத்திலேயிருந்த கம்ஸன் தலைக்குமேலே அநேகம் தூர மெழப்பாய்ந்து, அவன்தலையை இடத்திருவடிகளாலே உதைத் துக்கொன்ற. (மாலித்யாதி) வ்யாமோஹத்தாலே உக்ரஸேநனை அபிஷேகம் செய்வித்த பின்பிறே புருஷோத்தமனுய்த்து·

(அற்புதமித்யாதி) இந்த்ரனுக்கு நித்யாபூர்வ புருஷார்த்த

பொருமல் வந்தெதிர்ந்த சாணூர முஷ்டிகரான மல்லருடல்கள் நெரிந்து விழும்படியாக அவர்களோடே பொருது·

(எழப்பாய்ந்தரையனை யுதைத்த) அநந்தரம், கம்ஸனிருக்கிற மஞ்சத்தின் முற்றவெளியிலே சென்று (க) "[illegible]- துங்கமஞ்சவ்யவஸ்த்திதꞏ" என்கிறபடியே உயர்ந்த மஞ்சத்திலே யிருக்கிறவனைக்கண்டு, அவனிருக்கிறவிடத்திலே கிளரக்குதித்து, ராஜாவாய்க்கொண்டு அபிஷேகமும் தானுமா யிருக்கிறவனை (உ) "[illegible] [illegible] - கேஶேஷ்வாக்ருஷ்யவிகளத்கிரீட மவநீதலே-ஸகம்ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோ பரிபபாதச" என்கிற படியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்துக்குக் கீழேதள்ளி அவன்மேலே குதித்துத் திருவடிகளா லே உதைத்த. (மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு) இப்படி ஆஸுர ப்ரக்ருதியான கம்ஸனை நிரஸித்த பெருமையையுடையனான புரு ஷோத்தமனுக்கு அபிமதமான தேசம்.

(அற்புதமுடைய ஐராவதமதமும்) ஆஶ்சர்யமான ரூபசேஷ்டி டிதாதிகளையுடைய ஐராவதத்தினுடைய மதஜலமும். (அவரிளம்

யும்கையிலேகொண்டு) என்றது. (ங) "[illegible] வராயுதௌ" ரங்கம்விவிஶதுராஜநகஜதந்த வராயுதௌ" என்றத்தைப் பற்ற. மாலென்றதினர்த்தம் (பெருமையுடைய) என்றது.

ஐராவதம் கீழ்ப்ரஸ்துதமாகையாலே அதிருந்துள்ளஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்

(க) வி-பு-ரு-உ௧-உசு. (வி) வி பு-ரு-உ0-அசு. (ங) வி-பு-ரு-

மூ;—

திரைபொருகடல்சூழ்திண்மதிள் துவரைவேந்து தன்மைத் துனன்மார்க்காய்
அரசனையவிய வரசினையருளு மரிபுருடோத்தமனமர்வு [
நிரைநிரையாக நெடியனயூப நிரந்தரமொழுக்கு விட்டிரண்டு
கரைபுரைவேள்விப்புகைகமழ்கங்கைக்கண்டமென்னுங்கடிநகரே.

மான ஐராவதத்தின் மதஜலமும் ஸ்வர்க்க காமரான தேவர்களுக்
கத்யந்தாபிமதைகளுமாய் அப்பதமுள்ளவளவும் யௌவநம் குலை
யாத தேவஸ்த்ரீகள் முலைகளிலணிந்த சாந்தும் அவர் குழலில்
சொருகின கற்பகமலரும் கலந்திழிகங்கை. ... . (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (திரையித்யாதி) பொரு திரை
கடல் சூழ்கையாலே ஜலதுர்க்கமும், அதுக்குள்ளே திண்ணிதாக
வுண்டான கிரிதுர்கமும் சூழப்பட்ட வென்னுதல்; அன்றிக்கே
செய்குன்றம்போன்ற கற்பார் மதிளென்னுதல்; இப்படியிருக்கிற
ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகராய் ஈராசுதவிர்த்துவிட்டுவிளங்க

படியரொண்சாந்தும்) ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களுக்கு அபி
மதைகளாய், அந்தப்பதமுள்ளவளவும் யௌவநம்குலையாதவடிவை
யுடையரான தேவஸ்த்ரீகள் தங்களுக்கு அலங்காரமாக வணிந்த
சாந்தும், (கற்பகமலரும்) அவர்கள் குழலில் சொருகின கற்ப
கப் பூக்களும். (கலந்திழிகங்கை) இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக்
கொண்டு இழியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரைமேல். (கண்ட
மென்னும் கடிநகரே). .... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (திரைபொரு கடல்சூழ் திண்ம
திள் துவரைவேந்து) கடலைச் செறுத்துப்படைவீடு செய்ததா
கையாலே *திரைபொரு கடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், திண்
ணியதான மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு ராஜா

கும் தேவர்கள் ஸ்ம்ருதராகையால், அவரென்கிறாரென்றர்த்த மருளுகிறார்
(ஸ்வர்கேத்யாதி). எண்ணென்றதின் பலிதார்த்தமருளுகிறார் (தங்களுக்
கித்யாதி).

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (திரைபொருவித்யாதி) (செறுத்து) நெருக்கி.
அதாவது-இடம் கொடுக்கும்படிபண்ணி யென்கை. (திரைபொரு) என்றது
அலைகளாலேயுத்தம் பண்ணுமாபோலே யிருக்கிறதென்றபடி. "அரசினை"

விருந்தவன். (தன்மைத்துனன் மார்க்காய்) த்ரௌபதியுடைய ப்ரீதியிலே நின்று "மைத்துனன் மார்க்காய்" என்கிறார். (அரசினையவிய) வநாக்நி மஹாவர்ஷத்திலே அவியுமாபோலே மிகை விருத்திவாய்மாறிவந்தப்ரதிபக்ஷத்தைநிரஸித்து, பாண்டவாதிகளுக்கு அரசினை யருளும் அரிபுருடோத்தமனமர்வு. வேத வாதரதராய் ஶப்தமாத்ரத்திலே நிற்பார்க்கும் வேத வேதாந்த நிகமதத்வ தர்ஶிகளாய் பரஸ்பர விரோத ஸமாதாந ஸாபேக்ஷராயிருப்பார்க்கும் ப்ரணவோச்சாரணத்துக்குப் பூர்வபாவியாயும் ப்ரணவஶப்த வாச்யனாயுமிறே ஹரியென்றால் தோற்

வானவன். *வண்டுவராபதி மன்னனிறே. (தன்மைத்துனன் மார்க்காய்). (௧) "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா: - க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ண பலா: க்ருஷ்ண நாதாஶ்ச பாண்டவா:" என்கிறபடியே தன்னையே தங்களுக்கு ஆஶ்ரயமும் பலமும் நாதனுமாகப் பற்றியிருக்கிற தன் மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்குப்பக்ஷபாதியாய்நின்று. (அரசினையவிய அரசினையருளும்) *பொய்ச்சூதிலே அவர்களைத்தோற்பித்து அவர்கள் இராஜ்யத்தைத்தாங்கள் பறித்துக்கொண்டு, பத்தூர் ஒரூர்கொடுக்கச் சொன்னவிடத்திலும் கொடோமென்று தாங்களே அடைய புஜிப்பதாகவிருந்த துர்யோதநாதி ராஜாக்கள் விளக்குப் பிணம் போலே அவிந்து போகப்பண்ணி ராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தருளும்.

(அரிபுருடோத்தமன் அமர்வு) (௨) "மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந்ஹரி: - மஹத்யாபதிஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந்ஹரி:" என்று ஆபத்தசையிலே ஸ்மரிக்கப்படுமவனாக ஸ்ரீ வஸிஷ்ட்ட பகவானாலே த்ரௌபதிக்குச்சொல்லப்பட்டவனாய், (௩) "ஹரிர்ஹரதி பாபாநி துஷ்டசித்தைரபி

என்றவிடத்தில் இன்-சாரியையாய், அரசையென்றபடியாய், அதில் முந்தின பதம் ராஜாவைச் சொல்லுகிறதென்றும், இரண்டாம்பதம் ராஜ்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும் விவக்ஷித்து ப்ரஸக்திபூர்வகமர்த்த மருளுகிறார் (பொய்ச்சூதிலேயித்யாதி).

கண்ணனென்னாதே ஹரிபதம்ப்ரயோகித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மஹதீத்யாதி), யோகார்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (ஹரிரித்யா).

---

(௧) பார-த்ரோண ௧௮௩. (௨) பாரத உத்யோக. (௩) ஹார்ய.

மூ;—

வடதிசைமதுரை சாளக்கிராமம்வைகுந்தம்துவரையயோத்தி
இடமுடைவதரியிடவகையுடையவெம்புருடோத்தமனிருக்கை
தடவரையதிரத்தரணிவிண்டிடியத் தலைப்பற்றிக்கரைமரஞ்சாடி
கடலினைக்கலங்கக்கடுத்திழிகங்கைக்கண்டமென்னும்கடிநகரே.

அவதா· புருஷோத்தமனென்றால் ப்ரதமாக்ஷர விவரணநாராயண பதத்திலே அஸாதாரண குணவிஶிஷ்டனாய் வாச்யப்ரதானனாய்த் தோற்றும். ஸத்ப்ரஹ்மேத்யாதிகளில் பஶ்வதிகரணந்யாயத்தாலே அதுதான் சேராது. (அமர்வு) இதுக்கவ்வருகு அவனுக்கபிமதமும் ப்ராப்தமுமாயிருப்பதில்லையிறே.

(நிரையித்யாதி) நிரைநிரையாக வொழுங்குபட நாட்டப்பட்டு நெடி-தான யூபங்களும் செய்கிற யாகத்தில் ஹோம தூமங்களும் இருகரை குறிக்கவொண்ணாதபடி ஒரு கோவையாய்த் தோற்றுகிற கங்கையின் கரைமேல். ... . (அ)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வடவித்யாதி) உத்தர மதுரை தொடக்கமாக அநேகம்திருப்பதிகளுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் திருவுள்ளம் பொருந்தி வர்திக்கும் திருப்பதி.

விஷ்ஜ்ஞ:- ஹரிர்ஹரதிபாபாநி துஷ்டசித்தைரபி ஸ்ம்ருதஃ” என்கிறபடியே ஸ்மரித்தவர்களுடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்குமவனான புருஷோத்தமன் திருவுள்ளம் பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஸ்த்தலம்· (நிரைநிரையாக நெடியனயூபம்) ஒரோ ரொழுங்காய்க் கொண்டுநெடியதாயிருந்துள்ள,பசுக்கள்பந்திக்கிறயூபங்களானவை. (நிரந்தரமொழுக்குவிட்டு) இடைவிடாமல் நெடுகச் சென்றிருப்பதாய், (இரண்டுகரைபுரை வேள்விப்புகைகமழ் கங்கை) இருகரையுமொத்து யாகதூமம் கந்தி (மயி) யாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரையில். (கண்டமென்னுங் கடிநகரே). .... (அ)

வ்யா,—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வடதிசைமதுரை) வடக்குத்திக்கில் மதுரை, தென்திசை மதுரை யுண்டாகையாலே விசேஷிக்கிறது· (சாளக்கிராமம்) புண்யக்ஷேத்ரங்களில் ப்ரதாநமாக வெண்

புரையென்றதினர்த்தம் (ஒத்து) என்றது, அதாவது-சேர்ந்தென்றபடி.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வடதிசையித்யாதி) ஸாளக்ராமமென்கிறதுக்கு மூர்த்திகளில் ப்ரஸித்தியுண்டாகையாலே திவ்யதேஶங்கள்சொல்லும் ப்ரகரணத்துக்குச் சேரவருளுகிறார் (புண்யக்ஷேத்ரங்களிலித்யாதி). “எய்”

(கடவரையித்யாதி) இடமுடைத்தான ஹிமவான் ஒரு சிறு கற்போலே அதிர்ந்து சலிக்கும்படி அதன்மேலே குதித்து அதில் நின்றும் போந்து பூமியாழ்ந்திடங் கொண்டு தளமிடியும்படி குதித்து, (தலைப்பற்றி) நடுநின்ற மரங்களின் தலையிலே மணலேறக்கிளம்பி, கரைநின்ற மரங்களும் வேரோடே சாய்ந்து ஒழுகும்படி தள்ளி, (கடலினைக்கலங்க) ஒன்றாலும் கலங்காத ஸமுத்ரமும்

ணப்படும் ஸ்ரீ ஸாளக்கிராமம். (வைகுந்தம்) அப்ராக்ருதமாய் நித்ய வாஸஸ்த்தலமான ஸ்ரீமத்வைகுண்ட்டம். (துவரை). *பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்ய மணவாளராய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீமத்த்வாரகை. (அயோத்தி) (க) "அயோத்திநகர்க்கதிபதி" என்கிறபடியே ராமாவதாரஸ்த்தலமாய் அத்யந்தாபிமதையாயிருந்துள்ள திருவயோத்த்யை. (இடமுடைவதரி) நரநாராயண ரூபியாய்க்கொண்டு திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி உகப்புடனே யெழுந்தருளியிருக்கும்ஸ்த்தலமாய், இடமுடைத்தாயிருந்துள்ள ஸ்ரீபதரி. (இடவகையுடைய) இவற்றை வாஸஸ்த்தாநமாகவுடையனை. (எம்புருடோத்தமனிருக்கை). ஆஸ்ரிதரான நமக்கு இனியனை புருஷோத்தமனுடைய இருப்பிடம்.

(தடவரையித்யாதி) பகீரதன் தபோபலத்தாலே இறக்கிக் கொடுவருகிறபோது வந்திழிகிற வேகத்தைச்சொல்லுகிறது. (தடவரையதிர) உயர்ந்த நிலத்தில் நின்றும் வந்திழிகிற வேகத்தாலே மந்த(ஜ)ராதிகளானபெரியமலைகள்சலிக்கும்படியாக. (தரணிவிண்டிடிய) பர்வதத்தில் நின்றும் பூமியிலே குதிக்கிற வளவில் பூமி விண்டு இடிந்துவிழ. (தலைப்பற்றிக்கரைமரஞ்சாடி) வ்ருக்ஷங்களினுடைய தலையளவும் செல்லக்கிளம்பி. கரையில்நிற்கிற மரங்களை மோதிமுறித்து. (கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக்கண்டமென்னும் கடிநகரே) ஒன்றாலும் கலங்காதகடலும் கலங்கும்படி

என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி).

கங்கையானது ஸந்ததம்ப்ரவஹிக்கும்போது ப்ரவாஹத்துக்கு ந்யூநாதிரேகமில்லாமையால், இப்படிசொன்ன வேகாதிஸயகார்யமெல்லாம் சேரும்படி தாத்பர்யமருளுகிறார் (பகீரதனித்யாதி). (௯)

(க) பெரு-தி-அ-௬.

மூ;—

மூன்றெழுத்ததனைமூன்றெழுத்ததனால் மூன்றெழுத்தாக்கிமூன்றெழுத்தை
என்றுகொண்டிருப்பார்க் கிரக்கநன்குடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை
மூன்றடிநிமிர்த்து மூன்றினிற்றோன்றி மூன்றினில் மூன்றுருவானான்
கான்றடம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே.

கலங்கும்படி, (சுளித்திழி கங்கை) தரணி விண்டிடியக்குதித்தவேக
மடங்காமல் குதியாநின்ற கங்கையின் கரைமேல். .... (௯)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (மூன்றித்யாதி) அகாரப்ரதாநமா
யிருக்கிற ப்ரணவத்தை, (மூன்றெழுத்ததனால்) நிருக்தமென்கிற

வேகித்துக்கொண்டு இழியாநின்ற கங்கையினுடைய கரைமேலே,
கண்டமென்னும் கடிநகரே. .... (௯)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (மூன்றெழுத்ததனை) (௧) "பூ-ரிதி
ருக்வேதாதஜாயத - பூரிதி ருக்வேதாதஜாயத" இத்யாதிப்படியே
வேதத்ரயத்தினின்றும் வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் தோன்றுவித்து,
பரிஶுத்தமான வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் ஸ்வ ஸங்கல்பத்தாலே
பொன் ஓடவைக்குமாபோலே ஓடவைத்து, அந்த வ்யாஹ்ருதித்ர
யத்தினின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரத்ரயத்தையும்
தோன்றுவித்து, அந்த வக்ஷரத்ரயத்தையும் ஸம்ஹிதாகாலத்திலே
"ஓம்" என்று ஏகாக்ஷரமாக்கப்பட்டதாகையாலே, அக்ஷரத்ர
யாத்மகமா யிருக்கிற அந்த ப்ரணவத்தை. "அதனை" என்றது-அதி
னுடைய கௌரவத்தைப்பற்ற. (௨) "ஆப்யஸ்த்ரயாக்ஷரம் ஸம்ஹ

அரு;—பத்தாம்பாட்டு, (மூன்றெழுத்தித்யாதி) "ஓமித்யேகாக்ஷரம்
ஓமித்யேகாக்ஷரம்" என்று ப்ரணவத்தை ஏகாக்ஷரமாகச் சொல்லாநிற்க,
இவர் மூன்றெழுத்தென்னக் கூடுமோவென்னும் ஶங்கையிலே ப்ரமாணபூர்
வகம் பரிஹாரமருளுகிறார் (பூரித்யாதி). அதில், "ஶாநிஶுக்ராண்யஹ்ந
வத் - தாநிஶுக்ராண்யப்யதபத்" என்றதினர்த்தம் (பரிசுத்தேத்யாதி).
"தேஷாம் தப்யமாநாநாம் ரஸாந் ப்ராவ்ருஹத் - தேப்யோபித
ப்தேப்யஸ்த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த" என்றதுக்கர்த்தம் (அந்தவித்யாதி).
"தாநேகதா ஸமபரத் - தாநேகதாஸம பரத்தேத
தோமிதி" என்றதினர்த்தம் (அந்தவக்ஷரேத்யாதி). கீழெடுத்த ப்ரதீகத்
துக்கர்த்தம் (அக்ஷரேத்யாதி), கௌரவத்தை ப்ரமாணமுகேந வெளியிடுகி
றார் (ஆத்யமித்யாதி). (௧) "ப்ரஹ்மாத்யாஸ்திஷ்டதா, த்ராத்ரா

---

(௧) அதர்வ-கோபதப்ரா. (௨)

ப்ரக்ரியையால், (மூன்றெழுத்தாக்கி) அகார உகார மகார மென்கிற மூன்றெழுத்தாக்கி, (மூன்றெழுத்தை யேன்று கொண்டிருப்பார்க்கு) அகாரவாச்யனை உத்தேஸ்யனென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி

த்ரயீ யஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதா | ஸ குஹ்யோந்யஸ் த்ரிவ்ருத்வேதோ யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் -ஆத்யந்து த்ர்யக்ஷரம்ப்ரஹ்மத்ரயீ யஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதா- ஸகுஹ்யோந்யஸ்த்ரிவ்ருத்வேதோயஸ்தம் வேதஸவேதவித்'' என்னும்படியிறே இதினுடைய வைபவம். (மூன்றெழுத்தனுதல்) பதஸமதிகமஹேதுவாய் ''நிருக்தம்'' என்று மூன்று அக்ஷரமான பேரையுடைத்தா யிருக்கிறவதினாலே. (மூன்றெழுத்தாக்கி) ப்ரக்ரியைபண்ணும்க்ரமத்தாலே ப்ரக்ரியை பண்ணி, மூன்று பதமாய் மூன்றர்த்தத்துக்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெழுத்தாகப்பிரித்து. ப்ரணவந்தான் ஸம்ஹிதாகாலத்திலே ''ஓமித்யேகாக்ஷரம் - ஓமித்யேகாக்ஷரம்'' என்கிறபடியே, ஏகாக்ஷரமாய், ஏகபதமாய், ஏகார்த்தப்ரதிபாதகமாய், அஸம்ஹிதாகாலத்திலே மூன்றக்ஷரமாய்மூன்றுபதமாய் மூன்றர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிறே யிருப்பது.

(மூன்றெழுத்தை யேன்றுகொண்டிருப்பார்க்கு) அந்த மூன்றெழுத்தையும், 'நமக்குத் தஞ்சமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதாகையாலே நமக்குஉத்தேஸ்யம்' என்று தங்கள்நெஞ்சிலேதரிக்குமவர்களுக்கு. அதாவது அகாரமான துஸ்வரூபேணவும்தா(யா)நுநிஷ்பந்நரூபேணவும் ப்ரத்யயவேஷேணவும் ஈஸ்வரனுடைய காரணத்வ ரக்ஷகத்வ ஸேஷித்வங்களையும், அர்த்தபலத்தாலே ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் ஏவம்பூதனை ஈஸ்வர விஷயத்தில் சேதநனுடைய

த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்ம குஹ்ய: ஸ த்ரிவ்ருத் - த்ரிகுணித:, அந்யோ வேத:-
யஸ்மிந்த்ரயீப்ரதிஷ்டிதா, ததாத்யந்து த்ர்யக்ஷரம்குஹ்ய:, ஸ:, த்ரிவ்ருத் - த்ரிகுணித:, அந்யோவேத:'' இத்யந்வய:.

''என்றுகொண்டு'' என்றதினர்த்தம் (தரித்துக்கொண்டு) என்றது. (ஸ்வரூபேணவும்) என்றது - அகாரத்வரூபேணவுமென்றபடி. (நிஷ்பந்நரூபேணவும்) என்றது - ''அவ ரக்ஷணே - அவ-ரக்ஷணே'' என்கிறதாதுவில் பிறந்தவாகாரத்திலுமென்றபடி. (ப்ரத்யயவேஷேணவும்) என்றது அகாரத்

யிருப்பார்க்கு, (இரக்கநன்குடையவெம் புருடோத்தமனிருக்கை) இவர்களளவிலே தன்பேறாக க்ருபைபண்ணவல்லனாய், எனக்கு ஸ்வாமியான அந்தப் புருஷோத்தமன் நித்யவாஸம்செய்கிறதேசம்.

(மூன்றடி நிமிர்த்து) இத்தை ப்ரணவத்தோடே மூன்றுபதமாக விவரித்து. (மூன்றினில் தோன்றி) அந்த பதத்ரயத்திலும் தோற்றின அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வ அநந்யஶரணத்வ அநந்யபோக்யத்வங்களாய்த் தோன்றின வர்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் ப்ரதிஸம்ப

ஶேஷத்வத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உகாரமானது அவதா(யா)ரணவாசகமாய்க் கொண்டு அந்த ஶேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், மகாரமானது (க) "மந ஜ்ஞாநே - மந-ஜ்ஞாநே" என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநவாசியுமாய், கீழ்ச்சொன்ன அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்துக்கு ஆஶ்ரயமான ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்தத்வாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், அக்ஷரத்ரயமும் நமக்குத்தஞ்சமான அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறதென்று தங்கள் நெஞ்சில்எப்போதும்அநுஸந்தித்திருக்கை. (இரக்கம் நன்குடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை) இவர்களளவிலே தன்பேறாகக்ருபைபண்ணுமவனாய், எனக்குஸ்வாமியான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்தாநம்.

(மூன்றடி நிமிர்த்து) இந்தப்ரணவந்தான் (உ) "ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத் - ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத்" என்கிறபடியே பதத்ரயாத்மகமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதமாகையாலே இத்தோடே கூடி மேலிரண்டு பதத்தையுங்கூட்டி மூன்றுபதமாக வளர்த்தி. (மூன்றினிற்றோன்றி) அந்தமூன்று பதத்திலும் ஆத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் அநந்யஶரணத்வம்அநந்யபோக்யத்வமாகிற

திலே நிக்கமிழந்த சதுர்த்தியோடு கூடின வேஷத்தாலுமென்றபடி. நன்கானவிரக்கமுடைய வென்றந்வயித்தருளுகிறார் (இவர்களளவிலித்யாதி).

அடியென்றது - பாட்டுக்களில் முதலடி இரண்டாமடி யென்னுமாபோலே பாதவாசகமன்றிக்கே பதவாசகமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (இந்தப்ரணவமித்யாதி), "மூன்றுருவானான் - எம்புருடோத்தமனிருக்கை" என்றந்வயம். (௧௦)

(க) தாதுபாட (உ) நாராயணோபநிஷத்

ந்தியாய்ஶேஷித்வஶரண்யத்வபோக்த்ருத்வப்ரகாஶங்களான மூன்றுருவானென்னுதல். அன்றியே, மூன்றில்ப்ரதிஸம்பந்தியாய்த் தோன்றினமூன்றிலுங் காட்டில் † ஸ்வரூபேண மூன்றுருவானன். ஆனாலும்அவன்தன்னுடையமேன்மையிற்காட்டில்அவனுடையநீர்மையும்குணபரமாமித்தனையிறே. சேதநபரமாயிருக்கிறமூன்றில்ஸாக்ஷாத்ஸ்வரூபேண. (க) "தேவுந்தன்னையும்". மூன்றுருவானன்.

(கான்றடம் பொழில்சூழ் கங்கையின்கரைமேல்) கானென்று கடல்கரைக்கழிக்கும் பேர். நீரோடு காலுக்கும்பேர்-இவ்வளவிறே கங்கைக்குள்ளது. பாபவிமோசநம் கடிநகரிலே, நீரோடுகால்களாலும் தடாகங்களாலும் திருச்சோலைகளாலும்சூழப்பட்டதிருக்கண்டங் கடிநகர் எம்புருடோத்தமனிருக்கை. ... (௧0)

அவ:--நிகமத்திலித் திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆகாரத்ரயத்தையும் தோன்றுவித்து', 'தோன்றி" என்றது-தோன்றுவித்தென்றபடி, (மூனறினில் மூன்றுருவானன்) பதத்ரயப்ரதிபாத்யமான சேதநனுடைய, வாகாரத்ரயமும் விஷயமாக தத்ப்ரதிஸம்பந்தியாய் தானும் ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயத்தையு முடையனானவன். மந்த்ரத்தை பதத்ரயாத்மகமாய், சேதநனுடைய ஆகாரத்ரயத்தையும் தன்னுடைய வாகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கும்படியாய் *அடியிலே உண்டாக்கி வைத்தான் ஈஶ்வரனாகையால், இவையெல்லாவற்றையும் அவன் செயலாக வருளிச் செய்கிறார். (கான் தடம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேல்) "கான்" என்று நாற்றம். தடமென்று-பெருமை. நறுநாற்றத்தையுடைய பெரிய பொழில்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், கங்கையினுடைய கரையிலேயான. (கண்டமென்னுங் கடிநகரே). .... (௧0)

நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

---

† (பா) மேன்மையும் நீர்மையும் வடிவழகுமான மூன்றுருவானன்.

(க) தி வாய்-உ-௭-௪.

மூ;—
பொங்கொலி கங்கைக்கரைமலி கண்டத்துறை புருடோத்தமனடிமேல்
வெங்கலிநலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன் விருப்புற்றுத்
தங்கியவன்பாற் செய்தமிழ்மாலை தங்கிய நாவுடையார்க்குக்
கங்கையிற்றிருமால் கழலிணைக்கீழே குளித்திருந்த கணக்காமே.
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா;—(பொங்கொலியித்யாதி) மிகவும் பெரிய ஆரவாரத்தோடே கிளம்பிவருகிற கங்கையினுடைய உயர்ந்தகரைமேலேயாயிருக்கிற திருக்கண்டங்கடிநகரிலே நித்யவாஸம் செய்வானுயிருக்கிற புருஷோத்தமன் திருவடிகளின்மேலே, (வெங்கலியித்யாதி), (ஐ) "கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே" என்னுமாபோலேவெவ்விதான கலியும் நலியாதபடியான திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வார். (வெங்கலி) ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியில் க்ருதயுகாதிகளில் முடிவில் வருகிற கலியுகத்தில் வெம்மையில்லை போலே காணும். வெம்மையுள்ளது பர்வக்ரமமாகவிறே. (விட்டுசித்தன்) இதுவுமொரு ஸமாஸத்வயம். (விருப்புற்று) அத்யர்த்தம் ப்ரீதியின் மேலே.

(தங்கியவன்பால்) நிலைநின்ற பக்திபாரவஶ்யத்தாலே, (செய்தமிழ்மாலை) செய்யப்பட்ட தமிழ்மாலை, சொன்னமாலை யென்று

வ்யா;—(பொங்கித்யாதி) ஜலத்தினுடைய கொழிப்பால் வந்த கிளர்த்தியையும் கோஷத்தையுமுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலேயாய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ஏற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்டங்கடிநகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலே, (வெங்கலிநலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன் விருப்புற்று) விபரீதஜ்ஞாநாதிகளை ஜநிப்பிக்கும் க்ரூரமான கலியுகத்தால் வந்த நலிவென்பதொன்றில்லாத ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரானபெரியாழ்வார் ஆசைப்பட்டு.

(தங்கியவன் பால்செய் தமிழ்மாலை) நிலைநின்ற ப்ரேமத்தாலே செய்த தமிழ்த்தொடையானவிது. (தங்கியநாவுடையார்க்கு) ஒரு

அரு;—பதினோராம்பாட்டு. (பொங்கொலியித்யாதி) (கொழிப்பாலே) என்றது - ஸம்ருத்தியாலே யென்றபடி. பொங்கென்றதினர்த்தம் (கிளர்த்தியையும்) என்றது. மலியென்றதினர்த்தம் (ஸர்வப்ரகாரேத்யாதி).

(ஐ) தி-வாய்-ரு-உ-கக.

மல் செய்தவென்கையாலே அநுஷ்டாந பர்யந்தமாகச் செய்த (க) *நடைவிளங்கு தமிழ் மாலை. (தங்கிய நாவுடையார்க்கு) "ஜந்ஹ வெஹெவஸாவரமஹ-த்தூர:-மந:பூர்வோ வாகுத்ரசி:" என்றுத நாவுடையார்க்கு. நான்தான்வேண்டாவென்றிலும் (உ) "என்வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது" என்பார்க்கு. (கங்கையித்யாதி). (கங்கையில் குளித்துத் திருமால் கழலிணைக் கீழேயிருந்த கணக்காமே) தேஶாந்தரத்வீபாந்தரங்களிலே யிருந்தார்க்கும் உபரிதந பாதாளலோகங்களிலே யிருந்தார்க்கும் நித்யவிபூதியிலேயிருந்து தங்கிய நாவுடையார்க்கும் (ங) "சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு" என்ற இவர் தம்மைப்போலே இவரபிமாநத்திலேஒதுங்க வல்லார்க்கும் அவன் திருவடிகளின் கீழேயிருந்து மங்களாஶாஸநம் பண்ணினவிவர்நேர் ப்ரயோஜநத்தி லொக்கும். .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
நாலாம்பத்து ஏழாம் திருமொழி மூற்றிற்று.

காலும் நீங்காதே வர்த்திக்கும்படியான நாவையுடையவர்களுக்கு. அதாவது-எப்போதும் இதனையே சொல்லிக்கொண்டு திரியுமவர்களுக்கென்கை. (கங்கையிலித்யாதி) [கங்கையில்-குளித்து - திருமால் கழலிணைக்கீழே-இருந்த கணக்காமே] அதாவது - இத்திருமொழி தங்கின நாவுடையவர்களுக்கு ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும், ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் பிறப்பால்வந்த ஏற்றத்தையுடைய கங்கையிலே ஸ்நாநம்பண்ணி, திருக்கண்டங்கடிநகரிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற ஶ்ரிய:பதியானவன் திருவடிகளின் கீழே நிரந்தர ஸேவைபண்ணி யிருந்தத்தோடு ப்ரயோஜநமொக்குமென்கை. பகவத்ப்ரீதியிறே அதுக்கு ப்ரயோஜநம்; அது இவர்களுக்கு மொக்குமென்றதாய்த்து. ... ... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அந்வயம் காட்டுகிறார் (கங்கையிலித்யாதி). ஶப்தார்த்தம் ஸ்பஷ்டமாகையாலே தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). கணக்காமென்றதினர்த்தம் (ஒக்கும்) என்றது. ... (கப)

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

(க) பெரு-தி க-கா. (உ) க-திருவ-கக. (ங) திருப்பல்லா-கஉ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து

எட்டாம் திருமொழி மாதவத்தோன் ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழே "வடதிசைமதுரை" என்றும், "சாளக்கிராமம்" என்றும், "வைகுந்தம்" என்றும் பரத்வத்தையும் அர்சாவதாரத்வத்தையுமிறே சொல்லிற்று. அவை மூன்றும் அஞ்சுக்கு முபலக்ஷ-

நாலாம்பத்து எட்டாந் திருமொழி, மாதவத்தோன் ப்ரவேசம்.

அவ ;— (க) "போகத்து வழுவாத புதுவையர்கோன்" என்கிறபடியே திருவவதார ஸமயமே தொடங்கி க்ருஷ்ணாவதார குண சேஷ்டிதங்களையெல்லாம் முற்றூட்டாக வநுபவித்துக்கொண்டு வந்த விவர், *என்னுதன் தேவியிலே அந்தக்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களோடே ராமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிக்கையி லுண்டானவாசையாலே இரண்டையும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராகப்பேசி நின்று அநுபவித்து, பின்பு *கதிராயிர மிரவியிலே ராம க்ருஷ்ணாவதார குணசேஷ்டிதங்களையும் அவதாராந்தர குணசேஷ்டிதங்களையும் கலப்பிலே அநுபவித்தவநந்தரம், இவ்

மதேராமாநுஜாய நம:.

அரு.—மாதவத்தோன்ப்ரவேசம். திருக்கண்டம் கடிநகரென்கிற திவ்யதேசத்தை யநுபவித்த வநந்தரம் திருவரங்கம் திருப்பதியை யநுபவிக்கைக்குப் பலபடியாக நியாமகங்களை யருளிச் செய்கைக்காக வ்ருத்தவர்திஷ்யமாண கதநம்பண்ணுகிறார் (போகத்துவழுவாத வித்யாதி). வண்ணமாடங்கள் தொடங்கி இத்திருமொழிக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்ததில் இதில் க்ருஷ்ணாவதாரகுணங்கள் தொடருகையாலும், திருவரங்கம் திருப்பதி அர்சாவதாரஸ்தலங்கட்கெல்லாம் வேர்ப்பற்றுகையாலுமுண்டான வித்திருமொழியின் ப்ராதாந்யம் தோற்றுகைக்காக வென்று கண்டுகொள்வது. (இரண்டையுமொன்றுக்கொன்று எதிராகப்பேசி) என்றது - ஒருத்திசக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்பாடச் சொல்லுகிறதாகவும், பின்னையொருத்தி க்ருஷ்ணனைப்பாடச் சொல்லுகிறதாகவும் இரண்டு நாயிகாதசையை ப்ராப்தராய் இரண்டவதாரத்தையும் எதிருக்திவிஷயமாக்கி யென்றபடி. (கலப்பிலே) என்றது - அவதாராந்தர குணசேஷ்டிதஸமுதாயாநுபவத்திலே யென்றபடி.

(க) நா-தி-அ-கo.

ணம், இவையித்தனையும் சேரவுள்ளது பெரிய பெருமாள் பக்கலி லே. (௧) "விண்ணோர் முதலென்னும்" என்றும், (௨) "கடலிடங் கொண்ட" என்றும், (௩) "கட்கிலீ" என்றும், (௩) "காருத்தா கண்ணனே" என்றும், (௪) "திருவரங்கத்தாய்" என்றும், (௫)"ஆ ராமம் சூழ்ந்தவரங்கம்" என்றும் திருப்பதிகளெல்லாம் பெரிய

வவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி. உகந்தரு ளின நிலங்களிலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலைகளையநுபவிக்க வேணு மென்னு மாசை பிறந்து, ப்ரதமம், ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி திருமலையிலே யெழுந் தருளி நிற்கிற அழகரையும், அவரிலுங்காட்டில் போப்யத்தில் சர மாவதியான திருமலையாழ்வாரையுமநுபவித்து, பின்பு திருக்கோட் டியூரிலே நிற்கிற நிலையையும் அநுபவிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரான விவர்; அங்கேயெழுந்தருளி நிற்கிறநிலையில் தங்களுக்கு ஆதரணீய மன்றிக்கே அபரராய்த்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை நிந்தித்தும், அந் நிலையின் வாசியறிந்து ப்ரவணராயநுபவிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்லாகித்தும், இப்படியிருந்துள்ளசெருக்கோடேகூடியநுபவித்து, தாம் நிந்தித்தவர்களையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே அவர் களைக்குறித்து இரண்டு திருமொழியாலே பரோபதேசத்தைப் பண்ணி, மீளவும் உகந்தருளின நிலங்களிலே நிற்கிற நிலையையநு பவிக்கையிலுள்ள வாசையாலே "வடதிசை மதுரை" இத்யாதிப் படியே அநேக தேசத்திலுண்டான விருப்பத்தையெல்லாம் பண் ணிக்கொண்டு திருக்கண்டங்கடிநகரிலே அவதாரகுண சேஷ்டி தங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளி நிற்கிறபடியையும், அத்தேசவைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவித்து இனியராய்நின்றார்-கீழ்;

அவையெல்லாம் போலன்றிக்கே, (௧) "வடிவுடை வானோர் தலைவனே" என்றும், (௨)"கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா" என் றும், (௩) "கட்கிலீ" என்றும், (௧) "காருத்தா கண்ணனே" என்

(அவை யெல்லாம் போலன்றிக்கே) என்றது - கீழநுபவித்தவர்க்கஸ்த லங்கள் போலன்றிக்கே யென்றபடி. (கட்கிலீயென்னும்) என்றது - கண் ணுக்கு விஷயமாகாதவனென்றுய், அத்தால் அந்தர்யாமியும் இவரென்று

---

(௧) தி-வாய்-எ-௨-௬. (௨) தி-வாய்-எ-௨-எ. (௩) தி-வாய்-எ-௨-௩.
(௪) தி-வாய்-எ-௨-௪. (௫) சிறியதிருமடல்-௭௧, (௬) தி-வாய்-எ-௨-௧0.

பெருமாளுக்குப் பகலிருக்கையிறே, உபயவிபூதியிலும் நடக்கும் செங்கோலும் தனியாணையும் பெரிய பெருமாளதிறே. (க) "பொங்கோதம்" (உ) *ஏழுலகம் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருக்கின்றரும் பெரிய பெருமாளிறே. (ங) "பைகொணாகத் தணையான் பயிலுமிடம்" என்று கோயிலிலேயிறே திருவுள்ளம்பொருந்தியிருப்பது.

(ச) "அரங்கமாளி விண்ணாளி" (ரு) *ஆயிரஞ்சுடர் வாயரவணைத்துயின்றரும் பெரிய பெருமாளிறே. *நூவரையென்னுமதில் நகரங்கி வீற்றிருந்த மணவாளரிறே. (சு) "அயோத்தி யெம்மர

னும் சொல்லுகிறபடியே - பரத்வாதிகளிலுண்டான குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி வர்த்திக்கிற ஸ்தலமாய், (க) "பொங்கோதஞ் சூழ்ந்தபுவனியும்" இத்யாதிப்படியே "உபய விபூதியையும் தனிக்கோல் செலுத்துகிறதும் இங்கேயிருந்தே" என்று தோற்றும்படி யிருப்பதாய், (எ) "மாலிருஞ்சோலை மணாளர் பள்ளிகொள்ளுமிடம்" என்றும், (அ) "பொன்னிசூழரங்க நகருள் முனைவன் - திருமாலிருஞ்சோலை நின்றான்" என்றும், (கூ) "பயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி" (க௦) "தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே முன்பு அநுபவித்ததிருமலை திருக்கோட்டியூரில் நிலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான விடமுமாய், (கக) 'ஆராமஞ்சூழ்ந்த வரங்கம்" என்கிறபடியே"உகந்தருளினநிலங்களெல்லாம் பகலிருக்கை" என்னும்படி ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான விடமென்று நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்தலமான * திருவரங்கந் திருப்பதியிலே(கஉ)"வன்பெருவானகம்" இத்யாதிப்படியே ஸகல தேஸத்திலுள்ளாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும்(கங)" தென்னாடும் வடநாடுந்தொழநின்ற" என்றும்,(கச)"யாவரும் வந்தடிவணங்க" என்னும்சொல்லுகிறபடியே ஸகலதேசத்திலும்பிறந்தவர்களெல்லாரும் வந்து அநுபவிக்கும்படியாகவும் ஆஸ்ரயிக்கும்படியாகவும், (கஉ)'அன்பொடுதென் திசைநோக்கி'என்கிறபடியே (கரு) *மன்னுடைய

(க) நா-தி-கக-ங.	(உ) தி-வாய் ச-ரு-க.	(ங) தி-மொ-ரு-ச-உ.
(ச) தி-மொ-எ ங-ச.	(ரு) தி-மொ-ரு-எ-சு.	(சு) திருப்பள்ளி-ச.
(எ) தி மொ-கக-உ அ.	(அ) தி மொ-கூ-கூ-உ.	(கூ) உ-திருவ சசு.
(க௦) ங-திருவ-சுஉ.	(கக) சிரியதிருமடல்-எக.	(கஉ) பெரு-தி-க-க௦.
(கங) பெரி-தி-ச-கூ-கக.	(கச) பெருதி-அ-ச௦.	(கரு) பெரி-தி-ச-கூ-உ.

சே" என்று திருவயோத்யையில் திருவாரதாநம் கொண்டருளினரும் பெரிய பெருமாளிறே. *அந்தணர்தம் சிந்தையானும் அரங்கமேய வந்தணனிறே. *அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளி கொள்ளுகிறதும் வன்பெருவானகம் முதலானவையெல்லா முஜ்ஜீவிக்கவிறே. ஆகிலும் இரண்டு ப்ரதாநம் (௧) "தென்புலர்க்கென்னைச் சேர்கொடான்" என்று ஆஸ்ரிதர் யாம்யமார்க்கத்தில் போகாமையும், ஆஸ்ரிதனை விபீஷணனைக் கடாக்ஷித்துமிறே. வடதிசை மதுரைசாளக்கிராமம் வைகுந்தம் துவரையயோத்தியிடமுடைவதரியிட வகையாக வைகுந்தன் புகழாத் திருக்கண்டங்கடி நகரிலே யிருந்தாசாண்டாரும் பெரியபெருமாளே. எங்கும்பெரிய பெருமாளே யாகிலும் "திருவரங்கமென்பதுவே யென்திருமால் சேர்விடமே" என்கிறார். ... ... *

அவ;—முதற்பாட்டு. (மாதவனிந்யாதி), அவன் ஆசார்யவரணம் செய்து ஓதின ப்ரகாரத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கண் வைத்து, (௨) "திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற" என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியாகையால் வந்தபெருமை தோற்றத் திருவுள்ளத்திலுகப்புடனே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரிய பெருமாள் பக்கலிலே, விசேஷித்து க்ருஷ்ணாவதார குணசேஷ்டிதங்களும் ராமாவதார குணசேஷ்டிதங்களும் அவதாராந்தர குணசேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் ஒருமடை கொள்ள ப்ரகாசிக்கிற படிகளை (௩) "*திருவேங்கடமதனைச் சென்று" என்றநுபவியா நின்றுகொண்டு, அவர் தம்மிலுங் காட்டில் அவர் விரும்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகிற தேசமே பரம ப்ராப்யமாகையாலே அத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாகப்பேசிஅநுபவித்துப்ரீதராகிறார்-இத்திருமொழியில்.

அவ;—முதற்பாட்டு. ஸாந்தீபிநிபுத்ரா நயநம் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

மது சொல்லிற்றென்றும் கண்டு கொள்ளவது. படியென்றது - படிகளை யென்றபடி, (திருவேங்கடமதனைச் சென்று) என்றது - திருமழிசைப்பிரான் திருமலையையும் எம்பெருமானையும் ஒருபோகியாக வநுபவித்தாப்போலே யென்றபடி. (அவர்தம்மிலும்) என்றது - பெரியபெருமாள் தம்மிலுமென்றபடி. ... ... *

---

(௧) தி-மொ-எ-௩-௩. (௨) பெரி-தி-௪-௬-௧௦. (௩) ௪-திருவ-௪௧.

மூ—மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை
ஓதுவித்ததக்கணையா வுருவுருவே கொடுத்தானூர்
தோத்தவத்தித் தூய்மறையோர் துறைபடியத் துளும்பியெங்கு
போதில்வைத்ததேன்சொரியும் புனலரங்கமென்பதுவே· (க)

ஸ்வா.—(மாதவத்தோனித்யாதி), மஹா தபஸ்ஸைப் பண்ணின ஸாந்தீபநி புத்ரன் மறிகடலிலே போய் முடிந்தவனை, மாதவத்தோனோதிவித்ததுக்கு குருதக்ஷிணையாக, (உருவுருவேகொடுத்தானூர்) பூர்வமேவ வுண்டான அவயவம்; காலபரிணாமம் நடக்கிற தேஹத்திலே அதில்லாதபடி செய்தவிது என்ன வாஸ்சர்யந்தான்· இப்படி கொடுத்தவன் நித்யவாஸம் செய்கிறவூர்.

வ்யா·—(மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறி கடல் வாய் மாண்டானை) மஹாதபஸ்ஸையுடையனான ஸாந்தீபிநிபுத்ரன், நெடுங்காலத்திலே, திரைமறிகிற கடலிடத்திலே புகுந்து மடிந்தவனை· (ஓதுவித்த தக்கணையா) அத்யயநம் பண்ணின வநந்தரம் குருதக்ஷிணை கொடுக்கத் தேடுகிறவளவிலே, இவனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை அறிந்தவனாகையாலே (க) "காதலென் மகன்புகலிடம் காணேன் கண்டு நீ தருவாயெனக்கு" என்று "முன்பே ஸமுத்ரத்தில் ம்ருதனான என்புத்ரனைக்கொண்டுவந்து தரவேணும்" என்று, அபேக்ஷிக்க, "அப்படியே செய்கிறோம்" என்று, அவன் அத்யயநம்பண்ணுவித்ததுக்குதக்ஷிணையாக' (உருவுருவேகொடுத்தானூர்)
(உ) " தஂவாஂ யாஂ நாஸஂஹஂ யதா‌வத்‌ஸரீரிணஂ। விநிர்‌ஜயாஂ-தம்பாலம் யாதநா ஸம்ஸ்த்தம் யதா பூர்வஶரீரிணம்-பித்ரே ப்ரதத்தவாந்க்ருஷ்ணஃ" என்கிறபடியே பூர்வ

அரு;—முதற்பாட்டு. (மாதவத்தோனித்யாதி) (புத்ரன்) என்றது - புத்ரனை யென்றபடி. அப்போது கடலிலே விழுந்தவனைக் கொண்டுவருகை அபிப்ராயமல்லாமையால் "மாண்டானை" என்றபூதநிர்தேஶபலிதத்தை யருளிச் செய்கிறார் (நெடுங்காலத்திலே) என்று. (திரைமறிகிற) என்றது - அலைகிளம்பிப்புரளுகிற வென்றபடி. "மறிகடல்வாய் போய்மாண்டமாதவத்தோன் புத்திரனை" என்றந்வயம். (உருவை) ஶரீரத்தை. (உருவே) அவ்வுருவாகவே. விகாரமின்றிக்கே கொடுத்தவரிருக்குமூரென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றிப்ரமாண பூர்வகம்தாத்பர்யமருளுகிறார் (தம்பாலமித்யாதி',

(க) தி-மொ-ரு அ எ. (உ)

(தோதவத்தித்தூயா தி) (தோதவத்தி) ஸ்நாநமாடி தோய்த்துலர்ந்தது. "பட்டுப்படி பருத்திப்படி" என்கிறவற்றிலுங்காட்டில் இதுவிறே ப்ராஹ்மணர்க்கு யோக்யமாயிருப்பது, (தூய்மறையோர்) வேதாந்தத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லவர்கள், மறைக்குத் தூய்மையாவது-நித்யநிர்தோஷஸ்வயம்ப்ரகாஶ அபௌருஷேயை சார்த்த நிர்ணாயகராய் அத்யந்தரஹஸ்யமாயிருக்கை, இதில் பரஸ்பர தோஷ பரிஹாரம் செய்ய வல்லருமாய் நிஷ்டருமாயிருக்கும் ஆழ்வான்போல்வார்-தூய்மறையோராவார்.

*எவ்வுலகத்தெவ்வவையிலும் ஓதுவாரோத்தான *அநந்த வேதங்களும் சொல்லுகிற*சின்னமும் திருநாமமும் இவள்வாயனவாய்த் திருந்தின ப்ரகாரமறிந்து (க) "தொன்மையூரரங்கமே" என்னுமாசையுடையார் அங்கே நித்யவாஸம்பண்ணி*கங்கையில் புனிதமான

தேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(தோதவத்தித் தூய்மறையோர்) ஸதாசாரபரராகையாலே, பரிசுத்தமாகத்தோய்த்து உலர்த்தின வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பாராய், தூய்தான மறையையே தங்களுக்கு நிரூபகமாகவுடையரா யிருக்குமவர்கள். மறைக்குத் தூய்மையாவது-அபௌருஷேயமாய், நித்ய நிர்த்தோஷமாயிருக்கையாலே ஸர்வப்ரமாண விலக்ஷணமாய், பகவத்ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவற்றாயிருக்கை. இத்தை இவர்கள் நிரூபகமாகவுடையராயிருக்குகையாவது (உ) "ஷாட்யாயோத்யேதவ்ய: - "ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:" என்கிறவிதிப்ரகாரம் தப்பாமல் அத்யயனம்பண்ணி, அதில் அர்த்தஜ்ஞானத்தையும் அதுக்கு அநுரூபமான அநுஷ்டானத்தையுமுடையராயிருக்கையாலே வைதிகர் என்றே நிரூபகமாம்படி யிருக்கை.

(துறைபடிய) (௩) "கங்கையிற்புனிதமாய காவிரி" என்கிறபடியே *கலந்திழி புனலான கங்கையிலுங்காட்டில் பரிசுத்தமான காவேரி

தோதவத்திகளாய் தௌ(யா)தவஸ்த்ரவான்களாய், †தூய்தான மறையையுடையவர்களென்று ஸமஸ்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கங்கையி

(க) தி-மொ-எ-உ-எ. (உ) (௩.) திருமாலை ௰௩.

*தெளிவிலாக் கலங்கல் திருமுகத்துறைபடியத் துளும்பின ஜலம் தாமரைத்தாள் முதலானவற்றை யலைக்க, பக்வமான பூக்கள் அவ்வலைச்சலாலே மலர்ந்து மதுவெள்ளத்தைவிட, ப்ரந்தத்தேனே நிரு பதமாம்படியான புனல் சூழ்ந்த திருவரங்கமென்னும் ப்ரஸித்தியாலே பெரியபெருமாளுக்கு ப்ரிமமான வேற்றத்தை யுடைத்தாய் "ரங்கம் ரங்கமிதிப்ரூயாத்" - ரங்கம்ரங்கமிதிப்ரூயாத்" என்னும்படியிறே உருவுருவே கொடுத்தாளார் இருப்பது.

இத்தை மிகவுமறிந்த நம்மாசார்யர்கள் வணங்கும் பலதுறை யொருதுறையாக்கித் தாங்களநுஷ்டிக்க, இவர்களுடைய குணம் நோக்கி எங்கும்பரந்து ஸமமாக்களை அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநஸாபேக்ஷராக்கித் தங்கள்பக்கலிலே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநஸாபேக்ஷப்ரார்த்தனையோடே வந்து ப்ரச்நம் பண்ணும்படியிருப்பார்க்கிறே ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடவேதங்களில் நேர்கொடு நேரே பரஸ்பரவிரோத பரிஹாரம் செய்ய வல்லராவதென்கிறது இத்தால். ... ... (க)

யிலே, பெரியபெருமாளுடைய திருக்கண்நோக்கான திருமுகத்துறை முதலான துறைகளிலே, திரள்திரளாக அவகாஹித்துஸ்நாநம் பண்ண. (துளும்பியித்யாதி) அப்படி அவர்கள் திரள்திரளாகப் புகுந்து ஸ்நாநம் பண்ணுகையாலே எங்குமலையெறிந்து, ஆஸந்நமான புஷ்பங்களின் நாளங்களையலைக்க, அந்தப்பூக்களில் வைத்ததேனைது சொரியும்படியான புனலையுடைத்தாய், திருவரங்கம்என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திவ்யநகரி. (க) "க்ஷீராப்தேர் மண்டலாத்பாநோ: யோகிநாம் ஹ்ருதயாதபி - ரதிங்கதோ ஹரிர்யத்ர தஸ்மாத்ரங்கமிதிஸ்ம்ருதம்" [illegible] - க்ஷீராப்தேர்மண்டலாத்பாநோ: யோகிநாம் ஹ்ருதயாதபி - ரதிங்கதோ ஹரிர்யத்ர தஸ்மாத்ரங்கமிதிஸ்ம்ருதம்" என்கிற ஏற்றத்தையுடைத்தா யிருக்கையாலே 'அரங்கமென்பதுவே" என்றுப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்கிறார்.

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. வைதிக புத்ராநயநம் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

வித்யாதி), "துளும்பி" என்றதினர்த்தம் (அலையெறிந்து) என்றது. (வைத்த) என்றது - உண்டான வென்றபடி. ... ... (க)

மூ.—

பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்
இறைப்பொழுதிற்கொணர்ந்து கொடுத்தொருப்படுத்தவுறைப்பனூர்
மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார்
சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே. (உ)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பகமித்யாதி). வைதிகபுத்ரானயநாஶ்சர்யத்தை யநுஸரிக்கிறார். கீழ்ச்சொன்ன வாஶ்சர்யம்போலன்றிறே இது.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பகமித்யாதி). க்ருஷ்ணனையாஶ்ரயித்த வைதிகனென்றிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய ஸ்த்ரீ ஸூதிகாக்ருஹத்தில் ப்ரஸவிக்க ப்ரஸவிக்க, நாய்ச்சியார் "ப்ராக்ருதா ப்ராக்ருத ஶக்தி பரிணாமம் காணவேணும்" என்றும், "க்ருஷ்ண விக்ரஹத்தை யங்கே காணவேணும்" என்னும் நசையாலும் ஸூதிகாக்ருஹத்தில் கிடவாதபடி தங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே பெறப்பெறக் கொண்டுபோய் அங்கேயிட்டுவைக்க, அதறியாதே அவளும் ஶோகார்த்தையாய்ப் பின்னையும் தன் ப்ரஸவகாலத்திலே பர்தாவைப்பார்த்து "என்பிள்ளைகளெல்லாரும் இங்ஙனே போவானேன்?" என்று க்லேஶித்துக் கேட்டவளவிலே, அவனும் க்ருஷ்ணனுக்குச் சென்று இச்செய்திகளை அறிவித்து "என் ப்ராஹ்மணி ப்ரஸவிக்கக்காலமாய்த்து; இனியாகிலும் இப்பிள்ளையை ரக்ஷித்துத் தரவேணும்" என்ன,

வ்யா;—(பிறப்பித்யாதி) "ஒருப்ராஹ்மணனுக்கு முன்பே மூன்றுபிள்ளைகள், பிறந்தபோதே காணவொண்ணாதபடி போய்விடுகையாலே, நாலாம்பிள்ளையை ஸ்த்ரீ ப்ரஸவிக்கத் தேடுகிறவளவிலே, க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே வந்து 'இந்தவொரு பிள்ளையையும் தேவரீர் ரக்ஷித்தருளவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்க, க்ருஷ்ணனும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று அநுமதிசெய்தவநந்தரம், ஏகாஹ

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பித்யாதி) ஸூதிகாக்ருஹத்திலே காணாதே போன பிள்ளைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கைக்குப்ரமாணமான ப்ரஸித்தியையுட்கொண்டு ப்ரஸக்திகதநமுகேந தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருப்ராஹ்மணனுக்கித்யாதி). (ப்ரஸவிக்கத்தேடுகிறவளவிலே) என்றது - ப்ரஸவிக்க உத்

க்ருஷ்ணனும் ஏகாஹதீக்ஷையிலே மாத்யந்திந ஸவநத்திலே யிருக்கிறவர் எழுந்திராமல், "நான்போகிறேன்" என்று அர்ஜுநன் போய்ஸூதிகாக்ருஹத்தைச்சூழச் சரக்கூடம் கட்டி நிற்க, அவள் ப்ரஸவித்தபிள்ளை ஆகாசத்திலே கதறிக்கொண்டுபோக, ப்ராஹ்மணன் அர்ஜுநனைப்பிடித்து "க்ஷத்ரியாதமா" என்று க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே இவனைக்கொண்டுபோய்க் காட்டினவளவிலே, "இவனை விடு, நான் உன் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்கிறேன்" என்ன, அவனிசையாதபடியாலே எல்லாரையும் கூடக்கொண்டுபோய், விரஜைக்கு இக்கரையிலே நிறுத்தி அக்கரையிலே போய் அங்குத்திருவோலக்கம் குலையாமலிருக்க, பிள்ளைகள் கிடந்த விடத்தே, இட்டுவைத்தவன் எடுத்துக்கொண்டு போருமாபோலே கொண்டுபோந்து ப்ர

தீக்ஷயானக்ரதுவிலே தீக்ஷிதராயிருக்கிறவிவர் எழுந்தருளவொண்ணாது" என்னுமத்தைப்பற்ற, 'நான்போய் ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று அர்ஜுநன் என்றுகொண்டு ப்ராஹ்மணனையுங் கூட்டிக்கொண்டு போய் ஸூதிகாக்ருஹத்தைச் சுற்றும் காற்றுமுட்பட ப்ரவேசிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கூடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கச் செய்தே, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவளவிலே பழையபடியே காணாவொண்ணாதபடி, போய்விட்ட வளவிலே, ப்ராஹ்மணன்வந்து அர்ஜுநனை 'க்ஷத்ரியாதமா! உன்னாலேயன்றோ பிள்ளை போகவேண்டிற்று, க்ருஷ்ணனெழுந்தருளி ரக்ஷிக்கிறவித்தை நீயன்றோ கெடுத்தாய்" என்று பர்த்ஸித்து, க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டுவர; க்ருஷ்ணன் இத்தைக்கண்டு மந்தஸ்மிதம்பண்ணி, 'அவனைவிடு, உனக்குப்பிள்ளை நாம்கொண்டுவந்து தருகிறோம்' என்று ப்ராஹ்மணனுக்கு அருளிச்செய்து, போனபிள்ளைகளை மீளக்கொண்டுவந்து கொடுத்தான்" என்கிறகதையை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

(பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்), (௧) "என்னுடைமனைவி காதல் மக்களைப் பயத்தலுங்காணான்" என்

யோகிக்கிறவளவிலே யென்றபடி. (என்றுகொண்டு) என்றது - ரக்ஷணபாரத்தைத்தன் மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டென்றபடி. (சரக்கூடமாக) என்றது அபிமந்த்ரித பாணமயமானக்ருஹமாகவென்றபடி. (பர்த்ஸித்து) நிந்தித்து- ப்ரமாணபூர்வகம் ஸப்தார்த்தமருளுகிறார் (காதல்மக்களையித்யாதி). அல்ப

---

(௧) தி-மொ-௫-௮-௮.

ஹ்மணன் வாசலிலே இவன் கண்டவுருப்படியேகாட்டிக்கொடுத்து
நீக்கிவிட்டானிறே மாத்யந்திநத்துக்கு முன்னே. அது தானும்
மிகையிறேஅத்யல்பகால மென்கையாலே. இத்தை "ஸகூதந -
ஸத்வதநு" என்றதே(க)"நாகாரணாத் -கேவலம்யத்ராணா
ய-நாகாரணாத் -கேவலம் தர்மத்ராணாய" என்றார்களிறே.(உறைப்ப
னார்)தேசகாலாதிகாரிநியதியன்றியிலே நித்யவாஸம் செய்கிறனூர்.

கிறபடியே பெற்றவளுமுட்பட முகத்தில் விழிக்கப்பெறுதபடி ஸூதிகாக்ருஹத்திலே, "இன்னவிடத்திலே போய்த்து" என்று தெரியாதபடி மாண்டுபோய்விட்ட நாலுபிள்ளைகளையும். (இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து) தீக்ஷிதனாய் நிற்கிற காலமாகையாலே ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திநஸவநத்துக்கு முன்னான அல்பகாலத்திலே, (உ) 'எல்லாவுலகுங்கழியப் படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனுமுடனேறத் திண்டேர்கடவி" என்கிறபடியே ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுநனையுங் கூடத் தேரிலே கொண்டேறி அர்ஜுநனைத் தேரை கடத்தச் சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும் ஆவரணங்களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகு படும்படியாக, கார்யரூபமானதேர் காரண ரூபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிறவிடத்தில் உருக்குலையாதே தேருக்குத் திண்மையைக்கொடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸைவில் சென்றவாறே தேரையும் இவர்களையும் நிறுத்தி (உ) "சுடரொளியாய்நின்ற தன்னுடைச்சோதி" என்கிறபடியே ஜலத்திலே மத்ஸ்யமுலாவுமாபோலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதத்திலே, தன்னிலமாகையாலே தானே போய்ப்புக்கு, நாய்ச்சிமார், தங்கள்ஸ்வாதந்த்ர்யம் காட்டுகைக்காக அங்கே அழைப்பித்திட்டுவைத்த அந்தப்பிள்ளைகளை அங்கு நின்றுமெடுத்துக் கொண்டுவந்து மாதாபிதாக்கள் கையிலே கொடுத்து. (ஒருப்படுத்த உறைப்பனூர்) (ங) "தாயொடுகூட்டிய" என்கிறபடி-

---

காலத்திலே கொண்டு வந்த கொடுக்கைக்கு ஹேதுபூர்வகம் ப்ரமாணப்ரஸித்தியை யுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தீக்ஷிதனுயித்யாதி). (தங்தள் ஸ்வாதந்த்ரயம்) என்றது - க்ருஷ்ணனைக்காண வேணுமென்னும் ப்ரணயத்தால் வந்த ஸ்வாதந்த்ர்ய மென்றபடி.

(க) வி-பு-ரு-க-ருக.　　(உ) தி-வாய்-ங-க0-ரு.　　(ங) க கூ எ.

(மறையிக்யாதி) மறைத்தீ-பெருந்தீ, காம்யயஜ்ஞமும், நித்ய யஜ்ஞமும். காம்யயஜ்ஞத்துக்கு த்விபரார்த்தகாலம் ப்ரஹ்மாவா யிருந்து ஜீவிக்கை. நித்யயஜ்ஞத்துக்கு வளர்த்தியாவது-ஸங்கல்ப நிபந்தநமானவர்ண பாரதந்த்ர்யத்தோடே அகரணே ப்ரத்யவாய பரிஹாரம் ப்ரயோஜநமென்றிருக்கை. இவற்றுக்குஸாக்ஷாத்ப்ர யோஜநம் காம்யதர்மத்தை விட்டு வர்ணதர்மத்திலே நிற்கையும், வர்ணதர்மத்தையும் த்யஜித்து வெண்ணெயுண்டவாயின்னமுதான பெரிய பெருமாளை உபாய நிரபேக்ஷமாகப்பற்றி மற்றொன்றினைக் காணாதிருக்கையும்.

(வருவிருந்தையளித்திருப்பார்) இப்படி ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞா நத்தாலே கரையேறினாருளராகில், அவர்களுக்கும், இந்த நிரதிஶய புருஷார்த்தம் உபதேஶகம்யஜ்ஞாநத்தாலேஸித்தித்தபாகவதர்க்கு ம், கைங்கர்யபரராய்த்தந்தாம்திருமாளிகைகளிலேஎழுந்தருளிவந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்வரூபாநுரூபமாகவாதரித்து அமுதுசெய்யப் பண்ணியும், இவர்களமுதுசெய்வதற்குமுன்னேவேறேசிலஶ்ரீவைஷ் ணவர்கள் "ஸ்வரூபாநுரூபமாக அங்கே அமுது செய்யும்படி அரு ளிச் செய்ய வேணும்" என்ற பேக்ஷித்தால், தங்களிழவு பாராதே பரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜநமென்றிருக்கையும், இழவுதோன்றித் தாகில் தாங்களும் அவர்களோடே சென்று அங்கேயமுது செய்கை யும், இங்குச்சமைந்தவற்றையும் அங்கே கொண்டுபோய் அமுது செய்கையும் * வந்து மேயும் குருகினங்கள் போலன்றிக்கே அபே க்ஷித்தழைத்தால் வருவிருந்தான ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்வரூபாநு யே பூர்வரூபத்தில் ஒன்றும்குலையாமல், "என்னுடைய பிள்ளைகள்" என்று தாயார் எடுத்து உச்சிமோந்து அணைத்துக் கொள்ளும்படி சேர்த்துவிட்ட ஶக்தி மானானவன் வர்த்திக்கிற தேசம்.

(மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார்) வேதோக்தமான மஹாக் நிகளை பலஸாதநமாகவன்றிக்கே பகவத்ஸமாராதந புத்தியாலே அவிச்சின்னமாக வளர்த்துக்கொண்டிருக்குமவர்கள். (வருவிருந் தை யளித்திருப்பார்) வரும்விருந்தினரை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருப் பார். அதாவது தந்தாம் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளின ஶ்ரீவை ஷ்ணவர்களை, ஸ்வரூபாநுரூபமாக ஆதரித்து அமுது செய்யப்பண்

ரூபமாக நியதமான பதார்த்தங்களில் அவர்களபிமதமான பதார்த்தங்கள் தமக்கரிதாய்த்தாகில் வருந்தியும் தேடி அமுது செய்யப் பண்ணியிருப்பார்.

பாகவதஶேஷத்வஸீமையன்றோ ஸ்வரூபம். அப்போதவர்களபிமதத்தில் தமக்கு ஶக்யமானவையு முபகரிக்க வேண்டாவோ?. ரஹஸ்யரூபேணவு மென்னில்; இவர்களுபகரித்தாலும் அவர்களங்கீகரியாமையால், இவர்களுபகரிக்க விரகில்லை; பகவத் விஷயத்தில் ப்ரார்த்தனை போலே ப்ரார்த்தித்துக் கொடுத்தால் அவர்களங்கீகரியாமை யென்னென்னில், பகவத் விஷயத்திலும் போக்யபூர்வகமான போக்த்ருத்வமிறே சேதநர்க்குள்ளது. போக்த்ருத்வம் முக்குமாகில் முமேசாமல்லாஸப்ராப்யம் ஸித்தியாமையால் ஸ்வரூபநாஶமும் வருமிறே. ஆகையால் இங்கும் இவர்கள் கொடுத்தாலுமவர்கள் ஆதரியார்.

உபயாநுராகமான மதீயத்வமுண்டாகையாலே இவ்வர்த்தத்தை யறிந்தவர்கள் உபகரிப்பதும் செய்யார்கள். உபகரிக்கில் உபயாநுராக மில்லாத பதார்த்தங்களை அவர்கள்விரும்பினார்களாகில் அவற்றை உபகரிக்குமத்தனை. இந்நேரறியாதார் செய்து போருகிறத்தைஅறிந்தவர்கள் செய்யார்களிறே. இவ்விடத்திலேநம்பிள்ளை அரக்கறைச்சூடிக்கருளிச் செய்தவார்த்தை. ஸம்மர்யாதாதிவர்தநமோவென்னில், அதுவும் லோகாபவாத பிரதிபரிஹாரார்த்தமாகவும் லோகஸங்க்ரஹதயாகர்தவ்யமாகவு மன்றிக்கே மங்களரூபேண (ந)"க்ஷேத்ராணி மித்ராணி - ஸர்வே பவந்தி ப்ரதிகூலரூபா:" - க்ஷேத்ராணி மித்ராணி-ஸர்வேபவந்திப்ரதிகூலரூபா:". இதில் உபயாநுராகமில்லை. நல்ல புதல்வர்ப்படியே; இவ்வதிகாரிக்கு தேஹதாரண ஸௌஷ்ட்டவமாத்ரமே பொறுப்பது.

(சிறப்பித்யாதி). "எனக்கே கண்ணனையான் கொள்சிறப்பு" என்கிற சிறப்பையுடையவர்களென்னுதல்; இது தன்னைத் தங்கள் பக்கலிலேஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநஸாபேக்ஷராய் நித்யஸேவை செய்து

ணுகை. (சிறப்புடையமறையவர்வாழ்) இப்படி வைதிககர்மாநுஷ்ட்டாநத்தையும் பகவத்ஸமாராதநத்தையும் அநந்யப்ரயோஜநமாகச் செய்கையாகிற நன்மையை யுடையராய், இதுக்கு உடலாக

சிறப்பென்றதினர்த்தம் (நன்மையை) என்றது. (உ)

மூ:—மருமகன்றன் சந்ததியை யுயிர்மீட்டு மைத்துனன்மார்
உருமகத்தேவீழாமே குருமுகமாய்க் காத்தானூர்
திருமுகமாய்ச் செங்கமலந் திருநிறமாய்க் கருங்குவளைப்
பொருமுகமாய் நின்றலரும் புனலரங்க மென்பதுவே. (௩)

போரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கலிலே இவ்வர்த்தத்தை யநுஸந்தித்து, உடையவர் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானையும், அருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானாரையும் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்குமாபோலேயும், பெரியநம்பி முதலானார் உடையவரைத் திருவுள்ளம் பற்றி யிருக்குமாபோலேயும், நஞ்சீயர் நம்பிள்ளையைத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்குமாபோலேயும், பெரிய வடக்கில் திருவீதிப்பிள்ளை தம்மகனாரான லோகாசார்யரைத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமாபோலேயும் *வளர்த்ததனால்பயன் பெற்றுச் சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் என்னுதல். இவை யெல்லாமாகிலும் "சிறப்புடைய மறையவர்" என்கிறது * கலியுங்கெடு மென்ற விஷயத்தைக் கண்டு கொண்டவர்களையிறே.

(வாழ்)(க)"நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கம்" என்றிறே கோயிலில் வாழ்விருப்பது. (திருவரங்கம்) மண்ணில் பரிமளமாயுமிருக்கிற பிராட்டிமார் நித்யவாஸம் பண்ணுவது இங்கேயிறே. (என்பதுவே) ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்திமாத்ரமேயன்றிக்கே,ஆழ்வார்களெல்லாரும் திருமகளாரும் ப்ராப்யமாகவிரும்பியருளிச்செய்தப்ரஸித்தியிறே முக்க்யம். (உ) "யஉ-ஜூஸஉயஃவு ஊணஂவெஊாஜூ- தர்மஜ்ஞஸமயஃ ப்ரமாணம் வேதாஸ்ச" [திருவரங்கமென்பதுவே உறைத்திட்டவுறைப்பனூர்]. .... (௨)

ஸ்வா;—மூன்றும்பாட்டு. (மருமகனித்யாதி) உத்தரைதன் சிறுவனான மருமகன்தன் சந்ததியை யுயிர்மீட்டு. "தன்"என்று

வேதநாத்பர்யத்தை யறிந்திருக்குமவர்கள், பெருமானையநுபவித்துக்கொண்டு வாழாநிற்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. .... (௨)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. கரிக்கட்டையைப் பிள்ளையாக்கியும், பாண்டவர்களுடைய தேஹம் பாரதயுத்தத்தில் அழியாதபடி நோக்கியும் செய்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

வ்யா.—(மருமகனித்யாதி) மருமகனான அபிமந்யுவினுடைய புத்ரனான பரிக்ஷித்தின் ப்ராணனை மீட்டு. அதாவது - கரிக்கட்

(க) [illegible] (௨) ஆப-௩.

அவனுடைய விருப்பத்தைக் காட்டுகிறது. (மைத்துனன்மாருரு மகத்தே வீழாமே) த்ரௌபதியுடைய ஸஹதர்மபதிவ்ரதாக்நியிலும் ஶரணாகதையுடைய பரிபவத்தில் லஜ்ஜாஶக்திகண்டிருந்த தந்தாமுடைய ஶக்திலஜ்ஜாபாவத்தாலும், ந்யாயநிஷ்ட்டரே தர்மத்தை முக்யமாக நினைத்திருந்த ப்ரமத்தாலும், (க) "[illegible] ருணம்ப்ரவ்ருத்தமிவ" என்ற க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலும், கரிக்கட்டைபோலே அழிந்து ஶரணாகதைக்காகக் கொடுத்த ஶரீரங்களைப் பின்னையும், "மகத்து" என்கிற ஶப்தம் மஹத்தாய், மஹத்தான யுத்தத்திலே மடிந்துபோகாமலென்னுதல்; மகமென்று - யஜ்ஞமாய், யுத்தம் நரமேதயஜ்ஞமாய், அதிலே குலையுண்ணாமலென்னுதல். ப்ரகரணௌசித்யங்களாலே ஶப்தங்கள் விரிந்தும் சுருங்கியும் வருமிறே,

(குருமுகமாய்க்காத்தானூர்) ஸாந்தீபநிஷதாசார்யனாய் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகம் செய்து கொண்டு போருவது-அதில் முதிர்ச்சியையாய்ப்போனவனை. (உ) "[illegible] | [illegible] - யதிமே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்பார்ம யிஸத்யஞ்ச திஷ்டதி-அவ்யாஹதம்மைஶ்வர்யம் ததோ ஜீவதுபாலக:" என்றருளிச்செய்து, (ந) "[illegible] | [illegible] - பாதேநகமலாபேந ப்ரஹ்மருத்ரார்சிதேநச - பஸ்பர்ஶ புண்டரீகாக்ஷ ஆபாததலமஸ்தகம்" என்கிறபடியே திருவடிகளாலே ஶரீரத்தை எங்குமொக்க ஸ்பர்ஶித்து; மீளவும் உயிர் பெறுத்துகை. (மைத்துனன்மாருருமகத்தே வீழாமே). மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுடைய தேஹம் பாரதயுத்தமாகிற நரமேதயஜ்ஞத்திலே விழுந்து நஶித்துப்போகாமே. மகம்-யஜ்ஞம்.

(குருமுகமாய்க்காத்தான்) குருமுகமாய் நின்று ஸாந்தீப

அரு,—மூன்றாம்பாட்டு. (மருமகனித்யாதி) உருவென்று - ஶரீரமாய், அத்தைத்ரவ்யமாகவுடைத்தான மகமென்று - நரமேத (ய) மாய், அதில் மைத்துனன்மார் வீழப்ரஸக்தியில்லாமை இங்ஙன் சொல்லக்கூடுமோ வென்னும் ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (மைத்துனன்மாரான வித்யாதி).

(க) பாரஉத்யோ-நூஅ-உஉ. (உ) பார. (ந) பார,

தோன்ற விபூத்யத்த்யாய விஸ்வரூபம் காட்டுவது, அதுவும் போராமல் "மாம்-மாம்" "அஹம்-அஹம்" என்று தன்னைக்காட்டுவது. "த்யஜ-த்யஜ" "வ்ரஜ-வ்ரஜ" "த்வா-த்வா" "மாஶுச:-மாஶுச:" என்றுதெளிவித்து,(க) "தவ வசநம் கரிஷ்யே-தவவசநம்கரிஷ்யே" என்பித்து ஈஸ்வரனைதான் இவர்களை ஶிஷ்யவர்கமாக்கித்தான் முகஸ்தனாய், குருவாய்ரக்ஷித்தானென்னுமிடம் - "அபாண்டவஸ்ய-அபாண்டவஸ்ய" என்ன; ஏவுக்கு மிலக்குக்கும் நடுவே "யாதவஸ்ய-யாதவஸ்ய" என்பது, ✻பாலப்பிராயத்தே யருள் செய்வது, என்னுடைய பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனென்றவை முதலாகரக்ஷித்தானென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிறே. இப்படியிருக்கிறவன் நித்யவாஸம் செய்கிறவூர்.

(திருமுகமித்யாதி) திருமுகத்துக்குஸத்ருஶம்செங்கமலமாய், தேசாதிகளைப் பண்ணி ரக்ஷித்தவன். இத்தால் (உ) "எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்த வித்த" என்கிறபடியே உபயஸேனையிலும் பூபாரமானவர்களைஎல்லாம் நசிப்பிப்பதாக ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்டதாய், ✻மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தவனுடையதிருவுள்ளத்துக்கு உகப்பாக விருக்குமதொன்றாகையாலே - பாரதயுத்தத்தைநரமேதயஜ்ஞமாக அருளிச்செய்தது. இதில்இவர்கள்விழுந்து நசியாமலிருந்தது - அடியேபிடித்து இவர்களை அபிமானித்துக்கொண்டு குருமுகமாய் நின்று, வநஸ்த்தரானகாலத்தோடு புரஸ்த்தரான காலத்தோடு வாசியற ஹிதத்தையே உபதேசித்துக்கொண்டு தீயவழிகளிலே போகாமல் விலக்கி நல்லவழிகளிலே நடத்தி, இப்படி அபிமாநியாய் நின்று ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகையாலே என்னுமிவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினாராயிற்று. (ஊர்) இப்படி குருமுகமாய் நின்று பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தவன் தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களெல்லாரையும் தியவழிபோய் நசியாமல் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(திருமுகமாய்ச்செங்கமலம்) செங்கமலமானது, பெரிய பெரு

பாரதயுத்தத்தை நரமேத மென்று சொன்னதுக்கு நிமித்தத்தையும் குருமுகமாக ரக்ஷித்தப்ரகாரத்தையும் அருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி) "இப்படி காத்தவனூர்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி).

(க) கீ கஅ் சுசு, (உ) தி-வாய்-ந-உ-ந

மூ.—கூன்றொழுத்தை சிதகுரைப்பக் கொடியவள்வாய் கடியசொற்
கேட்டீன்றெடுத்த தாயரையு மிராச்சியமு மாங்கொழியக் [கேட்
கான்றொடுத்த நெறிபோகிக் கண்டகரைக் களைந்தானூர்
தேன்றொடுத்த மலர்ச்சோலைத் திருவரங்கமென்பதுவே. (ச)

திருநிறத்துக்கு ஸத்ருஶம் கருங்குவளையாய், ஒன்றோடொன்றொடொருந்தி ப்ரபைகள் ப்ரதிபிம்பிக்கும்படி அலராநின்ற புனலாலே சூழப்பட்ட திருவரங்கமென்பது-காத்தானூர்.

இத்தால். * கண்ணன் கோளிழைவாண் முகத்தே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் (க) ' உருவொத்தன நீலங்களே" என்னுஸமுதாயசோபைக்குத்தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் காட்டுகிறது. ... . (௩)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (கூனித்யாதி), இவ்வளவேயோ பித்ருவசந பரிபாலநம் செய்தவருமை யென்கிறார்.

ஸ்வா;—(கூனித்யாதி)· அவள் ஶரீரம் கோணினுப்போலே காணும் தொழும்பியுடைய நெஞ்சில் கோணுதலும் தோன்றச் சித

மாளுடைய திருமுகத்துக்குப்போலியாய், (திருநிறமாய்க் கருங்குவளை) கருங்குவளையானது அவருடைய திருநிறத்துக்குப் போலியாய். (பொருமுகமாய் நின்றலரும் புனலரங்கமென்பதுவே) பரபாகத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருகிற முகத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு விகஸிக்கும்படியான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைய அரங்க மென்பதுவே. .... (௩)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. கைகேயிவசநமடியாக நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலே போய் கண்டகரான ராக்ஷஸரை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

வ்யா.—(கூன்தொழுத்தை சிதகுரைப்ப). கூனியாகிற அடியாட்டியானவள் திருவபிஷேக மஹோத்ஸவத்துக்கு அழிவான துருக்திகளைச் சொல்ல. அதாவது (உ) "ஜ்ஞாதிதாஸீயதோஜாதா கைகேய்யாஸ்து ஸஹோஷிதா। ப்ராஸாதம் சந்த்ரஸங்காஶமாருரோஹ யத்ருச்சயா - ஜ்ஞாதிதாஸீயதோஜாதா கைகேய்யாஸ்து ஸஹோஷிதா - ப்ராஸாதம் சந்த்ரஸங்காஶ மாருரோஹ யத்ருச்சயா" என்கிறபடியே ஜ்ஞாதிதாஸியானவிவள் யாத்ருச்சிகமாக மாளிகைத்தளத்தின்மேல் ஏறிப்பார்த்தவாறே, பெருமாளுடைய திரு

(க) திருவி-௩அ. (உ) ரா-அயோ.

குரைத்தபடி. சிதகாவது-அவள் குறுதிகையாக வார்த்தைசொல்லி ஸம்பாவிக்க, அவள் ஸம்பாவனையும் சிதறி அவள் வார்த்தையும் சிதையும்படியான துருக்திகளைச் சொல்லுகையிறே; இவளுடைய கொடிய வார்த்தையைக் கேட்டவளுடைய கடிய சொற்களைக் கேட்டு; அவள் இவன் முகம் பாராதிறே துருக்திகளைச் சொல்லிற்று.

வபிஷேகத்துக்குத் திருப்படை வீடெல்லாம் கோடித்துக்கிடக்கிறபடியையும், (உ) "ப்ருந்தம்ப்ருந்த மயோத்யாயாம்" என்கிறபடியே திரள்திரளாக வந்துகிடக்கிற ஜந ஸம்மர்த்தத்தையும் மங்களவாத்ய கோஷங்களையுமெல்லாங் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாதே தளத்தினின்று மிறங்கிவந்து கைகேயியை பர்த்ஸித்து, "உன் மாற்றுட்டிமகன் அபிஷேகம் செய்யத்தேடுகிறான், உன்மகன் அவனுக்கு இனி இழிதொழில் செய்திருக்குமித்தனையிறே, இத்தைப்பார்த்துக்கொண்டு நீயிருக்கிறதேது, அவனுடைய அபிஷேகத்தைக் குலைத்து உன்மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கும்படி ராஜாவோடே சொல்லு; அதுக்கு உபாயம்,-முன்பே உனக்குத் தந்திருப்பது இரண்டுவரமுண்டே, அவை இரண்டையும் - உன் மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையும், ராமனைக் காடேறப்போக விடுகையும், என்று வேண்டிக்கொள்; ஸத்ய தர்மபரனை ராஜாவால் செய்யாதொழியப் போகாதுகாண்" என்று திருவபிஷேகத்துக்கு விக்நமான துருக்திகளைச் சொன்னாளிறே.

(கொடியவள் வாய்க்கடியசொல்கேட்டு) இப்படி குப்ஜை சொன்ன வார்த்தையாலே கலங்கி, பின்பு ராஜாவுடனே "முன்பு சொன்ன விரண்டுவரமும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது - என்மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையும், ராமனைப் பதினாலு ஸம்வத்ஸரம் வநவாஸார்த்தமாகப்போகவிடுகையும்" என்ன, இத்தைக்கேட்டு ராஜா இதுக்கு இசையாமைதோற்றவிருக்க; "அறு பதினாயிரம்ஸம்வத்ஸரம் ஸத்யதர்மத்தைத் தப்பாமல் நடத்திப்போ

அரு,—நாலாம்பாட்டு. (கூனித்யாதி) சிதகென்றதினர்த்தம் (துருக்திகளை) என்றது. (சொன்னாளிறே) என்றவநந்தரம், † "அதென்கை" என்று கூட்டி, அதாவதென்றத்தை அந்வயித்துக்கொள்வது.

(௧) ரா-அ. † இது அநந்விதம்.

இவள் "ரஜயதீதி ராஜ: - ரமயதீதிராம:" என்கிறவருடைய முகத்தைப் பார்த்திறே சொல்லிற்று. இவள் அவளிலும் கடியவளிறே. அவளுக்கும் தாஸி இவளிறே.

(என்றெடுத்தவித்யாதி) "ஐயரைத்தேற்றிப்போகிடீர்" என்ன, "நான் அவரை ஶோகநிவ்ருத்தி பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன், புத்ரபேதிக்கிலும் நீர் இப்போதே போம்" என்ற சொல்லைக் கேட்பதாம், லோகரக்ஷணார்த்தமாகவும், தன்னுடைய ஸ்நேஹகார்யமாகவும் பெற்றெடுத்தவள் வார்த்தை கேளாமல் விஶ்லேஷா ஸஹமானத்தாலே வாடின சராசரங்களை யொழியக் கான்றேடுந்த நெறி போனதாம், இதுக்கெல்லாமடி கண்டகரைக்கை கையிறே, விரோதி நிரஸநம் ஒருதலையானால் "தோஷா குணா குணா தோஷா: - தோஷாகுணகுண தோஷா:" என்கிறபடியே தோஷ குணங்கள் மாறும்படியாயிறே யிருப்பது.

ந்தவன் இப்போது ஸத்யத்தை அதிக்ரமிக்கிறான், ஸகலதேவதைகளும் இத்தை அறியுங்கோள்" என்று இவள் கூப்பிட்டவாறே; அவன் செபலாவதற்று அநுமதிபண்ண; அவ்வளவிலே, அவள் ஸுமந்த்ரனைப் போகவிட்டுப்பெருமாளை அழைப்பித்துவிட, அவர் எழுந்தருளி வந்து, சக்ரவர்த்தி கலங்கிக்கிடக்கிற படியைக்கண்டு, "இதுக்கடியென்?" என்று இவளைக்கேட்க, இச்செய்திகளை யெல்லாம் சொல்லி, "உம்மைக்காடேறப்போக விடுவதாக அழைத்துவிட்டார், உம்மைக்கண்டவாறே சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறாரித்தனை; உங்கள் ஐயர் ஸத்யதர்மத்தை நோக்கவும் நீர் அவர்க்கு ப்ரியம் செய்யவும் வேண்டியிருந்தீராகில் அவர் நினைவு நான் சொல்லுகிறேன், நீர் கடுகக் காடேறப்போம்" என்று சொன்ன கொடுமையையுடையளான கைகேயி வாயில் இந்த வெட்டிய சொல்லைக் கேட்டு.

(என்றெடுத்த தாயரையும் இராச்சியமு மாங்கொழிய) "ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போருமித்தனை" என்று பின்றொடர்ந்த பெற்றதாயாரான கௌஸலையாரையும், ஸ்தாவரங்களோடு ஜங்கமங்களோடு வாசியறத் தன் குணங்களிலேயீடுபட்டு, பிரியில் தரிக்கமாட்டாதபடியிருக்கிறார்ஜ்

(கான்றெடுத்த) இடைவெளியறச் செறிந்தகாடு. (கண்டகர்) ஆஶ்ரித விரோதிகள். ஏவம்ப்ரகார பூதனானவன் நித்யவாஸம் செய்கிறதேஶம். (தேனித்யாதி) தேன்மாறாத மலர்களாலே அலங்க்ருதமான சோலையென்னுதல், வண்டுகள் மதுபானம் செய்து களித்து வர்திக்கும் சோலையென்னுதல். (க) "கோல் தேன்பாய்ந்தொழுகும்" என்னுமாபோலே, கொம்பில் தேனென்னுதல்; [சோலைத்திருவரங்கம் கண்டகரைக்களைந்தானூர்.]

இத்தால் "ஸர்வரஸஸ்ஸர்வகந்தமய: - ஸர்வரஸஸ்ஸர்வகந்த:" என்கிற பெரிய பெருமாளுக்கு - ஸர்வரஸ ஸர்வகந்த விகாஸஸ்வமனாக்களாய் ஸூரிகளும், செண்பகமாய் நிற்கும் முமுக்ஷுக்கயத்தையும் கைவிட்டு. (கான்தொடுத்த நெறிபோகி) (உ) "தேவநேநவனம்கத்வா - தேவநேந வநம்கத்வா", என்கிறபடியே காட்டோடு தொடுத்துக்கிடக்கிறவழியே, (ங) "நெய்வாயவேல் நெடுங்கண்நேரிழையு மிளங்கோவும் பின்புபோக" என்கிறபடியே - பிராட்டியும் இளையபெருமாளும் பின்னே ஸேவித்துக்கொண்டுவர ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளி. கண்டகரைக் களைந்தான். (ச) 'ஏஹிபஶ்யஶரீராணி - ஏஹிபஶ்ய ஶரீராணி" என்கிறபடியே ராக்ஷஸர் தின்ற உடம்பைக்காட்ட வந்து நின்ற தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகளுக்காக, அவர்களை நித்யபீடை செய்துபோந்த கண்டகராய் ஜநஸ்தாந வாஸிகளான ராக்ஷஸர் முதலானாரை நிரஸித்தருளினவன் (ஊர்) ஏவம்பூதனானவன் இங்ஙனொத்த விரோதிகளை நிரஸித்து ஆஶ்ரித ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(தேனித்யாதி) தேன்மாறாத மலர்களையுடைத்தான சோலை, அன்றிக்கே, "தேன்" என்று - வண்டாய், வண்டுகள் மாறாமல் படிந்து கிடக்கிற புஷ்பங்களையுடைத்தான சோலை என்னுதல்; அன்றிக்கே, (க) "கோல்தேன் பாய்ந்தொழுகும்" என்கிறபடியே - கொம்புகளில் தேன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாய்ப் பூமாறாத சோலை

தேனென்றதுக் கிரண்டர்த்தம்-தேனென்றும், வண்டென்றும். தொடுத்தவென்றதுக்கிரண்டர்த்தம் - மாறாதவென்றும், வைக்கப்பட்டவென்றும், இந்தையெல்லாமருளிச்செய்கிறார் (தேன்மாறாதவித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே)

(க) தி-மொ-க-கூ-அ, (உ) ரா-பா-க, (ங) பெரு-தி-ஙு-உ, (ச) ரா-ஆ-கூ-சஞ

மூ.—
பெருவரங்க ளவைபற்றிப் பிழக்குடைய விராவணனை
உருவரங்கப் பொருதழித் திவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தானூர்
குரவரும்பக் கோங்கலரக் குயில்கூவுங் குளிர்பொழில்சூழ்
திருவரங்கமென்பதுவே யென்றிருமால் சேர்விடமே. (௫)

னும் ஸ்த்தாவர ரூபேண நின்று அடிமை செய்வர்களென்று காட்டுகிறது. .... (௪)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பெருவிதியாதி), ப்ரஹ்மேமா நாதிகளாலே பெற்றவரங்களைத் தனக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி இவ்வரமுள்ளதனையும் நமக்குப்பிழைவாராதென்று தான் தேவர்ஷிகள் முதலானோர்க்கெல்லாம் பிழைகளே செய்துவரும் ராவணனை. "ரமயதீதி-ராமஃ" என்கிறவர்க்கு ப்ரதியான ராவணனை, (பிழ

யென்னுதல். இப்படியிருந்துள்ள சோலைகளையுடைய திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வதுவே. .... (௪)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ராவணவதம் பண்ணி, இந்த லோகத்தை ரக்ஷித்தருளினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

வ்யா—(பெருவரங்களவைபற்றி) ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்தபெரியவரங்களானவற்றைத்தனக்கு பலமாகப்பிடித்துக்கொண்டு, இந்த வரபலமாய்த்து இவன் அடித்து அழிவுசெய்து திரிகைக்குஹேதுது. (பிழக்குடைய விராவணனை) "இவ்வரமுள்ள வளவும் நமக்கு ஒரழிவு வாராது" என்று நினைத்து தேவதைகள் ருஷிகள் முதலானோரெல்லாரளவிலும் செய்து திரிந்த பிழைகளை யுடையனான ராவணனை. பிழக்கு - பிழை. (க) "ராவணோ லோகராவணஃ - ராவணோ லோகராவணஃ." என்கிறபடியே லோகத்தை யெல்லாம் படஅடித்துக் கிடந்து கூப்பிடும்படி யிறே இவன் செய்து திரிவது.

அரு,—அஞ்சாம்பாட்டு. (பெருவரங்களித்யாதி) வரபலம்பிழக்குண்டாகைக்குஹேது வென்னுமத்தைக் காட்டுகிறார் (இந்தவித்யாதி). இன்னாரிடத்தில் பிழக்கென்னுமையாலே ஸாமாந்யமாகச் சொன்னதுக்கு ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவ்வரமித்யாதி). அரக்கனை யென்னுதே-இராவணனை யென்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து கொண்டு விவரிக்கிறார் (ராவண இத்யாதி)."ராவயதீதி-ராவணஃ" என்கிறவ்யுத்பத்தி இங்குவிவக்ஷிதமென்று

(க) ஙா.

க்கு) பிழை, (உருவித்யர்தி) அவனுக்கு ரூபஹாரியாக, அவன் புத்ரமித்ரர்களில் யுத்தோந்முகரானவர்களை யெல்லா மழித்தவன். தன்னையும் (க) "ஸவாஜஸ்வபொமஸ-லிவொஸவிரஃ- சசால சாபஞ்சமு மோசவீரஃ"என்னும்படி வெறுங்கை வீரனுக்கி இப்போதாகிலும் சொன்னது செய்தானுமோ வென்னும் நசையாலே "போய்வா" என்றது, ரூபஹாரியாய்த்தது போனப்போலே வாராமையாலே யிறே. (அரங்க) என்றது-கழியவென்றபடி.

ஆனாலும் வரச்சொல்லவந்தவனோடு பொருகையும் கொல்லுகை யும், தவறுதலுண்டானாலும்,கர்தவ்யமோ வென்னில்; இவன்சேவ கக் கோழையாலே விஜயஸாபேக்ஷனாய் வரமாட்டான். பெருமா ளுக்கும் இவனைக்கொல்லுகை குணபாவமன்று. ஆனல் கூடின படி யென்னென்னில், பெரியகோபத்தோடேவந்து கொன்று போ வென்று சலிப்பித்துப் போகவிட்ட விஜயத்தோடே நிற்க, அவ ரைக் கால்கட்டினபின் உதறிப்போந்ததிறே யுள்ளது. (இவ்வுலகி னைக்கண் பெறுத்தானூர்) "அஞ்சினேம்" என்ற இவ்விலங்கை யிலுள்ளார்க்கு ஒரு ரக்ஷகனை யுண்டாக்கிக் கொடுத்தவனென்னு தல். எல்லாலோகத்துக் குண்டானவிரோதியைப்போக்கித் தன்னை யுண்டாக்கிக் கண்பெறுத்து வித்தானூர். கண்ணில்லையிறே தன்

(உருவரங்கப் பொருதழித்து) இப்படியிருக்கிறவனை அழியச் செய்யு மிடத்தில், (உ)"தோள்கள்தலை துணிசெய்தான்" என்கிற படியே - "அகப்படாதவன் அகப்பட்டான், தப்பாமல் கொன்று விடுவோம்" என்று பாராதே, தோள்களைக்கழித்தும் தலைகளைச் சரித்துப் போதுபோக்காக நின்று கொல்லுகையாலே ரூபமா னது அவயவங்கள் சிந்நம் பிந்நமாம்படி பொருது, பின்பு ப்ரஹ் மாஸ்த்ரத்தாலே ப்ராணபர்யந்தமாக அழித்து. (இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தான்) இந்த லோகத்தைக் கண்பெறுவித்தவன். "கண்" என்று - நிர்வாஹ வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - விரோதியான ராவணனை நிரஸித்து, அவனாலே நெருக்குண்ட ப்ராணிகளையெல்லாம் ரக்ஷிக்கையாலே. இந்தலோகத்துக்குத் தா னே ரக்ஷகனென்னுமிடத்தை யறிவித்தவனென்கை.

கருத்து. அரங்கவென்றதினர்த்தம் (அவயவங்கள் சிந்நம்பிந்நமாம்படி) என் றது. (நிர்வாஹவஸ்துவை) என்றது-நிர்வாஹகவஸ்துவை யென்றபடி.. நிர்வா ஹகவஸ்துவைக்கொடுக்கையாவதென்னென்னவருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி)

(க) ரா யு-௫கூ-கச0. (உ) தி-வாய்-க-கூ-எ.

ளைப் பாராதார்க்கு. (க) "யஸ்ய ராமம் நபஸ்யேத்" தன்னைப்பாராதார்க்கு கண்கள்வஸவர்தியாகாதாப்போலே தன்னைப்பார்த்தார்க்கும் கண்கள் வஸவர்தியாகாதிறே. (உ) "வ௦ வாழ் - பும்ஸாம்" இவ்விளைப்பாறிக் கண்வளருகிறவனூர்.

(குரவித்யாதி) குரவு கோங்குமுதலானவ்ருக்ஷங்கள் புஷ்பிதங்களாகவும், குயில்வண்டுகளை யழைத்துக் கூவும்படியாகவும். வண்டின் முகத்திலொழியப் பூவலராதிறே. குளிர்த்தியையுடைத்தான சோலையாலே சூழப்பட்ட திருவரங்கமென்று; பரமபதத்திலும், வ்யூஹவிபவங்களிலும் மற்றுமுகந்தருளின நிலங்களிலும் எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ப்ரஸித்தமென்கையாலே "என்பதுவே" என்கிறார். (என்திருமால் சேர்விடமே) என்திருமாலென்று வஸ்துவை நிர்தேஶித்தாப்போலே, அவனுக்குச் சேர்விடமாவதும் இதுவேயென்று நிர்தேஶிக்கிறார். இவர் நிர்தேஶித்த விடத்திலே விரும்பிக் கண்வளருகையாலேயும் என்திருமாலென்கிறார். இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தானை வென்திருமால் சேர்விடமானவூர் திருவரங்கமென்பதுவே.

இத்தால் முமுக்ஷுக்களும் ஸூரிகளும் ஸ்த்தாவரரூபிகளாய் நின்று பெருமாளை ஸேவிக்கப் பெற்றோமென்கிற ஸௌமநஸ்யத்

(குரவுத்யாதி) குரவுகளானவை அரும்பிச் செல்லவும், கோங்குகளானவை யலர்ந்து செல்லவும், குயில்களானவை ஹர்ஷத்தாலேயிருந்து கூவும்படியான குளிர்ந்த சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருக்கிற. (திருவரங்கமென்பதுவே) திருவரங்கமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற வதுவே. இத்தால் - அநேக புராண ப்ரஶஸ்தமாகையாலும் ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒருமிடறாக அருளிச்செய்கையாலுமுண்டான ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. (என்திருமால் சேர்விடமே) ராவணவதாநந்தரம் (ங) "திருமகளோடு இனிதமர்ந்த" என்கிறபடியே—பிராட்டியோடே கூடி ரஸோத்தரனாயிருந்த என்னுடைய ஸ்ரிய:பதியானவன் பரமபதாதிகளெல்லாவற்றிலுங் காட்டில் விரும்பி, விடாயர் மடுவிலே சேருமாபோலே சேருகிற ஸ்த்தலம்.

"இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தானை என்திருமால் சேர்விடமான ஊர் திருவரங்கமென்பதுவே" என்று அந்வயம். (ஙி)

க) ரா. (உ) ரா-அ-ங-உக. (ங) பெரு-தி-க௦-எ.

மூ.—கீழுலகிலசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே
ஆழிவிடுத்தவருடைய கருவழித்த வழிப்பனூர்
தாழைமடலூடுரிஞ்சித் தவளவண்ணப் பொடியணிந்து
யாழினிசைவண்டினங்க ளாளம்வைக்கு மரங்கமே. (சு)

தை மதுரபாஷிகளான நம்மாசார்யர்கள் அக்கரைநோக்கின ஆர்த்த ப்ரபந்நரை யழைத்துக்காட்டி இந்த ஸுமநாக்களோடே சேர்த்து த்ருப்தியை விளைப்பித்துத் தாங்களுமுகந்து வர்த்திக்கும் தேசமென்று காட்டுகிறது. .... (ரு)

ஸ்வா,—ஆறும்பாட்டு. (கீழித்யாதி) மேலுலகில் தேவர்களுக்காகக்கீழுலகிலே வர்த்திக்கிற வஸுரர்களை நிரஸிக்க, அடிக்கெடாமல் வந்தபடியாலே திருவாழியாழ்வானை யேவி அவர்களுடைய கருக்குலைய வறுத்துப்பொகட்டழித்த ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

அவ;—ஆறும்பாட்டு. பாதாள வாஸிகளான அஸுரர்களை, தேவர்களுக்காகத் திருவாழியை யேவி, கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

வ்யா,— (கீழுலகிலசுரர்களை) பாதாளலோக வாஸிகளான அஸுரர்களை. பாம்புக்குப் புற்றுப்போலே, என்றுமொக்க அஸுரர்களுக்கு வாஸஸ்தாநமாயிறே பாதாளந்தானிருப்பது. இப்படி யிங்கே யிருந்துவந்து தேவர்களோடே யுத்தம் செய்யாநிற்பர்களாய்த்து. அப்படி அவர்கள் வந்து தேவர்களை அடர்க்குங்காலத்தில், தேவர்களுக்காக நின்று அவர்களை அழியச்செய்யக் கடவனாயிறே ஸர்வேஶ்வரன்றானிருப்பது. இப்படி பலகாலும் வர, அழியச் செய்துவிடச் செய்தேயும், பின்னையும் அடிக்கெடாமல் கிளர்ந்துவரப்புக்கவாறே. (கிழங்கிருந்து கிளராமே) அப்படி அடிக்கிடந்து தளராதபடியாக. (ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்த வழிப்பன்)*கருதுமிடம்பொரும் திருவாழியாழ்வானையேவிவிட்டு, அவர்களுடைய கருவளவாக அழித்துப் பொகட்ட ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸ்வபாவன். (ஊர்) பின்பும் அங்ஙனொத்த விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்காக நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

அரு,—ஆறும்பாட்டு. (கீழிலகித்யாதி) அஸுரர்கள்எல்லாலோகங்களிலுமுண்டாயிருக்க, கீழுலகிலென்று விஶேஷிப்பானென்னென்ன, வருளிச்செய்கிறார் (பாம்புக்கித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (இப்படி) இங்கேயித்யாதி வாக்யத்ரயமும். (கருவளவாக) என்றது - கர்ப்பபர்யந்தமாக வென்றபடி, அழிப்பனென்றதுக்கர்த்தம் (ப்ரதிபக்ஷேத்யாதி).

மூ.—கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்துகுமிழ்த் தெ
பிழக்குடைய வசுரர்களைப்பிணம்படுத்தபெருமானூர் [றிய
தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவாயீர்த்துக்கொண்டு
தெழிப்புடைய காவிரிவந் தடிதொழுஞ், சீரங்கமே. (எ)

(தாழையித்யாதி) தாழைமடலுக்குள்நெருங்கமுழுசி, அயப்
பூவிலுண்டான வெள்ளைச்சுண்ணமணிந்த வுடம்போடே கர்வித்து
யாழ்நரம்பில் கிளம்பின த்வநியால் வந்த விசைபோலே வண்டி-
னங்களானவைய்ளத்தி வைக்கும்படி தாழை முதலான சோலை
யையுடைத்தான் திருவரங்கம் கருவழித்த வழிப்பனூர்.

இத்தால் தூராத்கந்திகளாய், ஶுத்தஸ்வபாவரான ஸ்ரீவைஷ்
ணவர்களுடைய ஸ்ரீ பாதரேணுவை ப்ரபந்நரானவர்கள் ஶிரஸா
வஹித்து தத்ஸந்நிதியறிந்து ஆநந்தநிர்ப்பரராவர்களெ
ன்று காட்டுகிறது. ... ... (௬)

ஸ்வா; — ஏழாம்பாட்டு. (கொழுப்பித்யாதி) நிணம்கொழு

(தாழைமடலூடுரிஞ்சி) மலரத்தொடங்குகிற தாழம்பூமடலி
னுள்ளேபரிமளத்தில் லோப(ஹ)த்தாலே உடம்பைஉரோசிக்கொண்
டு புகுந்து. (தவளவண்ணப் பொடியணிந்து) அதினுள்ளிலுண்
டான வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான சுண்ணத்தை உடம்பெங்
கும் அணிந்துகொண்டு. (யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்
கும்) அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலெ, யாழோசைபோலே யிருக்கிற
இனிய இசையை யுடைய வண்டினுடைய திரள்களானவை பாடு
கைக்கு அடிக்கொண்டு "தென, தென" என்று ஆளத்தி வையா
ிற்கு மரங்கமே. .... (௬)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. லோகபீடை பண்ணித்திரியும் பாப
ரான அஸுரர்களை நசிப்பித்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேச
ம் துவென்கிறார்.

வ்யா.— (கொழுப்புடைய செழுங்குருதி) ஊட்டுப்பன்றி

திரக்கழியவலர்ந்த தாழம் பூவினுள்ளே யுரோசிக்கொண்டு போகவேண்
டாமையாலருளுகிறார் (மலரவித்யாதி), உரிஞ்சி யென்றதினர்த்தம் (உரோசி
க்கொண்டு)என்றது; அதாவது-தேய்த்துக்கொண்டென்றபடி. (யாழ்) வீணை
நரம்பு. ... ...

அரு:—ஏழாம்பாட்டு. (கொழுப்பித்யாதி) ஊட்டுப்பன்றி-ஆஹாரமட்

செருக்கும்படியாகவிறே ஊட்டியிட்டாப்போலே ஶரீரங்களை வரபல புஜபலங்களாலே வளர்த்துப் பிழைசெய்து பொருகிற மலைபோலே யிருக்கிற வஸுரர்களுடைய ஶரீரங்களை (க)"பிளவெழவிட்ட குட்டம்" என்னும்படி குத்திப்பிளக்க, ஊற்றுமாறாமல் ரக்தம் கிளம்பி நிலத்திலே யிழிந்து குமிழியெழக் குதித்தலையெறியும்படி. (பிணம்படுத்த பெருமானார்) பிணமாக்கின ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் செய்கிற தேஶம்.

(தழுப்பித்யாதி) நால்வரிருவர் தழுவினாலும் கைக்கடங்காத

லே நிணம் கொழுக்கும்படி போஷகபதார்த்தங்களை ஜீவித்து உடம்பை வளத்துக்கொண்டு திரிகையாலே, ரக்தமும் கொழுப்புடைத்தாய் அழகிதாயிருக்குமிறே; அத்தைப்பற்ற "கொழுப்புடைய செழுங்குருதி" என்று அருளிச் செய்கிறார். (கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தெறிய) இப்படியிருந்துள்ள ரக்தமானது ஊற்றுமாறாமல் கிளர்ந்து அருவி குதித்தாப்போலே நிலத்திலே யிழிந்து குமிழி கிளம்பி அலையெறியும்படியாக, (பிழக்குடையவசுரர்களை) லோகத்தை யடைய பிடித்துக்கொண்டு திரியும் பிழைகளையுடையரான அஸுரர்களை. இத்தால் அஸுர யோநியில் பிறந்தாரெல்லாரையும் நிரஸிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே, அவர்கள் செய்த பிழைகளைக் கணக்கிட்டே நிரஸிக்குமென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. (பிணம்படுத்த பெருமானார்) இப்படி யிருக்கிறவர்களை நிரஸிக்கிற விடத்தில், அங்கவைகல்யங்களைப் பண்ணிவிடுதல், குற்றுயிராக்கிவிடுதல் செய்கையன்றிக்கே, நிரந்வயவிநாஶமாக்கிவிட்ட ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவாயீர்த்துக்கொண்டு)

வளர்த்தபன்றி. (நிணம்) மாம்ஸம். (ஜீவித்து) புஜித்து. (கொழுப்புடைத்தாய்) என்றது-ஸம்ருத்தியையுடைத்தா யென்றபடி, கொழுத்தென்றதினர்த்தம் (ஊற்றுமாறாமல் கிளர்ந்து) என்றது. எறியவென்றதுக்கர்த்தம் (அலையெறியும்படியாக) என்றது. (குற்றுயிர்) குறுகின ப்ராணன். நிரந்வயவிநாஶமாவது-நிஶ்ஶேஷமாக நஶிக்கை.

"தடவரைவாய் தழுப்பரிய சந்தனங்களை யீர்த்துக்கொண்டு" என்றந்

(க) தி-மொ-கக-ச-ச.

மூ.—வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய் வாளெயிற்றுச் சீயமுமாய்
எல்லையில்லாத் தரணியையு மவுணனையு மிடந்தானூர்
எல்லியம்போ திருஞ்சிறைவண் டெம்பெருமான்குணம்பாடி
மல்லிகைவெண் சங்கூதும் மதிளரங்க மென்பதுவே. (அ)

படி இடமுடைத்தான மலைமேலே நின்று வளர்ந்த சந்தனமரங்களை வேர்பறிய வகழ்ந்து ஈர்த்துக்கொண்டு "இது பெரிய பெருமாளுக்குச் சாத்துப்படியாம்" என்று தெளிந்து காவேரியானது வந்து திருவடிகளிலே ஸமர்பித்துத் தொழாநிற்கும்படி சீரிதான திருவரங்கமென்கிறார்.

இத்தால் அங்கு வர்த்திப்பாரெல்லாம் நல்ல பதார்த்தம் கண்டால் பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே நிருபாதிகமாக ஸமர்பித்துத் திருவடி தொழுவர்களென்கிறது. ... ... (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (வல்லித்யாதி) வலிய எயிறுகளையுடைய ஸ்ரீவராஹமும், ஸ்ரீநரஸிம்ஹமுமாய், (எல்லையில்லாத்

பெரிய மலையிடத்திலே வளர்ந்து, ஒருவரிருவரால் தழுவ வரிதாம்படி யிருக்கிற சந்தனமரங்களை வேரோடே அகழ்ந்து இழுத்துக்கொண்டு. (தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடிதொழும்) "இத்தைக் கைக்கொண்டருளவேணும்" என்னுமாபோலே யிருக்கிற முழங்கின த்வநியையுடைய காவேரியானது, ஆதரத்தோடே வந்து, தான் கொண்டுவந்த சாத்துப்படியையும் பெரிய பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்துத் திருவடிகளைத் தொழாநிற்கும். (சீரரங்கமே) இப்படி யிருந்துள்ள சிறப்பை யுடைத்தான அரங்கமே. .... (எ)

அவ,— எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹமும் ஸ்ரீநரஸிம்ஹமுமாய் பூம்யுத்தரணமும் ஹிரண்யவிதாரணமும் பண்ணினவன்வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

வ்யா.—(வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய்) வலிதான எயிறுகளையுடைய வராஹமுமாய். * எயிற்றுக்கு வன்மையாவது (க) "மன்றிடந்து எயிற்றிற்கொண்ட" என்கிறபடியே அண்டபித்தியிலே

வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (பெரியவித்யாதி). (அகழ்ந்து) என்றது-பிடுங்கிக் கொண்டென்றபடி. தழிப்பென்றதினர்த்தம் (முழங்கின த்வநி) என்றபடி.

(க) தி-வாய்-ஏ-ச.

வ்யா;—
ஒட்டின பூமியை மறுபாடுருவக்குத்தி யிடந்தெடுத்து, தன்பக்கலி லே தரிக்கத்தக்க பலம். * கேழலாகவேண்டிற்று, ப்ரளயங்களை யான பூமியை யெடுக்கும்போது நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாத வடிவுகொண்டு எடுக்கவேண்டுகையாலே. நீரும் சேறும் காணப் பணைக்கும்படியிறே வராஹஜாதியிருப்பது.

"ஆய்" என்றது - அவ்வவதாரத்தில் புரையற்றிருக்கை. மாயாம்ருகத்தை மோந்துபார்த்து "ராக்ஷஸகந்தமுண்டு" என்றுவெருவியோடிப் போயிற்றினவிறே மற்றுண்டான ம்ருகங்கள்; அப்படியன்றிக்கே, ஸஜாதீயங்கள் மோந்துபார்த்து "தன்னினம்" என்று விஸ்வஸிக்கும்படியிருக்கை. மநுஷ்யயோநியிலே அவதரித்தவிடத்தில்ஈஸ்வரத்வாபிமாநகந்த(மாஸ)மற்று(க) "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" என்றிருந்தாப் போலேயாய்த்து, திர்யக்யோநியிலே அவதரித்தாலு மிருக்கும்படி. (உ) "மானமிலாப்பன்றியாம்" என்றாரிறே - இவர் திருமகளார். * மானமிலாமையாவது - ஈஸ்வரத்வாபிமாநம் மறந்தும் இல்லாதபடியிருக்கை. "வராஹகல்பம் வாராநிற்கச் செய்தே, 'ஸ்ரீவராஹநாயனார்க்கு முத்தக்காசை யமுது செய்விப்பது' என்று கிடந்ததாய், 'இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்!' என்று நஞ்சீயர் வித்தராயருளுவர்" என்று ப்ரஸித்த மிறே.

(வாளெயிற்றுச் சீயமுமாய்) ஒளியையுடைத்தான எயிறுகளையுடைய ஸிம்ஹமுமாய். கீழ், "வல்லெயிறு" என்றார் - பூமியையெடுக்கத்தக்கபலம் சொல்லுகைக்காக; இங்கு, "வாளெயிறு" என்றார் - அழகுக்குடலாகையாலே. (ங) "அலைத்தபேழ்வாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய்" (ச) "ஏய்ந்தபேழ்வாய் வாளெயிற்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (வல்லெயிறித்யாதி) பணைக்கை - பெருக்கையாய், உத்ஸாஹிக்கை யென்றபடி.

புரையற்றிருக்கையை விவரிக்கிறார் (மாயாம்ருகேத்யாதி). ஸாதர்ம்யத்ருஷ்டாந்த மருளுகிறார் (மநுஷ்யேத்யாதி). (முத்தக்காசை) கோரைக்கிழங்கு. (அழகுக்குடலாகையாலே)யென்றதுக்குவிரோதி நிரஸநத்துக்கு நகங்களே யாகையாலே, எயிறு அழகுக்கே உடலென்றுகருத்து.

(க) ரா-யு-கஉ0-கக. (உ) நா-தி-கக-அ. (ங) தி-மொ-க-எ-உ. (ச) தி-மொ-க-எ-ங.

வ்யா ;—

ரோர் கோளரியாய்" என்று இவ்வவதாரத்துக்கு எயிறு சொல்லுமிடமெல்லாம் அழகுக் குடலாகவிறே சொல்லுவது. "சீயம்"என்றது - நரஸிம்ஹமென்றபடி. "தேவாதிசதுர்வித ஜாதியிலும் ஒன்றாலும் படக்கடவேனல்லேன்" என்று அவன்கொண்டவரத்துக்கு விரோதமற அழியச்செய்கைக்காகவிறே இவ்வவதாரமாக வேண்டிற்று. (க)"[illegible]- நரஸ்யார்த்ததநும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்ததநும்ததா." என்னும்படியிறே அப்போது அவதரித்தது. ஆகையாலே கேவலம் ஸிம்ஹமென்றாலும் நரஸிம்ஹமென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தமாய் வரும்.

"ஆய்" என்கிறவிது - இப்படி இரண்டு வடிவையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தவிடத்தில் சேரச்சேர்த்தியா யிருக்கையன்றிக்கே, சேர்ப்பாலும் கண்டசர்க்கரையும் சேர்ந்தாப்போலே ஒன்றுக்கொன்று ரஸாவஹமாய்ச்சேர்ந்து, அநுபவிப்பார்க்குஅத்யந்த போக்ய மாயிருக்கையாலே. (உ) "அழகியான் தானே யரியுருவன்றானே" என்றாரிறே திருமழிசையாழ்வார். அங்காந்தவாயும் மோறாந்த முகமும் நா மடிக்கொண்டவுதடும் குத்துமுறுக்கினகையும் அதிர்ந்த அட்ட ஹாஸமுமாயிக்கிற விருப்பிறே இவர்க்கு அழகிதாய்த் தோற்றுகிறது. ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாகக்கொண்ட வடிவாகையாலே, அவ்வடிவும் அதிலுண்டான வ்யாபாரங்களுமெல்லாம், பகவத்குணஜ்ஞாந முடையவர்களுக்கு அழகுக் கடலாய்த் தோற்றுமிறே.

(எல்லையில்லாத் தரணியையு மவுணனையும்) எல்லையில்லாத

(சேர்ப்பால்) குழம்புப்பால், சீயமென்றத்தால் நரஸிம்ஹமென்று தோன்றுகையாலே, அப்போதையிலாகாரம்பயத்துக்குடலாயிருக்க, அழகுக்குடலாய் ஆநந்தகரமாயிருக்குமோவென்னவருளுகிறார் (அங்காந்தவித்யாதி).(அங்காந்தவாயும்) திறந்தவாயும், (மோறாந்த) தூறுமண்டின, (இவர்க்கழகியதாகத்தோற்றுகிறது) என்றது - ப்ரேமாதிஶயமுடையராகையாலே அழகாய்த்தோற்றுமென்றபடி, இத்தை விவரிக்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி).

அவுணனை நிரஸிக்கை ஓதிஶயமாக வேண்டி எல்லையில்லாவென்றத்தை இங்குமந்வயித்து அர்த்தமருளுகிறார் (எல்லையில்லாதவித்யாதி), அவு

(க) ப்ராஹ்மபுராணம். (உ) ந. திருவ-உஉ.

தரணியையும்) முழுகி எல்லைகாணவொண்ணுமல் பாதாள கதை யான பூமியையும், ப்ராதிகூல்யத்துக்கு எல்லை காணவொண்ணுத படியான பாகவதாபசாரத்தையும் விளைத்துக்கொண்ட ஹிரண் யனையும்-கொம்பாலும், திருவுகிராலும் இடந்தானுர்.

பரப்பையுடைய பூமியையும், எல்லையில்லாத பெருந்தவத்தை யுடையனை ஹிரண்யாஸுரனையும். பூமிக்கு எல்லையில்லாமை யாவது – த்வீபங்களும் ஸமுத்ரங்களும் போலன்றிக்கே, எல்லாம் தன்னுள்ளேயாம்படி பஞ்சாஶத்கோடி விஸ்தீர்ணையாயிருக்கை. ஹிரண்யனுடைய தபஸ்ஸுக்கு எல்லையில்லாமையாவது – இவன் கொண்டவரம் ஒரோன்றேஅவதி காணவொண்ணுதபடியிருக்கை. (இடந்தான்) திருவெயிற்ருலும் திருவுகிராலும் இடந்தவன். திரு வெயிற்ருலே பூமியை யிடக்கையாவது - அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுக்கை. திருவுகிராலே ஹிரண்யனையிடக்கையா வது. (க) "பொன்னன் பைம்பூண்நெஞ்சிடந்து" என்கிறபடியே- தேவர்களுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை, அகவாயில் ரக்தம்குதிகொண்டு (உ) "இவ்வையமூடு பெருநீரில் மும்மைபெரிதே" என்கிறபடியே எங்கும் பெருகும்படியாக (உ) "பிளவெழவிட்டகுட்டம்" என்னும்படி இருபிளவாக்குகை.

ஆக, ஹிரண்யாக்ஷனும் ஹிரண்யனும் ப்ரணயிநியான பூமிப்பிராட்டிக்கும் பக்தனை ப்ரஹ்லாதனுக்கும் வந்த ஆபத்துக் களை இரண்டவதாரமாய் வந்து போக்கினபடி சொல்லிற்று. ஸ்ரீவ ராஹமாய் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்குப்பண்ணின ரக்ஷணம், அல்லாத ரக்ஷணங்கள் போலன்றிக்கே முக்க்யமான ரக்ஷணமிறே எல்லார்க் குமேற. ஸ்ரீந்ருஸிஹமாய் ப்ரஹ்லாதனுக்குப்பண்ணின ரக்ஷண

ணனை இடந்தாப்போலே பூமியையிடந்ததென்று தோற்றுமைக்காக இரண் டையும் விவரித்துக்காட்டுகிருர் (திருவெயிற்றிலேயித்யாதி), இரண் டவதாரங்களும் ஆஶ்ரிதோபகாரமானபடியைக் காட்டுகிருர் (ஆகவித்யாதி). (முக்க்யமான) என்றது-சாடு, ப்ரதாநமான வென்றும், முகஜந்யமானவெயிற் ருலே வந்த ரக்ஷணமென்றும். (எல்லார்க்குமேற) என்றது - எல்

(க) தி-மொ-௩-௪-௪. (உ) தி-மொ-கக-௪-௪.

(எல்லியித்யாதி) ஸந்த்யா காலமான ராத்ரியிலே முகுளித மான மல்லிகைப்பூக்களின்மேலேயிருந்து மதுபானம் பண்ணும் பெரிய சிறகையுடைத்தான வண்டுகளின் த்வநிதூய்தாக வெளுத்த சங்கத்தை யூதினுப்போலே யிருப்பதான கொடிபடர்ந்த சோலே களாலும் திருமதிள்களாலும் சூழப்பட்ட திருவரங்கம் - (அவுணா

ரும், எல்லார்க்கும் கைகண்டு தெளியலாம்படி யிருக்குமதிறே. (ஊர்) இப்படி நித்யாஸ்ரிதையான பிராட்டியோடு இன்று ஆஸ்ர யித்த ப்ரஹ்லாதனோடு வாசியறத்தன்னை அழியமாறிவந்து ரக்ஷி த்தவன, பின்புள்ளாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணு கிற தேசம்.

(எல்லியம்போதிருஞ் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம் பாடி) (க)"அறுகால் வரிவண்டுகளாயிரநாமஞ்சொல்லி, சிறுகாலேப் பாடும்" என்றூரே அங்கே, இங்கே இப்படி யருளிச் செய்கிறூர். இத்தால் - திவ்யதேஸங்களில் வர்த்திக்கும் வண்டுகளானவை, கா லாநுகுணமாகப் பண்களிலே பகவத்குணங்களே நியமேந பாடும் படி சொல்லுகிறது. (எல்லியம்போது) அந்தியம்போதிலே. இருஞ் சிறைவண்டு - பெரியசிறகை யுடைத்தான வண்டுகளானவை. பகவத்ப்ரவணமான விஷயங்களினுடைய ரூபகுணங்களும் உத் தேஸ்யமென்று இருக்குமவராகையாலேயிறே இவற்றினுடைய சிற கை வர்ணித்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறூர். (எம்பெருமான் குணம் பாடி) ஸர்வஸ்வாமியான பெரியபெருமாளுடைய, கீழ்ச்சொன்ன ஆஸ்ரிதரக்ஷணங்களாலுண்டான திவ்யகுணங்களே ப்ரீதி ப்ரகர் ஷத்தாலே பாடி.

(மல்லிகை வெண்சங்கூதும்) மல்லிகைப்பூவாகிற வெள்ளிய சங்கை ஊதாநிற்கும். அதாவது - ஸாயங்கால புஷ்பமான மல் லிகையினுடைய பூவை அது இருந்து ஊதும்போது, அந்தப்பூவா னது அலருவதுக்கு முன்பு தலேகுவிந்து மேல்பருத்துக் காம்படி நேர்ந்து வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய் சங்குபோலே யிருக்கை யாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதுமாபோலே யிருக்குமாய்

லார் நெஞ்சிலும்படவென்றபடி. (கைகண்டு)என்றதும்-சாடு, ப்ரத்யக்ஷித்தென் றும், மார்வைப்பிளந்த கையைக்கண்டென்றும், (நேர்ந்து) என்றது-ஸம்க்ஷம

(க) ச-உ-அ-

மூ;—

குன்றாடு கொழுமுகில்போற் குவளைகள்போற்குரைகடல்போ
நின்றாடு கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமாலூர் [ல்
குன்றாடு பொழில்நுழைந்து கொடியுடையார்முலையணவி
மன்றாடு தென்றலுலா மதிளரங்க மென்பதுவே. (கூ)

ளையு மிடந்தானூர். பெரிய பெருமாளுடைய திவ்ய குணங்களைப் பாடி யூதிணுப்போலேயிறே கர்வத்தாலே மேலேபறப்பது, பூவின் மேலே வண்டுகள் வருவதாயிருப்பது.

†இத்தால் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கும் ஆர்த்தப்ரபந்நருக்கு முண்டான ஸம்பந்த ப்ராதாந்ய ப்ரகாஶத்தைக் காட்டுகிறது. .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றாடித்யாதி). பரத்வாதிகளை உபமாநத்வாரா கோயிலிலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா;—(குன்றாடித்யாதி) பர்வதாக்ரத்திலே மிகவும் நீர் கொண்டெழுந்து ஸஞ்சரிக்கிற மேகம்போலேயும், அப்போதலர்ந்த குவளைகள் போலவும், மிக்க வாரவாரத்தை யுடைத்தான கடல் போலவும், வர்ஷாவில் ஸஞ்சரித்து நின்றாடுகிற மயில் திரள்போல

த்து. அத்தைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். (மதிளரங்கமென்பதுவே). இப்படியிருந்துள்ள சோலைச் சிறப்பையுடைத்தாய் அரணைப் போரும்படியான திருமதிளையுடைத்தா யிருக்கிற திருவரங்க மென்பதுவே. ... ... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. அநேக த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையுடையனாய் ஆஶ்ரித வ்யாமுக்த்தனானவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

வ்யா.—(குன்றாடு கொழுமுகில்போல்) கழுத்தே கட்டளையாக நீரைமுகந்து, போகமாட்டாதே மலையின் உச்சியிலே சார்ந்த மேகம்போலேயும். (குவளைகள்போல்) கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கும் குவளைகள் போலேயும். (குரைகடல்போல்) அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாமைக்கு கோஷிக்கிற கடல்போலேயும். (நின்றாடுகணமயில்போல்) வைத்தகண் வாங்கவொண்ணாமைக்கு

மா யென்றபடி. (அ

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றாடித்யாதி) "கொழுகுன்றாடு" என்றந்வயித்து கொழுவென்றது-ஜலஸம்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதாக்கித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கழுத்தேயித்யாதி).

---

† (பா) ஷட்பதநிஷ்டராய் பகவத்குணங்களுக்குப் போக்குவீடுமவர்களுக்கும் சுத்தஸ்வபாவரானஸுமநாக்களுக்கு முண்டானசேர்த்தி சொல்லுகிறது.

வும். (நிறமித்யாதி) திருநிறத்தையும் மிக்க வ்யாமோஹத்தையு முடைய பெரிய பெருமாள் நித்யவாஸம் செய்கிற வூர்.

(குன்றித்யாதி) மலயபர்வதத்தில் பொழில்களூடே நுழைந்து அங்குத்தைப் பரிமளத்தைக் கொடுபோந்து. (கொடியிடையார் முலையணவி) வல்லி ஜாதக்கொடிபோலேயிருக்கிற இடையையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய முலைகளில் அங்கராக பரிமளத்தையளைந்துகொண்டு போந்து, (மன்றூடுதென்றலுலா) இளந்தென்றல் பசுங்கொழுந்

ஹர்ஷத்தாலே நின்று ஆடாநின்றுள்ள மயில் திரள்போலேயும். (நிறமுடைய) வடிவழகையுடைய. நிறம்-அழகு. அன்றிக்கே, திருமேனியில்நிறந்தன்னையே சொல்லிற்றானபோது, கண்டகண் மயிர்க்குச்செறிடும்படியான குளிர்த்திக்கு-நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்தின் நிறத்தையும், நெய்ப்புக்கு-குவளைப்பூவின்நிறத்தையும், இருட்சிக்கு-கடலின் நிறத்தையும், புகர்ப்புக்கு-மயில் கழுத்தின்நிறத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறதென்று நியமித்துக்கொள்ளவேணும். ஒன்றே உபமானமாகப் போருவதல்லாமையாலே அங்கும் இங்கும் கதிர்பொறுக்கிச் சொல்லுகிறார். (நெடுமாலூர்) (க) "ஸக்தாநாம் - பக்தாநாம்" என்கிறபடியே - இவ்வடிவழகை ஆஸ்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாகக்கொடுக்கும் நிரதிசய வ்யாமோஹத்தையுடையவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(குன்றித்யாதி) (உ)"தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின் தாதளைந்து" என்கிறபடியே மலயபர்வதத்தில் சந்தந வ்ருக்ஷங்களையுடைய பொழில்களூடே நுழைந்து அங்குண்டானபூக்களின் தாதுகளை அளைந்து அரிமிதியான பரிமளத்தைக் கொய்து கொண்டு போந்து. (கொடியிடையார் முலையணவி) நேர்மைக்கும் நுடங்குதலுக்கும் கொடிபோலே யிருக்கும் இடையையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய சந்தந குங்குமாத்யலங்கார யுக்தமான முலைகளை ஸ்பர்ஸித்து அங்குண்டான பரிமளத்தையும் அளைந்துகொண்டு போந்து (மன்றூடு தென்றலுலா) அது கைபுகுந்த கர்வத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு மன்றுகளினூடே தென்றலானது உலாவா

(அரிமிதியான) அரிமிதியடித்த நெல்லுபோலே நல்லதானவென்றபடி. (கொய்துகொண்டு) சேரப்பிடித்துக்கொண்டு, (நுடங்குதலுக்கும்) சலிக்கைக்கும், (மன்றுகளினூடே) சாலச்சந்திமத்யே. ... ... (கூ)

(க) ஜிதந்தா-க- (உ) பெரி-திரும-அ...

மூ.—பருவரங்களவைபற்றிப் படையாலித் தெழுந்தானைச்
செருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் திருப்பதிமேல்
திருவரங்கத் தமிழ்மாலை விட்டுசித்தன் விரித்தனகொண்டு
இருவரங்க மெரித்தானை யேத்தவல்லா ரடியோமே. (௧௦)

தானது உள்புகப்பெறாமல் மன்றிலே நின்று தடுமாறி உலாவா நின்றது. இதின்வரவுபார்த்துப் படுக்கைபடுப் பாரில்லையிறே அவ் வூரில். (௧)"பற்றிலார் பற்ற"(௨)*அற்றபற்றர் சுற்றிவாழுமூரிறே" இதுபுறம்பே நின்றுஉலாவுமதொழியச்செய்யலாவதில்லையிறே; பெரிய பெருமாளாஜ்ஞை நடையாடுகிறவூரிலே காமனாஜ்ஞை நடையா டாதே ; இது புகுராமைக்கிறே மங்களாஶாஸந பரர் திருமதிளிட் டது. உள்ளிருப்பார் மங்களாஶாஸநபரரேயிறே. (௩) "கண்ட கண்கள்மற்றொன்றினைக்காணா" என்றிறே அவர்களிருப்பது. (௯)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப்பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—(பருவரமித்யாதி) ப்ரஹ்மேஶாநாதிகள் பக்கலிலே மேலெழச்சிலவரங்களைப் பெற்று அதுதான் விபேஷணபர்யந்த மென்னுமறியாதே அத்தாலே தானும் தன் பரிகரமும் பெரிய கர்வத்தோடேயுத்தோந்முகனாய் வந்தவனை. (செருவித்யாதி)யுத்த

நிற்கும். (மதிளரங்கமென்பதுவே) இப்படித்தென்றலுலாவுவதுமாய் அரணாகப்போரும் மதிளையுடைத்தான அரங்கமென்பதுவே. (௯)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழியைக் கொண்டு பெரிய பெருமாளை யேத்துமவர்கள்விஷயத்தில் தமக்குண்டான ஶேஷத்வ ப்ரதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(பருவரங்களவைபற்றி) ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பெற்ற பெரியவரங்களானவற்றைத் தனக்கு பலமாகப்பிடித்து. (படையாலித்தெழுந்தானை) (௪) "தான்போலுமென் றெழுந்தான்" இத்யாதிப்படியே தன்னைப்போரப் பொலிய நினைத்து, யுத்தவிஷய மாக கர்வித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை. (செருவரங்கப் பொரு

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பருவித்யாதி) ஆழ்வாரைப்போல்வார் ஶேஷ த்வப்ரதிபத்திபண்ணும்படி "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்கிறபடியே இத்திரு மொழி கற்றார்க்குப் பெரிய பெருமாளை அநுபவித்துக்கொண்டு இத்திருமொ ழியாலேத்துகையே பலமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (நிகமத்தி

---

(௧) தி-வாய்-எ-௨-எ. (௨) தி-௪-வி-ரு௨. (௩) அமல-௧௦. (௪)தி மொ ௪௪-௬.

ந்யாயம் நடத்தமாட்டாதபடி அவனைச்சலிப்பித்து "போவா" என்றழித்த வீரஸ்ரீயையுடையவன் நித்யவாஸஞ்செய்கிறவூர். (கண்டகரைக்களைந்தானூர்) (௧)"நஞ்சேவகனார்மருவிய-மதிள் திருவரங்கம்பெரியகோயில்" என்கிறதிருப்பதிமேல். பத்துப்பாட்டும் திருவரங்கம் வருகையினாலே; விஷ்ணுசித்தன் விரித்த திருவரங்கத்தமிழ் மாலைகொண்டு, விரோதிநிரஸந ஸீலராயிருக்கிறபெரியபெருமானை ஏத்தவல்லார்; இவர் தம்மைப்போலே மங்களாஸாஸநபரராய் இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி ஏத்தவல்லர்க்கடியோமே என்கிறார். இவருடைய *பயிலும் சுடரொளி * நெடுமாற்கடிமை முதலாயுள்ளனவெல்லாம் இதிறே. (௨)"நானுமுனக்குப்பழவடியேன்" என்றவிடத்திலேபெறாதகுறைதீர (௩)"எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே" என்றவிடத்திலே ஸேஷத்வம் தோன்றாத பாரதந்த்ர்யத்தாலும் ஸந்தோஷம் விளையாமல் பாகவத ஸேஷத்வம் தோன்ற "ஏத்தவல்லாரடியோமே" என்றருளிச் செய்தது இங்கேயிறே.

இருவரங்கமெரித்தானென்றது-மது கைடபர்களை. அதுவென்! அவர்கள் திருவநந்தாழ்வானுடைய வெய்யவுயிர்ப்பிலேயன்றோ எரிந்ததென்னில்; (௪) "ஸா ஜேஹ்யோ க்ஷிணோவாஹ:-ராமஸ்ய தக்ஷி

தழித்த) யுத்தத்திலே அவனுடைய அபிமாநமெல்லா மழியும்படி பொருது முடித்துப்பொகட்ட. (திருவாளன் திருப்பதிமேல்) வீரஸ்ரீயையுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேஸிகரானபெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜந கோடியிலேயாய், அத்தேசமேயாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம். (திருவரங்கத்தமிழ் மாலையித்யாதி) பாட்டுத்தோறும் திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தான தமிழ்த்தொடையாக, பெரியாழ்வார் விஸ்தரேணவருளிச்செய்த இப்பத்தையுங்கொண்டு.

(இருவரங்க மெரித்தானை) மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய சரீரத்தையும் திருவநந்தாழ்வானுடைய ஸ்வாஸோஷ்ணத்தாலே தக்தமாக்கிப் பொகட்டவனை. (௫)"காய்ந்திருளை மாற்றிக்

லித்யாதி). (உபஸர்ஜநமர்வது) அப்ரதாநம், "அடியோம்" என்ற பஹுவசந

(௧) திருமா-௧௧. (௨) திருப்பல்-௧௧. (௩) ௪-௪-௧௦. (௪) ரா-யு-௩.௪.௩௩.
(௫) ௩-திருவ-௩௩.

ஞேபாஹ:''(க) ''தடிந்தவென் தாசரதி'' என்கிறவிடத்தில்ஸாமா நாதிகரண்யம்சேராமையால்ஸாயுஜ்யபரர்கருதுமிடம்பொருதலுகா ணென்று ஆச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்வர். அன்றிக்கேசாணூரமுஷ்டிகர்களையென்னுதல், ஆனால்அவர்களை வெண்கலப்பைபோலே நெருக்கித்தூக்கிப்போகட்டானென்னுநின்றதீயென்னில், அவர்கள் தந்தாமுடையவஹங்காராக்நியாலும், மீட்சியில் கம்ஸபயாக்நியாலும், இவன்றன்னைக் கண்டபோது குவலயாபீடநிரஸந பயாக்நியாலும், எரிந்தார்களென்னலாம். (உ) ''வெறியவவர்வயிறழலநின்ற பெருமான்'' என்னக்கடவதிறே. (ங) ''நவை ப்ரஹ்மா நேஶாந:- நப்ரஹ்மா நேஶாந:'' என்கையாலே அவர்களுக்குமுன்பு சொன்ன வக்நிகளும் நிபந்தநமான காலாக்நியழியாத வ்யக்திகளிலும் தோன்றிச் சுடுகையால் சுடுதடி சுட்டாப்போலே இருவரங்க மெரித்தானென்கிறார். (ஏத்தவல்லா ரடியோமே). (க0)

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
நாலாம்பத்து எட்டாம்திருமொழி முற்றிற்று.

கதிரிலகுமாமணிகள், ஏய்ந்தபணக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப,வாய்ந்த, மதுகைடபரும் வயிறுருகி மாண்டார்'' என்னக்கடவதிறே. (ஏத்தவல்லாரடியோமே) இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி விரோதிநிரஸந சீலரான பெரிய பெருமாளை, வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஏத்தவல்லவர்களுக்கு அடியராயுள்ளவர்கள் நாங்களென்று தம்முடையஸம்பந்திகளையும் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்.

இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமாளையேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து. .... (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து
எட்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

தாத்பர்யம் (தம்முடையவித்யாதி). ... ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

(க) ச-எ-க. (உ) தி-மொ-டு-க0-கூ. (ங) நாராயணோபநிஷத்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாம்திருமொழி,

மரவடி ப்ரவேசம்.

அவ:—கீழில் திருமொழியிலே “திருவாளன் திருப்பதி” என்றும் ‘உருவுருவேகொடுத்தான்” என்றும் “இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்துகொடுத்து” என்றும் “எல்லையில்லாத்தரணியையுமவுணனையுமிடந்தான்” என்றும், கரிக்கட்டையான மருமகன் சந்ததிக்கும் அதுக்கு யோக்யரான மைத்துனன்மார்க்கும் ப்ராணன்களைக் கொடுப்பதிலும், ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே நடக்கிற ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷ ப்ரதத்வாந்தர்யாமித்வங்களிலும் ஒருவனை ஆத்மகுணம் பிறப்பிக்கை யரிதென்னுமிடத்தை இத்திருமொழியாலே அருளிச்செய்கிறார். .... *

நான்காம்பத்து ஒன்பதாம்திருமொழி, மரவடியை ப்ரவேசம்.

அவ,—கீழில்திருமொழியிலே க்ருஷ்ணாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களும் ராமாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களும் அவதாராந்தரகுணசேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ப்ரகாசிக்கையாலே அவற்றையடையத் தனித்தனியே பேசி யநுபவியா நின்றுகொண்டு, தத்விஷயத்திலும், ததீயவிஷயமே உத்தேஶ்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியாலே அவர் விரும்பி வர்த்திக்கிற திவ்யதேசமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தை பஹுமுகமாகப் பேசி யநுபவித்தார்; இப்படி யநுபவித்திருக்கச் செய்தேயும், இவ்வளவில் தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே மீளவும் ததுபயவிஷயாநுபவதத்பரராய், முன்பு அநுபவித்த ப்ரகாரமன்றியே முகபேதேந பெரியபெருமாளுடைய திவ்யசேஷ்டித ரஸவிசேஷங்களை அத்யாதரேண அநுபவித்து வித்தராகா நின்றுகொண்டு தத்ஸம்பந்திதயா பரமப்ராப்யமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவவிசேஷங்களையும், முன்பு உக்தமானப்ரகாரமன்றிக்கே ப்ரகாராந்தரேண பேசியநுபவித்துப்ரீதராய்ச்செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

அரு;—மரவடிப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே திருவரங்கம் திருப்பதியை யநுபவித்திருக்கவும் பர்யாப்திபிறவாமையாலே முகபேதேந அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (கீழ்த்திருமொழியிலேயித்யாதி).

மூ,—
மரவடியைத்தம்பிக்குவான்பணையம்வைத்துப்போய்வானோர்வாழச்
செருவுடையதிசைக்கருமந்திருத்திவந்துலகாண்டதிருமால்கோயில்
திருவடிதன் திருவுருவுந் திருமங்கைமலர்க்கண்ணுங் காட்டிநின்று
உருவுடையமலர்நீலங் காற்றாட்டவோசலிக்கு மொளியரங்கமே.

ஸ்வா,—முதற்பாட்டு. (மரவடியித்யாதி). ஸ்ரீ பரதாழ்வான்
(௧)"[illegible] - ப்ராதுஶ்ஶிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய"
என்று தனக்குமவர்க்கு முண்டான ஸம்பந்த விஶேஷங்களைச்
சொல்லிக்கொண்டு செல்லச்செய்தேயும் இவர், தம்பியென்கிறாரி
றே பாகவாசியறிந்தவராகையாலே. இவர்மீளவேணுமென்று ஸ்ரீ
பாதத்திலேவந்து விழுந்து நிர்பந்தித்தவாறே, நாம் மீண்டால் உம

அவ,—முதற்பாட்டு. மீண்டு எழுந்தருளுமதுக்கு விஶ்வாஸ
மாக ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்துப்போய்,
தேவர்களுக்கு விரோதியான ராவணாதிகளை நிரஸித்து மீண்டுவந்து
லோகத்தையாண்டருளினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

வ்யா,—(மரவடியைத்தம்பிக்குவான்பணயம் வைத்துப்போய்)கை
கேயி, (௨)"ராஜந்-ராஜந்" என்றுஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்து
வார்த்தை சொன்னபோதே பிடித்துதக்த(ஹ்ரு)சித்தனாயிருந்து, சக்
ரவர்த்திக்கு ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களைப்பண்ணிவிட்டவநந்தரம் தன்னை
அபிஷேகம் செய்வதாக உத்யோகித்துக் கொண்டிருந்த ராஜலோ
கத்திலுள்ளாரும் பௌரஜாநபதர்களுமாயுள்ள ஸபாமத்யத்திலே
வந்து, தன்னுடைய ஆற்றாமை தோற்ற ப்ரலாபித்து, புரோஹித
னான ஸ்ரீ வஸிஷ்ட பகவானையும் கர்ஹித்து, "பெருமாளுக்கு
ஶேஷபூதனான நான் முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு அர்ஹனல்
லேன்" என்றுமிடத்தை யறிவித்து, பின்பு எல்லாரையுங் கூட்டிக்
கொண்டு திருச்சித்ர கூடத்திலே வந்து தன்னுடைய ஆர்த்தி
தோற்றத் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகுந்து, தான் விண்

அரு;—முதற்பாட்டு. (மரவடியித்யாதி) ஶ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விஶ்
வாஸகரயாகத் திருவடிநிலைகளைக் கொடுக்கைக்குப்ரஸக்தியை யருளிச்செய்
துக்கொண்டு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கைகேயீத்யாதி).

---

(௧) ரா-அ-௧௦௪-௧௨. (௨) ரா-அ-௭௨-௨௪.

க்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன, தேவரீர் திருவபிஷேகம்செய்து ஸ்வதந்த்ரராகவும் நான் பரதந்த்ரனாகவும் அபேக்ஷையென்ன, "ஐயர் உமக்கன்றோ ராஜ்யம் தந்துபோனார்" என்ன, "ராஜ்யஸ்வாதந்த்ர்யம் தேவரீரதன்றோ" என்ன, "ஜ்யேஷ்டனன்றோ வஸுந்தரை, அதுக்குராஜகுலஜாதத்வமன்றோவேண்டுவது" என்ன, என்னை இங்ஙனழைக்கிறதென், ஐயர்காலம் என்னை தம்பி, "தம்பி" என்றழைத்து நான் அபேக்ஷித்ததும் எனக்கு வேண்டுவதும் செய்தன்றோபோந்தது, இன்று தம்பியல்லேனோ? † பழையரோதநம் போய்த்தோவென்ன, அதுவென், தம்பியாகில் தமயன் சொன்னது செய்யுமென்ன, நான் கூற்றுக்கு ஸ்வதந்த்ரனோ? ஶிஷ்யனென்ன ஆனால் ஆசார்யன் சொன்னத்தைச்செய்யுமென்ன; அது தனக்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹனோ, தாஸனன்றோவென்ன, ஆனால் ஸ்வாமிசொன்னத்தைச் செய்யுமென்ன, இந்நிர்பந்தங்களால் ஸ்வாதந்த்ர்யம் மிகுமத்தனைகாணுமென்று நிருத்தரனாய்ச்செய்வடுப்பதென்னென்ன, "இவனுக்கென் செய்வோம் (க) 'நவஶீதா-நசவஶீதா' 'நவாஹம் - நசாஹம்' (உ) 'ஶீதாஶ்வா வ-ஶீதாமுவாச' என்றானையிட்டு ஒன்றைச் செய்கிறோமன்றே" என்று திருவுள்ளம் பிசகி, "வாரீர்நீர்தாம் பாரதந்த்ர்ய மபேக்ஷையென்றும், செய்யவடுப்பதென்னென்றும் கேட்டீரே, நமக்காகவும்போய் அபிஷேகத்தைச் செய்யுமென்ன, "அது திருவுள்ளமாகில் திருவடிநிலைகளாலே என்னை அபிஷேகம் செய்தருளும் மீண்டு" என்று தம்முடைய க்லேசத்தை முன்னிட்டு க்ருபை செய்தருளவேணுமென்ன, க்ருபையாலே செய்தேனாகில் உம்முடை

ணப்பம் செய்தது மாறாமல் செய்கைக்கீடான ப்ராப்திகளை யெல்லாம் புரஸ்கரித்து, "தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம் பண்ணி யருளவேணும்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய்க்கொண்டு ப்ரார்த்தித்த நம்பியான ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு, "பிள்ளாய்! நீ நம்மை நிர்ப்பந்திக்க கடவையல்லை, உன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக்கி வார்த்தை சொன்னோரெதிரே உன் ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெற்று நீபோ, நாம் பதினாலு ஸம்வத்ஸரமும் கழிந்தாலொழிய மீளுவதில்லை" என்று ஒருபடிப்பட அருளிச்செய்கையாலே, "திருவுள்ளக்கருத்து இது, ஆனபின்பு நாம் இனி நிர்ப்பந்

(க) ரா-அ-ருஎ-ஙக. (உ) ரா அ-ஙூ-க-உ. † பழைய ஸம்பந்தம்.

ய ப்ராரர்த்தனை ஸ்வாதந்த்ர்யமாங் காணுமென்ன, தேவரீருடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அடியேனை இங்கேதானாகிலும் பாரதந்த்ர ஞக்குமென்ன, அங்குப்போனாலும் அபேக்ஷைஇதுவாகில், அத்தை இங்கே பெறுமென்று கொடுத்தருளி, நாம் வந்தபோது காணும் ஐயருமாச்சியும் சொன்ன நாள் கழித்தால் வருமோவென் றிரு மென்ன, அது தன்னை விஶ்வஸிக்கும்படி யென்னென்ன, இத்தை விஶ்வஸியுமென்று திருவடி நிலைகளைக்கொடுத்தருளி, "தம்பியார் போகீர்" என்றகுணங்களிலே அறிவுபிறந்தார்நெஞ்சுஉளுக்கி*அடி நிலையிந்தானென்றவர்தாமே, "மரவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணை யம் வைத்துப்போய்" என்கையாலே இதுநெடுவாசிதோன்று மிறே.

அல்பத்ரவ்யத்துக்காக பஹு த்ரவ்யத்தைப்பணயம் வைப்பா ரைப்போலேயிறே வான்பணையமென்றது. இவர்தாம் அவர்பக் கல்கொண்ட அல்பத்ரவ்யந்தானென்னென்னில், இப்போது உத் யோகபங்கம் பண்ணுமல் இசைந்துமீளுமளவேயிறே,*விள்கைவிள் ளாமை விரும்புகைக்கு ப்ரகாசம்; இரண்டும் இரண்டு தம்பிமார் பக்கலிலும் காணலாம்.

திக்கக் கடவோமல்லோம்" என்று மநஸ்ஸு மீண்டு, "அடியேனு டைய ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்திக்கும், தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளுவீ ரென்னும் விஶ்வாஸத்துக்கும் ஹேதுவானது தானேது" என்ன, "இரண்டுக்குமாக இத்தைக்கொண்டுபோ" என்று திருவடி நிலைக ளைக் கொடுத்து, (க) 'வாது-கெ வாஹ்யாஜ்ஞாய ந்யாஸம் ஷு வஃ நஃ। நிவத்யா ஸ்தெ தாஸுதம் ஸுமாரஜஃ - பாதுகேசாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வாபுநః புநஃநிவர்த்தயாமா ஸதேதா பரதம் பரதாக்ரஜஃ." என்கிறபடியே இத்தைப் பலகாலு மருளிச்செய்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை உகப்பித்து மீளவிட்டு எழுந்தரு ளுகையாலே "மரவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப் போய்" என்கிறார்.

பணயமாவது-விஶ்வாஸ ஹேதுவாயுள்ளது. "வான்பணயம்" என்கையாலே - மஹா விஶ்வாஸ ஹேதுவாயுள்ள தென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "வான்" என்று - வலியாதல், பெருமையாதல்,

---

(க) ரா-அ-க.

இவர்தமக்கு உத்யோகந்தானென்னில், (வானோர்வாழ) தேவர்கள் தங்களபிஸந்திபெறும்படியாக. (செருவுடையதிசை) தெற்குநோக்கி யடியிட்டபோதே "பூசல் பூசல்" என்று எதிரே வந்த துர்வர்கமெல்லாத்தையும் தர்மரூபேண ராவணவதபர்யந்த

(யோய்) அவனை மீளவிட்டபின்பு திருச்சித்திர கூடத்தினின்றும் அவ்வருகே யெழுந்தருளினயடியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால்-தண்டகாரண்யத்திலே யெழுந்தருளினது முதலாக லங்காபர்யந்தமாக எழுந்தருளின தூரமெல்லாம் சொல்லுகிறது.

(வானோர்வாழ) (௧) "ஸஹிதெவெருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வயாயிபிஃ। அர்த்திதொ மாநுஷெ லொகெ ஜஜ்ஞெ விஷ்ணுஸ்ஸநாதநஃ - ஸஹிதேவைரு தீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபிஃ - அர்த்திதோ மாநுஷேலோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதநஃ" என்கிறபடியே - ராவணனாலே பீடிதராய் தத்வதார்த்திகளாய்ச் சரணம் புகுந்து அவதரிப்பித்த தேவர்களானவர்கள் தந்தாம் பதங்களிலே அலைச்சலற்று வாழும்படியாக. (செருவுடைய திசைக் கருமம் திருத்தி) "செரு" என்று-யுத்தம். "செருவுடையதிசை" என்று-தக்ஷிணதிக்கைச் சொல்லுகிறது. இத்திக்கிலேயிறே-ராவணாதி ராக்ஷஸரெல்லாருங் கூடிக்கொண்டிருந்தது. இந்தத் திசைக் கருமம்திருத்துகையாவது-(௨) "நாட்டைநலியுமரக்கரைநாடித்தடிந்திட்டு" என்கிறபடியே - தன்னுடைய அபிமாநாந்தர்ப்பூதமான நாட்டை. நலிந்து திரிகிற ராக்ஷஸரானவர்களை, இருந்த விருந்த விடங்களிலேதேடிச்சென்றுகொன்று, ஜநஸ்த்தாநத்திலிருந்தராக்ஷஸரை முதல் முடித்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, ராவணன் வந்து, தண்டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டுபோக, அது நிமித்தமாக, (௩) "கரிஷ்யெ மைதிலீஹெதொரபிஶாசமராக்ஷஸம் - கரிஷ்யேமைதிலீ ஹேதோ ரபிஶாசமராக்ஷஸம்" என்று ஸங்கல்பித்து அவர்களைத் தேடித் திரியச்செய்தே, ராஜ்யதாரங்களை யிழந்து சரமடைந்து கிடந்த மஹா

---

(௧) ரா-அ-௧-௬. (௨) தி-வாய்-௭-௫-௧. (௩) ரா-ஆ-௬௪-௬௬.

மாக நிரஸித்து. நாட்டில் யுத்தம் செய்வார்க்கெல்லாம் இவ்வ்யா பாரமமாத்ருசையாம்படியிறே திருத்தினபடி.

(வந்து) ஸ்ரீபரதாழ்வாள் முதலானார்க்லேசங்களெல்லாம் போம்படி திருவயோத்யையிலே மீண்டெழுந்தருளி நாய்ச்சியாரோடேகூடித்திருவபிஷேகம்செய்து லோகத்தில் ஸங்கல்ட நிபந்தநமான பாரத்யபாதகங்களும் விஶ்லேஷத்தில் வாட்டமும் தீர்த்துத்

ராஜரைக்கண்டு அவரோடே உறவுகொண்டு அவருக்குஶத்ருவான வாலியைநிரஸித்து அவரைராஜ்யதாரங்களோடே கூட்டி, பின்பு அவரையும் அவருடைய பரிகரத்தையும் துணையாகக்கொண்டு கடலையணைசெய்து, (௧) "மறுகரையதனாலேறி" என்கிறபடியே—அவ்வழியாலே லங்கையிலேபோய்ப்புக்கு, (௧) "எரிநடுவே லரக்கரொடு மிலங்கை வேந்த னின்னுயிர் கொண்டு" என்கிறபடியே—*இலங்கை பாழாளாம்படி, ராவணனுடைய பரிசரமான ராக்ஷஸரை யடையக் கொன்று, பின்பு ராவணன்றன்னையும் முடித்து, லங்கைக்கு ராஜாவாக ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை அபிஷேகம் பண்ணிவைக்கை.

(வந்து) ராவணவதாநந்தரம பிராட்டியோடே கூடியிருந்து (௨) "[illegible] [illegible]" [illegible] -சதுர்த்தஶே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேஹநி ரகூத்வஹ-நத்ரக்ஷ்யாமியதித்வாந்து ப்ரவேக்ஷ்யாமிஹுதாஶநம்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப்போன ஸ்ரீபரதாழ்வானை "அழியக்கொடுக்கவொண்ணாது" என்று புஷ்பக விமாநத்திலேயேறிப்பெரிய த்வரையோடே மீண்டு திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளி (உலகாண்ட) எழுந்தருளினப்போலே திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி பதினாலாண்டு பிரிந்து உருவிக்கிடந்த திருவயோத்யையிலும், கோஸல ஜநபதத்திலுமுள்ள ப்ராணிகளானவைவாழும்படியாகவும், (௩) "[illegible]

வானோர் வாழக்கருமம் திருத்து என்கு ரக்ஷ்யரான தேவர்களபேக்ஷித்த ததண்டோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (ஸஹித்யாதி). (சுரமடைந்து) ருஶ்ய மூகமென்கிற பர்வதமடைந்தென்றபடி. "திசைக்கருமம் திருத்தி உலகாண்ட" என்றிருக்கவும், வந்தென்று சொல்லுகையால், வருகையில்ஒரு அதிஶயம் தோற்றவந்தென்றதென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (ராவணவதாநந்தரமித்யாதி).

---

(௧) பெரு-தி-௧0-௭. (௨) ரா-அயோ-௧௧௨௨௬. (௩) ரா-யு-௧௩௧-௩௫.

தேறிரமிக்கும்படி தர்மரூபேணகாமுமாசரித்து லோகத்தையும் ந்யாயத்திலே ரக்ஷித்துப்பின்புள்ளாரிழவாதபடியாகவும் ஸ்ரீரங்க ராஜர் நித்யவாஸம் செய்கிறவூர் கோயில்.

(திருவித்யாதி) அவனுடைய விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் அவளுடைய காருண்ய கடாக்ஷத்தையும், (உருவுடையமலர்நீலம்) உபமாநத்வாரா நன்றான நீலமலரானது காட்டி, காற்றசைக்கச்சலி யாதவொளியையுடைத்தான திருவரங்கம். (ஓ) அசையாதல், நிமேஷ தமாதல்.

இத்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்கிற அர்த்த விசேஷத்தைக் காட்டுகிறது. (திருமங்கைமலர்க்கண்) நித்யபுருஷகாரத்தைக் காட்டு கிறது. (திருவடி தன்திருவுரு) திருவடிகளைக் காட்டுகிறது. (உருவு டையமலர்நீலம்) ஆத்மகுணத்தின் கீழேயான தேஹகுணத்தை யும் ஸௌமநஸ்யத்தையுமுடையராய் இவ்வர்த்த நிஷ்டராயிரு

ஹிம்ஸந் [illegible] - ராமமேவாநு பஶ்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸந் பரஸ்பரம்" என்கிறபடியே-சிறியத்தைப்பெரியது நலியாதபடியா கவும், (க) "[illegible] ராமோராமோராம இதிப்ரஜாநாமபவந்கதா:" என்கிறபடியே-நாட டங்கத் தன்னுடைய குணஜ்ஞராய்த் திருநாமமே சொல்லி வாய் புலத்தும்படியாகவும், (உ) "[illegible] ராமோராஜ்ய [illegible] - தஸவர்ஷஸஹஸ்ராணி தஸவர்ஷஸதாநிச-ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா" என்கிறபடியே-பதி னோராயிரம் ஸம்வத்ஸரமிருந்து லோகத்தை ஸவிநயமாக ஆண் டருளின. (திருமால்கோயில்) இப்படி ராஜ்யத்தை நிர்வஹிக்கிற வளவில், பிராட்டியைப்பிரிந்து நெடுங்காலமிருந்த இழவுதீர "திரு மால்" என்னும்படி பின்பு அவளோடே கூடினவன், ஆஸ்ரிதஜநங் களையெல்லாம் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

(திருவடியித்யாதி). ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெருமாளு டைய அழகிய திருமேனிநிறத்தையும், பெரிய பிராட்டியாருடைய விகஸிதமான திருக்கண்களின்நிறத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்து நின்று,

---

திருவென்றத்தை ஔபசாரிகோக்தியாக்கி அடியென்றதினர்த்தமருளு கிறார் (ஸர்வஸ்வாமியான) என்று. உருவுடைய வென்றதினர்த்தம் (அழ

(க) ரா-யு-கஉக. (உ) ரா-பா-க-கூ௰.

மூ;—

தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ்சிதகுரைக்குமேல்
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்
மன்னுடையவிபீடணற்காய்மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கிமலர்க்கண்
என்னுடையதிருவரங்கர்க்கன்றியுமற்றொருவர்க்காளாவரே[வைத்த

க்குமாசார்யர்களைக் காட்டுகிறது. (காற்றுட்டச்சலியா)என்கையா
லே - ஸ்பர்ஸேந்த்ரிய ப்ரதாநமான விஷயங்கள் சலிப்பித்தாலும்
சலியாத தேஜஸ்ஸையுடையராயிறே அங்குள்ளாரிருப்பது. கீழே
"மன்றாடுதென்றலுலா" என்ற விடத்தில் திருமதிளுக்குள்ளன்றிக்
கே புறம்பிருப்பாரையும் தென்றல்சலியாது; அவர்களும் அநா
தரமதிளுக்குள்ளே யிருக்கையாலே. (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தன்னடியாரித்யாதி) பிராட்டி

அழகையுடைத்தான நீலமலரானது, காற்று அசைக்க அசையா
நிற்கும் ஒளியையுடைத்தான திருவரங்கம். "ஓ சலிக்கும்" என்
கிற விடத்தில், ஓகாரம்-சிறப்பிலேயாதல், அவ்யயமாதல். "அரங்
கமே" என்கிறவிடத்தில், ஏகாரம்-அவதாரணவாசகமாய், ஸ்த்த
லாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதாதல்; ஈற்றசையாதல். .... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. புருஷகார பூதையான பிராட்டி
தானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலைத்துநின்று ஆஸ்ரித
ரை ரக்ஷித்தருளும் பெரிய பெருமாள் குணத்தை யருளிச்செய்து,
இப்படியிருக்கிற விவர்க்கொழிய வேறொருவர்க்காளாவரோவென்
கிறார்.

வ்யா;—(தன்னடியாரித்யாதி) பிராட்டி சிதகுரைத்தாலும்

கையுடைத்தான) என்றது. மலராநின்றுள்ள நீலம் - கருநெய்தலென்றரு
ளுகிறார் (நீலமலரானது) என்று. "சிறப்பு" என்றது-அதிஸயம். இத்தால்
நன்றாகச் சலிக்குமென்கை. ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (தன்னடியாரித்யாதி). "தாமரையாளா
கிலும்" என்றபதத்தாலும் "சிதகுரைக்குமேல்" என்றயதி (தி) சப்தத்தா
லும் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் மார்த்தவாதிகள் இவளுக்குண்டென்று தோன்று
கையால் புருஷகாரபூதை யென்றது ஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவ
தாரிகையிடுகிறார் (புருஷகாரேத்யாதி).

தொகுத்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பிராட்டியித்யாதி). "செய்தாரேல்

சிதகுரைத்தாலும் குணத்தை தோஷமாகப்ரமித்தாயோ வென்றி றே அவன் பாசுரம். பெரியபெருமானுடைய ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதாதி ஶயத்வம் சொல்லுகிறது. இருவரும் இசலி ஆஸ்ரிதரை நோக்கும் படி சொல்லுகிறது. " என்னடியாரதுசெய்யார் " என்கிறதிலும் "சிதகுரைக்கும்" என்கிறதிறே உத்தேஶ்யம். கைக்கொள்ளுகைக் குச்சொல்லும் வார்த்தைபோலன்றிறே கைவிடாமைக்குச் சொல் லும் வார்த்தை. அடியா ரென்று ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி. தன்னடியாரென்று - அந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்தி. அடியாரென்பது ஶேஷியும் உபாயமும் உபேயமும் தானாகப் பற்றினவர்களை. அடி-

---

"குணத்தை தோஷமாக ப்ரமித்தாயோ" என்றிறே அவன் பாசு ரம். பெரிய பெருமானுடைய ஆஸ்ரித பக்ஷபாதாதிசயஞ் சொல்லு கிறது. இருவரும் இசலி ஆஸ்ரிதரை நோக்கும்படி சொல்லுகி றது. "என்னடியாரது செய்யார்" என்பதிலும், "சிதகுரைக்கும்" என்கிறதிறே உத்தேஶ்யம்;— கைக்கொள்ளுகைக்குச் சொல்லும் வார்த்தைபோலன்றிறே கைவிடாமைக்குச் சொல்லும் வார்த்தை. "அடியார்"என்று-ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி;"தன்னடியார்"என் று-அந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்தி.' 'அடியார்" என்பது-சேஷியும் உபா யமும் உபேயமும் தானாகப்பற்றினவர்களை. "அடியார்" என்று

நன்று" என்றத்தைப்பற்ற வருளுகிறார் (பெரியபெருமாளித்யாதி). "சித குரைக்கும்" என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இருவருமித்யாதி). (இசலி) ஸ்பர்த்தைபண்ணி. (இருவருமித்யாதி). (சித்குரைக்கை) தோ ஷோக்தி பண்ணுகை. இது ஆஸ்ரிதரை நோக்குகையாமோ வென்ன வருளுகிறார் (என்னடியாரித்யாதி). உத்தேஶ்யமானபடி யென்னென் ன வருளுகிறார் (கைக்கொள்ளுகைக்கித்யாதி). (கைவிடாமைக்குச்சொல் லும் வார்த்தை) என்றது - சிதகுரைக்கை - இவள் ஆஸ்ரித தோஷத் தைச் சொல்லுமது ஸர்வேஶ்வரனைக் கொண்டு ஆஸ்ரிதரைக் கைவிடே னென்று சொல்லுவித்து த்ருடமாக்கவேணுமென்னும் கருத்தாலாகையாலே ரக்ஷணோபயுக்தமென்று கருத்து. (தன்னடியார்) என்றது-ஸ்வதஸ்ஸித்த மான தாஸ்யத்தைப்பற்ற; ஸர்வவிஷயமாகில் சிதகுரைக்கக் கூடாமையாலும் அவர்கள் விஷயத்தில் நன்று செய்தாரென்றால் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வரு கையாலும் அதிகாரிவிசேஷ நிஷ்டமாக்கி யருளுகிறார் (அடியாரென்றித்யா

யாரென்று நிரூபகம் - இவர்களுக்கு. குலசரணகோத்ராதிகள் நிரூபகம் மற்றையார்க்கு. ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமாயிருக்கு மது; நிருபாதிகமுமாயிருக்கும் இது. (க) "பலசதுப்பேதிமார்" என்று நிரூபகம் அவர்களுக்கு. (க) "திருநாரணன் தொண்டர்" என்றிறே இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

ஒருமிதுநம் சேஷியானல், நம்மடியாரென்னவேண்டாவோ வென்னில், தன்னென்கிறதுக்குள்ளே தானுமந்தர்பூதையாகையா

நிரூபகம்-இவர்களுக்கு; குல சரண கோத்ராதிகள் நிரூபகம் மற்றையார்க்கு. ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமாயிருக்கும் அது, நிருபாதிகமுமாய் நித்யமுமாயிருக்கும் இது. (க)"பலசதுப்பேதிமார்" என்று நிரூபகம் அவர்களுக்கு, (உ) "திருநாரணன் தொண்டர்" என்றிறே இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

ஒரு மிதுநம் சேஷியானல் "தம்மடியார்" என்ன வேண்டாவோ வென்னில், "தன்" என்கிறதுக்குள்ளே, தானும் அந்தர்ப்

திவாக்யத்ரயத்தாலே), இதுவே நிரூபகமாகவேணுமோ? வேறில்லையோ வென்னவருளுகிருர் (குலசரணேத்யாதி). இவ்விரண்டுபேருக்கும் இவை யிரண்டும் நிரூபக மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிருர் (பலசதுவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பிராட்டி பெருமாளோடே சொல்லும்போது நம்மடியாரென்று சொல்ல வேண்டுகையால் அத்தை அநுவதிக்கிற ஆழ்வார் தம்மடியாரென்று இருவர்க்கும் ப்ராதாந்யம் தோன்ற வருளிச்செய்யாமல், ஈஶ்வரன் மாத்ரம்தோன்றும்படி ஏகவசநமாகத் தன்னடியாரென்பானென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதிக்கிருர் (ஒருமிதுநமித்யாதி). (ஶேஷியானல்)என்றவநந்தரம் "அதிலொருத்தி ஒருவனைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லும்போது" என்று ஶேஷம். (வேண்டாவோ) என்றவநந்தரம் என்னிலென்பதுக்கு முன்பாக "அத்தை அநுவதிக்கிற வாழ்வாரும் தம்மென்னவேண்டாவோ" என்று ஶேஷம். பிராட்டி சொல்லும்வார்த்தை நம்மடியா ரென்றல்ல, உன்னடியாரென்றே சொல்லுவது; அந்த உன்னென்ற சொல்லுக்குள்ளே தானும் அந்தர்பூதையாகையாலே அத்தை அநுவதித்தவாழ்வாரும் தன்னடி யாரென்று இருவரையும் சொல்லுகிருரென்று திருவுள்ளம்பற்றிப் பரிஹரிக்கிருர். (தன்னென்கிறதுக் குள்ளேயித்யாதி) "தன்னென்கிறதுக் குள்ளே" என்றவநந்தரம் "அவளும் அந்தர்பூதையென்றும், உன்னடியாரென்று தான் சொல்லுகிற வார்த்தையிலே" என்றும் கூட்டிக்கொள்வது. இவள் அந்தர்பூதையென்னுமதுக்கு

(க) திருமாலை-சஉ. (உ) தி-வாய்-௫.

லே. அவன்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதியித்தனையும் இவள்தோயல்வாசி யிறே யென்னுதல். அடியாரென்றதுக்குள்ளே அடிமையிலந்தர் பாவம் தனக்குண்டாகையாலே யென்னுதல். இத்தால்-நாரகோடி க(வ)டிதையென்கை. (௧)"ஸிதா ஹ்யவ-மித்ரபாவேந" என்றும், (உ)"உகந்ததோழன்" என்றும், அவன் நினைவாகையாலே, அவன் முன்னே நம்மடிமை யென்னமாட்டாளே; தானும் (௩)"ஸிதா ஹ்யவ-மித்ரமௌபயிகம்" என்றாளே. அத்தாலேயென்னுதல். அடியாரென்கிற பஹுவசநம் ஊரிரண்டிட்டவாறே அடியாரும்

பூதையாகையாலே, அவன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி யித்தனையும் இவள் தோயல் வாசியிறே யென்னுதல்; "அடியார்" என்பதுக் குள்ளே அடிமையில் அந்தர்ப்பாவம் தனக்கு முண்டாகையாலே யென்னுதல். இத்தால் - நாரகோடி கடிதையென்கை.

(௧)"ஸிதா ஹ்யவ-மித்ரபாவேந"என்றும்,(உ)"உகந்த தோழன்" என்னும் அவன் நினைவாகையாலே அவன்முன்னே "நம்மடியார்" என்னமாட்டாளே; தானும் (௩) "ஸிதா ஹ்யவ-மித்ர மௌபயிகம்" என்றாளே, அத்தாலேயென்னுதல். "அடியார்" என்கிற பஹுவசநம்-ஊர் இரண்டிட்டவாறே அடியாருமிரண்

டியாமகமருளுகிறார் (அவனித்யாதி). (தோயல்வாசி) என்றது - பிராட்டியை யிட்டே நிரூபிக்கும்படியான ஸம்பந்த விசேஷம். ஸேஷபூதரிலே பிராட்டியும் கூடியிருக்கையாலே தான் உன்னடியாரென்னு மிடத்தில் தன்னை விவக்ஷியாதே சொன்னாளாகையாலே ஆழ்வாரும் தன்னடியாரென்று அநுவாதத்திலே பிராட்டியைக் கூட்டாதே யருளிச் செய்தாரென்று பரிஹாராந்தரமருளிச் செய்கிறார் (அடியாரென்பதுக்குள்ளேயித்யாதி).

ஈஸ்வரன் ஸாகைதரைத்தனக்குத் துல்யரென்று நினைக்கையாலே இவளும் அவன்முன்னே அவர்களைத் தனக்கு ஸேஷமென்னக்கூசி "உன்னடியார்" என்றாளாக, இவரும் அவளைக் கூட்டாதே தன்னடி யாரென்றாரென்றருளுகிறார் (மித்ரபாவே நேத்யாதி). பஹுவசந மென்றவநந்தரம் "நிலத்தேவர்விஷயம்" என்று கூட்டுவது. மற்றுமடியாருண்டோ வென்னவருளுகிறார் (ஊரித்யாதி). (இரண்டிட்டவாறே) நித்யவிபூதியும் லீலாவிபூதியுமான

---

(௧) ரா-யு-௧அ ௩. (உ) தி-மொ-௫-அ-௧. (௩) ரா-ஸு-உ௧-௧௧

இரண்டிடடங்த. (க) "மேலாத்தேவரும் நிலத்தேவரும்" என்று. இனிநிலத்தேவர் விஷயமாகவிறே சிதகுரைப்பது. * அருள்புரிந்த் சிந்தையடியார்மேல் வைத்துப்பொருள் தெரிந்துகாண் குற்றவப் போதுஇருள்திரிந்து நோக்கினவடியார் விஷயமிறே இது.

(திறத்தகத்து) அவர்கள் விஷயமாக. (தாமரையாளாகிலும்) பெரியபிராட்டியாரேயாகிலும்-அபிஸப்தம் - ஆஸ்ரித விஸ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவமும், தன்னடியா ரென்னும்படி காட்டிக்கொடுக்கையாலும் சொல்லக்கூடாது. வெங்நீரைக்குளு

டிட்டதே. (க) "மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும்" என்று—இந் நிலத்தேவர் விஷயமாகவிறே சிதகுரைப்பது. (உ)* அருள்புரிந்த சிந்தை அடியார்மேல் வைத்துப் பொருள் தெரிந்து காண்குற்ற வப்போது இருள் திரிந்து நோக்கின அடியார் விஷயமிறே இது. (திறத்தகத்து)அவர்விஷயமாக(தாமரையாளாகிலும்)பெரியபிராட் டியாரேயாகிலும், அபிசப்தம்- ஆஸ்ரிதவிஸ்லேஷம் பொறுக்கமாட் டாத மார்த்தவமும், "தன்னடியார்" என்னும்படி காட்டிக் கொடுக்கையாலும் சொல்லக்கூடாது. வெந்நீரைக் குளிர்நீராக்கு

வாறே. பஹுவசநத்தைநிலத்தேவர்விஷயமாகவொதுக்கு வாவென்னென்ன வருளுகிறார்(இந்நிலத்தேவரித்யாதி). இந்நிலத்தேவர்விஷயத்தில் சிதகுரைக் கும்ப்ரஸக்தியை ஸம்வாதமுகேநவருளுகிறார் (அருள்புரிந்தவித்யாதி). "அத் து" என்றது - சாரிஸையயாய், "அகம்" என்றது-ஸப்தம் யர்த்தமாய், திறத்தி லென்று ஸப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தமருளுகிறார் (அவர்விஷயமாக) என்று. (அபிஸப்தம்) என்றவநந்தரம் "விரோதஸூசகம" என்று கூட்டுவது. விரோ தம் தானெங்ஙனேயென்னவருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). (மார்த்தவமும்) என்றது-மார்தவத்தாலுமென்றபடி. இது * தாமரையாளென்றபதஸூசிதம். (சொல்லக்கூடாது) என்றது-தோஷத்தைச் சொல்லக்கூடாதென்றபடி. அப ராதத்தாலேகோபம்வந்தால் தோஷம்சொல்லக்கூடாதோவென்னவருளுகிறார் (வெந்நீரையித்யாதி), இத்தால் அபராதத்தால் வந்த சீற்றத்தால் வெந்நீர் போன்றவவன் திருவுள்ளத்தைக்குளிரப்பண்ணும் புருஷகாரபூதையான விவ ளுக்கு அபராதத்தால் கோபம்பிறக்கக்கூடாதென்று கருத்து.[சீற] கோபிக்க

(க) தி-வாய்-ரு-க-அ. (உ)உ-திருவ-ருக. (ரூ)

நீராற்றுமத்தனை யல்லது தான் சுடக்கூடாதிறே. அப்படியே நீ சிதகுரைக்கக்கூடுமோ.

(க)"தன்னுகத்திருமங்கை தங்கிய சீர்மார்வன்" என்று தன் ஸத்தைபெறவிறே இவளநுபவிப்பது. இப்படி ஸத்தைபெறும்படியான போகத்திலே புருஷகாரமாம்போது தெளிவுண்டாகவேணும், அப்போது ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமிறே. ஆனால் புருஷகாரமும் போகமும் சேரும்படியென்னென்னில், இவளைப்போ போலே அவன் தானும் (உ) "பித்தர்பனிமலர் மேல் பாவைக்கு" என்று இவள் விஷயத்திலே ப்ரேமம் கனத்திருக்கும், இருவர்க்கு முண்டான ப்ரேமம் இவர்கள் பாசுரத்திலே தெரியுமிறே.(ங) "நஜீ

மத்தனையலலது தான் சுடக்கூடாதிறே, அப்படியே இவள் சிதகுரைக்கக் கூடுமோ.

(க)"தன்னுகத்திருமங்கை தங்கிய சீர்மார்வன்" என்று-தான் ஸத்தைபெறவிறே அவளநுபவிப்பது, இப்படி ஸத்தை பெறும்படியான போகத்திலே புருஷகாரமாம்போது தெளிவுண்டாகவேணும், அப்போது ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமிறே. ஆனால் புருஷகாரமும் போகமும் சேரும்படி யென்னென்னில், இவளைப் போலே அவன்றானும்(உ)"பித்தர்பனிமலர்மேற் பாவைக்கு"என்று இவள் விஷயத்தில் ப்ரேமம் கனத்திருக்கும். இருவர்க்கு முண்டான ப்ரேமம் இவர்கள் பாசுரத்திலே தெரியுமிறே. (ங) "நஜீவெ

(அப்படியே) என்றது - அப்படியேயாகையாலே யென்றபடி.

இவள் புருஷகாரமென்னுமிடத்தில் வரும் ஶங்கையை அநுவதிக்கிறுர் (தன்னுகவித்யாதி). (போகத்திலே) என்றது - போகதஶையிலேயென்றபடி. (தெளிவுண்டாகவேணும்) என்னுமதுக்கு சேதநருடைய அபராதமும், அவர் விஷயத்தில் அவனுக்குண்டான சீற்றமும், அத்தை யாற்றும்க்ரமமும் இவள் நெஞ்சிலுண்டாக வேண்டுகையாலே போக (மோஹ) பாரவஶ்யம் கழியுண்டு தெளிவு பிறக்கவேணுமென்று கருத்து. (நமஸ்காரம்) என்றது - நமஸ்காரம்பண்ணி அனுப்பிவிடுகை பாமென்றபடி. (ஆனல்) என்றது - ஆகையாலென்றபடி. புருஷாகாரத்துக்கும் போகத்துக்கும் சேர்த்தியை உபபாதியா நின்று கொண்டு சிதகுரைக்கைக்கும் ப்ரஸக்தியையருளுகிறுர் (இவளைப்போலேயித்யாதி). "சிதகுரைக்கத்தொடங்கினுள்" என்

(க) நா-தி-அ-௪. (உ) திருநெ-௧௮. (ங) ரா-ஸா-௬௬-௧௦.

(க) "ஜீவெயம்க்ஷணமபி-நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்னுமொருதலை; (உ) "இறையுமகலகில்லேன்" என்னுமொருதலை. அவன் ஸ்வரூபமெல்லாம் கொண்டு இவளை அநுபவிக்க விழிந்தாலும் தன் குணரூப சேஷ்டைகளாலே குமிழிநீருண்ணப் பண்ணும். இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக "உனக்கென்செய்வேன்" என்று கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாதவளவிலே, "நாம் இவன் பக்கலிலே ஒன்றுகொள்ளாதபோது இவன் முடியும்" என்று பார்த்து, அவன் "உனக்கு வேண்டுவதென்" என்றவளவிலே "சேதநாபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும்" என்ன, தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் இவர்களபராதத்தையும் ஶாஸ்த்ரமர்யாதையையும் மறந்து பொறுத்தேனென்ன, "இவன் பொறுத்தது நமக்காகவோ? இவர்

யம்க்ஷணமபி-நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்னும்ஒருதலை; (உ) "இறையும்-அகலகில்லேன்" என்னும் ஒருதலை அவன் ஸ்வரூபமெல்லாங்கொண்டு இவளையநுபவிக்க விழிந்தாலும், தன் குணரூப சேஷ்டிதங்களாலே குமிழிநீருண்ணப்பண்ணும்; இவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக "உனக்கென்செய்வன்" என்று ஒன்று கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாதவளவிலே, "நாம்இவன்பக்கலிலே ஒன்று கொள்ளாதபோது இவன் முடியும்" என்று பார்த்து, அவன் "உனக்கு வேண்டுவதென்?" என்றவளவிலே, "சேதநாபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும்" என்ன, தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் இவர்கள் அபராதத்தையும் ஶாஸ்த்ர மர்யாதையையும் மறந்து "பொறுத்தேன்" என்ன, "இவன் பொறுத்தது நமக்காகவோ,

றவிடத்தில் பிராட்டி தனக்காகவும், ஈஶ்வரன் ஸ்வபோகா(ஹோமா)ர்த்தமாகவும்பொறுத்தானாகில் நிலைநில்லாது. ஆஶ்ரிதரிடத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே அவர்களுக்காகப் பொறுத்தேனென்றானாகில் நிலைநிற்குமென்றும் நெஞ்சிலே வைத்துக்கொண்டு "இவர்களை நான் பொறுக்கச்சொன்ன மாத்ரத்திலே நீ இவர்களுடைய அபராதங்களைப் பாராதே பொறுத்தேனென்கிறதென்? நான் இவர்களிடத்தில் ப்ரேமத்தாலே பொறுக்கச்சொல்ல வந்தேனல்லேன். இவர்களைப்பாராய்" என்று விரோஷித்துச்சொல்லத்துடங்கினாளென்று தாத்பர்யம்கண்டு கொள்வது. "சிதகுரைக்குமேல்" என்றதுக்கும்

(க) ரா-ஸு-சுசு-கO-   (உ) தி-வாய்-சு-கO-கO-

களுக்காகவோ?, தன் போகத்துக்காகவோ ?" என்றாராய்கைக்காக, சிதகுரைக்கத்துடங்கினாளாகில், "என்னடியாரது செய்யார்" என்னும் அவன். நீ சிதகுரைக்கக் கூடாதாப்போலே அவர்கள் செய்யவும் கூடாது. ஸாக்ஷியுண்டென்னிலும், அவர்கள் செய்யக் கூடாது. உன் ப்ரமமாமித்தனை.

(என்னடியாரது செய்யார்) ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யசேஷ பூதரும் செய்யுமவற்றை என்னடியாரும் செய்வர்களோ ? செய்தார்களென்று நிர்பந்தித்தாயாகில், அவர்கள் என்னடியாராகிறார். உன்னடியாரன்றே, நீ செல்லநில்லு. (அது செய்யார்) ஆஶ்ரயணத்துக்கு முன்பு இவள் மன்றாடும். பின்பு அவன் மன்றாடும்.

இவர்களுக்காகவோ, தன் போகத்துக்காகவோ" என்று ஆராய்கைக்காகச் சிதகுரைக்கத் தொடங்கினான் ; ஆகில், "என்னடியாரது செய்யார்" என்னும் அவன் ; நீ சிதகுரைக்கக்கூடாதாப்போலே அவர்கள் செய்யவுங்கூடாது. "ஸாக்ஷியுண்டு" என்னிலும் அவர்கள் செய்யக்கூடாது, உன் ப்ர(ஹ்)மமாமித்தனை.

(என்னடியாரது செய்யார்) ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யஶேஷ பூதரும் செய்யுமத்தை என்னடியாரும் செய்வார்களோ, "செய்தார்கள்" என்று நிர்ப்பந்தித்தாயாகில், அவர்கள் என்னடியாராகிறார், உன்னடியாரன்றே, நீ செல்லநில்லு. (அதுசெய்யார்) ஆஶ்ரயணத்

"என்னடியாரது செய்யார்" என்றதுக்கும் ஸங்கதி (ஆகிலித்யாதி). ஆகிலென்றது - துடங்கினாளாகிலென்றபடி. "அவன்செய்யாரென்னும்" என்றந்வயம். செய்யாரென்றதினுறப்பை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளுகிறார் (நீயித்யர்தி). அடியாரென்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (ஸாக்ஷியித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே).

என்னென்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யமருளுகிறார் (உன்னித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). செய்யாரென்றே ஈஶ்வரனிருந்தானாகில் ஆராய்கைக்காக இவள் சிதகுரைப்பானென்னென்னிலருளுகிறார் (ஆஶ்ரயணத்துக்கித்யாதி). விஶேஷித்துச்சொல்லாதே, அதுவென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் பாவமருளு

(க) "அன்றின்னாதன செய்சிசுபாலன்" என்றாப்போலேயும், இவள் சிதகுரைக்குமென்றாப்போலேயும், ஈப்வரனும் அது செய்யாரென்று அதின்பேரைச் சொல்லக் கூசினபடி.

(செய்தார்களாகில் நன்று செய்தார்) நாமுண்டென்றும், ஒரு ப்ரமாணமுண்டென்றும், நாம் பொறுப்போமென்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச்செய்தார்கள். ஒரு தர்மாதர்மமும் பரலோகமுமில்லை யென்று செய்தார்களன்றே. "ப்ரமாதிகத்துக்கு நாமுளோம்" என்றன்றோ செய்த்து. அதாவது மடலெடுக்கையும் காமன்காலிலே விழுகையும். (உ) [செய்யும் கிரிசைகளித்

துக்கு முன்பு இவள்மன்றாடும், பின்பு அவன் மன்றாடும்.(க)"அன்றின்னாதனசெய் சிசுபாலன்" என்றாப்போலேயும், "இவள் சிதகுரைக்கும்" என்றாப்போலேயும், ஈப்வரனும்"அதுசெய்யார்"என்று அதின் பேர்சொல்லக் கூசினபடி. (செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்) "நாமுண்டு" என்றும், "ஒரு ப்ரமாணமுண்டு" என்றும், "நாம் பொறுப்போம்" என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச் செய்தார்கள். "ஒருதர்மாதர்மமும் பரலோகமுமில்லை" என்று செய்தார்களன்றே. ப்ரமாதிகத்துக்கு நாமுளோமென்றன்றோ செய்தது; அதாவது மடலெடுக்கையும், காமன் காலிலே விழுகையும். (உ)"செய்யுங் கிரிசைகள்" இத்யாதி. (என்பர்). "நாம் நெஞ்

கிறார் (அன்றித்யாதி). லோகத்தில் முமுக்ஷுக்கள் அப்ராப்யாப்ராத்துக்கு ஈப்வரன் க்ஷமிப்பனென்னு மாஸ்திக்யத்தாலே செய்தார்களாகில் நன்றென்றிருக்குமென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (நாமுண்டென்று மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஆழ்வார்கள் விஷயமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரமாதிகத்துக்குமித்யாதி). (நாமுளோமென்றன்றோ) என்றது - நாமுளோமென்றிருக்குமவர்களன்றோ வென்றபடி. மடலெடுக்கை தோஷமோவென்னவருளுகிறார் (செய்யுமித்யாதி). "செய்யாதனசெய்யோம்" என்ற விடத்தில் ஸாதநாந்தரங்களும் இவ்வதிகாரிக்குச் செய்யாதனவாகையால், மடலெடுக்கை முதலானதும் ஸாதநபுத்த்யா செய்யுமதாகையாலே தோஷமாமென்றுகருத்து. நன்றுசெய்தாரென்றிருப்ப ரென்னுமே என்பரென்றதுக்குத்

(க) நா-தி-ச-எ. (உ) திருப்பாவை-உ.

யாதி] (என்பர்) நாம் நெஞ்சாலே பொறுத்து இவளுக்கு முகம் கொடுத்துக்கேட்கில், இவள் இன்னமும்குறைசொல்லக்கூடுமென்று வாய் திறந்தருளிச் செய்வர். (போலும்) "ஓங்காண்போ" என்றுப்போலே உதாஸீநோக்தி.

(மன்னுடைய விபீடணர்க்காய்)கீழருளிச் செய்தவர்த்தத்தை மூதலிக்கிறார். ஐச்வர்யம் மாறாத விபீஷணர்க்காகப்பிராட்டியையும் விட்டுப்பற்றவேண்டும்படியான மஹாராஜரையும் விட்டு (க)"விபீடணற்கு வேறாக நல்லானே" என்னும்படியிறே விபீஷண பக்ஷபாதம். ஆகையாலே சேர்க்கைக்கீடான பாசுரம் கேட்குமத்தனையொழிய, பிரிப்பார் பாசுரம் கேளானென்கிறது. குற்ற

சாலே பொறுத்து "இவளுக்கு முகம் கொடுத்துக் கேட்கில் இவள் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும்" என்று, வாய்திறந்தருளிச் செய்வர் போலும். "ஓங்காண், போ" என்றுப்போலே உதாஸீநோக்தி.

(மன்னுடைய விபீடணர்க்காய்) கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை மூதலிக்கிறார். ஐச்வர்யம் மாறாத விபீஷணர்க்காக, பிராட்டியையும் விட்டுப் பற்றவேண்டும்படியான மஹாராஜரையும் விட்டு, (க)"விபீடணற்குவேறாக நல்லானே" என்னும்படியிறே விபீஷண பக்ஷபாதம். ஆகையாலே சேர்க்கைக்கீடானபாசுரங்கேட்குமித்தனை யொழிய பிரிப்பார் பாசுரம் கேளானென்கிறது. "குற்ற

தாத்பர்யம் (நாமித்யாதி). நெஞ்சாலே பொறுத்தென்றது - மநஃபூர்வகமாகப்பொறுத்தென்றபடி. போலுமென்பரென்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஓங்காணித்யாதி).

மன்னுடையவித்யாதிக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம்காட்டுகிறார் (கீழித்யாதி). ஸப்தார்த்தம் (ஐஶ்வர்யமித்யாதி). மூதலிக்கிற ப்ரகாரத்தை விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). பிராட்டியை விட்டென்றது-(உ) "க்ஷயி கிஞ்சித்[illegible] - த்வயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நேகிங்கார்யம் ஸீதயாமம" என்னும்ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற. ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் தோஷமுண்டானால் பிரிப்பார் வார்த்தை கேளாமல் போவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (குற்றமித்யாதி), (ங)"தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத் [illegible]

(க) தி-மொ-க-அ-டு (உ) ரா-யு-சக-ச. (ங) ரா-யு-கஅ-ங.

மூண்டென்றமஹாராஜரையும், குற்றமில்லையென்ற திருவடி இளைய பெருமாளையும் பூர்வபக்ஷமாக்கி "குற்றமுண்டு, நாம்கைக்கொள் ளக்கடவோம்" என்றாரிறே பெருமாள். (சிதகுரைக்கும்) என்றது மஹாராஜர் கோடி. என்னடியாரது செய்யாரென்றது - திருவடி இளையபெருமாள் கோடி. சிதகுரைக்கை - புருஷகாரக்ருத்யம்; அடியாரது செய்யாரென்றது - ஶாஸ்த்ருகக்ருத்யம். நன்று செய் தாரென்றது - ஶரண்யக்ருத்யம்.

விபீஷணனையும் இலங்கையையும் மதிளையும்திக்கையும் நோக்கியிறே கண்வளருகிறது. பெரிய பெருமாள் திருக்கண்கள் ஆஶ்ரி தரைக்கண்டவாறே அலர்ந்தபடி. (மலர்க்கண்) *கரியவாகிப்புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டதிறே திருப்பாணாழ்வா

மூண்டு" என்ற மஹாராஜரையும், "குற்றமில்லை" என்ற திருவடி இளையபெருமாளையும் பூர்வபக்ஷமாக்கி, "குற்றமுண்டு, நான் கைக் கொள்ளக்கடவேன்" என்றாரிறே பெருமாள். "சிதகுரைக்கும்" என்றது மஹாராஜர் கோடி; "என்னடியார் அது செய்யார்" என்றது திருவடி இளையபெருமாள்கோடி. சிதகுரைக்கை - புருஷ காரக்ருத்யம், "அடியார் அதுசெய்யார்" என்றது ஶாஸ்த்ருகக்ருத் யம், "நன்றுசெய்தார்" என்றது ஶரண்யக்ருத்யம்.

(மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி) விபீஷணனையும் லங்கையை யும் மதிளையும் அத்திக்கையும் நோக்கியிறே கண்வளர்ந்தருளுகி றது. (மலர்க்கண்) பெரியபெருமாள் திருக்கண்கள் ஆஶ்ரிதரைக்கண் டவாறேமலர்ந்தபடி. (மலர்க்கண்) (க) *கரியவாகிப்புடைபரந்துமிளி ர்ந்துசெவ்வரியோடி நீண்டதிறே திருப்பாணாழ்வாரைக் கண்டவா

ரெ-தஃ-ம ஹி-௬-தழ - தோஷோயத்யபிதஸ்யஸ்யாத் ஸதாமேதத்கர்ஹிதம்" என்றத்தைப்பற்ற (பூர்வபக்ஷமாக்கி) என்றது. இவ்விடத்தில் ஶிக்ஷிதமான ப்ரமேயத்தையருளுகிறார் (சிதகுரைக்கை யித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே).

"விபீடணர்க்காய்" என்னவமைந்திருக்க, "மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (விபீஷணனையுமித்யாதி). மலரென் றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பெரிய பெருமாளித்யாதி). "திசைநோக்கி மலர்க்கண்

ரைக் கண்டவாறே. (என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு) இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக் கொடுக்கிறார். (மற்றொருவர்க்காளாவரே)(௧) " மற்றொன்றினைக்காணாவே " என்கிறபடியே பெரியபெருமாளையொழியவேறொருத்தர்க்குஆளாவரோ. ஆகையாலே, சிதகுரைத்தார் ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும், நன்று செய்தாரென்று மன்றாடினாரும் பெரியபெருமாளாயிருந்ததிறே. (௨) * அன்றேதந்தையும்தாயுமாவார் திருவரங்கத்துள்ளோங்கும் ஒளியுளார் தாமேயிறே. (ஆளாவரே)"ஆட்கொள்வானமருமூரணியரங்கமே" என்று ஆட்கொள்வார் பெரியபெருமாளிறே. (௩)"அணியார்பொழில்சூழரங்கநகரப்பா".

(தன்னித்யாதி) பெரிய பெருமாளும் ஸ்ரீரங்கநாயகியாருமாக இசலி ஆஸ்ரிதரைரக்ஷிக்கிற ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார். (தன்

றே. (என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு) இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமை புக்கு எழுத்திடுகிறார். (மற்றொருவர்க் காளாவரே) (௧)"மற்றொன்றினைக்காணாவே" என்கிறபடியே பெரிய பெருமாளையொழிய வேறொருத்தர்க்கு ஆளாவரோ? ஆகையாலே, சிதகுரைத் தார் ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும் "நன்று செய்தார்" என்று மன்றாடினார் பெரியபெருமாளாயுமிருந்ததிறே. (௨)*அன்றே தந்தையும் தாயுமாவார்-திருவரங்கத் துள்ளோங்கு மொளியுளார் தாமேயிறே. (ஆளாவரே) "ஆட்கொள்வானமரு மூரணியரங்கம்" என்று ஆட்கொள்வார் பெரிய பெருமாளிறே. (௩) "அணியார் பொழில்சூழ் அரங்க நகரப்பா."

வைத்த" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து "என்" என்றதுக்குபாவமருளுகிறார் (இச்செயலித்யாதி). மன்றாடிக் கைவிடாமல் ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது வருளுகிறார் (அன்றேதந்தையுமித்யாதி), "மற்றொருவர்க்காளாவரே" என்கிறதென்? அவதாரங்களிலே ஆளாகவொண்ணாதோவென்னவருளுகிறார் (ஆட்கொள்வானித்யாதி). பணியாயென்றதுக்கு உய்யும்வகை யென்றத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி உஜ்ஜீவநம் ஆட்கொள்ளுகையாய் ஸம்வாதாந்தர மருளுகிறார் (அணியாரித்யாதி). ... ... (௨)

---

(௧) அமல-௧௦ (௨) திருமாலை-௩௭, (௩) தி-மொ-௧௧-௮-௮

னித்யாதி) அடியாரென்றது-கர்மபல ப்ரதாநஸ்வத்வத்தால் வந்த ஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தியையும் அகரணே ப்ரத்யவாய பரிஹாரதர்மத்தால் வந்த ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியையு முடையவர்களை. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய மன்றோ, ஶேஷத்வமாமோ வென்னில், அது நிவ்ருத்தமானாலன்றோ அது தான் தோன்றுவது. தோன்றுகையாலே அடியாரென்கிறார். இனி, தன்னடியாரென்று - அந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.அந்யஶேஷத்வத்துக்கு உதயமெங்கே யென்னில், கீழ்சதுர்த்தியில்கழிந்தது காமநாதிகாரத்தால்வந்த அந்யஶேஷத்வமும் காம்யவிதியால் வந்த ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமுமிறே மிகவும் கழிந்து தோன்றுவது. அந்த வந்யஶேஷத்வம்கழிவதும் வர்ணாஶ்ரமதர்மத்திலே நிலைநின்றவர்களுக்கிறே உள்ளது; இவர்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யகர்ப்பமுண்டாகையாலே தேஹோபாதியும் கர்மோபாதியும் வைத(ய)மாகையாலே கழியாது.

இப்பத விவரணத்திலே போகிற வதிகாரிக்கு இதுதானும் அந்யஶேஷத்வமாய், உகாரத்திலே ஸ்த்தாந ப்ரமாணப்ரதாநமான அவதா(ய)ாரணத்தாலேகழியக்கடவது.இவ்வகாரஶப்தவாச்யனுடைய ஶேஷித்வமிளைப்பாறுகிற அவதாரணே - அபரஶேஷித்வத்தையும் அதிகஶேஷித்வ ஶங்கையையுமறுக்கிறது. ஸர்வாதிகனுக்கு ஶேஷமென்றபோதே அர்த்த பலத்தாலே கழிந்தது. உகாரம் லக்ஷ்மீவாசகமென்றாலும் நிரூபகநிரூப்யங்கள் மறிபடாது; பட்டர்பிரியவருளிச்செய்தாரென்னென்னில், அவன் தன்னைப்போலே இவளும்ஆசார்யபதத்தை ஆசைப்பட்டாளிறே, லக்ஷ்மீதந்த்ராதிகளிலே. அத்நாலே அது சேரும். இது தன்னை ப்ரமேயஸாரத்திலே அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் "அவ்வானவர்க்கு" என்று விளங்க வருளிச் செய்தாரிறே.

இதுதான் அசித்வாசகமுமாம், ஸ்த்தாநப்ரமாண ஸித்தமாகையாலே. இவையெல்லாம் இவ்வுகாரத்திலேயுண்டானாலும்இவையெல்லாத்தாலும் இவ்வந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்தியே ப்ரதாநம்; ஸர்வாதிகனுக்கு ஶேஷ மென்றதும் விஶேஷ்ய பர்யந்தாபிதாநத்

மூ;—

கருளுடையபொழில்மருதுங்கதக்களிறும்பிலம்பனையுங் கடியமாவும்
உருளுடைய சகடரையுமல்லரையுமுடையவிட்டோசைகேட்டான்
இருளகற்றுமெறிகதிரோன்மண்டலத்தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி
அருள்கொடுத்திட்டடியவரையாட்கொள்வானமருமூரணியரங்கமே.

தால் வந்த வாதிக்யமும், தேவதாந்தர்யமித்வத்தால் வந்த வாதிக்யமும் ப்ராப்தமல்லாத ஸர்வஸப்நத்திலே தோற்றுகையாலும் முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யங்களாகையாலும் அவதாரணையோடு சேராது. ஆகையால் அந்ய ஶேஷத்வநிவ்ருத்தியே இதுக்குப்ரதாநம். ஔபாதிகமான விஹிததர்மத்திலே நிற்கிறவன் அத்யந்தம் ஔபாதிகமான காம்யதர்மத்திலே நிற்கிறவர்களை ஆதரிக்கிறது ஔபசாரிகம். அகரணே ப்ரத்யவாயமில்லை.

அவர்கள் தான் ஸத்யாதிதபஸ்ஸுகளைச் செய்யுங்காலத்திலே இவர்களாதரிக்கும்படி கோலிச் செய்கையாலே அவர்கள் புண்ய பலபூர்த்தி இவர்களாதரமாயிருக்கும். வஸிஷ்டவாக்காலே ப்ரஹ்மர்ஷியென்ன வேண்டிற்றிறே. அகரணே ப்ரத்யவாயதர்மங்களிலே ஓரோப்ரதேசங்களிலே அர்த்த க்ஷேத்ரபஶ்வாதிகளைப் பலமாக விதித்ததும் ப்ரரோசகமாமித்தனை, இவையெல்லாம் கண்டு நீக்கினவிறே அந்யஶேஷத்வமற்றதாவது. ஶேஷியும் உபாயமும் உபேயமும் தானாகப் பற்றினவர்களுக்கு "மந்" என்கிறபதத்தில் தன்னடியாரென்று நிரூபகம். .... (௨)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (கருளித்யாதி) இருண்டதழையை

அவ—மூன்றாம்பாட்டு. விரோதிநிரஸநஶீலனாய், அடியாரானவர்களை புநராவ்ருத்தியில்லாதபடி பரமபதத்திலே கொடுபோய் வைத்து அடிமைகொண்டருளுமவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

வ்யா;—(கருளுடைய பொழில்மருதும்). "கருள்" என்று - கருப்பாய், அத்தாலே சீற்றத்தைச்சொல்லுகிறது. "கறுப்பும் சிவப்பும்-வெகுளிப்பொருள்" என்னக்கடவதிறே. அதவாயில் "இவனை நலியவேணும்" என்னும் சீற்றத்தையுடைத்தாய், புறம்பு ஆகர்ஷக

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (கருளுடையவித்யாதி) வெகுளியென்று கோபவாசகபதமாய், அதினுடைய பொருளை- அர்த்தத்தையுடைத்தான தென்ற

யுடைத்தான மருதும், அதிகோபதமையுடைத்தானகுவலயாபீட மும்; கொடுமைக்கொரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடி கொடியனான ப்ரலம்பாஸுரனும், (கடியமாவும்)* ஒருயிராயிருக் கிறவனை முடிக்கவந்த குதிரையும்.

(உருளுடைய சகடரையும்மல்லரையும்) தன்னையே சொல்ல வமையும். (உடையவிட்டோசை கேட்டான்) இவர்களெல்லாரை

மாம்படி. சோலைசெய்துநின்ற யமளார்ஜுநங்களையும். (கதக்களி றும்) மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி நிறுத்துகை யாலே அதிகுபிதமாய் வந்த குவலயாபீடத்தையும். (பிலம்பனை யும்) நம்பிமூத்தபிரானும் தானுமாக இடைப்பிள்ளைகளோடேகூடி விளையாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவனாய்க்கலந்து வந்து †தன்னோடொக்க விளையாடி நலியநினைத்த ப்ரபலம்பாஸுர னையும். (கடியமாவும்). (௧) "வ்யாதிதாஸ்யோமஹாரௌத்ர: - வ்யாதி தாஸ்யோமஹாரௌத்ர:" என்கிறபடியே ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்துக்குப் போகிறவழியிலே நலிகைக்காக அதிக்ரூரமாய் வாயை அங்காந்து கொண்டுவந்த கேசியாகிற அஸுரனையும்.

(உருளுடைய சகடரையும்) கண்வளரா நிற்கச்செய்தே நலிவ தாக உருண்டு கொண்டுவந்த சகடாஸுரனையும். (மல்லரையும்) குவலயாபீடத்தினுடைய ஶ்ருங்கபங்கத்தைப்பண்ணி, ரங்கமத்யத் திலேவந்துபுகுந்த செருக்குக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் மேலிட் டுவந்த மல்லரையும். (உடையவிட்டு) சிதிலராக்கி. நிரஸநப்ரகார பேதமுண்டானாலும் நிரஸநமொத்திருக்கையாலே "உடைய விட்டு" என்றொருகாலே அருளிச்செய்கிறார். "உடையவிட்டு"

படி, (சோலைசெய்து) என்றது-சோலைபோலே தழைத்தென்றபடி, கதம் கோபமாய், ஹேதுபூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (மதகரேத்யாதி). (தன்னோடொ க்க) என்றது - தர்மைக்யத்தைப்பற்ற, (௨) "த்ருஷ்ட்வா ப்ரலம்பம் நிஹதம் பலேந - த்ருஷ்ட்வாப்ரலம்பம் நிஹதம்பலேந" என்று நம்பிமூத்தபிரானா லேயிறே ப்ரலம்பவதம்.

---

(௧) வி-பு-ரு-௧௬-௧௪. (௨) வி-பு-ரு-௯-௩௭. † (பா) நின்றொடொக்க

பும் நிரஸிக்கும்படியான நல்விரகைப்பிட்டு நிரஸித்தி ஜகத்தைரக்ஷித்து விரோதிநிரஸந ஶீலனென்று ஸாதுக்கள் ஸ்தோத்ரம் செய்கிற ப்ரஸித்தியைக்கேட்டான்; ஒருசொல்லாலே உடையவிட்டானென்ற அநாயாஸத்வம் பாரீர். (இருளித்யாதி) திமிரஹரமான கிரணங்களை வீசும் ஶக்தியையுடைய ஆதித்யன் ப்ரபாமண்டலத்தூடே ஆசார்யபரதந்த்ரருமாய் முமுக்ஷுக்களுமான ஆர்த்த ப்ரபந்நரை, அர்ச்சிராதிமார்க்கவழியே ஏற்றிவைத்தானேற்றி.

என்கையாலே-பசங்கலுடைத்தாப் போலே நிரஸித்த அநாயாஸத்தைச் சொல்லுகிறது; (ஓசைகேட்டான்) இவற்றை நிரஸித்த ப்ரகாரங்களைச்சொல்லி, விஶேஷஜ்ஞர் ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற ப்ரஸித்தியைக் கேட்டான்;

மேலே - மோக்ஷப்ரதத்வமிறே சொல்லுகிறது. அது தான் விரோதி நிரஸந பூர்வகமாயிறேயிருப்பது. "அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கள்" என்று - விரோதிகள் தான் அநேகமிறே. (க) "ஸர்வ-தர்மாந்பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ அஹம் த்வா ஸர்வ-பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று அவற்றையெல்லாம் ஏகோத்யோகேந நிரஸித்துப் பொகட்டிறே கொடுபோவது; ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன விரோதிநிரஸநம் அதுக்கு ஸூசகம். (இருளகற்று மெறிக்கின்றோன் மண்டலத்தூடேற்றி) திமிரஹரமாய்க் கொண்டு வீசுகிற கிரணங்களையுடையனான ஆதித்யனுடைய மண்டலத்தூடே கொடுபோய்ப்பரமபதத்திலே யேற்றி. "ஆதித்யமண்டலத்தூடே கொடுபோய்" என்றவிது - "அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுபோய்" என்னுமதுக்கு உபலக்ஷணம். (உ) "போம்வழியைத்

(பண்ணுகிறப்ரஸித்தியை) என்றது-பண்ணுகிறதாயிருக்கிற கீர்த்தியை யென்றபடி. உத்தரார்த்தத்துக்குச்சேர பூர்வார்த்தத்துக்கு பாவமருளுகிறார் (மேலித்யாதி). எறியென்றதின்அர்த்தம் (வீசுகிற) என்றது, அதாவது-வ்யாபிக்கிறவென்றபடி; ஏற்றியென்றால் போராதோ, மண்டலத்தூடென்று வழியைச் சொல்லவேணுமோ வென்னவருளுகிறார் (போமித்யாதி). ... (௩)

(க) கீ-௧௮ ௬௬; (உ) தி-வாய்-௩௧-௩;

என்கையாலே (௧) "அன்னதோரில்லியினூடுபோய்" என்று விசேஷித்த ஸ்வயம்ஸக்தியையும் விசேஷிக்கிறது. அன்றிக்கே உபதேசாநிரபேக்ஷஜ்ஞாநமுடையார் இவரபிமாநத்தாலேஇரண்டருகும் விளக்கேற்றினாப்போலே(௨) "கதிரவரவரவர்கைநிறைகாட்டினர்" என்கிறபடியே த்வாதஸாதித்யர்களும் தாழ்ந்தங்கீகரிக்கப் போனவழி இவருபதேஸஸாபேக்ஷராய் இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி அநந்யகதித்வமும் ஆகிஞ்சந்யமுமுடையவர்களுக்கும்கொடுக்குமென்னவுமாம்.

(வைத்து) * சூழ்ந்திருந்தேத்தவைத்து. "அடியரோடிருக்கவைத்து" என்றாலும் ப்ராப்யகௌரவத்தாலே உபகாரஸ்ம்ருதிதலையெடுத்து இத்தையுபகரித்தவனைக்காணவேணுமென்னும் ப்ரதிஜ்ஞையுண்டாய்த்தாகில் இப்ப்ராப்யத்துக்குப்பூர்வபாவி தானாகையாலே தன்னைக்காட்டுதல்; அவரோஹத்தில் பரமகுருவைக்காட்டுதல்; சரமோபகாரகனை இவன் தன்னை அங்கே அழைத்துக்காட்டுதல் செய்தாலிறே நித்யஸங்கல்பத்தால்வந்த அபுநராவ்ருத்தி தான் கூடுவது. இவனேறின வேணியை அங்கேவாங்கி, காட்டியாகிலும் இவனை ரமிப்பிக்கவேணுமிறே. (௩) "பிணைக்கொடுக்கிலும்

தரும்" என்கிறபடியே-அங்குப்போய் அநுபவிக்குமநுபவம்அபரிச்சிந்நமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் அநுபவஸூசகம். ஆகையாலே முற்றூற இந்த ரஸத்தை அநுபவிப்பித்துக் கொண்டாய்த்து ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தில் ஏற்றுவது. (வைத்து) (௧) "மாமணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்கிறபடியே ஆநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே நிரதிசயாநந்தயுக்தராய்க் கொண்டு நித்யஸூரிகளோடே கூடியிருக்கும்படி வைத்து. (ஏணிவாங்கி) ஏணியாவது - ஏறுகைக்கு ஸாதநமாயுள்ளதிறே; அத்தை வாங்குகையாவது-இவர்கள் விஷயத்தில் தன்னுடைய உபாயபாவத்தை நிவர்த்திப்பிக்கை. ப்ராப்தியளவுமிறே உபாயமாக வேண்டுவது; மேல் உபேயமாயிருந்தே அநுபவிப்பிக்கு மித்தனையிறே.

(௧) பெரியதிருமடல்.   (௨) தி-வாய்-௧௦-௯-௪.   (௩) ௯-௫-௨.

போதவொட்டாரே" என்னுநின்றதிறே. (க) "ஊத்ரவாத்ரவாலி-அத்ரபாத்ரசாயி". (அருள்கொடுத்திட்டு) அங்கே யேறுகைக்கும், இங்கேமீளாமைக்குமாயிறே அவன்கொடுத்தவருள் தானிருப்பது.

(இட்டு) தன்முகோல்லாஸத்தாலே ஜீவநமிட்டு. (அடியவரை யாட்கொள்வான்) தான்செய்தநன்மைகளொன்றையும் நினையாதே "அடிமைக்கிசைவதே" என்கிறவொன்றையும்நினைத்திறேகாலதத்வ முள்ளதனையும் அடிமைகொள்வதும். (அமருமூரணியரங்கமே) இவ் வடிமைக்கிசைவாரை இன்னமும் கிடைக்குமோவென்றிறே இங் கே அமர்ந்தமை தோன்றக்கண்வளர்ந்தருளுகிறது. உபதேஶகம்ய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யுடைய நம்பூர்வாசார்யர்களிறே அவ் வூர்க்குஆபரணமாவார். .... (௩)

(அருள்கொடுத்திட்டு) புநராவ்ருத்த்ய பாவத்துக்கும், நித்ய கைங்கர்யலாபத்துக்குமுடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர் களுக்குக்கொடுத்து. (அடியவரை) ஶேஷத்வமேநிரூபகமாகவிருக் கிற இவர்களை. ஔபாதிகமான நிரூபகங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரதசை யில் வந்து கழிந்துபோமவையிறே. ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபனானால் ஶேஷத்வமே நிரூபகமாகவிறே யிருப்பது. (ஆட்கொள்வான்) ஸ்வ ரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைக் கொள்ளுமவன். "அடிய வரையாட்கொள்வான்" என்கையாலே-ராஜபுத்ரன் தலையிலேமுடி யை வைக்குமாபோலே, சேஷபூதரான விவர்களுக்குக் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படிசொல்லுகிறது. அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபஸித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயிறே. இவன், அடிமை செய்து ஸ்வரூபம் பெறும்; அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம் பெறும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி கிஞ்சித்காரத்தாலேயா னாப்போலே, சேஷிக்கு ஸ்வரூபஸித்தி கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்பந் தியையாலேயிறே. (அமருமூர்) அப்படிசெய்யுமவன், அதுக்கு உறுப் பாகச்சேதநரைத் திருத்தும்படிநித்யவாஸம்பண்ணுகிறவூர். (அணி யரங்கமே) "அணி" என்று-ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப ரணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, "அணி" என்று-அழகாய், மாடங்களும் மாளிகைகளும் திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும்

(க) ஸ்தோத்ரா-௩.

ரு.—

பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரை யென்னு
மதில்நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில்
புதுநாண்மலர்க் கமல மெம்பெருமான்பொன்வயிற்றிற் பூவேபோல்வான்
பொதுநாயகம்பாவித் திறுமாந்து பொன்சாய்க்கும் புனலரங்கமே.

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (பதினாறித்யாதி) ஸ்ரீமத்த்வாரகை யிலே பெண்பிறந்தார்க்கு முகம்கொடுத்தப்ரகாரத்தை யநுஸந் திக்கிறார்.

வ்யா,—(பதினாறித்யாதி) நரகாஸுரன் சேர்த்தராஜகந்ய திருச்சோலைகளும் முதலானவற்றோடே கூடிதர்ஶநீயமா யிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

"பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணா நிற்கப் பின்னே ஸேவித்துக்கொண்டுபோனேன்; அல்லதாரெல்லா ரும் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்கோபுரங் களையும் திருமாளிகைகளையும், கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்து வாழ்ந்துகொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, 'அல்லாதார்க் கும் இவர்களுக்கும் செயல் ஒத்திருக்க இவர்களான வாசிதோற்ற விருந்தபடியென்! என்று இருந்தேன்காணும்' என்று நஞ்ஜீயர் நம் பிள்ளைக்குஅருளிச்செய்தார்"என்றுப்ரஸித்தமிறே. ப்ராப்யபூமியா யுள்ளவையெல்லாம் விசேஷஜ்ஞரானவர்களுக்கு போக்யமாயிறே யிருப்பது. ... . (ந)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே * பதினாறுமா யிரந்தேவிமார் பணிசெய்யவிருந்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

வ்யா,—(பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்ய) நரகாஸுர ன்திரட்டிவைத்த ராஜகந்யகைகளாய், அவனை நிரஸித்தவநந்தரம் அங்கு நின்றும் கொண்டுவந்து திருமணம் புணர்ந்தருளின பதினா

அரு;— நாலாம்பாட்டு (பதினாறித்யாதி) க்ருஷ்ணனுக்குப் பதினாறாயிரம் தேவிமார்வருகைக்கு ப்ரமாணப்ரஸித்தியைப்பற்றி ப்ரஸக்தியருளுகிறார்(நர கேத்யாதி)."பதினாறும்" என்று பதவிபாக(ஶாம)மாய்த் திருவுள்ளம்பற்றி

தகடு0 பெரியாழ்வார் திருமொழி, சடகூ-இ, ச-ப, ர்ப பதினாறுமாயிரவர்,

கைகளைப் பாணிக்ரஹணம் செய்து அவர்களிஷ்டாநுவர்த்தநம் செய்யு ஸ்ரீமத்த்வாரகை யென்னும் ப்ரஸித்தியையுடைய அதிலே இவர்களெல்லார்க்கும் தனித்தனியே "என்னையொழிய வழியான், என்னை யொழிய வழியான்" என்னும்படி வேறுபாடு தோன்ற

றாயிரந் தேவிமாரானவர்கள் தங்களுடைய ப்ரேமாநுகுணமாகவும் ப்ராப்யாநுகுணமாகவும் நித்யபரிசர்யை பண்ண. (துவரையென்னுமதில்) † ஸ்ரீமதுரையிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாரையும் அங்கே கொடுபோய் வைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கினதாகையாலே அத்யந்த விலக்ஷணமாய், ஸ்ரீமத்த்வாரகையென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்குமுள்ள திருப்படை வீட்டிலே.

(பதினாறாயிருக்கும்) என்றது. (ப்ராப்யாநுகுணமாகவும்) என்றது-ப்ராப்யத்தின் வைலக்ஷண்யத்துக்கநுகுணமாகவுமென்றபடி. செய்பவென்றுவர்த்தமாநார்த்தம் (நித்யபரிசர்யை) என்றது. துவரையில்வீற்றிருந்தவென்னவமைந்திருக்க, "என்னுமதில்" என்றதுக்கு ப்ரஸித்தமாய், அத்யந்தவிலக்ஷணமா யென்று மூப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி வைலக்ஷண்யத்துக்கு ஹேதுவைக்காட்டா நின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே யித்யாதி). ஸ்ரீமதுரையிலேயென்னவேண்டியிருக்க, ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலேயென்றது - ப்ராதலேகப்ரமாதாகதமென்றுகண்டுகொள்வது. இங்ஙனன்றாகில் ஸ்ரீமதுரையிருக்கச்செய்தேஜராஸந்தநிமித்தமாகத்வாரகாநிர்மாணம்பண்ணினாரென்னும்ப்ரமாணத்தோடு விரோதிக்குமிறே. (ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே) இத்யாதிக்குமேலங்வாமூம்காணுமிறே. (க) "[illegible]-ருரோத மதுராமேத்ய" என்றுகாலயவநன்வந்துஉபரோதித்தத்தைச்சொல்லி, (க) "[illegible] - மாகதோப்யத்யவாம்ஸோவாபரஸ்வோவாகமிஷ்யதி" என்று ஜராஸந்தன் வரவையும் சொல்லி, "தஸ்மாத் [illegible]-தஸ்மாதத்யவிதாஸ்யாமோ துர்கம் த்விபததுர்கமம்" என்று த்வாரகா நிர்மாணம் சொல்லும் ப்ரமாணவிரோதமநுஸந்தேயம்.

(க) பாகவ-கம-இ0-சஎ. † (பா) ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே.

அவர்களிஷ்டானுவர்த்தநம் செய்து மணவாளராயிருந்த அழகிய
மணவாளப் பெருமாள் நித்யவாஸம் செய்கிறகோயில்.

(புதுவித்யாதி) அப்போதலர்ந்தசெவ்விப் பொற்றாமரை, ஜகத்
காரணவஸ்துவினுடைய திருவயிற்றில்பொற்றாமரைப்பூப்போலே;
(பொது நாயகம் பாவித்து) தன்னை ஸர்வசேஷியாக நினைத்து

(நாயகராகிவீற்றிருந்தமணவாளர்) அவர்களுக்குத்தனித்
தனியே "என்னையொழியவறியார்; என்னையொழியவறியார்" என்
னும்படி நாயகராய்க்கொண்டு, தம்முடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற
எழுந்தருளியிருந்தமணவாளரானவர். (மன்னுகோயில்) எட்
டிழையாய் மூன்று சரடாயிருக்கும் மங்களஸூத்ரத்தைத்தரித்து,
தமக்கு அநந்யார்ஹராய் அநந்யபோக(ஸாம)ராயிருக்குமவர்களோ
டேகலந்து அடிமைகொள்ளுகைக்காக அழகியமணவாளப்பெருமா
ளாய்க்கொண்டு, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்ய
வாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

(புதுநாண்மலர்க்கமலம்) அப்போதலர்ந்தசெவ்வித்தாமரைப்
பூவானது. (எம்பெருமான் பொன்வயிற்றில பூவேபோல்வான்)
ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுடையஸ்ப்ருஹணீயமான திரு
வயிற்றில் பூவையொப்பான். பூவையேபோல்வதாச் சென்றபடி.

"தேவிமார்பணி செய்ய வீற்றிருந்த" என்றபோதே நாயகத்வம் ஸித்த
மாயிருக்க, "நாயகராகி" என்றதுக்கு "த-ஹ்ரோநிக்கதாக்ஷ
க்ஷிணா - துல்யோநேகத்ரதக்ஷிணா" என்கிற தக்ஷிணநாயகத்வத்தைத் திரு
வுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). "தேவிமார்பணி
செய்ய நாயகராகி வீற்றிருந்த" என்று விசேஷித்ததுக்குப்ரக்ருதோபயோகம்
காட்டா நின்றுகொண்டு "மன்னு கோயில்" என்றதுக்குஹேதுபூர்வகம் தாத்
பர்யமருளுகிறார் (எட்டிழையித்யாதி).

நாண்மலரென்றதினர்த்தம் (அப்போதலர்ந்த) என்றது. புதுவென்றதின்
பலிதார்த்தம் (செவ்வி) என்றது. "எம்பெருமான்" என்றுசொன்ன ஸர்வேஶ்
வரத்வத்துக்கு இங்குநாபீகமலம்சொல்லுகையால் அர்த்தஸித்தமான ஜகத்கார
ணத்வம் ஹேதுவென்றுதிருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஜகத்காரணபூதனான)

மூ.—

ஆமையாய்க் கங்கையா யாழ்கடலா யவனியா யருவரைகளாய்
நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான்
சேமமுடை நாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சக் கிடந்தான் கோயில்
பூமருவிப் புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ்குழறும் புனலரங்கமே.

(இறுமாந்து) கர்வித்து. அதன் பொன்னிறத்தைக் கண்ணிறத்தாலே தள்ளும்படியான ஜலஸம்ருத்தி மாறாத திருவரங்கமே-மணவாளர் மன்னு கோயில்.

இத்தால், கைங்கர்யஸௌகர்யத்திலும் தீர்த்தஸௌகர்யத்துக்குண்டான வேற்றம் சொல்லுகிறது.

"பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் - பொதுநாயகம் பாவித்திறுமாந்து பணிசெய்ய" என்று கீழே அந்வயிக்கவுமாம். .... (௪)

(பொதுநாயகம்பாவித்து) ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை பாவித்து. அது - ஜகத்காரணபூதஸர்வ நிர்வாஹகனாயிருக்கிற விருப்பைத் தானுமுடைத்தாக பாவித்தென்கை. (இறுமாந்து) இந்த நினைவாலே கர்வித்து. (பொன்சாய்க்கும்) மற்றுண்டான தாமரைகளினுடைய அழகைத்தள்ளி விடாநிற்கும். (புனலரங்கமே) இப்படியிருந்துள்ள ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருவரங்கமே.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குத் தன் வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்த ஸர்வேஸ்வரன், அவன் † பக்கவிலேஸ்தோத்ரம் பண்ணி வணங்க, கண்வளர்ந்த தேசமிது வென்கிறார்.

என்று" (அதி)என்றது - பொன்வயிற்றில்பூவை. (தானும்) என்றது-திருவரங்கத்தில்பூவை, பொன்-பொன்னுகையை; ஸ்ப்ருஹணீயமானதை, சாய்க்கும்-நிராகரிக்குமென்று ஶப்தார்த்தமாய், அர்த்தமருளுகிறார் (மற்றித்யாதி) (மற்றுண்டானை) என்றது-ஸ்தலாந்தரத்திலுண்டானை யென்றபடி. (௪)

அகு;—அஞ்சாம்பாட்டு, (ஆமையித்யாதி) ஆமையாயென்று தொடங்கி பூர்வார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குத் தன்வைபவத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தஸர்வேஶ்வரன்) என்று. "சேமமுடை" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

---

† (பா) பலகாலும்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ச-ப, க-தி, ரு-பா, ஆமையாய்- ககருங வ்யா;—

அவ;—துர்யோதநாதிகள்யாகத்தில் வந்த ராஜாக்களெல்லாரும், ஸ்ரீமத்த்வாரகையாகிற திருப்படை வீட்டிலுண்டான ஸம்ருத்தியும் அங்கு க்ருஷ்ணனெழுந்தருளியிருக்கிற மதிப்புமெல்லாம் துர்யோதநாதிகள் சொல்லக்கேட்டு, "க்ருஷ்ணனோடே நாம் உறவு செய்துகொண்டு இருக்கவேணும்" என்னுமத்தைப் பற்ற, துர்யோதநாதிகளும் பாண்டவர்களும் தாங்களுமெல்லாரும் தந்தாமுடைய பரிவாரங்களோடே கூடவந்து "ரைவதகம்" என்கிறபர்வதத்தைச் சூழவிட்டிருந்து, தாங்கள் ஸேவார்த்தமாக வந்த செய்தியை க்ருஷ்ணனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து போகவிட க்ருஷ்ணனும், "இவர்கள் ஸபரிகரராய்த்திரளவருகைக்கு ஹேது வென்" என்று சிந்தித்து, நம்பி மூத்தபிரான், ஸாத்விகியாழ்வார், இவர்கள் முன்னாக, ஸபரிகரராய் ஸாயுதராய்க்கொண்டு இவர்களிருக்கிறவிடத்திலேஎழுந்தருளி எல்லாரையும் குஶலப்ரஶ்நம்பண்ணி அவர்களுடைய வயஸ்ஸுக்களுக்கும் பலங்களுக்கும் மதிப்புக்கு மநுகுணமாக ஆஸநமிடவேண்டுவார்க்கெல்லாம் ஆஸந மிடுவித்து, தாமும் தமக்கநுகுணமானதொரு திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே எழுந்தருளி யிராநிற்கச்செய்தே,

ஸ்ரீநாரதபகவான் வந்து ஸேவித்து, (க) "க்ருஷ்ண: ஸ[illegible] வா[illegible] | [illegible] - ஆஶ்சர்ய: கலுதேவாநா மேகஸ்த்வம்புருஷோத்தம - தந்யஶ்சாஸி மஹாபாஹோலோகே நாந்யோஸ்தி கஶ்சந" என்று விண்ணப்பம் செய்ய, (க) "ஸ[illegible]

ஸர்வேஶ்வரன் நாரதபகவானுக்கு ப்ரகாஶித்தபடி அபூர்வகதையாகையாலே அத்தை ப்ரமாணகதந பூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார் (துர்யோதநாதிகளென்று தொடங்கி-ஸங்க்ரஹேணவருளிச் செய்கிறாரென்னுமளவும்). (துர்யோதநாதிகள் யாகத்தில்) என்றது - துர்யோதநாதிகளுடைய யாகத்திலேயென்றபடி. (ராஜாக்களெல்லாரும்) என்றதுக்கு (சொல்லக்கேட்டு) என்றத்தோடந்வயம். (என்னுமத்தைப்பற்ற) என்றவநந்தரம் "அந்த ராஜாக்களும்" என்று சேஷம். (விட்டிருந்து) என்றது - பாளய மிறங்கி யென்றபடி. (ஸாத்வகியாழ்வார்) என்றது - கண்ணனுக்குத்திருத்தம்பிமார் முறையிலே யொருவர்,

(க) ஹரிவம்ஶம்-கடுக.

வ்யா ;—

ஶ்ருத்வா ப்ரத்யுவாச முநிம் ப்ரபு: । ஆஶ்சர்யேஶ்வேவ தந்யஶ்ச தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹேரித: - ஏவமுக்தஸ்ஸ்மிதம் க்ருத்வா ப்ரத்யுவாச முநிம்ப்ரபு: । ஆஶ்சர்யஶ்சைவ தந்யஶ்ச தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹேரித:" என்று இப்படி மஹர்ஷிசொன்னதைக்கேட்டு ஸ்மிதம்பண்ணி, மஹர்ஷியைப்பார்த்து "தக்ஷிணைகளோடே கூட, நான் ஆஶ்சர்யனாகவும் தந்யனாகவும் சொல்லப்பட்டவன்" என்று அருளிச்செய்ய; இத்தைக்கேட்டு ஸந்தோஷித்து, (க) "ஸவஸாத்யோநிமேஷ: ப்ராஹஸத்யஸ்ஸாக்ஷிதா । க்ருஷ்ண பர்யாப்தவாக்யோஸ்மி கமிஷ்யாமி யதாகதம் - ஏவமுக்தோமுநிஶ்ரேஷ்ட: ப்ராஹமத்யே மஹீக்ஷிதாம் । க்ருஷ்ணபர்யாப்த வாக்யோஸ்மி கமிஷ்யாமி யதாகதம்" என்று - "இருக்கிற ராஜாக்களுடைய மத்யத்திலே தேவரீரருளிச்செய்த வாக்யத்தினாலே நான்பர்யாப்தனாகாநின்றேன், இனிவந்த வழியே போகிறேன்" என்று விண்ணப்பம் செய்து போகப்புக; இப்படி போகத்தேடுகிற நாரதபகவானைக்கண்டு, அவராலே சொல் லப்பட்ட இந்த ரஹஸ்யத்தைத் தாங்களறியாமையாலே, க்ருஷ்ண னுடைய திருமுகமண்டலத்தைப்பார்த்து, " 'ஆஶ்சர்யராகாநின் றீர், தந்யராகாநின்றீர்' என்று மஹர்ஷிசொன்னவளவில் 'தக்ஷிணை களோடே கூட' விப்படியே" என்று தேவரீரருளிச்செய்த இந்த மஹாரஹஸ்ய மெங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லை, இத்தையருளிச்செய் யவேணும்" என்ன; "மஹர்ஷிதன்னைக்கேளுங்கோள், அவர் உங்க ளுக்குச் சொல்லக்கடவர்" என்று அருளிச்செய்து, அவரையும், "நீர் இவர்களுக்குச் சொல்லும்" என்ன;

அவரும் இவர்களைப்பார்த்து, "ஆனால்கேட்கலாகாதோ" என்று சொல்லி (க) "அஹம் கதாசித் கங்காயாஸ் தீரே த்ரிஷவணாப்லுத: - அஹம் கதாசித் கங்காயா ஸ்தீரேத்ரிஷவணாதிபி:" என்று தொடங்கி, நான் ஒருகால் கங்கைக்கரையிலே த்ரிஷவண ஸ்நாநாதிகளைப்பண்ணி வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே, ஒரு நாள் ராத்ரிபோய், ஆதித்யனுதித்த வளவிலே, கூப்பிடுவெழியகலமும் அதிவிரட்டி நீளமுமாய் நீருக்குள்

"அஹம்கதாசித்" என்ற ஶ்லோகத்துக்கர்த்தம்-(நானொருகாலித்யாதி) [த்ரயாணாம்ஸவநாநாம்ஸமாஹார: - த்ரிஷவணம் - த்ரயாணாம்ஸவநாநாம்ஸமாஹார: - த்ரிஷவணம்] த்ரிஸந்த்யையிலு மென்றபடி.

(க) ஹரிவம்-

வ்யா:—
னே் நனைந்து உடம்பெங்கும் பாசிபற்றி, கண்ணுக்கு ப்ரியமாயி ருப்பதொரு கூர்மத்தைக்கண்டு (க) "கூர்மாஸ்சர்யஸரீரோஸிகச்ச தந்யஸ்த்வமஸி ஸத்வத: | யஸ்த்வமேவம் மஹாகாயம் கபாலாப்யாம் ஸமாவ்ருத: || தோயே சாஸி நிஸ்ஸங்க: கிஞ்சிந்த்யம் விசரஸி - த்வ மாஸ்சர்யஸரீரோஸி கூர்மதந்யோஸி மேமத: | யஸ்த்வமேவ மஹோரத்வாப்யாம் கபாலாப்யாம் ஸமாவ்ருத:| தோயே சாஸி நிஸ்ஸங்க: கிஞ்சிதந்ய தசிந்தயந்" என்று - அந்தக் கூர்மத்தைப் பார்த்து, "யாதொரு நீ இப்படியே கபாலத்வய ஸமாவ்ருத னாய்க் கொண்டு இந்த ஜலத்துக்குள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் நிஸ்ஸங்கனாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரியா நின்றாய்; இப்படியிருக்கிற நீ ஆஸ்சர்யமான சரீரத்தை யுடையனாகா நின்றாய், தந்யனாகா நின் றாயென்று எனக்கு மதம்" என்று நான் சொல்ல;

அந்தக்கூர்மந்தான், என்னைப்பார்த்து, ஒரு மநுஷ்யன்சொல் லுமாபோலே, "வாராய் மஹர்ஷியே ! என்பக்கல் ஆஸ்சர்யமேது? நான் எங்ஙனே தந்யனாகா நின்றேன், யாதொன்றிலே என்னைப் போலே பதினாயிரம் ஸத்வங்களெல்லாம் ஸஞ்சரியாநின்றன, அப் படியிருக்கிற கங்கையாகிற நதியன்றோ ஆஸ்சர்யையும் தந்யையும்" என்று சொல்ல; அந்த கங்கையைக்குறித்து, நான் "ஆஸ்சர்யை யாகாநின்றாய், தந்யையாகாநின்றாய்" என்று சொல்ல; அந்தக்கங் கையானது ஒருவடிவுகொண்டுநின்று, "நான் ஆஸ்சர்யையும் தந்யை யுமல்ல ; யாதொன்றிலே என்னைப்போலே அநேகயாயிருந்துள்ள நதிகளெல்லாம் சென்று புகுராநின்றன, அப்படியிருந்துள்ள ஸமுத் ரமன்றோ ஆஸ்சர்யமும் தந்யமும்" என்று சொல்ல; அநந்தரம், நான் அந்த ஸமுத்ரத்தைப்பார்த்து, "லோகத்தில் வைத்துக் கொண்டு நீ ஆஸ்சர்யமாகாநின்றாய், தந்யமாகா நின்றாய்" என்று சொன்னவளவிலே; அந்த ஸமுத்ரம் என்னைப்பார்த்து, "நீ சொன்ன ஆஸ்சர்யமும் தந்யதையும் எனக்கில்லை; நான்றான் யாதொன்றின் மேலே வஸியாநின்றேன், அப்படியிருக்கிற பூமிக்கன்றோ அவை யிரண்டுமுள்ளது" என்ன, அநந்தரம், நான் பூமியைப்பார்த்து ஸ்துதித்துக்கொண்டு, "ஆஸ்சர்யையாகாநின்றாய், தந்யையாகா

(மநுஷ்யன் சொல்லுமாபோலே) என்றதுக்கு (தந்யையு மென்று சொல்ல) என்றத்தோடந்வயம். (ஆஸ்சர்யமும்) என்றது-ஆஸ்சர்யத்தையு மென்றபடி.

(க) ஹரிவம்ஸம்-

வ்யா; —

நின்றாய்" என்ன; நான் சொன்ன ஸ்தோத்ரவசநத்தாலே லஜ்ஜித்து பூமியானது என்னைப்பார்த்து, "நான் ஆஶ்சர்யையுமன்று, தந்யையுமன்று; எனக்கு ஆதாரங்களா யிருந்துள்ள பர்வதங்களுக்கன்றோ அவையிரண்டு முள்ளது" என்ன;

அநந்தரம், நான் அந்தப்பர்வதங்களைக்கிட்டி, "லோகங்களில் வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் ஆஶ்சர்யங்களும் தந்யங்களுமாகாநின்றீர் கோள்" என்ன; அந்தப்பர்வதங்கள், என்னைப்பார்த்து, "நாங்கள் தந்யங்களுமன்று, ஆஶ்சர்யங்களுமன்று, ப்ரஜாபதியான ப்ரஹ்மாவானவன் இவையிரண்டு முடையனாகா நின்றான்" என்ன; அநந்தரம் ப்ரஹ்மாவைச் சென்று கிட்டி அநுவர்த்திக்கும்க்ரமத்திலே அநுவர்த்தித்து ஸர்வஶ்ரேஷ்டனான அவனுடைய வைபவத்தையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, "ஆஶ்சர்யனும் தந்யனுமாகாநின்றாய், உன்னை யொப்பார் லோகத்தில் ஒருவருமில்லை" என்ன; அந்த லோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவானவன், என்னைப்பார்த்து, "ஆஶ்சர்யனென்றும் தந்யனென்றும் என்னை இப்படிஸ்துதிக்கிறதென்; ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணரூபங்களாய், தத்வார்த்த தர்ஶகங்களாய், லோகங்களையும் என்னையும் தரியாநின்றன - யாவை சிலவேதங்கள், அவற்றுக்கன்றோ யிவையிரண்டு முள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் வேதங்களைக்கிட்டி, அவற்றினுடைய வைபவத்தைச் சொல்லி ஸ்துதித்துக்கொண்டு, "நீங்களன்றோ தந்யரும் ஆஶ்சர்ய பூதரும்" என்ன; அந்த வேதங்கள், என்னைப்பார்த்து, "நாங்கள் யஜ்ஞார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களென்பது யாதொன்று, ஆகையாலே அஸ்மத்பராயணங்களா யிருக்கிற யஜ்ஞங்களுக்கன்றோ அவையிரண்டு முள்ளது" என்ன;

அநந்தரம், நான் அந்த யஜ்ஞங்களைப்பார்த்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டு, "லோகத்தில் உங்களிற்காட்டில் தந்யங்களுமில்லை; ஆஶ்சர்யங்களுமில்லை" என்ன; அந்த யஜ்ஞங்கள், என்னைப் பார்த்து, (க) "ஸூத்ரஸ்ஸெவா நாவஸாவஸாயந்ருஸ்ஸெவா விவா

(முதலென்னை) என்றது - நாரதரைச் சொல்லுகிறது. (தத்வார்த்ததர்ஶகங்கள்) என்றது - தர்ஶிததத்வார்த்தங்களென்று அக்ந்யாஹிதாதிகளைப்போலே கண்டு கொள்வது.

(க) ஹரிவம்ஶம்-

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ச-ப, கூ-தி, ரு-பா, ஆமையாய். ககருஎ

வ்யா;—

[illegible] - ஆஸ்சர்யஸப்தோ நாஸ்மாஸு தந்யஸப்தோபிவா முநே - ஆஸ்சர்யம் பரமம் விஷ்ணு: ஸஹ்யஸ்மாகம் பராகதி: ॥ யதாஜ்யம் வயமஸ்நீமோ ஹுதமக்நிஷுபாவநம் । தத்ஸர்வம் புண்டரீகாக்ஷோ லோகமூர்த்தி:ப்ரயச்சதி" என்று - "ஆஸ்சர்யசப்தமும் தந்யசப்தமும் எங்கள் பக்கலில்லை, விஷ்ணுவாயிருக்கும் பரமமான ஆஸ்சர்யம்; அவனேயாயிருக்கும் எங்களுக்கு பரையான கதி; அக்நிகளில் ஹுதமாயிருந்துள்ள யாதொரு ஆஜ்யத்தை நாங்கள் புஜியா நின்றோம், அதினுடைய ப(ல)லத்தையெல்லாவற்றையும், புண்டரீகாக்ஷனாய் லோகமூர்த்தியான வவனன்றோ கொடுக்கிறான்" என்ன;

இத்தைக்கேட்டு, நான் பூமியிலேவந்து, உங்கள்திரளுக்கு நடுவேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனைக்கண்டு ஸேவித்து, " நீர் ஆஸ்சர்யருமாகாநின்றீர், தந்யருமாகாநின்றீர்" என்றுகொண்டு என்னாலே விண்ணப்பம் செய்யப்பட்ட வார்த்தை யாதொன்று, அதுக்கு ப்ரத்யுத்தரமாக; (க) " [illegible] - தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹேத்யேவம்" என்று கொண்டு, க்ருஷ்ணனருளிச்செய்தவார்த்தை எனக்குப் பர்யாப்தமான வசநம்,

எங்ஙனே யென்னில்; (க) "[illegible] - யஜ்ஞாநாம்ஹி கதிர்விஷ்ணு ஸ்ஸர்வேஷாஞ்ச ஸதக்ஷிண: । தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹேத்யேவம் ப்ரஸ்நோமம ஸமாப்தவாந்" என்று - எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் தக்ஷிணைகளோடேகூடி யிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரன் கதி; ஆகையாலே, (க) "[illegible] - தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹேத்யேவம்" என்கிற விதினாலே என்னுடைய ப்ரஸ்நமானது பரிஸமாப்தமாய்த்தென்று சொல்லி;

க்ருஷ்ணன் வார்த்தைபர்யாப்தமான வுத்தரமானபடி எத்தாலே யென்னும் ராஜாக்களுடைய ப்ரஸ்நத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு நாரதபகவானுபபாதிக்கிறானென்கிறார் (எங்ஙனேயென்னிலித்யாதி - பர்யாப்தமாய்த் தென்னுமளவும்). "இத்யேவம் ப்ரஸ்ந:" என்கிறவிது - ஏவம் ரூபம்ப்ரஸ்நமென்று தோற்றுமைக்காக ஏவம்ரூபேண உத்தரேணஎன்று விவக்ஷித்து அர்த்தமருளுகிறார் (என்கிற விதினாலே) என்று. (இனிநான் வந்தவழியே போகிறேன்)

(க) ஹரிவம்ஸ-கருகூ.

ஸ்வா,—(ஆமையித்யாதி). ஸர்வஜ்ஞனை ஶ்ரீநாரதன் ப்ரஹ்மேஶாநாதிகள் முதலானாரை தத்வநிர்ணயஸாபேக்ஷனாய் அநுவர்த்தித்துக் கேட்குமளவில் பெரியனாய் தநிகனாயிருப்பானொருவனே தத்வமாக வேணுமென்ன; இந்தருஷியும் "கங்காஸ்நாந (க) "[illegible] ஹிதம் பூர்வம் பாரம்பர்யாதிஹாகதঃ - ஸதகஷிணேஸ்மிந் புருஷே தத்வாக்யம்ப்ரதிபாதிதம்" என்று கூர்மத்தாலே முன்புசொல்லப்பட்டதாய், பாரம்பர்யத்தாலே இவ்வளவும் வந்திருப்பதாய், "ஆஶ்சர்யனாகாநின்றாய், தந்யனாகாநின்றாய்" என்கிறவாக்யம், ஸதகஷிணனை க்ருஷ்ணனாகிற இந்தப் புருஷன் பக்கலிலே என்னாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(க) "[illegible] - யந்மாம்பவந்தঃ ப்ரச்சந்தி வாக்யஸ்யாஸ்யநிர்ணயம் | ததேதத்ஸர்வமாக்யாதம் ஸாதயாமி யதாகதம்" என்று இந்த வாக்யத்தினுடைய யாதொருநிர்ணயத்தை நீங்கள் ப்ரஶ்நம்பண்ணினீகோள், அதெல்லாம் என்னாலே சொல்லப்பட்டது; இனி நான் வந்தவழியேபோகிறேன்" என்று ஸ்ரீநாரதபகவான் சொன்னதாக, ஸ்ரீஹரிவம்ஶத்திலே நூற்றைம்பத்தொன்பதா மத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்ட கதையை இப்பாட்டிலே இவர் ஸங்க்ரஹேண வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;-(ஆமையித்யாதி) ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குத் தன்னுடையஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, ப்ரதமம் கங்கா ஜலத்துக்

என்றவநந்தரம் சொன்னாரென்றுக்ரியையை அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. இதுக்கு (அவரும் இவர்களைப்பார்த்து ஆனால் கேட்கலாகாதோ வென்று சொலலி "[illegible]" என்று தொடங்கி) என்ற வாக்யத்தோடு அந்வயம் கண்டு கொள்வது. சொன்னாரென்றவத்யாஹாராநந்தரம் "இப்படி" என்று ஒரு பதம் கூட்டுவது.

☞ இதுவரையில் அச்சிட்டுவந்த ஸ்வாபதேஶக்ரந்தம் அஞ்சாம்பாட்டு முதல் கிடைக்கவில்லை; இனி இதுமுதல் ஸங்க்ரஹமானதொரு ஸ்வாபதேச க்ரந்தம் கிடைத்தபடியால் அதிலுள்ளபடி அச்சிடப்படும்.

ஸாந்தனாய் நமக்கு இது விளங்கும் படியென்?'' என்று நிற்குமள வில், கங்கைக்குள்ளே ஆகாசாவகாசமறும்படி பெரியதொரு கூர் மம் வந்து தோன்ற, அத்தைக்கண்டு ஆஸ்சர்யப்பட்டு, "ஸுஹ ச்ராசோஸி யசோஹ்ராஸி-ப்ருஹத்யோத்யோஸி தந்யோஸி'' என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி நமஸ்கரிக்க,

"நீ இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்? இவையெல்லாமுள்ளது என்னை தரிக்கிற கங்கைக்குக்காண்'' என்ன; கங்கையும், தன்னுடைய ப்ரவா ஹத்தை ஸஹிக்கிற ஸமுத்ரத்தைக்காட்ட, ஸமுத்ரமும் தன்னைத் தரிக்கிற பூமியைக்காட்ட, பூமியும் ஆதாரமான பர்வதங்களைக் காட்ட அவையும் ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவைக்காட்ட, அவனும் தனக்கு இப்பதத்தைக் கொடுத்த வேதத்தைக் காட்ட, வேதமும் யாகங்களைக்காட்ட,

அந்தயாகமும் தக்ஷிணையைக்காட்ட, இவையெல்லாவற்றிலும் தான்ப்ரகாரியாய் நின்றும் பலப்ரதனைக்கு அஸாதாரண விக்ரஹ குள்ளே ப்ருஹத்ரூபமாய் ப்ரியகரமாய் ஆஸ்சர்யமாயிருப்பதோ ராமையாய், அநந்தரம், அந்த ஆமைக்கும் அநேகமாயிரம் ஸத்வங் களுக்கும் வாஸஸ்தலமாம்படியான பெருமையையுடைய கங்கை யாய், அந்த கங்கைக்கும் மற்றும் அநேகமாயிருந்துள்ள நதிகளுக் கும் புகலிடமாய்க்கொண்டு, அகாதமாயிருக்கும் பெருமையை யுடையஸமுத்ரமாய், அநந்தரம் அந்த ஸமுத்ரந் தனக்கும் தன்னுள் ளேவாஸஸ்த்தாநமாம்படியான பெருமையையுடைய பூமியாய், அ நந்தரம், அந்தபூமிக்கும் ஆதாரங்களான பெருமையையுடைய பர் வதங்களாய், அநந்தரம் சதுர்தஸபுவந ஸ்ரஷ்டாவான பெருமை யையுடைய சதுர்முகனாய், அநந்தரம் அவன்றனக்கும் அந்தப்பத ஸித்தி முதலானவற்றுக்கடியான பெருமையையுடைய சதுர்வே தங்களாய்;

அநந்தரம், அந்தவேதங்களும் தன்னைப்பற்றவே ஸ்ருஷ்டங் களாய்த்தினவெனனும்படியாய், ஸகலர்க்கும்பலஸாதநமானபெரு மையையுடைய யாகங்களாய், அநந்தரம் அவற்றுக்கும் வீர்ய த்தைக் கொடுக்கும் பெருமையையுடைய தக்ஷிணையாய்; அநந் தரம், அந்த தக்ஷிணைகளுடைய த்வாரா ஸர்வர்க்கும் தத்த தபே க்ஷாநுகுணமாக ஸர்வா பீஷ்டங்களையும் கொடுக்கும் பெருமை யையுடையனாய் அஸாதாரண விக்ரஹவிஸிஷ்டனான தானுமான

யுக்தனுமானவன்இப்படி உபர்யுபரிநாரதன் சென்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கண்வளர்ந்தருளினசேமமுடையகோயில். (சேமம்)ரக்ஷை.

வன், இதில் ப்ரதமோக்தமான கூர்மம், இவன்றன்னுடைய ஆவிர்ப்பாவ விசேஷமாகையாலே, இவன்றானாகச் சொல்லிற்று. நடுவே சொன்னவை யெல்லாற்றுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகச் சொன்ன மாஹாத்ம்யம் இவனுடைய புத்ய தீநமாகையால், அந்தநிர்வாஹக நிர்வாஹ்யரூப ஸம்பந்த நிபந்தநமான ஸாமாநாதி கரண்யத்தாலே அவற்றை யெல்லாம் இவனாகச் சொல்லிக் கொடு போந்தது.

(சேமமுடை நாரதனார்சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்ச) இதுகீழோடும்மேலோடும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. சேமம்-ரக்ஷை. சேமமுடையனாகையாவது - கர்மபாவனையன்றிக்கே, ப்ரஹ்மபாவநாநிஷ்டனாயிருக்கை. "நாரதனார்" என்றது (க) "ஸவஸம்ஸய நிச்சேத்தா நாரதஸ்ஸர்வவித் ஸர்வஸம்ஸய நிர்முக்தோநாரதஸ்ஸர்வதர்மவித்" என்கிற ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும், பகவத்ஸந்நிதியிலே வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகாநிற்கும் ப்ரேமாதிசயத்தாலுமுண்டான கௌரவாதிசயத்தாலே. "சென்று சென்று துதித்திறைஞ்ச" என்றது - கீழோடே அந்விதமானபோது, கூர்மாதிகளான வ்யக்திகள் தோறும் சென்று அவற்றினுடைய ஆச்சர்ய தங்யதைகளைச் சொல்லி ஸ்துதித்தநுவர்த்தித்துக்கொண்டு வந்தபடி சொல்லுகிறது; மேலோடே அந்வயித்தபோது, "சென்று சென்று" என்கிற வீப்ஸை பலகாலும் வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

(உ) "இன்பத்தும்புருவும்நாரதனும் இறைஞ்சியேத்த" என்றும், (ங) "தும்புருநாரதர் புகுந்தனர்"என்றும் இந்தஸ்தலத்திலே பலகாலும் வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லிற்றிறே. ஸ்துதிக்கையாவது - வீணாபாணியாய்க்கொண்டு ஸந்நிதியிலேவந்து காநமுகேந ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை. இறைஞ்சுகையாவது - தன்னுடைய ஸேஷத்வத்துக்கும் எதிர்த்தலையில் ஸேஷித்வத்துக்கும் அநுகுண

பஹுவசநத்துக்குத்தாத்பர்யம் (நாரதனாரித்யாதி).

(க) (உ) பெரு-திருசுக-ரு. (ங) திருப்பள்ளி-அ.

மூ;—

மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித்தவர்களையேமன்னராக்கி
உத்தரை தன்சிறுவனையுமுய்யக்கொண்ட வுயிராளனுறையுங்கோயில்
பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாடும்
சித்தர்களும்தொழுதிறைஞ்சத்திசைவிளக்காய்நிற்கின்றதிருவரங்கமே.

ஸ்வா;—அரும்படி. (மைத்துனனித்யாதி). மைத்துனன்மாருடைய காதலியான த்ரௌபதியை அவள்ப்ரதிஜ்ஞையைத் தலைக்

வ்யா.—(மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித்து) மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு அபிமதையான த்ரௌபதியைக் குழல் முடிப்பித்து. (க) "ஸாஹம்கேஶஸமுஜ்ஸம்வ்ராஹ்நாவஸந்திக்ஷாஸஹாமதா - ஸாஹம்கேஶக்ரஹம்ப்ராப்தா பரிக்லிஷ்டாஸபாகதா" என்கிறபடியே துஶ்ஶாஸநன் வந்து மயிரைப் பிடித்திழுக்க, அன்றுமுதலாக "என்னையிதுசெய்தவனையும் இதுக்கு ப்ரவர்த்தகரானவர்களையும் கொன்று களப்படுத்தினாலொழிய குழல் முடியேன்" என்றிறே யிவளிருந்தது. பதினாலு ஸம்வத்ஸரம் காட்டிலே திரிந்தகாலத்தோடு மீண்டு நாட்டிலே வந்தகாலத்தோடு வாசியற, இவள், விரித்ததலையுந் தானுமாய்த் திரிகிறபடியைக்கண்டு, "இவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே கார்யம் செய்துகொடுத்து இவள் குழல்முடித்தவன்றிறே நாம் ஶரணாகதரக்ஷகனென்னும் பேர்படைப்பது" என்றிறே க்ருஷ்ணன்திருவுள்ளமிருந்தது.

அரு;—ஆரும்பாட்டு. (மைத்துனனித்யாதி) "காதலியை" யென்றது-காதலுக்கு விஷயபூதையென்று விவக்ஷித்து (அபிமதையான) என்றது. த்ரௌபதியைக் குழல் முடிப்பிக்கும்படி குழல் விரித்திருக்க ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளுகிறார் (ஸாஹமித்யாதி), (களப்படுத்துகை) யுத்தபூமியிலே விழப்பண்ணுகை. பாண்டவர்க்கபிமதையாகில் அவளுடைய ப்ரதிஜ்ஞையைத் தலைக்கட்ட ப்ராப்தர் அவர்களாக வேண்டியிருக்க, க்ருஷ்ணன் மயிர் முடிப்பிக்கைக்கு நிர்ப்பந்தமேதென்ன வருளுகிறார் (பதினாலித்யாதி), (பதினாலு ஸம்வத்ஸரம்)என்றதுக்கு(விரித்ததலையும்) என்றத்தோடந்வயம். காட்டிலே பதினாலுஸம்வத்ஸரமிருந்ததில்லாமையாலேயென்று கொள்வது. துர்யோதநாதிகளையுத்தத்திலே அர்ஜுநாதிகள் கொன்றிருக்க, ஆயுதமெடாத

(க) பாரத-ஸபா-உத்யோ-அக-உச.

தூதுபோனதும், ஸாரத்யம் பண்ணிற்றும், பரமரஹஸ்யமான ப்ர
பத்தியை உபதேசித்ததுமெல்லாம் இதுக்காகவிறே.

எங்ஙனேயென்னில்;—தூதுபோனது, *பொய்ச்சுற்றம்பேசிச் சென்று பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்துகைக்காக. ஸாரத்யம் பண்ணிற்றும் "ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது" என்கையாலே, *கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்து அவிக்கைக்காக. ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று, (க) *ஸ்வஜநவதகாருண்யஸ்நேஹப்ரியாகுலம் - அஸ்த்தாநஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலனாய் (உ) "நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண - நகாங்க்ஷேவிஜயம் க்ருஷ்ண" என்று காண்டீவத்தையும் பொகட்டு யுத்தாந் நிவ்ருத்தனானவனை, (ங) "கரிஷ்யே வசநம் தவ - கரிஷ்யேவச நம்தவ" என்று யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனாம்படி பண்ணுகைக்காக. ஆகையால் இவையெல்லாம் இவள் குழலை முடிப்பிக்கைக்காகச் செய்தவையென்னக் குறையில்லை.

(ச) "இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி - இதந்துதேகுஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷ்யாமி" என்றவோபாதி (ரு) "இதம் தே நாதபஸ்காய - இதந்தேநாதபஸ்காய" என்கிற விதுவும் முன்னே சொல்லிக் கொள்ளவிறே யடுப்பது; அங்ஙன் செய்யாதே, "முந்துற, அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து வைத்து, பின்னை இத்தையருளிச் செய்வானென்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "த்ரௌபதி குழல் விரித்துக் கிடக்கையாலே செய்வதறியாமல், மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்திலே யிடுவாரைப்போலே, பரமரஹஸ்யமானத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு நின்றான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை அநுஸந்தியா, 'கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே பொகட்டோம்!' என்று பதண் பதனென்றான்காணும்" என்றிறேயருளிச்செய்தது.

க்ருஷ்ணன் அவர்களைக்கொன்று குழல் முடிப்பித்தபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளுகிறார் (தூதுபோனதுமித்யாதி).

ப்ரபத்த்யுபதேசம்பண்ணினது யுத்தத்திலே அர்ஜுநனை மூட்டி அவர்களைக்கொன்று குழல் முடிப்பிக்கைக்காக வென்னுமதுக்கு ஆக்ஷேபஸமாதாந வ்யாஜேந ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (இதந்துதே இத்யாதி).

(க) கீதார்த்தஸங் (உ) கீ-க-கூஉ, (ங)கீ-கஅ-எங, (ச)கீ-கூ-க. (ரு) கீ-கஅ-சுஎ.

கட்டி மயிரைமுடிப்பித்து. (அவர்களையே மன்னராக்கி) அந்தப்பாண்டவர்களையே அவளுக்காக ராஜ்யப்ராப்தராம் படிபண்ணி. (உத்தரைதன் சிறுவனையுமுய்யக் கொண்ட) உத்தரையுடையபுத்ரனையும் ப்ராணனுண்டாம்படி உஜ்ஜீவிப்பித்த. (உயிராளனுறையும்

(அவர்களையே மன்னராக்கி) கீழ், "மைத்துனன்மார்" என்கையாலே, "அவர்களையே" என்று பராமர்ஶிக்கிறார். (க) "நாடுடை மன்னர்க்கு"என்கிறபடியே-ராஜ்யப்ராப்தரிவர்களாயிருக்க,*பொய்ச்சூதிலே தோற்பித்து, இவர்கள் ராஜ்யத்தைத் தாங்களே வாங்கிக்கொண்டு, இவர்களைக்காட்டிலே தள்ளிவிட்டு, மீண்டு நாட்டிலே வந்தவிடத்திலும், "இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குத்து நிலமும் கொடோம்" என்று தாங்களே எல்லாம் ஆளுவதாகஇருந்த துர்யோதநாதிகளைக் கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டு, ராஜ்யத்துக்கு ப்ராப்தரான வவர்களையே ராஜாக்களாக்கி.

(உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்ட) கீழ் - "மருமகன்றன் சந்ததி" என்றார், இங்கு - "உத்தரைதன் சிறுவன்" என்கிறார். அங்கு - பித்ருஸம்பந்தத்தையிட்டுச்சொன்னார்; இங்கு மாத்ரு ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச் சொல்லுகிறார். பிதாவான அபிமந்யு யுத்தத்திலே பட்டுப்போகையாலே, "இவனை யிழந்தோம்" என்னும் க்லேசம் அவனுக்கு இல்லையிறே, மாதாவிறே இருந்து க்லேசப்படுகிறவள், இப்ப்ரஜை பிழைத்தால் உள்ளப்ரியமும் அவளுக்கேயிறே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (உய்யக்கொண்ட) கரிக்கட்டையாய்ப்போனவனையும், ஸத்யவசநத்தாலும் திருவடிகளினுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலும், போனவுயிரை மீட்டு எழுந்திருக்கப்பண்ணின. (உயிராளன்) ஸர்வாத்ம ஸாதாரண நாதனை

"ஆக்கி" என்றதால் சிலநாள் பாண்டவர்கள் மன்னராகாமலிருந்தமை தோற்றுகையால் அதுக்கு ப்ரஸக்தியையும், "இவர்களையே" என்ற அவதாரணத்துக்கு ஹேதுவையுமருளுகிறார் (நாடுடையித்யாதி).

*மாதவத்தோனிலே "மருமகன் தன் சந்ததியை" என்று தனக்கு மருமகனானபடியாலே பிதாவான அபிமந்யுவையிட்டருளிச் செய்தாப்போலே இங்கும் சொல்லவேண்டியிருக்க உத்தரையையிட்டுச் சொல்லுவானென்னென்னவருளுகிறார் (கீழென்று தொடங்கி - சொல்லுகிறாரென்னுமளவும்).

(க) தி-வாய்-௬-௬-௪.

கோயில்) ஆத்மாக்களை யாண்டுபோருகிற வன்நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கோயில்.

(பத்தரித்யாதி). நிருபாதிகஸ்நேஹிகளும் த்ரிதண்டிகளான ஸந்யாஸிகளும் வேதபாராயணபரராய் மநநஶீலரான ருஷிகளும். (பரந்தநாடும்) பரப்பையுடைத்தான தேசங்களிலுள்ளவர்களும். (சித்தர்களும்) ஆநந்தநிர்ப்பரரான நித்யமுக்தரும். ஸித்தரென்று முமுக்ஷுக்களைச் சொல்லவுமாம். (தொழுதிறைஞ்ச)(௧) "பத்தாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவவாதிந:" என்று அஞ்ஜலிபூர்வகமாக ப்ரணமத்தைப்பண்ண; (திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற) திக்குக்கள்தோறும்

வன். (உறையுங்கோயில்) அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

(பத்தர்களும்)(௨)"மாலையுற்றெழுந் தாடிப்பாடித் திரிந்தரங்கனெம்மானுக்கே, மாலையுற்றிடும் தொண்டர்" என்கிற பக்தர்களும் (பகவர்களும்) (௩)"சிற்றெயிற்று முற்றல்மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றினரற்றபத்தர்" என்கிற ஸந்ந்யாஸிகளும். (பழமொழியாய் முனிவர்களும்) அபௌருஷேயமாய் நித்யமாயிருக்கையாலே பழமொழியாயிருந்துள்ள வேதத்தை எப்போதுமொக்க வாக்கிலேயுடையராயிருக்கும் ருஷிகளும். (பரந்தநாடும்) (௪)"தென்னாடும்வடனாடும்" என்னும்படி விஸ்தீர்ணமான நாட்டிலுள்ளாரும். (சித்தர்களும்) நித்ய விபூதியிலே ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருக்கும் நித்யமுக்தரும். (தொழுதிறைஞ்ச) அஞ்ஜலிப்ரணாமாதிகளைப் பண்ணும்படியாக. (திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற) ஸர்வதிக்குக்களுக்கும் ப்ரகாஶகமாய்க்கொண்டு நிற்கிற. ஏதேனுமோரிடத்திலே யிருந்தாலும் அத்திக்கை நோக்கி வணங்கும்படியிறே இதினுடைய ப்ரகாச

பகவரென்றதுக்கர்த்தம் (சிற்றெய்த்தித்யாதி). தொழுகையும் இறைஞ்சுகையும் ஏகார்த்தமாகையால், பௌநருக்த்யம் வாராமைக்குப் பிரித்துக்காட்டுகிறார் (அஞ்ஜலியித்யாதி), (ஸர்வதிக்குக்களுக்கும்) என்றது-ஸர்வதிக்வர்த்திஜநங்கள் பொருட்டு மென்றபடி, (ப்ரகாஶகமாய்) என்றது தன்னைப்ரகாஶிப்பிக்கக்கடவதாயென்றபடி. இத்தால் ஸர்வதிக்குக்களிலும், ப்ராகாஶிதமாயிருக்கு மென்றதாய்த்து, இத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஏதேனுமித்யாதி). (௯)

---

(௧) பா-மோ- (௨) பெரு-தி-௨-அ. (௩) தி-ச-வி-௫௨, (௪) ௪-௯-௧௧.

மூ,—
குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யரசுவாங்கி
இறைப்பொழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த வெம்மான்கோயில்
எறிப்புடைய மணிவரைமே லிளநாயிறெழுந்தாற்போ லரவணையின்வாய்ச்
சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

ப்ரகாமகமான கோயிலென்னுதல். சேதநர்க்குஜ்ஞாநப்ரகாமக
மென்னுதல். இதுவாய்த்து உயிராளனுறையும்கோயில். (கூ)

அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. (குறளித்யாதி) மஹாபலியைச்செ
ருக்கு வாட்டினவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவிடம் கோயிலென்
கிறார்.

வ்யா;—(குறளித்யாதி) நாட்டில்குறள்வளர்ந்தருளின விட
மென்னும்படி வாமநப்ரஹ்மசாரியாய். (மாவலியைக்குறும்பதக்கி)

யிருப்பது. (க) "ஸௌமாநாமதோவா ஸௌமாநாமதோவா।
ஸ்ரீராகஹ்ஸௌவா ஸூக்ஷாவணிவ்ரதூ நஸீதி - தேமாந்தரக
தோவாபி த்வீபாந்தரகதோபிவா। ஸ்ரீரங்காபிமுகோ பூத்வாப்ர
ணிபத்யநஸீததி" என்னக்கடவதிறே. (திருவரங்கமே) இப்படி
யிருந்துள்ள திருவரங்கமே - உயிராளனுறையுங் கோயில். (கூ)

அவ,—ஏழாம்பாட்டு. ஸ்ரீ வாமநனாய் மாவலியைக்குறும்
பதக்கி ராஜ்யத்தை வாங்கி அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்தவன்
வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

வ்யா;-(குறட்பிரமசாரியாய்) வாமநப்ரஹ்மசாரியாய். (குறள்)
கோடியைக்காணியாக்கினாப்போலே, பெரியவடிவைக் கண்ணாலே
முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சுருக்கினபடி. சேர்ப்பால் சுருங்கின
தனையும் ரஸிக்குமாபோலே, வடிவும் சுருங்கினதனையும் ரஸாவஹ

அரு,—ஏழாம்பாட்டு. (குறளித்யாதி) குறளாய்-ப்ரஹ்மசாரியாயென்று
மூப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி குறளாகாதவன் குறளானானென்று தோன்று
கையால் பலித்தவர்த்தமருளுகிறார் (கோடியையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).
(கோடியைக்காணியாக்கினாப்போலே) என்றதுக்கு கோடித்ரவ்யத்துக்குண்
டான பரிமாணத்தைச் சிறுக்கிக்காணி யிடையாக்கினால் நிறம் பெற்று போக்ய
மாயிருக்குமாபோலே யென்று கருத்து. குறளாயென்று விசேஷித்ததுக்கு

(க) ஸ்ரீரங்கமாஹாத்ம்யம்.

இந்த்ரனதான ராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்ட மஹாபலியுடைய குறும்பையடக்கி. (அரசுவாங்கி யிறைப்பொழுதில்) அவன்தானே

மாயிருக்குமாய்த்து. (௧) "புலங்கொள் மாணாய்" என்றிறே ஆழ்வார் இவ்வடிவழகாலேயிறே மஹாபலியை வஶீகரித்தது. (பிரமசாரியாய்) அதுக்குமேலே ஒரு வஶீகாரஸாதநமிறேயிது. (௨) "பொங்கிலங்கு புரிநூலும் தோலுந்தாழ" என்கிறபடியே, யஜ்ஞோபவீதமும் க்ருஷ்ணாஜிநமும் முஞ்ஜியுமான விநீதவேஷம். இந்த்ரன், "என்னுடைய ராஜ்யத்தையிழந்தேன், அதை மீட்டுத்தரவேணும்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய்வந்து ஶரணம்புகுந்து நின்றான்; "ப்ரபலனாயிருப்பானொருவன் இவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பறித்துக் கொண்டான், ராவணாதிகளைப்போலே அழியச்செய்யப் போகாதாய்த்து, ஔதார்யமென்றொரு குணலேஶத்தையேறிட்டுக்கொண்டிருக்கையாலே; இவ்விரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச்செய்வதென்" என்றுபார்த்து, "அவன் கொடுக்க உகந்திருக்குமாகில்நாம் சென்று இரக்கக்கடவோம்" என்றிறே இரப்பில் தகணேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்த்து.

(மாவலியை) (௩) "கோவாகிய மாவலியை" என்கிறபடியே-ஸர்வேஶ்வரன் இந்த்ரனுக்குக்கொடுத்த த்ரைலோக்யைஶ்வர்யத்தை பலத்தாலே பறித்துக்கொண்டு, ஒருத்தர்கீழடங்காமல் தன்னரசாயிருந்த மஹாபலியை. (குறும்பதக்கி) கள்ளர், பள்ளிகள், ஸாதுக்களுடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்களதாக்கிக்கொண்டு ஒருத்தர் கீழடங்காதேயிருக்குமாபோலே, பரஸ்வாபஹாரத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு பயமற்று, தன்னுடைமையைத் தான் ஜீவிக்குமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறும்பையடக்கிச் செருக்கைவாட்டி. (அரசுவாங்கி) கீழ்ச்சொன்னவடிவழகையும் விநீதவேஷத்தையும் முன்னி

ப்ரக்ரு தோபயோகம் காட்டுகிறார் (இவ்வடிவித்யாதி). இதுவென்றது - ப்ரஹ்மசாரிவேஷம், அத்தை விவரிக்கிறார் (பொங்கித்யாதி) அரசுவாங்குகைக்கு ப்ரஹ்மசாரியாகை ஸாதநமாவானென் ? ராவணாதிகளைப்போலே நிரஸிக்க வொண்ணாதோ வென்ன வருளுகிறார் (இந்த்ரனித்யாதி - ப்ரஹ்மசாரியாய்த்து) என்னுமளவும்'

---

(௧) தி-வாய்-௧-௮-௬. (௨) தி-மொ-௪-௪௭- (௩) தி-வாய்-௯-௮-௭.

தரும்படி விரகிட்டு அல்பகாலத்திலே ராஜ்யத்தைவாங்கி இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்து அவனுக்குப் பாதாளத்தைச் சிறையிருப்பாகக் கொடுத்து விரோதியைஜயிக்கையாலே உகந்த என்ஸ்வாமியானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில். (கலவிருக்கை) கலந்தவிருக்கை. மநஸ்ஸுக்குப் பொருந்தின விருப்பிடமென்றபடி.

ட்டுக்கொண்டுசென்று அவனைசித்தாபஹாரம்பண்ணி, (க)"கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி தா" என்று சில அநந்வித பாஷணங்களைப்பண்ணி, இந்த மௌக்த்யத்தாலும் அவன்நெஞ்சை இளகப் பண்ணி, சுக்ராதிகள், "இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்தான். உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்" என்று சொல்லுகிற வார்த்தையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணித் தரும்படியாக்கி, (உ)"பொற்கையில் நீரேற்று" என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த பொலிவையுடைத்தான கையிலே உதகத்தையேற்று, இந்த்ரனதான ராஜ்யத்தை அவனுபக்கல் நின்றும் வாங்கி.

(இறைப்பொழுதில்) இதுதான்செய்கிறவளவில், காலதைர்க்க்யமன்றிக்கே, அல்பகாலத்திலே செய்து. (பாதாளம் கலவிருக்கை கொடுத்து) "மூன்றடி" என்றுவாங்கி, இரண்டடியாலே ஸர்வலோகத்தையுமளந்து, (ங)"ஒன்றும் தருகவெனுமாவலியைச்சிறையில்வைத்த" என்கிறபடியே மற்ற ஓரடியும் தருமளவும், சிறை வைப்பாரைப்போலே, பாதாளத்தை அவனுக்கு இருப்பிடமாக்கி. பாதாளத்தே தள்ளி. "கலவிருக்கைகொடுத்து" என்றது - அவ்விருப்பு சிறையிருப்பாகவன்றிக்கேபோக(ஹோம)பூமியாகக்கொடுத்தபடியைப்பற்ற. கலவிருக்கையாவது - நெஞ்சு கலந்திருக்குமிருப்பிறே. கலவிருக்கையாகக் கொடுத்தென்றபடி. (உகந்த) இவனுக்கு இவ்விருப்பைக்கொடுத்து, இந்த்ரனுக்கு அவனிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, "ஶரணாகதனைவனிழவுதீரப்பெற்றோம்" என்று ப்ரீதனானான். (எம்மான்கோயில்) என்னுடைய ஸ்வாமியானவன் அநந்யப்ரயோஜநரானவர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

(பொலிவை) அதிஶயத்தை. ஶப்தார்த்தக பூர்வகம் "எம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (என்னுடைய வித்யாதி).

(க) தி-வாய்-ங-அ-கூ- (உ) நாதி கக-டு, (ங) தி-மொ-ங-ந-க.

மூ,—

உரம்பற்றியிரணியனை யுகிர்நுதியாலொள்ளிய மார்புறைக்கவூன்றிச்
சிரம்பற்றி முடியிடியக்கண்பிதுங்க வாயலரத் தெழித்தான்கோயில்
உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்த சேவடிபோலுயர்ந்துகாட்ட
வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல்தாள்சாய்த்துத்தலைவணக்குந்தண்ணரங்கமே.

(எறிப்பித்யாதி) கிரணங்களையுடைய ஸ்படிகரத்ந கிரியின் மேலே தருணாதித்யன் உதித்துத்தோற்றுமாபோலே பெரியபெருமாளுக்குப் படுக்கையான திருவநந்தாழ்வானுடைய அழகிய பணாமண்டலங்களின்மேலே அதிப்ரகாசமான மாணிக்யப்ரபை ப்ரகாஸியாநின்றுள்ள திருவரங்கமே எம்மான்கோயில். (க) "சுடர்மணிகளிமைக்கும் நெற்றி" என்னக்கடவதிறே. (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (உரமித்யாதி) ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸந ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்:

(எறிப்புடையமணிவரைமேல்) அதிப்ரகாசமாயிருப்பதொரு நீலரத்நபர்வதத்தின்மேல் (இளநாயிறெழுந்தாப்போல்) பாலாதித்யர்கள் உதித்தாப்போலே. (அரவணையின்வாய் சிறப்புடைய பணங்கள்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்கும்) திருவநந்தாழ்வானிடத்தில் அழகிய பணங்களின்மேலுண்டான பெரிய ரத்நங்களானவை மிகவும் ப்ரகாசியாநிற்கும். இத்தால் - திருவரவணையின்மேலே, * பச்சைமாமலைபோலே யிருக்கும் திருமேனியோடே பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியபெருமாளை யநுபவிப்பார்க்கு அத் திருவனந்தாழ்வானுடைய ஒளிதானே ப்ரகாசமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (திருவங்கமே) கீழ்ச்சொன்ன விதுவேயாய்த்து இத்தேசத்துக்குச் சிறப்பு. .... (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. அதிக்ரூரனை ஹிரண்யனை யடர்த்துப் பிடித்து நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிறதேசமிதுவென்கிறார்.

தார்ஷ்டாந்திகத்துக்குச்சேர "இளநாயிறு" என்றத்தை ஸமஷ்டி வாசகமென்று திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறார் (பாலேத்யாதி). சிறப்புடைய வென்றதினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. "செழு" என்றதினர்த்தம் (பெரிய) என்றது. "திருவடிதன் திருவுருவும்" இத்யாதியாலே ப்ராயிசமாகத் திருப்பதிக்குச்சிறப்புச்சொல்லிக்கொண்டுவருகிறப்ரகாரணத்துக்குச் சேர இப்பாட்டிலும் சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்ன வித்யாதி). ... (எ)

(க) பெரு-தி-க-க.

ஸ்வா;—(உரமித்யாதி) ஸ்வர்ணமயமான தேஹத்தை யுடைய ஞைகயாலே ஹிரண்யனென்று பேரையுடையவனை. அவன்பகை யாதபடி மார்வையமுக்கித்திருவுகிரின்அக்ரத்தாலே. திருவுகிருக் கு இறையாகப் பெறுகையாலேஅழகிதான மார்பிலேஅவனுளையும்

வ்யா;—(உரம்பற்றி யிரணியனை) தேவர்கள் கொடுத்த வர பலங்களையும் தன்னுடைய புஜபலத்தையும் நினைத்து, "ஒருவராலு மோரழிவில்லை" என்று வரங்கொடுத்த தேவர்களோடு அல்லாதா ரோடு வாசியற எல்லாரையும் நெருக்கித்தன்கீழேயாக்கி, "தன்னு டைய நாமமே யொழிய பகவந்நாமமும் தேசத்தில் நடக்கவொ ண்ணாது" என்றுவிலக்கி, திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாக,* பள்ளியிலோதிவந்த தன் சிறுவனை ப்ரஹ்லாதனை வாசாமகோசர மான பீடைகளைப்பண்ணின ஹிரண்யனை, "பிள்ளாய், நீ சொல்லு கிறவன் எங்கேயுளன்?" என்று கேட்டபோது, "எங்குமுளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன்சொல்ல; ஆறுல் "இங்கு முளனே" என்று * தானளந்திட்டதூணிலேயடிக்க,(௧)"ஆங்கேவளர்ந்திட்டுவாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்" என்கிறபடியே-தேவர்கள் கொடுத்தவரத்தில் அகப் படாததொரு வடிவைக்கொண்டு, அத்தூணைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு, "அடித்தகை பிடித்த பெருமாள்" என்னும்படி அத்தூ ணில்அடித்தகை வாங்குவதற்குமுன்னே பலத்தாலேவந்து அமுக் கிப்பிடித்து.

(உகிர்நுதியால்) "அஸ்த்ர ஶஸ்த்ரங்களி லொன்றாலும் படக் கடவேனல்லேன்" என்று வரங்கொள்ளுகையாலே, அவற்றால் நிர ஸிக்கப்போகாமையால் திருவாழி தொடக்கமானவையும் அழகுக் குடலா யிருந்துவிட, திருவுகிரை ஆயுதமாகக்கொண்டு அதனு டைய கூர்மையாலே. (ஒள்ளியமார் புறைக்கவூன்றி)ஆபரணங்க

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (உரமித்யாதி) அடர்த்து-மேலிட்டு, "இரணி யனை உரத்தாலேபற்றி" என்றந்வயித்து ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யகதநமுகேந ஶப்தார்த்தமும், காட்டுகிறார் (தேவர்களித்யாதி). (முன்னே) என்றவநந்தரம் "அவனை" என்று சேஷம்.

திருவாழி முதலான வாயுதங்களிருக்க உகிர்நுதியாலென்றதுக்கு ஹேது பூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (அஸ்த்ரேத்யாதி),நுதியென்றதினர்த்தம் (கூர்மை) யென்றது. அவயவாந்தரங்களிருக்க, மார்வையுறைக்கவூன்றுகைக்கு ஒள்ளிய வென்றபதம் ஹேதுகர்ப்பமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (ஆபரணேத்யாதி)

(௧)௧-௭-௯.

படியூன்றி அவன்தலையபிஷேகத்தோடே நெரியும்படியாகப்பிடித்துக் கண்கள்பிதுங்கிப் புறப்படும்படியாகவும் வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படியாகவும் கிழித்துப் பொகட்டவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயில். (தெழித்தல்) ஆர்ப்பரவம் செய்கையென்னவுமாம்.

(உரமித்யாதி) நிலவுரத்தாலேவயல்களிலுண்டான தாமரைப்பூவானது திருவுலகளந்தருளினபோது எடுத்ததிருவடிகள்போலே வளர்ந்து தோற்ற; (வரம்புற்ற வித்யாதி) வரப்பிலே கதிர்கனத்தாலே சாய்ந்த செந்நெற்கதிரானது அத்திருவடிகளுக்குத்தோற்று நிர்மமரானவர்களுடைய ப்ரஹ்வீபாவத்தைக் காட்டா நின்றுள்ள ப்ரமஹரமானகோயில்.

ராகாதிகளாலே அலங்கரித்து, அவன் பலகாலும் பார்த்து அநுபவித்துக்கொண்டிருந்த அழகியமார்விலே மறுபாடுருவும்படியாக வூன்றி. (சிரமித்யாதி) அபிஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொறுமல் வாய் அலறும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து, "ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதி போகப்பெற்றோம்" என்னும் ப்ரீதியாலே ஆர்ப்பரவம் செய்தவன் இங்ஙனொத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(உரம்பெற்றவித்யாதி) சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது திருவுலகளந்தருளினபோது மேலெடுத்த திருவடிகளைப்போலே கிளரவளர்ந்து ப்ரகாசியா நிற்க. (வரம்புற்ற வித்யாதி) அப்போது, (க) "ஸம்மெவெலூ--ாராணாடீ - ஸந்கைஸ்ஸ--ராணும்" என்கிறபடியே தேவர்கள் முதலானவர்கள் திரண்டு காலைநீட்டித் தலையைவணக்கித் தண்டனிட்டுக் கிடந்தாற்போலே, வரம்புசேர்ந்து விளைந்துநிற்கிற செந்நற்களானவை தாள்களை நீட்டித் தலையை வணங்கும் சிறப்பையும், ஸர்வர்க்கும் தாபஹரமான குளிர்த்தியையுமுடைத்தான திருவரங்கமே. (அ)

முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலறச் சிரம்பற்றித்தெழித்தான்" என்றங்வயித்து அர்த்தமருளுகிறார் (அபிஷேகமித்யாதி), தெழித்தானென்றதினர்த்தம் (ஆர்ப்பரவம் செய்தவன்) என்றது அதாவது-அட்டஹாஸம். (அ)

(க) மாங்கள்யஸ்தவம்.

மூ.—

தேவுடையமீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய்
மூவுருவிலிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்
சேவலொடு பெடையன்னஞ் செங்கமலமலரேறி யூசலாடிப் [கமே.
பூவணைமேல் துதைந்தெழு செம்பொடியாடி விளையாடும் புனலரங்

இத்தால்—கருந்தரையில் ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களாலே ஊர்த்த்வகதியை ப்ராபித்தஶிஷ்யனுடைய ஸௌமநஸ்யத்தை அந்யஶேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களை நிஷேதித்த திருவடிகளுக்குப் போலியாகக்கண்டு * அஹமந்நபூதராயி ருக்கச் செய்தேயும் அதிகாராநுகுண ப்ரமாணவ்யவஸாயம் கடவாமல் தானும் தடக்கையும் கூப்பிப்பணியுமவர்களைக் காட்டுகிறது. (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேவுடையவித்யாதி) எல்லாவவதாரங்களையும் சேர்த்தநுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா;— (தேவுடையவித்யாதி) த்யோதமாநகுணங்களையுடையனவாய் ஆபத்ரக்ஷகங்களுமான மத்ஸ்யாத்யநேகாவதாரங்க

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. தஶாவதாரமாய்க்கொண்டு ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுமவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமிது வென் கிறார்.

வ்யா;-(தேவுடை)தேஜஸ்ஸையுடைய. இது,ஸகலாவதாரவிசேஷணம்.சேதநருடையஜந்மம்,கர்மநிபந்தநமாய்ஸ்வார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழுங்கி வாராநிற்கும்; ஈஶ்வரனுடைய ஜந்மம், இச்சமாய் பரார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளி பெற்று வாராநிற்கும். (க)"பலபிறப்பாய் ஒளிவரும்" என்றருளிச் செய்தாரிறே. (உ) "ஸஉஶ்ரேயாந் பவதிஜாயமாநஃ" என்னக்கடவதிறே. உகாரம் அவதா(யா)ரணவாசகமாய். 'ஸஏவஶ்ரேயாந்' என்றபடி. அதாவது - அவனே ஜாயமாநனாய்க்கொண்டு ஶ்ரேயானாக நின்றவனென்கை. அவதாரணத்தாலே சேதநனை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (மீனமாய்) (ங) * வா

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேவுடையவித்யாதி) அவதாரமாகையாலே சேதநனுடைய ஜந்மம் போலே தேஜஸ்ஸங்கமழுங்கியிருக்கவேண்டாவோ வென்ன, இரண்டுக்கும் வைஷம்யமருளுகிறார் (சேதநனித்யாதிவாச்யத்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-க-ங-உ. (உ) யஜு-ஆர. (ங) தி-மொ-அ-அ-க.

ளைப் பண்ணி ப்ரளயத்தை வற்றுவித்து, ஜகத்தைத்தரித்து, ப்ரளயத்தினின்றும் ஜகத்தையெடுத்து, ஆஸ்ரிதனுடைய வாபத்திலே தோற்றி, தன்னுடைமை பெறுகைக் கிரப்பாளனாய், க்ஷத்ரியகுலங்களை அறுத்துப்பொகட்டு, லங்கையை தஹித்து, க்ருஷ்ணனுக்குப் பரிவனாய், பாண்டவஸாரதியாய், ஜகத்ஸம்ஹாரத்தைப்பண்ணினவன்.

ஞானரளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் வந்துய்யக்கொண்ட மத்ஸ்யாவதாரமாய். (ஆமையாய்) தேவகார்யார்த்தமாக ஸமுத்ரமதநம் பண்ணுகிறபோது மந்தாநமான மந்தரத்துக்கு ஆதாரமான கூர்மாவதாரமாய். (ஏனமாய்) ப்ரளயங்கதையாய் அண்டபித்தியிலே சேர்ந்தபூமியை உத்த(ஸ)ரிக்கைக்கீடானவராஹாவதாரமாய். (அரியாய்) "தேவாதி யோநிகளொன்றாலும் படக்கடவேனல்லேன்" என்று வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை நிரஸிக்கைக்கீடான நரஸிம்ஹாவதாரமாய். (குறளாய்) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ராஜ்யத்தை இந்த்ரனுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கைக்கீடாக வாமநாவதாரமாய்.

(மூவுருவிலிராமனாய்) அதாவது - துஷ்டக்ஷத்ரிய நிரஸநார்த்தமாக பரசுராமாவதாரமாய், ராவணவதார்த்தமாக தஸரதாத்மஜ ராமாவதாரமாய், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான க்ஷத்ரியாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக பலபத்ர ராமாவதாரமாய். இதில் நடுச்சொன்ன ராமாவதாரம் முக்க்யம் - ஸ்வரூபேணவதரித்ததாகையாலே. பூர்வோத்தாரங்களிரண்டும்கௌணம்-ஆவேஸாவதாரங்களாகையாலே. ஆனால் இவைதன்னை முக்க்யாவதாரங்களோடேகூடப் பரிகணிப்பானென்னென்னில்; ஸ்வரூபாவேசமாகையால் வந்த உத்கர்ஷத்தாலே. இவற்றில் பரசுராமாவதாரம், அஹங்கார யுக்தஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கிறதாகையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யம், பலபத்ர ராமாவதாரம், அஹங்கார கந்தரஹிதமாய் ஈஸ்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமதவிஷயமாயிருக்கையாலே, முக்க்யாவதாரங்களோபாதி உபாதேயம். அநுபாஸ்யமான அவதாரந்தன்னை இவரரு

ப்ராஸங்கிகமாகப்ரபந்நருக்குச் சிலஸ்வரூப ஸிக்ஷை செய்தருளுகிறார் (ஓதி ஸித்யாதி). திருவநந்தாழ்வானை எம்பெருமான் ஸ்வரூபேணவரவழித்தபடியைப்பற்றவருளுகிறார் (பலபத்ரேத்யாதி). (அநுபாஸ்யமான அவதாரம்) என்

அவ்வவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களுக்கும் இழக்கவேண்டாத படி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

(சேவலித்யாதி) சிவந்ததாமரைப்பூவின்மேல் அன்னமானது பேடையோடேகூடிச் செருக்குக்குப் போக்கு வீடாகக் காற்றடித்தசைந்த பூக்களின்மேலேயிருந்துஊசலாட, அந்தப்பூம்படுக்கைகளினின்றும் அவற்றினுடைய ஸஞ்சாரத்தாலே கிளம்பின சிவந்த

ளிச்செய்வா னென்னென்னில்; தஶாவதாரமு மருளிச்செய்கிறவ ராகையாலும், அவ்வவதாரத்தில பண்ணின விரோதிநிரஸநம் தமக்கு அபிமதமாயிருக்கையாலுமருளிச்செய்தார். (க)“மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட விராமநம்பி” என்றிறே மேலும் இவரருளிச்செய்தது.

(கண்ணனாய்.) பூபாரநிரஸநார்த்தமாகக்ருஷ்ணாவதாரமாய். (கற்கியாய்) கலிகல்கதூஷிதரான துஷ்டரை நிரஸிக்கைக்காக கல்க்யவதாரமாய். (முடிப்பான்) இப்படி இவ்வவதாரங்களாய்க் கொண்டு துஷ்க்ருத்துக்களை முடிக்குமவன். (கோயில்) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானவர்களையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(சேவலித்யாதி) அபிமதவிஷயமான சேவலோடே கூடவந்து தனக்கு அபிமதமாயிருந்துள்ள பேடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறியிருந்து, ஸ்வவ்யாபாரங்களாலே †(முழுசி), அத்தையசைத்து ஊசலாடி. (பூவணையித்யாதி) பூப்படுக்கையின் மேலே பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷ கார்யரூபமான உழறுதலைச் செய்து, அத்தாலே அங்கினின்றும் கிளர்ந்த சுண்ணமாகிற சிவந்த

றது - பரசுராமாவதாரம், “கல்கீ பவிஷ்யந் கலிகல்மஷதூஷிதாந் து-ஷ்டாந்மலேச்சாந் ஹநிஷ்யஸி - ஸஶைத்ய வஸாஸ்ஸ ஸந்தாநப்ராயி லக்ஷ்மீஸஸக்ஷேவந: - கல்கிபவிஷ்யந்கலிகல்கதூஷிதாந் துஷ்டாநமேச்சாந்பகவாந் ஹநிஷ்யஸி । ஸஶைதஸ்யாவஸாஸ்ஸ ஸந்தாநப்ரஸாதி லக்ஷ்மீஸஸக்ஷேமேவந:” என்கிறஶ்லோகத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி கல்கியாயென்றதுக் கர்த்தமருளுகிறார் (கலிகல்கேத்யாதி). (சேவல்) - பும்பக்ஷி. (ஊசலாடி) உஞ்சலாடி. துளைந்தென்றதினர்த்தம் (உழறுதலை) என்றது. அதாவது - துளைக்கை யென்றபடி. (சுண்ணம்) புஷ்பதூளி. ... ... (கூ)

---

† குண்டலிதகம் க்வாசித்கம் (க) ரு-ச-கூ,

மூ.—
செருவாளும்புள்ளாளன் மண்ணாளன் செருச்செய்யுநாந்தகமென்னு
மொருவாளன் மறையாள னோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன்
இரவாளன்பகலாளன் னென்னையாளனேழுலகப்பெரும்புரவாளன்
திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே.

சுண்ணங்களிலே அவகாஹித்து லீலாரஸமநுபவிக்கும்படி ஜலஸம்
ருத்தியையுடைய திருவரங்கம்.

இத்தால்—ஸாரக்ராஹிகளாய் ஶுத்தஸ்வபாவருமான ஶ்ரீவை
யாசார்யர்கள் ஸௌமநஸ்யத்தோடே ராகோத்தரராய் வர்த்திக்
கும்படியைக் காட்டுகிறது. ... ... (க)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) விரோதிநிரஸந
ஸ்பாவனானபெரியதிருவடியைத்தன் திருவுள்ளத்தின்படியே நடத்து

பொடியிலே முழுகி, இப்படி யிருந்துள்ள லீலாவ்யாபாரங்களைப்
பண்ணும்படியான ஜலஸம்ருத்தியையுடைய திருவரங்கமே.... (க)

அவ. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனாய் ஶ்ரியஃபதியான
வன் ஸரஸமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற தேசமிதுவென்கிறார்.

வ்யா.—(செருவாளும்புள்ளாளன்) யுத்தத்தை ஸ்வயமேவ நிர்
வஹியாநிற்கும் பெரியதிருவடியை ஆளுகிறவன். ஆஶ்ரித விரோதி
களான அஸுரராக்ஷஸரோடே யுத்தம்பண்ணுமிடத்தில், அந்த
யுத்தத்தைப் பெரியதிருவடி தானே நடத்த, இவன் காணவந்த சோ
ழரோபாதி அத்தைக் கண்டுகொண்டு அவன் தோளிலே யிருக்கு
மத்தனையாய்த்து. (க) "பாறிப்பாறி அசுரர்தம்பல் குழாங்கள நீ
றெழப்பாய் பறவையொன்றேறி வீற்றிருந்தாய்" என்றாரிறே ஆழ்
வார். அதாவது-அஸுரவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்டகுழா
ங்களானவை, பாறிப்பாறி நீறெழுந்துபோம்படியாக, ப்ரதிபக்ஷத்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (செருவாளுமித்யாதி) இனிதாகவென்றதைப்
பற்ற (ஸரஸமாக) என்றது. "ஶ்ருங்காரவீரகருணாத்புதஹாஸ்யரௌத்ரபயாநகாஃ - த்ரவோ
ரேகுணோரஸஃ" என்கிறபடியேரஸ மென்று ராகத்தைச் சொல்லுகிறது.(தா
னே நடத்த) என்றது - தானே யுத்தத்தை நடத்த வென்றபடி. (காண
வந்த சோழரோபாதி) என்றது - யுத்தம்பார்க்கவந்த தடஸ்தராஜாக்களைப்
போலே யென்கை. (பாறிப்பாறி) 'சிதறிச்சிதறி. "செருவாளும்" என்றத்

(க)தி-வாய்-உ-கூ-அ.

மவன். (மண்ணாளன்) பெரியதிருவடி தோளிருப்பைக்காட்டி பூமியை எழுதிக்கொண்டவன். (செருவித்யாதி) யுத்தோந்முகமாய் நாந்தகமென்னும் திருநாமத்தை யுடைத்தாய் அத்விதீயமான

தின்மேலே பாயாநின்றுள்ள அத்விதீயமான பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற விருந்தவனென்றபடி. (க) "புகழ்நின்ற புள்ளூர்தி" என்று விரோதி நிரஸநத்தால் வந்த புகழடங்கலும் கிடப்பது அவன்பக்கலிலே. "அவனை வாஹநமாகவுடைய னென்கிறதே அவனுக்கேற்றம்" என்று மருளிச் செய்தாரிறே.

(மண்ணாளன்) நித்யஸூரிகளில் தலையான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய னென்கையாலே நித்யவிபூதியை யாளுமவனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய், இத்தால் லீலாவிபூதியை ஆளும்படி சொல்லுகிறது. ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரித விபாக(ஶூந்ய)மறமண்ணிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஆளுகிறவன். ஆஶ்ரிதரை, "நம்மோட்டை ஸம்பந்தமறிந்தவர்கள்" என்று ஆளும்; அநாஶ்ரிதரை, தானறிந்த ஸம்பந்தத்தாலே ஆளும். பூமியைச்சொன்னவிது அல்லாத லோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். (செருச்செய்யும் நாந்தகமென்னுமொருவாளன்) கீழ், "புள்ளாளன்" என்று -ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குடலான வாஹநத்தைச் சொல்லிற்று, இங்கு, ஆயுதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆஶ்ரிதவிரோதிகள்மேலே பூசலைச்செய்யாநிற்பதாய், நந்தகமென்

தோன்றும் வீரஶ்ரீ அவனுக்கே யானால் ஸர்வேஶ்வரனுக்கேற்ற மேதென்ன வருளுகிறார் (புகழ் நின்றவித்யாதி).

உபயவிபூதிநாதனை மண்ணாளனென்று ஏகதேஶத்தையிட்டுச் சொல்லுகைகூடாமையால் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நித்யஸூரிகளிலித்யாதி). "மண்" என்று "மஞ்சா꞉ க்ரோஶந்தி" என்றாப்போலேமண்ணிலுள்ளாரைச் சொல்லுகிறதாய், அந்தஸாமாந்யோக்திக்கு பாவமருளுகிறார் (ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதேத்யாதி) ஆஶ்ரிதரையுமநாஶ்ரிதரையும் ஏகரீதியாகவாளக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (ஆஶ்ரிதரையித்யாதி). மண்ணென்று லீலாவிபூதியை யெல்லாம் சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (பூமியையித்யாதி). நந்தகமானபோதே யுத்தஸாதநத்வம்ஸித்தமாயிருக்க, 'செய்யும்' என்றுவிஶேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கீழித்யாதி). ஸப்தார்த்த மருளுகிறார் (ஆஶ்

(க) தி-வாய் ௧௦-௪-௯.

வாளைத்திருக்கையில் சலியாமல் பிடிக்கவல்லவன். (மறையாளன்) வேதத்தினுடைய ஸ்வரூபாதிகளையும் நித்யத்வத்தையும் தன்புத்ய திநமாகவுடையனாய் (க) "[illegible]-வேதைஶ்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" என்கிறபடியே வேதைகஸமதிகம்யனானவன். (ஓடாதவித்யாதி) வளையாத அல்லாத வாயுதங்களையுடையவன். ஓடுதல் - கெடுதல். அன்றியேநாட்டில் நடையாடாத வாயுதமென்னுமாம். (விழுக்கையாளன) சீர்மையையுடையனும் திருநாமத்தையுடைத்தாய் அத்விதீயமாயிருந்துள்ள கொற்றவொள்வாளை யுடையவன். திவ்யாயுதங்கள்தான் ஸர்வஜ்ஞமாய், நினைவறிந்து கார்யம் செய்யுமவையாயிறே யிருப்பது.

(மறையாளன்) இப்படி ஆயுதத்தாலே அழியச்செய்யவொண்ணாத பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களையழியச்செய்கைக்குப்பரிகரமான வேதத்தை ஆளுகிறவன், ஶஸ்த்ரத்தாலும் ஶாஸ்த்ரத்தாலுமிறே ப்ரதிபக்ஷநிரஸநம்பண்ணுவது. ஶஸ்த்ரத்தாலே நிரஸிக்குமளவில், ஶரீரவிநாசபர்யந்தமாம்; ஶாஸ்த்ரத்தாலே நிரஸிக்குமளவில், அவர்களுடைய விபரீதஜ்ஞாநாதிகள்போய், இச்சரீரந் தன்னோடேயிருக்கச்செய்தே திருந்தி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாம். இது இரண்டுக்கும் விசேஷம். (ஓடாதபடையாளன்) யுத்தத்தில் புகுந்தால் பிற்காலியாதபடியான பரிகரத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, (உ) "[illegible] - அஸங்க்க்யேய நித்யநிரவத்ய நிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத" என்கிறபடியே லோகத்தில் வழங்காத ஆயுதவிசேஷங்களை யுடையவனென்னவுமாம். (விழுக்கையாளன்) (ந) "[illegible]

ரிதவிரோதிகளித்யாதி). (கொற்ற) ஜயஸூசகமான. (ஒள்வாள்) அழகியவாள். "செருச்செய்யும்" என்று ஸ்வாதந்த்ர்யேண கர்த்ருத்வமாய் யுத்தத்துக்குச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன (திவ்யேத்யாதி).

விரோதி நிரஸந ப்ரகாரத்துக்குச் சேரத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). நந்தகம் போலே வேதமும் விரோதி நிரஸநம் பண்ணும் ப்ரகாரமெங்ஙனே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் (யுக்தத்திலித்யாதி). படையென்றது ஆயுதமாய், அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (வழங்காத) வ்யவஹ்ருதமல்லாத. இது - ஓடாதவென்றதின் பலிதார்த்தம்.

(க) கீ-கரு-கரு. (உ) ஶரணா-கத்யம். (ந) வரத-ஸ்த-கூரு.

வன். விழுக்கை - நீக்குதலென்றுமாம். அத்தால் ஶத்ருக்களோயோ ட்டவல்லனென்கை.

(இரவாளன் பகலாளன்) அஹோராத்ரோபலக்ஷிதமான காலத்துக்கு நிர்வாஹகனானவன். (என்னையாளன்) என்னை அநந்யார் ஹனாக்கியாண்டுகொடுபோருகிறவன், (ஏழுலகப்பெரும்புரவாளன்) உபயவிபூதியையும் *அங்காதும் சோராமல் ஆளுமவன். (ஏழுலகு) த்ரிவிதசேதநரும், சதுர்விதப்ரக்ருதியையும், (புரவு) வரிசையும் தரங்கட்டும். (திருவாளன்) இவையெல்லாத்துக்கும் ஹேதுவாகப்

ஸ-ஷணாநி -பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாநி" இத்யாதிப்படியே ஆத்மாத்மீயங்களுடைய ஆஶ்ரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும்சீர்மையை யுடையவன். (விழுக்கை) சீர்மை. அன்றிக்கேவிழுப்பத்தையுடைத்தான கையையுடையவன், சீர்மையோடேகூடின கொடையை யுடையவனென்றபடி. (ந) "ஸஸவ-ஸா-நயி-ஸ்ரெநாஊ-ஷா ஸமெசத்ர வஸ்தி நநூவ - ஸ்ஸர்வாநர்த்திநோத்ருஷ்ட்வா ஸமேத்யப்ரதிநந்த்யச" என்னக் கடவதிறே.

(இரவாளன்பகலாளன்) திவாராத்ரரூபமான காலத்துக்கு நிர்வாஹகனானவன். இத்தால் சேதநர்க்கு ஜ்ஞாநஸங்கோச ஹேதுவாயும் ஜ்ஞாநவிகாஸ ஹேதுவாயுமிருந்துள்ள காலங்களை ஸ்வாதீநமாக வுடையவனென்கை. (என்னையாளன்)(உ)"எயிற்றிடை மண் கொண்ட வெந்தை யிராப்பகலோதுவித்தென்னைப் பயிற்றிப் பணி செய்யக்கொண்டான்" என்கிறபடியே தானேதிருத்தி, திவாராத்ர விபாகமற என்னையாளுகிறவன். (ஏழுலகப்பெரும்புரவாளன்) ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவை ஆளுகிறவன். (புரவு) ஸ- க்ஷேத்ரம். "இத்தால்ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஆளுமிடத்தில், அல்பக்ஷேத்ரவானானவன் அத்தை இரவுபகல் பார்த்து நோக்கி ஆளுமா

சேதநர் விஷயத்தில் உபகாரம் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேரத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (ஜ்ஞாநஸங்கோசஹேதுவாயும்) என்றது - நித்ராஹேதுவாயுமென்றபடி. இத்தால் நித்ராப்ரதாநத்தால் ஆயாஸம் தீருகையே உபகார மென்றதாய்த்து. கீழே உபயவிபூதியையுமாளுமவனென்று சொல்லி யிருக்கையால், அத்தோடுபௌநருக்த்யம் வாராமைக்காகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). ... (கo)

(க) ரா-அ-கசு-உஎ, (உ) ரு உ-ந,

மூ;—கைந்நாகத்திடர் கடிந்தகனலாழிப் படையுடையான்கருதுங்கோயில்
தென்னாடும் வடநாடுந் தொழநின்ற திருவரங்கந் திருப்பதியின்மேல்
மெய்ந்நாவன்மெய்யடியான்விட்டு சித்தன்விரித்த தமிழுரைக்கவல்லார்
எஞ்ஞான்று மெம்பெருமா னிணையடிக் கீழிணைபிரியா திருப்பர்தாமே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

——[z]——

பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவன், திருவாலே ஆளப்பட்டவனென்னுதல். திருவையாளுமவனென்னுதல். (இனிதாகவித்யாதி) பெரியபெருமாள் பிராட்டியாரோடுகூட ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான தேசமென்று உகந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடம் கோயில். (க௦)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லுகிறது.

ஸ்வா;—(கைந்நாகத்தித்யாதி) கையையுடையநாகமுண்டு —

போலே ஆண்டுகொண்டு போருமவனென்கை. (க)"பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோராமேயாள்கின்ற" என்னக்கடவதிறே.

(திருவாளன்) பெரியபிராட்டியாரை திவ்யமஹிஷியாக வுடையவன். கீழ்ச்சொன்ன லோகத்தையெல்லா மாளுவது இருவருமான சேர்த்தியிலேயாய்த்து. (இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே) "க்ஷீராப்தி தொடக்கமான ஸ்த்தலங்களெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் அபிமதஸித்திக்குடலான தேசம்" என்று திருவுள்ளத்திலுகப்போடேகூடக் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில், திருவரங்கமே. (உ) "க்ஷீராப்³தௌ⁴ ... [illegible] ... க்ஷீராப்தேர் மண்டலாத்பாநோர் யோகிநாம்ஹ்ருதயாதபி-ரதிம்கதோ ஹரிர்யத்ரதஸ்மாத்ரங்கமிதிஸ்ம்ருதம்" என்னக்கடவதிறே (க௦)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(கைந்நாகத்திடர்கடிந்த) ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய

(க) நா-தி-கக-ந.   (உ) ஸ்ரீரங்கமா.

ஶ்ரீகஜேந்த்ரன் அவனுடைய துதிக்கை முழுத்தும்படியான வாபத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கினவன விரோதிநிரஸநபரிகரமான திருவாழியாகிற ஆயுதத்தோடே உகந்துவர்த்திக்கிறகோயிலான. (தெதுःக்கத்தைப் போக்கின, "ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்க வாதம்" என்னுமாபோலே வடிவின் கனத்துக்குத் தக்கபடியிறே துःக்கத்தின் கனமிருப்பது. (க) "ஆனையின் துயரம்" என்றாரிறே. ஆனைக்கு வாசகமான ஶப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, 'கைந்நாகத்திடர்' என்றது-(உ) "கைம்மா துன்பம்" என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின ஆபத்தென்று தோற்றுகைக்காக.

அதாவது - நெடுங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வரண்டு, லோகத்தில் ஒருபூக்காணக்கிடையாதபடியாகையாலே, "எங்கேயொரு திருப்பள்ளித்தாமம் கிடைக்குமோ" என்று தடுமாறுகிற்க, (௩) "மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை" என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிர்ந்தசோலையும் பூத்தபொய்கையுமாய்த் தோற்றகண்டு, பெரிய அபிநிவேஶத்தோடே ஓடிச்சென்று, "உள்ளே துஷ்டஸத்வங்கிடக்கிறது" என்றறியாமல் பொய்கையிலே யிழிந்து பூவைவாரிப்பறித்துக் கரையிலேயேறத் தேடுகிறவளவிலே, முதலைவந்து காலைப்பிடிக்க; "ஒரு நீர்ப்புழு நிமித்தமாக ஈஶ்வரனை யழைக்கவேணுமோ, நாமோ தள்ளிப்போகிறோம்" என்று போகப்பார்த்தவளவில்; பிடித்தமுதலை ப்ரபலமாகையாலே (௪) "மஜ க்ருஷ்யதெ தீரே ஐராஹ க்ருஷ்யதெ ஜலெ - கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்கிறபடியே இங்ஙனே ஆயிரம் தேவஸம்வத்ஸரம் சென்றவளவில்; முதலைக்குத்தன்னிலமாகையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் (க) "முழுவலிமுதலை" என்கிறபடியே பலம் அபிவ்ருத்தமாய், ஆனைக்

அரு,—பதினோராம் பாட்டு. (கைந்நாகமித்யாதி) ஆனையினுடையஇடர் கடிகை அதிஶயமாகவேண்டி இடரின்கனத்தை யருளுகிறார் (ஆனைக்குமித்யாதி).

ஆபத்துவருகைக்குஹேதுவையும், அவ்வாபத்தை இவன்போக்குகைக்கு நிமித்தத்தையும், போக்கும் ப்ரகாரத்தையும் விஸ்தரேணவருளிச்செய்வதாக ப்ரஸநத்தைக்கிளப்புகிறார் (அதாவதித்யாதி). (அதாவது) என்றவநந்தரம் "எங்ஙனேயென்னில்" என்றுசேஷம். (அபிமதலாபத்தாலும்) என்றவநந்தர "பொய்கை" என்றுசேஷம். (அபிமதாலாபத்தாலும்), என்றது-பூவிடாதகுறை

(க) தி-மொ-உ-௩-௯. (உ) தி-வாய்-உ-௯-க.
(௩) தி-வாய்-௩-௫-க. (௪) வி-த-௬-௯.

குத் தன்னிலமல்லாமையாலும் அபிமதாலாபத்தாலும்பலம் க்ஷீண
மாகையாலே அதிக்கை முழுத்தும்படி யாய்த்ததிறே;

இப்படி யானவாறே தன்னுற்செயலற்று, (க) "உதலாவிஷய
ஷரிழ - மஸாசிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனையே
ரக்ஷகனாக வநுஸந்தித்து, (உ) "நாராயணா ஓ! மணிவண்ணா நாக
ணையாய் வாராய்" என்ன; இந்த ஆர்த்தத்வநி செவிப்பட்டவாறே
(ங) "சுதந்த்ரத்வஉஒபெதி வ்யூஹிதஹஸ்து - அதந்த்ரிதசமூபதி
ப்ரஹிதஹஸ்தம்" இத்யாதிப்படியே, (ங) "ஸமவதஷ்ராமெய
நசஃ — பகவதஸ்த்வரமைநமஃ" என்று அறிவுடையார் ஈடுபடும்
படி பெரியத்வரையோடே மடுவின்கரையிலே வந்து, ஆனையை ஒரு
கையாலும் முதலையை ஒரு கையாலுமாக எடுத்தணைத்துக்கொ
ண்டு கரையிலேறி, கையில் திருவாழியாலே முதலையின் வாயைப்
பிளந்து விடுவித்து, சாத்தியருளின திருப்பரியட்டத் தலையைச்சுரு
ட்டித் திருப்பவளத்திலேவைத்து அதினுடைய புண்வாயை வேது
கொண்டு, நெடுநாள்பட்ட க்லேஶமெல்லாம் தீரும்படி திருக்கையா
லே குளிர ஸ்பர்ஶித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து
அதின் கையில் பூவைத்திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அதி
னுடைய துக்கத்தைப்போக்கினபடியைச்சொல்லுகிறது - "இடர்
கடிந்த" என்று.

(கனலாழிப்படையுடையான்) ஜ்வலியாநின்றுள்ள திருவாழி
யை ஆயுதமாகவுடையவன், "இடர்கடிந்த கனலாழிப்படையு
டையான்" என்கையாலே - கையும் திருவாழியுமாய்க் கொண்டு
வந்துதோற்றியாய்த்து முதலையைவிடுவித்ததும், ஆனையைரக்ஷித்த
தும். (ச) "தொழுங்காதல் களிறளிப்பான்-மழுங்காதவைநுதிய சக்
கரநல் வலத்தையாய் - தோன்றினையே" என்று அறிவுடையார்
ஈடும்படியாயிறே அப்போது வந்ததோன்றினபடி. (கருதும்கொயில்)

யாலுமென்றபடி. (பலக்ஷீணமாய்) என்றது-பலம் க்ஷீணமாயென்றபடி. (இத்
யாதிப்படி) என்றதுக்கு (பெரியத்வரையோடே) இத்யாதி வாக்யத்தோடந்
வயம்.

(க) விஷ்-தர்ம்-சுக-சஎ, (உ) சிறியதிரு, (ங) ர-ஸ்த-உ-ருஎ, (ச) தி-வாய்-க-க,

ன்றுடித்யாதி) ஸகலலோகங்களிலுள்ளாரும் பெரியபெருமாள் குண ங்களுக்குத்தோற்று நிர்மமராய்த்தொழும்படிவிஷயமாய், திருவரங் கமென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாய் நித்யாபிமதமானதேசமென் கை,

(மெய்ந்நாவனித்யாதி) விப்ரலம்பகரன்றென்கை. யதார்த்த வாதியென்று ஆப்திக்குறுப்பாக வருளிச்செய்கிறார் (மெய்யடியா ன்) ப்ரயோஜநாந்தரபரரன்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்ய ஸாதநராய் மங்களாசாஸநமே யாத்ரையாம்படியான தாஸ்யபூர்த்

"பரமபதம் க்ஷீராப்தி தொடக்கமான ஸ்த்தலங்களெல்லாவற்றிலுங் காட்டில், ஆஶ்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் ரக்ஷிக்கைக்கு முட லானஸ்த்தலம்" என்று விரும்பிவர்த்திக்கும் கோயில். (தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற) த்ராவிட பாஷாப்ரதாநமான தென்னாடும், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாப்ரதாநமான வடநாடும் இருந்ததே குடியாகத் தொழும்படிநின்ற. (திருவரங்கந் திருப்பதியின்மேல்) திருவரங்க மென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தான திருப்பதிவிஷயமாக.

(மெய்ந்நாவன்) மெய்யே சொல்லும் நாவையுடையவன். அஸ த்யமென்பது ஒன்று ஊடுகலசாத நாவையுடையவனென்கை, (க) "பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்" என்னுமா போலே. இத்தால் - பகவத்வைபவம் தேஶவைபவம் கீழருளிச் செய்தவற்றில் ஒன்றிலும் ஒருபொய் யில்லாமை சொல்லுகிறது. (மெய்யடியான்) அநந்யப்ரயோஜநனை வடியான். "அடியான்" என்று பேரிட்டு ப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்குமவர்கள் பொய்யடி யாரிறே. ஶேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் சேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளை க்குமதொழிய, ஸ்வாதிஶயந்தேடுகை சேராதிறே. அங்ஙனன்றி க்கே, ஶேஷிக்கு மங்களமே ஆஶாஸித்துக்கொண்டு திரியும் ஸ்வ பாவரானகையாலே, தம்மை "மெய்யடியான்" என்கிறார். இவையி ரண்டும்-தாமருளிச்செய்தவசநங்களை அப்யஸிப்பார்க்கு ஆப்திக்கு

கீழ்நாடும் மேல்நாடுமென்னாதே இப்படிச்சொன்னதுக்குக் கருத்தருளு கிறார் (த்ராவிடேத்யாதி). இத்தால் உபயவேதாந்த ஜ்ஞாநவான்களும் தொ ழுவரென்று சொல்லிற்றாய்த்து. "மெய்ந்நாவன்" என்றதால் வ்யாவர்த்யந் தையருளுகிறார் (அஸத்யேத்யாதி). (ஊடு) வார்த்தாமத்தயே. இணை

தியையுடையவர். (விட்டுசித்தன்) திருவுள்ளத்துக்குள்ளே அவனை வைத்து நோக்குமவர். (விரித்ததமிழுரைக்கவல்லார்) மங்களாசாஸநபுருஷார்த்தம் விஸதமாம்படி ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடபாஷையாலே விஸ்த்ருதமாக்கின விந்தத்திருமொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (எஞ்ஞான்றுமித்யாதி) எல்லாக்காலத்திலும் எங்களுக்கு ஶேஷியான ஶ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின் கீழேவிஶ்லேஷரஹிதராய், தங்களிலொருகினைவாயிருப்பர். (க) "பரமாத்துமனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்னக்கடவதிறே. ... ... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்,

பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து
பத்தாந் திருமொழி துப்புடையாரை ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழ்த்திருமொழியிலே புருஷகாரத்தாலல்லது பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் ஸித்தியாதென்னுமிடமும் எல்லாத்தேஶத்திலும்

உடலாக வருளிச்செய்தாராய்த்து. (விட்டுசித்தன்) * அரவத்தமளிப்படியே - ஸர்வேஶ்வரனைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர். (விரித்த தமிழுரைக்கவல்லார்) விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த த்ராவிடரூபமான இத்திருமொழியைச் சொல்ல வல்லவர்கள். (எஞ்ஞான்றுமித்யாதி) எல்லாக்காலத்திலும், எனக்கு ஶேஷியான ஶ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின்கீழே விஶ்லேஷரஹிதராய், * அடியார்கள் குழாங்களோடே தாங்களிருக்கப்பெறுவர். (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, நாலாம்பத்து
ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

நான்காம்பத்து - பத்தாந்திருமொழி - துப்புடையாரைப்ரவேசம்.

அவ,- கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே - பெரிய பெருமாளு

யென்றதின்பலிதார்த்தம் (அடியார் குழாங்களோடே) என்றது. (இணை) தங்களுக்கு ஸத்ருஶரென்றபடி.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்

(க) திருப்பல்லாண்டு கஉ.

எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாவவஸ்த்தையிலும் மங்களாஶாஸநமே ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த நிலைநின்ற புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார் கீழ்; மங்களாஶாஸநம்பண்ணாதபோது க்ஷணகாலமும்பொறுக்கமாட்டாத தம்முடைய மார்த்தவத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படியாக விண்ணப்பம் செய்கிறார். *

டைய திவ்ய வைபவத்தையும், பெரியகோயிலான திருவரங்கம்திருப்பதியினுடைய வைபவத்தையும், பெரிய அபிநிவேஶத்தோடே பேசியநுபவித்து ப்ரீதரானார்; (க) "தன்னடியார்" இத்யாதியிற்சொன்னபடியே - புருஷகாரபூதையான பிராட்டிதானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலைத்து ஆஶ்ரித ரக்ஷணம்பண்ணும் வாத்ஸல்யாதிமயயுக்தராய், (உ) "இருளகற்றும் எறிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றி" இத்யாதிப்படியே - அநந்யப்ரயோஜநராய்த் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தவர்களை அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான பரமபதத்திலே கொடுபோய் * அருள் கொடுத்திட்டு அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவரான பெரிய பெருமாளுடைய திவ்ய குணத்தை யநுஸந்திக்கவராகையாலே, அவர்க்குத் திருந்தின சேதநரை இங்கு நின்றும் கொடுபோய் அடிமைகொள்ளுகை திருவுள்ளமாகையாலே, "நாம்இனி அங்கேபோய்அடிமைசெய்யவேணும்" என்னும் அபேக்ஷை பிறந்து, அதுக்கு தேஹஸம்பந்தமற்றுப்போகவேண்டும்படியை அநுஸந்தித்து, இந்தப்ரஸங்கத்திலே ஶரீரவிஶ்லேஷஸமயத்தில் ஸம்ஸாரிகளானவர்களுக்கெல்லாம் யமபடரால் வரும் நலிவைநினைத்து, "அது நமக்கு வாராதொழியும்போது ஸர்வேஶ்வரனானவனே போக்கித்தந்தருளவேணும்" என்று அத்யவஸித்து, "அது தன்னை ஏற்கவே அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

அரு;—துப்புடைப்ரவேஶ,—கீழிரண்டு திருமொழியாலும்பெரியபெருமாளை அநுபவிக்கும்போது அவருடைய வாத்ஸல்யாதிகள் அநுபூதமாகையால் தம்முடையபயநிவ்ருத்திக்காரணம்புகுகிறார் இத்திருமொழியிலென்றுஸங்கதியைப் பரக்கவருளிச் செய்வதாக வ்ருத்த வர்த்திஷ்யமாணங்களைச் சொல்லா நின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தில் வரும் ஶங்காஸமாதாநங்களையும் பண்ணுகிறா (கீழிரண்டித்யாதி).

(க) ச-கூ-உ-

இது அந்திமஸ்ம்ருதியாறுலோவென்னில்; அதுகூடாது. ப்ர பந்நானவிவர்க்கு அந்திமஸ்ம்ருதி உபாயபூதனை ஸீஶ்வரன்பக் கலிலேகிடக்கையாலே. (க)''அஹம் ஸ்மராமி-அஹம்ஸ்மராமி'' என்னக் கடவதிறே. ஆகையாலே கரணங்கள் அவிதேயங்களான மரணகா லத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணுதபோது தரிக்கமாட்டேன். இது க்கு விச்சேதம் வாராதபடி பரிஹரித்துத் தந்தருளவேணுமென்று பெரியபெருமாளை அர்த்திக்கிருர். இம்மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத் தோடே சேருமோவென்னில், ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் மாறுடிப்படி ப்ரேமம் தலைமண்டையிட்டு அதன்கார்யமாய்க்கொண்டு வருகிற பரி வாகையாலே சேரும். *

அர்த்தித்துச்செய்வித்துக்கொள்வோம்'' என்று ஒருப்பட்டு, ''சரம தசையில் கர்மாநுகுணமாக யமபடர்வந்து என்னை நலியும்போது அந்த க்லேசத்தாலே தேவரீருடைய திருவடிகளை ஒருபடியாலும் நினைக்கவும் ஒன்று சொல்லவும் க்ஷமனல்லேன்'' என்று அத்தைப்ப ற்ற ''அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிவைத்தேன், ஆனபின்பு அக்காலத்தில் அவர்கள் என்னை நலியாதபடி தேவரீர் ரக்ஷித்தரு ளவேணும்''என்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு விண்ணப்பம்செய்து சொல்லுகிருர் - இத்திருமொழியில்:

இதுதானிருந்தபடியென்?;-(உ)''நவை-ஸாமவதா யவிஷ யம ஆந்தி -நச லுபாகவதாயமவிஷயம்கச்சந்தி'' என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும், (ந) ''வேண்டாமைநமன்றமரென்தமரை வின வப்பெறுவாரலர்'' என்கிற பகவதுக்தியாலும், (ச) ''உன்றமர்க்கெ ன்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல்'' என்று அபியுக்தர் சொல்லுகை யாலும், (ரு) ''பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந் - பரிஹரமது ஸூதநப்ரபந்நாந்'' என்று யமன்றனே சொல்லுகையாலும், பாக வதரானவர்களுக்கு யமவஶ்யதை வரக்கூடாதென்னுமிடம் ப்ரஸித் தமாயிருக்க, ''சரமதசையிலே யமபடர்வந்து நலிவர்கள்'' என்று பயப்பட்டுத்திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்து, ''அத்தசையிலே என் னை ரக்ஷித்தருளவேணும்'' என்றுஇவர் அர்த்திக்கிறவிது, கீழ்ச்சொ ன்ன வசநங்களோடு விருத்தமன்றோ வென்னில், ஆழ்வார்கள் தாங்

(க) வராஹசரம. (உ) (ந) தி-மொ-கO-எ-ரு. (ச) (ரு) வி-பு-ந-எ-கச.

மூ.—
துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே
ஒப்பிலேனாகிலு நின்னடைந்தே னானைக்குநீ யருள்செய்தமையால்
எய்ப்பென்னை வந்துநலியும்போதங்கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்
அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே

அவ:—முதற்பாட்டு (துப்பித்யாதி) ஸர்வஶக்தியான நீ அந்திமதசையில் எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(துப்பித்யாதி) ஶக்திமான்களை ஆஶ்ரயிக்கிறது, தா

கள், * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று அவனை உள்ளபடியறிந்து அநுபவியாநிற்கச்செய்தே ஒரோ தசைகளிலே வந்தவாறே, அநாதி காலம் ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்தஸ்வகர்மபலத்தை யும், அந்தக்கர்மாநுகுணமாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டுபோந்தவனாய், பந்தமோக்ஷஉபய நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வா தந்த்ர்யபலத்தையு மநுஸந்தித்து, 'நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனானவிவன் இன்னம் நம்மைஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்'' என்று (க)''மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்'' என்றும், ''இன்னம் ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்'' என்றும்,(௨)''வைத்தசிந்தை வாங்குவித்து நீங்குவிக்க நீயினம் மெய்த்தன்வல்லை - உய்த்து நின்மயக்கினில் மயக்கலென்னை மாயனே'' என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் ப்ரகாரத்திலே ;

இவரும், ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக்கிட்டாதபடி அகலவடித்தகர்மப(ப)லத்தையும் அநுஸந்தித்து, ''ஸ்வதந்த்ரனானவன் நம்முடைய கர்மாநுகுணமாக விட்டு உபேக்ஷித்திருக்குமாகில், முன்புபோலே யமபடரால்வரும் நலிவு நமக்குவரில் செய்வதென்'' என்று அஞ்சி, அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்து, அத்தசையில் என்னைரக்ஷித்தருளவேணும் என்று அர்த்திக்கிறார். ஆகையால், இந்த பயமும் ப்ரார்த்தனையும் இவருடைய அதிஶங்காமூலமான கலக்கமடியாக வந்ததாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன வசநங்களோடு விரோதமில்லை. *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துப்புடையாரை யடைவது) துப்பு- ஸாமர்த்த்யம். ரக்ஷணஸாமர்த்த்யமுடையாரை ஆஶ்ரயிப்பது. இது

(க) தி-மொ-௧௧-அ-௧. (௨) தி-ச-வி-அ௫.

னும் தன்கரணங்களும் தனக்குதவாதவாபத்தசையிலே தனக்கு ரக்ஷகராவார்களென்றிறே. ஆனபின்பு ஸர்வஶக்தியான நீ உன் பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்கிற என் ஶரீராவஸாந காலத்தில் என் ஆத்மீயங்களொன்றும் எனக்கு உதவமாட்டா, அத்தசையில் (க)"அஹம்ஸ்மராமி - அஹம்ஸ்மராமி" "நயாமி-நயாமி"

முன்னிலைப் படர்க்கையாய், ஈச்வரன்றன்னையே சொல்லுகிறது. பஹுவசநம் - பூஜாவாசி. ரக்ஷண ஸாமர்த்த்யந்தான் வ்யக்த்யந்தரத்திலே இல்லையிறே; (உ) "நவஸூத்ரம் ஸஹோஹோமோ விவாஹம் விநிவர்த்தநே | ஸுதேசஸ்த்ரீத்வம் விநாவாஸாதா - நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே | ஸமர்த்தோ த்ருஶ்யதே கஶ்சித்தம் விநாபுருஷோத்தமம்" (ந)"நஹிபாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம் | ஸ்த்திதெள ஸ்த்திதம்மஹாத்மாநம் பவத்யந்யஸ்ய கஸ்யசித்" என்கிறபடியே. (எல்லாம்சோர்விடத்து) இந்த்ரியங்களுடைய அழிந்து மநஸ்ஸும் அழிந்தவிடத்து. அந்திமதசையைச் சொன்னபடி.

(துணையாவரென்றே) காஷ்ட்டபாஷாண ஸந்நிபமாய்க்கிடக்கிறதசையில், (க) "அஹம்ஸ்மராமி - அஹம்ஸ்மராமி" என்கிற

அரு;—முதற்பாட்டு. (துப்புடையித்யாதி). (முன்னிலைப் படர்க்கையாய்) என்றது-முன்னே நின்றவனைப்பார்த்துச் சொல்லுவதா யென்றபடி. இத்தால் துப்புடையாரான வும்மை யென்றபடி. அப்போ ஈஶ்வரன் தன்னை யென்றந்வயம். "நின்" என்று அவனை ஏகவசநத்தாலே சொல்லியிருக்க இங்கே பஹுவசநம் சேருமோவென்னவருளுகிறார் (பஹுவசந மித்யாதி). (பூஜாவாசி) என்றது-பூஜாஸூசகமென்றபடி. இப்படிபடர்க்கையானபதத்தை முன்னிலையாக்குகைக்கும் பஹு வசநத்தைப் பூஜாஸூசகமாக்குகைக்கும் நிமித்தமென்னென்ன வருளுகிறார் (ரக்ஷணேத்யாதி).

(துணையாவரென்றே) என்றது - துணையாவீரென்றே யென்றபடி. (ஒப்

(க) வராஹசரம் (உ) (ந)

என்று நீ அருளிச்செய்தபடியே ரக்ஷகனாகவேணும். (ஒப்பித்யாதி) உன்னையாஸ்ரயிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி தோஷயுக்தனாயிருக்குமிருப்புக்கு அஸத்ருஶனாயிருந்தேனேயாகிலும் உன்னுடையக்ஷமாவாத்ஸல்யதயாதிகுணங்களை அநுஸந்தித்து உன்னையாஸ்ரயித்தேன். இப்படி நம்மை யாஸ்ரயித்தவர்களை நாம் ரக்ஷிக்க வெங்கேகண்டீரென்ன; (ஆனைக்கு நீயருள்செய்தமையால்) என், ஸ்ரீகஜேந்த்ரனை ரக்ஷித்திலையோ?; ஆனையினுடைய துதிக்கைமுழுத்தினவாபத்திலே உன் க்ருபையாலே ரக்ஷித்திலையோ?.

படியே துணையாவரென்றே. "அது நாம்செய்வது, தங்களுடைய இழவுபேறுகள் நம்மதாம்படி யிருக்கும் நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை யறிந்து நம்பக்கலிலே (க) "ஸ்திதே - ஸ்மர்த்தா" என்கிற படியே ஸக்ருத்ஸ்மரண ப்ரபத்தியைப் பண்ணினவர்களுக்கன்றோ, நீர் அவர்களுக்கு ஒப்போ? என்ன; (ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந்தேன்) அவர்களுக்கு ஸத்ருஶனல்லேனாகிலும், என்னுடைய துஃக்காதிஶயத்தாலே, அந்த துஃக்கநிவ்ருத்திக்குறுப்பாக, எதிர்த்தலையில் யோக்யதை பாராதே ரக்ஷிக்கும் உன்னைச்சரணமாக அடைந்தேன். "நாம்இப்படியாரைரக்ஷித்ததுகண்டுநீர்நம்மையடைந்தது" என்ன; (ஆனைக்கு நீயருள் செய்தமையால்) ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமுமொழிய வேறொரு யோக்யதையு மின்றிக்கேயிருக்கிற ஆனைக்கு நீயருள்பண்ணினபடியினாலே.

பிலேனாகிலேன்) என்றதுக்கு ஈஸ்வரோக்திரூபேண வவதாரிகையருளுகிறார் (அதுநாமித்யாதி)(க, "வி[illegible]-விஶ்வரூபஞ்சமாயஜம்" என்றவிடத்தில் விஶ்வரூபபதத்தாலேதோன்றின ஶரீரஶரீரிபாவ ஸம்பந்தத்தால் பலிதமான வர்த்தமருளுகிறார்(தங்களுடையவித்யாதி). (ஸத்ருஶனல்லேனாகிலும்) என்றதுக்கு ஶரீர ஶரீரிபாவ நிபந்தநமான வத்யந்த பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநமில்லாமலிருந்தேனே யாகிலு மென்று கருத்து. (வேறொரு யோக்யதையுமின்றிக்கே யிருக்கிறவானைக்கு) என்றது ஸ்ரீபாகவதத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஜலபாநார்த்தமாகப்போன வானையை முதலைபிடிக்க ஸாமாந்யேந

உமக்கப்படியாபத்து ஏதென்ன (எய்ப்பித்யாதி) தேஹவிமோசநகாலத்தில் த்ரிவிதகரணங்களும் சோரும்படியானதசையிலே; அன்றிக்கே அத்தசையில் மங்களாசாஸந விச்சேதத்தால் வந்தவிளைப்புநலியுமளவிலென்னுமாம். (அங்கித்யாதி) அத்தசையில் உன்னை ரக்ஷகனாக அநுஸந்திக்கக்ஷமனுகேன். அதுக்காக அநுஸந்தாநக்ஷமனுன விப்போதே விண்ணப்பம் செய்துவைத்தேன். "இந்த ரக்ஷகத்வத்தை ப்ரத்யக்ஷிப்பித்துக்கொண்டு கோயிலிலே திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே பிராட்டியோடே கூடப்பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே! சொல்லிவைத்தேன்" என்றபடியம். (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (சாமிடத்தித்யாதி). ஶரீரவியோககாலத்தில் யமபடர்வந்து கிட்டாதபடி நோக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

ஆனுல் அவ்வானையோபாதி, நீரும் உமக்கு ஆர்த்தி வந்தபோது நினையும், அப்போதுவந்து ரக்ஷிக்கிறோம் என்ன; (எய்ப்பென்னை வந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்) வாத பித்த ச்லேஷ்ம தோஷத்ரயமும் ஒக்க உல்பணித்து நெருக்குகையாலுண்டான இளைப்பானது என்னை வந்து நலியும் காலத்தில், அவ்வவஸ்த்தையில் ஏகதேசமும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன். "ஆனுல் செய்யவடுப்பதென்" என்ன; (அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன்) அக்காலத்துக்கு உடலாக, கரணகளேபரங்கள் இளைப்பற்றுத் தெளிந்திருக்கிற இப்போதே சொல்லி வைத்தேன். "இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால்இத்தை நினைத்திருந்து உம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டும் நிர்பந்தமேது நமக்கு" என்ன; (அரங்கத் தரவணைப பள்ளியானே) இப்படி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ, தேஶவிப்ரக்ருஷ்டமான க்ஷீராப்தியைப்போலன்றிக்கே, கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வானுகிற திருப்படுக்கையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. அந்த யோகநித்ரைபோலேயோ இந்த யோகநித்ரை; தாழ்ந்தாரை ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ. .... (க)

ஜகத்காரண வஸ்து ரக்ஷிக்கக்கடவதென்று கூப்பிட்டதாய், அதனவ பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநஶூந்யமானவானைக் கென்றபடி.

(தோஷத்ரயமாவது) வாதபித்தஶ்லேஷ்மங்கள்... ... (க)

மூ.—

சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடு சக்கரமேந்தினனே
நாமடித்தென்னை யனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பர் நமன்றமர்கள்
போமிடத் துன்திறத்தெத்தனையும் புகாவண்ணம் நிற்பதோர் மாயைவல்லை
ஆமிடத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தே னரங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே.

ஸ்வா;— (சாமிடமித்யாதி) தேஹவிமோசநம் பிறக்கும்போது என் ப்ரக்ருதியறிந்து என்னைத் திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணும்; என் ஸ்வபாவம் கண்டாயிறே. (சங்கித்யாதி) அழகுக்கும் ஆண்பிள்ளைத்தனத்துக்கும் உறுப்பாக ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே திருவாழியையும் பூவேந்தினாப்போலே தரித்தவனே! கையுமாழ்வார்களுமான வழகைக்கண்டால் பரியாதிருக்கமாட்டாரிறே.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (சாமிடத்து) சரீரவிஶ்லேஷஸமயத்திலே. கீழ் "எல்லாம் சேர்விடம்" என்றத்தை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். (என்னை) தோஷத்ரயவௌல்பண்யத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைக்க க்ஷமனன்றிக்கே யிருக்கிறஎன்னை. (குறிக்கொள்கண்டாய்) "நான் கலங்கிக்கிடந்தேன்" என்று நீஉபேக்ஷித்திராதே திருவுள்ளம் பற்றியருள்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடரால் வந்தநலிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது ஶரணம் புகுந்த வென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடாயென்னவுமாம். (சங்கொடு சக்கர மேந்தினனே) ஆஶ்ரித ரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹத்வத்தாலே அநவரதம் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்தைமாறாடி, அவனுக்குத் தாம் மங்களாஶாஸநம் பண்ணும் ஸ்வபாவராய், திவ்யாயுதங்களையும் அழ

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (சாமிடத்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "எய்ப்பென்னை வந்து நலியும்போது" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து என்னையென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தோஷத்ரயேத்யாதி), நாமடித்தித்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, என்னை யென்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி), எம்பெருமான் விஷயத்தில் பரிவரானவிவர் ஸ்வவிஷயத்திலே இப்படி ரக்ஷிக்கச்சொல்லி ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோ வென்னும் ஶங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு கூடுபடுகிறார் (ரக்ஷ்யேத்யாதி).

(நாமடித்தித்யாதி) பூர்வதோஷங்களை நினைத்து நாவைமடித்துப் பல்கறுவிக்கொண்டு நாநாவான தண்டங்களைச் செய்யக்கடவதாக அவஸர ப்ரதீக்ஷராய் நிற்பார்களாய்த்து யமபடர். (போமிடமித்யாதி) அவர்கள் கொண்டுபோமிடத்து உன்விஷயத்தில் அத்யல்பமும் நினைவுண்டாகாதபடி. பண்ணும் அத்விதீயமான வாஸ்சர்ய ஸங்கல்பத்தையுடைய. (ஆமிடமித்யாதி) கரணங்கள் விதேயமானதசையிலே "நீயே அந்தகாலத்தில் ரக்ஷகனாக வேணும்" என்று சொல்லிவைத்தேன். (அரங்கமித்யாதி) எனக்கு விண்ணப்பம் செய்யலாம்படி அடுத்தணித்தாகப் பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே.

குக்குடலாக நினைத்து அவற்றுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுமவர், இப்போது, அவனை ரக்ஷகனாகவும் திவ்யாயுதங்களை ரக்ஷணபரிகரமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படியாய்த்துச் சொல்லுகிறபயம்.

பயஹேதுதன்னை யருளிச்செய்கிறார் (நாமடித்தித்யாதி) க்ரோதாதிஸயத்தாலே நாவைமடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மாநுகுணமாக அநேக தண்டங்களைச் செய்யக்கடவதாக நில்லாநிற்பர் யமபடரானவர்கள். ஸரீர விஸ்லேஷ ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத் தோன்றாமல் இச்சேதநனொருவனுக்குமே தோன்றும்படி இப்படி வந்து புகுந்து நில்லாநிற்பர்களாய்த்து. (போமிடத்து) அவர்கள் இழுத்துக் கொண்டு போமளவில். (உன்திறத் தெத்தனையும் புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லை) இவ்வாத்மாவினுடைய மநஸ்ஸு உன்விஷயத்தில் ஏகதேஸமும் உள்புகுராதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைய நிற்பதொரு வஞ்சநத்தை வல்லை. (ஆமிடத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன்) ஆனபின்பு, கரணங்கள் என் வசமாய்ச் செல்லலான தசையிலே, "சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்" என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்தேன். (அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே) இவ்வாத்மாக்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக முற்கோலி வந்து, இவற்றினுடைய ரக்ஷணசிந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவரங்கத்திருப்பதியிலே திருவநந்தாழ்வானாகிற திருவணையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே.

போமிடத்தென்ற வநந்தரம் நெஞ்சென்று அத்யாஹாரம் திவுள்ளம் பற்றி அர்த்தமருளுகிறார் (இவ்வாத்மாவித்யாதி), (வஞ்சநத்தை) என்றவநந்தரம் பண்ணவென்று சேஷம். ... ... (உ)

மூ-—

எல்லையில்வாசல் குறுகச்சென்றா லெற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது
நில்லுமினென்னுமுபாயமில்லை நேமியுஞ் சங்கமுமேந்தினானே [ண்டென்றும்
சொல்லலாம்போதே யுன்னாமமெல்லாம் சொல்லினேனென்னைக் குறிக்கொ
அல்லல்படாவண்ணங் காக்கவேண்டு மரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. (௩)

அவ;— மூன்றாம்பாட்டு. (எல்லையித்யாதி) அந்திமஸ்ம்ருதி என்கையிலில்லை. ரக்ஷணத்துக்குப்பரிகரமுடைய நீயேயெனக்கு துக்கங்கள் வாராதபடி ரக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார்,

ஸ்வா;— (எல்லையில்வாசல் குறுகச்சென்றால்) ஆயுஸ்ஸினுடைய வெல்லையிலேயாம்யமார்க்கம் அத்யாஸந்நமானால். (வாசல்) வழி. (எற்றிநமன் தமர்பற்றும்போது) பிடரியிலே ப்ரஹரித்து யமபடர் பிடிக்கும் தசையிலே. (நில்லுமினென்னு முபாயமில்லை) அவர்களை நிவாரிக்கத்தக்கதொரு ஸாதகமென்பக்கலில்லை. (நேமியும்சங்கமுமேந்தினானே) நிவாரணபரிகரமான திருவாழியையும்

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு, (எல்லையில்) ஆயுஸ்ஸினுடையஎல்லையான மரணதசையில், (வாசல் குறுகச்சென்றால்) வாசல் – வழி. "யாம்யமார்க்க(ம)தி இனி ஆஸந்நம்" என்னுமளவாகச்சென்றால். (எற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது) யமபடரானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே தியங்க வெற்றிவந்து பிடிக்கும்போது. பிடித்தல்ல அடிப்பது, அடித்தாய்த்துப் பிடிப்பது. இப்படி யமபடர் வந்து கொடுபோவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். (நில்லுமினென்னு முபாயமில்லை) "நில்லுமின்" என்று அவர்களைத்தகைகைக்குத்தக்க உபாயமொன்றும் என்கையிலில்லை. இத்தால் தம்முடையஸர்வோபாய ஶூந்யதையைச் சொல்லுகிறார். (நேமியும் சங்கமுமேந்தினா

அரு,—மூன்றாம்பாட்டு. (எல்லையித்யாதி) வாசலென்று வழிநடையை லக்ஷிக்கிறதென்றருளுகிறார் (யாம்யேத்யாதி). சென்றாலென்றது-காலம் வந்தாலென்றபடி, "நமன்தமர் எற்றிப்பற்றும்போது" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (யமபடரித்யாதி), (முன்னே) முந்துறவே. (தியங்க) மதிமயங்க, மேலோடே அந்வயம் வ்யக்தமாகத் தோற்றவேண்டி பலிதார்த்தத்தையருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி), மேலே "நேமியும் சங்கமுமேந்தினானே" என்று உபாயம் அவன்கையில் கண்டவராகையாலே இங்கே (என்கையிலில்லை) என்றது

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் இடைவிடாமல் தரித்துக்கொண்டிரு க்கிறவனே! உன்கையில் ஸாதநத்துக்கு என்பக்கலிலே ஜீவநமு ண்டென்கை.

(சொல்லலாமித்யாதி) கரணங்கள் வஶவர்த்தியானதசையி லே உன்னுடைய ப்ராப்யவாசகமான திருநாமங்களைச்சொல்லி மங்களாசாஸநம்பண்ணி அநுபவித்தேன். (என்னைக்குறிக்கொ

ளே) விரோதி நிரஸநபரிகரமான திவ்யாயுதங்களை ஸர்வகாலமும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படி யிருக்கை யாலே, * பற்றிலார்பற்ற நின்றானுமிருக்கிற தேவரீரை யொழிய எனக்கொரு ரக்ஷகரில்லை யென்கை. கீழே - "சங்கொடு சக்கரமேந் தினனே" என்றார்; இங்கே - "நேமியும் சங்கமு மேந்தினனே" என்கிறார். இதுவாய்த்து இவர் கைக்கண்டிருக்குமுபாயம். (க) "எப்போதும் கைகழலாநேமியான் நம்மேல்வினை கடிவான்" என் றிறே இவர்களிருப்பது.

"நில்லுமினென்னுமுபாயமில்லை" என்பானென், நம்முடைய நாமங்களை எப்போதும் சொல்லாநின்றீரே, அதுதான் உபாயமா னாலோவென்ன, அது நான்ஸாதநமாகச்சொன்னேனோ? (சொல்ல லாம்போதே யுன்னுமமெல்லாம் சொல்லினேன்) கரணங்கள் வஶ வர்த்தியாயிருக்கிறபோதே உன்திருநாமங்களை யெல்லாம் ப்ராப்ய மாக வநுஸந்தித்த வித்தனையன்றோ, மங்களாஶாஸநபரனாய் உன் னுடைய ஸம்ருத்தியை ஆஶாஸித்துக்கொண்டு திரியும் நான் என் னுடைய ஸம்ருத்திக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு யோக்யதையுண்டோ? நீ யறிய உன்னை ரக்ஷகனாக அநுஸந்தித்தி

இவனே ரக்ஷகனென்னுமதுக்கு ஸூசகம்காட்டுகிறார் (கீழேயித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (நில்லுமினித்யாதி). (சொன்னேனோ) என்ற வநந்தரம் என்கிறாரென்று சேஷம், ஆனால் நீர்ஸாதநமாகச் சொல்லா விட்டால் சொல்லும் க்ரமமேதென்னும் ஶங்கையையும் பரிஹரியா நின்று கொண்டு ஶப்தார்த்தமருளுகிறார் (கரணேத்யாதி). ப்ராப்யமாக வநுஸந்திப்பானேன், ப்ராபகமாக வநுஸந்திக்க வொண்ணாதோவென்ன வருளுகிறார் (மங்களாசாஸநேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஆனால், இப்போ தான் நம்மை ஸாதநமாக வநுஸந்திப்பானேன், நீர் ஸ்வஸம்ருத்தி பரரல்லவே யென்னவருளுகிறார் (உன்னையித்யாதி), (செயலறுதியாலே)

(க) பெரியதிருவ-அஎ.

மூ. —

ஒற்றைவிடையனுநான்முகனுமுன்னை யறியாப்பெருமையோனே
முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாய முதல்வனேயோ!
அற்றதுவாணாளிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச நமன்றமர் பற்றலுற்ற
அற்றைக்கு நீயென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.

ண்டு) இவன் மங்களாஶாஸநத்தாலல்லது தரியானென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி. (என்றுமித்யாதி) மரணதஶைதுடங்கிமேலுள்ள காலமெல்லாம் மங்களாஶாஸந விச்சேதத்தால்வரும் க்லேஶங்கள் வாராதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். என்னுடைய வல்லலைப்போக்குகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷராய்க்கோயிலிலே திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே; காக்கவேணுமென்றந்வயம். ... . (௩)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (ஒற்றையித்யாதி) மரணதசையில்மங்களாஶாஸந விச்சேதத்தால்வந்தவ்யஸநம் யமபாதையோடொக்குமென்றார் கீழ். இப்பாட்டில் அந்த வ்யஸநத்தை ப்ரணவப்ரதிபாத்யனை நீயே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா; — (ஒற்றையித்யாதி) ருஷபவாஹநத்வத்தைத்

ருக்கிற விதுதானும் என்னுடைய செயலறுதியாலே இப்போது செய்கிற வித்தனையன்றோ. (என்னைக்குறிக்கொண்டென்றும்) இப்படியிருக்கும் ஸ்வபாவனை என்னை, ஸர்வகாலமும் திருவுள்ளம் பற்றி. (அல்லல்படாவண்ணம் காக்கவேண்டும்) என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான யமபடரால் வரும் நலிவிலே அகப்பட்டு துஃக்கப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். (அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே) இதுக்காகவன்றோ தேவரீர் அணித்தாக வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. .... (௩)

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (ஒற்றைவிடையனும்) (க)"நுண்ணு

செயல்மாட்சியாலே. அதாவது-யமபடரால் வரும் பயத்துக்கு நிவர்த்தகமான வ்யாபாரமில்லாமையால், பயாதிஶயத்தாலே ரக்ஷ்யத்வாநுஸந்தாநமுண்டாய்த்தென்றபடி. "என்னைஎன்றும் குறிக்கொண்டு" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (அணித்தாக) ஸமீபமாக. ... (௩)

அரு,—நாலாம்பாட்டு. (ஒற்றையித்யாதி) "உன்னையறியாப்பெருமையோனே" என்று சொல்லுகைக்கு உறுப்பாக இவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாதிசயம்

(க) தி-வாய்-சு-க0-அ.

தனக்கஸாதாரணமாக வுடையனானருத்ரனும், அவனுக்குங்கூட ஜநகனாய் நாலுவேதங்களையுமதிகரிக்கைக்கு நாலுமுகங்களையுடையனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவும் இவர்கள் ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்து ஸ்வயத்நத்தாலே உன்னையறியப் பார்த்தால் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு அபூமியான மாஹாத்ம்யத்தையுடையவனே. (௧) "[illegible] - யஸ்யமஹிமார்ணவவிப்ரு

ணர்வில் நீலார் கண்டத்தம்மானும்" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தபோது. அல்லாதாரைப்போலன்றிக்கே, தத்வத்தை யதாவாக தர்ஶிக்கவல்ல ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநத்தையுடையனான அத்விதீய வ்ருஷபவாஹநனும். "ஒற்றைவிடையனும்" என்றது - லோகவ்யாவ்ருத்தமாகையாலே அத்விதீயமாய் அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்குமென்னுமிடந்தோற்றுகைக்காக. இத்தையிறே, அவன் தனக்குப்பெருத்தவுடைமையாக நினைத்திருப்பது. (நான்முகனும்) (௨) "[illegible] - யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்கிறபடியே அவ்யவதாநேந திருநாபீகமலத்திலே பிறந்து, பிதாவான தேவரீர் தம்மாலே கொடுக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களையுமுடையனாய், (௩) "அமரர்க்குமறிவியந்து" என்கிறபடியே இவ்வருகுள்ளார்க்கெல்லாம் ஜ்ஞாநப்ரதனுமாயிருக்கு மேற்றத்தையுடைய சதுர்முகனும். (உன்னையறியாப் பெருமையோனே) ஸர்வகாரணபூதனாய்

சொல்லவேண்டி ப்ரமாணமுகத்தாலே அத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஶப்தார்த்தமுமருளுகிறார் (நுண்ணுணர்விலித்யாதி) ஆனால் "நுண்ணுர்வில் நீலார் கண்டத்தம்மான்" என்றாப்போலே ஜ்ஞாநாதிசயம் தோன்ற விசேஷிக்கவொண்ணாதோ? ஒற்றைவிடையென்று சொல்லவேணுமோவென்னவருளுகிறார் (ஒற்றையித்யாதி).(அபிமாநியாயிருக்கும்) என்றது-அபிமாநிக்கும்படியாயிருக்கு மென்றபடி. இத்தை விவரிக்கிறார் (இத்தையேயித்யாதி), நான்முகனும்" என்ற அபிஶப்தத்தாலே தோற்றின வதிசயத்தை யருளுகிறார் (யோப்ரஹ்மாணமித்யாதி). "மூன்றெழுத்தாய" என்றத்தையும், "முற்றவுலகெல்லாம் நீயே" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, உன்னையென்றது-பெருமைக்கு ஹேதுவானமையை அருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

---

(௧) ஸ்தோ-ர-௧௧. (௨) ஶ்வே-௬-௧௮. (௩) தி-வாய்-௧-௧-௮.

ஷஸ்தே'' என்னக்கடவதிறே. வேதங்களால் அபரிச்சேத்யனானவுன்னை கர்மவஸ்யரானவிவர்களால் ஔபாதிகஜ்ஞானங்கொண்டறியப்போமோ?

(முற்றவித்யாதி) அவன்ப்ராதே ஸிகனுகிலன்றோ இவர்களுக்கறியலாவது. லோகமடங்கலும் ஒன்றொழியாமல் நீயென்கிற சொல்லுக்குள்ளே யடங்கும்படி ஜகதாகாரனாய். (மூன்றித்யாதி) இவ்வர்த்தப்ரதிபாதகமாய் அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவப்ரதிபாத்யனாய், (க) ''யஃவெராஊஉெஹுராஃ - யஃபரஸ்ஸமஹேஸ்வரஃ'' என்று அத்தாலே ஸர்வஸ்மாத்பரனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனே;

ஸர்வஶேஷியாய்ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வஶரீரியாயிருக்குமுன்னை உள்ளபடி யறியவொண்ணாதபடி நிற்கும் பெருமையையுடையவனே. (உ) '' யஙெசவாநஉஊநயொ நவாஹம நவஶஂகரஃ। ஜாநந்தி வாமெஶஹ தஜிஷெ்ணாஃவாஉவஞூ - யந்நதேவாநமுநயோ நசாஹம்நச ஶங்கரஃ - ஜாநந்திபரமேஶஸ்ய தத்விஷ்ணோஃ பரமம் பதம்'' என்று விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்வரூபத்தைத் தானும் ருத்ரனும் மற்றுமுண்டான தேவர்களும் ருஷிகளும் அறியார்களென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதானே சொன்னானிறே. (ங) ''கார்செறிந்த கண்டத்தான் எண்கண்ணன் காணான் அவன் வைத்த பண்டைத் தானத்தின்பதி'' என்று - அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தை யுமுட்பட அவர்களறியமாட்டார்களென்றிறே திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்தது.

(முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி) ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான்ப்ரகாரியா யிருக்கையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகலலோகங்களும் நீயேயாய். (ச) ''ஸவஂவஷிஉஂ ஬ூஹ - ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்ம'' (ரு) '' பாராஷஏவெஉஂ ஸவஂ-புருஷஏவேதம்ஸர்வம்'' என்னக்கடவதிறே. (மூன்றெழுத்தாய முதல்வனே) அக்ஷரத்ரயாத்மகமானப்ரணவத்துக்கு வாச்ய

''முற்றவுலகெல்லாம் நீயே'' என்றதுக்குப்ரகாரப்ரகாரி பாவம் அர்த்தமாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், மூன்றெழுத்தாய வென்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸர்வகாரணத்வாதிகளைச் சொன்ன விவர்க்கு அதுக்கு ஸங்கிஹிதமான விப்ரதத்தையே கடாக்ஷித்து ஸர்வ ஶரீரத்வம் சொல்லுகை உசிதமாகையால், ஸர்வ ஶரீரபரமாகவும், இதுக்கு யோஜநாந்தரம் கண்டுகொள்வது. ... (ச)

(க) தை-நா. (உ) (ங) (ச) திருவ-எங. (ரு) சாந்தோ. (சு) புருஷஸூ.

ஜகத்காரண பூதனென்றுமாம். (அற்றதித்யாதி) இவர்களுக்கு ஜீவநஹேதுவான ஆயுஸ்ஸு க்ஷயித்ததென்று மநோரதித்துத்தங்கள் தர்ஸநத்தாலும் செயல்களாலும் இவர்கள் பயப்படும்படி யமபடர்பற்றுகையிலே உத்யுக்தரான வந்தவஸரத்தில். (நீயித்யாதி) (௧) "நமன் தமர் என்தமரை வினவப்பெறுவாரலர்" என்னும் நீ. உன்னையே ரக்ஷகனாகவத்யவஸித்த வென்னை ரக்ஷித்தருளவேணும். (அரங்கத்தித்யாதி) உன்னுடையப்ரணவப்ரதிபாத்யதையை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ... ... (௪)

ளைக்கொண்டு ஸர்வகாரணபூதனாயிருக்கிறவனே. "மூன்றெழுத்தாய" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம், வாச்யவாசக பாவஸம்பந்த நிபந்தநம். ப்ரணவந்தான் ஸப்தப்ராதாந்யத்தாலே ஜீவபரமாய், அர்த்தப்ராதாந்யத்தாலே பகவத்பரமாயிறேயிருப்பது. (௨) "𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 - ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு:" என்றும், (௩) "𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 - ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்மவ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருத்யர்த்தமிறே ஸர்வகாரணத்வம். (௪) இப்படி நீயே நிர்வாஹகன் என்று இருப்பாரிடத்தில் யமபடரால்வரும் நலிவு வரக்கடவதோ! என்று விஷண்ணராகிறார். (அற்றதுவாழ்நாளிவற்கென்றெண்ணி) ஜீவிக்குங் காலமெல்லாம் போகட்டிருந்து இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு அற்றதென்றெண்ணி. (அஞ்சநமன்றமர் பற்றலுற்றவற்றைக்கு) மேல் ஒருவேதனை செய்வதுக்குமுன்னே பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக யமபடரானவர்கள்வந்து பிடிக்கையாலே நெருப்பட்டவன்றைக்கு. (நீயென்னைக் காக்கவேண்டும்) ஸ்வாமியாய் ஸரணாகதரக்ஷகனான நீ, உனக்குப் பரிந்தன்றியுளேனாகாதபடியிருக்கும் என்னை அவர்கள் கையிலே காட்டிக்கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும். (அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே) ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ அணித்தாகவந்து கோயிலிலே சாய்ந்தருளிற்று. (௪)

---

(௧) தி-மொ. (௨) (௩) கீ-அ-௧௩.

மூ—
பையரவினணைப்பாற்கடலுட் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி
உய்யவுலகு படைக்கவேண்டியுந்தியிற்றோற்றினாய்நான்முகனை
வையமனிசரைப் பொய்யென்றெண்ணிக்காலனையுமுடனேபடைத்தாய்
ஐயவினியென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பையரவித்யாதி) ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருபாற்கடலிலே சாய்ந்தருளி அதிலும் ஸுலபனாய்க் கோயிலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிற நீயே ரக்ஷித்தருள வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா!—(பையரவித்யாதி) ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாய், மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம், இவைகளை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டுதிருப்பாற்கடலிலே இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்குக்கிட்

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பையரவினணைப்பாற்கடலுள்பள்ளி கொள்கின்ற பரமமூர்த்தி) திருப்பாற்கடலிலே ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாய், மென்மைகுளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேலே. (க)"உள்ளப்பல்யோகுசெய்து" என்கிறபடியேஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கீடான பல உபாயங்களையும் திருவுள்ளத்திலே சிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளாநின்ற பரமபேஷியானவனே. மூர்த்திசப்தம்- ஐஸ்வர்யத்துக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, இவ்விடத்தில் ஐஸ்வர்யவாசகமாய்க்கொண்டு பேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் இவை அறியாதிருக்க, தான் அறிந்ததாக இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்ணுகைக்கடியானப்ராப்தியைச்சொல்லுகிறது. இப்படி ஸ்ருஷ்டமானஜகத்தினுடையரக்ஷணார்த்தமாகவந்துகண்வளர்ந்தரு

அரு,—அஞ்சாம்பாட்டு. (பையரவித்யாதி) "பாற்கடலுள் பையரவினணைப் பள்ளிகொள்கின்ற "என்றநவயித்து ஹேதுபூர்வகம் ஶப்தார்த்தமருளுகிறார் (திருப்பாற்கடலிலேயித்யாதி), அரவினணையென்ற விடத்தில் இன் சாரியைச் சொல்லாய், அரவாகிறவணையென்று ஶப்தார்த்தமாய், அரவுபத வாஸனையருளுகிறார் (மென்மையித்யாதி), பேஷுக்கவதாரிகை (இப்படியித்

(க) தி-வாய்-எ-அ-ச,

டலாம்படி அணித்தாகப்பள்ளிகொண்டருளுகிற பரமபுருஷனே, அநந்த ஶாயித்வத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தையும் உபாயோபேயத்வங்களையும் ப்ரகாஶித்தவனே யென்கை. இத்தால் வ்யூஹகுணங்களும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே யுண்டென்கை. (உய்யவித்யாதி) லோகமாக வாத்மஜ்ஞாநம் பிறந்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாகசேதநர்க்குஶரீரேந்த்ரியங்களைக்கொடுக்கவேணுமென்று நினைத்து அந்த ஸ்ருஷ்டிக்கு உனக்கு உபகரணபூதனான சதுர்முகனைத் திருநாபீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தாய்.

(வையவித்யாதி) ஜகத்திலுண்டான மநுஷ்யரை அஸ்த்திரரென்று நினைத்து அவர்களுடைய நித்யஸம்ஹாரத்துககு உனக்கு உபகரணபூதனான ம்ருத்யுவையும் கூடவே ஸ்ருஷ்டித்தாய். இத்தால உன்னாலே உண்டாக்கப்பட்டவற்றை நீயேபோக்குமிடத்தில்

ளின வளவன்றிக்கே. ஜகத்துக்கு, தன்னை முதலிலே ஸ்ருஷ்ட்டித்தருளின உபகாரந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார். (உய்யவித்யாதி) கரண களேபரவிதுரராய் போக(ஞா ந)மோக்ஷ ஶூந்யராய்*அசிதவிஶேஷிதராய்க்கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் கரணகளேபரங்களைப்பெற்று, திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையிலே விருப்பத்தை யுடையனாய், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு கர்த்தாவான சதுர்முகனைத் திருநாபீகமலத்திலே தோற்றுவித்தவனே.

(வையமித்யாதி) ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்டி பண்ணுகிறபோதே, "பூமியிலுண்டான மநுஷ்யர் நம்முடைய ஆஜ்ஞாரூபமான ஶாஸ்த்ரமர்யாதையில் நிற்பார் சிலரல்லர், க்ருத்ரிமராய் விபரீதப்ரவ்ருத்தராமவர்கள்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, "அப்படி அதிப்ரவ்ருத்தரான தசையில் அதுக்கீடாக ஶிக்ஷித்தாகிலும் ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று காலனையுமுடனே ஸ்ருஷ்டித்தவனே! "பொய்யர்" என்கிறவித்தை, "பொய்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. (ஐய) ஐயனே!;

யாதி), (ஜகத்துக்கு) என்றதுக்கு (உபகாரத்தை) என்றத்தோடந்வயம், தன்னையென்று ஜகத்தைச்சொல்லுகிறது. "உய்யவுலகுபடைக்க வேண்டி நான்முகனை உந்தியில் தோற்றினாய்" என்றந்வயித்து உந்தியென்று லாக்ஷணிகமாய் நாபீகமலத்தைச்சொல்லுகிறதாக்கி அர்த்தமருளுகிறார் (கரணேத்யாதி).

மூ;—

தண்ணனவில்லை நமன்றமர்கள் சாலக்கொடுமைகள் செய்யாநிற்பர்
மண்ணொடு நீருமெரியுங்காலுமற்றுமாகாசமுமாகிநின்றாய் [டென்றும்
எண்ணலாம்போதே யுன்னாமமெல்லாமெண்ணினே னென்னைக்குறிக்கொண்
அண்ணலே நீயென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. (சு)

உனக்கருமையில்லை யென்கை. (ஐய) (க) "ஶாதாவிதாஹ்ராதா மாதாபிதாப்ராதா" என்கிறபடியே எனக்கு நிருபாதிகபந்துவானவனே. (இனியென்னைக்காக்கவேண்டும்) நான் உன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினபின்பு கைம்முதலற்றவென்னை ரக்ஷித்தருளவேணும். (அரங்கத்தித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலேவந்து கிட்டமாட்டாதவென்போல்வார்க் காகவன்றோ நீ கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்று. .... (ரு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (தண்ணனவித்யாதி) ஸர்வாந்தர்யாமியான நீ என்னை ரக்ஷித்தருளவேணு மென்கிறார்.

ஸ்வா;—(தண்ணனவில்லை நமன்றமர்கள்) ஐயோவென்னு

பரமபந்து வானவனே. இத்தால் - ரக்ஷிக்கைக்கீடான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (இனியென்னைக் காக்கவேண்டும்) அந்தவையத்திலுள்ளார் படியன்றிக்கே, உன்னுடைய அங்கீகாரவிசேஷத்தாலே வ்யாவ்ருத்தனாய் உனக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணியன்றி தரியாதபடியான பின்பு, இப்படியிருக்கிற வென்னை, என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான யமபடரால்வரும் நலிவில் அந்வயமில்லாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். (அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே) ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவளவன்றிக்கே, இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று - அநந்யகதிகளாய் ஆர்த்தராய்த் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தாரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ. .... (ரு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்ணனவில்லை) மெத்தனவில்லை. உக்திவ்ருத்திகளெல்லாம்கடிநமாயாய்த்திருப்பது (உ) "கடுஞ்சொலார்

திருப்பல்லாண்டில் தோற்றுகிறமங்களாஶாஸநம் பரத்வ ஸ்வபாவாநுகுணமாகவும், இத்திருமொழியில் யமபடரால் வந்த நலிவு சொல்லும் ப்ரகரணத்தாலும் அர்த்தமருளுகிறார் (அந்தவையத்திலுள்ளவித்யாதி) ... (ரு)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (தண்ணனவித்யாதி) தணிநல்-திருப்தி யென்

(க) ஸாபா- (உ) தி-மொ.

மிரக்கமில்லாத யமபடர் தண்டிக்கும்போது ஆஶ்ரயங்கள் பொறுக்குமளவன்றியிலே மிகவும் க்ரௌர்யங்களைப்பண்ணாநிற்பர்கள். க்ருபாவானான நீ இத்தைப் பரிஹரித் தருளவேணு மென்கை.

கடியார்'' என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, தண்ணனவாவது - தணிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே - நலிகையில் ஒவுதலில்லாமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருகால் விட்டுப் பற்றுவதில்லையென்கை. (நமன்றமர்கள்) ப்ரதாநனான யமன்தானாகில் கண்குழிவு கண்டவாறே ஒருகாலாக விட்டிருக்கவுங்கூடும்; இவர்கள் அவனுடைய படராகையாலே "அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும்" என்னும் நினைவாலே கண்பாராதே க்ரூரமாக நலியா நிற்பர்களாய்த்து. (சாலக்கொடுமைகள் செய்யாநிற்பர்) மிகவும் கொடிதான தண்டனைகளைப் பண்ணாநிற்பர்கள்.

அதாவது - இந்த தேஹவிஶ்லேஷத்துக்குமுன்னே, சிவந்த மயிரும் எரிந்த விழியும் பொறிபறக்கிற முசமும் நாமடிக்கொண்ட உதடுமான உக்ரவேஷத்தோடே, * சேவதக்குவாரைப்போலே, கையும் சூலமும் பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துநிற்கும் நிலை தன்னாலே வயிறுஎரிகொளுந்தும்படி பண்ணுகையும், (க) "நமன்றமர் பாசமவிட்டால் அலைப்பூணுண்ணும்" என்னும்படி இந்தசரீரந்தன்னை விடுவிக்கிற ஸமயத்தில் அலைச்சல் படுகையும், பின்பு யாதநா சரீரத்திலே புகுரச்சொல்லி மோதுகையும், (உ) "பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்னாக விழுப்பதன் முன்னம்" என்கிறபடியே வலியகயிற்றால் காலிலே கட்டித் தியங்க வடித்து, தலைபின்னும் கால்முன்னுமாக யாம்யமார்க்கத்தாலே யிழுத்துக்கொண்டுபோகையும், நாய்களையேவித் துடைவழிகவருவிக்கையும், சூலத்தாலே பாய்கையும், முதலாகச்செய்யும் கொடுமைகளுக்கு ஒரு முடிவில்லையிறே. "செய்யாநிற்பர்" என்கிற வர்த்த

கை. கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). "சாலக்கொடுமைகள் செய்யாநிற்பர்" என்றதுக்கு ஹேதுவாக வேண்டி, "நமன்றமர்" என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரதாநனித்யாதி).

மிகவும் கொடுமைகளெங்கனேயிருக்கு மென்னும் ப்ரஶ்நத்தை அநுவதித்து அவற்றை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி - இல்லையிறே யென்னுமள

(க) தி-வாய்-ரு-உ-கo. (உ) ச-ரு-எ.

(மண்ணித்யாதி) ஒன்றுக்கொன்று காரணமாய்நின்ற பூதபஞ்சகங்களும் தந்மாத்ரைகளும் இந்த்ரியங்களும் மஹதஹங்காரங்களும் இவையெல்லாத்துக்கும் காரணமான மூலப்ரக்ருதியும் தத்கதரான ஜீவஸமஷ்டியும் இவற்றையெல்லாத்தையும் நினைக்கிறது (மற்றுமென்று). ஆக இவற்றையுடைய வுன்னோடே ஸமாநாதிகரித்துச் சொல்லலாம்படி இவற்றுக்குள் அந்தராத்மாவாய் நின்றாய். இத்தால் அந்தர்யாமியும் பெரிய பெருமாளே யென்கை. (எண்ணலாமித்யாதி) கரணங்கள் வஶவர்த்திகளாய் அநுஸந்தாநத்துக்கு ஸக்

மாநத்தாலே உத்ரோத்தரம் செய்யும் கொடுமைகளையெல்லாம் சொல்லுகிறது.

(மண்ணித்யாதி) பூமியோடே ஜலமும் அக்நியும் வாயுவும் ஆகாசமுமாகிற ஜகத்காரணமாகிய பூதபஞ்சகமும், மற்றும்கார்யரூபமான ஜகத்துத்தானும் "நீ" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி உனக்கு ப்ரகாரமாக இவற்றுக்கு ப்ரகாரியாய்க் கொண்டு நின்றவனே. இத்தால் ஸர்வகாரணபூதனாய் ஸர்வப்ரகாரியா யிருக்கையாலே உனக்கு விதேயமல்லாததொன்று இல்லையிறே. ஆனபின்பு இந்த யமபடராலவரும் நலிவை நீயே மாற்றவேணும். (எண்ணலாம்போதே யுன்னுமமெல்லா மெண்ணினேன்) இத்தால் தம்முடைய ப்ராப்யநிஷ்டையைச் சொல்லுகிறார். கரணங்கள் விதேயமாய் அநுஸந்திக்கலானபோதே, உன்னுடைய திருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாரகமாகவும் போக்யமாகவும் அநுஸந்தித்தேன். நாராயணஶப்தத்துக்குள்ளே ஸகலநாமங்களு மந்தர்ப்பூதம்.

(அதாவது) என்றவநந்தரம் "எங்ஙனே யென்னில்" என்று சேஷம். (சேவதக்குவார்) என்றது - சேங்கன்றுகளுக்கு பீஜப்ரஹாரம் பண்ணுவாரென்றபடி. (தியங்க) மயங்க.

இவ்விஶேஷணத்துக்குப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (இத்தாலித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (மாற்றவேணும், என்ற வநந்தரம் "என்றதாய்த்து" என்று சேஷம். ஸாதநத்வப்ராந்தியை நிவர்த்திப்பிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). ஶப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (கரணங்களித்யாதி). அஸங்க்யேய குணசேஷ்டித வாசகங்களான திருநாமங்கள்பலபலவாயிருக்க, "உன்னுமமெல்லாம் எண்ணினேன்" என்று சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (நாராயண

தியுள்ள போதே மங்களாஶாஸந விஷயபூதனானவுன்னுடைய ப்ரா ப்யவாசகங்களாய் மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகங்களான திருநாமங்களை வாசகமாக்கி மங்களாஶாஸநம் பண்ணினேன்.

'இப்படிப்பட்டவன்' என்று என்னைத்திருவுள்ளம் பற்றியருளி, எல்லாக்காலத்திலும் இதினுடையவிழவுதன்னதாம்படி ஸ்வாமியானநீ உன்கைபார்த்திருக்கிற வென்னை ரக்ஷித்தருளவேணும்.

பூதமாகையாலே, அதொன்றையும் சொல்லவே எல்லா நாமங்களையும் சொன்னாராவரிறே. இவர்தாம் அதொழிய வேறொன்றறியாரிறே. (௧) "நன்மைதீமைகளொன்று மறியேன் நாரணனென்னுமித்தனையல்லால்" என்றும்' (௨) "ஓவாதே நமோநாராணா வென்பன்" என்றுமிறே இவரிருப்பது. மங்களாஶாஸநத்துக்கும் இது தானேயிறே இவர்க்குவாசகம். (௩) "நமோநாராயணாயவென்று-பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டு - ஏத்துவர்" என்றாரிறே, ஆகையால், இத்திருநாமமொழிய ஒருக்ஷணமும் தரிக்கமாட்டார். (௨) "உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை.நமோநாராணாவென்றெண்ணாநாள் எனக்கு - பட்டினிநாள்" என்னுமவரிறே. ஆக, இப்படி உன்னமெல்லா மெண்ணினேன்.

(என்னைக் குறிக்கொண்டு) இப்படிஉன்திருநாமத்தைச்சொல்லி உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுதபோது க்ஷணகாலமும் தரிக்கமாட்டாதவென்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி. (என்றும்) ஸர்வகாலத்திலும், இந்நிலைதான் இவர்க்கு காதாசித்கமன்றே. (அண்ணலே) ஸர்வ ஸ்வாமியானவனே! இத்தலைபிழவுபேறுகள் உன்னதாம்படியன்றோ குடற்றுடக்கிருப்பது. (நீ என்னைக் காக்கவேண்டும்) இப்

ரப்தத்துக்குள்ளேயித்யாதி). அந்தர்ப்பூதமாகையாவது - ஸகல நாமங்களுக்கும் வாச்யங்களானகுண சேஷ்டிதாதிகளெல்லாம் இத்திருநாமத்தில் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்படுகையால் இத்திருநாமமே அல்லா நாமங்களென்கை. இவர் தாம் எல்லாநாமங்களையும் சொன்னாராகைக்கு இத்தைத்தான் சொன்னாரோவென்னுமாகாங்க்ஷயிலே அருளுகிறார் (இவர் தாமித்யாதி). (வாசகம்) என்றது - வார்த்தை யென்றபடி.

---

(௧) ௫-௧-௩. (௨) ௫-௧ ௬. (௩) திருப்பல்-௧௨.

மூ.—
செஞ்சொன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்கள்நாயகனே யெம்மானே
எஞ்சலிலென்னுடை யின்னமுதே யேழுலகுமுடையா யென்னப்பா
வஞ்சவுருவில்நமன்றமர்கள் வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது
அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. (எ)

(அரங்கத்தித்யாதி) அந்தர்யாமித்வத்தி ழியமாட்டாதவர்களுக்
காகவன்றோ நீ கோயிலில் சாய்ந்தருளிற்று. (௬)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (செஞ்சொலித்யாதி) வேதைகஸமதி கம்யனாய் ஸர்வாதிகனான நீ எனக்கு அபய ப்ரதாநம் பண்ணியரு ளவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(செஞ்சொல்மறைப்பொருளாகின்ற) யதாபூதவாதி யாய், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு ஸ்வார்த் தங்களைப்ரகாஶியாத வேதத்துக்குப்ரதாநார்த்தமாய் (க)“ஸவெ

படி யிருந்துள்ள நீ, கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்த நிஷ்டையை யுடையேனான வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியாக யம படரால் வரும் நலிவில் அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். (அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே) இதுதான் நான் இன்று விண் ணப்பம் செய்யவேணுமோ?, இதுக்கு முற்கோலிவந்தன்றோ தேவ ரீர் இங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. .... (௯)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (செஞ்சொல் மறைப் பொருளாகி நின்ற) செவ்விய சொல்லை யுடைத்தான வேதத்தினுடைய அர்த்த பூதனாய்நின்ற. சொல்லுக்குச் செவ்வையாவது - யதாபூ(ஸ-ு)த வாதித்வம். நாஸ்திகரா யிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை மறைக்கை யாலே இத்தை “மறை” என்கிறது-இதுதான் பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இரண்டுகூறாய், அதில் பூர்வபாகம் கர்மப்ரதி பாதகமாய், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமா யிருந்தவாகி

(இப்புருஷார்த்தத்துக்கு) என்றது-மங்களாசாஸநரூப புருஷார்த்தத்துக் கென்றபடி. ... ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (செஞ்சொலித்யாதி) மறைப் பொருளென்றுஸா மாந்யமாக வேதத்துக்கெல்லாம் இவன் பொருளென்னக்கூடுமோ ?, பூர்வபா கம் கர்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தன்றோவென்ன வருளுகிறார் (இதுதானித்யா தி). பூர்வபாகத்தில் நாராயணாதி ஶப்தங்களையன்றிக்கே அக்நீந்த்ராதிபதங்

வேதாய ... -ஸர்வேவேதாயத்ரைகம்பவந்தி" (க) "ஸர்வே ... - ஸர்வேவேதாயத் பதமாமநந்தி" (உ) "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - வேதைச்சஸர்வை ரஹமேவவேத்ய:" என்னக்கடவதிறே.

(தேவர்கள்நாயகனே) * அயர்வறுமமர்களதிபதியானவனே; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்னுமாம். (எம்மானே) உன்னுடைய வேதைகஸமதி கம்யத்வத்தையும் ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை

னும் ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதாகையாலே, (உ) "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - வேதைச்சஸர்வை ரஹமேவவேத்ய:" என்கிறபடியே "எல்லா வேதங்களுக்கும் இவனே ப்ரதிபாத்யன்" என்னத்தட்டில்லையிறே. (க) "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி - ஸர்வேவேதாயத்பதமாமநந்தி" என்னக்கடவதிறே. பூர்வபாகத்தில் இவனை ஸத்வாரகமாகப்ரதிபாதியாநிற்கும். உத்தரபாகத்தில் அத்வாரகமாக ப்ரதிபாதியாநிற்கும். அத்தைப்பற்றவிறே "ச்ருதிசிரஸி விதீப்தே - ச்ருதிசிரஸிவிதீப்தே" என்றருளிச்செய்தது.

(தேவர்கள் நாயகனே) (ங) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா: - யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா:" என்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது - * அஹ்ருத ஸஹஜதாஸ்யராகையாலே தன்னுடைய அநுபவகைங்கர்யங்களையொழிய அரைக்ஷணமும் செல்லாதபடியாய், * அஸ்த்தாநே பயசங்கிகளாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநபரராய்ப் போருகிறவர்களுடையப்ரக்ருதியறிந்து விநியோகங்கொண்டு போருகை. (எம்மானே) அவர்களைப்போலே என்னையும் உன் திருவடிகளுக்குப் பரிவனாக்கி அடிமை

களையிட்டு தேவதாந்தராராதநரூபேண கர்மம் ப்ரதிபாத்யமாயிருக்க இங்ஙன் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (பூர்வபாகத்திலித்யாதி).

நித்யஸூரிகளுக்கு அந்யபாரதந்த்யபேக்ஷையின்றிக்கேயிருக்க, இவன் நிர்வஹிக்கையாவதென்னென்ன வருளுகிறார் (அவர்களுக்கித்யாதி), தேவர்கள் நாயகனென்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (அவர்களையித்யாதி). என்

(க) கட-உ-கரு-எ. (உ) கீ-கரு-கரு. (ங) புருஷஸூ.

 செஞ்சொல்

யும் காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவனே; (எஞ்சலிலித்யாதி) நா
ஶரஹிதமாய், போக்யமுமானவம்ருதம்போலே எனக்கு நித்ய
நிரதிஶய போக்யனானவனே.

கொண்டு போருகிறவனே. (எஞ்சலி லென்னுடையின்னமுதே
ப்ராக்ருதமான அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. எஞ்சல் - சுருங்கல்.
"இல்" என்பது-இல்லாமை. அதாவது - தேசகாலங்களால் வரும்
ஸங்கோசரஹிதமாயிருக்கை. அது எல்லாதேசத்திலு மின்றிக்கே
எல்லாக் காலத்திலும் புஜிக்கவொண்ணுகபடியா யிருக்குமிறே.
"என்னுடையமுது" என்கையாலே - புஜித்தார்க்கு, உடம்பைப்
பூண்கட்டுமதுபோலன்றிக்கே உயிரைப் பூண்கட்டுமதாயிருக்கை.
"இன்னமுது" என்கையாலே - புஜித்தார்க்கு, த்ருப்தியைப் பிறப்
பிக்குமது போலன்றிக்கே,(க)"அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்
னாராவமுதம்"என்கிறபடியே-புஜிக்க புஜிக்க மேன்மேலன த்ருஷ்
ணையை விளைக்குமதாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்ன நித்யஸூரிகளும்,
(உ) "அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரியவாரமுது" என்று -
இவ்வம்ருதத்தையிறே புஜிப்பது. அவ்வம்ருதந்தான் (௩)"அரங்க
மேயவந்தணன்" என்னும்படி ஆஸந்நமாய்த்தே இவர்க்கு.

சலிலென்றத்தால் வரும் ப்ராக்ருதாம்ருத வ்யாவ்ருத்தியை உபபாதிக்கிறார்
(அதித்யாதி), எல்லாக்காலத்திலும் புஜிக்கவொண்ணுமையாவது—ஶாசியா
யிருக்கும் காலத்திலே தானே புஜிக்கலாயிருக்கை. ஆகையாலேயிறே பெரிய
திருவடி இந்த்ரனை ஜயித்து அம்ருதம் கொணர்ந்தபோது ஸர்ப்பங்களை ஸ்நா
நம்பண்ணிவந்து புஜியுங்கோளென்றது. (என்னுடை) என்ற விடத்தில்
"என்" என்றத்தால் ஆழ்வாருடம்பையுபேக்ஷித்து ஆத்மாவைப் பேணுகையா
கிற ஸ்வபாவம் தோற்றுகையால் அதுக்குச் சேர ப்ராக்ருதாம்ருத வ்யாவ்ருத்
தியையருளிச்செய்கிறார் (என்னுடையவித்யாதி).தெகுட்டாமையாகிற வ்யா
வ்ருத்தியை உபபாதிக்கிறார்(இன்னமுதித்யாதி). எம்பெருமானாகிற வம்ருதந்
தான் பருகப்பருகஆராவமுதமாயிருக்குமோவென்னவருளுகிறார் (கீழித்யாதி)
நித்யஸூரிகளும் இவ்வம்ருதத்தையே அநுபவிக்கிறதாகில் என்னுடைய
வென்று அஸாதாரண்யம் தோற்றச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார்
(அவ்வம்ருதமித்யாதி).

(க) தி-வாய்-உ-டு-௪. (உ) திருநெ-க௪.

(எழுலகுமுடையாய்) (க) "பதிம்விஶ்வஸ்ய - பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்கிறபடியே ஸர்வலோகேஶ்வரனானவனே, (என்னப்பா) எனக்கு இவ்வர்த்தங்களையும் ப்ரமாணங்களையுமுபகரித்தவனே; எனக்கு நிருபாதிகபந்துவென்றுமாம். (வரவு தெரியாதபடி வருமவர்களாய் யமனுக்குப் பரதந்த்ரராயிருக்கிறபடர் பலாத்கரித்து ப்ரஹரித்து என்னைப்பிடிக்குமளவில். (அஞ்சலமித்யாதி) அத்தஶையில் (உ) "மாஶுச: - மாஶுச:" என்று என்னை ரக்ஷித்தருளவேணும். (அரங்

(எழுலகுமுடையாய்) இத்தால்-லீலாவிபூதி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது, (க) "பதிம்விஶ்வஸ்ய-பதிம் விஶ்வஸ்ய" என்கிற படியே-ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் கடவனான ஸ்வாமியானவனே. (என்னப்பா) இங்கும் ஒரு கூறுண்டே இவர்க்கு. ஆந்தராளிகரா கையாலே இரண்டிடத்திலு மந்வயமுண்டிறே. *பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்குகையாலே எனக்கு ஸத்தா காரணமான வனே. (வஞ்சவுருவில் நமன்றமர்கள்) தங்கள் வரவு ஒருவருக் கும் தெரியாதபடி ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு வரும் யமபட ரானவர்கள். (வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது) பலாத்கரி த்துப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து என்னைப் பிடிக்கும்போது. (அஞ் சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டும்) 'அஞ்சாதேகொள்' என்று உன் திருமிடற்றோசை கேட்கும்படியருளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்ன படியே உன்னை யநுபவித்து உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுத

"தேவர்கள்நாயகனே" என்றதாலே நித்யவிபூதியோகத்தைச் சொல்லு கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி இதுக்குப்பலிதமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி), "எம்மானே" "என்னப்பா" என்கிறவற்றுக்கு பௌநருக்த்யம் வாராமைக் காக, "தேவர்கள் நாயகனே யெம்மானே" என்ற சேர்த்தியைக்கடாக்ஷித்து அவர்களோடு ஸமமாகவும் "எழுலகமுடையா யென்னப்பா" என்ற சேர்த்தி யாலே இங்குள்ளாரோடு ஸமமாகமுண்டென்றும் தோற்றவேணு மென்று இரண்டும் சொல்லவேண்டிற்றென்று அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு ஈடு படுகிறார் (இங்குமித்யாதி), இத்தால் இவருடைய ஜ்ஞாநாதிஶயத்தாலே நித்யஸூரிகளோடே சேர்த்திசொல்லுகை ப்ராப்தம், இங்கும் கூட்டுண்டோ வென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம், (ஆந்தராளிகர்) என்றது-முமுக்ஷுதஶையைப்பற்ற. என்னப்பாவென்றதுக்கு ஹேதுபூர்வகம் ஶப்தார்த்தமரு ளுகிறார் (பொருளித்யாதி).

(க) தை-நா-கக. (உ) கீ-கஅ-சுசு.

மூ —

நானேதுமுன் மாயமொன்றறியேன் நமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டிந்த
ஊனேபுகேயென்றுமோதும்போதங் குன்னைநானொன்று நினைக்கமாட்டேன்
வானேய்வானவர் தங்களீசா மதுரைப்பிறந்த மாமாயனேயென்
னாணைநீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே.

சக்தித்யாத). எனக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணியருளுகைக்காகக் கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவனே. ... ... (எ)

அவ;—(எட்டாம்பாட்டு). (நானித்யாதி) பரமபதத்தினின்றும் போந்து க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்த நீ என்னை ரக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(நானித்யாதி) உனக்குப்பரிந்தல்லது நிற்கமாட்டாத நான் உன்னுடைய வாஸ்சர்யாவஹமான குணங்களை யொன்றுமறியேன்; உன்னுடைய ஸங்கல்பங்களை யென்றுமாம். (நமன்றமரி

போது தாக்கமாட்டாத வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்தைக் கலக்கும் யமபடரால் வரும் பாதையில் அங்வயியாதபடி ரக்ஷித்தருள வேணும். (அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே) இப்படி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு விபூதியிலும் வ்யாவ்ருத்தமாய்க்கொண்டு த்ருதீய விபூதியான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. .... (எ)

வ்யா; எட்டாம்பாட்டு. (நானித்யாதி) அதீதாநாகதங்களில் ஒன்றுமறியாத நான்ஸர்வஶக்தியான உன்னுடைய மாயைகளிலே தேனுமொன்றுமறியேன். இப்போது இவர் "உன்மாயம்" என்றது, "போமிடத்துன் திறத்தெத்தனையும்புகாவண்ணம் நிற்பதோர் மாயைவல்லை" என்று சொன்னதுபோலே யிருக்குமவற்றையிறே.

(த்ருதீயாவிபூதி)என்றது - ப்ரத்யக்ஷ பரமபதமாகையாலே நித்யவிபூதி யென்னலாய், இங்கேயிருக்கையாலே லீலாவிபூதி யென்னலாயிருக்கையாலே உபயாகாரமுண்டென்னுமத்தைப்பற்ற, ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (நானித்யாதி) ஏதுமென்றதத்தோடு "அறியாத", என்றத்யாஹரித்து அங்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (அதீதேத்யாதி). மாய மென்றது-மூலப்ரக்ருதி முதலானவற்றை யன்று, க்ருத்ரிமத்தை யென்று விவக்ஷித்து த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமருளுகிறார் (இப்போதித்யாதி), (அதாவது)

த்யாதி) யமபடர்முற்படவிந்த ஶரீரத்தோடே பிடித்துஹிம்ஸித்து இத்தைவிடுவித்து யாதநாஶரீரத்தையுண்டாக்கி அத்தைக்காட்டி "நீ இந்த ஶரீரத்திலேப்ரவேஶி" என்றுநிர்ப்பந்திக்க, இவன் அதில் புகவிசையாமையாலே கண்ணற்று ப்ரஹரிக்கிறஸமயத்திலே (அங்

அதாவது - கர்மாநுகுணமாக இச்சேதநர் விஷயத்தில் அவன்பண்ணிவைக்கும் வஞ்சநங்களநேகங்களிறே; அவையெல்லாம் அவன்றானறியுமத்தனையொழிய, எதிர்த்தலைக்குத் தெரியாதபடியிறேயிருப்பது; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (நமன்றமர்பற்றிநலிந்திட்டு) கர்மங்களைப் பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு நலியக்கடவ யமபடரானவர்கள், வந்து பிடிக்கிறபோதே எல்லா துக்கங்களும் விளையும்படி வந்துபிடித்து, வாசாமகோசரமாம்படி, இந்த ஶரீரத்தோடே நலியத்தக்கதெல்லாம் நலிந்து.

(இந்தவூனேபுகேயென்று மோதும்போது) அநந்தரம் யாதநாஶரீரத்தைக்காட்டி "இந்தச் சரீரத்திலேபுகு" என்பர்களாய்த்து. "இந்தவூன்" என்று-விட்ட சரீரத்திற்காட்டில் ப்ரவேஶிக்கிற சரீரத்தினுடையகொடுமையைச்சொல்லுகிறது. அதாவது-சேத(ஹௌ) நபேத (ஹௌ) நாதிகளிலும்விடக்கடவதன்றிக்கே அத்யந்த துக்காவஹமாயிருக்குமிறே; அத்தைப்பற்றவிறே "யாதநாசரீரம்" என்று பேராய்த்து. (க) "யாதநா தீவ்ரவேதநா-யாதநாதீவ்ரவேதநா" என்னக்கடவதிறே. இப்படியிருக்கிற சரீரத்தைக்காட்டி "இதிலே புகு" என்றால், இவன் வெருவிப்பிற்காலியா நிற்குமிறே. "இதிலே புகு" என்று கண்பாராதே மோதாநிற்பர்களாய்த்து. அதிலே

என்றது-அநேகமாயும் க்ருத்ரிமமாயுமிருக்கையாவதென்றபடி. இதுக்கநந்தரம் "எங்ஙனேயென்னில்" என்றுசேஷம். ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தானவனிடத்தில் ஒரு வஞ்சநமும் சொல்லக்கூடாதிருக்க, அநேக வஞ்சநங்களுண்டோவென்று ஶங்காதாத்பர்யம். இத்தைப்பரிஹரிக்கிறார் (கர்மாநுகுணேத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). கொடுமையை வ்யவஹாரமுகத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார் (அத்தையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

புகேயென்று சொன்னவநந்தரம் இவன்ப்ரவேஶிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க மோதுவானென்னென்ன ப்ரஸக்தியையருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி), (வெருவி) அஞ்சி. ப்ரவேஶிப்பிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமருளுகிறார் (அதிலேயித்யாதி),

---

(க) அமரகோ.

கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்) ஆபத்விமோசகனுன வுன்னை ஒருப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகனாக நினைக்கமாட்டேன்.

(வானேயித்யாதி) பரமபதத்தில் பொருந்திவர்த்திக்கிற நித்ய முக்தர்க்கு நியந்தாவானவனே; (மதுரைப்பிறந்தமாமாயனே) அது உண்டது உருக்காட்டாமையாலே முமுக்ஷுவாபேக்ஷனுய்ஸ்ரீமது

ப்ரவேசிப்பிக்கவேணுமே யவர்களுக்கு, மேலுண்டான துஃக்கங்களை யெல்லாம் இவனை யநுபவிப்பிக்க. இப்படி "இதிலேபுகு" என்று அவர்கள் மோதுங்காலத்தில். (அங்குன்னை நானொன்றும் நினைக்க மாட்டேன்) அவ்விடத்தில், ஆபத்விமோசகனுன உன்னைநான் ஒருப் ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகனாக நினைக்கமாட்டேன். "அன்றிக்கே அங்கே தும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்" என்று பாடமானபோது - அவ்விடத்தில் ஏகதேசமும் நானுன்னை நினைக்க மாட்டேனென்று பொருளாகக்கடவது. அவர்கள் நலிகிற நலிவிலே அகப்பட்டு மநஸ்ஸு கலங்குகிற தசையிலே தேவரீரை நினைக்கப்போமோ?

(வானேய்வானவர் தங்களீசா) பரமபதத்திலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நித்யமுக்தர்க்கு, ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமைகொள் ளும் நியந்தாவானவனே, எய்கை – பொருந்துகை. (மதுரைப் பிறந்தமாமாயனே) அப்படி ஸர்வஸ்மாத்பரனுயிருந்துவைத்து இங் குள்ளாரை ஆட்கொள்ளுகைக்காக ஸ்ரீ மதுரையிலே இதர ஸஜா தீயனுய் வந்தவதரித்த வாஸ்சர்யபூதனே! அங்கு நியந்தாவாய் நின் று ஆட்கொள்ளும், இங்கு நியாம்யனுயிருந்து ஆட்கொள்ளும். (க) "ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய வாயர் தம்கோ" என்ருரிறே. (என் ஆனுய்) தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான பலத்தால் வந்தபெ ருமதிப்பைப்பாராதே அல்ப பலவிஶிஷ்டனுன பாகன்கையிலேவஶீ க்ருதமான மத்தகஜம்போலே மங்களாஶாஸநபரனுன வெனக்குவஶீ

ஶப்தார்த்தமருளுகிருர் (இப்படியித்யாதி), நினைக்கமாட்டாமைக்கு ஹேது வருளுகிருர் (அவர்களித்யாதி).

தங்களென்றதின் தாத்பர்யம் (ஸ்வரூபாநுரூபமான) என்றது. மாமாய னே யென்றவிடத்தில்மாவென்று பெருமையைச்சொன்னதுக்குவ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிருர் (அங்கித்யாதி), நியாம்யனுய் ஆட்கொள்ளுகை ஆஶ்சர்யத்தில் மஹத்த்வமென்று கருத்து. ... ... (அ)

(க) க-எ-கக.

௯.—

குன்றெடுத்தாநிரைகாத்தவாய ! கோநிரைமேய்த்தவனேயெம்மானே
அன்றுமுதலின்றறுதியா வாதியஞ்சோதி மறந்தறியேன் [து
நன்றுங்கொடியநமன்றமர்கள்நலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போ
அன்றங்குநீயென்னைக்காக்கவேண்டுமரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே

ரையிலே வந்தவதரித்து அத்யாஶ்சர்யாவஹமான குணசேஷ்டிதங்களை ப்ரகாஶிப்பித்தவனே, (என்றும்) ஆனைதன்பலத்தையறியாதே பாகனுக்கு வஶவர்த்தியாமாபோலே என் மங்களாஶாஸநபரதந்த்ரவஶீக்ருதனானவனே; (நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்) ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்தை ப்ரேமத்தாலே நான் மாறாடி ப்ரதிபத்தி பண்ணிலும் நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். (அரங்கத்தித்யாதி). அந்தக்ருஷ்ணாவதாரத்திலுதவாதார்க்கும் உதவுகைக்கன்றோ நீ கோயிலில் சாய்ந்தருளிற்று. ... ... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றித்யாதி) அந்தக்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் பின்னாட்டி அந்தக்ருஷ்ண குணங்களைப் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே மீளவுமநுஸந்திக்கிறார்.

ஸ்வா;—(குன்றெடுத்தா நிரைகாத்தவாயா) இந்த்ரனாலே பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் வந்தவாபத்தை, ரக்ஷகமாகச்சொன்ன

க்ர்தனானவனே (நீ யென்னைக்காக்கவேண்டும்) ஸர்வரக்ஷகனான நீ, உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுதபோது க்ஷணகாலமும் தரிக்கமாட்டாதவென்னை, இதுக்குவிக்நமாக யமபடர்பண்ணும்நலிவால் வந்த கலக்கத்தில் அந்வயியாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். (அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே) பயிர்த்தலையிலே குடில்கட்டிக்கிடக்குமாபோலே, பரமபதாதிகளைவிட்டுக்கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது, அபிமாநாந்தர்ப் பூதரானவர்களை அழிவற நோக்குகைக்காகவன்றோ. .... (அ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றித்யாதி) இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷித்தபோது, நின்றதொருமலையைக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷாபத்தில் ஈடுபடாதபடி பசுநிரையை ரக்ஷித்த ஆயனானவனே. இது தான், கோபகோபீஜநங்

மலையை யெடுக்துக்கவித்து ரக்ஷித்தக்ருஷ்ணனே; (கோநிரையித்யாதி) தன்னுடைய ரக்ஷணத்து விலக்காமையையுடைய பசுக்களை ரக்ஷித்து அத்தாலே உன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தைப்ரகாசிப்பித்தவனே. (அன்றித்யாதி) நீ மயர்வறமதிநலமருளின வன்றுமுதல் இன்றளவாகவென்னுதல். * கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுத வன்று முதலென்னுதல். ஜநநம் பிறந்தபின்பு ஸ்ரூமொருபோகியாய்த்தோற்றுகையாலே † யானவன்று முதலென்னுதல். (ஆதியித்யாதி) காரணமாய் விலக்ஷணமான விக்ரஹமென்னுதல். காரா

களை ரக்ஷித்ததுக்கு முபலக்ஷணம். ஆனால் அவர்கள் தன்னைச் சொல்லாதே, "ஆநிரைகாத்த ஆயா" என்று இத்தைச்சொல்லுவானென்னென்னில்; எல்லாவற்றிலும் ப்ரதாந ரக்ஷ்யவர்க்கம் இவையேயாகத்திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையாலே. * ஆயனாயன்றுகுன்றமொன்றெடுத்தான் அரங்கமாநகரமர்ந்தானிறே.

(கோநிரைமேய்த்தவனே) ஆபத்தசையில் ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, அவதாரத்தின்மெய்ப்பாட்டுக்கீடாக அல்லாத இடையரோபாதி கையிலே கோலெடுத்துப் பசுநிரைமேய்த்தவனே (க) "திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி" என்று பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் பசுநிரைமேய்க்கஉகந்திறேயவதரித்தது (எம்மானே) இந்தகுணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவனே. "அம்மானே" என்று பாடமாகில் "ஸர்வஸ்வாமியானவனே" என்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதுகீழ்ச்சொன்னரக்ஷணத்துக்கடியானப்ராப்தியைச்சொல்லுகிறது. (அன்றுமுதல்) * கருவரங்கத்துள் கிடந்த வன்றுமுதலென்னுதல்; திருப்பல்லாண்டுபாட நீவிஷயீகரித்த வன்று முதலென்னுதல், (இன்றறுதியா) இன்றளவாக. (ஆதியஞ்சோதி மறந்தறியேன்) ஸர்வகாரணமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான உன்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றித்யாதி) ஆதியென்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் "ஆதியான சோதி" என்றும், "ஆதியான வுன்னுடைய சோதி" என்றும். இவ்விரண்டையும் க்ரமேண வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே)(௨) "முந்நீர் ஞாலம்படைத்தவெம்முகில் வண்ணனே"

---

† இங்கே ஒருபதம் விட்டிருக்கிறது.

(க) தி-வாய்-௧௦-௩-௧௦. (௨) தி-வாய்-௩-௨-௧.

ணத்வரக்ஷகத்வங்களென்னுதல். இவற்றில் எனக்கு விஸ்ம்ருதியில்லையென்கை.

(நன்றித்யாதி) நல்ல நெருப்பென்னுமாபோலே, “நன்றுங் கொடிய” என்று க்ரௌர்யத்தின் மிகுதி சொல்லுகிறது. (நலிந்தித்யாதி) உனக்குப்பரிந்தல்லது நிற்கமாட்டாதவென்னை அவர்கள் பலத்தாலே பாதித்துப்பிடிக்கும்போது, (அன்றித்யாதி) அக்காலத்திலே அவ்விடத்திலேரக்ஷகனுனநீ. (௧)“நமன் தமரென் தமரைவினவப்பெறுவாரலர்” என்ற நீ. (என்னைக்காக்கவேண்டும்) மங்களாஶாஸந விச்சேதம்வருமென்றஞ்சுகிறவென்னை ரக்ஷித்தருளவேணும். மங்களாஶாஸந விரோதியைப்போக்கி மங்களாசாஸநம்பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகைக்காகக் கோயிலிலே திருவநந்தாழ்வான்

னுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல்; ஸ்வகாரணபூதனை உன்னுடைய விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல்.

(நன்றுங்கொடியநமன்றமர்கள்) மிகவும் கொடிய யமபடரானவர்கள். “நன்றும்” என்றது - மிகவுமென்றபடி. (நலிந்துவலிந்தென்னைப் பற்றும்போது) நலிந்துகொண்டு பலாத்கரித்து என்னைப் பிடிக்கும்போது. (அன்றங்குநீ என்னைக் காக்கவேண்டும்) அவர்கள் நலியுங்காலத்திலே, அவ்விடத்திலே சேஷியாய் ரக்ஷகனை நீ; உன்பக்கல் விஸ்ம்ருதியின்றிக்கே, மங்களாஶாஸநபரனாய்க் கொண்டு போருமென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியானவர்கள்நலிவில்அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். (அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே) (௨)“அரவணைமேல்பேராயற்காட்பட்டார்பேர் நமன்றமராலாராயப்பட்டறியார்” என்னும்படி (௧)“நமன்றமரென்றமரை வினவப்பெறுவாரலர்” என்று அபிமாநித்து நோக்கிக்கொண்டுபோரும் தேவரீருடைய அபிமாநாந்தர்ப்பூதரானவர்களுக்கு இதுதான் வருகைக்கு ப்ரஸங்கமுண்டோ. என்னுடைய அதிசங்கி

என்று ஸவிக்ரஹனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கையாலே விக்ரஹத்துக்கும் காரணத்வமுண்டென்று கருத்து. ... ... (௯)

---

(௧) தி-மொ-௧௦-௯-௫. (௨) ௧-திருவ-௫௫.

மூ.—
மாயவனை மதுசூதனனை மாதவனை மறையோர்க ளேத்தும்
ஆயர்களேற்றினை யச்சுதனை யரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை
வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன்விட்டுசித்தன்சொன்னமாலைபத்தும்
தூயமனத்தன ராகி வல்லார் தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே. (ய)
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறனே; இதெல்லாம் சரமசதுர்த்தி யிலே திருமந்த்ரத்திலே காணலாமிறே. ... (கூ)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—(மாயவனை) ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தனை. (மதுசூதநனை) மங்களாஶாஸநவிரோதிகளை மதுவாகிற வஸுரனை நிரஸித்தாப்

மூலமான கலக்கத்தால்வந்த பயத்தாலே அடியேன் விண்ணப்பம் செய்த வித்தனையன்றே. .... (கூ)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(மாயவனை) ஆஶ்சர்யரூபகுண சேஷ்டிதங்களையுடையவனை. இத்தால் விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களாலும், ஆத்மகுணமான வாத்ஸல்யஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதிகளாலும்ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமான மனோஹாரிசேஷ்டிதங்களாலும் அநுபவிதாக்களானப்ரேமயுக்தர்க்கு அநவரதமங்களாசாஸநம்பண்ணவேண்டும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனென்கை. (மதுசூதனனை) அநுபவிப்பார்க்குவரும் விரோதிகளை, மதுவை நிரஸித்தாப்போலே நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனை. இத்தால் அநுபவ

அரு:—பத்தாம்பாட்டு. (மாயவனையித்யாதி) ரூபமென்றது - விக்ரஹகுணம். விஷ்ணுசித்தன் சொன்னமாலையென்று மங்களாசாஸநத்துக்கு விரோதியான யமபடரால் வரும் நலிவைப்போக்கித் தரவேணுமென்று சொன்ன திருமொழி இதுவாகையாலே அப்படி சொல்லுகையிலே இவ்விஶேஷணம் ஹேதுவைக் காட்டுகிறதென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி) மதுவை நிரஸித்தாப்போலே யமவஶ்யதையைப் போக்குவன். ஆகையாலே சொன்னாரென்று அவன் விஷயமாக இத்திருமொழியைச் சொல்லுகையிலே ஹேதுவென்றருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). பகவத்வைபவம்யதார்த்தம் யதா

போலே நிரஸிக்குமவனை. (மாதவனை) அதுக்கடியாகஸ்ரிய:பதி யானவனை.

(மறையோர்களேத்தும் ஆயர்களேற்றினை) வேத தாத்பர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களுடைய மங்களாஸாஸநத்துக்கு விஷயபூதனைக்ருஷ்ணனை. கோபகுலத்தின் நடுவே மேனாணித்திருக்குமவனை.

விரோதியான யமவஸ்யதைக்கு அஞ்சவேண்டாதபடியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனென்கை. (௧) "பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் - பரிஹரமதுஸூதந ப்ரபந்நாந்" என்று யமன்றானும் நடுங்கும்படியான விஷயமிறே. (மாதவனை) ஆஸ்ரிதரானவர்களுக்கு உபாயதசையில் புருஷகாரபூதையாய், உபேயதசையில் ப்ராப்ய பூதையாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனை. இத்தால் "அச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ!" என்று ஸர்வகாலமும் (௨)"வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டும்படி யிருக்குமவனென்கை.

(மறையோர்களேத்து மாயர்களேற்றினை) அபௌருஷேயமாய் நித்ய நிர்த்தோஷமாய் பகவத்வைபவயாதார்த்த்ய ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ளவேதத்தினுடையதாத்பர்யத்தையறிந்திருக்குமவர்கள், பரத்வத்திலும் காட்டில் நீர்மையிலேயீடுபட்டு அநவரதம் ஸ்துதிக்கும்படி ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய்க்கொண்டு, கோபர்க்கெல்லாம் தலைவனாகையால் வந்த மேனாணிப்பை யுடையவனை. மேன்மைக்கு "அமரரேறு" என்னுமாபோலேயிறே, நீர்மைக்கு "ஆயர்களேறு" என்கிறவிது. பெரியபெருமாளை க்ருஷ்ணாவதாரமாகவிறே நம் பூர்வாசார்யர்கள் அநுஸந்திப்பது. (௩) "கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் என்னுள்

பவதிததா ப்ரதிபாதயதி" என்கிற வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி (பகவத் வைபவ யாதார்த்த்ய ப்ரதிபாதகமாய்) என்றது.

ஏத்துகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யம் (பரத்வத்திலித்யாதி): ஏத்துமென்ற வர்த்தமானார்த்தம் (அநவரதம்) என்றது. ஏற்றினையென்றத்தால் பலிதம் (மேனாணிப்பென்றது). (அமரரேறென்னுமாபோலே) என்றது-அமரர்களதிபதி யென்னுமாபோலே யென்றபடி,

---

(௧) வி-பு ௩-எ-௧௩. (௨) திருப்பல்லா-௨. (௩) அமல-௧௦.

(அச்சுதனை) இப்படி மங்களாசாஸந பரரை ஒருநாளும் நழுவ விடாதவனை. (அரங்கத்தித்யாதி) மங்களாஸாஸநத்துக்கு விஷயபூதனுக்கொண்டு கோயிலிலே தன் ஸௌகுமார்யத்துக்குத்தகுதியாகத் திருவநந்தாழ்வான் மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனை. (வேயரித்யாதி) வேயர்-குடிப்பேர். இந்த கோத்ரஜரெல்லாரும் தங்கள் வம்ஸத்திலே இவர்வந்தவதரிக்கப்பெறுகையாலே க்ருதார்த்த

ராங் கவர்ந்தானை" என்றாரிறே திருப்பாணழ்வார். திருப்பவளத்தை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் மணக்கு மாய்த்து. (க) "கூ-ஸ்ரீவ்யாவீ ர நவவரிஜீஜ ஹெதீ யஸோஈநா ஸௌஞ்ருஹண ஸீலம் நலயாயிமியிதி - கூர்மவ்யாக்க்ரீநக பரிமிளத்பஞ்சஹேதீயசோதா நத்தாமௌக்த்யாபரணமதிகம்ஸ்ஸமாதிந்திநோதி" என்று-"யசோதைப்பிராட்டிபிள்ளைப்பணியாகச் சாத்தின திருவாபரணம் இப்போதும் பெரிய பெருமாள் திருக்கழுத்திலே கிடக்கிறது" என்று கண்டநுபவித்தாரிறே பட்டர். ஆகையால் இவ்விடத்தில் "மறையோர்கள்" என்கிறது - திருப்பாணழ்வார், பட்டர்போல் வாரானவர்களை.

(அச்சுதனை) ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவனை. (உ) "பச்சைமாமலைபோல்மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண் அச்சுதா" என்றாரிறே - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். "அச்சுதா" என்ற வநந்தரம், "ஆயர்தங்கொழுந்தே" என்று மருளிச்செய்தாரிறே. (அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை) உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாய், பெரியபிராட்டியாருக்கு ந்ருத்த ஸ்தாநமாகையாலே "ரங்கம்" என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற கோயிலிலே, மென்மைகுளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே, கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பள்ளிகொண்டருளுகிறவனை. (வேயர் புகழ் வில்லிபுத்தூர்மன் விட்டு சித்தன்) தாம் திருவவதரித்த குடியிலுள்ளாரெல்லாரும், தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப்புகழும்படியாயிருப்பாராய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்,

(க) ரங்க-ஸ்த. (உ) திருமா-உ.

ராய்ப்புகழாநிற்பர்களாய்த்து. திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகராய் பெரியபெருமானைத் தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்து மங்களாசாஸந ம்பண்ணும் பெரியாழ்வார், மங்களாசாஸநவிரோதி நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்தருளிச்செய்த வாசிகமான திருமாலையை, அநந்யப்ர யோஜநராய் அநந்ய ஸாதநராய் மங்களாசாஸநபரராய் அப்யஸி க்கவல்லார்.

(தூமணியித்யாதி) நிர்த்துஷ்டமான நீலமணிபோலே யிருக்கி றதிருமேனியையுடைய பெரியபெருமானுக்கு(க) "ஸஹஸ்ரவர்ஷ ஸர்வவ்யாபகனுமஸர்வேஸ்வரனை, *அரவத்தமளிப்படியே தந்திரு வுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, *உறகலுறகல்படியே மங்களா சாஸநம் பண்ணும் பெரியாழ்வார். (சொன்னமாலைபத்தும்) அநுப வத்துக்கும் மங்களாசாஸநத்துக்கும் விரோதியானவற்றைப் போக் கிக் கொள்ளுகைக்காக அருளிச்செய்த ஸப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப்பாட்டையும்.

(தூயமனத்தனராகி வல்லார்) ப்ராப்யாந்தரத்திலும் ப்ராப காந்தரத்திலும் அந்வயமில்லாமையாலே நிர்த்தோஷாந்த: கரண ராய், இவரபிமாநத்திலே யொதுங்கி அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே) பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே யிருக்கிற வடிவழகையுடையவனுக்கு, (உ) "மணிவண்ணா வுன்சே வடி செவ்விதிருக்காப்பு" என்று ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர்கள் தாங்களாவார். இங்கிருந்த நாளும் பெரிய பெரு மாள் திருவடிகளிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து, ஸரீராவஸாநத்தில் பரமபதத்திலேபோய் நித்யஸூரிகள் திரளிலே

" உறகலுறகல் " என்கிறபடியே மங்களாசாஸநம் பண்ணுமென்றதுக்கு "அரவத்தமளியினோடு மழகியபாற்கடலோடும்" இத்யாதிப்படியே கண்வ ளர்ந்தருளுகிறானை இத்திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே யென்று கருத்து.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

——[!]——

பத்தாம்திருமொழி அரும்பதம் முற்றிற்று.

(க) ரா-அயோ. (உ) திருப்பல்லா-க.

ரிஷ்யாமி - அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி'' என்று மங்களாசாஸந ரூப கைங்கர்யங்களைப் பண்ணப்பெறுவார்கள். ... ... (க0)

பிள்ளைதிருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

நாலாம்பத்து பத்தாம்திருமொழி முற்றிற்று.

புகுந்து (க)"சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டு'' என்கிறபடியே அங்கே யெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யநுபவித்து, காலதத்வமுள்ளதனையும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கப் பெறுவரென்கை. ... . (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து

பத்தாம்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

——(:)——

பெரியாழ்வார் திருமொழி அஞ்சாம்பத்து முதல்திருமொழி வாக்குத்தூய்மைப்ரவேசம்.

ஸ்வா;—கீழில் திருமொழியிலே "சொல்லலாம்போதே யுன்னுமமெல்லாம் சொல்லினேன்" என்று திருநாமத்தில் போக்யதையை அநுபவித்தார். "இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக்கடியென்" என்று பார்த்தவாறே "அதுக்கு ஹேது இதரவிஷயங்களிலே ப்ராவண்யமாகையாலேயாயிருந்தது" என்றுவெறுத்து இப்படிஅயோ

பெரியாழ்வார் திருமொழி ஐந்தாம்பத்து முதல்திருமொழி.

வாக்குத் தூய்மை ப்ரவேசம்.

கீழில் திருமொழியிலே—"சொல்லலாம்போதே யுன்னுமமெல்லாம் சொல்லினேன்" என்று திருநாமத்தின் போக்யதையையநுபவித்து, "இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக்கடியென்" என்று நிரூபித்தவாறே, அதுக்கு ஹேது, "இதர விஷயங்களிலே (க)'ஆவியேயமுதே' என்று திரிகையாலே யிழந்தது" என்று வெறுத்து, இப்போது (உ)"ஆவியையரங்கமாலை" என்றும், (ங) "ஆவியேயமுதே

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

அரு,—வாக்குப்ரவேசம்;—ஆழ்வார் கீழ்த்திருமொழியிலே பெரியபெருமாள் போக்யதையையும்திருநாமத்தில் போக்யதையையுமநுபவித்து இதுவே அபராதமாக வெண்ணி, தத்க்ஷாமணபூர்வகம் என்வசமன்றிக்கே கரணங்கள உன்போக்யதையிலும் திருநாமத்தில் போக்யதையிலும்விழுகின்றன வென்கிறாரென்றுஸங்கதியையருளுகிறார்(கீழித்யாதி).(திருநாமத்தில்போக்யதையும்) என்றவந்தரம் "அவன்போக்யதையும்"என்று கூட்டுவது, "ஆவியேயமுதே" என்ற ஏகதேசமெடுத்ததுக்கு "எனநினைந்துருகிவவரவர்பணை முலை துணையாபாவியேனுணராதெத்தனை பகலும்பழுதுபோ யொழிந்தன நாள்கள்" என்னுமவையும் நோக்கு. (என்று) என்கிற பதத்துக்கநந்தரம் "திரிகை"என்று சேஷம். இதுக்கு(அதுக்குஹேது)என்றகீழ்பதத்தோடந்வயம். (திரிகையாலே) என்றதுக்கு "முன் இப்படி" என்று சேஷம். (ஆவியை யரங்கமாலை யென்

(க) தி-மொ-க-க-உ. (உ) திருக்குறு. (ங) திருமாலை.

மூ;—

வாக்குத்தூய்மையிலாமையினாலேமாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநின்னையல்லா லறியாது நானதஞ்சுவ னென்வசமன்று
மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலுமென் னாவினுக்காற்றேன்
காக்கைவாயிலுங் கட்டுரை கொள்வர் காரணா கருளக்கொடியானே. (௧)

க்யனான நான் இவ்விஷயத்திலே இழிந்து அத்தை தூஷித்தேன்'' என்றும், "அத்தைப்பொறுத்தருளவேணும்'' என்றும் க்ஷமை கொள்ளாநின்றுகொண்டு அவன் போக்யதையிலே தம்முடைய சரணங்கள் மேல்விழுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

அவ;—முதற்பாட்டு. (வாக்கித்யாதி) நான் அஶுத்தனென்றகலாநிற்க, என்னுடைய ஜிஹ்வை உன் பக்கலிலே மேல்விழாநின்றதென்கிறார்.

ஸ்வா;-(வாக்கித்யாதி) உன்னை அநுஸந்திக்கைக்குக்கரணமான வாக்குக்கு ஶுத்தியில்லாமையாலே, வாக்கு அஶுத்தியா

யென்றனாருயிரனைய வெந்தாய்'' என்ற, தப்பைப்பொறுத்தருளவேணுமென்று, பெரியபெருமாள் போக்யதையிலே தம்முடைய கரணத்வயமும் மேல்விழுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ....

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (வாக்கித்யாதி) வாக்குக்கு அசுத்தியாவது-பகவத்ஸந்நிதியிலே அஸத்யம் சொல்லுகையும், ப்ரயோஜநாந்

றும்) என்றதுக்கு "அழுக்குடம்பெச்சில் வாயால் தூய்மையில் தொண்டனேன் நான் சொல்லினேன் தொல்லை நாமம் பாவியேன் பிழைத்தவாறென்றஞ்சினேற்கு'' என்று அபராதம் பொறுத்தருளவேணுமென்று இவ்வளவும் நோக்கு. (என்றதப்பை) என்றது - என்றவனையநுபவிக்கையாகிற தப்பையென்றபடி. (பொறுத்தருளவேணும்)என்றது-பாவியேனென்று தம்முடைய தோஷத்தை அநுஸந்திக்கையாலே அர்த்தஸித்தம். "பொறுத்தருள வேணும்''என்றவநந்தரம "திருமங்கைமன்னனும்தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரு மருளிச் செய்தாப்போலே இவரும் உன்னை அநுபவிக்கையாகிற அபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று சொல்லா நின்றுகொண்டு'' என்ற இவ் வாக்யம் "பெரிய பெருமாள்'' என்றதுக்குக்கு முன்பு அநுஸந்திப்பது. (பெருமாள்போக்யதையிலே) என்றது-திருநாமத்தின் போக்யதைக்குஉபலக்ஷணம்.

அரு;—முதற்பாட்டு. (வாக்குத்தூய்மையித்யாதி) வாக்குத்தூய்மையில்லாதபோது அஶுத்தி ஸித்தமாகையால் அத்தையருளுகிறார் (வாக்குக்கித்

வது - பகவத்ஸந்நிதியிலே அஸத்யம் சொல்லுகையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும், ப்ரயோஜநத்துக்காக பகவத்ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும் - வாக்கு - சொலவு. (மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்) ஶ்ரிய:பதியான வுன்னை என்வாக்குக்கு விஷயமாக்க விளையாநின்றேன், ஆனால் தவிருகிறீரென்ன; (நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது) ரஸநேந்த்ரியமானது ஸர்வரஸமான வுன்னையல்ல

தைக் ‡கணிசிக்கையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும். (க) "பாவியேன் பிழைத்தவாறு." வாக்கு-சொலவு. (மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்) திருநாமம் சொல்லுகைக்கு முடிந்தவதிகாரிகள் பிராட்டியும் நித்யஸூரிகளுமிறே. (க)["பரதனுந்தம்பி" இத்யாதி.] உன்போக்யதைக்குத் தோற்றுப் பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமானார் சொல்லும் பாசுரத்தை, இதரவிஷயங்களின் போக்யதைக்குத்தோற்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணின நாக்காலே சொல்லமாட்டேன், "மாட்டீராகில் தவிரும்" என்ன; (நாக்குநின்னையல்லாலறியாது) ரஸமறிந்தநாக்கு. *ஸர்வரஸனான நின்னையல்லாலறியாது.

யாதி), (பகவத்ஸந்நிதியிலே) என்றது - இவை மூன்றும் அதிக்ரூரமென்று தோன்றுகைக்காக. (கணிசிக்கையும்) என்றது-இச்சித்துக்கேட்கையுமென்றபடி, தூய்மையில்லாமையினாலே உன்நாமம் சொல்லமாட்டேனென்கைக்கு இது அயுக்தமோ, இப்படி சொன்னபேர்தானுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (பாவியேனித்யாதி). தூய்மையில்லாதே திருநாமத்தைச்சொல்லி இப்படிப்பட்ட பாவியேனான நான்பிழைத்தவாறு, தப்புச்செய்த ப்ரகாரமென்று திருமங்கையாழ்வார் அநுஸந்திக்கையாலே அயுக்தமென்று கருத்து. "மாதவர்" என்றும், "கருளக்கொடியான்" என்றும் ஸம்போதிக்கையாலே வாய்க்கொள்ளவதிகாரிகள் அவர்களே, வாக்குத்தூய்மையுண்டாகையாலே, அதில்லாமையாலே நான்வாய்க்கொள்ளமாட்டேனென்கிறாரென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (திருநாமமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (முடிந்த) என்றது-அதிகாரத்துக் கெல்லை நிலமானவென்றபடி. பரதனுமென்றெடுத்த பாசுரத்துக்கு "இரவு நண்பகலும் துதிசெய்ய நின்ற" என்றவளவுக்கும் நோக்கு,(இத்யாதி) என்றதுக்கநந்தரம்"ப்ரகாரேண அவர்களே அதிகாரிகளாகையாலே" என்று கூட்டிக்கொள்வது.

(ரஸமறிந்த) என்றவாக்யத்துக்குப்ராதிகூல்யார்த்தம்சா(வா)பு,ஶப்தோச்சார

இதுமுதல் பூர்வர்கள்வ்யாக்யாநம் (க) திருக்குறு-கஉ. (உ) தி-மொ-உ-ரு-எ.

தறியாது. அது விஷயாதிசமாய்ப்புறம்போனாலும் அறிகிறதில்லை' ஆனால் நீரும் அத்தோடே கூடினீரோவென்ன, (நானதஞ்சுவனென் வசமன்று) நான்ஸ்வதோஷத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சாநின்றேன்; அது ரஸஜ்ஞையாகையாலே மேல்விழாநின்றது. என்வசத்தில் வருகிறதில்லை.

இங்ஙன் சொல்லப்பெறுமோவென்ன, (மூர்க்கித்யாதி). என்

"அத்தால் வரும் குற்றமும் உம்மதன்றோ" என்ன; அது விஷய தோஷம். (க) "அகலகில்லேன்" என்றது மார்வின் குற்றமானாப் போலே. "ஆனால் நீரும் நாக்கோடே கூடிச்சொல்லும்" என்ன; (நான் அதஞ்சுவன்) நாக்கின்தோஷத்தையநுஸந்தித்து நான் அஞ் சாநின்றேன். அது ரஸஜ்ஞமாகையாலே மேல்விழாநின்றது, கர ணியான உம்முடைய வசமாக்கினீரோவென்ன; அது என்வசமன் று. உன்வசம்.

"நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது" என்பது, "நானதஞ்சு வன்" என்பதாகாநின்றீர், இதுமூர்க்கர்சொல்லும் பாசுரமா யிராநின்றதீ! என்ன; (மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவா

னத்தால் வருமாநந்தத்தை யறியும் நாக்கு ஆநந்தமயனானவனுடைய திரு நாமமல்லா லறியாதென்று ப்ராக்ருதார்த்தம். உக்திப்ரத்யுக்தி முகத்தாலே "நான் அது அஞ்சுவன்" என்றதுக்கு அவதாரிகை (அத்தாலித்யாதி),(உம்ம தன்றோவென்ன) என்றதுக்கு-கரணீ நீராகையாலேயென்று கருத்து.(விஷய தோஷம்) என்றது-வாக்குக்கு விஷயமான வுன் வைலக்ஷண்ய மென்றபடி. "நானதஞ்சுவன்" என்றதுக்கு "தூய்மையில்லாமையினாலே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹேதுபூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (நாக்கினித்யாதி), நாக்கான தன்தோஷத்தைக்கண்டஞ்ச வேண்டாவோ வென்னவருளுகிறார் (அதித் யாதி), ரஸத்தையறிந்ததாகையாலே ஆசைமிகுத்துத்தன்தோஷத்தை அநு ஸந்தித்ததல்லவென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை (கரணீத்யாதி), என்வச மென்றத்தோடு "அது" என்றெடுத்தது "நானதஞ்சுவன்" என்றவிடத்திலே அதுவென்றத்தை இங்கந்வயித்துக் கொள்வதென்னும் கருத்தாலே. அங்கே "அது" என்றதுக்கர்த்தமருளிச் செய்யாமையால் இங்ஙன கொள்ளவேணும். "என்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யமருளுகிறார் (உன்வசம்)என்று.

மேலுக்கவதாரிகை (நாக்கித்யாதி), "நானதஞ்சுவன்" என்பதென்று

பாசுரத்தைப்பார்க்கில் மூர்க்கர் சொல்லும் பாசுரம்போலே தோற்றி நீ சீறினாயேயாகிலும். (என் நாவினுக்காற்றேன்) உன்முனிவுக்காற்றலாம்; என் நாவுக்காற்றப்போகாது. என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; (காக்கையித்யாதி), பெரியவர்கள். குற்றமாகக் கொள்ளாதவளவேயன்றிக்கேகுணமாகக்கொள்வர்கள்; காகமானது தனக்கு வேண்டினபடி கூப்பிடவற்றை அறிவுடையார் தங்களுக்கு நன்மைக்கு ஹேதுவென்று கொள்வர்கள். (கட்டுரை) நற்சொல்லு, அப்படி

யேயும்) என்பாசுரத்தைப்பார்த்தால் மூர்க்கர்சொல்லும் பாசுரம் போலே தோற்றி, முனிகைக்கு யோக்யதையுண்டு; ஆகிலும் (என்னாவினுக்காற்றேன்) உன்முனிவுக்கு ஆற்றலாம், என்னாவுக்கு ஆற்றப்போகாது. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யமாகாதோ வென்ன; (காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர்) அறிவுடையார் குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே குணமாகவும் கொள்ளுவர்கள். அது ஓரிடத்தேயிருந்து தனக்குவேண்டினது பிதற்றிப்போகவும், அத்தை அறிவுடையார், "நமக்கு நன்மை சொல்லுகிறது" என்று கொள்ளுவர்களிறே. (கட்டுரை)நற்சொல்லு. அப்படியே நான் வேண்டிற்

"அது" என்றத்தைக்கூட்டி யெடுத்தது பாடபலத்தாலே. (மூர்க்கன்சொல்லும் பாசுரம்) என்றதுக்கு "நாக்குச்சொல்லும், நான்சொல்ல வஞ்சுவன்" என்றவசநத்வயமும் "மாதாமேவந்த்யா" என்னுமாபோலே வ்யாஹதார்த்தமாகையால் அஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையென்று கருத்து. கீழெடுத்த ப்ரதீகத்துக்குத் தாத்பர்யத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு மேலுக்கவதாரிகை (என்பாசுரத்தை யித்யாதி). (போலே தோற்றி) என்றது-என்புத்தி பூர்வகமாக நாக்குச் சொல்லுகையன்றிக்கே அவஶமாகச் சொல்லுகையால் "நாக்குச்சொல்லும் நான் சொல்லவஞ்சுவன்" என்றதுக்கு வ்யாஹதியில்லையென்னும் கருத்தாலே. வ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உன்னித்யாதி). (ஆற்றலாம்) பொறுக்கலாமென்றபடி. (ஆனால்) என்றது - ஆற்றமாட்டீராகிலென்றபடி. அதென்றது - துஷ்டநாக்கு ஸ்துதிக்குமதென்றபடி, (குற்றமாகாத வளவன்றிக்கே) என்றது-குற்றமாகக் கொள்ளாதவளவன்றிக்கே யென்றபடி. (அறிவுடையார்) என்றது- ஶகுநஶாஸ்த்ரஜ்ஞர். காக்கைவாயிலே தீமைக்கு ஸூசகமான சொல்லுண்டாகிலும் இங்கு நற்சொல்லே விவக்ஷிதமென்கிறார் (கட்டுரையித்யாதி), கீழ்த்ருஷ்டாந்தத்

மூ; —

சழக்குநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன் சங்குசக்கரமேந்துகையானே
பிழைப்பராகிலுந் தம்மடியார்சொற் பொறுப்பது பெரியோர்கடனன்றே [து
விழிக்குங்கண்ணிலேனின்கண்மற்றல்லால்வேறொருவரோ டென்மனம்பற்றா
உழைக்கோர்புள்ளிமிகையன்று கண்டாயூழியேழுலகுண்டுமிழ்ந்தானே. (உ)

யே நான் வேண்டிற்றுச்சொன்னத்தையும் குணமாக்கிக் கொள்ள வேணும். நமக்கப்படி செய்யவேண்டுகிறதென்னென்ன. (காரணுகருளக்கொடியானே) உடையவனுகையாலே எல்லாம் பொறுக்கவேணும், இதுக்கு உத்பாதகனானவனல்லேயோ? இல்லாதவற்றை யடையவுண்டாக்குகைக்கும் அபராதக்ஷாமணத்வத்துக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்கும் கொடிக்கட்டியிருக்குமவனல்லேயோ? .... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (சழக்கித்யாதி) உனக்கடிமையான நான் அயோக்யமான நாவாலே சொன்னவித்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(சழக்கித்யாதி) பிறரைமுன்பு ஸ்துதித்துப்போருகையாலே அஶுத்தமான நாவைக்கொண்டு புல்லிதானகவிகளைச் சொ

ன்னத்தையும் குணமாக்கிக் கொள்ளவேணு மென்ன: "நான்கைக்கொள்ள வேண்டுகிறதென்" என்ன; நிரபேக்ஷனுகையாலே யென்கிறார் மேல்—(காரணு) கருளக்கொடியானே) ஜகத்தையுண்டாக்கிற்று அவர்கள் பக்கலிலே ஒருகார்யங் கொள்ளுகைக்கிறே. (க) "விவித்ராதேஹஸம்பத்தி:- விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:" ["வாழ்த்துவார் பலராக" இத்யாதி.] ரக்ஷகத்வத்துக்குக் கொடிக்கட்டியன்றோ கிடக்கிறதென்கிறார் - (காரணுகருளக்கொடியானே) உடையவனுகையாலே எல்லாம் பொறுக்கவேணும். .... (க)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (சழக்கு) பொல்லாங்கு. நாக்குக்கு தோஷமாவது - ஸ்வோத்கர்ஷம் சொல்லுகையும், பகவத்

தால் பலிதத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே காட்டாநின்றுகொண்டு மேலுக்கவதாரிகை யிடுகிறார் (அப்படியேயித்யாதி). காரணுவென்றதுக்குத்தாத்பர்யாந்தரம் (காரணுவித்யாதி). ... ... (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (சழக்கித்யாதி). புன்மை - தோஷமாய், இவர்கவி-லக்ஷணுபேதமாயிருக்க; இப்படி சொல்லக்கூடுமோவென்னவருளு

ன்னேன். சமுக்கு-பொல்லாங்கு. (புன்கவி) உனக்கு அநர்ஹமாயிருக்கை. (சொன்னேன்) நெஞ்சிலே நினைக்கையும் கூட அவத்யமாயிருக்க அதுக்குமேலே சொல்லுவதும் செய்தேன். (சங்கித்யாதி) கையுமாழ்வார்களுமான வழகைப்பேசநான் அர்ஹனோ? வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டினகையில் பூவேந்தினைப்போலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் தரித்தவனே! இப்படி அறிந்துவைத்துச் சொல்லிற்றென்கொண்டென்ன; (பிழைப்பித்யாதி) தப்பச்செய்தார்களாகிலும் அநந்யார்ஹசேஷபூதர் செய்தவற்றைப் பெரியோர்க்குப் பொறுக்கை உசிதமென்று நினைத்துச்சொன்னேன்.

பாகவத ஸந்நிதியிலே அஸத்யஞ்சொல்லுகையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும். (புன்கவிசொன்னேன்) கவிக்குக்குற்றமில்லை, நான் சொல்லுகையாலே குற்றமாகச்சொன்னேன். நெஞ்சாலேநினைக்கையே பிடித்து அவத்யமாயிருக்க; சொல்லுவதுஞ்செய்தேன். (சங்குசக்கரமேந்துகையானே) இப்படி அநுதபிக்கைக்கடி - உன்ஸர்வாதிகத்வம்; அதுக்கு அடையாளமிறே-கையிலேந்தின ஆழ்வார்கள். (பிழைப்பராகிலுமித்யாதி) நம்பெருமையையும் உம்முடைய சிறுமையையும்பார்த்தால், பின்னைச்சொல்லப்பெறுவீரோவென்ன; (பிழைப்பராகிலும்) தப்பச்செய்தார்களேயாகிலும், (தம்மடியார் சொல்) அநந்யார்ஹசேஷபூதர் சொன்னசொல்லாகையாலே பெரியோர்க்குப் பொறுக்கைக்கு உசிதம், அடியாராகையாலும் பொறுக்கவேணும், பெருமையாலும் பொறுக்கவேணும். தாம்பொறுக்கிறோம், நம்மையொழிய ரக்ஷகர் உமக்குப்புறம்பு அற்றிருந்ததோவென்ன;

கிறார் (கவிக்கித்யாதி), நினைத்தேனென்றதே சொன்னேனென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நெஞ்சாலித்யாதி), (நினைக்கையே பிடித்து) என்றது-ஜ்ஞாநேச்சாப்ரயத்நங்கள் மூன்றையும் சொல்லுகிறது. நீர் அநுதபிக்கைக்கு விஷயம் விலக்ஷணமோ வென்னவருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). அதறிந்தபடியெங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (அதுக்கித்யாதி), பிழையென்று தப்பாய், (அத்தைச்செய்தார்களேயாகிலும்) என்றதுக்கு ப்ரஸக்தியைக் காட்டியர்த்தமருளுகிறார் (நம்பெருமையித்யாதி). கடனென்றதினர்த்தம்(உசிதம்)என்றது.

இங்ஙனே செய்யவேண்டுகிறதென்? உமக்குப்புறம்பு விஷயமி ல்லையோவென்ன; (விழிக்குமித்யாதி). உன்னுடைய குளிர்ந்த கடாக்ஷமொழிய வேறு குளிரநோக்குவாரை யுடையேனல்லேன். (வேறித்யாதி)நீகுளிரநோக்காதொழிந்தாலும் வருத்தவுன்னையொ ழிய என்மனஸ்ஸு புறம்புபற்றாது. ஆனால் உம்மைக்கைக்கொள்ளு கை நமக்கவத்யமன்றோவென்ன; (உழைக்கித்யாதி). அது நமக்கவ த்யமாகாது. அபராதஸஹனென்றதுவே உனக்கு நிரூபகமாமெ ன்கிறார். புள்ளிமானுக்கு ஒருபுள்ளியேறி என், குறைந்தென்?; ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற வுனக்கு என்னுடைய வபராதக்ஷாமணம் அவத்யமாகப்புகுகிறதோ; அத வா,"இது உமக்கு அவத்யமன்றோ நாம் பொறுத்தாலும்" என்ன;

(விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்) உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய, வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையே னல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன் நம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய்போக்யருமா யிருப்பாருண்டா பற்றக்குறையில்லையே என்ன; (வேறொருவரோடென்மனம் டமு து) குணக்ருததாஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்ய மாகையாலே, புறம்புபோகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லை யாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாறே நமக்கு அவத்யமாகாதோ வென்ன; (உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய்) புள்ளிமானு க்கு, ஒருபுள்ளி ஏறியென், குறைந்தென்; ஸர்வாத்மாக்களுடைய வும் அபராதங்களைப்பொறுக்கிற வுனக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யகமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்

"நின் கணல்லால் மற்றுவிழிக்கும் கண்ணிலேன்" என்றந்வயித்தர்த்த மருளுகிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). இத்தால் நான்வேறொருவரை ரக்ஷ ராக வெண்ணிப்பற்றினேனல்லே னென்றதாய்த்து. (போக்யருமாய்) என் றது - கவிசொல்லுகைக்கடியான வைலக்ஷண்யத்தைச் சொன்னபடி. (உனக் கவத்யமாகப் புகுகிறதோ) என்றது - பொறுக்கை அவத்யமுமென்று, பொ றுமை அதிஶயமுமன்றென்றபடி. - மேலுக்கவதாரிகை (குற்றவாளரையித் யாதி). ... ... (உ)

(உழைக்கித்யாதி). புள்ளிமானுக்கு ஒருபுள்ளியேறி யென்குறைந்தென்; முன்பேஸாபராதி; அத்தோடே இதுவும்கூட தேவர்க்கு மைக்கு விஷயமாகிற தென்றுமாம். நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோவென்ன; (ஊழியேழித்யாதி) ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கபராதம் பண்ணுதிருப்பாருண்டோ? அத்தைப்பாராதேயன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்துப் புறப்படவிட்டு ரக்ஷித்தது. அப்படி இதுவும் செய்தருளவேணும். .... (உ)

கையன்றோ உனக்குநிரூபகம். "நாம்அப்படிஅங்கீகரித்ததுண்டோ" என்ன; உண்டென்கிறார் - (ஊழியேழுலகுண்டுமிழ்ந்தானே) ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணுதிருப்பாரொருவருண்டோ; அவர்களபராதங்களைப் பாராதேயன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார் (உ)

அவ;— மூன்றாம்பாட்டு. (நன்மைதீமையித்யாதி) "காரணு" என்று - நம்முடைய ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் "வாழ்த்துவார் பலராக" என்றீர், அதுவும் மாகுணும்படியன்றோ நம்முடையபடியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், "கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்" என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

அரு,—மூன்றாம்பாட்டு. (நன்மை) "நன்மைதீமைகளித்யாதி" என்றவநந்தரம் "வ்யாக்க்யாயதே" இதிசேஷம். முதற்பாட்டோடே ஸங்கதியருளுகிறார் (காரணுவித்யாதி). (பலராகவென்றீர்) என்னுமளவுக்கு பலருஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸ்துதிக்கைக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி நீ பண்ணுகையாலே உன்னுலே ஸ்ருஷ்டமான வென்துஷ்டமான நாவும் ஸ்துதிக்கையாகிற வபராதத்தைப் பொறுக்கவேணு மென்று நின்றுரென்று கருத்து, அதுவுமித்யாதிக்கு பலரப்படி ஸ்துதிக்கையும் நமக்கு மாலிந்யாவஹமாம்படி நம்முடைய வைலக்ஷண்யமிருக்கையாலே நாம் அதுக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினோமோ, ஆகையால் உம்முடைய துஷ்டநாவுஸ்துதிக்கையாகிற வபராதம்க்ஷமிக்கையாகிற நிர்பந்தமில்லை யென்று கருத்து. ஒக்குமித்யாதிக்கு உன்வைலக்ஷண்யமப்படிப்பட்டதே, அதில் குறையில்லை. நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணிற்று மங்ஙனேயென்று, ஆகிலும் என்னுடையநாச் செய்யுமபராதம் உனக்கு அவஶ்யம் பொறுக்கவேணும்; உன் விஷயவாஸியான வைஷ்ணவனென்னுமத்தாலேயென்று கருத்து.

௩.—

நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியேன்நாரணனென்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுன்னைப்புள்ளுவம்பேசிப்புகழ்வானன்று கண்டாய்திருமாலே
உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியே னோவாதேநமோநாரணனென்பன் [யே.]
வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும்வன்மைகண்டா

அ:—மூன்றாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) உன்னுடையவடிமைக்கடியேனென்ன; உன்கோயிலில் வாழும் வைஷ்ணவனென்னும் வன்மை யென்கிறார்.

ஸ்வா;—(நன்மையித்யாதி) நான் திருநாமத்தைச்சொல்லுகை அத்தலைக்கு நன்மையாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ? தீமையாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ? அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்குமிறே. (நாரணனென்னுமித்தனையல்லால்) (க) "நல்கத்தானாகாதோ நாரணனை" என்று சொ

வ்யா. (நன்மையித்யாதி) நான் திருநாமம் சொல்லுகை அத்தலைக்கு நன்மையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, தீமையாய்த் தலைகட்டுகிறதோ, அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இத்தலையைப்பார்த்தால் அபராதமாய், அத்தலையைப் பார்த்தால் அபராதஸஹமாயிருக்கும். (நாரணனென்னு மித்தனையல்லால்) (க) "நல்கத்தானாகாதோ, நாரணனைக் கண்டாக்கால்" என்று - அபராத ஸஹத்வத்தைகாட்டும் திருநாமமிறே. ஸம்ஸாரிகள் குற்றங்களைப் பொறுத்து விடமாட்டாதே நிற்கிறவிடமிறே.

இப்படிஸந்தேஹிக்கைக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (இவனையித்யாதி). கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (இத்தலையித்யாதி). இத்தலை - சேதநன், வாக்குத்தூய்மையில்லாத விவனைப்பார்த்தால் அபராதமாமென்று கருத்து. (அத்தலையைப்பார்த்தால்) என்றது - அபராத ஸஹனானவனைப் பார்த்தாலென்றபடி. திருநாமம் அபராத ஸஹமானவழி யெங்ஙனே யென்னும் சங்கையிலே அவனுடைய வபராத ஸஹத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே யென்றத்தைக் காட்டுகிறார் (நல்கவித்யாதி). இப்பாசுரத்தில்தான் நாராயணபதம்அபராத ஸஹத்வத்தைக் காட்டும் ப்ரகாரம் எங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (ஸம்ஸாரிகளித்யாதி). நாரங்களை அயநமாகவுடைய வனென்னும் பஹுவ்ரீஹி

(க) தி-வாய்-௧-௪-௫,

ல்லுகிறபடியே இந்நாராயணபதத்துக்கு அபராத ஸஹத்வம் அர்த்தமாகிறது - அபராதங்களைப் பொறுக்கையைத் திருநாமமாக வுடையவனேயென்னுமதொழிய. (புன்மையித்யாதி) தண்மையாலே ஸர்வாதிகனான வுன்னைக்ருத்ரிமம் சொல்லிப்புகழுமவனல்லேன். (திருமாலே) பிராட்டி முன்னாக விழிந்தவெனக்கு அபராதத்துக்கு அஞ்சவேணுமோ ?

(புன்மையால்) தண்மையாலே, (உன்னை) ஸர்வாதிகனான வுன்னை, (புள்ளுருவம்பேசி) க்ருத்ரிமம்சொல்லி. *என்கொள்வனுன்னை விட்டென்னும் வாசகங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன். புன்மை-ப்ரயோஜநத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகை. (க) "பெருமக்கள்" என்று (உ) - *பேராளன் பேரோதும் பெரியோரே (ங)" மாசூணுவான் கோலத்தமரர்கோன்." (திருமாலே) (ச) " மைதிலியும் துதிசெய்ய நின்ற" என்று - ஸ்தோத்

யாலே அந்தர்யாமித்வம் தோன்றுகையால் அது அபராதங்களைப் பொறுவிடில் கூடாமையால் பொறுதவிடம் அந்தர்யாமித்வமாய் அர்த்தாத்நாராயணபதம் அபராத ஸஹத்வத்தைக்காட்டுமென்று திருவுள்ளம்.

"புகழ்வானன்றுகண்டாய்" என்றதுக்கு ப்பாசுரமுகேந ஸப்தார்த்தமருளுகிறார் (என்கொள்வனித்யாதி). அதாவது - "வன்கள்வனேன்" என்கிறபடியே, அங்குக்கபடமாகச்சொன்னேனென்னுமாபோலே இங்கொருப்ரயோஜநத்தை ஆசைப்பட்டுக் கபடமாகச்சொல்லுகிறேனல்லேன்; பகவல்லாபத்தை யாசைப்பட்டிருந்த நான் ஸத்தை குலையாமைக்குத் திருநாமத்தைச் சொன்னேனென்கை. புன்மைக்குப்ரதிகோடியையும் காட்டாநின்று கொண்டு விவரிக்கிறார் (புன்மையித்யாதி). பகவத்பரராயிருக்குமவர்கள் ஸத்தாஸித்த்யர்த்தமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுவர்களோ வென்னவருளுகிறார் (பெருமக்களித்யாதி). எமக்கும் பெருமக்கள் "என்று சொல்லவல்லபகவத்பரர் பேராளன்பேரோதும் பெரியோர்" என்று திருமங்கை மன்னன் சொன்னவர்களும் அபி (ஸி)ந்தரென்று திருவுள்ளம். ப்ரயோஜநாந்தரபரர் அவனை ஸ்துதிப்பர்களாகில் அது அவ ய மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (மாசூணவித்யாதி). (திருமாலே) என்று இவ்விடத்தில் ஸம்போதிக்கைக்கு ப்ரயோஜநோக்தி முகேநதாத்பர்யமருளுகிறார் (மைதிலியுமித்யாதி வாக்யத் வயத்தா

(க) தி-வாய்-ங-எ-ரு. (உ)திருவாய்-எ-௮-ச. (ங)தி-வாய்-ங-க அ. திருவாய்-உ-ங-எ.

(உன்னுமாறித்யாதி)ஸாஸ்த்ரோக்தமானக்ரமத்திலே உன்னை அநவரதபாவனை பண்ணவறிகிறிலேன். (ஓவாதித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநனுகையாலே ஓநாளுமிடைவிடாதே திருமந்த்ரத்தை

ரத்துக்கு அதிகாரி பிராட்டிபிறே. ப்ரீதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லுமவளிறே. (க) "தன்னாகத் திருமங்கை" என்று - அவனுக்கு அநுபவம் ஸத்தாஸித்தியானாப்போலே, எனக்கும் திருநாமஞ்சொல்லுகை ஸத்தாஸித்தி. அன்றிக்கே, ஸர்வாதிகத்வம்; (உ) "வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும்செல்வன்." ப்ரயோஜநத்தோடே சொல்லில் பகவந்மந்த்ரங்களும் கழியுண்கிறதிறே.

இதரபலங்களைவிட்டு மோக்ஷத்துக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்பாரும் என்ன; (உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியேன்) ஸாஸ்த்ரோக்தமான நிரந்தர ஸ்ம்ருதிபண்ண வறியேன். (ஓவாதே நமோ

லே). இத்தால் பிராட்டிபோலவார் அதிகாரிகளொழிய நான் அதிகாரியல்லேனென்று கருத்து. நீர் அதிகாரியாகாவிடில் திருநாமத்தைச் சொல்லுவானென்னென்கிற ஸங்கையிலே த்ருஷ்டாந்த பூர்வகம் பரிஹாரமருளுகிறார் (தன்னாகவித்யாதி). அன்றிக்கே திருமாலே யென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த மென்று தாத்பர்யாந்தரமாகவுமாம். (தன்னாக) தானுளாக. "தங்கிய சீர்மார்பர்க்கு" என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். திருமாலே என்றதுக்கு இன்னமொருதாத்பர்யம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (ஸர்வாதிகனை நான் ஸ்துதிக்கைக்கர்ஹனல்லேன்)என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (வானவரித்யாதி). "வானவர் சிந்தையுள்வைத்துச் சொல்லும் செல்வனைச்சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன் என்னுமளவுங் கண்டுகொள்வது. நீர் ஸத்தை குலையாமைக்குத்திருநாமம் சொன்னேனென்னு மதுக்கு அடையாளமென்னென்ன வருளுகிறார் (ப்ரயோஜநேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை - (இதரேத்யாதி). இத்தால் ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகாவிட்டால் மோக்ஷத்துக்குஸாதநாங்கமாகச்சொல்லுமென்றதாய்த்து. (விட்டு) என்றவநந்தரம் "இருக்கிறீர்" என்று சேஷம். "உன்னையுன்னுமாறு-நினைக்கும் ப்ரகாரமொன்றுமறியேன்" என்று ஸப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஸாஸ்த்ரேத்யாதி). ஸாதநமானபக்தியை யறியாமையால் ததங்கமாகச் சொல்லமாட்டேனென்று கருத்து. ஓவாதே யென்றதுக்கு வ்யாவர்த்

(க)நா-தி-அ-ச. (உ) தி-வாய்-க ௧௦-எ.

அர்த்த ஸஹிதமாகவநுஸந்திப்பன். வன்மையாவது-எனக்குப(ஃப)லமாகவுள்ளது(உன்கோயிலிலித்யாதி) உன் எல்லைக்குள்ளே வர்த்திக்கிறேனென்னும் ப(ஃப)லமிறே எனக்குள்ளது. (௧) "ஹவஷிஷயவாஸிநः - பவத்விஷயவாஸிநः" என்னக்கடவதிறே. பகவதபிமாநமுள்ளதேசத்திலே வர்த்திக்கையிறே இவ்வாத்மாவுக்குத்தஞ்சம். (௩)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (நெடுமையித்யாதி) அத்தேசவாஸத்தாலே தமக்குண்டான அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணனென்பன்) ப்ரயோஜநம் பெற்றவாறே குலையும் ஐஸ்வர்யகாமர்க்கு; அங்கி கைப்பட்டவாறே குலையும் உபாஸகர்க்கு; இதுதானே ப்ரயோஜநமாகையாலே, ப்ரபந்நர்க்குக் குலையாது. (ஓவாதே) இதுமாறில் எனக்கு ஸத்தை குலையும். "சொல்லாத போது ஸத்தை குலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்பதாகாநின்றீர், நல்லவன்மையாயிருந்ததீ! "என்ன;" அவ்வன்மைக்குக்குறையென்" என்கிறார்மேல் (உன்கோயிலிலித்யாதி) வன்மை - மிடுக்கு. "கோயிலில்வாழும்" என்று - புறம்புள்ள அபிமாநம் குலைகையாலும், தாம் அநந்யப்ரயோஜநராகையாலும், இவருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி. (கோயிலில்வாழும்) (௧) "ஹவத்விஷயவாஸிநः - பவத்விஷயவாஸிநः" (௨) "இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணே" என்று-பகவதபிமாநமுள்ள தேசத்தே கிடக்கையிறே தங்களுக்குப் பேறாக நினைத்திருப்பது.¶ உன்னல்-நினைத்தல். (௩)

அவ.—நான்காம்பாட்டு. (நெடுமை) கீழ்ப்பாட்டிலே "புன்மையாலுன்னைப்புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்றுகண்டாய்" என்ற

த்யபூர்வகம் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (ப்ரயோஜநமித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (அங்கி) என்றது - ஸாதநபக்தியை. ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகில் நடுவே விடவொண்ணாதோ வென்னப்ரதீகக்ரஹணபூர்வகம் ஹேதுவருளுகிறார் (ஓவாதேயித்யாதி). அவத்யமென்ற வநந்தரம் "அத்தைப்பொறுக்கவேணும்" என்று சேஷம். (நல்லவன்மையாயிருந்தது) என்றது - நல்ல மிடுக்குடையவன் வார்த்தையாயிராநின்றதென்றபடி. ... ... (௩)

---

(௧) ஸ்ரீரா-ஆ.

மூ.—

நெடுமையா லுலகேழுமளந்தாய் நின்மலா நெடியாயடியேனைக்
குடிமைகொள்வதற் கையுறவேண்டா கூறைசோறிவைவேண்டுவதில்லை
அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே யங்கங்கே யவைபோதருங்கண்டாய்
கொடுமைக்கஞ்சனைக்கொன்றுநின்றாதைகோத்தவன்றளைகோள்விடுத்தானே

ஸ்வா;—(நெடுமையாலித்யாதி) ஏகரூபமானவடிவை அபரிச்சேத்யமாக்கிவ்யாபித்து ஸர்வலோகங்களையு மளந்துகொண்டவனே!

தம்முடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை மேலிரண்டுபாட்டாலேயருளிச்செய்கிறார். கீழே - ப்ராப்தியையும் ரக்ஷகத்வத்தையுஞ் சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் - அநந்யப்ரயோஜநத்வம் சொல்லுகிறது

வ்யா—(நெடுமை யுலகேழுமளந்தாய்) அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனைப்போலே, அளக்கைக்கு நெடியனானபடி. (க) ["ஓங்கி

அரு;— நாலாம்பாட்டு. (நெடுமை) "புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம் பேசிப்புகழ்வானன்று கண்டாய்" என்ற தம்முடைய வநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை யென்றது - "ப்ரயோஜநாந்தரபரதையாகிற புன்மையாலே யுன்னைக்ருத்ரிமஸ்தோத்ரம் பண்ணுவனன்றுகாண்" என்றத்தாலே உன்னுடைய விஷயத்தில் கைங்கர்யமே வேண்டுவன் என்று தோன்றுகையால் அவ்விடத்தில் அர்த்தஸித்தமாகச்சொல்லப்பட்ட வநந்ய ப்ரயோஜநத்தை யென்றபடி. (ப்ராப்தியையும்) என்றது - காரணவென்றத்தைப்பற்ற. (ரக்ஷகத்வம்) என்றது. "விழிக்கும் கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்" என்றத்தைப்பற்ற. (இப்பாட்டு) என்றது- இப்பாட்டுக்களென்றாய், மூன்று பாட்டையும் சொல்லுகிறது. இத்தால் முதல் மூன்று பாட்டுக்கும் ஸங்கதி காட்டிக்கொண்டு மூன்றாம்பாட்டை விவரிக்கிறதாக ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து. அன்றிக்கே (ப்ராப்தியையும்) என்றது - "கோயில் வாழும்வைட்டணவன்" என்றத்தைப் பற்ற. "ஓவாதேநமோ நாரணாவென்பன்" என்றத்தாலேஅபராதஸஹத்வம் சொல்லுகையால் ரக்ஷகத்வம் அர்த்தஸித்தமென்னுமத்தைப்பற்ற (ரக்ஷகத்தையும்) என்றது. ஆக இப்போது கீழ்பாட்டுக்குப்ரதாநப்ரதிபாத்யம் ப்ராப்தி ரக்ஷகத்வங்களாய், அந்தரங்கஷதானும் கைங்கர்யப்ரதாநமே, வேறொன்றன்று என்று தம்முடைய ப்ரயோஜநத்வத்தை இப்பாட்டுச் சொல்லுகிறதென்று கீழ்பாட்டோடுதானே ஸங்கத்யந்தரமருளிச் செய்கிறாராகவுமாம்.

"நெடுமையால்" என்றதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (அபேக்ஷிக்கைக்கித்யாதி), நெடுமையில்லாவிடில் ஏழுலகை ஒருகாலாலே அளக்கக்கூடாதென்று

(க) திருப்பாவை-௩.

(நின்மலா) ஸ்வப்ரயோஜநராஹித்யத்தால் வந்தநைர்மல்யம்· (நெடி யாய்) அநாஶ்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாமையால் வந்த அபரிச்சே த்யதையைச் சொல்லுகிறது. (அடியேனித்யாதி) உனக்கு அநந் யார்ஹனாகையாலே அநந்யப்ரயோஜனனான வென்னை ஸ்வரூபாநு ரூபமான வ்ருத்தியைக்கொண்டருளுகைக்கு ஸங்கேஹிக்கவேண் டா, நான் அநந்யப்ரயோஜநனென்ன; அது எங்ஙனே கூடும்படி,

---

யுலகளந்த்'' இத்யாதி] ஏகரூபமான வடிவையிறே பரிணமிக்கப் பண்ணிற்றும், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும்· நெடு மையான திருவடிகளைக் கொண்டல்லகாணும் அளந்தது, நெடுமை யால். (நின்மலா) பரப்ரயோஜநமாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன விர ண்டு தோஷமுமில்லை. (நெடியாய்) இந்நிலையிலே அநாஶ்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதே ஆஶ்ரிதர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும்· (க) [அம ரர்க்கரியானைத் தமர்கட்கெளியானை] ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அரியனாய், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு எளியனாயிருக்கும், (அடியேனை) மஹாபலியைப்போலே ஔதார்ய மாசைப்பட்டவனல்ல, இந்த்ர

கருத்து. வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (ஏகரூபமான வித்யாதி). (பண்ணியும்) என்றது - பண்ணினது மென்றபடி. (கையைக்கொண்டு) என்றது. கையை க்கொண்டிறே என்றபடி. நெட்டயத்தாலென்னாதே நெடுமையாலென்னக் கூடுமோவென்ன, இத்தைப்பரிஹரியாநின்றுகொண்டு ஈடுபடுகிறார் (நெடு மையானவித்யாதி). திருவடிகள் முன்னுமிருக்க அளக்கக்கூடாமையால் நெடுமையே ப்ரதாநகாரணமென்று கருத்து. (கீழ்ச்சொன்னவிரண்டும்) என் றது - ஏகரூபமானவடிவைப்பரிணமிப்பிக்கையும் யாசகத்வமும். இவ்விரண்டு க்கும் தோஷத்வமில்லையென்று கருத்து, நெடுமையாலென்று சொன்ன போதே நெடியவ னென்றது - ஸித்தமாயிருக்க, மீளவும் நெடியா யென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இந்நிலையிலேயித்யாதி). இத்தால் ‘‘நெடியாய்’’என்றது-பெரியோனென்றதாய், இவ்வாகாரங்களுண்டானவனெ ன்று கருத்து. எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் (ப்ரயோஜநேத்யாதி) அடிமை கொள்கைக்கு ஸம்ஶயிக்கவேண்டாவென்கைக்குஹேது அடியேனையென்றது எனுமிடம் தோன்றவ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார்(மஹாபலியித்

(க) தி-வாய்-கo-ரு-கூ.

தேஹயாத்ரை உமக்கு வேண்டாவோவென்ன;- (கூறைசோறித்யாதி) நான் அந்நபாநாதிகளால் தரிக்குமவனல்லேன்; கைங்கர்யைகதாரகன் நான்.

ஶேஷபூதனுக்கு ஶேஷவ்ருத்தியே தாரகாதிகளிருக்குமிறை. தேஹாதிவிலக்ஷணனுகையாலே ஶப்தாதிகள் தாரகங்களாகாது.

னைப்போலே த்ரைலோக்யமாசைப்பட்டவனல்ல, என் ஸ்வரூபம் ஸபலமாக்கவமையும் (குடிமை) அடிமைகொள்வதற்கு. என்ஸ்வரூபாநுரூபமான சேஷவ்ருத்தியைக் கைக்கொண்டருளவேணும். கொள்ளுமிடத்தில் (ஐயுறவேண்டா) "ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸ்வப்ரயோஜநமு முண்டென்று ஸங்கேஹிக்கவேண்டா, நான் அநந்யப்ரயோஜநன்" என்ன; நீர் அநந்யப்ரயோஜநரானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்ததாகில், அந்நபாநாதிகள் தாரகமாயிரா நின்றதாகிலென்ன; (கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை. நான் ராஜகுலம் புகுகையாலே, எனக்கு, அவ்வவ கைங்கர்யரஸத்துக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களுமுண்டு.

தன் ஸ்வரூபத்தை யாதொன்றாக நினைத்தான், அதுக்கீடாக விறே தாரக போஷகாதிகளிருப்பது. தேஹாதிவிலக்ஷணனுகையாலே ஶப்தாதிகள் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, பரதந்த்ரனுகை

யாதி) மேல்பதத்தைக்கடாக்ஷித்து (ஸபலமாக்கவமையும்) என்றது. (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்றது - மஹாபலியின் ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற. (ஸ்வப்ரயோஜநம்) என்றது - த்ரைலோக்யத்தைக்கொண்ட விந்த்ரன் ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற. கீழ்பதத்தால் பலித்த தாத்பர்யத்தைப் பிரிகையாகக்கொண்டு மேலுக்கவதாரிகை யருளுகிறுர் (நாநித்யாதி)

"அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே யங்கங்கேயவைபோதருங்கண்டாய், ஆகையாலே கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அடிமையென்னுமித்யாதிக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறுர் (நான்ராஜகுலேத்யாதி) அங்கங்கே யென்றதினர்த்தம் (அவ்வோகைங்கர்யரஸத்துக்குள்ளே) என்றது. (அவை) என்றது - கூறைசோறுகளைப் பராமர்ஶிக்கிறதாய், அத்தால் பலிதார்த்தம் (எல்லாரஸங்களும்) என்றது. ரஸம் - ஆநந்தம். விஷயாநுபவாதிகளே நாட்டார் புருஷார்த்தங்களாக விரும்ப, இவர் கைங்கர்யத்தையே புருஷார்த்தமென்கிறபடி யெங்ஙனே யென்னவருளுகிறுர் (தேஹாதீத்யாதி), "ஸ்வரூபவிச்சேதம் புருஷார்த்தமென்று மாயாவாதிபக்ஷத்தை

பரதந்த்ரனாகையாலே ஸ்வாநுபவமுமன்று. ஸ்வரூபம்நித்யமாகை யாலே ஸ்வரூபோச்சேதமும் நித்யஜ்ஞாநாதி குணகத்வாத் குணவிநாசமுமன்று. புருஷார்த்தமன்றென்றதாய்த்து. ஆனால் நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (அடிமையித்யாதி) உனக்குசேஷபூதனென்கிற ராஜகுலத்தாலே அந்த வந்தக்கைங்கர் யங்களே எனக்கு தாரகாதி ஸகல புருஷார்த்தங்களு மாகையால்.

யாலே ஸ்வாநுபவம் புருஷார்த்தமாகமாட்டாது, ஸ்வரூபம் நித்ய மாகையாலே ஸ்வரூபவிச்சேதம் புருஷார்த்தமாகமாட்டாது, நித்ய ஜ்ஞாநகுணனாகையாலே குணநாசம்புருஷார்த்தமாகமாட்டாது. இனிசேஷ பூதனுக்கு சேஷவ்ருத்தியே புருஷார்த்தமென்கிறார்: "ஆனால் நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்" என்ன. அவற் றின் ஸங்கங்களையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும்போக்கவேணு மென்கிறார் மேல், இரண்டுக்கும் இரண்டு த்ருஷ்டாந்தம். (கொடு மைக் கஞ்சனைக்கொன்று) * மக்களாறுவரைக் கல்லிடைமோதின க்ரூராத்மாவைக் கொன்றாற் போலே அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். (நின்தாதை) தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன் றினாப்போலே அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்கியருளவே ணும். இவ்விடத்தில், கர்மங்களாவன — அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளாலே கட்டுண்டிறே ப்ரக்ருதி கிடக்கிறது, அத்தை விடுவித்

ச்சொல்லுகிறது. ஜீவபரருக்கு ஐக்யம் சொல்லுகையாலே ஸுகதுக்கங்களி ன்றிக்கே பாஷாணவத்மோக்ஷமாகையாலேநையாயிக மதரீத்யா (குணவிநாசமு மே புருஷார்த்தம்) என்றது. மேலுக்கவதாரிகை (ஆனாலித்யாதி) அவற்றிலெ ன்றது கூறைசோறு முதலான த்ருஷ்டப்ரயோஜநங்களிலென்றபடி. (இர ண்டும்) என்றது - கொடுமைக்கஞ்சனைக்கொல்லுகையும், தளைவிடுக்கையுமெ ன்றபடி. "நின் - தன்னுடைய, தாதை - தமப்பனுடைய, கோத்த - காலிலே யிட்ட, வன் - வலியதான, தளை - விலங்கினுடைய, கோள் - மிடுக்கை, விடுத் தானே - விடுத்தவனே" என்று ப்ரபந்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் சொல்லாநின்றுகொண்டு தளைத்ருஷ்டாந்தமானபடியையுமுபபாதிக்கிறார் (தந்தைகாலிலித்யாதி). (அதுக்கு) அந்தஸங்கத்துக்கு. (கர்மங்களாவன) என் றவநந்தரம் "அவித்யாதிகள்" என்று சேஷம் கூட்டுவது. அவை த்ருஷ் டாந்தமானமைக்கு ஸாத்ருஸ்யத்தை உபபாதிக்கிறார், (அவித்யேத்யாதி) (இறே) என்றவநந்தரம் "சேதநஸ்வரூபத்தில்" என்று கூட்டுவது. (கிடக்கி

(க) "நின்னையேதான்வேண்டியித்யாதி" (கொடுமையித்யாதி) அக்கைங்கர்யவிரோதிகளான இதரபுருஷார்த்தங்களில்ஸங்கங்களையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும் க்ரூரனான கம்ஸனை நிரஸித்து உனக்குப்பிதாவான ஸ்ரீவாஸுதேவர் காலில் வலிய விலங்கை வெட்டிவிட்டாப்போலே போக்கியருளவேணுமென்கிறார். .... (௪)

துத்தந்தருளவேணுமென்கிறார். (கூறைசோறிவைவேண்டுவதில்லை) ஆசைப்படுவதில்லை யென்னுதல் உன்னை அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்னுதல். நீர் ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பது மேதென்னில்; * அடிமையென்னுமக்கோயின்மையே ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பதுமென்னுதல். (கோயின்மை) வேண்டப்பாடு; புருஷார்த்தம். (அங்கங்கே; கூறைசோறிவை - போதரும்) (அங்கங்கே) எங்கேயிருக்கிலென்-தேவமநுஷ்யாதிஜந்மங்தோறு மென்றுமாம். "அடிமை-போதரும்" என்று-யதாந்வயந்தானே பொருளாகவுமாம். (க)"நின்னையேதான் வேண்டி" இத்யாதி. ... (௪

றது) ஸம்ஶ்லேஷித்திருக்கிறது யோஜநாந்தரம் சொல்லுகைக்காக ப்ரதீகக்ரஹணம் (கூறையித்யாதி). (வேண்டப்பாடு) அதிசயம், அந்வயம் காட்டுகிறார் (அங்கித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் "அங்கங்கே கூறுசோறிவைபோதரும், அவை அடிமை யென்னுமக்கோயின்மையாலே வேண்டுவதில்லை" என்றந்வயம் கண்டுகொள்வது. (அங்கங்கே) என்றதுக்கு தேசபரமாகவும் ஜந்மாத்யவஸ்த்தாபரமாகவும் இரண்டர்த்தமருளுகிறார் (எங்கேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) அவையென்றதுக்கு - ஸர்வவித கைங்கர்யம் அர்த்தமாய், யோஜநாந்தரமருளுகிறார் (அடிமையித்யாதி) (யதாந்வயந்தானே) என்றது - கைங்கர்யரஸத்துக்குள்ளே கூறைசோறிவற்றால் வரும்ரஸமுண்டென்று முன்சொன்ன யோஜனையில் "அவை" என்றதுக்கு "போதரும்" என்றத்தோடந்வயமாகையாலே அதுதானே இங்குமென்றபடி. (௪)

(க) பெருமாள்திரு-௬.

மூ.— [யெல்லாம்
தோட்டமில்லவ ளாத்தொழுவோடைத் துடவையுங்கிணறு மிவை
வாட்டமின்றியுன்பொன்னடிக் கீழேவளைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்
நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது நச்சுவார்பலர்கேழலொன்றாகிக்
கோட்டுமண்கொண்ட கொள்கையினானே குஞ்சரம்வீழக் கொம்
பொசித்தானே.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தோட்டமித்யாதி) எனக்குக்ருஹ க்ஷேத்ராதிகளான ஸர்வைஶ்வர்யங்களும் உன் திருவடிகளே யென் கிறார்.

ஸ்வா;—(தோட்டம்) ஸஸ்யங்களுக்கு க்ருஷிபண்ணுமிடம். (இல்லவள்) க்ருஹிணி. (ஆ) பசு. (தொழு) பசு நிற்கும் ப்ரதேசம். (ஓடை) குளம். (துடவை) விளைநிலம். (கிணறு) தூரவு. (இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி) இவையொன்றும் குறையாமல்.

அவ.—ஐந்தாம்பாட்டு. (தோட்டமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- "கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை" என்று - தாரகபதார்த்தம் கைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார்; இப்பாட்டில்-போஷக போக்யங்களும் உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்கிறார்.

வ்யா;—(தோட்டம்) கார்ஹஸ்த்யதர்ம மநுஷ்டிக்கைக்காக க்ருஷிபண்ணும் தோட்டம். (இல்லவள்) க்ருஹிணி. (ஆ.) பசு. (தொழு) பசு நிற்கிற ப்ரதேசம். (ஓடை) குளம். (துடவை) விளைநிலம். விளைநிலத்துக்கு ஹேதுவிறே குளம். (கிணறும்) தோட்டத்துக் குறுப்பாகக் கிணறும். (இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தோட்டமிவித்யாதி) "இல்லவள்" என்றத்தையும் "ஆ" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து (போஷகபோக்யமும்) என்றது

ஆனால் தோட்டம் முதலானவற்றை இப்படிச்சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (கார்ஹஸ்த்யேத்யாதி). கார்ஹஸ்த்யதர்மமாவது - தனக்கு போஷகபோக்யங்களை ஸம்பாதிக்கை. "தோட்டம்" என்றது - துடவைக்கு முபலக்ஷணம். இத்தால் இப்பாட்டில் போஷகபோக்யங்களுக்கு சேஷமாக தோட்டத்தையும் துடவையையும் தொழுவையும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆனால் குளத்தையும் கிணற்றையும் சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார்.

(உன் பொன்னடிக் கீழே வளைப்ப வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்
இனி உமக்கு ஒரு குறையில்லையேயென்ன; ஒரு குறையுண்டு;
அதேதென்ன;

(நாட்டுமானிடத்தோ டெனக்கரிது) உன்னையொழியப் புறம்
பே தாரக போஷக போக்யங்களாயிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம்
எனக்கு துஸ்ஸஹம், இத்தை ஆசைப்படுவார் பலருண்டாயிருந்தது
(கேழலித்யாதி) ஸர்வலோகங்களும் ப்ரளயத்திலே அகப்படக்
கொம்பிலே கோத்தெடுத்து யதாஸ்தாநத்திலே வைத்து ரக்ஷிக்
கையை ஸ்வபாவமாக வுடையவனே: (குஞ்சரமித்யாதி) குவலயாபீ
டத்தை விழவிட்டு அதின் கொம்பை முறித்தவனே: அப்படியே

இவற்றிலொன்றும் குறையாமல். (உன்பொன்னடிக்கீழே) நிரதிசய
யபோக்யமான உன் திருவடிகளிலே, இவற்றிலொன்றும் குறையா
மல் திரள, வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் – என்னெஞ்சாலே வளைத்
துக்கொண்டிருந்தேன். (அகம்) நான். வகுத்து – பிரித்து,

இனி உமக்கொரு குறையில்லையே யென்ன; ஒரு குறையுண்டு
(நாட்டு மானிடத்தோடெனக்கரிது) உன்னையொழியப் புறம்பேதா
ரகபோஷக போக்யங்களா யிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம் என
க்கு துஸ்ஸஹம்; இத்தை ஆசைப்படுவார் பலர். (கேழலொன்று
கிக் கோட்டுமண்கொண்ட) ஸர்வலோகங்களும் ப்ரளயத்திலே அக
ப்பட * ஊன்றியிடந்தெடுத்து "தானத்தே வைத்தானால்" என்கிற
படியே ஸ்வஸ்தானத்திலே வைத்தானென்கை. (கொள்கையினான்)
இதுதானே ஸ்வபாவமானவனென்கை. (குஞ்சரமித்யாதி), குவலா
யபீடத்தை நிரஸ்தமாம்படி கொம்பை யொசித்தவனே. இத்தால்

விளக்கிலத்துக்கித்யாதி வாட்டமாவது – வெய்யில்காற்று முதலானவற்றால்
வரும் பல்லவாதிகளுடைய விகாரமாகையால் அதுதோட்டம் முதலானவற்றி
லெல்லாம் அந்வயமாகையாலேலக்ஷணயா அர்த்தமருளுகிறார் இவற்றிலித்யாதி
அகம் உன் பொன்னடிக்கீழே வாட்டமின்றி இவையெல்லாம் வளைப்புவகு
த்துக்கொண்டிருந்தேன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி உன்னித்யாதிக்கர்
த்தமருளுகிறார் நிரதிசயேத்யாதி எல்லாமென்றதினர்த்தம் திரள என்
றது வளைப்புவகுத்த ப்ரகாரத்தை யருளுகிறார் நெஞ்சாலே யித்யாதி

மேலுக்கவதாரிகை இனி இத்யாதி மானிடத்தோடு என்றவநந்தரம்
"இருக்கை" என்றத்த்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார்
உன்னையித்யாதி "நச்சுவார்பலர்" என்றதுக்கு அர்த்தமருளுகிறார் இத்தை

மூ;—
கண்ணாநான்முகனைப்படைத்தானே காரணாகரியாயடியேனான்
உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை யோவாதேநமோநாரணாவென்
றெண்ணாநாளுமிருக்கெசுர்ச்சாமவேதநாண்மலர்கொண்டுனபாதம்
நண்ணாநாளவைதத்துறுமாகிலன்றெனக்கவைபட்டினிநாளே. (ரு)

யென்னுடைய ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை யறுத்து உன் திருவடிகளை
த்தந்தருளவேணும். (ரு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (கண்ணாவித்யாதி) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த
ம்கிடக்க தாரகாதிகளெல்லாம் அங்பாநாதிகளாக வேண்டாவோ
வென்ன அவற்றில் தமக்கு அபேக்ஷை யில்லாமையை யருளிச்செ
ய்கிறார்.

ஸ்வா;—(கண்ணா) க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ஸுலபனானவ
னே: (நான்முகனைப் படைத்தானே) ப்ரஹ்மாவைத் திருநாபியிலே

பவித்தது-ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் நின்றுமெடுத்து, ஸ்வஸ்தானமான
உன் திருவடிகளிலே வைத்து, அதுக்கு விரோதியான கர்மங்களை
க்கழித்துத் தரவேணுமென்கிறார். ... . (ரு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. கண்ணாவித்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் -
தாரகாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடிகளே என்றார்; ப்ரக்ருதி
கிடக்க அது செய்யப்போமோவென்ன; அதில் தமக்கு அந்வய
மில்லாதபடியை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(கண்ணா) க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்துத் தண்ணிய
ரோடே நின்றான்" என்னும்படி ஸுலபனானவனே. (நான்முகனை

யித்யாதி இத்தை என்றது - துஸ்ஸஹமான ஸஹவாஸத்தை யென்றபடி.
அத்விதீயமானகேழலாய், கோட்டிலே - எயிற்றிலே, மண்கொள்ளுகையேஸ்
பாவமாக வுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார்
ஸர்வலோகங்களுமித்யாதி ஸர்வலோகங்களும் என்றது - பூமிமுதலான
கீழ்லோகங்களுமென்றபடி எடுத்து என்றது ஸ்வவாக்யம், வீழவென்றதி
னர்த்தம் நிரஸ்தமாம்படி என்றது, கேழலொன்றாயித்யாதி இரண்டு ஸம்
போதநங்களுக்கும் ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டாநின்றுகொண்டு தாத்பர்ய
மருளுகிறார் இத்தாலித்யாதி என்கிறார் என்றவநந்தரம் " என்னுமர்த்தம் "
என்றுசேஷம் ... ... (ரு)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (கண்ணாவித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டோடு மிப்
பாட்டுக்கு ஸங்காஸமாதாந ரூபேண ஸங்கதியருளுகிறார் (கீழித்யாதி), கீழ்ப்

ஸ்ருஷ்டித்தவன் கிடீர் இப்படி ஸுலபனானென்கை. (காரணா) ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்னுண்டான ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. (கரியாய்) காரணத்வ நிபந்தநமான உபகாரமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதபடியான திருமேனியென்கை. "காரணா நான்முகனைப்படைத்தானே கண்ணா கரியாய்" என்றந்வயம் அத்தலையிருந்தபடி இது. (அடியேனித்யாதி) உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான் வந்தேறியான தேஹம் கிடந்ததேயாகிலும் அந்நபாநாதிகள் ஜீவியாதபோது ஸுகாதிகளுண்டாகாது,

ஆனால் உமக்கு எதிலபேக்ஷையென்ன; (ஓவாதித்யாதி). மாறு

ப்படைத்தானே) இப்படி ஸுலபனானவன் தானாரென்னில்; ப்ரஹ்மாவைத் திருவுந்தியிலே ஸ்ருஷ்ட்டித்தவன். (காரணா)ப்ரஹ்மாவுக்குமுன்புண்டான ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணினவனே(கரியாய்) காரணத்வமும் ஸௌலப்யமுமன்றிக்கே, துர்லபனானாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. "காரணா - நான்முகனைப்படைத்தானே கண்ணா - கரியாய்" என்றந்வயம். இது என்ஸ்வரூபம், உம்முடையஸ்வரூப மிருந்தபடி யென்னென்ன; (அடியேன் நான்) உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான். ஆனாலும் தேஹங்கிடைக்கையினாலே இதுக்குதாரகமென்னென்னில்; (உண்ணாநாள்பசியாவதொன்றில்லை) பசிப்பதேப்போதோவென்னில்; (ஓவாதே)மாறாதே (நமோ

பாட்டில்) என்றது-கீழிரண்டு பாட்டிலென்றபடி, (அது செய்யப்போமோ) என்றதுக்கு பசியென்னும் ஶத்ருவிருக்கையாலே திருவடிகளே தாரகாதிகளென்னக்கூடுமோவென்று கருத்து, (தண்ணியர்) நிக்ருஷ்டர், (நீநானென்னும்படி) என்றது-ஸாம்யப்ரதிபத்தியாலே இட்டீடு கொள்ளும்படியென்கை. (ஆரென்னில்) என்றது-ஸர்வஸ்மாத்பரனே ஸுலபனானவனென்றபடி. அவனுக்கிறே ஸௌலப்யம் குணமாவதென்று கருத்து இவனுடைய கறுப்பு நீலரத்நம்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்குமென்றத்தைப் பற்றவருளுகிறார் (காரணத்வமுமித்யாதி). கண்ணாவென்ற வநந்தரம் "இப்படியிருக்கிறவனார்" என்று பிறக்குமாகாங்க்ஷாநுஸாரேண க்ரமேண அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றிக் கீழ் வ்யாக்யாநம் செய்து அர்த்தஸாமர்த்யாநுகுணமாக அந்வயாந்தரமருளுகிறார் (காரணேத்யாதி). மேலுக்கெல்லாமவதாரிகை (பசிப்பதித்யாதி) திரு

தே அஹங்கார நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வரூபஸாதந புருஷார்த்தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமத்தை ப்ராப்யபுத்த்யாப்ரீதிப்ரேரிதனாய் அநுஸந்தியாதபோதும் அதின் விவரணமான ருகாதிவேதத்ரயங்களாகிற செவ்விப்பூக்களைக் கொண்டு உன் திருவடிகளைக் கிட்டி நின்றநுபவியாத நாள். (அவைதத்றுமாகில்) அப்படிப்

நாரணாவென்றெண்ணுனாளும்) "நமோநாரணா" என்கையாலே-தேஹாத்மாபிமாநத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு திருநாமத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

(இருக்கெசுர்ச் சாமவேதநாண்மலர்கொண்டு) "நமோநாரணா" என்றது போராமே, பெருந்திருப்பாவாடையிலே மண்டுகிறார். திருமந்த்ரம் ஸங்க்ரஹமும், வேதம் விவரணமுமாயிறே யிருப்பது. (க) "மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு."

"அவைதத்துறுமாகில்" என்கையாலே அவைகூடாது. "உண்

நாமம் கொண்டேத்துமது போராதோ? ருகாதி வேதங்களும் வேணுமோ வென்னவருளுகிறார் (நமோ நாரணாவித்யாதி).

திருநாமம் சிறு திருப்பாவாடையும். வேதங்கள் பெரிய திருப்பாவாடையுமாகைக்கு ஏகரஸமாயிருக்குமோ வென்ன வருளுகிறார் (திருமந்த்ரமித்யாதி). ஆகில் பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவையித்யாதி). அவை கூடாதென்றது - எண்ணா நாளும் நண்ணாநாளும் வரக்கூடாதென்றபடி. வரக்கூடாதென்றதுக்குக் கீழ் பாசுரமே ப்ரமாணமாகக்காட்டுகிறார் (உண்ணாநாளித்யாதி). (உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை யென்கையாலும்) என்றதுக்கு ப்ராக்ருதமான தாரகாதிகளை உண்ணாநாள் பசியாவது. ஓவாதே உண்ணாநாளும் உன்பாதம் நண்ணா நாளும் பசிக்கும். ஆகையாலே ஓவாதே எண்ணிக்கொண்டும் நண்ணிக்கொண்டு மிருப்பனென்று பலிக்கையாலு மென்றுகருத்து. (அது) என்றது - உண்ணாநாளென்றபடி பட்டினியும் அதென்றதின் விவரம். "உண்ணா நாள்பசியாவதொன்றில்லை" என்றதுக்கு உண்ணா நாளும் பசியும் இவை யொன்றுமில்லை யென்று கருத்து. "உன்பாதம் நண்ணாநாள்" என்ற வநந்தரம் "பசிக்கும் நாள்" என்று மூலத்திலே கூட்டுவது. "எண்ணா நாளும் நண்ணாநாளும்" என்று ச(உ)காரத்தை இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. இவைபசிக்கும் நாளாகுகைக்குப்பட்டினி நாளோ வென்ன, "அவைதத்துறும் இத்யாதி"

(க) உ திருவ

பட்ட திவஸங்கள் கூடுமாகில். "ஆகில்" என்கையாலே அது கூடாதென்கை. (அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே) அதுவிறே மோக்ஷபூதனை யெனக்கு உபவாஸதிவஸம். அப்போது ஸ்வரூபஹாநி பிறக்குமென்கை. .... (சு)

ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை" என்கையாலும், "ஓவாதே நமோ நாரணு" என்கையாலும் கூடாது; கூடில், நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நாண்மலர்கொண்டு நண்ணுகைக்கு ப்ரமாணம்-வேதம். (க) "நாடாதமலர்நாடி" த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட மிரண்டும் புறம்பே - ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாயோபேய மிரண்டும் புறம்பே - ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகர்க்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம் ஈஶ்வரன். உண்ணுநாள், உஸபாதம் நண்ணுநாள்;- உண்ணும் நாள், உஸபாதம் நண்ணும் நாள். (பசிஆவது.) பசிப்பதென்றபடி; ஓவாதே நண்ணும்நாள்பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண்ணுநாள் இருக்கெசுர்ச்சாமவேத நாண்மலர் கொள்ளாநாள், அவன் கொள்ளா நாள். (அவைதத்துறுமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே). தத்துறுகை-தட்டுப்படுகை. இத்தால்-மாறுமாகிலென்றபடி. தத்துறுமாகில் - மாறுட்டப்படுமாகி லென்னவுமாம். மாறுட்டப்படுகையாவது - அநந்யப்ரயோஜநமாகையன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கணிசிக்கை. ... . (சு)

என்று மூலாவதாரிகை கண்டு கொள்வது. (இங்கவை) என்றது - ஓவாதே எண்ணு நாளையும் நண்ணும் நாளையும் சொல்லுகிறது. அன்றென்றது - தட்டுப்படுகிற மாஸஸம்வத்ஸராதியான ஸ்தூலகாலத்திலே யென்றபடி. "அவை-தட்டுப்படுகிற நாள்கள், உண்ணுத நாள்என்று மூலத்துக்கு ஶப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது, ருக்யஜுஸ்ஸா மங்களாலேத்தி யென்று கீழருளிச்செய்து அவற்ருல் சொல்லப்பட்டவென்னு மர்த்தாந்தரத்தை ஸூசிப்பிக்கிருர் (நாண்மலரித்யாதி). நாள்பூவைக்கொண்டு கிட்டவேணுமோ வென்ன, அதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிருர் (நாடாதவித்யாதி). ப்ராக்ருதங்களான வந்நாதிகள் உண்ணுவிடில் பசியில்லையென்னுமதுக்கு லோக வைலக்ஷண்யம் காட்டுகிருர் (த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களித்யாதி). ஸம்ஸாரிகளை இரண்டு வகையாகச் சொன்னது-ஸ்வர்க்காதி காமரையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளையுமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பசிப்பதெப்போதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே (ஓவாதே) என்று தொடங்கி 'உண்ணுநாளென்னுமளவு மூத்தரமாக ஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து, உண்ணுநாளென்னு மாகாங்க்ஷையிலே "இருக்கெசுரித்யாதி-நண்ணுநாள்" என்னுமளவு மூத்தரமாகவும், பசிப்பதெப்போதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, "எண்ணுநாள்" என்னுமளவு மூத்தரமாகவும், "இவைதத்துறுமாகில்"

(க) தி-வாய்-க-ச-

மூ;—

வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்ததன்மேலே
கள்ளநித்திரை கொள்கின்றமார்க்கங் காணலாங்கொலென் றுசையினாலே
உள்ளஞ்சோர வுகந்தெதிர்விம்மி யுரோமகூபங்களாய்க் கண்ணநீர்கள்
துள்ளஞ்சோரத் துயிலணைகொள்ளேன் சொல்லாயானுன்னைத்தத்துறுமாறே

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே தமக்கு அவனே ப்ராப்யமென்றார். அந்த ப்ராப்யத்தை அப்போதே கிட்டப்பெறாமையாலே நோவுபடுகிறார் இதில்.

ஸ்வா;—(வெள்ளையித்யாதி) நிர்மலமான ஜலத்தின் மேலே

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளை வெள்ளம்.) கீழ்ப்பாட்டில் "உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை" என்றார்; இப்பாட்டில் – "துயிலணைகொள்ளேன்" என்கையாலே-உறக்கமுந்தானில்லையென்கிறார்.

வ்யா;—(வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேல்.) நிர்மலமானஜலத்தின் மேலே.(ஒரு பாம்பை) நாற்றம்மென்மை குளிர்த்தி தொடக்கமான

இத்யாதி இவற்றுக்கு ஸம்ஹாரமாகவும் யோஜநாந்தரம் திருவுள்ளம் பற்றி இதுக்கு ஸூசகமருளுகிறார் (உண்ணுநாளித்யாதி), பசிகெடுவதென்னு மளவும். "எண்ணுநாளும்" என்றவனந்தரம் "உண்ணுநாள்" என்றநுஷங்கித்துக் கொள்வதென்று திருவுள்ளம், இத்தால் பலிதமருளுகிறார் (உண்ணுநாளித்யாதி). (ஒன்றில்லை) என்றவநந்தரம் "பசியாவது" என்றபதம் அநுஷங்கிக்க வேணுமென்று அந்தப்பதத்துக்கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பசியாவதித்யாதி), "பசிப்பது எண்ணுநாள்" என்றத்தால் பலிதத்தையருளுகிறார் (ஓவாதேயித்யாதி), இருக்கெசுர்ச்சாமவேதேத்யாதிக்கு ஓவாதே நமோநாரணவித்யாதியைக் கடாக்ஷித்துப் பின்னையுமோரர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஓவாதே யெண்ணுமித்யாதி), (எண்ணும் நாளில்) என்றது-அப்படியே எண்ணுகிற நாளிலேயுமென்றபடி. (அவன்கொள்ளாநாள்) என்றவநந்தரம் "பசிக்குநாள்" என்றுதல், "உண்ணுநாள்" என்றுதல் கீழ்ச்சொன்ன விரண்டு பக்ஷத்துக்கும் சேர வத்யாஹரித்துக் கொள்வது. "இப்பக்ஷத்தில் இருக்கெசுர்ச்சாமவேத நாண்மலர்களை நீ கொண்டிருக்கும்படி உனபாதம் கண்ணுநாள்" என்று ப்ரப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. (மாறுமாகில்) என்றது-விச்சேதம் வந்ததாகிலென்றபடி. (மாறுபட்டுப்படுமாகில்) என்றது-தட்டுப்படுமாகிலென்றபடி. ... (சு)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) "வெள்ளைவெள்ளம்" வ்யாக்யாயத இதிஶேஷ:. "பாம்பை" என்ற ஏகவசநத்தாலே ஒன்றென்றது ஸித்த

வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான வெள்ளத்தின்மேலே, நாற்றம் குளிர்த்தி மென்மை தொடக்கமான குணங்களைப்ரக்ருதியாகவுடையனாய் கைங்கர்யத்துக்கு அத்விதீயனான திருவநந்தாழ்வானைப்படுக்கையாக நிருத்தாதபடி விரித்து. (அதன்மேலித்யாதி) அப்படுக்கையின்மேலே படுக்கைவாய்ப்பாலே உறங்குகிறானென்னும்படியாய் ஜகத்ரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கொண்டு பள்ளி கொள்ளுகிற ப்ரகாரம். (மார்க்கம்) வழி, நீ ரக்ஷணசிந்தை பண்ணுகிறவழியென்றபடி. (காணவித்யாதி) காணவேணுமென்கிற ஸ்நேஹத்தாலே.

குணங்களுக்கு ஆஶ்ரயமானகையாலே அத்விதீயமானபாம்பை படுக்கையாக விரித்து அதன்மேலே ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், "படுக்கைவாய்ப்பாலே யுறங்குகிறான்" என்னும்படியாய்,(க)"உலகெல்லாம் நனகொடுங்கயோகணைவான்" என்னும்படி. - (கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற.)கண்வளராநின்ற, (மார்க்கம்) வழி. அதாகிறது — "இன்னது என்று அறிகிற ஜ்ஞானம். காணலாங்கொலன் ஆசையினாலே காணவேணுமென்கிற ஸ்நேஹத்தினாலே.

மாயிருக்கவும்"ஒரு" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவமருளுகிறார்(நாற்றமித்யாதி) (தொடக்கமான) என்றது - வேண்டும் வைபுல்யம் வெளுப்புமுதலானவற்றைப் பற்ற. "அதன்மேலே" என்றெடுத்தது - "கள்ள நித்திரை கொள்கின்ற" என்றதுக்கு உபலக்ஷணம். "கள்ள நித்திரை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரஹ்மேத்யாதி), வர்த்தமானார்த்தம் சொல்லுகைக்காக வெடுத்தருளுகிறார் (கள்ளநித்திரையித்யாதி)."மார்க்கம்" என்றதுக்கு முக்யார்த்தம் - வழி யென்றருளிச் செய்து, அத்தால் கள்ள நித்திரை கொள்கின்ற ப்ரகாரம்லக்ஷிக்கிறதாய், அதில் காண்கைதானென்னென்ன, அத்தை விவரிக்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). "இன்னபடி கிடக்கிறான்" என்று கண்ணாலே காணும் ஜ்ஞானமென்றபடி. "விம்மி" என்றது - வார்த்தை கத்கதமாம்படியானவிக்ருதிவிசேஷம். "துள்ளம்" என்றதீனர்த்தம் (துளி) என்றது. 'சொல்லாய்" என்றது - சொல்ல வேணுமென்றாய், அத்தை ஹேதுபூர்வகமருளுகிறார் (கண்ண நீர்களித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). "சொல்லாய்" என்றதுக்கு - "சொல்லாதேபோனாய்" என்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்தருளுகிறார் (நானித்யாதி). சொல்லவேணு மென்கைக்கு நிர்பந்தமேதென்னவருளுகிறார் (நானித்யாதி). ஏகயோஜனையாகவுமாம். இப்பாட்டிலே "கள்ளநித்திரை கொள்கின்றமார்கம் காணவேணு மென்னுமாசையினாலே துயி

(உள்ளஞ்சோர) நெஞ்சழிய. (க) "பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாம் கேட்டேயும் காலாழும் நெஞ்சழியும்" என்கிறபடியே (உகந்தெதிர் விம்மி) ப்ரீதிபரவசத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிர்விம்மிப்பொருமி. (உரோமகூபங்களாய்) உடம்பெல்லாம் மயிர்கூச்செறிந்து இவ்வநுஸந்தாநம் ப்ரத்யக்ஷம்போலே ப்ரகாசித்து பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷைபண்ணி அது கிடையாமையாலே (கண்ணநீர்கள் துள்ளஞ்சோர) உள்ளழிந்து கண்ணநீர்பாய. (துயிலணைகொள்ளேன்) படுக்கை சேர்த்தியை யநுஸந்தித்த வெனக்குப்படுக்கை பொருந்துகிறதில்லை. (சொல்லாயித்யாதி) நான் உன்னைக்கிட்டும் வழி சொல்லாய். எல்லாத் தசையிலும் அவனையே கேட்குமவரிறே இவர். ... . (எ)

(உள்ளஞ்சோர). நெஞ்சழிய.(க) 'பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாங் கேட்டேயுங், காலாழும் நெஞ்சழியும்.' (உகந்தெதிர் விம்மி. ப்ரீத்யதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிரே விம்மி. (உரோம கூபங்களாய், உடம்பெல்லாம் மயிர்க்குழி யெறிந்து இவ்வநுஸந்தாநம் ப்ரத்யக்ஷம்போலேப்ரகாசித்து, கையைநீட்டி யணைக்கத்தேடிக் காணாமையால் வந்த இழவாலே கண்ணீர் துளிசோர்ந்து. (துயிலணைகொள்ளேன்).படுக்கைச்சேர்த்தியையநுஸந்தித்தேன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிறதில்லை (சொல்லாய் யானுன்னைத் தத்துறுமாறே) தத்துறுமாறு கிட்டும்வழி. "கண்ணநீர்கள் துள்ளஞ்சோர" என்று அழுகைபோவது, அநுபவத்தாலே; அநுபவிப்பது, கிட்டினால்; கிட்டுகைக்கு உபாயம்-சிந்திக்கிறநீ, நான் கிட்டுகைக்குச்சிந்திக்கிற உபாயம் சொல்லாய். நான் விமுகனான தசையிலும் என்னைச் சேர்த்துகொள்ளுகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ நான் அபிமுகனான இத்தசையில் உன்னைக் கிட்டும் விரகு சொல்லலாகாதோ.(உ)"பாற்கடல்யோக நித்திரை சிந்தை செய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்தே" என்று இவர் நினைவுக்கு அவன் நினைவிறே. .. (எ)

லணைகொள்ளேன்" என்கையால் நீ யென்னைப் பெறுகைக்கு யோக நித்திரையாகிற சிந்தையைப் பண்ணுகையாலே நானுமுன்னைக் கண்டு கிட்டவேணுமென்று சிந்தையைப் பண்ணுகின்றேனென்று பலித்தவர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (பாற்கடலித்யாதி). ... ... (எ)

(க) பெரியதிருவ- (உ) தி-வாய்-உ-

மூ.—
வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே மதுசூதா
கண்ணனே கரிகோள் விடுத்தானே காரணா களிறட்டபிரானே
எண்ணுவாரிடரைக்களைவானேயேத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினானே
நண்ணிநானுன்னைநாடொறுமேத்தும்நன்மையேயருள்செய்யும்பிரானே

அவ;—(வண்ணமித்யாதி) கிட்டுந்தன்னையும் உன்னைமாறுமல் ஏத்தும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(வண்ணமித்யாதி). நாநாவர்ணமான தாதுக்களையு டைத்தான பெரிய மலையே குடையாகக் கல்வர்ஷத்தைக் காத்தவ னே: (மதுசூதா) முதற்களையான மதுவாகிற வஸுரனை நிரஸித் தவனே! (கண்ணனே) ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனே. (கரிகோ ள்விடுத்தானே) ஸ்ரீ கஜேந்த்ரன் ஆபத்தைப் போக்கினவனே! (காரணா) ஜகத்காரண பூதனே! (களிறட்டபிரானே) குவலயாபீட த்தை நிரஸித்த வுபகாரகனே!

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. (வண்ணமால்வரையே) கீழிற் பாட்டிலே - கிட்டும் ப்ரகாரஞ் சொல்லாயென்றார்; இப்பாட்டில் - கிட்டுந்தனையும் ஸ்தோத்ரம் மாறாதபடி பண்ணியருள வேணுமென் கிறார்.

வ்யா.—(வண்ணமால்வரையே) நாநாவர்ணமான தாதுக்களை யுடைத்தான பெரியமலையே உபாயமாக (க) "ஆபரொருப்படுத்த வடிசிலுண்டதும்" என்று நினைத்த மலையேகுடையாகக் கல்வர்ஷத் தைக் காத்தவனே. (மதுசூதா) † முதல்களையான மதுவை நிர ஸித்தவனே. (கண்ணனே) ஸர்வஸுலபனே. (கரிகோள்விடுத் தானே) ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானாபத்தைப் போக்கினவனே. (காரணா) ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்திறே வந்தவதரிப்பது.(க)["இருவரவர் முதல் வன் தானே" இத்யாதி.] (களிறட்டபிரானே) குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனே.

அரு;—எட்டாம்பாட்டு.(வண்ணமாலித்யாதி)(கிட்டுந்தனையும்)என்றது- "நாடொறுமேத்தும் நன்மையே" என்றது அவதா(யா)ரணத்தால் பரஸ் தோத்ரம் வ்யாவர்த்த்யமாகத் தோன்றுகையாலே, கிட்டினபின்பு அதுக்குப்ர ஸக்தியில்லாமையாலென்று கண்டுகொள்வது. "மால்" என்றதினர்த்தம்

(எண்ணுவாரித்யாதி) உன்னையநுபவிப்பாருடைய விரோதியைப்போக்குமவனே! (ஏத்தருமித்யாதி). அபரிச்சேத்யமாய்போக்யதை யளவிறந்திருக்கிற குணங்களை யுடையவனே! (நண்ணியித்யாதி). ஏத்தியல்லது தரிக்கமாட்டாத நான் உன்னைக் கிட்டி நாள்தோறு மேத்தும்படிக்கீடானநன்மையையருளவேணும். ச்ரேயஸ்ஸை யுண்டாக்கியருளவேணும். (எம்பிரானே) அநந்யரானவர்களுக்கு உபகாரகனானவனே: "காரணா எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே மதுசூதா கரிகோள்விடுத்தானே கண்ணனே வண்ணமால் வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே களிறட்டபிரானே ஏத்தரும் பெருங் கீர்த்தியினானே நண்ணி நானுன்னை நாடொறு மேத்தும் நன்மையேயருள் செய் எம்பிரானே" இத்யந்வயம். ஆக ஸர்வஸுலபத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் சொல்லிற்று. ... (அ)

(எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே) அநுஸந்தாந விரோதியைப் போக்குகிறவனே. பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யாதிகளை இவன் வேணுமென்று எண்ணினபோதே இவற்றுக்கு விரோதியானவற்றைப்போக்குமவனே.(ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினானே) அபரிச்சேத்யமுமாய் நிரதிசயபோக்யமுமான குணங்களையுடையவனே. (நண்ணியித்யாதி) உன்னைக் கிட்டினவன்றொடு கிட்டாத வன்றொடுவாசி யற எத்தும்படிக்கீடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

"காரணா - எண்ணுவாரிடரைக் களைவானே - மதுசூதா - கரிகோள்விடுத்தானே - கண்ணனே-வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே களிறட்டபிரானே - ஏத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினானே, நண்ணிநானுன்னை நாடொறுமேத்தும் நன்மையேயருள் செய்யும், பிரானே" என்று அந்வயம். ஆக, இப்பாட்டில் - அஸாதாரணரக்ஷகத்வமும் ஸர்வஸுலபத்வமும் ப்ராப்யத்தமும் சொல்லிற்றாய்த்து. (அ)

(பெரிய) என்றது. (உபாயமாக) என்றது. வர்ஷநிவாரணோபாயமாக வென்றபடி. (உண்டதென்றுநினைத்த) என்றது-மலையுண்டதென்று ஆயர் நினைத்தத்தை யென்றுகருத்து."கோள்" என்றதினர்த்தம் (ஆபத்து) என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் (பரபக்தீத்யாதி). "ஏத்தரும்" என்றதின்பலிதார்த்தம் (அபரிச்சேத்யம்) என்றது. (கிட்டினவன்றொடு) என்றது-த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். அப்போதுவிஶதமாக வநுபவித்து ஸ்துதிக்குமாபோலே எப்போதும் வைஶத்யம் பிறப்பிக்கவேணுமென்று கருத்து - "நண்ணி" என்

மூ.—

நம்பனே நவின் றேத்தவல்லார்களுதனே நரசிங்கமதானாய்
உம்பர்கோனுலகேழுமளந்தா யூழியாயினாயாழிமுன்னேந்திக்
கம்பமாகரி கோள்விடுத்தானே காரணா கடலைக்கடைந்தானே
எம்பிரானென்னையாளுடைத்தேனேயேழையேனிடலைக்ரகளையாயே

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நம்பனித்யாதி). ரக்ஷகனுமாய் ப்ராப்யனுமான நீயே என் ப்ராப்திவிரோதியைப் போக்கியருள வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(நம்பனே) என்னை உன் கையிலே பொகடலாம்படி விஶ்வஸநீயனானவனே! (நவின்றித்யாதி) ஸ்நேஹபூர்வகமாகப் பரிந்தேத்த வல்லார்களுக்கு ஸ்வாமியானவனே! (நரசிங்கமதானாய்)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நம்பனே) கீழிற்பாட்டிலே-ஸாதாரண ரக்ஷகத்வமும் அஸாதாரண ரக்ஷகத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் சரமகாலத்திலே திருநாமஞ் சொல்லவல்லேனாம்படி பண்ணி ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்; விஶ்வஸநீயனான நீ ரக்ஷிக்கவேணு மென்கிறார்;

வ்யா.—(நம்பனே) விஶ்வஸநீயனே. தனக்கு தானும் ரக்ஷகனன்று, பிறரும் ரக்ஷகரன்று. நான் "நன்மை" என்று ப்ரமித்துப் பண்ணும் நன்மை, தீமையாய்த் தலைக்கட்டும். பிறர் தங்களுக்கு நன்மை தேடிவருமித்தனையல்லது இவனுக்கு நன்மைதேடார்கள். (நவின்றேத்தவல்லார்கள் நாதனே) ஸ்நேஹபூர்வகமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாமியானவனே. தன்னுடைமையாகையாலே அவர்களை நழுவவிடாதவனே. (நரசிங்கமதானாய்) ஈஶ்வர

றது - விரும்பியென்றபடி. (ஸாதாரணரக்ஷகத்வம்) என்றது - "காரணா" என்றதால் பலிதமான ஸர்வஸாதாரணகரணகளேபர ப்ரதாநத்தைப் பற்ற. மேல்பாட்டிலவதாரிகையிற் சொன்ன வஸாதாரணரக்ஷகத்வத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. (ரக்ஷகத்வமும்) என்றசகாரம். இதுக்கு ப்ராபகம் "கரிகோள்விடுத்தானே" என்றது. "எண்ணரும்பெருங்கீர்த்தியினனே" என்று கல்யாணகுணாகரத்வம் சொல்லுகையாலும், "எம்பிரான்" என்கையாலும் ப்ராப்யத்வமர்த்தமென்று திருவுள்ளம். ... ... (அ)

அரு:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நம்பனேயித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னஸாதாரணரக்ஷகத்வத்தையும் அஸாதாரணரக்ஷகத்வத்தையும் ஹேதுவாகவருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு தம்மை ரக்ஷிக்கும் பிரகாரத்தை விஶிஷ்ட

திருநாமம் சொல்லப்பெறாத ஹிரண்யனை அச்செய்கைக்காக அவன்
வரத்திலகப்படாத நரஸிம்ஹமானவனே! அதுவென்று அழகைச்
சொல்லுகிறது. (உம்பரித்யாதி). தேவர்களைமெய்க்காட்டுக்கொ
ண்டுபோருகிற இந்த்ரனுக்காக ஸப்தலோகங்களையும் அளந்தவனே
அன்றிக்கே அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் வைத்து அங்குநின்றும்
போந்தவதரித்து உலகேழுமளந்தானென்னவுமாம், கீழெல்லா
மொன்றுக்கு மேல் ஆறிய ஆக ஏழுலகு மென்றபடி. [ஊழியாயி
னாய்) ஊழிகாலம். காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும்
நிர்வாஹகனானவனே.

னையொழிய, பிதாவாகிலும் ரக்ஷகனாக நம்பப்போகாதென்கிறது.
விஸ்வஸநீயனுமாய் ஸ்தோத்ரங்களினாலே நெருங்க ஏத்துவதுக்கு
ப்ரதிபாத்ய ஸ்வாமியுமாய் ஸர்வகாரணமுமானவனைப் பேர்சொல்
லப் பொறுத்திலனிறே ஹிரண்யன். நவின்றேத்த வல்லார்கள்
நாதனை நரசிங்கமதானாய்) (க) "நம்பனை நரசிங்கனை நவின்றேத்து
வார்களைக்கண்டக்கால் எம்பிரான் றன்சின்னங்கள்" என்றும், (உ)
* நாதனை நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களுழக்கிய பாததூளிபடு
தலால் பாக்கியம் பண்ணப்பெற்றோம் என்றும் கொண்டாடவேண்
டின விஷயத்திலேயிறே ஹிரண்யன் அபராதம்பண்ணிற்று. (உம்
பர்கோன்) இங்குள்ளார் ஸ்வரூபத்துக்கு அஞ்சியும் தண்டத்துக்கு
அஞ்சியுமிறே ஏத்துவது. "பரவிவானவரேத்த நின்றபரமனை"
என்று - ராகப்ராப்தமாக ஏத்துவார் அங்குள்ளாரிறே. (உலகேழு
மளந்தாய்)(ங) "ஏத்தவேழுலகுங்கொண்ட." (உம்பர்கோனுலகேழு
மளந்தாய்) இந்த்ரனுக்காக உலகேழுமளந்தாயென்னுதல்; (ச)
"நான்முகனார் பெற்றநாடு" என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவதான
சதுர்த்தஶ புவநத்தையுமளந்தாயென்னுதல். (ஊழியாயினாய்)

ட்யமருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). "நவின்றேத்தவல்லார்கள்" என்றத்தை
யும் "இடரைக்களையாய்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து இப்பாட்டிலித்யாதி
யென்று கண்டுகொள்வது, ஈஸ்வரனை யொழிந்தவர் விஸ்வஸநீயரன்றென்
கைக்கு ஹேதுவையருளுகிறார் (தனக்கித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே)
ரக்ஷகரல்லாமையாலே விஸ்வஸநீயரன்றென்று கருத்து. நவிலுகை-செறிகை
யாய், அத்தாலே ஸ்நேஹபூர்வகத்வ அர்த்தஸித்தமென்றருளுகிறார். (ஸ்நே
ஹேத்யாதி). நாதனே என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தன்னுடைமை

(க) பெரியாழ்வார்-தி-ச-ச-கூ. (உ) பெரியாழ்வார்தி-ச-ச-சு.
(ங) தி-வாய்-உ-உ-கக. (ச) தி-வாய்-எ-ரு-க.

(ஆழிமுன்னேந்தியித்யாதி). ஏற்கவே திருவாழியைதரித்துக் கொண்டிருந்து முதலையின் கையிலே அகப்பட்டு நடுங்குகிற யானையினுடைய பேய்சிறையை வெட்டிவிட்டவனே: வடிவில் பெருமையாகவுமாம். "கோள் முதலை முஞ்ச குறித்தெறிந்த சக்கரம்" என்னக்கடவதிறே. (காரணு) ஜகத்காரணபூதனவனே! காரணமாய்

ஊழி - காலம். ஸ்ருஷ்டி. (க) ["வாழ்த்துவார் பலராக" இத்யாதி.] (ஆழிமுன்னேந்தி) விரோதிவருவதற்கேற்கவே திருவாழியைதரித்து.

(கம்பமாகரிகோள் விடுத்தானே) "கோள்முதலைதுஞ்சக்குறித்தெறிந்த சக்கரம் என்கிறபடியே திருவாழியைக்கண்டு கார்யங்கொண்டபடி. (கம்பம்)—நடுக்கம். நடுங்காநின்றவர்களையென்னுதல்; அசையாநின்றவர்களையென்னுதல். முதலைநீரிலேயிழுக்க, ஆனை கரையிலே யிழுக்கப்பட்ட அசைவென்னுதல். (மா) பெருமை. துஃக்கம் பாடாற்றமாட்டாமைக்கு விரோதியைப் போக்கினவனே. "தடமலர்ப்பொய்கைபுக்கு நாகத்தின் நடுக்கம் தீர்த்தாய்," "என்னுறிடரை நீக்காய்." (கோள்) சிறை. "கோள்விட்டது" என்னக்கடவதிறே. (காரணு) மூன்றுபத்திலே ஒன்றிறே இது. இப்

யித்யாதி). ப்ரஹ்லாதன் விஷயத்தில் பிதாவையும் ரக்ஷகனுக நம்பப்போகாதென்னுமதுக்கு, கீழ்மேல் விசேஷணங்களைக்கடாக்ஷித்து ஹேதுவருளுகிறுர் (விஸ்வஸநீயனுமாயித்யாதி), "நவின்றேத்தவல்லார்க்கு நாதனுகை நரசிங்கமாகையாலே" என்றஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் தோற்றவேண்டி வாக்யத்வயத்தையும் சேர்த்தருளுகிறுர் (நவின்றித்யாதி) ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யத்தை உபபாதிக்கிறுர் (நம்பனையித்யாதி) இத்தாலேத்தவல்லவர்கள் விஷயத்தில் அபராதம் பண்ணினவனை நிரஸிக்கையாலே நவின்றேத்தவல்லார்க்கு நாதனுனவனென்று சொல்லிற்றுய்த்து, "நவின்றேத்தவல்லார்கள் உம்பர்கோனே" என்றுகூட்டியருளுகிறுர் (இங்குள்ளாரித்யாதி). தண்டத்துக்கு யமதண்டத்துக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக ஏத்துவரென்றுகருத்து. "நவின்றேத்தவல்லார்கள் நாதனே" என்றத்தைக்கூட்டி ஸம்வாதமுகேந தாத்பர்யமருளுகிறுர் (ஏத்தவித்யாதி). "உம்பர்கோன்" என்றதுக்கு - நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனேஎன்றர்த்த மருளிச்செய்து, உம்பர்கோனுக்காக வென்றும், உம்பர்கோன்தான் வேழுலகையுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டியோ

(க) தி-வாய்-ங-க-எ.

உத்பாதித்தவனே! ரக்ஷகனென்கை. (கடலேக்கடந்தானே) இந்த்ராதிதேவர்களுக்காக மஹோததியைக்கடைந்தவனே. (எம்பிரான்) அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! அவற்றை எனக்கறிவித்த வுபகாரகனென்றுமாம். (என்னையாளுடைத்தே

போது காரணத்வம் ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானைப் பெற்றதும்; ஐஸ்வரத்வம் நிலைநின்றதும் இப்போதென்கை.

(கடலைக் கடைந்தானே) (க) "அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்தவன்" என்கிறபடியே ஸ்துத்யனாய்க்கொண்டு நின்று கடைந்தபடி, (எம்பிரான்) அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. (எனையாளுடை) என்னை. இவ்வளவுபுகுர நிறுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே என்றும் நிரதிசய போக்யனானவனே. (என்னையாளுடைத் தேனே) போக்யதைக்

ஜநை யருளுகிருர் (இந்த்ரனுக்கித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஊழியாயினாய் என்றதுக்கு காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்ததுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்குமவனே யென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, "நவின்றேத்தவல்லார்கள்" என்றபதத்தைகடாக்ஷித்து இப்படி ஸ்ருஷ்டித்ததும் ஏத்துகைக்காக வென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிருர் (ஸ்ருஷ்டியித்யாதி). (இத்யாதி) என்ற வநந்தரம் "என்கிறபடியே ஏத்துகைக்குறிப்பு "என்றுக்கூட்டிக்கொள்வது, விவரணம் (முதலேரித்யாதி). பெருமைஎதிலேயென்ன துக்கம் பொறுமையிலே யென்று விவக்ஷித்து பலிதார்த்தமருளுகிருர் (துக்கேத்யாதி). நடுக்கமுண்டென்னுமதுக்கும் அது பொறுக்கமாட்டாமைக்கும் ப்ரமாணம் காட்டுகிருர் (தடமலரித்யாதி). மூன்றுபத்தாவது - ப்ரஹலாதன் இந்த்ரன், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான், இவர்களுக்குண்டான வாபத்து (காரணத்வம்) என்றவநந்தரம் "பெற்றது" என்று சேஷம், இப்போது காரணத்வம் சொல்லுவானென்னென்ன (ஸ்ரீகஜேந்த்ரேத்யாதி). நவின்றேத்தவல்லார்கள் "என்றத்தைகடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (அமரர்களித்யாதி). "தொழுதெழு" என்றவிடத்தில் தொழுகை கரணத்ரயத்தாலும் என்றுவிவக்ஷித்து (ஸ்துத்யனாய்) என்றது (இவ்வளவும்) என்றது - ஸாதநத்வபுத்தி தவிர்ந்து தன்பக்கல் போக்யதா புத்தி வருமளவுமென்றபடி. (புகுரநிறுத்துகையாவது. போக்யதையாலே ஸ்வவஶமாக்கிக்கொள்ளுகை. "எம்பிரான்" என்றத்தால் தம்மை எழுதிக்கொள்ளுகையும் "என்னையாளுடை" என்றத்தால் ஸ்வ

(க) தி-வாய்-க-ரு-கக.

மூ —

காமர்தாதை கருதலர்சிங்கங் காணவினிய கருங்குழற்குட்டன்
வாமனனென்மரதகவண்ணன் மாதவன் மதுசூதனன்றன்னைச்
சேமநன்கமரும்புதுவையர்கோன்விட்டுசித்தன்வியன்றமிழ்பத்தும்
நாமமென்றுநவின்றுரைப்பார்கள்நண்ணுவாரொல்லைநாரணனுலகே.

னே) உன் போக்யதையைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவனே (ஏழையேனித்யாதி) உன் போக்யதையிலே சபலனான நான் என்னுடைய மங்களாஶாஸந விரோதியை வாஸநையோடே போக்கியருளவேணும். .... (௯)

அவ;—நிகமத்தில் இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள் இதின் பாசுரமாத்ரத்தாலே சடக்கெனப் பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்களென்கிறார்.

ஸ்வா;—(காமர்தாதை) தன்வடிவழகாலே நாட்டை வெருட்

குத் தோற்றபடி. (௧) "தேட்டருந்திறல் தேனினை." (ஏழையேன்) சபலன், இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போகரூபமானதிருநாமங்களிலே சபலன். (இடரைக்களையாயே) இவர்க்கு இடராவது - சரமகாலத்தில் திருநாமஞ் சொல்லமாட்டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சியிறே "அப்போதைக்கப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்றும். (௨) "ஐயார்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல் எய்யாதேத்த" என்றும் ப்ரார்த்தித்து வைப்பது. இவர்க்கு க்லேசம் - அப்போதை வேதனையன்று, திருநாமஞ் செலலப் போகாதிருக்கில் செய்வதென் என்கிறபயமிறே திருவுள்ளத்திற் செல்லுகிறது. .... (௯)

அவ;—நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள், இவரைப்போலே சரமகாலத்திலே திருநாமஞ்சொல்லவேணுமென்று கரையவேண்டா, இப்பாசுரமாத்ரமே யமையுமென்கிறார். இத்திருமொழிதான், "மாதவா, நாரணா" இத்யாதியாலே திருநாமமிறேசொல்லிற்று.

வ்யா.—(காமர்தாதை) இவரகப்பட்ட துறை யிருக்கிறபடி

வஶமாக்கிக்கொள்ளுகையும் ஏகமாகையால் வரும் பௌநருக்த்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (போக்யதைக்கித்யாதி) அங்கு செயலுக்குத் தோற்றபடி சொல்லிற்றென்று கருத்து. இவருக்கு இடராவது என்றவாக்யத்தைவ்யாவர்த்த்ய பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (இவர்க்குக்லேசமித்யாதி). ... ... (௯)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (காமர்தாதையித்யாதி) "வியன்தமிழ்பத்தும்

---

(௧) பெரியாழ்வார்-தி-௨-௧. (௨) தி-வாய்-௨-௯-௩.

டித்திரிகிற மந்மதனுக்கும் ஜநகனானவனே! அவனுக்கு அவ்வைலக்ஷண்யத்துக்கடி இவனென்கை. (கருதலர் சிங்கம்) இவ்வடிவழகு காணவேண்டாதவர்களுக்கு ஸிம்ஹம்போலே கிட்டவரியனாயிருக்குமவன். (காணவித்யாதி). அநுகூலர் கண்ணுக்கு இனியனாய் கறுத்தநிறத்தையுடைய திருக்குழலையுடையபிள்ளை. “காணவினியகருங்குழல்“என்று குழலுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்.

*தெரிவைமாருருவமே மருவிப்போந்த விசைமீட்டது“காமனார் தாதை” என்கிற வடிவிறே. (கருதலர்சிங்கம்) இவ்வடிவுகாண வேண்டாதார் சத்ருக்களிறே. “அலைவலைமை தவிர்த்தவழகன்” என்று - ப்ரதிகூலனையும் அநுகூலனாக்கிச் சேர்த்துக்கொண்ட வழகிறே. (காணவினியகருங்குழற் குட்டன் காணவினிய) ராவணாதிகளுக்கு மகப்பட (௧) “ஸம்ஜநீயவஸ்த்விக ரஹெ:-என்றுகண்டபோதே ரஸிக்கை(௨)“கண்ணுக்கினியான்”என்றும்(௩)“மனத்துக்கினியான்” என்றும்-உட்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனிய விஷயமிறே. (கருங்குழற்குட்டன்) அழகுக்கு முற்பட வெடுப்பது (௪) “குழலழகர்” என்றிறே. குட்டன், அவ்வடிவை அமைத்துக் கொடுத்து அநுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. “காணவினியகருங்

நாமமென்று நவின்று” என்றபத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிகமத்திலித்யாதி), திருநாமத்தில் போக்யதையாலே சரமகாலத்திலுங்கூட திருநாமம் சொல்லவேணுமென்னுமத் யபிநிவேசம்உங்களுக்குவேண்டா, இத்தையநுஸந்திக்கவேளப்போதும் திருநாமமநுஸந்தாநத்தால் வருமாநந்தமெல்லாம் ஸித்தித்ததாமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். (வேணுமென்று) என்றவநந்தரம் “நீங்கள்” என்று கூட்டுவது. ஆகையால் ஆழ்வார் அநுஸந்தாதாக்களைக்குறித்து என்னைப்போலே கரையவேண்டா வென்ன வேண்டியிருக்கும், அவர்கள் கரையும்போது இவரைப்போலேகரையவேணுமென்று கரைச்சலுண்டாகையாலே அத்தை அநுவதிக்கிறபோது இவரைப்போலே யென்று சொல்லத்தட்டில்லை திருநாமத்தில் போக்யதையிலே ஈடுபட்டவிவர்தம்முடைய ப்ரபந்தத்தையே சொல்லவமையுமென்னப் போமோவென்னவருளுகிறார் (இத்திருமொழியித்யாதி). காமர்தாதையென்று அழகுக்கெள்கலமானமந்மதனுக்கும் தமப்பனென்கையாலே தோன்றுகிற ஸௌந்தர்யாதிசயத்தை இப்போது சொல்லுகைக்கு ஹேதுவருளுகிறார் (இப்போதித்யாதி). அழகு அகப்பட்ட துறையென்று உபபாதிக்கிறார் (தெரிவையித்யாதி). தெரிவைமார் - ஸ்த்ரீகள். கருதலர் - சத்ருக்கள். கருதாதவர்

(௧) (௨) (௩) திருப்பாவை-௧௨. (௪) நா-தி-௧௧-௨.

(வாமநன்) இவர்களை பெறுகைக்குத்தான் அர்த்தியாமவன் அவ்வடிவழகைச்சுருங்கித்து அநுபவிக்கலாம்படி வாமனனானவ னென்னுமாம். (என்மரதகவண்ணன்) மரதகம்போலே பசுத்துக்கு ளிர்ந்த திருமேனியைக்காட்டி என்னைவஸீகரித்தவன். (மாதவன்) இவ்வடிவழகைப்பிராட்டிக்குமுற்றூட்டாகக்கொடுக்குமவன் அவ ள் புருஷகாரமாகக்கிடீர் அவ்வடிவழகை எனக்கு உபகரித்ததென் னுமாம். (மதுசூதநன்றன்னை) அவ்வநுபவவிரோதிகளை மதுவை ப்போக்கினாப்போலே போக்குமவன்.

குழல்" என்று - குழலுக்கே விசேஷணமாகவுமாம். (வாமனன்) "கரியகுழல்செய்ய வாய்முகத்து. வாமனநம்பீவருக" என்னக்கட வதிறே. (என்மரதகவண்ணன்குளிர்ந்த திருமேனியையுடையவன்). "உலகளந்த மாணிக்கமே என் மரதகமே" என்னக்கடவதிறே. (மாதவன்) இவ்வடிவைத் தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுபவிப்பாள் பிரா ட்டியிறே. (௧) "வடிக்கோல வாணெடுங்கண் மாமலராள் செவ் விப் படிக்கோலங் கண்டகலாள்" என்னக்கடவதிறே. (மதுசூ தன்றன்னை). அநுபவவிரோதியைப் போக்ினபடி. (௨) "வானோர் சோதிமணிவண்ணா மதுசூதா நீயருளாய்" என்னக்கடவதிறே.

கள் சத்ருக்களோவென்ன வருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). கருதலர் சிங்கம் என்றத்தால் மேனாணிப்புத் தோற்றுகிறதே யாகிலும் அழகைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்துக்குச்சேர, அழகாலே ஶத்ருக்களை வஶீகரித்தவனென்று விவ க்ஷித்து, அப்படி வஶீகரித்தவிடமுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (அலவல மையித்யாதி). அழகைச் சொன்னால், "காணவினியன்" என்றது ஸித்த மாயிருக்க, விஶேஷிக்கவேணுமோ வென்ன வருளுகிறார் (ராவணேத்யாதி) வாமநனைக்கருங்குழல் குட்டனாகவநுபவித்ததுக்கு ஸம்வாதம்காட்டுகிறார் (கரி யவித்யாதி). "காகுத்தநம்பி" என்றதுக்கு விஶேஷணமான இந்த "கரியகு ழல் செய்வாய் முகம்" என்றது - வாமநநம்பியென்றதுக்கும் விஶேஷண மாக்கிக்கொள்வதென்றுகருத்து, வண்ணமென்றது நிறத்தைச் சொல்லுமா கில் அத்தால் வரும் ஸௌந்தர்யம் "காமர்தாதை" என்றத்தால்ஸித்தமாகை யாலே மரதகம் போலே குளிர்ந்தவடிவையுடையவனென்றருளுகிறார்(குளிர்ந் தவித்யாதி). (தலைநீர்ப்பாட்டிலே) முதல் மடையிலே. "விட்டுசித்தன்" என்ற வநந்தரம் "சொன்ன" என்றபதம் அத்யாஹாரமாகத் திருவுள்ளம்பற்றியருளு கிறார் (ரக்ஷையித்யாதி) பத்தும்நாமங்களென்னவேண்டியிருக்க, "நாமம்" என்று ஏகவசநமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் (நாமமித்யாதி), ஸமஷ்டி வாசக

---

(௧) இயற்ப-௨-திருவந்தாதி-௮௨. (௨) தி-வாய்-௧-௫-௫.

(செம்மித்யாதி) வஸ்துவுக்குத்தானே ரக்ஷகமாகப்போரும்படியான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரானவாழ்வாரருளிச்செய்த அழகிய தமிழான பத்துப்பாட்டும். ரக்ஷை பொருந்தினவூர்.

(சேமநன்கமரும் புதுவையர்கோன்) ரக்ஷைபொருந்திய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார்க்கு நிர்வாஹிகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பத்தும். (நாமமென்று) திருநாமமென்று. (க) "நாமமாயிரம்" என்றுப்போலே. (நவின்றுரைப்பார்கள்). ஸ்நேஹத்தோடே ஸ்தோத்ரம்பண்ண வல்லவர்கள். (நண்ணுவாரொல்லை நாரணனுலகே) பரமபதத்தைச் சடக்கெனக் கிட்டப்பெறுவர்கள். அதாவது - ஈஸ்வரனுக்குப் பரிவராய் போருகை. "சேமனன்கமரும்" என்று சொல்லிற்றும்இவ்வர்த்தத்தையிறே. க்ஷேமத்துக்கு நன்மையாவது - அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையிறே. இவ்வர்த்தம் இவ்வூரிலே நடக்கை, (க) "பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்துதோன்றும் புதுவை" என்று - பொன்னுலகோடொக்கத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே. "ஒல்லை" என்றது - "ஒவாதேநமோநாரணா" என்

மென்று கருத்து. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவ்வர்த்தமித்யாதி), (நடக்கை) ஆசாரமென்றபடி, இவ்வூரிலுள்ளார் எப்போதும் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவர்களோ வென்னவருளுகிறார் (பொன்றிகழித்யாதி). புதுவையென்று சொல்லுகிறபடியே திருப்பல்லாண்டு பாடுகையாலே பொன்னுலகோடொக்குமிறே. இவ்வூரென்று அத்யாஹரித்து அந்வயித்துக்கொள்வது, பொன்னாலே திகழாநின்றுள்ள மாடங்களாலே ஸம்ருத்தமாய் தோன்றுகையாவது பொன்னுலகுபோலே தோன்றுகை. அதுதானும் ஆகாரத்தாலே ஸாம்யம் சொல்லக்கூடாமையால் "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே மங்களாஶாஸநம் மாறாமல் நடக்கையாகிற ஸாம்யம் சொல்லவேண்டுகையாலே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளாரெப்போதும் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவர்களென்று கருத்து. ஒல்லை என்றவிடத்தில் ஶைக்ர்யத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஒல்லையென்றதித்யாதி). இத்திருமொழியை நவின்றுரைக்கும்போது இதிலே நமோநாரணாவென்றிருக்கையாலே இத்திருமொழியை நவிலுகையே நமோநாரணாவென்றதின் நவிலுகையாலே அதில் முதல் சொல்லுகை பக்திப்ரபத்தியாய், இரண்டாமுருத் தொடங்கி அத்தலைக்கு மங்களாஶாஸநபரனாகவருகையாலுண்டான ஶீக்ரதைசொல்லிற்றென்று கருத்து. அநந்தரம் "அங்கே உதவச் சொல்லுகைக்

(க) நா-தி-உ-க. (உ) பெ-தி-ரு-ங-கூ.

மங்களாசாஸந பரரை உடைத்தென்கை (நாமமித்யாதி) ப்ராப்யவாசகமென்று ஸ்நேஹத்தோடே அநுஸந்திக்கவல்லார். (நண்ணுவாரித்யாதி) பரமபதத்தைச்சடக்கெனக் கிட்டப்பெறுவார்கள் (நாரணனுலகு) உபயவிபூதிநாதனுடைய தேசமென்கை. அவனிறே முக்தப்ராப்யன். .... (௧௦)

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

று சொல்லுகையாலே ஒருக்காற்சொல்லி அநந்தரம் சொல்லுகைக்கு உதவ அங்கேயாம்படி வைக்கை. நாரணனுலகே. இங்கிருந்த நாள் * நாரணனெனனு மித்தனையல்லால் வழிப்போக்கிலும் (க) "வாயயம்வைஷ்ணவீகாக்ஷ நாஸ்ஸக்தஸ்நாஸூதஜ் - பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்நாம்ருதம்" வழியிலுள்ளார்கண்டு உகப்பதும் "நாரணன்றமர்" என்றிறே; அங்குப்புக்காலும் * நமோ நாராயணாயவென்று சூழ்ந்திருந்திறே யேத்துவது? இங்கிருந்த நாளொடு வழிப்போக்கோடு திவ்யதேசப்ராப்தியோடு வாசியற இதுவேயிறே பலம். (வியந்தமிழ்) விஸ்மய நீயமானதமிழ். "வியந்தமிழ்" என்றபோது, "அமரர்க்கறிவியந்து" என்னுமாபோலே. வியந்த தமிழென்னவுமாம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

காம்படி வைக்கை" என்றந்வயம். அங்கே உதவுகை - பகவத்விஷயத்திலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை, யத்வா, அங்கேயென்றது - பரமபதமென்றாய், ஆர்த்தராய், இத்திருமொழியை நவின்றுரைப்பார் முதல் சொல்லி இரண்டாம் வார்த்தை அங்கேயாம்படியாவர்களென்று கருத்து, பரமபதமவைகுந்தமென்று தேசவிசேஷ வாசகமான பதத்தையிட்டுச் சொல்லாமல் திருநாமத்தையிட்டு நிரூபித்ததுக்கு பாவமருளுகிறார் (இங்கிருந்தவித்யாதி), (அல்லால்) என்றவநந்தரம் "இல்லை" என்றும்சேஷம், வழியிலுள்ளாரித்யாதிக்குப் போகிறபோது நாராயணஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு போகையால் நாரணன் தமரென்றறிந்து உகப்பாரென்று கருத்து. திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பலமென்று நிஸ்சித்தவராகையாலே ஆதரத்தாலே அந்தத் திருநாமத்தையிட்டு லோகத்தை நிரூபித்தாரென்று கருத்து, "வியன்தமிழ்" என்றது கடைக்குறைத்தலாய் வியர்ந்த தமிழென்றாய், வியத்தல்-கொடுத்தலாய், விஷ்ணுசித்தன் அத்யேதாக்களுக்குக் கொடுத்த தமிழென்று விவக்ஷித்து யோஜநாந்தரமருளுகிறார் (வியன்தமிழென்றபோதித்யாதி), இப்பக்ஷத்தில் மூலத்திலே "விஷ்ணுசித்தன்" என்றவநந்தரம் "சொன்ன" என்றத்யாஹாரம் வேண்டுவதில்லை. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி, நெய்க்குடம்ப்ரவேசம்.

அவ;-தாம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலச்செய்தேயும் தம்கரணங்கள் மேல் விழுகிறபடியைக்கண்டு க்ஷமைகொண்டார் கீழ்; "நீர் தோஷம் பார்த்து நம்மைக்ஷமை கொள்ளவேண்டுவது நாம் கடக்கவிருக்கிலன்றோ" என்று தன் ஸௌஶீல்யத்தாலே மேல்விழுந்து வந்து புகுந்து கிடந்தபடியைக்காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டுபேசுகிறார் இத்திருமொழியில். இப்படி அவன்வந்து புகுர அவித்

ஐந்தாம்பத்து-இரண்டாந்திருமொழி நெய்க்குடம் ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழே, "அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்று - "அந்திமகாலத்திலே யமபடர் நலியும்போது ஸ்தோத்ரம் பண்ணவோண்ணாதென்று ஏற்கவே சொல்லிவைத்தேன்" என்ற இவர், "சழக்குநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன்" என்று - 'தம்முடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகல, அவர் கரணங்கள் மேல் விழுந்தபடி கண்டு க்ஷமைகொள்ள "இவர் தோஷம் பார்த்து, க்ஷமைகொள்ளவேண்டுவது நாம் கடக்க நிற்கிலன்றோ" என்று தான் மேல்விழுந்து வந்து புகுந்து கிடந்தபடி சொல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில். ... . *

அவ;—முதற்பாட்டு. "அப்போதென்றும் இப்போதென்றும் உமக்கிரண்டு காலமுண்டோ" என்று அவன்வந்து கைக்கொண்ட

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

அரு;—நெய்க்குடம்ப்ரவேசம். (சழக்குநாக்கு) தோஷயுக்தமானநாக்கு. "பிழைப்பராகிலும் தம்மடியார் சொல்பொறுப்பது பெரியோர் கடனன்றே" என்றத்தைப்பற்ற (க்ஷமைகொள்ள) என்றது. (க்ஷமைகொள்ள வேண்டுவது நாம் கடக்க நிற்கிலன்றோ) என்றதுக்குத் தம்முடைய தோஷத்தைக்கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமல் கடக்கநிற்கிறுனென்று அபராதக்ஷாமணம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டுவதென்று கருத்து.

அரு,—முதற்பாட்டு. (நெய்யித்யாதி) "கைக்கொண்டுநிற்கின்றநோய்காள்" என்றபதத்தாலே அவித்யாதிகளெல்லாம் சொல்லபடுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை(முதற்பாட்டித்யாதி),"பாம்பணையோடும்கிடந்தாய்"

மூ;—

நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள் போல்நிரந்தெங்கும்
கைக்கொண்டுநிற்கின்ற நோய்காள் காலம்பெற வுய்யப்போமின்
மெய்க்கொண்டுவந்து புகுந்து வேதப்பிரானார் கிடந்தார்
பைக்கொண்டபாம்பணையோடும் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. (க)

யையும் கர்மமும் வ்யாதியும் இந்த்ரியங்களையும் யமபடரையும் பார்த்து "நீங்கள் பண்டை தேஹமும் ஆத்மாவு மென்றிருக்க வேண்டா. அவன் திவ்ய தேசங்களில் பண்ணுமாதரத்தை யெல்லாம் என் தேஹத்திலும் ஆத்மாவிலும் பண்ணிக்கொண்டு புகுந்தான். இனி நீங்கள் ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தி கேளாகில் இங்கு நின்றும் போகப்பாருங்கோள்" என்கிறார். ... ... *

அவ;—முதற்பாட்டு. (நெய்யித்யாதி) நோய்களைப்பார்த்து நீங்கள் சடக்கெனப் போங்கோளென்கிறார்.

ஸ்வா;—(நெய்யித்யாதி) ஸாத்தமாய் போக்யமான ஆஜ்ய மிருக்கிற(வ)கடத்தைப்பற்றிக்கொண்டேறுகிற க்ஷுத்ரமானபிபீலி

பின்பு, அவித்யையையும் கர்மத்தையும் வ்யாதிகளையும் இந்த்ரியங்களையும் யமபடரையும்பார்த்து, "பண்டை தேஹமும் ஆத்மாவும்" என்றிருக்கவேண்டா, அவன் உகந்தருளின நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தையெல்லாம் என் தேஹத்திலும் ஆத்மாவிலும்பண்ணிக் கொடுவந்து புகுந்தான், நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தீராகில் போகப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

வ்யா;—(நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள் போல்) அக்நிஹோத்ர ஸமாராதந யோக்யமாய் போக்யமுமான பதார்த்த மிருக்கிற (வ)டத்தை ஸ்பர்ஶித்துக்கொண் டேறுகிற க்ஷுத்ர ஜந்

என்றத்தைப்பற்ற (உகந்தருளினநிலங்களித்யாதி). "மெய்க்கொண்டு" என்றத்தைப்பற்ற (தேஹத்திலும்) என்றது. "பட்டினம்" என்றது - ஸ்திதிவைத் தவிடமாய், ஸ்திதிதானும் எம்பெருமானுக்கு ப்ரியதமமானவாத்மாவாகையாலே (ஆத்மாவிலும்) என்றது.

பட்டினமென்றவிடத்தில்ஸ்திஸ்தாநீயமானவாத்மாவுக்கு பகவதாராதந யோக்யத்வமும் போக்யத்வமுமுண்டாகையால் அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்ன நெய்ப்பதத்தில் யோக்யத்வபோக்யத்வங்களும் விவக்ஷிதமென் றருளுகிறார் (ஸ்பர்ஶித்தித்யாதி). "நிரந்து" என்று ஐகாரமில்லாததாயும்

கைகள்போலே. (நிரந்தித்யாதி) பரந்து இடைவிடாதே தர்மபூதஜ்ஞாநமுள்ளவிட மெங்குமாக்ரமித்துப்போக்குவரத்தின்றியே அவஸர ப்ரதீக்ஷமாய் நிற்கிற வ்யாதிகாள்; (காலமித்யாதி) நீங்கள் ஜீவிக்கவேண்டில் இப்போதே உடனே போங்கோள்.

துக்களைப்போலே. (நிரந்து). பரந்து. (நிறைந்து) இடைவிடாதே. (எங்கும்) தர்மபூத ஜ்ஞாநமுள்ள விடமெங்கும்; "யாவச்சரீரவ்யாபிநீ - பாதேயமேவதநா ஸிரஸிமே ஸாகம்" (கைக்கொண்டு) † உடன்வந்திப்போலே; கைக்கூட்டமிட்டாப்போலே யென்னவுமாம். (நிற்கின்ற) போக்குவரவின்றியிலே; அவஸர ப்ரதீக்ஷமாய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்னவுமாம்.

(நோய்காள்) த்ருஷ்டாந்தத்தில் எறுமெறும்புகள் போலே நோய்களும் பலவிறே. "கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள்"

"நிறைந்து" என்று ஐகாரமுண்டானதாயும் பாடத்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யதாக்ரயமர்த்த மருளுகிறார் (நிரந்தித்யாதி). பரந்து என்றாலும், இடைவிடாதே யென்றாலும், ஶரீரமெங்குமென்னுமது ஸித்தமாயிருக்கவும் எங்குமென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தர்மேத்யாதி). இத்தால் ஶரீரத்திலும் ஆத்மாவிலுமென்றபடி. ஆத்மதர்மம் ஶரீரத்திலே வ்யாபித்திருக்குமோவென்ன, அநுபவம் காட்டுகிறார் (பாதேயித்யாதி). ஸாகமென்றவநந்தரம் "என்னைக் கடவதிறே" என்று சேஷம். எங்கும் நிற்கின்றவென்ன வமையாதோ? கைக்கொண்டென்னவேணுமோவென்ன, இரண்டுவகையாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உடனித்யாதி). (உடன்வந்தி) என்றது-வந்தேறியன்றிக்கே ஸஹஜமென்றபடி. (கைக்கூட்டமிட்டாப்போலே) என்றது - அணிவகுத்தாப்போலே யென்றபடி. கைக்கொண்ட நோய்காளென்னவமைந்திருக்க, நிற்கின்றவென்றதுக்குஇரண்டுவகையாகத்தாத்பர்யமருளுகிறார்(போக்கித்யாதி).

நோய்காளென்ற விடத்தில் பஹுவசநம் த்ரித்வாதிமாத்ரத்தில் பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே அஸங்க்யேயதையைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பாய மருளுகிறார் (த்ருஷ்டாந்தத்திலித்யாதி). (த்ருஷ்டாந்தத்தில்) என்றது - ஶரீரத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமான நெய்க்குடத்திலென்றபடி. நிரவயவமான வாத்மாவில் வ்யாபித்து அதுக்குந்யூநாதிரேகமான விகாரத்தைப் பண்ணமாட்டாதே கேவலஶரீரத்தை விகரிப்பிக்கிற விவற்றை நோய்காளென்றுஶப்தார்த்தமாக நினைத்துப்போகச் சொல்லுவானென்னென்னவருளுகிறார் (கைக்

---

† (பா) உடன் வந்தவுடல் போலே.

வ்யா;—

என்று - பகவதாஜ்ஞையாலே உள்ளுப்புகப்பெறுதே நின்றாலும் வேதனைஸ்வரூபஸ்பர்ஶியிறே. விஶிஷ்டவேஷத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்தில் எறும்பால் (வ)டத்துக்கு வருவதொரு துக்கமில்லை. (க) "மொய்த்தவல்வினை" என்கிறபடியே.

(காலம்பெற) சடக்கெனப்போமின். "அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணின நாங்கள் போகிறதென்" என்ன; உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் போங்கோளென்ன; ஆனல் மெள்ளப் போகிறோமென்ன; (காலம்பெற) கடுகப்போங்கோள். (உ) "மடியடக்கி நிற்பதனில் - நீண்டடி யெடுப்பதன்றோவழகு" என்கிறார். (ங) "[illegible] உபதிஷ்டந்துமாம் ஸர்வேவ்யாதய: பூர்வஸஞ்சிதா: - அநுஜ்ஞாம் கந்துமிச்சாமி" என்று - இவர்க்கு ருணமில்லையிறே. (ச) "வேங்கடத்துறைவார்க்குநமோ" என்றபோதே கடங்கள்வெந்ததிறே. போங்கோளென்னவும் வேண்டா, இவர், "பிணமெழுந்து கடிக்கிறதோ"

கொண்டித்யாதி). (பகவதாஜ்ஞையாலே) என்றது - ஜீவாத்மஸ்வரூபம் நிரவயவமாயேயிருக்கக்கடவதென்கிற வாஜ்ஞையாலே யென்றபடி. (உள்ளுப் புகப் பெறுதே நின்றாலும்) என்றது-விகாரஜநகமாக ஆத்மாவில் வ்யாபியாதேயிருந்தாலுமென்றபடி. வேதனை ஸ்வரூபஸ்பர்ஶியாகையாலேநோய்காளென்றதென்று கருத்து. வேதனை ஸ்வரூபஸ்பர்ஶி யென்னுமத்தைத்ருஷ்டாந்தபலத்தால் ஸாதிக்கிறார் (விஶிஷ்டேத்யாதி). (துக்கமில்லை) என்றது ஹாநியில்லை யென்றபடி. இல்லை யென்றவநந்தரம் †பூதமிறே யுள்ளதென்று சேஷம். நோய்கள் வ்யாபித்திருக்கைக்கு ஸம்வாதம் (மொய்த்தவித்யாதி).

உய்யவென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அநாதீத்யாதி). காலம்பெற வென்றதுக்குக் கீழ்ஸப்தார்த்தம்காட்டி ஶங்காஸமாதாநரூபேண தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆனலித்யாதி). (மடியடக்கி) என்றது-புடவையடக்கிக்கொண் டென்றபடி. போங்கோளென்னலாமோ, அநுபவித்துத்தீர வேண்டாவோ வென்ன வருளுகிறார் (உபதிஷ்டந்த் வித்யாதி). உபாஸகனுக்கு யஜ்ஞாதி ருணத்ரய முண்டாயிருக்கையால் தத்பலமான வ்யாதிகளை அழைத் தநுபவிக்க வேண்டிற்று. இவர்ப்ரபந்நராகையாலே (கூடு) கடங்கள் வெந்துபோகையால் அநுபவிக்கவேணுமென்னும் நிர்பந்தமில்லையாகையால் போங்கோளென்றாரென்றுகருத்து. ஆகில்போங்கோளென்னப்ரஸக்தியேதென்னும்ஶங்கையை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு பரிஹாரமருளுகிறார் (போங்கோளித்யாதி).

(க) திருமா-ச. (உ) பெரியதிருவ்-ஙo. (ங) வாய்-ங-ங-எ. † ஸங்கிக்தம்.

எங்களுக்கு இப்படி போகவேண்டுகிறதென்னென்ன; (மெய்க்கொண்டித்யாதி). என்னுடைய தேஹத்தை போக்யமாகக்கொண்டு நானிருக்கிற விடத்திலே தான்வந்து என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே புகுந்து வேதைகஸமதிகம்யனானவன் தன்னை நமக்கு உபகரித்துக்கொண்டு பள்ளிகொண்டருளினான். ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸித

என்னு மதிசங்கையாலும் பூர்வவாஸனையாலும் பயப்பட்டுச்சொல்லுகிறாரித்தனை.

"இப்போது நாங்கள்போகிறது என்'' என்ன; ஹேதுசொல்லுகிறார்மேல்;-(மெய்க்கொண்டு வந்துபுகுந்து) என்னுடைய தேஹத்தை போக்யமாகக்கொண்டு, அதுக்குமேலேவந்து, அதுக்குமேலே புகுந்து, அதுக்குமேலே கிடந்தார். கிடந்தவர்தாம் ஆரென்னில்; (வேதப்பிரானார்) வேதத்திலே கேட்டுப்போகிற தன்னை நான் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி தன்னை உபகரித்தவன். (க)"*வந்தாய்அதுக்குமேலேநின்றாய்அதுக்குமேலேமன்னிநின்றாய் அதுக்குமேலேஎன்மனம்புகுந்தாய், அதுக்குமேலே போயறியாய்'' என்றிறே இவர்களீடுபடுவது. "பிரான்'' என்று-உபகாரகத்வம். அதாவது - ப்ரமாண ப்ரமேயங்களை உபகரிக்கையாலே. (பைக்கொண்ட பாம்பணையோடும்) பகவதநுபவத்தால் வந்த விகாஸமன்றிக்கே, ஆழ்வாரை அங்கீகரித்த ப்ரீதியால்வந்த விகாஸம்.

(பாம்பணையோடும்) அந்தஃபுரபரிகரத்தோடும். (உ)*திருமாற்

"பாம்பணையோடும்'' என்னுமளவுக்கு மவதாரிகை (இப்போதித்யாதி). வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற பிரானென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார்வேதத்திலேயித்யாதி)(௩)''ந சக்ஷுஷா[illegible])தி-நசக்ஷுஷாபஶ்யதி'' என்னப்படுமவனை கண்ணாலே காணும்படி யென்கிறவையென்னவருளுகிறார் (வந்தாயித்யாதி). ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் ஈடுபடும்படிமாநஸாநுபவமுண்டாகையால் அங்ஙன் சொல்லத்தட்டில்லை யென்றுகருத்து. வேதத்தை உபகரித்தவனென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறா (பிரானென்றித்யாதி). தம்மிடத்தில் வந்துகிடக்கும்போது பகவதநுபவத்தால் வந்த விகாஸம் திருவநந்தாழ்வானுக்குச் சொல்லுகையில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே அதுக்கு பாவமருளுகிறார் (பகவதித்யாதி). அணையென்றது உபலக்ஷணமாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (அந்தஃபுரேத்யாதி). ஒரு திருவநந்தாழ்வானைச் சொன்னத்தாலே அந்தஃபுரபரி

(க) தி-மொ-க-க௦-க. (உ) க-திருவ ருங. (௩) தை-ஙா.

மான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானோடேயாய்த்துப் பள்ளி கொண்டருளிற்று. (பண்டன்று) பழையதேஹமும் நானுமன்று. (பட்டினம் காப்பே) பட்டினம்-பத்தநம்; ராஜதாநி, நிதிகிடக்குமிடம், நிதியாவது - ஆத்மாவிறே. அவன் இவரை ஆளிட்டுக்காவாதே தானே காத்துக்கொண்டுகிடக்கிறானிறே. அவன் இவரைக்காத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவரும் வைத்தமாநிதியான வவனைக் காக்கிறபடி. ... ... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (சித்ரகுத்தனித்யாதி) யமபடர் தாங்களே அஞ்சி ஒளித்தார்களென்கிறார்.

கரவிறே (பண்டன்று) பழையதேஹமும் பழைய ஆத்மாவுமென்று நினையாதேயென்ன; "அதுக்கடியென" என்ன; (பட்டினங்காப்பே) "பட்டினம்" என்கிறது-பத்தநமென்றபடி. அதாவது-நிதிகிடக்கு மிடம் ராஜதாநி. இங்கு, ஈஸ்வரனுக்கு நிதியாவது-ஆத்மாவிறே.

(காப்பே) ஆளிட்டுக்காவாதே தானே காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே. (பண்டன்று) அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவரும் *வைத்தமா நிதியையிறே காப்பது.

கரமெல்லாம் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (திருமாற்கித்யாதி). (க) "நிவாஸஶய்யாஸந-நிவாஸஶய்யாஸந" இத்யாதிப்படியேஸமஸ்தவிதபரி கரமும் இவராகையாலே சொல்லலாமென்று கருத்து. காப்பென்னுமளவும் அவதாரிகை (அதுக்கடியென்னென்ன) என்றது. (நிதிகிடக்குமிடம் ராஜதாநி) என்றது - நிதிகிடக்குமிடமான ராஜதாநியென்றபடி.

கிடந்தாரென்றத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆளிட்டித் யாதி). அவன்கிடக்கையாலே பண்டைதேஹமும் ஆத்மாவுமன்றென்று கருத்து. முன்பு அவன் என்னைக்காக்குமாபோலே நான் அவனைக்காக்கும்படியென் று தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறார் (பண்டன்றித்யாதி). ஆழ்வாரை அவன் அந்தர் யாமியாய் நின்று காக்கும்போது நோய்களைக் கிடக்கவொட்டினாலும், ஆழ் வார் தாம் அவனைக்காக்கும்போது பரிவராகையாலே அவனுக்கிருப்பிடமான வாத்மாவிலும் தேஹத்திலும் நோய்களை வரவொட்டாரென்று கருத்து. (க)

அரு:—இரண்டாம்பாட்டு. (சித்ரகுத்தனித்யாதி) "எல்லையில் வாச ல்" என்கிறபாட்டிலே "நில்லுமினென்னுமுபாயமில்லை" என்று தூதர்க்குஞ் சினபடி சொல்லியிருக்க, "தூதுவரோடியொளித்தார்" என்று இப்பாட்டிலே அச்சம் கெட்டபடியை இவர்தாமே சொல்லக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார்

(க) ஸ்தோ-ர்.

மூ — சித்திரகுத்தனெழுத்தால் தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார்
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் மூதறிவாளர்முதல்வன்
பத்தர்க்கமுதனடியேன்பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. (உ)

ஸ்வா;—(சித்திரகுத்தனித்யாதி) ஸர்வாத்மாக்கள் பண்ணும் புண்யபாபங்களைப்பதினுலுபேர் ஸாக்ஷியாக யமனுடைய கணக்கன் சித்ரகுப்தன் பட்டோலைகொள்ளும். (தென்னித்யாதி) தெற்குதிக்கான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியான யமன் மேலெழுத்திடாநிற்கும். (வைத்தவிலச்சினை மாற்றியித்யாதி) இட்டவிலச்சினையை அழி

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. கீழே "இல்லுமினென்ன வுபாயமில்லை" என்று அஞ்சினவர் உபாயமறிந்து அச்சம்கெட்டபடியைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

வ்யா;—(சித்திரகுத்தனெழுத்தால்) ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்களும், பதினுலுபேர் ஸாக்ஷியாக, யமனுடைய கணக்கன் பட்டோலைப்பட்டிறே கிடப்பது.(தென்புலக்கோன்பொறியொற்றி). தெற்குத்திக்கிலேயான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியான யமன் இவனெழுதின பட்டோலைக்கு மேலெழுத்திட்டபடி. (வைத்த விலச்சினை மாற்றித் தூதுவரோடி யொளித்தார்) அநாதிகாலார்

(கீழித்யாதி). உபாயத்வாத்யவஸாயம் நிஷ்களங்கமாகப் பிறந்தபின்பு சொல்லுகிறுரென்றுகருத்து. "அமுதனடியேன்" என்றத்தைப்பற்ற (உபாயமறிந்து) என்றது. தூதுவரோடி யொளித்தாரென்று இவ்வளவே அச்சம் கெட்டபடி சொல்லுகைக்கு அமைந்திருக்க, சித்திரகுத்தனெழுத்தைச்சுட்டுப் போனுர்களென்னவேணுமோவென்னும் ஶங்கையிலே யருளுகிறுர் (ஸர்வாத்மாக்களுமித்யாதி). (பதினுலுபேர்ஸாக்ஷி) என்றது - பூதங்களைந்தும், சந்த்ராதித்யர்களும், அஹோராத்ரங்களும், மநஸ்ஸும், உபயஸந்த்யையும், யமனும், தர்மதேவதையுமாகிறவர்கள். தூதுவரோடிப்போகிலும் கணக்கிருந்ததாகில் அஞ்சுகையநுவர்த்திக்குமே, ஆகையால் அத்தைச் சுட்டதும் சொல்லவேணுமென்றுகருத்து. (பொறியொற்றி) என்றது-ஒப்பமிட்டென்றுய் அத்தையருளுகிறுர் (இவனித்யாதி)(இவன்)சித்ரகுப்தன்.ஆல்-அசையாய், சித்ரகுத்தனெழுத்தை,தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி வைத்த விலச்சினையோடி மாற்றி-நிரஸித்தென்றும்ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யமருளுகிறுர்(அநா

த்துக் கணக்கைச் சுட்டுப்போகட்டு யமபடர் பகவத் தூதர்களுக்கு அஞ்சி ஓடி ஒளித்தார்கள்.

(முத்துத்திரையித்யாதி) திரையானவை முத்துக்களைக் கரையிலே கொடுவந்து சேராநின்றுள்ள கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (மூதறிவாளர் முதல்வன்) அநாதியாக ஸர்வஜ்ஞரான நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஸத்தா ஹேதுவானவன். (பத்தர்க்கமுது) தன்னு

ஜீதங்களான புண்யபாபங்களெழுதின கணக்குச்சுருணையை இலச்சினையோடே சுட்டு ஓடியொளித்தார்கள். (௧)"வள்ளலே யுன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்" என்னக்கடவதிறே. (௨)"நமன்றமராலாராயப்பட்டறியார் கண்டீர்" என்கிறபடியே இவன் பட்டோலைபுரட்டிப்பாராதவளவன்றிக்கே சுட்டுப்போனார்களாய்த்து. (௩) "உயிருந்தருமனையே நோக்கும்" என்கிறபடியே பருப்பருத்த ப்ரஹ்மாதிகளையொழிய ஸர்வாத்மாக்களும் யமவஶ்யராயிறேயிருப்பது. இந்தயமவஶ்யதை குலைவது பின்னை ஆர்க்கென்னில்; (௪) "நமன்றமரென்றமரை வினவப்பெறுவாரலர்" என்று அவன் அபிமாநித்தார்க்கிறே.

(முத்துத்திரைக்கடல் சேர்ப்பன்) முத்துக்களைத்திரையானது கொண்டுவந்து கரையிலே சேராநின்றுள்ள கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். *வெள்ளைநீர் வெள்ளத்தணைந்து *கள்ளநித்திரை கொள்கின்ற மார்க்கங்காண்கையிலே இவர்க்குமநோரதம். (மூதறிவாளர் முதல்வன்) *அயர்வறுமமரர்களதிபதி (பத்தர்க்கமுதன்) ஆஶ்ரிதர்க்கு நிரதிசய போக்யனானவன். (௫)"அடியேன்மேவியமர்

தீத்யாதி). மாற்றி யென்றத்தால் பலிதம் (சுட்டு) என்றது. ஓடியொளிக்கைக்குக்கள்ளரோ வென்னவருளுகிறார் (வள்ளலேயித்யாதி). (புரட்டிப்பார்க்கை) அந்தஏட்டைப்போகட்டு அப்புறத்தேட்டைப் பார்க்கை. "தூதவரோடியொளித்தார்" என்று தமக்குயமவஶ்யதையில்லையென்று சொல்லக்கூடுமோ? உயிரெல்லாம் யமவஶ்யமாயன்றோ விருப்பதென்று ஶங்கையை ப்ரமாண பூர்வகமாகக்கிளப்பிக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் (உயிருமித்யாதி வாக்ய த்ரயத்தாலே)

மூதறிவாளரா யிருக்குமவர்களுக்கு முதல்வனே என்று ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அயர்வித்யாதி). இவ்வாழ்வார் "பத்தர்க்கமுதன்" என்று எம்பெருமானையறிந்தபடி யெங்ஙனே யென்னவருளு

---

(௧) தி-மொ-௮-௧௦-௭. (௨) ௧-திருவ-௫௫. (௩) ௧-திருவ-௬௭.
(௪) தி-மொ-௧௦-௬-௫. (௫) தி-வாய்-௬-௧௦-௭.

லல்லது செல்லாத ஆஶ்ரிதர்க்கு நிரதிஶய போக்யனானவன். (அடியேன்) நான் அவன் போக்யதையிலே தோற்று அவனுக்குப்பரியுமவன். (பண்டன்று) முன்புபோலன்று, (பட்டினங்காப்பே) ஆத்மாவுக்குக் காவலுண்டாய்த்து. ... ... (உ)

கின்றவமுதே." (அடியேன்) "மூதறிவாளர் முதல்வன்" என்று-நித்யவிபூதியோகஞ் சொல்லி, "முத்துத்திரைக்கடற் சேர்ப்பன்" என்று - லீலாவிபூதியோகஞ்சொல்லி, "அடியேன்" என்று-உபய விபூதி நாதனுடைய போக்யதையிலே தோற்றவடியே னென்கையாலே (பண்டன்று) யமவஶ்யதை குலைகையாலே, பண்டை தேஹமும் ஆத்மாவுமல்ல. (பட்டினங்காப்பே) ஆத்மாவுக்கும் தேஹத்துக்கும் ரக்ஷையுண்டாய்த்து. இனி நீங்கள்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். .... (உ)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. (வயிற்றில் தொழுவைபித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே-யமவஶ்யதை யில்லையென்றார்; இப்பாட்டிலே-அதுக்கடியான தேஹாந்வயமும் இல்லையென்கிறார். அதவா, "மூதறிவாளர் முதல்வன்" என்றார்-கீழ்; இதில்-தமக்கு அறிவைப் பிறப்பித்தபடி சொல்லுகிறாரென்றுமாம். "அடியேன்" என்றார்-கீழ்; இதில்-அடிமைகொண்டபடி சொல்லுகிறாரென்றுமாம்.

கிறார் (மூதறிவித்யாதி) தாம் இப்படிப்பட்ட போக்யதையிலே ஈடுபட்டவராகையால் மற்றுமுள்ளபத்தரும் "இவன் அமுதன்" என்றறிவரென்று பூரித்துத் தாத்பர்யம் கண்டுகொள்வது. கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னநோய்களுக்குள்ளே துதவிரோடிப்போகையாலே ப்ரேக்ஷித்த நீங்களும் போங்கோளென்கிறாரென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இனிநீங்களித்யாதி). (உ)

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (வயிற்றிலித்யாதி) "கயிற்றுமக்காணி கழித்துக் காலிடைப்பாசம் கழற்றி" என்றவிரண்டுக் தம் ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம ரூபமான ஶரீராந்வயமறுகையைச் சொன்ன பக்ஷத்தைக்கடாக்ஷித்து அதுவே இப்பாட்டுக்குப்ரதாநப்ரதிபாத்யமென்று திருவுள்ளம்பற்றிக் கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியருளுகிறார் (கீழிலித்யாதி). "இராப்பகலோதுவித்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து மூதறிவாளர் முதல்வனான வெம்பெருமான் அவர்களைப்போலே யாக்கினானென்று இதுவேப்ரதாநப்ரதிபாத்யமாக ஸங்கத்யந்தரமருளுகிறார் (அதவேத்யாதி). "பணிசெய்யக்கொண்டான்" என்றத்தைப்பற்றவருளுகிறார் (அடியேனித்யாதி).

மூ.—

வயிற்றிற்றொழுவைப்பிரித்து வன்புலச் சேவையதக்கிக்
கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசங்கழற்றி
எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்தை யிராப்பகலோதுவித்தென்னைப்
பயிற்றிப்பணிசெய்யக்கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே.

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. (வயிற்றிலித்யாதி) என்னுடைய தேஹவஶ்யதையைத் தவிர்த்து ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களையுமுண்டாக்கினானென்கிறார்.

ஸ்வா;-(வயிற்றிலித்யாதி) கர்ப்பவாஸமாகிற சிறைக்கூடத்தைக் கழற்றி, (தொழு) விலங்கு விஶேஷம். (வன்புலச்சேவையதக்கி) இந்த்ரியங்களாகிற வலிய சேக்களை அதக்கி, நெருக்கி. (கயிற்றுமக்காணிகழித்து) நரம்பு எலும்புமான ஶரீரத்தில் நசையறும்படி பண்ணி. (அக்கு) எலும்பு. (காலிடைப்பாசம் கழற்றி) யமபடர் கையில் பாசத்தாலே காலிலே துவக்கி இழுப்பர்கள்; அத்தைத்தவிர்த்து. அன்றியே - "கால்" என்று - காற்றாய், பாசமென்று -

---

வ்யா.—(வயிற்றில் தொழுவைப்பிரித்து) கர்ப்பவாஸமாகிற சிறைக்கூடத்தைக் † கழித்து. (தொழு) விலங்கு. விலங்கிலே ஒரு விஶேஷமிறே தொழுவிலே யடைக்கையும். (வன்புலச்சேவையதக்கி) இந்த்ரியங்களாகிற வலிய சேக்களை, அதக்கி-நெருக்கி. (ர)"சேவதக்குவார்போல" என்னக்கடவதிறே. (உ)"காவலில் புலனைவைத்து." (கயிற்றுமக்காணிகழித்து) நரம்பும் எலும்புமான ஶரீரத்தில் நசையறும்படிபண்ணி. அக்கு—எலும்பு. (காலிடைப்பாசம்கழற்றி) யமபடர் கையும்பாசமுமாய் வந்துபுகுந்து, இவன்காலிலே துவக்கி முகம் கீழ்ப்பட விழாதபடி பண்ணி. (க) "பின்முன்னாக விழுப்பதன் முன்னம்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, "காலிடைப்பாசம் கழற்றி" என்றது, "கால்" என்று - காற்றாய், "பாசம்" என்றது-ஆத்மாவை வரிந்துகொண்டுகிடக்கிற ஸூக்ஷ்மசரீரமாய், இ

இந்த்ரியங்களை நெருக்கவேணுமென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் (காவலில்) என்று. ஆணியென்றதினர்த்தம (ஶரீரத்திலே) என்றது. (துவக்கி) கட்டி. (ஸூக்ஷ்மஶரீரமாய்) என்றவநந்தரம் "காலிலேயிருக்கிற பர்த்தைக் கழற்றி" என்றத்யாஹரித்துக்கொள்வது. காலிலே ஸூக்ஷ்ம

(க)-ம-இ-ள,(உ) திருமாலை-க. † (பா) கழற்றி.

ஆத்மாவை வரிந்து கொண்டு கிடக்கிற ஸூக்ஷ்மஶரீரம் - பஞ்ச வ்ருத்திப்ராணனாலே ப்ரேரிதமாயிருக்கும். அக்காணி யென்று ஸ்தூலஶரீரம். காலிடைப்பாசமென்று-ஸூக்ஷ்மஶரீரம். ஆகஉப யஶரீரஸம்பந்தத்தையும் அறுத்தென்றுமாம். (காலிடைப்பாசம்) கால்கட்டான தேஹ ஸம்பந்தமென்னவுமாம்; கால்கட்டான விஷ யாந்தரஸங்கத்தைப் போக்கியென்றுமாம்.

(எயிற்றித்யாதி) ப்ரளயார்ணவத்திலே அகப்பட்ட பூமியையெ டுத்தாப்போலேஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றும் என்னையெடுத்தவென் ஸ்வாமி. (இராப்பகலோதுவித்து) திவாராத்ர விபாக(ஶூந்ய) மற

சரீரம் பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனாலேப்ரேரிதமாயிருக்கும். "அக்காணி" என்றது - ஸ்தூலசரீரம்; "காலிடைப்பாசம்" என்றது-ஸூக்ஷ்ம சரீரம். ஆக, (க) "ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மாவிஸ்ருஜ்ய - ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபாம் விஸ்ருஜ்ய" என்கிறபடியே உபயஶரீரப்ராப்தியு மறும்படிபண்ணி. "காலிடைப்பாசம்" என்று - காற்கட்டான ஸ் நேஹமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, "காலிடைப்பாசம்" என்று-* ஹரி ணீகுரமாத்ரமான ச(ஸ)ர்மவிசேஷ விஷயஸ்நேஹமென்னவுமாம்.

(எயிற்றிடைமண்கொண்ட வெந்தை) ப்ரளயார்ணவத்திலே யகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூமியை யெடுத்தாப்போலே, ஶரீரவஶ்யனை வென்னை யெடுத்த ஸ்வாமி. (இராப்பகலோதுவித்து) திவாராத்ர விபாக(ஶூந்ய)மற ஸர்வகாலமுமென்றபடி. (ஓதுவித்து), ஶிக்ஷிப்பி த்து, அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இந்த்ரியவஶ்யத்வமும், கர்மவஶ்ய யத்வமும் யமவஶ்யத்வமும் த்யாஜ்யமென்னுமத்தை யறிவித்து.

ஶரீரமிருக்குமோ வென்னவருளுகிறார் (இஶ்ஶரீரமித்யாதி). லோகாந்தர கமநதசையிலே ப்ரேரிதமாய்போது ப்ராணனிலேலிங்கஶரீரமிருக்கு மென்ற கருத்து. "இடை" என்று நெருக்குதலாய், காலைநெருக்கினவென்று ஶப் தார்த்தம் விவக்ஷித்துக் கால்கட்டான)என்றது (உ)" ஸுருதுஹீஷாஸுமா ஜௌ யாசநருநுவஹநஸுகஃ ।ஹரிணீவராசோதுண வ உணாஜோஹிதம்ஜமஸு - அந்யத்ரபீஷ்மாத்காங்கேயா தந்யத்ரசஹநா மதஃ । ஹரிணீகுரமாத்ரேண சர்மணாமோஹிதம் ஜகத்" என்கிறபடியே தத்வி ஷயஸ்நேஹம்தர்மோசமென்றருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

வயிற்றிலென்றுதுடங்கி இவ்வளவும் தொகுத்ததாத்பர்யமருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி) ஓதுவித்தென்றதுக்கர்த்தாந்தரமருளுகிறார்(கீழிலித்யாதி),

(க) ஶரணாகதிகத்யம். (உ)

என்னை ஶிக்ஷிப்பித்துக் கீழ்க்கூறிய த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுடைய வறிவிக்கை. (பயிற்றி) அநுஷ்டாந பர்யந்தமாம்படி வாஸனை பண்ணுவித்து. (பணிசெய்யக்கொண்டான்) மங்களாசாஸந ரூபநித்யகைங்கர்யம் கொண்டருளினன். (பண்டன்று) இந்த்ரியங்களுக்குஶேஷமான பண்டு போலன்று. (பட்டினம்காப்பே) பத்தனம் காவலுண்டாய்த்து. அவன் இத்தலையை நோக்க, நாம் அத்தலையை நோக்குகையாலே காவலுற்றதென்கை. ... (ங)

கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன தன்னுடைய ஸர்வஶேஷித்வத்தையும், நிரதிசய போக்யதையையும், தமக்கு "ஶேஷத்வம்ஸ்வரூபம்" என்னுமிடத்தையுமாய்த்துஓதுவித்தது.

(பயிற்றி) இத்தை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கி. (க) ["செய்யேல் தீவினையென்று" இத்யாதி.] (பணிசெய்யக் கொண்டான்) ஓதுவித்த ப்ரயோஜநம் பெற்றபடி. "நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளத்தாலே அறுதியிட்டுக்கொண்டபடி. (பண்டன்று) இந்த்ரியங்களுக்கு ஶேஷவ்ருத்தி பண்ணிப்போந்த பண்டுபோலன்று. (உ) "என்னையாளும் வன்கோ" என்னக்கடவதிறே. (பட்டினங்காப்பே). இன்றுரக்ஷையுண்டாகையாலே. (ங) "என்கோலாடி குறுகப்பெறா" என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. 'இராப்பகல்" என்று-மூதறிவாளர்படியாய், திவாராத்ர விபாக

(இத்தை) என்றது-த்யாஜ்யதாபுத்தியை, ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தை யென்னுதல். த்யாஜ்யதா புத்தியை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கினதுக்கு ஸம்வாதம் (செய்யேல்தீவினை) என்றது. ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கினதுக்கித்யாதி ஶப்தக்ராஹ்யமான "நின்கழலெய்யாதேத்த" என்றவம்ஶம் ஸம்வாதமென்று கண்டுகொள்வது. ஓதுவித்து, கர்ப்பவாஸாதிகளை மாற்றி, ஸ்தூலஸூக்ஷ்மஶரீரங்களையும் கழித்துப்பணிசெய்யக் கொண்டானென்கையாலே இச்சரீரத்தில் பண்ணுமது கூடாமையால், அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி). "என்கோலாடிகுறுகப்பெறா" என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகையாவது - ஆழ்வாருடைய செங்கோலாடுகிற தேஶமெல்லாம் யமாதிகள்வந்து கிட்டப்பெறார்களென்னுமதிசயத்தைச் சொல்லுகையென்றபடி. ஓதுவித்தென்னவமைந்திருக்க, இராப்பகலென்னவேணுமோவென்னும் ஶங்கையிலே ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந அதுக்கு ப்ரயோஜநமருளுகிறார் (இராப்பகலித்யாதி). "எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்தை இராப்

(க) தி-வாய்-உ-கூ-ங- (உ) தி-வாய்-எ-க-உ. (ங) ரு-டு-அ.

மூ.—மங்கியவல்வினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்வினை கண்டீர்
இங்குப்புகேல்மின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்டீர்புகேல்மின்
சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேரும் திருக்கோயில்கண்டீர்
பங்கப்படாதுய்யப்போமின்பண்டன்று பட்டினங்காப்பே (ச)

அவ,—நாலாம்பாட்டு.(மங்கியவித்யாதி)நோய்களைப்பார்த்து நீங்கள்ஹிரண்யன்பட்டதுபடாதேபோகப்பாருங்கோளென்கிறார்.

ஸ்வா.—(மங்கியவித்யாதி) நானுருமாயும்படி பண்ணக்கடவ ப்ரபலபாப பலமான வ்யாதிகாள்!; விபஜிக்கவொண்ணாதபடிகிடக்கிற பாபங்களென்னுமாம். (இங்குப்புகேல்மினித்யாதி) நீங்கள் இங்

மற்றபடியால் அகாலகால்யமான தேசம்போலே யென்றபடி. (ரு)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (மங்கிய) நீங்கள், ஹிரண்யன் பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

வ்யா.—(மங்கியவல்வினைநோய்காள்) தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால் பலிதமான நோய்காள்! விபஜிக்கவொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடக்கை. (க) "சார்ந்தவிருவல்வினைகள்" என்னுமாபோலே. "இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின்" என்று ப்ரதிவிஷயங்கைக்காட்டுகிறார். ஆத்மாவைமங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாததுமாய், அவனே கழிக்கவேண்டும்படியான நோய்காள். (உமக்குமோர் வல்வினைகண்டீர்) ம்ருத்யுவுக்

பகலென்னையோதுவி துப்பயிற்றி வயிற்றில் தொழுவைப்பிரித்தித்யாதிபணி செய்யக்கொண்டான், ஆகையாலே பண்டன்று பட்டினம்காப்புப் பெற்றது" என்றந்வயம். ... ... (ரு)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மங்கியவித்யாதி) சிங்கப்பிரானித்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை யிடுகிறார் (நீங்களித்யாதி).

(ப்ரதிவிஷயம் கைக்காட்டுகிறார்) என்றது - தனித்தனியே நோய்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாரென்றபடி. மங்கியவென்றதுக்கு - தெரியாதிருத்தலாகக் கீழருளிச்செய்து, நசிக்கப்பண்ணுமதாயென்றர்த்தாந்தர மருளுகிறார் (ஆத்மாவையித்யாதி), வலிமைக்கர்த்தமருளுகிறார் (இவனாலித்யாதி), (வேண்டும்படியான) என்றவநந்தரம் "வினையால்வந்த" என்றுசேஷம். "உமக்கும்" என்ற ச(அ)காரத்தால் க்ரௌர்யங்களில்ப்ராதாந்யம் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ம்ருத்யுவுக்குமித்யாதி).

(க) திரு-வாய்-க-ரு-கo,

குப்புகுராதே கொள்ளுங்கோள். விட்டையாலே தனித்தனியே நிபமிக்கிற மை தோற்றுகிறது. (உமக்கு மோர்வல்வினை கண்டீர்) உங்களுக்கும் வழியவிரோதி கிடிகோள். ம்ருத்யுவுக்கும் ம்ருத்யு கிடிகோள். (இங்கித்யாதி) இவற்றின் நெஞ்சிலே படுகைக்காகப் பலகாலும் சொல்லுகிறார். இங்கென்று - திருப்பல்லாண்டி லன்வய முடையாரையும் கூட்டுகிறரென்று பட்டர். (எளிதன்று) உங்களுக்கு இவ்விடம் ஸுலபமன்று. அதென்னென்ன, (கண்டீர்) ஹிரண்யன் பட்டபடிகண்டிகோளே. ஆனபின்பு புகுராதேகொள்ளுங்கோள்.

(சிங்கமித்யாதி) ஸிம்ஹம் கிடக்கிற முழஞ்சிலே புகுவாருண்டோ? ஸ்ரீநரஸிம்ஹ ரூபியாய் ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவினப்போலே எனக்கு முதவி என்னையடிமை கொண்டவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரீவிமாநம் கிடிகோள். (பங்கமித்யாதி) பரிபவப்படாதே

கும் ம்ருத்யுவென்கிறார். (இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின்) இவற்றின் நெஞ்சிலே படுகைக்காகப் பலகாலும்சொல்லுகிறார். (இங்கு) "'இங்கு' என்று – திருப்பல்லாண்டோடே அந்வயமுடையாரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்" என்று பட்டர்.

(எளிதன்று) உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. "ஆவதென்" என்ன; (கண்டீர்) ஹிரண்யன் பட்டபடி கண்டிகோளே. (புகேல்மின்) நில்லுங்கோள். புகுராமையென்னென்ன - (சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டீர்) ஸிம்ஹம்கிடந்த முழஞ்சிலே புகுவாருண்டோ. "ப்ரஹ்லாதன் விரோதியைப் போக்கினதும் தமக்கு" என்றிருக்கிறார். ஹிரண்யன்பட்டது

"புகேல்மின்" என்ற பௌநருக்த்யத்துக்கு ப்ரயோஜநாந்தரமருளுகிறார் (இவற்றினித்யாதி).

(புகுராமையென்னென்ன) என்றதுக்கு- தூணில் பிறந்த சிங்கப்பிரான் இங்கில்லாமையாலேஹிரண்யன் பட்டது படுவானென்னென்று கருத்து. எம்மானென்றதுக்குத் தாத்பர்யம்(ப்ரஹ்லாதனித்யாதி),பங்கப்படாதித்யாதிக்குக் கருத்தருளுகிறார் (ஹிரண்யனித்யாதி). உய்யப்போமினென்றதுக்கு முமுக்ஷூ

ரு.—மாணிக்குறளுருவாய மாயனையென்மனத்துள்ளே
பேணிக்கொணர்ந்து புகுதவைத்துக் கொண்டேன்பிறிதின்றி
மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர் வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர்
பாணிக்கவேண்டா நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே.

பிழைத்துப் போகப் பாருங்கோள். பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளி தன்று. பட்டினம் காவலுடைத்து. .... (ச)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மாணியித்யாதி) தேவகார்யம் செய்தாப்போலே என்கார்யமும் செய்வதாக வந்து புகுந்தான். சுக்ராதிகள் பட்டது படாதே போங்கோளென்று இந்த்ரியங்களுக் குச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(மாணிக்குறளுருவாய மாயன்) இரப்பிலேதகணேறி

படாதே போகப்பாருங்கோள். (பங்கம்) பரிபவம். பிழைத்துப் போங்கோள், பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்த்து. .... (ரு)

அவ;—ஐந்தாம்பாட்டு. (மாணிக்குறளுருவாய)தேவகார்யம் செய்யவந்தாப்போலே என்கார்யம் செய்யவந்தான்; நமுசிசுக்ராதி கள் பட்டது படாதே போங்கோளென்று இந்த்ரியங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழ்ப்பாட்டில் – "புண்ணிரந்த" என்றார்; இப்பாட் டில் – மண்ணிரந்தவனைச்சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(மாணிக்குறளுருவாய மாயனை) இரப்பிலேதகணேறி

த்தம் (பிழைத்தித்யாதி); பண்டித்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் (பண்டித்யாதி). சிங்கப்பிரானித்யாதியைப்பற்ற (உறைப்பான காவல்) என்றது. (ரு)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு.(மாணியித்யாதி) "மாணிக்குறளுருவாய" என்ற துக்குப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டாநின்று கொண்டு வன்குறும்பர்களுள்ளீர் ந டமின்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை ,(தேவகார்யமித்யாதி). "சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேரும்திருக்கோயில்" என்றருளிச்செய்து இங்கு "மாணிக்குறளுருவாயமாயன்" என்று வாமநாவதாரத்தைச்சொல்லுகைக்கு (க) "இரணியனைப்புண்ணிரந்தவள்ளுகிரால்பொன்னாழிக்கையால் நீமண்ணிரந்து கொண்டவகை" என்றபாசுரத்தை யுட்கொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (கீழித் யாதி). மாணி - ப்ரஹ்மசாரியாதல், அழகாதல், இரண்டையும் கூட்டியருளு கிறார் (இரப்பிலேயித்யாதி). யத்வா மாணிபததாத்பர்யம் (இரப்பிலே

நிரதிஶயபோக்யனுமாய், தன் குணசேஷ்டிதங்களில் ஆஶ்சர்யத்தாலே அவனைவஶீகரித்தவன். (மாணி) அழகென்னுமாம். (குறள்) சேர்ப்பால்போலே. (உருவாயமாயன்) மாயந்தான் ஒரு வடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கை. (என்னித்யாதி). என்னெஞ்சுக்குள்ளே ஸ்நேஹத்தோடே வைத்துக்கொண்டேன். பேணுதல்-ஆசைப்படுதல். ஆதரமாகவுமாம். (பிறிதின்றி) இரண்டின்று; வேறின்றியென்றபடி.

(மாணிக்கப்பண்டாரம் கண்டீர்) (க) "உலகளந்தமாணிக்கம்"

நிரதிசயபோக்யனுமாய் தன்னுடைய தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அவனைவசீகரித்தபடி. மாணி - அழகு. குறள் சேர்ப்பால்போலே. (உருவாயமாயனை) மாயந்தான் ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவுமாபோலே யிருக்கை. உரு - வடிவு. (பேணி)ஸ்நேஹத்தோடே, கொடுவந்து என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டு; ஆதரித்தென்னவுமாம். (பிறிதின்றி) திருவுலகளந்தருளினவன்று அவன் ஸாபேக்ஷனாய் நான் நிரபேக்ஷனகையாலே பிரிவுண்டாய்த்து; இன்று இருவரும் ஸாபேக்ஷராகையாலே (பிறிதின்றி) இரண்டின்றி.

(மாணிக்கப்பண்டாரங்கண்டீர்) மாணிக்குறளுருவாயமாயன்-மாணிக்கப்பண்டாரம். (க) "உலகளந்தமாணிக்கம்" என்னைக்கட

தகனேறி) என்றது. "குறளுரு" என்றதின் தாத்பர்யம் (நிரதிஶயபோக்யனுமாய்) என்றது. கீழ்பதங்களையும் கடாக்ஷித்துவ்யுத்க்ரமேணமாயன் பத தாத்பர்ய மருளுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி) என்று இங்கே யோஜிக்கவுமாம். (அவனை) மஹாபலியை. மாணிபதத்துக்கர்த்தாந்தரம் (மாணியழகு)என்றது. குறளுருவிலே நிரதிஶயபோக்யதை தோற்றுமோ வென்னவருளுகிறார்(குறளித்யாதி). (சேர்ப்பால்) குழம்புப்பால். உருவென்று-வடிவாதல் அழகாதல். இவற்றை இரண்டு வாக்யத்தாலே அருளுகிறார் (மாயந்தானித்யாதி). "பேணிக்கொணர்ந்தென் மனத்தினுள்ளே புகுதவைத்துக்கொண்டேன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, பேணியென்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் காட்டுகிறார் (ஸ்நேஹத்தோடேயித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே). (ஸாபேக்ஷராகையாலே) என்றவநந்தரம் "பிரிவில்லை" என்று சேஷம்.

(மாயன்மாணிக்கப்பண்டாரம்) என்றது - மாயனுகிறமாணிக்கத்துக்கு

(க) திருவி-

என்கிறபடியே நீலாத்நப(ஹ)ண்டாரம் கிடிகோள். (வலியித்யாதி(மிகவும் வலியராய் மூலையடியே நடந்து திரிகிற இந்த்ரியங்களாகிற குறும்பராயுள்ளீர், (வலி) பலம், வன்மை - தொன்மைகேடு. (குறும்பர்) கள்ளர். "ஷைஷஐந்த்ரியஜாஸ்ருஷ்நாழ - ஏஷஇந்த்ரியதஸ்யூநாம்" (க) "கோவாயித்யாதி" (பாணிக்கவேண்டா நடமின்) விளம்பிக்கவேண்டா, கால்வாங்கிப் போங்கோள், அதுவென்னென்னவெண்டுபோலே இதுஅராஜகமன்று ஸராஜகமாய்த்தென்கிறார். (ரு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (உற்றவித்யாதி) பசுக்களை நோக்கிறாப்போலே என்னையும் நோக்குவதாக க்ருஷ்ணன் வந்து என்ஹ்ருத

வதிறே. (வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர்) மிகவும் வலிதாய் மூலையடியே நடந்து திரிகிற குறும்பர்களாயுள்ளீர். குறும்பர்கள் - இந்த்ரியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை - தொன்மைக்கேடு. "வன்னையர்" என்னக்கடவதிறே. குறும்பர்கள் - கள்ளர்கள். (உ) "ஷைஷ ஐந்த்ரியஜாஸ்ருஷ்நாழ-ஏஷ இந்த்ரியதஸ்யூநாம்" (க) "கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி" என்று இவர்களதிறே குடியிருப்பு. இவர் குடிமைசெய்திறே போந்தது. (உள்ளீர்) உண்டாகில். (பாணிக்கவேண்டா) விளம்பிக்கவேண்டா. (நடமின்) கால்வாங்கிப்போகப் பாருங்கோள். (ங) "ஈண்டடியெடுப்பதன்றோ வழக்கு" அதுக்கடியென்னென்ன (பண்டன்று) நீங்கள் மெய்க்குடியேறின காலமன்று. இன்று வ்யாவ்ருத்தி யுண்டென்கிறார். .... (ரு)

அவ;—பசுக்களுக்கு இந்த்ராதிகளால் வந்தவாபத்தைப்போக்

இருப்பிடமென்றபடி. பண்டாரமென்ற வநந்தரம் "என்னுடைய தேஹம்" என்றுமூலத்திலும் வ்யாக்யாநத்திலு மத்யாஹரித்துக்கொள்வது. வலியென்று-பலத்தையும், வன்மையென்று-மார்த்தவஹாநியுமாய், உபயத்தாலும் பலித்தத்தையருளுகிறார் (மிகவும்வலியதாய்) என்று. (தொன்மைக்கேடு) மார்த்தவஹாநி. தஸ்யூநாம் - சோராணும். "ஐவஸ்ருஷ்ணஸாரமோஷகா:-தஸ்யுதஸ்காமோஷகா:" என்றிறே நிகண்டு. ஆழ்வார்க்கு இந்த்ரியவஸ்யதையில்லையே இப்படிச்சொல்லுகிறதென்னென்னவருளுகிறார் (கோவாயித்யாதி). "பட்டினங்காப்பு" என்றதுக்குப் பலிதார்த்தமருளுகிறார் (இன்றித்யாதி). (ரு)

அரு,—ஆறும்பாட்டு. (உற்றவித்யாதி) "பெற்றங்கள்மேய்க்கும்பிரானார்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவமருளுகிறார் (பசுக்களுக்கித்யாதி). இந்த்ராதி

(க) தி-மொ-எ-எ-கு. (உ). (ங).

மூ.—

உற்றவுறுபிணி நோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகேன் கேண்மின்
பெற்றங்கள் மேய்க்கும்பிரானூர் பேணுந்திருக்கோயில் கண்டீர்
அற்றமுரைக்கின்றேனின்ன மாழ்வினைகா ளுமக்கிங்கோர்
பற்றில்லைகண்டீர் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. (௬)

தயத்திலே புகுந்தான். நீங்கள் நலிவுபடாதே போங்கோளெ ன்று நோய்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஸ்வா;—(உற்றவித்யாதி) அநாதிகாலமே பிடித்து என்னை விடாதே வலிசெய்கிற துஃக்கஹேதுவான நோய்காள். பிணி - துஃக்கம். நோய் - வ்யாதி. (உமக்கித்யாதி). உங்களுக் கொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன்; புத்திபண்ணிக்கேளுங்கோள், அதே தென்ன; (பெற்றமித்யாதி). பசுக்களை மேய்க்குமவனாய், ஆஸ்ரி தவிஷயத்தி லுபகாரத்தையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையனான க்ருஷ்ணன் ஆதரித்துவர்த்திக்கிறதிவ்யவிமாநம் கிடிகோள்.

கினைப்போலே உங்களாலே நான்பட்ட க்லேசம் போக்க வந்தான். நீங்கள் கம்ஸாதிகள் பட்டது படாதே போங்கோளென்று நோய்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (உற்றவுறுபிணிநோய்காள்) அநாதி காலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவுசெய்கிற நோய்காள். (உற்ற - நோய்காள், உறுபிணிகாள்) அஸாதாரண மென்னும்படி யான நோய், மறுபாடுருவக்கொண்டபிணி. உங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி பண்ணிக்கேளுங்கோள். அதென் னென்ன; (பெற்றங்கள்மேய்க்கும் பிரானூர்பேணும் திருக்கோயில் கண்டீர்) யசோதைப்பிராட்டிக்கு பவ்யனாய்வந்தவதரித்தாப்போ லே எனக்கு பவ்யனாய் வந்து உபகரித்தபடி. (பேணுந்திருக்கோ

கள், என்றவிடத்தில் ஆதிசப்தத்துக்குகம்ஸாதிகள்விவக்ஷிதம். க்ருஷ்ணனுக்கு ப(வு)காதிகளால் நலிவுவருவதாக கம்ஸன்ப்ரேரிக்கையால், அதுபசுக்களுக்கு ஆபத்தைச் செய்கிறபடி ஸித்தமென்று கொள்வது. (கம்ஸாதிகள்)என்றவிடத்தில் இந்த்ராதிகள் விவக்ஷிதம். (பட்டதுபடாதே) அவமானவிநாஶங்களைப் படாதே யென்றபடி.

இரண்டு ஸம்போதநங்களாக வர்த்தாந்தரமருளுகிறார்(உற்றநோய்காளித்யாதி). (பிணி) ஶரீரவ்யாதி.

(அற்றமித்யாதி) இன்னம் உங்களுக்கறுதி சொல்லுகிறேன். (ஆழ்வினைகாள்) நான் தரைப்படும்படிகொண்டு மூழ்த்துகிற நோய்காள். (உமக்கித்யாதி). உங்களுக்கு இங்கொரு அவலம்பமில்லை கிடிகோள், நீங்கள் போகவமையும். (பண்டன்றித்யாதி), அவன் "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - மாஶுச: - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - மாஶுச:" என்ற வின்று பண்டுபோலன்று; இது காவலுடைத்து. (சா)

அவ;—எழாம்பாட்டு. (கொங்கைபித்யாதி) என்னுடைய விஷயப்ராவண்யத்துக் கடியான பாபத்தைப்போக்கி ரக்ஷித்தானென்கிறார்.

யில்) தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து புகுருகையாலே, உகந்தருளின நிலங்களோடொக்க வருளிச்செய்கிறார். (கண்டீர்) இது ப்ரத்யக்ஷமன்றோ.

(இன்னம் - அற்றமுரைக்கின்றேன்) இன்னம் - மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி சொல்லுகிறேன். (ஆழ்வினைகாள்) அநாதிகாலம் ஈஶ்வரனை விட்டுத்தரைப்பட்டுப்போம்படிபண்ணினவைகளே. (ஆழ்வினை) துரவகாஹமான வினையென்றுமாம். உமக்கிங்கொரு ப்ரயோஜநமில்லை. (கண்டீர்) பெற்றங்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டிகோளே. தாம்கண்டவாறே இவையும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். (நடமின்) போகப்பாருங்கோள். (பண்டன்று)* மாயன் படைத்த மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (க) "மாஶுச: - மாஶுச:" என்கிற வின்று, ஸர்வபாபங்களும் * மோக்ஷயிஷ்யாமியிலே அந்வயித்தது, ... (சா)

ஆழப்பண்ணினவினைகளென்றும், ஆழ்ங்காலானவினைகளென்றும்இரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அநாதீத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). ப்ரயோஜநமில்லாமைக்கு ஹேதுவருளுகிறார் (பெற்றங்களித்யாதி). தாம் கண்டாலும் இவற்றைக்கண்டதாகச் சொல்லுகிறபடி யெங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (தாமித்யாதி). "பட்டினம்காப்பு" என்றதுக்கு பலிதம் (ஸர்வேத்யாதி).(சு)

அரு;—எழாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) "அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு" என்றதுக்கு நரகத்தில் ப்ரவேசமாகவருளிச் செய்யும்பக்ஷத்துக்குச்

(க) கீ-கஅ.

ரூ.—

கொங்கைச்சிறுவரையென்னும் பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி
அங்கோர்முழையினிற் புக்கிட்டழுந்திக் கிடந்துழல்வேனை
வங்கக்கடல்வண்ண னம்மான் வல்வினையாயின மாற்றிப்
பங்கப்படாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே.

ஸ்வா:—(கொங்கையித்யாதி) முலையாகிற சிறுவரை, சிறி
தான மலைகளென்கிற குழியிலே வழுக்கி விழுந்து. (சிறுவரை)
தாழ்வரை யென்னுமாம். (அங்கோரித்யாதி) அம்மலையருகே

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (கொங்கைச்சிறுவரை யித்யாதி) யம
வஶ்யதைக்கடி இந்த்ரியவஶ்யதையென்கிறார் இப்பாட்டில்.

வ்யா;—(கொங்கைச்சிறுவரையென்னும்) கவித்வம்தோற்ற
முலைமலை யென்கிறார். (க) "முலைமலைமேல் நின்றும் ஆறுகளாய்"
என்னக்கடவதிறே. (பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி) குழியிலே
வழுக்கிவிழுந்து. குழியென்றது-இவனை ஆழப்பண்ணுமது; இவன்
தானாகவிழுந்திலன், அதுதான்விழப்பண்ணிற்று. (அங்கோர்முழை
யினில் புக்கிட்டு) ஶாஸ்த்ரஞ்சொல்லும் ஸ்தாநத்திலே புக்கு.
(அழுந்திக்கிடந்துழல்வேனை) அதிலேகிடந்து க்லேஶிக்கிறவென்னை.

சேரகொங்கைச்சிறுவரையித்யாதி உழல்வேனை யென்னுமளவுக்கும் தாத்பர்ய
மருளுகிறார் (யமவஶ்யதைக்கித்யாதி).

"பொதும்பினில்" என்றதுக்கு கொங்கையாகிற குழியென்றும்,
"அங்கோர் முழையினில்" என்றதுக்கு ஹரிணீகுரமாத்ரமான வவயவமென்
றும் ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றித்தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறார் (கொங்
கைச் சிறுவரை யென்றும் ப்ரதீகம் தொடங்கி அதவாவென்னு மளவும்)
கச(வு)குசாத்யவயவங்களில்ஹேயதைதோற்றியிருக்குமவர்"சிறுவரை"என்று
வர்ணித்துச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (கவித்வமித்யாதி).
கவிஸமாதியாலே சொன்னுரித்தனை போக்கி, அதினழகிலீடுபட்டுச் சொன்
னானன்றென்று கருத்து. (வழுக்கி) என்றது சறுக்கியென்றபடி. வரையெ
ன்று ஔந்நத்யம் தோற்றவர்ணித்த கொங்கையைக்குழி யென்று சொல்லும்
படி யெங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (குழியென்றதித்யாதி வாக்யத்ரயத்தா
லே. அங்கென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (ஶாஸ்த்ரமித்
யாதி). (ஶாஸ்த்ரம்) என்றவநந்தரம் "ஹேயமாக" என்று சேஷம். (ஸ்தா

(க)

யுண்டானதொரு பாழியிலே ப்ரவேஶித்துக் கால்வாங்கமாட்டா தே தடுமாறுகிற வென்னை.

(வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களை யுடைத்தான கடல்போ லே ப்ரமஹரமாய் அழகிதான வடிவழகாலே என்னை யடிமை

அங்கு, ஓர் என்றது - அத்விதீயம். இவன் தப்பினும் தப்பவொ ண்ணாதபடி தன்வசத்திலே இழுத்துக்கொள்ளுகை. அதவா, கொங் கை-முலை; சிறு அரை - சிற்றிடை; பொதும்பு-அக்ராம்யமான அந் தஸ்த்தாநத்தைச் சொல்லுகிறார். "என்னும்" என்று. "'முலையிருக் கும்படியே! இடையிருக்கும்படியே!" என்று மூர்த்துற இவற்றை யிறே கொண்டாடுவது. பொதும்பு - விஷயப்ராவண்யஸ்த்தா நம். (அங்கோர்முழை) பின்னை அதொருமுழஞ்சிறே. "முழை" என்று - நரகம். விஷயப்ராவண்யத்தால் பலிப்பது நரகமிறே. (அ ழுந்திக்கிடந்துழல்வேனை) பின்னை, கர்ப்பவாஸத்தோடு யமகர்த்த மத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தனையிறே.

(வங்கமித்யாதி) * தெரிவைமாருருவமேமருவி* அவரவர் பணை முலையைத் துணை யென்றிருந்த விவரை யெடுத்தது வடிவழகாலே யிறே. (அம்மான்) அதுக்கடி உடையவனாகையிறே. வங்கத்தை

நத்திலே) என்றது - ஹரிணீகுரமாத்ரமான ஸ்த்தாநத்திலே யென்றபடி. ஓரென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அங்கோரென்றதித்யாதிவாக்யத்வயத் தாலே). ஆகவித்தால் மிகவும் விஷயப்ரவணனை யென்னை யென்றதாய்த்து; (அக்ராம்யமான) என்றது-ஹரணீகுரமாத்ரமானவவயவத்தைக்குழிக்கு வாசக மான ஶப்தத்தாலே மறைத்தென்றபடி, பொதும்பென்றதுக்கு அவயவவி ஶேஷமர்த்தமாகில் "என்னும்" என்ற பதத்துக்கு அந்வயமெங்கே என்னும் ஜிஜ்ஞாஸையிலே உழல் வேனை யென்றத்தோடு அந்வயமென்று திருவுள்ளம் பற்றி என்னுமென்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (என்னுமித்யாதி). அந்த ஸ்த்தாநத்தைச் சொல்லுகிறாரென்றவிடத்தில் ஸ்த்தாநந்தானேதென்னுமா காங்க்ஷையிலே யதாரூடமாகவத்தைச் சொல்லுகிறார் (விஷயேத்யாதி).

முழையென்று-த்வாரமாய் நரகத்வாரத்தைச் சொல்லுகிற தென்றுவிவ க்ஷித்து அதினுடைய வத்விதீயத்வத்தைக் காட்டுகிறார் (பின்னையித்யாதி). அதென்றது - நரகத்வாரமென்றபடி. முழஞ்சு - புகுந்தால் புறப்படவொண் ணாதஸ்த்தலம். பொதும்பினில் வழுக்கிவீழ்கைக்கு அங்கோர் முழையினில் புகுகையிலே ஹேதுத்வத்தைக் காட்டுகிறார் (விஷயேத்யாதி)- அழுந்திக் கிடக்கையும் உழலுகையும் ஏகதா சேராமையாலே தாத்பர்யமருளுகிறார் (பின் யித்யாதி).

எம்மான்பதத்துக்குப் ரஸ்நப்ரதி வசநமூகேக பாவமருளுகிறார் (அதுக்கித்

கொண்ட வென்ஸ்வாமி. (வல்வினையித்யாதி). விஷயப்ராவண்யத்துக் கடியான பாபங்களைப்போக்கி. (பங்கமித்யாதி), என்னைப்பரிபவப்படாதபடி பண்ணினன். (பண்டன்றித்யாதி). முன்புபோலன்று; இதுகாவலுடைத் தென்கிறார். (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (ஏதமித்யாதி) ஆசார்யனைப் பின்று அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகனை னென்கிறார்.

யுடைத்தான கடலின்நிறம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். (க) "வங்கமாமுந்நீர்" என்னக்கடவதிறே. (வல்வினையாயினமாற்றி) இதுக்கடியான கர்மங்களைப்போக்கி. (பங்கப்படாவண்ணஞ்செய்தான்) என்னை எளிவரவுபடாதபடி பண்ணினன். (பங்கம்) பரிபவம். கடலுக்கு வங்கம்போலே இவன் வடிவழகை அநுபவிப்பார்க்கு திவ்யாயுதங்களிலே நின்று அநுபவிக்கைக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம். அதவா, (கொங்கையித்யாதி) இது தன்னை கர்ப்பவாஸமென்றுஞ்சொல்லுவர்கள். 'அங்கோர் முழை' என்று கர்ப்பவாஸம். .... (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (ஏதம்) கீழிற்பாட்டிலே - * மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையில்பட்ட விவரைமீட்டதுவடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * ஐயப்பாடறுத்ததும் அழகென்கிறார், அன்

யாதி). அடியென்றவநந்தரம் "என்னென்னில்" என்று சேஷம். (திருமேனியை) என்றது - திருமேனிநிறத்தை யென்றபடி. (இதுக்கு)என்றது - உழலுகைக்கென்றபடி. ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே ஸங்கத்தை யிட்டுவிசேஷித்ததுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (கடலுக்கித்யாதி). (போலே) யென்றவநந்தரம் 'திவ்யாயுதங்கள்" என்று சேஷம். கொங்கையாகிற சிறுவரைகளையுடைத் தான ஸ்த்ரீகளென்றும், பொதும்பினில்-குழியினில், புமாணிடத்தில் வீழ்ந்து வழுக்கி அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டென்றுகர்ப்பவாஸமாய் அழுந்தியித்யாதியிலே க்லேஶித்துக்கொண்டு கர்ப்பத்தில் சலிக்கையைச் சொல்லுகிறதாய் ஸப்ரகாரமாகக்கேவலகர்ப்பவாஸத்தைச்சொல்லுகிறதென்று மூன்றும்யோஜநை யருளுகிறார் (அதவேத்யாதி). ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (ஏதமித்யாதி) (ஐயப்பாடறுத்ததும்) என்றது ஸம்ஶயச்சேதநம்பண்ணினது மென்றபடி. இதுபிரமகுருவாகி யென்றத்தைப்பற்ற. (அழகு) என்றது பீதகவாடையென்றத்தைப்பற்ற.

(க) தி-மொ-கூ-க-க,

மூ.—
ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கவிடுவித்தென்னுள்ளே
பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து
போதிற்கமலவன்னெஞ்சம் புகுந்து மென்சென்னித்திடரில்
பாதவிலச்சினைவைத்தார் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. (அ)

ஸ்வா;—(ஏதமித்யாதி) ஏதம்-குற்றம். குற்றங்களானவை யெல்லாம். அவையாவன - தேஹாத்மாபிமாநம், அந்யசேஷத்வம், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம், ஸ்வரக்ஷணப்ரவ்ருத்தி, ஸ்வப்ரயோஜநம், இவையெல்லாம் வாஸனையோடே நசித்துப்போம்படி பண்ணி. (என்னுள்ளே) இப்படி நிர்த்தோஷமான வென்னெஞ்சுக்குள்ளே. (பீதகவாடைப்பிரானார்)பொற்கென்றதிருப்பீதாம்பரத்தை யுடைய

றிக்கேஙிழே"இராப்பகலோதுவித்து"என்றதுசாஸ்த்ரமுகத்தாலேயோ ஈஶ்வரமுகத்தாலேயோ? ஆசார்ய முகத்தாலேயோ வென்னில்; ஆசார்யமுகத்தாலே யென்கிறது - இப்பாட்டில்.

வ்யா;—(ஏதங்கள்)ஏதம்-குற்றம். ஏதங்களானவையெல்லாம்-தேஹாத்மாபிமாநமும்,ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும்,ஸ்வரக்ஷணமும், ஸ்வப்ரயோஜநமும்-பூர்வாக(வு)மும், உத்தராகமும், ப்ராரப்தமுமென்னவுமாம். நிஷ்க்ருதியில்லாதவையும் நிஷ்க்ருதியுள்ளவையுமென்றுமாம். (க) "மொவெூெவ ஸ-ஈாவெவ - நேர்க்நேசைவஸ-ராபேச" ஆர்த்ரமானவையும்ஶுஷ்கமானவையுமென்றுமாம். (இறங்கவிடுவித்து) இவை போம்படிபண்ணி. என்னெஞ்சுக்குள்ளே. (பீதகவாடைப்பிரானார்) ஸர்வேஶ்வரத்வ சிஹ்நமுமாய் புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமுமாயிருக்கும் திருப்பீதாம்பரத்

நிஷ்க்ருதியுள்ளவற்றுக்கும் இல்லாதவற்றுக்கும் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (கோக்கநஇயாதி) (க) [illegible] | நிஷ்க்ருதி விஹிதாஸந்தி ஃ [illegible] நிஷ்க்ருதி ஃ - ப்ரஹ்மக்நேப்ரஞுண ஹேதகா | நிஷ்க்ருதிர்விஹிதாஸத்பி ஃ க்ருதக்நேநாஸ்தி நிஷ்க்ருதிஃ" என்றவசநசேஷம் அநுஸந்தேயம். ஜ்ஞாதமான பாபங்கள் - (ஆர்த்ரமானவை) என்றது; (ஶுஷ்கமானவை) என்றது-அஜ்ஞாதமானபாபங்கள். "பிரம" என்றது - ப்ரஹ்மவென்றும், அதுதான் திருமந்த்ரமாய், அத்தை உப

(க)

உபகாரகர். (பிரமகுருவாகிவந்து) ப்ரஹ்மோபதேஷ்டாவான வாசார்யனும் வந்து. ஆசார்யனை விக்ரஹத்தைப் பரிக்ரஹி துக்கொண்டு வந்தாய்த்துத் திருத்துவது.

(போதித்யாதி). ஹ்ருதயகமலமாகிற புஷ்பத்திலேயென்னு தல், ஹ்ருதயகமலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமான வலிய நெஞ்சென்னுதல். வன்மை - பகவத்வைமுக்யத்தாலே வந்த

தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். (பிரமகுருவாகிவந்து) ப்ரஹ்மத்தை யுபதேசிக்கிறவன். (க) "உத்பாதகப்ரஹ்ம பித்ரோர்கரீயாந்ப்ரஹ்மதஃ" என்னக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மசப்தம்-ஜ்ஞாநவாசி. ஈஶ்வரத்வப் பிடார்கொண்டு திருத்தவொண்ணாமல் ஆசார்யனாயிறே திருத்துவது.

(போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புகுந்தும்) போது - அறிவு. இல்- இருப்பிடம். "கமலம்" என்று - ஹ்ருதயகமலம். வன்மை - அத்தர்யாமியையும் அறியவொட்டாதவலிமை. ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான நெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம். (புகுந்தும்) இப்படிக்கொத்த நெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்து திருத்தினபடி. (பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்துபோதில் கமலவன்னெஞ்சம் புகுந்து - ஏதங்களாயினவெல்லாமிறங்கலிடுவித்து) "ஏதங்கள்" என்

தேஶிக்கிறவென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்படி விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மத்தையித்யாதி). ஶ்ரேஷ்டதை தோற்றவேணுமென்று கருத்து. (க) "உத்பாதகப்ரஹ்மபித்ரோர்கரீயாந் ப்ரஹ்மதஃ பிதா" என்றுப்ரமாணஶேஷம். (ஜ்ஞாநவாசி) என்றது - ஜ்ஞாயதே அநேநேதிவ்யுத்பத்த்யா மாத்ரவாசியென்றபடி. "பிரானார் வந்து புகுந்து" என்னவமைந்திருக்க "குருவாகி" என்றதுக்கு பாவமருளுகிறார் (ஈஶ்வரத்வேத்யாதி) பிடார் - அஹங்காரம். (உ) "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" என்னுமாபோலே என்னெஞ்சம் "புகுந்தபின்பு" இறங்கலிடுவித்து என்றுதோன்றவேண்டியவ்வயிக்கிறார் (பீதகேத்யாதி). (ஏதங்களென்றது) என்கிறதுக்கு - ஏதங்களானவை யெல்லாமிறங்க விடுவித்தேன்னு மளவும்

(க) (உ) நா-திரு-கச.

றது - மகாரத்தில் - தேஹாத்மாபிமாநத்தைக்கழித்து, சதுர்த்தியாலே - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அந்யசேஷத்வத்தைக்கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயத்நத்தைக் கழித்து, நாராயணபதத்தாலே - ஸ்வப்ரயோஜநத்தைக் கழித்துஇப்படி ஈச்வரனுக்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, "பிரிந்தான்" என்கைக்கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (க) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" என்றும், ஜ்ஞாநமுண்டானவாறே (க) "ஸந்தமேநம் - ஸந்தமேநம்" என்னவுங்கடவதிறே. ஈஶ்வரனுய்ச் செய்யுமதன்று, ஆசார்யனுய்வந்து செய்யவேணும். இவனுக்குத் திருத்தலாவது - இவன் பண்ணும் க்ருத்யங்கள் ஒரொன்றே ஸத்தையை நஶிப்பிக்கப்போந்திருக்க அத்தைப்பொறுத்து ஸத்தையை நோக்கிப்போருகையாலேயிறே இன்று இவனுக்கு உபதேசிக்கலாகிறது. (உ) "ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாயமாமாயா" என்று படாதனவெல்லாம் பட்டாலும் * அறியாதன வறிவித்திறே திருத்துவது. ஸாபேக்ஷனல்லாதவன் நாலுவகைப்பட்ட ஜந்மத்திலே வந்தவரித்து ஸத்தையைநோக்கி, உபதேசத்துக்கு யோக்யமான கரணப்ரதாநத்தையும் பண்ணி, அதுக்குயோக்யமான ஶரீரத்தையும் உண்டாக்கி, மாதா பிதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும் ஆசார்யனுய் நின்றும் உபதேசித்த உபகாரத்தை நினைத்து "பீதகவாடைப் பிரானுர்" என்கிறார்.

நோக்கு. (மகாரத்திலே) இத்யாதியைமகாரத்தாலே யித்யாதியாகப்பண்ணிக்கொள்வது. ஹ்ருதயத்திலே எப்போதுமுண்டாயிருக்க, புகுந்தென்பானென்னென்ன வருளுகிறுர். (ஈஶ்வரனுக்கித்யாதி). "ஈஶ்வரத்வப் பிடார்கொண்டு" என்றவாக்யத்தை விவரிக்கிறுர் (ஈஶ்வரனுயித்யாதி). ஆசார்யனுய்வந்து செய்யவேணுமென்றத்தை உபபாதிக்கிறுர் (இவனுக்கித்யாதி). (திருத்தலாவது) என்றவநந்தரம் "எங்ஙனே" என்று சேஷம். ஆசார்யனுய்ச் செய்யவேணுமென்றதுக்கு ஸம்வாதம்காட்டுகிறுர் (ஒத்தாரையித்யாதி). "ஒத்தார்மிக்கார்" என்கிறபாட்டில் பதங்களை அடைவேகடாக்ஷித்து "பிரானுர்" என்றதுக்குக்கருத்தருளுகிறுர் (ஸாபேக்ஷனுயித்யாதி).

(க) தை-ஆ-அ-௬. (உ) தி-வாய்-உ-ரு-உ.

வண்மை. தாமே ஆபிமுக்யத்தை விளைத்துக் கொடுவந்துபுகுந்து. (என்னித்யாதி). என் தலையாகிற நீரோருமேட்டிலே தம் திருவடிகளாகிற காலேறிப்பாயும்படி திருவடிநிலைகளை வைத்தார். (௧)"க்ஷாவணாநஃ - க்ஷதாபுநஃ" இத்யாதி (பண்டித்யாதி) முன்புபோலன்றிக்கே இப்போது ஆசார்யாபிமாநத்தாலே ரக்ஷையையுடைத்து, நீங்கள் போங்கோளென்கிறார். (௮)

அவ;—(உறகலித்யாதி). கீழ்தமக்கு அவன் காவலானபடி சொன்னார், தாம் அவனுக்குக்காவலானபடி சொல்லுகிறார் இதில்.

(என்சென்னித்திடரில்) என் உத்தமாங்கத்திலே. திருவடிகளாகிறஇரண்டுகாலும் ஏறிப்பாயாதமேட்டிலே. (௨)"நீள்கழல்சென்னி பொருமே" என்று பூசல்பொருதிறே *பாதவிலச்சினை வைத்தது. தோளுக்குத் திருவாழிபோலே தலைக்குத்திருவடிநிலை. (௧) "க்ஷாவணாநஃ ஜ்யாஜ்-க்ஷதாபுநஸ்ஸங்கரதாங்க" இத்யாதி, (பண்டன்று) இந்த்ரியங்களுக்குப் பொதுவான பழையகாலம்போலன்று. திருவாழிக்கல் நாட்டித்திருவிடையாட்டமாய்த்து. (௩)"ஒருகாலிற்சங் கொருகாலிற் சக்கரமுள்ளடி பொறித்து" என்னக்கடவதிறே. காவலும் படைத்து. ... . (௮)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்-ஈஶ்வரன் தமக்குக் காவலானபடி சொன்னார். இப்பாட்டில் தாம் அவனுக்குக்காவலானபடி யருளிச் செய்கிறார்.

(காலும்) என்றது - ஜலம் பாய்கிற காலென்றபடி. இட்பத தாத்பர்யம் (ஏறிப்பாயாதவித்யாதி) பொருமேயென்றதினர்த்தம் (பூசல்பொருது) என்றது; சண்டையிட்டென்றபடி. இலச்சினை யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தோளுக்கித்யாதி). தோளுக்கென்றது - ஶிஷ்யனுடைய தோளுக்கென்றபடி. எடுத்தஸம்வாதத்துக்கு "அலங்கரிஷ்யதி" என்றதிலிலேயும் நோக்கு. கீழ்ப்பாட்டின் ப்ரமேயத்தைப்பற்றி (இந்த்ரியங்களுக்கித்யாதி). (௮)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு (உறகலித்யாதி) யென்றது எட்டாம்பாட்டிலுமென்றபடி. காவலானபடி யருளிச்செய்கையாவது - பரிவாலே காவலாக மற்றைப்பேரை நியமிக்கையாலே, தாம் காவலானவர்க்கெல்லாம் தலைவரானபடியைக் காட்டுகிறதென்றபடி.

---

(௧) ஸ்தோ-௩௧. (௨) (௩) ௧-௮-௧.

மூ.—உறகலுறகலுறகலொண் சுடராழியேசங்கே
அறவெறிநாந்தகவாளே யழகியசார்ங்கமேதண்டே
இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீர்காள்
பறவையரையாவுறகல் பள்ளியறை குறிக்கொண்மின். (௯)

ஸ்வா;—(உறகலித்யாதி). உறங்காதே கொள்ளுங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுகிறாரிறே, அநவதாநம் வாராமைக்காக, ஆரைத்தான் இப்படி உணர்த்துகிறதென்னில், அநிமிஷரான நித்யஸூரிகளையாய்த்து. அவர்களையும் உறங்காதேகொள்ளுங்கோளென்று நியமிக்கும்படி பண்ணிற்று இவருடைய பரிவின்மிகுதி. (ஒண்சுடரித்யாதி) அழகியப்ரபை(தேஜஸ்)யையுடைய திரு

வ்யா;—(உறகலுறகலுறகல்) அவர்கள் புத்திபண்ணி நோக்குகைக்காகப் பலகாலுமருளிச்செய்கிறார். ஆரைத்தான் உறங்காதிருக்கச்சொல்லுகிறதென்னில், அநிமிஷரையாய்த்து. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான மஹாராஜருமகப்படப்பரியும் விஷயத்துக்கு நித்யர்பரியக் கேட்கவேண்டாவிறே. அவர்களையு மகப்பட, "உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்" என்னும்படியிறே இவர்பரிவு. இவர்களுக்கு உறக்கமாவது-குணவித்த(ஐ)ராய் நஞ்சுண்டாரைப்போலே தந்தாமையறியாதிருத்தல்; அநுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபரராயிருத்தல். (ஒண்சுடராழியேசங்கே) அழகிதான நிறத்தையும் ஒளியையும் அநுபவத்துக் குறுப்பாக்காதே, ரக்ஷைக்கு உறு

இப்பாட்டில் * அஸ்த்தாநஸ்நேஹாரக்ஷாவ்ய ஸநிகளான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் பெரியதிருவடியையு மகப்பட உறகலென்றருளிச் செய்கையாலே தோற்றின ஆழ்வாருடைய பரிவின்மிகுதியைக் கடாக்ஷித்து வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (ஆரைத்தானித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). அநிமிஷராய்ப் பரியுமவர்களுக்கு உறங்கப்ரஸக்தி தானுண்டோவென்ன வருளுகிறார் (இவர்களுக்கித்யாதி). "ஒண்சுடர்" என்றத்தை ஆழிக்கும்சங்குக்கும் விசேஷணமாக்கி அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (அழகிதானவித்யாதி).

சுடர்பதம்ஆழிக்கு விசேஷணமானபோது சிவந்தநிறத்தைச்சொல்லுகிறதாயும், சங்குக்கு விசேஷணமானபோது ஒளியென்று ப்ரஸாதமாய் ஸ்வேதரூபத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும், "ஒண்" என்றத்தை இரண்டிலும் விசேஷணமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி (அழகிதானநிறத்தையும் ஒளியையும்) என்றது. அநுபவத்துக்கு உறுப்பாக்குகை-ஆபரணகோடியிலே யாகை. ரக்ஷைக்கு

வாழி. வேறொரு விசேஷணமிட்டுச்சொல்லவொண்ணுத வழகை யுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். ஶத்ருஶரீரங்களறும்படியாக வெறி யப்படுவதாய் நாந்தகமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வாளாகிற வாயுதம். அழகையுடைய ஸ்ரீ ஶார்ங்கம், அப்படிப்பட்ட (மடுெ)கதை.

ஆக ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் காவலாகவடைத்து அதுக்குமே லே திக்பாலகர்களைக் காவலாகவடைக்கிறர், லோகங்களுக்கு அழிவுவாராதபடி ஸர்வேஶ்வரனாலே திக்பாலநத்திலே நியோகி க்கப்பட்டுபாலநத்தையே நிரூபகமாகவுடைய இந்த்ராதிகளெட்டுப் பேரையும் சொல்லுகிறது. இவர்களும் போராதென்று பெரிய திருவடியைத் தனிக்காவலாகவடைக்கிறர். பறவைக்கரசே! நீ

ப்பாக்கப் பாருங்கோள். (அறவெறிநாந்தகவாளே) ஶத்ருக்கள் ஶரீரமறும்படியாக எறிகிற; நாந்தகம் - நந்தகமென்கிற திருநா மம்அவன்வாளுக்கு. (அழகிய சார்ங்கமே) அழகாவது - ஈச்வரன் ஒருகால் நோக்கினல், பின்பு (க) "சார்ங்கமுதைத்தசரமழை" என்னும்படி ஶரவர்ஷமாகச் சொரியும். (தண்டே) விரோதிவர் க்கத்திலே யெப்போதும் ஓங்கினபடியே யிருக்கும்.

நித்யவிபூதியிலுள்ளாரைக் காவலடைத்து, லீலாவிபூதியிலு ள்ளாரைக் காவலடைக்கிறர்மேல் (இறவுபடாமலிருந்த வெண்ம ருலோக பாலீர்கள்) இறவுபடாமல் - தப்பாமல், ஈஶ்வரன் வைக் கவிருந்த எட்டுதிக்குக்குங் காவலான லோகபாலகர்காள். பால நஸாமர்த்த்யத்தை நிரூபகமாகவுடைய நீங்கள், உங்கள் பெருமை க்கீடாகக் காக்கவேணும், (பறவையரையா) இவர்களெல்லாம் தாம்தாம் நின்றநின்றவிடங்கள் குலையாதே நின்றிறே காப்பது. ஓரிடத்தில் நில்லாதே எங்கும் வ்யாபரித்து நோக்கும் பெரியதி ருவடியை, "உறங்காதே கொள்" என்கிறர். *நீண்டவசுரருயி

உறுப்பாக்குகை-ஆயுதகோடியிலேயாகை.(ஓக்கினல்) நோக்கினல். ப்ரேமித்தா லென்றபடி. வாக்யாவதாரிகை யருளிச்செய்ததுக்குச்சேரக்கீழ்ப்ரதீகத்தைக் காட்டிஶப்தார்த்தம் காட்டுகைக்குபுநঃ ப்ரதீக க்ரஹணம் இறவுபடாமலென் று தாத்பர்யமருளுகிறர் (பாலநேத்யாதி). பெரியதிருடிவாஹநமாயிருக்கக் காவலாகவைக்கக் கூடுமோவென்னவருளுகிறர் (நீண்டவித்யாதி). (கூ)

(க) திருப்பாவை-ச.

ரூ.—அரவத்தமளியினோடு மழகியபாற்கடலோடும்
அரவிந்தப்பாவையுந் தானு மகம்படிவந்துபுகுந்து
பரவைத்திரைபல மோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிரானைப்
பரவுகின்றான்விட்டுசித்தன்பட்டினங்காவற்பொருட்டே (ம)

உறங்காதேகொள், திருப்பள்ளியறையைக் குறிக்கொண்டு நோக்கிக்கொள். பள்ளியறையென்கிறது - தம்திருமேனியை. (கூ)

அவ;— பத்தாம்பாட்டு (அரவத்தித்யாதி). தம்முடைய திருமேனிதிருப்பள்ளி யறையானபடி சொல்லுகிறார்.

ஸ்வா;-(அரவத்தித்யாதி). திருவனந்தாழ்வானாகிறபடுக்கையோடும் திருப்பாற் கடலோடும் ஸர்வேஸ்வரன் பள்ளிகொண்டருளுகையால் வந்தவழகென்கை. (அரவிந்தமித்யாதி). தாமரைப் பூவை பிறப்பிடமாகவுடையளாகையாலே நிரதிஶயபோக்யையாய் நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுக்குத்தகுதியானதானும். (அகம்படியித்யாதி).*அடியார் குழாங்களோடேவந்தாய்த்துப்புகுந்தது.

இப்படிப் புகுந்து கடலில் அலைகேட்கும்படி பள்ளிகொள்ளுகிற வுபகாரனை, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே அக்ரமமாகவெல்லாந் தகர்த்துண்டுழலும் புள்ளினே. (பள்ளியறைகுறிக்கொள்மின்) தம்முடைய திருமேனியைக் குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோளென்கிறார். (கூ)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனி திருப்பள்ளியறையானபடி சொல்லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

வ்யா;—(அரவத்தமளியினோடும்) திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையோடும், திருப்பாற்கடலோடும், நிரதிஶயபோக்யதையையுடையளாய் நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தையு முடையளான பிராட்டியோடும். (தானும்) உபயவிபூதி விஶிஷ்டனான தானும். (அகம்படிவந்துபுகுந்து) * அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்துபுகுந்து.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அரவத்தித்யாதி) அத்து-சாரியையாய், அமளி-படுக்கையாய், இன் - சாரியையாய் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருவனந்தாழ்வானோடும்) என்று. அரவிந்தத்தில் பிறந்தபாவை யென்று ஶப்தார்த்தமாய், அதின்போக்யதையெல்லாம் ஓருருவுகொண்டாப்போலே யிருக்கையாலே அருளுகிறார் (நிரதிஶயேத்யாதி). யாவைபத தாத்பர்யம் (நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வமித்யாதி). அகம்படியென்றதினர்த்தம் (அடியார்கள்) என்றது. (கேட்

வேத்த' அதுதானே ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டினவித்தனை. (பட்டினமித்யாதி). இவர் பரிவாலேமங்களாசாஸநம்பண்ண அந்தவாசகமே ப்ரபந்தமாய்த்தலைக்கட்டினவித்தனை; திருப்பல்லாண்டில் தொடங்கின மங்களாசாஸநத்தை இங்கே நிகமிக்கிறார். (க0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

(பாவையித்யாதி) தான், இவர் திருவுள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடிக்கு ஸ்மாரகமாக, அலைகேட்கும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறஉபகாரத்துக்குத் தோற்று, (பரவுகின்றான் விட்டுசித்தன்) தம் ஸத்தைக்காகப் போற்றுகையன்றிக்கே, காவலுக்குறுப்பாகப் போற்றுகிறார்.(பட்டினங்காவல்பொருட்டே)ரக்ஷையின்பொருட்டு.

ஆக இத்திருமொழியில் - திருப்பல்லாண்டிலர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார். "சேவடி செவ்வித்திருக்காப்பு" என்றவர்த்தம், * உறகலுறகலிலே நிகமித்தார், "அடியோமோடும் நின்னோடும்" என்கிறபாட்டினர்த்தத்தை * அரவத்தமளியிலே நிகமித்தார். (க0)★

பெரியவாச்சான் பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி ஐந்தாம் பத்து இரண்டாந் திருமொழி முற்றிற்று.

(கும்படி) ஆழ்வாருக்குக் கேட்கும்படி.

காப்பென்று ரக்ஷயாகையாலே, அந்தரக்ஷ உபயவிபூதியிலுள்ளாரையும் காவலாக்குகையாலே, இங்கே நிகமித்தாரென்றும், அரவிந்தப்பாவையென்கையாலே சங்கையு மென்றவர்த்தமும், அகம்படியென்கையாலே சுடராழிமுதலானரும், தானுமென்கையாலே நின்னோடுமென்றவர்த்தமும், விஷ்ணுசித்தனென்கையாலே அடியோமோடுமென்றவம்ஶமும் தோற்றி, "பட்டினங்காவல் பொருட்டுப்பரவுகின்றான்" என்கையாலே பல்லாண்டு பாடுகையும் தோற்றுகையால் இரண்டாம்பாட்டை நிகமித்தாரென்று மருளுகிறார் (திருக்காப்பித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி துக்கச்சுழலை ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழில் திருமொழியில் *திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும் *சூழ்விசும்பணி முகிலிலும் சொன்னவர்த்தங்கள் சொல்லிற்று; *முனியே நான்முகனில் ஒன்பது பாட்டாலும் சொன்னவர்த்தத்தை இதிலே சொல்லுகிறது. பத்தாம்பாட்டிலர்த்தம் மேலில்திருமொழியிலே சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே கீழ்த்திருமொழியிலே

மூன்றும் திருமொழி துக்கச்சுழலை ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழிற்றிருமொழியிலே - * திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும் * சூழ்விசும்பணிமுகிலிலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே * முனியே நான்முகனில் ஒன்பது

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:,

அரு;—துக்கச் சுழலைப்ரவேசம். "அரவத்தமளியினோடும் அழகியபாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையுந்தானுமகம்படிவந்துபுகுந்து" என்கையாலே "லதிருமாலிருஞ் சோலைமலை"யென்னெனென்ன; "திருமால்வந்து என்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்" என்னுமர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக் கிறதென்றும், * உறகலித்யாதியிலே *அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந் தமையைக்காட்டுகிறதென்றும் ப்ரபந்த ஜநகூடஸ்த்தர்க்கும் இவ்வாழ் வாருக்கு முள்ளவைக கண்ட்டீயம் தோன்றவேண்டி, அத்தையருளுகிறார் (கீழ்த்திருமொழியிலேயித்யாதி).

(ஒன்பதாம்பாட்டில்) என்றது-*முனியே நான்முகனில் ஒன்பதாம்பாட்டளவுமென்றபடி. "திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்" என்னுமர்த்தம் "ஒளித்திடில் நின்திருவாணை கண்டாய்" என்றத்தாலே தோன்றுகையாலே ஒன்பதாம் பாட்டளவு மென்னத்தட்டில்லை.

(க) "அதனில் பெரியவென்னவாவறச் சூழ்ந்தாய்" என்றுநம் மாழ்வார் தம்முடைய யபிநிவேஶத்தையெல்லாம் ஸாத்மிக்கும்படி அநுபவிப்பித்தாரென்று அநுஸந்தித்தாப்போலே பெரியாழ்வாரும் தம்மிடத்தில் அபிநிவேஶத்தாலே தமோறுகிற வீஶ்வரனைக்குறித்து "வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள்துவராபதியும் இடவகைகளிகழ்ந்திட்டென் பாலிடைவகைகொண்டனை" என்று அத்தையருளிச்செய்து ஆஶ்வஸிப்பித்து அவாவையறப்பண்ணுகையால் சென்னியோங்கில் பத்தாம்பாட்டு முனியேநான்முகனில் பத்தாம் பாட்

(க) தி-வாய்-க0-க0-க0

மூ.—

துக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையையறப்பறித்துப் [பே
புக்கினிற்புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போகவிடுவதுண்டோ
மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவள்தன் வயிற்றில்
சிக்கென்வந்து பிறந்துநின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். (அ)

அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைச் சொல்லி இத்திருமொழியிலே இஷ்ட ப்ராப்த்திக்குத் திருவாணையிட்டுத் தடுக்கிறாரென்றுமாம்,

அவ;—முதற்பாட்டு. (துக்கமித்யாதி) அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக உன்னைக்காணப்பெற்ற நான் இனிப் போகவிடுவேனோ வென்கிறார்.

ஸ்வா;—(துக்கமித்யாதி). சுழலாறுபோலே வளையவருகிற துஃக்கத்தை விளைப்பதாயிருக்கை, கார்ப்பாஸம்போலே இவ

பாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது, * சென்னியோங்கில் - பத்தாம்பாட்டிலர்த்தத்தைச் சொல்லும். "பரவுகின்றான் விட்டுசித்தன்" என்று-ஸத்தைக்கும் போக(ஷோம)த் தாக்குமன்றிக்கேரக்ஷைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகைபலமென்றார்; "அரவத்தமளியினோடும்" என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புகுந்து அநுபவித்தோமாகில் இனிப்போகவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவொட்டோமென்கிறார் கீழில் திருமொழியிலேநெய்க்குடத்தைப்பற்றி என்று தொடங்கி, நோய்காளென்று அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைச்சொல்லிஇதில் இஷ்டப்ராப்தியைப்பண்ணித் தரவேணுமென்றுதிருவாணையிட்டுத்தடுக்கிறாரென்றுமாம்.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (துக்கச்சுழலையை) வ்யாதிகளுக்கெல்லாம் கொள்கலமான சரீரம், வ்யாதிகள்கிடப்பது ஶரீரத்தைப்

டிலர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறதென்றருளுகிறார் (சென்னியோங்கி லித்யாதி). கீழ்த்திருமொழியில் "* உறகலுறகல், அரவத்தமளி" என்கிறவிரண்டு பாட்டோடும் இதுக்குஸங்கதிகாட்டுகிறார் (பரவுகின்றானித்யாதி). கீழெட்டுப்பாட்டோடு மொருஸங்கதி யருளுகிறார் (கீழில்த்திருமொழியிலேயித்யாதி). *

அரு;—முதற்பாட்டு. (துக்கமித்யாதி) துக்கவென்று-துஃக்காவஹமான வ்யாதிகளாய் சுழலையென்று அவைசுழலுகைக்கு ஸ்தாநமாய், அர்த்தமருளுகிறார்(வ்யாதிகளுக்கெல்லாமித்யாதி) துக்கமென்றத்தைவ்யாதிபரமாக்குவானே

னைச்சுற்றிக் கிடக்கிற துஃக்கங்களை யென்றுமாம். (சூழ்ந்துகிடந் தவலையை) தப்பவொண்ணாதபடி வீசின சரீரமாகிறவலையை. ஆத்மாவைச் சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யா கர்மாதிகளென்

பற்றிபிறே.(க)"நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை" என்னக்கடவதி றே. சுழலாறுபோலே வளையவளைய வருகிற துக்கத்தை. (உ) 'ஆவிஷ்காவெர்ாஹஸவீஜவஸ-ஆஸ்தேகார்ப்பாஸபீஜவத்'(௩) "மொ ய்த்தவல்வினை" என்கிறபடியே இவனைச் சுற்றிக்கிடக்கிற துஃக்கங் களை யென்னவுமாம், "தாயே - நோயே, தந்தையே - நோயே, தாரமே - நோயே, கிளையே-நோயே, மக்களே-நோயே" என்னக் கடவதிறே. (சூழ்ந்துகிடந்தவலையை) துஃக்கத்தைத் தப்பவொண் ணாதபடி வீசிக்கிடக்கிற சரீரத்தை. "வலை" என்கிறது தப்ப வொண்ணாமையைப்பற்ற. வலையாவது - கயிறு மணியுமா யிருப் பதொன்று; இதுவும் நரம்புமெலும்புமாயிருப்பதொன்று. அதவா ஆத்மாவைச்சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி களென்னவுமாம். இவற்றை "வலை" என்கிறது-ஒன்றுக்கொன்று

ன்னென்னவருளுகிறார் (வ்யாதிகளித்யாதி). இப்பக்ஷத்திலே துஃக்காவஹ மானவ்யாதிகள் சுழலுகைக்கு ஸ்தாநமாய், அதவதுஃக்கத்தைவ்யாபித்துக் கிடக்கிறவலை - சரீரமென்று ஸாமாநாதிகரண்யேந அந்வயம்கண்டுக்கொள்வது. துஃக்கமென்று முக்க்யமாக துஃக்கபரமாக்கி யோஜநாந்தர மருளுகிறார் (சுழ லாறித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் துக்கத்தைச் சூழ்ந்து கிடக்கிற வலையென்ற ந்வயம். துஃக்கமென்று ஶரீராநுபந்திஜ நபரமாக்கி மூன்றுமர்த்தமருளுகிறார் (ஆஸ்தேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (சுற்றிக்கிடக்கிற) என்றது - பந்து க்கள் தாங்கள் இவன் பக்கல் கொள்ளுகைக்கும் தாங்களொன்று செய்கைக் கும் சூழ்ந்து கிடக்கிறவென்றபடி. இப்பக்ஷத்தில்சுழலுகிறதுஃக்கங்களை பந் துக்களைச் சூழ்ந்து கிடந்த புத்ராத்வாதிரூபேண ஸம்பந்தித்திருக்கிற வலையை யென்றந்வயம். (வீசிக்கிடக்கிற) ஸம்பந்தித்துக்கிடக்கிற. (எலும்புமாயிருப்ப தொன்று) என்றவநந்தரம் "இந்த ஸாத்ருஶ்யத்தைப்பற்றவும்" என்றுஶே ஷம். துக்கச்சுழலை" என்றதுக்குதுஃக்கங்களுக்குச் சுழல்கிற ஸ்தாநமானவாத் மா வென்று நாலாமர்த்தம் விவக்ஷித்து வலை யென்றதுக்கு யோஜநாந்தர மரு ளுகிறார் (அதவேத்யாதி). வலையில் ஸூத்ரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பிணைத்துக் கொண்டிருக்குமா போலே அவித்யாதிகளும் கார்யகாரண ரூபேண பிணைத் துக் கொண்டிருக் கையைப்பற்ற வென்கிறார் (இவற்றையித்யாதி). அறப்பறி

(க) இ-மொ-௬-எ-எ. (உ) (௩) திருமாலை-௪.

னுமாம், (அறப்பறித்து) ருசிவாஸனைகளோடே கூடப்போகும் படிபண்ணி.

(புக்கித்யாதி) புக்கவிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக்கண்டுகொண்டேன், பரத்வம், வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமளவாகச் சொல்லுகை. எல்லாவிடத்திலும் உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றேன். (இனிப்போகவிடுவதுண்டே) கைப்

காரணமுமாய் கார்யமுமாயிருக்கையாலே. (அறிப்பறித்து) ருசிவாஸனைகளோடே கூடப் போம்படிபண்ணி.

(புக்கினில் புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன்). புக்கவிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன், அந்தர்யாமித்வம் பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சாவதாரமளவாக, "அறப்பறித்து" என்று அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், "கண்டுகொண்டேன்" என்று இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணித்தந்தோமாகில், இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; (இனிப்போகவிடுவதுண்டே) "அறப்பறித்து" என்றும் "கண்டுகொண்டேன்" என்றும் தாம் செய்தாராகைக்கு பிதா தேடினஅர்த்தத்தை "தன்னது" என்னும் புத்ரனைப்போலே; இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; (இனிப்போக விடுவதுண்டே) விரோதியிலே சிறிதுகிடத்தல், காட்சியிலே சிறிதுகிடத்தல், இவையிரண்டுக்கும் மூலமான ஸுக்ருதம் என்கையிலே கிடத்தல் செய்யிலன்றோ நான்போகவிடுவது. உன்னாலே பெற்றநான் என்

த்து. உன்னைக்கண்டு கொண்டேனென்று ஆழ்வார் ஸ்வகர்த்த்ருகமாக இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டதாக மூலமிருக்க ஈஶ்வரன் இவையிரண்டையும் தான் பண்ணினதாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்றும் ஶங்கையிலே பூர்வாவதாரிகையை விவரித்துக்கொண்டு மீளவும் அவதாரிகையிடுகிறார் (அறப்பறித்தென்றுமித்யாதி, (புத்ரனைப்போலே) என்றவநந்தரம் "அன்றோ நீர் சொல்லுகிறது" என்று சேஷம். (உண்டேயென்ற ஸ்வரத்துக்கு இல்லையென்று விவக்ஷித்து அறப்பறித்தென்றத்தையும், "புக்கினில்புக்கு" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து பாவமருளுகிறார் (விரோதித்யாதி), இவையென்றது-புத்திஸ்தமான அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகளை யென்றபடி. விரோதியான வஜ்ஞாநமிருந்தாலும், ப்ராப்யனை வுன்னுடைய வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநத்தில் குறையுண்டானாலும் நான் ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணிலும், உன்னைப்போகவிடலாமென்று இவ்வாக்யத்

பட்ட வுன்னை நான் போகஸம்வதிப்பேனோ? போகிலும் கூட்டிப்போமித்தனை உன்னாலே பெற்றநான் உன்னைப்போகவிடுவேனோ "நான் உன்னைப் போகவிடுவேனா யிருந்தேனோ" என்று அவனைக்கேட்கிறாராகவுமாம்.

"(மக்களறுவரித்யாதி) தேவகியாரிழவு தீர்ந்தாப்போலே என்னிழவையும் தீர்த்தருளவேணுமென்கிறார், காலநேமியோடே ஸம்பந்தமுடையராய் ப்ரஹ்மஶாபத்தாலே பாதாளத்தில் வர்த்

னாலே இழப்பேனோ; பேறு உன்னாலே, இழவு இவனாலே; அவன் பெறுகைக்கு க்ருஷி பண்ணும். இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாற் போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று. (போகவிடுவதுண்டே) "உன்னைநான் போகவொட்டேன்" என்று-போக்குமுண்டாய், "ஒட்டேன்" என்கையன்றிக்கே, போகவென்று ஒரு பொருளுண்டோ வென்கிறார். (உண்டே). உனக்குத்தெரியாதோ போகைக்கு ஹேது உண்டாகில் என்று அவனைக் கேட்கிறாராகவுமாம்.

போகாதபடி பெற்றுத்தம்மிழவு தீர்ந்தமையை அருளிச்செய்கிறார்: (மக்களறுவரைக்கல்லிடைமோத இழந்தவள் தன்வயிற்றிற் சிக்கனவந்து பிறந்தா) இழந்தவளிழவு தீர்த்தாற்போலே என்னுடைய இழவு தீர்க்கவேணுமென்கிறார். தேவகிப் பிராட்டிக்கு அஷ்டமகர்ப்பமிறே க்ருஷ்ணன். காலநேமியோடே ஸம்பந்தமுடையராய், ஹிரண்யஶாபத்தாலே பாதாளத்திலே வர்த்திப்பார்

துக்குத் தாத்பர்யம். உன்னாலே பெற்ற நானென்னவேணுமோ, தம்மாலே பேறென்னக்கூடாதோ வென்னவருளுகிறார் (இவனாலே யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இழவுக்கடி இவனாகவேணுமோ, அவனநுமதியாலே யன்றோ ஸம்ஸரித்ததென்னவருளிச் செய்கிறார் (இவனுடையவித்யாதி), போகவிடேனென்னாதே உண்டேயென்றதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (உன்னைநானித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (போகாதவித்யாதி). க்ருஷ்ணன் அவதரிக்கும்படி பாக்யாதிகையான தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் பிறந்த அறுவருக்கும் கம்ஸனாலே நிரஸநம் வரக்காரணமென்னென்னும் ஶங்கையைப்பரிஹரியாநின்று கொண்டு "மக்களறுவரை" என்றதுக்குஶப்தார்த்தமருளுகிறார் (தேவகிப்பிராட்டியித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே).

திப்பார் ஆறு அஸுரர்களை யோகநித்ரையாலே தேவகிகர்ப்ப த்திலே ப்ரவேசிப்பிக்க, அந்த அஸுரர்களை ஜநிக்க ஜநிக்க, கம் ஸன் கல்லோடேயடித்துப் பொகட்டான், ஏழாம் கர்ப்பமான நம்பிமூத்தபிரானை ரோஹிணி யார்வயிற்றிலே அவதரிப் பித்துத் தான் அஷ்டமகர்ப்பமாகவிறேவந்தவதரித்தது. இப்படி ஆறுபுத்ரர் களைக்கல்லோடே மோதவிழந்ததேவகிவயிற்றிலே, (சிக்கெனவித் யாதி). அந்தகம்ஸனால் நலிவுபண்ணுதபடிவலியையாய், அவனதன க்கே பாதகனாய்க்கொண்டு வந்தவதரித்தாய். (திருமாலிருஞ்சோ லையெந்தாய்) அந்தவவதாரத்தி லுதவப்பெறாத வெனக்காகத் திரு மலையிலே ஸந்நிஹிதனானாய். க்ருஷியைப்பண்ணி பலவேளையிலே பொகட்டுப்போகலாமோ. ... ... (க)

ஆறு ராக்ஷஸரை யோகநித்ரையாலே ப்ரவேசிப்பிக்க, தேவகியார் வயிற்றிலே பிறந்த ஆறு ராக்ஷஸரை (கல்லிடைமோத). கம்ஸ னாலே நிரஸிக்கப்பட, ஏழாம்கர்ப்பமான நம்பி மூத்தபிரானைரோ ஹிணியார் வயிற்றிலே அவதரிப்பித்து, தான் எட்டாம் கர்ப்பமா யிறே வந்தவதரித்தது. (இழந்தவள் தன்வயிற்றில்) அவள் முன்பு இழந்த இழவு தீரவந்து சிக்கனவந்து பிறந்து நின்றாய். (திருமா லிருஞ்சோலை யெந்தாய்) அங்கு - ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம்; இங்கு - ஸ்வாமித்வம். தேவகிப்பிராட்டியார்வயிற்றில் க்ருஷ்ண னெழுந் தருளியிருந்த விருப்பும் இவர்க்கு. ... ... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (வளைத்துவைத்தேன்). கீழிற்பாட் டிலே-உன் ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யம்

கல்லிடைமோதப்பட்ட மக்களறுவரை யிழந்தவள்" என்றந்வயம் திரு வுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (கம்ஸனாலேயித்யாதி), அறுவரை நிரஸித்தவன் ஏழாம் கர்ப்பத்தை நிரஸியாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளுகிறார் (ஏழா மித்யாதி). அவனே திருமலையிலே நின்றானென்னுமதுக்குத்தாத்பர்யமருளு கிறார் (தேவகியித்யாதி). ... ... (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (வளைத்தித்யாதி, "இனிப்போகவிடுவதுண் டே" என்றும், இனிப்போகவொட்டேன்" என்றும் நீ என்னிடத்திலிருந்து என்கார்யம் செய்யவேணுமென்று இரண்டுபாட்டிலும் சொல்லுகையால்வந்த பௌநருக்த்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழித்யாதி). "சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றாய்" என்று ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரயத்தையும் "எந்தாய்" என்று ஸ்வாமித்

மூ;—
வளைத்துவைத்தேனினிப் போகலொட்டேனுன்றனிந்திரஜாலங்களா
லொளித்திடில்நின்றிருவாணைகண்டாய்நீயொருவர்க்கும் மெய்யனல்
அளித்தெங்கும்நாடும் நகரமுந் தம்முடைத் தீவினைதீர்க்கலுற்று[லை
தெளித்துவலஞ்செய்யுந்தீர்த்தமுடைத்திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (வளைத்தித்யாதி) அவனுக்குப்போ
கவொண்ணாதபடி பெரிய பிராட்டியாராணையிடுகிறார்.

ஸ்வா;—(வளைத்தித்யாதி),ஸ்ரீபராதாழ்வான்பெருமாளைவளைத்
து "போகவொண்ணாது, என் கார்யம் செய்தல்லது" என்றாப்
போலே இவரும் ஈஸ்வரனை வளைக்கிறார். தனுசெல்லாமையிறே
வளைக்கிறது, (இனியித்யாதி), உன்சுவடறிந்த நான் இனிப்போக
விடுவேனோ? (உன்னித்யாதி), உன்னுடைய ஐந்த்ர ஜாலிகங்களை
யிட்டு என்னை மறைத்து நீ மறையகிற்கில், இங்கேயிருந்தி ஒரு
செய்யவேணுமென்றார்; இப்பாட்டில்-உன் ப்ரணயித்வ குணம்பெற
வேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யஞ் செய்யவேணுமென்கிறார்; *

வ்யா.—(வளைத்துவைத்தேன்) உதாரர்வாசலிலே தரித்ரரு
மாய் அந்தருமாயிருப்பார், "பெற்றன்றிப்போகோம்" என்று
கிடக்குமாபோலே, வளைத்துக்கிடக்கிறார். ஸ்ரீபராதாழ்வான் பர்ண
சாலைவாசலிலே வளைத்துக்கிடந்தானிறே. (இனிப்போகலொட்
டேன்) உன் சுவடறிந்தபின்பு போகவிடுவேனோ. (உன்றனிந்திர
ஜாலங்களாலொடித்திடில்) அதாவது பொய்யை மெய்யென்னு
ம்படி ப்ரமிக்கை; அபோக்யங்களை போக்யமாக்குகை.

வத்தையும் சொல்லிப்போக விடுவதில்லை என்கார்யம் செய்யவேணுமென்று
சொல்லுகையால் செய்யாவிடில் உனக்கு இவையிரண்டுக்கும் ஹானிவருமென்
று கீழ்ப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யமென்று திருவுள்ளம், ஸ்நேஹகார்யமான திரு
மலையில் வர்த்தநத்தை முன்னிட்டு ப்ரணயித்வ குணத்தைச்சொல்லி என்
கார்யம் செய்யவேணுமென்கையால் ப்ரணயித்வகுணம் கார்யம் செய்கைக்கு
ஹேதுவென்கிறார் (இப்பாட்டிலித்யாதி).

அதாவதென்றது இந்த்ரஜாலமாவதென்றபடி. (ப்ரமிக்கை) என்றது-ப்ர
மிப்பிக்கையென்றபடி. ப்ரக்ருதத்துக்குச் சேரவிவரிக்கிறார் (அபோக்யங்களை

குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி மறப்பித்துத் தான் மறையநிற்கை. அன்றிக்கே :"ஜஜோயா - மமமாயா" என்கிற ப்ரக்ருதியை யிட்டு மறைக்கை'யென்னுமாம்.

(திருவாணை கண்டாய்) உனக்கநங்யார்ஹமாய் நிரதிசய போக்யபூதையுமான பெரிய பிராட்டியா ராணைகிடாய்; அவள் பக்கல்முகம் பெறவேண்டியிருந்தாயாகில் அவள் பரிகரமானவென்ன பேக்ஷிதம் செய்தல்லது உனக்குத்தரம் சொல்ல வொண்ணாது; இங்ஙனே நம்மை நீர் நிர்ப்பந்திக்கைக்கு நாம்உமக்குத் தப்பினதுண்டோவென்ன, (நீயொருவர்க்கும் மெய்யனல்லே) (௩) "கருமலர்க்கூந்

(உ) "ஜஜோயாநுாஈத்யா - மமமாயாதுரத்யயா" (ஒளித்திடில்) * அற்பசாரங்களவை சுவைத்தல மறக்கப்பண்ணுகை·(க) "அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்களாமவை"எனைக்கடவதிறே. அவைதான் * இன்னமூம்தென்னவிறே தோன்றுவது. அகற்றுகையாவது- பகவத்ஸம்பந்தத்தையுங் குலைத்து, கர்ப்பவாஸத்தையும் விளைத்திறே யிருப்பது. (ஒளித்திடில்) நீ மறைய நிற்கில்,

நின்றிருவாணைகண்டாய். உனக்கு அநங்யார்ஹசேஷபூதையுமாய் நிரதிசயபோக்யபூதையுமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாராணைகிடாய்.(ங) ["மாயஞ்செய்யேல்"] நீர், வளைப்பது, திருவாணையிடுவது,"ஒளித்திடில்"என்பதாகிறதென் என்ன; நீ பொய்யனுகையாலே என்ன; நாம் ஆரளவிலே பொய்செய்தோமென்ன; (நீஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லே) ["கருமலர்க் கூந்தல்" இத்யாதி.] (அளித்தித்யாதி)

இத்யாதி). ஈஶ்வரன்தான் ஒளித்திடுகையாவதென்னென்ன வருளுகிறார் (அல்பசாரங்களித்யாதி). அல்பஸாரங்களான விஷயங்கள் இவனுக்கு சுவைக்குமோவென்னவருளுகிறார் (அவைதாளித்யாதி). அல்பஸாரங்கள் சுவைத்து அலமாக்கப்பண்ணுகைக்கு "அகற்ற நீவைத்த" என்றது ஸம்வாதமானமையை உபபாதிக்கிறார் (அகற்றுகையாவதித்யாதி).

இப்படி ஆணையிட்டபேருண்டோவென்ன வருளுகிறார் (மாயமித்யாதி) மேலுக்கவதாரிகை (நீர்வளைப்பதித்யாதிவாக்யத்வயமும்). "புரிகுழல் மங்கையொருத்திதன்னைப்புணர்தியவளுக்கும் மெய்யனல்லை" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கருமலரித்யாதி). "நாங்கரமுமெங்குமளித்

(க) (உ) கீ-எ-கச. (ங) தி-வாய்-கO-கO-உ.

சுலித்யாதி'' (க) ''ஒருபேதைக்குப்பொய்குறித்து'' என்கிறபடியே நீ யாருடனே கிலேசிற்க ஸம்ஸ்லேஷித்தாய். (அளித்தித்யாதி). அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடு வாசியற, அவிசேஷஜ்ஞரோடு விசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறவென்கை. இப்படி யெங்கும் ரக்ஷித்து. (தம்முடையித்யாதி) தந்தாமாலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்மங்களைப் போக்குகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கு மவர்களாலே தீர்த்தங்களை ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டு ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப் பண்ணப்படும் தீர்த்தங்களையுடையதான திருமலையிலே நின்றருளின வென் ஸ்வாமியே. (அளித்தித்யாதி) அழகர்க்கு விசேஷணமாகவுமாம். (௨)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. (உனக்கித்யாதி) முதற்பாட்டில் உன்ஸ்வரூபஸித்திக்காக வென்காரியம் செய்யென்றார், இரண்டாம்பாட்டில் உன் ப்ரணயித்வத்துக்காக என் காரியம் செய்யென்றார். இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோஹாநி வாராமலிருக்கவேண்டில் என்காரியம் செய்யென்கிறார்.

அஜ்ஞரோடு விசேஷஜ்ஞரோடு அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற ரக்ஷித்து. (தம்முடைத்தீவினை தீர்க்கலுற்று). தந்தாமாலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்மங்களைப் போக்குகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கிற தீர்த்தங்களை. தெளித்துவலஞ்செய்யு மவர்களுக்குத் தீர்க்கவற்றத் தீர்த்தங்களை யுடைத்து உன்றிருமலை. அதிலே வர்த்திக்கிற நீ என்கார்யஞ் செய்யவேணுமென்கிறார். (௨)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் ரக்ஷியென்றார் - முதற்பாட்டில்; இரண்டாம்பாட்டில் - ப்ரணயித்வம்; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோஹாநிவாராமல் ரக்ஷியென்கிறார்.

து'' என்றந்வயம் திருவுள்ளமபற்றி அர்த்தமருளுகிறார் (அஜ்ஞரோடித்யாதி). எங்குமென்றதினர்த்தம் (அநுகூலரோடித்யாதி). ரக்ஷித்தென்றது இஷ்டங்களைக்கொடுத்தென்றபடி. ''தெளித்துவலம் செய்யும் தம்முடைத்தீவினைத் தீர்க்கலுற்றிருக்கிற தீர்த்தமுடைய திருமாலிருஞ்சோலை'' என்றந்வயம் தோற்றவருளுகிறார் (தெளித்துவலம் செய்யுமவர்களுக்கித்யாதி). தெளித்து - ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டு வலஞ்செய்யும் தம்முடை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுமவர்களுடைய வென்று ஸம்பந்தார்த்தம். அளித்தென்றதுக்கு ''தீர்க்கலுற்று'' என்றத்தோடு ஸமாநகர்த்ருத்வம்கண்டு கொள்வது.

மூ:—

உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேனினிப்போயொருவன்
றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலேநிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்
புனத்தினைக்கிள்ளிப்புதுவவிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்கவென்று
இனக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழில்மாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (௩)

ஸ்வா;—(உனக்கித்யாதி) வருத்தவிஷயமான வுனக்கு முற்பட்ட ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ஶேஷவ்ருத்தியிலே ஆசை பிறந்து கைங்கர்யமே யாத்ரையாய் அதில்லாதபோது ஸத்தை குலையும்படியாய் இப்படி கைங்கர்யம் பண்ணி அதுவே யாத்

வ்யா;—(உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன்) முதலில் சேஷத்வஜ்ஞாநம்பிறந்து,பின்பு சேஷவ்ருத்தியிலே ஆசைபிறந்து, கைங்கர்யமே யாத்ரையாய், அது செய்யாதபோது ஸத்தை குலையும்படியாயிருக்கும்; இவைநாலும் ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லை நமக்கு

அரு:—மூன்றும்பாட்டு. (உனக்கித்யாதி) உனக்கென்றதுக்கு-ஶேஷியான வுனக்கென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தாத்ஶேஷத்வத்தைக் காட்டுமென்று அருளிச்செய்கிறார் (முதலில்ஶேஷத்வஜ்ஞாநம்)பிறந்துஎன்று பணி - கைங்கர்யமாய், அதிலாசையில்லாதபோது அது ஸித்தியாமையாலே ஆசையும் பணிபதத்தாலே அர்த்தஸித்த மென்றருளுகிறார் (பின்பு ஶேஷவ்ருத்தியிலே ஆசைபிறந்து) என்று. "செய்து" என்றது - செய்துகொண்டென்றாய், அத்தால் வர்த்தமாநார்த்தம் தோன்றுகையாலே அருளுகிறார் (கைங்கர்யமே யாத்ரையாய்) என்று. செய்யும் தவமுடையேனென்றே இருக்குமென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (செய்யாதபோதித்யாதி). உனக்குப்பணிசெய்திருக்கும் நான் வேறொருவன் தனக்குப்பணிசெய்யும்போது உனக்குச் சாயலழிவுவருமென்று சொல்லக் கூடுமோ? ஸம்ஸாரிகள் த்ருஷ்டார்த்தமாக வெம்பெருமானுக்கு ஶேஷவ்ருத்தி பண்ணியும் வேறேயும்போனால் ஈஶ்வரனுக்கு அத்தால் தேஜோஹாநிவரவில்லையேயென்ன வருளுகிறார் (இவைநாலுமித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) பார்யாலக்ஷணமுள்ளவள் உஞ்சவ்ருத்திபண்ணும்போது பர்த்தாவுக்குதேஜோஹாநிவருமாபோலே இவை நாலுமுள்ளவாழ்வாரை அந்யரைப்பணியும்படி வைத்தால் ஈஶ்வரனுக்கு தேஜோஹாநிவருமென்றுகருத்து.

நமக்குமித்யாதிவாக்யத்துக்கு நாலுமில்லாத நாம் புறம்பேபோகிலும் அவனுக்கு சாயையழிவில்லையென்று நைச்யாநுஸந்தாநத்தைப்பற்றவருளிச் செய்

ரையாயிருக்கும்படியான தபஸ்ஸையுடையேன், இவர்க்குத்தபஸ்ஸு அவன்ப்ரஸாதமாய்த்து. (இனிப்போய்) இப்படி கைங்கர்யமே யாத்ரையான பின்பும் இவற்றைவிட்டுப் புறம்பேபோய் அந்யவிஷயாபேக்ஷணைப். (ஒருவன் தனக்குப்பணிந்து) க்ஷுத்ரனாயிருப்பானொரு ஸம்ஸாரி சேதநன் காலிலே விழுந்து அவன் வாசலைப்பற்றி நிற்கை. (நின்னித்யாதி) உனக்குத் தேஜோஹாநி கிடாய், உன்ஸ்வரூபஹாநிக்காய்த்து நான்க்லேசிக்கிறது.

(புனத்தினையித்யாதி) புனத்தில் புதுத்தினைக்கதிரை முறி

உபாயமநுஷ்ட்டித்து உபேயத்தி லாசையுமேயுள்ளது. ஆழ்வார்களுக்கு இவை நாலுமுண்டு. (தவமுடையேன்) உன் ப்ரஸாதமுடையேன். (இனிப்போய்) இந்நாலுதசையும் பிறந்த பின்பு இவற்றைப்பொகட்டுப் புறம்பேபோய். போகையாவது - இந்திரஜாலங்கள் காட்டிப் புறம்பே தள்ளினாயாகிலும். (ஒருவன் றனக்குப்பணிந்து) ப்ரஹ்மாமுதலாக பிபீலிகாந்தமாக அதிக்ஷுத்ரரிறே; அவர்களிலே ஒருத்தனுக்கு. (கடைத்தலைநிற்கை) (க)"உன் கடைத்தலை யிருந்துவாழும்" என்கிறசெயலை அங்கே செய்கை உனக்கு அவத்யமிறே. (உன்சாயையழிவுகண்டாய்) உனக்கு தேஜோஹாநியிறே.

எனக்கு இது புதுமையன்று; (புனத்தினையித்யாதி) புனத்தினில் புதுத்தினையைமுறித்து ஹவிஸ்ஸுக்காட்டி - புதியது அமுது செய்யப்பண்ணி. இப்படி அமுது செய்யப்பண்ணினால் வேண்டிக்

கிறாரென்று கருத்துகண்டுகொள்வது, இந்நாலுமுள்ளவர்க்குப் புறம்புபோக ப்ரஸக்தியுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (போகையாவதித்யாதி). (புறம்பே) என்றவநந்தரம் "தள்ளுகை" என்று சேஷம். (தள்ளினாயாகிலும்) என்றது-விஷயப்ரவணனாக்கினாயாகிலுமென்றபடி. ஆகிலும்என்றச(வு)காரத்துக்கு விஷயபரதையைப்பற்ற கடைத்தலைநிற்கப்பண்ணுகை உனக்குமிகவும் சாயலழிவென்று கருத்து. தலைக்கடை-கடைத்தலை யென்றாய், இத்தால் அவர்களுக்கு சேஷமாய், அவர்கள் வாசலைக்காக்கை யென்று விவக்ஷித்து வ்யாவர்த்யபூர்வகமருளுகிறார் (உன்கடைத்தலையித்யாதி).

(ஹவிஸ்ஸுக்காட்டி) என்றதுக்கு விவரணம் (புதியது அமுது செய்யப்பண்ணி) என்றது. எம்பெருமானுக்கு அமுது செய்யப்பண்ணினால் வரும்

(க) திருமாலை ௩௮

த்து அக்நியிலே பக்வமாக்கி அழகருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைச்சொல்லி மங்களாஸாஸநம்பண்ணி "உன்திவ்யைஸ்வர்யம் ஸம்ருத்தமாகவேணும்" என்று திருப்பல்லாண்டு பாடி திருமலையில் திருக்குறவர் தங்களுடைய புத்ரதாரங்களோடும் நவபோஜநம் பண்ணா நிற்பர்கள். (எழிலித்யாதி) அழகிய திருமலையிலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமியே. அந்நிலையிலே எனக்கு உன் ஸ்வாமித்வத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தவனே! ... . (௩)

கொள்ளும்படியேதென்னில்; (உன்பொன்னடிவாழ்கவென்று) இந்த தேசந்தான் (க)"அமுதுசெய்திடப்பெறில்பின்னுமாளுஞ்செய்வன்" என்னும்தேசமிறே. இப்படிசொல்லுகிறாரென்னில்(இனக்குறவர்) புருஷர்களோடு ஸ்த்ரீகளோடு வ்ருத்த(ஊ)ர்களோடுவாசியறஎல்லாரும்* பல்லாண்டொலி செல்லாநிற்கும். *குறமாதர்கள் பண்குறிஞ்சிப் பாவொலிபாடும் தேசமிறே. (புதியதுண்ணும்) பிதாவுக்குப் பொருந்தும்நாள் பார்த்திறே புத்ரன்புதியதுண்பது. (எழில்மாலிருஞ்சோலை) எழில் - அழகு. திவ்யதேசங்களுக்கு அழகாகிறது-அநந்யப்ரயோஜநராய் அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர்கள் வர்த்திக்கை. (எந்தாய்) புத்ரஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. (உ)"ஒண்டொடியாள்" இத்யாதி. (௩) "நின்னலா லறிகின்றிலேன்", "உனக்குட் பணி செய்திருக்கும்". ... . (௩)

பலம் தங்களுக்காக வேண்டியிருக்க, அவன் பொன்னடி வாழ்கையைப் பலமாக்கக் கூடுமோ வென்னும் ஶங்கையிலே அருளுகிறார் (இத்தேஶந்தானித்யாதி), இனவென்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (புருஷர்களித்யாதி). "புதியதுண்ணும்" என்கிற வர்த்தமாந நிர்த்தேசத்தால், எக்காலமும் புதியதுண்கை சொல்லக்கூடுமோ, அதுபிதாவுக்குப்பொருந்தும் நாள் பார்த்தன்றோ செய்வதென்னில், அருளுகிறார் (பிதாவுக்கித்யாதி). "மாதாபிதா ப்ராதா" என்று சொல்லப்பட்ட பிதாவுக்கு நித்யம் பொருந்தின நாளாகையாலே இங்ஙன் சொல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து. பொன்னடிவாழ்க வென்னுமத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (திவ்யேத்யாதி). இதரவிஷய வைராக்யத்துக்கும், ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் அவனென்கைக்கும் கைங்கர்ய ஸத்தாதாரகமென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணத்ரயமருளுகிறார் (ஒண்டொடியாளித்யாதி.) ... ... (௩

(க) நா-தி-கூ-எ- (உ) தி-வாய்-ச-கூ-கo- (௩) தி-வாய்-கo-கo-௩-

மூ.—

காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லைஉன்
பாதநிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்
தூதுசென்றாய்குருபாண்டவர்க்காயங்கோர்பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று
பேதஞ்செய்தெங்கும்பிணம்படுத்தாய்திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (காதமித்யாதி) உன் திருவடிகளை யொழியப் புறம்புபோக்கிடமில்லாத வென்காரியம் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;–(காதமித்யாதி). நெஞ்சுக்குங்கண்ணுக்குமெட்டினவிட மெல்லாம் அலமர்ந்து திரிந்தவிடத்து, அவ்விடங்களில் ஒருநிழலா

அவ;—நான்காம்பாட்டு. (காதம்பலவும்) * இனிப்போயொரு வன் றனக்குப்பணிந்து நிற்கைக்கும் போகைக்கு மிடமுண்டோ உன்திருவடிகளை யொழிய வென்கிறார்.

வ்யா;—(காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு) நெஞ்சுக்கும் கண் ணுக்குமெட்டின விடமெல்லாம் அலமர்ந்து திரிந்தவிடத்து. ஸம்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (காதம்பலவும்) அங்கோர்நிழலில்லை நீருமில்லை,உன் பாதநிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடம் நானெங்கும் காண்கின்றிலேன்'' என்றப தங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகையிடுகிறார் (இனியித்யாதி), (நிற்கைக்கும்)என்ற வாந்தரம் "அதுக்குடலாக" என்றுசேஷம். (போகைக்கும்) என்றது-போக்கு கைக்கு மென்றாய், இந்திரஜாலங்களால் விஷயங்களிலே தள்ளுகைக்குமென் றபடி. இத்தால் ஸம்ஸாரத்தில் மரீசிகாஜலமும், விஷ வ்ருக்ஷத்தின் நிழ லுமாயிருக்கும தொழிய உஜ்ஜீவிக்கைக்கிடமில்லை யென்றதுக்கு அவற்றில் பிறந்த ஹேயதாபுத்திதார்ட்ட்யத்தாலே உன்றாலே இந்திர ஜாலங்காட்டி அவற்றிலேதள்ளி அதுக்காக அந்யர்வாசலிலே நிற்கப்பண்ணுகைக்கு யோக்ய தையில்லையென்றதாய்த்து.

"காதம்பலவும் திரிந்துழன்றேற்கு" என்றதுக்கு "அங்கோர் நிழலில் லை நீருமில்லை" என்றெடுத்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் நெஞ்சுக்குமித்யாதி - விஷவ்ருக்ஷநிழலிறே யென்னுமளவும்). "பலகாதமும் உழன்று திரிந்தேற்கு" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றிக் காதத்தினுடைய ன்மையை நிரூபித்துக்கொண்டருளுகிறார் (நெஞ்சுக்குமித்யாதி), (மரீசி

தல் நீராதல் கண்டிலேன். கண்டது ஸம்ஸார விஷவ்ருக்ஷத்தின் நிழ லும் மரீசிகாஜலமுமிறே. *வாஸுதேவதருச்சாயையும் அவன் திரு வுள்ளத்தில் நீர்மையுமிறே நிழலும் நீருமாவது. (உன்பாதமித் யாதி) (க)"அவனடிநிழல்தடம்"என்னக்கடவதிறே. இதுவொழிந்து மூச்சுவிடுகைக்கு ஓரிடமும் அநந்யகதியான நான்காண்கிறிலேன்.

அந்நிழலி லொதுங்கினருண்டோ வென்ன! (தூதித்யாதி) குருகுலத்தில்பிறந்தபாண்டுபுத்ரர்களுக்காகக்கழுத்திலே ஓலைகட்டி- தூதுபோய்த்திலையோ? அவர்களநந்யகதித்வம் கண்டன்றோ நீ அது செய்தது. (அங்கித்யாதி) அந்த துர்யோதநாதிகள் பக்கல் "உங்க ளோடு அவர்களோடு வாசியென்? நீங்களும் நமக்கு பந்துக்களன் றோ" என்று அஹ்ருதயமாக உறவு சொல்லிக்கொண்டு சென்று ஸம்பந்த மொத்திருக்கச் செய்தே ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாக (ஸாம)

ஸாரத்துக்குள், அலமாவாத இடமில்லை-படாத க்லேசமில்லை, அவ் விடத்தில் ஒருநிழலாதல், துளிநீராதல் கண்டிலேன்; உண்டாகில் உள்ளது மரீசிகாஜலமிறே.நிழலும் விஷவ்ருக்ஷநிழலிறே.(உன்பாத மித்யாதி) (க)"அவனடிநிழல்தடம்" என்னக்கடவதிறே. *வாஸு- தேவதருச்சாயையொழிய வேறு நிழலுண்டோ; மூச்சு விடுகைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலேன் உன் திருவடிகளை யொழிய.

(தூதுசென்றாய் குருபாண்டவர்க்காய்) திருவடிகளைப் பற் றினார்க்குக் கார்யஞ்செய்தபடி சொல்லுகிறது. குருவம்ஶத்தில் பிறந்தபாண்டவர்களுக்காகக் கார்யம் செய்ததில்லையோ. (பொய் சுற்றம்) உங்களோடு பாண்டவர்களோடுவாசியில்லையென்று;(பொ ய்ச்சுற்றம்)பொய்யுறவுசொல்லுகை. (பேதஞ்செய்து) ஆஶ்ரிதரென்

கை) கானல். மற்றொருயிர்ப்பிடமித்யாதிக் கர்த்தம் (மூச்சித்யாதி). மற்றென் றதினர்த்தம் (உன்திருவடிகளையொழிய) என்றது.

பொய்ச்சுற்றம் பேசி யென்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யம் (உங்களோடித் யாதி). (என்று) என்றது-சொல்லியென்றபடி, † "பொய்செய்" என்னுமள வுக்கும் ஶப்தார்த்தம் (பொய்யுறவித்யாதி). பேதம் செய்கையை ஹேது பூர் வகமருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி - உறவைக்குலைத்தென்னுமளவும்).

(க) தி-வாய்-௧0-௧-௨. † இதுஸந்திக்தம்.

மூ.—
காலுமெழாகண்ணநீரும்நில்லா வுடல்சோர்ந்து நடுங்கிக்குரல்
மேலுமெழாமயிர் கூச்சுமறா வெனதோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாநிற்கு மென்மனமே யுன்னைவாழத்தலைப்பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிற்கும் நீள்சுனைசூழ்திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய் (ரு)

த்தைப்பண்ணி பூபாரமானவர்களை நிரஸித்துப்போகட்டிலையோ? அவ்வவதாரத்திலுதவாத வெனக்காகத் திருமலையில் நின்றருளின வனே. .... (௪)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (காலுமெழா) பக்தியாலே பரவசனு னை வென்காரியம் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(காலுமெழா)(க) "காலாழும்"என்கிறபடியேகால் நடை

னும் அநாஶ்ரிதரென்றும் இரண்டிட்டு, "எங்களுக்குப்பிணங்கா தொழியப்பெறில் ஒருரமையும்" என்றவர்களை, "பத்தூர்பெறாது" என்னும்படிபண்ணி, அவர்களுறவைக்குலைத்து * எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவித்தவெந்தை வர்த்திக்கிறதேசம் திருமலை. (௪)

அவ;—ஐந்தாம்பாட்டு. (காலுமெழா) திருவடிகளை யொழியப் புகலில்லையென்றார்-கீழ்ப்பாட்டில்;இப்பாட்டில்-தாம்பெற்ற பேற்றை யருளிச்செய்கிறார். பெற்ற அம்சத்தில் க்ருதஜ்ஞதை வேணுமிறே மேலும் காரியம் செய்கைக்கு.

வ்யா;—(காலுமெழா). (க) "காலாழும்" என்று-பரவசமாம்

(இரண்டிட்டு) என்றது-இரண்டை அவலம்பநமாகக் கொண்டென்றபடி. (பிணங்காதொழியப்பெறில்) என்றது-சண்டையில்லாமல் போகப்பெறிலென்றபடி. (பத்தூர் பெறாதென்னும்படி) என்றது-பத்தூர் பெறாவிடில் போராதென்று சொன்னார்களாம்படி யென்கை. (அவர்கள்) என்றதுக்கு (என்னும்) என்றத்தோடந்வயம். "எங்கும் பிணம்படுத்தாய்" என்றதுக்குப் பாசுரமுகேந வர்த்தமருளுகிறார் (எல்லாச்சேனையுமித்யாதி). ... ... (௪)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (காலுமித்யாதி) (தாம்பெற்றபேற்றை) என்றது-புகலிடமானவன் திருவடிகளில் பக்த்யதிஶயத்தை யென்றபடி. தம் கார்யம் செய்யவேணுமென்னுமிப்ப்ரகரணத்திலே பெற்றவம்ஶத்தைச்சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (பெற்றவித்யாதி).

(க) பெரியதிருவ-௩௪,

தாரா. (கண்ணநீரும் நில்லா) கண்கள் நீர்மாறாது. (உடல்சோர்ந்துநடுங்கி) ஶரீரமானது பரவஶமாய்த் தடுமாறி. (குரல்மேலுமெழா) வார்த்தை சொல்லபலமில்லை. (மயிர்க்கூச்சுமறா) ரோமங்கள் புளகிதமாய் மாறுகிறதில்லை. (எனதோளித்யாதி) என் கைகளும் அஞ்ஜலிமாறா.

(மாலுகளாநிற்குமென்மனம்) என் மநஸ்ஸானது மேல்மேலன பித்தேறாநின்றது. (உன்னையித்யாதி). உன்னையநுபவித்து வாழ வேணுமென்று தலைப்பட்டேன். (சேலித்யாதி) சேலாகிற மத்ஸ்யங்கள் உகளிக்கும்படி பரப்பையுடைத்தான தடாகங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு இந்தபக்தியை

படி. (கண்ணநீரும் நில்லா) "கண்சுழலும்" என்றபடி. (உடல்சோர்ந்து) ஶரீரமானது பரவஶமாய் (நடுங்கி) தடுமாறி. (குரல்மேலுமெழா) "நெஞ்சழியும்" என்கிறபடியே கூப்பிடுகைக்கும் க்ஷமமல்ல. (மயிர்க்கூச்சுமறா) மயிர்க்குழிகளெறிந்து புளகிதகாத்ரமாயிருக்கும். (எனதோள்களும் வீழ்வொழியா) நிர்விகாரமாய்.

(மால் உகளாநிற்கு மென்மனமே) என் மநஸ்ஸானது உன்னுபகாரத்தை நினைத்து மேன்மேலும் பித்தேறாநின்றது; உன்னையநுபவித்து வாழுகையிலே மூர்த்தாபிஷிக்தனானேன். இவர்க்கு வாழ்ச்சியாவது-இவ்வவஸ்தைகள் பிறக்கை. * உன் தாளிணைக்கீழ்வாழ்ச்சியென்கிறதும் - இத்தையிறே. (சேலுகளாநிற்கும்) சேல் உகளும்படி பரப்பையுடைத்தாயிருக்கும் தடாகங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வர்த்திக்கிற. இத்தால் - ஜலத்தைப்

(கண்சுழலுமென்றபடி) என்றதுக்கு அவனிடத்தில் ப்ரேமத்தாலே அவன் வருமிடம் பார்த்துக்காணாமையால் கண்ணீர்விழ விடுமென்று கருத்து. "அறா" என்றது-எறியாநிற்கவென்றாய், அதின் பலிதார்த்தத்தையருளுகிறார் (மயிர்க்குழியித்யாதி). (புளகிதகாத்ரமாய்) என்றது-எப்போதும் புளகித காத்ரமா யென்றபடி. வீழ்வு-விழுகையாய், ஒழிகையில்லாமையாய், விழாதேயிருக்குமென்று ஶப்தார்த்தம், அத்தாலே ஸ்தம்பித்திருக்கையை விவக்ஷித்தும் பலிதார்த்தம் (நிர்விகாரமாய்) என்றது.

"தலைப்பெய்திட்டேன்" என்றதினர்த்தம் (மூர்த்தாபிஷிக்தனானேன்) என்றது. "நீள்" என்றதினர்த்தம் (பரப்பையுடைத்தாய்) என்றது. (தடாகங்கள்) என்றது - தடாகங்களாலென்றபடி. ... ... (௫)

மூ.—
எருத்துக்கொடி யுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்று
மொருத்தருமிப் பிறவியென்னும் நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை
மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணா மறுபிறவிதவிரத் [ய்
திருத்தியுன்கோயிற்கடைப் புகப்பெய்திருமாலிருஞ்சோலையெந்தா

விளைத்தவனே; இத்தால்-ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாத மத்ஸ்யம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டேனென்கிறார். .... (௫)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (எருத்தித்யாதி) நீர் மற்றொரு இருப்பிடமில்லை யென்பானென்? ப்ரஹ்மருத்ராதிகளில்லையோ வென்ன; அவர்கள் அஶக்தரென்கிறார்.

ஸ்வா;—(எருத்துக்கொடியுடையானும்) அறிவுகேட்டுக்கெல்

பிரிந்த மத்ஸ்யம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டே னென்கிறார். .... (௫)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (எருத்துக்கொடியுடையானும்) கீழிற்பாட்டில் — * உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோரிடம் மூச்சுவிட இல்லை யென்றார்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோவென்ன; அவர்களுடைய அஶக்தியைச் சொல்லுகிறார். அதவா, "உன்னைவாழத் தலைப்பெய்திட்டேன் - என்மனம் - மால் உகளாநிற்கும்" என்றார்; அது ஸம்ஸாரத்திலிருப்பிலே பிறந்த தொன்றாகையாலே அத்தையும் அதிஶங்கைபண்ணி, அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து * உன்கடைத் தலையிருந்துவாழப் பண்ணவேணுமென்கிறாராகவுமாம்.

வ்யா.—(எருத்துக்கொடி யுடையானும்) அறிவுகேட்டுக்கு எல்

அரு,—ஆறும்பாட்டு. (எருத்துக்கொடி) (கீழ்ப்பாட்டில்) என்றது - கர்தம்பலவு மென்கிற பாட்டிலேயென்றபடி. (அவர்களுடைய ஶக்தி) என்றது-ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியைச் செய்யமாட்டாதே விபரீத ஜ்ஞாந ப்ரதாநத்துக்கும் த்ரைலோக்யரக்ஷணமாத்ரத்துக்கும் முமுக்ஷுவாகத் தங்களை பா(ஹா) விக்கைக்குடலான ஶக்தியென்றபடி. பூர்வார்த்தத்தை ப்ரதாநமாக்கி ஶூவதாரிகையிட்டு, உத்தரார்த்தம் ப்ரதாநமாக்கிகாலு மெழாவென்றத்தோடு ஸங்கதிதோன்ற அவதாரிகாந்தர மருளிச் செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). (அத்தையும்) "அஸ்த்திரமென்று" என்று சேஷம்.

ஈசனுமென்றதே "எருத்துக் கொடியுடையான்" என்றதுக்கு விபரீத ஜ்ஞாநப்ரதாநோபயுக்தமான தாமஸத்வாகாரம் தோற்றுகைக்காக வென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (அறிவுகேட்டுக்கித்யாதி). அறிவுக்கெல்லை நிலமான

லையான வ்ருஷபத்தைத்வஜமாகவுடைய ருத்ரனும். இத்தால் அவனுடைய தமஃப்ராசுர்யம் தோற்றுகிறது. (பிரமனும்) அவனுக்கு ஜநகனாய் தேவர்களுக்குஜ்ஞாந ப்ரதாநம் பண்ணினவனென்னும் படி ஜ்ஞாதாவான ப்ரஹ்மாவும். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகையாலே ராஜஸோத்தரனென்று தோற்றுகிறது. (இந்திரனித்யாதி) த்ரை லோக்யாதிபதியான இந்த்ரனோடுகூட மற்றுமுண்டானதேவஜாதியும், ஒருவரும் இஜ்ஜந்மமாகிற வ்யாதிக்கு ஔஷதமறிவாரில்லை.

லைநிலமான ரிஷபத்தை த்வஜமாகவுடையருத்ரனும். [காரணுகருளக் கொடியானே] ஸம்ஸார காரணமான அவித்யையைப் போக்குகையிலே கொடிகட்டினானென்கையாலே, இவன் கொடி-ஜ்ஞாநஹீநமான கொடியாகையாலே - தாமஸதேவதை யென்கிறது. (பிரமனும்) அவனுக்குப் பிதாவாய், (க) "அமரர்க்குமறிவியந்து" என்கிறபடியே-ஜ்ஞாநமுடைய ப்ரஹ்மாவும் (இந்திரனும்) த்ரைலோக்யத்துக்கு ராஜாவான இந்த்ரனும். (மற்றும்) முமுக்ஷுக்களாக பாவித்திருக்கிற தேவஜாதியும்.

(ஒருத்தரும்) ஒருசேதநரும், இஜ்ஜந்மமாகிற வ்யாதிக்கு ஔஷதமறிவாரில்லை. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தறியுமித்தனை. அத்தை வெளியிடுகைக்காகவாய்த்து-கைலாஸயாத்ரையிலே கண்டாகர்ண

கொடியுண்டோ, வேறேயொருவன் ஸாத்விக தேவதையாகைக்கென்ன வருளுகிறார் (காரணுவித்யாதி).காரணுவென்றதுக்கு ஜகத்காரணபூதனேயென்றாய் அது தானும்(உ) "விவி த்ராதெ ஹவஸ௦வெத்திஃ-விசித்ராதேஹஸம்பத்திஃ" இத்யாதிப்படியே ரக்ஷிக்கைக்கென்றுதிருவுள்ளம்பற்றி, ரக்ஷணந்தானும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி ரூபமாய், அதிலே கொடிகட்டினவனென்று எடுத்த பாசுரத்துக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார்(ஸம்ஸாரீத்யாதி).(என்கையாலே)என்றவநந்தரம் "வெஜாத்மா - வேதாத்மா' என்கிறபடியே அறிவுக்கெல்லை நிலமானபெரிய திருவடியையுடையவனே ஸாத்விக தேவதை" என்று கூட்டிக்கொள்வது. பிரமனென்றதினார்த்த ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற வருளுகிறார் (அவனுக்கித்யாதி). " ஐஶ்-வாரமெஶ்வயெ - இதி-பரமைஶ்வர்யே" என்றத்தைப்பற்ற வருளுகிறார் (த்ரைலோக்யேத்யாதி).

(ஸம்ஸாரத்துக்கு) என்றது-ஸம்ஸாரவ்ருத்தி(நி)க்கென்றபடி, ஸம்ஸாரவ்ருத்தியைப் பண்ணுமிடத்திலும் ஶக்திபூர்த்தியில்லை யென்றருளுகிறார்

(க) தி-வாய் க-க-அ- (உ)

ஸம்ஸாரபீஜமாமத்தனே. ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸார நிவர்த்தகனென்றறியார்கள், "ஈஶ்வரோஹம்" என்றிருக்குமவர்களாகையாலே. (க) "கடிக்கமலமித்யாதி"(உ) "கார்செறிந்தவித்யாதி" (௩) "நீருடி"

(மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணா) மருந்தாருமதன்றிக்கே மருந்தறிவதும் செய்யும். இதுதான் * மலைமேல்மருந்து. நீலரத்

னுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து, ருத்ரன்பக்கலிலே பிள்ளை வேண்டிச்சென்றது. ஆகையாலே,ஸம்ஸாரவர்த்தகர். பின்னை *உருவுருவேகொடுத்தவனைப்போலே கொடுக்கப்பெற்றதில்லையே; அங்கஹீநமாகவிறே கொடுத்தது. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாவது - ஸர்வேஶ்வரனை உள்ளபடி அறிகையிறே. இவர்கள் அவனை அறியார்களென்றபடி.(க) "*கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும்கண்ணனடிக்கமலந்தன்னைக் கண்டிலன்"என்றபடி.*கார்செறிந்த * நீருடி*தான்*வணங்கும் பேரளவிறே சொல்லுவது.

(மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணா) மருந்தாயிருக்கையன்றிக்கே மருந்து அறிவதுஞ்செய்யும். இதுதான் * மலைமேல் மருந்துமாய், ஏகமூலிகையுமாய், ஸக்ருத் ஸேவ்யமுமாய். பலியாத

(பின்னையுமித்யாதி). பிள்ளையைக் கொண்டு தரவேணு மென்றவர்களுக்கு க்ருஷ்ணன் பூர்வரூபத்தோடே கொடுத்தாப்போலே யன்றிக்கே ருத்ரன் மந்மதனை தஹித்தவநந்தரம் ரதிதேவி பர்த்தாவைத் தரவேணுமென்று அர்த்தித்தால் சாயாரூபமாக ஶரீரமன்றிக்கே காட்டுகையால்,ஶக்தி பூர்த்தியில்லையென்றபடி.(மருந்தாவது)என்றது-மருந்தறிகையாவதென்றபடி. ருத்ரன்கண்டானில்லையோ வென்னவருளுகிறார்(காரித்யாதி) "கார்செறிந்த"என்றவநந்தரம் கண்டத்தானென்றத்தையும் கூட்டிக்கொள்வது. (தான் வணங்கும்பேரளவிறே சொல்லுவது) என்றது-தானறியாதிருக்கும் பேரளவு முண்டென்றபடி. இத்தால் "கார்செறிந்தகண்டத்தானெண் கண்ணன் காணான்" என்றும், "நீருடி தான்காணமாட்டாத" என்றும் "ஆல்மேல் வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு" என்றும் ப்ரஹ்மாவைப்போலே இவனும் உள்ளபடி காணானென்றதாய்த்து.

இவன் மருந்தானபடி யெங்ஙனேயென்ன, "திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (இதுதானித்யாதி). (ஸேவ்யமாய்) என்றவநந்தரம் "இருக்கும்" என்றுசேஷம். ஸக்ருத்ஸேவ்யமானால் மருந்து

(க) க-திருவ-௫௯. (உ) ச-திருவ-எ௩. (௩) ச-திருவ-உஎ.

நம்போன்றவடிவையுடையவனே.இவருடையமருந்துஇவன்வடிவழகாய்த்து.(க) * நச்சுமாமருந்தமிறே.(உ) "மருந்துமித்யாதி" (மறுபிறவிதவிரத்திருத்தி) புநர்ஜந்மமில்லாதபடி ஜந்மாந்தரஹேதுவான

மருந்து பலகால்ஸேவித்தாலும் பலியாதே. இவ்வௌஷதம் தான் வேறொரு ஔஷதத்தைப் பொறுதவளவன்றிக்கே, மீண்டு தன்னையும் பொறுது. "மருத்துவன்" என்று ஆசார்யன். "ஆய்" என்று - ஏறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது. ஆகையாலிறே * பீதகவாடைப்பிரானாராய் வந்து இவரை * இராப்பகலோதுவித்தது.

(மாமணிவண்ணா) மருந்திருக்கிறபடி. "மணிமந்த்ரௌஷதம்" என்னக்கடவதிறே. மணியும் மந்த்ரமும் ஔஷதமும் நாட்டுக்கு வெவ்வேறிறே. இங்கு எல்லாம் ஒருதலைத்தவிஷயம்.(ந) "அந்தணர்மாட்டந்திவைத்த மந்திரம்" என்று - நெஞ்சுக்கு இனியமந்த்ரமும் * மறவாத மந்திரமும் * வாழும் மந்திரமும் இதுவிறே. * அச்சுதனமலனிறே * நச்சுமாமருந்தம். நழுவவிடாததுமாய், ஹேயத்தைக் கழிக்குமதுவாய் ஆசைப்படும் மருந்திறே. (ச) "வைப்பாம்மருந்தாம்" என்று - இரண்டும் ஒன்றானமருந்திறே. (உ) "மருந்தும்பொருளு மமுத

பலிக்குமோவென்னவருளுகிறார் (பலியாதவித்யாதி), அஸக்ருத்ஸேவைபாத(வ்யா)கமென்றருளுகிறார் (இவ்வௌஷதமித்யாதி):

மணியென்றது-பதத்துக்கும் மந்த்ரத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மருந்தித்யாதி), படியென்றவநந்தரம் "சொல்லுகிறது" என்று சேஷம். உபலக்ஷணமாக்குகைக்கு எங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (மணியித்யாதி), "அந்தணர் மாட்டந்தி வைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்னும் வாழ்தியேல் வாழலாம் மடநெஞ்சமே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (அந்தணரித்யாதி). (என்று) என்றவநந்தரம் "சொல்லுகிறபடியே" என்றுசேஷம், மந்த்ரமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டி, மருந்தென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (அச்சுதனித்யாதி), எடுத்த பாசுரத்துக்கு அடைவே அர்த்தமருளுகிறார் (நழுவவித்யாதி). (கழிக்குமதுவுமாய்)என்றவநந்தரம் "இருக்கையாலே" என்று சேஷம். ஸம்ஸாரவ்யாதிநிவர்த்தகத்வேந உபாயம் இவனானால், இஷ்டப்ராப்யம் தானேதென்ன வருளுகிறார் (வைப்பா

(க) தி-வாய்-ந-௬-௫ (உ) ந-திருவ-ச (ந)திருநெ-ச (ச)தி-வாய்-க-எ-உ.

மும்தானே" என்று - மூன்றும் ஒன்றான மருந்திறே. [பொருள்] உபாயம். (க) "ஸகலஸ்வஸ்தி விஹிநோபி - ஸமஸ்தவஸ்துவிஹீநோபி". [அமுதம்] ப்ராப்யம். [மருந்து] விரோதிநிவர்த்தகம். (உ) "பந்தமறுப்பதோர்மருந்து" என்னக்கடவதிறே. என்றும்ஒன்றானமருந்திறே. (௩) [தீர்மருந்தில்லாவைந்துநோய்க்கு ஆர்மருந்தாகுவார்] "மருந்து" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி தீர் மருந்தான மருந்திறே. [தீர்க்கும்மருந்து] ஊருகிறபாம்புக்குத் தடையிடுமாபோலே, வருகிற நரகத்தைத் தீர்க்கும் மருந்து.

(ச) "அற்றவர்கட்கருமருந்து" என்னக்கடவதிறே. ஆனை தன் பலமறியாதாப்போலே; (ரு) "அருமருந்தாவதறியாய்" என்னக்கடவதிறே. ஆர்க்குமறியவொண்ணாத ப்ரமேயாதியும் (௬) "தடவத்திரு

மித்யாதி), வைப்பு-ப்ராப்யம், (மூன்றும்) என்றது-மருந்து பத விவக்ஷிதமான அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வேந உபாயத்வமும், பொருள்பத விவக்ஷிதமான இஷ்டஸாதநத்வமும், அமுதபதத்தில் விவக்ஷிதமான ப்ராப்யத்வமுமென்றபடி. பொருள்-உபாயமென்றதுக்கு அமுதமென்று ப்ராப்யத்தைச்சொல்லுகிற பதஸமபிவ்யாஹாரத்தாலேபொருள்பதம் உபாய ரூபார்த்தத்தைக்காட்டுகிறதென்று கருத்து. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (ஸமஸ்தேத்யாதி), "உபாயதயா வக்லுப்தஸமஸ்தவஸ்து விஹிநோபி" என்றவிடத்தில் விசேஷணாந்தர்கதமான உபாயவாசக பதஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே வஸ்துபதம் உபாயத்தைக் காட்டினாப்போலே இங்கும் காட்டுமென்றுகருத்து. எம்பெருமான்விரோதிநிவர்த்தகனானமைக்கும் இஷ்டஸாதநனானமைக்கும் ஸம்வாதங்களை அருளிச்செய்கிறார் (பந்தமித்யாதி - மறுபிறவிதீர்க்கும் மருந்து) என்னுமளவும். "ஓர்மருந்து" என்றதுக்கர்த்தம் (என்றுமித்யாதி). "தீர்மருந்து" என்கிற பாட்டிலர்த்தத்தை யருளுகிறார் (தீர்மருந்தில்லாவித்யாதி). நீயேதீர்மருந்தாகவேணுமென்றுகருத்து. மருந்தென்னாதே தீர்மருந்தென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (மருந்தென்றித்யாதி). வருநரகமென்றகீழையும் கூட்டி எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தமருளுகிறார் (ஊருகிறவித்யாதி),

குலசேகரப்பெருமாள் பாசுரத்தையும் ஸம்வாதமாகக் காட்டுகிறார் (அற்றவர்களுக்கித்யாதி). "ஆர்க்குமென்னே யிதறியலாகாதம் மனைமீர் துழதிப்படாதே கார்க்கடல் வண்ணனென்பா னொருவன் கைக்கண்டயோகம் தடவ

(க) ஸாரஜ்ஞகதிக (உ) தி-மொ-ரு-எ-உ (௩) தி-வாய்-எ-க-ரு
(ச) பெரு-தி-அ-௬. (ரு) உ-எ-க. (௬) நா-தி-கஉ-ரு.

ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமறும்படி திருத்தி (உன்கோயில்கடைப்புகப்பெய்) உன்கோயிலில் திருவாசலைப்பற்றி யிருந்துவாழும்படி பண்ணு (திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்) என்ஜந்மத்தை யறுக்கைக்கன்றோ நீதிருமலையில் ஸந்நிஹிதனாயிற்று, * மாமாயையை மங்கவொட்டுமவனன்றோ?. ... . (சு

ம்" என்னும்படி கைகண்டமருந்திறே. (க) "போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்து" என்று-ஒருவிபூதியாகக்கொண்டாடும் மருந்திறே. மறு பிறவி தீர்க்கும்மருந்து. மருத்துவனைச்சொல்லி, மருந்துசெய்யுங் கார்யஞ் சொல்லுகிறதுமேல், வருகிற ஜந்மங்களைப் போக்கி, தவிர்க்கையாவது - வீடறுக்கை. (உ) "மறுமைக்குமருந்தினை" என்று சொல்லக்கடவதிறே. (ஙு) "மனம்வைக்கத்திருத்தி" என்னுமாபோலே திருத்துகை உபாயக்ருத்யம்.

(உன்கோயில்கடைப்புகப்பெய்) (ச) "கொடியணிநெடுமதிள்கோபுரங்குறுகினர்" என்னக்கடவதிறே. * உன் கடைத்தலையிருந்து வாழுமதுதானேயிறே ப்ரயோஜநம். "உன்கோயிலில்வாழும்வைட்டணவன்" என்னக்கடவதிறே. (திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்) (ரு) "மங்கவொட்டு" இத்யாதி. .... (சு)

த்தீரும்" என்ற பாசுரத்தை அர்த்ததஃ ஸம்வாதமாகக் காட்டுகிறார் (ஆர்க்குமித்யாதி). "மருந்தே நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும்" என்றத்தையும் அர்த்தமாகவருளுகிறார் (போகவித்யாதி). "மருத்துவனை" என்றவநந்தரம் "மருந்தாக" என்று சேஷம். மறுபிறவிகள் தவிரவீடறுக்கும்படியாகத் திருத்தி, என்னைத்தன்பால் மனம் வைக்கபரீக்ஷித்தென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அத்தால் பலிதார்த்தத்தை யருளுகிறார் (வருகிற ஜந்மங்களைப்போக்கி) என்று. (வீடறுக்கை) என்றது-விடுகையை நிஶ்சயிக்கை யென்றபடி, (மறுமைக்கு) ஜந்மாந்தரத்துக்கு, மனம்வைக்கை அதிகாரிக்ருத்யமன்றோ அவன் பரீக்ஷிக்கவேணுமோ வென்ன வருளுகிறார் (மனம் வைக்கவித்யாதி).

அவனேப்ரயோஜநமாயிருக்க, கோயில் வாசலைக்கிட்டப்பண்ணுகைப்ரயோஜநமோ வென்ன, ஸம்வாத பூர்வகம் பரிஹாரம் காட்டுகிறார் (கொடியணியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஸம்வாதாந்தரம் (உன்கோயிலித்யாதி), மறுபிறவிதவிரத் திருத்துகைக்குத் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தையாக வேணுமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (மங்கவொட்டித்யாதி). (சு)

(க) தி-வாய்-கூ-ஙு-ச (உ) தி மொ-எ-க0-௫. (ஙு) தி-வாய்-க-ரு-க0
(ச) தி-வாய்-க0-கூ-அ (ரு) தி-வாய்-க0-எ-க0

மூ.—

அக்கரையென்னு மநர்த்தக்கடலுளழுந்தி யுன் பேரருளால்
இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்
சக்கரமுந் தடக்கைகளுங் கண்களும் பீதகவாடையொடும்
செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்.

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (அக்கரையித்யாதி) உன்நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே விஷயீக்ருதனை வென்னை "அஞ்சாதேகொள்" என்று பேராக நிவ்ருத்தியைப்பண்ணியருளா யென்கிறார்.

ஸ்வா;—(அக்கரையித்யாதி) பகவத்விஷயத்துக்கு அவ்வருகாய் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஹாநியைவிளைப்பதான ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்திலே அவகாஹித்து. (உன்னித்யாதி) உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே *துயரறுசுடரடியான திருவடிகளாகிற இக்கரையை

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (அக்கரை) ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தாப்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார்.

வ்யா.—(அக்கரை) ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாநம் பிறந்தபோது அது தூரமானபடி. விபீஷணனுக்கு அக்கரை இக்கரையாய்த்திறே. ஸம்ஸாரம் அநர்த்தமென்னும் ப்ரஸித்தி. (௧) "𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌂 - விஷயாக்ராந்தசேதஸாம்" (அழுந்தி) தரைப்பட்டு. (௨) "𑌭𑍀𑌮𑌭𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍋𑌦𑌰𑍇 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 - பீமபவார்ணவோதரே - பதிதம்" (உன்பேரருளால்) * விஷ்ணுபோ

அரு,—ஏழாம்பாட்டு. (அக்கரை) ஸம்ஸார மண்டலத்திலிருக்கிற விவர் பரமபதத்தை இக்கரையென்று சொல்லுகையால் ஜ்ஞாநம்பிறப்பித்தது அர்த்தஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி "அஞ்சேலென்று கைகவியாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவமருளுகிறார் (ஜ்ஞாநத்தையித்யாதி).

தாம் ஸம்ஸாரத்திலிருக்கையாலே இக்கரையென்ன வேண்டியிருக்க, அக்கரை யென்னக்கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (ஸம்ஸாரத்திலேயித்யாதி). அது-ஸம்ஸாரம். ஸம்ஸாரத்தை அநர்த்தமென்கைக்கு நியாமக மருளுகிறார் (ஸம்ஸாரமித்யாதி). அநத்தமென்றது-அநர்த்தப்ரசுரமென்றபடி. இதுக்குஸம்வாதம் (விஷயேத்யாதி), ஸம்ஸாரத்திலிருக்குமவர்கள் 'அநத்தக்கடலுளழுந்தி"யென்று சொன்னாருண்டோ வென்ன வருளுகிறார்(பீமேத்யாதி). அருளின் பெருமைக்கு உபபத்தியருளுகிறார் (விஷ்ணவித்யாதி), "விஷ்லு-வ்யாப்தள"

---

(௧) விஷ்ணுதர்ம-௧-௯ (௨) ஸ்தோ-௪௮

யேறிப் பின்னையும் ஜ்ஞாநலாபமொழிய ப்ராப்தியில்லாமையாலே தளர்ந்து பதஸ்பந்தம் பண்ணமாட்டாதே யிருக்கிற வென்னை; ப்ராப்யருசியாலே ஜ்வரித்து க்லேஶிக்கிறவென்னை.

(அஞ்சேலித்யாதி) ப்ராப்தியைப்பண்ணித்தந்து "மாஶுசஃ" என்றாய். ப்ராப்யவேஷம் சொல்லுகிறது மேல். திருக்கை

தமிறே. இரண்டுகரையுமொத்திருக்கும். (இக்கரையேறி) "அது" என்றது-தமக்கணித்தானபடி (இளைத்திருந்தேனை) மாஸோபவாஸிசோற்றை விரும்புமாபோலே, ப்ராப்தி கிடையாதவிளைப்பு. சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்க வொட்டாதே பதறப்பண்ணுகிறது. தானடியாக பகவத்ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாகிலிறே ஆறியிருக்கலாவது. ஜ்ஞாநலாபத்தைப் பண்ணித்தந்தாப்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார்.

உபாயத்துக்கு (க) "ஶாஸ்வஃ - மாசுசஃ" என்றாப்போலே, உபேயத்துக்கும் (க) "ஶாஸ்வஃ - மாசுசஃ" என்ன வேணும். ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே விழுந்தாரை யெடுப்பது - திவ்யாயுதங்களா

என்கிறதாதுவிலே யுண்டான விஷ்ணுபதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (இரண்டித்யாதி). இத்தால் அவன் வ்யாபகனாகையாலே அவன் க்ருபையும் வ்யாபகமென்றபடி. (தமக்கணித்தானபடி) என்றது-தமக்கு ப்ராப்தி ஸந்நிஹிதமாகத் தோற்றினபடி யென்றபடி. "இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்" என்றதுக்கு ஆக்ஷேப ஸமாதாநரூபேண பாவமருளுகிறார் (ஶேஷத்வஜ்ஞாநமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (பதறவேண்டுகிறது) என்றது - "இளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்" என்று பதறவேண்டுகிறதென்றபடி. இதுக்கநந்தரம் "என்னெண்ணில்" என்றுஶேஷம். (இருக்கலாவது) என்றவநந்தரம் "ஆகையாலே" என்று கூட்டிக்கொள்வது.

"மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்கிறபடியே முன்பே அபயப்ரதாந வார்த்தையைக் கேட்டிருக்கிறவர் இப்போது "அஞ்சேலென்று கைகவியாய்" என்று ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (உபாயத்துக்கித்யாதி), உபாயத்துக்கு 'மாஶுசஃ" என்கையாவது-கர்மாதிகளில் ஸ்வரூப விருத்தத்வாதிகளை யெண்ணி, ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாய ஜ்ஞாநத்தால் வந்த ஶோகத்தை மாற்றுகை. சக்கரமென்று தொடங்கி சிவப்புடையா யென்னுமளவும் - அக்கரையித்யாதி கைகவியா யென்னுமர்த்தத்துக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறதென்கிறார் (ஸம்ஸாரமித்யாதி). இதுக்கு ஸம்

(க) கீ-கஅ-கசு.

களுக்கு அழகையுண்டாக்கும் திருவாழியும், வெறும் புறத்தே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டு மழகையுடைய திருக்கைகளும், அவ்வாழ்வார்களளவும் அலையெறிகிற திருக்கண்களும், பும்ஸ்த்வாவஹமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருப்பீதாம்பரத்தோடே கூட ஸந்த்யாராகம் போலே சிவந்த நிறத்தையுடையையாய், இவ்வடிவழகைத்திருமலை

லும் வடிவழகாலுமிறே.(க)["ஆவாரார் துணை" இத்யாதி.](உ)[அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டான்] வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிறே திருக்கையிலழகு; அதிலே ஆழ்வார்களுமானல் சொல்லவேண்டாவிறே.(௩)"அஞ்சுடராழியுன் கையகத் தேந்துமழகா" என்னக்கடவதிறே. க்ருபைக்கு நிரூபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தைப்பறிப்பாரைப் போலே அநுபவபரிகரமான நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளும் திருப்பீதாம்பரமும்; (ச)"அரைச்சிவந்தவாடை"

(செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய்) திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனியில் நிறமும், கைவாய் கண் அவயவங்களில் சிவப்பும், ❋ ஸந்த்யாராகரஞ்ஜிதமான ஆகாசம்போலே திருநிறத்தை யுடையை

வாதம் (ஆவாராரித்யாதி). இப்பாசுரத்தில் "தேவார் கோலத்தொடும் திருச் சக்கரம் சங்கினொடும் ஆவாவென்றருள் செய்து" என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். "சக்கரமும் தடக்கைகளும்" என்கிறவிடத்தில் தோன்றுகிற வவற்றினுடைய ஸஹஜ ஸௌந்தர்யங்களுக்கும் சேர்த்தியால் வந்த வழகின் மிகுதிக்கும் ஸம்வாதங்களையருளிச் செய்கிறுர் (அங்கைத்தலமித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (க்ருபைக்கு நிரூபகம்) என்றது-க்ருபைக்கு ஸூசகமென்றபடி, இத்தால் அழகுக்குமுடலென்று கருத்து. "கண்களும்" என்றும், "செக்கர் நிறத்துச் சிவப்புடையாய்" என்றும் கீழ்மேல் திருமேனியை யநுபவிக்கிறவிவர் நடுவே "பீதகவாடையொடும்" என்றநுபவிக்கைக்குக் காரணமென்னென்ன வருளுகிறுர் (பெருக்காற்றிலித்யாதி). இப்படி பறிகொடுத்தபேருண்டோ வென்னவருளுகிறுர் (அரையித்யாதி). அவரும் ஆபாதசூடம் திருமேனியை யநுபவிக்கப் புக்கு இரண்டாம்பாட்டிலே திருப்பீதாம்பரத்துக்கு நெஞ்சைப்பறிகொடுத்தாரிறே யென்று கருத்து.

சிவந்து கறுத்திருக்கிற வாகாசமென்று - செக்கர் பதத்துக்கர்த்தமாய், அத்தால் பலித்த தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (திருவாழியிலித்யாதி). கண்ணென்ற வநந்தரம் "ஆகிற" என்று சேஷம். (சிவப்பும்) என்றவநந்தரம்

(க) தி-வாய்-மு-க-௯ (உ) நா-தி-க-உச (௩) ௩-௩-௯ (ச) அமல-உ.

யிலே எனக்குப்ரகாஶிப்பித்தவனே• ஸந்த்யாராகரஞ்ஜிதமான ஆகாஶம்போலேயாய்த்துத்திருமேனியும் திவ்யாவயவங்களும் திவ்யாயுதங்களும் திருப்பீதாம்பரமுமான சேர்த்தியழகிருப்பது. (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (எத்தனையித்யாதி) அநாதிகாலமிழந்ததுபோராதோ? நீ கடாக்ஷித்தபின்பும் போக ஸஹிப்பனோ வென்கிறார்.

யாய்க்கொண்டு திருமலையிலே நிற்கிறவேற்றம்,(க)''முடிச்சோதி'' (உ)''கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ணு''(திருமாலிருஞ்சோலை) அழகருடைய வடிவழகுக்கு ப்ரகாஶகமான திருமலை. (எந்தாய்) விரோதியில் அருசியும், உபாயமும், ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்தியில் ஆர்த்தியும், ப்ராப்யத்தில் போக்யதையும் த்வரையும் விளைப்பித்தவனே.

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (எத்தனை) * அநந்தக்கடலுளழுந்திக்கிடந்த காலத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகிறார். கடந்த காலத்துக்கொரு முடிவுண்டோவென்கை.

''ஆய்'' என்று கூட்டுவது. இவரநுபவித்த வழகருடைய நிரதிஶய ஸௌந்தர்யத்துக்கு ஸம்வாதம் (முடிச்சோதி) என்று. *களரொளியிளமைக்குப் பின்பிறே *முடிச்சோதி. ''திருவை-ஸௌந்தர்யத்தை யுடைத்தாய்,மால் - பெருமையாய், இரும்-இருண்டிருக்கிற சோலையையுடைய திருமலை'' என்று யோகார்த்தம் விவக்ஷித்து ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (அழகருடைய வித்யாதி). என்தமப்பனே யென்று ஶப்தார்த்தமாய், அத்தால் ஹிதப்ரவர்த்தகத்வம் லபிக்கையால், அவன் பண்ணும் ஹிதங்களைக்காட்டிக்கொண்டுதாத்பர்யமருளுகிறார் (விரோதியிலித்யாதி), (விரோதியிலருசியும்)என்றது- அநந்தக் கடலுளழுந்தி யென்றத்தைப்பற்ற. உபாயமென்றது-உன்பேரருளாலென்றத்தைக்கணிசித்து. ஜ்ஞாநமுமென்றது-''இக்கரையேறி'' என்றத்தை உட்கொண்டு. (ஆர்த்தியும்) என்றது - ''இளைத்திருந்தேனை'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து. (போக்யதையும்)என்றது-''சக்கரமும்'' என்று தொடங்கி திருமாலிருஞ்சோலை யென்னுமளவும் திருவுள்ளம்பற்றி, (த்வரையும்) என்றது -''அஞ்சேலென்றுகைகவியாய்'' என்றத்தை நினைத்தென்று கண்டு கொள்வது.(எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (எத்தனையித்யாதி) காலத்தின் பெருமை சொல்லுகைக்கு எத்தனைகாலமுமென்றதே அமைந்திருக்க, ''எத்தனை யூழியும்'' என்று சொன்னதுக்கு பாவமருளுகிறார் (கடந்தவித்யாதி), த்விருக்தியாலே காலத்தின் அபரிச்சிந்நதை சொல்லிற்றென்று கருத்து.

(க) தி-வாய்-ங-க (உ) ங-திருவ-அஎ.

ரு,—

த்தனைகாலமுமெத்தனையூழியு மின்றொடு நாளையென்றே [டேன்
இத்தனைகாலமும் போய்க்கிறிபட்டே னினியுன்னைப் போகலொட்
மைத்துனன் மார்களைவாழ்வித்துமாற்றலர் நூற்றுவரைக்கெடுத்தாய்
சித்தம்நின்பால தறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். (அ)

ஸ்வா;—(எத்தனையித்யாதி) "இன்று, நாளை, நேற்று" என்று தொடங்கி அநேக கல்பங்களான விந்தக்காலமெல்லாம். இப்படி அநாதிகால மெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டது. (கிறிப்பட் டேன்) இதுக்கடியாயிருப்பதொரு விரகிலே அகப்பட்டேன்; அதா வது-ப்ரமஹேதுவான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். அதவா; கீழ் அநாதி காலம் பழுதேபோம்படி யிழந்தநான். (கிறிப்பட்டேன்) நல்ல விரகிலே அகப்பட்டேன். (க) "பெருங்கிறியார்" என்கிறவிரகிலே

வ்யா;—(எத்தனைகாலமுமித்யாதி) இன்றென்றும், நாளையெ ன்றும், நேற்றென்றுமாய்க் கழிந்தகாலம், எத்தனைகாலமும், எத் தனையூழியும். (இத்தனைகாலமும்போய்) ஒருநாளாய், ஒருபக்ஷ மாய், ஒருமாஸமாய், ஒருஸம்வத்ஸரமாய், இப்படிகல்பம் கல்பமா கக் கழித்ததுக்கொரு முடிவில்லை. (போய்) காலத்துக்கு முடிவில் லாதாப்போலே போனவிடத்துக்கும் முடிவில்லை. (கிறிபட்டேன்) கிறியாவது - விரகு. அதாவது - யந்த்ரம். ஸர்வபூதங்களும் ப்ரமிக்கும்படி ரூடமாயிருப்பதொரு யந்த்ரம். †அஜ்ஞாநாவ்ருத

நாளையென்றவநந்தரம் நேற்றென்று அத்த்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி "இன்றொடு நாளை நேற்றென்றேஎத்தனைகாலமுமெத்தனையூழியும்" என்றந்வ யம் தோன்றவருளுகிறார் (இன்றென்றுமித்யாதி). இத்தனை யென்றதுக்கு பாவமருளுகிறார் (ஒருநாளித்யாதி). "போய்" என்றதுக்கு ஸ்வர்க்க நரகாதி களிலே தாம்போ யென்றர்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (போயித் யாதி). (ப்ரமிக்கும்படி) சுழலும்படி யென்றபடி. (ரூடமாய்) என்றது-த்ருட மாயென்றபடி.(யந்தரம்)என்றது-(உ) '[illegible]' (ரு) '[illegible]-ப்ராம்யமாணேஸ்வ கர்மபிஃ! யந்த்ராரூடாநி" என்கிறபடி. யேகர்மஜாலமென்றபடி. (அஜ்ஞாநவ்ருதமாயிருப்பதொன்று) என்றதுஜ்ஞா நாறுதயாந்யதாஜ்ஞாநவிபரீதஜ்ஞாநங்களாலேகார்யமாயுங்காரணமாயுபவ்ய ப்த மான கர்மஜாலமென்றபடி."பட்டேன்"என்றதுக்குஸம்பந்தமாத்ரமாகக்கீழரு

(க) திருவி-கக (உ) அஹிர்-ஸம்-கச (ரு) கீ-கஅ-சுக † (பா)அஜ்ஞாநாவர்த்த

அகப்பட்டேனென்னவுமாம். (இனியுன்னைப்போகலொட்டேன்) உன்னாலே நிர்ஹேதுகமாக விஷயீக்ருதனாய் உன்னாலல்லது செல்லாமை பிறந்த பின்பு இனிப்போக வொட்டுவேனோ?

"நீர் இங்ஙன் நிர்பந்திக்கக்கடவீரோ, விரோதிகிடக்க" என்ன; பாண்டவர்கள் விரோதியிலுங்காட்டில் ப்ரபலமோ என் விரோதியென்கிறார்; (மைத்துனனித்யாதி) ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மாத்ரமான பாண்டவர்களை ராஜ்யஶ்ரீயாலே ஸுகிக்கும்படி பண்ணி, அவர்களுக்கு விரோதிகளான துர்யோதநாதிகளை நரகப்ராப்த ராம்படி

மாயிருப்பதொன்று. (பட்டேன்) (௧) "ஸஸைந்ந்வ-அஸங்நேவ" என்னும்படி அகப்பட்டேன், நசித்தேனென்னவுமாம். (௨) [தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால்] (௩) "பழுதேபலபகலும்" இத்யாதி. (இனி) கரணகளேபரங்களைத் தந்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருதத்தைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன் பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயே யென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. (இனி) (௪) "நானேதுமுன் மாயமொன்றறியேன்;" இதுஉன்மாயமென்றறிந்தபின்பு. (உன்னை) ரக்ஷகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்யபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. (போகலோட்டேன்)(௫)"பெற்றினிப் போக்குவனோ வுன்னை" என்கிறபடியே - உபாயாந்தரத்திலே அந்வய முண்டாதல், ப்ராப்யாந்தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், "இரண்டும் நீயானால் பெற்ற போது பெறுகிறோம்" என்றாறி யிருத்தல் செய்யிலிறே உன்னைப் போக ஸம்வதிப்பது.

இப்படிப் போகவொட்டே னென்கிறது என்கொண்டென்ன; (மைத்துனன் மாரித்யாதி) நீ ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைகஸ்வபாவனாகையாலே யென்கிறார். (மாற்றலர்) ஶத்ருக்கள். (௬) "ஶிஷ்ஶுஜ்ஞூ-

---

ளிச்செய்து, பட்டுப்போனானென்றாப்போலே நாஶமர்த்தமென்கிறார் (நசித்தேனித்யாதி), இனிக்கர்த்தாந்தரம் (நானேதுமித்யாதி). அறியேனென்றது - அறியாத நானென்றபடி. போகலொட்டே னென்றதுக்கு ஸம்வாதம்காட்டித் தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (உபாயேத்யாதி).

நீர் ஸ்வதந்த்ரரன்றே, ஒட்டேனென்கிறதென்? போகவிசை யென்னவன்றோ வடுப்பதென்னும் ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார் (இப்படியித்யாதி),

---

(௧) தை-ஆ. (௨) பெரி-திருவ-அ௨ (௩) கதிருவ-௧௬.
(௪) ௪-௧௦-அ (௫) தி-வாய்-௧௦-௧௦-அ (௬) பார-உத்-௬௦

நமிப்பித்தாய், அவர்களுக்கு நாமல்லதில்லையாகையாலே செய்தோமென்ன; (சித்தமித்யாதி) அவர்களைப்போலேயோநான்; உன் பக்கலிலேப்ரவணமான நெஞ்சையுடையேனென்னுமிடம் அதுக்கு

த்விஷத்அந்நம்'' (க) ''ஸம்ப்ரீதிபோஜ்யாந்யந்நாநி'' (கெடுத்தாய்)(உ)''கொத்துத்தலைவன்குடிகெடத்தோன்றிய'' (ந)''ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதிமாம்த்வாம் ப்ரபந்நம்'' என்று அவன்றானுஞ் சொல்லி, (ச)''யஜ்ஞம் குஹ்யமமத் பக்தேஷு'' என்று தாமும் சொல்லும்படிகாணென்று, * தாழ்ந்த தநஞ்சயனைப்போலே உமக்கு நம் பக்கலிலே அந்தரங்கமாகவொன்றுண்டோ வென்ன; (சித்தம் நின்பாலது) அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கைகோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழன்றுபோனான்; நான், என்னெஞ்சுக்கு ஒத்து, கலத்ததுண்ணுதல், (ரு) ''ஸோஶ்நுதே'' என்று ஒக்கவுண்ணுதல், உனக்குப்பூவிடுதல், முடித்தபூவைமுடித்தல், முடித்துக்

(கொத்துத்தலைவன்) துர்யோதநன். மேலுக்கவதாரிகை (ஶிஷ்ய இத்யாதி) (சொல்லி) என்றது-சொல்லவென்றபடி. (சொல்லும்படிகாண்) சொல்லும்படியைக்கண்டு கொளென்றபடி. (காணென்று) என்கிற பதத்துக்குப்பின்பு ''அழகர்சொல்லி''என்றுகூட்டுவது ''சித்தமானதுஉன்பக்கல்கிடக்குமது''என்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அர்ஜுநனிலும் தாமேஅந்தரங்கரென்னும் தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (அவனையித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (கைகழியப்போனான்) என்றது-உன்னைவிட்டு லோகாந்தரத்தில் போனானென்றபடி. (நெஞ்சுக்கொத்து)என்றது-''ரக்ஷோபாயோ பேயங்கள்மூன்றும்'' நீஎன்றத்யவஸித்து. ''கலத்ததுண்டு'' என்ற திருப்பல்லாண்டில் பாசுரத்தைப்பற்றி (கலத்ததுண்ணுதல்)என்றது, விஷ்ணுசித்தனாகையாலே எப்போதும்அவனையும் அவன்குணங்களையும் அநுபவிக்கையை நினைத்து (ஸோஶ்நுதேயென்றொக்கவுண்ணுதல்) என்றது. ''பூச்சூட்டவாராய்'' என்றத்தைப்பற்ற (உனக்குப்பூவிடுதல்) என்றது. ''சூடிக்களைந்தனசூடும்''என்றத்தைக்கணிசித்து (முடித்த பூவை முடித்தல்) என்றது. ஆற்றிலிருந்து இத்யாதி திருமொழிகளில், இவர் *வாசம் செய் பூங்குழலாளான நாயிகா தசையை ப்ராப்தரான போது தமக்குப்பெண்பிள்ளையான சூடிக்கொடுத்தாளைப்போலே தாமும் தம்

(க) பார-உத் (உ) க கo-ந (ந) கீ-உ-எ
(ச) கீ-கஅ-சுஅ. (ரு) தை-ஆ-க

வ்யா;—

கொடுத்தல், பல்லாண்டிசைத்தல், அடிகொட்டுதல், மாறியிட்ட அடிக்குத்தோற்றுளழுதிக்கொடுத்தல்செய்யும்படி உன்பக்கலிலே ப்ரவணசித்தனன்றே?. மைத்துனன்மாரென்றது—தோற்புரையிலே ஒரு ஸம்பந்தமன்றே உள்ளது. (க) "திருமாலே நானுமுனக்குப்பழவடியேன்" என்று-ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவிலே தட்டின வுறவன்றே விது.

"நீ சொன்ன*மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தைகேட்டும்கேளாதானாய்ப் போனவன், கேட்டு விஶ்வஸித்திருந்தேன் நானன்றே?" என்ன; உம்முடைய விஶ்வாஸத்தை நாமறியும்படியென்? என்ன; (அறிதியன்றே) ஸர்வஜ்ஞனை நீதானே யறியாயோ *விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை உனக்குத் தெரியாதோ. [விட்டுசித்தன்மனம்] உன்னுடைய வ்யாப்தி, விபூதியளவிலே; என்னுடைய மனோவ்யாப்தி, உன்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளிலே. (க) "அரவத்தமளி" இவ்வளவும் பண்ணின

முடைய திருக்குழலில் சூடிக்கொடுக்கைக்கு ஔசித்யமுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி (முடித்துக்கொடுத்தல்)என்றது. இந்நாயிகாதஶையிலே*மாலிருஞ்சோலை மணாளர் பள்ளிகொள்ளுமிடத்தடி கொட்டிடுகைக்கும் ஔசித்யமுண்டென்று கருதி (அடிகொட்டுதல்)என்றது; அதாவது-தடைகுத்துகை, ஆழ்வார் எத்தனைப்ரவணராலும், ஶரீரஸம்பந்தமுள்ளது அர்ஜுநனுக்கன்றே, ஆகையால் அவனே அந்தரங்கனென்றருளுகிறார் (மைத்துனனித்யாதி) (மஜ்ஜாவிலே) என்றது-அஸ்திக்குள்பட்டமாம்ஸத்திலேயென்றாய், உள்ளேயென்றபடி.

உக்திப்ரத்யுக்திரூபேண மேலுக்கவதாரிகை (நீ சொன்னவித்யாதி), (வார்த்தை) சரமஶ்லோகம். தாத்பர்யாந்தரம் (விஷ்ணு சித்தனித்யாதி). கீழ் வாக்யத்திலெடுத்த பாசுரத்துக்கு பாவமருளுகிறார் (விஷ்ணுசித்தன் மனமித்யாதி), (விபூதியளவிலே) என்றது-ஸவிக்ரஹனான வுன்னுடைய வ்யாப்தி விபூதி மாத்ரத்திலே யென்கை. இங்ஙனன்றாகில் மேலே ரூபபதத்தை யெடுக்க வொண்ணாது, ஸவிக்ரஹனுயே அதில் வ்யாப்தி வேண்டுகையால், ஆத்மாஶ்ரயம் ப்ரஸங்கிக்கும். குணத்தில் வ்யாப்தி சொல்லும்போதும் நிர்விஶேஷமாக வஸ்துவிராமையால் குணவிஶிஷ்டனாகவே வ்யாபிக்குமிடத்தில் பூர்வோக்த தோஷம் ஸித்தமிறே யென்று ஶேஷம், (மனோவ்யாப்தி) என்றது - மாநஸஜ்ஞானவ்யாப்தி யென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை (இவ்வளவித்யாதி). (இவ்வ

(க) திருப்பல்லா-௧௧ (உ) ரு-உ-௩௦

வாய்த்தலையான நீயே அறிவுதியே. என்நெஞ்சை நீவஶீகரித்தது திருமலையிலே நின்ற நிலையைக் காட்டியன்றோ? ... (அ)

அவ:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி). ஜாயமாநகால கடாக்ஷமே பிடித்துக் கைங்கர்யாபேக்ஷையுடையனாய் ப்ரதிஸம்பந்தியான வுன்னைக்காணப்பெற்று வைத்துப்போக விடுவேனோ? என் விரோதியைப்போக்கி ப்ராப்தியைப்பண்ணித் தந்தருள வேணு மென்கிறார்.

ஸாக்ருதம், மேலும் உமக்குஎல்லாம் பண்ணித்தாராதோ? என்ன; அந்த ஸாக்ருதமும் நீயென்கிறார். (திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்) ரக்ஷகாந்தரமும், உபாயாந்தரமும், உபேயாந்தரமும் என் நெஞ்சைவிட்டு, இவை மூன்றும் நீயே என்னுந் தெளிவைப் பிறப்பித்தது இந்நிலையன்றோ என்கிறார். (எந்தாய்) இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. (க) "சதிரிளமடவார்" இத்யாதி. (திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்)(உ)"வெற்பென்றிருஞ்சோலை" இத்யாதி (ந)"திருமாலிருஞ்சோலை" இத்யாதி. .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அன்று வயிற்றில்) "எத்தனை காலமும் எத்தனையூழியும்" என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈஶ்வரன் பண்ணிவைத்ததோர் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ளவு) என்றது-ரக்ஷகனும் உபாயோபேயங்களும் நானே வேறில்லையென்னும் தெளிவு பிறக்கு மளவென்றபடி. (மேலும்) என்றது-போகலொட்டேனென்று நீர் ப்ரார்த்திக்கிற வந்நிலையினுடைய ஸ்த்தைர்யமு மென்றபடி. அந்த ஸாக்ருதமும் நீயே யென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (ரக்ஷகேத்யாதி), தெளிவைப் பிறப்பித்தஇந்நிலை யென்னுமதுக்கு ஸம்வாதங்களைக் காட்டுகிறார் (சதிரித்யாதி). ... ... (அ)

அரு,—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) ஈஶ்வரனென்ற வநந்தரம் க்லேஶமிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்யக்ஜ்ஞாநமுண்டாம்படியென்று மோக்ஷம். (ச)"யதியோ ந்யாஸம் [illegible] நாராயணம் [illegible] ப்ரதாயிநம் - யதியோங்யாம் ப்ரமுஞ்சாமி ப்ரபத்யே தம் நாராயணம் பல முக்தி ப்ரதாயிநம்" என்றிறே கர்ப்பத்தில் ஶிஶு விருக்கிறபடி சொல்லிற்று, (யோங்யாம்) என்றது-கர்ப்ப ப(ஹ)ஸ்த்ரிகையைச்சொல்லுகிறது. பஸ்த்ரிகை யாவது-பை.

(க) திரு-வாய்-உ-கம-உ. (உ) உ-திருவ-ருக (ந) திரு-வாய்-கம-அ
(ச)

மூ;—

அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன் [டே
இன்றுவந்திங்குன்னைக்கண்டுகொண் டே னினிப்போக விடுவதுண்
சென்றங்குவாணனை யாயிரந்தோளுந் திருச்சக்கரமதனால்
தென்றித்திசைதிசைவீழச்செற்றாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.

ஸ்வா;—(அன்றித்யாதி). கர்ப்பத்திலே கிடக்கிறகாலத்திலே அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று துணிந்திருப்பன். (இன்றித்யாதி) அன்றுநான் ப்ரார்த்தித்தபடியே இப்போது உன்னைக்கிட்டி இங்கே காணப்பெற்றேன். ப்ராப்யதேஶமான திருமலையிலே காணப்பெற்றேன், இப்படி ஸுலபனான வுன்னைக்கண்ட பின்பு போகவிடுவேனோ?

விரோதிகளைத்திருந்தமே யென்ன; (சென்றங்கித்யாதி) வாணனுடைய பாஹுவநத்திலும் கனவிதோ என்னுடைய விரோதி

வ்யா;—(அன்றுவயிற்றில்) கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, "அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தம்" என்று துணிந்திருப்பன். (இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன்) அன்று நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருமலையிலே வந்து, என்விரோதியைப்போக்கி ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த வுன்னை வந்து கண்டுகொண்டேன். "புக்கினில் புக்கு" (இனிப்போக விடுவதுண்டே) கர்ப்பத்திலே க்லேஶப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான், அடிமை கொள்ளுகைக்கு ஸுலபனானவின்று போகவிடுவனோ. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், அந்யஶேஷத்வத்தையுங் கழித்துக்கொண்டபடியை மூதலிக்கிறார்.

(சென்றங்கித்யாதி) ஶோணிதபுரத்திலே, ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் நின்றுஞ் சென்றுபுக்கு, பாணனுடைய புஜவநத்தைத் திக்

"வயிற்றில் கிடந்திருந்தவன்றே அடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யர்த்தமருளுகிறார் (கர்ப்பத்திலேயித்யாதி), மேலுக்கவதாரிகை (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தையித்யாதி). "அங்குச்சென்றுவாணனையாயிரம்தோளும் தென்றி-சிதறி வீழத் திருச்சக்கரமதனால்செற்றாய்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஶோணிதேத்யாதி), "வாணனை" என்ற ஐகாரம் அவ்யயம். ... ... (௬)

மூ.—
சென்றுலகங் குடைந்தாடுஞ் சுனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்
நின்றபிரானடி மேலடிமைத்திறம் நேர்படவிண்ணப்பஞ்செய்
பொன்றிகழ்மாடம்பொலிந்துதோன்றும்புதுவைக்கோன்விட்டுசித்தன்
ஒன்றினோடொன்பதும் பாடவல்லா ருலகமளந்தான்தமரே.
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

யென்கிறார். ஸ்ரீத்வாரகையினின்றும் ஶோணிதபுரத்திலே எடுத்துவிட்டுச்சென்று பாணனுடைய புஜவநத்தைத் திக்குக்கள் தோறும் தெறித்து விழும்படி திருவாழியாலே அறுத்துப்பொகட்டு உஷாநிருத்த கடகனானவனே! அந்தக்ருஷ்ணாவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவெனக்காகவன்றோ திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய்த்து.

அவ;-நிகமத்தில்இத்திருமொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்குப் பலமருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா;—(சென்றித்யாதி) லோகத்தில் அஜ்ஞரோடு விஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியறத்தந்தாமபிமதங்கள் பெறுகைக்காகச் சென்று ஆழவிழிந்து அவகாஹிக்கும் தலையருவிதுடக்கமான தீர்த்தங்களையுடைய திருமலையிலே ஸந்நிதிபண்ணி நிற்கிற வுபகாரகன் திருவடி

குக்கள் தோறும் விழும்படியறுத்தாய்; அந்த ஶ்ரமந்தீர வந்து நிற்கிறவிடம் திருமலையாய்த்து. ... . (௯)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழியை அப்யஸித்தவர்கள் அவனுக்கு சேஷபூதராவரென்கிறார்.

வ்யா·—(சென்றுலகம் குடைந்தாடும் சுனை) லோகத்தில் அஜ்ஞரோடு, விசேஷஜ்ஞரோடு, அநுகூலரோடு, ப்ரதிகூலரோடு வாசியறச்சென்று, ஆழஇழிந்துஅவகாஹிக்குஞ்சுனைகளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே ஸந்நிதிபண்ணின உபகாரகன். (க) [மறுவில்வண்சுனை சூழ்மாலிருஞ்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறப்போனால் தனக்குப் போய்த்ததாக நினைத்திருக்கையும், அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுக்கையு

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (சென்றித்யாதி) உலகமென்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகையால் பலிதத்தையருளுகிறார் (லோகத்திலித்யாதி), சுனைகளாலே சூழப்பட்டதுக்கு ஸம்வாதம் (மறுவிலித்யாதி). எடுத்த பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஸம்ஸாரிகளித்யாதி), உலகம்சென்றாடு மென்றார், இவர்க்

(க) திரு-வாய்-உ-௧0-ரு

களிலே. (அடிமைமீத்யாதி) அடிமைவிஷயமாக. கைங்கர்ய ப்ராப்தி பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம் செய்த.

(பொன்திகழித்யாதி) ஸ்ப்ருஹணீயமாய் உஜ்ஜ்வலமான மாடங்களாலே நிறையப்பட்டு ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச் செய்த. ஆப்திக்குறுப்பாகச் சொல்லுகிறுர். (ஒன்றினோடொன்பதும் பாடவல்லார்) "நின் திருவாணைகண்டாய்" என்றவொருபாட்டோடே அது பெரு

முடைத்தான அவனைப் போலேயாய்த்து இச்சுனைகளும். (நின்றபிரானடிமேல்) அவன்றிருவடிகளிலே. (அடிமைத்திறம்) அடிமைவிஷயமாக. இவருடைய தீர்த்தம் இவரிருந்தவிடத்தே வரும். (௧)[காலைநன்ஞானத்துறைபடிந்தாடி] *அப்பன்றிருவருளிறேமுழுகுவது. இவர்க்குப்புறம்பு நிழலுமில்லை, நீருமில்லை. (௨) "அவனடி நிழல் தடம்" என்னக்கடவதிறே. (அடிமைத்திறம்) அடிமைவிஷயமாக. (நேர்பட)வர்க்க. (விண்ணப்பஞ்செய்) ஆழ்வாரருளிச்செய்த.

(பொன்றிகழித்யாதி) பொன்னாலே திகழப்பட்ட மாடங்களாலே நிறைபட்டுத்தோற்றுகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. "பொன்னுலகு" என்று சொல்லுகிற பரமபதமபோலேயிறே ஆழ்வாரெழுந் தருளியிருக்கிற தேசம் (௩) "வைகுந்தமாகும்தம்மூர்" என்னக்கடவதிறே. (ஒன்றினோடொன்பதும்) "ஒளித்திடில் நின்திருவாணை" என்றத்தோடே மற்றையொன்பதையும். இதொன்றுமிறே ப்ரதாநம், மற்றையொன்பதும் ஈஶ்வரன் பெறுவாணையென்ன; அன்றென்று ஸாதித்தவையிறே

குத் தான் போகவேண்டாவோ வென்னவருளுகிறுர் (இவருடையவித்யாதி), இவருடைய தீர்த்தந்தானேதென்ன, (காலையித்யாதி). ஜ்ஞாநத்தில் படிந்தாடுகை கூடுமோவென்ன வருளுகிறுர் (அப்பனித்யாதி). இவர்க்குப் புறம்பு தீர்த்தமில்லையோ வென்ன வருளுகிறுர் (இவர்க்கித்யாதி). தடமென்று தடாகமாய், திருவடிகள் தடாகஸ்த்தாநத்திலேயாய், தத்விஷயஜ்ஞாநம் ஜலஸ்த்தாநமென்று கருத்து. நடுவே சிலவர்த்தங்களை யருளிச்செய்து மீளவும் "அடிமேலடிமைத்திறம்" என்றத்தை மேலே அந்வயிப்பிக்கைக்காக ஸ்மரிப்பிக்கிறுர் (அடிமேலித்யாதி). (பெறுவாணை) என்றது-ஆணையிடப் பெறுதென்றபடி.

---

(௧) திருவி-௩௧ (௨) திரு-வாய்-௰-௧-௨ (௩) திரு-வாய்-௫-௩-௧௧

இவை, "சொல்லவல்லார்" என்கிற ஸ்தாநத்திலே, "பாடவல்லார்" என்கிறது. (க) "பாடுமெயவசய—ரஷ - பாட்யேகேயேசமது

இந்தவாணை நமக்கு மறுக்கவொண்ணுதோ வென்னும் ஶங்கையிலே ஆஶ்ரித பாதந்த்ரனுகையாலே உனக்கு மறுக்கவொண்ணுதென்று முதல் பாட்டிலர்த்தத்தை ஸாதிக்கிருர். மூன்ரும்பாட்டில் இவ்வாணை மறுத்தால் அவனுக்கு பாத (ஞாய)கம் சொல்லுகிருர்; அதாவது- அவனுக்குப்பணிசெய் திருக்குமவன் அந்யபராக்குகையாய், அத்தால் சாயலழிவு வருமென்றபடி. நாலாம்பாட்டில் நானுணை மாருமலிருக்கைக்கு நீர் அந்யபாரன்ருே வென்ன, அநந்யனே நானென்கிருர். அஞ்சாம்பாட்டில் நான் ஆணை மாருமலிருக்கைக்கு நான்செய்த வம்ஶத்தில் அக்ருதஜ்ஞரோவென்ன, நான் க்ருதஜ்ஞனே, மேலும் செய்கைக்கு ஆணையிட்டேனென்கிருர். ஆரும்பாட்டில் ப்ரஹ்மாதி தேவர்களிருக்க அவர்களைவிட்டு நம்மை நீர் ஆணையிட்டால் நமக்கு மறுக்கவொண்ணுதோ வென்னும் ஶங்கையிலே அவர்கள் ஶக்தரன்ருே வென்ருதல், நம்மிடத்தில் உமக்குப்பிறந்த க்ருதஜ்ஞதை நிலைநில்லாதே அத்தால் நமக்காணைமறக்கலாமேயென்ன, ஆறல் அந்தக்ருதஜ்ஞதை நிலைநிற்கைக்குஸம் ஸாரத்தைக் கழிக்கவொண்ணுதோ வென்கிருரென்ருதல் அருளிச்செய்கிருர். ஏழாம்பாட்டில் நான் ஜ்ஞாநத்தைப்பண்ணித் தந்திருக்க வேண்டாதவாணை யிட்டால் மறுக்கவொண்ணுதோவென்ன, ப்ராப்திக்காகவன்ருே நான் ஆணை யிடுகிறதென்கிருர். எட்டாம்பாட்டில் "இப்படி ஆணையிட்டாகிலும் ப்ராப்தியைப்பண்ணித்தரவேணுமென்கைக்கு உமக்குவரும் க்லேஶமென்? நாம்தந்த போது தருகிரும்" என்றிருக்கவேண்டாவோ? அப்படியிராமையால் நான் ஆணைமறுக்கவொண்ணுதோ வென்ன, இழந்துக்லேஶித்தகாலம் அநந்தமன்ருே வென்கிருர். ஒன்பதாம்பாட்டில் நீர் நம்மை ஆணையிடுகைக்கு, நீராக நம்மடிமையை ப்ரார்த்தித்ததில்லையே, நாமாகவே உமக்கு இந்த வஸ்த்யவஸாயத்தைப் பிறப்பித்தால் நீர் நம்மை ஆணையிடுகிறதென்? ஆகையாலே அத்தை நாம் மறுக்கவொண்ணுதோ வென்ன, கர்ப்பத்திலிருந்தபோதே ப்ரார்த்தித்தேனென்கிருர். பத்தாம்பாட்டில் நான் லீலைகப்ரயோஜநனுகவிருக்க, நீர் ஆணையிட்ட மாத்ரத்திலே நாம் செய்வோமோவென்ன, அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக ப்ரஹ்மாதிகளையெல்லாம் அடிக்கீழிட்டுக் கொள்ளவில்லையோ, ஆட்கொள்ளவன்ருே உன்னுடை அவதாரங்களென்னுமபிப்ராயத்தாலே உலகளந்தானென்கிருர். என்றிப்படி இரண்டாம்பாட்டுக்கு இவையெல்லாம் ஸாத (ஞாய)கங்களான படியைக்கண்டு கொள்வது.

(மதுரம்) என்றவநந்தரம் "என்கிறபடியே யிருக்கையாலே" என்று சே

(க) ரா-பா-ச-அ.

வாணையல்லவாக்கினவென்பது பாட்டையும். அன்றிக்கே ப்ராப்யத்வரையை விண்ணப்பஞ்செய்த வொன்பது பாட்டோடே பலம் சொன்ன ஒருபாட்டையும் கூட்டி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாட வல்லாரென்னுமாம். (உலகமித்யாதி) இவ்வாத்மாவினுடைய அந்யஶேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களைப்போக்கின செயலையுடைய த்ரிவிக்ரமனுக்கு அநந்யார்ஹராகப் பெறுவர்.

"பொன்திகழ்மாடம்பொலிந்து தோன்றும் புதுவையர் கோன்

ரம்" பலம் - ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும் குலையுமென்கிறுர். இவையிரண்டையுங் குலைத்த அபதாநமிறே திருவுலகளந்தருளினவிடம் (க) ["சதுமுன்கையில்" இத்யாதி.] ஸ்வரூபஸாதந புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் இத்திருவடிகளிறே. (உ) ["உலகளந்த பொன்னடியே" என்றும்,(௩)"விண்மண்ணளந்த-பொன்னங்கழல்" என்றும், (ச) " பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்" இத்யாதி].

"பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் - சென்றுலகங் குடைந்தாடுஞ் சுனைத்திருமாலி

ஷம். "தமர்" என்றதாலே ஶ்ரேஷத்வம் பலமென்று சொல்லுமிடத்தில் உலகளந்தானென்ன வேணுமோ, நாராயணனென்ன வொண்ணாதோ வென்ன வருளுகிறுர் (பலமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யஶ்ரேஷத்வமும் இவ்வபதாநத்திலே கழித்தானென்ன வருளுகிறுர் (சதுமுகனித்யாதி), ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்-திருவடி விளக்குகிறவனும், அந்தத்தீர்த்தத்தை தரிக்கிறவனுமாகையாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும், எல்லார் தலையிலும் வைக்கையாலே அந்யஶ்ரேஷத்வ மும்குலைந்த தென்றபடி. இவ்வபதாநத்தில் அந்யஶ்ரேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்திமாத்ரமுமன்றிக்கே ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபஸித்தியும் ஸாதநஸித்தியும்ப்ராப்யஸித்தியுமுண்டென்கிறுர் (ஸ்வஸ்வரூபேத்யாதி), உக்தார்த்தங்களுக்கு ஸம்வாதங்கள் காட்டுகிறுர் (உலகித்யாதி).

"புதுவைக்கொன் விட்டுசித்தன்சொல்"என்றபாட்டுக்கு அடைவே அந்வயமாகையாலே, "புதுவையர்கோன் விஷ்ணுசித்தன் ஒன்றினேடு"என்றபாட்டில் அடைவே அந்வயம் கூடாமையால், அத்தைக்காட்டுகிறுர் (பொன்திக

(க) ச-எ-௩. (உ) தி-மொழி-எ-கூ. (௩) (ச) ௩-திருவ-அ-அ

பட்டன் சென்றுலகம் குடைந்தாடும் சுனைத் திருமாலிஞ்சோலை தன்னுள் நின்ற பிரானடிமேல் அடிமைத்திறம் நேர்பட விண்ணப்பம்செய்து சொன்ன ஒன்றினோடொன்பதும்'' என்றந்வயம். [கo]

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி ஐந்தாம்பத்து நாலாந் திருமொழி சென்னியோங்குப்ரவேசம்.

அவ;— பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாமித்வார்ச்சாவதாரங்களான விடங்களிலெழுந்தருளிநிற்கிறதுசேதநரைத்திருத்துகைக்கும்திருந்

ருஞ் சோலைதன்னுள்நின்ற பிரானடிமேலடிமைத்திறம்நேர்பட விண்ணப்பஞ்செய் - ஒன்றினோ டொன்பதும் பாடவல்லாருலக மளந்தான்தமரே '' என்றந்வயம். .... கo

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஐந்தாம்பத்து நான்காந்திருமொழி சென்னியோங்கு ப்ரவேசம்.

அவ;-பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாமித்வார்ச்சாவதாரங்களான விடங்களிலெழுந்தருளிநின்றது-சேதநரைத் திருத்துகைக்கும், திரு

ழித்யாதி). பட்டனென்றது - விட்டு சித்தனென்றபதத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லும்படி. பிரானென்ற வநந்தரம் ''அடிமேல்'' என்றத்தையும் கூட்டிக் கொள்வது. ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

அரு;—சென்னியோங்கு ப்ரவேசம். தெற்குத் திருமலையிலிருக்கும் அழகரைக்குறித்துத் தம்கார்யம் செய்யவேணுமென்று திருவாணையிட்ட விவ்வாழ்வார் வடக்குத்திருமலையி லெம்பெருமானைக்குறித்து ''இனியென் திருக்குறிப்பே'' என்று க்ருதார்த்ததாநுஸந்தாநம் பண்ணும்படி யெங்ஙனே யென்ன வருளுகிறார் (பரவ்யூஹேத்யாதி-அமைக்கிறாரென்னு மளவும்), பஞ்

தினசேதநரை அடிமைகொள்ளுகைக்குமாய்த்து. அவையெல்லாத்திலும்அவைமிக்கிருப்பது திருமலையில்நிற்கிறநிலைபிறே.(க)"திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்"இத்யாதி. (உ)"வெற்பென்றிருஞ்சோலை"இத்யாதி. (௩)"வெற்பென்றுவேங்கடம்பாடும்"இத்யாதிகளிலே காணலாம்.

ந்தினரை அடிமைகொள்ளுகைக்குமிறே; அதுபூர்ணமாகக் காணலாவது, திருமலையிலெழுந்தருளிநிற்கிற நிலையிலேயிறே. ப்ரதமஸுக்ருதமுமிவர்க்குத்தானேயிறே.(க)"திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்னத் திருமால்வந்தென்நெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்" என்றாற்போலே;(ச)"வெற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன் வீடாக்கி நிற்கின்றேன்" என்று இவர் அஹ்ருதயமாகச்சொல்லிலும், "ஸஹ்ருதயமாகவிவர்சொன்னார்"என்றிறே அவன்புகுந்தது. (உ)"வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விரண்டும்"இத்யாதி.

ஆகையால், ஈச்வரன், ஸௌஹார்த்தம் முதலானஆத்மகுணங்

சாவஸ்த்தைகளிலும்சேதநரைத்திருத்தியடிமை கொள்ளுகை இங்குப்பூர்ணமாகையாலே இவர்க்கு வேண்டுமபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் செய்து ஒன்றும் செய்யாதானாயிருக்கிறபடியைக்கண்டு தாம்பெற்ற வம்பத்தையெல்லா மருளிச்செய்து அவனை ஸமாஹிதனாக்குகிறாரென்று கருத்து. திருத்துகைக்கு ஸுக்ருதம் வேண்டாவோ? தானே திருத்துமோவென்ன வருளுகிறார் (ப்ரதமேத்யாதி), (தானே) என்றது-தானே யுண்டாக்கிக் கொண்டானென்றபடி, இதுக்கு ஸம்வாதம் (திருமாலிருஞ்சோலையித்யாதி). (ஸஹ்ருதயமாகவிவர்சொன்னார்) என்றது - ஸஹ்ருதயமாகாவிடில் ஸுக்ருதயாகமாட்டாதென்னுமத்தாலே. இவர் திருவுள்ளத்தை வீடாக்கிப் புகுந்தானோவென்னவருளுகிறார் (வெற்பென்றிருஞ்சோலையித்யாதி).

(ஸௌஹார்த்தம்தி)என்றவிடத்தில்(டு)"ஈச்வரஸ்யசஸௌஹார்த்தம் யத்ருச்சாஸுக்ருதம்ததா। விஷ்ணோ꞉ கடாக்ஷமத்வேஷமாபிமுக்யஞ்சஸாத்விகை꞉। ஸம்பாஷணம் ஷடேதாநிஹ்யாசார்யப்ராப்திஹேதவ꞉" என்கிறவையெல்லாம் விவக்ஷிதம். (முதலான) என்றது - இவற்றைக்காரணமாக வுடைத்தான வென்றபடி (ஆத்ம

(க)தி-வாய்-௯௦ அ-க. (உ)உ-திருவ-டுச. (௩)திருவ-௯௯.(ச)ச-திருவ-௬௦

ஆகையாலே ஈஸ்வரன் ஆழ்வார்களுக்கு ப்ரதம காலத்திலே மயர்வற மதிநலமருளி விநியோகங் கொள்ளும். அவர்கள் பின்பிருக்கிறது பகவதிச்சையாலேயாய்த்து• நமக்கெல்லாம் ஶரீராவஸாநத்திலே இவற்றைப் பிறப்பித்துக் காரியம் செய்யும். (க)[ஊரவரித்யாதி] பாகவதங்கீகாரமாகிற எருவையிட்டு ஆசார்யோபதேஶ ஜ்ஞாநமாகிற நீரைப்பாய்ச்சி ஸங்கமாகிற நெல்லை வித்தியிறே க்ருஷிபண்ணுவது. இப்படி திருந்தின விவரைக்கண்டு அவனுகக்க, அவனுகப்பைக்கண்டு இவருகக்க, "இவ்வுகப்புக்கு மேல் இனி வேறொரு பேறுமில்லை" என்று இவரிருக்க, இவர் காரியத்தில் நாம் முதலடியிட்டிலோம்" என்று அவன் பதறுகிற பதற்றத்தைக்கண்டு "விரோதிகளடையப்போய்த்தாகில் அபேக்ஷிதங்களில்

களைப் பிறப்பித்துஆசார்யனோடே சேர்த்து விரோதியில் அருசியையும், ப்ராப்யத்தில் ருசியையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்கு’ப்ரதமகாலத்திலே யிவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவதிச்சையாலேயிறே. நமக்கு ஶரீராவஸாநத்திலே இவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும் க்ரமமொழியப் பிறப்பியான்.(க)"ஊரவர்" இத்யாதி. [ஊரவர்] நித்யஸூரிகள். [கவ்வையெருவிட்டு] அவர்கள்கவ்வி மேல் விழுந்தநுபவிக்கிறஅநுபவமாகிறஎருவையிட்டு, ஆசார்யோபதேசஜ்ஞாநமாகிறநீரைத்தேக்கி,ஸங்கமாகிற நெல்லை வித்தியிறேபிறப்பிப்பது·இப்படிதிருந்தின விவரைக்கண்டு அவனுகக்க, அவனுகப்பைக் கண்டு இவருகக்க, "இவ்வுகப்புக்குமேல் இனிவேறொரு பேறுமில்லை" என்று இவரிருக்க, "இவர்கார்யத்திலே நாம்முதலடியிட்டிலோம்" என்று அவன்பதறுகிற பதற்றத்தைக்கண்டு,"விரோதிகளடையப் போச்சுதாகில். அபேக்ஷிதங்களில் பெறவேண்டுமவைங்களடையப்பெற்

குணங்கள்) ஶமதமாதிகள். ஆழ்வார்க்கும் மற்றுமுள்ளார்க்கும் பிறப்பிக்கும் க்ரமத்தையருளுகிறார் (ஊரவரித்யாதி). "இனியென்திருக்குறிப்பே"என்று இவர் அமைக்கைக்கு உபோத்காத மிடாநின்றுகொண்டு திருமொழி ப்ரமேயத்தைச்சுருங்கவருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). ... ... *

(க)தி-வாய்-ரு-கூ-ச.

மூ.—

சென்னியோங்கு தண்திருவேங்கடமுடையாயுலகு
தன்னைவாழநின்ற நம்பி தாமோதரா சதிரா [ண்டு
என்னையு மென்னுடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொ
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. (க)

பெறவேண்டுமெம்மை மடையப் பெற்றதாகில் இனிதேவர் பதறுகிற
தென்'' என்று அவன் பதற்றத்தை அமைக்கிறார். *

அவ,—முதற்பாட்டு. (சென்னியித்யாதி). திருமலையிலே கல்
யாண குணபூர்ணனாய்க் கொண்டு ஸந்நிஹிதனாய் என்னை விஷயீக
ரித்து உன்க்ருபையை எனக்கு அவலம்பமாம்படிபண்ணினாய், இனி
மேல் தேவர்க்குத் திருவுள்ளமேதென்கிறார்.

ஸ்வா,—(சென்னியோங்கு தண் திருவேங்கடமுடையாய்) உ
யர்ந்த கொடிமுடியை யுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமான திருமலையை
உனக்கிருப்பிடமாக வுடையவனே! உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்
டுகைக்கு நிற்கிறவிடமிறே. த்ருதீயா விபூதியிறே திருமலை, (உலகு

றதாகில், இனி தேவர் பதறுகிறதென்?'' என்று அவன் பதற்றத்
தைஅமைக்கிறார். ... ... *

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (சென்னியோங்கு) திருமலையில்கொ
டிமுடிகள் ஆகாசத்திலேமுட்டிநிற்குமிறே. இத்தால்-உபயவிபூதிக்
கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிற நிலையிறே தோற்றுகிறது.
உதயகிரியிலே ஆதித்யன்கிளம்பினால் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிக்குமா
போலே, திருமலையில் நிற்கிறநிலை உபயவிபூதியுங் கண்டு வாழு
கைக்கிறே. (க) ''வேங்கடம் கோயில்கொண்டதனோடும் - அருக்

அரு;—முதற்பாட்டு. (சென்னியித்யாதி). ''சென்னிகளாலே ஓங்கி
யிருப்பதாய்'' என்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி பலிதார்த்தமருளுகிறார்
(திருமலையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) (இறே) என்றவநந்தரம் ''என்றதாய்
த்து''என்றுசேஷம். திருமலையில் நிலை உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்டுகைக்காக
வென்னுமத்தைத்ருஷ்டாந்த பூர்வகமுபபாதிக்கிறார் (உபயேத்யாதி). (எல்
லார்க்கும்) என்றது-தேவர்களுக்கும் மநுஷ்யர்களுக்கு மென்றபடி. (வாழு
கைக்கு) என்றவநந்தரம் ''ப்ரகாஶிக்கும்'' என்று ஶேஷம். ஆதித்யனைப்ரகா
ஶிப்பிக்கைக்குஸம்வாதமருளுகிறார் (வேங்கடமித்யாதி) உபயவிபூதியும் வாழ்

(க) தி-மொ-உ-க எ.

தன்னையித்யாதி) வைஷம்யமற எல்லாரும் உன்னைக்கிட்டி வாழும்படி நிலையாக நின்ற கல்யாணகுண பூர்ணனே! *கானமும் வானரமுமானவற்றுக்கும் முகம் கொடுக்கும்படியாய்த்து நீர்மையில் பூர்த்தி. வாத்ஸல்யாதிகுணபூர்ணனே! (தாமோதரா) அந்தப்பூர்

கன்மேவி நிற்பார்க்கு" என்னக்கடவதிறே. (க) "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு." (உ) * மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு - என்றும்-கண்ணாவான்-தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடிமுடியிலே வந்து இளைப்பாறுவர்கள்; இங்குள்ளார் *மொய்த்தசோலையிலும் மொய்பூந்தடத்திலும் தாழ்வரையிலும் இளைப்பாறுவர்கள்; * பூவியில் பொழிலுந் தடமுமவன் கோயிலுங்கண்டிறே *உள்ளுளாவி யுலர்ந்துலர்ந்து ஆவியுள் குளிருவது.

(தண்திருவேங்கடம்). தடாகத்தையுடைத்தான வேங்கடம். (ங)[குளிரருவிவேங்கடம்] இருவர்விடாயையுந்தீர்க்கும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யத்தைப்பெறாதவிடாயும், ரக்ஷ்யத்துக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாதவிடாயும். *(ச) "எந்நாளேநாம்மண்ணளந்தவிணைத்தாமரைகள்காண்பதற்கு"என்று ஶீலாதிகுணங்களையநுபவிக்கப்பெறாத் த்யஸூரிகள் விடாயையுந் தீர்க்கும். (திருவேங்கடமுடையாய்) நிதியுடையாய், ஸ்ரீ கௌஸ்துபமுடையாய் என்னுமாபோலே.

(உலகுதன்னை வாழநின்ற நம்பீ) (ரு) "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மினென்றென்றருள் கொடுக்கும்," (சா) "கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்கிறபடியே ஸர்வரையும் வாழ்விக்கும்படி.(நம்பீ) குணபூர்த்தி. (எ)'நிகரில்புகழாய்' என்று

கைக்கு ப்ரகாஶிக்குமென்கைக்கு ஸம்வாதங்கள் (வானோரித்யாதி). "தண்" என்றதுக்குக் குளிர்ந்திருக்கை ஶப்தார்த்தமாகையால் பலிதமான ஶ்ரமஹரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (அங்குள்ளாரித்யாதிவிடாயையும் தீர்க்குமென்னுமளவும்). இங்குள்ளாரிளைப்பாறுவரென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (பூவியிலித்யாதி).

(உலர்ந்து) என்றவநந்தரம் "என்று சொல்லப்பட்ட" என்று ஶேஷம். (தடம்) குளிர்த்தி. உபயவிபூதியிலுள்ளார்விடாய் தீர்க்குமென்றொரு

(க) ச-திருவ-சரு (உ) திருவாய்-க-அ-ங. (ங) நா-தி-அ-ங. (ச) திருவாய்-க -கo-எ (ரு)திவாய்-சா-கoகா. (சா) ச-திருவ-சஎ. (எ) திருவாய-சா-கo-கo.

த்தியை அநுஷ்டாநபர்யந்த மாக்கினபடி. "வெண்ணெயைக் களவுகண்டான்" என்று கொண்டியோடே பிடித்து யசோதைப் பிராட்டி கட்டக்கட்டுண்டு அத்தால் வந்த தழும்பை நிரூபகமாக வுடையவனே! இத்தால் ஆஶ்ரிதபவ்யதை சொல்லுகிறது. (சதிரா) ஆஶ்ரிதர் தோஷம் காணாதவிாகு.

வாத்ஸல்யம்; 'உலகமூன்றுடையாய்' என்று ஸ்வாமித்வம்; 'என்னையாள்வானே' என்றுஸௌஶீல்யம்; "திருவேங்கடத்தானே" என்று ஸௌலப்யம். இது இங்குள்ளார்க்கு முகங் கொடுத்தபடி. (௧) [நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] நீசனேன் - அநாத்மகுண பரிபூர்ணன்; [நிறைவொன்றுமிலேன்] ஆத்மகுணகந்தரஹிதன். 'நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும்' என்று அங்குள்ளார்க்குமுகங் கொடுத்தபடி. (தாமோதரா) 'நம்பீ' என்று—பூர்த்திகீழ்; அக்குணங்களும் க்ரயம் சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெண்ணெய் களவு காண்கையாலே அபூர்த்தி; கட்டுண்கையாலே அஶக்தி; தப்ப விரகறியாமையாலே அஜ்ஞதை. (சதிரா) ஆஶ்ரிததோஷங் காணாதசதிர். *தமக்கடிமைவேண்டுவார் தாமோதரனாரிறே. (௨) "சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால்" இத்யாதி. †(௩) "தன்னடியாரித்யாதி."

தாத்பர்யம் சொல்லித்தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறார் (சூழ்ந்தித்யாதி). ஈஶ்வரன் சேதநரைத்தப்பாதபடி சூழ்த்துக்கொள்ளவர்ஹ திருவவதாரங்களைப்பண்ணித்தனக்கடியாருண்டாகவேணுமென்று அபேக்ஷித்தால், அப்படி அவர்கள் அநுகூலராய்த்தோன்றுதொழிந்தாலும் லீலாவிபூதிக்கு விரைமுதல் பெற்றோமென்று அது தன்னைபோக (ஹேது) மாகக் கொண்டிருப்பனென்று இப்பாசுரத்துக்கர்த்தம் கண்டுகொள்வது. இத்தால் விமுகரையும் லீலைக்குறுப்பென்று வைமுக்யாதி தோஷம் பாராதே லீலையாகிற வடிமைகொள்ளுமவன் அபிமுகர்விஷயத்திலே தோஷம் பாராதே அடிமை கொள்வனென்னுமது கைமுதிகந்யாய ஸித்தமென்றதாய்த்து. பின்னையுமொரு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (தன்னடியாரித்யாதி). இப்பாசுரத்துக்குண்டான வ்யாக்யானத்துக்கு வேண்டின பதவிளக்கத்தை அங்கேகண்டு இங்கே யேறியருளாப் பண்ணிக்கொள்ளவேணும்.

---

(௧) திருவாய்-௩-௩-௪- (௨) பெரியதிருவ-௬௭. (௩) ௪-௯ ௨.

† இதன்வ்யாக்க்யாநம் ஓலைஸ்ரீகோசங்களிலும் முன் அச்சிட்ட ஸ்ரீகோசங்களிலும் இங்கே காண்கிறது.

(என்னையுமித்யாதி), ஆத்மாவையும் ஆத்மீயங்களையும் திருவாழியாலே முத்ரையிட்டு, ஆத்மாவுக்கு ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்குகை, ஆத்மீயங்களானதேஹாதிகளுக்குத்திருவிலச்சினை சாத்துகை, (நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்) உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையை நிரபேக்ஷோபாயமாக அபேக்ஷித்து நிர்ப்பரனாயிருந்தேன். (திருக்குறிப்பு இனியென்) ஜ்ஞாந லாபத்தையும் பண்ணித்தந்து விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அபேக்ஷிதங்களைத் தந்தருளிற்றாகில் இனித்திருவுள்ளத்தில் நினைவேது. (க)

(என்னையுமென்னுடைமையையும்). ஆத்மாவையும், ஶரீரத்தையுந் திருவிலச்சினை சாத்தி. ஆத்மாவுக்குச் சாத்துகையாவது - அநந்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கை. அதுபிறந்தமைதோற்றவிறே தோளுக்குத் திருவிலச்சினையிடுவது.

(நின்னருளே) இவரடியாகிலிறே புதைத்துவார்ப்பது; அவனடியாகவரில் (க)"விதிவாய்க்கின்றுகாப்பாரார்" என்னும்படியிறே பெருகுவது. (புரிந்து) (உ)"எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும்" இத்யாதி. (இருந்தேன்) உபாயாந்தரமும், உபேயாந்தரமுங் குலைகை, அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வஜ்ஞாநமும் பிறந்து,விரோதிநிவ்ருத்தியும் பிறந்து, அபேக்ஷிதமும் பெற்றதாகில் இனிப்பதறுகிறதென். (இனியென் திருக்குறிப்பே) (ங) "என்கொலம்மான் திருவருள்கள்" (திருக்குறிப்பு) திருவுள்ளத்தில் நினைவு. .... (க)

அருளென்னவமைந்திருக்க, "நின்" என்றுவிஶேஷித்ததுக்குஉன்னால் வருமருளென்று ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து வ்யாவர்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார்(இவரித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே)(இவரடியாகில்)என்றது-ஸாதநநிஷ்டரான விவரடியாகி லென்றபடி. (புதைத்து வார்ப்பது) ஒளித்து வார்ப்பது; லப்த்தமாவதென்றபடி. (விதி) என்றது-க்ருபையை. "புரிந்து" என்றது - ஆதரித்தென்றாய், அதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (எத்தனையுமித்யாதி). "சித்தம் மிகவுன்பாலே வைப்பனடியேன்" என்னுமளவுக்கும் நோக்கு. புரிந்தென்னவமைந்திருக்க இருந்தென்னுமதுக்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (உபாயேத்யாதி). இனியென்றதுக்கு அர்த்தமருளிச் செய்யா நின்றுகொண்டு "என் திருக்குறிப்பே" என்றதுக்குபாவமருளிச்செய்கிறார்(அநந்யேத்யாதி).(க)

(க) தி - வாய்-நு-க-க. (உ) பெரு-தி-நு-எ. (ங) தி-வாய்-கo-எ-ச

மூ;—
பறவையேறு! பரம்புருடா நீ யென்னைக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. (௨)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (பறவையித்யாதி) கீழ் அவனருளே பேற்றுக்கு ஹேது வென்றார். இதில் அவனருளாலே தாம் பெற்றபேறு சொல்லுகிறார்.

ஸ்வா;—(பறவையித்யாதி). பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய பரமபுருஷனே !; ஸங்கல்வபாவனான நீ, உன்னாலல்லது செல்லாத வென்னை அநந்யார்ஹமாக்கிக் கொண்டபின்பு. (பிறவி

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (பறவை) கீழ்ப்பாட்டிலே, "இனியென் திருக்குறிப்பே" என்று தனக்குச் செய்ய வேண்டுவதெல்லாஞ் செய்திருக்க, இனிப்பதறுகிற தென்னென்ன ; "நீர் எல்லாம் பெற்றீரோ, உம்மை நெடுநாள் பற்றிப்போந்த கர்மங்கிடந்தது, மேலே ப்ராப்திக்கடியான பரமபக்தி பிறந்ததில்லையே, அர்ச்சிராதி முதலாகமேல்செய்யவேண்டும்அம்ஶங்கள்பிறந்ததில்லையே" என்ன; தமக்கு இவையித்தனையும் பிறந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா,—(பறவையேறுபரம்புருடா) பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய புருஷோத்தமனே ! திருவேங்கடமுடையான் பெரிய திருவடிமேலே யெழுந்தருளிவந்து இவரைப்பரமபதத்துக்குக்கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடி. விரோதிநிவ்ருத்தியைப்பிறப்பித்ததும் திருவேங்கடமுடையான் பெரியதிருவடி யின்மேலே வந்திறே. (௧) "நங்கள்வரிவளையாயங்காள்" (௨) "இலங்கைப்பதி"

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பறவை) உக்திப்ரத்யுக்திமுகேந கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியருளுகிறார் (கீழித்யாதி).

இப்போது "பறவையேறு" என்று விஶேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (திருவேங்கடமுடையானித்யாதி). (த்வரிக்கிறபடி) என்றவநந்தரம் "இவ்விஶேஷணத்தாலே தோற்றுகிறது" என்று கூட்டுவது. திருவேங்கடமுடையானே பெரியதிருவடியோடே கூடவே இஷ்டப்ராப்தியையும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கொடுக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (நங்களித்யாதி). "வெங்கட்பறவையின் பாகனெங்கோன்வேங்கடவாணனை"

(௧) தி-வாய் அ-௨௧. (௨) தி-மொ-௧-௧௦-௨.

யித்யாதி) ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலும் சுவறிப் பெரியதரமும் உண்டாகா நின்றது. மேல்சாத்தும் பரியட்டமும் வாராநின்றது; பரமஸாம்யாபத்தி உண்டாகா நின்றது.

(க)"பாடுங்குயில்காள்."(நீ) ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷைகஸ்வபாவனான. நீ· (என்னை) (உ)"விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்"என்றும், (ங)"உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந்தவமுடையேன்" என்றும், (ச) "அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை" என்றும் அநந்யகதியுமாய், அநந்யோபாயனுமாய், அநந்ய போக(ஸாம)னுமான வென்னை.

(கைக்கொண்டபின்) அங்கீகரித்தபின்பு. நானுன்னைப்பற்றும் போதிறே, * ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே தபோஜ்ஞாந ஸமாதி ரூபேண பிறப்பது, *நீ யென்னைக் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் ஏக காலத்திலே பிறக்குமிறே. (ரு) *அடியானிவனென்றெனக்காரருள் செய்யும் நெடியானை நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளின்கொடியானிறே; * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷஞ்சொல்லுகிறார்மேல் (பிறவி யென்னும் கடலும் வற்றி). ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலும் சுவறி. (பெரும்பதமாகின்றதால்) பெரியதரம் பெற்றபடி. மேல்சாத்தும் பரியட்டமும்பெற்று, * திருப்பொலிந்த சேவடி யென் சென்னி யின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடினபடி.

என்றதிலே நோக்கு. இரண்டாம் ஸம்வாதத்துக்கு "கொடிப்புள்திருத்தாய்' விலங்கல் குடுமித்திருவேங்கடம்மேய" என்றதிலே நோக்கு. மூன்றாம்ஸம் வாதத்துக்கு "நல்வேங்கடநாடர் - ஆடும் கருளக்கொடியுடையார்" என்றதிலே நோக்கு. "விழிக்குங்கண்ணிலேன்" இத்யாதிக்கு "உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய வேறுநோக்குகைக்கு ஒருமறுவிழியையுடையேனல்லேன்" என்றர்த்தமாய், அத்தாலே ரக்ஷகாந்தரமில்லை யென்று கருத்து. "தவமுடையேன்" என்றது உன்ப்ரஸாதமுடையேனென்றபடி. இத்தால் உபாயாந்தரமில்லை யென்றதாய்த்து. கதியென்று ரக்ஷகனைச் சொல்லுகிறது.

அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் ஏககாலத்திலே பிறக்கக்கூடு மோவென்ன வருளுகிறார் (நானுன்னையித்யாதி). "பறவையேறுபரம்புருடா நீயென்னைக் கைக்கொண்டபின்" என்னுமளவுக்கு மொருஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (அடியானித்யாதி). (தரமென்றது) அதிசயமென்றபடி. (மேல்சா

(க) நா-தி-கல-ரு (உ) ரு-க-உ (ங) ரு-ங-உ (ச) ரு-ங-ச (ரு) தி-வாய்-கூ-ச-கஂ

(இறவித்யாதி), இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மாரண்யம் சீறுவெரியும் திருமேனியினுடைய ஜ்வாலாக்நி கொளுந்தி தக்த்தமாகா நின்றது. (அறிவையித்யாதி) ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருத ப்ரவாஹிநியானநதி பெருகி வாயளவாய்த்தலைக்கு மேலே போகா நின்றது, (௧)"அதனில் பெரியவென்னவா" என்கிறபடியே. "இனி யென் திருக்குறிப்பு" என்று கீழோடே அந்வயம். (௨)

(௨)"உடுத்துக்களைந்த" இத்யாதி. (ஆகின்றதால்) இது மேன்மே லன வளர்ந்துவருகிறபடி. (௩)["எத்திறத்துமின்பம்," (௪)"எங்குந் திருவருள்பெற்று" இழவுக்கு ஸம்ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்ம மும்போலே, மோக்ஷத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பக்தியும்.

"பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி" என்று - ஸம்ஸாரம்போன படி சொன்னார்; இனி அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச் செய்கிறார் (இறவுசெய்யுமித்யாதி) இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்ம ஸந்தாநம் பெருநெருப்புக் கொளுந்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஸர்வேச்வரனும் ஸம்ச்லேஷித்தவளவிலே, அநுமதிவேண்டாதே வெந் ததாய்த்து, காண்டாவநம் வெந்தாப்போலே. (அறிவையித்யாதி) அமுதம் - ஜலம். ஜ்ஞாநாம்ருதமாகிற ஆறுபெருகி, வாயளவாய்த் தலைக்குமேலே போகாநின்றது. (௧) "அதனில்பெரிய வென்னவா"

த்து) அங்கராகாதி. (இது) என்றது - பெரியதரத்தை. வர்த்தமாநார்த்தம் (மேலித்யாதி). இத்தால் இங்குப் பிறந்த வதிசயமே இனிமேல் பரமபதத் தில்வ்ருத்தி[யி]யடைவதென்றதாய்த்து. இதுவே அங்குவ்ருத்தியடைகைக்கு இரண்டு மொன்றேவென்னவருளுகிறார் (எத்திறத்துமித்யாதி). "இங்கு மங்கும்" என்றதிலே நோக்கு. ஸம்வாதாந்தரம் (எங்குமித்யாதி). அங்குமென் றமோக்ஷத்துக்கு ஹேது வென்னென்னவருளுகிறார் (இழவுக்கித்யாதி).

"பாவக்காடுதானே தீக்கொளுந்திவேகின்றது" என்னுமதுக்கு பாவமரு ளுகிறார் (ஆழ்வாருமித்யாதி). (போலே) என்றவநந்தரம் "அன்றிக்கே" என்று சேஷம். அர்ஜுநன் அநுமதிபண்ண, அக்நிதஹிக்கவந்தாப்போலே யன்றிக்கே அநுமதிவேண்டாதே தானே வெந்ததென்றுகருத்து. (ஜ்ஞா நாம்ருதமாகிற) என்றது - ஜ்ஞாநரூபஜலமாகிற வென்றபடி. "அறிவை யென்னுமமுதவாறு" என்றத்தையும் "அவா" என்றத்தையும் ஒன்றாக்கி ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (அதனிலித்யாதி). இத்தால்பத்தாம்பாட்டைச் சொல் லிற்றென்று துக்கச்சுழலைப்ரவேசத்திலே அருளிச் செய்ததை ஸங்க்ஷேபிக்

(௧)தி-வாய்-௧௦-௧௦-௧௦(௨) திருப்பல்லா-௧ (௩) தி-௪-வி-அ௨(௪) திருப்பா-௩௦

அவ;—மூன்ரும்பாட்டு. (எம்மனுவித்யாதி) பாபநிவ்ருத்தி என்னளவிலேயன்றிக்கே நானிருந்த தேசத்திலுள்ள பாபங்களும் நசித்துப்போனபின்புநான்பெற்றபேறுபெற்ருருண்டோவென்கிருர்.

என்றபடி. நீ யென்னைக் கைக்கொண்டவென்றது. (க) "என் தலைமிசையாய் வந்திட்டு" என்றபடி. அநுகூல ஜ்ஞாநமாகிற பெருக்காறு (தலைப்பற்றி).

சேதநகதமாகவந்த ஜ்ஞாநமாகிலிறே பின்பு வற்றிவருவது; ஸஹ்யம்பற்றி வருகிற ஆறிறே. திருமலையிறே ஸஹ்யம்; வர்ஷிக்கிறது ஒருகாளமேகமிறே. (உ) * கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்வெற்பன்" * இன்னமுதிறே. "பற்பநாபன்" இத்யாதி. (வாய்க்கொண்டதே) எல்லாம் மேன்மேலே ஒருமுகமாய்ப் பெருக்கிடா நின்றது. ... . (உ)

அவ,—மூன்ரும்பாட்டு. (எம்மனு) கீழிற்பாட்டில் "பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி" என்றும், "இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்" என்றும் - உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றீராகச் சொன்னீர், ஒருத்தனுக்குப் பெறுகையாவது - தன் விரோதி போகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி போகையாய்த்து;அப்படி நீர்பெற்றதுண்டோ?" என்ன; என்னளவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளளவன்றிக்கே, அவர்கள் நாட்டிலுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிருர்.

கிருர். இவரைத்தானே வந்து கைக்கொண்டானென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (நீ என்னையித்யாதி). "அறிவை யென்னுமமுதவாறுவாய்க்கொண்டு தலைப்பெற்றது" என்று ஆந்வயித்தொருஅர்த்தத்தை யருளிச்செய்துஅடைவே அந்வயமாக்கித்தாத்பர்யாந்தரமருளுகிருர் (அநுகூலேத்யாதி).

தலையென்று - உத்பத்திஸ்த்தாநமாய், அப்படிவிசேஷித்ததுக்குஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யாந்தரமருளுகிருர் (சேதநேத்யாதி). "ஸ்ரீவெங்கடாத்ரிசிகராலயகாளமேகம்" ஸ்ரீவேங்கடாத்ரிசிகராலயகாளமேகம்" என்றத்தைப்பற்ற (காளமேகம்) என்றது. காளமேகமாகில் ஜலத்தை வர்ஷிக்குமொழிய, ஜ்ஞாநாம்ருதத்தை வர்ஷிக்குமோவென்ன வருளுகிருர் (கார்முகிலித்யாதி). ஸ்வாநுபவமாகிறஅநுகூலஜ்ஞாநத்தைக்கொடுக்குமவனென்கை,(உ)

அரு,—மூன்ரும்பாட்டு. (எம்மனுவித்யாதி) கீழ்வாக்யத்தால்பலிதம் (என்னித்யாதி).

(க) தி-வாய்-௧௦-௧௦-௧ (உ) தி-வாய்-உ-எ-௧௦

ஹு.—

எம்மனாவென்குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனே
நின்னுளேனாய்ப் பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினிலார் பெறுவார்
நம்மன்போலவீழ்த்தமுக்கும் நாட்டுளேபாவமெல்லாம்
சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே. (ங)

ஸ்வா;—(எம்மனா) "எம்மன்னா" என்று வலித்து எனக்குத்தாய் போலே பரிவனானவனே; அன்றிக்கே "மன்னா" என்று ராஜாவாய் ஈரரசு தவிர்த்தவனென்னுமாம். என்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் குலைத்தவனே; (என்குலதெய்வமே) என்குலத்துக்குப்பர தேவதையான

வ்யா;—(எம்மனா) "எம் அனா" என்று - தாயாரை சொன்னபடி. எனக்குத்தாய்போலே, பரிவனானவனே. என் அபிமதப்ரதனே! தாய்முலைப்பால்போலே,எனக்கு ஜ்ஞாநப்ரதனானவனே! அன்றிக்கே,"எம்மனா" என்று-ராஜாவாய்,ஈரரசுதவிர்த்தவனே யென்றுமாம். என் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக்குலைத்தவனே! துராத்மாவான வெனக்கு ஶாஸ்தாவானவனே. (க)"ராஜா ஶாஸ்தா ...நாம் - ராஜா ஶாஸ்தா துராத்மநாம்" என்னக்கடவதிறே. (என்குலதெய்வமே) என்குலத்துக்குப் பரதேவதையானவனே. இவர்குலத்தை யிட்டிறே இவரை விஷயீகரித்தது. (உ)"ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்" என்றாரிறே. (ங)"குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்து"என்னக்கடவதிறே. (ச) "எந்தைதந்தை தந்தைதந்தை தம்மூத்தப்பன"

அபிமதம்தன்னை விவரிக்கிறார்(தாயித்யாதி), "எம்" என்றது-என்னென்றாய், மன்னாவென்றவல்லொத்து "மனா" என்று மெல்லொத்தாய், எனக்கு ராஜாவென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் குலைத்தபடியை உபபாதிக்கிறார் (துராத்மேத்யாதி). ஆத்மாபஹாரம் பண்ணிப்போந்தவனை அஹங்கார மமகாரங்கள் போம்படி ஶாஸநத்தைப்பண்ணினவனென்று கருத்து. "என்குல தெய்வமே" என்று ஸம்போதித்ததுக்குக் கருத்தையருளிச் செய்கிறார் (இவரித்யாதி,. குடிப்பிறப்பு விஷயீகாரஹேது வென்னுமதுக்கு ஸம்வாதாந்தரம் (குடியித்யாதி). "அருளியுன்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்னுமர்த்தத்துக்கு, குடிக்கிடக்கை முதலானவை யெல்லாம் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம்.

(க) (உ) திருப்பல்லா-ங (ங) தி-வாய்-க-உ-உ(ச) திருப்பல்லா-ச

வனே என்குலநாதனே; (என்னுடை நாயகனே) என்குலத்திலுள்ளார்க்கு ஸ்வாமியானதுவும் என்னாலே யென்னும்படி எனக்கு நாதனானவனே. இம்மூன்று பதத்தாலும் ஸ்வரூப ஸாதநப்ராப்ய விரோதிகளைப் போக்கி ஆகாரத்ரய ப்ரதிஸம்பந்தியானவனென்

(என்னுடைநாயகனே) (க)"குலதொலடியேன்" என்கிற ஸம்பந்தத்துக்குமேலே இவர்க்கு அவனால்வந்த தன்னேற்றம். அவர்களுக்கும் இவராலே பேறும்படியிறே இவர் திருந்தினபடி. ஆக, "'எம்மனை' என்குலதெய்வமே 'என்னுடை நாயகனே' என்கிற இம்மூன்றாலும்-ஜ்ஞாநவிரோதியும், ஆஶ்ரயணவிரோதியும், மோக்ஷ விரோதியும் போனபடி"என்று ஆளவந்தார். "தேஹாத்மாபிமாநமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமுங்கழிந்தபடி" என்று உடையவர். "உபேயமும்,உபாயமும்,பரதேவதையும்"என்றுமாம்.

(ஜ்ஞாநவிரோதியும்) என்றது-தாய்முலைப்பால்கொடுத்தாப்போல்எனக்கு ஜ்ஞாநப்ரதனானவனே யென்றத்தால் பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநம் சொல்லிற்றாய், அதுக்குவிரோதியான வந்யஶேஷத்வஜ்ஞாந மென்றபடி. (ஆஶ்ரயணவிரோதியும்)என்றதுக்கு குலத்துக்குதேவாந்தரமுண்டாயிருக்கை பகவதாஶ்ரயண விரோதியாகையாலே அது கழிகையென்று கருத்து. [மோக்ஷ விரோதியும்) என்றதுக்கு நாயகனென்றவிடத்தில் நாயக ஶப்தம் - "ணீஞ் - ப்ராபணே" என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமாகையாலே தன் திருவடிகளையடைவிப்பிக்கு மென்றாய், அத்தால் அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் கழிகை தோன்று மென்று கருத்து. (தேஹாத்மாபிமாநமும்) என்றதுக்கு "எம்மனை" என்றபதத்தில் தோன்றுகிற ஜ்ஞாநப்ரதாநம்தேஹாதிரிக்தாத்மஜ்ஞாநமாய், அத்தால் தத்விரோதியான தேஹாத்மாபிமாநம் கழிந்ததென்று கருத்து. "என்குலதெய்வமே" என்ற விடத்தில் குலத்துக்கெல்லாம் ஶேஷி யென்று தோன்றுகையால் அந்யஶேஷத்வம் கழியுமென்று திருவுள்ளம். "நாயகனே"என்ற விடத்தில் ரூட்யர்த்தமான ஸ்வாமித்வத்தைப்பற்ற ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் குலைந்தபடி யென்று தாத்பர்யம். எம்மனை வென்றத்தால் ஜ்ஞாப்ரதாநம் பண்ணினவனென்றாய், அத்தாலே உபாயத்வமும், என்குல தெய்வமென்றத்தாலே தேவத்வஞ் சொல்லுகையால் ப்ராப்யத்வமும், நாயகனேயென்று தன்திருவடிகளின்கீழ் அடைவிப்பித்துக்கொள்ளுமவனென்றத்தால்வந்தமோக்ஷப்ரதத்வத்தாலேபரதேவதாத்பர்யமுமென்று விவக்ஷித்தரு

(க) தி-வாய்-௬-௧௦-௧

னுமாம். (நின்னுள்ளேனாய்ப் பெற்றநன்மை) உன்னபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய்ப் பெற்ற ப்ரயோஜநம். (இவ்வுலகினிலார் பெறுவார்) இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்க்குலபிக்கும். இது எனக்கு அலப்ய லாபமன்றோ? இப்படி பேறு பெற்றாருண்டோ?

(நம்மனித்யாதி) யமபடரைப்போலே விழவிட்டமுக்கும்படியான என் நாட்டிலுள்ள பாபங்களெல்லாம்; (சும்மெனாதேயித்யாதி) மூச்சுவிடாதேபோய் முன்பிருந்த விடத்தைக் கைவிட்டு

(நின்னுளேனாய்) உன்னபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய். (பெற்ற நன்மை) பெற்ற ப்ரயோஜநம். (இவ்வுலகினில்) இஸ்ஸம்ஸாரத்தில். ஆர்பெறுவார்) நித்யர்க்குங் கிடைக்குமோவிது. (க) "விண்ணுளார் பெருமான்" இத்யாதி. அவன்றனக்கும் கிடைக்குமோ!

(நம்மன்போலேவீழ்த்தமுக்கும்நாட்டுள பாவமெல்லாம்) இவனுக்குத் தோற்றாதபடிவந்து, இவனைப்போகவுந் திரியவுமொட்டாதபடி அமுக்கும் பூதப்ரேத பிஸாசங்கள் போலேயாய்த்து கர்மங்கள் இவனை அபி(பி)பவிப்பது.*இன்னமுதெனத்தோன்றி முடிக்கும்விஷயங்கள். இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழவிட்டுப் பாரமேற்றினாப்போலேஅமுக்குமாய்த்து. (நாட்டுளபாவமெலாம்) லோகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம்; ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (உ) "ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே - நநிந்திதம் கர்மததஸ்திலோகே" இத்யாதி. (சும்மெனாதே) மூச்சுவிடாதே,

னாகிறார். "இவ்வுலகினிலார்பெறுவார்" என்கையாலே நித்யஸூரிகளே வந்தாலும் தோஷம் வருமென்றதுக்கு ஸம்வாதமருளுகிறார் (விண்ணுளாரித்யாதி).

"நமமன்" என்று-பூதப்ரேதபிஸாசங்களாய், "வீழ்த்து" என்றது-விட்டென்றாய், விழவிட்டென்றர்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறார் (இவனுக்கித்யாதி) (நம்மன்போலே) என்றத்தால் தோற்றுகிறக்ரௌர்யத்தை வ்யாவர்த்திய பூர்வகமருளுகிறார் (இன்னமுதித்யாதி). (இன்னமுதென) என்றது - போக்யமாகவென்றபடி. (நாடென்றது) தேஸமென்று விவக்ஷித்து அவதாரிகையிலே அருளிச் செய்து, நாடென்று - லோகமாய், லோகயதே - அநேநேதிவ்யுத்பத்த்யா ஸாஸ்த்ரமாய், "கழுக்காணிக்கண்ணன்" என்னுமாபோலே யென்றர்த்தாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (லோகத்திலித்யாதி). ஓடியென்றத்தாலே

(க) தி-வாய் எ-க- (உ) ஸ்தோத்ர-

"துடர்ந்து பிடிக்கவருகிறார்களோ" என்று புரிந்து பார்த்தோடிக் காட்டிலே விழுந்து போயிற்றன. (௧) "காணேவொருங் கிற்றும் கண்டிலமால்" என்னக்கடவதிறே. *ஸம்ஸாரமருகாந்தாரத்திலே போய்ப் புகுந்தன வென்கை. • .... (௩)

அவ,—நாலாம்பாட்டு. (கடலித்யாதி) தாம் பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹிக்கையாலே தம்முடைய வாஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் யமவஶ்யதை புகுரப் பெறுமென்கிறார்.

போகத்தொடங்கிற்று. (௨)"வஞ்சித்துத்தடுமாற்றற்ற"(கைவிட்டு) சிறைவெட்டிவிட்டதென்பாரைப்போலே. (ஓடி)"கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் - உய்யப்போமின்" என்னவும் வேண்டிற்றில்லை; யுத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்கஞ்சி ஓடுமாபோலே. (தூறுகள் பாய்ந்தனவே) (௧)"காணேவொருங்கிற்றும் கண்டிலமால். "தூறு" என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை" என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வர். * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூறென்பது - செடியாய், ஸம்ஸாரத்தைச்சொல்லுகிறது. (௩)"முற்றவிம்முவுலகும் பெருந்தூறாய்" என்னக்கவதிறே. (௪) "கொடுவினைத்தூறு." .... (௩)

அவ,—நான்காம்பாட்டு. (கடல்) "இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்" என்றது - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; "நாட்டுள பாவமெலாம்" என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாவங்களும் போனபடி சொன்னார். தமக்கு யமவஶ்யதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் யமவஶ்யதை புகுரப்பெறுமென்கிறார்.

கைவிடுகைஸித்தமாயிருக்க விஶேஷித்ததுக்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (சிறையித்யாதி). (கொலைக்கு) நாஶத்துக்கு. ... ... (௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கடலித்யாதி) கீழிரண்டுபாட்டாலும் தமக்கும் தாமிருந்த தேசத்தார்க்கும் பாபம் போனபடியைச்சொல்லி இப்பாட்டில் தத்கார்யமானயமவஶ்யதை தம்மாணைசெல்லும் தேஶத்தாருக்குப்போனபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி காட்டுகிறார் (இறவுசெய்யுமித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). ஆகில் தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னாப்போலே தம்முடைய யமவஶ்யதையும் போனபடி சொல்லவேண்டாவோ வென்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தம்மித்யாதி). "சித்திரகுத்தனெழுத்தால்" என்கிற பாட்டில் சொல்லி யிருக்கையால் இங்குச்சொல்லவில்லை யென்று கருத்து.

(௧) பெரியதிருவ-௫௪ (௨) திருவால்-அ-௧௦-௧ (௩) தி-வாய்-௧௦-௧௦-அ (௪) தி-வாய்-௩-௨-௯.

மூ.—
கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாப்போல்
உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்
கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமென் கோலாடிகுறுகப்பெறா
தடவரைத்தோள் சக்கரபாணீ சார்ங்கவிற்சேவகனே. (௪)

ஸ்வா;—(கடலித்யாதி) கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை

வ்யா.—(கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டுகலசத்தைநிறைத்தாப்போல்) மஹத்தானகடல்க்ஷுபிதமாம்படிபண்ணி, அதில்ஸாரமான அம்ருதத்தைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாப்போலே. கடலினுடையஸ்த்தாநேஸம்ஸாரம்; கலசத்தின் ஸ்த்தாநேசேதநன். (௧)"குடம்நிறைக்கும்" என்றும், (௨)"ஏற்றகலங்கள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அம்ருதத்தின் ஸ்த்தாநேஈஶ்வரன். அசேதநமானவித்தோடே சேதநரானதம்மை த்ருஷ்டாந்தமிடுவானென்னென்னில், உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் ❋ பவளவாய்காணவும் வல்லனுயிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பாரதந்த்ர்யமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாத்ருத்வமும் வேணுமிறே.

ஸம்ஸாரத்துக்கு மஹத்த்வம் சொல்லவேண்டுகையாலே அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமான கடலை (மஹத்தான) என்றது. †உடலுருக வென்றவிடத்தில் உடல்பதம் ஸம்ஸாரத்துக்கு உபலக்ஷணமாய், உருகவென்றது-சிதசிதீஶ்வர தத்வங்களையுள்ளபடி யறிகையாலே வந்த வசித் விஷயத்தில் ஹேயதாஜ்ஞாநத்தாலே ஶிதிலமாக வென்றாய், "நிறைத்துக்கொண்டேன்" என்ற உத்தமனையும் கடாக்ஷித்து "உன்னை" என்றபதத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திக பாவத்தை வெளியிடுகிறார் (கடலினுடையவித்யாதி). சேதநன் கலஶஸ்த்தாநமென்னு மதுக்கு ஸம்வாதங்கள்காட்டுகிறார் (குடமித்யாதி); இப்பாசுரங்களுக்குண்டான ஸ்வாபதேஶத்திலே நோக்கு. கலசத்தை நிறைத்தாப்போலே நிறைத்துக்கொண்டேனென்று சைதந்யம் தோன்றச் சொல்லுகிறவிதுக்கு ஶங்காஸமாதாந முகேந தாத்பர்யமருளுகிறார் (அசேதநமான வித்யாதி). (த்ருஷ்டாந்தமிடுவானென்) என்றது - ஸமமாகச் சொல்லுவானென்னென்றபடி, படியாய்க்கிடக்கைக்கும் பவளவாய்க் காண்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன வருளுகிறார் (உபாயேத்யாதி).

(௧) திருப்பா-௩ (௨) திருப்பாவை-௨௧ † மூலாநுகுணம்.

வாங்கிக்கலஶத்தை நிறைத்தாப்போலே (உடலித்யாதி) ஶரீரமா னது அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே உருகி, ப்ரீதிப்ரேரிக்க வாய்திறந்து "இரண்டுகையையும் மடுத்து" என்னுமாபோலேமண்டிக்கொண்டு

(உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண் டேன்) "கலசம்" என்று அபிப்ராயமாகச் சொன்னார் - அங்கு; இங்கு கைதர்யகார்யஞ் சொல்லுகிறார். கைதர்யம் ஈஶ்வரன் செய் தவளவறிகைக்கும், நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்குமிறே. சந்தந குஸுமாதிகள்போலே மிக்க ஆம்ஶம் கழிக்கவேணும். (க) "த னக்கேயாக." ஆத்மா பகவதநுபவாதிசயத்தாலேவெள்ளக்கேடா காதபடியிட்டகரையிறே சரீரம். (உ) "நினைதொறுஞ்சொல்லுந்தொ றும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்று அமூர்த்தமான நெஞ்சு உருகுகிற படி கண்டால், இத்தனை தண்டையுடையவுடல் உருகச் சொல்ல வேணுமோ. (ங) "ஆராவமுதே" இத்யாதி.

(கார்யம் சொல்லுகிறார்) என்றவநந்தரம் "இங்ஙன் விரூபமாகச்சொல்லு வானென்" என்று கூட்டிக்கொள்வது. இப்படி கைதர்யம் வேண்டிலுல் உபேய தசையில் ஸ்வாதந்த்ர்யம்கலசி, ஸ்வார்த்ததை வாராதோவென்னவரு ளுகிறார் (சந்தநேத்யாதி). கலஶமென்று அபிப்ராயமாகச் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறாரென்னவுமாம். இப்பக்ஷத்தில் உபேய தஶையில் பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாத்ருத்வங்களைச்சொல்லிற்றென்று தாத்பர்யம் கொள்வது. உபேயதசையில் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு ஸம்வாதம் (தனக்கேயாக) என்று. "உடலுருக நிறைத்துக்கொண்டேன்" என்று பரமபக்திக்கு உடலுரு கையைக்காரணமாகச் சொல்லுகைக்கு உடல் ப்ரதிபந்தகமோவென்ன வருளுகிறார் (ஆத்மேத்யாதி). (அநுபவாதிஶயத்தாலே) என்றது - பரமபக்தியாலே யென்றபடி. (வெள்ளக்கேடு) என்றது - ஸாத்மியாமை யென்றபடி. இத்தால் ஈஶ்வரன் முந்துற முன்னம் ஆழ்வார்க்கு பரம பக்தியைத்தானே கொடுத்தோமாகில் ஸாத்மியாதே விடுமென்று அதுக்கு ஶரீரத்தை ப்ரதிபந்தகமாகவைத்து, பக்த்யாதிகளாலே ஶிதிலமாக்கி, பரம பக்தியைக்கொடுக்குமென்றதாய்த்து, பரமபக்தியாலே உடலுருகுமோ வென்ன, ஸம்வாதபூர்வகம் கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (நினை தொறுமித்யாதி). (அமூர்த்தமான) என்றது - ஸூக்ஷ்மமானவென்றபடி. (தண்டை) தடையாய், அத்தாலே அதுக்குஹேதுவான ஸ்தௌல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (உடலுருக) என்றதுக்கு நேரே ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஆரா வமுதேயித்யாதி) என்று.

(க) தி-வாய்-உ-கூ-ச (உ) தி-வாய் க-ரு-உ (ங) தி-வாய் ரு-எ-க

நிரதிசய போக்யனை வுன்னைப் பூர்ணமாக வநுபவித்தேன்•
(க) அடியேன்வாய்மடுத்துப்பருகிக்களித்தேன்'' என்னுமாபோலே

(வாய்திறந்து) வாய்திறவாதே மௌநியாய் புஜிக்கும் அம்ருத முமுண்டு போலே •காணும். (மடுத்து) பெருவிடாய்ப்பட்டவன் இரண்டு கையையும் மடுக்குமாய்த்து. (உன்னை) நிரதிசயபோக்ய னை உன்னை. (நிறைத்துக்கொண்டேன்) தேக்கிக்கொண்டேன். (க)''கடிவார் தண்ணந்துழாய்க்கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான்''. இத்யாதி, ''அடியேன் வாய்மடுத்துப்பருகிக்களித்தேனே''. ஸர்வ ஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாயிருக்குமவனிறே கடல்கடைவான். ''நெ ஞ்சிடிந்துகும்' என்று, நெஞ்சுமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று - இட்டகரையுமழிந்து ஸ்வரூபமு மளவுபட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக் கொண்டபடி எங்ஙனே?'' என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, ''விட்டு சித்தன்மனம்' என்று அவ்வம்ருதம் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் திரு வுள்ளம்வ்யாபிக்கும்'' என்றருளிச்செய்தார். அவன்கொடுத்தது பரமபக்தியிறே. '' அறிவையென்னு மமுதவாறு'' என்று பரமப க்தி பிறந்தபடி சொன்னார்; இங்கு, பிறப்பித்தக்ரமம் சொல்லுகிறார் (உன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்) என்று.

வ்யாவர்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (வாயித்யாதி). (உண்டு போலேகாணும்) என்றது-உண்டென்றபடி. இத்தால் பகவதநுபவம்பிறந்தும் மௌநத்துடனிராதே வாயார வாழ்த்தி அநுபவித்தாரென்று கருத்து. இங் ஙனே பரமபோக்யனானவனை அநுபவித்தாருண்டோ வென்னவருளுகிறார் (கடிவாரித்யாதி). ஈச்வரன் கடலைக்கடைந்து கலசத்தை நிறைத்துக்கொள் ளுகை உபபந்நம்; இவர் நிறைத்துக்கொள்ளுகை அநுபபந்நமென்று நஞ்சீய ருடைய நிர்வாஹம் (ஸர்வஜ்ஞனித்யாதி), இவர்சங்கைக்கு ஈச்வரனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளுண்டாகையாவது கூடும். இவர்க்கு அநுபவோபகரணங்க ளான கரணகளேபரங்கள் சிதிலமாகவும் ஆத்மாதான் அணுவாயிருக்க இவர் க்குப்பூர்ணமாக வநுபவிக்கும்படி யெங்ஙனேயென்றுதாத்பர்யம். (திருவுள்ள ம்) என்றது-தர்மபூதஜ்ஞாந மென்றபடி, கரணகளேபரங்கள் சிதிலமானாலும், ஆத்மாவும் அணுவானாலும் ஜ்ஞாநம் விபுவாகையாலே நிறைத்துக் கொள்ளக் கூடுமென்று பரிஹாரத்துக்குக் கருத்து. இங்கு ஜ்ஞாநம் விபுவாயிருக்குமோ வென்னவருளுகிறார் (அவன் கொடுத்ததித்யாதி). நிறைத்துக்கொண்டே னென்று ஸ்வகர்த்ருத்வம் தோற்றச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (இங்கித்யாதி). அவன் பிறப்பித்ததைத் தம்மேலேயிட்டு வ்யவஹரிக்கிறா ரென்று கருத்து.

(க) தி-வாய்-௨-௩-௯.

(கொடுமையித்யாதி) பாபம் பண்ணினவர்களைக் கண்ணற்று நலிகிற ம்ருத்யுவும் என்னாஜ்ஞை நடக்கிறவிடத்திலும் கிட்டப்

(கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமும்) உக்ரதண்டங்களை மாறாமே புஜிப்பிக்கும் யமனும். அக்நி ருத்ரன் யமன் என்னும் மூவரிறே ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள். (க) "ஈ—ரெ௩ாவாவஷையஈ-ஸ்ரீ-ருத்ரோவா ஏஷயதக்நி:" என்னக்கடவதிறே. யமனையொழிந்த மற்றை இருவர்க்கும் காதாசித்கமிறே ஹிம்ஸை; யமனுக்கு நித்யம். "பாதிக்கைக்கு ப்ரக்தனிவன்" என்றிறே இவனையிட்டது. *வையத்தையும், மனிசரையும் பொய்யென்றிறேகாலனையுமுடனேபடைத்தது. வையமும் மனிசரும் பொய்பாகில் இவனோ மெய்யனாகிறானென்னில்; [உடனே படைத்தாய்] இவற்றுடனே அவனையும் நசிப்பிக்குமென்று தோற்றுகிறது. அவனைப்பொய்யனும்படி பண்ணிற்று இவன்பாபவிசேஷமிறே; சிறைக்கூடத்திலேபிறந்துசிறைக்கூடத்திலே சாவாரைப்போலே. ஸ்ருஷ்டிதொடங்கி ஸம்ஹாரமறுதியாக நரகாநுபவமிறே பண்ணுவது. (என் கோலாடி குறுகப்பெறா) என்னுடைய வாஜ்ஞை நடக்கு மிடமெல்லாம் புகுரப்பெறாது; (குறுகப்பெறா) புகுந்துபோகையன்றிக்கே, அருகும் வரப்பெறாது.

கூற்றமுமென்று சொல்லவமைந்திருக்க, கொடுமை செய்யுமென்று விசேஷித்ததுக்கு வ்யாவர்த்த்ய பூர்வகம்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அக்நியென்று தொடங்கி நித்யமென்னுமளவும்). இவன்நித்ய ஹிம்ஸை பண்ணுகைக்கு ப்ரக்தனேவென்னவருளுகிறார் (பாதிக்கைக்கித்யாதி), லோகத்தைப் பீடிக்கும்படி இவனைப் படைப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (வையத்தையுமித்யாதி). (பொய்) என்றது-பொய்யரென்றாய், விபரீத ப்ரவ்ருத்தராகையாலே இல்லை யென்னலாம்படி யாகவேணு மென்று கருத்து. (இவனோ மெய்யனாகிறான்) என்றது - இவனெப்போது முண்டென்னலாம்படியாகிறானோ வென்றபடி. யமனை ஈஶ்வரன் பாதிக்கைக்கு ஸ்ருஷ்டித்திருக்க சேதநன் விபரீதப்ரவ்ருத்தி பண்ணுமோ, அவனையறியாவே யென்னவருளுகிறார் (அவனையித்யாதி). (அவனைப்பொய்யனும்படி) என்றது - யமனென்று ஒருத்தனுண்டென்று தோன்றா தொழிகையென்கை யென்கிறார். யமனுண்டென்று அறியாதபடி ஒரு பாப விசேஷமுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (சிறைக்கூடத்திலித்யாதி).

(க)

பெருது. (தடவரையித்யாதி) மலைபோலே பெரியதோள்களையுடை யையாய், பெரியமலை யென்னுமாம்; திருவாழியாலே அலங்க்ருதமான திருக்கைகளையுடையையாய்! ஸ்ரீஶார்ங்கமாகிற வில்லையுடைய ஶௌரனே! உனனை அண்டை கொண்ட பலமிறே யமாதிகளஞ்சுகிறது. .... (ச)

காதாசித்கமாகப் புகுந்ததாகில் செய்வதென்னென்ன ; அதுஎன்னையோர்கேட்பது, உன்கையிலேஆயுதமிருக்க? (தடவரையித்யாதி) தூரஸ்த்தரை நெட்டம்பாலே யுருட்டும், கிட்ட நின்றவர்களைக்கையில் திருவாழியாலே கொல்லும். ஆழ்வானையேவியும், அம்பையேவியுமிறே முடிப்பது. (தடவரைத்தோள்) பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோள். மலைபோலே பெரியதோளென்னவுமாம். (தடம்) பெருமை. தடம்போலேயும் வரைபோலேயுமென்னவுமாம் ; தடம்-ஸமுத்ரம். .... (ச)

அவ;—ஐந்தாம்பாட்டு. (பொன்) கீழே-அம்ருத த்ருஷ்டாந்தமிட்டார், இதிலே பொன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக இடுகிறார். கீழிற்பாட்டிலே போக்யதை சொன்னார்; இதிலே பாவநத்வம் சொல்லுகிறார் ; "மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்" என்றதினுடைய ஶ்லாக்யதையைச் சொல்லுகிறார். ஃஅக்ஷோப்யமுமாய் அகாதமுமானகடலில் அம்ருத த்ருஷ்டாந்தமிட்டார். இதில் த்வீபாந்தர பதார்த்த த்ருஷ்டாந்தமிடுகிறார்.

(கிட்டநின்றவர்களை) என்றது-கிட்டநின்றவர்களையு மென்றபடி. இத்தால் திருவாழி தூரஸ்த்தரையும் ஸமீபஸ்த்தரையும் கொல்லும் பரிகரமாகையாலே முந்துறவருளிச்செய்தாரென்று கருத்து. இரண்டுக்கும் இவரேயாகில் வில்லைச் சொல்லுவானென்னென்ன, அதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆழ்வானையித்யாதி). ... ... (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு.(பொன்னை) கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (கீழேயித்யாதி), பாவநத்வமென்றது-"பவித்ரம் வை ஹிரண்யம்" என்கிற ஶ்ருதியைப்பற்ற, (என்றதினுடைய) என்றது-மடுத்து நிறைத்துக்கொள்ளும்படி ஶ்லாக்யமான வஸ்துவினுடைய வென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் கடல்பதத்தையும் இப்பாட்டில் "கொண்டு" என்றபதத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (அக்ஷோப்யமுமித்யாதி), இப்படிப்பட்ட

மூ.—

பொன்னைக்கொண்டுரைகல்மீதேநிறமெழவுரைத்தாப்போல் [டேன்
உன்னைக்கொண்டென் னாவகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்
உன்னைக்கொண்டென் னுள்வைத்தே னென்னையு•முன்னிலிட்டேன்
என்னப்பாவென்னிருடீகேசா வென்னுயிர் காவலனே. (ரு)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) ஶ்லாக்யனான வுன்னை நாவாலே ஹ்ருதயத்திலே வைத்துக்கொண்ட வெனக்கு வேற பேக்ஷிதமுண்டோ வென்கிறார்.

ஸ்வா;—(பொன்னித்யாதி) பொன்னை உரைகல்லிலே நிறம்பிறக்

* வாக்குத் தூய்மையிற்படியே அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி இவரகலப்புக; "நாமிருவரும் ஏகதத்வம் என்னும்படிகலந்தபின்பு அதுவென்?" என்று ஈஶ்வரன் ஸமாதாநம்பண்ண; ஸமாஹிதராய், செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்தோத்ரரூபத்தாலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

வ்யா;-(பொன்னித்யாதி) பொன்னை உரைகல்லிலேநிறம்பார்க்க உரைக்குமாபோலே. (நிறமெழ) நிறமறிய. பொல்லாப்பொன்னை

கடலில் லம்ருதம்போலே துர்லபமானவனை யநுபவித்தவாறே த்வீபாந்தரத்தில் நின்றும் கொண்டுவரவேண்டும்படியான பொன்போலே பெறுதற்கரிய பொன்னைப்பெற்றேனேயென்று ஹ்ருஷ்டராகிறாரென்று கருத்து.

தாம்பெற்றபேறுகளைச் சொல்லும் இப்ப்ரகரணத்துக்குச் சேர வவதாரிகைகளையிட்டு "உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, "என்னையுமுன்னிலிட்டேன்" என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரஸக்தியைக் காட்டாநின்று கொண்டு அவதாரிகாந்தர மிடுகிறார் (வாக்குத்தூய்மையித்யாதி). (அயோக்யதாநுஸந்தாநமும்) என்ற ச(உ)காரத்துக்கு-தாம் பெற்றபேறுகளைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே அவனுடைய வதிஶயமும் தம்முடைய வயோக்யதையும் நெஞ்சில்பட்டு இதுவுமவனதென்று கருத்து. (செய்தவுபகாரத்துக்கு) என்றது சேரவிட்டுக்கொண்ட வுபகாரத்துக்கென்றபடி. (ஸ்தோத்ரரூபத்தாலே) என்றது-என்னப்பாவித்யாதியைப்பற்ற.

நிறமெழவென்றதுக்கு நிறமுண்டாக வென்னலாயிருக்க, அறிய வென்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (பொல்லாப் பொன்னித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) தம்முடைய நாவிலேநிறமறியும்படி உரைத்தேனென்கைக்குப்பொன்

கும்படி உறைக்குமாபோலே (க) "பொன்னிவர்" என்னுமுன்னை
என்நாவாகிற வுரைகல்லிலே வேதங்களாலுமளவிட வொண்ணாத

உரைகல்லிலேயுரைத்தபோதாக நல்லநிறமுண்டாகிறதன்றே; உள்
ளமாற்றிறே காட்டுவது. நல்லபொன்னையும் பொல்லாப் பொன்னை
யும் உரைகல்லிலே நிறம்பார்க்க வுரைக்கக்கடவதிறே; அப்படியே.
(உன்னைக்கொண்டு)வேதங்களாகிறவுரைகல்லிலேயுரைத்தாலும் (க)
"நிறமுயர்கோலமும்" என்கிறபடியே அவ்வருகான வுன்னை. (என்
நாவகம்பால்) * அற்பசாரங்களிலே மண்டினவென் நாக்கிலே;* அ
ஸத்கீர்த்தந காந்தாரத்திலேபுக்குஅலமர்ந்தவென்நாக்கிலே. திருப்
பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வளவும் வர க்ருஷ்ணாநுபவம் பண்ணி
னத்தையுமறிகிறிலர், பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்து. *வாடினேன்
வாடிதொடங்கி திருப்பதிகளிலே மண்டி அநுபவித்த திருமங்கை
யாழ்வாரும், * மாற்றமுளவிலே அஞ்சினாரிறே.

(என்நாவகம்பால்) என் நாக்குக்குள்ளே. அகம்-உள். (மாற்றின்
றியுரைத்துக்கொண்டேன்) மாற்றழியும்படி பேசிக்கொடுநின்றேன்;
நல்லபொன்னை நல்லகல்லிலே உரைத்தாலிறே அறியலாவது; தர
மல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப்போலே, உன்னை யென்நாக்கா
லே தூஷித்தேன். "பொன்" என்கிறது - ஈஶ்வரனை; "கல்" என்

னை உரைகல்லிலே உரைத்தாப்போலே என்றது, பொன்னுக்கு மாற்றழிவில்
லாமையாலே த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி "உறைத்
தாப்போலே" என்றவநந்தரம் "மறையிலுரைக்கப்பட்ட" என்றத்யாஹரித்து
அதுக்கர்த்தம் சொல்லா நின்றுகொண்டு உன்னையென்றதுக்குத்தாத்பர்யமரு
ளுகிறார் (அப்படியேயித்யாதி). "மறையிலுரைக்கப்பட்ட"என்றதுக்கு"ஸர்வ
ரஸ:" என்று பரமபோக்யத்வேந சொல்லுகிறபடியையும் நிஸ்ஸமாப்யதிகத்
வேந சொல்லுகிறபடியையும் திருவுள்ளம்பற்றி தத்ப்ரதிகோடித்வேந தோற்
றுகிற வர்த்தத்தை" என்நாஎன்றதுக்குத் தாத்பர்யமாக்கி அடைவேயருளுகி
றார் (அற்பசாரங்களித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "மல்லாண்ட திண்டோள்
மணிவண்ணா" என்றுதொடங்கி இவர்க்ருஷ்ணாநுபவம் பண்ணியிருக்க, அஸத்
கீர்த்தந காந்தாரத்திலே அலமர்ந்த வென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார்
(திருப்பல்லாண்டித்யாதி). இப்படி யறிந்தபேருண்டோவென்ன வருளுகிறார்
(பூர்வேத்யாதி).

பாலென்று-இடமாய், அத்தை ஸப்தம்யர்த்தத்திலேயாக்கி ஸப்தம்யர்த்த
தமருளுகிறார் (என்னுக்குக்குள்ளே) என்று. வாக்குத்ரயமையித்யாதி அவ

(க) தி-மொ-௯-௨-௧ (௨) திருவி-[illegible]

வுன்னை. (மாற்றின்றி) மாற்றற; ஸத்ருஶமற. (உரைத்துக்கொண்டேன்) வஸ்துவை யுள்ளபடி வ்யவஹரிக்கவல்ல வாசகமாக வுரைக்கப் பெற்றேன்.

(உன்னையித்யாதி) ஸ்ப்ருஹணீயனான வுன்னுடைய வங்கீகாரத்தைக்கொண்டு "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட" என்னு

கிறது-நாக்கை. (மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்) ஒன்றுந் தப்பாதபடி சொன்னே னென்னவுமாம்.

(உன்னையித்யாதி) "வாரீர் ஆழ்வீர்! நீர் இப்படி சொல்லக்கடவீரோ; * உம்மை இராப் பகலோதுவித்து, சொல்பயிற்றிப் பணி செய்யும்படி பண்ணி, (க)'வயிற்றில் தொழுவைப்பிரித்து' என்று-விரோதிகளையும்போக்கி '*சேருந்திருக்கோயில்' என்னும்படி பண்ணி,*அரவிந்தப்பாவையுந்தானுமாய்*அரவத்தமளியுள்ளிட்ட அகம்படியோடே புகுந்தநம்மைக்கண்டுகளித்துக்காப்பிட்டு, 'உறகல்' என்று-நித்யரையும் அதிஶங்கை பண்ணும்படியான ப்ரேமம் விளையும்படிபண்ணின நம்முன்பேக்ருதக்ஞரைப்போலே சொல்லுவீரோ?" என்ன; பயப்பட்டு(உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்) என்கிறார் (உன்னைக்கொண்டு)நிரதிஶயபோக்யபூதனாய்,ஸ்ப்ருஹணீயனான வுன்னுடைய அங்கீகாரங்கொண்டு. (என்னுள்வைத்தேன்) "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட" என்னும்படி, என்னுடைய அநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். (என்னையும்) நீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு யோக்யனானவென்னையும். (உன்னிலிட்டேன்) உன்திருவடிகளிலே ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணினே னென்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார். (உ) 'நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவவாதிந:' என்று, அநுபவஜநிதப்ரீதிதலைமண்டையிட்டால் பண்ணுமதிறே. (ங) "உண்டுகளித்து" இத்யாதி.

தாரிகாவாக்யத்துக்குச்சேரவர்த்தமருளிச்செய்துகீழவதாரிகைக்குச் சேரவர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (ஒன்றுமித்யாதி), மாறு - தப்புதலாய், இன்றி-இல்லாமையென்று ஸமுதாயார்த்தம்.

"என்னுள் வைத்தேன்" என்று போகி(ஹோமி)க்கும்தசையிலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (நித்யேத்யாதி), ஸம்வாதாந்தரம் (உண்டித்யாதி). "அந்திதொழும் சொல்" என்றதிலே நோக்கு.

(க) ரு-உ-ங. (உ) பார-ஸா-மோ-ஙஙஎ-சூ. (ங) தி-வாய்-கூ-அ-எ.

ம்படி என்னுடையவநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். (என்னையு மித்யாதி). நீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு யோக்யனுன வென்னையும் உனக்குபோக்யமாக்கினேன். "நதஐடு த்துவாநீ நத: - நமஇத்யேவ வாதிந:" என்னுமாபோலே. (என்னப்பா) எனக்கு ஜநகனுனவனே; (என்னிருடீகேசா) எனக்கு ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் விஷயமானவனே; (என்னுயிர்காவலனே) என் ஆத்மாவுக்கு ரக்ஷகனுனவனே; நான் இனிப்பெறுததுண்டோவென்கை. (ரு)

[என்னப்பா,மாற்றின்றி-கலப்பின்றி,பொன்னைநிறமெழவுருக்கி, பரீக்ஷார்த்தமாக உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே, மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன்-கலப்புப்படாதபடி யுருக்கி என்நாக்காகிற உரைகல்லிலே உரைத்துக்கொண்டேன்]. அவன்பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளைச்சொல்லுகிறுர்(என்னப்பா)எனக்குஜநகனுனவனே! (என்னிருடீகேசா) என் இந்த்ரியங்களுக்கு நீயே விஷயபூதனுன வனே! (க)"நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது" என்றும், (உ)"கண்டு நானுன்னையுகக்க"என்றும், (ங) "வேறொருவரோடென்மனம்பற்ருது"என்றும், (ச) "மற்றொருயிர்ப்பிடம்நானெங்குங்காண்கின்றிலேன்"என்றும்(ரு)"உண்ணுநாள்பசியாவதொன்றில்லை"என்றுமித்யாதி. (சு)"இருடீகேசனெம்பிரான்"என்னக்கடவதிறே. (என்னுயிர் காவலனே)(எ)"மாலருளால்" என்று-மீண்டும்அவன்ப்ரஸாதத்தாலேதாமுளரானநம்மாழ்வாரைப்போலே,அயோக்யதாநுஸந்தாநத்

"என்னப்பா"என்றத்தை(பரம்பரைகளைச்சொல்லுகிறுர்) என்றுவநந்தரம் கூட்டிக்கொள்வது. மற்றென்றதை 'மாற்றென்று நீட்டிக்கிடக்கிறதாய், வேறென்று கலசாதபடியென்றுமூன்றுமர்த்தமருளுகிறுர் (கலப்பித்யாதி). "மாற்றின்றி நிறமெழவுருக்கி அந்தப்பொன்னைக்கொண்டு உரைகல்மீதே யுரைத்தாப்போலுன்னைக் கொண்டென்னுவகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக் கொண்டேன்"என்று அங்கயாத்த்யாஹாரங்களைத்திருவுள்ளம்பற்றிமூந்தினவவதாரிகைகளுக்குச் சேரவருளிச்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. இப்பக்ஷத்தில் எழவென்றது-உண்டாம்படி யென்றபடி. (நீயே விஷயபூதன்)என்றது-விஷயாந்தரங்களில் போகவொட்டாதே தன்னிடத்திலேயாம்படி நியமித்தவனே யென்றபடி. (இத்யாதி) என்றவநந்தரம் "என்றும்சொன்னுரிறே" என்றுசே

(க) ரு-க-க. (உ) உ-எ-கூ. (ங) ரு-க-உ. (ச) ரு-ங-ச. (ரு) ரு-க-சு. (சு) தி-வாய்-உ-எ-கo (எ) தி-வாய்-க-ரு-கக,

மூ.—உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றொழியாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழியெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங்கமழுவலங் கைக்கொண்டவிராமனம்பீ!
என்னிடைவந்தெம்பெருமா னினியெங்குப் போகின்றதே.

அவ;-ஆறும்பாட்டு. (உன்னித்யாதி) நீஎன்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஜ்ஞாநவிஷயமாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானபின்பு என்னைவிட்டு இனிஉனக்கு ஒருபோக்கிடமுண்டோ வென்கிறார்.

ஸ்வா:—(உன்னுடைய வித்யாதி). உன்னுடைய திவ்யாபதாநங்கள் ஒன்றொழியாமல் எல்லாத்தையும் சுவரிலே சித்ரமெழுதி

தாலேஅகன்று முடியாதபடிபண்ணினவனேயென்கிறார்.அங்ஙனன்றிக்கே, (க)"கருவிருந்தநாள்முதலாக்காப்பு" என்கிறபடியே,யோக்யதையில்லாதகாலத்திலும்ஸத்தையைநோக்கினவனேயென்றுமாம்.

அதவா, (பொன்னித்யாதி) நிறமுண்டான பொன்னை உரைகல்லிலேஉரைத்தாப்போலே(உ)"பொன்னிவர்"என்றும்(ங)"செம்பொனே திகழுந் திருமூர்த்தி" என்றும் சொல்லுகிற வுன்னை என்நாக்காலே உரைத்து, "மாற்றுமுரையுமுற்ற நல்லபொன்போலே நானுமானேன்" என்று ஸாம்யாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். .... (ரு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (உன்னுடைய வித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - "உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்" என்றார்; வைத்த ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது-இப்பாட்டில்.

ஷம், வாக்குதூய்மையித்யாத்யவதாரிகைக்குச்சேரத்தாத்பர்யமருளிச்செய்து, முந்தினவவதாரிகைகளுக்குச்சேரவருளுகிறார் (அங்ஙனித்யாதி). கருவென்று-கர்ப்பம்,

"நிறமெழுந்தபொன்னைக்கொண்டுஉரைகல்மீதேயுரைத்தாப்போலேஉன்னைக்கொண்டென்னுவகம்பாலுரைத்து மாற்றின்றியிருக்கும் வஸ்துவைக் கொண்டேன்"என்றநவயித்து அவ்வஸ்துவைக்கொள்ளுகையாவது - அப்பொன்னைக் கொண்டென்றப்போலே உத்க்ருஷ்டஸுவர்ணஸாம்யம சொல்லுகையாய்,* செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியோடு ஸாம்யாபத்தியைச்சொல்லுகிறாரென்று க்ருதார்த்ததாநுஸந்தாநத்துக்குப் பின்னையுமொரு யோஜனையருளுகிறார் (அதவேத்யாதி), (நாக்காலே)என்றவநந்தரம் "உரைத்து" என்று சேஷம். .. .. (ரு)

(க) ச-திருவ-கூஉ. (உ) திரு·மொ-கூ-உ-க. (ங) திருவாய்-க-கO-கூ

ஞல் கண்ணுக்குத் தோற்றுமாபோலே என்னுடைய நெஞ்சிலே இவற்றையும்ப்ரகாஶிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். ருஷிகளுக்குப்ரகாஶியாதவர்த்தங்களும் எனக்கு ப்ரகாஶித்து அநுஸந்திக்கப் பேற்றேன்.

வ்யா;—(உன்னிக்யாதி). உன்னுடைய திவ்யாபதாநங்கள் ஒன்றொழியாம லெல்லாவற்றையும், சுவரிலே சித்ரமெழுதினுல் அது கண்ணுக்குத் தோற்றுமாபோலே, என்னுடைய நெஞ்சிலே யிவையெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களையன்று; உன்னுடைய அபதாநங்களையிறே. "எல்லாம்" என்னுநிற்க, "ஒன்றொழியாமல்" என்றது - வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ரகாசியாதவையும்இவர்க்கு ப்ரகாசிக்கையாலே.(க)"சீமாலிகன்,"(உ)"மல்லிகைமாமாலை." ப்ரகாசியாமைக் கடி ஸத்வதாரதம்யம்;அதுக்கடிப்ரஸாததாரதம்யம்கர்மவஶ்யருமாய் அஶுத்த க்ஷேத்ரஜ்ஞருமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதமிறே- அவர்களுக்கு; இவர்க்கு(ங)"*திருமாலால்"(௪)"*திருமாமகளால்" *பீதகவாடைப்பிரானருடையப்ரஸாதத்தாலேயிறே. ஸர்வஜ்ஞனுக்

அரு,—ஆரும்பாட்டு. (உன்னுடையவித்யாதி) "உன்னுடைய விக்கிரமங்கள்-அபதாநங்கள், ஒன்றொழியாமல் எல்லாத்தையும் என்நெஞ்சுக்குள்ளே சுவர் - வழிசுவரிலேயெழுதுகிற வழியாலே-ப்ரகாரத்தாலே எழுதிக்கொண்டேன்" என்று ஶப்தார்த்தம் தோன்றவருளுகிறுர் (உன்னுடையவித்யாதி). கீழ்நீர்ஸ்வரூபாதிகளை அநுபவித்திருக்க அபதாநங்களை மாத்ரம் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறுர் (உன்னுடைய ஸ்வரூபேத்யாதி).(இறே) என்றவநந்தரம் "நானூற்றத்தோடே யநுபவித்தேன்" என்று கூட்டுவது. வ்யாஸர்க்குத்தோன்ருத அம்ஶமுண்டென்றதுக்குஸம்வாதம் (சீமாலிகன்)என்று. வால்மீகிக்குத் தோன்ருத அம்ஶத்துக்கு ஸம்வாதம் (மல்லிகைமா மாலை) என்றது. (ப்ரஸாதத்தாலே)என்றவநந்தரம்"ஸத்வமதிஶயித்துஜ்ஞாநம்பிறந்தது" என்று கூட்டுவது. கீழ்வாக்யத்தை ஸம்வாதபூர்வகம் விவரிக்கிறுர் (ஸர்வஜ்ஞனுக்குமித்யாதி).

புண்யகர்ம மடியாக வரும் ஸாத்விக தேவதையான பகவத் ப்ரஸாதத்தால் வரும் ருஷிகளுடைய ஜ்ஞாநத்தைப்போலே கர்மமடியாகாதோ வென்னும் ஶங்கையிலே இதுக்குக்கர்மமடியன்றிக்கே, ப்ரேமம் அடி-

---

(க) உ-எ-அ (உ) ௩-௧0-உ. (ங) தி-வாய்--அ-அ-௧௧. (௪) தி-மொ-

கும் (க) "உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்" என்றும், (உ) "அவனெனக்குநேரான்" என்றும், (ந) "என்மதிக்குவிண்ணெல்லாமுண்டோவிலை" என்றும் இவர்கள் சொல்லும்படியிறே ஸத்வ தேவதையான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஜ்ஞாநம்.

(உன்னுடையவிக்கிரமமித்யாதி) (ச) "மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா" என்று தொடங்கி இவ்வளவாக அநுபவித்த அபதாநங்களை அருளிச்செய்கிறார், (ரு) *கோவை வாயாளிலும் (சு) *குரவையாய்ச்சியரிலும் தன்னுடையப்ரணயித்வகுணத்தைக்காட்டி நம்மாழ்வாரையநுபவிப்பித்தாப்போலே. ருஷிகளுக்குப்போலே புண்யமென்றொருகையாலே புதைத்து விடுகிறஜ்ஞாநமல்லாமையாலேஇவர்க்கு முற்றூட்டாக்கிக் கொடுக்குமிறே. ஸகலார்த்தங்களும் பகவத் ப்ரேமமுடையார்க்கிறே ப்ரகாஶிப்பது. ருஷிகளைப்போலே கேவலஜ்ஞாநமே யன்றிக்கே ப்ரேம தசையிலேயிறே இவர்களிருப்பது. இதுதான் அவன்கொடுத்த ப்ரேமமிறே. மதியோபாதி நலத்தையுமருளினனிறே. முற்பட்ட ப்ரேமம் அவனது; இதுகண்டு உகந்த ப்ரேமம்இவரது. (எ) "கிடந்திருந்து நின்றளந்து" (அ) "ஆனையன் மீனோடேனமுந்தானானான்" என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதாநங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்கடி யென்னென்னில்; "என்னில்தானாயசங்கே" என்றருளிச்செய்தாரிறே.

(மன்னடங்க) நம்முடைய அபதாநங்கள் இப்படி ப்ரகாஶித்த

யென்று உபபாதிக்கக்கோலி, இவருடைய ஜ்ஞாநாதிஶயத்தில் ஆழ்வாரை ஸாதர்ம்யத்ருஷ்டாந்தமாக்கியருளுகிறார் (உன்னுடைய விக்கிரமமித்யாதி). (அநுபவித்த) என்றது - அநுபவிப்பித்த வென்றபடி. நம்மாழ்வாரை அநுபவிப்பித்தாப்போலே அநுபவிப்பித்தவென்று அந்வயம்கண்டுகொள்வது. முற்றூட்டாகக் கொடுக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன, பகவத்விஷயக ப்ரேமமே ஹேதுவென்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). கர்மமடியாக ஜ்ஞாநம் பிறக்கும் ருஷிகளுக்கு ப்ரேமமில்லையோவென்ன (ருஷிகளையித்யாதி). "இதுதான்" என்றவாக்யத்துக்கு ஆழ்வார்களிடத்தில் ப்ரஸந்நனாய் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வவிஷயப்ரேமத்தைக் கொடுத்தானென்று கருத்து. ப்ரேமத்தைப் பிறப்பித்த ப்ரகாரத்தையருளுகிறார் (முற்பட்டவித்யாதி), கிடந்தித்யாதிக்கு "மால்செய்கின்ற மாலார்காண்பாரே" என்றதிலே நோக்கு.

எடுத்த ப்ரதீகத்துக்கு ஶங்காஸமாதாந ரூபேண தாத்பர்யமருளுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி-மன்னடங்கவென்னுமளவும்). நம்முடையவபதாநங்கள்

(க) தி-வாய்-சு-உ. (உ) ச-திருவ-அச. (ந) ச-திருவ-ருக. (ச) திருப்பல்லா-க. (ரு) தி-வாய்-ச-ந. (சு) தி-வாய்-சு-ச (எ) தி-வாய்-உ-அ-எ. (அ) தி-வாய்-க-அ-அ.

(மன்னித்யாதி) ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ராஜாக்கள் முடியும் படியாக மழுவென்கிற வாயுதத்தை வலக்கையிலே தரித்து, ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளால் பூர்ணனான பரஶுராமாவதாரத்தைப் பண்

ணவளவில் உம்முடைய விரோதி செய்ததென்னென்ன; என்னளவன்றிக்கே *எந்தை தந்தையிற்படியே மூவேழிருபத்தொரு படிகால், (௧) "க்ஷாத்ரம் விஷ்ணுபரிக்ரஹ: - குலம் விஷ்ணு பரிக்ரஹம்" (௨) "க்ஷாத்ரம் பவித்ரம் ஜநநீக்ருதார்த்தா - குலம்பவித்ரம் ஜநநீக்ருதார்த்தா" விற்படியே ஆச்சுதென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (மன்னடங்க) என்று. அஹங்காரக்ரஸ்தரான ராஜாக்களை நிரஸிக்கைக்கடியான வேஷத்தையும் ஆயுதத்தையும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி குணங்களால் வந்த பரிபூர்த்தியையு முடையவனே!. (மழுவலங்கைக்கொண்ட) மழுப்பிடித்த பிடியிலே விரோதிகள் முடிந்தபடி; வ்யாபகரிக்க வேண்டிற்றில்லை. (௩) "வற்புடையவரை நெடுந்தோள்" இத்யாதி. அநேகாயுதராய்க்கொண்டு எதிர்ந்த அநேக ராஜாக்களை ஓராயுதங் கொண்டிறே நிரஸித்தது.

ப்ரகாஶிக்கும் காலத்தில் உம்முடைய விரோதிகள் அத்தை ப்ரதிபந்தியாதே என்செய்ததென்று ஶங்கைக்குத் தாத்பர்யம். "சும்மனாதே கைவிட்டோடி" என்றவிடத்தில் ப்ராப்திவிரோதிநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே அவை செய்ததென்னென்னும் ப்ரஶ்நம் கூடாமையால் இங்ஙன் சொல்லவேணும், நீ இருபத்தொருகால் ராஜாக்களைக்கொன்றாப்போலே என்விரோதிகளை நஶிப்பிக்கையாலே ப்ரகாஶித்ததென்று ஸமாதாநத்துக்குத்தாத்பர்யம். ஶப்தார்த்தம்(அஹங்காரேத்யாதி). "மழுக்கொண்டு" என்னவமைந்திருக்க, "வலங்கை" என்று விஶேஷிக்கையாலே நிரஸிக்கும் போதையில் வீரப்பாடு தோற்றுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி (வேஷத்தையும்)என்றது. (ஆயுதத்தையும்) என்றவநந்தரம் "கொண்டு" என்று பூரித்துக்கொள்வது. (வேஷத்தையும்) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (மழுவித்யாதி), மழுவென்ற ஏகவசநத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அநேகேத்யாதி).

நீர்ஸ்வரூபரூபகுணப்ரதாநரன்றிக்கே, அபதாநப்ரதாநரா யிருந்தீராகில், அதுக்கு விரோதியும் போகப்பெற்றீராகில் இனிநாமிருந்து செய்யவேண்டுவதேது? போய்வருகிறோமென்று ஈஶ்வரனுக்குக்கருத்தாக, என்னிடைவந்தித்யாதியையருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது. "என்னிடை

---

(௧) (௨) (௩) திருநெ-௯

ணினவனே; (என்னிடையித்யாதி) என்ஶேஷத்வத்தையும் உன்ஶேஷித்வத்தையும் எனக்குப்ரகாஶிப்பித்து என்னைக்கைக் கொண்

(என்னித்யாதி) என் ஶேஷத்வத்தையும், உன் ஶேஷித்வத்தையும் உதறிப்படுத்தபின்பு உனக்குப்போக்கு இனியெவ்விடத்திலே? என்ஸ்வயத்நத்தாலே வந்ததாகிலிறே உனக்குப்போகலாவது; உன்னருளாலே புகுந்த நீ போகக்கடவையோ? (இராமன் நம்பீ-எங்குப்போகின்றதே) (க)"மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள்மழுவில்துணித்த மைந்தா, என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்திங்கினிப்போய்ப்பிறரொருவர், வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்கவொட்டேன்வளைத்துவைத்தேன்" என்று-அவருமொருவர் வளைத்தாரிறே. போனால் என்செய்வீரென்ன, இதேதேனும் தன்னரசுநாடோ, பெண்ணரசுநாடோ? (க) "நன்னெஞ்சவன்னம் மன்னும்" இத்யாதி. (உ) "மழுவினால் மன்னராருயிர் வவ்வியமைந்தனும் வாரானால்" என்று—*உன்வரவு பார்த்திருந்த நான்போக ஸம்வதிப்பனோ. (ங) "வென்றிநீள்மழுவா வியன் ஞாலமுன் படைத்தாய்," (ச) "வடிவாயமழுவேந்தி யுலகமாண்டு" (ரு)"இருநிலமன்னர் தம்மையிருநாலுமெட்டும்-மழுவாளில்வென்ற திறலோன்-பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த பெருவாயர்" என்று - யோக்யதையில்லாத காலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் ரக்ஷித்தும், ஆபத்தசையிலே வயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும் போருமவனல்லையோ நீ.

எம்பெருமான் வந்தினிப்போகின்றதெங்கு" என்றநவயித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (என்ஶேஷத்வேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (உதறிப்படுக்கை) என்றது-படுக்கையை உதறிப்படுத்தால் நிர்மலமாமாபோலே இதுவும் ப்ரகாஶிக்கையென்று கருத்து. இங்குப்பரஶுராமாழ்வானை யருளுகிறார் (மன்னஞ்சவித்யாதி). கீழெடுத்த பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யம் (போனாலித்யாதி). "அன்னமன்னும்" என்று பிராட்டியைச் சொல்லுகையாலே இது பெண்ணரசுநாடன்றோ, உன் இச்சையாலே ஒன்றும் செய்யப்போகாதென்று தாத்பர்யம். போகைக்கு ஸம்பாவனைதானில்லை யென்கிறார் (வென்றிநீளென்று தொடங்கி-நீ என்னுமளவும்). எடுத்த பாசுரங்களிலே "முன்படைத்தாய்" என்றதினர்த்தம் (யோக்யதையித்யாதி). உலகமாண்டென்றதினர்த்தம் (ரக்ஷித்தும்) என்றது, பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த வித்யாதிக்கர்த்தம் (ஆபத்தசையிலே யித்யாதி).

(க) தி-மொ-எ-உ-எ. (உ) தி-மொ-அ-ரு-அ. (ங) தி-வாய்-கூ-உ-க.
(ச) திருநெ-எ (ரு) தி-மொ-கக-சகூ.

டபின்பு, (இனிஎங்குப்போகின்றதே) இனிஉனக்கொரு போக்கிட முண்டோ?; போகிலும் கூடப்போமித்தனை. .... (௬)

அவ;—எழாம்பாட்டு. (பருப்பதமித்யாதி) என்னைஉனக்கே அநந்யார்ஹமாம் படி நிர்ஹேதுகமாகக் கைக்கொண்டு வைத்து இனிப்பொகட்டுப் போகலாமோ வென்கிறார்.

(எம்பெருமான்) உன் ஸ்வாமித்வத்துக்குப் போருமோ? இனி உன் க்ருஷிபலித்துத் திருப்பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வளவும் வந்த பின்பு போக்குவரத்துண்டாம்படியோ நாமிருவரும் கலந்தபடி. (௧) "உன்னைக் கொண்டென்னுள் வைத்தேன்" இத்யாதி. (௨)"கொண்டதாளுறி கோலக்கொடுமழு" என்று இடையர்க்கும் மழுஆயுதம்; ஆயுதஸாம்யத்தாலே இவனையும் க்ருஷ்ணனோடொக்க அங்கீகரிக்கிறார். (௩) "தெவ்வாய மறமன்னர்" இத்யாதி.* திருக்குலத்தி லிறந்தோர்க்கோ த்ருப்திபண்ணலாவது, எங்களுக்கு த்ருப்திபண்ணலாகாதோ;. ஆக இப்பாட்டால்அவன் வந்து புகுந்த ப்ரகாரத்தையும்,அவன்போனால் தாம் முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியையும் அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிறநிலையையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. .... ..: ... ... (௭)

அவ.—எழாம்பாட்டு. (பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த) கீழிற் பாட்டிலே,"என்நாவகம்பால் மாற்றின்றியுரைததுக்கொண்டேன்" என்றது-அவன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே என்னுமிடத்தை இப் பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

கலந்தவிடந்தன்னைக்காட்டுகிறார் (உன்னையித்யாதி). க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டின விவர் பரசுராமாழ்வானை அநுபாவ்யமாகச் சொல்லக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (கொண்டதாளித்யாதி). க்ருஷ்ணனையும் இவனையும் ஒக்கவநுபவித்ததுக்கு ஸம்வாதம் (தெவ்வாயவித்யாதி), எடுத்த பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யம். (திருக்குலத்திலித்யாதி வாக்யத்வயமும்). (முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியும்) என்றது, இனியென்ற பதபலிதம் (நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த ப்ரகாரத்தையும்) என்றது - "ஒன்றொழியாமலெல்லாம்" என்றதின்பலிதம்.

அரு;—எழாம்பாட்டு. (பருப்பதமித்யாதி) (நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே) என்றது-"உனக்குரித்தாக்கினையே" என்றத்தைப்பற்ற.

---

(௧) ரு-௬-டு. (௨) ௪-௨-டு. (௩) தி மொ-௩-௬-டு.

மூ. —

பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர்குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின்மேற்பொறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென் றுன்வாசகமே
உருப்பொலிந்தநாவினேனை யுனக்குரித்தாக்கினையே. (எ)

ஸ்வா;—(பருப்பதமித்யாதி) பாண்ட்யவம்ஶத்துக்குநிர்வாஹகனாயிருப்பானொரு ராஜா தன்தேஶத்தினின்றும், மஹாமேருவளவும் வழியிலுள்ளவன்னியமறுத்து ஜயித்துக்கொடுசென்று மஹாமேருவிலே தன்வெற்றியெல்லாம் தோற்றும்படி தன்னுடையாளமானகயலையிட்டுப்போந்தாப்போலே, பரமபதம்கலவிருக்கையான வீஶ்வரனை நீ அங்குநின்றும் என்பக்கலிலே வருமளவுமுண்டான

வ்யா,—(பருப்பதமித்யாதி) பாண்ட்யவம்ஶத்துக்குநிர்வாஹகனாயிருப்பானொருராஜா தானிருந்த தேசத்தில் நின்றும் மஹாமேருவளவும் வழியிலுள்ள காடுசெய்த்து வன்னியமறுத்துத் தனக்கும் தன்பரிகரத்துக்கும் போகலாம்படி பெருவழியாக்கிக்கொண்டு சென்று, மஹாமேருவிலே தன்வெற்றியெல்லாம் தோற்றும்படி தன்னடையாளத்தையுமிட்டுப் போந்தான். (க) "பாண்ட்யவ [illegible] புரூரவஸ்தஸ்ய ஸ்ரீமாந்இந்த்ரத்யும்நோ மஹாபல:। தஸ்யபுத்ரோமஹாபாகோ மலயாசலகேதுமாந்ஸலிலத்யக்ருபாந் ஸர்வாந் மேரோர் தக்ஷிணபார்ஶ்வகாந்। மேரௌஸ்வாஸ்யசிஹ்நமிதநாசவிகித் வாந்ருபஸத்தம:" என்னக்கடவதிறே. அப்படியே, பரமபதம்கலவிருக்கையான ஈஶ்வரன் அங்கு நின்று மிவர் பக்கலிலே வருமளவுமுண்டான * பாவக்காட்டையும் சிய்த்து இவர் வன்னியத்தையு மறுத்து, இவர் * சென்னித்திடரிலேயாதவிலச்சினை வைத்தபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகிறது. இவர் வருதல், இருவரும் பாதி பாதி வழிவருதல் செய்கையன்றிக்கே, அவன் தானே வந்தானாய்

(சிய்த்து) வெட்டித்தள்ளி, (வன்னியமறுத்து) குறும்பரானவிரோதிகளைப் போக்கி. "பருப்பதம்" என்றது-பர்வதமென்றாய் (மஹாமேருவிலே) என்றது, கயலென்றதினர்த்தம் (அடையாளத்தை) என்றது. கமநமில்லாத பர்வதத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னதுக்கு பாவமருளுகிறார் (இவரித்யாதி). சென்னி

பாவக்காட்டைச் சீய்த்து என்னுடையப்ராதிகூல்யரூபவன்னியம றுத்து என்னிடத்திலே பாதவிலச்சினை வைத்தாய்;-உன்னடையாள மிட்டுக்கொண்டாய்.

(திருப்பொலிந்த சேவடி) அழகுவிஞ்சியிருப்பதாய் ருஜுவான திருவடிகள். ஆர்ஜவ ஸ்வபாவமானதென்கை. அதவா, ஐஶ்வர்யசிஹ்நங்களையுடைத்தான திருவடிகளென்றுமாம். (க) "கதா வுநஃ-கதாபுநஃ" இத்யாதி, * அமரர் சென்னிப்பூவானப்ராப்ய த்து. மலைக்குள்ளது விலக்காமையிறே. அப்படியே, வருவானும் வழியிலுள்ள விரோதியைப்போக்குவானும் தன் விஜயத் துக்கு அடையாள மிடுவானும் தானேயிறே. இவர்க்கும் *ஏதங்களாயின வெல்லா மிறங்கவிடுவித்துப் பாதவிலச்சினை வைத்தான்; தான் பரமபதத்தில் நின்று மிவர்பக்கல்வந்த ப்ரகார மிருக்கிறபடி. (உ) "விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கட வன் - நீண்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண் ணினுள்ளன" என்னக்கடவதிறே.

(திருப்பொலிந்தசேவடி) அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் ருஜுவான திருவடிகள். ஆர்ஜவ குணமிருக்கிறபடி. இவன் செவ்வைக் கேடே தனக்குச் செவ்வையாகை. ஐஶ்வர்யசிஹ்நங்களை யுடைத் தான திருவடிகள். * கதாபுநஃவில் சொல்லுகிறபடியே *பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாங்கிதமான திருவடிகள். (என்சென்னியின்மேல் பொ றித்தாய்) அநாதிகாலம் அப்ராப்தவிஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டவென் தலையின்மேலே, (௩) "அமரர்சென்னிப்பூ" என்றும் (௪) "வானவருச்சிவைத்த-பெருமணி" என்றும்நித்யஸூரிகளுக்குத் தலையலங்காரமான பொன்னும் பூவுமான உன் திருவடிகளை என்

மேல் பொறித்ததுக்கு பர்வத த்ருஷ்டாந்தத்தால் பலித்த வ்யாஜத்தைத் தோற்றி விவரிக்கிறார் (மலைக்கித்யாதி), உக்தார்த்தத்தை ஸங்க்ஷேபியா நின்று கொண்டு நிகமிக்கிறார் (இவர்க்குமித்யாதி).

திருவென்றதுக்கர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (ஐஶ்வர்யேத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே) பைம்பொன்னேயென்றத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி(பொன்னும்) என்றது. (பூவும்) என்றவநந்தரம் "சூடாமணியுமான" என்று கூட்டுவது. பொன்முதலானவைபோலே சென்னிக்குத்திருவடிகள்பொருந்தியிருக்குமோ

(க) ஸ்தோத்ர (உ) அமல - க (௩) திருக்குறு-கூ (௪) தி-மொ-கூ-ரு-௪

தலையிலே அலங்கரித்தாய். (க) [நீள்கழல் சென்னிபொருமே] பொருந்துமே; கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்போலே.

தன்வெற்றிக்கும் என்தோல்விக்குமடையாளம் - ஸ்வாதந்த்ர்யம்போகையும், சேஷத்வம் பெறுகையும் இவர்க்குஉகப்பிறே;(உ.) "ராஜந - ராஜந்"என்றது போகையும் சேஷத்வம் பெறுகையும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு உகப்பிறே. இதுதான் தானுமவனும் அறிந்தவளவுபோராது; (௩)"மானிடவர்க்கென்றுபேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்று அவனும்தானுமறியில் ஸ்வரூபஹாநியில்லையென்றிருக்கிலும் பிறர்சொல்லில் ஸ்வரூபஹாநியாளுப்போலே, புறம்புள்ளாருமறியசேஷபூதனாகவேணும். பெருமாளும், ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்பார்த்து"நம்மை மீட்டுக்கொண்டு போகையிலும், உன்னை 'ஸ்வதந்த்ரன்' என்றவர்கள் முன்னேஉன்பாரதந்த்ர்யத்தைப்பெற்றுப்போகப்பார்" என்று திருவடி நிலைகளைக் கொடுத்தாரிறே. (௪) "என்தலைமிசையாய்" என்கிறதிசை. (பொறித்தாய்) கர்மபாரதந்த்ர்யத்தால்பொறித்த பொறிபோலன்றே ஈச்வரபாரதந்த்ர்யத்தால்பொறித்த பொறி.

(மருப்பொசித்தாய்) தோற்றாரிறே வென்றாரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவார். (ரு) "எத்துகின்றோம் நாத்தழும்ப விராமன் திருநாமம்" என்னக்கடவதிறே. இவரும் அவனுடைய வீரவாதங்களைச் சொல்லி, ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். தானே சென்று விரோதிநிரஸநம் பண்ணினபடி. (மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தாயென்றென்று) மருப்பொசித்தாயென்றும்,மல்லடர்த்தாயென்றும், உன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகால் சொல்லி,

---

வென்னவருளுகிறார் (நீளித்யாதி),

வைத்தாயென்றதே "பொறித்தாய்" என்பானென்னென்ன வருளுகிறார். (தன்வெற்றிக்குமித்யாதி), அவன் வெற்றியையும் தன்தோல்வியையுய சொல்லுகைக்கு அது உத்தேச்யமோ வென்ன வருளுகிறார் "(ஸ்வாதந்த்ர்யமித்யாதி). அவன்வெற்றியும் இவருடைய தோல்வியும் இருவருமறிந்தாலபோராதோ? அடையாளமிடவேண்டுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (இதுதானியாதி). "பொறித்தாய்' என்று ஈச்வரன் தோன்றுகையாலே, அதற்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகம் கருத்தருளுகிறார் (கர்மேத்யாதி).

(க) தி-வாய்-க-கூ-கக. (உ) ரா-அ. (௩) நா-தி-க. (௪) தி-வாய்-௪ப-௪ப-௪.
(ரு) தி-மொ-௪ப-௬-க.

த்தை லபிக்கப்பெற்றேன்.ப்ராப்யவிரோதிகளை, குவலயாபீடத்தையும் சாணூரமுஷ்டிகரையும் நிரஸித்தாப்போலே நிரஸித்துப் பொகட்டு அவ்வபதாநங்களுக்குத் தோற்று நான் ஏத்தும்படி பண்ணினவனே!;(உனக்கு) இதுவே யாத்ரையாம்படி யிருக்கிறவென்னை, உன்னையொழியப்புறம்பு ஆளாகாதபடி பண்ணின பின்பு இனிஎங்குப்போவது. ... .(எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (அனந்தனித்யாதி) அநந்தகருடாதிகளிலுங்காட்டில் என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி நீஎன்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க, நானும் அத்தை அநுஸந்தித்து விஸ்ராந்தனானபின்பு இனிஉனக்குப் போக்கிடமுண்டோ வென்கிறார்.

(உருப்பொலிந்த நாவினேனை) செவ்வாய்க்கிழமையை "மங்களவாரம்" என்னுமாபோலே, விபரீதலக்ஷணை. இதரவிஷயங்களிலேயிறே என்னுக்கு உருப்பொலிந்தது. உருப்பொலிகை - தழும்பேறுகை. (க) "நாத்தழும்பெழ நாரணாவென்றழைத்து" என்னக்கடவதிறே. (உனக்குரித்தாக்கினையே) இப்படி செய்தாயே!; நான் சொன்னபடியாகவோ நீ விஷயீகரித்தது; அன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தா யென்கிறார். .... (எ)

அவ, எட்டாம்பாட்டு. (அநந்தன்பாலும்) அத்வேஷந்தொ

உருவென்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி இதுவிலக்ஷணமாய் அழகில்லாதவென்று விவக்ஷித்து ஸத்ருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (செவ்வாயித்யாதி). அர்த்தாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (பொலிகையித்யாதி). ஏகாரத்தால் ஈடுபாடு தோற்றுகையைக் காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி), (விஷயீகரித்தது) என்றவனந்தரம் "இங்ஙன்" என்று சேஷம், "ஆக்கி" என்று அவனைக்கர்த்தாவாகச் சொல்லுகையால், நான்ஒன்று சொல்லாதிருக்க, நீயேசெய்தாயென்று தோற்றுமென்று திருவுள்ளம். ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (அனந்தனித்யாதி) வண்ணமாடங்கள் தொடங்கி நெய்க்குடமளவாக பரபக்தியும், நெய்க்குடத்திலே பரஜ்ஞாநமும், துக்கச்சுழலை தொடங்கி பரமபக்தியுமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்ப்பாட்டிலத்தை பாண்டியர் குலபதியை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி, "என்சென்னியில் பொறித்தாய்" என்றதுக்கு விவக்ஷிதமாக்கி அநுவதித்து ஈடுபாட்டோடு ஸங்கதி காட்டுகிறார் (அத்வேஷமித்யாதி), (அசல்பிளந்தேறிட்டு) என்றது - பிளந்து

(க) பெரு-தி-உ-ச,

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ரு-ப, ச-தி, அ-பா, அனந்தன். கநடுஞ

ரூ. —

அனந்தன்பாலுங் கருடன்பாலு மைதுநொய்தாகவைத்தென்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்
நினைந்தென்னுள்ளே நின்றுநெக்குக் கண்கள்சும்பொழுக
நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன் நேமிநெடியவனே. (அ)

ஸ்வா;—(அநந்தனித்யாதி) பிராட்டிமாரோபாதி தனக்கு போக்யரான திருவநந்தாழ்வான் பெரியதிருவடி இவர்கள் பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹம் அத்யல்பமென்னும்படி என்பக்கலிலே

டங்கி பரபக்தியளவாக இடையிலுள்ள ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பரஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, விரோதியை அசலிலேதேறிட்டு மாநஸ ஸம்ஶ்லேஷமாத்ர மன்றிக்கே பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷமாம்படி பண்ணினானென்றார் - கீழ்; "ஸத்தையே பிடித்து பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ப் போந்தவர்களன்றோ" என்றும், "இவர் அநாதிகாலமே பிடித்து நித்ய ஸம்ஸாரியாய் இதர விஷயங்களோடே கலந்து பரிமாறிப்போந்தவரன்றோ" என்றும், அவர்களேற்றமும், இவர் தண்மையும் இவர் நெஞ்சில் படாதபடி அவன் அநுபவிப்பித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார் இப்பாட்டில்.

வ்யா;-(அனந்தனித்யாதி) த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரு மொத்திருக்கச்செய்தே இவர்களுக்கோரேற்றம் ஸர்வகாலமும் திருமேனியோடே ஸ்பர்ஶிக்கையும்,தர்ஶநீயத்தினினிமையாலேமோம் பழம்போலே முன்னே வைத்துக்கொண்டிருக்கையுமிறே; இப்படிக்கொத்த விவர்கள் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தை அத்யல்பமாக வைத்து. இவ்வளவுதான் வைக்கிறது - இவர் பக்கல்வரும்போதைக்கு

அசலிலே யேறிட்டென்றபடி. அதாவது - "புண்யபாபேவிதூய" என்கிறபடியே முக்தனும் சேதநனிடத்தில் நின்றும் விடப்பண்ணி "ஸுஹ்ருத: ஸாதுக்ருத்யாம் - ஸுஹ்ருதஸ்ஸாதுக்ருத்யாம்" என்கிறபடியே அசலிலே ஸங்க்ரமிப்பித்தென்றபடி. (பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷமாம்படி) என்றது - "என்சென்னியின்மேல் பொறித்தாய்" என்றதைப்பற்ற.

(மோம்பழம்) மோருமிறபழம். "ஐது" என்றதினர்த்தம் (ஸ்நேஹத்தை) என்றது. இல்லையாம்படி யென்னாதே நொய்தாகவென்றதுக்கு பாவமருளுகிறார் (இவ்வளவுதானித்யாதி). இங்குப்பெரிய ப்ராட்டியாரைச் சொன்னது-

அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி. (என்னித்யாதி) தான்*மயர்வறமதி நலமருள, அத்தாலே நெஞ்சுநாடென்னும்படி திருந்தினவென ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே அஹேதுகமாகவந்து வர்த்தித்து, நான் அநுபவித்துஜீவிக்கும்படி பண்ணினவென்னுபகாரகனே; என்னையன் செய்தவுபகாரமென்தான்? த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரோடும் பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை யெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமாறின வுபகாரம்.

---

(௧)*சென்றால்குடையாம்,இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால்மரவடியாகைக்கும், மணிவிளக்காகைக்கும், பூம்பட்டாகைக்கும், *பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறி இவர்பக்கல் வரும்போதைக்குவாஹநமாகைக்கும், சேரவிடுகைக்கும் பெரியபிராட்டியாரும் வேணுமிறே; அதுக்குறுப்பாக வரித்து அவர்களை விஷயீகரித்தது. இவர்களை விஷயீகரித்தது தான் இனியவர்க்குறுப்பானல்மற்றுள்ளாரைச் சொல்லவேண்டாவிறே.

(என்மனந்தனுள்ளே) அநாதிகாலம் இதர விஷயத்திலே மண்டின வென்மநஸ்ஸிலே. (வந்து) அஹேதுகமாக வந்து. (வைகி) அவஸரித்து;பொருந்தியென்னவுமாம்.(௨)"வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய் மன்னி நின்றாய்"(௩)"போயறியாய்" என்றிறே ஈடுபடுவது. (வாழ) "அனந்தன்பாலும்கருடன்பாலும்ஐதுநொய்தாகவைத்து" என்றது ப்ரதம விவாஹத்துக்குச் செங்கற்சீரைகட்டிக் கூப்பிடாமைக்குச் சோறுவைப்பாரைப்போலே; த்விதீயவிவாஹத்திலேயிறே போக்யமுள்ளது. (வாழச்செய்தாயெம்பிரான்) என்னையன் செய்தபடியென்?, (எம்பிரான்) இவர் தண்மைபாராதே உபகரித்தவுபகார மிருக்கிறபடி. த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரோடும் பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம்.

த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். அன்றிக்கே(௧)"திருமாற்கரவு" என்றும், (௪)"பூமகளார் தனிக்கேள்வன்" என்றும் பாசுரத்தையுட்கொண்டு இங்கு இவரும் விவக்ஷிதமென்னவுமாம்.

(அவஸரித்து) என்றது-அவஸரம் பார்த்தென்றபடி. (செங்கற்சீரைகட்டி) வைராக்யமுண்டானவர்களைப் போலே பண்ணி. கீழ்வாக்ய விவரணம் (த்ரிபாதித்யாதி). (பரிமாற்றமெல்லாம்) என்றவநந்தரம் "அவர்களை விட்டு" என்றுபேக்ஷம்.

---

(௧) ௧-திருவ-௫-௩. (௨) தி-மொ-௧-௧௰-௩. (௩) தி-மொ-௮-௯-௬.
(௪) தி-வாய்-௧-௯-௩

(நினைந்தித்யாதி) உன்வ்யாமோஹாதிகல்யாணகுணங்களையும் வடிவழகையும் என்னிலே நினைத்து அத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்தப்தனாய்ப் பின்னை ஶிதிலாந்தஃகரணனாய், அந்தஸ்ஸை தில்யம் கண்ணநீராய் ப்ரவஹிக்க; உள்ளுருகின்றது - புறவெள்ளமிட்டபடி. (நினைந்திருந்தேசிரமம் தீர்ந்தேன்) நீபண்ணினவுபகார பரம்பரைகளை யநுஸந்தித்து இளைப்பாறியிருந்து உன்னைப் பெரு

(க) "கருளப்புட்கொடிசக்கரப்படை - அடிமைகொண்டாய்" என்று நித்யஸூரிகளைவிட்டு நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குப் புறம்பான தம்மை அடிமைகொண்ட உபகாரம்.

(நினைந்தென்னுள்ளே நின்று) இவர்ப்ராயஶ்சித்தகுடிபோலே, அவர்களேற்றத்தையும், தம்முடைய தண்மையையும் நினைத்துக் கூசாதபடி பண்ணினபடியும், இவர்கள் பக்கல் ஆதரம் குளப்படி யென்னும்படி தம்பக்கல் கடல்போலே அவன்பண்ணின ஆதராதி ஶயத்தையும், இவர் தண்மை பாராதே இவர் நெஞ்சில் புகுந்தபடியையும்நினைத்துஎன்னிலேநினைத்துநின்று. (நெக்கு)(உ)"நினைதொறும்-நெஞ்சிடிந்துகும்" என்கிறபடியே, நெஞ்சு ஶிதிலமாய். (கண்கள் அசும்பொழுக) உள்ளுருகினதுபுறவெள்ளமிட்டபடி. அசும்பு ஒழுக-அசறுமாய.

(நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன்) நீ பண்ணினவுபகாரபரம்பரைகளை அநுஸந்தித்திருந்தே சிரமந் தீர்ந்தேன். ஓடி யாடின இளைப்பெல்லாம் இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஆறினேன். சிரமம் - இளைப்பு. "ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுபகாரபரம்பரைகளைப் பண்ணிக்

(ப்ராயஶ்சித்தக்குடி) என்றது-ப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டினகுடி; தோஷயுக்தமான குடியென்கை. (போலே) என்றதுக்கு (நினைத்து) என்றத்தோடந்வயம். "வாழச்செய்தாய்" என்றத்தைப்பற்ற (கூசாதபடியும்) என்றது. நொய்தாக வென்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (இவர்கள் பக்கலித்யாதி). "என் மனந்தனுள்ளே வந்து" என்றத்தை நோக்கி (இவர் தண்மையித்யாதி)-

அவன் பண்ணின வுபகாரங்களை நினைத்தென்று கீழருளிச்செய்து, (ங) "நஹ்ஸாத்வகாரணம் ஸத்வைராத்வதயா| கயமுனுசவகாரணகுதெநெநகெநத-ஷ்டி-நஸ்மரத்யபகாராணாம் ஶதமப்யாத்மவத்தயா| கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி" என்னுமவன் மஹாகுணத்தை நினைந்தென்று தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறார் (ஸம்ஸாரிகளித்யாதி),

(க) தி-வாய்-ரு-எ-ங. (உ) தி-வாய்-கூ-சு-உ. (ங) ரா.

மூ. —

பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடி வந்தென்
மனக்கடலில்வாழவல்ல மாயமணாளநம்பி
தனிக்கடலே தனிச்சுடரே தனியுலகேயென்றென்
றுனக்கிடமாயிருக்கவென்னை யுனக்குரித்தாக்கினையே. (கூ)

மையாலே வந்தஸ்ரமமெல்லா மாறப்பெற்றேன். (நேமிநெடியவனே) கையும் திருவாழியுமானவழகுக்கு எல்லையில்லாதவனே! ஆழ்வார் பக்கல் ப்ரேமத்துக்கு முடிவில்லாதவனென்னுமாம். (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பனியித்யாதி) போகஸ்தாநங்களான க்ஷீராப்த்யாதிகளையு முபேக்ஷித்து என்னெஞ்சைபோகஸ்தாநமாகக் கொண்டானென்கிறார்.

கொண்டு போராநிற்க, காதாசித்கமாக உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல், ஒரு அபகாரம் புகுருதல் செய்தால், முன்புபண்ணின உபகாரங்களையும் மறந்து இத்தொன்றையுமே நினைத்துக் கொண்டிருப்பர்கள், அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கள்பண்ணும் ப்ராதிகூல்ய பரம்பரைகளொன்றையும் பாராதே, ஓரவகாஸத்திலே அபுத்திபூர்வகமான ஓராநுகூல்யைகதேஸத்தைக் கொண்டு, முன்பு பண்ணினவற்றைப்பொறுத்துரக்ஷிக்கும்ஈஸ்வரன்'' என்றநுஸந்தித்து, அவ்விழவு தீர்ந்தேன் - நெஞ்சாறல் கெட்டேன், (நேமிநெடியவனே) இவர்தாம்பற்றிற்று நிர்விஸேஷ வஸ்துவையன்றே, (நெடியவனே) கையும் திருவாழியுமான வழகுக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதவனே. (க)*நிமிர் சுடராழி நெடுமாலிறே - * அமுதிலுமாற்ற வினியன். விரோதியற்றபின்பு அழகுக்குடலிறே திருவாழி. (நெடியவன்), ஆழ்வார்பக்கல் ப்ரேமம் விளைந்தபடி யென்றுமாம். (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பனிக்கடலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - "அனந்தன் பாலுங்கருடன்பாலும்" என்று - தன்னை புஜிக்கைக்கு போகஸ்தாநங்கள் ஒரு விபூதியாக வுண்டாயிருக்கச் செய்தே அவர்களை விட்டு என்னை விரும்பிற்றென்றார், இப்பாட்டில் - போகஸ்தாநங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அவற்றையுபேக்ஷித்து என்னெஞ்சை போகஸ்தாநமாகக் கொண்டபடி யென்கிறார்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பனிக்கடலித்யாதி) (கொண்டபடி.) என்றவநந்தரம்''சொல்லுகிறார்'' இதிஸேஷ:,

---

(க) தி-வாய்-க-கூ-கூ.

ஸ்வா;—(பனிக்கடலித்யாதி). திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்குப் போரும்படி ஶ்ரமஹரமாம்படி குளிர்ந்த திருப்பாற்கடலிலேயிறே பள்ளிகொண்டருளுவது. அத்தைப்பழகவிட்டு-மறந்துவிட்டு. அத்தைமறப்பித்ததிறே இவர்திருவுள்ளத்தில் குளிர்த்தி.

வ்யா.—(பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை) ஸகல தாபஹரமான கடல். ஸம்ஸாரத்தில் தாபத்ரய தப்தரானவர்களுக்குத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்திக்கப் போமென்கை. ஶீதளஸ்வபாவமான கடல். (க) "பாற்கடல்பாம்பணைமேல்பள்ளிகொண்டருளுஞ் சீதனை" என்று - அவனுடைய ஸ்வபாவம் இதுக்குண்டா யிருக்கிறபடி; ஸம்பந்தமடியான வாத்ஸல்யம். (பள்ளிகோளை) பள்ளிகொண்டபடியென்னுமித்தனை, பாசுரமிடப்போகாது. (உ)"கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்றும்,(ங)"ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய்"என்றும்சொல்லுமித்தனையிறே. (ச)"நாளும் வாய்க்க" என்கிறபாட்டில் ஒருபோலி சொல்லு மித்தனையிறே. இவர் தாமும் "வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேல்" என்று - ஆசைப்பட்டபடியே வந்து புகுந்தாளுய்த்து. (பழகவிட்டு) அங்குண்டான ஆசையை நேராக மறந்து விட்டு.

ஆதபத்தால் வந்ததாபம் போமித்தனை போக்கி, ஸகல தாபங்களும் போமோ வென்ன (ஸம்ஸாரேத்யாதி), "பனி" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஸப்தார்த்தபூர்வகம்த்ருஷ்டாந்தமருளுகிருர்(ஶீதளேத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). அவனுக்கு ஶீதளத்வமேதென்ன வருளுகிருர் (ஸம்பந்தமித்யாதி). பள்ளிகொள்கையை விஶேஷியாமல் ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகைக்கு பாவமருளுகிருர் (பள்ளிகொண்டவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தாளும் தோளும் முடிகளும்" இத்யாதிப்படியே ப்ரகார விசேஷம் சொல்லியிருக்க, ப்ரகார விசேஷஞ் சொல்லக்கூடாமையால் ஸாமாந்யோக்தி யென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிருர் (நாளுமித்யாதி). அங்கும் அநுரூபத்ருஷ்டாந்த மல்லாமையால் ப்ரகார விசேஷம் நேரேசொல்லிற்றில்லையென்று கருத்து. "பழகவிட்டோடி வந்து" என்னுமதுக்கு அவதாரிகையிடுகிருர் (இவர்தாமுமித்யாதி); "வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேல்" என்று இவராசைப்பட்டபடியே வந்து புகுந்தானென்றதுக்கு இவர் க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளும்படியைக்காணவேணுமென்றுசைப்பட்டதாகிலும் தன் அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே இவர் மநஸ்ஸையே அக்கடலாக்கிக் கொண்டானென்று கருத்து.

(க)திருவி-எக. (உ)திருமா-உங. (ங)தி-வாய்-ரு-அ-க. (ச)தி-வாய்-அ-க0-அ

கடுநடையிட்டுவந்து, என்னுடைய நெஞ்சாகிற கடலிலே புக்கு அபிமதலாபத்தால் வந்தவைஶ்வர்யத்தாலே குறைவற்று ஸுகிக்க வல்ல, (மாயமணாளநம்பி) ஆஶ்சர்யமான வடிவழகாலும் குணங்

(ஓடிவந்து) கர்தக்குதிரை கட்டியாய்த்துவந்தது. (என்மனக் கடலில் வாழவல்ல) அது பனிக்கடலாகையாலே குளிர்ந்திருக்கும்; இது மனக்கடலாகையாலே குளிர்த்தி இரட்டித்திருக்கும். அது ஊற்றுமாறினாலும் இது ஊற்றுமாறாது. பனிக்கடலையும் தனக்குள்ளே அடக்குங்கடலிறே. (௧) ["பரவைத்திரை பலமோத" இத்யாதி.] இக்கடலைக்கண்டவாறே பனிக்கடல் காட்டுத்தீயோடொத்தது. (வாழவல்ல) செருக்கரான ராஜாக்கள் பழைய படைவீட்டைவிட்டு, தாங்களே காடுசெய்துச் சமைத்த படைவீட்டிலேயிறே ஆதரத்தோடே யிருப்பது. ஸாதநதசை போலன்றிறே போக (ஸாம்ய) தசை. பனிக்கடலையும் விரும்புகைக்கடி, இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்கு *யோகநித்திரைசிந்தை செய்

(சாதக்குதிரை) அஞ்சலிலே குதிரைவைக்கை, (இரட்டித்திருக்கும்) "ஶுஷ்கநம்பரீதவம்ஸோ ஶுஷ்கநாஶவிஶுஷ்கோ: । ஶுஷ்கஶுஷ்கயோர் மத்யே ஶீதலம் ஹிமவந்தாமந:-சந்தநம்ஶீதலம்மந்யே சந்தநாதபிசந்த்ரம:। சந்த்ர சந்தநயோர்மத்த்யே ஶீதலம் ஹிஸதாம்மந:" என்று ஹிமாம்ஶுவிற் காட்டில் அபிப்ராயம் சொல்லுகையால் பனிக்கடலிற் காட்டில் விஞ்சியிருக்குமென்று கருத்து. மநஸ்ஸைக் கடலென்று சொல்லுகைக்கு விஸ்தாரமுண்டோவென்ன வருளுகிறார் (பனிக்கடலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "பரவைத்திரை" இத்யாதிப்படியே அத்தோமெநுபவிக்குங்காலத்திலே அடக்குகையாலே விஸ்தாரமுண்டென்றுகருத்து. இரட்டிக்குத்திருக்குமென்று அருளிச்செய்கைக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்ன, அபிப்ராயத்திலே நோக்கென்கிறார் (இக்கடலையித்யாதி), இருக்கவல்ல வென்னாதே, வாழவல்ல வென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (செருக்கரித்யாதி), க்ஷீராப்திவாஸம் ஸாதநமானால் ஸாத்யம் கைப்பட்ட பின்பும் விரும்பி அங்கேயிருப்பானேனென்னென்ன வருளுகிறார் (பனிக்கடலையுமித்யாதி). (சிந்தைசெய்கைக்கிறே) என்றது சிந்தை செய்கைக்கிடையாயிருக்கையாலிறே யென்கை. க்ருதஜ்ஞதை பின்பும் விரும்புமென்று கருத்து, ஆழ்வார்தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் வாஸம் வாழ்ச்சியாகாதிருக்க, அத்தையும் வாழ்ச்சியாகப்பண்ணுகைக்கு ஸமர்த்தனென்று

---

(௧) இ ௨-௧ப.

களாலும் பூர்ணனானவனே! இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்த பின் பிறே குணங்களும் திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்த்திபெற்றது.

(தனிக்கடலே) அத்விதீயமானகடல்போலே அபரிச்சேத்யனான வனே! (தனிச்சுடரே)(க)"வெங்கதிரோன்குலத்துக்கோர்விளக்கு" என்கிறபடியே வந்தவதரித்து ப்ரகாஶகனானவத்விதீயனே!; ஸ்வயம் ப்ரகாஶஸ்வரூபஸ்வபாவனென்னுமாம். (தனியுலகே) அத்விதீய

கைக்கிறே. (மனக்கடலில்வாழவல்ல) (உ) "வாழவல்ல வாசுதே வா." அக்கடலிட மெங்கும் வாழ்ச்சியிறே. கீழ்ப் பாட்டிலே, "வாழச்செய்தாய்" என்று-ஆழ்வாரை வாழ்வித்து அவ்வாழ்வு கண்டு தான் வாழுகிறபடி. (மாயமணாளநம்பீ) இவர் திருவுள்ளத் திலே புகுந்தபின்பிறே குணங்களும் திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்த்தி பெற்றது.

(தனிக்கடலே) அத்விதீயமானகடலே. (௩)*குறைவில் தடங் கடலிறே. பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பிறந்தகமான விடமிறே. (ச)*உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகணையுங்கடலிறே. (தனிச்சுட ரே) (க)"வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த்தோன்றி" என்று இவன் திருவவதாரம் பண்ணுகைக் கீடான குல குருவானை ந டாலேவந்தஅத்விதீயத்வம். (தனியுலகே) (ரு) "ஒண்டொடியார்

சொன்னவிதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (வாழவல்லவாசுதேவா) என்று. பூசலை வாழ்ச்சியாகப்பண்ணினாப்போலே வாழ்ச்சியாகாததையும் வாழ்ச்சியா கப் பண்ணினானென்று கருத்து. மநஸ்ஸிலென்னாதே, "கடலில்" என்று வை புல்யம் தோன்றச் சொல்லுகையாலே அதுக்கு ப்ரயோஜநம் காட்டுகிறார் (அக்கடலித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே வாழச்செய்தாயென்றாப்போலே இங்கு வாழச் செய்யவல்ல வென்றால் ஆநுரூப்யமுண்டே; இங்ஙன் சொல்லுவா னென்னென்ன வருளுகிறார் (கீழித்யாதி). "மணாளன்" என்று ஜாமாத்ருத் வம் சொல்லுகையாலே விக்ரஹ வைஶிஷ்ட்யம் தோன்றுகையால் (திரு மேனியில் செவ்வியும்) என்றது.

அதிஶயத்தாலே வந்த வத்விதீயத்வம் விவக்ஷித மென்றதுதன்னைப் பலபடியாகவருளுகிறார் (குறைவிலித்யாதி). (சு)"என்றும் திருமேனி நீ தீண் டப்பெற்று" என்று அவன் திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஶத்தால் வந்த வதி ஶயம் குறைவிலென்றதுக்குத் தாத்பர்யம். (க)

(க) பெரு-தி-௧0-௧ (உ) உ-உ-௩ (௩) தி-வாய்-௩ ௧0 உ
(ச) தி-வாய்-உ ச-அ-௧ (ரு) தி-வாய்-ச-௧-௧0 (சு) ௧-திருவ-௧௧.

மான ப்ராப்யம். ஒரு விபூதிக்காக வொருவனுமேயிறேப்ராப்யம். அங்கினைவிலேயிறே விபூதியாக நடக்கிறது. (என்றென்றித்யாதி) இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை மாறாதே தாஸ்யதையாலே சொல்லும் படிபண்ணி உனக்கு க்ஷீராப்த்த்யாதிகளான தேசங்களநேகங்களுண் டாயிருக்க, அவற்றை உபேக்ஷித்து அவையெல்லா மென்னுடைய ஹ்ருதயமே யாக விரும்புகையாலே அவாப்தகாமனான வுனக்கு ஶேஷபூதனான வென்னை அங்கீகாரஹனாக்கினாய்,.... .... (கூ)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. (தடவரையித்யாதி) பரமபதம் முத லான தேசங்களெல்லாத்தையும் விட்டு என்னெஞ்சிலே புகுந்தபின் பு நீ உஜ்ஜ்வலனானாயென்கிறார்.

திருமகளும் நீயுமே" என்று - ஒருநாடாக ஒருமிதுநத்துக்கு ஶேஷமாகையால் வந்த அத்விதீயத்வம். (க)"கலமந்தமில்லதோர் நாடு". (என்றென்றனக் கிடமாயிருக்க) இப்படிக்கொத்த திருநா மங்களையுடைய தேசங்கள் உனக்கு இருப்பிடமாயிருக்க. (என்னை) என்னையுமறியாதே உன்னையுமறியாதே யிருந்த வென்னை. (உ) " ஸமர்யாதஃ. - அமர்யாதஃ", (உனக்கு) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான வுனக்கு. (உரித்தாக்கினையே) ஓரிடமில்லாதாரைப் போலே, என் னெஞ்சை உனக்கு வாஸஸ்தாநமாகப் பண்ணிக்கொண்டாயே; இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படுகிறார் — உனக்குரித் தாக்கினையே யென்று. .... (கூ)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. (தடவரையித்யாதி) கீழிற்பாட்டில்- உகந்தருளின நிலங்களோடொக்கத் தம் திருமேனியை விரும்பினா னென்றார்; இப்பாட்டில்-அவற்றைவிட்டுத் தம்மையே விரும்பின படியை யருளிச்செய்கிறார்.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (தடமித்யாதி) கீழிற்பாட்டிலே) என்றது - நெய்க்குடத்தில் பாட்டுக்களிலே யென்றபடி. அங்கேயிறே, "சிங்கப்பிரா னவனெம்மான் சேரும் திருக்கோயில் கண்டீர்" என்றும், "பெற்றங்கள் மேய்க்கும் பிரானார் பேணும் திருக்கோயில் கண்டீர்" என்றும், ஆழ்வார் திரு மேனியை எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலங்களோடொக்க, விரும்பிற்று. (இப்பாட்டில்) என்றது-கீழில் பாட்டையும் இத்தையும் காட்டுகிறது, இங்ங

(க) தி-வாய்-உ-அ-ச (உ) ஸ்தோ-ர

மூ;—தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னுந்தவள நெடுங்கொடிப்போல்
சுடரொளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்று மென்சோதிநம்பீ
வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராவதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே.

ஸ்வா;—(தடவரையித்யாதி) பரப்பையுடைத்தான மலையிடத்திலே ப்ரகாஶகமுமாய், தேஜஸ்ஸாலேவிளங்கா நிற்பதாய், பரிஶுத்தமான பெரியகொடிபோலே. தடவரை - பெரியபர்வதமென்றபடி. மிளிருகை - ஒளிவிடுகை; தவழுகை யென்றுமாம். (சுடரொளியித்யாதி) நிரவதிகதேஜஸ்ஸாய் நெஞ்சுக்குள்ளே தோன்று

வ்யா;—(தடவரைவாய் மிளிர்ந்து மின்னும் தவள நெடுங்கொடிப்போல்) பரப்பையுடைத்தான மலையிலே ப்ரகாசகமுமாய், தேஜஸ்ஸாலே விளங்கா நிற்பதுமாய், பரிஶுத்தமுமான பெரிய கொடி எல்லார்க்கும் காணலாயிருக்குமாபோலே, பெரிய பர்வத ஶிகரத்திலே அதிதவளமாய் மிளிருகிற பெரிய கொடிபோலே. மிளிருகை - திகழுகை. (சுடரொளியாய்) நிரவதிக தேஜஸ்ஸாய். (நெஞ்சினுள்ளே தோன்றும்) ஹ்ருதய கமலத்தினுள்ளே தோன்றா நிற்கும். (சோதிநம்பீ) தேஜஸ்ஸால் பூர்ணனானவனே. (சுடர்)

னன்றாகில், கீழ்ப்பாட்டு வ்யாக்க்யாநத்தில் பழகவிட்டென்றவிதுக்கு ஆசையை நேராக மறந்தென்றும், பனிக்கடல் காட்டுத்தியோ டொத்ததென்றும், உகந்தருளின ஸ்த்தலங்களில் விருப்பமற்றபடி சொல்லுகையாலே, அவற்றோடொக்க விரும்புகை சொல்லக் கூடாமையால் சேராதிறே. இப்பாட்டில் வ்யாக்க்யாநாந்தத்தில் "இவ்விரண்டு பாட்டையும் ஈஶ்வரனுடைய முனியே நான்முகன்" என்றிருக்கச் சொல்லுகையும் சேராதிறே.

மிளிர்ந்தென்றதினர்த்தம் (ப்ரகாஶகமுமாய்) என்றது. மின்னுமென்றதினர்த்தம் (விளங்காநிற்பதாய்) என்றது. தடவென்றது-பரப்பாய், அடைவே அந்வயமாய், தவளவென்று பாவநத்வத்தைச் சொல்லுகிறதாய், ஓரர்த்தமருளிச்செய்து, தடவென்று-பெருமையாய், அத்தால் உயர்த்தியை விவக்ஷித்து "தவளமிளிர்ந்து மின்னும்" என்றந்வயமாய், "மிளிர்ந்து மின்னும்" என்ற மீமிசைக்கு அதிப்ரகாஶம் ஶப்தார்த்தமாய், தவளவென்று ஶ்லாக்க்யமாய், பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்து கொண்டு யோஜநாந்தர மருளுகிறார் (பெரியவித்யாதி). "சுடரொளி" என்றுமீமிசையாய், "சோதி" என்றது-தர்மபூததேஜஸ்ஸாய், ஒரு அர்த்த மருளிச்செய்து அர்த்தாந்தர மருளுகிறார் (சுடரித்யாதி

கிற தேஜஸ்ஸாலே பூர்ணனானவனே! (சுடர்) திவ்யாத்மஸ்வரூபம். (ஒளி) திவ்யமங்களவிக்ரஹமென்னுமாம். (சோதி) குணங்களென்னுமாம். (நம்பி) இவற்றால் குறைவற்றிருக்கிறபடி. (என்) இவையெல்லாம் தமக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தபடி. இவர் திருவுள்ளத்தே புகுந்தபின்பு திருமேனியும்புகர்பெற்றுபூர்த்தியுமுண்டாய்த்து.

(வடதடமித்யாதி) ஸநகாதிகளுக்கு முகம் கொடுக்கிற திருப்பாற்கடலும், நித்யஸூரிகளுக்கு முகம் கொடுக்கிற பரமபதமும், ப்ரணயிநிகளுக்குமுகம் கொடுக்கிற ஸ்ரீமத்த்வாரகையும். அரணையுடைத்தான தேசமென்கை. இவை முதலான திவ்யதேஶங்களெல்லாத்தையும் அநாதரித்து;அன்றீன்ற கன்றுக்குத்தாயிரங்கி முன்னணைக்கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளுமாபோலே; (௧) "கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தன" என்னக்கடவதிறே. (என்

திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம். ஒளி - திவ்யமங்கள விக்ரஹம். சோதி - குணங்கள். (நம்பீ) குறைவற்றிருக்கிறபடி. "என்" என்று-இவையெல்லாம் தமக்குப்ரகாசிப்பித்தபடி. தம்முடைய திருவுள்ளத்தே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடே ப்ரகாஶித்தபடி; இவர் திருவுள்ளத்தே புகுந்தபின்பு திருமேனியிலே புகருண்டாய், பூர்த்தியுமுண்டானபடி. (௨) "சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும்" இத்யாதி. இவர் சரமத்திலே இப்படி அருளிச்செய்கையாலே அநுபவித்த க்ருஷ்ண விஷயம் உள்ளே பூரித்தபடி.

(வடதடமுமித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங் கொடுக்கிறதிருப்பாற்கடலும், (௩)*ஸதாபஶ்யந்தி-ஸதாபஶ்யந்தியில்படியே நித்யஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற பரமபதமும், ப்ரணயிநிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற ஸ்ரீமத்த்வாரகையும். (இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு) இப்படிக்கொத்த விடங்களையெல்லாம், (௧) "கல்லுங்கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும்புல்" என்கிறபடியே உபேக்ஷித்து. (என்பாலிடவகை கொண்டனையே) இவற்றில் பண்ணும் ஆதரங்களெல்லாவற்

வாக்ய பஞ்சகத்தாலே), "சிக்கெனச்சிறி தோரிடமும்" இத்யாதிக்கு "புகுந்ததற்பின் மிக்கஞானச்சுடர் விளக்காய்" என்றதிலே நோக்கு.

(௧)பெரியதிருவ-௬௮ (௨) தி-வாய்.௨-௬-௨ (௩) ஸாம-உத்தர.

மூ,—வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே
கோயில்கொண்டகோவலனைக்கொழுங்குளிர்முகில்வண்ணனை
ஆயரேற்றையமரர்கோவை யந்தணர்தமமுதத்தினைச்
சாயைபோலப் பாடவல்லார்தாமு மணுக்கர்களே. (கக)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று

பாவிடவகை கொண்டனையே) இவற்றில் பண்ணுமாதரத்தை என் பக்கலிலேபண்ணினாய். இப்படி ஆரிதரித்தது உன்ப்ரயோஜநமென்னுமிடம் உன்திருமேனியில் காணலாம்படியிருந்தாய். இதென்ன வ்யாமோஹந்தானென்கிறார். ... ... (கO)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பலம் தம்மைப்போலே எம் பெருமானுக்கு அநந்யார்ஹராகை யென்கிறார்.

றையும் என்பக்கலிலே பண்ணினாயே!, "உனக்குரித்தாக்கினையே" "என்பாவிடவகை கொண்டனையே" என்று இப்படிச் செய்தாயே யென்று அவன்திருவடிகளிலே விழுந்துகூப்பிட, இவரையெடுத்து மடியிலே வைத்துத்தானும் ஆஶ்வஸ்தனானபடியைக்கண்டு ப்ரீதராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். (க) "அதனில் பெரியவென்னவா" என்று, நம்மாழ்வாருக்கு பகவத்விஷயத்தில் பிறந்த அபிநிவேசமெல்லாம், இப்பெரியாழ்வார் பக்கலிலே ஈஶ்வரனுக்குப் பிறந்தபடி இத்திருமொழி. (தனிக்கடலே) ஈஶ்வரனுடைய *முனியே நான்முகன். "வடதடமும்" இத்யாதி. ... ... (கO)

அவ.—(வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த) நிகமத்தில், இத்திருமொழியை அதிகரித்தார்க்கு பலம், தம்மைப்போலே அநந்யார்ஹ ஶேஷபூதராகப் பெறுவர்களென்கிறார்.

இத்திருமொழியில் தனிக்கடலே யித்பாத்யம்ஶமும், வடதடமுமித்யாதயம்ஶமும் ஈஶ்வரனுடைய முனியே நான்முகனென்று கூட்டி யோஜிப்பது.

அரு;—பதினோராம்பாட்டு. (வேயரித்யாதி) "தாமுமணுக்கர்கள்" என்ற ச (ஶ) காத்ரைதக் கடாக்ஷித்து, இப்பாட்டு நிகமநமாகையால் இத்திருமொழிக்குப்பலம் சொன்னதாக அவதாரிகை (இத்திருமொழியித்யாதி).

(க) தி-வாய்-கO-கO

ஸ்வா;—(வேயரித்யாதி) ஜகத்துக்கு ஆதித்யனுதித்து அந்தகாரத்தைப் போக்குமாபோலே வேயர் கோத்ரத்திலே இவர்வந்தவதரித்து ஜகத்திலுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கினபடி. இப்படிப்பட்ட வாழ்வாருடைய ஹ்ருதயகமலத்தையே தனக்கு அஸாதாரணமானகோயிலாகவங்கீகரித்தக்ருஷ்ணனையாய்த்து இப்ப்ரபந்தத்தாலே ப்ரதிபாதித்தது. (விட்டுசித்தன்) ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஹ்ருதயரான வாழ்வார். இவர் திருவுள்ளத்திலே. பரவ்யூஹாதிஸ்தலங்களான ஸ்ரீவைகுண்ட்டாதிகளை யெல்லாமுபேக்ஷித்து, ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தையே அவை யெல்லாமாகக்

வ்யா.—(வேயர்தங்கள்) உதயகிரியிலே ஆதித்யனுதித்தாற்போலே யாய்த்து இக்குடியிலே இவர் வந்தவதரித்தபடி. அவன் கேவலம் அந்தகாரத்தையிறே போக்குவது; "தனிச்சுடரே" என்று அவ்வாதித்யனுமிங்கேயாகையாலே அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்கி, ஹ்ருதயகமலத்தை அலர்த்தும்ஆதித்யனாய்த்து இவர். (விட்டுசித்தன்மனத்தே) விஷ்ணுசித்தரென்று திருநாமம். (மனத்தே) ஹ்ருதயத்திலே. "விஷ்ணுசித்தர்" என்று நிரூபகமாய், அவனைவிடாமை அநுஷ்ட்டாந பர்யந்தமானபடி. (கோயில்கொண்ட கோவலனை) திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் இவர் திருவுள்ளத்

பிறந்தவென்னாதே, உதித்தவென்றதுக்கு பாவமருளுகிறார் (உதயேத்யாதி). (இக்குடியிலே) என்றது-"வேய்" என்று-மூங்கிலாய், மூங்கில் குடியிலேயென்றபடி. (அவ்வாதித்யனும்)என்[illegible] அவ்வாதித்யனுமையுமென்றபடி, அதாவது-(க) "யெநாக்ஷித்ருவஸ்வைக்[illegible]தஜஸா - யேநாதித்யஸ்தபதிதேஜஸா" என்கிறபடியேஎம்பெருமான்வர்த்திக்கையாலே அந்தகாரநிவர்த்[illegible]கனும்படிப்ரகாஶகனுமாபோலே, இவரிடத்தில் அவனைவிட்டு ஆதரத்தைப்பண்ணுகையாலேதத்ஸாம்யமுண்டென்கை.குலத்துதி[illegible]வன்மனத்தேயென்னாதே "விட்டுசித்தன்" என்றதுக்கு பா[illegible]மருளுகிறார் (விஷ்ணுவித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (விஷ்ணுசித்தரென்றித்யாதி), படியென்றவனந்தரம் "சொல்லுகிறார்" என்று சேஷம். மனத்தில் கோவலனை யென்னாதே "கோயில்கொண்ட" என்று விஷ்ணுகர்த்ருகமாகச் சொல்லுகையாலே அதுக்கு பாவமருளுகிறார் (திருப்பல்லாண்டித்யாதி).

(க) தை-நா